

30 25 p/3:

MAG 3357

CUJACIJ
OPERUM OMNIUM
INDEX.

JACOBI CUJACII

J. C. PRÆSTANTISSIMI OPERUM OMNIUM IN DECEM TOMOS DISTRIBUTORUM INDEX LOCUPLETISSIMUS.

Ac perpetuus Omnium omnino Rerum, quæ in
iis continentur,

ORDINE ALPHABETICO ELABORATUS

*A solertissimo viro D. LEONARDO DE TURRIS Neapolitano,
atque novissimæ huic editioni adjectus.*

NEAPOLI

Typis, ac Sumptibus Januarii Mutio Heredis Michaelis Aloyfii :

SUPERIORUM LICENTIA,
ET PRIVILEGIO PER DECENNIVM.

M.DCC. XXVII.

D-ALPHONSUS CRUELLE
ET BOLLIT. UTILIS DNUS
ATQUE SCALENSIS IN
ET REG. CAM. SUM.

DUX ARCIS IMPERIALIS
PATRIS MEDIOLANENSIS
R. COLL. CONS. REGENS
LOCUM TENENS

VIRO AMPLISSIMO

D. ALPHONSO CRIVELLI
MEDIOLANENSI PATRICIO
DUCI ARCIS IMPERIALIS

REGIAM CANCELLARIAM REGENTI, ET MAGNI
CAMERARJ LOCUMTENENTI.

LIBORIUS RANIVS S. P. P.

*X vestro Summo Neapolitano Patrum Conscrip-
torum Ordine, cui Fax Romani juris, Jacobus Cu-
jacijs Neapolitanis Typis repromptus inscribi in-
primis oporteat, Tu sane es, Amplissime Vir,
Alphonse Crivelli, cujus gentiliticia illa celebratur
laus, nedum declinare, quod Servio, ex nobilissima Sulpicia
Gente, quae ab Jove summo jactabat originem, Quintus Mu-
cius Scaevola suum quoddam juris responsum parum intelli-
genti exprobaverat, Turpe esse patricio viro, jus, in quo*

Ind. Cujac.

*

ver-

versaretur , ignorare ; sed Crivelliam Familiam ab longa
aetate Viris florere in Jurisprudencia versatissimis ; ut majore
Fabio proavo tuo , quem Josephus de Rola , Vir juris do-
ctrina , & vitae sanctimonia alter ferme sui Seculi Scaevola ,
dissertissimum Fori Patronum in suis Consultationibus lau-
dat ; ut Fabio minore , Parente tuo optimo , qui avitas artes
cum aequa laude in nostrum Forum reduxit : unde & Tu ,
& Cl. Vir , Franciscus , tuus germanus Frater , tanquam ge-
mina Forensis eloquentiae propago extitisti ; qua inter caus-
sarum Patronos Tu jam tenuisti , ille etiam nunc primas te-
net . Itaque ut nobilissimi Romani Patricj in libera Repub. ,
ita Vos Crivellj sub Regno Jurisprudenciae professione vestram
antiquissimam Generis nobilitatem exornastis ; quod ex Medio-
lano indigenum Fridericus II. Imp. , & Neap. Rex Neapolim
transsulit , quum obsides , qui nonnisi ex civitatum primori-
bus accipiuntur , sibi a Mediolanensibus datos huc apud Re-
gni Proceres custodiendos misit sex praeclarissimos . e Crivellia
Gente Viros , in quibus Albertinum , quem publicae tabulae
Auctorem tuae Familiae probant , eosque omnes , qua inscri-
ptione iis temporibus spectatae nobilitatis Viri a Regibus or-
nabantur , Milites imperialibus codicillis appellavit . Nam-
que ex ejus Guilielmo filio , Jacobo nepote , Guilielmo altero
pronepote , qui a Carolo I. Andecavensi Montis Sancti Angeli
Arci Praefectus est , Franciscus progenitus , cui Ladislaus Rex
certum Regiam liberalitatem , qua Carolus III. Guilielmum
ejus parentem ornaverat , & beneficia , quae Rex Robertus
ulterioribus ejus majoribus ob praeclara ipsorum merita in-
dulserat , confirmavit , aliaque ipse auxit , quoad ipse , ejus-
que filius Paullus viverent , duratura : a quo Tu perpetuo
ascendentium stemmate nobile Genus traducis . Sed quia ejus-
modi nobilitatis laudes cum Politico fortuitas , nec ultra
imputandas censes , Tute tua ipsius virtute , & sapientia
tuis majoribus qua armorum laboribus , qua legum studiis
praeclarissimis Te praebuisti majorem . Qui vix justa aetate ,
in nostro Neapolitano Foro juris Patronorum tuae tempestatis
doctrina , & facundia cessisti nemini . Quare intra juventam ,
nam tertium supra trigesimum agens annum , Regj AErarj
Quaestor creatus es ; in quo Magistratu regia AErarj jura
de

de Scriptura Apulienſi enormiſſime diminuta cum ei praeceſſes, per ſummam fortitudinem integravi : quatuor Provincia-
rum univerſitates terraemotu , aut convuſas , aut labefacta-
tas , quae tributorum onus ferre non poterant , ſingulari
aequitate , & prudentia ſolvendo pares praestitiſti . Ob quas
impeditiſſimas AErarj res feliciter explicatas , Regj Fiſci Pa-
tronus factus , tredecim perpetuos annos Regi citra omnem
privatorum injuriam ingenti fuiſti aemolumento . Quapropter
nunc merito ampliſſimis es honoribus cumulatus , ut & Regi
a Sanctiori ejus conſilio eſſes , Regioque AErario praeceſſes , qui-
bus ut perpetuo frui in omnis vitae conſortium cum lectiſ-
ſima Foemina Catharina Spinola , uxore tua , meum certum
cum communi omnium voto confunditur . Vale .

I N D E X

C O P I O S I S S I M U S

R E R U M , E T V E R B O R U M ,

Quæ in Operibus omnibus

J A C O B I C U J A C I J

C O N T I N E N T U R .

*Litera T. cum numero proximo Tomum indicat ; C. cum numero
sequente Tomi columnam .*

A

A Baci sunt ; e quibus vina ministrantur. Tom. 3. col. 265. B.
Abaci ornamentum. Ibid. B.
Abacti animalis accusatio quomodo proponenda , & quando civiliter , aut ut extraordinarium crimen . T. 3. c. 12. C. D.
Abacti partus animati poena , & inanimati. T. 3. c. 346. C.
Abactio parvæ quantitatis , ut sustineretur civili actione in duplum , vel quadruplum. T. 3. c. 12. D. & T. 9. c. 119. D. & c. 1484. B.
Abactores qui sint , & ut puniendi . T. 1. c. 355. B.
Abavus , & abavia , abnepos , & abnepot in quo gradu cognationis . T. 8. c. 1336. C.
Abbas , & **Abbatissa** feudum dare possunt. T. 1. c. 187. A. B.
Abbas monachum obsequium dare potest. T. 6. c. 872. B.
Abbas meliorem Monasterii conditionem facere potest , deteriorem non potest. T. 6. c. 1035. D.
Abbas a Capitulo generali deponi potest , & quæ denegatur appellacionis remedium. T. 6. c. 941. D.

Abbas San. Genovesæ rector Parochie S. Stephani de monte T. 6. c. 827. B.
Abbas S. Genovesæ jurisdictionem habet. T. 6. c. 791. D.
Abbatia nomen quid significat , & quales personæ hoc nomine vocari soleant. T. 4. c. 1181. D.
Abbat non licet præsentare sine consensu Capituli , cui jus Patronatus competit. T. 5. c. 1074. D. & tot. 5. A. nisi alia sit consuetudo , vel Abbas donatus sit aliquo privilegio speciali . Ibid. c. 1015. B.
Abbat non licet Ecclesiastica bona vendere , aut permutare sine consensu Capituli. T. 6. c. 1014. B.
Abbatissa potest esse procuratrix in rem sibi communem cum Summo Pontifice. T. 6. c. 954. C.
Abbatissa S. Gerdiani , & Epimachi , vulgo S. Gabinii , & Luxorii. T. 6. c. 1042. D.
Abbaye de Charlira. T. 6. c. 1044. B.
Abbat iure filii non possunt. T. 1. c. 1066. D.
Abbat tutellam quid. T. 2. c. 318. D. & c. 321. B.

Abdicare se , est dicere ; nolle se amplius magistratum esse , & gerere . T. 4. c. 840. A.
Abdicare se tutelam , est dicere , se amplius tutorem esse nolle . Ibid. A.
Abdicare se nequit legitimus tutor . T. 4. c. 811. B. cedere tamen potest in iur. Ibidem B.
Abdicare se contem manifestam prohibere potest Senatus. T. 4. c. 830. C.
Abdicare se aliud est , aliud cedere . T. 4. c. 811. A.
Abdicare filium non docet , filium docet , & cor. T. 9. c. 107. D.
Abdicare filius non docet , sed filius potius , qui peccare plus possunt . T. 9. c. 752. A.
Abdicare patri non licebat filium non auditum. T. 9. c. 1309. C.
Abdicare quid sit. T. 9. c. 1307. B.
Abdicatio ius omne abscindit filii . T. 1. c. 1055. D.
Abdicatio num eadem sit in Proconsule , & quolibet Provincie Rege , atque in magistratu Urbano , ac municipali , sicut in legato Cæsaris. T. 4. c. 830. C.
Abdicatio legitimi magistratus non valet.

valet: Ibidem B.
 Abdicatio, & exhereditatio in quo differunt. T. 9. c. 1307. C. & c. 1309. D.
 Abdicatio non est probata jure Civili. T. 9. c. 1307. D. Exhereditatio probatur. Ibidem D.
 Abdicatio quibus verbis fiebat. T. 9. c. 762. A.
 Abdicatio, & exhereditationis differentia. T. 1. c. 1056. D.
 Abdications exempla, quoad Imperatorem, sunt Diocletianus, & Maximianus: stem constitutio quodam Cælestini, quoad summum Pontificem. T. 4. c. 830. C.
 Abdicatio, & exhereditationis commune nomen est. T. 9. c. 1307. C.
 Abdications actio. T. 9. c. 1309. C.
 Abdicatio hodie non utitur. T. 4. c. 356. A. quomodo fiebat olim. Ibidem A.
 Abducere, seu manum injicere quid. T. 7. c. 717. B.
 Abgener. T. 8. c. 210. A.
 Quæ abigit partum, punitur. T. 3. c. 546. B.
 Abelle Præfex unum diem ab urbe nequit. T. 8. c. 481. D. E.
 Abelle qui dicitur. T. 8. c. 624. A.
 Abigeus. T. 1. c. 868. E.
 Abigeus quisam dicitur. T. 3. c. 113. C.
 Abigeum an unus bos faciat. T. 7. c. 1005. B.
 Abigeum an unus porcus faciat. Ibidem C.
 Abigei potius sunt latrones, quam fures. T. 1. c. 868. E.
 Abigei olim maxime erant Hispani. Ibidem E.
 Abigei ut coercendi. T. 3. c. 113. C. D.
 Abigeos lenius coerceri, qui ex stabulo abigunt, quam qui ex sylva, vel grege. T. 1. c. 868. E.
 Abigeorum receptores in decennium relegandi. T. 1. c. 545. B.
 Abigatus crimen extraordinarium. T. 1. c. 868. E.
 Abigatus est casus fortuitus, & damnum fatale, cui resisti non potest. T. 4. c. 177. A.
 Abigatus est crimen extraordinarium in latrone pecorum. T. 9. c. 1464. D.
 Abigere est adjectionem non recipere. T. 1. c. 1288. B.
 Abjuratio depositi. Vide, Depositum.
 Abjuratorum pena. T. 2. c. 1067. B.
 Ablocare quid. T. 9. c. 405. E.
 Ablocandi jus. T. 1. c. 524. B.
 Ablocare urbe Præfex nequit. T. 8. c. 481. D. E.
 Ablocare verbum an sit in usu. T. 10. c. 384. A.
 Ablocare quid sit. T. 10. c. 587. C.
 Abnuntium. T. 1. c. 1187. C.
 Abnuntium, & adnuntium. T. 8. c. 617. C. D.
 Abnuntia dux. T. 1. c. 1187. C. & T. 3. c. 2181. E.
 Abnuntius. T. 8. c. 210. A.
 De abolitione. T. 1. c. 529. A.
 Abolitio, quæ privatum datur accusatori, intra quæ tempora petenda. T. 1. c. 519. A.

Abolitio quid sit. T. 1. c. 876. B.
 Abolitio duplex. Ibidem B. & T. 2. c. 623. A.
 Abolitio publica, seu generalis. T. 2. c. 623. E.
 Abolitio publica pertinet ad receptos inter reos, non ad postulators. T. 3. c. 584. C.
 Abolitio data a Judice. T. 2. c. 623. C.
 Abolitio manifesto calumniatori non datur. Ibidem C.
 Abolitiones quid sint. T. 1. c. 876. A. B.
 Abolitiones factæ non pertinent ad servos, qui lege Julia jubentur esse in vinculis, donec judicium finitur. T. 3. c. 577. C.
 Abolitio duplex est, publica, & privata. T. 4. c. 1490. D. & c. 1491. C.
 Aliud est abolitio, & longe aliud absolutio reorum. Ibidem. c. 1492. E.
 Abolitio criminis a reo impetrata, nomen ejus eximitur numero reorum. T. 4. c. 1391. C.
 Abolitionis tertium genus fit ex lege Julia. T. 4. c. 1491. E.
 Abolitione impetrata reus repeti potest ejusdem criminis intra 30 dies utiles. T. 4. c. 1391. C.
 Abolitiones publicæ ob hilaritatem publicam quibus reis postulatis profunt. T. 5. c. 1185. C. D.
 Abolitio criminum est temporaria. T. 6. c. 690. D.
 Aboliri antiqua jura pedentim melius est, quam in totum mutare, & rescindere. T. 9. c. 924. B.
 Abolitio generalis cui non prodest, non prodest etiam specialis. T. 9. c. 1474. C.
 Abolitio ex compacto partium honeste non petitur, cum publico jure adversus extraneum semel accusatus inlitur est, & inchoata. T. 9. c. 1473. E.
 Abolitio generalis, quæ reis tribuitur sentis Paschalibus. T. 9. c. 1474. C.
 Qui excipiuntur ab illa generali abolitione. Ibidem D.
 Abolitio Paschalis celebritatis. Ibidem D.
 Abolitio, quæ fit in diebus feriis ob publicam lætitiā, fit tantum pro tempore feriarum, quoniam repeti possunt rei post finitas ferias intra triginta dies utiles. T. 9. c. 1475. D.
 Abolitionem non dari, nisi integrā; si res non sit integra, non petitur, daturve abolitio invito reo. T. 9. c. 1474. A. B.
 De abolitione reorum. T. 9. c. 1387. C. & c. 1473. B.
 De abolitione generali, & publica. T. 9. c. 1474. E. & 1475. A.
 Abolitione speciali impetrata reus repeti non potest. T. 9. c. 1475. B.
 De abolitione speciali, & privata. T. 9. c. 1473. B. & seq.
 De abolitionibus, sine quibus imponi institunt accusationem deferere non possunt accusatores ex lege Petronia, & Senatus Consulto Turpiliano. T. 9. c. 1373. A. c. 1445. A. B. c. 1473. C. & seq.

Abolitionis petitio reddenda est causa juncti, capionenda est ab accusatore, qui veniam petit. T. 9. c. 1473. C.
 De abolitione generali. T. 9. c. 1474. B. & c. 1475. A.
 Abolitio publica quid sit. T. 10. c. 731. D.
 Abolitio privata duplex. Ibidem D.
 Abominationes Testatorum quales frequenter sint. T. 6. c. 739. A.
 Abortus veteribus imputus. T. 3. c. 546. D.
 Abortus, vel abactus venter partum elicere non videtur. T. 1. c. 459. B.
 Abortionis qui poculum dant, ut puniendi. T. 1. c. 506. B. C.
 Inter abortum, & abortum differentia quæ. T. 4. c. 553. B.
 Abortus, & abortus in quo differunt. Ibidem B.
 Abortivus non natus est, sed effusus, vel extrinsecus. T. 6. c. 562. C.
 Abortivus factus non nati, sed effectus. T. 9. c. 705. A.
 Abortivus sunt, qui mortui otero procedunt. T. 9. c. 705. E. a veteribus dicti sunt extranei. Ibidem. non sunt liberi. Ibidem. c. 705. A.
 Abrogare quid. T. 8. c. 563. E.
 Abscisse. T. 1. c. 239. C.
 Abscondere quid animo lagrandi gratia vis est, quā palam suum esse contendere. T. 2. c. 1025. B.
 Absens quis dicitur. T. 3. c. 188. B.
 Absens nemo dicitur in servitutem, aut damnari potest. T. 3. c. 518. B.
 Absens recte tutor petitur, sed non absens tutor maris. T. 1. c. 1034. D.
 Absens quoque intra eam diem cavere debet, cum supervenerit. T. 1. c. 516. C.
 Absens expectatur triennium. T. 1. c. 541. C.
 Absens hereditatem adire cogi non potest decreto Prætoris. T. 1. c. 1380. E.
 Absens per se stipulationem contrahere non potest, per proprium servum potest. T. 1. c. 1153. A.
 Absens contumax in causa capitali non damnatur. T. 1. c. 477. D.
 Absens Reipublice causā an in integrum restitui possit. T. 1. c. 960. B.
 Absens an per procuratorem hereditatem adire possit. T. 4. c. 593. D.
 Absens res. Vide, Res præsentis.
 Absens in jure quomodo defendi debet. T. 5. c. 760. D. E.
 Absens contra heredem debitoris an agere possit. T. 5. c. 986. E.
 Absens si mandatorem, vel fidejussorem debitoris eligat, an ei nocere electio. T. 5. c. 986. B. & 987. A.
 Absens Reipublice causā non amittit actionem suam, nec contra eum præscribitur. T. 6. c. 459. E.
 Absens filius familias studiorum causā si mutuum pecuniam acceperit, cessat Senatus Consultum Macedonianum. T. 7. c. 671. B. idem est in legationis causā. Ibidem C.
 Absens ex contumacia an possit con-

condemnari. T. 7. c. 161. A.
 Absens emancipari potest. T. 7. c. 791. C.
 Absens non videtur, qui captes est ab hostibus. T. 8. c. 607. B. & c. 624. A.
 Absens per contumaciam. T. 9. c. 134. B. ejus pater. Ibid. C. & c. 135. A.
 Absens per contumaciam. T. 9. c. 1060. A.
 An absens reus possit damnari. T. 9. c. 1377. D.
 An absens accusator litis damno coerceri possit absolute reo. T. 9. c. 1377. D.
 Absens inter reos nemo recipi potest ante litem contestatam. T. 9. c. 1415. D.
 Absens inter reos potest recipi. T. 9. c. 1415. B.
 Absens reipublice causa. T. 9. c. 1060. B.
 Absens nemo damnatur in capitalibus causis. T. 9. c. 1123. D.
 Absens, qui litem non est contestatus, damnari non potest. T. 9. c. 1463. E. & c. 1466. A.
 An absens reus causis absentes per procuratorem reddere possit. T. 10. c. 86. D.
 Absens nemo accusatur. T. 10. c. 797. D.
 Absens loco non habetur captes ab hostibus. T. 3. c. 188. C.
 Absens nomine an cogi possit herede adire, & restituere. T. 4. c. 193. D.
 Absens procurator si conveniatur ob proprium debitum, in se socii compensare possit, quod is non sibi, sed domino absenti debet. T. 4. c. 917. E.
 Absens loco an sit furiosus. T. 5. c. 869. C.
 Absens loco in contrahibus furiosus non potest haberi. T. 4. c. 71. D.
 Absens ratihabito an semper exigatur. T. 5. c. 115. E.
 Absens nomine agens de rato cavere debet ex edicto Praetoris. T. 5. c. 118. E.
 Absens reipublice causa non videtur patrimonium dimissum. T. 6. c. 49. B.
 Absens domini possessio occupata. T. 9. c. 1151. C. & seq.
 Absens possessio, quam per alium possidet. T. 9. c. 1153. D.
 Absens possessioem specie soli recepti, aut interlocutionis iudicis non esse perturbandam. T. 9. c. 1164. D.
 Absens reip. causa, & indefensi boni an a creditoribus possint vendi. T. 10. c. 910. E.
 Absens in recte donatio fieri possit. T. 3. c. 312. A.
 Absenti facta donatio non stitit valet, quam si liberalitatem agnovit. T. 1. c. 691. B.
 Absenti absentem tutorem dari potest. T. 3. c. 188. B.
 Absenti reverso restitutionem dari, etiam si inters modicum tempus,

quam rediit, impleta fuerit usucapio. T. 1. c. 552. B.
 Absenti mulier nubere potest, absens mulier nubere non potest. T. 1. c. 397. D.
 Absenti restituitur hereditas per nuntium, vel per epistolam. T. 4. c. 75. D.
 Absenti in privilegium pignoris auferatur. T. 5. c. 987. A.
 Absenti creditori an, & quando nocet electio. T. 5. c. 985. E. & c. 987. A. An illi infolium electio servari debet. Ibid. C.
 Absenti reipob. causa restitutio in integrum datur, si quid damni juile queratur. T. 6. c. 236. B.
 Absenti Domino, & ignorant magis subvenitur, quam presenti, dato interdicto restitutorio perpetuo. T. 9. c. 1141. D. E.
 Absenti nihil nocet res inter stios actus. T. 9. c. 1101. E. & de relationibus. Ibid. c. 1102. A. B.
 Absenti non nocet rei judicatus exceptio. T. 9. c. 1098. A. B.
 Absentem procuratorem dari potest. T. 3. c. 188. B.
 Adversus absentem festinare iudex non debet, gravem sententiam dare. T. 4. c. 876. C.
 Absentem defendere sine mandato qui possint. T. 8. c. 530. E.
 Absentem non posse accusari. T. 9. c. 1415. D. & seq.
 Absente reo, vel auctore cremolium contrahi potest. T. 1. c. 591. B.
 Absente altera parte, quae decernatur, vim rerum iudicatarum non obtinet. T. 1. c. 475. D.
 Absente domino, qui servum innoxialis causa defenderit, ut domino suo servetur, qua actione agere possit. T. 5. c. 443. D.
 Absente uni parte, quibus casibus sententia ferri potest. T. 9. c. 1057. D. & seq.
 Absente accusatore, vel auctore neminem damnari potest. T. 9. c. 1420. D.
 Absente uni parte, quando sententia ferri potest. T. 9. c. 1058. A. & seq.
 Absentes reip. causa munus civilium vacationem habent, eorum procuratores non item. T. 2. c. 746. B.
 Absentes non posse testimonium dicere. T. 1. c. 781. E.
 Absentes tutores ex causis removen- tur, vel alius eis adiungitur. T. 3. c. 171. C.
 Absentes transire reip. causa suscep- tum tutelam deponere. T. 1. c. 1034. E.
 Absentes reos espates etiam per procuratorem defendi potest. T. 3. c. 582. D. E.
 Absentes, & praesentes qui dicantur. T. 9. c. 1022. D. E.
 Absentis qui condemnari possint. T. 9. c. 134. B.
 Absentium immobilia hodie usufruc- piuntur vicennio. T. 1. c. 544. E. & 1521. D.

Absentium loco, qui, & quales esse dicantur. T. 3. c. 188. B. C. D.
 Absentibus reip. causa, postquam re- versus sunt, annus datur vacationis. T. 1. c. 1032. C.
 Absentibus relictis similes. T. 1. c. 1033. C.
 Absentibus jam, profecturive dela- ta tutela, excusantur omnimodo. Ibid. C.
 Absentibus non solum, sed & in ab- sentes datur restitutio in integrum. T. 1. c. 742. E.
 Absentibus secundum praesentes dare quid sit. T. 3. c. 158. A.
 Absentibus aliquibus, exteris praesentibus, si iudex officio suo iun- gi & sententiam dicere possit. T. 4. c. 882. C. causa dubitationis qua- rum. Ibidem C.
 Absentibus reipob. causa datur resti- tutio in integrum. T. 6. c. 219. D. & c. 236. A. B.
 Absentibus indicantur, ut ve- niant, & liti subsistant. T. 9. c. 133. D.
 Inter absentes possunt omnes fieri contractus, stipulatio non item. T. 1. c. 1152. E.
 Qui sint modi inter absentes paci- sciendi. T. 1. c. 919. B.
 Inter absentes sponsalia & nuptiae fi- unt. T. 1. c. 783. A. & 1153. A.
 Inter absentes duobus modis iuri societas potest. T. 1. c. 770. E.
 Inter absentes contractus recte cou- trahitur. T. 4. c. 71. D.
 Inter absentes iuri potest societatem quod sit duobus modis. T. 7. c. 614. D.
 Quod inter absentes sit, nudo con- sensu sit, non verbis. T. 9. c. 1252. C.
 De absentibus damnandis. Tom. 1. c. 875. D.
 De absentibus reis, qui sunt requi- rendi. T. 9. c. 1465. A.
 Pro absentibus habentur surdus, & mutus. T. 4. c. 1145. B.
 Absentes rei, vel accusatoris post li- tem contestatam per alium accu- sari potest. T. 3. c. 576. E.
 Absentes reipublice causa excusat ab omnibus. T. 1. c. 1032. E. & seq.
 Absentes in capitalibus, sc. innocen- tis per alium excusari potest. T. 4. c. 1392. A. B.
 Absentia in nocet ei, qui bona fide absuit. T. 3. c. 95. B.
 Absentis rei etiam diuturna mulie- ris fidem non abolit. T. 5. c. 1070. A. certe nuntio opus est. Ibid. A.
 Absentia Clericorum variis ex causis excusari potest. T. 6. c. 981. B.
 Absentis petens pro confessione habetur. T. 6. c. 834. A.
 Absentia consortium in litem inter- ruptum. T. 7. c. 149. B.
 Absentia ejus, qui reip. causa abest, neque ei, neque alii damosa. T. 8. c. 721. A. & c. 832. D.
 Absentia unius litigatoris de praesen- tia suppletur. T. 9. c. 138. E.

- Abſentia** cauſas allegare poteſt reus criminis accuſatus per procuratorem, vel per geſtorem; quamvis non poſſit per procuratorem, vel geſtorem deſendi. T. 9. c. 137. E.
- Abſentiam excuſare**, vulgo *caſſare*. T. 9. c. 1378. D.
- Abſolutio** reorum ab abolitione diſſert. T. 4. c. 492. E.
- Abſolutio** quid præſtat. Ibidem E.
- Abſolutio** a iudice facta proſus obligationem, & actionem extinguit. T. 5. c. 152. D.
- Abſolutio** ad cautelam ſupervacua eſt. T. 6. c. 938. C.
- Abſolutio** condemnationi quando præſtat. T. 7. c. 192. E.
- Abſolvere** quis non poſſit. T. 8. c. 680. B.
- Abſolvi** poteſtatem an habeat, qui condemnare poteſt. T. 5. c. 109. D. E.
- Abſolvi** aliquem, quod ſolverit, aut quod nunquam debuerit, nec cum aſſore contraxerit, quantum refert. T. 5. c. 152. E.
- Abſentio** hereditatis quid. T. 1. c. 801. B.
- Abſentio** repudiationi comparatur. T. 1. c. 1567. A.
- Abſentio** ſoli pupillo prodeſt. T. 4. c. 888. D.
- Abſentio**, & repudatio in quo diſſerunt. T. 4. c. 583. B.
- Abſentio**, & ſeparatio in quo diſſerunt. T. 4. c. 85. D.
- Abſentio**. T. 6. c. 202. E.
- Abſentio** pupilli, quæ inſequuta eſt, non retrahitur, non infirmat ea, quæ ante geſta ſunt bonæ fide. T. 6. c. 328. A.
- De abſentionis beneficio conſultatio**. T. 1. c. 657. C.
- Abſentionis**, & repudiationis idem eſt effectus. T. 6. c. 150. C.
- Abſtineo** pupillum. T. 6. c. 327. C.
- Abſtinere** pro repudiare. Tom. 2. c. 994. D.
- Abſtinere**, & immiſcere ſunt verba juris prætorii. T. 4. c. 469. D. repudiare, & adire ſunt verba juris civilis. Ibidem D.
- Abſtinere**, & immiſcere verba ſunt juris prætorii. T. 6. c. 250. D.
- Abſtinere** ab hereditate quam poſſint. T. 8. c. 985. E. & c. 986. F.
- Abſtinere** ſe, & immiſcere ſe, vel miſcere ſe, ſunt antitheta. T. 9. c. 919. B.
- Abſtinendi** verbum uſurpare tam ſuos, quam extraneos heredes. T. 10. c. 786. C.
- Abſtinendi** verbum propriè pertinet ad ſuos heredes, quibus ſolis ſunt abſtinendi prætor tribuit. T. 9. c. 784. D.
- Abſtinendi** verbum a quibus uſurpetur. T. 10. c. 784. C.
- Abſtinendi** cauſa a minor reſtituitur. T. 10. c. 903. A.
- Abſtuliſſe** litis æſtimationem, quid eſt. T. 4. c. 451. C.
- Abſumptum** non videtur, quod in corpus patrimonii verſum eſt. T. 4. c. 589. A. & c. 1210. A.
- Abſumptum** non videtur, quod in corpus patrimonii retinetur. T. 4. c. 588. D. & ſeq.
- Abſumptum** non videtur, quod in corpus pretii verſum eſt. Ibidem E.
- Que** abundant in conventionibus, vel teſtamentis, nihil nocent, imo proſunt magis. T. 4. c. 469. E.
- Abundant** multa in ſtipulationibus. Ibidem E.
- Quod** ex abundantia adjicitur pro nihilo eſt. T. 4. c. 494. A.
- Aburnus** Valens Taſſianus jurisconſultus. T. 1. c. 914. D.
- Abuſivè** dicitur, quod minus propriè dicitur. T. 6. c. 567. B.
- Abuſus** eſt abuſus rei, & privatio uſus. T. 4. c. 436. E. Quid eſt uſus. Ibidem. c. 437. A.
- Abuſus** rerum quandonam maxime ſit. T. 5. c. 391. A.
- Abuſui** ſunt, quæ utendo pereunt. T. 7. c. 1157. A.
- Abuti** quid. T. 7. c. 626. D.
- Acacius** Patriarcha, & Archiepiſcopus Conſtantinopolitanus. T. 3. c. 70. C.
- A capite** rationem reddere, quid ſit, & quomodo illud perſcitur. T. 5. c. 130. E.
- Aceti** nomine an continetur embamma. T. 7. c. 694. E. & c. 1457. A. B.
- Acetum** an vini appellatione continetur. T. 7. c. 1445. C. & c. 1457. E.
- Acetum** ſi quis legaverit, an continetur legato acetum, quod tellator vini loco habuit. T. 7. c. 1457. D.
- Acetum** quoniam pro vino in uſu habere. T. 7. c. 1445. D.
- Acinaticium** quid ſit, an vini nomine continetur. T. 7. c. 1457. B. C.
- Accedere** quæ dicantur. T. 7. c. 409. B.
- Acceptiſſe** quid non videatur. T. 8. c. 666. A.
- Acceptæ** eſt verbum proprium præſtationum annuarum. T. 4. c. 1183. B. C.
- Acceptatio** ſolutionis imago. T. 1. c. 1155. C.
- Acceptatio** omnem ſolvit obligationem, & quid ſit acceptatio. T. 1. c. 852. E. & T. 3. c. 135. D.
- Acceptatio** civilis eſt ſolutio. T. 1. c. 125. C. & Tom. 3. c. 133. D.
- Acceptatio** liberationem, ſtipulationem obligationem parit. Tom. 1. c. 862. E. & c. 1153. E.
- Acceptatio** non fit inter abſentes. T. 3. c. 135. E.
- Acceptatio** non per procuratorem fieri non poteſt. T. 3. c. 435. D.
- Acceptatio** quid ab æpocha diſſert. T. 1. c. 862. A. & T. 1. c. 135. A.
- Acceptatio** fit verbis. T. 2. c. 558. C.
- Acceptatio** pro datione eſt. T. 5. c. 551. C.
- Acceptatio** ſolum ſtipulationem tollit. T. 1. c. 225. E.
- Acceptatio** Aquiliana. T. 3. c. 135. D.
- Acceptatio**, & contractus diſſerunt. Ibidem D.
- Acceptatio** an poſſit fieri in partem debiti. T. 1. c. 226. B.
- Acceptatio** an in uſufructu valeat. T. 4. c. 426. B.
- Acceptatio** quid diſſat ab æpocha. T. 4. c. 837. A.
- Acceptatio** non fit per procuratorem, niſi remediò novationis. T. 4. c. 746. C.
- Acceptatio** in quo diſſat ab æpocha. T. 4. c. 837. A.
- Acceptatio** metu extorta utrum valeat. T. 5. c. 144. E.
- Acceptatio** quoniam debitorem liberare dicitur. T. 5. c. 551. A.
- Acceptatio** quandonam inutilis ſit. T. 5. c. 82. A. B.
- Acceptatio** qua ratione inſtituenda. Ibidem A. B.
- Acceptatio**, etſi expreſſam conditionem non recipiat, tacitam tamen recipe planum eſt. T. 5. c. 551. E.
- Acceptatio** quocumque ſit. T. 5. c. 551. E.
- Acceptatio** ſub conditione fieri non poteſt. T. 6. c. 1055. B. & T. 8. c. 799. D.
- Acceptatio** ſola an liberet, an æpocha ſola. T. 6. c. 553. D.
- Acceptatio** non valet, ſi manibus duos reos habeat Titium, & mulierem, & mulieri cauſa acceptiſſe donationis cauſa, neuter liberetur. T. 6. c. 115. C. D.
- Acceptatio**, quæ ſui naturæ non valet, valet conventionis poteſtate, quæ tacite ineſt acceptationi. T. 6. c. 95. E.
- Acceptatio** pro ſolutione habetur; ſolutionique comparatur. T. 6. c. 231. B.
- Acceptatio** unius correſpondit obligationem ſolvit. T. 6. c. 115. D.
- Acceptatio** ſoluti comparatur. T. 6. c. 349. C.
- Acceptatio** plus poteſt, quam ademptio. Ibidem C.
- Acceptatio** ſubjuſſoris an proſit reo principali. T. 6. c. 231. A.
- Acceptatio** quid propriè ſit. T. 8. c. 1078. B.
- Acceptatio** expreſſim non ſit in diem, vel ſub conditione, nec habet vires, priuſquam conditio exiſterit. T. 8. c. 799. D.
- Acceptatio** non fit per procuratorem. T. 8. c. 200. B.
- Acceptatio**, & æpocha in quo diſſerunt. T. 9. c. 1285. E.
- Acceptatio** eſt diſſractus, non contractus. T. 9. c. 1284. C.
- Acceptatio** in legis actionibus adnumeratur. T. 9. c. 939. C. non ſit per procuratorem. Ibidem C.
- Acceptatio** fit ſolemnibus verbis. T. 9. c. 75. E.
- Acceptatio** diſſert a ſtipulatione. T. 10. c. 390. C.
- Acceptatio** inutilis an habeat vim pacti. T. 10. c. 563. A.
- Acceptatio** non tantum civilis, ſed & juris gentium omnes obligationes

nes an solvat. Ibidem C.
 Accipitio est verborum solennium liberatio. T. 10. c. 717. E.
 Accipitio fit nonnunquam non laici solutione. T. 10. c. 718. A.
 Accipitio pactum inest de non petendo. T. 5. c. 82. B.
 Accipitio deus constituit potest, vel ante nuptias, vel post nuptias. T. 1. c. 551. E.
 Accipitio si deus dotis constituendae causam in tacite hac conditio, si nuptia secuta fuerint, infit. Ibidem A.
 Accipitio utilis, vel inutili semper inest pactum. T. 5. c. 96. A.
 Accipitio cum dicimus, sine intelligimus illipulationem aequalem, quae debet praecedere. T. 10. c. 562. E.
 Accipitio tollitur omnis verborum obligatio. T. 1. c. 225. A. c. 88a. E. & c. 1151. C.
 Accipitio non solum obligatio verborum, sed etiam omnes obligationes tolluntur. T. 1. c. 852. E.
 Accipitio an solvantur obligationes, quae ex verbis consistunt. T. 1. c. 226. B.
 Accipitio perimitur legatum liberationis. T. 4. c. 1106. C.
 Accipitio an & quando obligatio tollatur. T. 5. c. 144. E.
 Accipitio, vel pactum, an fidei commissum repudiari possit. T. 5. c. 1002. E.
 Accipitio tollitur obligatio. T. 10. c. 324. A.
 In accipitioibus, & emancipationibus sunt symbolum, 25, & libra. T. 4. c. 747. D.
 Accipitio praedictum pro legatis habentur. T. 7. c. 1185. C. c. 1210. B. & c. 1236. B.
 Accipio est, qui iussit, vel qui fideiussit. T. 1. c. 1226. A.
 Accipio ei tantum prodest, qui possidet. T. 1. c. 1124. C.
 Accipio quando datur emptori. Ibidem D.
 Accipio alia nulla esse potest ejus, quod officio iudicis accedit. T. 4. c. 887. D.
 Accipio inutilis non vitiat principalem obligationem. T. 1. c. 1227. A.
 Accipio rei principalis est accipio. T. 4. c. 1387. B.
 Accipio possessionis quid sit, & quid requiratur. T. 5. c. 745. E.
 Accipio temporis possessionem, quae sit, & quando contingat. Ibidem E.
 Accipio obligationum quodplex. T. 5. c. 851. B. C.
 Accipio an possit regulariter sine principali con filere. T. 5. c. 48. D.
 Accipio an sequatur naturam rei principalis. T. 6. c. 718. E.
 Accipio accipiens an esse possit. T. 6. c. 591. E.
 Accipio. Vide, Constitutum.
 Accipio quantitatis est usura. T. 4. c. 1076. D.
 Accipio accipiens esse non potest. T. 4. c. 1387. B. & T. 10. c. 118. E.

Accipio accipiens non est, ne sint infinitae praestationes. T. 4. c. 887. D.
 Accipio an remaneat sublati principali. T. 5. c. 444. E. & T. 10. c. 131. C.
 Accipio possessionis contra strictam juris rationem. T. 10. c. 240. D.
 Accipio alia esse nequit ejus, quod venit officio iudicis. T. 10. c. 404. C.
 Accipio est tam is, qui jubet, quam qui fidei jubet. T. 10. c. 544. B.
 Accipio si vindicetur, non res principalis, venditor in duplam non tenetur. T. 10. c. 1034. E.
 Accipio sequitur principale. T. 10. c. 1097. B.
 Accipiens culpa non nocet reo. T. 1. c. 1225. C.
 Accipiens verbum quàm latè pateat. T. 1. c. 780. A.
 Accipiens causam emimus pleraque. Ibidem B.
 Accipiens esse replere, non repleri; augere, non augeri. T. 3. c. 433. E.
 Accipiens accipio non est, ne infinitae sint praestationes. T. 4. c. 887. D.
 Accipiens est augere, non augeri. T. 4. c. 778. E.
 Accipiens loco qui venit, & non veniunt in legatis. T. 7. c. 1178. A.
 Accipiens non est redhibitio sine rei principali. T. 10. c. 1034. E.
 Accipiens est locus diffusio precario. T. 1. c. 1124. C.
 Accipionem inter, & rem principalem quid interfit. T. 10. c. 764. E.
 Accipione heredis etiam legatarius utitur. T. 1. c. 1124. E.
 De accipione agi potest rei principali recepta. T. 3. c. 444. D.
 Accipiones pro minutis, & asseclis. T. 1. c. 1225. C.
 Accipiones temporum. T. 1. c. 858. A.
 Accipiones alienarum obligationum in leviores, non in deteriorum causam cum accipi debeant. T. 5. c. 841. C.
 Accipiones dicuntur occasiones. T. 7. c. 353. B.
 Accipiones possessionum quid. T. 5. c. 559. A.
 De accipionibus legatorum, & quae legata sequuntur, vel non sequuntur. T. 7. c. 1178. B.
 Accipio ad iudices, & osculatio per principem officii patet. T. 10. c. 864. D.
 Accidentia & qualitates substantiae non sunt partes. T. 1. c. 941. D.
 Accidentia proprie non sunt. T. 1. c. 1213. D.
 Quae accidentia raro, non temere in agendis negotiis computari, sed ex tantum, quae sunt plerumque. T. 6. c. 195. A.
 Accipere perperam est interceptare, hoc est, à mente accipere, ut eam lucrifaciat invito domino. T. 4. c. 359. A.
 Accipere videtur, qui mandat accipere. T. 4. c. 733. A.

Accipere qui jobet; quo sensu accipere videtur. T. 5. c. 138. D.
 Accipere, praecipere, retinere, deducere, haec quatuor verba quae in re paria sunt. T. 7. c. 1215. D.
 Accipere quid. T. 8. c. 542. E.
 Accipere si iubeatur heres, est fidei commissum. T. 10. c. 289. E.
 Accommodari quid dicitur. T. 8. c. 1107. B.
 Accommodari proprie quid dicatur. T. 10. c. 657. E.
 Accorparare. T. 1. c. 417. E.
 Accrescendi jus cessat, ubi est transmissio locus. T. 4. c. 552. C.
 Accrescendi jus quid est. T. 4. c. 434. B.
 Accrescendi jus, Vide, jus accrescendi.
 Accrescendi jus valet inter solos coheredes. T. 4. c. 358. D.
 Accrescendi jus quid. T. 6. c. 227. C.
 De iure accrescendi. T. 6. c. 457. C.
 Accrescendi jus quoddam est alluvium. T. 6. c. 442. E.
 Accrescendi jus inter collegatarios, qui re tantum, non verbis conjuncti sunt. T. 6. c. 243. B. & seq.
 Accrescendi jus in legatis an sit. T. 6. c. 227. A. & seq.
 Accrescendi jus conservant substitutiones. T. 6. c. 188. E.
 Accrescendi jus ex voluntate, & iudicio testatoris proficiscitur. T. 4. c. 244. C.
 Accrescendi jus in usufructu. T. 6. c. 241. D. E.
 Accrescendi jus non parit sola verborum conjunctio citra manifestam voluntatem testatoris. T. 6. c. 228. E. & 229. A.
 Accrescendi jus non est inter legatarios disjunctos. T. 6. c. 209. C.
 Accrescere non est minus, sed potius augeri. T. 6. c. 457. D.
 Accrescit parti pars proprietatis. T. 6. c. 442. E.
 Accrescit personae, non parti, pars usufructus deficientis. Ibidem E.
 Accrescit portio cum oere, sicut accrescit legati portio. T. 7. c. 999. A. B.
 Accrescendi jus an sit inter verbis conjunctos. T. 7. c. 997. C.
 Accrescendi jus an sit inter legatarios, & fideicommissarios. T. 7. c. 1015. B.
 Accrescendi jus an sit inter fideicommissarios. T. 7. c. 997. B.
 Accrescendi jus non esse inter legatarios damnationis, sic nec inter fideicommissarios. T. 7. c. 1015. B. & c. 1075. D.
 Accrescendi jus in legatis est etiam inter collegatarios per damnationem, & per vindicationem, & fideicommissarios. T. 7. c. 1099. A.
 Accrescendi jus quando sit inter conjunctos re, & verbis. T. 7. c. 994. D. & c. 995. A.
 Accrescendi jus quando sit inter conjunctos re, & verbis. T. 7. c. 994. D.
 Accrescendi jus quando sit inter conjunctos verbis. T. 7. c. 996. B.
 De accrescendi jure. T. 7. c. 1181. A. inter

- inter quos jus accrescendi versetur. *Ibid.* c. 1122. A.
- Accrescere an possit invito portio legati, vel hereditatis. T. 7. c. 1003. B. C.
- Accrescere saepe dicitur, quod decrevit, si decrevere tamen potuit. T. 7. c. 1431. A.
- Accrescendi jus. T. 8. c. 593. C.
- Accrescendi jus an sit inter bonorum posseditores, si non eodem jure utantur. T. 8. c. 9. A.
- Accrescendi jus an sit inter legatarios et conjunctos. T. 8. c. 47. A.
- Accrescendi jus an versetur in bonorum posseditores. T. 8. c. 8. C. D.
- Accrescendi jus an transeat in fideicommissarium, cui ex Senatus Consulto Trebelliano restituitur hereditas. T. 10. c. 1149. A. & seq.
- An in emptore transeat. T. 10. c. 1150. A. & seq. Quibus casibus locum non habet. *Ibid.* c. 1153. D. & seq.
- Quod accrescit, qua ratione petatur. T. 10. c. 1157. D. & seq.
- Accrescendi jus quomodo trahatur ad bona impuberis coheredis. T. 10. c. 1158. B. & seq.
- An sit inter dominos, si servo communi legatum sit uno repudiante. *Ibid.* E.
- An inter heredes ab intestato, vel legitimis. T. 10. c. 1159. A.
- Accrescendi jus an sit inter dominos, quibus legatus est servus. T. 10. c. 425. C.
- Accrescendi jus quoties sit inter legatarios. T. 10. c. 1134. B.
- Accrescendi juris definitio. *Ibid.* B.
- Accrescere videtur, quod non decrevit. T. 10. c. 1155. A.
- Accrescendi jus an sit inter verbitantum conjunctos. T. 10. c. 1138. B. & seq.
- Accrescendi jus an possit esse inter collegatarios post acquisitionem. T. 10. c. 1164. C.
- Accretio est substitutio, & efficit substitutio, ut quod aperto nomine juris accrescendi non potest obvenire; coheredi propter legem Caducarias, obveniat alio nomine, nimirum substitutionis, quam leges Caducarias nunquam abrogaverunt. T. 6. c. 138. E.
- Accretio culpa opponitur. T. 8. c. 760. A.
- Accursum male confundi incapacem cum indigno. T. 4. c. 414. C. Indignus capere potest, sed non retinere; si secus in incapaci. *Ibid.* D.
- Accursum non intellexit, quid sit exigere cautionem. T. 4. c. 550. C.
- Accursum propter Philophras peritiam a Culpacio commendatur. T. 4. c. 381. E.
- Accursum sententia in l. t. & l. o., & l. cum aureum, f. t. de auro, & argen. leg. & l. si quis argentum, in priori cond. de donat. refellitur, & explicatio succinctis rationibus additur ex l. plane, f. sed si p. unde delegat. 1. T. 5. c. 395. B. C.
- Accursum verum l. a. 10. princip. male interpretatur. T. 5. c. 461. A.
- Accursum cum Joanne, & Axone recte refellit eos, qui tunc, & praejudicium adversus commodatarium, vel depositarium rei vindicationem, quasi dominis concedunt. T. 5. c. 417. C.
- Accursum multa menda in glossa de fustionis tutela ingerit. T. 5. c. 578. A.
- Accursum & DD. sensum l. Rhodiae de jactu non perspexerunt. T. 5. c. 530. E. & c. 537. E.
- Accursum irrationabiliter separat si de jussore a reo constituitur pecunia. T. 5. c. 406. C.
- Accursum, & alii interpretes sensum l. 1.4. locat. & conduct. alienis non sunt. T. 5. c. 524. E.
- Accursum verum, & dilucida ratione in l. 1. g. li praejudic. deposit. non utitur. T. 5. c. 417. C.
- Accursum recte sentit de electione commodatarii, ut vel rem praestet, vel abstinentiam ejus. T. 5. c. 420. A.
- Accursum arguitur de mendacio. T. 5. c. 401. D.
- Accursum falsitatis arguitur. T. 5. c. 414. E.
- Accursum male speciei appellatum ad corpora coarctat. T. 5. c. 390. D.
- Accursum notatus. T. 5. c. 759. D.
- Idem iterum notatus. *Ibid.* c. 558. D.
- Accursum falsa sententia de permutatione, & contractu do, ut des, ab auctore refellitur. T. 5. c. 391. D.
- Accursum rationem, cur sponsa sponsum lugeat, reprobatur auct. T. 5. c. 92. C.
- Accursum ad initium l. 12. ad exhibendum male supplet hac verba: non aliam. T. 5. c. 377. C.
- Accursum inepti dominis iacturam mercium dat actionem negotiorum gestorum adversus reliquos vechores. T. 5. c. 530. E.
- Accursum recte sentit, quod in contractu mutui initium obligationis & non finis spectandus sit. T. 5. c. 392. A.
- Accursum, quod vera falsis involvat, saepenumero inculcatur. T. 5. c. 590. B.
- Accursum stultitiam & errorem intolerabilem ubi arguit auctor. T. 5. c. 794. A. B.
- Accursum recte in l. 7. de eo, quod cert. loc. stipulatus sit interpretatur promissum. T. 5. c. 404. D.
- Accursum l. ult. de Curat. bon. dan. frustra f. pen. l. 12. mandato obicit. T. 5. c. 471. B.
- Accursum obiectio ex l. 4. de manum. vindicta. contra leg. 58. mandati. T. 5. c. 985. D.
- Accursum ridiculus est, cum l. 1.4. de jure jirando, rem interpretatur veritatem. T. 5. c. 45. B.
- Accursum ad l. si mandatum, f. ille illi, mandati interpretationem factam attulit. T. 5. c. 849. C.
- Accursum l. 1.2. C. de rescind. vendit. recte interpretatur. T. 5. c. 452. A.
- Accursum a vero sensu desecit in materia permutationis, & contrarium do, ut des. T. 5. c. 391. D.
- Accursum glossa ad l. 4. de neg. gest. defendit est. T. 5. c. 443. E. & c. 444. A.
- Accursum male initium l. 12. ad exhibendum coangulat ad filium famulum, quoniam pater ex jure Quiritium vindicaturus est. T. 5. c. 377. D.
- Accursum obiectio ex l. si de iunctis, de procurat. contra l. 58. mandati tollitur. T. 5. c. 985. D.
- Accursum sententiam approbat auctor. T. 5. c. 394. D.
- Accursum inculpat auctor, qui tacite turmatem tutoris pro auctoritate accipit, quo sensu minus tutor esse possit, quod est absurdum. T. 5. c. 579. B.
- Accursum notatus. T. 6. c. 211. C. 81. C. 294. E. c. 57. B. c. 133. D. c. 144. B. c. 151. B. c. 155. A. c. 203. A. c. 213. A. c. 289. E. c. 293. B. c. 294. E. c. 312. A. c. 317. E. c. 320. B. c. 327. D. c. 336. A. c. 337. E. c. 358. A. c. 379. A. c. 441. C. D. E. c. 456. B.
- Accursum, cum citat Novellas, quid intelligit. T. 9. c. 473. D.
- Cum nominat Authentici, quid intelligit. *Ibidem* D.
- Adhuc notatus. T. 9. c. 569. A. c. 190. E. c. 248. A. c. 249. E. c. 251. A. c. 284. E. c. 289. C. c. 344. B. c. 453. E. c. 460. B. c. 467. A. c. 1015. D. c. 1070. C. c. 238. B. c. 239. A. B. C. c. 244. D. c. 274. A. c. 474. D.
- Accursum error in pictura graduum arboris consanguinitatis. T. 9. c. 918. B.
- Accursum notatus. T. 9. c. 218. E. c. 330. C. c. 337. D. c. 391. D. c. 397. A. c. 404. C. c. 425. C. c. 491. A. c. 994. B. c. 1188. B. c. 1191. B.
- Accursum refutatur in eo, quod sentit de novi operis nuntiatione. T. 10. c. 1171. B. C. & c. 1173. B.
- Accusare per alium nemo potest. T. 1. c. 498. A.
- Accusare dominum non potest Vassallus in causa vel civili, vel criminali. T. 1. c. 1285. C.
- Accusare alieno nomine quibus licet. T. 1. c. 499. A.
- De his, qui ob aetatem, vel paupertatem accusare non possunt. T. 3. c. 504. A.
- Qui est in reatu alium publico, vel extraordinario crimine accusare non potest. T. 3. c. 574. B.
- Ad accusandum si procurator non datur, multo magis non datur ad defendendum. T. 4. c. 1405. B.
- Accusare non potest infamis. T. 4. c. 37. A. nec Index esse. *Ibidem* A.
- An accusare adulterii possit petronum libertus jure mariti. T. 4. c. 818. C. D.
- Accusare alium in eo quis non potest, quo in genere ipse offenderit. T. 7. c. 883. A.
- Accusare nemo potest alieno nomine. T. 9. c. 1365. B. & seq.

- Qui vult accusare præter inscriptionem debet testificare de lite exercenda. T. 9. c. 1371. B.
- Accusare non potest servus domini præter crimen Majestatis. T. 9. c. 1394. D.
- De his, qui accusare non possunt. T. 9. c. 1361. E. & seq. usque 1374.
- Accusare plerumque non possunt infames. T. 9. c. 1373. D.
- Accusare is non potest judicio publico, vel extraordinario judicio, qui non inscriptus in crimen. T. 9. c. 1368. C. usque ad 1374.
- Accusare non potest quis plures, quam duos eodem tempore diversorum criminum, tertium accusare non potest, & cur. T. 9. c. 1173. E. & c. 1393. A. Plures reos eodem crimine simul delere licet. T. 9. c. 1373. E. & c. 1393. A.
- Accusare nos non possunt familiares & domestici nostri, licet sint ingenui homines. T. 9. c. 1374. A. Liberti patronos criminaliter accusare non possunt, vel patronorum heredes. I. b. A. Servi non audiunt adversus suos dominos, I. b. B.
- Accusare mulieres regulariter non possunt. T. 10. c. 855. D.
- Accusatio extinguitur morte accusatoris, non criminis. T. 2. c. 587. A.
- Accusatio vitiosa ut plurimum per tabellam tegitur. T. 6. c. 1141. B.
- Accusatio, & denunciatio quomodo differunt. T. 4. c. 1083. B.
- Accusatio quid. T. 5. c. 779. A.
- Accusatio, & denunciatio differunt. T. 8. c. 622. D. E.
- Accusatio falsi. T. 9. c. 273. E.
- Accusatio adulterii intra quod tempus debet fieri. T. 9. c. 1405. A.
- Accusatio inchoatur contestatione, & actione causæ. T. 9. c. 1363. B.
- Accusatio adulterii. Vide, Adulterium.
- Accusatio est suprema actio. T. 9. c. 1374. E.
- Omnis accusatio præcipue respicit ad vindictam publicam, & exemplum publicum. T. 9. c. 1369. B.
- Accusatio publica ex causis, quæ lege Cornelia continentur, an possit intendi per procuratorem. T. 10. c. 559. C.
- Accusatio morum locum olim habebat inter conjuges. T. 10. c. 729. C.
- Accusationis definitio. T. 1. c. 872. B.
- Accusationis incerto non procedunt tempora honorum possessæ, certo accusationis tantum tempora cedunt. T. 4. c. 145. D.
- Accusationis omittenda, vel deferenda venia est, quam petit accusator a Iudice. T. 9. c. 1473. B.
- Accusationis præjudicium est inscriptio in crimen. T. 9. c. 1374. E.
- Accusationis instruenda adversus adulterum legitima tempora quæ. T. 9. c. 14. D. E.
- Accusationis libellus. T. 9. c. 1418. D.
- Accusationem extraordinariam qui desinit, an incidat in penam. S. C. Turpiliani, & si demonstratur, utrum infamia notetur. T. 4. c. 861. E. & 862. A.
- Accusationem instruere potest servus ex quibuscumque legibus adversus liberum hominem. T. 9. c. 1164. A.
- Accusationem perferre quid sit. T. 9. c. 800. E.
- Accusationem sequuntur inscriptiones, sive delationes, & denunciationes, querelæ. T. 9. c. 1374. E.
- Accusatione instituta non capitali, cur non liceat transigere. T. 10. c. 612. D.
- In accusatione oportet subesse rem, quæ accusetur. T. 4. c. 1085. A.
- Accusationes per tabellam apud Hispanos in usum receptæ. T. 6. c. 1141. C.
- Accusationes quedam sunt, quæ sunt actiones civiles, non criminales. T. 9. c. 499. D.
- De accusationum finiendarum tempore. T. 3. c. 5. B. C.
- De accusationibus. T. 9. c. 273. E.
- De accusationibus & inscriptionibus. T. 9. c. 1374. E. 1375. A. & seq.
- De accusationibus publicorum judiciorum, & extraordinariis accusationibus. T. 9. c. 1376. A. 1377. 1381. 1382.
- Accusator quando impunitur corruptus. T. 1. c. 877. E.
- Accusator quando calumniæ damnari potest propter contumaciam. T. 3. c. 176. E. & c. 177. A.
- Accusator dicitur cum reo contestari, non contra. T. 4. c. 73. C.
- Accusator numeratur in Tellibus. T. 6. c. 850. E. & 851. A.
- Accusator, idest, tergiversator, qui ab instituta accusatione iudicii publici in universum desistit citra veniam abolitionis, incidit in S. C. Turpilianum. T. 6. c. 511. C.
- Accusator, & prævaricator læpisy synonyma. T. 8. c. 531. B.
- Accusator, qui subscritus in crimen. T. 9. c. 129. D.
- Accusator an per alium accusare possit. T. 9. c. 1377. D.
- An accusator absque litis damno coerceri possit absoluto reo. I. b. D.
- Si accusator, vel reus mortuus fuerit. T. 9. c. 1391. E. & 1392. A.
- Accusatoris negligentia punitur intra tempus legitimum, qui non agit, aut peragit reum, quem semel delulit. T. 9. c. 1475. B.
- Accusatoris morte accusatio extinguitur, crimen, & culpam non extinguit. T. 9. c. 1391. E.
- Accusatori, qui reum falsè morte in iudicium delulit, quod præmium datur. T. 9. c. 1451. A.
- Accusatori quæ dantur dilationes, quæ reo. T. 9. p. 18. A.
- Accusatore defuncto, an & res, & reus apud eundem Iudicem peragitur. T. 4. p. 1391. C.
- Accusatorem qui corruptus, an satis habeatur pro confesso, & convicto. T. 10. c. 125. E.
- Accusatorem qui non habet, ab honoribus non prohibetur. T. 10. c. 227. A.
- Accusatoris reis suis edere criminis cogendi sunt. T. 1. c. 498. D.
- Accusatores nulli, nisi voluntarii, ut olim Atheniæ. T. 2. c. 149. D.
- Accusatores hodie nulli, aut rari sunt, qui se subiciunt periculo calumniæ. T. 10. c. 881. A.
- Accusatorum, & testium eadem conditio est. T. 6. c. 142. B.
- Accusatorum calumnia, & temeritas quomodo coercitur. T. 9. c. 1473. B.
- Accusatoribus præmia deferbantur. T. 9. c. 1373. E.
- Accusatorius libellus. T. 9. c. 1418. D.
- Accusati, qui deploraverant sua tempora, & se infelici seculo natos dixerant. T. 10. c. 722. B.
- Accusari interpretatur accusare veli. T. 6. c. 363. D.
- Ne accusetur solum qui paciscitur, aut supulator, in iustis est supulatio. T. 10. c. 710. B.
- Acetabula. T. 3. c. 271. A. & c. 272. A.
- Acheronticus libertus. T. 1. c. 146. C.
- Acinaticum. T. 3. c. 714. E.
- Acolithi proprie non sunt Clerici. T. 2. c. 1033. E.
- Acolithi corrupti clericis adiunguntur. I. b. C.
- Acolithi juvenes debebant sinilia. T. 1. c. 536. E.
- Acquisitio. T. 1. c. 337. B.
- Acquisitio servus domino, filius famulias patri. T. 6. c. 359. B.
- Qui nobis acquirit cum alio contrahendo, quo casu nihil agit, si nobiscum contrahendo deducatur obligationem. T. 10. c. 824. B.
- Acquisitor possessio tantum scienti. T. 4. c. 622. D.
- Acquisitor nobis per liberos homines bonæ fidei possessos. T. 6. c. 322. D.
- Acquisitor jam in ius nobis, & ignorantibus, per servos penè ex omnibus causis. T. 6. c. 107. A.
- Acquisitor obligatio per servum inuito domino, ac etiam per servum servitum nobis acquiritur. T. 6. c. 461. C. E.
- Acquisitor dominium usufructu tam rerum mancipi, quam nec mancipi. T. 7. c. 365. D.
- Acquisitor nobis conditio directæ, ea mutuo, & ex promutuo. T. 9. c. 315. E.
- Quicquid nobis acquiritur, est vel dominium, vel possessio, vel obligatio, vel actio. T. 10. c. 978. D.
- Acquirere an quis aliquid, quod est hereditatis, possit per servum hereditarium. T. 4. c. 382. A.
- Acquirere volentibus juris ignorantia non prodest. T. 4. c. 502. D.
- Acquirere longo tempore aliud est, aliud usufructu. T. 7. c. 196. C.
- Acquirere id solum dicitur, quod iure acquiritur. T. 8. c. 902. B.
- Acquirendi domini alia est ratio, alia possessoris, & alia ratio amittendi domini, alia possessoris. T. 4. c. 205. B.

Acqui-

Acquirendi domini due cause; hereditas, & emptio. T. 7. c. 313. C.
 Acquirenda hereditatis modi. T. 8. c. 989. A.
 Acquirenda rei causa est duplex, lucrativa, vel non lucrativa. T. 10. c. 758. E. & 759. A.
 Dcaquirenda hereditate. T. 9. c. 758. U. q. ad 784.
 De acquirenda per aliam obligatione. T. 9. c. 314. C. & seq.
 In acquirendo duo sunt, inquit. Amil. Ferretus, extrema: unum ex persona ejus, a quo acquiritur; alterum ex persona ejus, cui acquiritur. T. 4. c. 453. E. & c. 454. A.
 Acquirendarum rerum cause multiplices. T. 5. c. 716. E. & c. 717. A.
 Acquirendarum rerum non est iusta causa donatio inter virum, & uxorem. T. 7. c. 373. C.
 Acquirimus solummodo tribus modis, & quibus. T. 5. c. 801. E.
 Quod acquirimus, vel est dominium, vel possessio, vel obligatio. T. 9. c. 85. A. & c. 103. E.
 Acquisita non repudiari, sed delata. T. 4. c. 1267. C.
 Acquisita semel repudiari non possit. T. 7. c. 1443. B.
 Acquisitio quid est. T. 4. c. 504. A.
 Acquisitio domini usufructuum perimit. T. 4. c. 1105. A.
 Acquisitio hereditatis, seu gestio pro herede non tantum est actus viventis, sed & morientis. T. 4. c. 1079. A.
 Acquisitio per adrogationem quae. T. 8. c. 143. A.
 Acquisitio domini, cujus causa duratura non est, perimit stipulationem. T. 10. c. 544. E.
 Acquisitiones ante auspicias patre doctum ampliant, nec lucro mariti cedunt. T. 6. c. 124. A.
 Quod acquiritur est, an repudiari possit. T. 5. c. 813. A.
 Acquisitum jam ante repudiari non potest, sed id duntaxat, quod delatum nondum acquisitum est. T. 6. c. 574. E.
 Acta ante quid sit. T. 3. c. 193. B.
 Acta Caesaris conservari, vel oculi, vel quietis causa, quantumvis ipso jure nulla fuerint. T. 4. c. 883. B.
 Acta quid. T. 8. c. 912. E.
 Acta forensia. T. 9. c. 8. B.
 Acta quae excipiebant, edebantque. T. 9. c. 189. B.
 Acta post appellationem interpositam intra quod tempus mitti debent. T. 9. c. 1116. D.
 Acta, seu instrumenta publica, quae dicuntur. T. 9. c. 19. E. & c. 10. A.
 Acta inter alios alii non nocere. T. 9. c. 1107. D.
 Acta publica adnotanda esse manu commentariorum. T. 9. c. 8. D.
 Acta in contractibus non exigimus, exceptis donationibus. Tom. 9. c. 184. A.
 Acta publica quae. Tom. 9. c. 8. B. & seq.

Acta, & instrumenta publica aequaeant telibus. T. 10. c. 637. B.
 Acta dicuntur, quae geruntur apud Magistratum, & quae ab Actuario in scriptis rediguntur. T. 10. c. 794. E.
 Acta publica an sint edenda culibet potulanti. T. 10. c. 873. D.
 Actio, aut ex delicto nascitur, aut ex contractu. T. 3. c. 388. A.
 Actio non tantum de proprietate, vel quasi, sed & de possessione esse potest. T. 5. c. 124. C. D.
 Actio non datur ex illapationibus naturae turpibus. T. 1. c. 1180. D. E.
 Actio acquiritur invito. T. 1. c. 1180. B.
 Actio quarum rerum non datur. T. 1. c. 860. A.
 Actio praescriptis verbis quotiesum inventa. T. 1. c. 1488. C.
 Actio praescriptis verbis, quae sit, & unde nascitur. T. 1. c. 774. A. & 943. C. /
 Actio ex stipulata strictior, quam ulla actio stricta. T. 1. c. 1367. A.
 Actio directa, actio contraria, & actio mixta. T. 1. c. 1221. B. c. 123. A. & unde sic dicta. Ibid. c. 754. A.
 Actio stricta, certa, & pura. T. 1. c. 1279. D.
 Actio possessoria cur ita dicta. T. 1. c. 746. A.
 Actio fiduciae duplex. T. 1. c. 391. C.
 Actio de pauperie. T. 1. c. 377. C.
 Actio personalis acquiritur ignorantibus. T. 1. c. 1046. D.
 Actio oneris averfi. T. 3. c. 191. A. & seq.
 Actio arbitraria. T. 1. c. 1279. C.
 Actio subsidiaria. T. 1. c. 39. B.
 Actio inofficiosa testamenti unde originem duxit. T. 3. c. 359. C.
 Actio ex testamento alia certi, alia incerti. T. 1. c. 1213. A.
 Actio de dolo in privatis judiciis. T. 1. c. 744. A.
 Actio de dolo ob rem minimam non datur. T. 1. c. 957. E.
 Actio de dolo, & minus causi est arbitraria. T. 1. c. 982. E.
 Actio de dolo intra annum datur. T. 1. c. 982. B.
 Actio de dolo post biennium non datur. T. 1. c. 982. C.
 Actio quomodo transactione tollitur. T. 1. c. 956. A.
 Actio de recepto. T. 1. c. 743. C.
 Actio si certum petatur. T. 1. c. 719. A.
 Actio mandati. T. 1. c. 391. B. C.
 Actio mandati, & actio ex stipulatione, quo differunt. T. 1. c. 1470. B.
 Actio mandati duobus casibus durat, mandato morte soluto. T. 1. c. 1467. D.
 Actio injuriam. T. 2. c. 616. B.
 Actio praescriptis verbis stricta. T. 1. c. 754. C. D.
 Actio subsidiaria de magistratibus conveniendis. T. 2. c. 375. E. & c. 376. A.
 Actio de peculio, De in rem verso, Quod iussu ad omnes contractus pertinet. T. 2. c. 137. C.

Actio redhibitoria duplex; edilicia; & civilis. T. 2. c. 293. C. D.
 Actio directa opponitur utili, contrariae, praeparatoria. T. 1. c. 469. B.
 Actio rei uxoriae bonae fidei. T. 2. c. 328. A.
 Actio rei uxoriae, & ex stipulatu multa habent communia. Ibidem, & seq.
 Actio rerum amotarum. T. 2. c. 336. D.
 Actio tutelae. T. 2. c. 331. A.
 Actio ex nuda pollicitatione non nascitur. T. 1. c. 491. D.
 Actio commodati. T. 1. c. 383. E.
 Actio furti duplex. T. 1. c. 864. A.
 Actio furti quando furi competis. T. 3. c. 477. B. C.
 Actio interueniendi in quemnam dari possit. T. 3. c. 42. A.
 Actio paelis an descendat ad heredes. T. 3. c. 648. D.
 Actio funeraria in quem competit. T. 1. c. 381. B.
 Actio metus causae. T. 1. c. 357. B. C.
 Actio quod metus causae unde originem cepit. T. 1. c. 959. D.
 Actio quod metus causae rei continet persecutionem. T. 1. c. 965. D.
 Actio quod metus causae cum interdicto concurrat. T. 1. c. 968. D.
 Actio metus causae post annum non datur. T. 1. c. 967. A.
 Actio iudicati in dominum, aut dosmino, & heredi in heredem datur. T. 1. c. 362. A.
 Actio quanti cuius interest. T. 1. c. 370. A.
 Actio rerum amotarum. T. 2. c. 786. D.
 Actio rei uxoriae. Ibid. C.
 Actio finium regundorum. T. 1. c. 754. A. B.
 Actio communi dividendo. Ibid. D.
 Actio repetundarum, & pecularis, morte non finitur. T. 1. c. 447. D.
 Actio aquae pluviae arcendae. T. 1. c. 814. B.
 Actio de eversione scienti non datur, necienti datur. T. 1. c. 1242. B.
 Actio tutelae quid ab actione negotiorum gestorum differt. T. 3. c. 495. A. B.
 Actio tutelae quomodo devolvitur in actionem negotiorum gestorum. T. 1. c. 363. A.
 Actio negotiorum gestorum. T. 1. c. 364. B.
 Actio mutuae negotiorum gestorum, unde nascitur. T. 1. c. 740. B.
 Actio confessoria, & actio negatoria. T. 1. c. 749. C. D.
 Actio confessoria ex aetiphona. T. 1. c. 383. A.
 Actio numeraria. T. 1. c. 471. E.
 Actio ordinaria. T. 1. c. 888. B.
 Actio pignoratitia. T. 1. c. 764. B.
 Actio pecuniaria. T. 3. c. 225. C. D.
 Actio redhibitoria. T. 2. c. 643. C.
 Actio redhibitoria venditionem rescindit in totum. T. 1. c. 778. B.
 Actio de restitutione majnum. T. 1. c. 1387. D.
 Actio reitutoria duplex. T. 1. c. 1389. A.

Actio

Actio rescissoria, & in integrum restitutio quid differat. T. 3. c. 186. B.
Actio rescissoria annas contra justitiam datur. T. 1. c. 1187. E.
Actio de peculio, quomodo est in potestate servus, est perpetua. T. 1. c. 1457. B.
Actio fidei extincta non restituitur. T. 4. c. 444. C. D.
Actio tutelae non datur, nisi tutela admittitur. T. 4. c. 444. E.
Actio tutelae quid est. T. 4. c. 311. D.
Actio nulla jure competit ad alienatam in fraudem filiorum, vel parentum revocanda. T. 4. c. 379. C.
Actio bonae fidei quid est. T. 4. c. 273. D.
Actio in factum competit argentario. T. 4. c. 913. A.
Actio tutelae competit tutori. Ibid. A.
Actio infortioria, vel quasi infortioria. T. 4. c. 872. A.
Actio ex stipulatione penali. T. 4. c. 662. D.
Actio iudicati unde oritur. T. 4. c. 817. D.
Actio litis. T. 4. c. 889. A.
Actio tutelae ob quam datur. T. 4. c. 878. C.
Actio tutelae non dicitur esse ex contractu, sed quasi ex contractu. T. 4. c. 906. D.
Actio utilis creditae pecuniae datur militi sine cessante. T. 4. c. 919. D.
Actio utilis domino quodammodo, & in quos datur. Ibid. C.
Actio iniuriarum generalis finitur passione, diffamulatione, & denunciatione. T. 4. c. 368. C.
Actio ex empto, & actio ex stipulatu in quo differunt. T. 4. c. 705. B. C.
Actio de dote in qua differat ab actione rerum amotarum. T. 4. c. 1000. C.
Actio bonae fidei est petitio hereditatis. T. 4. c. 889. A.
Actio infortioria. Vide, Infortioria actio.
Actio iniuriarum quomodo aboletur. T. 9. c. 983. C.
Actio cui competit, is tempore utili habet experiundi potestatem. T. 4. c. 1333. A.
Actio non semper ex nuda passione nascitur. T. 4. c. 917. D.
Actio per liberam personam non acquiritur. T. 4. c. 881. A.
Actio pignoratitia quomodo debitori debetur. T. 4. c. 918. B.
Actio praescriptis verbis semper concluditur in id, quod interit dari, seu fieri quod convenit. T. 4. c. 958. D.
Actio, quae venditori competit, dicitur ex vendito; & quae emptori, ex empto. T. 4. c. 967. A.
Actio relictoria est utilis, & ex aequitate datur. T. 4. c. 923. B.
Actio relictoria est criminalis. T. 4. c. 844. B.
Actio relictoria neque publicis iudiciis, neque privatis actionibus continetur. Ibid. A.
Actio relictoria privatis actionibus non continetur, & quoniam iust

actiones privatae. Ibid. B.
Actio an prius reddenda sit in fideiussorem magistratus, qui non gessit, an in nominatorem eius, qui gessit rem ejus magistratus, qualem in collegam, qui eam rem non gessit. T. 4. c. 137. D.
Actio iudicati quando exercetur. T. 4. c. 1024. E.
Actio cum furioso nulla. Ibid. E.
Actio doli inest actionibus bonae fidei. T. 4. c. 273. D.
Actio civilis rerum amotarum criminali nihil praesjudicat. T. 4. c. 1000. B.
Actio danda est ex damno, & iniuria cuiusque. T. 4. c. 874. C.
Actio dilatoria opponi debet ante litem contestatam peremptoria vero ante, & post. Tom. 4. c. 904. E.
Actio est telum, exceptio clypeus, replicatio aliud telum, & administrum actionis. T. 4. c. 1354. A.
Actio ex nudo pacto non nascitur. T. 4. c. 992. C.
Actio ex stipulatu de dupla domino non datur re evicta. T. 4. c. 917. B.
Actio ex vendito empto venditori competit, actio vero ex empto vendito emptori competit. T. 4. c. 957. A.
Actio furti est actio famosi. T. 4. c. 844. E.
Actio hypothecaria nascitur ex pacto ipso jure. T. 4. c. 1291. E.
Actio depositi merito excipitur. T. 4. c. 213. C.
Actio inferitur proprie in personam rei persequenda gratia. T. 4. c. 1447. A.
Omnis actio utilis est in factum. T. 4. c. 721. D.
Ad exhibendum actio. Vide, Actio ad exhibendum.
Ad revocanda alienata in fraudem filiorum, vel parentum nulla competit actio jure. T. 4. c. 379. C. Ratio quae. Ibid. C.
Actio Faviana, & Calvisiana in quo differant. T. 5. c. 1171. A.
Actio in rem, actio in personam, actio mixta. T. 5. c. 1179. D.
Actio subsidiaria, quae datur adversus magistratus municipales ob causam datorum tutorum, ad quos tutores pertinet. T. 5. c. 1189. C. D.
Actio arbitraria de eo quid certo loco, ex mutuo venit. T. 5. c. 433. B. & 434. E.
Actio arbitraria de eo quid certo loco, an veniat ex promutuo. T. 5. c. 407. E.
Actio ad exhibendum ei, qui noxali actione servi nomine cum domino acturus est, datur. T. 5. c. 375. C.
Actio ex testamento annuatur iudicii stricti juris. T. 5. c. 401. C.
Actio quod metus causa quomodo daretur. T. 5. c. 144. E.
Actio de dolo extremum subsidium est. T. 5. c. 551. C.
Actio ex empto quando competit. T. 5. c. 871. B.
Actio rescissoria annua est. T. 5. c. 589. C.
Actio ad exhibendum effectu qui-

dem in personam est, formula autem in rem concipitur. T. 5. c. 382. D.
Actio ad exhibendum pertinet tantum ad res solubles. T. 5. c. 374. A.
Actio mandati nascitur ex contractu, negotiorum gestorum ex quasi contractu. T. 5. c. 131. A.
Actio affirmatoria de libero homine locum non habet. T. 5. c. 30. D.
Actio aquae pluviae arcendae soli domino, & in dominum competit. T. 5. c. 674. E.
Actio aquae pluviae servitutis etiam comprehendit. T. 5. c. 670. D.
Actio aquae pluviae arcendae quid in fundo communi, quid in proprio juris statuat. T. 5. c. 676. C.
Actio aquae pluviae arcendae, & damni infecti, an & quibus conveniat, & in quibus differat. T. 5. c. 669. D.
Actio ab alio frustra mandatur ei, qui sui nomine actionem habet. T. 5. c. 112. D.
Actio ad exhibendum ei, qui furti acturus est, datur vindicandi causa. T. 5. c. 375. C.
Actio aquae pluviae arcendae de qua aqua intelligitur. T. 5. c. 661. C.
Actio ad exhibendum scripta quidem in rem est, effectu autem ipso in personam. T. 5. c. 382. D.
Actio de distrahendis rationibus mixta est. T. 5. c. 583. A.
Actio confessoria. T. 5. c. 872. E.
Actio de dolo quando finitur. T. 5. c. 770. D.
Actio in factum quando finitur. Ibid. D.
Actio pro socio quid differat ab actione communi dividendo. T. 5. c. 491. B.
Actio aquae pluviae quid sit, & quid in eam veniat. T. 5. c. 660. E.
Actio ad exhibendum cui competit. T. 5. c. 174. A.
Actio ad exhibendum arbitraria est, toraque ex arbitrio iudicis pendet. T. 5. c. 180. E.
Actio ad exhibendum qua ratione datur vindicatorum. T. 5. c. 371. B.
Actio ad exhibendum datur ei, qui in libertatem aliquem vindicatorum est. T. 5. c. 376. C.
Actio aquae pluviae arcendae unde defendat. T. 5. c. 660. D.
Actio ad exhibendum propter vindicationem comparata est. T. 5. c. 373. D. E.
Actio arborum furtim exarum quid continet. T. 5. c. 591. B.
Actio arborum furtim exarum mixta est. Ibid. C.
Actio albi corrupti popularis est. T. 5. c. 14. C.
Actio ad exhibendum an in rem, an vero in personam proprie concipitur, & competit. T. 5. c. 382. B. & seq.
Actio aquae pluviae arcendae est de damno futuro, non de preterito. T. 5. c. 559. E.
Actio arbitraria in actionibus stricti iudicii locum habet. T. 5. c. 401. E.
Actio ex compromisso ad finem lites pertinet. T. 5. c. 1. D. E.

Actio communi dividundo an ex re
solum nascatur. T. 1. c. 908. D.
Actio de dolo quando hodie finitur.
T. 1. c. 770. D.
Actio constituit non competit, nisi de
pecunia debita, de indebita nun-
quam. T. 1. c. 412. C.
Actio constitutoria retrorsum se re-
fert. T. 1. c. 413. D.
Actio cui mandatur, ei defensor quo-
que mandari videtur. T. 1. c. 112.
h.
Actio communi dividundo, & fi-
nium regundorum duplex est. T.
1. c. 164. C.
Actio de liberali causa deceptio in
deceptore datur. T. 1. c. 684. D.
Actio de in rem verso an sit perpe-
tua. T. 1. c. 981. D.
Actio de dote ratione naturali niti-
tur. T. 1. c. 132. C.
Actio cui competit, ei multo magis
exceptio. T. 1. c. 118. C.
Actio depositi adversus inficientem
famula est & iurpis. T. 1. c. 432. E.
Actio de dolo quodam casu non est
arbitraria, sed stricto iure intenden-
tur. T. 1. c. 149. C. D.
Actio de recepto an actionem furti
tollat. T. 1. c. 198. A.
Actio de eo, quod certo loco, utilis
arbitraria vocatur. T. 1. c. 402. D.
Actio de peculio quo tempore finitur,
& quando perpetua sit. T. 1.
c. 444. A. B.
Actio de in rem verso quae sit. T. 1.
c. 444. E.
Actio de reddendis rationibus ubi
intituitur dicitur. T. 1. c. 18. C.
Actio de dolo quid persequatur. T.
1. c. 770. D.
Actio de eo, quod ex parte rei poenalis est,
& anno finitur. T. 1. c. 771. B.
Actio de peculio inanis est, nisi sit
in peculio tempore fideiussionis,
& postea perierit. T. 1. c. 411. E.
Actio de in rem verso quando, & ad-
versus quem competat. T. 1. c.
445. A.
Actio de eo, quod vi, aut clam, quan-
do perpetua sit. T. 1. c. 807. D.
Actio de dolo, quae in heredem da-
tur ex dolo defuncti, non tempo-
ralis, sed perpetua est. T. 1. c. 153. E.
Actio depositi fidei iuraria quae sit.
T. 1. c. 25. C.
Actio de in rem verso, cessante actione
infinita, semper competit. T.
1. c. 433. C. D.
Actio depositi cui, & qua de re com-
petit. T. 1. c. 411. C. D.
Actio de dote in aequum, & bonum
concepta esse dicitur. T. 1. c. 161.
A. B.
Actio de dote patris, & filiae an sit
communis, soluto matrimonio.
T. 1. c. 92. C.
Actio rerum amotarum post divor-
cium an detur in solidum. T. 1. c.
145. E. Et cur. Ibid. E.
Actio de eo, quod certo loco, arbit-
raria appellatur, non ut nomen
actionis id sit, sed demonstratio
qualitatis actionis. T. 1. c. 403. A.

Actio descendens ex crimine sepul-
cri violati separatur ab actione
pecuniaria sepulcri violati per
actionem in factum, quae non est
famula. T. 1. c. 386. E. & 387. A.
Actio de dolo quo tempore finitur
T. 1. c. 146. A. & c. 829. D.
Actio de moribus, qua conjuges mo-
res invicem accusabant, a Iustinia-
no sublata est. T. 1. c. 573. C.
Actio de calumniatoribus cui com-
petat. T. 1. c. 117. E.
Actio de dolo malo arbitraria est,
nec bonae fidei, necque omnino stri-
cti iuris. T. 1. c. 148. C.
Actio de eo, quod certo loco, utilis
actio est stipulatione, vel ex mutuo,
vel ex testamento, & ex genere ar-
bitraria. T. 1. c. 403. B.
Actio de eo, quod certo loco, ex con-
stituto venire potest. Ibidem B.
Actio de in rem verso quid ab actione
de peculio differat. T. 1. c. 982. D.
Actio de peculio ex maleficio non
venit. T. 1. c. 1473. C.
Actio de peculio quando extinguitur.
T. 1. c. 768. A.
Actio incerta quae sit. T. 1. c. 1214.
B. C.
Actio ex empto de modo ob menda-
cium crescit in duplum. Tom. 1.
c. 193. E. & c. 394. A.
Actio de vendito, eo nomine non
competit. T. 1. c. 983. B.
Actio servi corrupti. T. 1. c. 175. A.
Actio assilatoria. T. 1. c. 773. D.
Actio temporalis in debitorem veterem
restituatur. T. 1. c. 1010. C.
Actio mutui, condictione vocatur.
T. 1. c. 1261. E.
Actio iurisiurandi, & actio rei judi-
cata. T. 1. c. 182. D.
Actio talionis. T. 1. c. 382. D.
Actio iniuriarum quo iure introdu-
cta. T. 1. c. 472. D. E. & c. 473. A.
Actio iniuriarum civilis per procura-
torem intendi potest. T. 1. c. 474. C.
Actio damni dati. T. 1. c. 752. B. & D.
Actio depositi. T. 1. c. 188. E. c.
189. A.
Actio depositi in duplum. Ibidem.
c. 189. D.
Actio de in rem verso. T. 1. c. 768. B.
Actio quod iustus, sive de iusto. Ibid. C.
Actio momenti. T. 1. c. 548. C.
Actio dotis ex quibus causis nasci-
tur. T. 1. c. 132. B.
Actio dotis adventitiae. Ibidem.
c. 132. A.
Actio adversum iniquam perquasi-
tionem intra annum datur. T. 1. c.
815. B.
Actio hypothecaria, & pignoratitia.
T. 1. c. 1196. C. & seq.
Actio hypothecaria advocat possessionem.
T. 1. c. 1121. E.
Actio hypothecaria quarum rerum
nomine dari non potest. T. 1. c.
771. C. D.
Actio hypothecaria solvitur variis
modis. T. 1. c. 777. E. & c. 778. A.
Actio hypothecaria semel omnia re-
sumi nequit. T. 1. c. 661. C.
Actio noxalis de quadrupede paupe-

riem faciente. T. 1. c. 376. E. Hae
actione pecudes continentur. Ibid.
c. 377. A.
Actio noxalis ex delicto publico non
est. T. 1. c. 1449. E.
Actio noxalis extinguitur morte. T. 1.
c. 752. C.
Actio vi bonorum raptorum in
quadruplum. T. 1. c. 118. E.
Actio praetoria actio directa. T. 1.
c. 111. D. & c. 112. B.
Actio legis Corneliae. T. 1. c. 145. A.
Actio Fabiana, & actio Calvisiana.
T. 1. c. 382. D. & c. 383. A.
Actio Pauliana, Fabiana, & Calvi-
siana. T. 1. c. 152. C.
Actio Pauliana quid ab hypotheca-
ria differat. T. 1. c. 442. C.
Actio Publiciana locum non habet
in his, quae usucapi possunt. T. 1.
c. 1140. D.
Actio Serviana. T. 1. c. 152. E.
Cur actio nulla prodita sit de filio
corrupto. T. 1. c. 492. B.
Actio noxalis non tantum de pan-
perie, sed etiam de pallu pecoris.
T. 1. c. 376. E.
Actio reusur cur sic dicatur. Tom. 1.
c. 480. A.
Actio arborum furtim caesarum. T. 1.
c. 502. B. C.
Actio interrogatoria quae sit. T. 1.
c. 755. D. E.
Actio de peculio datur intra annum,
etiam si nullum esset peculium.
T. 1. c. 1457. C.
Actio Publiciana quando locum ha-
bet. T. 1. c. 1140. D.
Actio confessoria. T. 1. c. 382. D.
Actio constitutoria. T. 1. c. 181. A.
Actio de dote est privilegiata. T. 1.
c. 1454. C. D.
Actio restitutiva duplex. Tom. 1.
c. 1387. E.
Actio pro socio generalis est. T. 1.
c. 677. E.
Actio de rationibus distrahendis. T. 1.
c. 407. E.
Actio utilis negotiorum gestorum
est ex curationis obligatione. T. 1.
c. 794. B.
Actio pro tutela, & actio in factum
differunt. T. 1. c. 795. A. B.
Actio de peculio quando sit perpetua,
vel annua. T. 1. c. 1461. A.
Actio de moribus sublata. Tom. 1.
c. 132. E. & T. 1. c. 180. A. B.
Actio mandati duobus casibus, finis
to mandato morte, vel capitis mi-
nutione mandatoris, re non dum
sequebatur, competit. T. 1. c. 161. A.
Actio damni infecti. T. 1. c. 231. B.
Actio fit certum petatur de rebus
ereditis. T. 1. c. 194. B. C.
Actio Publiciana quid, & a quo sit
dicta. T. 1. c. 747. B.
Actio vestigialis, sive de fundo ve-
stigiali. Ibidem C.
Actio commodati duplex. Tom. 1.
c. 755. D.
Actio metus causa est arbitraria.
T. 1. c. 954. A.
Actio, sive accusatio de moribus sub-
lata. T. 1. c. 314. C.

Actio

Actio exercitoria unde nomen sum-
pserit. *T. l. c. 764. D.*
**Actio tributaria. *T. l. c. 765. B.*
Actio pro socio ex utroque latere
directa. *T. l. c. 770. C. D.*
Actio negotiorum gestorum est in
personam. *T. 2. c. 112. D.*
Actio quod metus causa in rem scri-
pta. *Ibidem D.*
Actio ad exhibendum, sive exhibi-
toria. *T. 2. c. 181. E. & c. 184. A.*
**Actio fiduciae duplex. *T. l. c. 391. C.*
**Actio praesudicialis. *T. l. c. 841. A.*
Actio in factum cur sic dicta. *T. 2.*
c. 106. A.
Actio ingrati adversus libertum do-
natarium. *T. l. c. 1117. B.*
**Actio de moribus subacta. *Tom. 2.*
c. 332. E.
**Actio ad exhibendum. *T. l. c. 755. A.*
**Actio obligationis exsequutio. *T. 2.*
c. 210. C.
Actio ingrati adversus libertos. *T. l.*
c. 181. D.
Actio de libellis famosis est capita-
lis ex leg. xii. tab. ex constitutio-
nibus non item. *T. l. c. 141. B.*
Actio iudicati in quem competat.
T. l. c. 362. A.
Actio tutelae in negotiorum gesto-
rum actionem devolvitur. *T. l.*
c. 361. A.
Actio in certum petatur de suffra-
gia. *T. l. c. 198. E.*
Actio familiaris unde. *T. l. c. 177. A.*
Actio communi dividundo. *Ibidem*
A. & c. 178. C.
Actio de finibus gall. *Plais de bonnes.*
T. 2. c. 180. B.
Actio inania quomodo constituitur.
T. l. c. 977. E.
Actio restitutoria est rescissoria, &
utilis. *T. l. c. 955. E.*
Actio arbitraria qualis sit. *T. l. c. 967. C.*
Actio nulla est cum servo, aut suo
familias. *T. l. c. 333. A.*
Actio criminalis non semper prefer-
tur civili. *T. l. c. 186. A.*
Actio pro auctione. *T. 2. c. 693. E.*
Actio quandonam denegatur. *T. l.*
c. 277. B.
Actio aquae pluviae accends. *T. 2.*
c. 702. E.
Actio de pecunia constituta qualis
sit, & quandonam de ea agi pos-
sit. *T. l. c. 351. E. & c. 54. A.*
Actio simpliciter an pro conditione
usurpari possit. *T. l. c. 706. B.*
Actio ex contractu an semper contra
heredem non competat. *Tom. l.*
c. 277. B.
Actio penalis an poenae nomine dari,
vel concipi dicatur, quantum in-
terest. *T. l. c. 699. E. & c. 700. A.*
Actio petitoria. *T. l. c. 823. E.*
Actio de dote quomodo concipiatur
in bonum, & equum. *T. l. c. 644. B.*
Actio de dote cumam danda esse
videatur. *Ibidem C.*
Actio furti an detur in eum qui nul-
lam opem ad furtum faciendum
adhibet, sed tantum consilium dat,
atque hortatur. *T. l. c. 331. B.*
Actio furti an ei competat, cujus************

inereit rem salvam esse, licet do-
minus non sit. *T. l. c. 254. C.*
Actio lurti an ad poenae tantum per-
secutionem pertineat. *T. l. c. 336. D.*
Actio furti concepti quoniam di-
catur. *T. l. c. 331. A.*
Actio ingrati adversus libertos ex
lege Julia Sentia. *T. 3. c. 603. B.*
Actio ingrati iure ordinario oillus
competit. *Ibidem C.*
Actio iudicialis utrum competat, si
quis ibi habeat canem, verrem,
aprum, & leonem, quā vulgo
iter sit. *T. l. c. 271. E.*
Actio exercitoria, & iudicialis utrum
detur in solidum. *T. l. c. 256. A.*
Actio exercitoria cur sic dicatur.
Ibidem A.
Actio iudicialis cur sic appelletur.
Ibidem B.
Actio tributaria, vel iudicialis, vel
exercitoria cui competat, an de pec-
culio, & de in rem verso agere
possit. *T. l. c. 268. A.*
Actio negotiorum gestorum, an ul-
tro citroque nascatur, id est, direc-
ta, vel contraria. *T. l. c. 211. E.*
Actio praescriptis verbis quo casu
competat ex locatione, & condu-
ctione. *T. l. c. 114. D. E.*
Actio in rem, vel ad exhibendum
an detur de peculio, vel in perso-
nam tantum. *T. 2. c. 537. A. B.*
Actio in rem, & actio ex stipulatu
in quibusdam differant. *T. 2. c.*
625. C.
Actio calumniae quomodo abiit in
desuetudinem. *T. r. c. 285. D.*
Actio de peculio, & de in rem verso
an una, eademque sit. *T. l. c. 157. C.*
Actio furti saepe pro conductione fur-
tiva. *T. 3. c. 621. E.*
Actio personalis reiditur in invi-
tium. *T. l. c. 617. A.*
Actio rei uxoris subacta. *T. l. c. 339.*
E.
Ex quibus causis furti actio com-
petit in re clam facta, ex iisdem cau-
sis competit actio vi bonorum
raptorum. *T. l. c. 218. C.*
Actio vi bonorum raptorum mixta.
T. l. c. 216. D.
Actio familiae circumsae quoniam
esse dicatur. *T. l. c. 157. A.*
Actio finium regundorum qualis esse
debeat. *Ibidem B.*
Actio communi dividundo quae, &
qualis sit. *Ibidem A.*
Actio legis Aquiliae poenalis. *T. l. c.*
258. E.
Actio legis Aquiliae directa, vel utilis
quandonam dari debeat. *T. l. c.*
241. E. & seq.
Actio in factum ex lege Aquilia. *Ibid.*
A. B.
Actio vi bonorum raptorum an sit
intra annum quadrupli, post annum
simplicis, & utilis. *T. l. c. 217. A. B.*
Actio reitutiva adversus falsum
tutorem. *T. 2. c. 642. C. D.*
Actio de cunctis, & effusis ex bono
& aequo. *T. l. c. 645. A.*
Actio sepulchri violati in bonum,
& aequum concepta. *T. 2. l. i. d. A.*

Actio iniuriarum an dissimulatione
abolatur. *T. l. c. 245. A.*
Actio iniuriarum ob quam rem
competat. *T. l. c. 243. C. & seq.*
Actio iniuriarum ex aequo, & bono
concepta. *T. l. c. 162. E.*
Actio noxalis in quemnam dari di-
catur. *T. 2. c. 614. C.*
Actio noxalis est leg. xii. tab. prodie
ta. *T. l. c. 271. B. C.*
Actio noxalis utrum omnis caput
sequatur. *T. l. c. 270. C.*
Actio directa noxalis an, & quomo-
do esse incipiat. *Ibidem C.*
Actio directa noxalis quandonam
locum habuerit in filia familias.
Ibidem E.
Actio ordinaria cum servo nulla
est. *T. 2. c. 614. E.*
Actio sepulchri violati an sit nox-
alis. *Ibidem E.*
Actio conditicia cui datur. *T. 2.*
c. 192. B.
Actio subsidaria in quasnam perso-
nas dari possit. *T. l. c. 11. A.*
Actio interencium quoniam olim
fuerit, & ea rescussata. *T. 2.*
c. 2. A. B.
Actio damni iniuriae per quam legem
constituitur. *T. l. c. 218. E.*
Actio suspecti, sicut & crimen, unde
descendat, & an sit publica. *T. 2.*
c. 15. C. & seq.
Actio in factum, cum qua tenetur
ex maleficio heredi, an in here-
dem dari possit. *T. l. c. 248. B. C.*
Actio depositi, vel commodati qua-
lis sit. *T. l. c. 192. E. & 193. B.*
Actio dupli, vel tripli an constitui-
tur adversus inflicientes. *T. l. c.*
185. C.
Actio de tigno iuncto quoniam,
& qualis sit. *T. l. c. 628. C. D.*
Actio legitima de tigno iuncto. *T. 2.*
c. 671. B.
Actio servi corrupti cuius, &
quando possit competere. *T. l. c.*
212. B. C.
Actio servi corrupti in quemnam
possit competere. *T. l. c. 217. D.*
Actio Publiciana qualis, & 2 quo sit
appellata. *T. l. c. 251. D.*
Actio Serviana, & actio quasi Ser-
viana, & hypothecaria actio unde-
nam substantiam capiant. *T. l. c.*
351. E.
Actio Tributoria quoniam, & a quo
introducitur. *T. 2. c. 166. C.*
Actio de peculio quare introducta.
Ibidem E.
Actio ex empto non deficit deficien-
te actione ex stipulatu ob evictio-
nem. *T. 4. c. 704. D.*
Actio Pauliana. Vide Actio utilis.
Actio iudicati est exsequutio iudicati.
T. 4. c. 925. A.
Actio iniuriarum specialis est que-
rela. *T. 4. c. 167. B.*
Actio utilis minoris. *T. 4. c. 905. B.*
Actio non datur ei, cuius nihil in-
terest. *T. 4. c. 874. C.*
Actio Stellanatus neque publicis
iudiciis, neque privatis actionibus
continetur. *T. 4. c. 844. A.*

Omnis actio reſtitutoria eſt utilis .
T. 4. c. 721. D.

Actio rei uxuriz eſt bonæ fidei. T. 4.
c. 185. B. quod naturale eſt, ju-
re civili non perimitur . Ibidem c.
192. B.

Actio judici quando exercetur. T.
4. c. 104. E.

Actio rerum amotarum. T. 4. c. 195. D.

Actio de dote. Ibidem D.

Actio mandati. Vide, Actio negotio-
rum geſſorum .

Omnis actio utilis eſt io factum . T.
4. c. 721. D.

Actio Publiciana quid eſt . T. 4. c.
1251. C.

Quis ejus auctor. Ibidem C.

Actio injuriarum non tranſmittitur
in heredem, niſi poſt litem præpa-
ratam, & conſeſſatam. T. 4. c. 137.
B.

Actio incepta ſuſſra inſtituitur, &
ſæpe efficit, ut bona cauſa amittat-
ur. T. 4. c. 1250. C.

Actio tutari, ſolidum ſolventi ex
culpa adminiſtratz tutelæ adver-
ſus conſuetorem, an utilis ſit pro
parte pecuniæ ſolutæ. T. 4. c. 845. C.

Ratio differentie quæ . Ibidem D.

Actio non datur ex pacto nudo. T. 4.
c. 683. E.

Actio dotis. Vide, Dotis actio .

Actio petitoria. T. 4. c. 147. A. & ſeq.

Actio in rem. Ibidem B.

Actio in perſonam. Ibidem A.

Actio quid eſt. Ibidem B.

Omnis actio reſciſſoria, vel reſtitu-
toria eſt utilis. T. 4. c. 702. D.

Omnis actio reſtitutoria eſt utilis. T.
4. c. 122. A. & 721. D.

Omnis actio utilis eſt in factum, &
contra, dicitur actio Pauliana.
T. 4. c. 641. A.

Omnis actio utilis eſt decretalis, &
ex æquitate competit, directa ipſo
jure. T. 4. c. 37. B.

Actio injuriarum non tranſmittitur
in heredem, niſi poſt litem conſeſſatam.
T. 4. c. 167. B.

Actio eſt in perſonam, petio eſt
in rem, perſequutio eſt extraordi-
naria. T. 4. c. 742. B.

Actio in perſonam non ſinitur longo
tempore. T. 4. c. 178. D.

Actio in rem quid eſt. T. 4. c. 655. A.

Actio judici in inſufficientem creſcit
in duplum, in conſentientem datur
in ſimplicem tantum. T. 4. c. 187. B.

Actio major minorem tollit. T. 4.
c. 315. D.

Actio mandati datur fidejuſſori, qui
ſolvit, adverſus principalem debi-
torem. T. 4. c. 105. A.

Actio mixta eſt, quæ rem, & pecu-
niam perſequitur. T. 4. c. 122. E.

Actio negotiorum geſſorum datur
etiam non ſinita omni adminiſtra-
tione. T. 4. c. 644. E.

Actio præſcriptis verbis cur intro-
ducta. T. 4. c. 174. B. hujus definitio
notanda eſt. Ibidem D. hæc ſimi-
lia eſt actioni civili. Ibidem E.

Actio præſcriptis verbis quo ſine
datur. T. 4. c. 43. A. Actio præ-

ſcriptis verbis Cujacio eſt duplex.
Ibidem B.

Actio Publiciana quid eſt. T. 4. c.
271. D.

Actio Publiciana dicitur a Publicio
præſore, qui eam primus introdu-
xit. T. 4. c. 134. B.

Actio cui datur, ei multo magis ex-
ceptio. T. 4. c. 548. E.

Actio inſtitutoria. Vide, Inſtitutoria actio.

Actio furti jure domini quo
domino competit. T. 4. c. 341.
A. B.

Actio cui datur, ei & exceptio datur.
T. 4. c. 911. C. & c. 1145. C.

Actio rerum amotarum ibi cellat,
ubi cellat matrimonium. T. 4. c. 101. E.

Actio arbitraria imitatur inſtitutam
actionem. T. 4. c. 175. D.

Actio utilis magiſtratu, qui ſolidum
ſolvit, cum duo eſſent magiſtratus,
datur adverſus collegam, pro quo
ſolvit. T. 4. c. 32. C.

Actio utilis quare non datur nomi-
natori ſolidum ſolventi adverſus
ſuum collegam. T. 4. c. 846. A.

Actio utilis in factum prætoris eſt
omnium actionum extremum ſub-
ſidium. T. 4. c. 1012. D. E.

Actio nulla datur in pupillum an-
te conſtitutionem D. Pii. Hæc ex
conſtitutione D. Pii in pupillum datur
actio utilis. T. 4. c. 721. D.

Actio utilis eſt in factum, & retro
omnis actio in factum eſt actio
utilis. T. 4. c. 874. A.

Actio utilis eſt extraordinaria. T. 4.
c. 933. D. quæ differentia hic no-
tanda eſt. Ibid. D.

Actio reſtitutoria eſt utilis, reſciſſa
tranſactione. T. 4. c. 1321. D.

Actio quæ inſtituitur a patrono ad-
verſus libertum, qui eum ſine ven-
ia Prætoris in juſ vocavit. T. 4.
c. 815. D.

Actio quomodo in nominatorem ma-
giſtratus datur, ſi non fuerit idon-
eus, & quando talis conveni-
endus. T. 4. c. 850. C.

Actio ad exhibendum cui datur. T.
4. c. 354. C.

Rei præſens ſaltem vindicatur. Ibid.
C.

Actio bonæ fidei quid eſt. T. 4. c. 173.
D.

Actio ceſſans facile reſtituitur, actio
verò extincta nunquam, niſi ex
nova cauſa; tunc ea dicitur naſci,
& non reſtitui. T. 4. c. 301. B.

Actio dotis hodie quando naſcitur.
T. 4. c. 477. D.

Actio eſt intentio ejus, qui ad judi-
cium provocat. T. 4. c. 105. C.

Actio ex nudo pacto non naſcitur.
T. 4. c. 63. B.

Actio ex vendito rationem vindicte
non recipit. T. 4. c. 705. D.

Actio Fabiana cui datur, & cui Cal-
viſiana. T. 4. c. 178. C. Fabiana
datur in eos, qui juſſe poſſident.
Ibidem E.

Actio furti datur ei, cujus intereſt
& in id, quod intereſt. T. 4. c.
177. A.

Actio furti datur non tantum do-
mino, ſed etiam non domino. T. 4.
c. 332. L. quæ differentia inter domi-
num & non dominum. Ibidem c. 333. A. B.

Actio hypothecaria quæ. T. 4. c.
568. L.

Actio injuriarum generalis ſinitur
pactione, diffimulatione, & deſen-
ſatione. T. 4. c. 368. C.

Cum actio civilis cu præſcriptis ver-
bis ſuppedit, ad interdictum de
prætorio non eſt necelle ire. T. 4.
c. 501. B.

Actio eviſionis evidiſ contra ven-
ditorem domino non datur, invito
procuratore. T. 4. c. 917. B.

Actio Publiciana. Vide, Publiciana.

Actio funeraria eſt prætoris & pri-
vilegiata, & quando datur. T. 4.
c. 981. C. D.

Actio ſtellionatus. Vide, Stellionatus.

Actio non datur exemplo exceptio-
nis. T. 4. c. 348. E.

Actio non aſcitur ex naturali obli-
gatione, qua pupillus tenetur. T. 4.
c. 501. A.

Actio non datur ex poſſis, ex con-
tractibus retro datur. T. 4.
c. 728. A.

Actio Publiciana adverſus extraneum
præcipue eſt prodita. Adverſus do-
minum inefficax. Exceptio domini
obligat actioni Publicianæ. T. 4.
c. 134. B. Octo caſus ſunt, quibus
actio Publiciana utilis datur ad-
verſus dominum rem ſuam poſſi-
dentem. Ibidem C.

Actio Publiciana ſingit, eum uſuce-
piſſe, qui non uſucepiſt & reſciſſo-
ria ex tit. ex quibus cauſis major ſin-
git, eum non uſucepiſſe, qui uſu-
cepit. T. 4. c. 126. B.

Actio rerum amotarum quæ eſt.
T. 4. c. 195. E.

Actio rerum amotarum eſt conditio.
Ibidem c. 195. A.

Actio rerum amotarum conſtante
matrimonio non eſt inter vicum,
& uxorem. T. 4. c. 102. C.

Actio reſtitutoria, quæ extincta ve-
luti reſtituitur, utilis eſt. T. 4. c.
721. D.

Actio de peculio quando perpetua,
& quando annua ſit. T. 4. c. 981.
C. D.

Actio de eviſione unde naſcitur. T.
4. c. 745. B.

Actio exercitoria quid ſit, & cui com-
petat. T. 4. c. 427. D. E.

Actio ex empto quanto minoris eſt,
& qua de re competit. T. 4. c. 611.
A.

Actio ex delicto ſæpe non penam,
ſed rem perſequitur. T. 4. c. 173. D.

Actio, & obligatio antiquior plena
eſt, junior pro nulla, aut ſuper-
vaca habetur. T. 4. c. 111. E.

Actio ex teſtamento pro reliquiis
ſcripti juſſu judicis favore ultima-
rum voluntatum privilegiata eſt,
& utitur commoditatibus iſdem,
quas actiones bonæ fidei ſibi an-
nexas habent. T. 4. c. 401. C. D.

Actio edictalis, & decretalis quo-
modo

modo differant. T. 4. c. 663. B.
 Actio ex sponsu quæ, & unde sit dicta. T. 1. c. 30. C.
 Actio ex constituto obtinet non solum, si pater, vel dominus constituit, sed etiam si alius pro eo vel constituerit, vel fideiussorit nominationem in id, quod nunc est in peculio. T. 1. c. 413. E. & 414. A.
 Actio in factum an competat adversus eum, qui aliquem prohibet mortuum, ossave mortui inferre in suum locum, in sepulchrum, vel ossuarium suum. T. 1. c. 383. C.
 Actio hereditaria, aut possessoria actiones quibus denegentur. T. 1. c. 651. A.
 Actio Favidiana quando locum habeat, & quid præstat. T. 1. c. 655. C. D.
 Actio furti longè gravior est perfectio, quam actio arborum furtim casarum. T. 1. c. 591. D.
 Actio familie circumscribitur, & mandati, cum ob sumptus in funus laquei intentantur, privilegia sunt. T. 1. c. 385. D.
 Actio funeraria datur filio famil. defuncto, si extraneus suus ei liceat, ad repetendas expensas adversus patrem ejus. T. 1. c. 384. E.
 Actio funeraria privilegia est. T. 1. c. 385. D.
 Actio furti, vel injuriarum, ut iurejurando, ita pacto convento tollitur. T. 1. c. 36. A.
 Actio funeraria datur successoribus heredes, vel similem successorem, aut etiam bonorum possessoribus, & successoribus pratoribus. T. 1. c. 384. C. D.
 Actio funeraria, sicut & quilibet actio, qua non sumptus funeris competit, privilegia est. T. 1. c. 384. D.
 Actio funeraria datur adversus maritum, qui morte mulieris dotein lucratur. T. 1. c. 384. A.
 Actio funeraria, sicut actio negotiorum gestorum, bona fidei est. T. 1. c. 384. A.
 Actio funeraria, seu funeralis, cui, & in quem competat. T. 1. c. 383. C. & 384. A.
 Actio in factum adversus quem datur. Ibidem C.
 Actio funeraria privilegia est in tantum, ut ei, qui defunctum funeravit suis sumptibus, priusquam creditoribus hereditariis, legatariis, imò & priusquam munimissis testamento libertates præstentor, satisfieri oporteat. T. 1. c. 384. C. D.
 Actio funeraria ad exemplum actionis negotiorum gestorum edicto comparata est. T. 1. c. 384. A.
 Actio furti, & noxalis, an decisio, vel pactione tollatur. T. 1. c. 384. A.
 Actio funeraria nihil aliud est, quam utilis negotiorum gestorum actio. T. 1. c. 384. B.
 Actio furti sæpe concorrit cum omnibus iudiciis bonæ fidei, necum cum strictis. T. 1. c. 458. E.
 Actio de dolo, & quod metus causa quomodo differant. T. 1. c. 149. C.

Actio in causis forensibus telum ell, exceptio clypeus. T. 1. c. 47. B.
 Actio in factum præscriptis verbis assimilatoria quæ, & qualis. T. 1. c. 450. B.
 Actio injuriarum quid persequatur. T. 1. c. 755. A.
 Actio hypothecaria cui, & in quos datur. T. 1. c. 924. D.
 Actio injuriarum ante litis contestationem in bonis noxalis non est. T. 1. c. 615. A.
 Actio in factum extraordinaria an sit subsidio rei vindicationi. T. 1. c. 387. C.
 Actio in factum prætoris est subsidiaria. T. 1. c. 101. D.
 Actio injuriarum an magis vindictæ, quam pœnæ, aut rei persequutionem habeat. T. 1. c. 637. D.
 Actio inlitoria an in impuberem datur. T. 1. c. 643. D.
 Actio hypothecaria quæ sit, & quæ dicatur proprie. T. 1. c. 924. A. B.
 Actio injuriarum ad sit noxalis. T. 1. c. 12. E.
 Actio inlitoria unde nomen sumptur. T. 1. c. 647. D.
 Actio in partes, quæ in mercibus sunt, dividi an possit. T. 1. c. 431. D.
 Actio iusta quænam sit, & ita appellatur. T. 1. c. 802. E.
 Actio in factum de damno infecto an in rempublicam, & municipium, datur ex culpa, & delicto magistratus, & quando. T. 1. c. 10. C.
 Actio in factum quoties ex delicto, idell, ex contemptu prætoris magistratus venit. T. 1. c. 512. B.
 Actio in factum de damno infecto an perpetuò datur in magistratum, municipale. T. 1. c. 10. B.
 Actio in factum de damno infecto an heredi ejus, qui possidavit, & in heredem magistratus etiam datur. Ibid. B.
 Actio in factum ex iure iurando an pœnalis sit. T. 1. c. 22. B.
 Actio in factum ex turpi causa adversus parentes, & patronos an datur. T. 1. c. 14. D.
 Actio inlitoria cui, & in quem, & qua de causa datur. T. 1. c. 430. B.
 Actio in factum ex secundo edicto de sepultura in alieno loco puro facta cui, ad quid, & adversus quem competat. T. 1. c. 386. D.
 Actio in factum quid continet. Ibid. D.
 Actio in factum funeraria strum prædicta factum, quæ personam arguat. Ibid. E.
 Actio in factum funeraria utrùm honesta sit, an verò turpis, aut famosa. Ibid. E.
 Actio legis aquilæ an domino tantum competat. T. 1. c. 615. C.
 Actio legis aquilæ an in pectorem hereditatis venire possit. T. 1. c. 170. B.
 Actio legatorum quamvis ab herede, non a defuncto cœperit, hereditariarum actionum loco an sit. T. 1.

c. 163. E. & 164. A.
 Actio legis aquilæ, & servi corruipi qui differant. T. 1. c. 625. B.
 Actio an mutetur potestatem contestatam ex decreto prætoris, aut iudicia. T. 1. c. 644. A.
 Actio mandati an in heredes, & quando datur. T. 1. c. 985. B.
 Actio mandati quandoque finitur Ibid. B.
 Actio mandati quid sit. T. 1. c. 417. E.
 Actio negotiorum gestorum detuncti cui, & quando competat. T. 1. c. 383. D.
 Actio noxalis cur in heredem non datur. T. 1. c. 615. A.
 Actio noxalis an caput sequatur. T. 1. c. 924. E.
 Actio noxalis an datur ex delicto feræ vi. T. 1. c. 371. E.
 Actio de peculio an sit ex contractui Ibid. E.
 Actio an nobis per liberam personam acquiri non possit. T. 1. c. 405. D.
 Actio nobis per liberum hominem conservari potest. T. 1. c. 968. E.
 Actio negotiorum gestorum, mandatorum interveniente, quomodo casu nascitur. T. 1. c. 615. A.
 Actio noxalis quando perimatur. T. 1. c. 615. A.
 Actio negotiorum directa, & civilis, ut competat, quæ requirantur. T. 1. c. 471. D.
 Actio popularis quæ sit, & quamdiu duret. T. 1. c. 14. D.
 Actio ingrati nulla est prodita. T. 1. c. 636. A. B.
 Actio hypothecaria quomodo tollatur. T. 1. c. 925. B.
 Actio de dolo est famosa, & infamatum sequitur condemnationem. T. 1. c. 918. D.
 Actio de dolo est in personam. Ibid. D.
 Actio in factum vi quidem ipsa est in personam. Ibid. D.
 Actio in factum funeraria an sit famosa. T. 1. c. 386. E.
 Actio iudicati cui, & in quem datur. T. 1. c. 637. D.
 Actio de liberali causa cui competit. T. 1. c. 684. E.
 Actio in rem an datur adversus omnes liberos homines, qui rem alienam tenent, etiam si eam non possideant, si molis ejus rei restituendæ facultatem habeant. T. 1. c. 377. E.
 Actio in factum an datur in mulierem, quæ soluto matrimonio petit, se partus nomine mitti in possessionem bonorum mariti, mox possessionem dolo malo in alium transferat. T. 1. c. 675. B. C.
 Actio in iudicium deducenda an, & quando mutari possit. T. 1. c. 444. A.
 Actio popularis an fiat tantum occupatione nostrâ. T. 1. c. 61. C.
 Actio popularis an in collationem bonorum veniat. Ibid. B.
 Actio personalis an reddi possit in invitum. T. 1. c. 651. A.
 Actio publica quænam sit, & cur ita dicatur. T. 1. c. 110. C.

Actio

Actio popularis an omnibus integre frontis, opinionis, & exultationis hominibus concessa sit. *T. 1. c. 134. C.*
Actio pro Actio ubi positum. T. 1. c. 618. D.
 Actio pro emptore ut locum habeat, quae requiritur. *T. 1. c. 737. B. C.*
 Actio pro loco partitur, actio communi dividundo dividit. *T. 1. c. 424. A.*
 Actio ex testamento iudicis strictis annumeratur. *T. 1. c. 420. C.*
 Actio ex testamento quid commune habeat cum actionibus bonae fidei. *Ibid. C.*
 Actio pecuniaria utrū possit in servos cadere. *T. 1. c. 431. C.*
 Actio constituit quibus assimilatur. *T. 1. c. 414. A.*
 Actio popularis civilis est, non criminalis, & quae pecuniaria jura aequat habet. *T. 1. c. 110. C.*
 Actio propter inopiam adversarii inanis esse potest, res non potest esse inanis, & ideo facilius citi licet habere, quam actionem. *T. 1. c. 111. A.*
 Actio pro socio quam differat ab actione mandati, & negotiorum gestorum. *T. 1. c. 478. D.*
 Actio pignoratitia quaerit de causa, & quando, & de qua de causa detur. *T. 1. c. 420. B.*
 Actio pignoratitia *in solidum* in quem detur. *T. 1. c. 86. B.*
 Actio pignoratitia quae nullam culpam ne quidem levissimam praestet. *T. 1. c. 420. D.*
 Actio Pauliana quae sit, & quibus competat. *T. 1. c. 786. E.*
 Actio Pauliana quae sit, quidque contineat. *T. 1. c. 811. A. B.*
 Actio Publiciana datur cuicumque iusto possessori. *T. 1. c. 654. D.*
 Actio de publicanis, & vectigalibus cui, & cuius rei gratia detur. *T. 1. c. 688. A. B.*
 Actio popularis mandari alicui quando possit. *T. 1. c. 64. D.*
 Actio popularis quibus casibus mandari procuratori possit. *Ibid. E.*
 Actio utilis arbitria de eo quod certo loco, competit in iudicis stricti iuris. *T. 1. c. 403. C.*
 Actio commodati duplex est. *T. 1. c. 420. B.*
 Actio pignoratitia duplex est de parte ejus, qui commodavit, vel pignora vit. *Ibid. B.*
 Actio utilis omnis est decretalis. *T. 1. c. 39. E.*
 Actio, quae plurium dominorum servo competit, pro qua portio cuique domino detur. *T. 1. c. 634. A.*
 Actio quod metus causa arbitraria est. *T. 1. c. 138. C.*
 Actio omnis, quae ex contractu oritur, quavis deminutione debitoris extinguitur, & amittitur. *T. 1. c. 138. A.*
 Actio, quae ex delicto defecit, reo capite deminuto non perimitur. *Ibid. A.*
 Actio, quae rem persequitur, quare, & quo casu in heredes non detur. *T. 1. c. 153. B.*

Actio civilis, aut utilis, necessaria non est, si directa competere potest. *T. 1. c. 116. C.*
 Actio rerum amotarum, quando, & cui competat. *T. 1. c. 484. B.*
 Actio succellendarum rationum etiam in succellere argenteorum datur, licet ejusd. profectio non sint successores eorū. *T. 1. c. 38. C. D.*
 Actio rei persecutoria ex delicto nonnumquam esse dicitur. *T. 1. c. 154. B.*
 Actio rerum amotarum quibus personis, & de quibus rebus competit. *T. 1. c. 159. D.*
 Actio redhibitoria quamdiu durat. *T. 1. c. 444. B.*
 Omnis actio de peculio est in personam, nulla in rem, vel ad exhibendum. *T. 1. c. 641. B.*
 Actio quae crescit in duplum. *T. 1. c. 234. A.*
 Actio de dote cni competit. *T. 1. c. 162. A.*
 Actio rerum amotarum jurejurando comprobatur. *T. 1. c. 170. D.*
 Actio sepulchri violati. *T. 1. c. 163. A.*
 Actio servi corrupti in simplicium sit, an in duplum. *T. 1. c. 134. A.*
 Actio servi corrupti turpibus actionibus annumeratur. *T. 1. c. 145. C.*
 Actio servi corrupti, & actio furti quibus differant. *T. 1. c. 159. B.*
 Actio si certum petatur de rebus creditis ex verbis, ipsoque titulo edicti Praetori sic dicta, certi con dictionem generalem continet. *T. 1. c. 392. B.*
 Actio stricti iudicii plerumque actio rei commodi est, quam actio bonae fidei. *T. 1. c. 392. E.*
 Actio distributiva quare in pupil lam detur. *T. 1. c. 435. A.*
 Actio, quae jurejurando consumpta fuerit, an alias eadem de re actione competentes tollat. *T. 1. c. 431. E. & 222. A.*
 Actio tutelae cum conditione furtiva, quae & penaliter est, concurrat. *T. 1. c. 181. A.*
 Actio tutelae, & de rationibus distribuendis quae, & actio furtive con dictionis furtivae quare altera alteram non tollat. *Ibidem A.*
 Actio tributoria coercet dolum malum distributoris, divisors mer cium. *T. 1. c. 435. E.* Quid differat actio ab actione de peculio, quid exigitur in ea ante omnia quod, & in quantum est conventus actione teneatur, unde illa nascatur, & quare competit. *c. 435. B. & seq.*
 Actio vi bonorum raptorum, & furti etiam ob rem minimam, & modicam an detur, & competat. *T. 1. c. 145. E. & 145. A. B.*
 Actio temporaria utrū exceptionem perpetuam producat. *T. 1. c. 830. B.*
 Actio quod vi metus causa intra annum datur in quadruplum, in clusa etiam actione simplicis, post annum datur in simplicio. *T. 1. c. 141. D.*
 Cur in ea actione detur reo facultas rei restituendae. *T. 1. c. 141. C.*
 Actio, quae ad publicam utilitatem

pertinet an omnis publica sit. *T. 1. c. 111. B.*
 Actio quando temporalis est, an exceptio sit perpetua. *T. 1. c. 489. C.*
 Actio, quae ab initio inutilis sit, ex eventu, aut causa non confirmatur. *T. 1. c. 446. D.*
 Ad exhibendum actio scripta quidem in rem effectum autem ipso in personam. *T. 1. c. 138. D.*
 Ad exhibendum cum populo quando agi possit. *T. 1. c. 411. D.*
 Ad heredem si quid ex dolo defuncti pervenit, quoniam actio compe tit. *T. 1. c. 771. B.*
 Actio inanis v. scatur, quam inopia debitoris excludit. *L. 6. c. 827. A.*
 Actio ad exhibendum heredi compe tit in eum ad quem pervenit res hereditaria subrepta a servo le gato. *T. 1. c. 140. D.*
 Actio ad exhibendum. *T. 6. c. 46. D.*
 Omnis actio bonae fidei est. *q. 1. c. 170. A. B.*
 Actio, quae rem sequitur, non datur heredi, & in heredem. *T. 6. c. 39. E.*
 Actio, quae non cepit in defunctum, non incipit in heredem. Ab hac regula juris unus casus excipitur. *T. 6. c. 81. B.*
 Actio legis aequit in simplicium ab initio tantum est in duplum ex in ficiatione. *L. 6. c. 32. B.*
 Actio si datur ad evicendam posses sionem amittit, quae pervenit ad dominum rei, & replicatio dabitur. *T. 6. c. 47. E.*
 Actio depositi & commodati in quo differunt. *T. 6. c. 70. B.*
 Actio directa in rem domini est, in qua daleptatur, ut sit dominus, actor, an reus. *T. 6. c. 390. A.*
 Actio de dolo est actio subsidaria, quae non competit, nisi alia omni bus deficientibus actionibus. *T. 6. c. 11. A.*
 Actio de dolo non est perpetua, sed annalis, vel hodie biennalis. *T. 6. c. 32. B.*
 Actio de dolo est subsidaria, quae non datur, nisi cum deficient aliae actiones. *T. 6. c. 333. D.*
 Actio de dolo est ultimum subsidium persequendi juris sui. *Ibid. D.*
 Actio de dolo in heredem ex dolo defuncti persequitur datur, quatenus ad eum pervenit. *T. 6. c. 39. C.*
 Actio de dolo a circumscriptioe originem accipit. *Ibidem B.*
 Actio estimatoria est annalis, & actio additicia. *T. 6. c. 344. C.*
 Actio additicia est actio redhibitoria, & actio estimatoria. *Ibidem C.*
 Actio de dote in pendenti est, quam diu pendet conditio institutionis filii. *T. 6. c. 124. D.*
 Actio ex emptio vendito inter domi num, & servum ex contractu esse non potest. *T. 6. c. 18. D.*
 Omnis actio in factum utilis est. *T. 6. c. 344. C.*
 Actio in factum, & actio praescriptis verbis eadem. *T. 6. c. 121. C.*
 Actio in factum ei, qui juravit, ex jure

jure jurando datur adversus possessorum. T. 6. c. 47. D.
Actio in factum est pecuniaria tantum. T. 6. c. 48. E.
Actio in factum datur in factum tutorem. T. 6. c. 136. B.
Actio familiae erciscundae. Vide, Familiae erciscundae actio.
Actio finium regundorum magis fundorum, quam personarum propria est. T. 6. c. 42. D.
Actio funeraria est in personam, non in rem. T. 6. c. 48. D.
Actio furti, vel servi corrupti penalis actio est, & ab initio est in duplum, non ex accidenti. T. 6. c. 30. C.
Actio furti non datur in heredes furis. T. 6. c. 147. E.
Actio furti eadem datur heredibus defuncti, quam defunctus habuit. Ibidem E.
Actio furti in duplum est. T. 6. c. 139. C.
Actio furti noxalis in dominum furis competit, ut vel damni estimationem praestet, vel furem noxae dedat. Ibidem D.
Actio furti ex dolo, vel ex furto suo dari non debet. T. 6. c. 146. C.
Actio infortiora. Vide, Infortiora actio.
Actio ex jurejurando, quo libertatis causam patrono juravit libertus, se liberet operas daturum, quicunque induxerit. **patronus**. T. 6. c. 148. D.
Actio legati dividi non potest. T. 6. c. 332. C.
Actio legis aequilae ab initio est in simplex tantum, ex infamia incrementum crevit in duplum. Queri potest, utrum veniat in petitionem hereditatis cum sua natura, an cum incrementum illo dupli. T. 6. c. 30. B.
Actio legis aequilae penalis est ex casu, ex accidenti tantum, non origine sua. Ibidem C.
Actio mandati doli nomine. Tom. 6. c. 305. D.
Actio mandati de peculio servi infortioris, & vicarii. T. 6. c. 18. D.
Actio mixta familiae erciscundae est in rem, & in personam. T. 6. c. 40. E.
Actio mixta petitionis hereditatis est tantum in personam, & non in rem. Ibidem E.
Actio non nascitur ex obligatione naturali. T. 6. c. 347. B.
Actio negotiorum gestorum mihi competit in te, si procurator tuo mutuum dedi tui contemplatione pecuniam. T. 6. c. 12. A.
Actio furti cui datur. T. 6. c. 46. C. exceptis duobus casibus. Ibid. D.
An actio negotiorum gestorum adversus pupillum competit ei, qui ductus amicitia paternam negotium pupilli gessit. T. 6. c. 35. C.
Actio contracta negotiorum gestorum. Vide, Contracta actio negotiorum gestorum. T. 6. c. 13. A.
Actio noxalis pertinet tantum ad noxae privatas. T. 6. c. 8. A.
Actio noxalis ex delicto filii familiae nulla est in patrem. T. 6. c. 497. E.

Actio noxalis. Vide, Noxalis actio.
Actio nulla cum servo est. T. 6. c. 380. D.
Actio communidividendo, vel familiae erciscundae an de pecunia, quae dolo malo fratris in divisionem non venit, in fratrem datur. T. 6. c. 444. A.
Actio tutelae directa, vel contraria non habet locum, antequam sit finita tutela. T. 6. c. 617. B.
Actio tutelae generalis est. T. 5. c. 616. D.
Actio pupilli an adversus tutorem, an adversus debitores paternos competit. T. 6. c. 133. D.
Actio ex empto de peculio est praetoria, non civilis. T. 6. c. 719. C.
Actio Pauliana creditoribus quando competit in debitores debitoris, ut reponant se in pristinam obligationem. T. 6. c. 336. E.
Actio Pauliana, qua revocatur alienata in fraudem creditorum, an habeat locum in non acquisitis. T. 6. c. 181. D.
Actio Pauliana an revocet dominium, & an interdictum fraudulentum revocet possessionem. T. 6. c. 335. D.
Actio de peculio quid sit, & quando nam datur. T. 6. c. 438. C.
Actio de peculio **noxae** & quomodo scin datur. T. 6. c. 64. B.
Actio de peculio, quae mortui servo in dominum, vel in heredem eius datur intra annum dumtaxat, vivente servo perpetuo datur. T. 6. c. 69. C.
Actio pecuniae creditae an sit utilis, & quomodo. T. 6. c. 74. D.
Actio ea est penalis, quae factum, vel dolum punit. T. 6. c. 7. E.
Actio praescriptis verbis an datur ex contractu, qui nomine vacat. T. 6. c. 61. B.
Actio pro socio. T. 6. c. 88. B.
Actio Publiciana utrum derur ei, qui ieravit, ex jure jurando adversus possessorum. T. 6. c. 47. D.
Actio publiciana si sit actio, quae fingit, eum usucapisse rem, quam nondum usucapit. T. 6. c. 312. B.
Actio Publiciana utrum furi competit quasi iusto emptori, qui litis estimationem obtulit auctori amissa possessione rei. T. 6. c. 148. B.
Actio Publiciana utrum ei tantum datur, qui usucapere potest. T. 6. c. 34. D.
Actio Publiciana utrum sit ficticia, quaedam actio de dominio quaestio jure naturali, velut traditione veri domini. T. 6. c. 301. B.
Actio Publiciana quotnam in casibus cum effectu datur in dominum, & possessorum. T. 6. c. 47. D. E.
Actio Publiciana. Vide, Publiciana actio.
Actio quod iusti undenam nascatur. T. 6. c. 96. A.
Actio quod metus causam. T. 6. c. 30. A.
Actio quod metus causam utrum intra annum sit in quadruplum, post

annum in simplex. T. 6. c. 87. B.
Actio in rem quandonam utilis, & eticax sit, & ex ea lequatur condemnatio. T. 6. c. 46. E.
Actio rerum amotarum quandonam, & ubi locum habeat. T. 6. c. 145. C.
Actio de rebus distrabendis an datur in duplum adversus tutores. T. 6. c. 139. C.
Actio redhibitoria utrum sit semelstris. T. 6. c. 144. C.
Actio rediticia utrum sit eadem cum actione redhibitoria. Ibidem C.
Actio rescissoria, & actio reditutoria utrum sint eadem **actiones**, & quonam sint. T. 6. c. 74. E.
Actio rescissoria, quae datur majoris iuris iusta ex causa, quonam sit. T. 6. c. 21. B.
Actio reditutoria omnis, quae datur adversus veterem debitorem, an utilis actio, aut directa, vel datur contra rigorem juris. T. 6. c. 6. E.
Actio utilis, sive reditutoria, utrum datur auctori, omnia directa, adversus rem ipsum, qui in iudicium venire impeditus est. Ibid. D.
Actio reditutoria oceanis an sit utilis. T. 6. c. 74. E.
Actio sepulchri violati utrum ad rem familiarem domini, aut ad patrimonium domini, vel potius ad vindictam, & ultionem pertineat. T. 6. c. 42. C.
Actio sepulchri violati an doloris sit actio contracti ex religione legis potius, quam actio damni dati. Ibidem C.
Actio sepulchri violati quibusnam datur. Ibidem A.
Actio Serviana, & hypothecaria, utrum sint eadem. T. 6. c. 17. E.
Actio Serviana cuiusnam competit. T. 6. c. 318. D.
Actio Serviana, & interdictum Salvianum in quo differant. Ibid. D.
Actio sepulchri violati an sit pecuniaria, & penalis, & cur. T. 6. c. 48. E.
Actio ex stipulatu in quam specie non continentur actionem ex testamento. T. 6. c. 370. E. & si q.
Actio ex stipulatu, & quod ea nuda sit restrictio. T. 6. c. 364. A.
Actio ex stipulatu an mihi sit in procuratorem tuum, si ei mutuum tuo nomine dedi tui contemplatione pecuniam. T. 6. c. 12. A.
Actio ex stipulatione dupli quonam sit. T. 6. c. 101. D.
Actio ex stipulatione dupli quando nam cessat. Ibidem C.
Actio temporaria utrum perpetuetur sola vocatione in **iur**. T. 6. c. 6. A. B.
Actio ex testamento an consumat actionem ex stipulatione. T. 6. c. 370. E.
Actio negotiorum gestorum an datur adversus eum, cujus negotia curavit, cum putarem, ea esse alterius. T. 6. c. 11. B.
Actio popularis an datur pupillis. T. 6. c. 75. B.
Actio ex testamento, quamvis sit stricta, inest tamen ei aliquando

do actio de dolo. T. 2. c. 354. A.
 Actio ex testamento servitutis nomine, quae legatario competit in hereditate. T. 2. c. 334. C.
 Actio tributaria utrum sit perpetua. T. 2. c. 32. B.
 Actio tributaria, et si dolum malum coerces, tamen non est eademque actio de dolo malo. Ibid. B.
 Actio tributaria utrum origine accipias a negotio fisco. Ibid. B.
 Actio turpis, aut famosa utrum detur liberis in parentem, vel liberis in patronos. T. 2. c. 90. A.
 An liceat agi adversus illos in factum in personam. Ibidem A.
 Actio vi bonorum raptorum, vel in factum, an sit intra annum in qua duplum, post annum in simplum. T. 2. c. 82. B.
 Actio contraria tutelae an tutori permittatur. T. 2. c. 314. D.
 Actio an nasci possit ex pacto. T. 2. c. 1908. A.
 Actio cur civilis sit utilior praetoria. T. 2. c. 101. D.
 Actio civilis directa, vel utilis nulla datur ex facio ut des, sed actio de dolo. T. 2. c. 843. C.
 Actio confessoria, & interrogatoria, non eadem est. T. 2. c. 876. D.
 Actio non datur ex nudo pacto, sed ex contractu. T. 2. c. 847. C. & c. 835. A.
 Actio de dote quando cesset. T. 2. c. 1398. B.
 Actio de dote legato quando cesset. T. 2. c. 1398. B.
 Actio duplex pro una quando habetur. T. 2. c. 94. E.
 Actio ex adventitia causae est communis patris, & filii. T. 2. c. 161. E.
 Actio ex emptio de evictione servi quae, & quae non continetur. T. 2. c. 808. D. & seq.
 Actio ex testamento aliis est certi, aliis incerti, & quando. T. 2. c. 1055. C.
 Actio in factum civilis non est praescriptis verbis. T. 2. c. 848. D.
 Actio in factum praetoria omnium actionum extrema linea est subsidiaria actioni de dolo. T. 2. c. 842. E.
 Actio in factum praetoria omnium actionum extrema est. T. 2. c. 844. C.
 Actio in rem propriè praetoria dicitur, actio in personam actio. T. 2. c. 313. E.
 Actio interrogatoria quae sit, & adversus quem datur. T. 2. c. 875. D. E.
 Actio legis quae sit. T. 2. c. 1202. B.
 Actio legis aequilae est etiam de damno culpa datur. T. 2. c. 20. B.
 Actio mixta quae, & cur sit. T. 2. c. 313. E.
 Actio praescriptis verbis est ex contractibus incerta. T. 2. c. 821. A.
 Actio pro socio an magis ad personales praestations, quam rerum divisionem pertineat. T. 2. c. 820. A.
 Actio triticaria. Vide, Triticaria actio,

Actio directa ordinata est. T. 2. c. 675. D.
 Actio utilis extraordinaria est. Ibidem D.
 Actio in factum subsidio esse solet reivindicacioni. T. 2. c. 319. A. & 322. C.
 Actio in rem, & actio in factum. T. 2. c. 320. B. C.
 Omnis actio utilis est in factum, non contra. T. 2. c. 3191. C.
 Actio ad exhibendum non pertinet ad immobilia. Ibidem C.
 Actio personalis fideicommissorum, ubi est, & actio est familiaris excusanda. T. 2. c. 311. B.
 Actio ficticia quae. Tom. 2. c. 348. A. B. & c. 355. C.
 Actio ad exhibendum. Vide, Exhibendum. T. 2. c. 602. E. c. 601. A. & seq.
 Actio emphyteuticaria quando datur, & de quibus rebus. T. 2. c. 375. C.
 Actio Publiciana. Vide, Publiciana.
 Actio emphyteuticaria, five vectigalis. T. 2. c. 376. B.
 Actio civilis melior est praetoria. T. 2. c. 348. D.
 Actio legis aequilae deduci potest in petitionem hereditatis. T. 2. c. 512. B.
 An ea actio deducatur sua natura, puta in duplum, si inficiatur, & dolum deducit. Ibidem B.
 Actio familiaris excusanda. Vide, Familiaris excusanda actio. T. 2. c. 48. D. & seq.
 Actio finium regundorum locum habet inter vicinos, id est, affines. T. 2. c. 459. C.
 Actio familiaris excusanda locum habet inter coheredes. Ibidem D.
 Actio exhibitoria quando est necessaria. T. 2. c. 328. E.
 Actio, quae habet duas clausulas, est arbitraria. T. 2. c. 339. B.
 Actio utilis ad dotem percipiendam cur non datur, pendente conditione. T. 2. c. 333. B.
 Actio prejudicialis. T. 2. c. 230. A. & seq.
 Actio in rem, vel ad exhibendum, est de eo, quod interest. T. 2. c. 611. A.
 Actio de tigno juncto. T. 2. c. 612. A. & seq.
 Actio de tigno juncto in scientem est mera penalis. T. 2. c. 613. A.
 Actio negotiorum gestorum quae datur, & cui denegatur in impensis in re communi factis. T. 2. c. 580. B. & seq.
 Actio communi dividundo. Vide, Communi dividundo.
 Actio pro socio in quo differat ab actione communi dividundo. T. 2. c. 174. E.
 Actio ad exhibendum mera est in personam actio, est tamen propter reivindicacionem. T. 2. c. 459. D.
 Actio de dolo ad quid introducta. T. 2. c. 633. B. evericulum malitiarum omnium. Ibid. B.
 Actio de pastu pecoris in actionem communi dividundo non venit,

& cur. T. 2. c. 198. E.
 Actio communi dividundo locum habet inter socios. T. 2. c. 369. B.
 Actio, quae permittit per exceptionem, in compensationem non venit, & cur. T. 2. c. 1324. C.
 Actio praetoria in factum separatur a conditione certi. T. 2. c. 611. A.
 Actio si legatum petatur est ficticia. T. 2. c. 610. D.
 Actio pignoratitia. Vide, Pignoratitia actio.
 Actio ipso jure famosa turpis, velurti de dolo, injuriarum, aut furti, non est danda adversus parentes, vel patronos, sed utilis verbis temperata in factum, ita ut doli, vel furti mentio non fiat, & atrocitas rei, five actionis verbis mitioribus in agendo subducatur. T. 2. c. 126. B.
 Actio arbitraria quae est. T. 2. c. 474. A.
 Actio rerum amotarum condicio est. T. 2. c. 619. C.
 Actio in rem adversus quem datur. T. 2. c. 355. D.
 Actio depositi. Vide, Depositum actio. T. 2. c. 1213. D.
 Actio prejudicialis quae sit. T. 2. c. 121. A.
 Actio praescriptis verbis datur ex contractu, qui nomine vacatur, ut des, & dolet facias, lacio, ut facias. T. 2. c. 514. E.
 Actio restitutiva quae, & quando datur. T. 2. c. 129. D.
 Actio rei uxoriae erat inter conjuges tantum. T. 2. c. 137. C.
 Actio de tigno juncto in scientem est mixta. T. 2. c. 613. D.
 Actio mutui aliud est, aliud actio; lendituri. T. 2. c. 625. C.
 Actio momenti quae est. T. 2. c. 115. E.
 Actio exhibitoria propter actionem petentium introducta est. T. 2. c. 128. B.
 Actio ex stipulatu. T. 2. c. 517. C.
 Actio si certum petatur, five certi conditio, quam latè pateat. T. 2. c. 649. B.
 Actio empti plerumque dicitur, quae debet dici venditi. T. 2. c. 685. A.
 Actio hypothecaria etiam pignoratitia dicitur. T. 2. c. 546. D.
 Actio de dote non est privilegiata, sed persona. T. 2. c. 791. D.
 Actio confessoria quae. T. 2. c. 348. E.
 Actio quod falso tutore auctore cui, & in quem datur, & quando daret. T. 2. c. 611. B.
 Actio realis quo tempore tollatur. T. 2. c. 1507. D. E.
 An sit distictum personalis. Ibid. D.
 Actio utilis omnis datur in causa simili, ex dissimili non datur. T. 2. c. 831. A.
 Actio in rem semper datur adversus eum, qui possidet. T. 2. c. 247. B.
 Actio ex legato quibus locis relictum. T. 2. c. 1097. A.
 Actio ex stipulatu, five res certa, five incerta promissa sit, competit. T. 2. c. 1050. A.

- Actio** in factum in quem competat. T. 8. c. 1093. A.
- Actio** ex lege conditicia ex qua con-
suetudine oriatur, & que sit. T. 8.
c. 1097. B.
- Actio** in genere **quid**. T. 8. c. 1094. B.
summa divisio actionum. Ibidem C.
- Actio** de peculio ad quid introdu-
cta. T. 8. c. 1119. A.
- Actio** furti ad quid, & propter quid
competat. T. 8. c. 937. B. C.
- Actio** vi bonorum raptorum quare
mixta dicatur. T. 8. c. 1095. D.
- Actio** de iure prædiorum rusticorum,
aut urbanorum. T. 8. c. 1094. D.
- Actio** in personam qualis sit, & quo-
modo constituitur. Tom. 8. c.
1101. C. D.
- Actio** furti nec manifesti a cæteris in
quo differt. T. 8. c. 1097. B.
- Actio** quod metus causa in quo dif-
ferat ab aliis actionibus. Ibid. C.
- Actio** rei uxoris an sit una ex bonæ
fidei iudiciis. T. 8. c. 1097. E.
- Actio** an adversus heredem ex contra-
ctu defuncti competat. Tom. 8.
c. 140. E.
- Actio** an adversus heredem ex delicto,
vel quasi ex delicto, an ex contra-
ctu, vel quasi ex contractu de-
functi competat. T. 8. c. 141. A.
- Actio** an calcaris ex donatione nudo
consensu **perfecta**. T. 8. c. 339. B.
- Actio** an nascatur ex naturali obli-
gatione. Ibidem C.
- Actio** de dolo quando **finiatur**. T. 8. c.
167. Can. adversus heredem detur.
Ibidem C.
- Actio** de peculio an detur in patrem
ex contractu filii familias, & an
detur in dominum ex contrahentis
servi dolo. T. 8. c. 184. A.
- Actio** directa, & principalis an idem
sit. T. 8. c. 439. E.
- Actio** ex testamentis, qua heres lega-
tariis teoetur, nascitur ex obli-
gatione quasi ex contractu. T. 8.
c. 332. B.
- Actio** famosa an sit, si agatur inter-
dicto de vi armata. T. 8. c. 370. A.
- Actio** famosa est, si agas de dolo.
Ibidem A.
- Si agas in factum, doli mentione
omissa, vel intercepta, non est fa-
mosa. Ibidem A.
- Actio** famosa an sit, si agatur sepul-
cri violati. Ibidem B.
- Actio** in factum an in heredem iudi-
cis, qui litem suam fecit, **danda**.
sit. T. 8. c. 116. D.
- Actio** in factum an in rempublicam
detur. T. 8. c. 160. B.
- Actio** inofficiosa testamenti quando
finiatur. T. 8. c. 334. A.
- Actio** in personam interitur, petio
in rem, persequitur in rem, vel in
personam. T. 8. c. 117. E.
- Actio** in personam si fuerit tempora-
lis, an statim perimatur, atque dies
postremus veniat. T. 8. c. 334. E.
- Actio** de peculio in patrem an detur,
si filius iudex litem suam fecerit.
T. 8. c. 334. D. E.
- Actio** in personam cui, & adversus
quem detur. T. 8. c. 334. A.
- Actio** in rem adversus quem inten-
datur. T. 8. c. 331. E.
- Actio** noxalis, & actio de peculio an
detur in patrem, si filius iudex li-
tem suam fecerit. T. 8. c. 112. D. E.
- Actio** omnis relictoria est utilis.
T. 8. c. 439. E.
- Actio** omnis utilis an sit extraordina-
ria, & omnis actio utilis an sit in
factum. T. 8. c. 337. E.
- Actio** poenalis est, si quis ius dicenti
non ubi temperaverit. T. 7. c. 187. C.
- Actio** prætoriana an sit perpetua. T. 8.
c. 367. D. E. & seq.
- Actio** præteriti. T. 8. c. 175. E.
- Actio** exheredari. Ibidem E.
- Actio** quid. T. 8. c. 119. A.
- Actio** auctionem significat. T. 8. c.
87. D.
- Actio** de duplis fructibus. T. 8. c.
118. A.
- Actio** de re ferenda, vel portanda. T.
8. c. 337. C.
- Actio** duplex in factum in mulierem
ventris nomine calumnie causi in
possessionem missam. T. 8. c.
424. E. & 425. A.
- Actio**, & præscriptio differunt. T. 8.
c. 166. B.
- Actio** ex legibus non solum directa,
sed & utilis. T. 8. c. 485. C.
- Actio** furti cui competat. T. 8. c. 571.
E.
- Actio** furti a conditione **furtiva**,
quid differt. Ibidem E.
- Actio** mandati, & depositi quatenus
infamat. T. 8. c. 515. A.
- Actio** Prætoriana de convito. T. 8. c.
111. E.
- Actio** suspecti non infamat. T. 8. c.
114. E.
- Actio** bonæ fidei, & actio stricta ipso
jure tolluntur. T. 8. c. 574. A.
- Actio** de dolo quando cessat. T. 8. c.
778. D.
- Actio** de peculio est in solidum pec-
ulium. T. 8. c. 783. C.
- Actio** de precario est quasi ex contra-
ctu. T. 8. c. 581. A. B.
- Actio** depositi est infamis. T. 8. c.
515. A.
- Actio** funeraria est privilegiata. T.
8. c. 694. B. cui detur. Ibid. B.
- Actio** furti præponitur petitioni he-
reditatis. T. 8. c. 816. A.
- Actio** furti non tollit actionem pro
sociis, & locati. T. 8. c. 828. B.
- Actio** in rem, & in personam quo-
modo differant. T. 8. c. 839. E.
- Actio** legis quælibet est injuria damni
dati. T. 8. c. 836. C. non tollit
per conditionem furtivam.
Ibidem C. 828. C.
- Actio** locati ubi est, ibi & legis acqui-
lit. T. 8. c. 828. D.
- Actio** mandati nunquam est ex con-
silio, sed de dolo. T. 8. c. 802. A.
- Metus causi in quadruplum est ar-
bitraria. Ibid. c. 828. B. minor non
movetur, dum spectatur major.
Ibid. c. 815. E.
- Actio** Pauliana datur in **factum**. T. 8.
c. 800. C. & in fraudatorem. Ibid. D.
- Actio** Publiciana quæ sit. T. 8. c.
367. E. quomodo detur. Ibid. E.
- Actio** quæ detur in eum, qui in ex-
parte, qua vulgo iter sit, quid
suspendit, vel positum habeat.
T. 8. c. 334. D.
- Actio** quæ detur in habitatorem co-
naculi, & quo quid dejectum, vel
effusum est. Ibidem C.
- Actio** quando dicatur **atrox**. T. 8. c.
369. E.
- Actio** quando ex delicto defuncti in
heredem detur. T. 8. c. 368. B.
- Actio** temporalis an statim prima-
tur, atque bonæ fidei possessor at-
tigit postremam diem temporaria
constituit ad implendam usufructu-
nem. T. 8. c. 334. E.
- Actio** in rem adversus quem intendi-
tur. T. 8. c. 331. E.
- Actio** præscriptis verbis quæ sit. T. 8.
c. 331. B.
- Actio** in factum quæ sit. Ibidem A;
unde nascitur. Ibidem A.
- Actio** in rem semper rei domino da-
tur adversus quemcumque posses-
sorem ejus rei. T. 8. c. 331. D.
- Actio** furti est generalis, nec sunt
poenales, quæ proprie dicuntur actio
furti & condicio rei furtivæ. T.
8. c. 337. B.
- Actio** ad exhibendum non est prin-
cipalis actio, sed est preparatio
actionis **principalis**. T. 9. c. 44. 19. D.
- Actio** hypothecaria, & actio pignera-
ticia in quo differunt. Tom. 9. c.
119. D.
- Actio** non peritur suo tempore. T. 9;
c. 141. A.
- Actio** ex stipulatu de dote in extra-
neo datur, ut dos ei reddatur for-
solutum matrimonio. T. 9. c. 130. B.
- Actio** tutelæ, quæ in tutorem datur,
famula est. T. 9. c. 109. A.
- Actio** communi dividendo est mixta
tam in rem, quam in personam. T.
9. c. 356. B. competit sociis, &
non focis. Ibidem B.
- Actio** ex stipulatu de dotibus. T. 9;
c. 489. D. & seq.
- Actio** rerum amotarum post divor-
cium datur statim in solidum, & cur.
T. 9. c. 546. E. quando huic actio-
ni locus est, & quando non. Ibid. E.
- Actio** ex empto. T. 9. c. 82. C.
- Actio** tutelæ post rem iudicatam an
possit repeti. T. 9. c. 116. B. & seq.
- Actio** pretii quæ est. T. 9. c. 107. B.
- Actio** ex vendito idem. Ibidem B.
- Actio** de evizione datur actori, vel
ei, qui similis est emptori. T. 9. c.
119. A.
- Actio** incensarii **aditum**. T. 9. c. 117. D.
- Actio** Serviana de quibus rebus est.
T. 9. c. 117. B.
- Actio** de moribus soli marito datur;
non ejus heredi. T. 9. c. 429. E.
- Actio** de moribus ulciscendæ injuriæ
gratia. T. 9. c. 115. D. tollitur hæc
actio de moribus a Julianiano.
Ibidem D.
- Actio**, quæ tollitur pacto, non fit
solennius verbis. T. 9. c. 71. E.
- Actio** iudicati est adversus con-
demnatum.

denotatum . T. 2. c. 115. E.
 Actio rerum amotarum datur heredi .
T. 2. c. 547. A.
 Actio pretii quando extinguitur .
T. 2. c. 1077. A.
 Actio redhibitoria de peculio est sex
 mensium . T. 2. c. 111. C.
 Actio commodati an revocari possit
 importune . T. 2. c. 1170. C.
 Actio praescriptis verbis non est, nisi
 ex contractu . T. 2. c. 82. E.
 Actio ex pacto est, quod lege juvat
 . T. 2. c. 217. D.
 Actio rerum amotarum cur est, de
 rebus amotis divortii causa, & non
 de rebus amotis mortis causa .
T. 2. c. 547. C.
 Actio finium regundorum, & actio
 in rem, in quo differunt . T. 2.
c. 1298. E.
 Actio mixta perpetua est, sicut
 actio in personam . T. 2. c. 171. B.
 Actio aquae pluviae arcendae est de fu-
 turis, non de praeteritis . T. 2.
c. 112. B.
 Actio non nascitur ex pollicitatione .
T. 2. c. 1256. A.
 Actio rerum amotarum quid . T. 2.
c. 547. C. Vide, Res amote .
 Actio pro socio nascitur ex contra-
 ctu societatis, & ultro, citroque
 directa . T. 2. c. 162. B.
 Actio de dolo est subsidaria . T. 2.
c. 187. E.
 Actio non nascitur ex pacto nudo .
T. 2. c. 1256. A.
 Actio rei uxoria, & actio ex stipu-
 lato, in quo differunt . T. 2. c. 495. B.
 Actio delegata . T. 2. c. 128. A.
 Actio pro socio pertinet ad prae-
 stationes personales non ad commu-
 nium rerum divisionem . T. 2. c. 219.
B. haec actio duplex . Ibid. B.
 Actio impietatis quae est . T. 2. c. 645. B.
 Actio hypothecaria non tollitur ulu-
 cipatione . T. 2. c. 244. D.
 Actio de peculio . T. 2. c. 111. C. & seq.
 Actio omnis de statu praedicialis
 est . T. 2. c. 268. E.
 Est triplex tantum . Ibid. E.
 Actio empti datur emptori . T. 2.
c. 182. B. & seq.
 Actio vi bonorum raptorum non
 pertinet propriè ad raptorem mani-
 festum, sed ad non manifestum
 pertinet propriè . T. 2. c. 117. D. E.
 Actio de dolo est noxalis . Tom. 2.
c. 252. D.
 Actio injuriarum contestata transfer-
 tur in heredem . T. 2. c. 239. C.
 Actio pignoratitia vocatur & pi-
 gneratitia, & hypothecaria, & Ser-
 viana, & utilis Serviana, & quasi
 Serviana . T. 2. c. 395. E.
 Actio praescriptis verbis datur in id,
 quod interest . T. 2. c. 404. D.
 Actio ex empto est civilis . Tom. 2.
c. 396. A.
 Actio civilis vi bonorum raptorum,
 quae est ex edicto Praetoris, in
 quem datur . T. 2. c. 1460. B. est
 de re mobili, seu animali . Ibid. B.
 modo dicitur dari in triplum, mo-
 do in quadruplum . Ibid. B.

Actio ingratitudinis quae est . T. 2.
c. 645. E. & 645. A.
 Actio ingrati . T. 2. c. 351. B. & seq.
 Actio in rem specialis, & pectio he-
 reditatis, in quo differunt . T. 2.
c. 171. A. & seq.
 Actio Serviana . T. 2. c. 301. A.
 Actio de injuriis quando aboletur .
T. 2. c. 1462. E.
 Actionum iuramentum datur ex 11. Tabulis
 vel ex edicto Praetoris, vel ex lege
 Cornelia . Ibid. D.
 Actio de dote non statim datur post
 divortium, si pondere, numero,
 & mensura contineatur . T. 2.
c. 146. E.
 Actio impietatis, vel ingratitudinis
 patrono datur adversus liberum,
 qui contra obsequia debita pecca-
 vit . T. 2. c. 645. E. & 645. A.
 Actio furti nec manifesti est civilis .
T. 2. c. 613. E. est perpetua . Ibid. E.
 Actio nulla est cum statu libero . T. 2.
c. 254. C. nec cum servo . Ibid. C.
 Actio ex vendito datur venditori .
T. 2. c. 381. B. & seq.
 Actio pignoratitia datur possessionis
 recipiendae causa . T. 2. c. 301. A.
 Actio empti, quae de evicione com-
 petit, non tollitur praescriptione
 longi temporis . T. 2. c. 102. E. &
1301. A. & seq.
 Actio est aut generalis, aut specialis .
T. 2. c. 117. B.
 Actio utilis saepe datur ex iure iuran-
 do . T. 2. c. 191. B.
 Actio furti manifesti est praetoria .
T. 2. c. 613. E.
 Actio constitutoria est perpetua . T. 2.
c. 260. C.
 Actio praescriptis verbis non datur,
 nisi deficientibus his, quae nomen
 habent . T. 2. c. 820. A.
 Actio temporaria licet contestatione
 perpetuatur . T. 2. c. 114. E.
 Actio directa . T. 2. c. 115. E.
 Actio constitutoria, vel constituta
 pecunia . T. 2. c. 260. B.
 Actio injuriarum tollitur renoua-
 tione qualibet, & pacatione, & dis-
 simulatione . T. 2. c. 106. D.
 Actio ex empto potest esse altimato-
 ria . T. 2. c. 391. E.
 Actio in factum, quae datur prohibi-
 tio mortuum inferre . T. 2. c. 219. B.
 haec actio nec heredi, nec ho
 brem datur . Ibid. B.
 Actio ex testamento intra annum
 terminari debet . T. 2. c. 111. C.
 Actio damni infecti est de futuris,
 non de praeteritis . T. 2. c. 112. B.
 Actio ex stipulatu . T. 2. c. 160. A.
 Actio receptitia . Ibid. C.
 Actio hypothecaria datur non do-
 mino . T. 2. c. 195. B.
 Actio de ingratitudine donatarii .
T. 2. c. 258. E.
 Actio iudicati utilis quae est . T. 2.
c. 76. D.
 Actio in iure nulla est, quae facilius
 tollatur, quam actio injuriarum .
T. 2. c. 106. D.
 Actio Serviana . T. 2. c. 186. C.
 Actio negotiorum de servitutibus qua-

ratione dicitur contraria . T. 2.
c. 300. A.
 Actio ex stipulatu de dote recuperan-
 da, & ejus jura explicatur . T. 2.
c. 111. A. & seq.
 Actio iudicati directa quae est . T. 2.
c. 76. D.
 Actio Pauliana . T. 2. c. 1135. D. E.
 Actio pro socio non datur, nisi fini-
 ti societate . T. 2. c. 160. E.
 Actio pignus est praetoria . T. 2.
c. 380. C.
 Actio de peculio quam adjectionem
 habere dicitur . T. 2. c. 1146. A.
 Actio semel edita mutari potest ante
 litem contestatam . T. 2. c. 175. D.
 Actio noxalis . Vide, Noxalis actio.
 Actio receptitia est perpetua . T. 2.
c. 260. C.
 Actio hypothecaria durat usque ad
 quadraginta annos . T. 2. c. 117. A.
 Actio personalis non tollitur longi
 temporis praescriptione decem, aut
 viginti annorum . T. 2. c. 172. B.
 Hodie tollitur praescriptione tricen-
 narii . Ibid. C. Olim erat perpetua
 in Provinciis . Ibid. C. tollitur praes-
 criptione longi temporis, vel usu-
 cipatione . Ibid. c. 171. A.
 Nulla actio popularis est criminalis,
 omnes sunt civiles . T. 2. c. 1176. B.
 Actio pignoratitia nascitur soluto de-
 bito, & datur non tantum de pi-
 gnore, sed etiam de hypotheca .
T. 2. c. 301. A.
 Actio ex vendito est actio pretii .
T. 2. c. 1076. C.
 Actio ex empto servo non potest ef-
 fe . T. 2. c. 124. B.
 Actio extra ordinem expellat heredi-
 tatis . T. 2. c. 251. E.
 Actio vi bonorum raptorum non datur
 in heredem . T. 2. c. 258. A.
 Famula est in eum, qui vi rapuit .
Ibid. B.
 Actio funeraria est ex edicto Praeto-
 ris, quae est privilegiaria . T. 2. c. 17. B.
 Actio ex stipulatu penalis . T. 2.
c. 65. C.
 Actio ad exhibendum cui competit .
T. 2. c. 165. D.
 Pertinere ad res mobiles . Ibid. D.
 Actio de peculio, & actio de in rem
 verso, in quo differunt . T. 2. c. 113. B.
 Actio si certum petatur, quae est de
 credita pecunia, unde litem non
 men sumit . T. 2. c. 1145. D.
 Actio momentaria . T. 2. c. 331. D.
 Actio generalis non datur, nisi fini-
 ti contractu . T. 2. c. 160. B.
 Actio furti est penalis . T. 2. c. 117. B.
 Actio olim prius edebatur, dabatur
 deliberandi tempus, deinde
 vocabatur in ius . T. 2. c. 20. C.
 Actio est ius persequendi . T. 2. c. 10. E.
 in quo differat a lite . Ibid. E.
 Omnis actio praescriptis verbis est
 utilis, non directa . T. 2. c. 130. C.
 Actio tutela datur heredi, & in he-
 redem . T. 2. c. 198. C.
 Actio rei incorporalis habet effectum
 corporalem . T. 2. c. 103. C.
 Actio furti nec manifesti perpetua .
T. 2. c. 1158. B.

Actio

Actio ex pollicitatione dotis datur .
T. 2. c. 74. B.
Actio si quadrupes pauperiem fecit
se dicatur unde tale nomen habet.
T. 2. c. 1145. B.
Actio Fabiana, & Calvisiana patro-
nis datur . T. 2. c. 639. E. & 440.
A. & seq.
Actio pignoraticia est in personam .
T. 2. c. 1196. D.
Actio criminalis flectionatus in scien-
tem datur . T. 2. c. 221. B. in igno-
rantem quæ est actio . Ibid. B.
Actio tutelæ est generalis . Tom. 2.
c. 117. C. & cur actio tutelæ gene-
rale iudicium est . Ibid. D.
Actio prius adversario edebatur, tum
vocabatur in ius . T. 2. c. 20. B.
Actio ex stipulatu de dote repetenda
olim fuit stricta, hodie est bonæ
fidei . T. 2. c. 424. A.
Actio pretoria in factum est in
ignorantem, quæ datur ex decre-
to . T. 2. c. 121. C.
Actio ingrati est ordinaria . Tom. 2.
c. 646. E.
Actio publica . T. 2. c. 979. D.
Actio ex stipulatu, & actio rei uxori-
æ in quo differunt . T. 2. c. 495. B. D.
Actio quod iusto . T. 2. c. 109. E. &
seq. & 312. B.
Actio Serviana tollitur præscriptione
longi temporis . T. 2. c. 1244. D.
Actio exhibitoria, quæ & actio ad
exhibendum appellatur, quid dis-
stat ab interdicto exhibitorio .
T. 2. c. 1167. E.
Actio hypothecaria est in rem . T. 2.
c. 421. C.
Actio in debitorem ante diem nulla
est . T. 2. c. 418. B.
Actio familie erciscundæ post rem
iudicatam potest repeti ex magna
causâ, non temerè . T. 2. c. 17. D.
Actio de moribus uxoris puniendi
licet actio civilis sit, accusatio
etiâ dicitur . T. 2. c. 422. D.
Actio de in rem verso, quando pa-
trem obligat . T. 2. c. 132. B.
Actio rerum amotarum non est per-
sonalis . T. 2. c. 147. E.
Actio ex constituto an calcatur . T. 2.
c. 76. C.
Actio ex stipulatu perimitur præscri-
ptione 30. annorum . T. 2. c. 1375. B.
Actio de in rem verso . T. 2. c. 109. A. B.
Actio suspecti locum habet durante
tutelâ, non finita . T. 2. c. 184. B.
Actio furti io parentes non est, etiâ
si nobis furtum fecerunt . Tom. 2.
c. 610. D.
Actio, quæ competit ex syngrapha,
crevit io duplex ex initiatio-
ne . T. 2. c. 214. D.
Actio prior quando transfunditur
in actionem iudicati . T. 2. c. 116. D.
Actio in rem, & actio finium re-
gundorum in quo differunt . T. 2.
c. 1298. E.
Actio conditionalis quæ est . T. 2.
c. 1241. B.
Actio pignoratitia has habet condi-
tiones . T. 2. c. 301. E.
Actio hypothecaria non perimitur,

nisi præscriptione 40. annorum .
T. 2. c. 1012. A. B.
Actio de peculio non extinguatur,
sed durat annis utili . Tom. 2.
c. 311. B.
Actio quæ datur in id, quod facere
potest filius de eo, quod gessit,
cum esset io potestatis patris, filius
familias ex omnibus lere causis
in solidum obligatur, convenitur,
& condemnatur, exceptâ causâ
mutui, & aliis quibusdam . T. 2.
c. 308. A.
Actio de dolo jure veteri est annalis.
T. 2. c. 1241. D.
Actio in factum non est famosa, imò
est honesta . T. 2. c. 418. B.
Actio temporaria contestatione fit
perpetua . T. 2. c. 48. A.
Actio hypothecaria quo tempore tol-
litur . T. 2. c. 1039. C.
Actio de peculio, & exercitoria dif-
ferunt . T. 2. c. 303. D. E.
Actio infortioris est ex empto, ex mu-
tuo, ex negotiis gestis . Ibid. D. Hac
actio omnibus contractibus ap-
tatur, & multas actiones comple-
ctitur . Ibid. D.
Actio de dote . T. 2. c. 67. C. & seq.
& 488. B. C. & seq.
Actio, quæ constituitur io capite mi-
nutum, an sit perpetua . Tom. 2.
c. 111. C.
Actio exercitoria, & de peculio dif-
ferunt . T. 2. c. 303. D. E.
Actio finium regundorum tolli
præscriptione tricennii voluit Iul-
nianus . Tom. 2. c. 1012. A.
Actio præscriptis verbis . T. 2. c. 61. E.
& 68. B. sit utilis, non directa .
c. 62. A.
Actio iudicati non occet absenti .
T. 2. c. 1098. A.
Actio in rem cur longo tempore pe-
rimatur, non actio io personam .
T. 2. c. 1034. C.
Actio finium regundorum non tolli
præscriptione tricennii scripsit
Theodosius . T. 2. c. 1031. D.
Actio de dote datur tantum uxori .
T. 2. c. 67. D.
Actio in personam, & mixta, ante
Theodosium erat perpetua . T. 2.
c. 1029. B.
Actio de in rem verso . T. 2. c. 106. B.
Actio de dolo an datur io heredem .
T. 2. c. 137. D.
Actio in factum ex delicto oaturum,
& ex quasi delicto exercitoria . T. 2.
c. 304. D.
Actio non est ex pacto nudo, nisi
subiecta sit stipulatio . T. 2. c. 41. C.
Actio non datur ex nudo pacto . T. 2.
c. 62. E.
Actio præscriptis verbis statim nasci-
tur ex lege contractui adjectâ . T. 2.
c. 80. A.
Actio expilatæ hereditatis cui non
datur . T. 2. c. 1458. E.
Actio si cerium petatur latè patet,
& nihil aliud est, quam certi con-
dictio . T. 2. c. 203. B.
Actio de peculio . Tom. 2. c. 306.
B.

Actio de in rem verso, & actio de pe-
culio in quo distant . T. 2. c. 111. D.
Actio furti tollitur pacto non condi-
tio furtiva . T. 2. c. 11. A.
Actio in factum civilis datur ex arti-
culo, do, ut facias . T. 2. c. 117. C. D.
Actio in factum est prætoria, de dolo
subsidiaria . Ibid. C.
Actio de dolo semper cum actione
de vi, aut metu coarctatur . T. 2.
c. 371. E.
Actio iniuriarum publica est hodie
uno casu . T. 2. c. 1463. B.
Actio furti est noxalis . Tom. 2. c.
312. C.
Actio quod iusto . T. 2. c. 165. A.
Actio perpetua per contestationem
prorogatur in annos 40. Tom. 2. c.
48. A.
Actio hypothecaria adversus debito-
rem fuit perpetua ante Ana-
stasium . T. 2. c. 1035. B.
Actio quando iterari potest sine me;
tu rei iudicatur . T. 2. c. 119. D.
Actio in personam cur fuerit perpe-
tua, actio in rem temporaria . T. 2.
c. 1029. C.
Actio calumnie datur victori ad
versus victos . T. 2. c. 1017. E.
Actio dupli . T. 2. c. 312. A.
Actio ex vendito ordinaria . T. 2.
c. 174. A.
Actio rei uxoriæ . T. 2. c. 488. B. &
seq.
Actio non perit, cui perit instantia .
T. 2. c. 48. C.
Actio iniuriarum esto, si membrum
rupert . T. 2. c. 54. D.
Actio contraria mandati . T. 2. c. 315. D.
Actio prior est instantia . T. 2. c. 48.
D.
Actio furti non nascitur cum merce-
nario, qui locavit operas suas . T. 2.
c. 974. B.
Actio personalis olim, si velis con-
testata fuisset, five non erat per-
petua . T. 2. c. 1047. B.
Actio rescissoria . T. 2. c. 374. A.
Actio ex precario . T. 2. c. 1170. B.
& seq.
Actio ex vendito, ut pacto fletur;
T. 2. c. 61. E.
An actio ex actione nascatur . T. 2.
c. 145. C.
Actio utilis . T. 2. c. 316. C.
Actio, quæ fuit naturalis bonæ fidei,
fit stricta propter pactum . T. 2.
c. 10. E. & 60. A.
Actio Fabiana non omnino est res
rescissoria . T. 2. c. 377. D.
Actio mixta personalis est perpetua .
T. 2. c. 1034. B.
Actio ante diem nulla est . T. 2. c.
70. A.
Actio ex pura obligatione statim
nascitur . Ibidem B.
Actio incipit, cum ex per rerum na-
turam præstari potest . T. 2. c. 77. E.
& cum operæ obnoxiales sunt in di-
cta . T. 2. c. 78. A.
Actio legis lege datur, non manda-
tur . T. 2. c. 21. D.
Actio legis æquitas simpliciter, &
præcisè io jure dicitur esse per-
sonalis.

nalis. T. to. c. 110. C.
 Actio legis aequalis an sit mixta. Ibidem E.
 An sit magis penalissimum conditio furtiva. Ibidem E.
 Actio omnis est in id quod interest. T. to. c. 111. D.
 Actio, quae cautione arbitrio iudicis interposita, competitora est, an sit arbitraria. T. to. c. 118. D.
 Actio arbitraria nulla est, quae non pendeat aequè ex arbitrio iudicis, ac cetera. T. to. c. 119. C.
 Actio, quae ex nuda pollicitatione dotis nascitur, stricti iudicii actio est. T. to. c. 177. B.
 Actio dotis adventitiae an sit communis patris, & filii. Tom. 10. c. 118. C.
 Actio publica non est noxalis. T. to. c. 135. D.
 Actio de dolo, & in factum praetoria, sunt omnium extremae. T. 10. c. 189. C.
 Actio civilis in factum si est in ignorantem, necesse est, ut etiam in scientem sit actio in factum civilis. Ibidem D.
 Actio de dolo cessat, ubi potest esse actio in factum civilis. Ibidem D.
 Actio de dolo si est in scientem, necesse est, ut in ignorantem sit actio in factum praetoria. Ibidem D.
 Actio ex testamento acquiritur etiam ignorantem. T. 10. c. 408. E.
 Actio actus, quae sunt novatione extincta, relinquitur in veterem debitorem. T. 10. c. 413. D.
 Actio an olim fuerit ex dictione, vel pacto. T. to. c. 471. A.
 Actio invito, & ignorantem acquiratur. T. to. c. 512. D.
 Actio in factum annua datur ei, qui rationes non edidit, & ei secundum Gracorum, qui non edidit actionem. T. to. c. 610. C.
 Actio Serviana tollitur praescriptione longi temporis, si ea utitur bona fidei possessor. T. to. c. 612. A.
 Actio nulla iusta est, quae deaucta non sit. T. 10. c. 701. B.
 Actio, & obligatio nobis non acquiritur per liberam personam, nisi sit in nostra potestate. Ibidem B.
 Actio stricta, vel arbitraria constituitur bonae fidei per replicationem, vel exceptionem doli. T. to. c. 708. A.
 Actio nulla superest, nisi de dolo, aut si quae sit alia relictoria, & subacta obligatione per acceptationem. T. to. c. 718. A.
 Actio ex edicto de dejectis, & effusis est popularis. T. to. c. 745. B.
 Actio nulla noxalis est, nisi ea, quam edicto nominatim Praetor noxalem fore edixerit. T. 10. c. 746. B.
 Actio duplex ex stipulatu, & ex testamento, ejusdem rei an possit competere. T. 10. c. 759. B.
 Actio quo casu competat ex contractu liberi hominis alteri, qui non contraxit, quae & datur extra ordinem. T. 10. c. 856. C.

Actio mutatur, cuius nomen mutatur, emendatur ea, cuius nomen retinet pars aliqua corrigitur. T. to. c. 874. D.
 Actio hodie est eadem in ipso limine iudicii, ruptis veteribus ambagibus. T. to. c. 875. A.
 Actio contraria negotiorum gestorum, vel est directa, vel est utilis. T. to. c. 889. D.
 Directa actio contraria negotiorum gestorum quibus datur. Ibid. D.
 Utilis actio contraria negotiorum gestorum quibus datur. Ibid. D.
 Actio mandati mutua est, si reciprocadirecta videlicet, & contraria. T. 10. c. 889. E. non datur in iovium, & ignorantem. Ibid. E.
 Actio bonae fidei si sit de incidenti questione restitutionis, an iudex delegatus eam admittat. T. 10. c. 913. A.
 Actio in rem datur in eum, qui dolo desistit possidere. Ibidem B.
 Actio olim impetranda, priusquam iudex adiretur. T. 10. c. 915. D.
 Actio realis decem, aut viginti personalis non nisi triginta, aut quadraginta annorum exceptione perimitur. T. 10. c. 943. D.
 Actio finium regundorum datur tantum, si lis consistat intra quinque pedes. T. to. c. 945. D. Vide, Finium regundorum.
 Actio noxalis penaliter est, & pecuniaria. T. 10. c. 946. A.
 Actio olim penaliter in quadruplum, ejus, quod ex ales tulisset victor. T. 10. c. 949. A.
 Hodie est in simplum. Ibidem A.
 Actio in personam, quae ei, qui mutuum pecuniam dedit, in debitorem competit, proprie dicitur certi conditio. T. to. c. 951. E.
 Actio constituitur pecuniae an sit hereditaria. T. to. c. 964. C.
 Actio quaecumque de re mobili an sit actio realis. T. 10. c. 971. C.
 Actio an nobis acquiratur per liberam personam. T. to. c. 978. E.
 Actio directa ubi est cum cessione, ibi est & utilis sine cessione. T. to. c. 985. E.
 Omnis actio est in id, quod interest, & non est, si nihil interest. T. 10. c. 993. A.
 Actio proprie est actio in personam. E. to. c. 999. A.
 Actio non datur nisi ei, cuius interest. T. 10. c. 1037. B.
 Actio directa, & principalis opponitur contrariae. T. to. c. 1168. C.
 Actionis definitio. T. 10. c. 1168. E.
 Actionis mixtae species. T. 10. c. 754. A. & seq. & c. 751. A.
 Actionis de dolo malo origo. T. 10. c. 971. D.
 Actionis formula, & commodati. T. 10. c. 675. E.
 Actionis verbo ius dicendi nullum continetur. T. 10. c. 997. E.
 Actionis quoque verbo inserdicta continentur. T. 10. c. 1181. C. D.
 Actionis liberatio contingit iuvito.

T. 10. c. 1208. C.
 Actionis furti poena est mera poena non commixta rei persequutorum. T. 10. c. 1335. D.
 Actionis iniuriarum species est querela inofficiosi testamenti. T. 4. c. 114. E.
 Actionis diversae species aequitatem divisionis excludere possunt. T. 4. c. 957. C.
 Actionis exemplo datur exceptio. T. 4. c. 148. E.
 Actionis ineptae electio actori non consumit actionem aptam rei, & competentem proposito negotio. T. 4. c. 957. D.
 Actionis de dolo coarctandae ratio maior. T. 10. c. 770. D.
 Actionis damni infecti, & aquae pluviae arcendae differentia quae sit. T. 10. c. 669. D. E.
 Actionis iniuriarum id est, de membro rupto, aut ossi fracto, poena ex 1122. Tab. talis fuit. T. 10. c. 555. D.
 Actio commodati, vel depositi qui agit, suam rem pete, & si non agit in rem, sed in personam ex obligatione commodati, vel depositi. T. 10. c. 624. E.
 Actionis bonae fidei finis quis sit. T. 10. c. 988. E. & 989. A.
 Actio de eo, quod certo loco, leges 1122. T. 10. c. 403. D.
 Actio ex empto, & estimatoriae differentia. T. 10. c. 450. A. & seq.
 Actionis exercitoriae effectus quis sit. T. 10. c. 418. A.
 Actionis inlittoris effectus qualis. Ibidem A. B.
 Actionis de mutuo non datur in iudicium perlatum, non dum contestata, quae prima causa conflictus est. T. 10. c. 44. A.
 Actionis pro pecunia & de peculio quis est effectus. T. 10. c. 418. A. B.
 Actionis servi corrupti effectus quis sit. T. 10. c. 451. D.
 Actionis verbo non contineri exceptionem, quomodo intelligendum. T. 10. c. 47. A.
 Actionis actio pro solutione an sit. T. 10. c. 459. D.
 Actionis furti in duplum, vel quadruplum, nulla hodie fiat mentio. T. 10. c. 144. A.
 Actionis in rem causa est possessio. T. 10. c. 147. B.
 Actionis popularis poena tota quantum in publicum redigitur. T. 10. c. 111. B.
 Actionis ex stipulatu dotis nomine, & actionis rei uxoriae quanta differentia. T. 10. c. 1115. B.
 Actionis verbum generale est, & in actionem, & petitionem dividi. T. 10. c. 612. C.
 Actionis verbum latissime sumitur. T. 10. c. 111. D.
 Actionis arbitrarie natura. T. 10. c. 848. B.
 Actionis causa ipso iure mutatur in specie. T. 10. c. 764. D. actionis de dote inofficatio. Ibidem C.
 Actio.

Actiois & obligationis verbo promiscue etiam utitur. Ibidem D.
 Actiois nomen quo propositio latissime sumitur. *T. 8. c. 779. E.*
 Actiois definitio. *T. 8. c. 116. C.*
 Actiois definitio conveniens actioni in rem, & in personam. *T. 8. c. 385. C.*
 Actiois genus ante omnia edere oportet cum, qui acturus est. *T. 8. c. 179. C.*
 Actiois in rem caosa an veniat in compensationem. *T. 8. c. 315. C.*
 Actiois nomen quomodo in jure propriè accipitur. *T. 8. c. 381. C.*
 Actiois verbum quæ continetur. *T. 8. c. 173. D.*
 Actiois verbum non contineri exceptionem. *T. 8. c. 371. C.*
 Actiois rei uxoris quod erat proprium, transferretur in actionem ex stipulatu. *T. 2. c. 524. B.*
 Actiois rei uxoris formula. *T. 2. c. 427. A.*
 Actiois nomen edendum jure civili. *T. 2. c. 12. D.*
 Hæc improbantur jure Pontificio. Ibidem D.
 Actiois tutelæ divisio non fit ipso jure. *T. 2. c. 161. E.*
 Actiois verbum etiam continetur exceptio. *T. 2. c. 1384. C.*
 Actiois finendæ tempus. *T. 2. c. 141. A.*
 Actiois confusio. *T. 2. c. 60. C.*
 Actiois nomen unde deductum. *T. 2. c. 117. C.*
 Actiois ex stipulatu de dote repetenda, & actionis rei uxoris, quæ sunt communia, & propria. *T. 2. c. 111. A. & seq.*
 Actiois editio. Vide, Editio.
 Actiois editio in quo differat a litis contestatione. *T. 2. c. 11. E.*
 Actiois mandatum non omne est legitimum. *T. 10. c. 688. B.*
 Actiois nomen quid significetur. *T. 10. c. 999. A.*
 Actiois de peculio inest adjectio de in rem verbo. *T. 1. c. 167. C.*
 Actiois de peculio inest actio de in rem verbo. *T. 2. c. 240. A.*
 Actiois pluvie arcentis in Africa actio contraria. *T. 1. c. 814. B.*
 Actiois in rem non obijciuntur compensationis. *T. 4. c. 735. D. & seq.*
 Actiois aquæ pluvie arcentis quæ cohererant, & quas probationes ea requirant. *T. 1. c. 619. A. & seq.*
 Actiois de peculio an & quando inest actio de in rem verbo. *T. 1. c. 98. E.*
 Actiois ex empto quæ propria, & vicina sit. *T. 1. c. 27. A.*
 Actiois bonæ fidei an inest actio de malo. *T. 3. c. 107. C.*
 Actiois familiaris erciscundæ an locus in jure sit, cum quod unus ex hereditas non animo heredis gessit, sed animo defensoris erga patrem, patrisve memoriam pio officio functus. *T. 4. c. 21. A.*
 Actiois finium regundorum locum esse in vectigatibus fundis, id est, emphyteuticariis, sive & familiaribus.

erciscundæ, & communi dividundo. *T. 2. c. 450. A.*
 Actiois de aucte quod inest, inest & legato dotis legatæ marito. *T. 2. c. 1398. C.*
 Actiois familiaris erciscundæ, inest petitio hereditatis. *T. 7. c. 124. E.*
 Actiois de peculio semper inest clausula de io rem verbo. *Tom. 2. c. 162. A.*
 Actiois in factum prætoris quando locus sit. *T. 2. c. 417. D.*
 Actiois de paupere quandom locus sit. *T. 8. c. 1122. C.*
 Actiois Paulianæ quando sit locus. *T. 8. c. 719. A.*
 Actiois iudicati quæ opponuntur. *T. 2. c. 1089. D.*
 Actiois ex empto tacite inest dupla, etiam si non fuerit causâ. *T. 2. c. 1077. C.*
 Actio de in rem verbo non est in solidum. *T. 10. c. 976. D.*
 Actioem omnem de re immobili, falsum est, esse realem. *T. 1. c. 659. A.*
 Actioem omnem competere, dari, institui, & restitui differunt. *T. 1. c. 1295. B.*
 Actioem qui præstare debet, æstimationem quoque præstare debet quam conquisitus est. *Tom. 1. c. 1265. D.*
 Actioem exhibere pro edere non quam decimus. *T. 3. c. 218. C.*
 Actioem exhibere est edere, non edere. Ibidem C.
 Actioem de in rem verbo esse perpetuam, tam mortuam, quam vivo servo. *T. 1. c. 1461. A.*
 Actioem nullam esse cum filio familiaris, aut cum servo. *T. 1. c. 126. A.*
 Actioem omittere quid sit. *T. 1. c. 1035. B.*
 Actioem semel extinctam civilis, & naturalis actio renasci non patitur. *T. 1. c. 1502. D.*
 Actioem in emptorem delegare, si ve mandare, & delegare emptorem, quomodo differunt. *T. 4. c. 932. E.*
 Actioem eligere aptam, & negotio, de quo agitur, competentem prudentia est. *T. 4. c. 1150. E.*
 Actioem qui habet ad rem recuperandam, in rem habere videtur. *T. 4. c. 1254. C.*
 In actionem strictam usuræ non veniunt. *T. 4. c. 889. A.*
 Actioem tollit confusio, non exceptionem. *T. 4. c. 795. E.*
 Actioem competere aliud est, aliud dari, vel decerni actionem. *T. 4. c. 17. B.*
 Actioem mutare non est integrum post litem contestatam, nisi magna ex causa. *T. 4. c. 995. B.*
 Actioem cessare est sopiri actionem, non extinguere. *T. 4. c. 102. B.*
 In actionem in rem specialem utrū veniant fructus post litem contestatam percepti, & quid de ante perceptis. *T. 4. c. 888. E.*
 Actioem criminalem intendere non

potest, qui cecidit civili. *T. 4. c. 282. C.*
 Actioem ineptam qui propositus, & causâ cecidit, an possit agere actione propria, & convenienter rei. *T. 4. c. 917. E.*
 Inter actionem rerum amotarum, & actionem de dote, differentia quæ est. *T. 4. c. 1009. B.*
 Ad actionem proficiunt pacta incontinenti. *Idem. T. 4. c. 1248. E.*
 Inter actionem ex stipulatu, & actionem ex empto differentia. *T. 4. c. 116. E. 117. B. & c. 705. B.*
 Inter actionem Paulianam, & interdictum fraudatorum differentia, quæ. *T. 4. c. 1319. B.*
 Actioem qui intendere non potest, si sit facultatem exigendi non habet. *T. 4. c. 1008. D.*
 Actioem domini quid pariat. *T. 5. c. 902. E.*
 In actionem redhibitoriam quæ videtur. *Idem. T. 1. c. 1019. C.*
 Actioem an habere minus sit, quam rem. *T. 1. c. 1151. A.*
 Actioem commodati esse duplicem. *T. 1. c. 418. D.*
 Actioem realem in rem nemo pati compellitur. *T. 1. c. 621. B.*
 Actioem Favianam am sit, qui bonorum possidionem amisit. *T. 2. c. 621. C.*
 Actioem strictam utiliterem esse hoc iudici actione auctor contra Aco carium, & Fulgencium, quos ambos de falsitate taxat. *T. 1. c. 465. A.*
 In actionem in factum, quam debitor in creditorem nullam in possessionem habet, quæ veniant. *T. 1. c. 779. C.*
 Actioem depositi parit solummodo dolus. *T. 6. c. 72. E.*
 Actioem de improbitate consequi an aliquis possit. *T. 6. c. 145. C.*
 Qui actionem habet, an rem ipsam habere videatur. *T. 6. c. 303. C.*
 In actionem Fabianam utrū veniant ea, quæ libertus dolo malo alienavit in necem, vel fraudem patris sui, non etiam ea, quæ non acquiritur. *T. 6. c. 182. D.*
 Actioem cui datus, & exceptionem competere multo magis. *T. 6. c. 10. B.*
 Actioem in duplum non consumere actionem in rem, vel ad exhibendum. *T. 2. c. 613. A.*
 In actionem si certum petatur quæ res veniant. *T. 2. c. 621. E.*
 Actioem non formant pacta, quæ sunt ex intervallo. *T. 7. 115. B.*
 Actioem edi, & litem contestatam utrū prius sit. *T. 2. c. 149. C.*
 Actioem ius dicenti non obtemperare penalem actionem, nec dari in id, quod interest actoris, & finiriur annorum. *T. 7. 111. E. c. 112. A. & c. 114. E.*
 In actionem non venire quod post litem contestatam accidit, an semper procedat. *T. 2. c. 115. B.*
 Actioem penalem cum mixtæ ditione

actione male confundi . Tom. 7. c. 119. D.
 Actionem ejus est denegare, qui potest testis dare. T. 2. c. 707. E. c. 814. C. D. & c. 868. E.
 Actionem habere minus est, quam tem. T. 2. c. 847. A.
 Actionem edendi speciale nomen actionis edere oportet. T. 3. c. 486. C.
 Inter actionem hypothecariam, & pignoratitiam tantum nominis forous. T. 2. c. 647. B.
 Actionem in rem semper rei domino dari in quemcumque possessorem rei. T. 2. c. 111. D.
 Actionem in rem ex presenti possessione esse. Ibidem D.
 Actionem an pariat qualibet causa. T. 2. c. 117. C.
 Actionem famulam verborum formula facit, sicut & sententia formula. T. 2. c. 379. A.
 Actionem in rem ex presenti possessione esse. T. 2. c. 111. D. presentis possessio que intelligitur. Ibidem E.
 Actionem in rem possessionem adversarii parere. Ibidem E.
 Actionem hypothecariam ex ipsius Praetoris jurisdictione capere substantiam. T. 2. c. 1185. C.
 Actionem furti perpetuam dari. T. 2. c. 1051. A. non perimi actionem furti, quando fur vivit. Ibid. A.
 Actionem semel editam non posse mutari, vel emendari, sed perseverandum esse usque ad finem. T. 2. c. 49. D.
 Actionem personale propter litem contestationem, atque etiam nonnullam judicii executionem, si omittatur ab utraque parte, ut ab ultima cognitione judiciali, qualis omissa est, porrigi ad annos 40. T. 2. c. 1047. B.
 In actionem pignoratitiam utrum veniat dolus, an & culpa, & omne periculum. T. 2. c. 1028. D.
 In actionem ex vendito que res veniunt. T. 2. c. 181. C.
 Actionem depositi directam, non contrariam esse famulam. T. 2. c. 352. D.
 Actionem si certum petatur non parit pactum nudum. T. 2. c. 2126. B.
 In actionem empti aliquando venire rem incertam. T. 2. c. 1075. E. & 1080. A.
 Actionem pignoratitiam esse duplicem directam & contrariam. T. 2. c. 1090. C.
 Actionem injurarum imitatur querela inofficiosa testamenti. T. 2. c. 1065. B.
 Actionem cedere quid. T. 2. c. 139. E.
 Actionem penalem meram nullum dari in heredem. T. 2. c. 118. E.
 Actionem nonnumquam parit pactum nudum. T. 2. c. 669. E.
 Actionem completur lis. T. 2. c. 48. B.
 In actionem ex empto que res ve-

niant. Tom. 2. c. 383. C.
 Actionem vendi posse conlat tam in rem, quam in personam. T. 2. c. 368. A.
 Actionem pignoris individuum esse quid sit. T. 2. c. 1040. A.
 Actionem depositi dari in heredem, non tantum si fundus depositus, sed & si servus hereditarius. T. 2. c. 352. A. B.
 Actionem confundi additione hereditatis, si creditor debitori succedat. T. 2. c. 60. C.
 Actionem arbitrarium non loci tantum, sed & temporis in conventionem adjecti ratione dari existimat Cujacius. T. 2. c. 119. C.
 Actionem cedere, & mandare, an sit idem. T. 2. c. 61. D.
 Inter actionem, & vindicationem differentia. T. 2. c. 408. E.
 Inter actionem de dolo, & actionem quod metus causa, an sit differentia. T. 2. c. 893. A. B.
 Actionem infortitiam quis teneatur, & unde id nominis habet. T. 2. c. 386. E.
 Actionem ex empto venditor teneatur, ut praesent habere licere. T. 2. c. 1187. A.
 Actionem hereditatis petende quae continentur. T. 2. c. 745. D. E.
 Actionem noxalem dominus nomine servi teneatur. T. 2. c. 370. A.
 Actionem de dilahendis rationibus in duplum tutor teneatur. T. 2. c. 408. A.
 Actionem concepti, actione obliti qui teneantur. Ibidem D.
 Actionem negotiorum gestorum qui teneatur. T. 2. c. 361. A.
 Actionem negotiorum gestorum quando mater teneatur. T. 2. c. 361. D.
 Actionem noxalem qui teneatur, non potest agere noxali. T. 2. c. 659. D. E.
 In actione de peculio cur ante deducatur, quod domino debetur. T. 2. c. 267. B.
 Actionem empti an teneatur emptor, qui manusit. T. 2. c. 665. B.
 Quae actione quis potest petere actionem servi. T. 2. c. 665. A.
 Actionem ex vendito an emptor cogatur solvere pretium venditori. T. 2. c. 947. C.
 Actionem tutelae agi non potest cum aliquo, nisi praes tutor esse destinatus. T. 2. c. 124. E.
 Actionem incerti condicuntur omnes obligationes. T. 2. c. 307. D.
 Quae actione teneatur duumviri. T. 2. c. 236. A.
 In actione tutelae quae divisio sit, num eadem fieri debeat in actione ex stipulatu. T. 2. c. 905. C.
 Actionem negotiorum gestorum teneatur tutor creditoribus etiam nondum finita tutela. T. 2. c. 644. D.
 Utrum actione furti, vel mandati teneatur is, qui habuit res quasdam inclusas in cistam, ut ad alium perferret, & non perit, sed retinuit. T. 2. c. 842. C.
 Actionem directam quando tutor tene-

tur, & quando utili actione. T. 2. c. 1018. C. D.
 In actione ex vendito an satisfaciendum sit emptori evictionis generalis, vel specialis nomine. T. 2. c. 948. A.
 Actionem jurisjurandi in factum qui teneatur, an & constitutendo teneatur. T. 2. c. 173. C.
 In actione de moribus civili admittitur compensatio criminum parium, in actione de moribus criminali non admittitur. Tom. 2. c. 282. E.
 In actione de peculio non spectatur tempus judicii inchoati, aut intermedium, sed judicium. T. 2. c. 958. B.
 In actione rerum amotarum mutua delicta pari compensatione tolluntur. T. 2. c. 329. D.
 In actione ex stipulatu, quae divisio sit, num eadem fieri debeat in actione tutelae. T. 2. c. 905. C.
 Actionem negotiorum gestorum qui potest adversus unum agere principaliter, non potest adversus alium agere actione mandati. Tom. 2. c. 207. C.
 Actionem praescriptis verbis quando quis teneatur, quando non. T. 2. c. 177. D.
 Actionem ex stipulatu deficiente ob evictionem, non deficit actio ex empto. T. 2. c. 704. D.
 In actione arbitraria arbitrum judicis non est, lastimum. Tom. 2. c. 174. A.
 Actionem infortitiam an pater teneatur, si pro filio sibi esset apud creditorem, qui filio infirmo mercedem causa credidit. T. 2. c. 934. C. D.
 In actione personali privilegia assistuntur ex causa debiti, in hypothecis ex tempore. T. 2. c. 21. C. D.
 Actionem judicis an nomine Pupilli teneatur tutor tempore tutelae condemnatus. T. 2. c. 1045. A.
 Ab actione pignoris non recedit iniquitas, quam habet in venditorem pignoris. T. 2. c. 932. B.
 Actionem de fideicommissis qui teneatur. T. 2. c. 592. B.
 Actionem ad exhibendum qui pater teneatur de rebus filii familias. T. 2. c. 378. A.
 De actione tutelae. T. 2. c. 180. D.
 De actione utili, quae arbitraria vocatur. T. 2. c. 404. D.
 Actionem aequae pluviae arcendae nemo cogi potest, ut vicino profit. T. 2. c. 652. B. & 664. C.
 Actionem aequae pluviae arcendae agere volens cum pluribus, quomodo cum illis agere debeat. Tom. 2. c. 673. C.
 Actionem aequae pluviae arcendae de qua fossa (cum fossa agrorum duplices sunt) agere possit vicinus cum vicino. T. 2. c. 663. A. B.
 Actionem legis aequilae non teneatur in duplum qui constituitur. Tom. 2. c. 738. D.
 De actione in factum. T. 2. c. 770. D. & seq.

Actiōne de alienatione iudicii mutandi causā qui teneatur, & qui minas. T. 1. c. 151. B. C.

Actiōne, cautione, aut nomine debitoris venditori, quid venditor præstare teneatur. T. 1. c. 110. A.

In actiōne constitutoria spectatur tempus conventionis. T. 5. c. 413. E.

Actiōne de iō rem verso pater quatenus teneatur. T. 1. c. 98. D. & seq.

Actiōne exercitoria, aut infortioria in solidum conventus quo modo à sociis partes illorum recuperare possit. T. 1. c. 428. A.

Actiōne de dolo pupilli etiam cum veniri potest. T. 1. c. 147. A.

Actiōne de peculo an dominus agere possit, qui comminem cum socio servum habet. T. 1. c. 441. A.

Actiōne de constituta pecunia quis teneatur. T. 1. c. 429. A.

In actiōne de peculo spectatur tempus rei iudicate, id est, quantum re tempore fit in peculo. T. 5. c. 411. E.

In actiōne depositi pondus argentei vasis adici cur debeat. Tom. 1. c. 100. C.

Actiōne de alio corrupto qui teneatur. T. 1. c. 31. B.

Actiōne furti qui agere non possit. T. 1. c. 187. A.

Actiōne iudicii mutandi causā qui teneatur. T. 1. c. 163. B. C. & 164. E. & seq.

Actiōne iudicii mutandi causā competente quomodo alienans rem liberetur. T. 1. c. 164. E. 165. A.

Actiōne damni infecti quo tempore missus in possessionem teneatur, & an expectandum sit, dum factum sit. T. 1. c. 643. E.

Actiōne in factum de damno infecto qui teneatur. Ibid. E.

An extendatur hæc actiō in factum in id tempus, quo damnum datur. Ibid. E.

In actiōne iniuriarum privatæ, an publicæ actiōne agi debeat, & altera alteram tollat, aut præiudicium afferat. T. 1. c. 754. E. & 755. A.

Actiōne iniuriarum teneatur is, qui statum patris sui sepulcro affixam non fultulerit, sed eam fixis exciderit; non sepulcri violari. T. 1. c. 187. B.

Actiōne penalis, vel conditione ob pecuniam datum competente, una electa, altera consumatur. Tom. 5. c. 139. C.

Actiōne præscripta verbis tutius an sit agere, quàm mandati, aut negotiorum gestorum. T. 1. c. 111. C.

In actiōne iniuriarum æquitas naturalis dominari potius, quàm subtile ius debet. T. 1. c. 151. E.

Actiōne ex empto, si servus post eversionem melior factus fuerit, an plus consequatur actor, quàm pretium emptiōnis. T. 1. c. 1004. A.

Actiōne inepti frustra agitur. T. 5. c. 18. B.

An propriorem, & apriorem negotii actiōnem confusam, Ibid. B.

Actiōne populari quoties agi possit. T. 1. c. 11. A.

Actiōne populari pluribus agere, contententibus, an Prætoris cit electio, utri actiōnem concedere velat. Ibidem. A.

De actiōne quod iusta. T. 5. c. 445. E. & 445. A. & seq.

De actiōne tributaria, & quæ potissimum, & maxime in ea notanda sint. T. 1. c. 413. D. & 413. E. D.

In actiōne iudicati an habeatur preiudicium ejus, qui prior reus condemnatus fuerit. T. 6. c. 345. E.

De actiōne iniuriarum, quæ pater competit suo nomine ex Prætoris edicto, nomine autem filii familias, ex leg. Cornelia de injur. Tom. 6. c. 188. B.

De actiōne mandati. T. 6. c. 78. D. E. 79. A. & seq. 87. E. & seq.

Actiōne negotiorum gestorum quandom teneatur pupillus. Tom. 6. c. 11. A. B.

Actiōne negotiorum gestorum an obligetur is, qui pecuniam, vel aliam rem ad alium prestandam accepit. T. 6. c. 11. D.

Actiōne de peculo experiri an permittum sit creditori in solidum cum quo velit dominorum ex contractu servi communis duorum, vel plurium. T. 6. c. 6. A. B. & seq.

In actiōne de peculo quomodonijs deductiōnis fideiatur. T. 6. c. 64. B.

Actiōne Pauliana utrūm tevocetur libertates malè fide datæ a creditoribus. T. 1. c. 318. A. C. & c. 315. D. E. & seq.

Actiōne Pauliana utrūm creditor vindictæ, & petat, rem esse debitoris, vel pecuniam, quam alienavit in fraudem suam. T. 6. c. 115. E.

Actiōne populari, vel populari interdico nullus potest agere per procuratorem, nisi res, quæ publicum quiddam principaliter spectat, ad eam quoque pertinere. Tom. 6. c. 101. D. E.

De actiōne præjudiciali. T. 5. c. 100. A.

Actiōne sepulcri violati an teneatur is, qui in alienum sepulchrum, vel in alienum locum religiosum mortuum intulit contra voluntatem domini in aurore centum, quæ actio penalis est. T. 6. c. 308. E.

Actiōne una electa, utrūm altera consumatur. T. 6. c. 20. B.

In actiōne bonæ fidei agere ex mora utrūm usura possint accedere officio iudicis. T. 6. c. 3. E.

Actiōne confessoria, vel negotiorum fructuarius agere an possit adversus vicinum. T. 6. c. 334. D.

Actiōne Fabiana utrūm revocet patronus ea, quæ ex bonis suis libertus alienavit in fraudem patroni, quo minor ad eum bonorum portio liberti perveniret. T. 6. c. 180. E.

Actiōne Fabiana, vel Calvisiana quam alienationes prohibentur, & revocantur. T. 6. c. 412. A. B. C.

Actiōne Fabiana utrūm revocetur ea, quæ libertus alienavit in frau-

dum patroni. T. 6. c. 180. E. & 181. A.

De actiōne in secum, quæ ex oratione I'rajani, & senatus conf. datur adolescentibus in magniviribus municipalibus, live duoviribus, qui a tutaribus, vel curatioribus, quos eis dederunt, non exegerint idoneam satisfactionem, rem pupilli, live adolescentis salvam fore. T. 6. c. 111. A.

In actiōne tributaria utrūm merx tantum peculiaris, in qua scienter domino servus negotiatus est, spectetur: non totum peculium, sed merx tantum peculiaris. Tom. 6. c. 70. C.

In actiōne tributaria dominus num deducat totum, quod libi debetur, sed partem contingentem tantum, Ibidem. B.

Actiōne legis aquilæ quando magistratus municipalis teneatur. T. 7. c. 93. A. B. quando actiōne in ius sum. T. 8. c. 369. B.

Actiōne ius dicenti non obtemperare non tantum reum, sed & actorem puniri posse. T. 7. c. 111. A. 115. D.

Actiōne omni civili debentem, decurrendum est ad actiōnem de dolo. T. 7. c. 84. A.

De actiōne veterali inter emphiteutarios. T. 7. c. 58. A.

Actiōne de peculo recte convenitur pater, etiam si nihil sit in peculo. T. 7. c. 614. E.

In actiōne legatorum usure veniunt ex mora, officio iudicis. Tom. 7. c. 652. C.

Actiōne in duplum præstatur merx, pona. T. 7. c. 513. A.

De actiōne ex testamento in stipulationem transiit. T. 7. c. 1130. D.

In actiōne iniuriarum injuria non significat genus, sed speciem certam. T. 7. c. 145. D.

Actiōne duplici, h. e. communi actori, & reo, quid fit dicendum, si agatur. T. 7. c. 91. D. E.

Actiōne mutui proce, excedente modum jurisdictionis, quid agatur. T. 7. c. 67. E.

Actiōne ex locati, furti, & conditione furtivi concurrentibus an una alteram perimat. T. 8. c. 165. B. & 166. A.

Actiōne ex vendito, & actiōne ex stipulatu concurrentibus an una alteram perimat. T. 8. c. 151. C.

Actiōne furti, & damni iniuriæ dati ex lege aquila an filius familias agere possit. T. 8. c. 137. C.

Actiōne mandati an filius familias agere possit. Ibid. D.

Actiōne commodati, & actiōne legis aquilæ concurrentibus, an una alteram perimat. T. 8. c. 356. B.

Actiōne commodati an filius familias agere possit. T. 8. c. 337. C.

Actiōne commodati, & conditione furtivi concurrentibus, an una alteram perimat. T. 8. c. 161. A.

De actiōne fraudatoria cum agitur, quid considerandum. Tom. 8. c. 699. C.

- Actione in duplum quis teneatur. T. 8. c. 777. D.
- Actione Pauliana fraudator teneatur. T. 8. c. 699. D.
- Actione personalis sublati, tollitur hypothecaria. T. 8. c. 715. C.
- Actione crediti pecunie an filius familias agere possit. T. 8. c. 337. D.
- Actione depoliti an filius familias agere possit. Ibidem. C.
- Actione in factum an teneatur caupo, si in ejus caupona furtum factum sit. T. 8. c. 333. B.
- Actione injuriarum an filius familias suo nomine agere possit. T. 8. c. 337. A.
- Actione injuriarum an teneatur is, qui per jocum quem percussit. T. 8. c. 329. C.
- Actione noxali an dominus teneatur, cujus servus ex conaculo aliquid effuderit, vel deiecit. T. 8. c. 333. C.
- D. vel si servus noxam nocuit ponendo, aut suspendendo. Ibidem.
- Actione prius edita aggrediendi est reus. T. 8. c. 370. C.
- Actione reclusa jure fiscali, an creditorei restituatur actio in debitorum, vel fidejussorem. Tom. 8. c. 439. E.
- In rem actione solum possiderem teneatur, non debitorum. T. 8. c. 333. E.
- Actio in personam adversus quem datur. T. 8. c. 333. A.
- Actione hypothecaria singuli heredes teneantur in solidum. T. 2. c. 109. B.
- Actione infistoria teneatur magister navis ex contracta infistoris. T. 2. c. 303. B. C.
- Actione lurti civili in duplum, vel quadruplum, cur non utimur hodie. T. 2. c. 303. C.
- Actione lurti quando fur solvitur. T. 2. c. 621. E.
- Actione redhibitoria agendum est intra sex menses utiles. T. 2. c. 395. C.
- Actione negotiorum gestorum petitionem hereditatis teneri possideri hereditatis. T. 2. c. 158. D.
- Actione civili de albo corrupto cur non utimur hodie. T. 2. c. 300. C.
- Actione iudicati minorem conveniri, non tutorem, vel curatorem ex lite, quam tendit tutor, vel curator minoris nomine. T. 2. c. 375. B. C. & seq.
- Actione exercitoria teneatur navis exercitor ex contracta magistris. T. 2. c. 303. B.
- Actione speciali sapienter agi potest ex variis causis, non obstante prescriptione rei iudicatae. T. 2. c. 117. B.
- Actione iudicis invari prior contractus, prior obligatio. T. 2. c. 115. B. & seq.
- Actione lurti nec manifesti teneatur in tantum, qui furtum fecit clandestinum, sed & is, cujus ope & consilio furtum factum est. Tom. 2. c. 623. D.
- Actione generali saepe agi potest. T. 2. c. 117. C.
- Actione estimatoria agendum est intra annum utilem. T. 2. c. 391. C.
- Actione ex empto non teneatur venditor emptori ob evictionem ultra duplum. T. 2. c. 1077. C.
- Actione ex stipulata teneri tutoris si decessit. T. 2. c. 600. D.
- De actione, quae datur in magistratibus municipales, five duumvros, qui tutores dederunt, aut nomina verunt. T. 2. c. 614. B. & seq.
- De actione iurisjurandi. T. 2. c. 395. A. & seq.
- De actione exercitoria, & infistoria. T. 2. c. 303. B. & seq.
- De actione pignoratitia. T. 2. c. 294. E. & c. 295. A. & seq.
- De actione in factum, quae Pauliana dicitur, & quibus competat. T. 2. c. 1135. A. B.
- De actione ex stipulata, quae fidejussor curatoris teneatur, qui cavet rem adolescentis salvam fore, vel furiosi, vel prodigi. T. 2. c. 329. C.
- De actione hypothecaria. Tom. 2. c. 105. B. est actio in rem. Ibidem B.
- De actione proreue. T. 2. c. 390. C. statim competit. Ibidem C.
- De actione perjudiciali de parte, seu filio agnoscendo. T. 2. c. 1306. D.
- De actione vendita. T. 2. c. 355. E.
- De actione praescriptis verbis, quae datur ex permutatione. T. 2. c. 424. A. & seq.
- De actione tutelae. T. 2. c. 265. D.
- De actione vi bonorum raptorum. T. 2. c. 1117. B.
- In actione exhibitoria verbum exhibere constituit vim in se continet. T. 2. c. 157. D.
- In actione estimatoria quid quaeritur. T. 2. c. 395. B.
- In actione depoliti compensatio, deductio, aut retentio locum non habent. T. 2. c. 113. C.
- In actione ex empto, quae evictionis nomine datur in id, quod interest, contineri meliorationes. T. 2. c. 1198. B.
- In actione rerum amotarum, & furti, & injuriarum rem delatum jurandum non referri. T. 2. c. 197. B.
- In actione si certum petatur prohibetur sequestratio, si pecunia petatur, non si alia res certa petatur mobilis. T. 2. c. 217. A. B.
- In actione hypothecaria servatur praescriptio 40. annorum. T. 2. c. 1049. E.
- Quia actione possit retinere pupillus rem suam mobilem usurpata. T. 2. c. 108. C.
- An qui una actione egit, cum ex eodem facto duas competere sit, possit postea reliqua experiri etiam in solidum. T. 2. c. 113. E.
- In actione absolutio sequitur, si is, unde petitur, iudicis arbitrio satisfaciatur actori. T. 10. c. 118. C.
- In actione ex empto, & in actione ex vendito quid veniat. T. 10. c. 759. D.
- Actiones strictae, & actiones bonae fidei. T. 1. c. 751. C. D.
- Actiones personales, & mixtae annorum 10. praescriptione tolluntur. T. 1. c. 548. B.
- Actiones personales olim, five lis contestata fuisse, five non essent meternae, atque perpetuae. T. 3. c. 129. B.
- Actiones in pactum etiam filii iustitias exercere possunt. T. 1. c. 126. D.
- Actiones ex tutelae, & curationis obligatione quasi ex contractu. T. 1. c. 793. E.
- Actiones arbitrarie quae sunt. T. 1. c. 1179. C. & seq.
- Actiones arbitrarie bonae fidei in actione iudicis. T. 1. c. 1194. D. & 1179. E.
- Actiones fiscales in rem excludi praescriptione. T. 1. c. 441. C.
- Actiones noxales in genere. T. 1. c. 751. C.
- Actiones de delictis, five criminibus. T. 1. c. 751. D. & 1194. C.
- Actiones adititiae. T. 2. c. 1131. C.
- Actiones infistoriae & exercitoriae ad omnes contractus referuntur. T. 2. c. 337. C.
- Actiones empti & venditi. T. 1. c. 775. D. & T. 2. c. 391. C.
- Actiones noxales quoniam sunt. T. 1. c. 751. B. & seq. & 1136. B. & seq.
- Actiones noxales dominis, & in domos dantur. T. 1. c. 751. B.
- Actiones quaedam infistoriae in duplum crescunt. T. 1. c. 379. B.
- Actiones quid differant ab interditiis. T. 1. c. 848. D.
- Actiones duae ex tutelae obligatione. T. 1. c. 793. E.
- Actiones privilegiate. T. 1. c. 794. C.
- Actiones strictae. T. 1. c. 1181. E. & c. 1181. A.
- Actiones arbitrarie. T. 1. c. 1179. C.
- Actiones arbitrarie quae sunt. T. 1. c. 1181. A. B. & c. 1181. A. B.
- Actiones mixtae ex negotiorum aliorum gestione. T. 1. c. 1111. C.
- Actiones simpliciter infistoriae in duplum crescunt. T. 2. c. 1067. B.
- Actiones annales omnes. T. 1. c. 118. C.
- Actiones perpetuae. T. 1. c. 554. C.
- Actiones legatarum personales ignotatibus adquiruntur. T. 1. c. 1046. D.
- Actiones adititiae duae, estimatoria & redhibitoria. T. 1. c. 778. B.
- Actiones adititiae ex quibus causis dantur. Ibidem C.
- Actiones adititiae cur introductae. Ibidem D.
- Actiones adititiae temporales sunt. Ibidem E. & c. 779. A.
- Actiones utiles cur ita dicuntur. T. 1. c. 221. A. B.
- Actiones utiles accommodari proprie dicuntur. T. 1. c. 112. B.
- Actiones utiles habet sicut in debitoribus deceptoris. Tom. 2. c. 649. D.

Actiones utiles reſcriſſimæ; & reſcri-
 ptoriæ. T. i. c. 956. A. E.
 Actiones contrarium ſunt civiles.
 T. i. c. 921. C.
 Actiones ut duæ ſunt de uſufructu,
 ita de jure prædiorum. Tom. i.
 c. 751. D.
 Actiones penales quæ ſint. T. i.
 c. 1028. D.
 Actiones populares, ut, & quibus
 dantur. T. i. c. 871. C.
 Actiones populares etiam publice di-
 cuntur, quod omnibus pateant.
 T. i. c. 975. E.
 Actiones privati competentes præ-
 ſcriptione 30. annorum excludun-
 tur. T. i. c. 117. D. E.
 Actiones, quæ vindictæ tantum perſe-
 quutionem habent. Tom. i. c.
 100. D.
 Actiones Calviſianæ, quæ dantur li-
 beris, aut parentibus. Tom. i.
 c. 1358. D.
 Actiones legatorum personales igno-
 rantibus acquiri. T. i. c. 1046. D. E.
 Actiones directæ quibus compentur.
 T. i. c. 820. A.
 Actiones ſimplares. T. i. c. 1067. B.
 Actiones, quæ in heredes, vel ad he-
 redes tranſeunt. T. i. c. 275. A.
 Actiones quemadmodum per inficia-
 tionem dupliciter. T. i. c. 172. B.
 Actiones communes ex cauſis ad-
 ventitiis. T. i. c. 244. C.
 Actiones ex pactis jure civili non
 dantur. T. i. c. 1383. E.
 Actiones ſtriſtæ non ſunt omnes ead-
 em jure. T. i. c. 421. D.
 Actiones dat tam ſuas, quam civiles
 Prætor. T. i. c. 745. E.
 Actiones eccleſiaſticæ civitatibus com-
 petentes, quanto tempore exclu-
 duntur. T. i. c. 117. E.
 Actiones quando extinguuntur. T. i.
 c. 112. A. B.
 Actiones ſamil. circiſcundæ, & com-
 mani dividendo quid habeant
 commune. T. i. c. 177. A.
 Actiones vivere quid. T. i. c. 556. E.
 Actiones temporales. T. i. c. 152. D.
 Actiones negativæ, vel negatoriz.
 T. i. c. 150. D.
 Actiones concurrentes. T. i. c. 209. C.
 Actiones Eccleſiaſticæ non tolluntur,
 niſi præſcriptione 100. annorum.
 T. i. c. 16. C.
 Actiones furti oblati. T. i. c. 317. B.
 Actiones furti prohibiti. Ibid. B.
 Actiones furti concepti, & oblati,
 & prohibiti, nec non furti non
 exhibitum in deſuetudinem abie-
 runt. Ibid. B.
 Actiones, quæ in bonum, & æquum
 concipiuntur, quo ſenſu natura-
 lem præſtationem habere intelli-
 gantur. T. i. c. 643. D.
 Actiones penales quæ ex Præto-
 rit juriſdictione. T. i. c. 54. C. D.
 Actiones quænam propriè præjudi-
 ciales appellantur. Ibid. D. E.
 Actiones penales ex maleficiis, in
 heredem an competent excepti
 injuriarum actione. T. i. c. 77. B.
 Actiones præſcripti penales de ed-

dem re concurrentes an aliquando
 invicem ſe conſumant. Tum. i.
 c. 108. C.
 Actiones penales conteſtatz ab heredi-
 bus an & herediſibus dentur, & oðra
 heredes tranſeant. T. i. c. 177. C.
 Actiones in rem vindicationes, in
 perſonam cur conditiones dicun-
 tur. T. i. c. 215. E. & 216. A.
 Actiones perpetuæ quænam ead-
 cantur. T. i. c. 175. A.
 Actiones prætoriz quædam intra
 annum vivunt, & quando perpe-
 tuæ ſint. Ibid. A. B.
 Actiones quænam mixtam cauſam
 obtinere videantur, tam in rem,
 quam in perſonam. T. i. c. 257. A.
 Actiones duæ ex verborum obliga-
 tionibus, ſcilicet conditio, vel ex
 ſtipulatu. T. i. c. 92. E.
 Actiones omnes, vel in ſimplum,
 conceptæ ſunt, vel in duplicem, vel
 in triplicem, vel inquaduplicem.
 T. i. c. 257. C.
 Actiones, quæ arbitrariz appella-
 mus, quænam ſint. T. i. c. 261. A.
 Actiones de peculio ſervorum, ſilo-
 rumque familiarum quo propoſitæ.
 T. i. c. 251. E.
 Actiones, quæ inſcriptione duplican-
 tur, quænam ſint. T. i. c. 370. B.
 Actiones omnes an bonæ fidei ſint,
 vel ſtriſti juri. T. i. c. 252. A.
 Actiones inter bonæ fidei cur hæ-
 re ſint omiſſæ, de precario, vel ſidu-
 cie. Ibid. C.
 Actiones omnes, quæ jure civili he-
 redi, & in heredem competent,
 ex ſenatus conſulto dabuntur in fi-
 deicommiſſarium, & auctoritate
 Prætoris an utiles dentur. T. i.
 c. 141. C. D.
 Actiones noxales proditæ ex malefi-
 ciis ſervorum. T. i. c. 269. C.
 Actiones noxales conſtitutæ aut legi-
 bus, aut edicto Prætoris. Tom. i.
 c. 270. B.
 Actiones noxales in ſervos tantum
 proponendæ. T. i. c. 271. A.
 Actioes certæ, ſollemnique, quæ-
 nam propriè appellantur. Tom. i.
 c. 894. E.
 Actiones bonæ fidei quot enumeren-
 tur. T. i. c. 250. C.
 Actiones populares aliz ſunt noxales,
 aliz non item. T. i. c. 635. A.
 Actiones in perſonam aliz civiles,
 aliz prætoriz, aut ex legibus, vel
 conſtitutionibus. T. i. c. 107. E.
 Actiones private ſunt tantum civiles.
 T. i. c. 884. B.
 Actiones utiles necellariæ non ſunt,
 cum directæ compentant. Tum. i.
 c. 1407. E.
 Actiones, quæ compentunt ſocietati-
 bus, voluntariæ, & necellariæ.
 T. i. c. 969. A.
 Actiones, quæ hiſce ſocietatibus
 compentant. Ibid. A. Mar. Tullius de
 utraque ſocietate verba facit in
 Quintiana. Ibid. B.
 Actiones personales legatorum etiam
 ignorantibus legatariis acquiruntur.
 T. i. c. 1114. D.

Omnes actiones, præter actionem del-
 poſiti, compenſationem hodie præ-
 ſtatur ipſo jure. T. i. c. 111. C.
 Omnes actiones in remaut quali in
 rem arbitrariz ſunt. T. i. c. 173. A.
 Actiones ſictitæ ſunt Publicianæ
 actio, & reſciſſoria actio. T. i.
 c. 266. B.
 Actiones nunquam ius dantur, quo-
 rum non intereſt, & e contra. T. i.
 c. 874. C.
 Actiones, aut bonæ fidei ſint, aut
 ſtriſtæ; aut arbitrariz, & ſtriſtæ;
 aut arbitrariz, aut non. Tom. i.
 c. 173. A.
 Actiones utiles occurrunt iniquitati.
 T. i. c. 281. A.
 Actiones, & obligationes activæ, &
 paſſivæ an pro rata ejus, quod cui
 reſtituitur, in eum tranſeant.
 T. i. c. 163. C.
 Actiones odioſæ non reſtituuntur.
 T. i. c. 28. A.
 Actiones per procuratorem non ſem-
 per nobis acquiruntur. Tom. i.
 c. 917. C.
 Actiones legis ſpecialiter mandari
 non poſſunt. T. i. c. 29. C.
 Actiones arbitrariz imitantur potiùs
 ſtriſtæ actiones, quàm actiones
 bonæ fidei. T. i. c. 172. C.
 Duæ actiones petitiõis hereditatis
 inſunt, & quæ ſint. T. i. c. 179. D.
 Actiones ex ſtipulatione, ex mutuo,
 ex conſtituta pecunia, & ex teſta-
 mento ſunt juriſdici ſtriſti juri,
 quæ magis frequentantur. T. i.
 c. 421. C.
 Actiones directæ in jure ceduntur
 quod ſi non fiat, dantur utiles.
 T. i. c. 310. E.
 Actioes de calumniatoribus famoſis
 actionibus non commutentur.
 T. i. c. 140. E.
 Actiones quæ ſunt in factum. T. i.
 c. 771. B. C.
 Actiones ad quid comparatz, & com-
 poſitæ ſunt. T. i. c. 916. C.
 Actiones hereditariæ. T. i. c. 280. A.
 Actiones præſcriptis verbis duæ tan-
 tum ſunt bonæ fidei, ſcilicet æſti-
 matoria, & ea, quæ naſcitur ex
 permutatione. T. i. c. 450. B. cæ-
 teræ actiones præſcriptis verbis
 ſunt ſtriſtæ. Ibid. B.
 Actiones bonæ fidei quot ſont non
 mero, earumque enumeratio.
 Ibid. B. eas memoriter ſcire oportet.
 Ibid. B.
 Actiones directæ ad quid compentant;
 aut quid perſequantur. Tom. i.
 c. 140. D.
 Actiones executoria, inſitoria; &
 tributoria in quibus conveniant.
 T. i. c. 535. D.
 Actiones hereditariæ, vel poſſeſſoriæ
 quæ ſint. T. i. c. 631. A.
 Actiones hereditarias ſiſcus, ad quem
 bona teſtatoris pervenerunt, exci-
 pere debet quali ſucceſſor. T. i.
 c. 164. E.
 Actiones in re ſcriptæ an interd-
 ſum quod vi, aut clam comprei-
 hendant. T. i. c. 805. C.

- A**ctiones mixtæ ejus juris, & conditionis sunt, ut eas quis excipere, vel intendere possit. *T. 1. c. 134. C.*
- A**ctiones strictæ an omnes eodem jure sint. *T. 1. c. 403. E.*
- A**ctiones mandati, negotiorum gestorum, & pro socio, an sint bonæ fidei. *T. 1. c. 129. E.*
- A**ctiones ne eludantur, quomodo prævideri possit. *T. 1. c. 587. A.*
- A**ctiones stricti iudicii an sint omnes eodem jure. *T. 1. c. 403. D.*
- A**ctiones præjudiciales quænam sint, & quare sic dicantur. *T. 1. c. 587. C.*
- A**n prius, quàm ullæ aliz actiones, quæ eis impedimento esse possint, prætendenda sint. *Ibid. C.*
- A**ctiones pro socio, & communi dividundo in quo differant. *Tom. 1. c. 491. B.*
- A**ctiones prætoriz quotuplices sint. *T. 1. c. 10. C.*
- A**ctiones populares annuæ, & perpetuæ quæ differant. *T. 1. c. 12. C.*
- A**ctiones populares ad quid dentur. *Ibid. B. C.*
- A**ctiones personales in rebus communibus, seu societate, an communicentur sine cessione. *T. 1. c. 479. D.*
- A**ctiones populares annuæ sunt, & in heredes non dantur. *T. 1. c. 14. B. C.*
- A**ctionis causa proxima, & prima, seu pristinâ quomodo differant. *T. 1. c. 918. A.*
- A**ctiones poenales an, & quando in heredes dentur. *T. 1. c. 880. D.*
- A**ctiones populares. *T. 1. c. 615. B.*
- A**ctiones, quæ naturalem præstationem habent, & ex æquo, & bono dantur, filio fam. emancipato, non patri compuncti. *T. 1. c. 153. A.*
- A**ctiones unde oriuntur. *T. 1. c. 417. E.*
- A**ctiones reales, & personales, quæ inter præsentēs, & absentes dantur, quando durent. *T. 1. c. 143. E.*
- A**ctiones suæ an mandari possint, ambigitur. *T. 1. c. 110. C.*
- A**ctiones strictæ non omnes eodem jure sint. *T. 1. c. 421. D.*
- A**ctiones strictæ aliz aliis strictiores sunt. *Ibid. D.*
- A**ctiones quænam in collatione bonorum veniant. *T. 1. c. 615. A.*
- A**ctiones appellatoriæ quænam propriæ sint. *T. 1. c. 133. E.* cur sic dicte fuerint. *Ibid. E.*
- A**ctiones comparatæ, & expressæ sunt, ut per eas consequamur, quod nostra interit. *T. 1. c. 466. A.*
- A**ctiones condicitiæ quænam sint. *T. 1. c. 104. C.*
- A**ctiones famose, & turpes quænam sint. *T. 1. c. 89. D. E.*
- A**ctiones hereditariæ cui heredi scripto degenentur tanquam indigno. *T. 1. c. 137. E.*
- A**ctiones, quæ in heredes scriptæ, & heredibus dari solent, restituit ab eis hereditate, ex causa fideicommissi, fideicommissariis, & in fideicommissariis, non heredibus, & in heredes; vel dari heredibus, & in heredes, sed eos summoveri, si agant, vel summovere actores, si conveioantur, exceptione restitutæ hereditatis. *T. 1. c. 184. B. 185. A.*
- A**ctiones incerti cumam competent, & quænam sint. *T. 1. c. 559. E.*
- A**ctiones societatis quotuam sint. *T. 1. c. 88. C.*
- A**ctiones trebellianicæ quibusnam competant. *T. 1. c. 385. A.*
- A**ctiones duplices, & mixtæ appellantur judicia, seu actiones familiaris eriscundæ, & communi dividundo, & cur. *T. 1. c. 142. C. D.*
- A**ctiones comparatæ sunt, ut per eas consequamur, quod nostra interit. *T. 1. c. 456. A.*
- A**ctiones esse civiles, & utiles, & quæ illæ sint. *T. 1. c. 846. E.*
- A**ctiones aut esse directas, aut in factum civiles, sive utiles, & quæ illæ sint. *T. 1. c. 831. A.*
- A**ctiones communes patri, & filio, item patri, & filiz quæ sint. *T. 1. c. 141. E.*
- A**ctiones quæ filio familias dentur, si pater absit, vel si nullus sit, qui patris nomine agat. *Ibid. A.*
- A**ctiones de omnibus rebus an consiliis possint. *T. 1. c. 846. C.*
- A**ctiones duplices, sive communes quæ sint. *T. 1. c. 92. D.*
- A**ctiones duplices quæ sint. *Tom. 1. c. 47. E.*
- A**ctiones extraordinariæ, & utiles quæ sint, & cur ita vocentur. *T. 1. c. 143. C.*
- A**ctiones in factum plures esse. *T. 1. c. 821. A.*
- A**ctiones in factum prætoriz quando dentur. *T. 1. c. 848. C.*
- I**nter actiones in rem corporalem quæ differentia sint. *Tom. 1. c. 416. A. B.*
- A**ctiones legis non inflitui per procuratorem. *T. 1. c. 69. D.*
- A**ctiones mutux quæ sint. *Tom. 1. c. 67. E.*
- A**ctiones mutux an apud diversos iudices solitui possint. *Tom. 1. c. 67. C.*
- A**ctiones omnes apud eundem magistratum municipalem an inflitui possint. *T. 1. c. 66. C.*
- A**ctiones omnes an apud magistratum recte inflituantur, si earum quantitas ejus jurisdictionem superet. *T. 1. c. 91. D. E.*
- A**ctiones personales an sequantur legatum. *T. 1. c. 1376. D.*
- A**ctiones præscriptis verbis de æstimatione, & permutatione cur sint bonæ fidei, cum ceteræ omnes sint strictæ. *T. 1. c. 853. C.*
- A**ctiones poenales an in heredem transeant. *T. 1. c. 141. D.*
- A**ctiones proditiæ esse non tantum de damno facto, sed etiam infecto. *T. 1. c. 417. C.*
- A**ctiones, quæ exercentur nomine hereditario, an post controversiam de hereditate differantur, & quæ illæ sint. *T. 1. c. 110. A.*
- A**ctiones bonæ fidei non eodem jure censentur, sed aliz aliis ampliore fidem exigunt. *T. 1. c. 1114. A.*
- A**ctiones ubi omnes aliz deficient, actio prætoriz subsidiana est. *T. 1. c. 411. A.*
- A**ctiones, & obligationes veniunt in familiæ eriscunda judicio. *T. 1. c. 495. E.*
- A**ctiones quæ formantur ex persona actoris, etiam si reus nihil possideat, vel teneat. *T. 1. c. 614. E.*
- A**ctiones, in quibus spectatur tempus rei judicatis. *Ibid. c. 315. A.*
- A**ctiones quæ formantur ex persona rei, in quibus spectatur tempus litis contestatis. *Ibid. A.*
- A**ctiones noxales omnes esse arbitrariæ. *T. 1. c. 340. A.*
- A**ctiones quæ filio familias dantur. *T. 1. c. 671. C. & seq.*
- A**ctiones quæ redduntur inter pauciores heredes. *T. 1. c. 499. D.*
- A**ctiones omnes mixtæ constant ex re, & ex persona. *T. 1. c. 574. D. E.*
- A**ctiones de peculio cur plurativo modo dicuntur. *T. 1. c. 217. E.*
- A**ctiones quod iudici cur plurativo modo dicuntur. *Ibid. E.*
- A**ctiones infortioriz cur plurativo modo dicuntur. *Ibid. E.*
- A**ctiones, quæ reddi solent in invitato, quales sint. *T. 1. c. 484. D.*
- A**ctiones de universitate multæ sunt. *T. 1. c. 327. D.*
- A**ctiones duplices tres proponuntur. *T. 1. c. 483. A. B.*
- A**ctiones mixtæ quæ dicuntur. *T. 1. c. 459. E.*
- A**ctiones communi dividundo, & familiaris eriscundæ dantur inter emphiteuticarios, vel superficialios, si sint plures ejusdem rei hæ actiones non dantur ceteris conducticibus. *T. 1. c. 177. E.*
- A**ctiones utiles introducere Prætoris officium est. *T. 1. c. 691. E.* & accommodare eas ad leges in casibus similibus. *Ibid. E.*
- A**ctiones in rem dantur semper adversus eum, qui rem possidet; imò & adversus eum, qui non possidet. *T. 1. c. 147. C.*
- A**ctiones in rem citius pereunt, quam actiones in personam. *T. 1. c. 471. A.*
- A**ctiones introducere dicuntur Prætores. *T. 1. c. 401. B.*
- A**ctiones, quas filius famil. exercet, quales sint. *T. 1. c. 671. A. & seq.*
- A**ctiones quæ dantur inter volentes. *T. 1. c. 484. D.*
- A**ctionis tempora, & honorum possessio cursum etiam adversus pupillum. *T. 1. c. 201. D.*
- A**ctiones utiles dantur ad exemplum vulgarium, sive directarum. *T. 1. c. 848. E.*
- A**ctiones utiles quæ sint. *T. 1. c. 842. A.* proprium nomen non habent, sed in factum concipiuntur. *Ibid. c. 831. G.*
- A**ctiones arbitrariæ quænam appellantur. *T. 1. c. 1098. A.*
- A**ctiones an sint tantum formulæ. *T. 1. c. 1101. C.*
- A**ctiones de peculio a quo, & adver-

sus quem comparata . Tom. 8. c. 1095. D.
 Quenam mixtam causam obtinere videantur . T. 8. c. 1096. D. E.
 Actiones legis quanam . T. 8. c. 1100. A.
 Actiones legis a quo dicuntur , & quanam sint . T. 8. c. 914. D.
 Actiones perpetue , aut temporis quanam dicantur . T. 8. c. 1115. C.
 Actiones civiles , & utiles quanam dicantur . T. 8. c. 1105. A.
 Actiones alias esse in rem , alias in personam : his personam , illis rem conveniri ; has personam sequi , illas rem ; illas vindicationes appellari , has conditiones . T. 8. c. 311. C.
 Actiones duas si admittant delicta duo ex uno facto orta , an utriusque actione utendum sit . Tom. 8. c. 387. C. D.
 Actiones ex contractibus defuncti , & rei vindicationes , an differant ob petitionem hereditatis . T. 8. c. 1118. C.
 Actiones ex delicto , vel quasi venientes , an dentur in heredem . T. 8. c. 314. A.
 Actiones lammis quae , & quando sint . T. 8. c. 370. A.
 Actiones in personam , quae habent conditionicum nomen , an damnato irrogent infamiam . T. 8. c. 1169. C. D.
 Actiones honorariae , quae rei persequutionem habent , an sint perpetuae , & an in heredem dentur . T. 8. c. 357. D. & seq.
 Actiones honorariae , quae poene persequutionem habent , quando finiantur . T. 8. c. 363. C.
 An in heredem defuncti dentur . Ibi. B.
 Actiones honorariae quando finiantur . T. 8. c. 357. B.
 An adversus heredem defuncti dentur . Ibi. B.
 Actiones mixtae quae dicantur . T. 8. c. 370. E.
 Actiones negotiorum gestorum sunt bonae fidei . T. 8. c. 1118. E.
 Sunt propriae ex gessu , non ex contractu . Ibi. c. 1118. E. & 1119. A.
 Actiones omnes civiles esse , aut honorarias . T. 8. c. 367. A.
 Actiones oriuntur ex obligationibus . T. 8. c. 1119. A.
 Actiones personales ex quibus causis sine mentis homines acquiritur etiam ignorantibus , & in viti . T. 8. c. 315. D.
 Actiones populares lite contestata in heredem transmittuntur . Tom. 8. c. 413. E.
 Actiones plures si ex uno delicto nascantur , an omnibus expriri liceat . T. 8. c. 316. D. & seq.
 Actiones plures an admittantur ex uno facto , seu delicto . Ibi. E.
 Actiones plures si ex una obligatione nascantur , an omnibus uti liceat . T. 8. c. 363. B.
 Actiones penales an post litem interpositam ad heredem transmittantur . T. 8. c. 311. E. & 316. A. & seq.

Actiones populares an conferantur . T. 8. c. 27. B. an transmittantur ad heredem . Ibi. C.
 Actiones quae certo tempore nominantur . T. 8. c. 1113. E.
 Actiones , quae ex malificio veniunt , ignorantibus acquiri . T. 8. c. 315. E.
 Actiones quae acquirantur ignorantibus . Ibi. D.
 Actiones quae tam in rem , quam in personam sint . T. 8. c. 171. A.
 Actiones quae quasi ex contractu veniunt , ignorantibus acquiruntur . T. 8. c. 315. D.
 Actiones arbitrarie . T. 8. c. 1012. D.
 Actiones ex delicto mixtae actionibus insunt . T. 8. c. 680. D. fraudatorum duas de causis dantur . Ibi. c. 699. C.
 Actiones penales , & mixtae quid commune habeant . T. 8. c. 771. E.
 Non dantur in heredem , nisi post litem contestatam . T. 8. c. 704. C.
 Privilegiatae in heredem transeunt cum privilegio . T. 8. c. 694. B.
 Rei persequutor altera alteram consumit . T. 8. c. 717. D.
 Semel iudicio incluse , quae salvae maneant . T. 8. c. 710. C.
 Actiones in personam alias esse ex contractu , alias ex facto . Tom. 8. c. 1114. D. E. in contrahendo se gravare invicem , & circumscribere , licet . Ibi. E.
 Actiones personales ex contractu quae dicantur Ibi. E.
 Actiones omnes vel esse civiles , vel honorarias . T. 8. c. 311. D.
 Actiones mixtae duobus modis dicuntur . T. 7. c. 459. E. sunt in rem , & in personam . Ibi. E.
 Duplices esse dicuntur , nam in eis uterque est actor , & reus . Ibi. E. & T. 8. c. 370. E.
 Actiones alias esse in rem , alias in personam . T. 8. c. 311. C.
 Actiones in personam , personam sequuntur . Ibi. C.
 Actiones in rem , rem sequuntur . Ibi. C.
 Actiones in rem vindicationes appellari . Ibi. C.
 Cur vindicationes appellantur . Ibi. dem. C.
 Actiones in personam conditiones vocantur . Ibi. C.
 Appellantur etiam condictiones . Ibi. dem. C.
 Has appellationes ex prisco mare duci . Ibi. C.
 Actiones tutelae , & obligationes directae , & contrariae , ambae sunt bonae fidei . T. 8. c. 1129. E.
 Nascuntur ex quasi contractu . Ibi. E.
 Actiones venientes ex contractibus , vel quasi , an in heredem defuncti dentur in solidum . T. 8. c. 181. D.
 Actiones contestatae ab heredibus continuantur , & in heredem quaecumque sint , seu penales , seu vindictae , seu pecuniae causae dentur . T. 9. c. 119. C.
 Actiones quae omen suum accipiunt a primis edictorum verbis , nec

aliud nomen habent . T. 9. c. 1145. B.
 Actiones multa marito lapsae ad retrahendas res donatas uxori . T. 9. c. 498. D.
 Actiones aut in rem , aut in personam sunt . T. 9. c. 120. A.
 Actiones directae ex cellione committuntur emptori hereditatis . T. 9. c. 158. A. B.
 Actiones dotis recuperandae post dissolutionem recurrendae duae sunt . T. 9. c. 489. C. & seq.
 Actiones vel in rem sunt , vel in personam . T. 9. c. 171. B. in rem tolluntur praescriptione longi temporis , in personam non tolluntur , nisi per triennium . Ibi. B.
 Actiones nullae sunt perpetuae ex constitutione Theodosii . T. 9. c. 1019. C. & 1012. A. & 1018. A. B.
 Actiones mixtae penales hereditas dantur , ad condictionem furtiva , & rerum amotarum , quae sunt rei persequutoriae , & vi honorum raptorum , & legis aquiliae , quae sunt mixtae , item furti , quae est merae penales . T. 9. c. 118. D.
 Actiones temporales contestatione litem perpetuari . T. 9. c. 1048. A.
 Actiones , quae ab herede inceptum , sunt hereditariae , aut legatorum actiones . T. 9. c. 311. C.
 Actiones hypothecariae , & reales non sunt hereditariae , nec personales , nisi hereditas , aut in heredes dentur . T. 9. c. 114. D.
 Actiones praescriptae , & hypothecariae in quo diff. runt . T. 9. c. 1110. A.
 Actiones pignoratitiae , & hypothecariae in quo differunt . Tom. 9. c. 191. D.
 Actiones pro actibus . T. 9. c. 1137. C.
 Actiones ex stipulatu ex dote profecticia , & adventicia an transmittantur . T. 9. c. 109. B. C. & seq.
 Actiones omnes actionibus non abolerentur , praeter injuriarum actionem , & querelam inofficiosi testamenti . T. 9. c. 106. D.
 Actiones , quae persequuntur vindictam , non damnum pecuniarium , sed dolorem tantum imminuit honoris , imminuit extimationis , nec heredi dantur , nec in heredem . T. 9. c. 499. E.
 Actiones ut ab heredibus , & contra heredem incipiant . T. 9. c. 147. B.
 Actiones empti , & venditi . Tom. 9. c. 181. B. & seq.
 Actiones strictae non eodem omnes jure censentur . T. 9. c. 191. C.
 Actiones quae dantur heredi , & in heredem , quae non . T. 9. c. 117. C. & seq.
 Actiones legis . Vide , Legis actiones .
 Actiones incertae . Vide , Certae actiones .
 Actiones personales olim in provinciis erant perpetuae . Tom. 9. c. 1049. D.
 Actiones interrogatoriae , quae praecedebant iudicium , sublate . T. 9. c. 176. D.
 Actiones bonae fidei bonam fidem

alio aliis ampliozem exigunt. *T. 9. c. 392. C.*
Actiones hereditariae sunt personales actiones, quae hereditibus, aut in heredes successione iure competunt. *T. 2. c. 255. A. B.*
Actiones sunt tela, exceptiones reorum clipei. *T. 2. c. 1085. D.*
Actiones vel sunt civiles, vel praetoriae, vel ex legis, vel ex constitutionibus. *T. 2. c. 317. C.*
Actiones, quibus testamentaria rescinduntur, duae sunt. *T. 8. c. 521. A.*
Actiones hereditariae inter heredes dividi pro portionibus hereditariis debent. *T. 2. c. 211. C.*
Actiones praediciales. *T. 2. c. 268. D. & seq.*
Actiones civiles contestatae ab heredibus continuantur, & in heredes quaecumque sint, seu penales, seu vindictae, seu pecuniae causantur. *T. 2. c. 219. C.*
Actiones famosae penales. *Tom. 2. c. 355. A.*
Actiones legatorum, & actiones bonae fidei in quo conveniunt, & in quo differuntur. *T. 2. c. 862. E. & 863. A. & seq.*
Actiones hereditariae sunt personales, quae hereditibus, vel in heredes iure successione dantur. *T. 2. c. 255. A. B.*
Actiones criminales contestatae ab heredibus non transeunt, exceptis quibusdam. *T. 2. c. 219. C.*
Actiones ex iurejurando. *T. 2. c. 191. D. & seq.*
Actiones, quae competunt legatariis, & fideicommissariis. *T. 2. c. 182. A. B.*
Actiones adilitiae, vel reddituariae non pertinent ad res donatas. *T. 9. c. 1185. C. D.*
Actiones utiles dicuntur accommodari, non directae. *T. 9. c. 1311. A.*
Actiones aliae sunt viventes, aliae morientium. *T. 9. c. 85. C.*
Actiones noxae esse perpetuas. *T. 9. c. 111. C.*
Actiones furti nec manifestae, & vi bonorum raptorum concurrent. *T. 2. c. 1158. A.*
Actiones strictae quae dicuntur. *T. 2. c. 493. C. & seq.*
Actiones quando inchoantur. *T. 9. c. 1048. B.*
Actiones possessoriae quae dicuntur. *T. 2. c. 648. C.*
Actiones fidei, & reipublicae publicae sunt, & certae, & idem faciunt. *T. 2. c. 1071. E.*
Actiones directae commodati, pignoratitiae, & alias habent commodator, debitor, depositor, mandator, dominus negotiorum, pupillus. *T. 9. c. 300. A. Vide, Contrarias actiones commodati.*
Actiones, quae utrumque persequuntur, in heredem non dantur, nisi in id quod ad eum pervenit ex reclusis persequendo actioni etiam inest. *T. 2. c. 217. D.*
Actiones rei persequende hereditibus

defuncti defunt. *T. 2. c. 347. B.*
Actiones tres praescriptis verbis sunt bonae fidei, ceterae sunt strictae. *T. 2. c. 1172. A.*
Actiones in personam ferre omnes sunt perpetuae. *T. 2. c. 1024. B.*
Anactiones utiles in emptorem hereditarius creditores habeant. *T. 2. c. 356. D.*
Actiones quae repeti possunt post rem iudicatam. *T. 2. c. 116. E. & seq.*
Actiones quae competunt creditoribus hereditariis. *T. 2. c. 181. C. & seq.*
Actiones praediciales earum ita dicuntur. *T. 2. c. 979. B.*
Actiones quasdam esse, quae ex inscriptione crescunt in duplum. *T. 2. c. 204. A.*
Actiones hereditariae aliae sunt ex contractibus, vel quasi contractibus, aliae ex delictis, vel quasi delictis. *T. 2. c. 217. A.*
Actiones duae illae, exercitoriae, & institoriae, invicem saepe comparantur. *T. 9. c. 303. C. ambe actiones dantur in solidum. Ibid. D.*
Actiones onibus parari per nuncium in his, quae fiunt per auncium. *T. 2. c. 116. B.*
Actiones turpes nimirum famosae. *T. 9. c. 352. E.*
Actiones civiles quo tempore finiuntur, siue perimantur. *T. 2. c. 127. E. & 129. D.*
Actiones contrariae. *T. 2. c. 102. A. B.*
Actiones adilitiae sunt honorariae. *T. 2. c. 395. A. nusquam appellatur ex empto. Ibid. A.*
Actiones cur aliae sunt bonae fidei, aliae strictae, & nulla sunt interdicta bonae fidei. *T. 9. c. 494. A.*
Actiones quae ex inscriptione in duplum crescunt. *T. 9. c. 222. C.*
Actiones singulas habere sua tempora. *T. 9. c. 1043. D.*
Actiones adilitiae. Vide, Adilitiae actiones.
Actiones an vendi, & cedi possint. *T. 2. c. 355. D.*
Actiones fictitiae quae dicuntur. *T. 9. c. 648. C.*
Actiones directae vocantur quasi principales. *T. 2. c. 102. A.*
Actiones hereditariae in donatarios non competunt. *T. 9. c. 611. A. non competunt in debitores hereditarios. Ibid. A. dantur etiam in extraneos. Ibid. A.*
Actiones exemptae, & vendito, quae formant. *T. 2. c. 131. E.*
Actiones ex delictis an dantur in heredem, deinde an dantur heredi. *T. 2. c. 117. C.*
Actiones utiles competunt in personam sine cessante. *T. 2. c. 358. B.*
Actiones, quas Praetor pollicetur in patrem, vel dominum ex negotio gesto cum filio familias, vel servo, non ex delictis, sunt de peculio, quod iussu, de in rem verio. *T. 9. c. 301. E.*
Actiones, & instrumentorum editio.

Tom. 9. c. 1. A. & seq.
Actiones mixtae invicem dici non possunt, quae neque simul intendi, & confandi possunt, neque ejusdem estimationis sunt. *T. 10. c. 132. B.*
Actiones complures, quae ad arbitratum r. eturuntur. *T. 10. c. 138. B. & seq.*
Actiones omnes, quae in arbitrium iudicis conferuntur, a Cuiacio dicuntur arbitrarie. *Ibid. B.*
Actiones omnes reales, & plerumque personales, quae dicuntur arbitrarie, iudicis officio inniuntur. *T. 10. c. 164. A.*
Ad actiones reales, vel ad personales an pertinet titulus digellorum de iudic. *T. 10. c. 131. E.*
Actiones omnes ex legitimis, vel edictis compositae sunt. *Tom. 10. c. 348. D.*
Agimus exercitoriae duae. *Tom. 10. c. 395. E.*
Actiones generales non dantur, nisi finito contractu. *T. 10. c. 419. C.*
An actiones ex empto pro ex vendito, ex vendito pro ex empto, ex conducto pro ex locato, & ex locato pro ex conducto samantur. *T. 10. c. 415. A. B.*
Actiones de estimatione, & permutatione sunt bonae fidei. *Tom. 10. c. 449. B.*
Actiones quomodo dicantur accommodari. *T. 10. c. 411. A.*
Actiones strictae, aut arbitrarie per exceptionem doli sunt bonae fidei. *T. 10. c. 107. C.*
Actiones ab hereditibus, & contra heredes an incipiunt. *Tom. 10. c. 111. E. 316. A.*
Actiones generales non dantur, nisi finito contractu. *T. 10. c. 412. A.*
Actiones, quae civitatibus, Ecclesiis, locis venerabilibus, &c. competunt, centum annis tantum sopiuntur. *T. 10. c. 693. A.*
Actiones personales in Italia praescriptione anni utilis submovebantur. *Ibid. D.*
Actionis, quae non inceperunt a defuncto, vel in defunctum, an possint incipere a persona heredis, vel contra heredem. *Tom. 10. c. 710. B. C.*
Actiones extraordinariae quomodo dantur in servum. *T. 10. c. 745. D.*
Actiones inventae sunt utilitatis causae. *T. 10. c. 750. B.*
Actiones duas ejusdem rei an unus possit sublinere. *T. 10. c. 718. C.*
Actiones quae venditor debeat prestare emptori. *T. 10. c. 755. D. & seq.*
Actiones duae plices. *T. 10. c. 795. C. & seq.*
Actiones, quae sunt ex contractu, vel quasi contractu, dicuntur esse ex negotio gesto. *T. 10. c. 890. B.*
Actiones decretales hodie sunt a magistratu impetrandae. *T. 1. c. 95. D.*
Actiones quaedam quasi praediciales, & quasi de statu, & de eis ubi

agatur. Tom. to. c. 979. B.
 Actiones quarum solis dominus dicitur. T. to. c. 977. A. B.
 Actiones in personam. Ibidem B.
 Actiones noxales dantur ex privatis fervorum delictis. T. to. c. 945. E.
 Actiones in personam conditiones, actiones in rem vindicationes communi nomine dicuntur. T. to. c. 954. C.
 Actiones in iudicia, & exercitoria, an idem sint. T. to. c. 974. A. B.
 Actiones contrarie non admittuntur paræ, sed disjunctim. T. to. c. 993. C.
 Actiones in personam ita herent ei, cui competunt, ut ab eo non possint decedere sine cessione. T. to. c. 999. C.
 Actionis de dolo major est ratio cogitanda, quæ est inanis, quam huius actionis, quæ non est inanis. T. to. c. 770. D.
 Actionum varia genera. T. to. c. 964. A. & seq.
 Actionum utilium causa est æquitatis ratio. T. to. c. 1265. D.
 Actionum divisio, & singularium specierum definitio, natura, & causa. T. to. c. 911. B. & seq.
 Actionum varia differentia, & natura. T. to. c. 1249. A. & seq.
 Actionum penalium duo genera. T. to. c. 1001. B.
 Actionum non in personam, sed in rem exempla. T. to. c. 1247. C.
 Actionum omnium institucionum principium est in ius vocatio. T. to. c. 287. D.
 De actionum tempore facris locis competentem. T. to. c. 1137. C.
 Actionum directarum, & utilium discrimen. T. to. c. 124. B.
 Actionum formulae sumuntur ab interdictis. T. to. c. 416. D.
 Actionum penalium, & mixtarum, conditio quæ sit. T. to. c. 1243. B.
 Actionum in factum an aliquæ famose sint. T. to. c. 385. E. & c. 771. C.
 Actionum in personam summa genera quæ sint. T. to. c. 155. A. B.
 Actionum genera quæ sint. T. to. c. 351. B. C.
 Actionum omnium mater est utilitas. T. to. c. 119. E.
 Actionum modus privatis in actionibus non constituitur. Tom. 2. c. 752. B.
 Actionum omnium in factum conditio. T. to. c. 772. C.
 Actionum species multæ. T. to. c. 485. E.
 De actionum cessione. T. to. c. 119. E. 429. A. & seq.
 Actionum formulae a Constantino sublatæ. T. to. c. 1138. E.
 Actionum editio. T. to. c. 124. A. & seq.
 Actionum arbitrariorum proposita definitio. T. to. c. 118. B.
 Actionum arbitrariorum due sunt clausule. T. to. c. 119. A.
 Actionum divisio in strictas, & bonæ fidei, unde primam fit orta. T. to. c. 128. D.

Actionum popularium, & earum, quæ ex privatis delictis nascuntur, cur alie sint noxales, alie non noxales. T. to. c. 745. A. B.
 Actionum omnium initium an a titulo de in ius vocando, vel a titulo de edendo proficiatur. T. to. c. 874. B. C.
 Actionum, quæ olim postulabantur, erat solennis formula, quæ qui de errabat vel syllaba, causa cadebat. T. to. c. 915. E.
 Actionum summa divisio. T. to. c. 915. A. & c. 954. C.
 Actionum ex delictis convenientium obligationes cum capite ambulanti. T. to. c. 960. E.
 In actionibus mixtis, aut penalibus, quod unus præstet penæ nomine, non liberat alium. T. to. c. 958. D. E.
 Actionum futurum tempus continetur, quoad res iudicatur. T. to. c. 1215. D.
 In actionibus bonæ fidei ut fit condemnatio. T. to. c. 121. C.
 In actionibus strictis condemnatio ex stricta formula. Ibidem C.
 De actionibus concurrentibus. T. to. c. 108. C.
 De actionibus edendis edictis. T. to. c. 166. A.
 Actionibus bonæ fidei vindicatur doli. T. to. c. 273. E.
 In actionibus arbitrariis nunquam datur cautio, sed tantum in bonæ fidei actionibus. T. to. c. 1271. D.
 Quæ sunt in actionibus, petitionibus, persequutionibus, ea in bonis connumerantur. T. to. c. 1447. C.
 In actionibus arbitrariis cautio ante diem non exigitur. T. to. c. 1571. D.
 De secus in bonæ fidei iudiciis cautio exigitur ante diem. Ibidem D.
 In actionibus bonæ fidei an latissimum sit iudicis arbitrium. T. to. c. 274. B.
 In actionibus legitimis nemo ex jure Quiritium possessionem suam vindicare audeat, sed ad interdictum venit uti possidetis, vel utrobi. T. to. c. 615. A.
 Actionibus bonæ fidei inest actio doli, exceptio doli, omnis exceptio. T. to. c. 273. D.
 Actionibus arbitrariis nulla inest exceptio, nec omnia suppletur officio iudicis. T. to. c. 171. D.
 Actionibus exercitoriis, iudicatoriis, & de tributariis deficientibus, succedunt alie tres actiones de peculio, de in rem verso, & quod iussu. T. to. c. 417. D. E.
 In actionibus civilibus quis condemnari possit. T. to. c. 113. A.
 In actionibus ad exhibendum, & in rem, ab initio an ius suum actor metiatur ex persona sua, quod sit dominus rei, non quod sit, unde petitur, sit possessor. T. to. c. 445. E.
 In actionibus penalibus habetur ratio damni dati, non lucris interceptis. T. to. c. 310. D.
 In actionibus in rem, siue vindicationibus, quod idem est, an com-

penfationi locus sit. Tom. 2. c. 67. B.
 In actionibus duplicibus quid spectandum. T. to. c. 68. A.
 Actionibus constitutis deficientibus, quæ actiones dantur. T. to. c. 843. C.
 In actionibus omnibus mixtis, & penalibus obtinet, quod singuli in solidum teneantur. T. to. c. 68. B.
 De actionibus mixtis. T. to. c. 469. C. D.
 Actionibus penariis concurrentibus pluribus, an altera alteram confusum. T. to. c. 364. C.
 Actionibus comparatur bonorum possessiones. T. to. c. 181. D.
 In actionibus realibus statim iudex rem ipsam restitui jubet cum fructibus. T. to. c. 1094. B.
 Actionibus famulis, constantibus, & manente matrimonio, non agimus. T. to. c. 148. C.
 Actionibus bonæ fidei ipso jure accedunt augmenta rei. T. to. c. 119. E.
 Actionibus noxalibus quando tenetur bonæ fidei possessor servi alieni. T. to. c. 129. B.
 De actionibus ex causâ interdictorum. Vide, Interdicta.
 In actionibus debitorum mitti prætorii pignoris quomodo procedat. T. to. c. 1221. A. & seq.
 In actionibus certis, quibus certam summam, vel rem certam persequimur, an sit periculum plus petendi. T. to. c. 493. E.
 In incertis actionibus nullum est periculum plus petendi. Ibidem E.
 Actionibus pluribus non utitur actor. T. to. c. 128. A.
 De actionibus adalitis. T. to. c. 393. B. & seq.
 De actionibus hereditariis. T. to. c. 354. D. & seq.
 In actionibus bonæ fidei non semper est eadem ælimatio bonæ fidei, seu æquitatis. T. to. c. 372. A.
 In actionibus præjudicialibus quis actoris partibus suogitur. Tom. 9. c. 98. D. E.
 De actionibus præjudicialibus, quibus quis ex servitute adserit, & vel adserit liberali causâ in libertatem, vel quibus quis ex possessione, vel ex ingenuitate in libertatem. T. to. c. 978. E. & seq.
 Titulus de actionibus, & titulus de iudiciis sunt idem in Digestis. T. to. c. 151. E.
 In actionibus bonæ fidei tempus rei iudicandæ spectatur. T. to. c. 753. D.
 Titulus de actionibus ambitu suo complectitur omnes quæstiones iuris. T. to. c. 932. E.
 Actor item contestatione facit iudicium dictat, reus accipit. T. to. c. 232. C.
 Actor dicitur contestari litem cum reo, non reus cum actore. Ibid. C.
 Actor sequitur forum rei competens. T. to. c. 129. B.
 Actor olim cavebat initio litis, ni cisset

reiter, reo decimam præsinitum iri. **T. 3. c. 170. A.**
 Actor municipii, vel Collegii est procurator, & defensori familia. **L. 1. c. 740. A.**
 Actor, qui temere litem instituerat in decimam partem litis, actione calumnia olim tenebatur. **T. 3. c. 169. B.**
 Actor maioris actus homo. **T. 2. c. 145. A.**
 Actor sequi debet forum, & domicilium rei. **T. 4. c. 224. E.**
 Actor interdum necessarius constituitur a tutore, & quando. **T. 4. c. 879. A.**
 Actor non tantum agit, sed & reus. **T. 4. c. 904. D.**
 Actor non agere cum in compellatur, qui defensionem litis se offert, reo absente. **T. 4. c. 875. D.** est Accusator sententia, & verissima, & cur. **Ibidem D.**
 Actor ex aliena jactura lucrum facere non debet, ne ex alieno incommodo suum augeat commodum. **T. 4. c. 891. B.**
 Ut actor idem sit, & reus ex eadem causa, natura non patitur. **T. 4. c. 678. D.**
 Actor fatidat de rato, defensor fatidat judicatum solvi. **T. 5. c. 1115. D.**
 Actor ut rei partes sublineat, fieri non potest. **T. 3. c. 118. B. & c. 119. A.**
 Actor instrumenta litis futuræ edere tenetur, non quidem ipsa originalia, sed exempla eorum. **T. 3. c. 33. C.**
 Actor, deficientibus probationibus, quo processu utatur adversus reum, ne absolvatur. **T. 3. c. 228. A. B.**
 Actor, & defensor in actione damni infecti, & cautione nuntiatiois novi operis, qui sit, & quomodo differat. **T. 3. c. 956. C.**
 Actor quomodo sullius ad judicium debeat. **T. 3. c. 912. C.**
 Actor consumat, quomodo coercendus. **T. 4. c. 802. A. B.**
 Actor sequitur forum rei. **T. 6. c. 783. D.**
 Actor quondam subscribat in crimine, & quas ab causa. **T. 6. c. 141. C.**
 Actor cum absit, an dimittatur reus, & solvatur instantia, & reo refundatur impensa. **T. 6. c. 7. A.**
 Actor, & reus an possint esse idem homo. **T. 6. c. 241. B.**
 Actor an in infinitum, & in immensum jurare per affectionem suam, & rem, quam petit æstimare, quantumcumque volueris, possit. **T. 5. c. 521. A.**
 Actor pro ratiocinatore, & dispensatore pecunie defuncti. **Tom. 7. c. 497. A.**
 Actor omnia nolle debet, & dicere omnia arguere rei. **T. 7. c. 601. A.**
 Actor quomodo reus condemnatur, & non competente Judice in eodem negotio. **T. 7. c. 67. D.**

Actor si moriatur relictis heredibus, & unus eorum litem coeptam a defuncto peregerit, & vicerit, an omnibus coheredibus vicierit. **T. 7. c. 142. A.**
 Actor si non probet, inficiator absolvitur. **T. 7. c. 867. D.**
 Actor quo casu necessario constitutus. **T. 8. c. 924. E.**
 Actor, qui & adjutor dicitur. **Idem.**
 Actor, si minus in intentione complexus fuerit, sine periculo agit. **T. 8. c. 1099. B.**
 Actor absens, non reus condemnatur. **T. 8. c. 769. B.**
 Actor universitatis nomine fungitur ut plurimum. **T. 8. c. 497. B.**
 Actor galkaldus quis dicitur. **T. 9. c. 419. D.**
 Actor Judicem accipit adversus reum. **T. 9. c. 113. B.** item facit. **Idem.**
 Actor. Vide, Reus.
 Actor non utitur pluribus actionibus, reus utitur pluribus defensionibus etiam diversis. **T. 9. c. 218. A.**
 Actor sequitur forum rei, regula, quando locum non habet. **Tom. 9. c. 1296. D.**
 Actor est, qui ex servitute in libertatem agit. **T. 9. c. 269. E.**
 Actor, & quod ei incumbit. **T. 9. c. 275. A.**
 Actor cogitur reo exhibere suas rationes. **T. 9. c. 257. A.**
 Actor probare debet, non reus. **T. 9. c. 92. B.**
 Actor est, qui ex libertinitate in ingenuitatem, vel ex ingenuitate in libertinitatem agit. **T. 9. c. 279. A.**
 Actor est, qui contendit, se esse liberum. **Ibidem B.**
 Actor dicitur lupare, reus fugere. **T. 9. c. 134. B. C.**
 Actor cur dari dicitur a tutore, vel curatore. **T. 9. c. 624. A. B.**
 Actor an possit fieri clericus. **T. 10. c. 184. B.**
 Actor an repellatur exceptione. **T. 10. c. 127. B.**
 Actor sequitur forum rei. **T. 10. c. 860. A.**
 Actor an cogatur post litem contestatam reo exhibere rationes suas, vel alia instrumenta, quibus reus possit instituire defensionem suam. **T. 10. c. 873. E.**
 Actor, qui actionem suam vel vendit, vel donavit, vel cessit alteri, an jure sua actionis cadat. **T. 10. c. 913. D.**
 Actor debet sequi forum rei & in civili, & in criminali negotio. **T. 10. c. 925. A.**
 Actoris, & pectoris definitio. **T. 3. c. 183. A.**
 Actoris procurator verus fatidat de rato, si dabitur de mandato. **T. 3. c. 183. E.**
 Actoris procurator absentem defendere, & rem ratam dominum habiturum fatidare cogitur. **T. 3. c. 183. E.**
 Actoris jurejurando litem fieri. **T. 3. c. 123. A.**
 Actoris partes an obtineat, qui possi-

det, si de servitutibus sit controverfia. **T. 3. c. 310. B. D.**
 Actoris amissio ad domus eversionem spectat. **T. 4. c. 614. B.**
 Actoris servi amissio plerumque est causa eversionis totius familiae. **T. 4. c. 1023. A.**
 Actoris non ita esse necessaria prelatio, quam rei. **T. 4. c. 1391. D. E.**
 Actoris est electio, quo judicio agere velit, scriptione, an bonæ fidei. **T. 1. c. 329. D. E.**
 Actoris est reo præstare tempus, quo se judicio lillat. **T. 6. c. 933. D.**
 Actoris rei an hæc verba sint communis agere, experiri, intendere. **T. 6. c. 339. E.**
 Actoris Proculus non auditur, nisi latetudine rei, cum de mandato ejus non consultaret ratam habiturum dominum, & omnes, ad quos eas res pertinet. **T. 6. c. 471. A.**
 Ex actoris parte intelligi quid sit. **T. 7. c. 619. B.**
 Actoris in potestate est, quando agat, non est in potestate rei, quando conveniatur. **T. 7. c. 1021. D.**
 Actoris intentio si est manifestata, possessorem titulum possessionis suæ edere oportet. **T. 8. c. 441. C. D.**
 Actoris calumnia quomodo coercetur. **T. 8. c. 1129. E.**
 Actoris est edere intentionem suam. **T. 8. c. 371. A.**
 Actoris & rei commune nomen. **T. 8. c. 599. B.**
 Actoris petitio, etiam si sit incerta, sententia, tamen debet esse certa. **T. 9. c. 1072. D. E.**
 Actoris jurejurando. **T. 9. c. 123. A. & seq.**
 Actoris interdicti dari, & solvi. **T. 10. c. 159. C.**
 Actoris incumbit probatio, reo defensor. **T. 2. c. 1193. B.**
 Actor licet, quod reo non permittitur. **T. 2. c. 1110. D.**
 Actor in hereditatis petitione onus incumbit probandi. **Tom. 1. c. 181. B.**
 Actoris minoris jus ignoranti subvenitur. **T. 3. c. 421. C.**
 Actor rem sine jurejuramento æstimanti fides non habetur. **T. 4. c. 117. E.**
 Actoris, siue creditoris, quæ in conventionis pecunie contractu nihil noceant. **T. 5. c. 411. B.**
 Actoris ad exhibendum jubenti quomodo, & quantum possessor teneatur. **T. 5. c. 38. A.**
 Actoris an, & cur sit commodius scriptione judicio agere, quam bonæ fidei. **T. 7. c. 1011. E.**
 Reo quidem actio bonæ fidei utilis est. **Ibidem I.**
 Actoris conjunctus, & quando locum esse possit. **T. 7. c. 166. D.**
 Actor non licet, quod reo permittitur. **T. 8. c. 681. D.**
 Actor olim duo bonæ fidei causas, agendas dabatur, reo tres. **T. 8. c. 729. B.**

Non permittitur pluribus actionibus
uti eadem de re. **T. 8. c. 777. C.**
Actor datur actio de evizione, vel
qui est **summissus**. **T. 9. c. 139. A.**
Actor reus non cogitur edere ratio-
nes suas, vel breviter contra se.
T. 2. c. 167. A.

Actor onus probandi incumbere in-
debitum fuisse in conditionem
indebiti. **T. 2. c. 111. C.**

Actor inonuit onus probandi.
T. 10. c. 109. A.

Ab actore civitatis ad tutorem pupil-
li argumentum valet. **T. 4. c. 107. C.**

Ab actore muoveipum ad tutorem va-
let argumentum. **T. 4. c. 104. C.**

Actor, & reo jurante, otriis iureju-
rando standum sit. **T. 5. c. 125. A.**

Actor non probante, absolvitur pos-
sessor, etiam si non edat instru-
mentum auctoritatis. **T. 9. c. 116. C.**

In criminibus gravioribus quid.
Ibid. D.

De actore, qui post litem contesta-
tam abest, nec emptam litem exse-
quitur. **T. 2. c. 131. C.**

Ab actore non semper exigitur sub-
scriptio in crimen. **T. 9. c. 119. C.**

Actor non probante in ambiguis re-
us non litam absolvitur. **T. 2. c. 122. B. C.**

De actore a tutore, seu curatore
dando. **T. 2. c. 604. A.**

De actore, & reo, idem, quilibet ab-
sente adversario. **T. 2. c. 115. E.**

De actore, qui per contumaciam
abest. **T. 2. c. 115. C.**

De actore, reo, & contumacibus plu-
ra. **T. 10. c. 798. B. C. 799. A. & seq.**

Ab actore an fideicommissum possit
relinqui. **T. 10. c. 1055. D.**

Actorem non facit, qui ipse agere
non potest. **T. 4. c. 879. C.**

Actorem non facit, qui ipse agere ne-
quit. **T. 4. c. 134. B.**

Actorem non facit, qui ipse agere
non potest, iudicem non facit, qui
ipse judicare non potest. **Tom. 4. c. 879. C. D.**

Actorem semper probare, non reum,
absolutè statueri non possumus.
T. 7. c. 857. B.

Actorem, & actum gerere differunt.
T. 8. c. 150. E.

Actorem dari periculo tutoris non
sola absentia, sed in locum. **T. 2. c. 604. C.**

Actorem inter, & rerum, petentem
sibi edi rationes a reus, differen-
tia. **T. 10. c. 871. E.**

Actores rei private ad solutionem
canonum compelli possunt manu
militari. **T. 2. c. 683. A.**

Actores possessionum qui sint. **T. 1. c. 103. C.**

Actores pradiorum fiscalium, &
augustinorum. **T. 1. c. 880. C. D.**

Actores bonorum. **T. 1. c. 141. A.**

Actores publici. **T. 1. c. 1081. B.**

Actores, vel defensores, & dispen-
satores ecclesiarum, quales esse oportet.
T. 2. c. 1034. D.

Actores, qui vellicii dicuntur, servi
sunt prelati rei rustici & ratio;

nibus pradiorum. **T. 4. c. 1112. D.**

Actores, five syndici civitatum qua-
les, & quomodo constituuntur;
quæ obligatio inter eos, & civita-
tes, aut universitates. **T. 1. c. 1104. A.**

Actores sunt servi, quibus domini
summam rerum committunt, qui
pecuniis fanoni dandis, vel exi-
gendis occupati sunt. **Tom. 10. c. 184. A.**

Actores nostri sunt domini nostri.
T. 10. c. 743. E.

Actores qui non sint. **T. 10. c. 1161. B.**

Actorem editionem postulari pen-
dente lite, vel iterum tractata li-
te. **T. 2. c. 9. A. B.**

Actorem conficiendum qui pote-
statem habeant. **T. 10. c. 872. A.**

Actorem a missio ad totius domus
eversionem pertinere dicitur.
T. 10. c. 717. D.

Actibus, quibus temporalis compe-
tit actio, tempus non dedit actio-
nis, antequam agendi fuerit facul-
tas. **T. 1. c. 481. B.**

Actibus inducitur dantur, ut veniant,
& liti subsistant. **T. 9. c. 113. D.**

Actuarii optioni jangitur. **Tom. 2. c. 686. B.**

Actuarii qui, & quod eorum offi-
cium. **T. 2. c. 181. B.**

Actarii exempla authentica apud se
retinent. **T. 6. c. 848. C.**

Actarii verbum antiquum. **Tom. 2. c. 812. B.**

Actus adversus alium in iudicio
quid observare debeat. **Tom. 1. c. 15. C.**

Quid actus est, actionem edere de-
bet, non instrumenta litis. **Tom. 9. c. 1. A.**

Actus de inofficioso quæ agenda.
T. 7. c. 174. D.

Actus sine itinere esse potest, ut fru-
ctus sine usu. **T. 1. c. 169. A.**

Actus quid. **T. 1. c. 378. B.**

Actus quid dicitur ab itinere. Vide
iter.

Actus legitimi qui sint. **T. 3. c. 431. D.**

Actus legitimos per procuratorem
non peragi. **Ibid. D.**

Actus legitimi non iterantur. **T. 1. c. 171. B.**

Actus legitimi an in totum vitientur,
qui recipiunt diem, vel conditionem
expressè, non etiam qui ta-
lent. **T. 4. c. 745. C.**

Actus servitus est agendi jumentum,
vel vehiculum. **T. 4. c. 142. D.**

Actus legitimos per alium non ex-
pletur. **T. 4. c. 1455. A.**

Actus legitimi peraguntur solenni-
bus verbis, & testibus presentibus.
T. 4. c. 745. D.

Actus quid, & in quo differat a via.
T. 1. c. 1197. C. D.

Actus legitimi, Vide, Legitimi actus.

Actus legitimus, & solennis an re-
cipiat conditionem expressam.
T. 6. c. 111. B.

Actus quid sit. **T. 7. c. 391. C.**

Actus a via quæ ite dicitur. **T. 7. c. 432. D.**

Actus est servitus rustica. **Tom. 7. c. 186. C.**

Actus legitimi, & solennes an ad
magistratum municipale peragi
possint. **T. 7. c. 100. B.**

Actus legitimi semel sunt, nec re-
tantur, & sunt pure. **T. 7. c. 959. E.**

Actus quilibet vivendum statim ex-
præsentit tempore vires accipere
potest. **T. 7. c. 1457. C.**

Actus vivendum suspendi posse, &
functorum non. **T. 7. c. 1391. B. C.**

Actus qualem jus sit. **T. 7. c. 941. C.**

Actus legitimus non expletur per
procuratorem. **T. 8. c. 123. B.**

Actiones legitime non periculantur
per procuratorem. **T. 8. c. 798. E.**

Non recipiunt diem, vel conditio-
nem. **T. 8. c. 799. C.**

Actus omnes legitimi olim habebant
symbola quadam. **T. 8. c. 743. C.**

Actus legitimi non iterantur. **T. 2. c. 166. D.**

Actus legitimi sunt in iure. **Tom. 2. c. 784. E.**

Actus libertatis trahit ad se actum
servitutis. **T. 2. c. 111. A.**

Actus omnes legitimi sunt semel,
pure, non iterantur, non mutantur.
T. 10. c. 601. B.

Actum, qui beneio usus non est,
amissus videtur. **T. 1. c. 178. B.**

Actum accipi pro dicto. **Tom. 1. c. 399. A.**

Plus actum, minus dictum intelli-
gitur. **T. 4. c. 929. E.**

Quod actum non est, id pro cauto
haberi non potest. **T. 4. c. 54. C.**

Actum inter, viam & iter quæ dif-
ferentia sit. **T. 7. c. 391. C. & seq.**

Actum habens, si iter tantum solus,
an amittat. **T. 7. c. 454. B.**

Actum habens an etiam iter habeat,
& contra. **T. 7. c. 381. D.**

Actum qui petit, nec obtinuit, an
iter petere possit, & contra.
Ibid. D.

Actum stipulatus an deinde possit
iter stipulari, & contra. **Ibid. E.**

Actum plus valere, quam scriptum.
T. 7. c. 1311. C.

Actum quid. **T. 8. c. 529. A.**

Actum, & factum quid differant.
Ibid. A.

Actum, & factum quid secundum
Aristotelem. **T. 8. c. 101. B.**

Actum, contractum, gestum, sunt
actus vivendum, non etiam mo-
rientium. **T. 8. c. 100. E.**

Actum legitimatum conditio. **T. 8. c. 798. C.**

In actibus ambiguis sequimur, quod
utilius est actori. **T. 8. c. 811. E.**

Legitimi interveniunt symbola.
Ibid. c. 798. D.

Acculus capitis. **T. 1. c. 1072. E.**

Actus comatoria. **T. 1. c. 108. A.**

Ad bonorum possessionem contra ta-
bulas an vocetur liberi præteriti
eo jure, acce ordinis, quæ vocan-
tur ad successionem legitimam.
T. 5. c. 606. A.

Adrescendi jus quid sit. **Tom. 1. c. 748. D. E.**

Adcrendi jus, nisi in casum vulgare, locum non habet. **T. 1. c. 111. D.**
Adcrendi jus non in omnem succellorem juris transit. **T. 1. c. 117. C.**
Adcrendi jus an reale sit. **T. 1. c. 158. D.**
Adcrendi jus an in emptorem transeat. **T. 1. c. 118. C.**
Adcrendi jus quod sit. **Tom. 8. c. 955. D.**
Adcrendi jus comparatur alluvio; **ni.** **T. 2. c. 903. D.**
Adcrendi jus quomodo transeat in heredem. **T. 10. c. 111. A.**
Adcrendi jus in emptorem hereditatis non erant. **Ibid. A.**
Adcrendere quid. **T. 1. c. 748. E.**
Adcrendere portionem portioni, veluti alluvionem. **T. 1. c. 118. E.**
Adcrendere strauis. **T. 1. c. 118. B.**
Adcrendere, adcrendere quid sit, & quid additionis verbo contineatur. **T. 1. c. 118. B.**
Adcrendere est dare, ut addicere bonorum possessionem. **T. 1. c. 92. B.**
Adcrendere pro collocare sumptum. **T. 6. c. 91. E.**
Adcrendere quid sit. **T. 2. c. 549. B.**
Adcrendere, & adcrendere differunt. **T. 9. c. 112. A.**
Interpretibus confunduntur. **Ibid. A.**
Adcrendere sibi non potest creditor pignus, de quo convenit ioter eum & debitorem, & cur. **T. 9. c. 113. B.**
Adcrendere non est ipso jure dominium transierit. **T. 2. c. 149. B.**
Adcrendere iudicem est dare iudicem. **T. 10. c. 401. D.**
Adcrendi non debent bona mariti pro dote mulieris. **T. 9. c. 548. C.**
Adcrendi in diem quid sit. **T. 1. c. 771. D.**
Adcrendi bonorum, libertatem confer vandam causam. **T. 1. c. 189. B.**
Adcrendi bonorum an peti possit ab extraneo. **T. 4. c. 1248. C.**
Adcrendi rei vendit quid sit, & quare ita dicatur. **T. 1. c. 509. C.**
Adcrendi in diem quidnam sit. **T. 6. c. 92. D.**
Adcrendi in diem quomodo sit. **T. 7. c. 118. A.**
Adcrendi est verbum executionis rei iudicatae. **T. 2. c. 1024. A.**
Adcrendi quid. **Ibid. A.**
Adcrendi quid sit auctione publica. **T. 2. c. 112. C.**
Adcrendi interveniebat in multa ditione. **T. 10. c. 198. E.**
Adcrendi in diem duz proponuntur formae. **T. 7. c. 317. A.**
Post additionem factam a filio intra certa tempora, admittitur adjectio propter utilitatem filii. **T. 2. c. 119. D.**
In additionibus in diem quomodo res geratur. **T. 6. c. 93. D. E.**
Adcrendi fodinis. **T. 2. c. 1036. D.**
Adcrendi servi non erant, & tamen serviebant creditoribus. **T. 9. c. 145. E.**
Adcrendi ferè nimis solvit, quem preve nit stipulator. **T. 6. c. 171. C.**
Adcrendum solutionis gratia, utrum frustra, & inutiliter fideiussore acci-

piat, cum in ejus persona non consistat obligatio. **T. 6. c. 165. D.**
Ad diem, & in diem obligationem contrahere quomodo differant. **T. 1. c. 848. A.**
Addimenta usufructum. **T. 9. c. 118. A.**
Ademptio quando valet in testamento. **T. 1. c. 1088. H.**
Ademptio substitutionis non ineft. **T. 4. c. 1189. C.**
Ademptio peculii cui nocet, & quem liberet. **T. 1. c. 784. E.**
Ademptio obcura legati non valet. **T. 2. c. 796. B.**
Ademptio legatorum an firma sit. **T. 8. c. 1003. B.**
Ademptio non confirmatur legati datione. **T. 9. c. 491. A.**
Ademptio cum datione debet censensur, non item repudiatio. **T. 10. c. 411. E.**
Ademptio quod fieri non potest, fit alienatione. **T. 10. c. 250. A. & 311. D.**
Ab ademptione ad repudiationem an valeat contractus. **T. 10. c. 471. E.**
Adcrendere quid significat. **Tom. 1. c. 697. E.**
Adcrendere est taxatio pretii, & quomodo vocantur Græci. **T. 1. c. 954. D.**
Adcrendere militaris vestis largitionibus sacris inseritur. **T. 1. c. 973. A. B.**
Adcrendere & adcrendere sunt propria verba officii advocatorum, & procuratorum. **T. 10. c. 884. B. E.**
De adcrendere hereditate. **T. 2. c. 758. A. & seq.**
Adcrendi facultas jure civili est perpetua, si a iudice, aut testatore, non sit præscriptum tempus deliberationis. **T. 9. c. 768. E.**
Adcrendi alii ex aliis non nascuntur. **T. 1. c. 827. D.**
Adcrendi in venditione adcrendi solent plerumque, nisi fines fundi aliter demonstrati sunt. **T. 6. c. 519. D.**
Adcrenditas an queratur per adoptionem. **T. 3. c. 685. E.**
Adcrenditas quid. **T. 1. c. 827. E.**
Adcrenditas an contrahatur per adoptionem. **T. 1. c. 545. A.**
Adcrendum, ad gladium. **Tom. 1. c. 107. B.**
Ad ludum gladiatorum. **Ibid. B.**
Adcrendum, & negativè an possit idem proponi ut verissimum. **T. 10. c. 245. E.**
Adcrendi proximiores quomodo vocentur ad hereditatem. **Tom. 6. c. 185. A.**
Adcrendi quinquam proprie sunt. **T. 8. c. 1038. E.**
Adcrendi quinquam proprie appellentur. **T. 8. c. 1016. A.**
Adcrendum tutela qualis sit. **T. 8. c. 916. E. & quinquam sunt agnati.** **Ibid. E.**
Adcrendi jus quanam ee perimatur. **T. 8. c. 917. A. & c. 918. D.**
Adcrendi jus in quo, & quomodo consistat. **T. 8. c. 1016. B.**
Si plures sint gradus adcrendum, quid fiat. **T. 8. c. 1017. B.**

Adcrendi in rebus publicè vendendis quid sit. **T. 1. c. 610. D.**
Adcrendi locorum. **T. 1. c. 440. A.**
Adcrendi post additionem quando admittitur, & quando non. **T. 2. c. 150. D.**
De adcrendi de dolo affixa actioni de peculio. **T. 9. c. 1246. A.**
Adcrendi stipulationis gratia quomodo sit. **T. 4. c. 751. E.**
Adcrendi obligationis gratia quomodo sit. **Ibid. E.**
Adcrendiones sunt penes eos, qui plures licitati sunt rerum subiectarum voci præconis collationis. **Tom. 1. c. 650. D.**
Adcrendiones. **T. 2. c. 958. B. C.**
Adcrendiones generales capio se sunt. **T. 10. c. 750. D.**
Adcrendita bona pro acquisitis. **T. 3. c. 149. B.**
Adcrendum solutionis gratia utrum frustra, & inutiliter fideiussore accipiat, cum in ejus persona non consistat obligatio. **T. 6. c. 165. D.**
Adcrendi ubi non nominetur prior, an posterior loco. **T. 1. c. 101. D.**
Adcrendi solutionis gratia, an semper sit procurator, & cum eo an agi possit mandati, ut pecuniam solutam accipiat. **T. 4. c. 171. C.**
Adcrendi in stipulationibus solutionis gratia, & quo loco intelligatur adcrendi. **T. 1. c. 817. D.**
Adcrendi solutionis gratia apponitur posteriori, non prioris loco. **T. 6. c. 163. B.**
An pro adcrendi habeatur, qui inutiliter alteri substituitur. **Tom. 10. c. 510. B.**
Adcrendi quicquid solvitur, id stipulatori solvi videtur, & ad eum reddit actione mandati. **Tom. 10. c. 512. C.**
Adcrendere verbum quid denotet. **T. 1. c. 748. A.**
Adcrendere, & adcrendere in quo differunt. **T. 2. c. 1139. A.**
Adcrendere, i. dare, ut adcrendere arbitrum. **T. 1. c. 92. B.**
Adcrendensque possessionis interdicta; quæ. **T. 9. c. 1145. A.**
Adcrendensque, bona, institutio nem, testamentum, & nomen. **Ibid. A.**
Adcrendi, & subire hereditatem quid sit. **T. 1. c. 178. A. B.**
Adcrendi hereditatem, bona, institutio nem, testamentum, & nomen. **Ibid. A.**
Qui vult adcrendi, multa scire debet. **T. 1. c. 114. B.**
Adcrendi hereditatem heres potest ante tequam ulus sit necem defuncti. **T. 3. c. 514. C.**
Adcrendi, vel pro herede gerere, est acquirere hereditatem; miscere se verò est hereditate jam acquisita uti. **T. 4. c. 1245. A.**
Adcrendi, & repudiare sunt verba juris civilis. **T. 4. c. 459. D.**
Adcrendi, & abstinere sunt verba juris prætorii. **Ibid. D.**
Adcrendi hereditatem. Vide, Hereditas.

Adi-

Adire hereditatem an cogi quis possit. *T. 1. c. 921. B.*
 Adire, & repudiare utrum sint verba juris civilis. *T. 6. c. 250. D.*
 Adire hereditatem quandoque benedicti, & patroni cogi possunt. *T. 6. c. 281. B. c. 285. D. E. & c. 286. E.*
 Adire & repudiare sunt verba juris civilis. *T. 7. c. 1055. A.*
 Adire hereditatem in quo. *T. 8. c. 743. B. nolle & repudiare didicerunt. Ibidem c. 650. A.*
 Adire bis non potest, qui potest bis heres existeret. *T. 8. c. 1091. A.*
 Adire, & repudiare sunt *antichresis*, sicut miscere se, vel immiscere se, & abstinere se. *T. 9. c. 919. B.*
 Adire hereditatem quo casu non cogatur heres. *T. 10. c. 141. C.*
 Adire an liceat ante apertas tabulas. *T. 10. c. 498. C.*
 Adire hereditatem, vel ab alio postulare diversa sunt. *T. 10. c. 1101. C.*
 Adiri iudex quando dicatur. *T. 7. c. 84. A.*
 Aditio hereditatis per procuratorem fieri non potest. *T. 2. c. 403. E.*
 Aditio hereditatis est obligat alieno. *T. 2. c. 1255. A. B.*
 Aditio iniuriarum, & iniectio quæ sit. Ibidem *E.*
 Aditio tardior habetur pro morte. *T. 2. c. 1335. A.*
 Aditio hereditatis ab agnitione bonorum possessionis distat. *Tom. 1. c. 1318. A.*
 Aditio quid. *T. 2. c. 801. A.*
 Aditio non recte facta non obligat. *T. 2. c. 1255. B.*
 Aditio solis voluntatis necessaria, non etiam fuit. *T. 2. c. 404. D.*
 Aditio aliis pro cretione, aliis pro additione simpliciter. Ibidem *D.*
 Aditio vindictio est. *T. 1. c. 5153. A.*
 Aditio est modus acquirendæ hereditatis. *T. 4. c. 367. D.*
 Aditio hereditatis retrotrahitur ad tempus mortis testatoris, agnitione legatarii ad tempus aditæ hereditatis, non ultra. *T. 4. c. 1444. B. C.*
 Dominium rerum legatarum non nisi scientibus acquiritur. Ibidem *C.*
 Aditio est tacita approbatio eorum, quæ defunctus gessit. *T. 4. c. 965. B.*
 Aditio hereditatis an sit in opere servitii. *T. 1. c. 683. E.*
 Aditio, vel immixtio bonorumque agnitione quare pro contractu habeatur. *T. 1. c. 748. C.*
 Aditio hereditatis an pro contractu habeatur. *T. 6. c. 1. B.*
 Aditio hereditatis. Vide, Heres.
 Aditio an substitutionem vulgarem extinguat. *T. 6. c. 1028. B.*
 Aditio an testamento confirmet, in quo extraneus institutus est. *T. 6. c. 301. A.*
 Aditio hereditatis an sit actus legitimus, & solemnus. *Tom. 6. c. 555. E.*
 Aditio heredis an retrotrahatur. *T. 7. c. 1188. E.*

Aditio hereditatis retrotrahitur. *T. 7. c. 642. E.*
 Aditio hereditatis animi potius est, quam facti. *T. 8. c. 743. D.*
 Aditio actus. Ibidem *C.*
 Aditio hereditatis non fit, facile, & cur. *T. 8. c. 181. C.*
 Aditio non est administrationis, sed animi consilii potius, quam facti. *T. 8. c. 743. D.*
 Aditio non fit per procuratorem. *T. 8. c. 1000. B. & c. 743. C.*
 Aditio accipitur pro agnitione bonorum possessionis. *T. 8. c. 7. B.*
 Aditio hereditatis est actus legitimus. *T. 9. c. 555. D.*
 Aditio extraneis heredibus solis est necessaria. *T. 9. c. 783. E.*
 In heredibus necessariis, & in suis heredibus hoc semper obtinuit, ut heres existeret statim a morte testatoris, etiam ante apertas tabulas. Ibidem *E. & c. 789. A.*
 Aditio hereditatis nobis in iure. *T. 9. c. 784. E.*
 Aditio hereditatis non fit per procuratorem. *T. 9. c. 358. B. & c. 939. C.*
 Aditio hereditatis est actus legitimus. *T. 9. c. 556. D. & c. 939. E.*
 Aditio non iteratur. Ibidem *c. 939. B.*
 Aditio quid sit. *T. 9. c. 759. C.*
 Aditio semel facta an sufficiat etiam, cum portio hereditatis aliqua heredi accrevit. *T. 10. c. 114. B. C.*
 Aditio non fit a filio sine iussu patris. *T. 10. c. 483. D.*
 Aditio necessaria, vel voluntaria. *T. 10. c. 1169. D.*
 Additionis, & cretione differentia. *T. 1. c. 178. B.*
 Additionis dies. *T. 1. c. 114. B.*
 Additionis hereditatis dies. Vide, Hereditatis dies.
 Additionis dies, & dies cretioneis an idem. *T. 6. c. 189. B.*
 Additionis dies cretioneis dies dicitur. *T. 7. c. 954. D.*
 Additionis nomen Tribonianus posuit loco, & nomine cretioneis. *Tom. 9. c. 770. A.*
 Effectus nominis cretioneis remansit. Ibidem *B.*
 Additione hereditatis an confusio committatur. *T. 1. c. 990. D.*
 In additione hereditatis quæ tempora, & qui ordo servandus. *Tom. 1. c. 761. A. B. & seq.*
 Additione an acquiritur hereditas. *T. 6. c. 404. E.*
 Additione hereditatis an legata debeantur. *T. 6. c. 117. A.*
 Additione definit esse hereditas. *T. 10. c. 493. C.*
 Additionem qui removet, an removeat & restitutionem, & qui hæc removeat, an removeat additionem. *T. 10. c. 341. D. E.*
 In additionibus hereditatum pro symbolo fuerunt percussiones digitorum. *T. 4. c. 747. E.*
 Aditio hereditas triplici viâ. *T. 2. c. 405. A.*
 Adjudicare iudex potest in iudicio familie cunctandæ eandem rem

pluribus in *indiviso*. *T. 7. c. 6132. B.*
 Adjudicari possunt, quæ veniunt in actione familie cunctandæ. *T. 7. c. 531. B.*
 Adjudicatio ejusdem rei an fieri possit pluribus in actionibus mixtis de finibus regandis, & communi dividundo. *T. 1. c. 661. D.*
 Adjudicatio rei alienæ fit in tribus iudiciis. *T. 7. c. 471. B.*
 est veluti emptio quedam, sed coacta, non voluntaria. Ibidem *C.*
 Adjudicatio, & additio idem est. *T. 7. c. 131. C.*
 Adjudicatio, & additio idem. *T. 10. c. 108. D.*
 Adjudicatione nascimur dominia, & inter quos ipsa habet locum. *T. 1. c. 328. A.*
 Adjudicatione quomodo, & quando dominium acquiritur. Ibidem *A.*
 Adjudicatione, & divisione dominium mutatur, non pignus. *T. 7. c. 184. B.*
 Adjudicatione communi dividundo rem esse sciendam precioribus agentibus. *T. 7. c. 589. C.*
 De adjudicatione rerum, quæ sunt apud hostes. *T. 7. c. 531. B.*
 De *adjudicationibus*. *T. 7. c. 472. B.*
 In *adjudicando* brevius an possit contrahi. *T. 7. c. 532. D.*
 Adjudicator quilibet, vulgo *cheaffaire*. *T. 9. c. 697. B.*
 Adjudicatore questoris. *T. 2. c. 934. E.*
 & *c. 935. E.*
 Adjudicula contractus, quæ sunt. *T. 9. c. 80. B. C.*
 Adjudicula in testationibus. *T. 9. c. 178. B.*
 Adjudicula circumstantiæ quæ. *T. 9. c. 80. C.*
 Admittendi potestatem non habere tutorem, vel curatorem legimum, aut peticum, & datum sine inquisitione secularium, & morum nisi pro tutelari officio susceperint. *T. 9. c. 181. D.*
 Administratio rerum ad civitatem pertinentium. *T. 1. c. 286. C. D.*
 Administratio mala pro cessatione est. *T. 2. c. 351. B.*
 Administratio non est aliena sine facidatione. *T. 4. c. 16. B.*
 Administratio presentium, & absentium an dividi possit. *T. 7. c. 149. B.*
 Administratio tutelæ, vel curæ cum non est divisa inter tutores, vel curatores, ratum esse debet quodcumque per unum gestum est. *Tom. 9. c. 577. C. & seq.*
 Administratio tutelæ, vel curæ. Vide, Tutelæ administratio.
 Administratio curæ, vel tutelæ partes habet infinitas. *T. 9. c. 166. D. c. 170. A. & seq.*
 Administratio tutelæ, vel curæ non oneratur ex alia causa graviore, cavetur, ne tutores, vel curatores fiant publicani. *T. 9. c. 170. A.*
 Administratio est dotare pacillum, & impendia facere ad nuptias. & auctoritatem prestat populo in rebus

- sebus gerendis. T. 2. c. 371. C.
Administrationis divisio ad locum
habetur inter ipsos tutores. T. 2. c.
178. B.
Administrationis præcipua pars est
defensio causæ pupillaris. T. 2. c.
183. C.
Administrationis tres partes maxi-
mæ. T. 2. c. 162. E. & seq.
Administrationis ratio ut reddatur,
quibus actionibus agendum. T. 10.
c. 928. A. B.
Ad administrationem tutelæ quæ
pertinet. T. 9. c. 149. L. & seq.
Ad administrationem tutelæ, vel cu-
ræ, quæ pertinet. Ibidem E. &
seq.
De administratione negotiorum alieno-
rum ex mandato, vel sine man-
dato. T. 1. c. 153. B.
Administrationis finis, ei, qui tutor
esse desit, non solvitur recte; & qui
ei solvant, non liberantur. T. 6. c.
553. E.
Administrationis finis, utrum computari
debeat, quæ in tutelæ iudicio
computantur. T. 6. c. 551. B.
De administratione tutelæ divisa. T.
2. c. 693. D. E.
De indivisa. Ibid. c. 694. B.
De administratione tutorum, vel cu-
ratorum, & pecuniæ pupillari tene-
nda, & deponente. T. 2. c. 132.
A. B. & seq.
Cum administratione tutelæ, quæ
periculum semper ambulat. T. 2.
c. 171. D. & c. 176. A.
Administrationes publicarum offi-
cium, si quasi ex contractu pro
debitoribus, quibus pecuniæ publi-
cæ crediderunt, versus eorum
facultatibus conveniant, an ten-
eantur in sortem tantum, an etiam
in usuras. T. 6. c. 511. A.
Administrator rerum civitatis non
potest transigere ambiciose in
fraudem reipublicæ. T. 2. c. 123.
C.
Administrationem alii proximi, admi-
nistratores. T. 2. c. 916. B.
Qui admitti possunt ad bonorum
possessionem, & intra quod tempus.
T. 2. c. 648. A. & seq.
Administrationis verbum sumptum pro
conventionis executoris. Tom. 10.
c. 328. C.
Administrationis ususcapio interrum-
pitur, itemque interpellatio, &
protestatio publicæ facta, & inter-
ventu pupillari adversus quem vide-
licet ususcapio non cessat. T. 1. c.
710. D.
Adnexa a capitulo fieri possunt. T.
6. c. 1003. A.
Adnotatio quid. T. 9. c. 379. C. 1
Adnotatio rei non importat bono-
rum publicationem. Ibid. C.
Adnotatio bonorum absentis delati
inter reos, si intra annum non ve-
nerit. Ibidem D.
Adnotationem sequitur publicatio.
Ibidem D.
Adnotatur reus requirendus obli-
gatus bonis. T. 2. c. 619. C.
- Adolefcent intellectus est capax. T.
1. c. 1113. B.
Adolefcentis. Vide, Minor. Vide, Pu-
pillus.
Adolefcentis an possit esse iustus, &
legitimus legator sine curatore,
qui supplicat, quod ejus ætati desit.
T. 1. c. 116. A.
Adolefcentis an cogatur ratam facere
datationem curatoris se absente fa-
ciam. Ibidem B.
Adolefcentis rem salvam fore. T. 1.
c. 852. B.
Adolefcenti pecuniæ qui credit.
Vide, Jus crediti.
Adolefcenti scientia curatoris non
nocet. T. 4. c. 400. B.
Adolefcentem inter, & furiosum,
quam differentia. T. 6. c. 145. B.
In adolefcente dignitas interdum
facit, ut magistratus ei honorem
officii indulgeat. Tom. 4. c. 861.
B.
Adolefcentes 15. annis minores accu-
sari posse. T. 3. c. 104. A.
Adolefcentes quæ tempore ætatis
olim Romæ iogam prætextam,
bullam auream deposuerint, to-
gam virilem sumptur, & in fo-
rum deducti sunt. Tom. 1. c. 155.
D.
Adolefcentium animus perpetui hu-
morum agitatione perturbatur. T.
1. c. 987. B.
Adolefcentibus auctor studium, &
diligentiam circa memoriam actio-
num bonæ fidei inculcat. T. 1. c.
410. B.
Adolefcentibus actio in factum an-
detur, & cur. Vide, Actio in fa-
ctum.
Adolefcentia quando in masculo, &
femina incipit, ac terminatur. T.
1. c. 105. E.
Adolefcentis ætas ultimus, & finis
quis. T. 6. c. 616. E.
Adolefcentis proximus quis videtur
esse. T. 2. c. 134. A.
Adoptans decurionem in filium one-
ra decurionatus suscepisse videtur.
T. 6. c. 311. D.
Adoptare possunt spadones. T. 1. c.
1155. D. castrati non possunt
adoptare. Ibidem D.
Adoptare in locum nepotis, aut pro-
nepotis, neptis, aut proneptis an
liceat. T. 8. c. 909. B.
Adoptare an compellatur invitus. T.
10. c. 1117. E.
Adoptato bonorum possessio contra
tabulas a fratre emancipato an ac-
quiri, & contribui possit. T. 1. c.
601. C.
De adoptato extraneo. T. 8. c. 165.
D. E. & si venit ad bonorum
possessionem. Ibidem D.
Adoptator, & adoptator superare
debet ætatem adoptati, vel adop-
tati. T. 1. c. 1155. C.
Adoptatorem, ut successeurem juris
universi, & commoda sequantur,
& incommoda ejus, quem adopta-
vit. T. 6. c. 311. E.
Adoptatus in civitate, in qua vitam
- non accepit, an adoptione mute-
cam civitatem, in qua vitam ac-
cepit, & cum alia civitate augeat-
tur. T. 4. c. 851. D.
Adoptatus a senatore, vel decurione,
licet origo ejus humilis, & ple-
beia sit, senatoris tamen, & decu-
rionis filius esse intelligitur. T.
4. c. 107. B. C.
Num in eadem privilegio, & honore in
pœnis evitandis frustur, quo se-
natoris filius naturalis. Ibidem C.
Utrum senatoris, vel decurionis fi-
lius honorem amittere possint ex
alieno delicto. Ibidem C.
Adoptatus an subiciatur pœnæ ple-
beiorum. Ibidem C.
Adoptatus an morte adoptatoris de-
finat esse in aliena familia. T. 8.
c. 31. B. D.
Adoptatus, qui morte adoptatoris
sui juris factus est, an admittatur
ad bonorum possessionem contra
tabulas patris naturalis. Ibid. B.
Adoptati adoptatoris originem se-
quuntur. T. 1. c. 884. D.
Adoptati cum parentibus suis adopti-
vi quam cognatio sit. T. 1. c.
88. C. D.
Adoptati ad bonorum possessionem
admittuntur. T. 1. c. 695. C.
Adoptati duorum familiarum an esse,
aut videri, vel fingi possint.
Ibidem B.
Adoptati ab extraneo quomodo differ-
rent ab adoptatis ab avo, aut
proavo. T. 8. c. 45. D.
Adoptati an excludantur a bono-
rum possessione contra tabulas pa-
tris naturalis. T. 8. c. 31. A. B.
Adoptati sunt in aliena familia.
Ibidem A.
Habentur pro extraneis. Ibidem A.
an admittantur ad bonorum pos-
sessionem contra tabulas patris na-
turalis. Ibidem B.
Adoptatius dicitur adoptatori esse
adoptivi nepotis loco in iure ci-
vili. T. 6. c. 443. C.
Adoptatorum, & emancipatorum
differentia. T. 1. c. 1320. B.
Si adoptetur ignobilis a nobili, an
nobilis fiat. T. 4. c. 809. A.
Adoptio quid. T. 1. c. 726. C.
Adoptio nuptias an impediat. T. 1.
c. 24. B.
Adoptio quæ sensu naturam imitetur.
T. 1. c. c. 30. A.
Adoptio quomodo modis fiat. T. 1.
c. 28. E.
Adoptio duobus modis filios facit.
Ibidem D.
Adoptio quibus permittitur, & apud
quos magistratus sit. T. 1. c. 315.
D. B.
Adoptio fortunæ remedium est. T.
1. c. 31. A.
Adoptio fit per Populum, vel per
Prætorum, vel Præsidem Provin-
ciarum. T. 1. c. 315. D.
Adoptio per populum fiebat lege
Curia. T. 1. c. 139. D.
Adoptio sui cognationis non adfert.
T. 1. c. 167. B.

Adoptio jus non adfert sanguinis.

T. 2. c. 1272. B.

Adoptio an jure in testamento fiat.

T. 2. c. 1272. B.

Adoptio non fit ad tempus. Tom. 1.

c. 1272. D.

Adoptio non tantum jus agnationis,

sed & jus patronatus adfert. T. 2.

c. 1272. A.

Adoptio est imago nature. Tom. 2.

c. 1086. E.

Adoptio fraude carere debet. T. 2.

c. 826. A.

Adoptio mutat statum hominis.

T. 2. c. 802. D.

Adoptio genus non mutat, gentem

mutat. Ibid. E.

Adoptio, quæ fit in fraudem fideicom-

missi, improbat. T. 2. c. 1087. A.

Adoptio filiorum in Gallia non est

frequens, & cur. T. 2. c. 629. A.

Adoptio sancta res est, quæ benefi-

cium nature, & juris imitatur.

T. 2. c. 1087. A.

Adoptio, vel adoptio filii in Gallia

hodie est in usu. T. 2. c. 629. A.

Adoptio est remedium fortune, teste

Seneca. Ibid. B.

Adoptio locum habet in his, in qui-

bus natura potest. Ibid. B.

Adoptio, & emancipatio est minima

capitis diminutio. T. 2. c. 432. E.

Omnis adoptio est causa cognita, vel

auctoritate Principis. T. 2. c. 629.

B. olim auctoritate populi lege

censurâ non licebat plures adopta-

re. Ibid. B.

Adoptio, & origo faciunt civem.

T. 2. c. 851. D.

Adoptio est imago nature, & imi-

tatio imago autem non potest na-

tura & veritati caliginem ostend-

ere. T. 2. c. 125. E.

Adoptio est jus civile, veritas est

jus nature. Ibid. E.

Adoptio, & adoptio in quo differ-

sunt. T. 2. c. 1254. B.

Adoptio debet imitari naturam. T. 2.

c. 1255. C. est imago nature. Ibid. C.

Adoptio nihil aliud est, quam fictio

juris. Ibid. E.

Adoptio est sui heredis assumptio.

Ibid. D.

Adoptio quo ad successionem patris

naturalis tandem nocet, quando

quis in aliena familia est. Tom. 1.

c. 604. E.

Adoptio non adfert nobis jus sangui-

nis, quod naturale est, sed jus agna-

tionis tantum, quod civile est.

T. 2. c. 125. B.

Adoptio an præterito in successionem

noceat. T. 2. c. 604. E.

Adoptio an inter quasdam personas

nuptias prohibeat, & impediatur.

T. 2. c. 545. A. & seq.

Adoptio naturam imitatur. Tom. 6.

c. 1250. D.

Adoptio an minuatur, vel augeatur

dignitatem. T. 2. c. 1072. B.

Adoptio an faciat filios familias. T. 2.

c. 211. D.

Adoptio jus agnationis adfert, non

jus cognationis. T. 2. c. 120. C.

Adoptio quot modis fiat. Tom. 2.

c. 909. A.

Adoptio fratris an valeat. Tom. 2.

c. 912. D.

Adoptio an noceat scriptis in peten-

da bonorum possessione contra ta-

bulas. T. 2. c. 45. C.

Adoptio an noceat præteritis in pe-

tenda bonorum possessione contra

tabulas. Ibid. C.

Adoptio quæ auferat, & cujus sit

momenti. Ibid. D.

Adoptio quæ noceat liberis in peten-

da bonorum possessione contra ta-

bulas. T. 2. c. 11. D.

Adoptio non fit per procuratorem.

T. 2. c. 300. B.

Adoptio adfert jus agnationis, non

sanguinis. T. 2. c. 745. A.

Adoptio agnatos tantum creat, non

cognatos. T. 2. c. 123. C.

Adoptio non facit fratres, sed libe-

ros tantum. T. 2. c. 1122. E.

Adoptio quid. T. 2. c. 1310. E.

Adoptio quomodo fit hodie. T. 2.

c. 1111. A.

Adoptio, & adoptio in quo differ-

sunt. T. 2. c. 1311. A.

Adoptio servi est actus legitimus.

T. 2. c. 545. D. & 939. B.

Adoptio est actus legitimus. T. 2.

c. 939. C. & c. 1310. E.

Non fit per procuratorem. Ibid. C.

Adoptio sancta res est. Tom. 2. c.

1315. C.

Adoptio suum heredem facit. T. 2.

c. 910. C.

Adoptio non jure facta non confir-

mat a Principe, nisi accersitis

iis, qui haberentur confirmatione

adoptionis. T. 2. c. 837. E.

Adoptio impetrata an possit adferri

in testamento pro conditione,

& cā non sequatur, an valeat here-

ditatis, & legati adoptio. T. 2. c.

1257. D.

Adoptionis, & manumissionis differe-

ntia. T. 2. c. 1083. C.

Adoptionis effectus. T. 2. c. 909. B.

C. quæ etate fieri possit. T. 2.

c. 911. E. & 912. A. B.

Adoptionis jura quando finiuntur.

T. 2. c. 127. E. jura naturalia non

idem. Ibid. E.

Adoptionis solennitas quæ. Tom. 2.

c. 1311. B.

In adoptionem avo paterno dato

etiam præteritus admittitur. T. 2.

c. 1321. A.

An per adoptionem adquisitus no-

bilitas. T. 2. c. 809. A.

In adoptionem datus si a patre natu-

rals sub conditione scriptus sit he-

res, alio committente contra ta-

bulas edictum, an & ipse veniat.

T. 2. c. 604. E. & c. 605. A. & seq.

De in adoptionem datus, ut succe-

dant. T. 2. c. 125. B. C. c. 126. E.

& 127. A.

In adoptionem datus filius extraneo

a patre naturalis, & præteritus te-

stamento patris naturalis, an ha-

beas querelam inofficij testamen-

ti. T. 2. c. 831. A.

In adoptionem filius datus. Vide

Filius in adoptionem datus.

Datus in adoptionem solvit patriam

potestatem, non datus in idem.

T. 2. c. 130. D.

Per adoptionem an contrahatur

agnatio, & consanguinitas. Tom. 2.

c. 778. C.

Per adoptionem est quæritur ea cognatio,

quæ proprio vocabulo dicitur

agnatio. T. 2. c. 779. B.

In adoptione nulla calumnia, nulla

fraus, nullus dolus adhiberi debet.

T. 2. c. 836. A.

Adoptionem nemo potest sibi fratrem

facere. T. 2. c. 1112. D.

Adoptionem an bonorum possessio an-

de legitimi patroni perdat. T. 2.

c. 124. C.

Ex adoptione natus an adoptivi ne-

potis locum obtineat. T. 2. c. 441. C.

Adoptione testamentum an rumper-

tur. T. 2. c. 905. A.

Adoptione finitur tutela. Tom. 2.

c. 601. D. & c. 602. A.

Adoptione non acquiritur patria po-

testas duobus casibus. Tom. 2. c.

1112. C.

Adoptiones quedam sunt, quæ sunt

non mutata familia. T. 2. c. 13. B.

Adoptiones an possint fieri apud ma-

gistratum municipalem. Tom. 10.

c. 872. B.

De adoptionibus, & nobilitate con-

sultatio. T. 2. c. 705. A.

De adoptionibus, T. 2. c. 13 to. E.

& sequ.

Adoptivi quandocumque admittuntur

ad bona patris naturalis. Tom. 1.

c. 125. A. B.

Adoptivi filii adoptatoris libertos

an habeant nunc, aut olim habue-

rint. T. 2. c. 127. A. B.

Adoptivi sunt in potestate parentum:

T. 2. c. 125. D.

Adoptivi filii adoptatoris libertos

hodie non habent. T. 2. c. 127. B.

Adoptivi sunt liberi commentitii.

T. 2. c. 1087. B.

Adoptivi patris finiti potestate nul-

lum ex pristino velligium retine-

tor. T. 2. c. 807. E.

Adoptivi, & naturales an differant.

T. 2. c. 125. B.

De adoptivis emancipatis. Tom. 2.

c. 124. C. si veniat ad bonorum

possessionem. Ibidem C.

Adoptivus exheredatus semper fili-

vum habet quartam. T. 2. c. 754.

A. B.

Adoptivus filius cur patris naturalis

originem sequatur, ratio quæ.

T. 2. c. 836. A.

Adoptivus filius eam, quæ patris ad-

optivi uxore, vel mater fuit, ducere

non potest, etiam soluta emani-

patione. T. 2. c. 545. B. C.

Adoptivus pater quæ etate præcedat

se debeat, cum, quæ accipit in

adoptionem. T. 2. c. 909. D.

Adoptivus frater est loco consanguini-

ci, & jura consanguinitatis habet.

T. 2. c. 918. D.

Adoptivum in feudum non succedet.

E a

re.

- re. T. 2. c. 1271. A.
Inter adoptivum, & naturalem filium differentia. T. 4. c. 808. A.
Adoptivorum emancipatorum quondam jus. T. 2. c. 1013. C. D. & sequi.
Adpromissor quisnam sit. Tom. 10. c. 129. B.
Adpromissores, idest, fidejussores. T. 1. c. 1161. B.
Adpromissores an sint fidejussores. T. 6. c. 2. D.
Adpromittere, & adspulari in quo discrepant. T. 1. c. 1155. B. C.
Adpromittere alteri possumus, adspulari non possumus. T. 2. c. 1284. D.
Adquiratur nobis proprietas non solum, sed etiam positum per eos, quos in potestate habemus. T. 1. c. 94. A.
Adquiraturne per theros, & servos alienus. Ibid. E. & c. 91. A.
Adquiraturne per servum, in quo usufructum habemus. Ibid. A.
Acquirere quod mihi non possum, an possum alii. T. 10. c. 117. B.
Adquirunt nobis lege. T. 1. c. 138. A.
Per quas personas ovis adquiruntur. Ibid. A.
Acquirere possit per extraneam personam. T. 1. c. 26. A.
Adquiri nobis quibus ex causis ignorantibus potest his causis & iuribus potest adquiri. T. 1. c. 111. D.
Adquiri nobis per quas personas potest. T. 2. c. 917. E. 918. A. & sequi.
Adquiri inter, & deberi quondam sit discernit. T. 10. c. 1181. B.
Acquirimus isdem modis, quibus amittimus possessionem. T. 8. c. 158. A.
In adquirenda hereditate cur tutoris auctoritas necessaria. T. 8. c. 681. C.
De adquenda, & retinenda possessione. T. 2. c. 1004. A. & sequi.
Adquirendarum rerum alienarum, quot sunt causae, sive tituli. T. 8. c. 364. E.
Adquirendi verbum generale est. T. 2. c. 424. E.
Adquisitio longi temporis quasi possessione coarctata est. Tom. 1. c. 1118. A.
Adquisitio rerum per traditionem naturalis iure fit. T. 1. c. 73. B.
Adquisitio quolibet ad transmissionem est utilis. T. 1. c. 1308. C.
Adquisitio fructuum consummatur eorum consumptione. T. 10. c. 102. D.
Adquisitionis modus per jus accretionis. T. 8. c. 954. E.
Ad negotium mutare quid sit. T. 1. c. 120. A.
D. Adriani epistola scripta de fidejussoribus. T. 4. c. 917. C.
Ex aequitate porrigitur ad plures mandatores. Ibid. C.
Adriani constitutio in edictum perpetuum translata. T. 6. c. 187. E.
Divi Adriani epistola. Vide, Epistola.
Divi Adriani edictum de non destruendis aedificiis promissi causa. T. 2. c. 1174. C. D. E. & c. 1175. A.
Adrianum senatus consultum. Vide, Senatus consultum.
Adrodere nummos quid. T. 3. c. 356. D. & sequi.
Adrogatur femine per Principem. T. 1. c. 316. B.
Adrogare an possit tutor pupillum. T. 1. c. 13. A.
An adrogari possit a tutore pupillus. Ibid. B.
Adrogari olim potuit pubes sine curatoris auctoritate, hodie non potest ex constitutione Claudii. T. 4. c. 751. C.
Adrogari impubes non potuit, ne causa quidem cognita. Tom. 1. c. 1155. B.
Adrogari qui possint. Tom. 7. c. 917. B.
Adrogari an quis possit in locum cognati. T. 8. c. 167. A.
Adrogari an possit impubes. Tom. 7. c. 917. B. & T. 8. c. 91. E.
Adrogati bona esse obnoxia cautioni, & restitutioni. T. 7. c. 917. D.
De adrogatis. T. 8. c. 1165. D. Et si veniant ad bonorum possessionem. Ibid. D.
Adrogatio olim per populum fiebat, hodie per Principem, & intemur magistratu. T. 1. c. 339. D.
Adrogatio impubis nisi decreto non fit. T. 1. c. 990. A. B.
Adrogatio Romae tantum fit. T. 1. c. 111. E. & c. 116. A.
Adrogatio perimit agnationem. T. 4. c. 751. E.
Adrogatio perimit jus legitime hereditatis, mutat gentem, familiam, nomen, sacra, quae omnia tutoris auctoritas non tunc abolere debet. Ibid. E. & c. 751. A.
Adrogatio. Vide, Adoptio.
Adrogatio, & adoptio in quo differunt. Vide, Adoptio.
Adrogatio alieni liberti non est admittenda. T. 8. c. 145. B.
Adrogatio ab adrogatore quae, & quomodo datur. T. 7. c. 917. E.
Adrogatio quondam permittatur. T. 8. c. 909. C.
Adrogatio alieni liberti an admittatur. T. 8. c. 145. D.
Adrogatio quid. T. 2. c. 1311. A. B.
Adrogatio, & adoptio in quo differunt. Ibid. A.
Adrogatio causa narrationem, & probationem requirit tribus casibus. T. 2. c. 1314. B.
Adrogatio quomodo fit hodie. T. 2. c. 1311. A.
Adrogationis solemnitas quae. Ibid. D.
Per adrogationem obrepticam, vel subrepticam non fit ingenuus. T. 7. c. 123. D.
Adrogationem non perit jus patronatus. T. 1. c. 187. B.
Adrogatione an finiatur tutela, item substitutio pupillaris. T. 7. c. 917. C.
Adrogatione an impubes transeat in potestatem arrogatoris. Ibid. B. C.
Adrogatione parentis non mutat parentem. T. 8. c. 605. C.
Adrogatio quae debeantur, si exheredatus sit ab adrogatore. T. 2. c. 92. D. E. & sequi.
Adrogator quae, & quibus cavere debeat. T. 7. c. 917. C. & T. 8. c. 909. C.
In adrogatore socii societas non transit, & cur. T. 1. c. 490. B.
Adrogatus statim mutat, ergo adrogatio restitutionem non capit. T. 1. c. 990. B.
Adrogatus omnia sua bona universumque jus suum cum capite suo transfert in arrogatorem. Tom. 7. c. 917. B. C.
Adrogatus si petat bonorum possessionem contra tabulas patris naturalis quartam Antonianam conferre debeat. T. 8. c. 24. A.
Adrogatorum est verbum significativum. T. 8. c. 521. C.
Adscriptitius anorum praescriptione se tueri adversus domini vindicationem potest. T. 2. c. 845. E.
Adscriptitius colonus. T. 9. c. 921. E.
Adscriptitium, vel colonum alienum an quis in suum ius suscipere possit. T. 1. c. 841. D. & c. 846. A.
Adscriptitium fugitivum qui sciens susceperit, an eum reddat, & capitationem sisco perfolvat. T. 4. c. 837. C. D.
Adscriptitium tributarii. T. 1. c. 836. D.
Adscriptitii fugitivi ad antiquos penates redire compellendi. Tom. 1. c. 836. C.
Adscriptitii qui dicuntur. T. 2. c. 411. D.
Adscriptitii coloni. T. 2. c. 1036. E.
Adscriptitii capitationem dominus debent. T. 2. c. 411. C. & 418. E.
Adscriptitius cum domino actionem non esse. T. 1. c. 847. E.
De adscriptitius. T. 2. c. 1166. C. D.
Adscripti arborae Graeciae est arbor. Tom. 1. c. 131. E.
Adscribere prolem, id est, adoptare. Ibid. E.
Adscriptio in libertatem. T. 2. c. 981. D. Vide, Libertus.
De adscriptione tollenda. Ibid. D. & sequi.
Adscriptiones persolvere cur sic dicunt. T. 9. c. 984. B.
Adscriptor quid sit proprie. Tom. 1. c. 460. C.
Adscriptor non est hodie necessarius in causa liberali. T. 9. c. 984. B. C. D.
Adscriptor, & procurator in quo differunt. T. 2. c. 984. B.
Per adscriptorem de statu suo litigare, non per se. T. 9. c. 981. E.
Adscriptor, & iudex in quo differant a magistratu. T. 5. c. 34. E.
Adscriptor pars est jurisdictoris. T. 7. c. 101. C.
Adscriptor qualem juris scientiam praestare debeat. T. 7. c. 101. C.
Adscriptor quidam unusquisque iudicis videtur esse portio. T. 10. c. 867. B.
Adscriptor est pars Praefidis. T. 10. c. 880. E.
Adscriptor, sive consiliarii imperiti quamvis culpa annumeratur, & imputetur iis, qui se juris peritos esse

esse præferunt, & an puniatur in persona magistratus. *T. 2. c. 34. D.*
 Adfessor impudentia quomodo puniatur. *T. 2. c. 105. C.*
 Adfessor impudentia si præf. jus iniquum alteri dixerit, adf. tenetur, non præf. *T. 7. c. 101. C. & c. 105. A. B.*
 In adfessore carore Civitatis, & adfessore Præfidi differentia, & que ejus ratio. *T. 4. c. 83. B.* quam rationem Hugolinus sequitur. *Id. C.*
 Adfessor dicuntur comites participes consilii, consilii participes consiliorum. *T. 1. c. 86. D.*
 Adfessor qui sint. *Ibidem C.*
 Adfessor libi optare potest Præf. Legato autem dantur adfessores a senatu. *T. 4. c. 83. D.*
 Adfessor publico salario fruebantur. *T. 4. c. 97. C.*
 Adfessor sunt quasi quidam portio ejusque magistratus. *Tom. 2. c. 7. B.*
 Adfessor quinam sint. *T. 10. c. 86. E.*
 Adfessores an sint Iudices. *Ibid. E.*
 Sive magistratus adfessor an possint iudicare. *T. 10. c. 86. A.*
 Adfessoribus petitio salarii erat extraordinaria adversus fiscum. *T. 4. c. 97. D.*
 Adfessoribus iudicium an salaria ex publico præstantur. *T. 10. c. 86. E.*
 Adfessorum liber. *T. 2. c. 85. D.*
 Adfessus pro consilio. *Ibidem D.*
 Adfessore non possunt in consilio magistratus, nisi iuriconsulti, & qui se iuriconsultos esse præbentur. *I. 2. c. 105. D.*
 Adfignare liberum. *L. 1. c. 816. A.*
 Adfignare, & tradere idem. *T. 2. c. 135. A.*
 Adfignare, & attribuire idem est. *T. 4. c. 137. C.*
 Adfignare liberum simpliciter aliud est, aliud adfignare alimentorum causâ. *Ibidem C.*
 Adfignare est anulo obfignatas res præbere adfervandas. *Tom. 4. c. 115. D.* exempla quædam de annuli traditione signatorii. *Ibid. D.*
 Adfignare, & obfignare an idem sit. *T. 6. c. 267. E.*
 Adfignatio liberti fit quibuscumque verbis. *T. 1. c. 1037. A.*
 Adfignatio liberti invito non acquiritur. *L. 1. c. 1208. B. C.*
 Adfignatio liberti an testamento, an sine testamento fieri possit. *T. 1. c. 181. E. & c. 181. A.*
 Adfignationes libertorum quænam sint. *T. 2. c. 1320. A.*
 Adfiteri que dicitur. *I. 8. c. 645. C.*
 Adfipulari, insipulari, respipulari, repromittere, de nuda stipulatione dicantur. *T. 1. c. 1165. C.*
 Adfipulari. Vide, Adpromittere.
 Advena consensum discessurus emens, aut vendens aliquid, an ibi se desendere debeat. *T. 7. c. 145. B.*
 Advena quis. *T. 8. c. 649. B.*
 Advener qui dicantur. *T. 1. c. 644. B.*
 Advener, & peregrini heredes inlittui

non possunt. *T. 9. c. 719. C.*
 Advener, & peregrini non habent testamenti factionem. *Ibidem C.*
 Advenerum, & peregrinorum bona vacantia. *T. 2. c. 906. E. & c. 907. A. B.*
 Adventitia bona inter liberos non conf. runcur. *T. 3. c. 29. B.*
 Adventitia bona quæ. *T. 2. c. 437. B. C.*
 Adventitia dos. Vide, Dos.
 Adventitia dos quid. *Tom. 2. c. 505. C. D.*
 Adventitii casus. *T. 9. c. 1078. D.*
 Adverbia sunt pandectæ omnium partium orationis. *L. 1. c. 631. D.*
 Adversa valetudo sine sensu doloris esse potest. *T. 4. c. 174. B.*
 Adversarii approbatio plus est, quam satisfactio. *T. 1. c. 1363. C.*
 Adversarii nomen ad quem proprie refertur. *T. 9. c. 1. C.*
 Adversarii nomen commune est actoris, & rei. *T. 10. c. 913. C.*
 Adversarium qui vocavit in jus, non potest punire, & abstinere improba lite. *T. 9. c. 49. C.*
 Advener pro secundo. *L. 1. c. 131. E.*
 Adulationis verbum est jubere, non imperii verbum. *T. 4. c. 945. B.*
 Adulter verum ut puniendus. *T. 1. c. 145. D.*
 Adulter ab extraneo accusari potest ante factum divortium. *T. 2. c. 1405. C.*
 Adultera mulier in monasterium detrudenda. *T. 1. c. 1073. B.*
 Adultera mulier constante matrimonio, necdum factio divortio, a nemine accusari potest, nisi prius tenocinii reus maritus accusatur. *T. 9. c. 1405. C.*
 In adultera tollitur crimen adulterii præscriptio sex mensium utilium. *T. 4. c. 1395. A.*
 Adultera mulieri accusandæ præscripti sunt sex menses, post quos adultera a nemine potest accusari. *T. 9. c. 1405. B.*
 Adulteri ut coercendi. *T. 1. c. 871. A.*
 Adulteri non possunt postea matrimonium contrahere. *L. 1. c. 101. D.*
 E. purgato tamen, & expiato adulterio perpenitentiam possunt contrahere. *Ibidem c. 1104. C.*
 De adulteris leges Julia & D. Ambrogio, & D. Augustino improbantur ob inaequalitatem. *T. 2. c. 1397. D. E.*
 Adulterini liberi a parentibus atendi. *T. 6. c. 1104. B.* jure pontificio, focus jure civili. *Ibidem E.*
 De adultero, vel adultera remittenda, & reducenda. *T. 1. c. 147. D. E.*
 Adultero manifeste denegatur auxilium appellationis ab excommunicatione. *L. 6. c. 938. A.*
 Adultero accusando lege Julia præscripti sunt 5 anni contineui. *T. 9. c. 1405. A. B.*
 Adultero crimen quod obicitur, tollitur præscriptione quinquennii. *Ibidem E.*

Inter adulterum, & adulteram differunt. *T. 3. c. 189. E.*
 Adulterum quis occidere possit. *T. 1. c. 961. D.*
 Inter adulterum, & adulteram differentia que est. *T. 4. c. 1191. A.*
 Ea hodie ex constitutione Imperatoris Constantini abrogata est. *Ibid. decm. B.*
 Adulterum quem occidere matro licet. *T. 4. c. 1457. C.*
 Adulterum maritus filius fam. in consilio patre, domi suæ deprehensum jure occidere potest. *T. 4. c. 116. B.*
 Adulterum deprehensum cum adultera uno ictu permittit esse marito occidere. *T. 4. c. 818. B.*
 Adulterum non potest accusare maritus, quando retinet uxorem. *T. 9. c. 1405. D.*
 Adulterum deprehensum in acto licuit occidere ex *L. 12. tab. T. 10. c. 723. B.*
 Adulterum naturâ probum est. *T. 4. c. 1495. D.*
 Adulterium vindicatur in muliere alii nupta. *T. 1. c. 101. A.*
 Inter adulterium, & incestum differentia. *T. 4. c. 181. A.*
 Adulterium est crimen jure gentium. *T. 4. c. 280. E.*
 Adulterium. Vide, Stuprum. Vide, Incestum.
 Adulterium cadit in puberem tantum. *T. 4. c. 95. D.*
 Adulterium non cadit in impuberem. *Ibidem D.*
 Inter adulterium, & incestum differentia que. *T. 4. c. 1005. D. E.*
 Adulterium. Vide, Incestum.
 Inter adulterium, & incestum in jure differentia que est. *T. 4. c. 811. E.*
 Adulterium est nomen generale, comprehensum stuprum, & incestum. *T. 4. c. 814. E.*
 Pro adultero in jure accipitur probum. *T. 4. c. 180. E.*
 Adulterium, vel stuprum tantum, quod possit sunt libera mulieres, non quod ancillæ sunt perpelle, lege Julia vind. catur. *T. 1. c. 1483. E.*
 Adulterium proprie committitur in nuptam, stuprum in virginem, aut viduam. *T. 4. c. 1484. E.*
 Adulterium, & stuprum in quo differant. *L. 1. c. 1198. A.*
 Adulterium in sponsa committitur. *T. 6. c. 133. B.*
 Adulterium jure gentium, sive naturali prohibetur. *T. 6. c. 1145. D.*
 Adulterium est spes matrimonii violare. *T. 6. c. 1115. D.*
 Adulterium non dirimit matrimonium, sed corpora tantum conjugum separatur. *T. 6. c. 1114. A.*
 Adulterium juris ignorantia non excusatur. *T. 7. c. 893. C. D.*
 Adulterium ut commissum vindicatur lege Julia de vi publica. *T. 9. c. 1412. B.*
 Adulterium in uxore puniatur. *T. 9. c. 1398. A.*

Lenocinium in viro punitur. *Ibid.* A.
Adulterium, & **raptus** in quo differunt. *T. 2. c. 1262. B.*
Adulterium vindicatur in domo, caupona. *T. 2. c. 1413. E.*
Adulterium qui committitur, non solum puniebatur, sed etiam qui domum praeberant. *T. 2. c. 1383. C.*
Adulterium, & **stuprum** in quo differunt. *T. 2. c. 1397. A. B.*
Adulterium vindicatur in concubitu. *T. 2. c. 1421. C.*
Adulterium capitale est crimen, & de eo pacisci non licet, sicut de aliis criminibus capitalibus. *Tom. 2. c. 1252. A.*
Adulterium mulieris quomodo probari potest. *T. 2. c. 1400. B.*
Adulterium in meretrice non vindicatur. *T. 2. c. 1424. A.*
Adulterium cum adulterio, vel com lenocinio non compensatur, sed utrumque punitur. *T. 2. c. 1398. B.*
Adulterium leges vindicant, & capitalibus afficiunt eos poenis, quos in aliena comprehenderit fœdera gentialis se seduli expugnatione gerunt. *T. 2. c. 1413. B.*
Adulterium posse adulterii constante matrimonio ab extraneis. *T. 2. c. 1405. C.*
Adulterium pro stupro. *T. 2. c. 1372. A.*
Adulterium olim non capitale, subinde capitale. *T. 2. c. 612. D.*
Adulterium capite non puniebatur Constantini tempore. *T. 2. c. 75. A.*
Adulterium an committatur cum uxore libera, quae dicitur invito marito. *T. 2. c. 782. A.*
Adulterii nomine etiam stuprum intelligitur. *T. 1. c. 873. A.*
Adulterii accusari non potest mulier post quinquennium. *T. 3. c. 98. B.*
In adulterii crimine nulla dilatio datur. *T. 1. c. 405. C.*
Adulterii crimen, ubi dotis est actio, morte non finitur. *T. 2. c. 647. D.*
Adulterii crimen an capitale sit. *T. 2. c. 952. A.*
Adulterii poenae definitio. *T. 1. c. 610. A.*
Adulterii poena relegatio. *T. 1. c. 873. A. & T. 3. c. 612. A.*
Adulterii accusatio etiam hodie est publica soluto matrimonio. *T. 2. c. 1384. D.*
Maritus suspectam adulterii uxorem accusare potest. *T. 2. c. 1381. A.*
In adulterii crimine servi torquentur in caput domini, & non in crimine incesti. *T. 2. c. 1031. E. & c. 1396. A.*
Adulterii venia fit tribus modis. *T. 4. c. 1392. D.*
Adulterii vi compressa mulier accusari nequit, nec iturpi. *Ibidem D.*
Adulterii crimen adversus duos insuit, adversus adulterum, & adulteram eodem tempore. *T. 2. c. 1399. C. D. E.*

Adulterii, qui omnia instituta accusatione mavult lucrum docti persequi, ad admitti debeat. *T. 2. c. 1497. B.*
Adulterii crimen tollitur praescriptione quinquennii. *T. 4. c. 1005. E. & c. 1391. A.*
Adulterii accusari non solet vir. *T. 2. c. 1382. D. a jure Codicis non potest, mulier potest. Ibid. c. 795. C.*
Ab adulterii accusatione maritus impune non desistit. *T. 4. c. 1399. B.*
Adulterii tantum ulciscendi causâ, non stupri, lex Julia ferrum dedit patri. *T. 2. c. 1485. D.*
Adulterii accusare non potest, qui illius auctor fuit. *T. 2. c. 1115. C. vel qui lenocinium praeberit. Ibidem E.*
Adulterii uxorem quandom accusare possit maritus jure mariti sine periculo calumniae post divortium. *T. 2. c. 49. D.*
Adulterii accusatio an possit differri. *T. 2. c. 1441. A.*
Adulterii accusatio est supplicatio constantis matrimonii. *T. 2. c. 1425. C.*
Adulterii accusatio non patet omnibus, sed tantum certis personis. *T. 2. c. 1411. B.* quae sunt illae personae. *Ibidem B.*
Adulterii accusatio publica est eodem lege Julia. *Ibidem B.*
Adulterii accusare nemo potest simul matrem, adulterum, & feminam adulteram. *T. 2. c. 1409. D. & c. 1414. D.*
Adulterii crimen adversus duos adulterum, & adulteram lege Julia jure publico, vel jure patris, aut mariti simul intentari non potest. *T. 2. c. 1409. D. E.*
Adulterii mulier convicta dotem totam amittit, & donationem propter nuptias. *T. 2. c. 1415. E.*
Adulterii mulieris, & lenocinii mariti eadem est poena lege Julia constituta. *T. 2. c. 1398. B.*
Adulterii iudicium ex lege Julia publicum est. *T. 2. c. 1415. B.*
Adulterii poenam non fuisse capitalem ex lege Julia. *T. 2. c. 1413. B.*
Adulterii crimen accusari debet intra 60. dies. *T. 2. c. 14. D.*
Adulterii res mortuæ non perimuntur questionem dotis. *T. 2. c. 1113. D.*
Adulterii reus maritus non erat legibus Julius, sed **stupri**. *T. 2. c. 1397. E.*
Adulterii accusatoribus praescriptiones, seu exceptiones, quae solent obijci. *T. 2. c. 1422. D.*
Adulterii accusatio finitur quinquennio. *T. 2. c. 1462. B.*
De adulterii crimine pacisci non licere. *T. 2. c. 1412. C.*
In crimine adulterii torquentur etiam statuliberi. *T. 2. c. 16. E.*
Adulterii damnata an ab aliquo possit duci. *T. 2. c. 1211. E.*
De adulterio nec pacisci licet, nec transigere. *T. 1. c. 360. B.*
In adulterio inventam uxorem ut maritus occidere potest. *T. 1. c. 405. D.*
In adulterio deprehensam uxorem qui non dimiserit, seu lenocinii

postulatur. *Ibid. E. & c. 405. A.*
De adulterio sponsae an sponsus jure mariti agere possit. *T. 3. c. 148. B.*
Maritus uxorem suam de adulterio, vel stupro, quod ante matrimonio commisit, accusare non potest. *T. 2. c. 579. C. D.*
Adulterio incesto juncto an servi torquantur in caput domini. *T. 2. c. 1395. B.*
Adulterio gravius est incestum. *T. 2. c. 816. B.*
In adulterio maritus, qui uxorem deprehensam occidit, levis punitur. *T. 2. c. 817. A. B. & ei remittitur poena l. Cornelii. Ibid. B.*
Adulterio homines deprehensos quos occidere licet. *T. 2. c. 116. B.*
Pro adulterio semper accipitur in jure probum. *T. 2. c. 1380. E. & c. 813. C.*
In adulterio deprehensam filiam cur. licet patri occidere, non marito. *T. 2. c. 817. D.*
Ex adulterio liberi procreati legitimi mari non possunt per subsequent matrimonium. *T. 2. c. 113. C.*
An in adulterio uxoris liceat marito deprehensam occidere. *Tom. 2. c. 1403. C.*
De adulterio ex lege Julia concubitus naquod sit vice uxoris, potest accusari. *T. 2. c. 917. C.*
De adulterio vi commissio. *Tom. 2. c. 1431. D.* hoc casu jus est marito occidendi quemlibet deprehensum in ipso facinore sine ulla distinctione. *Ibid. D.*
De adulterio est criminale iudicium ex lege Julia; & civile, quo agitur de repetenda dote, aut **lucris factis**. *Ibid. T. 2. c. 1444. B.*
In adulterio deprehensam uxorem jus olim fuit viro jure iudicio impune necare. *T. 2. c. 1397. C.*
In adulterio deprehensus, nec dammnatur, damnatae ipso jure non est infamis. *T. 2. c. 1415. B.*
De adulterio pacisci non licet. *T. 2. c. 972. C.* finitur quinquennio. *Ibid. C.* est capitale crimen. *Ibid. C.*
Adulterii mulieris quomodo puniuntur. *T. 4. c. 120. E.*
Adulterii mulierum mores gravius res tantum censentur. *Tom. 2. c. 429. C.*
Adulterii clericorum Alexander Pontifex enumerat inter minora delicta, quorum veniam dare potest clerico Episcopus post peractam poenitentiam, quod ab auctore hujus operis improbatum. *T. 2. c. 1081. A.*
De adulterii lex Julia innumera habebat capita. *T. 2. c. 1381. C.*
De adulterii lex Julia. *T. 2. c. 1397. A. & sequ.*
Adulterio an necat pactum curatores. *T. 2. c. 107. A.*
Advocatum suum inordinatè tractant quibus poenis subiiciendus. *T. 2. c. 318. D.*
Advocatus dignitas. *T. 2. c. 1330. D.*

Advo.

Advocatus iungit regales. Tom. 2. c. 535. E.

Advocatus Cretensis. T. 2. c. 1134. D.

Advocatus quid olim fuerit. T. 10. c. 879. E. & c. 880. A.

Advocationem qui expleverint, quæ adipiscuntur privilegia. Tom. 2. c. 750. C.

Advocatione non præstiti, si pecuniam dedi sub ea conditione, an ceteri conditi sit. T. 2. c. 532. E.

Advocatione in patria sua an fungi liceat. T. 10. c. 882. D.

Advocatus prævaricator præter ordinem coercendus. T. 3. c. 451. A.

Advocatus fisci esse non potest in ea provincia, ex qua originem ducit. T. 1. c. 491. A. B.

Advocatus fisci ab Adriano primùm institutus. T. 1. c. 1089. A.

Advocatus, & procurator in quo differant. T. 4. c. 940. A.

Advocatus quantum distat a procuratore. Ibid. A.

Advocatus, & decurio quis poterat esse. T. 4. c. 25. D.

Advocatus in qua causa quis fuit unius partis, antequam fieret prator, in ea jus dicere nequit. T. 4. c. 6. C.

Advocatus si quis fuerit in causa unius partis, antequam esset prator, de ea post prætorum ius non dicit, sed mandabit saltem jurisdictionem ad eam causam. Ibid. C.

Advocatus fisci, qui agit de falso testamento fisci nomine, an repellatur a legato, & bonorum possessor. Contra tab. T. 7. c. 1486. E.

Advocatus an repellatur a testamentorum sua advocacione improbatum, item in successione ejus, cuius accusatori adfuit. Tom. 2. c. 1487. B.

Advocatus, qui adfuit ei, qui accusavit libertum patris sui, an petat bonorum possessionem contra tabulas. Ibid. B.

Advocatus, qui adfuit adversus alium quem, an possit in eadem causa pro eodem adesse. T. 2. c. 884. C.

Advocatus, qui legatum perenti adfuit, an repellatur a querela inofficij. T. 7. c. 1485. E.

Advocatus, qui rem vindicanti adfuit, an amittat suam actionem. T. 7. c. 193. D.

Advocatus an possit testimonium dicere in ea causa, in qua operam suam interposuit. T. 8. c. 438. D.

Advocatus quidam, qui de republica scriptis, male Cuiusque auctorem nostrum reprehenderat. Tom. 9. c. 1113. E.

Advocatus non fuit tantum unus in una causa, sed plures. Tom. 9. c. 141. E.

Advocatus fisci solus potest criminaliter agere, vindictamque publicam persequi. T. 2. c. 537. B. C.

Advocatus non constituit dominum litis. T. 2. c. 146. D.

Advocatus hodie comparatur proci-

ratore. Ibidem C.

Advocatus repellitur a testamento, quod sua advocacione improbatum. T. 10. c. 499. E.

Advocatus fisci reis omnibus opponitur accusator. T. 10. c. 881. A.

Advocatus fisci a quo solentur. Ibid. E.

Inter advocatum, & clientem, licet interveniat pecunia, non tamen dicitur esse locatio, & conductio. T. 1. c. 1189. D.

Advocatum, qui nobis adest, testimonium non potest pro nobis dicere, & adversum nos non potest cogi. T. 2. c. 373. E.

De advocatis non perpetuandis. T. 3. c. 471. A.

Advocati alii statuti, alii supernumerarii. T. 1. c. 714. C.

Advocati fisci duo patroni. Ibid. C.

Advocati, patroni, causidici, oratores, rhetores, scholastici, togati. Tom. 1. c. 99. E.

Advocati, & patroni differunt. Ibid. E.

Advocati Cæsarienses quinam, & unde ita appellati. T. 1. c. 90. E. & c. 93. C.

Advocati utriusque partis an iurandum subeant. T. 1. c. 885. D.

Advocati, vel milites, quibus constitutionibus eligendi præscribuntur. T. 3. c. 555. B.

Advocati cur non perpetuandi, & de iis constitutionibus quædam novæ. T. 3. c. 471. A. B.

Advocati qui sine. T. 2. c. 104. E. & c. 105. A.

Advocati officium non est amici officium, sed procuratoris est officium amici. T. 4. c. 940. E. Cicero cum vocat amicum voluntarium. Ibid. E.

Advocati officium quid distat ab officio procuratoris. T. 4. c. 940. D.

Advocati non dicuntur amici, ut procuratores, sed quælibet. Ibid. D.

Advocati error parti officere non potest. T. 6. c. 955. E.

Advocati fisci sunt defensores, & advocati necessarii. T. 7. c. 1486. E.

Advocati ut iurati causam dicant, quis introduxerit. T. 7. c. 141. A.

Advocati voluntarii si accusatori testamenti adfuerint, an repellantur a legato. T. 7. c. 1486. E.

Advocati fisci sunt defensores, & patroni necessarii. Ibid. E.

Advocati an mutari possint. T. 9. c. 142. A.

Advocati adhibentur in lite ordinanda. T. 2. c. 98. A. E.

Advocati non mutandi ratio quæ. T. 2. c. 146. D. E.

Advocati perierunt causas. Tom. 9. c. 801. A.

Advocati Cæsarienses qui dicuntur. T. 9. c. 1469. D.

Advocati quomodo in causis agendis gerere se debeant. T. 10. c. 879. A.

Advocati nullum cum litigatore, quem in suam fidem receperunt, debent iurare contra eum. Ibid. B.

Advocati fisci unde sumantur. T. 10. c. 880. E. & c. 881. A.

Advocati iurant de causis præferenda fide. Alla. 18. integra. Tom. 10. c. 957. B.

De advocatis. T. 3. c. 152. L.

De advocatis, qui moram iudicio adferunt, per quos sit, ut causa civilis intra triennium non expeditur. T. 2. c. 140. B.

Advocatis non est potestas confidendi cum iudice. T. 10. c. 879. B.

Advocatis rectissime iuncti sunt procuratores. T. 10. c. 884. C.

Advocato est petitio honoraria, etiam si ei nec constitutum, nec cautum sit. T. 4. c. 940. A.

Advocato ex causa advocacionibus, & pollutionibus interdicti, est prohiberi postulare pro aliis. 1465. le Irigatoriis. T. 4. c. 840. D.

Advocatorum quæstiones varæ, & satis leves. T. 1. c. 458. D.

Advocatorum olim in foro certus erat numerus. T. 3. c. 471. A.

Advocatorum corpus seminarium dignitatum. T. 1. c. 101. D.

Advocatorum fisci privilegia. T. 2. c. 100. B.

Advocatorum error non nocet litigatoribus; nocet presentibus, nec contradicentibus intra triennium. T. 1. c. 103. C.

Advocatorum corpus quamobrem dicitur seminarium dignitatum esse. T. 2. c. 546. C.

Advocatorum maior dignitas, quam procuratorum ad lites. Tom. 1. c. 157. B.

Advocatorum corpus est seminarium dignitatum. Ibid. B.

Advocatum, qui postulant in foro diversorum iudiciorum, varæ appellationes. T. 10. c. 879. D.

Advocatorum fisci privilegia. T. 10. c. 881. B.

Advocatorum error non nocet litigatoribus absentibus, presentibus nocet, nisi contradixerint intra triennium. T. 10. c. 884. A.

Advocatorum est maior dignitas, quam procuratorum. Tom. 10. c. 157. A.

Advocatorum corpus seminarium est dignitatum. Ibid. A.

Ædes iure meo in immensum tollere possum, iure servitutis ulque ad certam altitudinem, vel in infinitum. T. 1. c. 110. B. C.

Ædes annonis receptus vendi, donative non posse. T. 1. c. 831. C.

Ædes Principis ne privatorum usus deserviant. T. 1. c. 884. A.

Ædes sacra si corruerit, arca, quæ superest, emptio non est, & quare. T. 4. c. 944. E.

Ædes solum superficiem continent, ædificium propriè est superficium. T. 4. c. 245. B.

Ædes, in quibus novum opus sit, si sint communes inter duos, aut plures, utrum novatio facienda sit omnibus, an satis sit fieri uni ex omnibus sociis. T. 4. c. 94. A. B.

Si aedes sacra esset, licet collapsa sit, religio ejus occupavit solum. *T. 2. c. 944. B.*
Aedes quae periculantur, & quae accellioria aedium sint. *T. 2. c. 636. C.*
Aedes an vendi possint, ut destruantur negotiorum causa. *Tom. 2. c. 1018. C.*
Aedes an possint legari in hoc, ut destruantur. *T. 2. c. 1012. C.*
Aedes binas habens, an una tradendo, alteras servas alteris facere possit. *T. 2. c. 445. A.*
Aedes binas simul tradendo, an alteras alteris servas facere possit. *Ibid. A.*
Aedes conjunctas, quas paries medius distinguit, habens, si singulas singulis legaverit, paries ille erit communis. *T. 2. c. 1393. D. E.*
Aedes duas habens, alteras tradendo, vel emendo, an servas retenturum efficere possit. *T. 2. c. 417. D.*
Aedes per legatum, aut fideicommissum sub conditione relictae, si pendente conditione exusta fuerint, an sumptibus heredis legatario restitui debeant. *T. 2. c. 1037. B.*
Aedes proprias an quis communibus servas facere possit. *T. 2. c. 445. D.*
Aedes servas si quis in vendendo dixerit, an eas, si libere fuerint, servas efficere possit. *T. 2. c. 446. A.*
Aedes sacra non potest vendi, ut nec aedae diruta locus vendi possit. *Ibid. quae erant aedes sacrae.* *Tom. 2. c. 692. B.*
Aedes vicinorum pterumque communibus parietibus distinguuntur. *T. 2. c. 121. D.*
Aedes servientes si sint plurimi, qui onera ferre debent, an singuli teneantur pro parte, an io solidum. *T. 2. c. 457. D.*
Aedes si quis venditor dixerit servas fore, & liberas tradiderit, quid fiat. *T. 2. c. 446. C.*
Aedes suas reticens an possit luminibus officere. *T. 2. c. 690. C.*
Aedes uti optime, maximeque sunt legatae quid. *T. 2. c. 554. B.*
Aedes universas qui possident, an singulas res, quae in eis sunt videatur possidere. *T. 2. c. 123. C.*
Aedes. Vide, Aedificia.
Aedes, & fundus in quo differunt. *T. 2. c. 1103. D.*
Ne aedes dirimantur transcendere in aliam urbem ullius materis causa. *T. 2. c. 1175. A.*
Aedes sunt praedium urbanum. *T. 2. c. 153. B.*
Aedes proprias aedificare an possint Urbani magistratus. *Tom. 10. c. 869. B.*
Aedes inter, & aedificia quoniam sit differentia. *T. 10. c. 1093. A.*
Aedilia urbis Ostiense Provinciae. *T. 2. c. 1004. B.*
Aedis sacrae locatio, vel sciencie conductio, an valeat. *T. 2. c. 635. C.*
Aedium sacrum non est commercium. *T. 2. c. 771. R. C.*
Aedium pars maxima cil solum. *T. 4. c. 1101. E.*

Aedium vitiorum caosa quomodo cavetur ab eis, aut pluribus dominis. *T. 2. c. 914. B.* **quandam earum plures sint domini.** *Ibid. c. 871. B.*
Aedium appellatio quoniam continet. *T. 2. c. 618. A.*
De aedium traditionibus. *T. 6. c. 458. E.*
Aedium binarum domini pro indiviso alteras tradendo, eam legem traditioni dicere possint, quam dicit is, qui binas aedes solus habet. *T. 2. c. 445. C.*
Aedium cultos pignoratius quis sit. *T. 2. c. 78. D.*
Aedium emptorem quem sequantur, & quem non. *T. 2. c. 780. E.*
Aedium juncta, si itaque an possint legari. *T. 2. c. 1037. C.*
Aedium junctus legatus, an legatum valeat. *Ibidem E.*
Aedium legatum, & usi contignatione testrum, tigna an sint communia. *T. 2. c. 415. B.*
Aedium legatarum sumptus refectionis, & refectionis an legatarius heredi praestare debeat. *T. 2. c. 1048. C.*
Aedium quasi pars quae sunt, legata. *Ibid. vel emptori earum cedere.* *T. 2. c. 780. A.*
Aedium quasi pars quae sunt, & quae non. *Ibidem A. & B.*
Aedium quae juncta sunt, an possint legari. *T. 2. c. 1037. B.*
Aedium ruinolarum dominum mandat damni infecti cavere, aut vice cautionis actorem in earum possessionem mittit Praetor. *T. 2. c. 73. C.*
Aedium venditor si dixerit, aedes non servire, & aliis serviant, quid fiat. *T. 2. c. 446. A.*
Aedium venditor si consulat reticeat earum servitutum, quid. *T. 2. c. 755. D. E.*
Aedium appellatione quae significantur. *T. 2. c. 321. B.*
Aedium alienarum conductio an fenestras, vel ostia, quae aedibus adiacent, evellere possit, aut vindicare finiti conductio. *T. 2. c. 330. D. E. & c. 131. A.*
Aedium ruinolarum dominus an debeatur possessione, si nolit cavere damni infecti. *T. 2. c. 321. E.*
Aedium non sunt, quae ornatus causa habentur. *T. 2. c. 651. E.*
Aedium sunt, quae perpetui usus causa habentur. *T. 2. c. 654. A.*
Aedium refectione ad curatorem reip. pertinet. *T. 2. c. 690. B.*
Aedium sunt, quae propter aedes parantur. *T. 2. c. 613. D. E.*
Aedium instaurator habet tacitam hypothecam. *T. 2. c. 1177. A.*
Aedium incensurum. *T. 2. c. 1178. D.*
De aedium collapsarum rudibus collendis in alias aedes interdictum. *T. 2. c. 1173. D.*
Aedium pluritudine advocati clientis allicium. *T. 2. c. 1180. E.*
Aedium altitudo quoniam constituta ab Augusto, & a Trajano. *T. 10. c. 699. E.*

Aedium dirutarum areas occupare, cumqueque permittit Vespasianus. *T. 10. c. 757. D.*
De aedibus vicini ruinosis, & vitiosis. *T. 2. c. 1319. C.*
Aedibus juncta legari causum fuit ex edicto Vespasiani, & cur. *T. 2. c. 1330. E. & c. 1331. A.*
Aedibus juncta detracti causum fuit constitutionibus, & cur. *Ibid. A.*
De aedibus altius non tollendis. *T. 6. c. 458. E.*
Ex aedibus communibus si quid immitatur in aedes proprias, an, & cui aedio competat. *T. 2. c. 463. C.*
Aedibus juncta, si sine aedium iniuria auferri possint, an debeantur. *T. 2. c. 1018. B.*
Aedibus juncta an possint legari, vel donari, aut detracti donandi causa. *Ibid. D.*
Aedibus juncta an debeantur, si aedes diruenda sint. *Ibid. B.*
Aedibus juncta an dominus detrachere possit promerui, & negotiationis causa. *Ibid. C.*
Aedibus juncta si legentur ad opus publicum, an legatum valeat. *Ibid. D.*
Aedibus legatis an legatario debeantur, quae earum causa capta, sed nondum perfecta sunt. *Tom. 7. c. 782. D.*
Aedibus sub conditione legatis, an heredes pendente conditione fartas te, quas habere, & sumptus necessarios facere debeat. *T. 2. c. 1048. B.*
De aedibus communibus. *Tom. 2. c. 479. D.*
Aedibus legatis, an columnae & marmora cedant. *T. 2. c. 991. D.*
Aedificans in alieno solo, an sumptus, quos fecit per retentionem rei sibi servare, vel a domino repetere possit. *T. 1. c. 69. C. D.*
Aedificans in loco publico, an aedificium deponere compellatur. *T. 2. c. 399. B.*
Aedificans in suo quantum spatii a vicina insula intermittere debeat. *T. 2. c. 409. A.*
Aedificans in fundo uxoris an aedificium cedat. *T. 2. c. 1018. E.*
Aedificans in loco communis invito solo, si sibi esse, an unus ex sociis agere possit. *T. 2. c. 452. D.*
Non aedificans servitutem habens an possit vicino nuntiare ovium opus. *T. 2. c. 461. C.*
De eo qui aedificavit in alieno ex materia sua. *T. 2. c. 355.*
Aedificatori prodesse exceptionem dolii mali. *T. 2. c. 43. E.*
Si quid aedificet socius, an etiam est jus prohibendi per opus ovi nuntiationem. *Tom. 4. c. 553. C. D.*
Inter aedificia x. pedum spatium requiritur debet. *T. 2. c. 154. D.*
Aedificia omnia sunt urbana praedia, siue ruri, siue in urbe aedificata sint. *T. 2. c. 477. C.*
Aedificia loci, & compendii causa diuertere non licet. *T. 2. c. 715. E.*
Aedificia

Ædificia omnia ubicumque sint constituta, sunt urbana prædia. T. 7. c. 477. C.

Sententia Neratii, qui solus separavit loco urbana prædia a rusticis, & domum rursus ædificatam appellabat prædium rusticum, expiata est. Ibid. C. Neratii sententia existit in l. 2. de servit. Ibid. C.

Ne quis ædificia demoliri possit pro mercii causa, prohibetur. T. 2. c. 1174. E.

Ædificium. Vide, Edes.
Ædificium est pars. Edes totum. T. 4. c. 245. C.

Ædificium quid differat a domuncula. T. 2. c. 32. B.

Ædificium consummatum quandam sit. T. 5. c. 12. E.

Ædificium an solo cedat. T. 5. c. 13. D.

Ædificium credit solo semper. T. 7. c. 344. C.

Ædificium aliud est, aliud superficium. T. 7. c. 382. A.

Ædificium a licet immisum habere super ædificium, vicini. Tom. 7. c. 422. D.

Ædificium rusticum est villa. T. 7. c. 1057. D.

Ædificium rusticum constat solo, & superficie. Ibid. D.

Ædificium aliquando pro superficie tantum accipitur. Ibid. D.

Ædificium, & villa in quo differunt. Ibid. D.

Ædificium inter, & domunculam differentia. T. 10. c. 745. A.

Ædificium juxta alienum an liceat monumentum, vel sepulchrum ædificare. T. 10. c. 716. D.

Ædificia quæ sint partes. Tom. 1. c. 922. C.

Ædificii altitudo tollendi actio. T. 1. c. 1515. D.

Ædificii appellatio latior est, quam ædium: ædificia enim alia urbana, alia rustica sunt. T. 4. c. 115. B.

Ædificii emptorem plerique sequi. T. 2. c. 780. E.

Ædificii verbum ambiguum est. T. 7. c. 1057. D. E.

In ædificii verbo dubitatur, an sit villa, an superficies tantum excepta. Ibid. E.

Ædificii exemplo videtur legatarius posse arborem radicem exheredare. T. 7. c. 1058. B.

Ædificii faciendi causa quæ convehuntur, an pendant vechigal. T. 10. c. 1057. A.

De ædificiis rursus collapsis, vel incendio consumptis, quæ domini restituere, & restituere negligunt. T. 9. c. 1176. E.

De ædificiis privatis. Vide, Interdictum.

De ædificio in fructu facto. Tom. 1. c. 1179. A.

Ædificio nondum ædificato servitus imponi potest, & cur. Tom. 4. c. 895. D.

Ædificio futuro an servitus imponi possit. T. 6. c. 458. C.

Ædificio futuro an servitus legari possit. T. 7. c. 1395. E.

Ædificiorum lapidorum area addicitorum. T. 2. c. 817. A.

Ædificiorum ponendorum legitima intervalla. T. 3. c. 553. C.

De ædificiorum servitutibus. T. 2. c. 1180. A. & sequi.

Ædificiorum altitudo in urbe quæ sit. T. 2. c. 1174. B.

De ædificiorum ponendorum legitimis intervallis. T. 2. c. 1180. A.

Ædificiorum, modus qui servandus. Ibid. A.

Inter ædilem plebis, & curatorem rei frumentariæ, vel curatorem frumenti comendi, quæ est differentia. T. 2. c. 841. D.

Ædiles. T. 1. c. 1054. B. C.

Ædiles curules quomodo facti sint. T. 1. c. 901. E.

Ædiles unde ita dicti, & ex quorum numero creati. T. 1. c. 924. B. C.

Ædiles plebei cereales undenam ita vocentur. T. 1. c. 907. A.

Ædiles quondam conveniri poterant. T. 7. c. 116. B.

Ædiles imperium non habent. T. 7. c. 55. C.

Ædiles an habeant imperium mixtum. T. 10. c. 184. E.

Ædilis, & curator rei frumentariæ differentia. T. 3. c. 41. A.

Ædili incumbit cura viarum veterandarum. T. 9. c. 1181. D.

Ædilius plebis cuius nomen imperium fuerit. T. 7. c. 72. A.

Ædilius munus quod præporrigat. T. 10. c. 185. B.

Ædilibus maxime sunt curæ venalia. T. 10. c. 1030. B.

Ædilitia actio. Vide, Actio Ædilitia.

Ædilitiæ stipulationes quænam sint. T. 8. c. 1056. A.

Ædilitiæ actiones quæ sunt. T. 9. c. 395. B. adnotat emptori, Ibid. B.

Vide, Actiones Ædilitiæ.

Ædilitiæ stipulationes veniunt a iurisdictione. T. 10. c. 118. D.

Ædilitiæ actiones temporales sunt. T. 10. c. 718. B.

Ædilitiæ actiones ubi competunt, competunt & civiles. T. 10. c. 760. D.

Actiones Ædilitiæ quænam sunt. T. 10. c. 1030. B.

Ædilitiæ actionibus in quibus venditionibus, & actionum causis locus non tenetur. T. 9. c. 110. D.

De Ædilitiæ actionibus. T. 9. c. 395. B. & sequi.

Ædilitium ius prætorii juris esse, portionem. T. 1. c. 216. E.

Ædilitium edictum. Vide, Edictum Ædilitium.

Ædilitium edictum ad res venditas pertinet. T. 1. c. 1193. A.

Ædilitatem, & ædilitatem promissæ scripsisse veteres. Tom. 1. c. 400. B.

Ædili unde ita appellati. Tom. 2. c. 915. D.

Ægrotans ministerio debito fungi intelligitur. T. 6. c. 1004. C.

Ægrotus, qui non est in potestate mentis suæ, testamentum facere non potest. T. 1. c. 417. D.

Ægrotus, dum anima inest, spes est. T. 1. c. 371. B.

Ægyptus propter opulentiam & rerum novarum studia Principibus semper suspecta fuit. T. 1. c. 191. E.

Ægypti Diocletii sex habet Provincias. T. 10. c. 613. C.

Ægyptii leves, mobiles, & semper rerum novarum cupidi. Tom. 10. c. 850. A.

Ægyptiorum pericia admirabilis fuerunt. T. 3. c. 161. E.

Ægyptiorum ingenia Angulo semper fuisse iovia, & suspecta. T. 10. c. 873. A.

Ælia Capetolina, id est, Hierosolyma. T. 1. c. 199. B.

Ælia Sentia lex quid iubet. T. 1. c. 405. D.

Ælia Sentia lex. Vide, Lex ælia Sentia.

Ælianum jux quale habitum. T. 8. c. 919. A.

Ælius Marcianus quis. T. 3. c. 923. C.

Æmmonius. T. 1. c. 15. D. E.

Æmylius Papiasianus alius vocatur, & Papiasianus maxime a Grecis. T. 4. c. 1. B. qui ejus discipuli fuerant. Ibid. B.

Æmylius Papiasianus præceptor fuit Africanus, tunc Lamprius. Ibid. B. alii volunt, Africanum Juliani discipulum fuisse. Ibid. C. Julianus Papiasiano est antiquior. Ibid. c. 2. A.

Æmylius Papiasianus. Vide, Papiasianus.

Æmygia Symptosis de milite podagrico. T. 3. c. 607. E.

Ænigmata in jure quædam notanda. T. 4. c. 159. C. juvenalis dixit, juxta habere sua ænigmata. Ibid. C.

Æquatio quid sit apud arithmeticos. T. 10. c. 176. B.

Æquitas, summa ratio. Tom. 1. c. 1443. C.

Æquitas in paribus causis paria jura desiderat. T. 2. c. 1047. E.

Æquitas in eorum compensationis inducit. T. 4. c. 112. E.

Æquitas postulat, incidente aliquo casu, significationem verborum augere. T. 4. c. 111. A.

Æquitas summa est summa ratio. T. 4. c. 166. A.

Æquitas major in actione æque plus viz æquæ quænam sit. Tom. 5. c. 676. A. B.

Æquitas paribus in causis paria jura desiderat. T. 2. c. 90. A.

Æquitas licet ipsa per se. Tom. 2. c. 950. B.

Æquitas. Vide, Dicta. Tom. 2. c. 114. E.

Æquitas prævalet scripto, & sequenda est a iudice potius, quam jus scriptum. T. 2. c. 126. A.

Æquitas non est scripta, jus iustum est scriptum. T. 2. c. 114. D. modo a Grecis vocatur. Ibid. T.

Æquitas quid. Ibid. E.

E

Æqui

Æquitas est flexibilis ; Tom. 10. c. 751. A.

Æquitas paribus in causis paria jura de fiderat . T. 10. c. 806. C.

Æquitas ex Aristotele definitio . T. 1. c. 1230. B.

Æquitas duæ species . Tom. 1. c. 1443. C.

Æquitas, & consuetudinis differentia . T. 2. c. 1230. B. C.

Æquitas ratio diversas actionis species excludere non potest . T. 4. c. 957. E. & c. 958. A.

Æquitas ratio semper est certa . T. 4. c. 981. C.

Æquitas regula cur flexibilis dicatur . T. 1. c. 916. D.

Æquitas interpretationem plerumque non audere adhibere iuriconsulsi adversus evident scriptum, sed opus esse relictis . Tom. 9. c. 126. B. C.

Æquitas cum juncta iustitia , Tom. 9. c. 123. A.

Æquitatem potius, quam jus scriptum, quando iuxta spectare debet . T. 2. c. 1230. B.

Æquitas divisionis cur diversæ species actionis excludat . Tom. 4. c. 957. C. D.

Æquitate an tollatur, quod perquam naturale est . T. 1. c. 74. A.

Æquum non est hominem medicrem . T. 1. c. 1476. C.

Æris, vel aque fluctus usas communis, & fluminis, quatenus sit . T. 1. c. 19. A.

Ærarium civis republicæ nervus . T. 1. c. 151. E.

Ærarium, id est, sacra lagitiones . T. 2. c. 641. C.

Ærarium sacrum, seu vestiarium . T. 2. c. 703. B.

Ærarium duplex . T. 2. c. 920. D.

Ærarium Principis est fiscus . T. 2. c. 953. C.

Ærarium sacrum quodnam sit . T. 10. c. 651. D.

Ærari, & licet differentia hodie nulla est . T. 1. c. 158. B.

Æs alienum quo modo dividitur inter coheredes . T. 1. c. 946. B.

Æs alienum defuncti ex legibus tabularum debet dividi inter heredes pro hereditariis portionibus . T. 4. c. 172. E.

Æs omne alienum defuncti prius de duci debet, antequam inest ratio legatorum, & fideicommissorum, & legis falcidie . T. 4. c. 1174. C.

Æs alienum cum legatus consuli non debet . T. 4. c. 754. A. differentia legatorum, & æris alieni quæ . Ibid. B.

Æs alienum purum quodnam dicatur . T. 1. c. 781. A. quænam vis ejus, & natura existat . Ibid. A.

Æs alienum an ante omnia deducatur ex bonis, cum deductus falcidia, & reliquum erogatur legatariis . Tom. 6. c. 135. A.

Æs alienum uxoris dos an sit . Ibid. A.

Æs alienum an deducatur ex legatis . T. 6. c. 411. A.

Æs alienum defuncti perfolvendum . Vide, Libertates .

Æs alienum, quod debent socii alitis, dissolvatur de communis, etiam si fuerit debitum conditionale, & conditio existerit post divisionem societatis . T. 7. c. 594. A.

Æs suum an contineatur bonorum appellatione, si quis bonorum suorum usufructum legaverit . T. 7. c. 1331. B.

Æs, & libra quid in testamentis . Tom. 8. c. 981. E.

Æs alienum victus ratione deducitur . Tom. 8. c. 761. D.

Æs alienum quid . T. 1. c. 411. B.

Æs alienum deducitur . T. 8. c. 181. E.

Æs alienum hereditarium quomodo solvi debet ab heredibus . Tom. 9. c. 109. D.

Æs suum . T. 2. c. 110. A. dividitur æquis portionibus inter coheredes . Ibid. B.

Æs, quod dividitur inter coheredes pro hereditariis portionibus . Ibid. A.

Æs alienum . T. 9. c. 109. D. E. & c. 110. A. & seq.

Dividitur æquis portionibus inter coheredes . Ibid. c. 110. B.

Ob æs alienum liberos homines servare credentibus non cogi . T. 2. c. 146. E. & c. 247. A.

Æs olivi auro pretiosius, item & aurichalcum . T. 10. c. 19. D.

Æs pro annona præstatur a principibus . T. 1. c. 741. C.

Æs pro assibus dictum ab antiquis . Tom. 10. c. 804. A.

Æs alienum, an deducatur bonis testatoris in penda ratione legis falcidie . Tom. 10. c. 810. B.

Æs quod debetur heredi, quomodo deducatur in hereditate . Ibid. D.

Æs ob alienum liberis compelli servare creditoribus jura non patiuntur . Tom. 10. c. 959. B.

Æs corinthium ex quo fiat . Tom. 10. c. 1166. C.

De æris collatione . T. 2. c. 698. B.

Æris concessi non æsto propria . Tom. 1. c. 132. D.

De æris varia significatio . Tom. 1. c. 157. C.

Æris alieni hereditarii divisio quomodo inter coheredes fieri debeat . Tom. 4. c. 848. D.

Æris alieni onere uni ex heredibus juncto, tamen ceteri pro suis portionibus obligantur . T. 4. c. 172. E.

Æris alieni deductio semper præcedit deductionem falcidie . T. 4. c. 940. A.

Æris alieni in hereditate quæ cautio haberi debeat, & solvatur . T. 1. c. 781. B. C.

Æris alieni deductio an in donationibus inter vivos locum habeat . T. 7. c. 1381. E.

Æris appellatione quid significetur . Tom. 8. c. 620. C.

In ære alieno plus est, quam in quæstu . Tom. 4. c. 710. E.

Nisi ære alieno deductio legata non debentur . Tom. 4. c. 121. B.

Ærea tabula, in qua continebatur forma agrorum assignatorum . Tom. 7. c. 481. B.

Ærofa pecunia quid . T. 1. c. 1505. E.

Ærofa Cyprus . Ibid. E. & T. 1. c. 268. C.

Ærofa pecunia quid . T. 7. c. 698. A.

Ærofa pecunia pro optima vendita, agitur adversus venditorem quantum interest . Ibidem A.

Ærofa pecunia quæ dicitur . Tom. 9. c. 1449. C.

Ærofa insula vocatur Cyprus insula, & cur . Ibidem C.

Æstimantur omnia ex utilitate, necessitate, voluptate . T. 4. c. 895. C.

Æstimantur res pluris, quam communiter, ex affectu . T. 7. c. 1186. D.

Ex affectu res æstimantur pluris, quam communiter . Ibid. D.

Æstimare aliquid pretio aliud est, aliud affectu, vel utilitate propria . Tom. 7. c. 1186. C.

Æstimati si sint aurei, qui crediti sunt, assibus, vel denariis, an pro eis asses reddi possint . T. 7. c. 30. D.

Æstimatio quarum rerum fit a iudice . Tom. 1. c. 1206. B.

Æstimatio pecuniæ una & certa est, ceterarum rerum varia & mutabilis . Tom. 1. c. 1280. E.

Æstimatio etiam fit loci, ac temporis . Ibidem E.

Æstimatio nulla vani timoris . T. 1. c. 1477. E.

Æstimatio ejus, quod interest, debet ad modum legumum usufructum redigi . Tom. 1. c. 140. E.

Æstimatio iudicis officio venit, & quasi debetur æstimatio litis . Tom. 1. c. 1246. A.

Æstimatio litis vera est venditio . Tom. 1. c. 481. A.

Æstimatio utilitatis cum in eundem est, ea tantum spectatur, quæ circa rem consistit, non ea, quæ extra rem est . T. 1. c. 241. B. C.

Æstimatio non reducit ad tempus venditionis, sed sumitur ex tempore evictionis . T. 4. c. 115. D.

Æstimatio qualis haberi debet rerum in loco perditarum . T. 1. c. 129. B. & seq.

Æstimatio ejus, quod interest, an dividi possit . T. 1. c. 674. A.

Æstimatio nummularis si in contrahendo mutui facta est vel denariis, vel assibus, quomodo tum solutio facienda . Tom. 1. c. 396. B.

Æstimatio difficilis, & incerta . T. 1. c. 28. A.

Æstimatio an fiat pro quantitate, non pro qualitate evictæ partis, evictæ parte pro indiviso . T. 1. c. 874. A.

Æstimatio utrum fiat pro bonitate, quæ luit evictionis tempore, non venditionis, si agatur ex empto . Tom. 1. c. 871. E.

Æstimatio non liberorum hominum, sed vestimentorum, vel anulorum . Tom. 1. c. 115. B. C.

Æstimatio, & pretium an possint accipi pro eodem . T. 1. c. 441. A.

Æstimatio litis ex morali iudicio competens, cui, quando, & quare . Ibidem.

praestetur : T. 1. c. 99. A. B.
Aestimatio litis quando, & quomodo evitetur. Ibid. B.
Aestimatio quondam venditio dicitur. T. 1. c. 750. B.
Aestimatio ejus, quod interest, quanam sit. T. 1. c. 1004. C.
Aestimatio mercium qualis debeat esse. T. 1. c. 537. B. & seq.
Aestimatio litis an similis sit emptioni. T. 1. c. 747. C.
Aestimatio litis quidnam proprie sit. Tom. 6. c. 111. B.
Aestimatio litis (id est, rei, qua de agitur) an similis sit emptio. Tom. 6. c. 142. A.
Aestimatio plerumque emptio venditio est. Tom. 6. c. 111. D.
Aestimatio rei, quae post moram debitoris petitur, quomodo incutenda sit, & ad quod tempus reducatur. T. 2. c. 759. D. E.
Aestimatio emptio venditio est. T. 7. c. 876. C.
Aestimatio venditio est. Tom. 7. c. 121. A.
Aestimatio aequalitatem constituit inter coheredes. T. 7. c. 1375. C.
Aestimatio vini petiti faciendi iudicis officio. T. 7. c. 687. C.
Aestimatio est loco rei. T. 7. c. 148. D.
Aestimatio vera emptio est. T. 7. c. 111. D.
Aestimatio dotis. T. 9. c. 112. C. ejus periculum ad quem pertinet. Ibid. C. Vide, Dotis estimatio.
Aestimatio ejus, quod interest, sit pro varietate lactorum. Tom. 9. c. 1073. B. & sequi.
Aestimatio similis est emptioni. T. 9. c. 1194. D.
Aestimatio iusta dotis. Tom. 9. c. 1440. C. & seq.
Aestimatio vana timoris nulla est. Vide, Vanus timor.
Aestimatio an veniat post moram in conditionem certi. T. 10. c. 11. B.
Aestimatio post moram crescit. Ibid. C.
Aestimatio ejus, quod illicitè relinquatur, nullo casu debetur. T. 10. c. 305. C.
Aestimatio an debeatur, si res aliena, cujus commercium legatarius non habet, ei, cui jus possidendi non est, per fideicommissum relinquatur. T. 10. c. 101. B. & seq.
Aestimatio variis ex loco, & tempore. T. 10. c. 139. A.
Aestimatio facti an possit dividi. T. 10. c. 540. A.
Aestimatio potest dividi. T. 10. c. 543. C.
De **estimazione** rerum singularium, quae sunt communes inter alios. T. 6. c. 485. C.
De **estimazione** litis praestanda. T. 7. c. 121. D. E. & c. 139. D. & sequi.
Estimationem recipient omnes res corporales praeter pecuniam numeratam. T. 7. c. 612. C.
Estimator & aristor aequitatis quisnam esse debeat, & dici. Tom. 7. c. 988. D. E.
Estimator ejus, quod interest, saepe

sunt iudices. T. 9. c. 1073. A. & c. 1077. E. & sequi.
Estimatoria actio quid comprehendat. T. 1. c. 452. B.
Estimatoria actio. Vide, Actio estimatoria.
Estimatoria actio interdum exitum habet redhibitoria actionis. T. 2. c. 764. C.
Estimatoria actio est actio bonae fidei. T. 1. c. 450. B.
Actio estimatoria quanam sit. T. 10. c. 1012. A.
Etas quid in iure significat. Tom. 3. c. 140. A.
Etas minor a muneribus patrimonialibus non excusat. T. 2. c. 740. D.
Etas plena, integra, & perfecta. T. 1. c. 546. C.
Etas legitima. T. 1. c. 976. D. & c. 985. D.
Etas presbyteri, & episcopi. T. 1. c. 549. B.
Etas iudicis. T. 1. c. 547. C.
Etas diaconis. T. 1. c. 110. C.
Etas quomodo probetur. Tom. 1. c. 971. D.
Etas iusta status. T. 1. c. 430. E.
Etas in contrahendis nuptiis quae spectanda. T. 1. c. 13. A.
Etas annorum xiv. dicitur status. T. 1. c. 987. A.
Etas hominis plerumque est obscura, & incerta. T. 4. c. 171. A.
Etas iusta, seu legitima, non est ante 25. annum nec in mare, nec in femina. T. 4. c. 1362. C.
Etas pro quantitate accipitur a Latinis. T. 4. c. 1202. A.
Etas quanam a decurionatu excusationem ab aliis honoribus recipiat. T. 4. c. 861. D.
Etas in eo non expectatur, qui fulgeat virtutibus, & moribus polleat. T. 4. c. 867. C.
Etas 70. annorum utrum a muneribus civilibus excuset, & a quibusdam. T. 4. c. 855. B. & a quibus honoribus non. Ibid. C.
Etas legitima dicitur post vigesimum quintum annum. Tom. 6. c. 1077. E.
Etas legitima pro pubertate accipitur. T. 6. c. 1081. A.
Etas ad defendendam causam reipublice idonea quae. T. 6. c. 75. B.
Etas quanam requisita ad civem Romanum efficiendum. Tom. 8. c. 897. E. & c. 900. C.
Etas nulla definita est in sponsalibus. T. 9. c. 411. A. B.
Etas legitima dicta est lege Latoria. T. 9. c. 1117. E.
Etas longeva quae est. Tom. 9. c. 608. A.
Excusatur a tutelis, & curationibus, & ceteris muneribus civilibus personaribus. Ibid. B.
Etas minoris probatur variis modis. T. 9. c. 158. A.
Etas probatur vel testibus, vel instrumentis, vel ex aspectu. Tom. 9. c. 906. D.

Etas firmata quanam sit. Tom. 10. c. 907. C. D. quomodo probetur. Ibid. E.
Etatis progressum aliquando expectari non oportere. T. 1. c. 504. E.
Etatis veniam impetare. Tom. 1. c. 987. C.
Etatis firmata fictio, ac definitio. T. 1. c. 545. C.
Etatis in maleculo mutatio per septenarium, in femina per senarium sit. T. 1. c. 1041. E.
Etatis miseria quandoque iudicem perducit ad mediocrem paenam. T. 4. c. 101. C.
Etatis veniam minori dat solus Princeps. T. 4. c. 1079. C.
Etatis progressus ab eximia aetate expectari non debet. Tom. 4. c. 861. B.
Etatis status quid sit. T. 7. c. 875. C.
Etatis probatio quomodo olim habebatur. T. 9. c. 98. B.
Etatis mutatio sit in muliere per senarium, in viro per septenarium. T. 10. c. 677. E.
Favori etatis & ordinarium, & extraordinarium suppetit. Tom. 10. c. 896. D. & c. 900. E.
Etatis veniam minores, qui a Principe impetraverunt, an possint retineri. T. 10. c. 907. B. C.
Etatis plus faveamus, quam libertati. T. 1. c. 995. C.
Etatis in penalibus iudiciis succurri dicitur. T. 1. c. 143. B.
Etae qui se a muneribus civilibus excusant, nulla est. T. 4. c. 751. D. B.
Etaem suam quibus quique probare possit. T. 7. c. 875. D.
Etaem esse definitam in nuptiis. T. 9. c. 412. E.
Etaem suppetit malitia. T. 9. c. 98. B.
Etaem suam minor, qui dolo malo mentitur. Ibid. B.
Etaem pubertati proximam quomodo iuris auctores metiuntur. T. 10. c. 314. A.
Supra **etatem** tant quidam prudentes, & cauti. T. 10. c. 905. C.
Etas hominis quinquae, vel tres. T. 1. c. 1015. D. & 1015. B.
Etatem probatio causae cognita excusaminatur. T. 1. c. 1005. B.
Affectio. Vide, Liberalitas.
Affectio in pectore, quae illius respiciat, nulla est. T. 5. c. 11. C.
Affectio quae causam praebet utili actioni. T. 6. c. 127. B.
Affectio conjugalis in donationibus refranata, & cur. T. 9. c. 1117. D.
Affectio rationem haberi vetum non est. T. 3. c. 491. C.
Affectio parentum erga liberos nulla maior est. T. 5. c. 117. B.
Affectibus, seu summis affectionibus parentum cum filijs a iuris auctoribus tribuitur, quam filiis. T. 1. c. 994. E.
Affectus accipitur quandoque pro benigna, & humana animi propensione erga aliquem. T. 4. c. 69. F.
Affectus habetur ratio in bonis iudiciis. T. 7. c. 798. E.

- Affectuum, & officiorum oblivisci dementia est. T. 4. c. 161. E.
- Affinis, & quo gradu distinctio sum cognatus, eodem sum affinis eius uxori. T. 4. c. 976. C.
- Affinis affinis mei non affinis sit. T. 5. c. 918. B. C.
- Affines, & cognati non sunt utique semper, tum quibus matrimonium contrahere non possumus. T. 4. c. 978. A.
- Affines a testimonio an excusentur. T. 7. c. 884. A.
- Affines an vocentur ad rem persequendam testator verius de nomine famul alienari. Tom. 7. c. 1081. C. & seq.
- Affines qui dicuntur. T. 7. c. 475. D.
- Inter affines est actio finium regundorum. T. 7. c. 469. C. D.
- Affines mariti. T. 3. c. 111. A.
- Affines alii ex aliis non nascuntur. T. 8. c. 309. D.
- Affines qui dicuntur, & unde. T. 8. c. 311. C.
- Affines qui sunt parentum, aut liberorum loco. T. 8. c. 314. D. an inter eos interdicatur nuptie. Ibid. D.
- Inter affines ordo quis. T. 8. c. 309. E.
- Affines inviti testimonium non dicunt. T. 9. c. 375. E.
- Affinium, seu continuum demonstratio quid. T. 7. c. 481. C.
- Affinium duas lineas recte constituuntur. T. 8. c. 315. E.
- De affinium propriorum, & cognatorum propriis nominibus. T. 8. c. 309. C.
- De affinibus, & nominibus eorum. T. 8. c. 309. B. & sequ.
- Affinitas ex conjunctione immittitur, & extraordinaria contrahitur. T. 6. c. 1116. D.
- Quali affinitas ex stupro contrahitur. T. 6. c. 1122. B.
- Affinitas ulque ad quartum gradum impedit matrimonium, & non ultra. T. 6. c. 1121. C.
- Affinitas quid. T. 6. c. 1118. A. unde dicta. Ibid. A. & c. 1121. E.
- Affinitas ex stupro contrahitur. T. 6. c. 857. D.
- Affinitas qua capitis diminutione non perimitur. T. 8. c. 312. D. E.
- Affinitas proprie quid. T. 8. c. 311. C. & c. 313. B.
- Affinitas hereditatem, vel bonorum possessionem ab intestato non dedit. T. 8. c. 310. E.
- Affinitas constituitur ex iussu nuptiis, non ex iniussu. T. 8. c. 311. C. D. an ex sponsalibus usurpetur. Ibid. D.
- Affinitas non contrahitur ex contubernio. T. 8. c. 311. D.
- Affinitas non acquiritur per adoptionem. Ibid. E.
- Affinitas contrahitur non ex sponsalibus, aut ex concubinato. T. 8. c. 312. D.
- Affinitas argumentum non est nuptiarum prohibitio. Tom. 8. c. 311. B.
- Affinitatis definitio. T. 1. c. 827. D. E.
- Affinitatis graduum effigies. T. 2. c. 165. & 166.
- Affinitatis gradus nulli sunt proprie numerandi. T. 4. c. 976. C.
- Affinitatis genera sunt tria. T. 4. c. 976. D. 1. haec a Graecis quomodo dicuntur. T. 4. c. 976. A.
- Affinitatis gradus, & genera differunt. T. 6. c. 1119. L.
- Affinitatis, vel affinium nulli sunt gradus. T. 8. c. 309. C. L.
- Affinitatum iure Civili nulli sunt gradus, secus iure Pontificio. T. 6. c. 1119. C. D.
- Affirmatio, aut negatio in praesens aut praeteritum temporis concepta, secundum Dialecticos statim vera, aut falsa est. T. 4. c. 1426. C.
- Affirmatio maioris summe an comprehendat minorem. T. 5. c. 680. A.
- Affuerit, pro abfuerit. T. 6. c. 101. E.
- Africanus concilia multa praecura, & vetusta. T. 6. c. 974. D. E.
- Africanus jurisconsultus quis, & quantus vir fuerit, & quo tempore vixerit. T. 5. c. 167. C.
- Africanus Iuliani discipulus. T. 1. c. 1253. B.
- Africanus in contrarietate leg. 26. §. pen. *manu*, & *in servus cammarum*. §. quod vero, de furs. diligentius rem inspicit, quam Accursius. T. 2. c. 477. C. D.
- Africanus ab Ulpiano dissentio. T. 2. c. 199. A.
- Si agatur vendito pignori. T. 9. c. 1214. A. & sequ.
- Agendi duae sunt formae. T. 1. c. 108. B.
- Agendi initium est in ius vocatio. T. 1. c. 733. A.
- Agendi cum nominatore maior est ratio, quam cum collega quodam. T. 4. c. 18. A.
- Agendi expeditio plerumque est, quam solvendi facultas. T. 10. c. 693. E.
- Agendum id in ambiguis, ut res valeat potius, quam non peccat. T. 7. c. 1459. L.
- Agens actione populari an teneatur reipublice, vel populi nomine, si reconveniat. T. 5. c. 115. D.
- Agens si quid intentione sua plus complexus sit. T. 8. c. 109. B.
- Agens de dote, & agens cum parente, vel patrone. T. 8. c. 109. D.
- Agenti ex stipulatione certa nullum probationis onus incumbit. T. 1. c. 27. L.
- Agenti onus probandi incumbit. T. 5. c. 842. E.
- Qui agenti in rem destituit rem, de dolo malo an reprobare etiam debeat. T. 5. c. 2. C.
- Agentes in rebus non nisi ex facta probationaria recipiuntur. Tom. 1. c. 1005. B.
- Agentes in rebus singuli per singulas provincias mittendi. T. 1. c. 914. C.
- Agentes in rebus quinam sint. T. 10. c. 845. E.
- Aggrotum in rebus officium, ac diligens. T. 1. c. 926. B. & seq.
- De precipibus agentum in rebus. T. 2. c. 919. D. E.
- Agere quid significat. T. 1. c. 378. C.
- Agere plus est, quam ire. Tom. 1. c. 1326. C.
- Agere est commune verbum actoris, & rei. T. 4. c. 904. D.
- Agere ordine hodie licet, vel extra ordinem, quia omnia iudicia hodie sunt extraordinaria. T. 4. c. 656. C.
- Agere lege nemo potest alieno nomine. T. 4. c. 747. B.
- Agere est commune verbum actoris, & rei, sicut rei commune utriusque est. T. 4. c. 904. D.
- Agere lege est commune reorum, & iudicum. T. 4. c. 747. B.
- Agere non tam est, quam exigere. T. 4. c. 31. A.
- Qui agere nequit, actorem constituere non potest. T. 4. c. 1342. B.
- Agere volenti cum manumulo, quia primo cum domi non ejus actum fuit, rei iudicata exceptio obstat. T. 5. c. 751. C.
- Agere quomodo videatur is, qui exceptione utitur. T. 6. c. 339. D.
- Agere, experiri, intendere an verba sint communia actoris, & rei. Ibid. E.
- Agere per quos possumus. Tom. 8. c. 1122. D.
- Agere est commune verbum actoris, & rei. T. 8. c. 371. B.
- Agere in furem, extra ordinem agere est. T. 8. c. 187. C.
- Agere pro excipite. T. 9. c. 56. C.
- Si agere pro minore, vel conveniri potest unus, vel omnes ex pluribus tutoribus, vel curatoribus. Tom. 9. c. 377. B. & seq.
- Agere vel conveniri quando possunt minores ex facto tutoris, vel curatoris. T. 9. c. 376. L. & seq.
- Agere lege nemo potest alieno nomine. T. 9. c. 1365. B.
- Quid sit agere in id, quod interest. T. 10. c. 76. B.
- Agere in id, quod interest, & agere de indemnitate, an sit una, eademque actio. Ibid. C.
- Agere, & ferre in quo differunt. T. 7. c. 619. C.
- Quicumque agit, provocat, & non tantum actor agit, sed & reus. T. 4. c. 904. D.
- Qui agit in rem, quid ei incumbit. T. 7. c. 844. C.
- Qui agit, debet sibi parare victoriam ex suo iure. T. 9. c. 175. C.
- Nemo agit regulariter alieno nomine sine mandato. T. 9. c. 1163. A.
- Agere vestigialis, & emphiteuticas ius. T. 2. c. 415. B. C.
- Agri cum dictis, racionem voluntatem, non expellunt intelligimus, nisi adiciamus nominationem. T. 4. c. 61. C.
- An agi ex stipulatione potest, in qua dicit omnia est. Nonne hic error stipulatione vitiat. T. 4. c. 65. B.
- Agri quod vulgo dicit, pro acto habetur. T. 4. c. 950. E.
- Agri, ut agas, cujus generis actiones mul-

multis in casibus dentur. Tom. 6. c. 259. E.
 Agitator curulium circensium quis dicitur. T. 2. c. 1094. B.
 Aggeres Nili, chomata, seu moles. T. 2. c. 628. A. B.
 Aggeres sunt moles oppositae fluctibus. T. 10. c. 730. B.
 De aggeribus Nili non rumpendis. T. 9. c. 1455. A. B.
 Ager vectigalis, id est, emphyteuticus. T. 1. c. 747. C.
 Ager purus opponitur monumento. T. 2. c. 325. B.
 Ager, live quaecunque alia res sit, an vindicetur, recte etiam in re non praesenti. T. 2. c. 323. E.
 Ager vectigalis, & fundus emphyteuticus an idem sint. T. 1. c. 344. D.
 Idem ager in Italia, & in quibusdam Aquitaniae locis fert poma, vinum, nucleos, & frumentum. T. 2. c. 358. C.
 Ager irrigatus aqua publica, non impetrata, a Principe veni publicatur. T. 2. c. 438. B.
 Ager vectigalis obit aliud est in iure, quam emphyteuticus. Tom. 2. c. 376. B.
 Ager vectigalis an dividatur. T. 2. c. 386. A.
 Ager proprii quis. T. 8. c. 505. E. & c. 507. B. c. 508. A. c. 508. A.
 Ager, & fundus distant. Tom. 8. c. 578. D.
 Agri vectigales. T. 2. c. 359. C.
 Agri coluntur ab hominibus servis. T. 2. c. 824. E.
 Agri civitatum in emphyteusim dati non revocantur. T. 2. c. 817. B.
 Agri ex habitibus capiti publici nec praedae loco cedunt. T. 1. c. 131. B. C.
 Agri limitotrophi. T. 2. c. 861. B.
 Agri, qui assignantur militibus. T. 2. c. 481. D. E.
 Agri terminantur terminis variis pro consuetudine regionum. T. 7. c. 176. B.
 Agri publici locari solebant in quinquennium in lustris singula. T. 2. c. 377. A.
 Agri stipendiarii an locabantur possessoribus. T. 2. c. 378. D.
 Agri vectigales. Vide, Vectigales agri.
 Agri bonitas an spectetur, si modus, quem venditor dedit, eo non inveniat. T. 2. c. 741. E.
 Agri minorem modum si praestet venditor, quam dedit, an teneatur ex empto. T. 2. c. 741. B. & seq.
 Agri qui dentur in emphyteusim. T. 2. c. 383. E.
 Agri venditi modum si minor sit, quam dixerit venditor, teneatur emptori quanto minoris. T. 2. c. 750. C.
 Agri modus ementus. T. 9. c. 125. D.
 Agri occupatorii. T. 2. c. 1003. A.
 Agri provinciales. T. 2. c. 1020. C.
 Ut capiti non poterant. Ibid. C.
 Agri in modo, vel in qualitate an sit mentus venditor, multum interest. T. 10. c. 751. D. E.
 Agri civitatum sunt vectigales agri. T. 2. c. 159. C.

lar agri divisus, & assignatus non sunt divisi locus. T. 2. c. 138. A.
 Agro legato quae coindicantur. T. 1. c. 435. D.
 Agro vendito etiam emptori fructus tradi debere. T. 2. c. 758. C.
 Agrorum fines ulcapi non possunt. T. 1. c. 253. B.
 Agrorum assignatorum certus est modus. Ibid. C.
 Agrorum desertorum jus. Tom. 2. c. 856. B.
 Agrorum controversiae per mensores dirimuntur. T. 1. c. 253. B.
 Agrorum conditiones unde dicantur. T. 1. c. 681. B.
 Agrorum genera superficie distinguit. T. 2. c. 435. B.
 Agros leracionis reddit in Aegypto inundatio Nili. T. 2. c. 1034. D.
 Agros purgare quid sit. T. 2. c. 63. B.
 Agrum tributarium esse si venditor emptorem celavit, quomodo ipse teneatur. T. 2. c. 785. B.
 Agratus vetus grammaticus recte inter commodatum, & mutuum distinguit. T. 1. c. 121. A.
 Agriculus, inquit Minutius Felix, non est datum intelligere civilia. T. 4. c. 1431. A.
 Agricola, & pastor, quid differant. T. 8. c. 116. C.
 De agricola usura stipulari licet. T. 2. c. 341. B.
 Agricola dominici. T. 2. c. 874. C.
 Agricola censiti, siue ascriptitii sunt servi conditionales. Tom. 9. c. 124. C.
 Agriculorum variae conditiones. T. 2. c. 834. A.
 Agriculorum duo genera. Tom. 2. c. 841. A.
 Agriculorum capitatio ut censei debet. T. 2. c. 838. B.
 Agriculorum jus. T. 2. c. 834. A.
 Agriculorum duo genera proponuntur. T. 2. c. 411. D. censiti, & coliti. Ibid. D.
 Agriculorum duo genera. T. 10. c. 738. B.
 De his, qui agricolis pecuniam credunt. T. 2. c. 1087. D.
 Ab agricolis quae usura exiguntur. T. 2. c. 345. B.
 Agrimenfor. T. 2. c. 551. A.
 Agrimenfor si falsum modum dixerit. T. 1. c. 577. C.
 Aggressor occiditur impune. Tom. 1. c. 101. C.
 Agnatales equi. T. 2. c. 988. A.
 Agnascitur suus heres variis. T. 1. c. 317. C.
 Agnata agnato intestato an sit heres. T. 10. c. 108. B. & c. 103. A.
 Agnatus adversus agnatum non utitur jure agnacionis. T. 2. c. 1074. A.
 Agnatus & cognatus in quo differunt. T. 4. c. 1292. D.
 Agnatus est frater, & patruus, & camen non suus sui. T. 4. c. 781. C. D.

Agnatus vel est in transversa linea, vel in directa. Ibidem D.
 Agnatus est verbum civilem naturae. T. 2. c. 1290. E.
 Agnatus vocatur filio abstinente. T. 8. c. 207. A.
 Agnatus a filio in successione seu de differre. T. 2. c. 1309. C.
 Agnati unde ita dicti, & an differant a cognatis, & consanguineis. T. 1. c. 119. E.
 Agnati quid a cognatis differant. Ibidem D.
 Agnati lugendi sunt secundum pietatis rationem. T. 4. c. 30. C.
 Agnati bonorum possessionem intra centum dies petunt, parentes & liberi intra annum. T. 4. c. 345. B. C.
 Agnati cognati sunt, contra cognati agnati non sunt. T. 4. c. 1478. B.
 Agnati ab intestato gradatim veniunt usque in infinitum. T. 4. c. 1092. E.
 Agnati sunt ejusdem nominis & familiae, & eadem habent imagines, gentiles vero sunt tantum ejusdem nominis, sed diversae familiae. Ibid. E. unde Ulpianus, si agnatus nec eicgentibus familiam habet, ibid. c. 1091. A. hodie jura gentilitia in usu non sunt, sed tantum jura agnatica. Ibidem A.
 Agnati nobis sunt proximiores, quam gentiles, & ceteros. T. 4. c. 81. C.
 Qui agnati sunt, hi & cognati esse dicuntur, & utique non omnes cognati, & agnati sunt. T. 4. c. 1091. E.
 Agnati qui. T. 8. c. 109. C.
 Agnati sunt, etiam si ex eodem non sunt sanguine, vel familia. T. 8. c. 745. B.
 Agnati, & cognati in quo differant. T. 8. c. 129. B.
 Agnati utriusque sexus hodie invitantur ad successionem. T. 2. c. 184. B.
 Agnati vocantur in infinitum ad bonorum possessionem, etiam si sint decimo, vel undecimo, vel duodecimo gradu. T. 8. c. 192. B.
 Agnati & cognati sunt. T. 8. c. 189. E.
 Agnati dicuntur legitimi. T. 2. c. 181. E.
 Agnati qui dicuntur. T. 2. c. 184. C.
 Agnati dicuntur fratres, vel sorores ex eodem Patre. T. 2. c. 211. E.
 Agnati proximiores dicuntur sui. T. 10. c. 775. B.
 Agnati cuiusqueque sexus an sint legitimi. Ibidem D.
 Agnati qui nam sunt. T. 10. c. 777. C.
 Agnati qui sunt, sunt etiam cognati. Ibidem C.
 Agnati non attingunt propius, quam ceteri gentiles. T. 10. c. 778. E.
 Agnati defunctibus, ad hereditatem vocantur gentiles. T. 4. c. 1090. E.
 Agnati pluribus ejusdem gradus existensibus, cui tutela deferatur. T. 1. c. 189. A.
 Agnatus dicitur bonorum possessionem.

mem. Tom. 8. c. 184. C.
 Agnatis non est necessaria bonorum
 possessio. T. 8. c. 182. D.
 In agnatis an infans cognati. T. 8.
 c. 188. D.
 Agnatis non solum datur bonorum
 possessio unde legitimi, sed etiam
 unde cognati. T. 12. c. 778. C.
 Agnatos etiam suos heredes esse, ac
 de eorumdem successione. T. 1. c.
 118. D. & seq.
 Agnatos tantum creat adoptio, non
 cognatos. T. 8. c. 186. C.
 Agnatos & natura, & adoptio facit.
 T. 2. c. 170. D.
 Agnatorum hereditates in capita di-
 viduntur. T. 1. c. 345. B.
 Agnatorum gradus quot. T. 8. c. 179. D.
 Agnatorum nomen est civile. T. 1.
 c. 188. C.
 Agnatorum per cuius facile corruptur.
 T. 8. c. 778. 42.
 De agnatorum successione. T. 2. c.
 215. A.
 Agnatorum nomen refertur ad pro-
 priam stirpem. Tom. 10. c. 127.
 C.
 Agnatio a patre, cognatio a matre.
 T. 1. c. 169. D.
 Agnatio est civile nomen. T. 1. c.
 1456. B.
 Agnatio post mortem testatoris. T.
 1. c. 318. A.
 Agnatio posthumum testamentum rum-
 pit. T. 1. c. 1307. D.
 Agnatio ex una stirpe manat, genus
 ex pluribus. T. 1. c. 816. D.
 Agnatio finitur adoptione, & per-
 mitur jus legitimarum heredi-
 tatum. T. 1. c. 751. E.
 Agnatio in adoptivis non natura
 conficit, sed per consequentiam
 tantum agnationis adiungitur.
 T. 1. c. 6145. B.
 Agnatio quale jus. T. 8. c. 100. D.
 Agnatio tollitur minima capitis di-
 minutione. T. 8. c. 664. C.
 Agnatio omnis recipitur. T. 8.
 c. 215. B.
 Agnatio est filiorum. Ibidem B.
 Agnatio, sive cognatio, non tantum,
 est in transversa linea, sed in direc-
 to limite. Ibidem B.
 Agnatio ut definitur. T. 8. c. 214. E.
 Agnatio ulterius patet, quam co-
 gnatio. T. 10. c. 101. A.
 Agnatio tollitur emancipatione. T.
 10. c. 777. D.
 Agnationis gradus quomodo nume-
 rantur. T. 1. c. 173. C.
 Agnationis iura an dependant ab
 adoptione. T. 1. c. 163. A.
 Agnationis species. Tom. 1. c. 944. C.
 Agnationis ius minima capitis di-
 minutione perit. T. 1. c. 123. C.
 Agnationis gradus in infinitum pre-
 ne extenduntur. T. 1. c. 171. C.
 Agnationis gradum verissimam
 descriptio. T. 1. c. 151. B.
 Agnationis species est fuita. T. 1. c.
 111. E. & c. 781. C.
 Agnationis species que sunt. Ibid. C.
 Agnationis ius ad masculinam refertur.
 T. 4. c. 1418. E.

Agnationis ius adfert adoptio, non
 ius cognationis. T. 7. c. 120. C.
 Agnationis species est fuita. T. 8.
 c. 179. D. & c. 184. A.
 Agnationis, & cognationis differen-
 tia subtilis. T. 8. c. 167. A. B.
 Agnationis species est fuita. T. 2.
 c. 910. E.
 Agnationis ius tolli potest. Tom. 2.
 c. 651. A.
 Agnationem conficit una stirps. T.
 1. c. 816. D.
 Agnationem perimit adrogatio. T.
 4. c. 751. E.
 Agnatione posthumum preteriti testa-
 mentum rumpitur. Tom. 4. c.
 401. C.
 Agnatione posthumum, vel posthumum
 non rumpitur codicilli ab inter-
 stato. Ibid. T. 4. c. 611. E.
 Agnatione sui heredis testamentum
 ab intesto iustum rumpitur postea.
 T. 4. c. 1439. B.
 Agnatione, vel quasi agnatione,
 rumpitur testamentum. T. 4. c.
 111. A. B.
 Agnatione posthumum preteriti testa-
 mentum rumpitur. Tom. 12. c.
 145. E.
 Agnatis iura preteruntur in infi-
 nitum, & io ius iustum. T. 4. c.
 1097. A.
 Agnationis iura iure civili dirimitur.
 T. 8. c. 120. C.
 Agni vivum appellatione non conti-
 netur. T. 1. c. 415. D.
 Agni quando suffragi possunt, &
 quando non. Ibid. c. 114. E.
 Agnatio est nuda voluntas suscipien-
 de hereditate. T. 1. c. 832. A. B.
 Agnatio nuda hodie est in usu. T. 1.
 c. 116. D.
 Agnatio legatarii ad tempus adita
 hereditatis retrahitur, non ultra.
 T. 4. c. 1441. B.
 Agnatio hereditatis quomodo fiat.
 T. 8. c. 983. A.
 An nullus, & simplex sufficiat. Ibid. B.
 Agnitionis nomen positum pro no-
 mine cretionis. Tom. 2. c. 773. A.
 effectus tamen cretionis reman-
 et. Ibidem B.
 Agnoscendi debiti duo genera tan-
 tum edic. T. 1. c. 759. D.
 Super hac re notatur Accursius.
 Ibidem D.
 Agnoscetici fundi. T. 2. c. 1037. B.
 qui dicuntur. Ibidem B.
 Agraria lex unde nomen accepit.
 T. 8. c. 894. C.
 Ahenum est crater, quo aqua per
 fistulas ducta excipitur. Tom. 7. c.
 714. D.
 Alaba quid sit. T. 2. c. 400. D.
 Alabarchia. T. 3. c. 116. C.
 Alabarchia vestigal quodnam sit.
 T. 10. c. 651. B.
 Alabarchia. T. 3. c. 116. D.
 Alabarches quid sit. T. 9. c. 400. D.
 Alabarches ille est, qui preest vesti-
 galibus. T. 10. c. 651. C.
 Alapa. T. 9. c. 945. A.
 Alapa manumillorum symbola. T.
 1. c. 1153. B.

Alaricus Gothorum, ac Tolose Rex
 armis subegit Romanos. T. 1. c.
 111. in Epitola.
 D. Albasus prothomartyr Anglo-
 rum. T. 5. c. 1102. B.
 Albari, vel albi, eorumque immuni-
 tates. T. 1. c. 768. B.
 Albere, albicare caelum. T. 1. c.
 1098. E.
 Albi proscriptio decurionem non
 facit. T. 1. c. 885. B.
 Albi corrupti actio hodie est falsi
 pena. T. 7. c. 62. A.
 Albi corrupti actio que vindicta
 T. 7. c. 87. A.
 Albi corrupti actio popularis sit;
 an publica. Ibidem A. B.
 Albi corrupti actione qui teneantur,
 & qui non, & quomodo. T. 7. c.
 62. D. & seq.
 Albi corrupti actione tenentur non
 tantum aures, sed etiam feminae.
 Tom. 7. c. 52. D.
 Albi corrupti pena pecuniaria 100.
 aureorum an cadat in ferros, &
 filios familias. T. 7. c. 87. C.
 Albi nomen qualiter significat.
 T. 7. c. 645. A.
 Albi corrupti pena que sit. T. 1.
 c. 162. D.
 Albi nomine quid significetur. T. 7.
 c. 86. C.
 Albi corrupti actio cum sit in 100.
 aureos, quomodoque nihil proprium
 habeant, servi tenentur. T. 7. c. 62.
 D. E.
 Albi nullus est dominus. T. 10. c.
 385. D.
 Albi corrupti ob causam an sit in do-
 minum ejus, qui corrupti, noxia
 actio. T. 10. c. 745. B.
 Albinatus postquam Principes habent,
 unde originem ducit. Tom. 2. c.
 719. C.
 Albinati, vulgo ambai. Ibidem C.
 Quid in albo legis est, potentius est,
 quam quod in testamento. T. 4.
 1145. E.
 Albo corrupto Aquila cur non de-
 tur. T. 7. c. 62. A.
 Albo corrupti que actio proposita
 sit, & quando detur. Ibidem B.
 In albo videtur dici, ut Latini di-
 cunt in mundo. Ibidem A.
 Album quid sit. T. 1. c. 835. B.
 Album qui ralerit, aut mutaverit,
 extra ordinem punitur, vel poena
 falsi. T. 1. c. 374. A. B.
 Album corruptum que actione te-
 neatur. T. 7. c. 62. A.
 Album pluribus corruptentibus, an
 in singulos deat 100. aureorum
 iudicium. T. 7. c. 80. A. B.
 Album quid fuerit. T. 7. c. 62. A.
 Album Prætoris quid sit. T. 7. c. 85.
 Album Prætoris corruptum extra
 ordinem puniri potest. T. 7. c.
 87. D.
 Album familia corruptente, an do-
 minus pro singulis in 100. aureos
 inferre tenetur, si eos descendere
 velit. T. 7. c. 64. A.
 Album pluribus feris corruptentibus
 an pro numero ferarum poe-

nam dominus infecte debeat. T. 2. c. 82. C. D.
 Alium Prætoris corruptum qua actione tenetur. T. 2. c. 87. A.
 Alium si plures corrumperent, an singuli teneantur. T. 2. c. 88. A.
 Alium quod propriè dicatur. T. 2. c. 110. A.
 Alium edictum. *Prætoris*. T. 2. c. 110. A.
 Alium in quo Prætor sua edicta propolita habet. Ibidem C.
 Alium quid olim fuerit. T. 2. c. 115. C.
 Alciatus multa mendacia operibus suis commisit. T. 2. c. 120. B.
 Alciatus notatus. T. 2. c. 121. A.
 Alciatus notatus. T. 2. c. 122. A. & c. 123. A.
 Alciatus error tit. de officio Prætoris. T. 2. c. 83. D.
 De Alciato non nulla. T. 2. c. 120. B.
 Alcia quid sit, & alciatorum. T. 2. c. 77. B.
 De alcia ad hoc quadrupli. T. 2. c. 120. A.
 Alcia iudiciorum, ita & certaminum. T. 2. c. 89. C.
 Alcia omnis an legibus sit prohibita. T. 2. c. 91. A.
 De alcia lusu, & alciatibus. T. 2. c. 92. D. E.
 Alcia lusu Iulianianus interdicit Epi scopis & Clericis. T. 2. c. 147. B.
 Alcia nomen. T. 2. c. 184. D. E.
 Alcia lusu an inter vitia leviorum numeretur. T. 2. c. 122. D.
 Alcia nomine quid comprehendatur. T. 2. c. 94. A.
 Alciator. T. 2. c. 184. D. E.
 Alciator qui non minus ut honestiori vocari & voluntarius. T. 2. c. 94. A. B.
 Alciatorum susceptor alciatoribus ne quior. T. 2. c. 184. B.
 Alciatorum ac teforiorum discrimen. T. 2. c. 120. B.
 Alciatorum nomen infamia censetur. Ibidem B.
 Alciatorum turpe nomen. T. 2. c. 184. C. & c. 94. A.
 Alciator. T. 2. c. 104. A.
 Alendi a patre depulsi a mamma, seu exuberis. T. 2. c. 142. A.
 Alendi sunt parentes utriusque sexus a liberis. Ibidem A.
 De alendis liberis. T. 2. c. 102. D.
 De alendis parentibus. Ibidem D.
 Alere spurios pater non cogitur, mater autem cogitur eos alere. T. 2. c. 191. C.
 Alendarum præstantia, & primates. T. 2. c. 816. A. B.
 De Alexandria Egypti civitate. T. 2. c. 871. A.
 Algidus mons. T. 2. c. 902. E.
 Alivela. T. 2. c. 121. B.
 Alivela sit. Vide L. in aliena.
 Aliena res. Vide, Res aliena.
 Alieni res legari non debetur. T. 2. c. 103. D.
 Aliena res an possit legari. T. 2. c. 99. A.
 Si aliena res pignori data sit. T. 2. c. 103. A. & seq.

Aliena lex de eo, qui alienæ rei possessionem per vim occupavit, cuncto possessore. T. 2. c. 115. C. D. & seq.
 Tenetur in duplum. Ibid. c. 117. A.
 Aliena cognitio quid. T. 2. c. 109. D.
 Aliena res. Vide, Res aliena.
 Aliena res legari nequit, nec servo alieno directæ libertas legari potest. T. 2. c. 108. C.
 Aliena res an possit legari, & an cogatur eam emere, iulus præstare. T. 2. c. 109. B. C.
 Aliena quomodo possint relinqui. T. 2. c. 107. A.
 Aliena rei sola scientia, aut fideicommissi non est mala fides. T. 2. c. 120. A.
 Aliena pro alia. T. 2. c. 110. E. & c. 111. A.
 Aliena rei nullus defensor idoneus est sine satisfactione. T. 2. c. 8. D.
 Rei aliena nullum est pignus. T. 2. c. 609. B.
 Rei aliena alienatio non est. T. 2. c. 575. C.
 Aliena partis pignus non contrahitur. T. 2. c. 584. A.
 Aliena an sit nomen proprium, an significet nomen proprium, leges, que ordinaverit cognationes litterarum caularum. T. 2. c. 128. D. E.
 Aliena rei venditio aliena est. T. 2. c. 811. A.
 Aliena rei venditor, si ante traditionem heres datus rei existeret, an cogatur implere venditionem. Ibidem B.
 Rei aliena pignus non valet. T. 2. c. 121. D.
 Ex aliena rei venditione, an possit sequi alienatio. T. 2. c. 1018. D.
 Alienam rem nemo obligare potest, in qua nihil juris habet. T. 2. c. 123. A.
 Alienam rem quis ditrahare potest. T. 2. c. 128. E.
 Qui alienam rem longo tempore possidet bona fide, & iusto titulo sine controversia, non tantum adversus dominum rem vindicantem, vel creditorem hypothecarum habere exceptionem longi temporis, sed etiam omnia possessionem habet utilem rei vindicationem. T. 2. c. 1045. C.
 Alienam rem qui administrat. T. 2. c. 127. E.
 Alienam rem si quis sciens vendiderit, & nominatim dixerit, si venditionem non præstaturum, re ab alio cuncta quid sit. T. 2. c. 754. B.
 Alienus, & extraneus an idem significent. T. 2. c. 1002. D. alieni posthumi definitio, Ibidem D.
 Alieni, vel extranei posthumi an fiant heredes iure civili, aut edicto Prætoris. T. 2. c. 127. D.
 Alieni facti nulla est stipulatio. T. 2. c. 111. E.
 Alieno nomine, & pro suo opponuntur. T. 2. c. 114. B.
 De alieno largiti non licet, sed de

fuo. T. 2. c. 117. E.
 Alieno nomine nemo lege agere potest. T. 2. c. 117. A. & c. 742. B.
 Alieno nomine licet mandato an agere possit. T. 2. c. 149. A.
 Alienum factum an inuoluit promittatur. T. 2. c. 111. A.
 Alienum in libris de divinatione apud Ciceronem an sit nomen proprium. T. 2. c. 128. D.
 Alieniandi verbum quid comprehendit. T. 2. c. 471. E.
 Alieniandi libertas an possit pacto coerceri. T. 2. c. 431. C.
 De non alienando fidei dotali. T. 2. c. 537. C. & seq. Idem de fundo donato non alienando. Ibidem c. 528. D. E.
 Aliena aliud est, aliud vendere. T. 2. c. 185. D.
 Aliena quibusdam licet, & quibusdam non alienare. T. 2. c. 89. A. B.
 Aliena an possit pupillus, vel pupilla sine tutoris auctoritate. T. 2. c. 92. D.
 Aliena rem litigiosam. Vide, Litigiosa res.
 Aliena est rei hereditarie dominium in alium transferre. T. 2. c. 556. D.
 Aliena, an & quomodo liceat. T. 2. c. 935. B.
 Aliena quibus liceat, & quibus non. T. 2. c. 915. D.
 Aliena cum quis possit, poterit etiam consentire alienationi. T. 2. c. 469. D. & c. 728. C. & c. 754. C. & c. 880. E.
 Aliena, & non acquiret diffinitum. T. 2. c. 108. B.
 Aliena, & manumittere in quo diffinitum. T. 2. c. 835. D.
 Aliena plus est, quam adimere. T. 2. c. 110. A.
 Aliena quid sit. T. 2. c. 1018. D.
 Aliena plus est, quam pignus. T. 2. c. 102. B.
 Aliena potest prædium estimatum. T. 2. c. 89. B.
 An alienari possit res minorum, sine decreto, vel auctoritate magistratus. T. 2. c. 603. E. & seq.
 Ad aliena in fraudem creditorum revocanda a debitoris competat actio Pauliana. T. 2. c. 179. C. D.
 Ad aliena in fraudem filiorum, vel parentum revocanda iure nulla actio competit. Ibidem D. ratio diffinitiva. Ibidem D.
 Aliena in fraudem patroni quam actione revocetur. T. 2. c. 181. D.
 Aliena res extra familiam contra voluntatem testatoris, qui venitor ad eam persequendam. T. 2. c. 1081. B.
 Aliena in fraudem debent revocari. T. 2. c. 1115. A. & seq.
 Alieno rem in ius prohibetur. T. 2. c. 1045. E.
 Alieno rei religiosum non valet. T. 2. c. 1117. D.
 Alieno fructu optima consuetudine interdicitur. T. 2. c. 1245. B. & c. 1245. B.

Alienatio prædii dotalis non valet.

T. 2. c. 1105. A.

Alienatio quæ prohibetur, per beneficium dari non conceditur, nisi in casu. T. 2. c. 1234. E.

Alienatio quid. T. 2. c. 118. B.

Alienatio prædiorum dotalem, & pupillarum. T. 2. c. 182. B.

Alienatio rerum ecclesiasticarum inhibita. T. 2. c. 1045. D.

Alienatio est domini mutatio. T. 2. c. 1373. D.

Alienatio quid. T. 2. c. 1156. C.

Alienatio locum non habet, ubi usufructum denegari certum est. T. 2. c. 714. E.

Alienatio in edicto de affirmat. iudic. non. accipitur de alienatione inter vivos, non de alienatione causæ mortis. T. 2. c. 151. B.

Alienatio rei iudicis iudicium non mutat, quod ceptum est cum alio. Ibidem B.

Alienatio mutandi iudicii causæ non nisi inter vivos contingere potest. Ibidem A. B.

Alienatio facta ab eo cui bonis interdictum est, an valet. T. 2. c. 703. A.

Alienatio quando non valet. T. 2. c. 795. D.

Alienatio ut consistat, quæ exigantur. T. 2. c. 389. A.

Alienatio est omnis actus, per quem dominium transferatur. T. 2. c. 1283. C.

Alienatio est, quæ dominium mutat. T. 2. c. 128. B.

Alienatio, & obligatio fundi dotalis in quo differunt. T. 2. c. 127. C.

Alienatio facta contra prohibitionem an valet. T. 2. c. 211. D. E.

Alienatio a liberis facta in fraudem patris. T. 2. c. 639. E.

Alienatio quid. T. 2. c. 184. C.

Alienatio in iure separatur a manu-missione. T. 2. c. 113. C.

Alienatio rei alienæ valet, & parit obligationem inter ipsos contractantes sine præiudicio veri domini. T. 2. c. 941. C.

Alienatio in iudicio communi dividendo facta ab uno ex sociis an valet. T. 2. c. 387. C.

Alienatio est omnis actus, ex quo dominium transferatur. T. 2. c. 106. D.

Alienatio est domini, vel possessionis in alium translatio. T. 2. c. 913. C.

Alienationis verbo venditio, donatio, & permutatio continentur. T. 2. c. 1043. A.

Alienationis verbum quæ comprehendat. T. 2. c. 126. D. E. & c. 187. A. & seq. & T. 2. c. 1295. C.

Alienationis species esse iudicium. T. 2. c. 107. E.

Alienationis verbo quid contineatur. T. 2. c. 1030. A.

Alienationis causa quænam sit. T. 2. c. 81. E.

Alienationis verbum an usufructum contineat. T. 2. c. 127. B.

Alienationis multas esse species. T. 2. c. 353. C.

Alienationis prohibitio testatoris an sit fraudi creditoribus, fisco, item heredibus, quominus falcidiam detrahant. T. 2. c. 1084. E.

Alienationis prohibitio an creditoribus fraudi esse possit. Ibidem B.

Alienationis verbum. T. 2. c. 1508. A.

Alienationis definitio elegans, quam semper habere oportet in promptu, & quæ est. T. 2. c. 1519. C.

Alienationis verbo usufructus continetur. T. 2. c. 1014. E.

Alienationis verbo interdictum sola venditio continetur. T. 2. c. 659. D.

Alienationis nomen quodupliciter sumatur in iure. T. 2. c. 1030. E.

Alienatione bonorum vendita, excipiuntur pignora, & vicissina. T. 2. c. 124. B.

De alienatione iudicii mutandi causa facta. T. 2. c. 111. A.

Alienatione, manus illi in libertas revocatur, non hereditas. T. 2. c. 111. D.

Alienatione prohibita, videtur prohibita hereditas institutio. T. 2. c. 147. A.

Ex alienatione iudicii mutandi causæ, maiores annis restitutio nem in integrum sortiuntur. T. 2. c. 151. D.

De alienatione prohibita. T. 2. c. 1216. A.

Alienatione prohibita videtur etiam prohibita institutio heredis extranei, nisi specialiter testatur prohibitionem coarctare ad tempus vitæ heredis. Item. T. 2. c. 1218. E.

Alienatione rerum suarum rem alienam gerentibus non interdicti. T. 2. c. 187. E.

Alienatione non extinguitur causam pignori. T. 2. c. 1194. A.

De alienatione rerum communium. T. 2. c. 186. E.

De alienatione rerum alienarum. T. 2. c. 181. E.

De alienatione facta contra conventionem, quæ sit contra legem, & quæ ipso iure nulla est. T. 2. c. 332. C.

De alienatione prohibita. Ibidem C.

De alienatione juris emphiteutici, & emphyteutium, seu meliorationum. T. 2. c. 425. C.

Alienatione libertas revocatur, vel potius prius non rata habetur. T. 2. c. 110. A.

Alienatione prohibita, vel testamento, vel contractu, etiam intelligitur prohibita pignoratitio. T. 2. c. 1023. B.

Alienationem dotalis fundi voluntas confirmat mulieris. T. 2. c. 1503. C.

Si alienationem factam sine decreto ratam habuerit major factus. T. 2. c. 611. C. D.

Alienationem omnium rerum nullius esse momenti. T. 2. c. 1349. A.

Alienationem rei alienæ non esse in solidum alienæ. T. 2. c. 385. E.

Ob alienationem iudicii mutandi causæ factam an restituatur ma-

jor. T. 2. c. 913. A.

Alienationes etiam in fraudem patroni factæ ipso iure valent. T. 2. c. 1258. C.

Alienationes factæ in fraudem creditorum, & patronorum an revocentur. T. 2. c. 421. E. & c. 422. A.

Alienationes, & manumissiones in quod differunt. T. 2. c. 967. C.

Alienationes factæ post crimen an valent, si sequuta sit condempnatio, vivo reo. T. 2. c. 1396. D.

Alienationes bonorum factæ, post crimen perducutionis contractum, non valent. Ibidem D.

Alienationum species complures sunt. T. 2. c. 397. E.

An alienigenæ possint suos liberos emancipare ex lege municipalis. T. 2. c. 94. B.

Alienata egesti patris non deponantur. T. 2. c. 414. E.

Alienata legata. T. 2. c. 838. E.

Alienata coram quibus Prætor pupillis decernit. T. 2. c. 171. D.

Ad alienata liberorum certam pecuniam præcipere ab herede. T. 2. c. 1124. A. B.

Alimenta præteritis temporis ante peritiam serva libertatem, quam caridus præstitit est, servo manumissi debentur. T. 2. c. 1208. D.

Alimenta liberis ex adulterio procreatis debentur. T. 2. c. 1104. E.

Alimenta decernantur ad tempus atque præiudicio causæ principalis. T. 2. c. 658. E. & c. 659. A.

Alimenta annua si testator libertis legaverit cum condicione, si cum matre sua morarentur, an eadem mortali libertis alimentis debentur. T. 2. c. 1323. E.

Alimenta cur, & ubi annuorum, aut menstrupum appellatione significentur. T. 2. c. 1295. D. E.

Alimenta filiis an præstentur cum de hereditate deliberatur. T. 2. c. 955. E.

Alimenta legata quando finiantur. T. 2. c. 1295. B. & c. 1297. C.

Alimenta legata ex quibus alimentanda, & eroganda sint. T. 2. c. 1315. E. & c. 1315. A.

Alimenta legata sub condicione an in perpetuum debeantur. T. 2. c. 1314. E.

Alimenta semper expirant cum animæ legatur. T. 2. c. 1297. C.

Alimenta legata statim debeantur pro dignitate natalium, & pro numero liberorum. T. 2. c. 1090. A.

Alimenta prius relinquuntur a certa. T. 2. c. 1086. E.

Alimenta quibus legata sunt, quomodo ea his præstentur. T. 2. c. 1295. E.

Alimenta servis propriis legata an debeantur. T. 2. c. 1318. B.

Alimenta si ab usufructuario legata sint, an eo mortuo, & ita usufructu cum proprietate confusum, heredes alimenta præstare debeant. T. 2. c. 1321. E. & c. 1322. A.

Alimenta sunt eroganda pro dignitate personarum. *Tom. 7. c. 136. B.*
 Alimenta a tellatore liberis legata quando debeantur. *T. 8. c. 63. B.*
 Alimenta contra defuncti voluntatem an possint peti. *Ibid. C.*
 Alimenta decernantur filio, qui dicitur majori trino, remedio extraordinario per magistratu. *T. 9. c. 137. A.*
 Alimenta quomodo constituuntur pupillis. *Tom. 9. c. 189. A.*
 Alimenta cum simpliciter legata sunt, videtur legata habitatio, vestitium, & disciplina. *Tom. 9. c. 186. B.*
 Alimenta danda atate parvis prateritis testamento patris, quibus est contra verba itatus, & honorum patreorum. *T. 9. c. 69. E. & c. 69. A.*
 Alimenta pupillis praeibenda sine mora, sine cunctatione ulla. *T. 9. c. 189. A.*
 Alimenta a patre filius pociet extra ordinem. *T. 10. c. 399. C.*
 Alimenta an possint fideicomitti de portio. *T. 10. c. 1057. A.*
 Alimenta quomodo legentur. *T. 10. c. 1068. A. B.*
 Alimentorum legatum morte legatarii finitur. *T. 1. c. 127. C.*
 Alimentorum transactio ut, & cuius auctoritate fit. *T. 1. c. 953. C.*
 Alimentorum dispensatio ab hereditibus, vel iudice electis. *T. 1. c. 127. A.*
 Alimentorum causa est favorabilis. *T. 2. c. 114. B.*
 Quae alimentorum causae non relinquuntur, et annua non ad solutionem unius summe, sed diversis pensionibus exsolvi debent. *Tom. 4. c. 145. A.*
 Alimentorum causa pia causis adnumeratur, & quando. *T. 4. c. 118. E.*
 Alimentorum nomine annua relicta misericordiae causa relinquuntur. *T. 4. c. 144. E.*
 Alimentorum nomine quid veniat. *T. 5. c. 302. C.*
 Alimentorum causae annua dabantur mulieri a marito. *T. 6. c. 487. E.*
 Alimentorum favor quatenus extorqueat. *T. 7. c. 138. B. C.*
 Alimentorum fideicommissum a legatario, vel donatario mortuae causae relicum, an minuatur lex Falcidia. *T. 7. c. 136. E. & c. 137. A.*
 Alimentorum legatum aliquo anno alimentorum vice relicto quid dilet. *T. 7. c. 126. B.*
 Alimentorum vice legata annua, vel mensurae cui quando, & quibus personis relinquuntur. *T. 7. c. 126. C.*
 Alimentorum vice si legata annua relicta sunt, an de iis transactio fieri possit. *T. 7. c. 129. C.*
 Alimentorum dispensatio an cavere debeat. Item an deficientior legatario, partes retinere possit. *T. 7. c. 107. A.*
 Alimentorum legatorum dispensatio, & aliorum legatorum dispensatio in quo differunt. *Tom. 7. c. 117. E. & c. 118. A. B.*
 Alimentorum pretio libertatem non esse redimendam. *T. 9. c. 335. C.*
 Alimentorum legatum, & quando

eius dies cedit. *T. 9. c. 391. E.* alimentaris morte finitur. *Ibid. D.*
 Alimentorum appellatio quae continentur. *T. 9. c. 86. B.*
 Alimentum animum suavitissimum est disciplina. *Ibid. B.*
 De alimentis legatis. *T. 9. c. 815. D.*
 De alimentis sub modo relicta an possint transigi. *T. 10. c. 1071. B.*
 Alimentarius quis. *T. 1. c. 952. D.*
 Alimentarius moriens tot heredi legas annua, & quot ab herede et legata erant. *T. 4. c. 1345. B.*
 Exemplum Martialis hoc loco. *Ib. B.*
 Alimentarii mors est liberatio ejus, a quo alimenta reliquuntur. *Ib. B.*
 Alimentarii pueri. *T. 8. c. 624. C.*
 Alimoiarum taxatione pacis servos. *T. 9. c. 1040. B.*
 Aliud pro alio solvi nequit invito creditore. *T. 4. c. 1343. B.*
 Aliud pro alio solvi non potest. *T. 4. c. 102. B. C.*
 Aliud pro alio solvi potest volenti creditorem, & constitui. *T. 4. c. 173. A.*
 Aliud est possessorum, aliud in possessione esse. *Tom. 5. c. 711. E.*
 Aliud dicitur duobus modis. *T. 7. c. 618. C.*
 Aliud facere, & plus facere, qualem servituti impositio patitur, quomodo differant. *Tom. 7. c. 468. C.*
 Per alium multo minus potest, quod quis per se sui nomine non potest. *T. 4. c. 375. D. E.*
 Alio modo obligatur pro alio. *T. 5. c. 63. E.*
 Allecti. *T. 2. c. 749. B.*
 Allectus logographus. *T. 3. c. 317. C.*
 Allectus an quid sit. *Tom. 3. c. 481. C. D. & c. 184. A.*
 Allegatio, & exceptio diversa sunt. *T. 1. c. 1005. A.*
 Allegatio lenocinii onerat maritum, sed non exonerat uxorem, quandoque uterque puniatur. *T. 4. c. 182. C.*
 Allegatio solutionis. *T. 9. c. 254. C.*
 Allegationis verbum non probationem significat, sed vel exceptionem, vel definitionem, vel probationem quamlibet, quae fit apud acta. *P. 10. c. 613. C.*
 Alodium quid significet. *T. 9. c. 420. D. & T. 10. c. 744. D.*
 Alodium quid sit. *T. 10. c. 757. C.*
 Alodium est vox Logographica. *Ib. D.*
 Alodi opponitur feudum. *T. 10. c. 757. D.*
 Alluvio adcrevit proprietati, non personae. *T. 1. c. 376. B.*
 Alluvio, Circumluvio, Circumluvium. *T. 2. c. 485. A. B.*
 Alluvio an sit jus aliquod accretionis. *T. 4. c. 445. E.*
 Alluvio quid sit. *T. 9. c. 507. D. & c. 771. A. & T. 9. c. 903. D. & c. 1054. D.*
 Alluvio, & Circumluvio in quo differunt. *T. 9. c. 1055. C.*
 Alluvio dominium mutat. *Ibid. C.*
 Alluvio est praediorum. *Ibid. D.*
 Alluvionis jus in quibus agris locum habet. *T. 1. c. 951. A.*
 Alluvionis commodum an ad emptorem, vel ad venditorem pertineat. *Tom. 7. c. 771. B.*
 Alluvionis inconstancia, & mutabili-

tas. *T. 9. c. 1056. A.*
 Alluvionis jus an sit in loco publico, vel privato. *T. 10. c. 593. B.*
 Per alluvionem si quid loco hereditario increverit post litem contestatam. *T. 9. c. 507. D.*
 Per alluvionem accessio. *T. 9. c. 372. C.*
 Alluvione adiectum quo jure acquiritur. *T. 8. c. 930. D.*
 De alluvionibus elegans Theodosii, & Valentiani constitutio. *Tom. 7. c. 507. E.*
 De alluvionibus, & paludibus, & piscibus ad alium statum translatis. *T. 9. c. 1054. C.*
 Alluvionum accessio ad fructuarium fundum non pertinet. *T. 1. c. 691. C.*
 Alluvionum potest fieri recepta contra negligentes, qui scilicet ripam, quae agrorum terminatur, non muniant. *T. 9. c. 1054. E. & c. 1055. A.*
 Alode opponitur comparato. *T. 9. c. 420. E.*
 Alodium quid sit, & unde. *Tom. 2. c. 1255. B. C.*
 Alodium suum qui vendiderit, distellat, & jurisdictionem Imperatoris vendere non praesumat. *T. 2. c. 135. B.*
 Alode fidei saxonibus robotata firmata. *T. 2. c. 1255. C.*
 Alodia tacito jure domum venetabilem sequuntur. *T. 1. c. 1259. B. C.*
 Ab alodiis bona feudalia separari posse. *T. 2. c. 1259. B.*
 In alodiis succedere filius. *Tom. 2. c. 1259. E.*
 In alodiis adoptivi succedunt. *Tom. 2. c. 1278. A.*
 Altaribus taliorum decorum sublati, an & templa fuerint delicta. *T. 10. c. 830. C.*
 Alteratio est secundum quid mutatio. *T. 1. c. 1119. C.*
 Alteri nulliter pacis mot. *T. 5. c. 73. C.*
 Alteri qui emittit, nihil agit. *T. 10. c. 101. A.*
 Alterius quod ius, ut ad fiat momentum, aliquid intervenire necesse est. *T. 4. c. 1457. E.*
 Alterius potest esse proprietas, alteri possit. *T. 5. c. 507. D.*
 Alterius jus non potest ledere conventionem. *Tom. 9. c. 594. A.*
 Alternatio. *T. 1. c. 940. A.*
 Alternatio confessionem incertam facit. *T. 7. c. 647. A.*
 Alternatio, & disjunctio idem est. *T. 9. c. 828. B.*
 De alternatione rerum, & de alternatione personarum. *Ibid. B.*
 In quo differunt illae alternationes. *Ib. B.*
 Alterum quod ledit, postulare, aut impetrare non licet, non consentiente altero. *T. 10. c. 837. D.*
 De alterutro dictum quando loci habet, & quando non. *T. 4. c. 457. D. E.*
 De alterutro Pratoris edictum. *T. 9. c. 494. D.*
 Altissiodorensi Episcopo concessum, fuit, ut Clericorum interdictorum bona dispensaret suo arbitratu. *T. 7. c. 1059. E.*
 Altitudinis adificiorum fuit certus modus legibus, aut moribus definitus. *T. 10. c. 658. E.*

- Alius aedes tollere non esse juxta vicini aut sit actio confessoria, vel negatoria.** T. 7. c. 450. E.
- Alius tollere an possit heres hereditarius aedem, & obscurare legatas.** T. 7. c. 412. C.
- Alius tollere an possit heres hereditarius aedem, & obscurare usufructuarias.** T. 7. c. 412. C. D.
- Alius tollere proprio jure, & servitutis jure, quid differant.** Tom. 7. c. 407. A. & seq.
- Alius tollere an quilibet aedem suas possit.** T. 7. c. 407. B. & c. 411. E.
- Alius tollendi jus, quod jure suo aedem altius tollit, an possit aedem in immensum tollere.** T. 7. c. 407. C.
- Alius non tollendi servitutem debens quomodo cavere debeat.** Tom. 7. c. 459. B.
- Alius tollendi juxta cui concessum esset, an debeat in refectione aedium priusnam formam sequi.** T. 7. c. 413. B.
- Alius non tollendi servituti an imponi possit.** T. 7. c. 407. A. B.
- Alius tollendi jus est libertatis, non servitutis, & unicuique suo jure competit.** Ibid. A.
- Alius non tollendi servitutem debens an supra aedem suam vindictam ponere possit.** T. 7. c. 413. D.
- Alius non tollendi servituti quae sit.** T. 7. c. 407. D.
- Alius non tollendi juxta habent vicini adificamentum quomodo prohibere possit.** T. 7. c. 459. E.
- Alius tollendi juxta vicini ut concedat, exigitur.** T. 7. c. 410. B.
- Alius tollendi servitutem si quit concesserit, & altitudinem non expresserit, quid fiet.** T. 7. c. 407. C.
- Alius tollit quid aedem suas proprio jure, aut servituti jure.** T. 7. c. 407. A. B.
- Alveus quid proprie.** T. 8. c. 397. B.
- An alumnus uxorem ducere liceat.** T. 9. c. 325. E.
- Alumnia: testatoris utrum praedii legati dimidia, an virilis portio debeat.** T. 6. c. 737. B.
- Alumni heres an fideicommissum non petat ab eo, apud quem pecunia sanctorum occupata est.** T. 4. c. 1245. B.
- Alumni an liberorum locum obtineant.** T. 6. c. 737. B. & T. 7. c. 1087. C.
- Alumni an sint ex familia, & nomine educatoris.** Ibid. B.
- Alumni sunt ex familia, & nomine educatoris, ejusque testamentum tutores dati confirmantur.** T. 10. c. 588. B.
- Alumnus si legata sint mensura, & annua usque ad aetatem 25. annorum, an statim pecuniam sibi legatam ante 25. annum petere possit.** T. 7. c. 1320. E. & c. 1321. A.
- Alumnus donationis causa permittit tuam pecuniam accipere, imperfecta, si acceperit.** T. 9. c. 1245. B.
- In alumnos educatores fuit perinde affectibus patres.** T. 10. c. 634. A.
- Alumnus suas ab intestato non liceat ducere uxorem.** T. 9. c. 325. D. E.
- Altyarchia, aut Atyarchia.** T. 6. c. 307. A.
- Amasoneus servi.** T. 4. c. 445. A.
- Ambigua oratio est, quae dubium modis accipi potest.** T. 4. c. 105. A.
- Omnis ambigua, aut obscura oratio tendit ad id, quae ei, qui interpretatur, ratio fraudi esse debet.** T. 4. c. 104. E.
- Ambigua oratio in emptione cuiusnam noceat.** T. 5. c. 505. C.
- Ambigua oratio humaniorem interpretationem desiderat.** T. 5. c. 408. B.
- In re ambigua dicit Ulpianus, *pulsus non credo, non persuasum habeo*.** T. 6. c. 82. E.
- In re ambigua facilius admittitur creditum solubile, quam insolubile.** T. 6. c. 83. D.
- In ambigua oratione actoris, vel rei an id accipiat, quod ei commodius, & utilius esset, quodque rem ejus servet, non perdat.** T. 6. c. 339. E.
- Ambigua separantur a perpetram scriptis.** T. 7. c. 1450. A.
- Ambigua quae sunt.** Ibidem A.
- Ambigua significat duo, vel plura.** T. 7. c. 1451. A. ex eis an videatur testator dixisse, quid sensisset. Ibid. A.
- Ambigua intentio admittitur.** T. 7. c. 245. B.
- Ambigua obscurum, & incertum intellectum habent.** T. 10. c. 472. B.
- Ambigua res praesumptionibus jussu explicantur.** T. 4. c. 987. E.
- Ambigua qui loquitur, in eo doluisse, ut in eo, qui obscurus.** T. 4. c. 105. A.
- Ambigua loquitur, qui si utrum dixerit, non apparet.** Ibid. A.
- Ambigua qui loquitur, an secundum eum fiat interpretatio in iudiciis.** T. 6. c. 340. D.
- In eum, qui ambigua loquitur in contractibus.** Ibid. D.
- Ambigua est sermo, qui duobus sensibus habet vel recipere potest.** T. 4. c. 1313. E.
- Ambigua, & dubia an idem sint, an vero differant.** T. 5. c. 449. D.
- Ambiguus sermo in contractibus interpretatur contra eum, qui eo sermone usus est.** T. 6. c. 340. C.
- Ambigua, & obscura discrimen.** T. 1. c. 945. B. & T. 8. c. 587. D.
- In ambigua sermone quatenus sententia amplectenda.** T. 6. c. 449. D.
- In ambigua fit interpretatio contra venditorem.** T. 7. c. 416. E.
- Ambiguus est, si nesciatur, utrum dictum sit, hoc, an illud.** T. 6. c. 340. D. & c. 501. A.
- Ambigua an etiam obscurum sit.** Ibid. 501. B.
- Ambiguus quo sensu sit verbum mulorum.** T. 6. c. 502. B. C.
- Ambiguus verbum est appellat.** T. 7. c. 148. D.
- In ambigua iuris questionibus, in quibus de religione, vel de alia publica utilitate quid vertitur, restricta ratio teste Papiniano insuper habetur.** T. 4. c. 156. C.
- Stricta ratio est, ut in re pari sit potior causa prohibentis.** Ibid. C.
- In ambigua, quod est commodius, sequendum erit.** T. 4. c. 331. B. C. divisio quae est numero, commodior est. Ibid. C.
- In ambigua quidnam sequatur.** T. 6. c. 340. B.
- In ambigua doti favemus.** T. 8. c. 703. C. pro dotibus respondemus melius est. Ibid. B. C.
- In ambigua quando datur responsum contra Principem, contra Fiscum, contra aerarium.** T. 9. c. 717. B.
- In ambigua adfloreant non probante reus temere non absolvitur.** T. 9. c. 150. C.
- Ab ambigua separanda sunt perpetua scripta.** T. 10. c. 472. B.
- Ambigua in venditionibus, & locationibus, & etiam in stipulationibus est contra eum, qui ambigua oratione usus est contra stipulatorem.** T. 4. c. 106. B.
- Ambigua orationis solvitur discrimine veri, & falsi.** T. 4. c. 524. D.
- Ambigua quid pro praesent sit.** T. 6. c. 501. A. & seq.
- Ambigua an sit in singulis vocibus, & in conjunctis.** T. 6. c. 503. A.
- Ambigua significat adscribitur, cum dubitatur, utrum modo accipiendum sit.** T. 7. c. 1450. B.
- Ambigua vincunt comparatur.** T. 7. c. 1460. D.
- Ambigua nullius adscribitur.** T. 10. c. 472. B.
- Ambiguitas quae tractatur in ambiguitate, de rebus dicitur.** T. 7. c. 1459. E. & c. 1460. A. & sequi.
- Ambiguitates quomodo solvantur.** Ibid. D.
- Ambiguitas non tantum, quae in ultimis voluntatibus incidit, sed etiam in contractibus in tit. ff. de rebus dicitur tractantur.** Ibid. D.
- Ambiguitatibus variis modis solvantur.** T. 10. c. 472. D.
- De ambiguitatibus, quae occurrunt in testamentis.** T. 6. c. 257. B.
- Ambitio quid.** T. 9. c. 1092. E.
- Ambitio Romanorum incendibilis.** T. 9. c. 1453. B.
- Ambitiosa decreta, ambitiose correctiones, & sententiae.** T. 2. c. 745. A.
- Ambitiosa scripta in lite non sunt spectanda.** T. 9. c. 127. A.
- Ambitiosus desinitio, & etymon.** T. 1. c. 875. C.
- Ambitiosus poena quae.** T. 9. c. 1453. D. E.
- Ambitiosus quid dicitur.** Ibid. A. lege Julia de ambitu publico iudicio coercetur. Ibid. A.
- Ambitiosus coarctetur in municipiis, vel in aliis civitatibus, ubi creantur suffragio populi, vel decurionum.** Ibid. B.
- Ambitiosa crimine quatenus teneantur.** T. 10. c. 728. A.
- De ambitu lex Julia.** T. 9. c. 1453. E.
- De ambitu lex Julia, quae olim obtinuit in Ube tantum, quae populi suffragiis deferabantur honoribus, & magistratibus.** Ibid. E.
- De ambitu multa leges sunt latae.** T. 10. c. 728. A.
- Ambos praesentes, id est, praesente ambobus, & quantum hac sit.** T. 4. c. 17. B.
- Ambulatoria voluntas.** Vide, Voluntas.
- Am, & seal, ut scribere solent Principes.** T. 9. c. 1255. C.
- Ambustus circumpectus.** T. 3. c. 273. A.
- Americam si dixeris, proberi nota injicitur.** T. 8. c. 595. C.

Amicus voluntarius quis sit. T. 1. c. 143. D.
Amicus amicum herodem instituit. T. 4. c. 512. D.
Amici nostri quam verè dicantur, & sint. T. 5. c. 973. E.
Amici debita solvunt lame ejus conservanda gratia quomodo suum repetere possit. T. 5. c. 769. C. D.
Amici, dum vivunt, vicinas quodlibet hoc dictum accipitur. T. 6. c. 324. D.
Amici qui. T. 8. c. 933. E.
Amico, qui alterius negotia gerenda suscepit, quomodo succurratur. T. 5. c. 123. D.
Amicos non levi de causa conjunctos dicimus. T. 3. c. 171. C.
Amicos pro legatis testibus, & advocatis apud veteres accipi. T. 3. c. 149. B.
Amicitia quid. T. 8. c. 633. E.
Amicitia dissolvenda modis olim quis. T. 7. c. 1289. D.
Amidoneus Episcopus omnia vasa aurea, & argentea Ecclesie in redemptionem captivorum confluxit. T. 2. c. 2044. C. D.
Amisla ea esse cur credantur, quæ scilicet & corrupta tradantur. T. 5. c. 101. C. D.
Amisus civitate qui nudus exulat, quasi mortuus, an liberetur ab actionibus in eum competentibus, & an utilis in eam actio restitui possit. T. 5. c. 158. B.
Amisus servi actus plerumque est causa eversionis totius familie. T. 4. c. 1035. A.
Amisus chirographi, amissio apocrypha. Vide, Chirographi amissio. Vide, Apocrypha amissio.
Amisus instrumentorum, & adorum proculda. T. 9. c. 282. C. D.
Amisus instrumentorum. Vide, Instrumentorum amissio.
Amisus instrumentum uti emphyteutici an liceat. T. 12. c. 658. C.
Amisus rei, vel cause ubi nulla est, in eo redintegratione non est opus. T. 12. c. 935. E.
De amissione instrumentorum. T. 9. c. 282. B. & sequi.
Amisus uni non intelligitur, quod alteri ablatum non est. T. 4. c. 997. A.
Amittendi species quot sunt. T. 1. c. 1035. C.
Amittendi unusfructus rationes quoniam sunt, & quæ. T. 4. c. 432. C.
Amittere, & omittere differunt. T. 1. c. 801. E. & c. 1005. C.
Amittit rem aliud est, & rem ei non esse ablatam. T. 4. c. 342. D.
Amittit aliud est, aliud omittit. T. 7. c. 1123. C.
Amittit, & finire discrepant. Tom. 1. c. 439. A.
Quod non amittitur, inutiliter repetitur. T. 4. c. 432. E.
Amicitias ratio an in constituenda servitute habeatur. T. 5. c. 806. C.
Ex amicitia omnia estimamus, vel ex utilitate, vel ex necessitate,

vel ex voluptate. Tom. 4. c. 895. C.
Amita quæ. T. 8. c. 1036. B.
Amita est agnata. T. 8. c. 188. C.
Amita, vulgo saser. T. 9. c. 925. C.
Amita uxorem ducere an liceat. T. 8. c. 904. B.
Amiter batiurum. T. 3. c. 381. C.
Amitini quoniam propriè dicantur. T. 1. c. 172. A.
Amitini qui dicuntur. T. 9. c. 916. D.
Amitius meus, & privignus ejusdem amice consanguinei sunt fratres. T. 3. c. 332. E.
Ammonius iuris. T. 3. c. 492. A.
Amicitia. T. 1. c. 499. A.
Amicitia lex solvitur. T. 9. c. 1475. C.
Amori paterno nullus est similis, aut major affectus. T. 3. c. 304. A.
Amor parentum in filios qui. T. 5. c. 994. D.
Amorem parentum antiquiorum esse, quam liberorum. Ibid. E.
Amor terminus, iudex, qui de crimine cognoscit, utrum de finibus cognoscere potest. T. 7. c. 478. C.
Amotatum rerum actio cum matito. T. 9. c. 331. E.
Amotatum rerum actio. Vide, Actio rerum amotatum.
Amotatum verbo utitur Prætor in edicto rerum amotatum non acerbior, & cur. T. 9. c. 545. B. C.
Amovere aliquid ex jacente hereditate non est propriè turati. T. 9. c. 251. E.
Si quis amoverit vir uxori, aut uxor viro constante matrimonio, an non dabitur actio rerum amotatum. T. 4. c. 295. E.
Amovibile, non lapsibile dicitur uxor. T. 9. c. 218. D.
Qui amovit res aliquas fur est. T. 9. c. 341. E.
Amphilogia quid. T. 8. c. 791. A.
Amphitrap. T. 4. c. 273. A.
Amphitrap pro mensura potius accipitur, quam pro valo vmario. T. 7. c. 1448. A.
Amphora quid, & quantum continet. T. 8. c. 627. C. D. & c. 628. D.
Amphora vino legato debentur. T. 4. c. 31. D.
Amphorarium vinum. T. 7. c. 634. B. Vide, Vinum.
Amplandum non est jus novum, sed pelticulis accipiendum. Tom. 4. c. 1356. B.
Ampliare quid nobis non licet sine lege. T. 4. c. 1215. A.
Amplitudo inter jura servitutum, prædiorum numeratur. T. 7. c. 381. B.
Amplius, & hoc amplius, hæc verba in jure habent magnam vim, & magnum momentum. Tom. 4. c. 1148. B.
Amplius verbum in stipulatione fideiuzæ an comprehendat totum, quod legatarius datum est, si totum posita indebitum fuisse apparuerit. T. 6. c. 289. D.

Amplius, & plus verborum significat. T. 8. c. 423. B. & 6. quæ.
Amplius olearia. T. 3. c. 271. A.
Amplius est examen, & levamentum. T. 4. c. 968. D.
An pro eam. T. 3. c. 30. D.
Anabaptismus. T. 2. c. 37. A.
Anabaptismus baptismum iterat. T. 10. c. 826. A.
Anachoretæ, & Monachi differunt. T. 2. c. 1038. D.
Anatolius fuit auctor præscriptionis 40. annorum. T. 9. c. 1055. E.
Anatolius emancipatio. Tom. 9. c. 1316. B.
Anathematismus quid. T. 6. c. 772. D.
Anathematismi major, quam excomunicacionis coercitio. Tom. 3. c. 772. C.
Anatocismus quoniam sit fraus. T. 1. c. 1300. C.
Anatocismus anniversarius. T. 9. c. 1199. C.
Anatocismus est revocatio usurarium. T. 9. c. 1095. D. sit duobus modis. Ibid. D.
Anatocismus olim erat permissus; hodie est prohibitus. Ibid. D. & c. 1096. C.
Anatocismus an fiat judicatio. T. 9. c. 1095. D.
Anatocismus est usura usuræ redacta in fortem. Ibid. D.
Ancilla turpita fuit furtum, & paratum suum furtivum facit. T. 1. c. 1406. B.
Ancilla emptæ, & partus emptus intelligitur. T. 4. c. 1152. A.
Ancilla utrum nubere possit. T. 5. c. 548. B.
Ancilla præpoante vendit, an paratum nomine evictio competat. T. 5. c. 689. E.
Ancilla utrum sit mater civilis paratum sui. T. 5. c. 547. D.
Ancilla utrum per fideicommissum perducta videatur ad liberatam, si alimenta ei quali nutrice inter vivos præstita sint, vel per fideicommissum relicta. T. 5. c. 715. A.
Ancilla vendita, & prostituta an liberata fiat. T. 7. c. 717. B.
Ancilla furtiva non potest acquiri longo tempore. T. 7. c. 370. C.
Ancilla emptæ, an partus ejus videatur emptus. T. 7. c. 1062. D.
Ancilla, qui mortis tempore est in tugæ, an evictio legatarii, itemque partus ejus, si in fuga perperit. T. 7. c. 1064. D.
Ancilla unde dicatur. T. 8. c. 648. C.
Ancilla si filialis sit, vel major 30. annis, cujus partus venit, venditor tenetur ex empto. T. 7. c. 784. D.
Ancilla se prostituta est pæcio, quæ venditionibus mancipiorum addi solet. T. 9. c. 392. C.
Ancilla fit mulier libera, quæ se jungit servo alieno. T. 9. c. 994. C.
Cum ancilla an fit concubina, aut concubinatus. T. 10. c. 482. B.
Ancilla manumilla, ut mancipium, si ea detur, contractus est liber, &

- ut des. T. ro. c. 655. A.
 Ancilla, quæ hereditatem ascendit, an liberos, vel servos suscipiat. T. ro. c. 622. D.
 Ancilla si venit, ne prostituatur. T. ro. c. 1028. B.
 Ancilla parvus hodie non est in fructu. T. 4. c. 587. A.
 Ancilla sunt in bonis mariti dotis causa. T. 4. c. 986. E.
 Ancilla parvus an sit in fructu. T. 5. c. 425. B.
 Ancillæ opus an sint in fructu. Ibidem B.
 Ancillæ si sub hac pactione libertas datur, ne prostituatur, an contra omnes emptores pollice supervenientes libertas ei servetur. T. 5. c. 680. D.
 Ancillæ parvus furtive usucapio quo casu procedat. T. 5. c. 727. C.
 Ancillæ furtive tempus conceptionis, & conditionis ad, & quando suspiciatur. Ibidem B.
 Ancillæ furtive parvus an sit furtivus. T. 6. c. 312. D.
 Ancillæ si relicta sint alimenta, an videtur etiam libertas relicta. T. 7. c. 882. A.
 Ancillæ furtive parvus an usucapui possit. T. 7. c. 370. C. & seq.
 Ancilla nomen est corporis nomen. T. 9. c. 517. A.
 Ancilla pignoris parvus. Vide, Parvus.
 Animam alienam virginem immatutam qui corripuit, pæna legis Aquilæ tenetur. T. 1. c. 375. A.
 Animam alienam qui corripuit, animam relictam cogendum est. T. 1. c. 373. A.
 Ob ancillam volutam domino competere civilem actionem. T. 4. c. 1483. E.
 Ancillarum dotium parvus dicuntur esse portio dotis. T. 4. c. 1160. B.
 Ancillarum parvus in fructibus, vel rebus non computantur. T. 4. c. 1235. E.
 Ancillarum parvus augent familiam. T. 5. c. 1159. D.
 Ancillarum parvus non est in fructu. T. 9. c. 513. B. nec in redditu. Ibid. B.
 Antequam vellet quondam Regi Anglorum subditi. T. 6. c. 1103. A.
 Angaria quæ sit. T. 2. c. 802. E.
 Angaria ab opusculis separatur. T. 2. c. 690. E.
 Angaria & parangarii distant. T. 2. c. 587. D.
 Angariorum ceperdarum sumptuum ratio. T. 2. c. 833. C.
 Angariorum ceperdarum munus. T. 2. c. 741. E.
 Angariorum praestationes sunt regales. T. 2. c. 1325. B.
 Ad angarias ecclesie non devocari possunt. T. 2. c. 835. B.
 De angariis, & parangariis. T. 2. c. 987. D.
 Ab angariis expeditionis tempore exulanti neminem. T. 2. c. 751. A. B.
 Angiportum unde dicatur. T. 8. c. 534. B.
 Angiportus, & viae publicæ idem sunt. T. 9. c. 1182. E.
 Anglia olim multos habuit regulos. T. 6. c. 833. A.
 In Anglia Romano Pontifici tributum pensabatur. T. 6. c. 1134. C.
 Anglia ex imperio pendet. T. 2. c. 1188. B.
 Anglie Reges olim Romanis Pontificibus tributarii. T. 6. c. 1134. C.
 Anglie regnum feudi nomine tenetur a Romano Pontifice. T. 6. c. 1134. C.
 Anglorum primus Rex Richardus. T. 6. c. 789. C.
 Anglorum privilegium, ne ultra mare in iudicium trahi possint. T. 6. c. 791. D.
 Anglia temporis impeditis, si usucapionem non interpellaverint, edicto ex quibus causis major Praetor restitutionem in integrum polliceatur. T. 5. c. 166. D. E.
 Anguliclavus, & satclavi. T. 3. c. 359. C. D.
 Angulus clavus. T. 8. c. 562. B.
 Amensis Episcopatus soli summo Pontifici subiacet. T. 6. c. 916. D.
 Amicus auctor constitutionis de barla, & coma clericis non attendit. T. 6. c. 968. C.
 Anile, vel rusticorum iudicium, quodam dicatur. T. 5. c. 885. D.
 Anima movet corpus. T. 3. c. 319. D.
 Anima est causa vitæ. T. 4. c. 638. C. & qua vivimus. Ibidem C.
 Anima in statu suo semper elletiam postquam corpore exivit. Ibidem D.
 Verba divi Augustini quæ. Ibid. D.
 Anima est communis cum brutis, non animis. Ibid. c. 638. C.
 Animæ Christianorum omnibus vas & instrumentis sacris praerantur. T. 7. c. 729. I.
 Animam habere id omne, quod credit, Pythagoreorum sententia. T. 1. c. 1510. D.
 Animalis pars animal non est. T. 1. c. 1159. C.
 Animalis functionis relevationem, si Civitas, vel Provincia petat. T. 2. c. 675. B.
 De animali mortuo post litem contestatam sine dolo, & culpa possessoris. T. 7. c. 265. E.
 Animalia indubita ut, & a quibus praesentia. T. 2. c. 962. C. D.
 Animalia publica. Ibid. B.
 Animalium ferorum tandiu domini sunt, quandiu ea inclusa habemus, aut mansueta. T. 3. c. 89. I.
 Animalium, aut pecorum hereditarium in petitione hereditatis interitus ante mortem an a possessore praestari debeat. T. 5. c. 276. A.
 De animalibus, quæ auctoritate iudicis necantur. T. 9. c. 1479. A.
 Animanti cibaria legata an debeantur. T. 7. c. 1318. C.
 Animadversio major, & severior qua lit. T. 7. c. 76. E.
 Animadversio tum gravior est; rec mittit Praetor Urbanus puniendos ad Praetorem Urbis. T. 10. c. 387. E.
 Animadvertere quale verum. T. 7. c. 76. E.
 Animadvertere, coercere, vel atrociter verberare sunt meri imperia. T. 10. c. 383. E.
 Animadversum qui iubet in aliquem, gladio puniri. T. 1. 4. c. 16. B.
 Animadversum quis dicatur. T. 2. c. 694. E.
 Animax, & animas, sive animal pro quibus dicebant veteres. T. 6. c. 356. B.
 Animus & anima in quo differunt. T. 4. c. 638. C.
 Animus, & voluntas an in acquisitione possessionis requiratur. T. 5. c. 702. B.
 Animus quomodo corrumpitur. T. 5. c. 354. C.
 Animus donandi an aliquando praesumatur. T. 5. c. 884. D.
 Animus servi, aut filii familias esse licet gerendi negotium patris, aut domini, principum juris certissimum est, actione de rem verso patrem, aut omnium non teneri. T. 5. c. 445. D.
 Animus si alit, & iudicium abest. T. 10. c. 711. C.
 Animi delinatione quæ agenda sunt, non nisi vera, & certa scientia perfici possunt. T. 8. c. 697. C. D.
 Animi iudicio quod dicitur, tutoris scientia supplere. T. 8. c. 661. C. & c. 697. D.
 Animi iudicium, & consensus est id, quod obligat naturalem obligationem. T. 10. c. 524. D.
 Animi iudicio caret pupillus, ideoque naturaliter non obligatur. T. 10. c. 711. C.
 Animo solo non amittitur dominium. T. 4. c. 626. D.
 Annales actiones. T. 1. c. 538. C. & seq.
 Annale est interdictum quod vi, aut clam. T. 4. c. 332. A.
 De annali exceptione italici contractus tollenda. T. 9. c. 1045. C. & seq.
 Annularia solutiones. T. 2. c. 847. E.
 Annona expeditionalis. T. 2. c. 965. C.
 De annonæ populari, & militari. T. 9. c. 369. C.
 Annona militaris. T. 9. c. 237. E. c. 328. A.
 Annonæ & pabuli differentia. T. 2. c. 147. A.
 Annona in frumento, vino, oleo, carne, & sale consistunt. T. 2. c. 670. C.
 Annona fraudata crimen lege Julia coercetur. T. 1. c. 875. A.
 De annonæ militaris erogatione. T. 2. c. 961. B.
 Annonæ populares mendicis dabantur invalidis. T. 2. c. 874. D.
 Annonæ diaria. T. 2. c. 1040. E.
 Annonæ publicæ satis utilitati præstat praerogativa. T. 10. c. 4. c. 841. E.
 Annonæ civiles sunt panes civiles. T. 9. c. 446. C.
 Anno:

Annona militares, T. 9. c. 1200. B. c. 1201. B.
Annona cura cui olim commissa, T. 10. c. 584. B.
Annona praefectus Clarissimis adnuncetur, T. 10. c. 855. B.
Annona praefecti quodam sit munus, & officium, Ibid. D. E.
De annona publice fraudata crimine an cognoscatur, & pronuncietur praefectus annona, T. 10. c. 858. A.
Annona pro quibus sumantur, T. 10. c. 868. B.
Annona vexare, & flagellare, T. 3. c. 273. C. D.
Annona qui dicantur vexare, Ibid. D.
In annona militari aderenda pretia fori servanda, T. 4. c. 1007. B.
De annonarum militarium excoctione atque translatione, T. 2. c. 970. D.
Annona transfectio ad limites, & mansiones finitimarum est, T. 2. c. 673. A.
Annona milites in dies singulos accipiant, T. 2. c. 962. D.
Annona quis solvere debet, T. 2. c. 671. B.
Annona species emit undique siccus, invitis etiam Provincialibus, T. 2. c. 692. E.
Pro annona milites non exigant pretia, T. 2. c. 961. E. & c. 963. A.
De annona civilibus, T. 2. c. 813. D.
De anno, T. 1. c. 338. B. & seq.
Annus continuus, & annus utilis, T. 1. c. 1033. D. & T. 3. c. 383. A.
Annus utilis quous constat diebus quibus, T. 1. c. 338. C.
Annus utilis hodie in quadriennio continuum mutatus, T. 1. c. 347. E.
Annus anniversarius, T. 1. c. 358. B.
Annus varie computatur pro subiecta materia, & quando hodie annus incipit, T. 4. c. 191. E.
Annus dotalis quando incipit ex die traditionis, & quando ex die nuptiarum, T. 4. c. 283. E. & c. 285. A.
Annus iustus, T. 4. c. 31. B.
Annus vacationis, qui datur absentibus reip. causi, postquam reversi sunt, petent ad novas veniat, T. 4. c. 1047. C.
Annus vigesima quintus dicitur finis, & annus ultimus adolescens, T. 6. c. 616. D.
Annus quadragesimus quintus dicitur primus annus senectutis, Ibid. c. 617. A.
Annus coemptus an pro completo habeatur, si pater filio impuberi ita legavit, cum erit annorum 14. lego to. T. 7. c. 1038. E. & 1039. A.
Annus civiliter non computatur ad temporum momenta, sed ad dies vulgari mores, T. 8. c. 388. B.
Annus quomodo computetur, cum de divisione fructuum ejus anni, quo divorcium factum est, agitur, T. 10. c. 168. C. D.
Annus matrimonii incipit ab eo mens, quo contractum est, Ibid. D.

Annus matrimonii nullo casu retroagendus est, Ibid. E.
Annus anno superesse non dicitur, T. 10. c. 183. C.
Annus singuli per singulos liberos remittuntur lege Julia, & Papia, T. 4. c. 860. C.
Annus tot dimittuntur legi annuari, quot quis habet liberos, Ibid. C.
Annus principium olim a Paschate incipiebat, T. 6. c. 809. D.
Annus remittuntur minoribus 15. singulis, singulis liberis susceptis, T. 8. c. 385. A.
Annus dies quat. T. 8. c. 559. B.
Annus remittuntur beneficium Principis pro numero liberorum, T. 10. c. 396. B.
Annus quinto, indictione quinta, usque quanta sunt paria, T. 2. c. 676. E.
De annorum centum praescriptione, T. 3. c. 117. E.
Annorum numerus ab optima indole non exigitur, T. 4. c. 861. B.
Annus ut computetur Jurisconsulti, T. 8. c. 557. E.
Annus reum requirendum quando datur Jure, T. 10. c. 750. D.
Annotatio bonorum, T. 9. c. 123. E.
Annus, bima, trima dies, T. 3. c. 179. A.
Annus, quae alimentorum nomine relinquuntur, misericordiae causa relinquuntur, T. 4. c. 1243. E.
Annus, quae alimentorum causa non relinquuntur, hereditas gratia ita relinquuntur, ne semel urgeatur ad solvendum unius summae, sed diversis pensionibus eam exolvat, Ibidem c. 1245. A.
Annus civitati relicta in perpetuum debentur, T. 5. c. 1158. C. privato relicta annua morte legatarii finitur, Ibidem C.
Annus dies hodie est legitimus tempus reddendae dotis in rebus mobilibus constituta, T. 5. c. 433. A.
Annus dies, T. 6. c. 121. E.
Annus, quae datur alimentorum causi mulieri a marito, T. 6. c. 487. C. D.
Annus legatus quoniam sint, & quando eorum dies cedat, T. 5. c. 456. A.
Annus legatorum legatarum, vel hereditas causa, quid interdu, T. 7. c. 1317. E. & 1318. A.
Annus quicumque privato homini relicta morte legatarii finitur, T. 7. c. 1335. B.
Annus republicae, vel curiae, vel templo relicta quando finiantur, T. 7. c. 1334. E. & c. 1335. A.
Annus sicuti legata sint, quando petitionem eorum habeat, T. 7. c. 1321. A.
Annus legata quae reip. relinquuntur, vel fidei commissis perpetua sunt, T. 9. c. 907. E.
Annus, bima, trima dies quid, T. 6. c. 107. E.
Annua lex, Vide, Lex annuaria.
Annui magistratus super Proconsules, T. 4. c. 832. G.

Annui praestatio an species donationis dici possit, T. 6. c. 487. E.
De annui legatis, T. 9. c. 814. E. & c. 815. A. & seq.
Annulus arae nomine in sponsalibus dari solitus, T. 5. c. 759. E.
Annulus invecturae signum, T. 6. c. 923. B.
Annulus aureus, & Scipio est symbolum investiturae, T. 6. c. 1018. B.
Annulus arae causi in venditione, & sponsionis causi dari solitus, T. 7. c. 854. D.
Annulus culpa inspectoris si in flumen lapsus sit, qua actione tenetur inspector, T. 7. c. 859. E.
Annulus datur aliquando loco arae, T. 7. c. 706. C.
Annulus solitus fuit dari pro sponsionibus, Ibidem C.
Annulus investiturae donum, T. 6. c. 923. B.
Annulus pronubus, T. 6. c. 924. C.
Annulus signatorius in quem usum inventus a veteribus, T. 8. c. 544. D.
Annulus datur sponsionis causi, T. 10. c. 444. E.
Annuli tradito, T. 4. c. 1163. D.
Annuli missi non invecti, sed datio, tradito, T. 5. c. 1018. B.
Annuli traditi sunt praesumptio heredis instituti, Tom. 4. c. 1163. D. E.
Annulo alieno an liceat signare testamentum, T. 1. c. 97. C.
Annulorum aureorum jus a libertis impetratum, T. 4. c. 842. D.
Annulorum aureorum jus, T. 2. c. 840. C. D. Vide, Jus aureorum auctorulorum.
De annulorum aureorum jure libertis dato a Principe, T. 7. c. 124. A.
De annulorum aureorum jure, Vide, Aurei annuli.
Annulus si quis sponsionis causi acciperet, nec reddat victori, qua actione tenetur, T. 7. c. 854. B.
Annulus in quo constitit, T. 5. c. 1195. D.
Annulus pletumque accipi pro annulo relicto alimentorum vice, T. 7. c. 1315. E.
Annulus si alicui relicto sit, non addiscit certi quantitate, an instituti legatum sit quasi interitus rei, Ibid. E. quomodo redigi possit ad certam summam, Ibid. E. & c. 1316. A.
Annulus erat edictum Praetoris, T. 8. c. 192. A.
Annulus legatum, aut fidei commissum est simile usufructui, Tom. 9. c. 814. E.
Annulus legatum potest esse perpetuum, T. 9. c. 815. D.
Annulus si relinquatur certe personae, cum persona extinguitur, si relinquatur Ecclesiae, nunquam extinguitur, T. 10. c. 816. B.
Annulus vestigal, T. 3. c. 191. A.
Annulus, & forencularium sunt impositiones urbis Romae, T. 10. c. 663. A.

inferum natura varia. T.8. c.930. C.
Aotapochas datur creditor, ut ea ca-
prober sibi solutam annuum pen-
sionem, vel canonem annuum, vel
usuaz, & ut ut solut ovcat pre-
scriptionem ten-jorn, vel quam
aliam deo locum sibi parer. T.9.
 c.286. D.
Antapocha est instrumentum priva-
 tum. T.9. c.287. D.
Antapocha quid. T.9. c.286. A.
Antapocha propriè quid sit. T.10.
 c.638. D.
Antapochæ sunt professiones solute
 pecunie. T.2. c.229. E.
Antapochæ formula. T.2. 230. A.
Antapochas dare cogitur is qui ap-
ocham suscepit. T.9. c.287. A.
 De antapochis faciendis. T.9. c.286. C.
Antecedentium consolorum eadem-
est ratio ad consula consequentia,
quæ sunt quicunque antecedenti-
cum loco consequuntur. T.10. c.175. E.
Antecelluntum nomine qui significat-
tor. T.3. c.360. C.
 In antecellum pecuniam dare pro
 fructibus futuris. T.7. c.628. A.
 In antecellum data pecunia quid. T.
 p. c.412. C.
Antecellum, & promissum. Tom.9.
 c.1076. B.
Anclata. T.2. c.667. D.
Anchoreticus pars dei melior po-
 meritiana. T.8. c.480. C.
Anticipatio creditores ad, & quanti-
 pationis præferant. T.7. c.173. B.
Anticipatio quid. T.8. c.329. A.
Antibax, & Carbunculus quo
 differunt. T.9. c.1266. A.
Anticategoris. T.9. c.1364. E.
Anticategoris. T.3. c.574. B.
Antipræsum quid sit. T.3. c.82. E.
Antipræsum aliud est, aliud hypothe-
 ca, aliud pignus, & aliud fiducia.
 T.2. c.1208. B.
Antichresis primitur oblatione no-
 da sortis, usufructus non item. T.2. c.
 1066. E.
Antichresis pignori constituitur, usufructus
 stipulatioem. T.8. c.1066. E.
Antichresis tacite usufructus servat
 modum. T.3. c.205. C.
Antichresis ab usufructu differt. Tom.2.
 c.1086. D.
Antichresis jure canonico improba-
 ta. T.2. c.1234. C.
Antichresis jure Pontificio in proba-
 tur. T.6. c.291. D. & c. 1030. E.
 quibus casibus uno in probatur.
 Item c. 1030. E.
Antichresis non est usura, sed quasi
 usura vice. T.9. c.345. B.
Antichresis tacite non excedit mo-
 dum usufructus. T.9. c.297. E. quo
 modo tacite constituitur. Ibidem
 c.297. A.

Antichechis est lex pignoris. T.9.
 c.550. A.
Antichresis constituitur pignori. T.9.
 c.245. B.
Antichresis, & usus in quo differunt.
 Ibid. B.
Antichresis tacite servat modum legi-
 timum usufructus, expressis non
 item. Ibid. D.
Antichresis quid. Ibid. A.
Antichresis quæ convertitur est. T.9.
 c.196. C.
Antichresis si non fuerit contracta,
 fructus a creditore quandoque
 percepti minuit sortem. T.10.
 c.647. C.
Antichresis quid sit, & quomodo fiat.
 Ibid. D. E.
Antichresis ab aprikola pacifici mo-
 dicit. T.2. c.1086. E.
Antichresis licet non licere cum
 agricola, ut fructus cedat utra-
 rum vice. T.9. c.396. D.
Antichresis jure fructus usufructus
 vice utriusque. T.9. c.256. E.
Anticipare, seu dicitur appellationis
 antecesse, quando pignus. T.9.
 c.1177. A.
Antipræsum si interveniat locatio non
 est. T.4. c.940. E.
Antipræsum. T.2. c.1042. B.
Antipræsum in 12 l. h. pignus, & fidei,
 de pignori. adit. solvitur. Tom. 5.
 c.425. C.
Antipræsum in 12, ad quam Tribonianus
 animum non advertit. T.9. c.228.
 C.
Antipræsum quarundam legum se-
 cundum Iudæum. T.4. c.199. D. E.
Antipræsum trilandarum ratio
 qua. T.5. c.577. I.
Antipræsum in iure est. T.9. c.223. D.
Antipræsum quænam sit figura.
 T.6. c.385. B.
Antiqua jure melius est paulatim
 rekendere, & mutare, quam in to-
 tum aboleri. T.9. c.924. E.
Antiquarii qui dicuntur. T.9. c.920.
 B.
 Si antiquior creditor pignus vendi-
 citur. T.9. c.1220. A.
Antiquarii juris plerumque refer-
 tur ad leges 12. tabularum. T.4.
 c.365. D.
Antiquum jus in l. C. unde vir
 uxore, quid sit. T.3. c.65. E.
Antonius Caracalla fuit parricida,
 cujus iussu Pymias noster est
 occisus, dum parricidam exculare
 volebat. T.4. c.116. A.
Antonius Imperator lege cavet, ne
 quis in patria sua imperium obli-
 net. T.4. c.835. A.
Antonius cur vocetur a Cicerone.
 Al. archi. T.10. c.663. C.
Antonius mafium dicitur demonstra-
 tur. T.7. c.647. A.
Antonius credit ad armillum. T.10. c.192.
 D.
Apurra Syria, Bithynia. T.3. c.11. C.
Apurra tabulas testamenti quid. T.2.
 c.407. A.
Apertularii quibus pennis affluendi.
 T.1. c.869. D.

Apertularii qui dicuntur. T.9. c.1197.
 E.
Apertura tabularum teste menti quæ
 do scibat. T.8. c.482. D.
Aper homo alibi, & necari. T.3. c.
 447. C.
Aper aper, pro *aper* *aper*. T.3. c.460. B.
Aper, qui ac alieni ius abire, & re-
 dire solent, an possidentur. T.7.
 c.499. E.
Aper an in actionem familie cre-
 scunt veniant. Ibid. E.
Aper cujusnam sint, & que sit ea-
 rum natura. T.8. c.930. A.
Aphorismi quinam erant. T.10. c.
 824. C.
Aphorismi qui sint, & quod eorum
 officium. T.2. c.1048. B. C.
Aphorismi penarum Ecclesiasticarum
 rum species. T.2. c.1012. A.
Aper facti qui sunt. T.2. c.693. C.
Aphorismi possessionis interdicti duo
 plura. T.3. c.464. A.
Aper quid sit, & quid ab Ante-
 pacha differt. T.2. c.485. C.
Aper a tutore per fructum extor-
 ta non liberat. T.4. c.1134. C.
Aper, non testibus chirographum
 rebus oportet. T.3. c.474. C.
Aper non liberat debitorem, sed
 solutum. T.3. c.512. C.
Aper quid distat ab acceptatione.
 T.4. c.537. A. & c. 542. E.
Aper quid sit verbi sit dicitur
 etiam aper propositio solutionis.
 T.4. c.836. E.
Aper data quando, & quo casu
 nihil proficiat. T.5. c.152. C.
Aper sola utitur libere, vel accepti
 titatio sola. T.6. c.553. D. E.
Aper vocatur manuum. T.9. c.875.
 E.
Aper imaginaria an alicujus mo-
 menti sit. T.8. c.388. D.
Aper, & acceptatio in quo dif-
 ferunt. T.9. c.1283. E.
Aper datur debitori, ut ex ea pro-
 bet se soluisse. T.9. c.286. D.
Aper est instrumentum privatum.
 T.9. c.287. D.
Aper probatur solutio, et si testes
 non intercesserint. T.9. c.274. E.
 dicitur etiam chirographum. Ibid.
 E.
Aper si facta sit solutio debiti
 scripti, & cum majore periculi,
 vel amissa sit, quid sit. T.9. c.279.
 D.
Aper tria significat. T.9. c.318. D.
 In aper solutio tres testes. T.9.
 c.275. D. & c.278. D.
Aper est propositio solute pecunie,
 vulgo quitant. T.9. c.286. C. di-
 citur securitas evasoria, recusat
 ta. Ibid. C.
Aper est propositio solute pecunie.
 T.10. c.638. C.
Aper nomine tria significantur.
 T.1. c.529. B.
Aper publicæ que sunt. T.2. c.
 1145. E.
Aper privatæ, & aper publicæ
 quantum distat. T.2. c.627. C.
Aper regenda cum subnotatio-
 ne

ne tabulariorum. T. 2. c. 648. B.
 Apochae formula. T. 3. c. 512. C.
 Apochae, & antapochae differunt. T. 2. c. 229. E. & T. 9. c. 286. C. D.
 Apochae quid sint. T. 7. c. 815. E.
 Apochae publicorum tributorum. T. 9. c. 329. A.
 Apochae amissio nihil nocet debitori. T. 9. c. 282. B.
 Apochae, & antapochae quid sint. T. 10. c. 958. E.
 Ob apocham postea inventam an est aliqua actio. T. 9. c. 211. A.
 Apocriphus. T. 2. c. 1118. A.
 Apsidifer, quasi *apsidifer*. T. 1. c. 1516. C.
 Apollo, Apollonius, & Apollodorus idem est. T. 7. c. 1314. B.
 Apollitae qui sint. T. 2. c. 42. B.
 Apollitae quanam sint. T. 10. c. 826. B. quomodo plectantur. Ibidem B. & sequi.
 Apolliti quae litterae. T. 1. c. 517. D.
 Apolliti etiam verba relationis significaverunt. T. 1. c. 529. C.
 Apolliti dandi intra dies triginta. T. 1. c. 534. E.
 Apolliti iudicis. T. 8. c. 555. C.
 Apolliti, id est, libelli in *apolliti*. Ibidem. C. seu litterae dimissionis. T. 10. c. 791. E.
 Apolliti dantur sine aliqua dilatione moratoria, siue frustratoria. T. 9. c. 1105. A.
 Apolliti quomodo desinunt. T. 9. c. 1105. B. C. erat olim dies praesentis pendendum apollitorum. Ibidem C.
 Hodie dandi sunt, etiam si a nemine petatur. Ibidem C.
 Apolliti sunt litterae dimissionis, quibus dimittitur causa ad eum, qui appellatus est. T. 10. c. 791. E.
 Apolliti petendis quantam praescripti sint dies. T. 3. c. 706. E. & c. 707. A.
 Si apollitorum copiam non habent iudices, quid erit. T. 9. c. 1106. B.
 Apothecarii qui sint. T. 3. c. 54. E.
 Apothecarii qui nam dicantur. T. 10. c. 740. D. & c. 742. D.
 Apium alienum vincum solvens quomodo teneatur. T. 7. c. 857. C.
 Aplides inter vasa numerantur. T. 3. c. 171. E.
 Apam cu-que negotio actionem, qua agitur, & proposito convenientem esse oportet. T. 5. c. 38. B.
 Apuleia lex. Vide, Lex apuleia.
 Apparitor, si possideat rem fidei, an videatur eam male fide possidere. T. 7. c. 1470. D.
 Apparitores militiae magistris fieri non possunt. T. 2. c. 840. E.
 Apparitores, militia impleta, ad aliam splendidorem aspirare possunt. T. 2. c. 1005. D.
 Apparitores cohortales. T. 2. c. 689. C.
 Apparitores praefecti. T. 2. c. 102. C.
 Apparitores magisterie potestatis alii statuti, alii supernumerarii. T. 2. c. 997. E.
 Apparitores praesidium ne rusticos ad obsequium vocent. Tom. 2. c. 351. A.

Apparitores iudicum non nisi ex facere probatoria, recipiuntur. T. 2. c. 999. A.
 Apparitores iudicum ex personis inopibus fieri possunt. T. 2. c. 1004. E.
 Apparitores iudicum, & eorum probatoria. T. 2. c. 1005. E.
 Apparitores praefecti, legati, & comitum. T. 2. c. 998. A. & sequi.
 Apparitores comitum rerum privatarum. T. 2. c. 748. E.
 Apparitores annonarii. T. 2. c. 1003. C.
 Apparitores magistrorum militum an tellentur iure militari. T. 8. c. 149. C.
 Apparitores Praefides provinciarum secum non ducebant, sed sumebant ex provincia, in qua erant certi, & statuti apparitores Praesidium. T. 9. c. 206. E.
 Apparitores qui Palatini dicebantur. Vide, Palatini.
 Apparitores procuratores Caesaris appellabantur Caesabociani, siue Caesariani. T. 9. c. 1482. E. & c. 1481. A.
 Apparitorum urbi Praefecti, & Magistrorum militum privilegia. T. 2. c. 995. C. & sequi.
 Apparitorum cingula. T. 3. c. 29. B.
 Apparitorum praefides provinciarum. T. 9. c. 1175. E. & c. 1177. A.
 De apparitoribus Praefectorum praetoris, & eorum privilegiis. T. 2. c. 995. A.
 De apparitoribus, qui libris moras adferre possunt. T. 9. c. 141. D.
 Quae poena alicui debent. Ibidem D.
 Appellandi cum jus non est, retractationis utimur remedium. T. 2. c. 1138. E.
 Appellandi auxilium quando quis perdit. T. 9. c. 36. A.
 Appellandi necessitas ex plerisque causis remittitur. T. 9. c. 1119. C. & sequi.
 Appellandi jus non esse damnato ex contumacia, non esse restitutionis petendae ius, & cur. T. 9. c. 986. D.
 Appellandi usus quam sit frequens, & secretarius. T. 10. c. 792. D.
 Appella idem olim erat intra biduum, vel triduum, hodie intra decem dies. T. 2. c. 1085. C.
 Appellandum quando fit, & intra quae tempora. T. 1. c. 515. E.
 Appellandum hodie intra dies decem. T. 1. c. 515. D. & T. 2. c. 1085. C.
 Appellandum a sententia iudicis intra decem dies. T. 6. c. 925. D. alias auctoritate rei iudicantis censetur. Ibidem E.
 Appellandum a iudice dato ad eum, qui eum dedit. T. 9. c. 1126. C.
 Non appellans sententiae acquiescit. T. 6. c. 928. B.
 Appellans a conviciis debet abstinere. T. 10. c. 795. A.
 Appellans adversus plures, si eorum nomina non sint conscripta in libello, an adversus omnes appellare censetur. T. 10. c. 795. B.
 Appellantis est eum condicere appellacioni exsequenda. T. 4. c. 933. D.
 Appellanti a sententia iudicis nihil obest, si nihil in libellis appella-

tori significaverit, a qua parte sententiae appellavit. T. 6. c. 933. C.
 Qui appellanti temere arbitrio iudicis multantur. T. 9. c. 105. E. & c. 106. A.
 De his, qui non appellaverunt propter metum iudicis. T. 9. c. 1124. C.
 Appellare an liceat iure pontificio recta ad summum Pontificem. T. 3. c. 631. B.
 Appellare an liceat lege regia in capitalibus causis recta ad Senatum. Ibidem B.
 Appellare a quibus non licet. T. 1. c. 880. C.
 Appellare licet ab omni causa. T. 2. c. 512. E.
 Appellare cum non potest defensor, qui non appellavit, non culpatur. T. 9. c. 875. B.
 Appellare potest dominus pro servis damnatis. T. 3. c. 1184. E.
 Appellare, & nominare in quo dicitur versa sint. T. 3. c. 451. B.
 Appellare non licet a sententia correctionis. T. 6. c. 933. C.
 Appellare non licet a sententia arbitri compromissarii. T. 6. c. 837. C.
 Appellare non potest qui trino iudicio superatus est. T. 3. c. 958. B. C.
 Appellare licet non tantum a gravamine, neque ultimumque fed etiam ab eo, quod imminet, quod veretur. T. 6. c. 832. D.
 Appellare a senentia ipso iure nulla non est neesse. T. 6. c. 931. C.
 Appellare licet a sententia inter alios dicta in causa possessionis. Tom. 5. c. 927. D.
 An appellare licet a sententia inter locutoria. T. 6. c. 933. A.
 Appellare non est contumacia. T. 6. c. 840. D.
 Appellare ad Principem quando non licet. T. 9. c. 1111. B. C.
 Appellare non potest, qui professus est apud acta non appellaturum. T. 9. c. 84. D.
 Appellare ab arbitro, quem elegisti, non licet. T. 9. c. 145. C. in Gallia ab arbitro licet appellare. Ibidem C.
 Appellare non licebit, si quis pepigerit cum suo adversario, ne possit appellare a sententia iudicis. T. 9. c. 84. D.
 Appellare non licet a sententia dicta in contumaciam. T. 9. c. 138. A.
 Appellare non licet ante litem contestatam, vel a libelli citatione, vel edicto peremptorio, vel quacumque alia iussione iudicis emissa ante constitutionem litis. T. 9. c. 147. B.
 Appellare semel tantum licebat. T. 9. c. 117. D. deinde constitutum fuit iterum a minore iudice ad maiorem, deinde ad Principem, & ne liceret tertium appellare. Ibidem D.
 Appellare debemus a sententia non ab executione. T. 9. c. 1122. A. a iudice, non ab executore, nisi excoedat modum sententiae. Ibidem A.
 Appellare olim in una, eademque causa semel tantum licebat. T. 9. c. 1125. B. hodie secundum appellare licet. Ibidem B.

- Appellare. Vide, Provocare.
 Appellare non potest ex contumacia damnatus, nec litem redintegrare. T. 9. c. 1059. D.
 Appellare a quacunque interlocutione licet iure canonico. Tom. 9. c. 1122. C. non ita fit iure civili. Ibid. C.
 Appellare an liceat, ne testamentum apertur. T. 10. c. 659. A.
 Appellare quid sit, & quantum necessaria sit appellatio. T. 10. c. 788. E.
 Appellare quibus casibus non licet. T. 10. c. 796. D. Vide, Prajudicia.
 Appellare non potest, nisi cujus interest. T. 10. c. 800. D.
 Appellare qui non potest, si quis bis provocaverit, tertio provocare non potest. Ibid. D.
 Appellare quando non licet, Principi supplicare an liceat. T. 10. c. 839. C.
 Appellari posse ab his, qui sacra vice iudicant. T. 3. c. 457. C. D.
 Appellari ab interlocutione petratō solet. T. 2. c. 509. B.
 Appellari an possit a pœna. T. 7. c. 65. E.
 Appellari an possit ante sententiam. T. 7. c. 235. A.
 Appellari potuit a Praefecto urbi. T. 9. c. 1109. C.
 Appellari quando potest ab interlocutionibus. T. 9. c. 1070. B. regulariter iure civili ab interlocutionibus appellati non potest. Ibid. C.
 Appellari hodie potest a pœna, cum olim non possit, & cur. A. 9. c. 1143. C.
 Appellari potest a iudice ante litem contestatam, & post iure canonico. T. 9. c. 1147. C.
 Appellari potuit Principi ante Adrianum. T. 9. c. 1109. C.
 Appellari Principes poterat a senatu ante Adrianum. T. 9. c. 1070. B.
 Appellari non heret a sententia iudicis, si inter partes convenierit, ne heret appellare. Tom. 9. c. 1118. E.
 Appellari non potest a Praefecti pratorio sententia. T. 9. c. 1057. E.
 Appellari olim poterat ab omnibus iudicibus, excepto solo Praefecto pratorio, & Senatu. T. 9. c. 1109. C.
 Appellari non potuit a Praefecto pratorio. Ibidem C.
 A quibus appellari possit. T. 9. c. c. 108. E. & c. 1109. A. & seq.
 Appellari a quibus rebus possit. T. 10. c. 789. A.
 Appellari quo casu videatur a scripto Principi. T. 10. c. 791. B.
 Appellari a nominationibus quo casu possit, vel non possit. T. 10. c. 798. C.
 Appellari an possit a sententia dicta in absentem contumacem. T. 10. c. 800. A.
 Appellari non potest, si de momento iudicatum sit. T. 10. c. 910. C.
 Non appellatur a sententia Episcopo-
 porum. T. 2. c. 32. A.
 Non appellatur ante dictam sententiam. T. 1. c. 231. E.
 Appellatur Principi dicta sententia a maiori iudice. Ibidem E.
 A sententia Praefecti pratorio non appellatur. T. 2. c. 1144. A.
 Non appellatur a pœna legitima. T. 9. c. 1143. C.
 Non appellatur ab interlocutione iudicis iure civili, iure canonico appellatur. T. 9. c. 1062. D.
 Si appellatum fuerit de momentanea possessione. T. 9. c. 1125. A.
 Appellat verbum ambiguum est. T. 7. c. 148. D.
 Appellet quis, & quis appelletur. Ibidem D. E.
 An appellatur ab eo, cui mandata est iurisdicção, ad eum, qui mandavit. T. 10. c. 579. C.
 Appellatio iudicatum rescindit, si ve recepta sit, si ve non. T. 1. c. 881. D.
 Appellatio moratoria quœnam, & cur sic appelletur. Ibidem B.
 Appellatio una in causa communi sufficit. T. 1. c. 517. A.
 Appellatio quid. T. 1. c. 880. A. & T. 2. c. 509. C.
 Appellatio, & relatio differunt. T. 1. c. 880. A.
 Appellatio duplex quando necessaria. T. 1. c. 517. B.
 Appellatio superflua, superflua, moratoria. T. 2. c. 512. C. D.
 Appellatio adificii latior est, quàm ædium adificia enim alia urbana, alia rustica sunt, ædes verò tantum urbana prædia. T. 4. c. 145. B.
 Appellatio monumenti varia est. T. 4. c. 256. E. & c. 257. A. accipitur abusive, & pro sepulcro. Ibid. c. 257. A.
 Appellatio quid sit. T. 5. c. 929. C.
 Appellatio optimi quomodo certa res significativa sit, nec intentionem, aut remissionem, ut boni appellatio accipit. T. 5. c. 401. C.
 Appellatio boni an certa res significativa sit. Ibidem B.
 Appellatio omnis an sit querela, aut querela omnis appellatio. T. 5. c. 862. D.
 Appellatio prædii & fundum complectitur, & ædes. T. 5. c. 557. C.
 Appellatio quid. T. 6. c. 932. A.
 Appellatio a Canonibus frustra recipitur. T. 6. c. 942. A. B.
 Appellatio ab exsecutore non valet. T. 6. c. 946. A.
 Appellatio iuris publici tuendi, non infringendi gratia comparata. T. 6. c. 933. C.
 Appellatio a sententia excommunicationis iudicatum non extinguit. T. 6. c. 507. C.
 Appellatio fit duobus modis. T. 6. c. 931. A. B.
 Appellatio ab interlocutione non recipitur iure civili, secus iure pontificio. T. 6. c. 937. B. C.
 Appellatio eximit a iurisdicçãoe ejus, a quo appellatur. T. 6. c. 945. A.
 Appellatio intra annum, vel biennium exsequi debet. T. 4. c. 936. A.
 Appellatio appellantis causâ introducitur est, ideo renunciare potest. T. 6. c. 944. D. re integrâ. Ibid. D. quâvis quæ moribus contrahitur. Ibidem D.
 Appellatio a futuro gravamine valet. T. 6. c. 933. A.
 Appellatio quæ corrigi non possit. T. 7. c. 65. E.
 Appellatio quid. T. 9. c. 112. C. & c. 1103. D.
 Appellatio non est a sententia Praefecti pratorio. T. 9. c. 1121. A.
 Appellatio interposita intra quæ tempora introducenda est in iudicium, & exercenda. Tom. 9. c. 1112. B. & seq.
 Appellatio moratoria, frustratoria, & importuna. T. 9. c. 1121. A.
 Appellatio superflua, superflua, & superflua damnatur. Ibid. A.
 Appellatio ante sententiam fieri non debet. T. 9. c. 1070. C.
 Appellatio quando recipienda est. T. 9. c. 1121. C.
 Appellatio, & retractatio si ve supplicatio in quo differunt. T. 9. c. 1056. E.
 Appellatio fit a partibus. T. 9. c. 1102. B.
 Appellatio, & restitutio in integrum quo differunt. T. 9. c. 1125. A.
 Appellatio, & formula, qua inter is, ad quem appellatum est. T. 9. c. 1053. B.
 Appellatio fit aut illico, aut per libellum. T. 9. c. 1110. B.
 Appellatio intra quæ tempora est interponenda. T. 9. c. 1112. B. & seq.
 Appellatio non est a lege. T. 9. c. 1143. C.
 Appellatio moratoria in quibus casibus est. T. 9. c. 1121. B. C.
 Appellatio vim suam exerceat adversus rescriptum Principis. T. 9. c. 1103. C.
 Appellatio importuna iudicatio potius est, quàm appellatio. T. 9. c. 1121. B.
 Appellatio non nisi post sententiam fit. T. 9. c. 1103. B.
 Appellatio est commune remedium damnatorum. Ibidem B.
 Appellatio ad quid inventa. T. 9. c. 1119. B.
 Appellatio, & recusatio in quo differunt, & in quo comparantur. T. 9. c. 147. B. C.
 Appellatio est querela, non tamen omnes querelæ appellationsi voce legibus continentur. T. 10. c. 789. B.
 Appellatio quomodo fiat. T. 10. c. 794. D.
 Appellatio una an sufficiat, quoties plures unâ condemnantur sententia. T. 10. c. 795. C.
 Appellatio fit voce, aut libello. T. 10. c. 794. E.
 Appellatio una in causa communi

an possit ceteris. T. 10. c. 840. A.
 Quid appellatio majoribus prae-
 latis, hoc reituitio in integrum be-
 neficium minores consequuntur, si
 nolint appellare. T. 10. c. 915. B.
 Appellationis accurata definitio, & de
 appellationibus damnatorum. T.
 1. c. 880. A.
 Appellationis, & relationis differen-
 tia. T. 1. c. 880. A.
 Appellationis exercezde tempora. T.
 1. c. 555. C.
 Appellationis inchoata causa intra
 annum, vel saltem biennium pe-
 ragenda. Ibidem D.
 Appellationis deserta poena. T. 6. c.
 945. B. & seq.
 Appellationis remedium, post voca-
 tionem in ius impediri non potest.
 T. 6. c. 916. C. ante vocationem
 admittitur. Ibidem C.
 Appellationis causa an initio exponi,
 & probari debet. T. 6. c. 944. C.
 Appellationis merita utrum per pro-
 curatorem reddi possint. T. 6. c.
 691. B.
 Appellationis an extincta cognitio, &
 extinctum sit crimen mortis rez.
 T. 6. c. 691. D.
 Appellatio causam post lapsum
 omnium temporum causae non
 posse induci. T. 9. c. 1115. B. sed
 exsequenda mox esse priorem
 sententiam, perinde ac si appella-
 tor ei adquisivisset. Ibidem B.
 Appellationis diem quando ante-
 ferre possumus. Vide anticipare.
 T. 9. c. 1117. A.
 Appellationis auxilium abolere po-
 test privatorum conventio. T. 9. c.
 1118. E.
 Appellationis effectus quis. T. 9. c.
 1103. B.
 Appellationis exsequenda cautio non
 exigenda. T. 9. c. 1107. B.
 Appellationis loco est retractatio. T.
 9. c. 191. A.
 Appellationis causas reddere, vulgo
propose les griefs. T. 9. c. 801. B.
 Appellationis causa an per procura-
 torem possit agitari. T. 10. c. 797. C.
 Appellatio, vel reituitio in in-
 tegrum petitionis tempore an ali-
 quid possit innovari. T. 10. c. 910. B.
 Appellationis causa introduci potest
 ex una tantum parte, absente alte-
 ra. T. 10. c. 922. A.
 Appellationi reuocantur, qui post ap-
 pellationem eandem causam apud
 eandem iudicem agit. T. 6. c. 858.
 B.
 Appellationi introducendae ad sacrum
 auditorium praesentia sunt tem-
 pora, non etiam finitendae, & de-
 rimendae. T. 9. c. 1117. B.
 Ad appellationem hi, qui appellan-
 tur, quemadmodum respondeant.
 T. 3. c. 95. C.
 Post appellationem quid observan-
 dum. T. 1. c. 881. A. B.
 Appellationem non esse necessariam
 in sententia, quae iure rescindun-
 tur. T. 9. c. 1119. B. & seq.
 Ad appellationem peragendam here-

di novo prorogantur tempora. T. 9.
 c. 1124. B.
 Sed heredes, heredis nova non proro-
 gantur tempora ad deliberandum,
 ibidem B.
 Post appellationem interpositam,
 acta cum reusatoris precibus, &
 litteris iudicis, a quo appellatum
 est, quando mitti debent. T. 9. c.
 1125. C. & seq.
 Appellationem revocari posse. T. 9.
 c. 1120. B. intra triduum. Ibidem B.
 Appellationem frustratoriam, & mo-
 ratoriam recipere ignavia est. T. 9.
 c. 1121. B.
 Appellationem potest quis interpo-
 nere nomine ejus, qui ad supplicium
 ductus, eo invito. T. 9. c. 1120. D.
 Appellationem revocare non licet
 post reditus apostolus Summo
 Pontifici ex Cap. *quamvis*, de
electio. in 5. & cur. T. 9. c. 1120.
 C.
 Appellationem non esse recipiendam
 quae interponitur ab executione
 sententiae. T. 9. c. 1121. E. & c. 1122.
 A.
 Appellationem superfluousam, &
 superuacuum recipere verecundia
 est. T. 9. c. 1121. B.
 Ad appellationem interponendam, &
 persequendam tempora quae ser-
 vantur. T. 9. c. 1122. B. & seq.
 Appellationem inter, & querelam
 nominationis an sit differentia. T.
 10. c. 790. D. E.
 Appellatione circumscripta, reddit
 causa ad condemnationem. T. 2. c.
 1128. E.
 Appellatione pendente si mors inter-
 venerit. T. 1. c. 882. E.
 Ex appellatione vir bonus offensio-
 nem non excipit. Ibidem D.
 Appellatione rerum mobilium con-
 tinetur etiam in moventes, quae per
 se moventur. T. 4. c. 611. C.
 Appellatione sei pars etiam continet-
 tur. T. 5. c. 859. D. E.
 De appellatione deserta. T. 6. c. 934.
 B.
 Clausula *appellatione remota* quan-
 do interpretanda. T. 6. c. 951. B.
 & c. 951. A. B.
 Appellatione ornamentorum an con-
 tineantur vestis muliebres. T. 6.
 c. 601. A.
 Appellatione filii, & patris quidnam
 praecise continetur. T. 6. c. 439. D.
 In appellatione quantum sit in con-
 demnationem delictum, non
 quantum debeatur, spectatur. T. 7.
 c. 99. B.
 Si appellatione pendente mors inter-
 venerit. T. 9. c. 1121. D. E.
 Appellatione hominum qui continen-
 tur. T. 9. c. 419. C.
 Ab appellatione longe distat recusa-
 tio. T. 9. c. 1125. C.
 Appellatione interposita qui senten-
 tiam dedit iudex, eise desistit. T. 9.
 c. 1128. C.
 Appellatione interposita an aliquid
 possit innovari. T. 10. c. 792. B.
 Appellatione semel interposita nihil

est causae, cur possit magistratus
 permittere relationem. Ibidem B.
 In appellatione si quis erraverit,
 an ei noccat. T. 10. c. 793. D.
 Appellationes frustratoriae quae di-
 cantur. T. 6. c. 777. D.
 Appellationes omnes hodie Principes
 referunt ad Senatum. T. 9. c. 1109. B.
 Quorum appellationes non recipiuntur.
 T. 9. c. 1221. A. & seq.
 Appellationes in Provinciis interpo-
 sitae pierumque deferuntur in
 urbem Romanam. T. 10. c. 801. D.
 Appellationum sacra iudicia. T. 2.
 c. 1048. D.
 Appellationum causae an per alium
 reddi possint. T. 1. c. 882. A.
 De appellationum causis reddendis.
 T. 1. c. 518. B.
 De appellationum poenis. T. 1. c. 516.
 Appellationum in causis non spectari
 quantum debeatur, sed quanti
 quis damnotus sit. T. 7. c. 68. A.
 Appellationum dies summi, & fasti
 les qui. T. 9. c. 1115. A.
 Appellationum causae tempora prae-
 scripta. T. 9. c. 132. C.
 De appellationum temporibus, &
 reparationibus. T. 9. c. 1112. A.
 & seq.
 Appellationum duplicia sunt tempo-
 ra. T. 10. c. 789. B. & seq.
 De appellationibus recipiendis, vel
 non. T. 1. c. 881. A.
 De appellationibus quinque provin-
 ciarum. T. 2. c. 1091. D. E.
 De appellationibus. T. 9. c. 1103. B.
 & seq.
 In appellationibus hoc est singulare,
 ut eorum causa agi possit ante
 tantum parte praesente. 10. c. 495.
 D.
 De appellationibus & relationibus.
 T. 10. c. 788. E. & seq.
 Appellator victus sumptus victori
 reddit in quadruplum. T. 1. c.
 520. A.
 Appellator, qui ad diem conditum
 non venerit, adversario suo viati-
 ca, & litis sumptus reddere tene-
 tur. T. 6. c. 941. B.
 Appellatore mortuo, an ejus heredes
 appellationis causas peragere, &
 ejus merita praestare cogantur. T.
 10. c. 802. A.
 Ab appellatoribus iudici convivium
 fieri non oportet. T. 1. c. 518. D.
 Appendi quo tempore solebat panis.
 T. 5. c. 397. C. & caro. Ibidem
 C.
 Appius Claudius, an verò Tit. Clau-
 dius centummanus aut Centumma-
 lus est appellatus. T. 1. c. 909. D.
 Appius Claudius quomodo sit omne,
 jusque misceat. T. 1. c. 902. D.
 Appiam viam stravit, aquam Clau-
 diam induxit, R. literam invenit.
 T. 1. c. 909. C.
 Apollonius Homerus Grammatico-
 rum appellatus. T. 6. c. 91. E. &
 cur hac illi appellatio attributa.
 Ibidem E.
 Appositementum dicitur. T. 9. c. 1226.
 E.

Appositum quid significet. T. 7. c. 648. D. E.
 Apprehensio possessionis an magis sit facti, quam juris. T. 5. c. 695. A.
 Apprehensionem possessionis esse rem facti, & quid sit apud Plautum res voluptatis. Ibidem A.
 Aqua iugis, viva. T. 3. c. 297. E.
 Aqua non proficiens communis non est. T. 1. c. 59. A.
 Aqua biennio amittitur, & biennio usufructu. T. 2. c. 119. A.
 Aqua castellarum. T. 3. c. 77. C.
 Aquæ soli iugi, & vivæ veteres in sacrificiis uti solebant. T. 3. c. 298. E.
 Aquæ & igni accipere quid. T. 3. c. 297. C. D.
 De aqua per rotam tollenda. T. 3. c. 77. A.
 De aqua quotidiana, & æstiva interdictum. T. 1. c. 853. A. B.
 Aqua legata. T. 4. c. 896. B.
 Aqua, quæ sua sponte fluit, usufructui, & retineri potest. T. 5. c. 734. E.
 Aqua fœnalis quæ dicatur. T. 5. c. 661. C.
 De aqua pluvia, quæ ex fundo communis plurium opere manufacta nocet similiter alii fundo communis plurium. T. 5. c. 674. C. D.
 De aqua pluvia, quæ ex fundo communis plurium nocet fundo, non iam communis, sed unius proprio. T. 5. c. 675. B.
 Aqua quare fit dividenda mensuris. T. 6. c. 456. C.
 De aqua quotidiana, & æstiva. Ibid. C.
 Aqua servitutis nomine an contineatur. T. 6. c. 775. D.
 Aqua æstiva quæ sit. T. 7. c. 436. D.
 Aqua cui debetur, an fillulam in rivo ponere possit. Ibidem E.
 Aqua ita constituta, ut alternis diebus integritas, vel noctu tantum, vel die tantum, vel alternis horis, vel horis quotidie ducatur, quando non utendo amittatur. T. 7. c. 467. B. C.
 Aqua legata alternis annis an amittatur non utendo. T. 7. c. 1348. D.
 Aqua quotidiana quæ sit. Tom. 7. c. 436. D.
 Aqua ubi concessa, an alteri per eundem locum iter cedi possit. Ibid. C. D.
 Aqua eaducta quæ sit, & an duci possit. T. 7. c. 438. B.
 Aqua quomodo ducenda sit. T. 7. c. 435. E.
 Aqua si sua sponte perfluat, nemine ducente, an non utendo amittatur. T. 7. c. 469. A.
 Aquæ ita constituta, ut quis ea utatur tantum ætate, vel uno mense quotannis, an non utendo amittatur. T. 7. c. 467. A.
 Aquæ nondum inventa, an rectè constituitur iter aquæ. T. 7. c. 434. C.
 Aqua pluvia si vicino noceat in urbe, quæ actio dabitur. T. 7. c. 475. E.

Aqua non utendo an, & quando amittatur. T. 7. c. 391. E.
 Aqua mollescere ferrum. T. 9. c. 515. C.
 Aqua in Ægypto venalis est. T. 10. c. 1123. E. & c. 1124. A.
 Aquæ castellarum interdictum. T. 3. c. 127. A. B.
 Aquæ pluvie arcendæ actio. T. 1. c. 834. B. C.
 Aquæ veterem usum singulis civibus manere, & non turbari. T. 2. c. 818. C. D.
 Aquæ jus qui impetravit, receptum infinuare debet Præfecto prætorio. T. 2. c. 829. A.
 Aquæ jus est personale. T. 4. c. 896. B.
 Aquæ servitus lege venditionis an imponi possit fundo vendito. T. 4. c. 895. C.
 Aquæ servitus constitui potest, aqua non dum inventa, & cur. Ibid. D.
 Aquæ pluvie arcendæ actio quando locum habet. T. 5. c. 660. C. & seq.
 In aquæ servitute acquirenda ventitas requiritur. T. 5. c. 736. A. B.
 De aquæ pluvie servitutibus. T. 5. c. 670. D. & seq.
 Aquæ digitus quid sit. T. 5. c. 519. B.
 Aquæ digitus, & modulus an sit idem. T. 6. c. 466. C. D.
 Aquæ caput quod sit. T. 7. c. 434. B.
 Aquæ ducendæ gratia fistulæ adhibere vicini applicatæ, si damnum dent, quæ actio sit. T. 7. c. 417. B. & seq.
 Aquæ hauriendæ per machinas ex proprio fundo jus an sit servitus, & an personæ tribuatur. T. 7. c. 443. B.
 Aquæ hauriendæ per machinas servitus an castello imponi possit. Ibid. B.
 Aquæ haustus habens an habeat aditum ad hauriendum, & contra. T. 7. c. 433. A.
 Aquæ haustus habens, si certo tempore iter, nec aquam ducit, an eum amittat. T. 7. c. 454. C.
 Aquæ haustus an ad flumen publicum rectè concedatur. Tom. 7. c. 433. A.
 Aquæ haustus est jus prædii, non personæ. T. 7. c. 443. A.
 Aquæ haustus quando sit jus personale. T. 7. c. 430. E. & c. 431. A.
 Aquæ iter an veniat in iudicio communis dividendo. T. 7. c. 432. D.
 Aquæ jus an constitui, & acquiri possit, etiam si nobis aqua non sit utilis. T. 7. c. 399. D.
 Aquæ pluvie arcendæ actio an sit de damno infecto. T. 8. c. 546. D. E.
 Aquæ pluvie arcendæ arbitrum quando datur, & de quo inquirere debet. T. 7. c. 881. D.
 In aquæ pluvie arcendæ actione actio formatur ex personæ rei. T. 7. c. 255. C.
 Aquæ servitus. T. 7. c. 380. D.
 Aquæ pluvie arcendæ actio. T. 7. c. 480. B.
 De aquæ haustu alia est questio, alia de puteo. T. 7. c. 177. E.
 Aquæ dandæ jus quibus olim concessum erat. T. 7. c. 438. B. hodie

tolli Principi competit. Ibid. B.
 Aquæ, vel viæ servitus si legetur alternis annis, tamen unum esse locum. T. 7. c. 1348. B.
 Aquæ servitus ita constituta, ut ducatur alternis annis, vel mensibus, an, & quando non utendo amittatur. T. 7. c. 467. A.
 Aquæ sibi concessæ qui aquam adducunt, an servitutem amittat. T. 7. c. 468. C.
 Aquæ, & ignis interdictum. T. 8. c. 917. E.
 Aquæ servitus an acquiratur triennio. T. 10. c. 623. A. B.
 Aquæductus est jus habendi rivi in alieno prædio. T. 1. c. 1505. E.
 Aquæductus constituit æstivum non potest. T. 3. c. 298. B.
 Aquæductus quot annis acquiritur. T. 3. c. 528. E.
 Aquæductus minuscularii. T. 2. c. 831. C.
 Aquæductus, aut pons an in alieno fundo per servitutem concessam castris possit. T. 5. c. 672. D. E.
 Aquæductus quomodo constituitur. T. 5. c. 736. A.
 Aquæductus servitus an rustica, & urbana sit. T. 6. c. 390. D.
 Aquæductus an sit, fundi vel personæ. T. 6. c. 519. B.
 Aquæductus aliis personæ, aliis realis servitus est. T. 7. c. 2024. C.
 Aquæductus an, & quando sit ius personæ, non prædii. T. 7. c. 430. D.
 Aquæductus an per eundem locum pluribus concedi possit. T. 7. c. 436. B.
 Aquæductus an pluribus simul iisdem diebus, & horis cedi possit. T. 7. c. 432. C.
 Aquæductus an sit servitus & an ejus causa sit perpetua. T. 7. c. 425. B. C.
 Aquæductus in fundo serviente an mutari, transferri, vel distrahi possit. T. 7. c. 440. A.
 Aquæductus an cedatur inutiliter loco publico interveniente. T. 7. c. 398. E.
 Aquæductus, vel aquæ haustus ipso jure quomodo constituitur. T. 7. c. 434. B.
 Aquæductus an veniat in actionem communis dividendo. T. 7. c. 506. D.
 Aquæductus quale jus sit. T. 8. c. 642. C.
 Aquæductus non modo usu diuturno, sed & vetustate potest acquiri. T. 10. c. 623. B.
 Aquæductui infinitam memoriam auctoritatem dare. T. 7. c. 397. B.
 Aquæductus qui biennio usus non est, amissus videtur. T. 7. c. 378. B.
 Aquæductum habens an possit aquam ducere per lapidem stratum. T. 7. c. 454. B.
 Aquæductum non esse servitutem, si quocumque duci possit, sed ius personæ datum. T. 7. c. 1396. D.
 De aquæductibus. T. 2. c. 827. C.
 Aquam non utendo amitti. T. 1. c. 1119. A.

Aquam ufucapi biennio . Ibid. A.
Aquam in fundo alieno querere fi
cessum nobis fit, an ut inventa
ducatur, cedi possit . Tom. 5. c.
671. D. E.

Aquam quotidianam qui habet, an
hyberniam, & silivam aquam ha
beat . T. 6. c. 456. D.

Aquam haurire ex flumine publico
uniquique permillum esse . T. 7.
c. 437. E.

Aquam ducens per plurium prae
dia an uni eorum ex rivo aquae
haustum largiri possit . T. 7. c.
441. A.

Aquam dulcem in medio mari qui
busdam in locis esse . T. 7. c. 813. C.

An aquam e flumine publico ducere
uniquique liceat . T. 7. c. 437. E.

Aquam nequis querat in suo fundo,
an cessio haec valeat . T. 7. c. 349. E.

Aquam querere in suo fundo, &
minuere aquam vicini an cuique
liceat . T. 7. c. 407. A.

Aquam querere, & inventam ducere
licere, servitus constitui po
test . T. 7. c. 434. C.

Aquarum servitus . T. 2. c. 829. B.

Aquas defluentes an, & quando io
riori fundus de superiori recipere
debeat . T. 7. c. 440. C.

Aquarioli sunt infames . Tom. 1.
c. 1076. E.

Aquilae legis capitum argumenta .
T. 8. c. 1036. E. & c. 1087. A. & seq.

Aquila lex . Vide, Lex aquilae; & ut
vide Actio legis aquilae .

Aquila lege quid agatur . T. 7. c. 54. D.

Aquila stipulatio qualis . Tom. 8. c.
1078. C.

De lege aquila, & quare de illa tra
ctatus in medio tractatu vindica
tionum interpositus . T. 10. c.
940. D.

Aquilae legis actio utilis quando
competat . T. 7. c. 417. D.

Aquilae legis actio . T. 7. c. 511.
C. & sequ.

Aquilae legis actionem esse directam,
& utilem . T. 7. c. 417. D.

Aquilae legis directae actioni quando
locut . Ibidem D.

Aquiliana stipulatio novat priorem
obligationem . T. 9. c. 105. B.

Aquiliana stipulationis verbo intelli
gitur acceptilatio, quae eam statim
subsequitur . T. 10. c. 391. A.

Aquiliana formula omnium malitia
rum everriculum . T. 1. c. 971. E.

Aquilus Gallus quantae auctoritatis
apud populum . T. 1. c. 911. D.

Aquilus Gallus cujus esset . Ibid. E.

Aquimalia quae sint . T. 3. c. 126. D.

Aquimalia argentea in supelle
tili esse dicuntur . T. 3. c. 271. C.

Aquinarum argentum . T. 3. c.
29. B.

Arralis contractus . T. 9. c. 285. B. C.

Ara Salutis quae sit . T. 10. c. 841. B.

Ara duae Salutis, & Misericordiae .
T. 2. c. 504. A.

De Arabis moderator . T. 2. c. 1134. D.

Aratores boves . Vide, Boves .

Arbiter quis dicatur . T. 1. c. 6744. A.

Arbiter honorarius juvare esse potest .
T. 2. c. 1123. C.

Arbiter ereciscunde familiae plusquam
semel dari non potest . T. 1. c. 378. E.

Arbiter servus esse nequit, & cur .
T. 5. c. 176. C. D.

Arbiter quid est . T. 4. c. 245. E.

Arbiter secundi compromissi an audito
rium suscipere cogatur . T. 4.
c. 98. C.

Arbiter, & bonus vir idem est, &
quis dicitur . T. 4. c. 323. C.

Arbiter non addicitur, sed sumitur,
eligitur, & ita recte arbiter ex
compromisso dicitur . T. 4. c. 70. E.

Arbiter in adjudicandis bonis sequi
debet voluntatem patris . T. 4.
c. 897. E. quoniam illa sit volun
tas, & divisio patris, quam arbi
ter, seu iudex familiae ereciscunde
sequi debeat . Ibid. E.

Arbiter an contumaciam litigato
ris punire possit, & quomodo .
T. 5. c. 194. C.

Arbiter an, & qui sententiam dicere
cogatur . T. 5. c. 177. A.

Arbiter an cogi possit sententiam di
cere, & quid intervenire debeat .
T. 5. c. 183. B. & sequ.

Arbiter boni viri officio fungi de
bet . T. 5. c. 989. E.

Arbiter quandonam intelligatur non
esse arbiter, aut iudex compromis
sarius . T. 6. c. 23. A. B.

Arbiter in quibusdam causis dica
tur proprie arbiter, & in quibus
nam iudex . T. 6. c. 434. B. C.

Arbiter fieri an aliquis possit invitus .
T. 6. c. 23. C. & c. 25. E.

Arbiter quandonam rursus arbitrium
recipere cogi non possit . T. 6. c. 23. C.

Arbiter an possit cogi sententiam di
cere, si unus ex litigatoribus boni
cellerit . T. 6. c. 23. E. & c. 23. A.

Arbiter an jubere possit adesse liti
gatores, vel per nuntium, vel per
epistolam . T. 6. c. 22. C. D.

Arbiter compromissarius si jubeat in
locum aliquem inhonestum adesse
litigatores, impunè ei non paretur .
T. 7. c. 1315. B.

Arbiter, & arbitrium de quibus di
cuntur . Tom. 8. c. 1102. E. & c.
1103. A. B.

Arbiter, & iudex in quo differunt .
T. 9. c. 194. C.

Arbiter familia ereciscunde potest
de causa generis, & ingenuitatis
cognoscere, si eis incidat . Ibid. D.

Arbiter familia ereciscunde est iudex
diligatus, qui actionem tandem
habet, non jurisdictionem . T. 9.
c. 491. E.

Arbiter compromissarius non potest
esse iudex . T. 10. c. 395. D.

Arbiter a iudice quomodo differat .
T. 10. c. 225. D.

Arbitri adduntur actionibus bonae fi
dei, iudices actionibus strictis .
T. 1. c. 249. B.

Arbitri sententia rem judicatam non
facit . T. 4. c. 881. E.

Arbitri si plures sint, an unus sen
tentia sufficiat, & poena commit

tatur, si non pareatur . T. 5. c.
191. A. B.

Arbitri sententiam plenam esse oportet .
T. 5. c. 179. D.

Ex arbitri sententia non nascitur
actio iudicati, vel exceptio rei ius
dicatae . T. 5. c. 187. C.

Arbitri sententia condemnatio actio
nem de evizione non parat adver
sus auctorem suum, ut sententia
iudicis . Ibidem C.

Arbitri in quibus causis iure non su
muntur, & in quibus per errorem
sumpti vetantur a Praetore senten
tiam dicere . Ibid. B. & seq.

Arbitri, & arbitratores cur, & quo
modo discernantur . T. 5. c. 888. B. C.

Arbitri, siue iudices compromissarii
sententia an absque discrimine ob
temperandum . Ibid. C.

Arbitri sententia appellari non po
test . T. 6. c. 857. C.

Arbitri pares numero, si diversas
sententias dixerint, nihil agunt .
T. 6. c. 951. E. & c. 932. A.

Arbitri sententia, quae inter prae
sentes dicenda est secundum compro
missum, praesente utroque, aut he
reditibus eorum, si alter ex liti
gatoribus decesserit, aut lueret
comperit, qualis esse debeat . T. 6.
c. 22. A. & seq.

Arbitri dantur de finibus regundis, de
hereditate dividenda, & de rebus
communibus dividendis, & quo
modo possulantur arbitri . T. 7.
c. 484. D.

Arbitri quomodo sunt compromissarii,
quidam sine compromisso . T. 9.
c. 145. D.

Arbitri a iudicibus dati . Ibid. D.

Arbitri sine compromisso . Ibid. D.

Arbitri compromissarii an sint ju
dices, cum nec jurisdictionem, nec
notionem habeant . T. 10. c. 395. D.

Arbitri compromissarii, vel recepti
quoniam sint . T. 10. c. 394. B.

De arbitris . Tom. 5. c. 484. B. &
seq.

Ab arbitris an liceat appellare . T.
10. c. 914. C.

De arbitro a Praetore dato fidejussio
ribus probandis . T. 5. c. 862. B.

Arbitro nulla formula praescribitur .
T. 5. c. 179. C.

Arbitrorum duo genera . T. 8. c. 540. A.

Arbitrorum genera quot . Tom. 9.
c. 146. A.

Arbitrorum plura, & diversa genera
T. 10. c. 914. C.

Arbitros refugit bona pietas in divi
sione patrimonii . T. 4. c. 899. C.

Arbitros in divisione patrimonii uno
& mutuo consensu praedia auctori
bus curatoribus inter se dividere
posse, quamvis alter alterum sine
decreto Praetoris in divisionem
provocare invitum non possit . T.
6. c. 520. E. & c. 521. A.

Arbitros eligere cogitur, & apud eos
litigare, qui recusat iudicem da
tum . T. 9. c. 148. E.

Arbitras mulieres esse posse . Tom. 3.
c. 373. B.

Arbitrari solus quis possit. T. 8. c. 758. C.
 Verbo *arbitrari* utebantur veteres in testimonio dicendis. T. 10. c. 511. D.
 Arbitrariis iudicia. Vide, *iudicia bonae fidei*.
 Arbitraria est demonstratio qualitas actionis, non nomen actionis. T. 5. c. 403. A.
 Arbitraria iudicia quo ordine pertractantur. T. 5. c. 148. D.
 Arbitraria sunt interdicta noxalia. T. 7. c. 340. C. item interdicta exhibitoria sunt arbitraria, & cur arbitraria appellentur. Ibid. C.
 Arbitraria est actio, quae duas habet clausulas. Ibid. C.
 Arbitraria actio cur sic nominata. T. 10. c. 927. A.
 Arbitrariae actiones. Vide, *Actiones arbitrariae*.
 Arbitrarias esse omnes actiones noxales. T. 7. c. 340. C.
 In arbitrariis iudiciis quarum rerum habetur ratio. T. 1. c. 1280. B.
 In arbitrariis actionibus nunquam datur cautio, sed tantum in bonae fidei actionibus. T. 4. c. 575. D.
 Arbitrariis iudiciis quae actiones comparantur. T. 5. c. 915. C.
 Arbitrium, an arbitrium dicendum est. T. 3. c. 295. B. C.
 Arbitrat, & arbitrium idem est. T. 10. c. 535. E.
 Arbitratum duplex. T. 10. c. 1320. B.
 Arbitrium, & arbitratum pro eodem. T. 1. c. 1194. B.
 Arbitrium viri boni ipsa est aequitas. T. 1. c. 1195. A.
 Arbitrium duplex. T. 3. c. 16. C.
 Ad arbitrium, seu iudicium res transference finit, nihil pertinet. T. 4. c. 899. D.
 Arbitrium iudici non est latissimum in actione arbitraria. Tom. 5. c. 274. A. B.
 Arbitrium boni viri stipulationi inseritur. T. 4. c. 985. C.
 Arbitrium recipere voluntatis est, consummare necessitatis. Tom. 5. c. 175. A.
 Arbitrium a iudicio ordinario quomodo differat. Ibid. A.
 Arbitrium quid sit, & an arbitrio forme praeribatur. T. 5. c. 179. D.
 Arbitrum in locatione non ex domini, qui locavit operas, voluntate, sed boni viri dependet. T. 5. c. 524. D.
 Arbitrium certum an sit. Tom. 5. c. 988. D.
 Arbitrium etiam strictè accipitur. T. 5. c. 989. B.
 Arbitrium collatum in personam alterius an personam ejus egredi possit. Ibid. C.
 Arbitrium promissoris an eligi possit, & quando. Ibid. B. C.
 Arbitrium iniquum iudex corrigit. Ibid. A.
 Arbitrium an finiat perni commissum. T. 6. c. 23. C.
 Arbitrium liberum est mera voluntas. Tom. 7. c. 1029. D.

An in arbitrium alterius legatum possit conferri. T. 7. c. 1060. D. & sequi.
 Arbitrium petere potest legatarius communi dividendo. T. 7. c. 589.
 D. arbiter constituit partem heredi, & legatario. Ibidem E.
 Arbitrium dupliciter accipitur. T. 8. c. 758. B. merum personarum non egreditur. Ibidem C.
 Arbitrium extranei in legatis. T. 7. c. 1090. B.
 Arbitrum heredis, & legatarii in legatis. Ibidem B.
 Arbitrium boni viri vinculo aequitatis continetur. Ibidem A.
 Arbitrium tutelae. T. 9. c. 590. B. & sequi.
 In arbitrium tutelae venire usuras pecuniae pupillariae, quam tutor in usus suos convertit, & usuras legitimas. T. 9. c. 599. C.
 Arbitrium duplex. T. 10. c. 535. E.
 Arbitrium quomodo accipitur in contradicibus bonae fidei. T. 10. c. 1120. C.
 Arbitrii boni viri quae vis, & effectus. T. 5. c. 988. D.
 Arbitrii impedimenta quotuplicia sint. T. 5. c. 577. E. & c. 178. A.
 Arbitrii iniqui corrigendi duo re media esse, & quae sunt. T. 5. c. 862. C.
 Arbitro promissoris per exigua constituitur obligatio. T. 5. c. 989. C.
 Arbitri vocabulum in testamentis pro boni viri arbitrio accipitur. T. 7. c. 1090. B.
 Arbitrio iudici non omne, quod in iudiciis accedere potest, debetur, & est in obligatione. T. 4. c. 1000. D.
 Ab arbitrio iniquo an appellari possit. T. 5. c. 892. B.
 Arbitro an pena, & quando interveniat. T. 5. c. 988. B. C.
 Verbum *arbitrio* accipitur non pro libero, & dissoluto arbitrio heredi, sed pro arbitrio boni viri. T. 6. c. 683. D.
 Arbitro non stare non liberum est, sed in arbitrium consentire. T. 8. c. 442. B.
 Arbitro vero qui adstringatur. T. 8. c. 758. B.
 Ab arbitrio compromissario appellari non potest. T. 9. c. 590. C. consultationibus regis permittitur. Ibidem C.
 Arbitria iudicium plerumque periculosa sunt. T. 5. c. 122. C.
 Arbitria linneri nunc dicantur. T. 5. c. 988. D.
 Arbitrum quae ab arbitrio excusant. T. 5. c. 177. E. & c. 178. A.
 Arbor, quae in alienas aedes, vel in agrum vicini imminet, ut sublevari potest. T. 1. c. 482. A.
 Arbor origini cedit, non alimento. T. 4. c. 143. D.
 Arbor quo iure retineri possit. T. 8. c. 940. A. B.
 Arbor consanguinitatis, & error Doctorem in pectura graduum. T. 9. c. 918. B.

Arbor vicini si in vicinum praedium radices porrexit, cadere eas vicino non licet. T. 9. c. 1140. D.
 Arbor cui legata est, an possit eam exillipare. T. 10. c. 524. C.
 Arboris portor, si praeteritis rami actu homo perierit, ut pociendus. T. 1. c. 505. D.
 Arborem legatum an legatarius radices exillipare possit. T. 7. c. 1058. B. an eam repullantem vindicare possit. Ibidem B.
 Arborem si heres in fundo fructuario possiderit, an eam postea invito fructuario exillipare possit. T. 7. c. 1345. D.
 Arborem consanguinitatis qui dicit, errat. T. 9. c. 674. E.
 Arbore legata in citam videantur radices legata. T. 7. c. 1058. B.
 De arbore sita in urbe prope aedes vicini, & de spatio intermittendo. T. 9. c. 1141. A. & sequi.
 De arbore in consinio, vel prope consinium posita. Ibid. C.
 De arbore vicini, quae ludit omnes radices suas in meum lundum. Ibidem B.
 Arborea lumen an sint in fructu. T. 3. c. 692. B.
 Arborea qui cadunt, coercentur ut latrones. T. 3. c. 225. D.
 Arborea fructificans qui ceciderint, quibus penis afficiendi. T. 1. c. 501. B.
 Arborea si per furtum case sine, inf duplex, quae rei nomine seu conventum. T. 3. c. 451. A.
 Arborea an sint in fructu. T. 4. c. 192. E. in sylva data in dotem hac dissilio notatur, an sit caedua, an non caedua. Ibidem E. & c. 193. A.
 Arborea sunt superficies fundorum, hinc appellatio superficiei latior, quam aedificii. T. 4. c. 145. B.
 Arborea propter umbram non succidantur, sed subleantur iure succidantur tantum si iudicium dirimendorum causa. T. 7. c. 475. C. D.
 Arborea colluare quid sit. T. 7. c. 454. D.
 Arborea si venditor, dum fundum venditum tradit, exciderit, vel exillipaverit, emptori tenetur ex emptio. T. 7. c. 745. D.
 Arborea subleantur quid sit. T. 7. c. 454. C.
 Arborea exstantes quomodo sint. T. 10. c. 756. B. C.
 Arhorum furum casarum. T. 3. c. 225. C. D.
 Arhorum furum casarum ioterdictum. T. 1. c. 835. A. & c. 866. E. 867. A.
 Arhorum iuxta aqueductum posita; tum iuxta. T. 2. c. 835. D.
 Arhorum terminorum everiores ut puniendi. T. 1. c. 503. E. & c. 504. A.
 Arhorum ius in consinio positarum. T. 1. c. 70. C.
 Arhorum furum casarum actio. T. 7. c. 480. B.

Arborum venditarum an numeratione pretii emptor dominus fiat. T. 7. c. 805. A.

Arborum vicinarii rami quomodo supputandi. T. 9. c. 1140. B. C.

De arboribus furtim cæcis. T. 6. c. 461. E.

De arboribus cadendis interdici quod, an, quando, & cui detur. T. 7. c. 454. B. duplex et ibid. B. C.

De arboribus adimendis. T. 9. c. 1139. E. & c. 1140. A. & seq.

De arboribus sublandis. Ibidem c. 1139. & c. 1140. A. & seq.

De arboribus cadendis, quæ vicio nocent, interdici. T. 9. c. 1139. E.

De arboribus coerendis. Ibid. E.

De arboribus collucandis. Ibidem E.

Arca quæstoria. T. 2. c. 580. D.

Arca vinaria. T. 2. c. 775. E.

Arca funeris. T. 3. c. 312. A.

Arca præfecturæ. T. 2. c. 680. D.

Arca di Imperatoris, qui Ecclesiæ astra vetacrat, cum ad Ecclesiæ ipse confugit, hitoria. T. 10. c. 831. B.

Ararii qui sint. T. 2. c. 773. C.

Ararii Ecclesiæ quam sint. T. 10. c. 816. C. D.

Ararius. T. 8. c. 497. A.

Arere aquam est curare, ne fluat aqua iular torrentis. T. 5. c. 695. E. & c. 655. A.

Arcus, seu opus arcuatum quid dicitur. T. 5. c. 672. E.

Arcum fabricæ. T. 2. c. 1122. D.

Archistri qui sint, & eorum immunitates. T. 2. c. 756. B.

Archistri quid accipere possunt ab ægros. T. 2. c. 757. B.

Archistri ab onere metatorum excusantur. T. 2. c. 975. A. B.

Archistri delinchi qui in locum constituitur, ut probandos. T. 2. c. 757. D.

Archiatrum dignitas. T. 2. c. 908. B. C. & c. 975. C.

Archiatrum causis pertinuisse ad cognitionem Præfecti prætorio. T. 9. c. 1025. B.

Archidiaconatus dignitas tribuit iurisdictionem in quibusdam locis. T. 6. c. 876. C. D.

Archidiaconus ut eligendus. T. 2. c. 1145. D. E.

Archidiaconus Vicarius est Episcopi in omnibus. T. 6. c. 815. D.

Archidiaconus maior Archiepiscopato. T. 6. c. 818. E.

Archidiaconi sunt Prælati. T. 6. c. 778. B.

Archidiaconi in majori Ecclesiâ sunt habent officiales. T. 4. c. 959. B.

Archidiaconi dicuntur Chorepiscopi. T. 10. c. 810. D.

Ab Archidiaconi non appellatur Episcopus, sed Archiepiscopus. T. 5. c. 989. B.

Ad Archidiaconum spectat omnis disciplina Clericorum post Episcopum. T. 6. c. 958. B.

Archigerones qui sint. T. 10. c. 813. B.

Archiguberni an testentur jure militari. T. 8. c. 149. C. D.

Archiepiscopus, & Patriarcha idem. T. 2. c. 1049. B.

Archiepiscopus Ecclesiâ potest alii assignare, etiam si nulla tuitis causa removendi primi possit. T. 6. c. 822. E.

Archiepiscopus olim Metropolitano erat superior. T. 5. c. 1000. C.

Archiepiscopus nullam habet potestatem in subditos suffraganeorum ejus, nisi ad eum provocatum sit. T. 5. c. 944. C.

Archiepiscopi Bituricensis, & Archiepiscopi Burdigalensis controversia de primatu Aquitanæ. T. 6. c. 808. A. & c. 825. D.

Archiepiscopo præfertur crux triplicata. T. 6. c. 835. C.

Archimandrite Monachorum præfati. T. 10. c. 820. B.

Archimandrite quali latebrarum Prælati. Ibidem B.

Archipresbyter ab Archidiacono eligitur, ab Episcopo confirmandus. T. 6. c. 984. B.

Archipresbyter subjectus Archidiacono. T. 6. c. 816. E.

Archipresbytero animarum cura incumbit. T. 5. c. 984. B.

In archiepo desideratur prudentia. T. 10. c. 1037. B.

Architectorum privilegia. T. 2. c. 769. A.

Arca est maxima pars domus, superficies verò minima, si cum solo confectur. T. 4. c. 245. B.

Arca aliena vendita non domino an venditor sumptus in ædificum factos repetere possit. T. 5. c. 1004. D.

Arca est prædium urbanum: qui ruri dicitur ager, non arca, nisi sic sit frumentum. T. 5. c. 948. E.

Arca si legatur, & postea imponatur ædificum, an legatum per hoc extinguatur. T. 7. c. 1031. B.

Arca vendita, & inædificata ab emptore, postea evicta a domino, an sumptuum inædificationis ratio habeatur. T. 7. c. 810. B. C.

Arca vendita certo pretio, & ut domum ædificet, ædificataque domus partem mihi retrahas, an agi possit ex vendito. T. 7. c. 744. C.

Arca qual: prædium sit. T. 8. c. 943. D.

Arca quæ modis accipitur. T. 7. c. 407. D.

Arca domo, ut partem ædificii arce impoliti mihi reddas, ex tali contractu, qui nomine certo caret, an detur actio præscriptis verbis. T. 6. c. 61. B.

Arcarum redditus. T. 3. c. 233. B. C.

Arcas vacuas occupare, & ædificare olim certis casibus permittitur. T. 3. c. 554. B.

Arclatendum respública fuit celebris in Galliâ, ab Aufonio altera Roma dicta. T. 7. c. 1378. B.

Arclarii testes esse non possunt. T. 9. c. 277. A.

Areopagitæ nactus judicabant. T. 10. c. 390. D.

Argentaria, & tutela comparatur. T. 4. c. 923. A.

Argentaria taberna. T. 7. c. 1151. L.

Argentariæ sunt regales. T. 2. c. 1316. A.

Argentariæ rationes quodammodo publicæ sunt. T. 9. c. 5. B.

Argentarius etiam dicitur coactor. T. 4. c. 968. A.

Argentarius publica persona est. T. 5. c. 38. B.

Argentarius quis dicitur. T. 9. c. 4. A.

Argentarii. T. 2. c. 768. B.

Argentarii minores qui dicantur. T. 3. c. 168. E.

Argentarii & tutoris comparatio. T. 4. c. 923. A.

Officium utriusque est publicum, & virile. Ibidem A.

Argentarii qui dicuntur. T. 4. c. 108. D. bi erant ratiocinatores optimi, Ibidem E. quorum usus est necessarius, sed quandoque periculosus. Ibidem c. 209. A. verba Senecæ de hisce. Ibid. B.

Argentarii officio quid incumbit. T. 4. c. 923. A. B. C.

Argentarii qui, & quod eorum exercitium, & officium fuerit. T. 5. c. 35. A. B.

Argentarii an, & quando, & ubi rationes suas edere cogantur. T. 7. c. 145. A.

Argentarii heres. T. 9. c. 129. B.

Argentarii qui, & quod eorum exercitium, & officium fuerit. T. 5. c. 35. A. B.

Argentarii an, & quando, & ubi rationes suas edere cogantur. T. 7. c. 145. A.

Argentarii qui pro aliis constituerunt, conveniri possunt in excusatione. T. 9. c. 161. A.

Argentarii sepe olim interveniebant, & novatione non facta alienas obligationes suscipiebant. T. 9. c. 160. E. & c. 161. A.

Argentarii. T. 9. c. 129. B.

Argentarii rationes suas cuique edere debent. T. 9. c. 1. A.

Argentarii soli, qui ad se recipiant aliena debita, & recepto obligantur. T. 9. c. 160. B.

Argentarii teneantur ad id, quod interest actione in factum. T. 9. c. 4. E.

Argentarii solebant ferre semper conficere rationes contrahentorum. T. 10. c. 873. C.

Argentarii dilatio non datur ob causam perferendam rationem ex provincia nisi ex iusta causa. T. 4. c. 924. C. D.

De argentario decoctone, qui abjecti mens argentarii foro cedit. T. 6. c. 328. D. E.

Argentarium varia nomina. T. 1. c. 918. B.

Argentarium officium. T. 2. c. 1158. A.

Argentarium privilegia. T. 2. c. 757. C.

De argentarium rationibus edita. T. 3. c. 166. A.

Argentarium socii. T. 4. c. 944. B.

Argentarium, & mensæ usus necessarius propter utilitatem publicam. Ibidem B.

Argentarium acceptum etiam con-

stitutum dicitur . T. 5. c. 280. E.
 Apud argentarios in pecuniâ deposita quæ ratio habetur eorum post privilegia, & quæ ante privilegia. T. 4. c. 210. B.
 Argentarioi sæpe adhibitos fuisse in recepto, & in constituto. T. 9. c. 265. A.
 De argentarioi iudicium. T. 4. c. 914. B.
 Argentarioi an dilatio ad rationes conficiendas detur. T. 5. c. 336. D.
 In argentarioi singularia quædam, & quæ sint. T. 6. c. 625. C.
 De argentarioi, qui mensas habent positas in foro permutandis precuniis accepto collybo. T. 9. c. 1199. D.
 Cum argentarioi semper intelligitur sonus tacitum contrahi. T. 10. c. 452. A.
 Argentum pulsatum, pulsatum, vel pollatum, *Argent de coupelle*. T. 3. c. 591. C.
 Argentum, vel aurum mobilibus legatis non debetur. T. 1. c. 433. E.
 Argentum legatum an dividi possit. T. 7. c. 1092. B.
 Argentum primum quod est. T. 9. 1450. A.
 Argentum pulsatum quid sit. T. 10. c. 448. A.
 Argentum æreum quid sit. T. 10. c. 562. C.
 Argenti facti, & insecti appellatio quæ continentur. T. 1. c. 809. C.
 De argenti pretio, quod thesauris inferior. T. 2. c. 780. C.
 Argenti natura, sive substantia quæ, & qualis sit. T. 5. c. 395. C.
 Argenti, vel auri male vindictio. T. 7. c. 237. B.
 Argenti certum pondus dare iustus an liberetur pro eo dando pretium. T. 7. c. 1323. C.
 Argento potatorio legato, quæ debentur. T. 1. c. 439. E.
 Argento, sive massâ argenti subrepti, quæ actio competat. T. 5. c. 590. C.
 Argento legato an cedat argentum promerale. T. 7. c. 537. E.
 Argento legato quale argentum debetur. T. 10. c. 1129. C.
 Argentea omnia olim in argento, non in intellectui deputabantur. T. 7. c. 945. E. & c. 967. A.
 Argentea vasa empturo inspicienda data si ingtinere perierint, cuius sit periculum. T. 7. c. 859. A. B.
 Argentea, vel aurea vasa an sint in auro, vel argento. T. 7. c. 967. A.
 Argentei idem est, quod accusasse. T. 8. c. 275. E.
 Argenta singula non sunt pars navis. T. 5. c. 81. D.
 Argenta ex vulgaribus dictis ducta an firma ubique sint. T. 8. c. 276. D.
 Argenta a majore ad negandum valent, ad affirmandum vero non. T. 8. c. 670. A.
 Argenta levia, & mediocria non

planè sufficiunt ad probationem. T. 10. c. 965. E.
 Argenta a majore ad minus, & a minori ad majus sunt infirmissima iure. T. 10. c. 522. D.
 Argentari a majore, vel minori non licet in his, quæ sunt mens imperii. T. 7. c. 953. D.
 Argumentatio periculosa, captiosa, & cavillatrix. Vide, Sorites.
 Argumentatio ducta ex propositione falsa nihil valet. T. 10. c. 298. B.
 Argumentationes pseudomene. T. 5. c. 536. A. B.
 Argumentatur a ratiocinatorum ad rationes. T. 7. c. 456. E.
 Argumentum ab actore municipum ad tutorem valet. T. 4. c. 1042. C.
 Argumentum a repub. ad pupillum valet, & e contrario. Ibidem C.
 Argumentum a majore ad minus tantum valet ad negandum, argumentum vero a minori ad majus ad affirmandum. T. 4. c. 1405. D.
 Argumentum punctionis tacite est diuturna acceptio usurarum totius pecunie. T. 4. c. 839. C.
 Argumentum ab actore civitatis ad tutorem pupilli valet. T. 4. c. 397. C.
 Argumentum a conjugatis affirmativum non valet, quod Quintilianus non magnopere probat. T. 4. c. 695. D. locus vero, si negativus. Ibidem E.
 Argumentum a conjunctis ad divisa an semper locum habeat. T. 4. c. 230. C.
 Argumentum a solutione ad constitutum. T. 4. c. 175. A. constitutum est in illa solutionis in multis, non per omnia. Ibidem A.
 Argumentum a stipulatione ad legatum in jure frequens est. T. 4. c. 460. D.
 Argumentum a toto ad partem non valet, & alia est ratio totius fundialis civitatis partis. Tom. 4. c. 518. E.
 Argumentum a servitute urbana ad servitutem rusticam an procedat. T. 1. c. 675. E.
 Argumentum semper rectè deducitur ab actione in rem ad actionem ad exhibendum. T. 5. c. 378. A.
 Argumentum Seneca de non commutendo sermone secreto dormienti. T. 6. c. 236. C.
 Argumentum a majore ad minus, vel contra, in tractatu meri impetii cur non valeat. T. 7. c. 54. C.
 Argumentum est optimum ab actionibus empti ad adititias actiones. T. 9. c. 397. A.
 Argumentum a comparatione a pari, non a majore. T. 9. c. 490. A.
 Argumentum a similitudine, vel inductione. Ibidem B.
 Argumenti nomen quæ continentur. T. 10. c. 1129. D.
 Ariata quæ civitas. T. 2. c. 838. A. B.
 Arioli, si de capite Principis, vel de

summa reipublice consulti respondent, capite puniuntur. T. 1. c. 503. A.
 Aristo peritissimus privati & publici juris, antiqui & recentis. T. 6. c. 158. A.
 Aristoteles sapientie magister appellatur. T. 5. c. 450. E.
 Arithmetica proportio ut a geometrica dilat. T. 1. c. 1064. B.
 Arithmetica proportio servatur in commutationibus. T. 4. c. 289. C.
 Arithmetica proportio quæ est. Ibidem D.
 Arius ad publicum declinavit post Forum Constantinianum. T. 3. c. 657. B. C.
 Arma armis propulsare omni jure comparatum est. T. 5. c. 126. C.
 Arma qui adversus remp. moverit, lege nulla majestatis abscondendus. T. 1. c. 514. A.
 Super arma jurandi non apud Francos, & Saxones. T. 2. c. 519. C.
 Arma armis repellere licet. T. 4. c. 654. B.
 Arma ludrica, vel luseria quanam appellata, & quibus apposita. T. 6. c. 249. D.
 Arma, & libri an consecrantur. T. 8. c. 91. D.
 Arma militum pignori obligari non possunt. T. 9. c. 1208. C.
 Arma nulla barbaris vendantur. T. 9. c. 349. E.
 Arma cur postliminio non reddantur. T. 10. c. 5076. B.
 De armis. T. 9. c. 128. D. & c. 370. A. 7.
 Armorum appellatio quæ continetur. T. 2. c. 122. E.
 Armorum fabricæ. Ibidem B. C. D.
 Armorum fabricam privato habere non licet. Ibidem C.
 Armorum appellatio quot, & quibusnam rebus competat. T. 5. c. 285. B.
 Armorum usus infcio Principe sit interdictus. T. 2. c. 833. D.
 Armorum publicæ fabricæ. T. 9. c. 370. B.
 In eis erant constituti certi fabriq. centes. Ibidem B.
 Armorum fabricam privati non licet habere. Ibidem B.
 Armorum fabrica sub quonam fuerint olim magistratu. T. 10. c. 847. A.
 Armamenta si nauata fregit, an id imputetur vectoribus. T. 3. c. 684. B.
 Armamenta vocabulum nauticum, vulgò *la Sarte*. T. 6. c. 448. B. & c. 473. B.
 Armamenta navis an continentur vindicatione navis. T. 7. c. 235. C.
 Armamenta navis quæ dicuntur. Ibidem C.
 Armamentaria sint sub cura Patrum civitatum. T. 2. c. 1222. D.
 Armennæ sunt bona regalia. T. 2. c. 1323. C.
 Armata vis. Vide, Vis.
 Armati milites conductores esse prohibentur. T. 10. c. 930. C.

Armeniz quatuor. T. 2. c. 1086. C. Armeni collocabant sine dote puellas. T. 2. c. 1059. C.
 De Armeniis. Ibidem C.
 Armata navis differunt a mercibus. T. 5. c. 533. C.
 Armilla manuum. T. 3. c. 172. B.
 Arra in emptione tantum intervenit, non in locatione. T. 3. c. 104. E.
 Arra venditionis, aut locationis, aut nuptiarum est vinculum. T. 3. c. 303. D.
 Arra venditionis, aut locationis, aut nuptiarum vinculum quo sensu dicitur. Ibid. D.
 Arra est argumentum emptionis, & venditionis, & quod arrae nomine datur. T. 1. c. 110. E.
 Arra quomodo modo dicitur pignus. Ibid. c. 111. A.
 Arra fidem facit contractus facti, ac totius pecuniae solvendae. Tom. 5. c. 606. B.
 Arra dicitur & pactum, & contractus. T. 4. c. 151. B.
 Arra est tantum argumentum emptionis. T. 5. c. 512. B.
 Arra, non secuta emptione, quae actione repetatur. Ibid. B.
 Arra an sit pars pretii. T. 7. c. 705. B.
 Arra solita est dari in argumentum sponalium rite contractuum. Ibid. D.
 Arra non est argumentum emptionis contractus. Ibid. B.
 Arra, & pretium quid differant. T. 7. c. 752. C.
 Arra nun auferenda est, sed complenda. T. 9. c. 195. A.
 Arra est pignus. Ibid. A.
 Arra est, quod praerogatur, ut reliqua ex huius conventionis sequantur. T. 10. c. 659. E.
 Arra quomodo repetatur contractui dissoluto. T. 10. c. 1008. B.
 Arra an veniat in actione empti. T. 10. c. 1014. D.
 Arra, sicut in emptione, ita in locatione intervenit. T. 10. c. 1043. C.
 Arra contractus sunt adminicula. T. 1. c. 927. D.
 Arra quamquam ratione sunt contractus adminicula. Ibid. D.
 Arra sponalium. T. 2. c. 312. A. B.
 Arra dato an deintretur rem. T. 7. c. 712. B.
 Arra in venditione adhibetur ius. Ibidem A.
 Arra vinculo rem adstringunt. T. 9. c. 435. A.
 Arra sponalium sequitur nuptiis redduntur, vel imputantur in donationem propter nuptias. T. 9. c. 434. E.
 Arra sponalium non redduntur, si intervenit mors sponsae, & hac sola impeditur nuptias. T. 9. c. 435. C.
 Arra repetuntur actione ex empto, vel conditione sine causa. T. 9. c. 285. B. C.
 Arra sponalium. T. 9. c. 419. A.

Arra quando redduntur in duplum. Tom. 9. c. 436. C.
 Arra sunt veluti pignora. T. 9. c. 285. B. non tantum nummiantur arrarum nomine, sed etiam aliae res. Ibid. B.
 Arra, quae dantur in sponalibus sunt annui, moenia. T. 9. c. 285. B. si nuptiae non fiant, quid fiet. Ibid. A.
 Arra, vel fideiussoridatio an faciat rem minus integram. T. 10. c. 1008. A.
 Arra dato est contractus. T. 10. c. 1015. A.
 Arram qua actione emptor, dissoluto emptione mutuo consentiens, repetat a venditore. T. 7. c. 752. B.
 Arrarum datio contractus est. T. 2. c. 312. A.
 Arrarum datio contractus est, qui praecedit nuptias. T. 9. c. 419. B.
 Arrarum datio contractus dicitur. T. 9. c. 27. E.
 Arrarum datio est contractus. T. 9. c. 434. C.
 Arrarum dationes nullam scripturam exigunt. Tom. 9. c. 284. B. contractibus adnumerantur. Ibid. B.
 Arrarum poena quae. T. 9. c. 285. A. & E.
 Arrarum nomine in quadruplum, hodie in duplum spona plebitur, si ejus culpa sponalia dissolvantur. T. 10. c. 712. E.
 Arras dat emptor venditori, non perfectio contractus culpa venditoris, nullitatem venditoris arras in duplum. T. 9. c. 285. A. non perfectio contractus culpa emptoris, emptor arras perdit, quas dedit. Ibidem A.
 Praeter arras an etiam poena addi possit in sponalibus. T. 10. c. c. 551. B.
 De arras quid fiet, si venditio sit perfecta, nec ab ea recedatur. Ibid. T. 9. c. 285. A. B.
 De arras sponalium. T. 9. c. 418. B. & seq.
 Arrabonici contractus. T. 9. c. 284. B.
 Arrale pactum. T. 9. c. 27. E. ex eo pacto datur actio. Ibid. E.
 Ex arrali pacto quae paciscentibus paretor actio. T. 10. c. 1014. D. & seq.
 Arrilatores. T. 2. c. 312. A.
 Arriani, sive Porphyriani. T. 10. c. 813. C.
 Arrianorum patabaptismata damnata. T. 2. c. 1088. D.
 Arrium appellatio an contineatur oves, & boves. T. 10. c. 1116. B.
 Arrigantiae medium nomine caret. T. 1. c. 774. A.
 Arrigatio, & emancipatio est minimae capitis diminutio, an liberat quoque obligationibus praecedentibus. T. 4. c. 228. A.
 Arrigatio per quem olim fiebat, & quomodo. T. 8. c. 910. B. quae

nam prohibenda. Ibid.
 Arrigatio minoris tutelae, & cuius ram finiri. T. 9. c. 603. D. E. & c. 607. A.
 Arrigatio acquiritur dominium. T. 9. c. 103. B.
 Arrigator qua actione, nomine arrigati, conveniri possit. T. 5. c. c. 159. A.
 In arrigatore quem datur actio. T. 8. c. 1043. C.
 Arr est eorum, quae fiunt. T. 1. c. 723. B.
 Artis, & naturae comparatio peregrina. T. 1. c. 916. B. & c. 917. A.
 Artis, seu operae pretium est levamentum. T. 4. c. 968. C.
 Artem iudicari quae exercent, ius provocandi non habent. T. 1. c. 511. E.
 Artem Grammaticam scripsit Quintus Rheimius Palammon. T. 4. c. 1473. B. C.
 Artes magicae prohibentur. T. 9. c. 1457. A. & seq.
 Artium liberalium professorum numerus. T. 2. c. 810. B.
 Artium liberalium professores a civilibus muneribus excusantur, non eorum filii. T. 2. c. 744. E. & c. 755. A.
 Artium liberalium professorum munus, ac dignitas. Ibidem. c. 755. A. & seq.
 Artium maleficarum crimen. T. 9. c. 1470. E.
 Artemo quid. T. 8. c. 651. B.
 Artemo non est pars navis. Ibid. B.
 Artemon pro artemodonem idem est. T. 7. c. 1324. B.
 Articularis morbus a personalibus excusat muneribus. T. 2. c. 753. B.
 Articulationum Senatus-Consultum. T. 9. c. 1142. B.
 Articulus sed non est semper discretivus, item sed est non semper est conjunctivus. T. 4. c. 72. D.
 Articulus Numer. Vide, Nunc.
 Articulus De augeat significationem. T. 9. c. 349. E.
 Articulus causae improbitate sententia dicitur. T. 9. c. 1066. C.
 Articuli omnes, omnesque casus, omnes causae, five species sigillatim legibus, aut Senatus Consultis comprehendi non possunt. T. 6. c. 90. B. & seq.
 Articulus Ex significatur causa, articulus propter occasionem & sic aliud est causa, aliud occasio. T. 4. c. 659. A.
 Ex articulo do, ut faciat, dari in factum civilem actionem. T. 9. c. 251. D.
 Articuli sunt, qui extruunt. T. 10. c. 1033. D.
 Articuli immunitates. T. 2. c. 767. B.
 De artificum dispositione. T. 2. c. 1146. B.
 Artificum illicitae conventiones quomodo coercentur. Tom. 10. c. 1033. A.

- De artificibus ad diversa opera deputatis, & ad rem privacam, vel domesticam pertinentibus. T. 9. c. 115. B. & seq.
- Artificium est habitus animi, non officium. T. 7. c. 976. B.
- Artificium & officium in quo differant. T. 10. c. 1125. A. B.
- Artificio artificum, officio officiorum, artificio officiorum mutari; non etiam officio artificum. T. 3. c. 229. B.
- Arvalis fratres. T. 3. c. 289. E. c. 299. C. D.
- Arvalis fœdalis. Ibid. c. 289. E.
- As minutus. T. 7. c. 630. E.
- As quid, & ejus appellatio quænam continetur. T. 8. c. 972. D.
- Asctæ, vel asctæriz, quinam sint. T. 10. c. 819. E.
- Asctæz an sint alii, quàm monachi. T. 10. c. 820. B.
- Asctæriz psallant quasi præfixæ. T. 1. c. 136. E.
- Asctæris concessa privilegia. T. 3. c. 6. D. E.
- Asctæria a monasterio separantur. T. 3. c. 221. E.
- Asctæriz quæ sint. T. 1. c. 536. E. & T. 1. c. 21. E.
- Asctæria a Canonici separantur. T. 2. c. 1104. B.
- Asiarchia. T. 1. c. 1028. A.
- Asiarchæ. Tom. 2. c. 1124. A.
- Asius machinatorius. T. 10. c. 1124. E. & c. 1125. A.
- Asini machinatorii. T. 1. c. 429. E.
- Aspectus urbis ne ruinis deformetur, cautum fuit, ne ædibus junctæ legari possint. T. 4. c. 1331. A.
- Asperi nummi qui dicuntur. T. 9. c. 1199. D.
- Asperum, & iniquum sæpe jus civile. T. 4. c. 403. C.
- Aspiratura quid. T. 3. c. 267. A.
- Altarius. T. 3. c. 187. D.
- Altacula, chens. T. 2. c. 890. C.
- Altacula quis. T. 9. c. 440. D.
- Altario secunda. T. 1. c. 459. A.
- Altario nulla est nisi partes presentes sint. T. 10. c. 698. C.
- Altationes persulorum. T. 1. c. 1035. B.
- Altior quæ dicatur. T. 1. c. 458. E.
- Altior si provocet, quanti cavere debet. T. 1. c. 519. C.
- Altissiles unde dicti. T. 6. 947. B.
- Altissiles. T. 9. c. 121. A.
- Altissus & locupletis, qui possident bona immobilia, utrùm satisficiant. T. 6. c. 45. E.
- Altignationem libertorum, & multa alia liberis non auctoritate cedendo. T. 4. c. 893. A. B.
- Altis distributio in quæ uncias fieri debeat. T. 1. c. 159. D.
- Altis, ætque diversæ significationes. T. 1. c. 18. 7. C.
- Altis partes quot, & quænam sint. T. 1. c. 110. D.
- Altum an tunc uncia efficiant, quot tellatur videret. Ibid. D.
- Altium distributio quibus non bene nota est, temere accedunt ad juris disciplinam. T. 7. c. 1328. E.
- Altissimum facere quid sit. T. 2. c. 1199. D.
- Altissimum. Ibidem D.
- Alter, & alium quid inter se differunt. T. 3. c. 452. A. B.
- Altipulandi, & altipulandi discrimina. T. 1. c. 939. A.
- Altio animo, seu doloso, & callido. T. 2. c. 1199. D.
- Altirologi res omnes revocant ad duodecim partes. T. 1. c. 1094. C.
- Altissimus, & Altissimus quoniam modis differant. T. 3. c. 655. C.
- Pro altitia sapientia ubi dicatur abusione verbi, non proprietate. T. 6. c. 357. C.
- Altiorum vis, & jus. T. 1. c. 1056. D.
- Altissus, vel Altissus altissus gallicè franches, sanctissus. T. 1. c. 530. C.
- Altavus, & altavia in quo gradu cognationis. T. 8. c. 1036. C.
- Altageoz quinam apud Aristophanem. T. 8. c. 897. D.
- Athenagoras dicitur in dotem dedisse centena milia solidorum. T. 4. c. 283. D.
- Athenis duplex judicium in reis erat. T. 7. c. 1226. C.
- Athenienses in quo maxime circa materiam legum differunt a Laedemoniis. T. 8. c. 894. A.
- Athletæ a tutelis vacare. T. 1. c. 1027. E.
- Athletæ civilium munerum immunitatem habent. T. 2. c. 758. D. E.
- Athletæ certaturi, cibi genere certo ante pascuntur. T. 7. c. 855. C.
- Athletæ decertaturi certis cibis pascuntur. T. 10. c. 465. E.
- Athletæ victores quid consequantur. T. 10. c. 703. C.
- Atgeoz. T. 8. c. 210. A.
- Atinurus. Ibidem A.
- Atinurus. T. 1. c. 522. A.
- Atinarii qui dicuntur. T. 9. c. 533. D.
- Atinarii sunt hi, ad quos pertinet cura, mundities, & nitor atrii. T. 4. c. 802. D.
- Atinenses servi. T. 3. c. 289. A.
- Atrium unde dictum. T. 4. c. 802. D. & T. 9. c. 533. D.
- Atrociora delicta. Vide, Delicta.
- Atrocitas nec legem, nec modum habet. T. 9. c. 1109. A.
- Attejus Capito, & Attejus Pacuvius. T. 8. c. 581. B.
- Attilia, vel Attilia, vel Atinia lex quænam fuerit. T. 8. c. 951. D.
- Attilianus tutor quinam fuerit. T. 8. c. 919. E.
- Attiliani tutores qui dicuntur. T. 9. c. 554. C.
- Attrellatione res propria pignorat fit furtiva, non redditione facta in domini potestatem. T. 10. c. 248. A. B.
- Attribuere, & assignare idem est. T. 4. c. 1379. C.
- Attrellens qui. T. 8. c. 521. E.
- Attrellens quæ Civitas. T. 3. c. 121. D.
- Attrellia, cæza. T. 2. c. 740. C.
- Avartia illata mortalium discernit proprietatem, & possessionem. T. 4. c. 516. D.
- Avartia hominum illata possessio, non proprietatemque discevit. Tom. 9. c. 1082. C.
- Avartia hominum illata proprietatem a possessione discernit. T. 9. c. 1005. C.
- Avartia summa Romanorum argumentum certissimum quod. T. 9. c. 1455. A. B.
- Avastur, & avastur quid sit apud Gallos. T. 2. c. 544. B.
- Avastur vox vulgaris unde deducitur. T. 9. c. 907. B.
- Auctio, & licitatio fieri solent presentia pecunia, græca fide, punicæ fide. T. 3. c. 705. E.
- Auctio publica. T. 9. c. 130. C.
- Ex auctione, quam quis nomine alieno facit, an emere possit. T. 5. c. 741. B.
- Auctiones publicæ, præcone, vel apud priorem sub hasta vendentes, & addicentes h, cuiusnam iussu præfatis temporibus fierent. T. 5. c. 92. E.
- In auctionibus quis præferatur. T. 4. c. 149. C.
- Auctor, idest, venditor, auctor pecunie. T. 1. c. 1037. D.
- Auctor quam differentiam facit inter ea, & perit ut immiscet se, qui ex hereditate cepit aliquid, non immiscet se, qui per hereditatem aliquid capit. T. 4. c. 192. B.
- Auctor elegantem rationem J. C. ad l. 28. de Condit. indelicet, recusat. T. 5. c. 477. B. & seq.
- Auctor contra Accursum ex leg. 101. ad S. Macedon. quam explicat, differit. T. 5. c. 439. E.
- Auctor illaudatus eoque ex stipulatu, neque ea emptio de evicutione tenetur. T. 5. c. 872. B.
- Auctor pauci omnium, quæ DD. in l. 2. de reh. credit. contulerunt, attingere, & explicare promittit. T. 5. c. 390. C.
- Auctor ad dubitationem, ex qua Accursum se non potuit capere, ex l. 2. §. fidi, mandat respondet. T. 5. c. 465. B.
- Auctor quæ ad l. 2. §. Colonus, locat. & condisponit, de usu quotidiano sunt. T. 5. c. 528. B.
- Auctor contra Accursum, & omnes DD. ea paragraph. 1. l. 21. mandat, quæ l. 1. §. Constat, §. quoniam obstat visa fuit, disputat, illorum rationem ut minus idoneam refutat. T. 5. c. 452. C. & seq.
- Auctor summè notanda proponit ad l. 67. §. 1. pro facia. T. 5. c. 494. E. & c. 495. A. B.
- Auctor inordinatam dispositionem tutorum, & legum ex libris Pauli J. C. vituperat, & emendat. T. 5. c. 497. C.
- Auctus contra Accursum in l. prædicta de auct. empti ex l. 10. §. qui iniuriarum, de pignat. differit. T. 5. c. 814. B.
- Auctus innumeris adnotavit locos, ubi dicitur, vel dicitur deinde pro promissis usi suæ veteris juris interpretes. Tom. 5. c. 398. E.
- Auctor corrigat locum l. 28. ex mod. cau.

causa. T. 5. c. 99. E.
Auctor contra Accursum in l. 4. de
pañ. sentit. T. 5. c. 49. A. B.
Auctor in l. 15. §. officium, de *aqu.*
pluv. arc. end. pro qui, cui relin-
tendum, & accipiendum censet.
 T. 5. c. 675. B.
Auctor l. cum quantum, de lib. & pos-
sib. explicat, & contra dispu-
tat. T. 5. c. 445. A. B.
Auctor emendat inscriptionem legis
pro socio, & reddit eam legem
lib. 3. a. Pauli ad edictum, de proxi-
mè juncti verbis legis t. cod. sit.
 T. 5. c. 479. A.
Auctor contra glossam disputat. T. 5.
 c. 505. B. & c. 506. A.
Auctor l. stybam, §. doli, de solut. &
Lesam, §. pen. de pet. heredit. con-
tra Accur. explicat, & declarat.
 T. 5. c. 614. D.
Auctor contra Accursum, & Bato-
lum rationatur. T. 5. c. 414. C.
Auctor propter alterum titularum in
scriptum librorum edicti Pauli
 §. C. culpae, & emendat. Tom. 5.
 c. 100. B. & c. 101. A.
Auctor r. repudiati Pruculejanota n.
sententia, Venuleji magnas ratio-
nes in suam se duxisse sententiam
 fatetur. T. 5. c. 71. A.
Auctor unde dicitur. T. 8. c. 781. C.
Auctor quendam Causidicum, qui
 de republica scripsit, notat, qui il-
 lum reprehenderat. T. 9. c. 1113. E.
Auctor errore in suam statet in di-
 positione quarundam constitutio-
 num Gregor. um. T. 9. c. 278. C.
Auctor hujus operis commendat
 omnes Iulianiani constitutiones.
 T. 9. c. 484. E. suadet omnibus, ut
 eas perlegant. Ibidem c. 485. A.
Auctor sequitur forum emptoris, si
 velit evictionis nomine rem desin-
 dere. T. 10. c. 927. C.
Auctor mala fides non perfringit
 bonam fidem emptoris. T. 8. c.
 781. E.
 In auctoris persona si initium sit
 vitiosum, erit etiam in persona
 emptoris. Ibidem C.
Auctor retractatio. T. 9. c. 1498. C.
Auctorem laudare venditorem
 quandocumque, & quoniam modo
 contingat. T. 5. c. 9. B.
Auctorem laudare quidam sit. Vi-
 de. Laudare auctorem.
Auctorem laudare quid. T. 9. c. 1295.
 E.
Auctorem laudare quid sit. Tom. 9.
 c. 585. C.
Auctores juris suas rationes saepe ad-
 stringere solent. T. 4. c. 502. A.
Auctores juris plerique, ut edictum
Adilium, & Intendit, a Platone
 motati sunt. T. 5. c. 655. D.
Auctoritas, id est, evictio. T. 2. c. 560.
 C.
Auctoritas juris. T. 3. c. 181. E.
Auctoritas juris an sit in iudice pos-
 tellate. T. 4. c. 849. C.
Auctoritas tutoris quando pupillis
 necessaria est, & quando non. T.
 5. c. 176. B. & C.

Auctoritas Patris in nuptis con-
 trahendis necessaria est, si praesens
 sit, aut intra triennium rever-
 sus aliis non prohibentur, qui in
 potestate ejus sunt, nuptias con-
 trahere. T. 5. c. 540. C. D.
Auctoritas tutoris minoribus neces-
 saria est non tantum in civilibus,
 sed etiam in criminalibus causis.
 T. 9. c. 603. C. & 604.
Auctoritas est approbatio tutoris
 expressa, quae interponitur in ipso
 negotio pupilli, vel peracto nego-
 tio. T. 9. c. 603. C. D.
Auctoritas negotium perficit. T. 10.
 c. 51. D.
Auctoritatem suam an accomodate
 possit Princeps in cujuscumque inju-
 riam sine consensu ejus. T. 1. c.
 189. D. E.
Auctoritatem defugere quid. T. 9.
 c. 1295. B.
Auctoritatem defugere quid. T. 10.
 c. 1088. B.
 Quae quis auctoritate privati con-
 stituit, separanda ab illa, quae pu-
 blica. T. 4. c. 881. A.
 De auctoritate praestanda. Tom. 9.
 c. 602. A. & seq.
Acupari in aliena silva licet, ni do-
 minus prohibeat. T. 3. c. 89. E.
Acupati an liceat in alieno agro,
 invito domino. T. 7. c. 437. B.
Acupui reditus ad fructuationem
 pertinent. T. 1. c. 427. B. C.
Audentiam in qua ulim habuere
 Episcopi, & Presbyteri. Tom. 10.
 c. 822. C.
Audire, & videre multum differunt.
 T. 1. c. 133. D.
Audiri quocumque adfectoris li-
 bertatis publice interest. Tom. 5.
 c. 377. B.
 De auditione testimonium apud an-
 tiq. fuisse receptum. T. 3. c. 77.
 C. D.
Auditores Servii unde ita dicti. T. 1.
 c. 909. B.
Auditores juris olim Papinianistae
 dicebantur, eique seculum diem
 celebrabant. T. 4. c. 3. E. & c. 4. A.
 Ad auditorium majus res transfer-
 re relatione, & appellatione. T. 9.
 c. 1102. A. & sequi.
 Auditorium habet Episcopus, sed
 non iurisdictionem, aut tribu-
 nal, aut forum. T. 10. c. 822. C.
 In averfa charta idem est, quod opi-
 nographo. T. 3. c. 204. C.
Averaria. Ibidem B.
Averfio quid, & ejus effectus. T.
 8. c. 1059. E.
Averfio quid. T. 9. c. 304. B.
Averfio non fit, cum per partes ven-
 duntur singula. T. 10. c. 443. B.
Averfioni quae venditio est contra-
 ria. T. 9. c. 379. D.
Averfiane vendere, aut locare. T. 1.
 c. 1483. D. & T. 3. c. 204. B.
Averfione venire quid. T. 9. c. 379. C.
Averfione, vendere, vulgo *en bloc*, &
en tasche. T. 9. c. 304. C.
Averfione vendere, id est, alia. T. 10.
 c. 443. D.

Averfione conductre quid sit. T. 10.
 c. 447. E.
Averfiane emere quid sit. Tom. 10.
 c. 1012. C.
Averta quid sit. Tom. 2. c. 991. A.
Avertet, id est, emere. T. 2. c. 302. C.
Aves quae possideri a nobis possint.
 T. 5. c. 715. E. & c. 716. A.
Aves allicifacere evolare, & revola-
 re non possidentur. Ibidem A.
Avium cantus ducit ad avium,
 quidam sit. T. 6. c. 414. E.
Avibus legatis, quae continentur.
 T. 1. c. 436. E.
Avibus legatis an debeantur avia-
 ria. T. 10. c. 1126. B.
Aulere, & movere differunt. T. 5.
 c. 553. C.
Aulidus Namus, & Aulidus Tuca
 qualesnam viri. T. 1. c. 912. A.
Augere, & procreare vim, & signi-
 cationem verborum loqui est. T. 4.
 c. 913. E.
Augeri an possit significatio verbo-
 rum. Vide, Verborum significatio.
Augmentum augere instructi legatum
 detrimenta fatalia minuire, quid
 hoc est. T. 4. c. 180. E. & c. 1181.
 A.
 De augmento legati. T. 7. c. 1107. A.
Augmentum recipit hereditas. Vi-
 de Hereditas.
Augusta non est soluta legibus ca-
 ducariis, quamquam Princeps ei
 tribuit eadem privilegia, quae
 ipse habet. T. 9. c. 717. C.
Augusta an sit soluta legibus, Ib. E.
Augusta idem privilegium utitur,
 quibus Augusta. T. 10. c. 917. D.
Augulix privilegia tribuuntur, quae
 habet Augusta. T. 7. c. 1189. C.
Augustus 12. libros de vita sua
 scripsit. T. 1. c. 879. D.
Augustus Caesar auctor fuit legis de
 divorciis. T. 4. c. 1476. A.
Augustus Imperator censuit de re-
 bus, de negotiis nauticis contro-
 versias finendas, & dirimendas
 esse. T. 5. c. 550. C.
Augustus a Caesare separatus tempo-
 re Trajani. Vide, Trajanus. T. 9.
 c. 1470. E.
Augustus quare Pater Patris fuisse
 nominatus. T. 10. c. 725. E.
Augustus, & Augusta tacitam ha-
 bent hypotheecam ex suis contra-
 ctibus. T. 10. c. 1077. C.
Avia materna respicit nepotem ex
 filia natum, paternam nepotem ex
 filio. T. 2. c. 175. D. E.
 In avi potestate qui fuit, & nunquam
 fuit in potestate patris sui, an is
 debeat alteri, qui fuit in potestate
 patris sui, bona propria conferre.
 T. 4. c. 1037. B.
Avo materis nunquam fuit heredes
 materis sunt. T. 5. c. 544. B.
Avi acquiri possunt hereditas per
 nepotes etiam jussum jure prae-
 rio. T. 9. c. 170. A.
Avi mortui nunquam nepotes ei suc-
 cedant. T. 10. c. 771. D.
Avianus non novum gellum unde do-
 ductum. T. 9. c. 719. C.

Aulus Otilius J. C. qualis. Tom. 1. c. 912. A.
 Aulus Otilius an primus scripserit de legibus Vicenitima; de iurisdictione. Ibid. B. C.
 Aulus Caelius J. C. qualis. Ibid. C. Aurearum. T. 2. c. 891. D.
 Aurarius fufceptor quis fit, & ut creetur. T. 2. c. 880. C.
 Auraria functionis onus negotiorum olim erat onus. T. 10. c. 821. A.
 Aurelianus Imperator multos & familia propria, qui peccaverant, iudiciis, & legibus publicis puniendos dedit. T. 10. c. 945. D.
 Aurea que dicantur. T. 8. c. 316. E.
 Aureus unus pro quot fclertus computatur. T. 1. c. 179. A.
 Aureum iconium, vulgo le coin. T. 5. c. 395. C. D. & T. 9. c. 1449. B.
 Aurei folares, five folstitialles. T. 5. c. 395. C.
 Aurei æstimati. Vide, Æstimati.
 Aurei Iulianiane ælimatio. T. 3. c. 559. E.
 Aureo primus Iulianianus ælimationem certam attulit. Ibid. E.
 Aureorum annulorum ius. Vide, Jus aureorum annulorum.
 Aureorum potestas, five facultas. T. 5. c. 395. D.
 De aureorum annulorum iure liberis dato a Principe. T. 7. c. 124. A.
 Aureorum annulorum ius. Tom. 9. c. 647. C.
 De his, qui aureos adrodunt, & de vultu Principis aureis imprimendo. T. 3. c. 555. D.
 Aureis inter homines negotia & res omnis agi cæpta ex constitutione Iulianiani. T. 3. c. 559. E.
 Aurem vellere tellibus cur olim solebant. T. 7. c. 883. D.
 Auri, vel argenti malle vindicatio. T. 7. c. 237. B.
 Aurifices alii funt, alii de auratoribus. T. 2. c. 768. C.
 Aurificum Privilegia. T. 2. c. 767. C.
 Auris memorie consecrata est. T. 1. c. 1154. A.
 Aurum lultrale quid fit. T. 2. c. 1054. C.
 Aurum indaicum. T. 2. c. 780. D.
 Aurum glebale, aurum oblativum, aurum coronarium. T. 2. c. 891. D.
 Aurum publicum. T. 2. c. 778. D.
 Aurum negotiatorium. T. 2. c. 781. A.
 Aurum factum, vel infectum quid. T. 1. c. 809. C.
 Aurum coronarium. T. 2. c. 779. D.
 Aurum, quid uxoria causa paratum est, vel si paratum erit, multum interefle, utrum ita legetur. T. 7. c. 971. A.
 Aurum legatum an dividi poffit. T. 7. c. 1092. B.
 Aurum argenteum. T. 10. c. 562. C.
 Aurum negotiatorium *æreæ æquæ*. T. 10. c. 564. A.
 Auri illatio. T. 2. c. 777. D.
 Auri publici profectores. T. 2. c. 778. C.
 Auri signati definitio. T. 3. c. 173. E.
 Auri & argenti fodinas etiam pri-

vatis poffidere licere. T. 3. c. 442. A.
 Auri pona quælibet, auri intelligitur puri. T. 1. c. 1335. D.
 Auri sacra fames. T. 2. c. 1040. D.
 Auri libra. T. 2. c. 708. B.
 Auri libra, libra ferici erat. Tom. 2. c. 799. C.
 Auri natura, five substantia quæ, & qualis fit. T. 5. c. 395. C.
 Auri malla si legetur, & ex eo poffea fiat poculum, an legatum extinguitur. T. 7. c. 1031. D.
 Auri libra olim non plaris fuit, quæ libra ferici. T. 9. c. 359. A.
 Auri libra. T. 9. c. 345. C.
 De auri lultralis collatione. Tom. 9. c. 401. E.
 Aurichalcum quidnam fit, & quomodo feribi debeat. Tom. 10. c. 19. C. D.
 Auro factio, & auro infecto quid intelligendum venit. T. 3. c. 173. D.
 Auro legato quænam cedunt. T. 1. c. 439. E.
 Auro legato, an aurea debeantur emblemata. T. 1. c. 119. B.
 Aut male accipi pro aut. Tom. 3. c. 34. E.
 Aut dies est, aut nox est. Tom. 8. c. 578. E.
 Aut articulus disiunctivæ, & fubdisiunctivæ orationis. Ibidem D.
 Aut fumptum pro aut, vel non. T. 10. c. 434. D.
 Authentica argentariorum continere debent quæ, & nomen Consulis, & quæ fit causa, tractat auctor *off. 10. cap. 14*. T. 5. c. 36. A.
 Authentica edimus iudici, inftrumenta adverfario. T. 9. c. 19. C.
 Authenticum inftrumentum, quid ejus vis, & auctoritas. T. 8. c. 877. C.
 Avunculus quis propriè dicatur. T. 8. c. 1036. B.
 Avunculus est cognatus. T. 8. c. 188. C.
 Avunculum deluncti ab intestato præferri confobrinis proximitatis jure. T. 8. c. 180. E.
 Avus maternus refpicit nepotem ex filia natum. T. 1. c. 156. D.
 Avus, vel pater filio, quem in potestate non habet, fubftituere poffit. T. 7. c. 934. B.
 Avus nepoti, quem in potestate habet, an, & quomodo poffit fubftituere alterum nepotem, quem in potestate non habet. T. 7. c. 934. B.
 Avus, & avia in quo gradu cognitionis. T. 8. c. 1036. E.
 Avus nepoti impuberi fubftituit filium, hoc est, patrem ejus nepotis, an patri fubftituito detur annus ad deliberandum. T. 10. c. 784. D. E.
 Avus maternus an numeretur inter parentes. T. 10. c. 1117. C.
 Auxilium commune quid fit. T. 1. c. 879. E.
 Auxilium reftitutionis non datur lueri faciendi causa, cum damno alterius. T. 4. c. 342. C.
 Auxilium libertatis potentius est, quàm manus iniectionis. T. 4. c. 1271. A.

Auxilium mancipio an fetendum, & quomodo. T. 5. c. 1000. E.
 Auxilium reftitutionis, quod conceditur beneficio pietatis, est extraordinarium. T. 10. c. 895. D. & c. 900. E.
 Azo notatus. T. 7. c. 1162. A.

B

Bacrinæ. T. 3. c. 300. E.
 Bajuli. T. 3. c. 590. B.
 Bajuvana lex. T. 3. c. 176. A.
 Ballitarum fabricæ. T. 2. c. 1321. D.
 Ballitarii. Ibidem D.
 Balluca quot conftat uncis. T. 2. c. 791. A.
 Balnea, que funt in domo legata, an debeantur. T. 4. c. 1114. D. E.
 Balnea an unus a focio facere poffit fecundum parietem communem. T. 7. c. 414. C.
 Balnea privata an poffint exigi per inferiores militares Iudices a Provincialibus, qui eos expiunt. T. 10. c. 850. D.
 Balnearii fures qui dicantur. T. 1. c. 859. C.
 Balnearii fures cur gravius coercentur, quàm alii. T. 3. c. 143. A.
 Balneariorum monopoliæ prohibita. T. 9. c. 397. B. & feq.
 Balneum concameratum. T. 9. c. 1174. A.
 Balneum an debeatur, domo legata. T. 10. c. 1163. C.
 Balnei tollitur petitio. T. 2. c. 974. D.
 Balneo publico plures finguli in foli-dum uti poffit. T. 7. c. 1350. A.
 In balneo exftuendo forma obfer-vanda quæ. T. 9. c. 1174. A.
 Balneariorum, & fpectaculorum cura cum olim commiffa. T. 10. c. 844. C.
 In balneis vaporatis nequis habeat cuniculum pergentem in eas ades rectè fervitus conftituitur. T. 7. c. 461. A.
 Bamma, feu embamma quid fit. T. 3. c. 448. A.
 Banna funt regalæ. T. 2. c. 1316. A.
 Banna trina requiruntur ad celebrationem nuptiarum. T. 6. c. 1073. C.
 ex Concilio Latranenfi. Ibid. C. quæ conftitutio originem duxit ex Gallicana Ecclefia. Ibid. C.
 Bannum idem, quod denuntiatio. T. 6. c. 1073. D.
 Banni definitio. T. 2. c. 1179. C.
 Banno, & heribanno fignificatur etiam pœna edito non obtemperantis. Ibid. C.
 Baphii. T. 2. c. 793. A.
 Baphii. Tom. 9. c. 358. E.
 Baptifma cognationis fpiritali locum præbet. T. 6. c. 1108. B. & c. 1111. D.
 Baptifma Donatiftarum legitimum erat, fed non legitime fiebat. T. 6. c. 1136. D. E.
 Sacrum Baptifma profanat, qui pollutus deficit a fide Chriftiana. T. 10. c. 847. A.

Baptismatis ceremonie unde origi-
nem lumpsierat. T. 5. c. 1111. E.
De Baptismo parvulorum. Tom. 6.
c. 1044. C.
Baptismus in privatis aedibus fieri
non debet. T. 2. c. 1103. E.
Baptismi iteratio per se hæresis est.
T. 10. c. 815. D.
In Baptismo conferendo necessaria
scriptura, quæ exprimat nomen
baptizati. T. 6. c. 794. A.
Barba mortuo leone non vellenda. T.
9. c. 645. D.
Barbaricæ. T. 2. c. 768. B.
Barbari sunt barbaræ gentis homi-
nes. T. 10. c. 652. A. B.
Barbari quinam habiti apud Roma-
nos. T. 10. c. 1001. E.
Barbaris quædam merces vendi pro-
hibita. T. 10. c. 654. C.
Cum barbaris an licitum fuerit ne-
gotiari. T. 10. c. 1059. D.
Barbarus servus fugitivus prætu-
rum falsam gessit. T. 9. c. 1057. B.
C.
Barca quid, & unde dicatur. Tom. 1.
c. 386. C. D.
Bargene quales officiales in Eccle-
sia. T. 2. c. 1092. C.
Barones quidam inviti dati sunt ob-
sidēs pro Rege ab Anglis capto.
T. 9. c. 610. B.
Bartholus notatus. Tom. 9. c. 1367.
E.
Bartholi errorem in definitione tutelæ
ut in re minuta inculcat auctor. T.
5. c. 579. A.
Basilica pro æde sacra. T. 7. c. 1189. D.
Basilica juxta est omni foro, in qua
versantur negotiatores. T. 9. c. 1184.
B.
Basilicæ quædam, & cuinam usui.
T. 4. c. 995. E.
Basilicæ auctor Leo Philosophus.
T. 3. c. 141. B.
Basilicæ locos perperam aliquando
notari a Grecis auctoribus. Tom. 3.
c. 432. E. & c. 455. A.
Basiliconum libri quid contineant. T.
3. c. 143. E.
Basiliscus tyrannus orientis imperium
invasit sub Zonone Imperatore. T.
3. c. 70. B.
Balthagari qui sint. T. 2. c. 793. D.
Balthagari an dent armatæ militie
nomen ante, quam balthagæ manus
impleverint. T. 2. c. 794. D.
Balthagæ quinam erant. T. 10. c. 847. E.
Baltardi illi degeneres sunt ingenii.
T. 2. c. 1066. C.
Basternarum cavea. T. 3. c. 381. C.
Le tour du bastin, Trebellianum. T.
9. c. 985. D.
Bella sunt juris gentium. T. 1. c. 921.
A.
Bella olim Proprietariorum adminis-
trabant, unde tabernaculum præto-
rium dictum. T. 4. c. 832. A.
Bellum aliud hostile, aliud civile.
T. 6. c. 838. C. an quæ in bello rapta,
restituenda. Ibid. C.
Jus belli ad Imperium, & rempub.
pertinet. T. 1. c. 883. D.
Belli jura a postliminio jure separet-

tur. Tom. 5. c. 95. B.
Bello res non capte cujus sunt. Ibid. C.
In bello si quis ceciderit, & si corpus
ejus non compareat, an iugebitur.
T. 4. c. 31. D. E.
De bello inter Pisanos, & Lucenses.
T. 6. c. 828. B.
Bellonarii. Tom. 3. c. 189. D. E.
Bellicum verè testamentum est, quod
non atramento scriptum, sed san-
guine, non in charta, sed in mu-
rone. T. 4. c. 511. B.
Bene depensā quid. T. 7. c. 662. A.
De bene depensā. Ibid. A. & seq.
Benedictio matrimonium facit. T. 6.
c. 1054. D.
Benedictio matrimonium perficit. T.
6. c. 1074. D.
Beneficia Principum latissimè inter-
pretanda. T. 3. c. 534. C.
Beneficia conditionalia quæ. Tom. 2.
c. 1509. B.
Beneficia, quæ clericis dantur, proprie
non sunt seuda. T. 2. c. 1254. B.
Beneficia Principum quæ dicantur.
T. 2. c. 697. E.
Beneficia juris mentientibus non im-
pertantur. T. 4. c. 235. D.
Beneficia Principum latissimè sunt
interpretanda. T. 3. c. 55. A. B.
Beneficia aliis tribuere in cujusquam
injuriæ moris non est. Tom. 4. c.
1413. E.
Beneficia alia secularia, quædam re-
gularia. T. 6. c. 1089. E.
Beneficia Ecclesiastica variis modis
appellantur. T. 6. c. 985. E.
Beneficia non possunt jure sanguinis
transmitti in cognatos Clericorum.
T. 6. c. 987. B.
Beneficia personis coherent, & cum
personis intereunt. Ibid. B.
Beneficia quomodo vacare dicantur.
T. 6. c. 1006. C.
Beneficia personalia, quæ nobis tri-
buuntur, & competunt, an etiam
porrigantur ad defensores nostros.
T. 6. c. 89. C.
Beneficia personalia non trahi in
exemplum. T. 9. c. 781. D.
Beneficia Principum sunt quædam ple-
nissimè interpretanda. T. 9. c. 1058.
D.
Beneficia Principum quænam erant.
T. 10. c. 840. D.
Beneficia, quæ olim permittentur
arbitrio magistri militum modo
sunt sub dispositione quætoris. T.
10. c. 844. E. & c. 845. A.
Beneficiarius hospitalitatis studere
debet. T. 6. c. 992. D. E.
Beneficiarius, sive vassallus meliorem
conditionem facere potest, non deter-
iorem. T. 9. c. 41. B. & seq.
Beneficiarius. T. 2. c. 1054. B.
Beneficiarii officiales. T. 2. c. 689. C.
Beneficiarii dicuntur qui pro benefi-
cio obtinuerint prædicturæ munici-
patus, prætoris, centurionatus.
T. 9. c. 1451. D. opponitur iniqui
dicuntur manifesti. Ibid. D.
Beneficium quid sit, & quibus mo-
dis amittatur. T. 2. c. 1201. A. &
c. 1262. A.

Beneficium duplex. Tom. 2. c. 1078.
D.
Beneficium, sive feudum quibus in
rebus consistat. T. 2. c. 1231. D.
Beneficium ablationis. T. 1. c. 124.
C. & c. 658. C. & seq.
Beneficium repertori. T. 1. c. 125. B.
Beneficium momenti. T. 3. c. 122. A.
Beneficium a vassallo in feudum da-
ri posse. T. 2. c. 1276. E.
Beneficium an a principio usuatque
ætate fiat debitum. T. 3. c. 510. D.
Beneficium D. Adriani epistolæ an
pertineat ad reos debendi. Tom. 3.
c. 658. C.
Beneficium bonorum possessionis feo-
dandæ tabulas nemini debet esse
capisum. T. 4. c. 113. A. etique
multiplex. Ibid. A.
Beneficium divisionis quod est. T. 4.
c. 268. E.
Inter beneficium cessionis, & divi-
sionis differentia quæ est. Tom. 4. c.
321. C. hujus ratio quæ. Ibid. C.
Beneficium divisionis an habeat plu-
res fideiussores unius tutoris. T. 4.
c. 322. C. D.
Beneficium divisionis in personas
competit. T. 4. c. 959. C.
Beneficium divisionis porrigitur ad
omnes, qui pro alius pecunia exsol-
vunt. Ibid. C.
Beneficium excussionis tantum tri-
buatur illis, qui inviti munera ci-
vili suscipiunt. T. 4. c. 858. D.
Beneficium Principis utrum in frau-
dem publicam explicari possit. T. 2.
c. 829. D.
Beneficium propriæ liberalitatis non
est facultas necessaria. T. 4. c. 130. B.
Beneficium non est, nec liberalitas,
quæ necessitate fit. Ibid. B.
Beneficium an consulatur, qui servum
seculi liberum, ex necessitate, non
ex arbitrio. T. 9. c. 88. E.
Beneficium separationis, compen-
sationis usurarum, & pignoris quan-
donam locum habeat. T. 9. c. 1051.
C. D.
Beneficium datum conjugibus, ne te-
neantur ultra, quam facere possunt,
in quibus actionibus locum habet.
Ibid. T. 9. c. 573. B.
Beneficium in commodato quæ ratio-
ne vertatur in mutuum prælatio-
nes. T. 5. c. 419. A. B.
Beneficium magistri donari potest. T.
6. c. 997. B.
Beneficium dividi non potest inter
duos. T. 6. c. 999. A. quo casu scin-
di possit. Ibid. C.
Beneficium ne conferatur, aut pro-
mittatur ante, quam vacet. T. 6.
c. 1012. C.
Beneficium quando vacat ipso jure.
T. 6. c. 999. A. B. quo tempore in-
cipiat beneficij vacatio. Ibid. C.
Beneficium personale debitori datum.
T. 6. c. 651. D.
Beneficium an sit id, quod acquire-
re servus domino, vel necessitas ju-
ris, quam potestas heredis indu-
cit. T. 6. c. 491. D.
Beneficium an detur invito. Ibid. D.
I 2
Bene:

- Beneficium** Epistola D. Adriani onde dicitur beneficium divisionis. Vide, Epistola D. Adriani beneficium.
- Beneficium** socio datus an sit personale. Vide, Socius.
- Beneficium** dat. qui mutuum dat. T. 7. c. 617. C. & seq.
- Beneficium** invito non datur. T. 8. c. 657. C. perfonale, quod duobus datur, non desinit, quando unus superest. Ibid. c. 792. A.
- Beneficium** momenti, quid. T. 9. c. 1104. D.
- Beneficium** plenum humanitatis in fideiulorum gratiam. T. 9. c. 1180. B.
- Beneficium** reintegrandæ possessionis unde dicitur. T. 9. c. 1153. C. D.
- Beneficium** momenti. T. 9. c. 1104. D. & c. 1155. & seq. & c. 1153. C.
- Beneficium** divisionis. T. 9. c. 1179. C. D.
- Beneficium** qui invitatus accipit, non accipere, sed parere videtur. T. 9. c. 1318. B.
- Beneficium** excussionis. T. 9. c. 1179. D.
- Beneficium** inventarii. T. 9. c. 781. D. & seq.
- Beneficium** momenti latius patet. T. 9. c. 1160. A.
- Beneficium** invito non datur. T. 9. c. 1318. B.
- Beneficium** l. 1. Cod. de *rescind. vend.* an etiam pertineat ad emptorem. T. 10. c. 192. A.
- Beneficii** possessio per alium acquiri potest. T. 5. c. 997. A. B.
- De** beneficio si inter Dominum, & vassallum sit contentio. Tom. 2. c. 1279. B. C.
- Beneficium** Prætoris an hoc consequi poterit intelligatur medio tempore usufructum implevit. T. 4. c. 70. A. B.
- Beneficium** nos adjuvat, non decipi oportet. T. 5. c. 418. B.
- Beneficio**, & commodum quinque uti possit, quod pro se impetravit a Principe, vel magistratu. T. 6. c. 324. C. & c. 651. D.
- Beneficium** pluralitas quo casu a Summo Pontifice admittatur. T. 6. c. 999. D.
- Beneficium** Principis liber erat in ætate. T. 10. c. 840. E.
- In** beneficiis, ut in ceteris contractibus evadere prescriptiones. T. 3. c. 1309. A.
- De** beneficiis lex Conradi quæ sit. T. 2. c. 1287. C.
- Qui** duobus beneficiis potitur, altero ipso jure privatur ex concilio Chalcedonensi. T. 6. c. 988. C.
- Beneficium** qui hodie est, potest cras meliorari. T. 4. c. 1166. D.
- Beneficium** quibus modis discutitur. Ibid. E.
- Beneficentiarum** colonia. T. 3. c. 292. A.
- Benevolentia**, & amicitia differunt. T. 8. c. 553. E.
- Benigna** interpretatio stricte scripturæ addenda est ex aliis legibus. T. 4. c. 891. B. C.
- Quod** benigne conceditur, non est trahendum ad consequentiam. T. 7. c. 508. E.
- Benigne** iudicatio possit ampliari. T. 10. c. 1112. C.
- Benignior** interpretatio est sequenda rebus dubis. T. 4. c. 988. C.
- Quæ** benignius responsum præbet occasu, tam rapimus. T. 4. c. 989. D.
- Berne** vox Gallica sagum significat. T. 1. c. 1484. C.
- Berengaria** filia Garfæ Regis Navaræorum Regis Richardi uxori. T. 6. c. 789. C.
- Bizer** sericum dicitur. T. 9. c. 309. B.
- Beytum** mattem, & nutricem legum appellari. T. 2. c. 752. B.
- De** Beryto metropoli. T. 2. c. 811. B.
- Beitiam** seram habere ibi, quæ vulgo iter sit, prohibemus. T. 1. c. 377. C.
- Beitiam** seram qui irritaverit, eoque damnum dederit, in ejus domoium actio non datur. Ibid. D.
- Bellæ** quæ contra naturam dicantur. T. 8. c. 520. C.
- Bellus** subjeci quid. T. 8. c. 1089. C.
- Bellæ** de quibusdam animalibus dicantur. T. 8. c. 1088. E.
- Bierchi**, & eorum numerus. Tom. 2. c. 927. C.
- Biceps**. Tom. 8. c. 520. C.
- Bibliotheca** an debeat in fructu domo legata, & an contineatur apotheca librorum, quos ibi possit velator. T. 4. c. 1135. A.
- Bibliotheca** fundo instructo legato continetur. T. 1. c. 432. C.
- Bibliothecarius** unde dicitur. Tom. 6. c. 1019. B. per librum invecturi solet. Ibid. B.
- Biblus** urbs Phœnicæ Beryto finitima. T. 2. c. 734. B.
- Biduum** pro uno die computatur. T. 1. c. 125. A.
- Biennium**, ac de ejusdem jure. T. 1. c. 521. A.
- Biennium** finis criminalis causæ. T. 10. c. 578. A.
- Biennium** datur inchoatæ causæ appellationis, ejus causæ instituendæ causæ. T. 10. c. 790. C.
- Bigamus** habetur, qui viduam duxit uxorem. Tom. 4. c. 978. D. bigami non recipiantur in clerum. Ibid. E.
- Per** bigamiam irregularitas contrahitur. T. 6. c. 861. D.
- Bigæ** legatum quid continet. Tom. 7. c. 1178. A.
- Bilastre** tempus. T. 2. c. 1165. E.
- Bima** dies. T. 6. c. 122. E.
- Bima** dies quid. T. 9. c. 507. E.
- Bis**. T. 3. c. 217. B.
- Bis** idem a duobus consequi potest, non ab uno. T. 7. c. 248. B.
- Bis** idem consequi possum a duobus, modo singuli convenientur suo nomine. T. 7. c. 539. A.
- Bis** an possit homo rem unam acquirere. T. 10. c. 1074. D.
- Bilastro** natus. T. 1. c. 988. D. & c. 1120. D.
- Bituriges** liberam testandi facultatem habent, excepta legitima. T. 8. c. 757. A.
- Bituricum** Civitas unde dicta. T. 6. c. 808. B.
- Bituricum** mores in emancipandis uxoriis. T. 8. c. 599. C.
- Bituricum** moribus qui excipit, de non numerata pecunia probate debet. T. 10. c. 633. B.
- Blasphemia** quæ sint, & quod eorum, minus. T. 2. c. 1161. B.
- Bithyniarchia**. T. 1. c. 1027. B.
- Blasium** in Byzantium non semper temere mutari debet. Tom. 10. c. 843. C.
- Blanditiæ** maritales quomodo cohibentur. T. 4. c. 1385. E.
- Blanditiæ** non excipi, sed dolum malum. T. 9. c. 796. B.
- Blatta** purpuræ genus. T. 2. c. 795. B.
- Blattæ** vestes. T. 9. c. 149. A.
- Boarii** corporati appellati. T. 2. c. 185. B. C.
- Bodones** qui sint. T. 1. c. 503. E.
- Borchi**. T. 2. c. 771. E.
- Bohemia** ex imperio pendet. T. 2. c. 1188. B.
- Boja** quid significet. T. 10. c. 828. A.
- Botanarii** qui dicantur. T. 9. c. 1080. B.
- Bolus**, idest, jactus retis. Ibid. A. B. inde piscatores dicuntur *bolares*. Ibid. B. hodie hujusmodi homines vulgo *botanarii* appellantur in Laodothia, vulgo *Lau-garde*. Ibid. B.
- Bonus** vir qui dicitur. T. 3. c. 26. C.
- Bonus** vir est verus æstimator, & arbitri æquitatis. T. 5. c. 988. D. E. est magister, & sacerdos. Ibid. D. quis ita appellandus. Ibid. D.
- Bona** vacantia quæ sunt. T. 2. c. 656. E.
- Bona** vacantia peti non posse. T. 2. c. 467. A.
- Bona** vacantia sunt regalia. Tom. 2. c. 1325. A. & seq.
- Bona** adventitia, & bona profectitia quo differunt. T. 2. c. 438. B. C.
- Bona** regalia quæ sint. T. 2. c. 1325. A.
- Bona** ut a jurifconsultis accipi solent. T. 3. c. 99. C.
- Bona** damnatorum non peti posse, ultra dari posse. T. 1. c. 566. C.
- Bona** Principis an fiscalia, aut patrimonialia. T. 2. c. 71. A.
- Bona** in matrimonio quesita inter conjuges communia Gallis plerique locis. T. 1. c. 1303. C.
- Bona** fides in quibus causis, & contractibus exigitur. T. 4. c. 631. B.
- Bona** fides, & arbitrium boni viri idem est. T. 4. c. 557. C.
- Bona** fides possessionis exigitur in usucapione. T. 4. c. 631. B.
- Bona** fides in omnibus contractibus exigitur, & quando. Ibid. B.
- In** emptione, & venditione bona fides exigitur, & contractus, & traditionis tempore. Ibid. B.
- Sententia** Proculianorum quæ. Ibid. C. item & Sabinianorum. Ibidem C.
- Bona** fides maxime desideratur in contractibus bonæ fidei. Tom. 4. c. 706. B.

Et nullus contractus, est qui recipiat dolum, qui non infirmetur. Ibidem B.

Bona fides quid est. T. 4. c. 323. C.

An bona militis, vel pagani, qui sibi turpiter mortem conseruerunt, cum heredes habeant, caduca fiant. T. 4. c. 373. C. D.

An bona propria quoque in restitutione fideicommissi veniant. T. 4. c. 1361. A.

Usuræ veteres, & novæ in quo differunt. T. 4. c. 891. B. C.

Bona ejus, qui sibi mortem conseruit, fisco vindicantur. T. 1. Tom. 4. c. 1410. C.

Bona pietas arbitros refugit etiam in divisione patrimonii. T. 4. c. 899. C.

Bona relegati ad tempus nulli ex parte publicari possunt. Tom. 4. c. 1438. E.

Bona vacantia quæ sunt. T. 4. c. 1448. B.

Bona, ejus qui republicæ causâ sine dolo malo abfuit, an possideri a creditoribus, aut vendi possint. T. 5. c. 766. B.

Bona mea esse desinunt, fisco ea detrahente, & publicat iure sequuntur ipso jure. T. 5. c. 457. E.

Bona debitoris quæ ex causa creditoribus possidenda sunt. Tom. 5. c. 761. D.

Bona debitoris ubi venire debeant. T. 5. c. 767. B.

Bona debitoris quomodo vendi olim solita. T. 5. c. 923. D.

Bona fidei qui litigant, etiam si vindicantur, non reddunt victori sumptus litis. T. 5. c. 576. E.

Bona fides non patitur, ut quis rem habeat, & estimationem rei. T. 5. c. 419. E.

Bona fidei, & legitima a tutore gestâ, & alienata, utrum a pupillo rata habenda sint. T. 5. c. 581. A.

Bona fides non patitur, ut bis idem petatur. T. 5. c. 465. A.

Bona fides an possit esse pro jure. T. 5. c. 645. A.

Bona communia utrum tantum intelligantur illa, quæ deducto ære alieno superant. T. 5. c. 491. E.

Bona quantum esse debeant in collatione eorum. T. 5. c. 614. A.

Bona pagana quandoam castrensibus accrescere soleant. T. 5. c. 1047. E.

Bona privatorum an sub bonis municipiorum comprehendantur. T. 5. c. 660. C.

Bona pupilli, si cum eo contractum sit, ubi maneat, & quid æris alieni gratia accedat. T. 5. c. 753. L.

Bona Ecclesiastica alienari, vel pignori non possunt. T. 6. c. 1019. D.

Bona Ecclesiastica a clericis possidentur, ususfructus, non proprietatis iure. T. 6. c. 987. B.

Bona fides an prodesse possit, ubi lex inhibet usucapionem. T. 6. c. 512. C.

Bona fides an loco dominii esse possit. T. 6. c. 33. B.

Bona fides an pati possit, ut pena veniat in quam ex casu crevit actio, quæ ab iustio simpliaris tantum erat. T. 6. c. 330. C.

Bona fidei quæ hereditatem possidet, si indebitum exegit, & polleat, conveniatur petitione hereditatis, petitori non restituitur indebitum. T. 6. c. 330. E.

Bona delinquenti a bonis heredis intra quinquennium separantur a creditoribus delinquenti. T. 6. c. 326. C.

Bona parapherna mulieris sunt ea, quæ habuit extra dotem. Tom. 6. c. 48. D.

Bona vacantia in fisco cadentia. T. 6. c. 271. B.

Bona fides, & diligentia præstanda a venditore, etiam si adiecta non sint. T. 7. c. 722. E.

Bona castrensis a paganis separantur. T. 7. c. 492. A.

Bona sua obligans pignori, an etiam futura pignoralia videatur. Tom. 7. c. 1382. E.

Bona sua qui legavit, an etiam de fututia sensisse videatur. Tom. 7. c. 1383. A.

Bona vacantia intra quod tempus nuntiari debeant. T. 8. c. 952. B.

Bona materna cur patri acquiri non possint. T. 8. c. 919. C. & seq.

Bona vi rapta quæ dicantur. T. 8. c. 1087. C. D.

Bona fides unde nomen sic appellata. T. 8. c. 1515. D.

Bona adventitia an liberi conferre cogantur. T. 8. c. 90. B.

Bona aliena ex quot, & quibus causis in fisco redigantur. Tom. 8. c. 394. C. D.

Bona debitoris hodie honestè venduntur sine infamia per curatorem. T. 8. c. 533. B. C.

Bona dupliciter accipiuntur, civiliter, & naturaliter. Tom. 8. c. 529. E. & c. 530. A.

Bona non solum ea, quæ proprietate nostra sunt, sed ea, in quibus usum fructum habemus. Ibid. B.

Bona publica quæ. T. 8. c. 497. C. D.

Bona dupliciter accipiuntur. Tom. 8. c. 529. E.

Bona fides nobis sæpe parat actionem, dolus non parat. Tom. 8. c. 778. B. ut locum habeat. T. 8. c. 773. A.

Bona, quæ sint, & dicantur naturaliter, & quæ civiliter. T. 8. c. 2. C. & c. 3. A. B.

Bona an possessori noceant, & an verè sint bona. Ibid. c. 2. C.

Bona quæ constanter. T. 8. c. 90. A.

Bona quando accipiuntur pro hereditate. T. 8. c. 3. B.

Bona sua conferens, an virilem detrahat. T. 8. c. 80. B.

Bona fraterna, fratrimentum. T. 6. c. 320. E.

Bona materna. Vide, Materna bona.

Bona fides quid. T. 9. c. 1011. C.

Bona minorum sine decreto, vel auctoritate magistratus non alienanda, vel obliganda. T. 9. c. 1639. E. & c. 610. A. & seq. quando non

opus est decreto. Ibid. 612. B. & seq.

Bona in illar undarum, & fluviorum a succedentibus sibi dominis occupantur. T. 9. c. 724. D.

Ad bona vacantia venit fisco, vel populus. T. 9. c. 877. E.

Bona vacantia populo deferbantur, hodie Principi. T. 9. c. 906. E.

Bona minorum quæ vendi possunt sine decreto. Tom. 9. c. 572. D. E. & c. 575. A.

Bona quæ filius potest habere. T. 9. c. 933. C.

Bona creditoribus cessâ a debitore non possunt inter creditores partiri, sed ex venditione redactum pretium inter se partiuntur. T. 9. c. 1127. E.

Bona vacantia quæ. T. 9. c. 906. D.

Bona quæ obsequantur sigillo publico. T. 9. c. 1123. E.

Bona adventitia non possunt dici communia cum patre. T. 9. c. 524. E.

Bona fides in contractibus bonæ fidei maxime exigitur. T. 9. c. 1435. B.

Bona parapherna. T. 9. c. 483. E.

Bona Paterna. Vide, paterna bona.

Bona matris pro dote mulieris non debent addi. T. 9. c. 549. A.

Bona fiscalia ab incerto possessore possidea, quomodo fisco vindicantur. T. 10. c. 734. D. E.

Bona paterna si a fisco detraherentur, an durante administratione possit ea emere, qui gerit officium. T. 10. c. 869. E.

Bona intelliguntur deducto ære alieno. T. 10. c. 1098. A. B.

Bona fidei nomen complectitur omnem causam. T. 4. c. 133. D.

Bona fidei actionibus inserti actio doli, exceptio doli, omnis exceptio. T. 4. c. 173. D.

In bona fidei actionibus tantum cautio datur, nunquam datur in actionibus arbitrariorum. T. 4. c. 575. D.

Bona fidei actio. Vide, Actio bonæ fidei.

In bonæ fidei contractibus, vel quasi contractibus ex mora usuræ debentur officio iudicis. T. 4. c. 44. B. C.

In bonæ fidei iudiciis usura veniunt post moram, fructus vero etiam ante moram. T. 4. c. 672. E.

Bona fidei iudicia, & stricta in quo differunt. T. 4. c. 222. C.

In bonæ fidei iudiciis cautio exigitur ante diem. T. 4. c. 575. D.

Bona fidei possessor, qui fundum servit, & antequam fructus perciperet, cognovit fundum alienum esse, an perceptione fructus suos faciat. T. 6. c. 33. E.

Bona fidei iudicia. Vide, Iudicia bonæ fidei.

In bonæ fidei iudiciis usuræ veniunt officio iudicis ex sola mora. T. 4. c. 889. B. notandus casus, in quo usuræ non veniunt. Ibid. B.

Inter bonæ fidei, & malæ fidei possessionem nulla differentia est post contestatam litem, focus verò ante

- te litis contestationem. T. 4. c. 115. B. C.
- Bona fidei possessor ante litem contestatam culpa sua si rem amiserit, ad culpam prestabit.** T. 4. c. 117. D. si dolo malo possidere desierit post litem contestatam, an pro possessore habebitur. Ibidem D. quanti condemnabitur. Ibidem D.
- Bona fidei possessor fenatusconsulto Adriano, neque lucro, neque damno afficitur.** Tom. 4. c. 700. A.
- Bona fidei possessor.** Vide, Possessor.
- In bona fidei iudicio an tota lis ex arbitrio iudicis dependeat.** Tom. 5. c. 465. B.
- Bona, & mala fidei possessor an distinctionem inter factum, & par cum furtivum faciat.** T. 5. c. 728. C. D.
- Bona fidei possessor quasnam res usufructu non possit.** T. 5. c. 723. D.
- Bona fidei possessor an possit actionem dominum facere.** T. 5. c. 97. D.
- Bona fidei possessor servi qui noxam commisit, ejus servi nomine an noxali iudicio teneatur.** Ibidem C. D.
- Bona fidei possessor an de damno infecto caveatur.** T. 5. c. 647. E.
- Bona fidei nihil tam contrarium, quam dolo.** T. 5. c. 418. C.
- In bona fidei iudiciis an pacta iustitiae, & ex qua parte.** T. 5. c. 934. B.
- In bona fidei iudiciis quanti res sit, rei iudicatae tempus spectatur.** T. 5. c. 171. D.
- In bona fidei iudiciis an tantundem officium iudicis valeat, quantum in stipulatione nominatim facta interrogatio rei.** T. 5. c. 123. E. & c. 124. A.
- Bona fidei actio.** Vide, Actio bonae fidei.
- Bona fidei actionum formula utrum ex bona fide omnem dolum, & fraudem excludat.** T. 4. c. 125. A.
- Bona fidei emptor an sit, & pro emptore usufructu possit is, qui servos emit a bona fidei possessore, quem dominum esse arbitrat.** T. 4. c. 460. E. & c. 461. A.
- Bona fidei emptor quoniam modo usu capiat.** Tom. 5. c. 319. E. & c. 320. A.
- Bona fidei emptor, qui res aliena, quam ingenuas emit a non domino, edificium impositum eo tempore, quo jam sciebat aream alienam esse, impensas aedificii a domino rem vindicantem retinere, & servare posse, opposita exceptione doli mali.** T. 4. c. 43. D. E.
- Bona fidei emptor, quod ad percipiendos fructus intelligi debet, quando evictus fundus non fuerit.** T. 4. c. 33. D. E.
- In bona fidei emptore bona fides requiritur duobus temporibus, emptoris, & traditionis, ut ei competat actio in rem utilis, & praetoria, id est, publiciana, si amiserit possessionem emptor rei ante impetram usufructuptionem.** T. 5. c. 34. C. D.
- In bona fidei iudicio rei iudicatae tempus spectatur, nisi creditor in mora accipiendi fuerit.** T. 5. c. 450. E.
- Bona fidei iudiciis insunt exceptiones quibuscumque exceptio doli mali concurrere potest.** T. 5. c. 225. A.
- Bona fidei possessor plus juris habet in percipiendis fructibus, quam fructuarius.** T. 5. c. 13. B.
- Bona fidei possessoris, ut & coloni emphyteuticarii fructus fiunt statim, atque ab alio quocumque terra separati sunt.** Ibidem C.
- Bona fidei emptor quis sit.** Tom. 7. c. 703. C. D.
- In bona fidei contractibus quod agitur, pro cauto semper habetur.** T. 7. c. 697. C.
- Bona fidei actio omnis an sit de dolo, & mala fide.** T. 7. c. 751. B.
- Bona fidei actiones ipso iure in se continere exceptionem doli mali.** T. 7. c. 113. C.
- Bona fidei actiones quales.** Tom. 8. c. 1116. A.
- Bona fidei vis.** T. 8. c. 940. E.
- Bona fidei actio quid, & bona fidei iudicia.** T. 8. c. 1097. D. E.
- Bona fidei emptor potest sibi usufructu, quod venditor propter malam fidem non potuit.** T. 8. c. 781. D.
- Iudicia bona fidei a stricti iuris iudiciis qua in re differunt.** Ibidem c. 758. D.
- Bona fidei emptor quis.** T. 8. c. 568. A.
- Bona fidei possessor fructus ante litem perceptos suos facit.** Tom. 7. c. 1493. A.
- Bona fidei possessioni clandestinae possessio, & quae vi occupata est, opponitur.** T. 8. c. 1257. C. D.
- Bona fidei debitor quis dicitur.** T. 9. c. 243. B.
- Bona fidei cur nulla sunt interdicta.** T. 9. c. 494. A.
- Bona fidei nomen latissime manat.** T. 9. c. 851. B.
- comprehendit omnes fructus rei, & omnem causam & usuras, quas praestari aequum est.** Ibidem B.
- Bona fidei nihil magis contrarium, quam dolo malus.** T. 9. c. 1243. A.
- Bona fidei possessorem aut dominum, qui ex delicto servi actione tenetur, atque convicari potest, non potest ejusdem servi nomine ei actione experiri, & contra eum, quocumque agi non potest noxali actione, potest ipsum agere ei actione.** T. 9. c. 626. E. & seq.
- Bona fidei iudicium lex facit.** T. 9. c. 494. A.
- Bona fidei possessor in quo differat a mala fidei possessore.** T. 9. c. 151. B.
- In bona fidei iudiciis non strictas inter litigantes stipulationes, sed bonam fidem quaerunt iudices.** T. 9. c. 1251. D.
- Bona fidei possessor tempore apprehensae possessionis si res hereditaria vendiderit post litem contestatam, quid sit statuendum de pretio.** T. 9. c. 153. A. & seq. quid si minoris vendiderit iusto pretio. Ibidem C.
- In bona fidei contractibus ex mora veniunt usurae.** T. 9. c. 243. C.
- Bona fidei possessor non tenetur de fructibus percipiendis, nisi post litem.** T. 9. c. 239. D.
- Bona fidei possessor, & mala fidei possessor in quo differunt.** Tom. 9. c. 799. C.
- Bona fidei possessor usuras pretii sive pecuniae redactae ex venditione rerum hereditarium restitueret non damnatur.** T. 9. c. 151. D.
- Bona fidei verbum non tantum excludit dolum, sed etiam culpam.** T. 9. c. 493. E.
- Bona fidei actionibus ipso iure accedunt augmenta rei.** T. 9. c. 159. B.
- Bona fidei actio communiter est in rem certa.** T. 9. c. 494. A.
- Bona fidei arbitratu an bona propria conferatur.** T. 9. c. 614. C.
- Bona fidei arbitratu defendi quid sit.** T. 9. c. 760. E.
- Bona fidei arbitrium vinculo aequitatis constringitur.** T. 8. c. 544. A.
- Bona fidei actio in contractibus confidit.** Ibidem quod in contractibus confidit.
- denari fidem ex.** T. 9. c. 143. A. B.
- Bona fidei nomen quodnam, & quando dicitur.** T. 9. c. 474. A.
- Bona fidei possessio quid sit.** Tom. 8. c. 3. E.
- Bona fidei possessio a quo magistratus detur.** T. 9. c. 98. D. E.
- Bona fidei possessio quibus non competit.** T. 1. c. 828. D.
- Bona fidei possessio libertorum.** T. 1. c. 825. A.
- Bona fidei possessio secundum tabulas.** T. 1. c. 823. B.
- Bona fidei possessiones contra tabulas, & secundum tabulas duae sunt.** T. 1. c. 348. B. C.
- Bona fidei possessio contra lignum.** T. 1. c. 306. B.
- De bona fidei possessionibus admittendis Constantini leges.** Tom. 3. c. 496. C.
- Bona fidei possessio quando, & ut sit.** T. 1. c. 821. C. D.
- Quoniam bona fidei inter liberos collatio datur.** T. 1. c. 821. D.
- De bona fidei petitionibus sublati.** T. 1. c. 665. A.
- Bona fidei emptor similis erat bonorum possessor.** T. 1. c. 190. C. D.
- Bona fidei adeemptio an debitorem liberaret.** T. 1. c. 413. A.
- Bona fidei divisio.** T. 2. c. 437. B.
- Bona fidei possessio Carbonaria non datur pueris, sed impubribus.** Tom. 1. c. 413. B. C.
- Bona fidei possessio petende certum tempus praestitum.** T. 1. c. 815. E.
- Bona fidei in possessione petenda utrum dies utiles fingi considerentur.** Ibidem c. 85. B.
- Bona fidei possessores quinam sint.**

fiat. Tom. 1. c. 183. A.
 Bonorum possessio intestati datur per septem gradus. T. 1. c. 348. D.
 Bonorum possessio cum re, aut sine re fit. Ibidem c. 349. A.
 Bonorum possessio edictalis, & decretalis. T. 1. c. 185. B.
 Bonorum possessio intra quæ tempora datur. T. 1. c. 185. E.
 Bonorum possessio in odiosis non continetur hereditatis appellatione. T. 1. c. 828. D.
 Descriptio bonorum a testatore facta quibus nocet, vel prodest. T. 2. c. 1095. C.
 Bonorum cessio. Vide, Cessio bonorum.
 Bonorum partis distractio sub hasta præconis. Vide, Distractio bonorum.
 Bonorum possessio Carboniana quibus datur. T. 4. c. 350. B.
 Bonorum possessio decretalis quæ est. T. 4. c. 398. C. D.
 Bonorum possessio edictalis quæ est. Ibid. C. D.
 Bonorum possessio edictalis, & decretalis. Ibid. C. D.
 Bonorum possessio est ex edicto Prætoris. T. 4. c. 348. E.
 Bonorum possessio contra tabulas an datur filio instituto ex modica parte. T. 4. c. 380. B.
 An bonorum possessio contra tabulas datur patrono præterito, qui etiam eodem testamento præteritus est. T. 4. c. 360. B.
 Bonorum possessionem secundum tabulas an filius a patre institutus poterit aliquando petere. Tom. 4. c. 351. D.
 Bonorum possessio contra tabulas quibus datur, & contra quos. T. 4. c. 348. A. B.
 Bonorum possessio unde legitimi habetur pro bonorum possessione contra tabulas. T. 4. c. 378. C.
 Bonorum possessio contra tabulas, & querela inofficiosi testamenti in quo differunt. T. 4. c. 348. A.
 Bonorum possessionis secundum tabulas beneficium nemini debet esse capiosum. T. 4. c. 113. A. etque multiplex. Ibidem A.
 Bonorum possessionem dat Prætor legum tuendarum causa. T. 4. c. 1450. B.
 Bonorum possessionem an petere possint furdi, muci, cæci, & muni- cipes. T. 4. c. 395. B. & seq.
 A bonorum possessione quid distat possessio rerum. T. 4. c. 659. C.
 Bonorum possessio. Vide, Possessio bonorum.
 Bonorum possessor loco heredis est. T. 4. c. 913. A.
 Bonorum possidorem facit Prætor, non heredes. T. 4. c. 914. C. D.
 In bonorum quantitate exquirenda ratio lacidie redigitur ad tempus mortis. T. 4. c. 199. E.
 Bonorum separatim. Vide, Separatio bonorum.
 In bonorum vacantium causa quadrennium numeratur, in aliis cau-

sis verò vicennium a die nuntiatio- nis. T. 4. c. 1374. B.
 Bonorum venditio. Vide, Venditio bonorum.
 Inter bonorum possessionem edictalem, & decretalem differentia quæ sunt. T. 4. c. 375. E.
 In bonorum possessione quisnam ordo servetur. T. 5. c. 762. D.
 In bonorum collatione quænam tempora spectantur. T. 5. c. 614. A.
 Bonorum appellatione in edicto de collatione bonorum quæ res continentur. Ibid. C.
 Bonorum possessio, quæ datur emancipatis, an semper habeat adiunctum onus collationis bonorum propriorum, concurrentibus suis heredibus. T. 5. c. 513. D.
 Bonorum possessio, quæ petita non est, sicut & hereditas, quæ adita non est, ad heredem non transmittitur. T. 5. c. 602. B.
 Ad bonorum possessionem contra tabulas an vocetur liberi præteriti eodem jure, atque ordine, quo vocantur ad successionem legitimam. T. 5. c. 605. A.
 Bonorum possessio quænam olim petenda erat a Prætoribus. T. 5. c. 607. E.
 Bonorum possessio decretalis quænam dicitur. T. 5. c. 602. D.
 Edictalis quænam sit. Ibid. D. & c. 627. E.
 Bonorum possessio intra quædam temporis spatium sit petenda. Ibid. c. 518. A.
 Bonorum possessio unde legitimi quibusnam ex causis datur. T. 5. c. 526. E.
 Bonorum possessor an similis sit heredi. T. 5. c. 161. C.
 Bonorum possessio cuiuslibet, petenti de plano, an sine cause cognitione datur. T. 5. c. 500. B.
 Bonorum possessiones quotuplices sint. T. 5. c. 597. B. C.
 Bonorum possessio quandomam ex uno jure in aliud migrare dicitur. T. 5. c. 610. E.
 Bonorum possessio pupillaris quandomam finire dicitur. Tom. 5. c. 622. D.
 Bonorum possessio quandomam iam tempus pubertatis transferatur. T. 5. c. 621. C.
 Bonorum possessio contra tabulas datur ei, qui suis futurus erat, at ei, qui suis futurus non erat, non datur. T. 5. c. 504. B.
 Bonorum possessio edictalis in quo differat a bonorum possessione decretali. T. 5. c. 627. E.
 Bonorum possessio an aliquando rem secum trahat. T. 5. c. 609. B.
 Bonorum possessio quomodo sit filio. T. 5. c. 607. A. B.
 Bonorum militia possessio quo tempore petenda. T. 5. c. 615. B.
 Bonorum possessio secundum tabulas quibus, & quando competat. T. 5. c. 600. D.
 Bonorum possessio contra tabulas, &

quando competat. T. 5. c. 598. D. E. & seq.
 Bonorum possessio in liberi paterni bonis competit patroni filio, si deportatus patronus sit, non si cap- tus ab hostibus. T. 5. c. 524. C. D.
 Bonorum possessio unde legitimi quibusnam datur. T. 5. c. 616. E.
 Bonorum possessio secundum tabulas quando rescindatur bonorum possessione contra tabulas. Tom. 5. c. 600. E.
 Bonorum possessio liberis, aut parentibus intra annum, ceteris verò agnatis, cognatisque intra centum dies petenda est. T. 5. c. 618. A.
 Bonorum possessorum non nisi ex secundo decreto fieri Accursum affe- rit. T. 5. c. 518. A.
 Bonorum appellatione obligationes omnes, & actiones continentur, tam activæ, quam passivæ. T. 5. c. 123. B.
 De bonorum collatione, quam emancipatus filius præteritus bonorum possessione contra tabulas petens aliis liberis suis conferre debet. T. 6. c. 178. C. & seq.
 Bonorum defuncti, & heredis separatio. T. 6. c. 326. C.
 Bonorum partes inter emancipatos liberos sciendæ. T. 6. c. 159. E. & c. 160. A. & seq.
 Bonorum possessio contra tabulas datur filio emancipato præterito in testamento. Tom. 6. c. 154. A. & seq.
 Bonorum possessio frustra petitur, ubi tabulæ non valent. T. 5. c. 157. D.
 Bonorum possessio secundum tabulas. T. 6. c. 169. E.
 Bonorum possessio datur impuberi contra tabulas. T. 6. c. 159. C.
 Bonorum possessio datur impuberibus ex edicto perpetuo, ad exemplum, & similitudinem Carboniani edicti. T. 6. c. 167. A.
 Bonorum possessio, quæ datur emancipatis liberis, datur etiam his, qui nunquam in potestate patris fuerint. T. 6. c. 167. B.
 Bonorum possessionis jus cur introducitur a Prætoribus. T. 1. c. 182. B.
 Bonorum possessionem unde legitimi non perire minima capitis diminutione, vel adoptione patroni. T. 6. c. 184. C.
 Bonorum possessionem secundum tabulas Prætor dat tantum scriptis heredibus, quæ tabulæ obsignatæ sunt septem titulum signis. Tom. 6. c. 163. A.
 De bonorum possessione ex testamento militis. Tom. 6. c. 181. E. & seq.
 De bonorum possessione unde legitimi. T. 6. c. 186. C. D.
 De bonorum possessione, quæ ab intestato post liberos defunctis legitimi. T. 6. c. 185. B. & seq.
 De bonorum possessione contra tabulas liberis. T. 6. c. 183. C.
 De bonorum possessionibus contra tabulas. Tom. 6. c. 163; C. & sequ. Bonorum.

Bonorum possessor in omnibus loco heredis legitimi habetur. Tom. 4. c. 35. D.
 De bonorum possessionibus editum primum est de bonorum possessione contra tabulas. T. 5. c. 153. C.
 Bonorum possessor similis heredi est. T. 6. c. 154. B.
 Bonorum separatio. Vide, Separatio bonorum.
 Bonorum possessio an facilius acquiratur, quam hereditas. T. 6. c. 370. B.
 Bonorum possessio an sit ex iure Prætoris. Ibid. B.
 Bonorum nomen an mutet mutationem personarum, vel mutatio status. Ibid. C.
 Bonorum cessio debitorum liberat molestiam carceris. T. 4. c. 134. B.
 Bonorum possessio an detur ex testamento non signato. T. 8. c. 135. D.
 Bonorum possessio an per procuratorem acquiri possit. E. 7. c. 193. A.
 Bonorum possessio an peti possit, si iniquitas sit nuptiarum, & vir heres in statuatur, aut mulier. T. 7. c. 1490. C.
 Bonorum possessio quomodo definitur. T. 8. c. 3. E.
 Bonorum possessio, vel aditio an suis heredibus sit occisaria. T. 7. c. 175. A. B.
 Bonorum possessio Carboniana cui detur. T. 7. c. 201. C.
 Bonorum possessio edictalis. T. 7. c. 175. D.
 Bonorum possessio decretalis. Ibid. D.
 Bonorum possessio contra tabulas a Præatore datur. T. 7. c. 375. A.
 Bonorum appellatione quid continetur. T. 7. c. 1384. B.
 Bonorum possessio contra tabulas non semper datur adversus omnes gradus herodum. T. 8. c. 41. C.
 Bonorum possessionem contra tabulas, quæ datur patrono, multum dilatare ab ea, quæ datur liberis. T. 7. c. 188. A.
 Bonorum possessio non datur, sed agnoscitur a succedere. T. 7. c. 35. D.
 Bonorum ratione quæ crimina in heredem transmittuntur. Tom. 7. c. 178. C.
 Bonorum possessionem contra tabulas qui petit, an repellatur a legato, quod filio, vel servo ejus relicto est. T. 7. c. 1485. A.
 Bonorum possessionem duplicem esse, decretalem, & edictalem. Tom. 7. c. 973. A.
 Bonorum suorum usufructum si quis legaverit, quæ appellatione bonorum veniant. T. 7. c. 1382. B.
 Bonorum usus fructus si legatus est, an ea dum taxat intelligatur, quæ deducta ex alieno superfluit. T. 7. c. 1375. A.
 Bonorum usufructus si legetur, an etiam futurorum bonorum potest testamentum acquiritorum usufructus legatus videatur. T. 7. c. 1382. D.

Bonorum possessionis jus quando, & a quo introductum. T. 8. c. 1040. B. C. ejus gradus. Ibid. D.
 Bonorum possessiones ex testamento quot, & quæ. Ibid. E. & seq.
 Bonorum civilis appellatio quæ sit. T. 8. c. 3. A.
 Bonorum collatio an inter eos tantum fiat, quibus data est contra tabulas. T. 8. c. 80. C.
 Bonorum collatio sit post bonorum possessionem contra tabulas. Ibid. A.
 Bonorum omnium usufructu legato an lex falcidia minuat legatum, & an fructus legatario integri cedant. T. 7. c. 1382. C.
 Bonorum omnium usufructu legato, quod superat dodrantem, id lege falcidia minui, & quomodo. Ibid. C.
 Bonorum pars legata an cum, vel sine fructibus restituatur. Tom. 7. c. 1007. D. an onera deducatur. Ibid. E.
 Bonorum parte coheredi prælegati an præstetur ex deductione ære alieno. T. 7. c. 1376. A.
 Bonorum possessio ab intestato an deferatur, si nec contra, nec secundum tabulas competat. Tom. 8. c. 162. A.
 Bonorum possessio ab intestato quando competat. Ibid. C.
 Bonorum possessio ab intestato prima quæ sit. Ibid. C.
 Bonorum possessio ab intestato quibus liberis detur. Ibid. E.
 Bonorum possessio alia est juris, altera corporis. T. 8. c. 3. C.
 Bonorum possessio acquiritur agnoscitur, non ratum non habenti. T. 8. c. 4. C.
 Bonorum possessio an a societatibus, civitatibus, & universitatibus agnoscitur, & acquiri possit. Ibid. E. & c. 5. A.
 Bonorum possessio an acquiratur per alios, eam petentes nostro nomine. T. 8. c. 6. D. an per procuratorem acquiri possit. Ibid. D.
 Bonorum possessio an acquiratur non petita, vel data. T. 8. c. 18. A. an hodie solenniter petatur. Ibid. B.
 Bonorum possessio an acquiratur pupille per matris petitionem. T. 8. c. 18. C.
 Bonorum possessio an acquiri, & agnoscitur possit a corporibus. T. 8. c. 3. B.
 Bonorum possessio an detur contra testamentum militis. T. 8. c. 149. A.
 Bonorum possessio an detur ex injuncto raptu, irritum testamento. T. 8. c. 39. A.
 Bonorum possessio an detur, si testamentum scriptum sit notis, vel consensu nuncupatione. T. 8. c. 10. D. E.
 Bonorum possessio an detur jus legitimum habenti. T. 8. c. 10. B.
 Bonorum possessio an detur, hinc, quo tabulæ ligantur, incuso, & ruz-

pto. Tom. 8. c. 135. D.
 Bonorum possessio an detur, si non existat authenticum testamentum, sed ejus exemplum. T. 8. c. 135. C.
 Bonorum possessio an detur, si testamentum facta sunt adis municipalibus. Ibid. A.
 Bonorum possessio an detur secundum nuncupationem, & an secundum testamentum militis. T. 8. c. 134. E.
 Bonorum possessio an detur, antequam heres adierit. T. 8. c. 45. A.
 Bonorum possessio an detur secundum tabulas, si non existit superius. T. 8. c. 135. A. an semel existere sit satis, an apparere ocellis sit. Ibid. A.
 Bonorum possessio an detur ex prioribus, vel posteriore testamento. T. 8. c. 47. C. D.
 Bonorum possessio an detur ex voluntate testatoris, si delictum incaute sit heredis nomen. T. 8. c. 135. A.
 Bonorum possessio secundum tabulas an detur ei, cujus nomen est in consensu delictum, ut non possit legi. T. 8. c. 147. D. E.
 Bonorum possessio an detur cognato naturali. T. 8. c. 16. B.
 Bonorum possessio an furioso, infanti, muto, surdo, cæco competat. T. 8. c. 21. B. C. D.
 Bonorum possessio an detur nato imago pueri, cui fuscus movet status controversiam. T. 8. c. 15. B.
 Bonorum possessio an detur heredi sine certa parte instituto. Tom. 8. c. 144. E. & c. 145. A.
 Bonorum possessio an detur nepoti præterito a patre emancipato. T. 8. c. 54. A.
 Bonorum possessio an detur secundum tabulas pupillares, si non sint signatæ. T. 8. c. 143. D.
 Bonorum possessio an deferatur veni tri. T. 8. c. 15. B.
 Bonorum possessio an peti possit ante apertas tabulas. T. 8. c. 14. B.
 Bonorum possessio an prius amittatur, quam concedatur, vel caveatur. T. 8. c. 98. B.
 Bonorum possessio an servo petenti dari debeat, vel possit. T. 8. c. 11. C.
 Bonorum possessio an separatim detur ei, quem pater sibi heredem scripsit, & ei separatim, quem pater pater scripsit. T. 8. c. 143. C.
 Bonorum possessio an servo instituto dari possit. Ibid. E.
 Bonorum possessio an sit cum re. T. 8. c. 116. B.
 Bonorum possessio an tribuat dominium. T. 8. c. 2. A.
 Bonorum possessio an intestatus faciat, si adita sit hereditas. T. 8. c. 68. D.
 Bonorum possessio an inuito acquiratur. T. 8. c. 4. B. C. an deferatur nolenti, ignorantibus. Ibid. B.
 Bonorum possessio an possit acquiri per procuratorem. T. 8. c. 5. D.
 Bonorum possessio an secum trahat commoda, & incommoda. T. 8. c. 15. C.
 Bonorum

Bonorum possessio an tollatur furore superveniente illius, auius mandator, & nomine petita est. T. 8. c. 18. E.

Bonorum possessio Carboniana an exheredatus detur. T. 8. c. 123. B. C.

Bonorum possessio Carboniana quibus detur, & quando finatur. T. 8. c. 121. D. E.

Bonorum possessio carboniarum quando locus sit. T. 8. c. 122. C. D.

Bonorum possessio an deferatur ex edicto infanti. T. 8. c. 22. A.

Bonorum possessio contra tabulas an detur filiabus emancipatis. T. 8. c. 30. B.

Bonorum possessio contra tabulas an detur liberi scriptis sub conditione. T. 8. c. 33. D.

Bonorum possessio contra tabulas an detur potius prateritis, item liberis prateritis reversis ab hostibus. T. 8. c. 24. D.

Bonorum possessio quando detur secundum voluntatem, & nuncupationem, intestati. T. 8. c. 48. E. quando detur secundum notorium. Ibidem E. quando detur secundum gesta municipalia. Ibid. E.

Bonorum possessio quando detur non secundum tabulas, sed secundum voluntatem intestati. Ibid. E.

Bonorum possessio contra tabulas an detur natis ex emancipato post emancipationem. T. 8. c. 109. A. an, & quando illi conferat. Ibid. A.

Bonorum possessio contra tabulas an detur scriptis per liberos prateritos. T. 8. c. 32. B. & c. 33. A.

Bonorum possessio contra tabulas an detur iis, qui nunquam sui fuerunt. T. 8. c. 39. A. B. C.

Bonorum appellatio quid continetur. T. 8. c. 302. A. B. C.

Bonorum possessio hereditatis appellatio continetur. Tom. 8. c. 786. D.

Bonorum possessio quibus liberis non competit. T. 8. c. 190. D.

Bonorum possessio contra tabulas non datur nothi, sive naturalibus, nec unde liberi, & cur. T. 8. c. 159. A. datur unde legitimi in successione matris. Ibidem A.

Bonorum possessio communis est: concurrit cum bonorum possessio secundum tabulas, vel contra tabulas, & cum bonorum possessio unde legitimi. T. 8. c. 185. D.

Bonorum possessio decretalis est, aut edictalis. T. 8. c. 4. B.

Bonorum possessio quibus datur. T. 8. c. 171. C.

Bonorum possessiones comparantur adhibitis. T. 8. c. 185. D.

Quae bonorum possessio potest esse sine re. T. 7. c. 1175. C.

De bonorum possessio defuncti, quae deferatur ab intestato si tabula testamenti exhibeant unde liberi. T.

8. c. 161. C. & seq.

Ad bonorum possessionem petendam quot dies constituti. T. 8. c. 233. E. & c. 234. A.

De bonorum possessione delata repudiatione. T. 8. c. 199. D. E. & seq.

Bonorum possessionem delatam qui adire possunt, vel non, & qui repudiare eam possunt, vel non. T. 8. c. 199. C. D. & seq.

In bonorum possessionibus sunt, & fuerunt semper certa, & statuta tempora. T. 8. c. 203. D.

De bonorum possessione unde liberi. T. 8. c. 164. E. & seq. Vide, Unde liberi.

Bonorum possessio contra tabulas quibus datur. T. 8. c. 173. D. E. & seq.

De bonorum possessione Carboniana. T. 8. c. 164. A. B.

De bonorum possessionis repudiatione. T. 8. c. 199. D. E.

Bonorum possessio datur alicui praterito. T. 8. c. 173. E.

Bonorum possessio edictalis separanda a decretali. T. 8. c. 234. E.

Bonorum possessio datur facili. T. 8. c. 181. C.

Bonorum possessio amittitur duobus modis. T. 8. c. 205. C.

Bonorum possessio legitimis datur ab intestato cum re. Tom. 8. c. 171. B.

Bonorum possessio proximo cuique datur. T. 8. c. 185. A.

Bonorum nomen sola commodum completitur, non autem incommodum. T. 7. c. 1105. A.

Bonorum possessio contra tabulas an liberis primum detur. T. 8. c. 24. A.

Bonorum possessio contra tabulas an detur ex emancipatis natis post emancipationem. T. 8. c. 25. A.

Bonorum possessio decretalis an repudiari possit, & an finatur tempore. Vide, Decretalis bonorum possessio.

Bonorum possessio contra tabulas an testamentum rescindat. T. 8. c. 58. A.

Bonorum possessio edictalis quid distet a decretali. T. 8. c. 7. D. E.

an finatur tempore. Ibid. c. 8. A.

Bonorum possessio contra tabulas an tribuat ius petende hereditatis. T. 8. c. 49. D.

Bonorum possessio contra tabulas an omnibus liberis prateritis, tam naturalibus, quam adoptivis detur. T. 8. c. 24. B.

Bonorum possessio contra tabulas patris, vel avi, an nato emancipato detur. T. 8. c. 116. A.

Bonorum possessio contra tabulas an detur tam liberis suis, quam emancipatis prateritis. T. 8. c. 24. A. B.

Bonorum possessio contra tabulas an detur ei, qui iudicium defuncti agnovit. T. 8. c. 35. B. & c. 51. E.

Bonorum possessio contra tabulas

an detur iis, qui sui futuri sunt. T. 8. c. 41. A.

Bonorum possessio contra tabulas an detur liberis adoptivis emancipatis. T. 8. c. 30. C. an detur naturalibus emancipatis prateritis. Ibidem C.

Bonorum possessio contra tabulas an sit necessaria in suo, vel in emancipato. T. 8. c. 25. A. an sit utilis in suo. Ibid. A.

Bonorum possessio contra tabulas duplex est. T. 8. c. 24. A.

Bonorum possessio intra quod tempus petenda sit. T. 8. c. 14. A.

Bonorum possessio contra tabulas nonnunquam est iure, & loco bonorum possessionis secundum tabulas. T. 8. c. 34. A.

Bonorum possessio contra tabulas primum deferitur, deinde secundum tabulas. T. 8. c. 138. D.

Bonorum possessio contra tabulas quando praterito non detur. T. 8. c. 72. A.

Bonorum possessio contra tabulas in suo praterito an, & qua in re utilis sit. T. 8. c. 25. B. C.

Bonorum possessio contra tabulas liberorum emancipatorum an, & quando parentibus detur. T. 8. c. 145. D.

Bonorum possessio contra tabulas, quae datur liberis, contra testamentum datur, quae patris datur, contra heredem datur. T. 8. c. 35. D. E.

Bonorum possessio contra tabulas quibus detur. Ibidem E. an iis detur, qui nunquam fuerunt in potestate. Ibidem c. 35. A.

Bonorum possessio contra tabulas si petita sit, an legata, & quibus, & a quo praestentur. T. 8. c. 74. C. D.

Bonorum possessionem contra tabulas si prateritis admittant, an scripti submoveantur. T. 8. c. 138. A. B.

Bonorum possessio contra tabulas ut competat, quae exigantur. T. 8. c. 74. A.

Bonorum possessio cui deferatur, an ab eo exigatur scientia iuris. T. 8. c. 24. C.

Bonorum possessionis edictalis petenda tempus quando cedat. T. 8. c. 110. B.

Bonorum possessio ab intestato peti potest, etiam data bonorum possessione Carboniana. T. 8. c. 163. D.

Bonorum possessio agnatis non est necessaria, cognatis est necessaria. T. 8. c. 189. D.

Bonorum possessio ab intestato an statim deferatur, si scriptis heredes repudiaverint bonorum possessionem secundum tabulas, vel prateritis bonorum possessionem contra tabulas intra annum, vel centum dies. T. 8. c. 163. C.

Bonorum possessio non acquiritur defuncto, an transmittatur in heredem. T. 8. c. 7. A.

Bonorum possessio non agnata a defuncto,

- functio, an heredi ejus detur. Ibid. D.
- Bonorum possessio prius datur, quam fiat collatio bonorum. T. 8. c. 83. A.
- Bonorum possessio, quæ sine mandato nomine alieno petitur, an acquiratur sine ratihabitione. T. 8. c. 18. D. E.
- Bonorum possessio quando iuris, & civile nomen sit, & quando sine ullo corpore consistat. T. 8. c. 3. C.
- Bonorum possessio quid sit. Ibid. C.
- Bonorum possessio quomodo separatur ab additione hereditatis. T. 8. c. 4. A.
- Bonorum possessio quomodo deferatur per gradus. T. 8. c. 13. B.
- Bonorum possessio secundum tabulas an detur, si i.o opistographo testamentum sit scriptum. T. 8. c. 134. E.
- Bonorum possessio secundum tabulas an detur, si voluntas easset i.o charta. Ibid. D.
- Bonorum possessio secundum tabulas an detur heredi instituto sub conditione. T. 8. c. 141. B.
- Bonorum possessio secundum tabulas an detur, si tabula non existerint mortis tempore. T. 8. c. 120. B. C. an necesse sit, eas proferri. Ibidem C.
- Bonorum possessio contra tabulas prior est, quam secundum tabulas. T. 8. c. 138. A.
- Bonorum possessio secundum tabulas an cedat scripto, priusquam finem acceperit contra tabulas. Ibidem D.
- Bonorum possessio secundum tabulas ea quibus tabulis detur. T. 8. c. 10. D.
- Bonorum possessio secundum tabulas ut competat, quæ requirantur. T. 8. c. 35. A.
- Bonorum possessio secundum tabulas an capitis institutis detur. T. 8. c. 134. D.
- Bonorum possessio secundum tabulas an detur, si testator testamenti faciendi tempore lactionem ejus habuerit, postea mortis tempore non habuit. T. 8. c. 135. E.
- Bonorum possessio secundum tabulas an detur heredi non nominato, sed certâ demonstratione significato. T. 8. c. 144. E. & c. 145. A.
- Bonorum possessio secundum tabulas an detur heredi scripto, cujus nomen in testamento deletum sit. T. 8. c. 19. E.
- Bonorum possessio secundum tabulas an detur, si testator non habuerit testamenti lactionem. T. 8. c. 135. D. E.
- Bonorum possessio secundum tabulas an detur inconstituto, vel casu aliquo scripto. T. 8. c. 141. D.
- Bonorum possessio secundum tabulas an detur ei, cujus nomen a testatore deletum sit. Ibid. D.
- Bonorum possessio secundum tabulas an detur, si heres nequit, tabulas testamenti callare. T. 8. c. 135. C.
- Bonorum possessio secundum tabulas an, & quomodo deferatur per gradus heredum. T. 8. c. 141. A.
- Bonorum possessio secundum tabulas an detur scriptis sub conditione pendente. T. 8. c. 34. A.
- Bonorum possessio secundum tabulas an dari possit scripto, si tabulae testamenti existent, & testamentum nullum sit. T. 8. c. 25. C.
- Bonorum possessio secundum tabulas an sit cum re. T. 8. c. 134. B.
- Bonorum possessio secundum tabulas an sub conditione scripti detur, pendente conditione. T. 8. c. 139. A. B.
- Bonorum possessionem secundum tabulas si scripti sub conditione acceperint, an ea deficiente repellantur. Ibid. B.
- Bonorum possessio secundum tabulas ut detur, an necesse sit, si pluribus exemplaribus testamentum scriptum sit, omnes codices callare. T. 8. c. 135. B.
- Bonorum possessio secundum tabulas quando cedat. T. 8. c. 138. C.
- Bonorum possessio si nondum petita sit secundum, vel contra tabulas, an ipsi liberi possint petere unde liberi, quasi ab intestato. Ibid. C.
- Bonorum possessio unde cognati an, quos, & quot gradus habeant. T. 8. c. 13. B.
- Bonorum possessio unde legitimi quando competat. Vide, Unde legitimi.
- Bonorum possessio unde legitimi an detur recte matri. Vide, Unde legitimi.
- Bonorum possessio unde legitimi quibus detur. Vide, Unde legitimi.
- Bonorum possessio unde legitimi debetur legitimis proximioribus. Vide, Unde legitimi.
- Bonorum possessio unde legitimi quibus competit, an iis necessarium sit eam petere. Vide, Unde legitimi.
- Bonorum possessio unde liberi quando, & quibus detur. T. 8. c. 10. B.
- Bonorum possessio unde vir ut detur, quæ requirantur. Vide, Unde vir, & uxor.
- Bonorum possessionem an agnoscere possint scripti ex incertis partibus. T. 8. c. 141. D.
- Bonorum possessionem an filius emancipatus amittat, si post mortem patris arrogandum se dederit ante petitam bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 30. D.
- Bonorum possessio an furiosus per se, vel per alium acquirere possit. T. 8. c. 21. D. E.
- Bonorum possessionem an infans tutor auctore petere possit. T. 8. c. 11. E.
- Bonorum possessionem contra tabulas an perdat, qui libertum paternum capitis accusavit. Tom. 7. c. 1487. B.
- Bonorum possessionem an possit capere, qui non potest hereditatem capere. T. 8. c. 16. B.
- Bonorum possessionem an procurator possit repudiare. Vide, Procurator. Vide, Repudiare.
- Bonorum possessionem an pupillus tutore auctore petere possit. T. 8. c. 11. D. E.
- Bonorum possessionem an quis invitatus cogatur petere, vel agnoscere. T. 8. c. 4. C.
- Bonorum possessionem an videatur posterior agnovisse, si petierit, priusquam prior repudiavit. T. 8. c. 13. E.
- Bonorum possessionem contra tabulas an scriptus beneficio praeferatur petere possit. T. 8. c. 33. A.
- Bonorum possessionem contra tabulas qui petit, an repellatur a legato, vel mortis causâ donationibus. Tom. 8. c. 61. C. so repellatur a donatione inter vivos. Ibid. C.
- Bonorum possessionem contra tabulas qui petit, quæ legata, & quibus praeferat. T. 8. c. 73. A.
- Bonorum possessionem contra tabulas qui petit, non tantum amittere legata, sed etiam repellere a substitutione pupillari. T. 8. c. 65. B.
- Bonorum possessionem qui agnovit, an dominus fiat, & pro eo habeatur. T. 8. c. 2. A.
- Bonorum possessionem contra tabulas semper dari in altem. Tom. 7. c. 1487. B.
- Bonorum possessionem contra tabulas qui petit, an postea ve nire possit ab intestato. T. 8. c. 163. B.
- Bonorum possessionem contra tabulas si duo filii, unus institutus, alter praeferatur, petierint, an, quomodo, & quibus legata praestent. T. 8. c. 75. C.
- Bonorum possessionem edictalem qui agnovit, an detur ei etiam Carboniana, & contra. Tom. 8. c. 130. C. an utriusque possessionis annus simul cedat. Ibid. C.
- Bonorum possessionem nisi prior repudiaverit intra tempora, sequenti non cedere tempora bonorum possessionis petenda. Vide, Unde legitimi.
- Bonorum possessionem non dari nisi patrifamilias. Vide, Unde legitimi.
- Bonorum possessio non petentis portio ad petentibus non crescit. T. 8. c. 139. E.
- Bonorum possessionem, quæ personæ petere possint. T. 8. c. 11. D.
- Bonorum possessionem qui petit alioquin omine sine mandato, an possit quam furere capere, petitis ratum haberi possit. T. 8. c. 18. D. E.
- Bonorum possessio contra tabulas

bulas intestatum non facit, si adita sit hereditas. T. 8. c. 68. D.
 Bonorum possessionem si qui petierint contra tabulas, eos habere vitulos, & pates portiones, etiam si in testamento eis adscripte sint impares portiones. T. 8. c. 71. C.
 Bonorum possessio si prateritis petitarum, an, quomodo, & quibus legatis teneatur. T. 8. c. 71. E. & c. 72. A. & seq.
 Bonorum possessionem contra tabulas si filius prateritis petierit, ad legata praestet. T. 8. c. 75. A.
 Bonorum possessio unde legitimi quando, & quibus detur. T. 8. c. 10. C.
 Bonorum possessionis Carbonianae effectus qui sint. T. 8. c. 112. C.
 Bonorum possessionis contra tabulas, & querela inofficiosi differentiae quae sint. T. 8. c. 44. E.
 Bonorum possessionis una species, vel gradu deficiente, an, & quando posteriori locus fiat. T. 8. c. 13. C. quando tempora a posteriori cedant. Ibid. C.
 Bonorum possessionis petenda secundum tabulas, vel contra tabulas tempus an scripto, & praeterito simul cedant. T. 8. c. 138. C.
 Bonorum possessionis petenda tempora an cedant ignorantibus. T. 8. c. 14. A.
 Bonorum possessionis petenda tempora an cedant illi, qui testamentum falsum esse dixerit, nec petierit bonorum possessionem. T. 8. c. 17. B.
 Bonorum possessionis petenda tempora an cedant ignorantibus, & cui proximum cognatum. T. 8. c. 14. B. C.
 Bonorum possessioni petenda quae tempora praestituta sint, & cur praestituta sint. Vide, Dies bonorum possessionis petenda.
 Bonorum possessionis repudiationi quando locus sit. Vide, Repudiare.
 Bonorum possessio unde liberi fingitur esse bonorum possessio contra tabulas. T. 8. c. 73. B.
 Bonorum possessiones ex testamento quot sint. T. 8. c. 134. D. & quis earum ordo. Ibid. D. & seq.
 Bonorum possessiones quasdam esse ex testamento, quasdam ab intestato. T. 8. c. 10. A. B.
 Bonorum possessiones quomodo dividantur. T. 8. c. 2. B.
 Bonorum possessionum quae prima. T. 8. c. 10. B.
 Bonorum possessor an sit hereditatis possessor. T. 8. c. 3. B.
 Bonorum possessor an sit heres, vel dominus. T. 8. c. 1. C.
 Bonorum possessor an sit vice heredis. T. 8. c. 2. C.
 Bonorum possessor an sublineat commodam, & incommoda hereditaria. Ibid. C.
 Bonorum possessor qui scriptus est, an possit ante apertas tabulas agnoscere secundum tabulas. T. 8. c. 14. B.

Bonorum possessionem contra tabulas qui petierit, in quo casu legata ei conserventur. T. 8. c. 64. D.
 Bonorum possessionem date est jurisdictionis. T. 8. c. 1. C.
 Bonorum possessionem quis facere possit. T. 8. c. 1. C.
 Bonorum possessionem petita rescinditur testamentum, exceptis legatis testis certis personis. T. 8. c. 62. C. D.
 Ad bonorum possessionem qui admitti possunt. T. 9. c. 648. A. B.
 De bonorum possessione contra tabulas, quam Praetor liberis pollicetur. T. 9. c. 659. A. B. & seq.
 De bonorum possessione contra tabulas liberi, quae patronis, liberique eorum datur. T. 9. c. 661. A. B. & seq.
 Bonorum possessio quid sit. T. 9. c. 448. A.
 De vi bonorum raptorum actio. T. 9. c. 1557. B.
 Bonorum possessio Carboniana est extraordinaria, non ordinaria, id est, decretalis, non edictalis. T. 9. c. 670. C. D.
 In bonorum possessione dies utiles, & dies continui qui dicuntur. T. 9. c. 650. D. E.
 Bonorum obsequio. T. 9. c. 1223. E. annotatio. Ibid. E. publicatio. Ibid. E.
 Bonorum paternorum divisio quomodo fit. T. 9. c. 691. E.
 Bonorum disceptationem esse principalem causam, & in eam incidere quaestiones status. T. 9. c. 119. E.
 Bonorum possessio edictalis, & decretalis quomodo datur. T. 9. c. 670. D. in quo differunt. Ibid. D.
 De bonorum collatione. T. 9. c. 931. D. & seq.
 Inter bonorum possessores datur successio edicto successorio. T. 9. c. 667. A. & seq.
 Bonorum possessionis repudianda, vel petenda tempora praestituta sunt. T. 9. c. 676. A. & seq.
 Bonorum maternorum dominium non pertinuisse ad patrem. T. 9. c. 929. E.
 Qui ad bonorum possessionem admitti possunt, & intra quod tempus. T. 9. c. 648. A. & seq.
 Bonorum possessionem recte peti per procuratorem, si specialiter id mandatum sit. T. 9. c. 358. A. B.
 Bonorum possessio quasi dominium tribuit, & est species successione, & hereditatis. T. 9. c. 1130. A.
 Ad bonorum possessionem sufficere quaecumque indicium, vulgo est *esse de saire quelque alle d'heritier*. T. 9. c. 652. A.
 Bonorum possessionem dare Praetor cum est. T. 9. c. 648. A.
 Bonorum debitoris proscriptio, & distractio. T. 9. c. 5127. A. B.
 Bonorum cessio. Vide, Cessio bonorum.
 Bonorum possessionis aditio, seu

agnitio est temporalis. T. 9. c. 748. E.
 Bonorum possessio praetoria, vel honoraria, & hereditas dici potest. T. 9. c. 656. B.
 Bonorum possessio, & possessio bonorum in quo differunt. T. 9. c. 1130. A.
 De bonorum raptorum vi. T. 9. c. 1460. A. & seq.
 Bonorum possessio datur, vel ex cessione iudicis, vel debitoris. T. 9. c. 1129. A.
 Bonorum possessio decretalis est, quae datur interposito decreto a Praetore pro tribunali, non edictalis. T. 9. c. 658. E.
 Bonorum possessio contra tabulas quibus datur. T. 9. c. 659. A. & seq.
 Bonorum possessio quid. Ibid. C.
 Bonorum alienationes post crimen perduellionis contractum sacre non valent. T. 9. c. 1396. C.
 Bonorum possessio. Vide, Possessio bonorum.
 Bonorum utilis possessio datur ex aequo, & bono, secundum municipationem. T. 9. c. 658. D. E.
 Bonorum separatim quid. T. 9. c. 1131. C. quot habet genera. Ibid. D.
 De bonorum possessione secundum tabulas. T. 9. c. 656. B. & seq.
 Bonorum possessio non potuit dari a magistratu municipali. T. 9. c. 651. D.
 Bonorum possessionis petitio est inutilis iure veteri. T. 9. c. 649. B. iure novo est utilis. Ibid. C.
 Ad bonorum possessionem contra tabulas pertinet edictum Carbonianum, & ad liberos atque parvos praeteritis testamentum patris, quibus fuit contravertis status, & bonorum paternorum. T. 9. c. 669. E. & seq.
 Bonorum possessio secundum tabulas datur heredibus scriptis tabulis testamenti. T. 9. c. 656. C.
 Bonorum possessio an possit acquiri per procuratorem. T. 10. c. 490. D.
 Bonorum possessionem contra tabulas qui petit, an repellatur a donatione causae mortis. T. 10. c. 497. D.
 Bonorum possessionis petenda quae nam sint tempora. T. 10. c. 500. C.
 Bonorum possessio decretalis eodem momento defertur, & acquiritur, nec est medium tempus, quo possit repudiari. Ibid. D.
 Bonorum possessio unde cognati ultra penultimum gradum an defertatur. T. 10. c. 501. A.
 Bonorum appellacione onera, & damna continentur. Tom. 10. c. 596. C.
 Bonorum possessio cum olim petebatur, eam dumviri dare non poterant. T. 10. c. 679. A.
 Bonorum possessionem Praetor primum deferat ex testamento, deinde ab intestato. T. 10. c. 773. B.

- Bonorum possessio** quandiu competit ex testamento, cessat ab intestato. *Ibid.* C.
- Bonorum possessio ab intestato** quando competat. *Ibidem* C. D. & seq.
- Bonorum possessio unde liberi** quibus datur, & quibus non datur. T. 10. c. 772. C. D.
- Bonorum possessio unde liberi** eodem ordine liberis deferuntur, quo vocantur ad bonorum possessionem contra tabulas. *Tom.* 10. c. 773. A.
- In bonorum possessione liberi** paterni filius emancipatus praefertur nepoti ex se nato, recepto etiam in familia avi. *Ibid.* B.
- Bonorum possessio contra tabulas** datur & liberis, qui nunquam fuerunt in nostra potestate. *Ibid.* D.
- Bonorum possessio unde legitimi** quibus datur. T. 10. c. 775. A.
- Bonorum possessio unde legitimi** an datur his, qui non sunt legitimi. *Ibid.* E.
- Bonorum possessio unde ex legitimis** est extraordinaria. T. 10. c. 776. A. quibus sit necessaria. *Ibid.* A.
- Bonorum possessionem si lex defert**, competit unde legitimi, & etiam unde ex legitimis. *Ibid.* A.
- Bonorum possessio non datur nisi** patritamiliis. *Ibid.* D. E.
- Bonorum possessio unde vir & uxor** ut datur, quod exigitur. T. 10. c. 781. E.
- Bonorum possessionem si prior** agnovit, & abstinuit se per restitutionem in integrum, an sequenti sit locus, & an admittatur ex successorio edicto. T. 10. c. 786. C.
- Ad bonorum possessionem, quam** omisit, vel amisit, capessendam, & acquirendam an minor possit pervenire beneficio restitutionis. T. 10. c. 923. C.
- Inter bonos brevis agitur.** *Tom.* 2. c. 133. B.
- Contra bonos mores stipulatio** concepta non valet. T. 4. c. 706. A. Vide, Stipulatio.
- De bonis paternis, & maternis** consultatio. T. 1. c. 617. D. E.
- De bonis damnatorum.** *Tom.* 2. c. 618. C.
- In bonis alicuius servus est.** T. 1. c. 304. A.
- Qui se bonis miscuit, & is, qui non** miscuit, in quo differunt. T. 4. c. 88. D.
- In bonis an id tantum esse exilime-** tur, quod deducto a re alieno superest. T. 5. c. 781. A.
- Bonis publicatis quicquid postea** acquiritur, an sibi sequatur, vel non. T. 1. c. 461. D.
- Bonis se immiscere.** T. 6. c. 281. E. & c. 282. A.
- De bonis libertorum.** T. 6. c. 172. E. & c. 173. A. & seq.
- Bonis cui est interdictum, illi inter-** dictum est omnibus juris actibus. T. 7. c. 702. A. B.
- Bonis cui interdictum, an possit** alienare ante interdictum. *Ibid.* C.
- Bonis cui interdictum, consentire** non potest. *Ibid.* A.
- Bonis ex delicto testatoris publica-** sit, totum testamentum irritum fit. T. 7. c. 1084. C.
- Bonis cui interdictum sit, nulla vo-** untas est. T. 8. c. 681. D.
- Bonis captivi solent constitui** curatores. T. 8. c. 194. A.
- Ex bonis hereditariis quae sunt.** T. 7. c. 500. C.
- Bonis custodiendis curator** quando datur. T. 8. c. 132. A.
- Bonis sibi vindicatis, an Procurator** Caesaris ex iis bonis vendere possit res, quae sunt in controversia. T. 8. c. 440. E.
- De bonis, quae liberis in potestate** constitutis ex matrimonio, vel aliter acquiruntur, & eorum administratione. T. 9. c. 931. D. & seq.
- Bonis qui cedere possunt.** T. 9. c. 1126. E. & seq.
- De bonis libertorum.** T. 9. c. 635. D. E. & c. 636. A. & seq.
- De bonis proscriptorum, seu da-** mnatorum. *Tom.* 9. c. 1481. A. & seq.
- De bonis materis, & materni ge-** neris. T. 9. c. 927. D. & seq.
- De bonis eorum, qui mortem sibi** conciverunt. *Tom.* 9. c. 1483. C. D.
- Bonis paternis qui se abstinent, vel** qui suis cessit, an sit infamis. T. 10. c. 883. C.
- Bonifacius Papa auctor libri sexti** decretalium, quibus artibus obrepsit in Pontificatum. T. 5. c. 385. B.
- Bonitarii domini.** T. 9. c. 994. E.
- Bonitas inter jura servitutum pre-** ditorum numeratur. T. 7. c. 381. B.
- Bonitate eidem reddendum mutuum,** quod datum est. T. 7. c. 613. C.
- Bononensis universitas** celeberrima. T. 6. c. 1026. D.
- Bos legatus si mortuus fuerit, an** possit eorum vindicare. T. 7. c. 1007. B.
- Bos unus an abigere faciat.** T. 7. c. 1006. B.
- Bos unus gregem non facit.** T. 10. c. 570. A.
- De bove aratorio duo singularia** constituta. T. 3. c. 101. A. B.
- Bove subrepto, & occiso, furi do-** minus & bovem quanti erat, & carnem conducere potest. T. 6. c. 141. D.
- Bove mortuo, qui legatus est, neque** eorum, neque caro debetur. T. 7. c. 1176. E. nec debetur animatio animalis. *Ibid.* E.
- Boves quomodo domantur.** T. 8. c. 553. D.
- Boves ne aratori abstrahantur, vo-** titum a Constantino. T. 10. c. 703. D.
- Boves, oves, fures, caprae, colio dot** mantur, non dorso. T. 10. c. 760. D.
- Bovum egestus exsiccatis, ut hodie in** Scotia, lignis legatis debentur. T. 8. c. 603. C.
- Bracharii, seu bracteatores** qui sunt, & eorum immunitas. *Tom.* 2. c. 767. C. & c. 758. E.
- Brentium.** T. 1. c. 1241. B.
- Brephotrophia.** T. 2. c. 1041. E.
- Brephotrophia.** T. 2. c. 21. D.
- Brephotrophii** quanam sint. T. 10. c. 819. D.
- Breves, brevia, brevicula chartu-** larum sunt sive libelli breves. T. 2. c. 650. B.
- Breves quadrimestri.** T. 2. c. 685. E.
- Breves privati fidem non faciunt.** T. 9. c. 1072. A.
- Brevia esse debent omnia initia.** T. 4. c. 699. A.
- Brevia sua contra se non cogitur** edere reus asini. T. 9. c. 264. E. & c. 267. A. & c. 275. E.
- Brevia esse rationes brevias.** T. 9. c. 5. D.
- Breviloqua substitutio.** Vide, Substitutio.
- Brevissimas mutationes Cicero vo-** cat minutae interrogatunculae. T. 8. c. 692. C.
- Brevitas chirographi non minuit fi-** dem. T. 2. c. 650. C.
- Brevitas libellorum reulatorum** commendatur. T. 9. c. 2112. A.
- Brevitas orationis nec vitiat sen-** tentiam, nec ullum negotium. T. 9. c. 1099. E. & c. 1100. A.
- Brevitas chartulae non vitiat dona-** tionem. *Ibid.* c. 1100. A. non vitiat testamentum brevitas. *Ibid.* A.
- Britanniae comites, deinde duces.** T. 6. c. 786. C.
- Primus Britanniae Dux** quis. *Ibid.* C.
- Bruta quaedam incestus nuptias ab-** horrere. T. 2. c. 1049. C. D.
- Bruta uti rationis, ita juris sunt** expertia. T. 1. c. 8. B.
- Buccellarii.** T. 2. c. 1240. E.
- Buccellatum.** T. 2. c. 951. B. C.
- Buccinum conchilium** genus. T. 2. c. 794. E.
- Budae antinomiae.** T. 3. c. 199. D. E. & c. 200. A. & seq.
- Budaeum non admodum juris peri-** tum fuisse. T. 8. c. 444. B.
- Budaeus notatus.** T. 9. c. 223. B.
- Budaeus per antinomias, quae faci-** lia sunt. *Ibid.* E. & seq.
- Buffet d'argent.** T. 7. c. 1092. B.
- Bulcatum jus.** T. 2. c. 719. A.
- Buprestis quid, & ejus nominis** notatio. *Tom.* 3. c. 447. L. & c. 448. A.
- Burdi, sive burrici sunt multi pu-**illi. T. 7. c. 1158. E.
- Burdones, & burrici, & burdi.** T. 3. c. 307. D.

Burdones qui sint. T. 7. c. 976. A.
Burdones sunt mali, qui junguntur
carrucis, vel rhedis. T. 7. c. 1138.
D.

Burgarii, & burgavii qui sunt. T.
2. c. 873. A. & c. 1184. C.
Burgum unde. T. 2. c. 873. A. B.
Burrici. T. 7. c. 1188. E.
Burricus. T. 3. c. 307. D.
Butta. T. 3. c. 237. A. B.

C

TRIA OCC. in libris notarum.
juris quid significant. T. 9. c.
1103. E. & c. 1104. A.

Caballatoria ratio. T. 2. c. 954. E.
Cacabus coccinatorium instrumentum.
T. 3. c. 29. C.

Cachodoxie opponitur orthodoxia.
T. 10. c. 815. D.

Cadavera punitur, ne humentur
inconsulto Principi. T. 1. c. 879.
C.

Cadere io casum commissam. T. 2.
c. 660. E.

Cadi vino legato debentur. T. 3. c.
52. A.

Caduca quæ sint, & eorum jus. T.
1. c. 325. D.

Caduca bona Cesariani sine Principis
auctoritate occupare non
possunt. T. 2. c. 644. D.

Caduca quando rei private Principi
addicuntur. T. 2. c. 618. E.

Caduca possessio. T. 1. c. 619. A.

Caduca cum introducta. Tom. 2. c.
423. D.

Caduca unde. Ibidem A. & seq.

Caduca quæ dicuntur. T. 4. c. 414.
C.

Caduca fideicommissa. T. 4. c. 392.
C.

Caduca hereditas. T. 4. c. 417. E.

Caduca fisco acquiritur. T. 5. c.
693. C.

Caduca creptoria vocantur. Ibid. C.

Caduca, & ea, quæ sunt in causa ca-
duci, separantur ab his, quæ pro
non scriptis habentur. T. 6. c. 435.
D. quæ sunt in causa caduci, de fi-
cio ut vivo testatore. Ibid. D.

Caduca, vel quæ sunt in causa ca-
duci, precipiunt in fisco ex legibus
caducariis, & Julia, & Papia.
Ibid. D.

Caduca fieri non possunt, quæ re-
pudiantur, sed ea tantum, quæ
quis cepit capere non posse post
mortem testatoris. Ibid. c. 436. A.

Caduca ea tantum sciuntur leges ca-
ducarum, quæ desciunt prius,
quam deferantur. Ibid. A.

Caduca legata quæ dicuntur. T. 7.
c. 1130. D.

Caduca legata, quæ sunt lege Pa-
pia. T. 7. c. 1165. A.

Caduca nullo unquam jure fuerunt
ea, quæ pro non scripta habentur.
T. 7. c. 1060. D.

Caduca quæ, & quando fiant. T. 7.
c. 1477. D. E.

An fisco vindicentur. Ibid. D. E.

Caduca ea tantum fieri, quæ ut in-
dignis auferuntur. T. 9. c. 906. B.
Creptoria appellantur, & cur. Ibid.
B.

Caduca acquiruntur fisco sine pos-
sessione. T. 9. c. 103. C.

Caduca fit hereditas, quæ non ada-
ta est. T. 9. c. 797. C.

Caduca pecunia fit, si nuptiæ se-
quitur fuerint contra præcepta
legum. T. 9. c. 230. D.

Caduca fiunt, quæ nondum delata,
aut acquisita. T. 9. c. 897. B.

Caduca quomodo desinuntur ab
Ulpiano. T. 9. c. 871. E.

Caducaria lex est lex Julia. T. 6. c.
271. B. C.

Caducarum leges odiosæ. Tom. 3. c.
449. D. E.

Caducarum leges. Vide, Leges cadu-
carum.

Caducarum leges. Vide, Leges cadu-
carum. Vide, Leges Julia, & Pa-
pia. Vide, Caduca.

Caducam hereditatem fieri cum suo
onere deducta falcidia, quam he-
res scriptus detraxisset, si bono
more se gessisset. T. 9. c. 797. B.

Caduci jus, jus novum est. T. 1. c.
342. B.

In causa caduci quæ sint. A. T. 1. c.
326. C. D.

In caduci causa quæ legata sunt. Vi-
de, Legata.

In caduci causa dicuntur, quæ post
factum vivo testatore desierunt
morte naturali heredis, vel legata
rui, aut defectu conditionis. T. 9.
c. 885. B.

Caducis, vel quasi an locus sit in
testamento militis. T. 7. c. 1056. A.

De caducis tollendis. T. 3. c. 422.
E. & T. 9. c. 871. C. & seq.

De caducis titulum sustulit Justinia-
nus, & pro eo reposuit titulum
de lege Canoniana. T. 10. c. 478. B.

Caducorum casus quinque. T. 2. c.
423. A. B. C.

Caducorum ratio ex tabulis specta-
tur. T. 8. c. 482. D.

Caducorum materiam, quam lex
Papia introduxit, cur Justinianus
tollendam esse duxerit. T. 9. c.
881. C.

Caducorum introducendum cau-
sa legis Papie quæ fuit. T. 9. c.
871. C. & seq.

Caducorum quinque casus. T. 9. c.
878. A.

His casibus hereditates, vel legata
sunt caduca. Ibid. c. 872. E.

Caducorum materia, & origo unde
sumpta lege Papia. T. 9. c. 878.
C.

Caducum quando sit legatum, &
quando non sit caducum. T. 7. c.
1189. A. B.

Caducum est omne quodcumque
cadit in fisco. T. 9. c. 797. B.

Caducum non fit fideicommissum.
T. 9. c. 880. B.

Cacitas a personalibus excusat mun-
eribus. T. 2. c. 713. A.

Cacitas morbi nomine significatur,
T. 9. c. 607. E.

Cacus lenator, decurio, & judex fieri
potest, non tamen magistratus.
T. 2. c. 709. E.

Cacus testamentum facere potest.
T. 2. c. 415. E. & T. 4. c. 356. E.

Cacus an fideum retinere possit. T.
2. c. 1290. A.

Cacus an bonorum possessionem per-
tere possit, & an ei dies petende
possessionis cedat. Ibid. E.

Cacus an bonorum possessionem per-
tere possit, & an ei cedant dies pe-
tende possessionis, quia non cer-
nit, quod agatur. Ibid. E.

Cacus an possit facere testamentum.
Ibid. E.

Cacus nuptias contrahere potest. T.
6. c. 1071. E.

Cacus an testamentum facere possit.
T. 8. c. 967. C.

Cacus pro alio postulare non potest,
ad adoptare potest, & sibi proci-
ratorem insinuerit. T. 4. c. 396.
E.

Caco curator dati non potest. T. 1.
c. 444. D.

Caci an possint facere testamentum.
T. 9. c. 705. B. C.

Cacis quid concessum est, & quid
non. T. 4. c. 396. E. & c. 397. A.

Cades quod proprie significet. T. 3.
c. 447. D.

Cades in acie patratis laudantur.
T. 2. c. 1035. B.

Cades servi debiti an recte vocetur
mora. T. 10. c. 532. A.

Cadis tempore si qua neget Roman-
uisse, probare debet, & alibi fuisse.
T. 7. c. 887. E.

Cadia insultu crimen. T. 9. c. 797.
E. & seq.

Cadis mandator, & qui cadem facti
sunt, & qui cadem facere possunt,
ut homicidia. T. 9. c. 1375. E.

Cadis impunitatem qui promittit
ei qui cadem facturus est, in quo
est ei qui cadem fecit. Ibid. E.

Cadem qui fieri mandaverit, ut
homicidia puniatur. T. 1. c. 505.
D.

Cadua sylva quid. T. 8. c. 513. E.

Celatura quid sit. T. 5. c. 590. D.

Celebs testamenti faciem non
habet. T. 8. c. 589. C.

Cementa. T. 7. c. 612. A.

Cenaculi habitator, ex quo aliquid
dejectum, vel effusum est, quomo-
do, & qua actione teneatur. T. 8.
c. 332. C. D.

Cepille non videtur, qui per excep-
tionem a petitione removetur.
T. 8. c. 665. E.

Cesar in provincias suas mittit lei-
gatos, unde legatus Cilicia, lega-
tus Lugdunensis provincie. T. 4.
c. 831. D.

Casæ validiores, & ferociores pro-
vincias in sua potestate retinuit,
paciores vero reliquit senatus,
& cur. Ibid. E.

Cesar ab Augusto separatus tempo-
re Traiani. T. 2. c. 1470. E.

Vide, Trajanus.

Calatis, & filii appellatio promissua. T. 3. c. 613. A.
Calatis legati qui sunt. Tom. 4. c. 831. D.
Calatis acta. Vide, Acta Caesaris.
Calatis procurator an possit fungi vice proconsulis. T. 10. c. 93. B. Vide, Procurator.
Calarem nulli majore formidine, quam Deum, Tertullianus dicitur. T. 9. c. 188. C.
Calarem Augulio esse veluti apparatus. T. 9. c. 1471. A.
Calarea metropolis Pallelinæ primæ, colonia Vespasiani. T. 2. c. 1134. D.
Calarea metropolis Cappadociæ. T. 9. c. 1259. D.
Calasiani, seu Catholiciani qui. T. 2. c. 644. E.
Calasiani fraudibus sunt, & rapinis infames. T. 2. c. 645. A.
Calasiani qui dicuntur. Tom. 9. c. 1483. A.
Calasienfes advocati qui dicuntur. T. 9. c. 1259. D.
Calones. T. 1. c. 1064. A.
Calorum rutorum definitio quæ. T. 7. c. 610. C.
Cateri excedere fasces clausula. T. 8. c. 602. A.
Ceteris rebus, quæ corpore valent, extraque mutuum exsistunt, utimur salva earum substantiâ. T. 3. c. 395. E.
Ceterum articulus quid significat. T. 8. c. 618. A.
Cajus fuit temporibus Adriani. T. 1. c. 3. B.
Cajus Sequus, Lucius Titius his nominibus promissus. J. C. uti solent. T. 3. c. 33. D.
Cajus juriconsultus quantum distendit a Sabiniâ, & Proculianorum sententia de aliena materia, & specie ex ea facta. T. 3. c. 379. B. C.
Cajus gregem numerat iis rebus, quæ numero constant, si modo græx ad numerum datus sit. T. 3. c. 397. B.
Cajus tres libros de legatis scripsit. T. 7. c. 1161. C.
Cajus nomen mercenarii est: convenit communiter & hoc nomen servos. T. 9. c. 635. C.
Calamitates sepe quodam. T. 3. c. 448. B. C. & seq.
Calata comisia. T. 8. c. 521. B.
Calcare vinum quid sit. Tom. 7. c. 794. B.
Calceatis pedibus pergere, necubi a serpentibus mordeatur. T. 3. c. 181. B.
Calcei usus proprius, & improprius. T. 8. c. 636. C.
Calcia coquenda, vel arenæ, vel cretæ fodiendæ jure, an liceat habere in prædio serviente tugurium brumæ tempore. T. 7. c. 431. C.
Calculatores, qui artem numerandi docent, a tutela non liberantur. T. 1. c. 1014. D.

Calculatores numerum civilium immunitatem non habent. T. 2. c. 755. D.
Calculus modulationis. T. 2. c. 790. B.
Calculus quid. T. 9. c. 144. B. C.
Calendaria. T. 9. c. 331. E.
Calendaris actio, & actio mutui differunt. T. 7. c. 825. C.
Calendarii obligatio contrahitur verbis. Ibid. C.
Calendarii nomen unde deductum. T. 9. c. 843. C.
Calendarii Procuratores qui dicuntur. T. 9. c. 331. D.
Calendarium facere. T. 7. c. 1282. C.
Calendaræ primæ quænam appellentur. T. 8. c. 1051. D.
Calendaræ intercalares. T. 8. c. 557. D. & seq.
Calendaræ Julis olim erant solennes pendendo ædium locatarum redditui. T. 9. c. 407. E. item & Martiz calendaræ. Ibid. E.
Calendaris Martii locationes sollemniter fiunt, & pensiones exsolvuntur. T. 6. c. 731. D.
Ante calendaras primas, vel proximas qui decem stipulatus, perinde haberi, ac si calendaris proximis dari stipulatus esset. T. 6. c. 355. C.
Calicem alienum si quis in maiore præceperit, qua actione teneatur. T. 7. c. 851. A.
Caliga, & caligatæ militiæ. T. 5. c. 1032. B. C.
Calliditas exigit magna, & evidens, sive agatur de dolo, sive de cognitione prætoris. T. 1. c. 988. C.
Calliditas. T. 9. c. 1092. E.
Calvisiana actio. Vide, Actio.
Calvisiana actio. Vide, Actio Fabiana.
Calvisius verbum quomodo a Cajō interpretetur. T. 8. c. 443. D.
Calumnia quid. T. 2. c. 626. A.
Calumniæ & dilationis iusjurandum. T. 2. c. 1097. C.
Calumniæ nulla in adoptione, nulla fraus, nullus dolus adhiberi debet. T. 4. c. 836. A.
Calumniæ secundum Grammaticos quid propriè significet. T. 3. c. 99. A.
Calumniæ duplex est. T. 5. c. 140. A.
Calumniæ subtilituti quid. T. 7. c. 1103. E.
Calumniæ actoris quomodo coarctetur. T. 8. c. 1129. E.
Calumniæ quid. T. 9. c. 1477. E.
Calumniæ iudicium, iudicium inlæ de lationis vocari. T. 3. c. 107. C.
Calumniæ damnatus notatur infamia. T. 4. c. 841. B.
Calumniæ damnati infames fiunt. T. 4. 861. E.
Calumnie iudicium expectans crimen, per alios intendi non potest. T. 4. c. 1391. D.
Calumnie iusjurandum. Vide, Iusjurandum.
Calumnie propellendæ omnis ratio

honestæ est. T. 5. c. 138. B.
Calumnie suspicio in parentis, aut patroni personam non cadit. T. 5. c. 45. B.
Prætor in exceptione rationum argenti iuramentum calumnie omnino desiderat. T. 5. c. 44. D.
Calumnie crimen extraordinario iudicio concussionis coarctatur. T. 5. c. 138. B.
Calumnie crimen extraordinario iudicio concussionis, vel etiam publico. I. Cornelia, de falsis iudicio coarctetur. Ibid. B.
Calumnie, seu concussionis causæ quæ actiones competant. T. 5. c. 139. B. C.
Calumnie pena talio. T. 8. c. 631. E.
Calumnie iusjurandum. T. 9. c. 198. C. D.
Calumnie damnatus est infamis. T. 9. c. 177. D.
Calumnie iudicium an sit publicum. T. 10. c. 606. C.
De calumnie variis ex causis iusjurandum datus. T. 2. c. 1097. C.
De calumnie commissis in iudicio publico non est publicum iudicium, sed infamiam irrogat. T. 4. c. 1475. A.
Ex calumnie filiofamilias facta duplex injuriarum actio descendit. T. 5. c. 140. A.
Calumniandi animo a lite desistens te quo edicto coarctatur. T. 7. c. 138. C.
Calumniari quid. Tom. 6. c. 831. D.
Calumniari legatarium quid. T. 7. c. 1303. E.
Calumniator, seu calumniosus quis dicitur. T. 5. c. 364. D.
Calumniator filiofamilias negotium faciens, cui, & qua actione teneatur. T. 5. c. 140. A.
Calumniator quis dicitur. T. 8. c. 443. E.
Calumniatoris, & mandatoris an eadem Edicti pena, eademque infamia, sicut mandatoris, & homie cidæ. T. 4. c. 841. B.
Calumniatores extra ordinem puniuntur. T. 1. c. 364. D. E.
Calumniatores qui pena plerendendi. T. 1. c. 444. E.
Calumniatores in frontibus notari solebant. T. 9. c. 1478. A.
Calumniatores, qui in iudicio publico calumniati sunt, coarctet lex Remmia. T. 4. c. 1473. C.
Calumniatores qui dicuntur. T. 9. c. 1477. D.
Calumniatores in privatis, & extraordinariis iudiciis puniuntur extra ordinem pro qualitate admissi. T. 9. c. 1478. C.
Calumniatores in publicis criminibus jure ordinario puniuntur. T. 10. c. 569. E. & c. 573. C.
Calumniatoribus an sit interdictum testimonium dicere. T. 7. c. 884. D.

De calumniatoribus. T. 9. c. 1477.
D. & seq.
Calumniosissimum caput quid sit.
T. 3. c. 107. B.
Cambium sacre. T. 2. c. 1220. C.
Cambium feudi. Tom. 2. c. 1267.
A. & c. 1268. B.
Camelafia. T. 3. c. 223. D.
Cameli cur mancipi non sunt. T. 1.
c. 327. A.
Camera, idest, ararium. T. 2. c.
1232. A.
Camera ex figulino, sive figlino
quid. T. 7. c. 419. A.
Camez quid sit, & ejus species.
T. 7. c. 418. E.
Camæ tres species, fornix, testudo,
& hemiphærum. Ibid. E.
De camera leudum quando dandum
sit. T. 2. c. 1301. C.
Camerarius Romani Pontificis quis.
T. 6. c. 917. E.
Campagus quoddam genus calcem-
menti omninetur. T. 3. c. 625.
C. D.
Campagis an possint uti clerici sine
permisso summi Pontificis.
Ibid. D.
Campum vioum. T. 1. c. 262. E.
Campum signare quid sit. T. 10.
c. 944. A.
Campum ex quibusdam frugibus
stat. T. 3. c. 714. C.
Campum quod genus potionis. T. 3.
c. 319. C.
Canales lignei sunt, tubi fideles, fi-
siles plumbeæ. Tom. 7. c. 435.
E.
Cancellare testamenti tabulas quid
sit. T. 8. c. 170. D.
Caneva, idest, penarium, horreum,
vel cellarium. T. 2. c. 1132. A.
Cancellarius est iustitie cultus, ar-
marium legum, ac thesaurus fame
publicæ. T. 2. c. 567. B.
Cancellarius est idem, qui quon-
dam Quæstor vocabatur. Ibid. C. &
c. 703. D.
Cancellarius unde dictus. T. 6. c.
1019. B.
Cancellarii qui sint. T. 2. c. 65. D.
E. & c. 86. E.
Cancellarii Ecclesie quodnam offi-
cium. T. 5. c. 933. C. D.
Cancellarii officium plane spirituale
est. T. 6. c. 1019. A.
Cancellarii. Vide, Quæstiones.
Cancellarii dignitatem esse tempo-
rariam, asserit Cujacius. T. 10.
c. 846. C.
Cancellarii iudicium quinam sint.
T. 10. c. 857. C.
Cancelli qui sunt, & quis eorum
nexus. T. 3. c. 381. D.
Candelabra argentea olim in argen-
to erant, non in fupellectili. T.
7. c. 965. E. & c. 957. A.
Candelabra argentea hodie in fu-
pellectili continentur. Ibid. E.
Candidati duplures, & simplices.
T. 2. c. 950. B.
Candidati inter milites ponantur.
Ibidem B.
Candidati Cæsariæ ex Quæstoribus

numero in urbe erant. T. 1. c. 729.
D.
Candidati dicebantur honorum pe-
titores. T. 9. c. 1451. E.
Candidatus Principis. T. 9. c. 351.
E.
Candidatus Cæsaris quis olim dice-
batur. T. 10. c. 845. E.
Canes inter pecudes non sunt. T. 1.
c. 377. A.
Canes an contineantur pecorum ap-
pellatione. T. 20. c. 1126. B.
Canina facunda. T. 3. c. 114. A.
Canina penna. T. 3. c. 312. E.
Canis si pauperem fecerit. T. 1. c.
376. E.
Canis quod vinculi genus. T. 3.
c. 312. E.
Canis verbum ambiguum est. T. 7.
c. 1461. A.
Canon quid proprie. T. 2. c. 672.
A.
Canon metallicus. T. 2. c. 791. B.
Canon vestium militarium. T. 2.
c. 971. B. C.
Canon populi Constantinopolitani.
T. 2. c. 812. C. D.
Canon largitionum titularum. T.
2. c. 687. D.
Canon largitionum statim inferri
debet provincie thesauris. T. 2.
c. 688. A. B.
Canon publicus quid. T. 9. c. 369.
D.
Canonis nomine in re Ecclesiastica,
pretii vicissima pars constituitur.
T. 2. c. 143. A.
Canonis pars tertia cui operi depu-
tanda. T. 2. c. 877. A.
Canones arano, aut arca, seu men-
se Præfeti prætorio inferuntur.
T. 2. c. 680. D.
Canonum scriptum. T. 2. c. 799. E.
Ad canonum solutionem conduc-
tores, procuratores, & actores rei
privatæ manu militari compelli
possunt. T. 2. c. 680. A.
De Canonibus Ecclesiasticis. T. 2.
c. 1154. B.
Canonici qui vocentur. T. 2. c.
1250. A.
Canonici civitatis, & quodnam
sit eorum munus. T. 3. c. 87. B.
De canonicis. T. 2. c. 684. A. B.
Canonicatus, & præbenda quomo-
do differunt. T. 6. c. 986. A.
Canonicatus sine præbenda esse non
potest. T. 6. c. 1011. A.
Canonica mulieres. T. 2. c. 1104.
B.
Canonicæ illationes. T. 2. c. 672. C.
Canonicus excommunicatus non po-
test a capitulo sine consensu Epi-
scopi. T. 6. c. 1017. D. E.
Canonicus duas præbendas habere
prohibetur. T. 6. c. 905. E.
Canonicus unde dicti. T. 6. c. 986. B.
Canonicus qui sint. T. 6. c. 844. C.
Canonicus ad Ecclesie reparationem
contribuere tenentur. T. 6. c. 1018.
D.
Canonicis regulares, qui regulam
migraverint, arbitrio Episcopi
gorguntur. T. 6. c. 970. A.

Canonicis eligendi ex clericorum
numero, non ex populo. T. 6. c.
1005. A. B.
Canonicum duo genera. T. 6. c.
986. B.
Canonicorum testimonium admi-
ttitur in causa Capituli, ob iso-
piam probationum. T. 6. c. 985. B.
Canonicorum regularium, & mo-
nachorum differentia. T. 6. c.
1099. C. D.
Cantabrarum. T. 3. c. 312. D. E.
Cantabrum. Ibid. D. E.
Cantharides dari testamenti causâ
quid sit. T. 3. c. 447. D. E.
Cantica canticorum cur sic vocentur.
T. 6. c. 967. B.
De capace partu legati. T. 10. 7. c.
1168. B.
Capacitas in herede instituto tribus
temporibus exigitur, testamenti,
& mortis, & aditæ hereditatis. T. 10.
c. 988. D.
De capacitate heredum, & legata-
riorum. T. 7. c. 1181. E. & c.
1181. A.
De capella, quam habeo in fundo
meo. T. 9. c. 1157. D.
Capellæ nomen unde venit. Ibidem
D.
Capellanus, qui secundis nuptiis
benedictionem adhibuit, ab Episco-
po mulcitur. T. 6. c. 1150. E.
Capere verbum quid. T. 8. c. 542. E.
Capere, & accipere quætos diffi-
rant. Ibidem E.
Capere quid sit. T. 8. c. 542. E. &
c. 653. B.
Capides quod poculi genus. T. 3.
c. 301. A.
Capio quid sit. T. 2. c. 1007. B. C.
Capio mortis causâ quid sit. T. 1.
c. 835. E.
Capio mortis causâ. T. 4. c. 1233. E.
Quidquid capitur per occasionem
mortis alterius, mortis causâ co-
pio est. Ibid. E.
Capio mortis causâ. Vide, Mortis
causâ capio.
Capio causâ mortis accipitur gene-
raliter, & specialiter. T. 7. c.
1111. A.
Capio mortis causâ continet & her-
editatem, & legatam, & dona-
tionem causâ mortis. T. 9. c.
1157. A.
Capio mortis causâ appellatur
quodcumque obvenit occasione
mortis alterius, si vacat proprio
nomine, ibid. B.
Capio mortis causâ dicitur, quia
non habet aliud nomen. Ibid. A.
Capio est verbum executionis rei
judicatæ. T. 9. c. 1094. A.
Capiendi species non continentur
mortis causâ a pignoris nomine. T.
10. c. 1123. E.
De capione mortis causâ. T. 6. c.
482. A. B.
In capione mortis causâ falcidia lo-
cus non est. T. 6. c. 489. B.
De capione pignoris. T. 9. c. 121.
B. C.
Capiones causâ mortis, qui habent
nomen

- nomen proprium; & quæ non habent. T. 7. c. 121. A. B.
- Capita vitium apud Catoem quomodo accipiantur. T. 3. c. 692. D.
- Capita militibus præstanda sunt forum, & palea. T. 2. c. 963. B.
- Capita sunt pabula equorum, mulorum, camelorum. T. 2. c. 88. D.
- Capita in speciebus præbentur. Ibid. E.
- Capita, quæ præbentur quibusdam officiis, quidam sint. T. 10. c. 868. E.
- Capitum an dicatur singulariter. Ibid. E.
- Capit vethum quale. T. 8. c. 564. A. quid dicatur. Ibid. A.
- Capitale crimen infert penam sanguinis. T. 9. c. 972. B.
- Capitale causam tantum innocentem nomen, non totam criminalem complectitur. T. 4. c. 1392. B.
- Capitales inimicitie quæ dicuntur. T. 5. c. 105. C.
- Capitales inimicitie inter Bonifacium auctorem sexti decretalium, & Philippum Pulchrum Regem Gallie quid edicerent. T. 5. c. 385. B.
- Capitales inimicitie quæ sint. T. 7. c. 1488. E.
- Capitula quæ. T. 8. c. 564. B.
- Capitula crimina ad cuius cognitionem pertineant. T. 8. c. 583. C.
- Capituli fraus pro delicto. T. 8. c. 585. D.
- Capituli rei damnatus an sit prohibitus iure civili capere hereditatem. T. 8. c. 16. D. an possit petere bonorum possessionem. Ibid. E.
- In capitulis non tantum absentia, sed & innocentia per alium excusari potest. T. 4. c. 1392. A. innocentia nomen causam capitalem tantum, non totam criminalem complectitur. Ibid. B.
- Capitaneus cur sic appellatus. T. 2. c. 1245. D. E.
- Capitanei qualiter feudo priventur. T. 2. c. 1214. E.
- Capitanei qui propriè hodie vocentur. T. 2. c. 1205. C. D.
- Capitanei autem 300. multantur libris. T. 2. c. 1335. E.
- Capitanei qui. T. 8. c. 646. E.
- Capitaneorum tres ordines. T. 2. c. 1185. B.
- De capitaneorum successione feudali. T. 2. c. 1211. E.
- Capitaneorum nomen aut generaliter, aut specialiter accipitur. T. 2. c. 1245. B.
- Capitaneos suos si Princeps de aliquo investierit feudo, eo sine culpa devolvit non potest. T. 2. c. 1205. C.
- Capitatio, gallicè taillé. T. 2. c. 834. C.
- Capitatio, idest, census capituli. T. 2. c. 846. D. E.
- Capitatio agriculturalum ut censui debet. T. 2. c. 838. A. B.
- Capitatio dicitur hic de prædiis, aliis de arboribus solo non intelligitur. T. 4. c. 948. C.
- Capitatio quid, & de quo dicitur. T. 7. c. 743. D. E.
- Capitationem urbani præstare non debent. T. 2. c. 851. B.
- De capitatione civium censibus eximenda. T. 2. c. 846. D. E.
- Capitationem onera quando sublinet colonus. T. 2. c. 842. E.
- Capitationem qui sint immunes, & qui non. T. 2. c. 682. C. D.
- Capite an minui possit servus. T. 1. c. 39. C.
- Capite minui quis dicatur. T. 1. c. 742. C.
- Capite diminutus an conditionem indebiti habeat. T. 7. c. 791. C. D.
- De capite minutis, & si veniant ad bonorum possessionem. T. 8. c. 165. C. D.
- Capitis mutationis tres species. T. 2. c. 518. B. C.
- Capitis mutatione etiam minimi testamentum fit irritum. T. 2. c. 5039. A.
- Capitis diminutionem ad tempus non fieri. T. 3. c. 155. D.
- Capitis tributa, quæ sint. T. 2. c. 670. C.
- Capitis poena quæ est. T. 4. c. 15. B.
- Capitis postulatus tantum, nondum diminutus, causam fiscales deferre potest, quandiu est in reatu. T. 4. c. 1391. B.
- Capitis status. Vide, Status.
- Capitis diminutione nemo delictis exiit. T. 5. c. 158. A.
- Capitis diminutio quatuorplex. T. 5. c. 160. A. & seq.
- Capitis diminutione minima utrum actiones creditori omnes restituantur, & utiles dentur ei ex edificio de capite minutis. T. 5. c. 161. C.
- Capitis diminutio media utrum actionem amittat restituat. T. 5. c. 158. A.
- Capitis diminutio est parva, & magna. T. 5. c. 160. C.
- Capitis minima diminutione familia, & hereditas amittitur. Ibid. D.
- Capitis diminutio minima non intervertit tutelam, nisi eas, quæ agnatis deferuntur. T. 5. c. 161. A.
- Capitis diminutione maxima; & media debitor liberatur ipso iure actionibus, & obligationibus, quibus creditori suo ante capitis diminutionem obstrictus erat. T. 5. c. 161. C.
- Capitis diminutio an solvat agnationis, vel cognationis ius. Vide, Diminutio capitis. Vide, Cognatio.
- Capitis diminutionem mediam possit omnia bona, & iura pollesse qua sita fiscum sequuntur. T. 7. c. 791. D.
- Capitis diminutio quot modis, & quibus accedat. T. 8. c. 917. B. & seq.
- An maneat cognatio post capitis diminutionem. Ibid. C. an juratur. T. 8. c. 918. A.
- Capitis triplex diminutio. T. 8. c. 683. C.
- Capitis diminutio, quæ affinitatem solvit. T. 8. c. 312. B.
- Capitis diminutio minima jure civile dissolvit, non naturale. T. 8. c. 311. D. E. maxima, & media dissolvit etiam jure naturale. Ibid. C. 312. B. & c. 665. C.
- Capitis servandi omnis est honesta ratio. T. 10. c. 612. D.
- Capitis diminutio, vel habitatio incerta an habitationem extinguat. T. 10. c. 939. B.
- Capitum census, & capitationes. T. 2. c. 676. A. B.
- Capitules, idest, Hierosolymitani. T. 3. c. 290. B.
- Capituli, ac temonia necessitas, fundatio, onus, &c. T. 2. c. 749. B.
- Unius collegii varis sigilla esse possunt. T. 6. c. 949. B.
- Capituli esse Decanum eligere, non Episcopum. T. 6. c. 984. A.
- Capituli esse habitationem dare Capitulis. T. 8. c. 997. D.
- Capitulum Ecclesie Cathedralis potest de causa matrimonii cognoscere, sede Episcopali vacante. T. 8. c. 867. B.
- Capitulum Senatus Ecclesie nuncupatur. Ibid. C.
- Capitulum præbendas confert, sed vacante. T. 6. c. 105. D.
- Capitulum, sede vacante, jure habet ligandi, & solvendi. T. 6. c. 1056. B.
- Capitulum nullam habet jurisdictionem, nisi ex indulgentia Summi Pontificis. T. 6. c. 788. B. vel ex consuetudine. Ibid. B.
- Capitulum generale Abbatem præsecutur, & administratione Monasterii privare potest. Vide, Abbatas.
- Capitulum confert beneficia, consentit Episcopo. T. 6. c. 860. B.
- Capitulum non potest coercere, suspendere, deponere, excommunicare. T. 6. c. 788. C.
- Capitulum potest augere numerum præbendarum, etiam si certus eorum numerus indulgentiæ specialiter determinatus sit. T. 6. c. 996. B.
- Capitulum potest præbendis annexere capellas, ut inde victus Canonici suppetat. T. 6. c. 1002. E. c. 1003. A. quod fieri nequit sine permisso Summi Pontificis. Ibid. A.
- Cappadocarchia. T. 1. c. 1027. B.
- Capras sanas sanas nemo promittit. T. 3. c. 221. A.
- Caprarius. T. 2. c. 745. B.
- Caprarii qui, & quot modis dicantur. T. 3. c. 120. A. B.
- Captare quid sit. T. 3. c. 463. B.
- Qui plus captat, quam jure sibi competat, id quoque quod jure sibi competit, amittit. T. 4. c. 1390. C.

Capatoria institutio quid sit. T. 3. c. 455. B.
 Capatoria militutio. Ibid. B.
 Capatoria fideicommissa. T. 4. c. 1044. E.
 Capatoria institutio est repensatio beneficii ante beneficium. T. 4. c. 1045. E.
 Capatoria legata. T. 4. c. 1044. E.
 Capatoria institutio. T. 5. c. 2055. E.
 Capatoria scriptura pro non scripta habetur. T. 9. c. 882. A.
 Capatoria institutiones. T. 4. c. 1044. E.
 Capatoria institutiones quae sunt. T. 4. c. 1045. B. hae in quod tempus conferantur. Ibid. B. C.
 Capatoria institutiones cur imponantur. T. 5. c. 1055. E.
 Capatoria institutiones, capatoria legata, capatoria scripturae in testamento militis non admittuntur. T. 9. c. 701. E.
 De capatoris institutionibus. T. 6. c. 437. C. D. non cadunt in fiscum. Ibid. D.
 Capatorium legatum quid proprie sit. T. 5. c. 1055. E.
 Capatorium legatum quod sit. T. 7. c. 1029. E.
 Capatorium legatum. T. 9. c. 882. A.
 Capiti bello hostium fiant servi. T. 1. c. 883. D.
 Capiti ab hostibus an dominium, & possessionem rerum suarum amittant. T. 8. c. 188. A. B.
 Capiti pignorum. Vide, Pignorum capio.
 Sine capione quoties nihil investi-
 gari potest, quid eligendum. T. 8. c. 846. B. C.
 Captivitas quinquennii an matri-
 monium dissolvere possit. T. 2. c. 1070. E.
 Captivitas patris, aut filii non in
 plenum solvit patriam potestatem,
 quandiu vivit pater, propter ius
 polliminii. T. 9. c. 1318. B.
 Captivitas non solvit, sed suspendit
 matrimonium. T. 9. c. 538. B.
 Captivitas mortis aequi comparatur. T. 10. c. 543. E.
 Captivitas hora jungitur horae
 mortis, & retro. T. 4. c. 782. E.
 Captivitate tutoris solet testamen-
 tum fini. T. 3. c. 188. C.
 Captivitate amittit patriam pollimi-
 nio recuperari. T. 4. c. 855. A.
 Captivitate alterutrius conjugis dis-
 solvitur matrimonium. T. 6. c. 414. A.
 Captivitate testamenta an irrita
 fiant. T. 7. c. 927. C.
 Captivitates mortis non comparan-
 tur. T. 1. c. 1225. B.
 Captivus, an, & in quibus usucapere
 possit. T. 8. c. 1107. A.
 Captivus iure gentium amittit, &
 recipit libertatem. T. 8. c. 27. A.
 Captivi bonis solet constitui curato-
 res. T. 8. c. 194. A.
 Captivo solet constitui curator. T. 8. c. 194. A.

Captivum non faciunt bellum civile,
 factio, rebellio. T. 3. c. 124. B.
 Captivi pignori propria praedia obli-
 gare possunt. T. 2. c. 1064. D.
 Captivi usucapere possunt, qui in
 servitute non. T. 8. c. 821. D.
 Captivi apud hostes mortui bono-
 rum possessionem peti edicto. T. 8. c. 15. D.
 Captivi bonorum possessionem qui
 petit, an admittatur contra fiscum,
 si nemo sit, ad quem hereditas alias
 perveniat. T. 8. c. 16. A.
 Captivi non dum mortui bonorum
 possessio an deferatur. Ibid. D.
 Captivis similes qui dicuntur. T. 8. c. 187. B.
 De captivorum iure. T. 1. c. 883. D.
 Captivorum testamenta, & succe-
 ssiones ab intestato lege Cornelia
 confirmantur. T. 7. c. 927. B.
 Captivorum tria iura, & tria casus
 clise. T. 9. c. 1320. A.
 Captivorum redemptio ad curam
 Episcopalem pertinet. T. 10. c. 843. A.
 Captus ab hostibus neque sui, neque
 legitimi heredis ius amittit pollimi-
 nio reversus. T. 1. c. 456. E.
 Captus ab hostibus non est de ci-
 vium numero. T. 3. c. 188. C.
 Captus ab hostibus absens loco
 non habetur. Ibid. C.
 Captus ab hostibus, quasi servus, tes-
 tamentum facere non potest. T. 1. c. 417. A.
 Captus mente quando testamentum
 facere potest. Ibid. A.
 Captus sit servus hostium. T. 8. c. 188. A.
 Ao capto reverso ab hostibus resti-
 tuatur usucapio iure polliminii,
 ut fingatur medio tempore posse-
 disse. T. 4. c. 68. B.
 Captum qui sui pecunia redemit
 ab hostibus, ejus, quem redemit,
 dominium non acquirit, sed eum
 retinet, quasi pignus donec solve-
 rit pretium redemptionis, quod pi-
 gnus naturale dicitur. Tom. 9. c. 1198. D.
 Caput liberum quis dicitur. T. 4. c. 306. B.
 Caput I. Juliae repetundarum unde
 ortum habeat, & ad quid sancta.
 T. 5. c. 544. B. C.
 Caput liberum quod dicatur. T. 5. c. 577. D.
 Caput hominis cur principale mem-
 brum dicatur. T. 5. c. 925. E. &
 c. 926. A.
 Caput generale quod vocetur. T. 7. c. 1369. A.
 Caput generale est, quod in omnibus
 testamentis vulgo, & plerumque
 ponitur. Ibid. A.
 Caput sequuntur solae actiones no-
 xales. T. 10. c. 632. A.
 In caput domini non interrogantur,
 qui civilibus in causis interrogan-
 tur. T. 10. c. 731. A. B.
 Carbo auctor Carboniani edicti erat
 Praetor urbanus. T. 6. c. 164. D.
 & c. 166. E. studiosus fautor

puerilis aetatis erat. Ibid. E.
 Carboniana bonorum possessio qui-
 bus datur. T. 4. c. 349. E.
 Carboniana bonorum possessio fini-
 tur pubertate. T. 4. c. 360. B.
 Carboniana bonorum possessio. Vide,
 Possessio bonorum.
 Carboniana bonorum possessio qui-
 bus, & quomodo datur. T. 5. c. 621. D. & seq.
 Carboniana possessio. Vide, Posses-
 sio carboniana.
 Carboniana bonorum possessio quae
 sit, & cui datur. T. 7. c. 201. C.
 Quando finitur. Ibid. C.
 Carboniana bonorum possessio an
 detur etiam ei, qui agnovit edi-
 ctalem, & contra. T. 8. c. 130. C.
 An utriusque possessionis annus
 simul cedat. Ibid. C.
 Carboniana bonorum possessio. T. 8. c. 163. D.
 Carboniana bonorum possessio an
 impuberi in impuberem datur,
 si sibi invicem faciant controversia
 nam statum. T. 8. c. 127. A.
 Carboniana bonorum possessio an
 institutis datur. Tom. 8. c. 122.
 E.
 Carboniana possessio an necessaria
 sit ei, qui petit edictalem, si ei
 fiat status controversia. T. 8. c. 130. B.
 Carboniana bonorum possessio quae
 sit. T. 8. c. 54. D. cui datur. Ibid.
 E. an ius tribuat. Ibid. E.
 Carboniana bonorum possessio qui-
 bus datur. T. 8. c. 121. D. E.
 quando finitur. Ibid. E.
 Carboniana & datur petitori, &
 possessori. T. 8. c. 133. A.
 Carboniosa an impedit bonorum
 possessionem ab intestato. T. 8. c. 163. D.
 Carboniana possessio an datur solis
 liberis. T. 8. c. 130. A.
 Carboniana bonorum possessio
 quando impuberi datur. T. 8. c. 97. E.
 Carboniana cur datur bonorum
 possessio. T. 8. c. 129. C.
 Carboniana cui data est, an pos-
 sit petere hereditatem quasi bo-
 norum possessionem. Ibid. C.
 Carboniana cui data est, an conti-
 tuatur possessor, & an in eum
 transferenda sit possessio rerum
 universarum. Ibid. B.
 Carboniana bonorum possessio qui-
 bus subvenitur. T. 8. c. 132. D.
 an ei locus sit, si liberi veniant
 ab intestato ad bonorum posses-
 sionem. Ibid. D. E.
 Carboniana an impedit bonorum
 possessionem ab intestato. T. 10. c. 773. C.
 Carboniana bonorum possessionis
 finis est libertas. T. 4. c. 1056.
 A.
 Carbonianae possessionis vis quae. T. 6. c. 128. A.
 Carbonianae bonorum possessionis
 effecta quae. Tom. 7. c. 211. D.
 E.

Carbonianæ possessionis effectus quis, T. 8. c. 164. A.
Carbonianæ bonorum possessionis vires, & effectus qui sunt, T. 8. c. 182. C.
Carbonianæ bonorum possessioni derogat edictum de inspecione veniæ, & custodiendo parau, Ibid. D.
Carbonianæ possessioni petende annus quando cedat, T. 8. c. 130. C. D.
Carbonianæ possessionis quando locutus sit, T. 8. c. 132. C. D.
Carbonianam bonorum possessionem extra ordinem decreto Prætoris dari liberis defuncti impuberibus, quibus sit controversia statuta, T. 6. c. 164. C.
Carbonianam bonorum possessionem ex decreto Prætoris dari, non tantum filio naturali impuberi, si negetur esse filius defuncti, cuius de bonis agitur, sed etiam filio adoptivo, si dicatur non iure adoptivus, atque ideo non esse iuxta filius, T. 6. c. 166. D.
Carbonianam qui petit, an, & cur ei necessaria sit edictalis bonorum possessio, T. 8. c. 130. B.
Carbonianam an impubes admittere possit, ut debitorum actionem eludentes conveniat, T. 8. c. 189. A.
De carboniana bonorum possessione, T. 6. c. 164. B. & seq.
Carboniano edicto impuberi datur bonorum possessio contra tabulas, T. 6. c. 159. C.
Carbonianum edictum decretum, T. 1. c. 822. D. E.
De carboniano edicto, T. 9. c. 669. B.
Carbonianum edictum quando cessat, T. 9. c. 674. A. B.
Carbonum appellatio, T. 8. c. 603. A.
Carbunculus, & anthrax in quo differunt, T. 9. c. 1286. A.
Carcer privatus inhibetur, T. 2. c. 586. D.
Carcer unde dicatur, T. 7. c. 126. E.
Carcer cur inventus, T. 8. c. 636. A.
Carcer. Vide, Custodia.
Carcer privatus prohibetur, T. 9. c. 1391. C.
Carcer, & vincula carceris differunt, T. 9. c. 1391. D.
Inferi injuriam quodammodo, T. 9. c. 1127. C.
Carcer virore alius est, alius femininarum, T. 9. c. 1389. B.
Carcer infamiam non irrogat, T. 9. c. 1127. C. & c. 1387. A.
Carceris clavicularii, seu janitores, T. 9. c. 1389. D. reorum custodiam habebant, Ibid. D.
Carcerem non minus dicimus eum, qui punitur, quam qui continetur, & custoditur, T. 9. c. 1387. A.

In carcerem delictos olim dacebatur, nisi bonis cederet, hodie non ducitur, etiam si bonis non cesserit, T. 2. c. 1036. D.
In carcerem cur plerumque necantur non captivi tantum, sed & rei capitalium criminum, T. 1. c. 903. C. D.
Carcerem deventus in vinculis, T. 8. c. 635. D.
In carcerem improprie pena est, & supplicium, T. 9. c. 1386. C.
De carceris, & vinculis publicis, Ibid. C. & seq.
E carceris, datis fideiussoribus, vel eis non inventis, post sex menses exire debet carceratus, si non capitale sit crimine, T. 1. c. 128. C. quid, si crimen capitale non sit, Ibid. C.
Carceres quo tempore Episcopi invadunt, T. 9. c. 1388. B.
Carcerum effractoires extra ordinem puniendi, T. 1. c. 859. D.
De carceribus privatis inhibendis, T. 9. c. 1391. B.
Cardines quantum sint limitum speciei, T. 3. c. 32. A.
Carena unde dicta, T. 6. c. 1091. A.
Caricæ, ciritæ, & carotæ, quid sint, T. 7. c. 1459. A. esse tria diversa nomina, Ibid. A.
Carina verbum nauticum, vulgo la quille, T. 6. c. 473. A.
Carioræ, T. 7. c. 1459. A.
Carum carmen famolium, damnatum interfectibile esse, Tom. 3. c. 474. A.
Carnibus vitulorum vesici lege prohibita, T. 3. c. 101. C.
Carnilex vox legis, & vox iudicis appellatur, T. 2. c. 1122. A.
Carnis appendæ mutuam contrahi potest, T. 1. c. 397. C.
Caroli Magni imperium quam amplum fuit, T. 7. c. 1425. A.
Charoniam libertas, T. 9. c. 183. C.
Carotæ. Vide, Casicæ.
Carpentarium immunitates, T. 3. c. 767. C.
Kæser quid, T. 2. c. 1152. A.
Carthago per eminentiam dicitur Proconsularis Provincia, T. 10. c. 849. C.
Caruca cum junctura legata, T. 3. c. 391. E.
Caruclæ legatae quæ debentur, T. 1. c. 440. A.
Caruocarum usus in urbe quibus personis permittitur, T. 2. c. 870. D. E.
Ad carrucam mulæ jungi solebant, T. 1. c. 440. A.
Sp. Carvilius primum divorcium fecit, T. 3. c. 24. A.
Casarii, & casali, T. 3. c. 203. C.
Casarii quinam sint, T. 10. c. 713. B.
Casitare est proprie illudicium, T. 7. c. 405. A.
Cassiani quinam Jurisconsulti fuerint appellati, T. 2. c. 913. C.

Cassiani, & Sabiniiani erant ejusdem familiz, T. 7. c. 265. B.
Cassiani quinam, & unde dicti, T. 8. c. 938. B. C. a quo Sabiniianorum nomen receperunt, Ibid. C.
Cassianus furor quis sit, T. 10. c. 722. L.
Castibodorus juris peritissimus, T. 10. c. 807. D.
Casta memoria quorum personarum colenda nobis sit, T. 5. c. 547. A.
Castaldia feudum, Vide, Feudum.
Castella, quibus aqua servatur, an ædificii sint, & an emptorem sequantur, T. 7. c. 443. B. C. & c. 710. E. & c. 714. C. D.
Castella plumbea sunt aquarum conceptacula, ex quibus aqua deducitur, T. 10. c. 445. C.
Castellani milites, T. 2. c. 861. B.
Castellaria aqua, T. 3. c. 77. C.
Castellum, deli, parvulus burgus, T. 2. c. 873. B.
Castellum parvum quid sit, T. 2. c. 873. B.
Castellum quid plerumque significet, T. 7. c. 445. B.
Castigatio in liberis hominibus quid, & quid in servis, T. 7. c. 91. D.
Castigatio moderata in junioribus senioribus propinquis permittitur, T. 9. c. 1434. A.
Castigatio leviorum moderata domini permittitur, Ibid. B.
Castra sunt regalia, T. 2. c. 1386. A.
Castri adoptare non potest, & cur, T. 1. c. 1155. D.
Castri servus, Vide, Servus castratus, T. 9. c. 370. D.
Castri an possint adoptare, T. 8. c. 910. A.
Castri an fuerit permissa testamenti factio, T. 10. c. 680. A. B.
Castrense peculium quid est, T. 4. c. 422. C.
Castrense peculium quid est, T. 4. c. 1076. B.
Castrense peculium dicitur etiam quod praesentienti ad militiam datur, quamvis nondum relatus sit in cincturam numerum, Ibid. B.
Castrense peculium, vel quasi peculium est proprium filii familiz patrimonium, T. 4. c. 893. A.
Castrense peculium, & peculium pagani in quo differunt, T. 4. c. 578. D. E.
Castrense peculium, Vide, Peculium.
Castrense peculium cuiusnam proprium sit, T. 8. c. 958. B.
Castrense peculium qui habet, an de eo tellari possit iure militari, T. 8. c. 905. A.
Castrensis sacri Palatii quod habuit officium, T. 2. c. 942. A.
An in castrensi peculo putetur, quod uxor filio familiz in castris donavit, vel legati, vel institutionis iure, T. 4. c. 422. B.
In castrensi peculo decretum Divi Adriani, & constitutiones fecerunt, ut miles, & filius familiz pro

pro patribus familias haberentur in caltreos peculio. T. 4. c. 15. B.
De caltreis peculio filii familias testamentum facere, legare, fidei-committere, mortis causa donare possunt. T. 6. c. 185. A.
In caltreis peculio filius familias pro patre familias habetur. T. 6. c. 398. C.
Caltrensis, vel quasi caltrencia bona inter liberos non conferuntur. T. 3. c. 79. B.
Caltrensis, & quasi caltrencia quæ. T. 2. c. 437. B.
Caltrensis videtur, quæ ex caltrenci peculio comparatur. T. 5. c. 1040. E.
Caltrensis bona & pagani separantur. T. 7. c. 492. A.
Caltrensis bona, vel quasi an conferantur. T. 8. c. 90. A.
Caltrensis bona, vel quasi caltrencia filii familias. Tom. 9. c. 68. B. C.
Caltrensi qui. T. 2. c. 940. D. E.
Caltrensiarum gradus. T. 2. c. 941. A.
Caltrari ceperunt homines primum in vico Persico nomine Spada, unde Spadones dicti sunt. T. 3. c. 500. C.
Qui caltraverit, aut caltrari cura venit hominem capite puniendi. T. 2. c. 505. A.
Caltrum tria genera. T. 1. c. 1057. E.
Caltrari cubicularii utebantur Principes. T. 2. c. 899. E.
Caltrum Ceres temperatum quid. T. 9. c. 455. B.
Caltrum jejunium quod. Ibid. B.
Caltrales conditiones quæ sunt. T. 4. c. 1212. D. B.
Casualis conditio. T. 9. c. 895. D. Vide, Conditio.
Casus enucleati, idest, definiti, & certi. T. 2. c. 52. D.
Casus improvisus in legatis. T. 4. c. 1074. D.
Casus nullus debitorem credite pecunie liberat, & cur. T. 4. c. 952. D.
Casus fortuitus. T. 4. c. 113. B. D.
Casus fortuiti creditori non importantur. T. 4. c. 1315. D. Solus, & culpa ei imputatur. Ibid. D.
Casus, qui post venditionem repemuntur, ad emptoris periculum pertinent. T. 4. c. 974. E.
Casus, quo lapides sepulcrorum a domino vindicari possunt directo judicio, & quon non possunt. T. 5. c. 187. C.
Casus, quando venditor interdicare potest emptori, ne in fundo vendito sepeliatur. T. 5. c. 389. B.
Casus, quos Accursius ad l. 2. §. mutui dario, de rebus creditis attigit, explicat. T. 4. c. 397. E.
Casus in quibus periculum pecunie, quæ post diem constituti perit, ad creditorem respicit, non ad debitorem. T. 4. c. 411. E.
Casus, quo filius, etiam si 100. dies preterierint, bonorum possessionem petere potest. T. 5. c. 630. C. D.

Casus, ubi geneti per speciem non derogatur. T. 5. c. 75. E.
Casus, ubi quis animo solo definit possidere. T. 5. c. 709. E.
Casus omnes sigillatim legibus, aut Senatus consultis comprehenduntur. T. 6. c. 90. E.
Casus fortuitus est latrocinium. T. 7. c. 537. C. & cur. Ibid. C.
Casus sortitus præstat, nisi aliud convenerit. T. 8. c. 673. C.
Casus nomen morte significat. T. 3. c. 485. B.
Casus dotis. T. 9. c. 485. B.
Casus lucri ex donatione propter nuptias. T. 9. c. 485. E.
Casus mortis liberorum. Tom. 9. c. 485. A.
Casus militie. Ibid. A. & c. 597. B.
Casus quomodo definitur a Grecis. Ibid. A. B.
Casus major. T. 9. c. 406. C. & seq.
Casus pro fortuna. T. 9. c. 895. B.
Casus certi qui dicuntur. T. 9. c. 1075. D.
Casus certi, & incerti in quo differunt. T. 9. c. 1080. E.
Casus fortuitus non venit in composito, nec in pignore. T. 9. c. 1197. E.
Casus vocantur themata pro omnibus casibus. T. 5. c. 1076. D.
Casus militie la crena d'un officier par la mort d'un officier, le vocant. T. 9. c. 1100. A.
Casus plurativus qualem complectitur. T. 9. c. 488. B.
Casus adventitii. T. 9. c. 1078. D.
Casus fortuitus quis dicitur. T. 5. c. 1154. D. & T. 9. c. 406. D.
Casus tantum fortuiti recte fortuitis testibus probantur. T. 10. c. 467. C.
Casus fortuitus est, qui providi, cui præcaveri, cui resisti non possunt. T. 10. c. 465. A.
Casus, & fortune annumeratur latrocinium. T. 9. c. 1197. E.
Casus, & fortune quandoque annumeratur furtum. Ibid. E.
Casum fortuitum an semper agnoscat dominus. T. 8. c. 1049. A.
Casum majorem probare debet creditor manifestis rationibus. T. 9. c. 298. E. & c. 299. A.
De casu fortuito periculum plerumque dicitur. T. 7. c. 537. B.
Casuum majorum varia exempla. T. 9. c. 298. E. nullus eos casus præstat. Ibid. E.
In casibus incertis non potest certus modus consilii ejus, quod interest. T. 8. c. 761. D.
Quot casibus sunt obnoxia negotia hominum. T. 9. c. 1078. D.
Casibus fortuitis non annumeratur furtum, latrocinium annumeratur. T. 9. c. 349. D.
In casibus certis id, quod interest, non potest excedere dupli quantitatem. T. 9. c. 1077. B.
Cataphractæ quinam sint. T. 10. c. 826. A.
Catabolentes, & pistores. T. 3. c. 459. C.

Catadromus quid sit. T. 7. c. 8192. D. Vide, Funambulus.
Catenas addere dicuntur jurifconsulti, & cur. T. 7. c. 1203. B.
Catenæ jurifconsultorum quæ sunt. T. 9. c. 492. B.
Cathecismus cognitionem spiritus legi facit. T. 6. c. 1111. D.
Cathecumeni quinam sint. T. 10. c. 810. B.
Cathedra quid. T. 6. c. 1038. E.
Catharesis penarum Ecclesiasticarum species. T. 2. c. 1092. A.
Catholicus dicitur Procurator fisci. T. 9. c. 1109. E.
Catholici hæreticos ad se convertos, & in Sanctissima Trinitate quamvis ab hæreticis baptizatos, non rebaptizant. T. 10. c. 845. D.
Catholici, T. 2. c. 645. A.
Catholici qui dicuntur. T. 9. c. 1483. A.
Catholici dicuntur apparitores Procuratoris fisci. T. 9. c. 1109. E.
Catholici, & Cesariani. T. 10. c. 713. B.
Catholico munus. T. 2. c. 675. C.
Castina prohibebatur consulatum petere, quod reus esset i. petuendum. T. 4. c. 858. D. sic Cicero contra Rullum. Ibid. E.
Castina cur prohibebatur petere consulatum. T. 10. c. 585. B. C.
Cato omnium juris peritissimus fuit. T. 1. c. 970. E.
Catoniæ regula an ad hereditates pertineat. T. 3. c. 91. C.
Catoniæ regula ad quæ legata conditionalia non pertinet, ita non pertinet ad conditionales institutiones. T. 3. c. 91. B.
Catoniæ regula pertinet ad hereditates, non ad libertates. T. 6. c. 192. B.
Catoniæ regula ad quid pertinet. T. 8. c. 998. A.
Catoniæ regula. Vide, Regula catoniana.
Regula catoniana ad quem legata pertinet. T. 10. c. 58. C. an ad hereditates. Ibid. E.
Regula catoniana etiam ad stipulationes pertinet. T. 10. c. 142. C.
Cauda animalis est posthumum corpus ex Tertulliano. T. 10. c. 145. A.
Caudicarii, idest, autici frumentarii. T. 1. c. 692. B.
Caudicarii in urbe Roma qui fuerunt. T. 8. c. 5. B.
Cavadium. T. 4. c. 518. D.
Cavendum de rato laudato venditori. T. 6. c. 9. B.
Cavens, totum se non petiturum; partem ejus an petere possit. T. 5. c. 81. C. D.
Cavere, & promittere differunt. T. 1. c. 275. B.

Cavere utiliter in jure est satisfactio
cavere. T. 4. c. 113. C.
Cavere de damno infecto qui compellatur, & sub qua pena. T. 5. c. 64. A. & seq.
Cavere debet dominus, servum judicio filii in causa criminis captivitas, si ultro velit eum defendere. T. 6. c. 8. A.
Cavere, aut stipulari an alius alteri possit. T. 7. c. 1063. A.
Cavere nulla de re, vel non cavere de omnibus, paria sunt. T. 7. c. 754. A.
Cavere recte quis dicatur. T. 8. c. 87. A.
Cavere quid. T. 8. c. 335. E.
Cavere chirographum, cavere cautionem. T. 9. c. 215. A.
Cavere hodie oportet, quod licebat ex veteri jure, etiam de eo nihil cavissent cohærentes. T. 10. c. 696. C.
Cavillatio unde. T. 8. c. 643. B.
Cavillationis, id est, sophismatis natura quæ est. T. 6. c. 370. A.
Cavillationis genus Sornæa. T. 8. c. 609. D.
Quod cavet sibi, sui causâ, quilibet remittere potest. Tom. 4. c. 970. A.
Caupo ad, & quomodo teneatur, si in ejus caupona furtum laudum fit his, qui in ea divettebantur. T. 8. c. 333. B.
Caupone nomen unde deductum. T. 4. c. 1350. B.
In caupone: moxtra adulterium, vel stuprum non vindicatur. T. 9. c. 1324. B. in caupone domina secus. Ibid. A.
Cauponz domina, & ministra in quo differunt. T. 9. c. 1423. E. & c. 1424. A.
Caupones ex recepto custodiâ plus tenentur, quam depolitaris. T. 1. c. 744. C.
Causa quid io sit. de *maris*. T. 1. c. 779. E. & c. 780. A.
Causa pro vitio. T. 1. c. 1037. C.
Causa liberalis ordinata. Tom. 3. c. 584. C.
Causa semel iurejurandum finita pre-textu instrumentorum de novo repetitum restitui non potest. T. 3. c. 535. D.
Causa quantur modis cadimus. T. 1. c. 371. A.
Causa liberalis. T. 1. c. 841. A.
Causa falsa urrum nocere possit legno. T. 1. c. 135. A.
Causa quandonam perierat. T. 3. c. 607. C.
Causa aliud est, aliud occasio. T. 4. c. 659. A.
Causa falsa. Vide, Falsa causa.
Causa filiorum in omni jure potior est ceteris. T. 4. c. 362. E.
Causa, & fructus in quo differunt. T. 4. c. 1098. D.
Causa quid sit, & quid fructus. Ibid. D.
Causa inopinata in legatis. T. 4. c. 1074. D.
Causa lucrativa quæ est. T. 4. c.

677. A. item onerosa quæ. Ibid. A.
Causa lucrativa, & causa onerosa in eandem personam, & in eandem rem concurrere possunt. Ibid. A.
Causa onerosa quæ sit. Ibid. A.
Causa constituta pecunie incipere debet ante legationem, & non in ipsa legatione. T. 4. c. 72. A.
Causa est omne, quod actor esset habiturus, si reus ei satisfecisset tempore litis contestatæ. T. 4. c. 130. D.
Causa quo jure in actione in rem præstetur post litum contestatam. T. 4. c. 131. E.
Causa & origo constitutæ pecunie inspicit debet. T. 4. c. 72. A.
Causa, ex qua codicilli valent, est testamentum; & codicilli non possunt esse causa, ex qua testamentum valeat. T. 4. c. 381. E.
Causa possessoris in re pari melior est. T. 4. c. 152. E.
Causa possessoris quando melior est, & quando durior, quam causa petitoris. T. 4. c. 274. D. E.
Causa prohibens melior, & potior est in re pari. T. 4. c. 152. E.
Causa tellati trahit causam intestati, & contra. T. 4. c. 389. D.
Causa principii quæ sit. T. 5. c. 464. A.
Causa peculiaris per servum nostrum, aut filium familias possessionem nobis igno tantibus acquirit. T. 5. c. 713. E.
Causa possessionis quando mutetur. T. 5. c. 745. C. D.
Causa testamenti præcedit causam intestati. T. 5. c. 702. D.
Causa statuliberi, & legatarii condicionalis. Vide, Legatarius statuliber.
Causa alienationis. T. 6. c. 83. E.
Causa cognita satisfacere debere iudicatum in lvi, regula juris est. T. 6. c. 45. E.
Causa, vel in quando ordinari dicitur. T. 6. c. 390. A.
Causa liberalis. Ibid. A.
Causa ponz individua est. T. 6. c. 94. C.
Causa, quæ per alium agi non potest, an appellatio ejus per alium agi debeat. T. 6. c. 691. B.
Causa ponz an sit individua. T. 6. c. 540. D.
Causa depositi, quæ prætextu fideicommissi, etsi falsa sit, non vitiat fideicommissum. Tom. 6. c. 739. C.
Causa fideiussoris alia est; & alia pignorum. T. 6. c. 650. E.
Causa juris, & voluntatis non mutatur ordine scripturæ. T. 6. c. 279. A. B.
Causa iusta litis non contestandæ. T. 6. c. 468. D.
Causa ulutorum sicut, & causa pignoris an sit individua. Tom. 6. c. 648. E. & c. 549. A.
Causa lucrativa quæ vocetur. T. 8. c. 344. E. & c. 345. A. non lucra-

tiva quæ sit. Ibid. A.
Causa communis cuique etiam sua causa est. T. 8. c. 438. A.
Causa criminalis. Vide, Criminalis.
Causa retractari poterat ex indulgentia Principis. T. 9. c. 1118. A.
Causa, & occasio in quo differunt. T. 9. c. 1436. A.
Causa commutativa quæ sit ad tempus, neque dominium mutat, neque possessionem. T. 9. c. 480. A.
Causa ad Principem nulla proferatur, nisi rite instructa, & peflecta. T. 9. c. 1118. D.
Causa momentaria possessionis non semper annumeratur gravioribus causis, quæ exigunt inscriptionem actionis, & cognitionem Præsidis Provincie. T. 9. c. 1159. C.
Causa lucrativa, & non lucrativa in quo differunt. T. 9. c. 1135. E.
Causa quid significet. T. 9. c. 229. A.
Causa proxima actionis quæ. T. 9. c. 165. A.
Causa aliud est, aliud occasio. T. 9. c. 996. E.
Si causa testamenti ommissa sit. T. 9. c. 831. A. & seq.
Causa cum ex iotegro agitur, alius iudex dandus. T. 9. c. 1072. B.
Causa quæ more consultationis discrepanda est, ab uno, vel duobus sententibus, vel proceribus sacri Palatii intra biennium infinoetur, seu iotroducat. T. 9. c. 1116. B.
Causa status, & qui de ea cognoscere potest. T. 9. c. 140. B.
Causa status, & ingenuitatis pertinent ad cognitionem Præsidis, nec potest delegari. T. 9. c. 194. C. quando incidit in questione familiaris eriscunda, arbiter de ea cognoscit. Ibid. C.
Causa civilis peragenda est intra triennium. T. 9. c. 1475. E.
Causa possessionis est titulus, quo possidemus. T. 9. c. 1015. D.
Causa dotis. Vide, Dotis causa.
Causa dandi. Vide, Dandi causa.
Causa ad Principem non transmittitur, nisi ad plenum instructa. T. 9. c. 1107. E.
Causa possessionis est possessio, causa dotis est dos, causa venditionis est venditio, causa lathi est lathum. T. 9. c. 1006. A. B.
Causa possessionis quælibet dicitur causa momenti. Tom. 9. c. 1169. B.
Causa funitur aliquando pro re. T. 10. c. 421. B.
Causa ampliatione differtur. T. 10. c. 514. E.
Causa cognita quænam sit. T. 10. c. 700. E.
Causa pro fine aliquando funitur. T. 10. c. 935. A.
Causæ fiscales. T. 2. c. 164. A.
Causæ divine domus. Ibid. B.
Causæ status. Vide, Status causæ.
Causæ duæ lucrative in eandem rem concurrere non possunt in eandem quant

- quantitatem possunt. T. 3. c. 404. A. B.
- Causa ad publica munera pertinent intra tres menses finienda. T. 1. c. 618. B.
- Causa duae lucrativae an in eundem hominem, eandemque rem concurrere possint. T. 1. c. 127. E. & T. 4. c. 1152. A.
- Bonae causae saepe est mala infantia. T. 4. c. 570. C.
- Duae causae lucrativae in eandem personam, & in eandem rem concurrere non possunt. T. 4. c. 441. C. & c. 617. B.
- Causa, quibus is, qui parentem, vel patronum in jus vocaverit iniussu Praetoris, absolvi debeat edicti poenae pecuniariae, vel poenali, quae sit. T. 5. c. 89. B.
- Causae cognitionem Praetor, vel Praeses magistratui municipali, duumviris, aut privatis etiam de mandare potest. T. 5. c. 18. A.
- Causae, ex quibus in jus vocari possimus, quae sint, & quales. T. 5. c. 87. A. B.
- Causae mutandi procuratoris quoniam, & a quo notantur. Tom. 7. c. 100. A.
- Causae possessionum quor, & quae sint. T. 5. c. 715. E. & c. 717. A.
- Causae missionis in possessionem bonorum quoniam diversae. T. 5. c. 921. E. & c. 922. A.
- Causae lucrativae duae an in eundem hominem concurrere possint. T. 6. c. 738. A.
- Causae lucrativae. Vide. Lucrativae causae.
- Causae missionum in possessionem. T. 7. c. 609. E.
- Causae lucrativae duae an in eandem rem concurrere possint. T. 7. c. 1016. C. & c. 1222. D.
- Causae lucrativae quae sint. T. 7. c. 1016. C. an duae earum in eundem hominem concurrere possint. Ibid. B.
- Causae lucrativae quando non sint hereditas, & donatio. Tom. 7. c. 1052. B.
- Causae cognitio ubicumque est, ubi Praetor desideratur. T. 8. c. 645. C. D. & c. 709. A.
- Causae cognitionem quae desiderant, per libellum expedit non possunt. T. 8. c. 695. C.
- Causae cognitio aliud est, aliud decretum. T. 8. c. 235. C. D.
- Causae temporariae contractus quae sunt. T. 9. c. 480. A.
- Causae certe separatae ab incertis. T. 9. c. 1075. D.
- Causae civiles an ultra triennium proferri possint. T. 9. c. 132. C. & seq.
- Causae quae celeritatem desiderant. Tom. 9. c. 131. E.
- Causae nomen est commune, & pro principio agens, & pro fine. T. 9. c. 219. A.
- Causae, in quibus non exigitur, ut actor subscribat in crimen. T. 9. c. 1159. C.
- Causae quae intra tres menses peragende sunt. T. 9. c. 131. B. C.
- Causae quae non desiderant cognitionem Praetidis. T. 9. c. 1159. D. E.
- Causae continentia an dividatur. T. 9. c. 218. D. E.
- Causae, quibus agitur de honoribus, & muneribus, intra quod tempus peragende. T. 9. c. 131. C.
- Ut causae post pubertatem adlit tutor. T. 9. c. 588. A. B.
- Causae appellationum tempora praestituta quae. T. 9. c. 132. C.
- Causam inaudire quid sit. T. 3. c. 157. D. E.
- Causam possessionis nemo sibi ipsi mutare potest. T. 4. c. 124. A. & c. 655. D.
- Ob causam dari quidnam dicamus. T. 5. c. 1007. B.
- Causam orare servo non licet. T. 9. c. 1163. C.
- Causam possessionis nemo sibi ipsi mutare potest. T. 9. c. 1015. C. & seq.
- Causam criminalem agi non possit, per procuratorem, ne ex appellatione quidem. T. 9. c. 1222. D.
- Causam perferre quid sit. T. 9. c. 801. A.
- Ob causam datur, quod datur ob rem, idem, ob finem aliquem. T. 9. c. 229. A.
- Ad causam instruendam quando nulla dilatio danda est. Tom. 9. c. 1158. D. E.
- Ob causam, idem, ob rem, ob finem aliquem. T. 10. c. 689. C.
- In causa bonorum vacantium quadriennium numeratur, in aliis vero causis vicennium a die denunciationis. T. 4. c. 3374. B.
- In qua causa quis advocatus fuit unius partis, antequam fieret Praetor, in ea jus dicere nequit. T. 4. c. 6. C. singulare exemplum exstat in novella 138. Ibid. C.
- Ex causa eadem natura non patitur, ut idem sit actor, & reus. T. 4. c. 678. D.
- Sine causa non valet iurjurandum. Vide. Iurjurandum.
- In causa per meliorem esse conditionem possidentis. T. 4. c. 35. A. & T. 9. c. 1222. A.
- Ex causa etiam dari certi conditio; nem. T. 7. c. 654. E.
- Ex causa accessorie obligationis etiam conditionem dari. T. 7. c. 655. A.
- De causa liberali. T. 9. c. 978. E. & c. 979. A. & seq.
- De causa liberali, & de eius cognitione. T. 9. c. 1229. C.
- Cum causa principalis non consistit, nec ea quidem, quae sequitur, locum habet. T. 9. c. 1236. C.
- De causa falsa adjecta legato, vel edicommisso. T. 9. c. 854. D. E. c. 855. A. & seq.
- De causis mortis donationibus. T. 9. c. 1351. A. & seq.
- Ex causa iudicati quae capiuntur. T. 9. c. 242. B. C.
- Sine causa quod habes, ex non iusta causa habes, & contra. T. 10. c. 958. C.
- Causarum variae figurae. T. 1. c. 240. C.
- In causarum genere deliberativo maxime utilitatem, & inutilitatem adhiberi. T. 3. c. 476. D.
- Causarum petitio in iudicium an ab eo deduci possit, qui eas omisit. T. 6. c. 498. A.
- Causarum cognitio quando differatur, & quot ejus sint genera. T. 7. c. 149. E.
- Causarum merita partium adfectionem penduntur. T. 9. c. 1164. D.
- Causas inter duriores prima & summa causa famosa. T. 4. c. 1454. D.
- Duas causas lucrativas in eandem rem, & in eundem hominem concurrere non possit. T. 6. c. 218. D. & c. 738. A. & T. 7. c. 1051. B. harum plures species. Ibid. C.
- Causas reipublicae apud Praefidem, vel Principem agebat Curator reipublicae. T. 7. c. 235. D.
- Causas duas lucrativas in eundem hominem, & eandem rem concurrere non possit. T. 8. c. 344. E.
- Causis lucrativis annumeratur etiam partus vernarum, & consolidatio usufructus. T. 7. c. 1061. C.
- In quibus causis melior conditio feciminum videtur esse. T. 4. c. 239. E.
- Ex causis famosis solet agi in factum in parentes, & patronos. T. 4. c. 90. A.
- In causis omnibus pro facto quid accipitur, & quid observetur. T. 8. c. 494. A. & c. 791. C. & c. 861. B.
- In causis poenaliibus benignius est interpretandum. T. 8. c. 837. C.
- Pro quibus causis servi pro praemio accipiunt libertatem. T. 9. c. 971. A. & seq.
- Causaria missio male non infamatur, ignominiosa infamat. T. 2. c. 954. B.
- Causarii quoniam appellantur. T. 1. c. 1031. C.
- Causidici fordidi. T. 3. c. 113. A.
- Causidicum quendam operat, qui illum reprehenditur. T. 9. c. 1113. B.
- Cauta centesima est, quae per bilivile producta tempus modum sortis ad duplum adducit. T. 2. c. 1165. E.
- Cautela competens quae sit. T. 7. c. 126. D. E.
- Cautela mentio in quibus locis in Diggestis fiat. T. 8. c. 87. A.
- Cautio est satisfactio. T. 2. c. 1124. B.
- Cautio una in communi causa sufficit. T. 2. c. 517. A.
- Cautio ex constitutionibus praestatur. T. 3. c. 50. B.
- Cautio fructuaria quibus verbis concipitur. T. 3. c. 281. B.
- Cautio an pro remissione sit. T. 3. c. 642. C.
- Cautio solvitur, si pro cuius praestantia

- tia cautum fuerat, moriatur. T. 2. c. 373. E.
 Cautio Pratoria. T. 3. c. 222. D.E.
 Cautio Mutiana ubi non habet locum. T. 3. c. 415. E.
 Cautio Mutiana est satisfactio. T. 3. c. 1022. B.
 Cautio solida. T. 1. c. 371. C.
 Cautio iudicialis de persequendo ferro, qui est in fuga. T. 3. c. 777. D.
 Cautio duplex ex quo necessaria. T. 1. c. 517. B.
 Cautio iudicio fisci quatuorplex fit. T. 3. c. 651. C.
 Cautio cum fideiussore onerosa est, nuda re promissa non item. T. 3. c. 651. B.
 Cautio finitur pubertate. T. 4. c. 754. B.
 Cautio nunquam datur in arbitratibus, sed tantum in bonae fidei actionibus. T. 4. c. 575. D.
 Cautio exigitur ante diem in actionibus arbitrariorum. Ibid. D.
 Cautio est res incerta, & obligatio. T. 4. c. 548. A.
 Cautio ante diem non exigitur in actionibus arbitrariorum. T. 4. c. 577. D. fecus in bonae fidei iudiciis. Cautio exigitur ante diem. Ibid. D.
 Cautio iudicatum solvi quae est. T. 4. c. 19. B. & est realis. Ibid. B.
 Cautio iudicio fisci est personalis. Ibid. B.
 Cautio legatorum quibus fit praestanda. T. 4. c. 709. A. B.
 Cautio Mutiana dicitur remedium duobus in locis. T. 4. c. 481. D.
 Cautio Mutiana est fideicommissorum satisfactio. T. 4. c. 550. B.
 Cautio Mutiana a quo inventa, & proprie quae. T. 4. c. 481. D. in quibus locum habet haec cautio. Ibid. D. E. & in quibus non. Ibid. c. 482. A.
 Cautio Mutiana in quibus locum habet, & in quibus non. T. 4. c. 363. B.
 Cautio Mutiana. Vide, Mutiana cautio.
 Cautio pignoris est missio in possessionem, seu in bona. Tom. 4. c. 1346. B. C.
 Cautio privatorum auctoritatem legum non habet adversus iura publica. T. 4. c. 1333. C. D.
 Cautio iudicis, quam in ambiguis observare tenetur. Tom. 5. c. 128. E.
 Cautio, & satisfactio iudicio fisci quae iure requiritur. T. 5. c. 93. E.
 Cautio damni infecti, & satisfactio, quomodo differant. T. 5. c. 641. A.
 Cautio de rato, & cautio iudicatum solvi a quibus datur. T. 5. c. 116. D.
 Cautio duplex. T. 5. c. 871. D.
 Cautio praestita in adificando, & moliendo novo opere, quomodo vice remissionis fit. T. 5. c. 657. C. D.
 Cautio, id est, satisfactio in collatione honorum requiritur. Tom. 5. c. 618. B.
 Cautio fructuaria. Tom. 5. c. 592. A. & c. 864. D. L.
 Cautio supervacua quoniam fit, & cur ita appelletur. T. 5. c. 867. A.
 Cautio novi operis, & damni infecti per qualitate personarum in telliguntur adhiberi. T. 5. c. 657. A.
 Cautio fructuaria quae sit, & quando accidat. T. 5. c. 592. B.
 Cautio usufructuaria a cautione damni infecti fructuarius liberat. T. 5. c. 647. C.
 Cautio damni infecti, in quo differat a cautione ex novi operis nunciatio. T. 5. c. 656. C.
 Cautio damni infecti qua actione petenda sit. T. 5. c. 639. E. & c. 640. A.
 Cautio pignoratitia redditu debitori est argumentum remissionis pignoris. T. 6. c. 839. A.
 Cautio retro remissa quoniam dicitur. T. 6. c. 522. A.
 Cautio de dolo malo est re promissa, id est, nuda cautio sine fideiussore. T. 6. c. 9. D.
 Cautio de dolo est re promissa. Ibid. D.
 Cautio fructuaria, qua proprietatis domino ex edicto Praetoris fructuarius cavere debet de usufructu omnium rerum, quae utendo consumuntur. T. 6. c. 264. A. B.
 Cautio iudicatum solvi. T. 6. c. 8. C. Vide, satisfactio.
 Cautio Mutiana. T. 6. c. 172. C.
 Cautio Mutiana in libertatibus locum habere non potest. T. 6. c. 297. B.
 Cautio nuda est ea, quae sit sine fideiussore. T. 6. c. 9. D.
 Cautio pertinet ad conditionem incerti. T. 7. c. 645. D.
 Cautio conditionis de non faciendo aliqd legato adiecta, in quibus locum habet. T. 7. c. 945. A. B.
 Cautio legati impudenter omittitur, quomodo repetatur. T. 7. c. 1330. B.
 Cautio Mutiana quae sit. T. 7. c. 944. E.
 In quibus locum habet. Ibid. c. 945. A. an remitti possit. Ibid. C. & quando cessat. Ibid. D.
 Cautio de praestando debito quando petatur. T. 7. c. 153. E.
 Cautio de restitutione in quibus praestetur. T. 7. c. 1021. C.
 Cautio est summum iuris remedium. T. 7. c. 404. E.
 Cautio in iure, non in corpore consistit. T. 7. c. 1330. B.
 Cautio an peti possit ex causa legatorum, vel fideicommissorum pendente conditione. T. 8. c. 373. E.
 Cautio ex causa stipulationis ante diem, vel conditionem an peti possit. T. 8. c. 374. A.
 Cautio in quibus personis sufficiat. T. 8. c. 535. E.
 Cautio, & missio in possessionem magis imperii, quam iurisdictionis. T. 8. c. 478. C.
 Cautio iudicio fisci quae sit. T. 9. c. 20. B. & seq.
 Cautio defensionis, seu cautio inq demutatis pro liberatione est. T. 9. c. 684. E.
 Cautio incerti. T. 9. c. 219. B.
 Cautio juratoria. T. 9. c. 189. E.
 Cautio quid. T. 9. c. 182. B.
 Cautio omnia condici potest per conditionem incerti. T. 10. c. 452. E.
 Cautio conventionalis, scripta ab herede, semper recipit incrementum fructuum. T. 10. c. 493. B.
 Cautio vulgaris quae dicatur. T. 10. c. 495. E. an possit temerari testamentum. Ibid. E.
 Cautio iudicio fisci dicitur per personam. T. 10. c. 571. D.
 Cautio, & satisfactio exiguntur in puro legato. T. 10. c. 1119. E.
 Cautio praestanda nuda voluntas non sufficit sine effectu. T. 6. c. 835. A.
 Cautio pignoratitia redditu facta debitori est argumentum idoneum remissi pignoris. T. 6. c. 839. A. sicut redditio cautionis principalis, remissio fortis. Ibid. A.
 Cautio redditio cur inducit remissionem fortis, redditio pignoris non item. T. 1. c. 979. C.
 Plus cautionis est in re, seu in pignore, quam in persona. T. 4. c. 334. B. & c. 1294. E.
 Cautio an plus in re, quam in persona sit. T. 5. c. 532. A.
 Cautio causa individua est. T. 7. c. 754. A.
 Cautio remedium multa sunt, quae detracta cautione, nec naturaliter, nec civiliter fieri possunt. Tom. 7. c. 1337. A.
 Cautio an plus in re est, quam in persona. T. 8. c. 673. C. & c. 762. C. & c. 815. A.
 Cautio verbo quid significetur. T. 8. c. 87. A. & T. 9. c. 845. C.
 Plus cautionis in re est, quam in persona. Tom. 9. c. 1187. A. & c. 1214. D.
 Cautio conditio est, cum solius accipientis turpitudine variatur. T. 10. c. 630. C.
 Cautio iterata vis, & emolumentum. T. 2. c. 151. C. & T. 10. c. 922. C. D.
 Cautio Mutiana cur locus non sit in donationibus inter vivos. T. 3. c. 415. E.
 Cautio iuratorum qui non parati ius suum amittit. T. 9. c. 189. E.
 Cautioem praestant, qui cavere debent. T. 1. c. 50. B.
 Cautioem communem quid Papinianus vocat. T. 4. c. 1346. C.
 Cautioem conferri quid sit. Vide, Conferre.
 Cautioem cavere. T. 9. c. 215. A.
 Cautio Mutiana obliata an legata rursus consequatur legatum. T. 4. c. 483. D.
 Cautio supervacua nemo onerari debet. Tom. 5. c. 647. C.

De cautione ab herede praestanda. T.

T. 5. c. 865. A.

De cautione praestanda, cum usufructus uni, alteri proprietatis legata est ejusdem rei sub conditione. T. 5. c. 864. B. C.

De cautione a fructuario praestanda.

T. 6. c. 1033. E.

De cautione legatarii partiarum. T.

7. c. 1105. B. & seq.

Cautione supervacua nemo onerari debet. T. 7. c. 547. B. C. & T. 10. c. 1072. E.

Cautione omissa per errorem, quae solutionem morari poterat, agi quasi ex solutione tacita. T. 7. c. 1420. A.

Cautione qui sibi profexit, ne quid eversione secuta praestaret, an teneatur re ab alio evicta. T. 7. c. 756. C.

De cautione exigenda exsequende appellationis. T. 9. c. 1105. C. D. & c. 1107. B.

Cautionem exigere quid sit, ac cursus non intellexit. T. 4. c. 550. C.

Cautiones qui surreperit, quae actione teneatur. T. c. 411. D.

Cautiones quae in legatis et in alieni causam requiruntur. Tom. 5. c. 782. B.

Cautiones quae in petitione hereditatis interveniant. T. 5. c. 135. A.

Cautiones, & liberationes in conditione repeti possunt. T. 5. c. 1089. E.

Cautiones judicatum solvi, vel de ratione satisfactionis sunt, live promissiones, quae sunt adhibitis ad promissionibus, seu fidejussoribus. T. 6. c. 9. D.

Cautiones abundantes cautionibus non jungenda. T. 7. c. 631. E.

Cautiones hereditariae debent deponi in aede sacra apud Aeditum. T. 7. c. 495. B.

Cautiones hereditariae non veniunt in familiæ circumscriptione iudicio. T. 7. c. 495. E.

Cautiones de emptione cautiones de eversione. T. 7. c. 154. E.

Cautiones foneratitiae. T. 9. c. 531. E.

Cautiones iudiciales hodie non frequentantur in iudiciis. Tom. 9. c. 1188. A. & seq.

Cautionum verbum solenne. T. 1. c. 956. B.

Cautionum pratoriarum aliae sunt nude cautiones, aliae satisfactiones. T. 4. c. 113. D.

Cautionum diversae sunt genera. T. 6. c. 1031. E.

Cautionum live nominum, live obligationum conditio quae. T. 6. c. 64. E.

De cautionibus, & penis appellationis. T. 1. c. 516. B.

De cautionibus iudicialibus. T. 7. c. 174. B. & seq.

De cautionibus quae in iudicio praestantur. T. 7. c. 327. D.

In cautionibus solet plerumque ad-

di, ut probi nummi solvantur, qui non subarati, & in quibus nulla sit lacuna, nulla deminutio pulli ponderis. T. 9. c. 1449. E.

Cautionales stipulationes instar actionum habent. Tom. 8. c. 533. D.

Cautionales epistolae. T. 9. c. 1252. D.

Cautius negotiari dista ait Tibertius. T. 4. c. 380. D.

Pro cauto non habetur id quod palam verbis non exprimitur. T. 7. c. 634. C. D.

Cautum non videtur, quoties vitiosum cautum est. T. 4. c. 97. E.

Cautum quid. T. 8. c. 616. D.

Casati, casarii. T. 9. c. 420. D.

Qui cecidit civili, non potest actionem intendere criminalem. T. 4. c. 181. C.

Cedens bonis non liberatur, nisi solidum, quod sibi debetur, creditor consequatur. T. 10. c. 700. D.

Cedere bonis ne quis cogatur. T. 2. c. 1157. C.

Cedere tutelam quid. T. 1. c. 118. D.

Cedere, & deieri legata differant. T. 1. c. 817. B.

Cedere, mandare, exhibere in iure idem est. T. 4. c. 23. B.

Cedere lege aliud est, aliud abdicare lege. T. 4. c. 831. A.

Cedere diem legati quid est. T. 4. c. 472. C.

Cedere diem quid est. T. 4. c. 385. D.

Legata a morte testatoris cedunt, licet nondum sint aperte tabulae, nondum adita hereditas. Ibid. E. & hoc ita, si legata fuerint pura.

Pura legata dicuntur esse etiam, quibus adscripta est dies certa; non incerta, quod ad conditionem attinet; nam & hac latum cedunt a morte testatoris. Ibid. E.

Cedere dies quid est. Tom. 4. c. 397. D.

Cedere est vivendum adhaerere, relinquere morientium rebus. T. 7. c. 390. B.

Cedere verbum continet veniendi significationem. T. 7. c. 552. A.

Cedere, & venire diem in quo differant. Ibid. A.

Cedere diem quid sit. T. 9. c. 891. D.

Cedere actionem quid. T. 9. c. 239. E.

Qui cedere possunt bonis. T. 9. c. 1126. E. & seq.

Cedere dicitur duobus modis. T. 9. c. 895. C.

Cedere inter, & mandare an sit differantia. T. 10. c. 715. A.

Quod cedit in iustitiam, postea non convalescit. T. 4. c. 54. C.

Qui cedit bonis, cavere debet, se solutorum pecuniarum debitum, cum primò pervenerit ad meliorem sortem. T. 6. c. 1035. E.

Qui cedit bonis, an liberetur. T. 9. c. 1120. B.

Qui cedunt bonis, bonorum etiam patiuntur venditionem. T. 2. c. 1157. C. D.

Cedri, & citri arbores quid inter se differant. T. 3. c. 29. A.

Celare verbum quid significat. T. 1. c. 1495. A.

Cella penaria, non penaria. T. 5. c. 287. B.

Cellaria, id est, esculenta, & poculenta, quae recondit patrefamilias, ut confumat. T. 7. c. 1157. D.

Cellaria iudicum provincialium, quid sint. T. 10. c. 863. C. D.

Cellarium Taurini dicitur in ocella Martiani. T. 2. c. 876. A.

Cellarium sacrum. T. 2. c. 897. B.

Cellarii. T. 1. c. 416. B.

Celeritas sati non est obnoxia poenae, sed conscientia criminis. T. 4. c. 374. A.

Celsum, & Julianus discordant inter se. T. 9. c. 128. D.

Cenotaphium quid sit. T. 4. c. 239. A.

Cenotaphium a monumento. Ibid. A.

Cenotaphio, & monumento separatio. Ibid. A.

Censebantur olim soli cives Romani, & quando. T. 2. c. 568. E.

Censeri legum auctoritate quis dixerit. T. 1. c. 8. C.

Censeri privilegio aliquo. Ibid. C.

Censeri veritate, multitudine, appellatione. Ibid. C.

Censeri veteranos commilitones, Principe. Ibid. C.

Censeri studio bibendi. Ibid. C.

Censetur omne territorium, quoties defectorum expolitur levamen. T. 2. c. 854. D.

Censu misericordia fuisse Atheniensibus. T. 2. c. 8. C.

Censiti qui sint. T. 2. c. 834. A. & sequ.

Censiti sine praedii vendi nequeunt. T. 2. c. 837. A.

De censitis. T. 2. c. 834. A.

Censitores. T. 2. c. 833. C.

A Censore praedia publica locari solebant in quinquennium. T. 4. c. 869. C.

Apud Censorem subsignabantur portorum, praedia, & bona cuiusque. T. 10. c. 1037. B.

Censores locabant praedia publica, in quinquennium. T. 7. c. 840. D.

Censores locant vestigia publica, agros publicos. T. 7. c. 377. B.

Censores, & decemviri an magistratus fuerint. T. 7. c. 73. E.

Censores qui. T. 8. c. 568. D.

Censores olim jurare oportebat se uoxes procreande solibus caudam duci. T. 8. c. 565. D.

Censorum officium quoniam temporis spatio censebatur. T. 3. c. 693. C.

Censuram iurisdictionis quae fuerit. T. 7. c. 73. E.

Censuram magistratus quinquennium habuit. Ibid. E.

Censura severitas in perjuros. T. 9. c. 1188. D.

Lex censoria unde, & tur sic dicta. T. 10. c. 663. D. & c. 1036. B. & sequi.

Censoria animadversiones quæ. T. 8. c. 569. B. C.

Censualis liber plenam fidem facit. T. 6. c. 917. D.

Censuales qui sint, ac de eorum. = privilegia. T. 2. c. 770. D.

Censuales literati homines. T. 3. c. 611. D.

Censura pars consularis potestatis. T. 2. c. 899. D.

Censura non semper monitionem sequitur. T. 6. c. 1059. A.

Census publica tabule civitatis territorii. T. 1. c. 888. E.

Census, & censere quid. Ibid. E.

Census capitis quid sit gallice. T. 2. c. 834. C.

Census auctoritas. T. 2. c. 838. C.

Census, & monumenta potiora testibus esse. T. 7. c. 873. A.

Census fraudati quando, & qui accusabuntur. T. 7. c. 157. C.

Census, sive trinitas, sunt onera fructuum, & agrorum, non hominum. T. 7. c. 1333. A.

Census quid. T. 2. c. 833. C. & T. 8. c. 563. D.

Census, & monumenta publica esse potiora testibus. T. 9. c. 97. E.

Census est onus prediorum, non hominum. T. 9. c. 377. D.

Census civium Romanorum. T. 9. c. 683. B.

Census fraudatur, cum quis non proficitur omnes facultates suas apud censitores. T. 10. c. 731. A.

Census est ius agrorum, non personarum. T. 10. c. 1009. B.

Census fraudati, & vendigalis fraudati idem omnino est ius, licet non sit res eadem. T. 10. c. 1035. E.

Sine censu fundo comparato, emptor pretium, venditor fundum amittit. T. 2. c. 181. B. C.

Sive censu, & reliquis fundus vendi, donari, & in dotem dari non potest. T. 10. c. 657. B.

An sine censu, vel reliquis fundus possit comparari. T. 10. c. 1009. A.

Censuum apud Magistrum stebant actuum, & contractuum publicaciones, & insinuationes. T. 10. c. 669. C.

De censibus & censitoribus. T. 2. c. 813. C.

Censuarii quid. T. 1. c. 179. E.

Censuarii procuratores. T. 2. c. 678. B.

Censuariorum numerus. T. 2. c. 927. C. eorum privilegia. Ibid. c. 928. A.

Centesima usura olim fuit legitima usura in omnibus causis. T. 4. c. 933. D.

Centesima pretii in emptiombus, & venditionibus. T. 3. c. 1018. D.

Centesima usura. Vide, Usura centesima.

Centragrav quoniam dicuntur. T. 2. c. 1184. C.

Centies aureorum habere dicitur, qui tantum habet in prediis. T. 8. c. 553. B. C.

Centumvirale iudicium. Tom. 3. c. 174. D.

Centumvirale iudicium nullo modo potest deferri. T. 6. c. 37. B.

Centumvirale iudicium. T. 7. c. 1216. A.

Centumviralis hactenus nomine quidnam significetur. T. 1. c. 905. C.

Centumviralis iudicii auctoritas quæ. T. 9. c. 180. C.

Centumviralis partes. T. 7. c. 1216. D.

Centumviralia iudicia sunt iudicia de petitione hereditatis. Tom. 9. c. 179. E. & c. 180. A.

Centumviri an essent ex iudicibus solutis. T. 3. c. 619. D.

Centumviri cognoscebant de hereditatibus, quacumque ex causa peti rentur. T. 3. c. 175. A.

Centumviri de hereditatis petitione cognoscunt. T. 1. c. 496. C.

Centumviri iudicabant de hereditatis petitionibus. T. 9. c. 179. E.

Centumvirosum tribunalia sunt quatuor iudicia, consilia, hactenus quatuor. T. 7. c. 1216. B.

Centurio testamentum iure curatorem non dat filio impuberi, vel puberi, si nec paganus. T. 4. c. 1043. D.

Centurio primipili. T. 9. c. 1133. A.

Centurioni nomen apud Tacitum, celo alteram, unde quæsitum. T. 3. c. 612. B.

Centurionum iura sunt regalia. T. 2. c. 1315. E. & c. 1316. A.

Centuripini homines. T. 2. c. 673. A.

Cepille legatum qui videatur. T. 8. c. 591. A.

Cerix conchyliorum genus. T. 2. c. 794. E.

Cernere, & cernere quid. Tom. 1. c. 334. B. C.

Cernere hereditatem est decernere, & constituto, se hereditatem amplecti, & se heredem esse velle. T. 4. c. 1043. D.

Cernere quid Varroni, & Plauto. T. 7. c. 934. B.

Cernere quid. T. 8. c. 743. B.

Cerevisia ex quibus fiat. Tom. 7. c. 1456. C.

Certamen circense. T. 2. c. 823. B.

Certamen gymnicum vetustum. T. 2. c. 824. B.

Certamen unde deductum. T. 7. c. 623. A.

Certamina iurgiosa contentione canina. T. 3. c. 114. A.

Certi, & incerti definitio. T. 1. c. 1213. B.

Certi conditio. T. 3. c. 399. D.

Certi condicione quis agere possit explicatur. T. 3. c. 400. A.

Certi conditio generaliter pro actione, quæ ex quacunque obligatione nascitur, ex qua certum peti potest, lumitur. T. 3. c. 399. D.

Certi conditio generalis concurret cum aliis actionibus omnibus, quæ specialiter comparatæ sunt ex con-

tractibus, vel ex delictis. Ibid. D.

Certi condicione certa pecunia numerata petatur. T. 3. c. 400. C.

Certi conditio. Vide, Conditio certi.

Certi conditio, quæ ex omnibus contractibus competit, sive res fuerit contractus iactus, sive verbus, sive conjunctionem. T. 7. c. 655. C.

Certi conditio. T. 7. c. 621. C.

Certi condicionem non tantum ex contractibus, sed ex aliis etiam causis dari. T. 7. c. 649. A. & sequi.

Certi conditio. T. 9. c. 219. C. & sequi.

Certi casus, certe casus quæ sunt. T. 9. c. 1075. D. E.

Certi, & incerti contractus quinam sint. T. 10. c. 563. D.

Certi conditio pecunia aut res certæ. T. 10. c. 758. B.

Pro certo haberi non potest, quod actum non est. T. 4. c. 56. C.

Certo loco quod dari oportet, ubi, & quomodo peti potest, & debeat. T. 10. c. 927. A.

Certum non est extra res singulas. T. 1. c. 1213. D.

Certum & arbitratum opponuntur. T. 2. c. 128. C.

Quod certum est in hominum natura, id quoque in rerum natura certum erit, nec vice versa. T. 4. c. 1426. E.

Certum quid sit, & quomodo constituitur. T. 3. c. 401. D.

Certum a cernendo dictum est. T. 3. c. 963. D.

Si certum petatur actio, sive certi conditio quam late patet. T. 7. c. 649. B.

Certum quid sit, definitur. T. 7. c. 645. B.

Si certum petatur, hæc verba quid denotant, explicatur. T. 7. c. 621. C.

Si certum petatur de rebus creditis, quid hæc verba significant. Ibid. C.

Certum condicere licet ex omni contractu. T. 7. c. 651. A.

Certum unde deductum. Tom. 7. c. 613. A.

Si certum petatur de suffragio. T. 9. c. 216. B.

Certum non est extra res singulas, nec extra substantias. T. 10. c. 540. E.

Certum dicitur a cernendo. T. 10. c. 758. B.

Actio si certum petatur, & conditio certi au eadem sit. T. 10. c. 135. A.

Actio si certum petatur est actio non solum certe pecunie creditæ, & numeratæ, sed & cuiuslibet alterius rei creditæ. T. 10. c. 415. B.

Actio si certum petatur, petitur etiam pecunia. T. 10. c. 425. E.

Actio si certum petatur est actio certæ pecunie numeratæ, & traditæ. T. 10. c. 707. D.

Actio si certum petatur ex quibus detur. T. 10. c. 951. C. & sequi.

Ceræ

Certus percussor quid sit. T. 5. c. 615. B.

Cervus mansueti. T. 1. c. 64. B.

Cervorum natura. T. 8. c. 950. B.

Cessare, & extinguere differunt. T. 1. c. 1119. A. B.

Cessare actionem est sopire actionem non extinguere. T. 4. c. 302. A.

Cessatio a faciendo culpa est. T. 1. c. 1124. D.

Ex cessatione condicio. Tom. 9. c. 250. A.

Cessicus tutor quis. T. 1. c. 318. A.

Cessicus tutor, cessicus heres, cessicia tutela, cessicia libertas, hereditas. Vide infra suis locis.

Cessicus heres. T. 7. c. 369. A.

Cessio bonorum. T. 2. c. 515. D. & seq.

Cessio ac datio bonorum quid inter se differunt. T. 3. c. 295. C. D.

Cessio in iure quid, & quomodo fit. Tom. 1. c. 327. D. & T. 3. c. 612. C.

Cessio bonorum non infamat; non caret cimen aliqui fugillatione. T. 2. c. 1157. D.

Cessio, & delatio differunt. T. 1. c. 817. B. C.

Cessio illa Constantini Imperatoris Sylvestro Pontifici a sua secundum Hartolum valet. Nicolaus vero de Cusa Cardinalis eam reprobat. T. 4. c. 831. B. Augustinus Steuchus librum edidit, quo conatur probare, dictam cessionem Divi Imperatoris Constantini esse veram. Ibid. B.

Cessio bonorum est beneficium legis fulvæ, quod debitoribus liberat molestia carceris. T. 4. c. 234. B.

Cessio actionis principalis ubi, & quando necessaria. T. 5. c. 424. C.

Cessio in actionibus desideratur. T. 5. c. 479. D.

Cessio bonorum ad quid utilis sit. T. 5. c. 784. D. E.

Cessio bonorum quibus permittitur. T. 5. c. 759. D.

Cessio bonorum ubi olim, & ubi hodie fiat. Ibid. C.

Cessio facta non admittitur. T. 5. c. 479. D.

Cessio actionis pro solutione est. T. 6. c. 469. D.

Cessio, & mandatum idem est. T. 6. c. 221. C. revocari potest re integra. Ibid. C.

Cessio legatorum quomodo definitur a Theopilo. T. 7. c. 1135. B.

Cessio legatorum est transmissio in heredem. T. 7. c. 964. E.

Cessio bonorum non irrogat infamiam. T. 9. c. 1127. E.

Cessio bonorum fit & presentium, & futurorum bonorum. T. 9. c. 1128. E.

Cessio bonorum fit non tantum a patribus, sed etiam a filius familiaribus debitoribus licet nihil proprii habeant. Ibid. E.

Cessio bonorum est remedium ad evitandum carceris injuriam, vel infamiam proscriptio bonorum. Tom. 9. c. 1127. D.

Cessio fit invito debitore. T. 9. c. 140. A.

Cessio non perficitur solo consensu. T. 9. c. 297. E. & c. 298. A.

Cessio actionis finitur duobus modis. T. 9. c. 240. D. revocatione. Ibid. D. & morte mandatoris. Ibid. E.

Cessio bonorum a quibus debitoribus fieri non potest. Tom. 9. c. 1128. E.

Cessio, vel datio in solum solâ traditione perficitur. T. 10. c. 640. B.

Cessio nominis potest revocari re integra. T. 10. c. 716. D.

Cessio bonorum an infamet. T. 10. c. 870. C.

Cessio nominis; vel actionis quibus casibus valet. T. 10. c. 990. C. D.

Cessionis beneficium, & beneficium divisionis in quo differant. T. 4. c. 324. C.

Cessionis effectus diei est transmissio. T. 4. c. 1241. E. & c. 1242. A.

Cessionis duo sunt effectus, & qui sunt. T. 5. c. 1075. E. & c. 1076. A.

Cessionis legatorum, & fideicommissorum effectus quis. Tom. 7. c. 1155. A. B.

Cessionis bonorum beneficium a lege Julia introductum. T. 9. c. 1128. C.

Cessionis tempus in legatis spectatur. T. 8. c. 755. C. D.

Cessionis bonorum solennitas, seu formula. T. 9. c. 1136. C.

Cessionis bonorum duo sunt commoda. T. 9. c. 1128. A. est & aliud tertium commodum. Ibid. B.

Cessionis bonorum locum esse in causis criminalibus, si reo fuerit irrogata poena pecuniaria. T. 9. c. 1391. A.

Sine cessione actio utilis creditur pecunizatur mitti. T. 4. c. 919. D.

Sine cessione actionum nomina non communicantur. T. 6. c. 64. E.

Cessione bonorum solvitur compromissum. T. 6. c. 25. A.

Cessione bonorum solvitur societas. Ibid. A.

De cessione hereditatis. Tom. 7. c. 568. E.

De cessione actionum. T. 9. c. 239. E. & c. 240. A.

Quæ res in iure cedi possunt, vel non. T. 1. c. 327. D. E.

Qui cessio bonis, desine agere, & conveniri posse. T. 6. c. 25. A.

Cessisse diem quid dicamus. T. 8. c. 623. C.

Cessitia tutela. T. 9. c. 558. D.

Ceterum pro aliquo. T. 1. c. 935. E.

Chaldaei mathematici. T. 9. c. 1437. C.

Chareses sacri palatii Quæstor. T. 9. c. 1110. E.

Charitas hominum gratuita est. T. 5. c. 459. B.

Charitas omnium peccatorum tegumentum. T. 6. c. 885. B. C.

Charonæ scrobes. T. 1. c. 1523. D.

Charontis libertus quis. T. 3. c. 73. D.

Charta nova que sit. T. 8. c. 134. E. de littera que sit. Ibid. E.

Chartæ nomine quid continetur; T. 10. c. 1125. A.

Chartarum legato in libri continetur. T. 4. c. 1124. C.

Chartis legis an debeantur libri. T. 7. c. 967. B.

Chartaticum quid sit. T. 3. c. 100. B. C.

Chartophylaces. T. 2. c. 922. B.

Chartopatarum munus. T. 2. c. 809. C.

Chartularius cubiculi quis, & ejus officium. T. 2. c. 689. D.

Chartularii homines qui sint. T. 3. c. 91. C.

Chartularii officiales. T. 2. c. 689. C. D.

Chartularii qui dicuntur; T. 9. c. 419. C.

Chartularii hederæ quinam sint. T. 10. c. 814. D.

Chartularii quid. Tom. 1. c. 1152. B.

Chasins quomodo vocetur a Plauto, & a Græcis. T. 10. c. 447. B.

Chasini forme duæ in libris juris. T. 1. c. 409. E. & c. 410. A.

Chausseire, officium adjutoris Quæstoris. T. 9. c. 697. B.

Chausseire, vide, Quæstor palatii. T. 7. c. 815. D.

Chilonis, & clonis differentia. T. 3. c. 281. C. D.

Chiragricus cur a muneribus civilibus non exculatur. T. 2. c. 706. C.

Chirographaria usura que. T. 9. c. 338. D. E.

Ob chirographarias usuras pignus retineri non potest. T. 3. c. 131. E.

Ob chirographariam pecuniam pignus teneri. T. 9. c. 1217. A. & seq.

Chirographarius si bona debitoris sine iudicis autoritate occupaverit, incidit in poenam legis Julæ. T. 1. c. 513. B.

Chirographarii creditores. Vide, Creditores.

Chirographarii creditoribus præfertur fidei. T. 10. c. 660. B.

Inter chirographarios an observetur privilegium temporis. T. 10. c. 516. B.

Chirographum quibus modis diciatur esse firmum, & quibus inane. T. 2. c. 1114. C. D.

Chirographum apochi non testibus refelli oportet. T. 3. c. 374. C.

Chirographum dicitur cautio quælibet etiam liberatoria, apochi, acceptilatio. T. 4. c. 276. D.

Chirographum olim fidem faciebatur sine testibus. T. 5. c. 419. C.

Chirographum quid sit. Tom. 5. c. 83. E.

Chirographum quotuplex. Ibid. E.

Chirographum legatum, actionem legalem tantum videtur, non pecuniam. T. 6. c. 718. C.

- Chirographum an jus, vel corpus significet.** T. 7. c. 1032. B.
- Chirographum quid propriè significet.** T. 7. c. 1031. E.
- Chirographum si non sit cancellatum, an presumptio pro creditore faciat.** T. 7. c. 877. B.
- Chirographum si quis delverie, ex quo mihi debebatur pecunia sub conditione, an competat mihi actio legis Aquiliae.** T. 7. c. 147. E.
- Chirographum quando condici potest.** T. 9. c. 238. E.
- Chirographum cavere.** T. 9. c. 235. A.
- Chirographum est instrumentum privatum.** T. 9. c. 287. D.
- Chirographi brevitatis non minuit fidem.** T. 2. c. 650. C.
- Chirographi redditio, & pignoria differunt.** T. 1. c. 1301. D.
- Chirographi, & apocæ differentia.** T. 5. c. 83. E.
- Chirographi appellatione etiam res debita significatur.** T. 5. c. 17. B.
- Chirographi conditionalia corruptio quæ actione vindicetur.** Tom. 5. c. 84. C.
- Chirographi disturnior est fides, quam testium.** Ibid. C.
- Chirographi redditus effectus quis.** T. 6. c. 403. B.
- Chirographi redditio argumentum liberationis est.** T. 6. c. 226. C.
- Chirographi dominus sit creditor.** T. 10. c. 631. B.
- Chirographo continetur principalis obligatio.** T. 1. c. 919. D.
- Chirographo vendito, aut legato, non tantum tabulas chirographi, sed actionem legatam, aut venditam videri.** T. 6. c. 234. E.
- Chirographo deletio, an presumptio pro debitore faciat.** T. 7. c. 877. D.
- De chirographo inani exhibendo.** T. 7. c. 620. D.
- Chirographo subscribere.** Tom. 9. c. 214. B.
- An ex chirographo conditio nascatur.** T. 9. c. 214. D.
- Ex chirographo si petatur debitum, solutio ejus debet probari apocæ.** T. 9. c. 279. B. & liq.
- Chirographo legato, quid legatum videatur.** T. 10. c. 1124. A.
- Chirographa qui delverit, vel subjecerit, lege Cornelia tenetur.** T. 1. c. 509. A. B.
- Contra chirographa intra biennium opponitur exceptio non numeratæ pecuniæ.** T. 2. c. 687. C.
- Chirographa non veniunt in familiarum ercundio judicio.** T. 7. c. 495. E.
- In chirographis veteres non solutos testes adhibere.** T. 5. c. 419. C.
- De chirographis communibus exhibendis.** T. 9. c. 1111. A.
- Chlamydis, vel gladii jus non habuerunt Proconsoles.** T. 4. c. 812. E.
- Chorepiscopus quis.** T. 1. c. 1024. B.
- Chorepiscopi iidem, qui Archiepiscopi, vel Archiepiscopi, T. 2. c. 22. A.**
- Chorepiscopi quinam.** T. 10. c. 820. C. D.
- Choris legata.** T. 7. c. 1092. B. dividi non possunt. Ibid. B.
- Chorus legatus.** Ibid. B. dividi non potest. Ibid. B.
- Chorus servorum.** T. 7. c. 607. B.
- Chorus quid sit.** T. 10. c. 1130. A.
- Choro legato, quid sequatur.** Ibid. B.
- Chrestia confectio ad Episcopum pertinet.** T. 6. c. 920. C. D. non ad monachos. Ibid. D.
- Christus dominus quomodo a Sybilla, a Lactantio, ab Homero, & a Fulgentio interprete appellatur.** T. 10. c. 847. C.
- Christi Salvatoris signum quodnam sit.** T. 10. c. 827. C.
- Christianam erga religionem contumeliosum esse videtur, humi sculperem, aut pingere signum Christi Salvatoris.** Ibid. B.
- Christiani olim Drum stantes orabant.** T. 3. c. 54. E.
- Christiani Catholici quinam sint.** T. 10. c. 815. A.
- Christianorum primus conventus qualis fuit.** T. 2. c. 1038. A.
- Christianorum quatuor ordines.** T. 10. c. 830. B.
- Christianos Imperatorum edictis ubique variis tormentis affici.** T. 2. c. 1045. C.
- Cibaria legata.** T. 1. c. 808. E.
- Cibaria diaria.** T. 2. c. 1040. E.
- Cibaria in navem posita, naufragio facto, an in commune conferri necesse sit.** T. 5. c. 336. C.
- Cibaria, & vestimenta libertis defuncti integra debentur.** Tom. 6. c. 482. B.
- Citaria an rectè legentur servo proprio sine libertate.** T. 7. c. 1078. B.
- Cibaria cuilibet animanti legata an debeantur.** T. 7. c. 1318. C.
- Cibarium nomine, quæ abutendi causa in navem illata sunt, an collatio, & contributio fiat.** T. 5. c. 336. C.
- Cibarium nulla ultimatior sit, vel collatio.** Ibid. D.
- Cibarium, vel diarium nomine quid continetur.** T. 6. c. 702. C.
- Cibarii legati, non videntur vestimenta legata.** T. 7. c. 360. D.
- Cicero dicit conservari acta Cæsaris, vel otii, & quietis causa, quantumvis ipso jure nulla fuerint.** T. 4. c. 883. B.
- Cicero in topicis jus civile per partitionem definit.** T. 4. c. 1448. E.
- Cicero.** Vide, Marcus Tullius.
- Cicero quos vocet paulo amplius quam privato.** T. 7. c. 53. C.
- Circumscriptio.** vox ambigua est: significatur enim eo tam tutor, quam curator. T. 1. c. 1033. D.
- Circumscriptio nomine significatur nudus usus.** Tom. 4. c. 1132. A. item, fructus. Ibid. A.
- Cilicia vela quid sint, & an ad eum emptorem sequantur.** T. 7. c. 782. A.
- Cilicia Imperium.** T. 4. c. 833. C.
- Cincia lex.** Vide, Lex Cincia.
- Cincia lex modum imposuit donationibus.** T. 6. c. 688. E.
- Cincia lex.** Vide, Cincia.
- Cincia lex.** Vide, Lex.
- Cincii senatoris qui.** T. 4. c. 1076. B.
- Cinctus, vel ut veteres loquebantur, cinctus miles, qui dicitur.** T. 5. c. 1053. E.
- Cingens pro cinctis.** T. 5. c. 1169. E.
- Cingere est deglubere, discingere.** T. 4. c. c. 108. A. item cingere arborem est detrahere corticem. Ibid. A.
- Cingi gladio proprium est militis.** T. 4. c. 1076. A. quando senatus toribus Romæ gladium gellare licebat. Ibid. B.
- Circitores.** T. 2. c. 3926. C.
- Circitores qui sint.** T. 5. c. 431. B.
- Circumagere quid.** T. 9. c. 942. D.
- Circumcelliones.** T. 3. c. 20. B.
- Circumcidii qui patiuntur servos suos Judaico ritu, quo supplicio plectendi.** T. 2. c. 304. C.
- Circumcisio Judæorum iidem Imperatoribus commissa.** T. 10. c. 824. B. C.
- Circumdudio, sive vertigo.** T. 9. c. 942. D.
- Circumforanei medici qui.** T. 1. c. 1024. B.
- Circumscribere in contractibus fidei invicem an liceat, & quid sit.** T. 5. c. 322. B.
- Circumscriptionis exempla duo, quibus Rhetores uti solent, secundum jas explicata.** T. 3. c. 375. D. E.
- Circumscriptionis vis quomodo a Seneca definitur.** T. 9. c. 28. E.
- Circumscriptus, & captus non videtur, qui jure communi utilis est.** T. 10. c. 894. E.
- Circumstantiæ, de quibus rogandi testes, quæ.** T. 6. c. 864. A. B.
- Circumstantiæ adminicula quæ.** T. 9. c. 89. C.
- Circumstantiarum quanta sint momenta.** T. 8. c. 902. D.
- Verbis circumvenire, circumscribere, circumducere, quid propriè significetur.** T. 10. c. 274. B.
- Circumventio alterius non præbet actionem alteri.** T. 8. c. 685. A. & c. 778. A.
- Circumvenire, pro circumducere.** T. 9. c. 942. C.
- Cista quid.** T. 3. c. 193. A.
- Cista apud quem deposita est, an is teneatur singularium rerum, quæ in ea sunt.** Tom. 7. c. 743. E. & c. 744. A.
- Cillæ sunt vasa, quæ condendæ vestis gratia parantur.** T. 10. c. 436. D.
- Cisterna aquam vivam habet nunguam.** T. 3. c. 198. C.
- Citare ter reum est, quod vulgo dicitur per tres breves dies.** T. 9. c. 1179. E.
- Citatio fit voce præconis, vel edicto publicè affixo.** T. 1. c. 960. A.
- Citatio duo continet.** T. 6. c. 832. D.

Circa vocabulum *procurator*; & rursum *intra* pro *circa* sapissime apud Cornelium Tacitum legitur. T. 4. c. 51. 82. D. E.

Citri, citreæ mofæ. T. 3. c. 29. A. Citrus, & cupressus quæ inter se foliorum habeant similitudinem. T. 10. c. 19. B.

Civariis pro *cibariis*. T. 7. c. 382. A. Civem non solum origo facit, sed & adoptio. T. 4. c. 851. D.

Civem neque facit, neque incolam solus possit. T. 4. c. 854. C.

Cives sunt, qui & municipes, & municipales dicuntur. T. 4. c. 737. A.

Cives quibus modis fiant. Ibid. A. Cives Romani. T. 1. c. 305. A.

Cives Romani penes libertate fruentur. T. 3. c. 91. D.

Cives & civitas sunt conjugata. T. 4. c. 1310. E.

Cives simpliciter, & absolute qui dicuntur, & qui imperfecte cives dicuntur. T. 6. c. 76. B.

Cives incertum corpus est. T. 7. c. 614. D.

Cives quid faciat. Tom. 8. c. 499. A. Cives Romani tribus modis habent. T. 10. c. 831. C.

Qui cives non sunt, an etiam liberi non sint. T. 10. c. 823. B.

Civibus si legatur, an civitati legatum videatur. Tom. 7. c. 1462. C.

Civile verbum est agnatum. T. 5. c. 160. B.

Civile iudicium a criminali furti in quo differat. T. 6. c. 143. E.

Civis jut est mutus Prætor. T. 7. c. 348. D.

Civiles actiones quæ sunt. T. 9. c. 237. C.

Civilia intelligere non est datum, agnoscibus. T. 4. c. 1432. A.

Civilia verba, quæ vocantur. T. 7. c. 913. B.

Civilia verba quæ. T. 7. c. 1160. D. Civilia nomina graduum. T. 8. c. 190. B.

Civis nomina perimit emancipatio. Ibid. B.

Civibus in causis, reo non probante, an potius reus absolvatur. T. 10. c. 874. A.

Civis obligatio quid est. Tom. 4. c. 717. E.

Civis ratio. Vide, Ratio. T. 7. c. 1432. D.

Civis actio melior est prætorii. T. 7. c. 348. D.

Civis possessio quid. T. 7. c. 607. E.

Civis obligatio. Vide, Obligatio. Civiler debitor aliquid esse, etiam naturaliter non debeat, sufficit ad inhiandum petitionem, aut repetitionem. T. 5. c. 477. C.

Civiler victus criminaliter agere potest. T. 5. c. 173. C.

Civiler qui possident, & qui non possident. T. 7. c. 583. C.

Civiler agitur ob rem medicam. T. 9. c. 1464. E.

Civiler & criminaliter in omnibus criminibus agi potest. Tom. 9. c. 3444. A. & seq.

Civis Romanus opponitur Peregrino. T. 6. c. 584. D.

Civis Romanus, qui liberis suscepit, se, debet. T. 8. c. 479. E. & c. 480. A.

Civitas non datur ad tempus. T. 3. c. 155. B.

Civitas accipit potest, & libertas retinetur. T. 1. c. 499. E. & c. 500. A.

Civitas redditur, id est, donatur. T. 3. c. 432. E.

Civitas in qua adoptatus vitam accepit, an adoptione mutetur, & cum alia civitate augatur. E. 4. c. 851. D.

Civitas in utraque civitate tunc quis munera civilia facere possit. Ibid. D.

Civitas quomodo definitur ab Arrio Didymo apud Eusebium. T. 4. c. 1211. A. B. Marcus Tullius, & Plato quomodo eam definiunt. Ibid. B.

Civitas jure novo heres institui potest, sublato jure veteri. T. 5. c. 1168. D.

Civitas, ex qua quis oriundus est, Patria vocatur. T. 6. c. 618. A.

Civitas una est semper. T. 7. c. 584. C.

Civitas an institui possit. Tom. 7. c. 393. A.

Civitas an municipiis adimi possit. T. 7. c. 1344. D.

Civitatil actor. Vide, Actor civitatis.

Civitatil interest honorem sibi delatum exhiberi. T. 7. c. 1305. B.

Civitatil, & famæ restitueret solus Principis est. T. 4. c. 1407. B.

Civitatil dari non potest hereditas directa, & cur fideicommissaria hereditas potest restitui. T. 6. c. 179. B. C.

Civitatil fideicommissum reliquum quomodo in usum licitum, & republicæ necessarium convertendum sit. T. 7. c. 1351. D. & sequ.

Civitatil quasi vita tribuitur. T. 7. c. 1344. E.

Civitatil si legatum sit, quid legati nomine agere possit. T. 8. c. 1461. C. D.

Civitatil si testator reliquerit prædium, ut ex redditibus eorum, quotannis memoria sua celebretur ædificio certo genere ludorum, an legatum illud ad heredem pertineat, & tale genus ludorum in ea civitate celebrare non liceat. T. 7. c. 1351. E. & c. 1352. A. B.

Civitatil Latini consequuntur beneficium principali, liberis, iteratione, militia, nave, ædificio, pistrino. T. 1. c. 309. D.

Civitatil aliam alieque vetitum. Ibid. E. T. 10. c. 850. A.

Civitates quid acquirerint, id sibi jure firmo habeant, & possideant. T. 1. c. 876. E.

Civitates minorum loco habentur. T. 5. c. 1268. E.

Civitates moderatæ. Tom. 2. c. 672. E.

Civitates sunt regales. T. 2. c. 1325. E.

Civitates aliæ (præterquam civitas Romana) loco privatorum habentur, nec crimine peculatus renetur quia ob pecuniam civitatil subreptam. T. 4. c. 843. C.

Civitates privatorum loco habentur. T. 8. c. 498. A.

Civitates an heredes institui possint, vel an eis legari possint. T. 8. c. 5. D.

Civitates incertis personis adnominantur. T. 9. c. 863. D.

Civitates in multis comparantur privatis. T. 9. c. 74. E.

Civitatil defensionibus. T. 3. c. 67. A.

Civitatil patribus. Tom. 9. c. 1185. A.

Civitatil libertit, municipil, quorum artificio, & operis republica urebatur. T. 9. c. 815. E.

Civitatil, & libertit, municipilque privatorum. Ibid. E.

Civitatil defensores instat sunt tributorum plebis. T. 9. c. 715. A.

Civitatil defensores creati non debent, nisi adhibitis, & consultis Episcopis. T. 10. c. 822. D.

Civitatil civitatis non aliquis eodem tempore possit eodem honore fungi. T. 4. c. 853. C. & quæ civitatil alteri præteri debeat. Ibid. C.

Civitatil olim legatum, vel fideicommissum relinqui non poterat, & cum. T. 7. c. 1461. C.

Civitatil an legatum, vel fideicommissum relinqui possit. T. 7. c. 1461. C.

Civitatil erant Duumviri loco Consulium. T. 7. c. 135. D.

Civitatil an legari possit ad divitiarum singulorum civium. T. 7. c. 1334. C.

Civitatil an legari possit. T. 7. c. 1013. E. & c. 1014. A.

Civitatil mora pona est. T. 7. c. 1344. C.

Civitatil vestigialis concessa. T. 9. c. 399. A.

Civitatil quot, & quinam sint ordines dignitatum. Tom. 10. c. 859. B.

Civitatil, aut rebul publicis lapsis, aut circumscriptis subvenitur per restitutionem in integrum exemplum minorum. T. 10. c. 913. A.

Civitatil, & municipiis an possit legatum relinqui. T. 10. c. 1055. B. C. an & ab utroque fideicommissum relinqui possit. Ibid. C.

Civitatil quid sit. T. 1. c. 993. C. Ciabula significat furtivi. T. 1. c. 1494. E.

Civitatil vi, aut clam. T. 3. c. 643. E. Ciem quid sit, an propatulo, multum interest. T. 6. c. 1017. D.

Civitatil quod sit, in male fidei suspitionem venit. T. 5. c. 109. B.

Civitatil matrimonium conrathenibus penitentia injungenda. T. 8. c. 1089. E.

Civitatil purgari potest, & potest res omnis Ecclesiæ denuncia ta fuerit. T. 6. c. 1087. B.

M 3 Clari.

Clarigare quid sit. T. 9. c. 137. E. & c. 139. C.
 Clarigationes prohibentur. T. 2. c. 111. C.
 Clarigationum, sive opprobriorum consuetudo, vulgo *repreja* dicitur. T. 9. c. 137. E.
 Clarissimum personarum titulus, vel curatores. T. 9. c. 161. E. & c. 162. A. & seq.
 Clarissimi, id est, senatores. T. 1. c. 971. A.
 Clarissimi civiles causas per se agere possunt, nec per procuratores eas exercere compelluntur. T. 2. c. 113. A.
 Clarissimi sunt iudices ordinarii, speciales iudice sacra cognoscunt. T. 10. c. 741. A.
 Clarissimi quoniam sunt. Tom. 10. c. 789. E.
 Clarissimis olim committebantur singulae Provinciae. T. 10. c. 863. B.
 Clarissimum nomine qui continentur. T. 2. c. 162. C. & seq. & c. 883. A. & seq.
 Clarissimum nomen latissime accipitur. T. 9. c. 162. B.
 Clarissimum appellatio latior est, quam senatorum. T. 10. c. 929. D.
 Clarissimus semper accipitur pro senatore. T. 10. c. 1099. C.
 In classe aliqua olim cives Romani censabantur. T. 9. c. 707. D.
 Clarissimi testes sunt proprii testamentarii testes. T. 9. c. 707. D.
 Clarissimi testes qui dicuntur. T. 6. c. 630. A. & c. 818. A. B.
 Clarissimi milites. T. 2. c. 803. B. C.
 Claudium Navarchi, & Trierarchi an testentur iure militari. T. 8. c. 149. D.
 Claudius remiges, & nautes, an testentur iure militari. Ibid. D.
 Claustra, seu Glaphira nuptiarum duobus fratribus, unde fecuta familiae dispendia. T. 9. c. 447. B. C.
 Claudianus Iulianus Praefectus urbi. T. 7. c. 1279. D. eisdem gratulatoria epistola de morte Maximi. Ibid. D.
 Claudianum Senatus-Consultum. Vide, Senatus-Consultum Claudianum.
 Claudianum Senatus-Consultum. T. 9. c. 993. C.
 Claudus Hermianus cum Christianos crudeliter tractasset, in Praetorio suo pelle vastatus, cum vivis verberibus ebullisset, cognito errore suo, pene Christianus decessit. T. 1. c. 17. D. E.
 Claudius Nero Imperator nunquam Divus factus est, aut nuncupatus. T. 9. c. 1448. D. E.
 Claudii edictum. Vide, Edictum, Claudii.
 Clavicularii, clavicolarii. Tom. 2. c. 767. D.
 Clavicularii carceris. T. 9. c. 1389. D.
 Claviculariorum privilegia. T. 2. c. 767. B.

Clavicularius quisnam sit. T. 10. c. 171. E. differt a commenta rienti. Ibid. E.
 Clavis, & embamma quid sit. T. 3. c. 448. A.
 Clavium adium vendicatum traditio quid efficit. T. 9. c. 1013. C.
 Clavium traditio est translatio possessionis. T. 9. c. 1459. C.
 Clausula tabulis, an dies legari cessasse dicatur. T. 1. c. 1023. C.
 Clausula derogatoria. T. 1. c. 393. E.
 Clausula doli mali. T. 8. c. 340. A.
 B. quae clausula vocatur honoraria formula. Ibid. B.
 Quae sit clausula vulgaris, de qua in l. 4. de *dot. praet.* Tom. 10. c. 90. A.
 Clausula novae quae dicantur. T. 10. c. 498. B.
 Clausulae quaedam rescriptis Principum insertae. T. 10. c. 832. A.
 Clavus inter vestimenta alius est angustus, alius latus. T. 3. c. 339. C.
 Clericatu feudum amitti. T. 2. c. 1316. E.
 Clericatus non solvit patriam potestatem. T. 6. c. 1042. C.
 Clericus si fieri potest, qui virginem in uxorem duxerat. T. 2. c. 1081. A.
 Clericus non potest ordinari, nisi ei adscribatur Ecclesia, ex cuius redditu alatur. T. 6. c. 980. B. ideo non potest eam dekerere. Ibid. B. aliud beneficium movetur. Ibid. B.
 Clericus suo privilegio renunciare non potest. T. 6. c. 786. E.
 Clericus ob negotiationem amittit clericatum. T. 6. c. 973. B.
 Clericus quid amittat per irregularitatem. T. 6. c. 1098. B. irregularis a suo Episcopo potest absolvi, nec iterum ab eo ordinandus administratione cedit, non ordinatione. Ibid. B. C. D.
 Clericus, qui uxorem & beneficium retinet, duplici cura distrahitur, uxoris, & Ecclesiae. T. 6. c. 977. E.
 Clericus inops ab Episcopo alendus. T. 6. c. 987. C. D. non aliter ordinandus, quam si ritulo, vel beneficio donetur. Ibid. C.
 Clericus postquam in ius vocatus est, si alterius fore esse caperit, forum revocare non potest. T. 6. c. 792. C.
 An clericus concubinarum possit sacra consecrare. T. 6. c. 977. E. & c. 976. A.
 Clericus ducens uxorem, privatur omni officio Ecclesiastico. T. 6. c. 977. B. C. omni privilegio clericali. Ibid. B.
 Clericus fidei iurare non potest. T. 6. c. 1034. C.
 Clericus regredatur Episcopi jurisdictioni subest. T. 6. c. 772. E.
 Clericus, qui prohibetur conducere, prohibetur pro alio fidei iurare. T. 10. c. 567. C.
 Clericum feudum perdere. Tom.

2. c. 1271. A.
 Clericum confessum de criminibus in foro iudicis secularis, qui ceteri iudex incompetent, non haberi pro condemnato. Tom. 9. c. 1081. E.
 Clerico uxorem dimittenti sufficit indulgentia Episcopi. Tom. 6. c. 977. C. necessaria indulgentia Summi Pontificis. Ibid. C.
 Clerico negotiorum omnes redditus Ecclesiae debentur. T. 6. c. 1004. C.
 Clerico defuncto quis succedat. T. 6. c. 1044. D.
 Clerici omnes per Episcopum ordinandi certo numero. Tom. 2. c. 1033. D.
 Clerici ex una Ecclesia in aliam migrare non debent. T. 2. c. 1034. C.
 Clerici Ecclesiarum sumptibus alii debent. T. 2. c. 1033. B.
 Clerici quas mulieres secum habere possunt. T. 3. c. 44. D. E. & c. 45. A.
 Clerici certae deputantur Ecclesiae. T. 2. c. 1038. A.
 Clerici, qui ordinem suum deseruerunt, ut puniendi. T. 2. c. 1039. C.
 Clerici apud quos in civilibus, vel criminalibus causis conveniendi sunt. T. 2. c. 1121. C.
 Clerici non esse creandos sine annuorum idonea collatione. T. 2. c. 1034. D.
 Clerici ut, & cur regredandi. T. 6. c. 1092. A. B.
 Clerici. T. 2. c. 21. B. C.
 Clerici ut testamentum facere possint. T. 6. c. 1044. C.
 Clerici a laicis acculari non possunt. T. 6. c. 834. A. nisi certis casibus. Ibid. A.
 Clerici inferioris ordinis. Tom. 6. c. 977. B.
 Clerici sunt sacrosancti. T. 6. c. 938. A.
 Clerici jurare non coguntur. T. 6. c. 803. E. & c. 804. A.
 Clerici, qui cum relo ambulant, vel seclus exerceant, excommunicandi. T. 6. c. 957. C.
 Clerici non habent alium domum, quam Deum. T. 6. c. 901. C.
 Clerici fidelitatem praestare non tenentur laicis. Ibid. C. nisi ab eis habeant bona feudi iure. Ibid. D.
 Clerici post coactionem in clericum non possunt ducere uxores. T. 6. c. 972. A.
 Clerici incontinentes puniuntur. T. 6. c. 971. E.
 Clerici per vim eripiebant eum, qui ducebatur ad supplicium. T. 9. c. 1110. D.
 Clerici apud suos Episcopos debent conveniri. T. 10. c. 605. B.
 Clerici quoniam sunt. T. 1. c. 819. A. B.
 Clerici an sint, qui presbyteros sequeuntur. Ibid. B.

Clericorum & monachorum differentia. T. 2. c. 1037. E. & c. 1038. A.

Clericorum numerus antiquus. T. 2. c. 1035. D.

In clericorum seudo parites acclipiuntur pares, & extranei. T. 2. c. 1124. B.

Clericorum succedentes factis defunctorum non obligantur. T. 2. c. 1223. A. & seq.

Clericorum ordine motus in laicorum numerum redigitur. T. 6. c. 947. D.

Clericorum causæ apud laicos non tractandæ, ne quidem Episcopi consensus. T. 6. c. 782. A.

Clericorum ordinatio scriptis mandanda. T. 6. c. 794. B.

Clericorum nomen commune omnium Christianorum. T. 6. c. 951. E. proprium est, qui divino cultui ministeria religionis impendant. Ibid. E.

Clericorum plures sunt gradus. T. 6. c. 969. B.

Clericorum institutio ad Episcopos pertinet. Vide, Institutio clericorum.

Clericorum absentia multis ex causis excusatur. Vide, Absentia.

Clericorum bona pauperum sunt. T. 6. c. 913. A.

Clericorum Romam proficiscentium bona sunt in protectione Romani Pontificis. T. 6. c. 951. E. & c. 961. A.

Clericorum nomen comprehendit universam Ecclesiam Christi. T. 10. c. 819. D.

De clericorum privilegiis. T. 10. c. 818. D.

Clericos sine Episcopi literis in Urbem non venite. T. 2. c. 1123. C.

Clericis mulierum interdicitur consortium. T. 2. c. 1041. C.

Clericis an matrimonium contrahere liceat. T. 2. c. 1037. B.

A clericis separandi juvenes. Tom. 2. c. 1033. C.

De clericis litigatoribus Novella constituitur. T. 2. c. 1121. C.

De clericis subrogatis. Tom. 2. c. 1101. C.

De clericis Constantinopolitanis. T. 2. c. 1033. A.

Clericis extra diocesim, vel civitatem sine commendatitiiis literis ministeria Ecclesiastica fungi non licet. T. 5. c. 982. A.

Clericis ex necessaria causâ absentibus distributiones debentur, visitatio non item. T. 6. c. 983. C. D.

Clericis incontinentibus, & impuris poena infligitur. T. 6. c. 971. E.

Clericis palatibus laici permisceri non debent. T. 5. c. 957. A. nisi adorationis & communionis causâ. Ibid. B.

Clericis prohibetur mulierum cohabitatione. T. 6. c. 973. C.

Clericis prohibentur commensationes,

scurriles joci, popinatus ingressus, & laivales habitus, & lascivie. T. 6. c. 972. B. C. D.

Clibanorum labrum. T. 2. c. 1122. D.

Clients allacula. T. 2. c. 850. C.

Clients, & vassalli discrimen. T. 2. c. 1179. B. C.

Clients dabant se in patronorum fidem. Ibid. D.

Clients suscepti. T. 2. c. 850. B.

Clients adversus patronos, & e contrario, an testimonium dicere possint. T. 7. c. 884. B.

Clients nova militis adnexum non est. T. 2. c. 1179. B.

Cientulus sua seculi partem sine domini voluntate alienare potuit. T. 2. c. 1220. B.

Clypeus rerum sunt exceptiones, actiones test. T. 9. c. 1083. D.

Cloaca que sit, & ejus mittende jus an servitus sit. T. 7. c. 388. E. & c. 389. A.

Cloacæ immittendæ jus est servitus. T. 1. c. 854. A.

Cloacæ jus est & urbana, & rustica servitus. T. 6. c. 290. D. E.

Cloacæ mittendæ jus habens quis possit. T. 7. c. 389. A. an sit jus prædii, aut hominis; rustici prædii aut urbani. Ibid. A.

Cloacarum repurgatio. T. 2. c. 731. D.

Cloacarium. T. 2. c. 827. E.

Cloacarium quis præstat. T. 7. c. 1024. E.

Clodius Hypanus quanliu vixit altius patrum anhelitu. T. 2. c. 1039. D.

Closure, vel clisura. T. 3. c. 74. B. C.

Coacta voluntas, non est voluntas. T. 9. c. 795. D.

Coactilis que sint. T. 3. c. 1221. C.

Coactor argenteus. T. 4. c. 958. A.

Coactores, sive collectores argenteorum qui sint. T. 5. c. 40. A.

Coactores dicti sunt nummularii. T. 9. c. 4. E.

Jochlea exhaustit expeditissime magnam aquæ vim. T. 3. c. 77. B.

Cocitoria, vel cocinatoria via. T. 3. c. 29. E.

Codes ad regni Principatum, aliamve dignitatem apud Puris non admittebatur. T. 2. c. 705. E.

Coccus granum tintorium. T. 9. c. 359. B.

Cocus. T. 3. c. 219. B.

Codex & charta differunt. T. 2. c. 1. A.

Codex Gregorianus, Hermogenianus, & Theodosianus. T. 2. c. 2. B.

Codex prior a quo tempore valeat. T. 8. c. 891. B.

Posterior a quo. Ibid. B.

Codici nomine que proprie significatur. T. 2. c. 1. A. & seq.

Codici Justiniani editio duplex. T. 2. c. 3. A.

Codici editiones fuerunt duæ. T. 9. c. 128. B. primam Justinianus retractavit, & ideo Codex repetite lectionis dicitur. Ibid. B. in

secunda editione addidit 50. decisiones. Ibid. B.

Codici Theodosiano, & Justiniano quod vitium infit. T. 5. c. 29. D.

Codicum suum testis loco recitare arrogant est. T. 10. c. 956. A.

Codicillus clausula. T. 9. c. 182. B.

Codicillus ab intestato fieri potest. T. 1. c. 1267. D.

Codicillus rumpitur, si sumptur testamentum. Ibid. E.

Codicillus codicillo mutatur, & suppletur. T. 2. c. 410. C.

Codicillus est pars, sive supplementum testamenti. T. 7. c. 1155. D.

Codicillus est supplementum testamenti. T. 9. 705. C.

Codicilli definitio. T. 1. c. 1267. C.

Codicilli, & testamenti differentia. T. 2. c. 410. C.

Codicilli alieni scriptor quando tenetur lege Cornelia. T. 6. c. 448. E.

Codicillo legata, libertates, ac tutelæ dari, vel adimi possunt, sed non hereditates. T. 1. c. 1267. D.

Codicilli facti ante factum testamentum, speciali potestate voluntate confirmari debeant. T. 1. c. 148. A.

Codicilli, an plures fieri possint. Ibid. E.

Codicilli, ut ratio indicat nominis, pugillares sunt. T. 1. c. 804. A.

Codicilli nulli ordine, nullis formis, & nullis certis verbis sunt. T. 1. c. 1267. E.

Codicilli qui pro testamenti parte sunt. T. 1. c. 444. C.

Codicilli consilio delecti non valent. T. 1. c. 1087. D.

Codicilli sunt testati, vel intestati voluntas minus silentis. T. 1. c. 803. B. & c. 804. A.

Codicilli ab intestato facti non rumpuntur agnitione posthumi, vel posthume. T. 4. c. 514. E.

Codicilli ab intestato fieri possunt. Ibid. D.

Codicilli pro parte testamenti habentur. Tom. 4. c. 1073. A. & c. 1086. A.

Codicilli ut valeant, testamentum causa est; & codicilli non possunt esse causa, ex qua testamentum valeat. T. 4. c. 381. E.

Codicilli sunt sequela testamenti, & ex eo vires accipiunt, nec contra. Ibid. E.

Codicilli nullam ordinis solemnitatem desiderant. T. 4. c. 1218. D.

Codicilli an testamentum confirmantur, & qua ratione. T. 5. c. 1070. A. B.

Codicilli facti ab intestato ut valent. T. 6. c. 267. B.

Codicilli pubertate finiuntur. T. 6. c. 268. E.

Codicilli mittuntur ad jus singulare militum pertinent. T. 6. c. 182. C.

Codicilli ab intestato non evanciscunt agnitione sui heredis. T. 7. c. 153. D.

Co-

Codicilli pars intelliguntur testamenti. T. 6. c. 632. A.

Codicilli non rumpuntur agnitione posthumi, testamentum rumpitur. T. 7. c. 1238. A.

Codicilli scribuntur ad heredes instar epistolae, praeposita solutione. T. 7. c. 1244. E.

Codicilli, & epistolae in quo differant. Ibid. E.

Codicilli ante testamentum facti an taceat per illud confirmantur. T. 7. c. 874. A.

Codicilli ante Theodosium Imperatorem graeca lingua scripti valebant, testamenta non valebant. T. 7. c. 1424. C. D.

Codicilli nudae voluntate convalescent. T. 7. c. 964. D.

Codicilli an trabantur ad tempus testamenti. T. 6. c. 326. B.

Codicilli sunt ex scripto, vel sine scripto. T. 10. c. 684. D.

Codicilli, & fideicommissa, quare introduzta. T. 20. c. 1047. A. B.

Codicillorum introducentium ratio, & usus necessarius. T. 1. c. 147. B. D.

Codicillorum jus ante Augusti tempora non fuit. T. 1. c. 147. A.

Codicillorum iure tunc non potest testamentum, nisi exprimat. T. 4. c. 1065. B.

Codicillorum ius singulare esse in multis, & in eo maxime, quod pro parte testamenti habeatur, & consequenter omnia, quaecumque in codicillis scribuntur, perinde habentur, ac si in testamento scripta essent. T. 6. c. 260. A.

Codicillorum ius est extraordinarium. T. 7. c. 489. B.

Codicillorum origo. Tom. 7. c. 962. D.

Codicillorum ius a quo tempore esse inceperit. T. 8. c. 1010. C. D. an testamento facto possit quis codicillos facere. Ibid. D.

An ad ius codicillorum transire possit, qui agit ex testamento de hereditate, si contra testamentum pronunciatum sit. T. 9. c. 807. D. E. & c. 808. A. & seq.

Codicillos qui occurrunt, quibus subiaceat penis. T. 1. c. 453. D.

Codicillos plures potest quis facere, plura vero testamenta non item. T. 4. c. 1100. E.

Per codicillos non confirmari testamentum. T. 6. c. 203. C.

Codicillos facere non potest furiosus. T. 6. c. 260. D.

Codicillos is facere potest, qui testamentum. Ibid. D.

An plures codicillos idem facere possit. T. 8. c. 1010. E.

Ex codicillis, qui testamentum praecedunt, an possit fideicommissum peti. T. 1. c. 128. A.

Codicillis directio heres scribi non potest. T. 1. c. 147. C.

In codicillis scripta perinde habere, atque si testamentum scripta essent. T. 1. c. 1268. A.

Codicillis scripta verbis directis non aliter valere, quam si specialiter testamento confirmati sint. T. 3. 325. A.

Codicillis heredes dari nequit verbis directis, precariis, potest. T. 4. c. 381. D.

Codicillis nomen heredis recte scribitur, heres vero non recte inditur. T. 4. c. 439. D.

In codicillis quinque testes requiruntur, sic quoque in testamentis rusticorum. T. 4. c. 384. D.

Codicillis legata non dantur, dantur fideicommissa. T. 6. c. 265. B.

Codicillis sua heres praeteriri non potest, neque enim codicillis heres, neque exheres quisquam fieri potest. Ibid. C. D.

In codicillis voluntas non est iusta, & solennis. T. 7. c. 489. B.

Codicillis non possunt scribi heredes. T. 7. c. 914. E.

Codicillis hereditas data an debeatur. T. 7. c. 950. C.

Codicillis neque dari, neque adiri hereditas potest. Ibid. C.

Codicillis nisi testamento confirmatis legari non potest. T. 7. c. 974. A.

Codicillis non scribi directio heredi. T. 7. c. 914. E.

An hereditas codicillis dari, vel adiri possit. T. 8. c. 2010. E.

De codicillis. T. 9. c. 807. D. E. & c. 808. A. & seq.

De his, quae in codicillis, vel testamento relinquuntur penae nomine. T. 9. c. 835. D. E. & c. 836. A. & seq.

Codicillis potest aliis relinqui hereditas per fideicommissum verbis precariis. T. 9. c. 806. A.

Codicillis legari non potest, nisi testamento confirmatis. T. 10. c. 456. C.

Caecus an possit pro se, vel pro alio honorum possessionem petere. T. 8. c. 21. E. an possit testamentum lacere. Ibid. D. E. si non petat an tempore excludatur. Ibid. E.

Caecus an possit legi in senatum, & si sit senator ante cecitatem, an desinat esse senator. T. 7. c. 137. C.

Caecus non potest capillus magistratum, at magistratum retineat. T. 10. c. 391. C.

Caecus nihil capere potest ex testamentis, nisi contrahat matrimonium. T. 9. c. 1358. C. & seq.

Caecus an a Christianis, an a Iudeis profecti. T. 10. c. 829. B.

Caecibus, & orbitatis poena. T. 1. c. 1377. C. & seq.

Caecibus Episcoporum. Tom. 1. c. 1940. C.

Caecibus poena maior, quam orbitatis. T. 9. c. 2358. D.

De caecibus conditione consultatio. T. 1. c. 689. D.

De caecibus cleri scripti Udalricus Episcopus Augustanus. T. 6. c. 1099. B.

De caecibus, & orbitatis poenis

infirmis. T. 9. c. 2338. B. & seq.

Sub caecibus conditione fideicommissum, aut legatum nullo, aut nullius relictum. T. 9. c. 834. B.

Ne caecibus, ne orbi ex civium Romanorum testamentis capiantur poena legis Iuliae est. T. 1. c. 325. B.

Caecibus in clerum cooptantur. T. 6. c. 1097. A.

Calcularum facta quatenus sit. T. 10. c. 828. E. & c. 826. A. B.

Ex caelo quod cadit, an habeat perpetuum causam. T. 7. c. 425. A.

Caelum quo iure est, eodem solum est. T. 7. c. 405. D.

Caelum qua ratione credit solo, ius soli sequitur. T. 10. c. 335. B.

Ad cenam invitationes quomodo a Graecis vocantur. Tom. 9. c. 489.

Cenatica ne provinciale conferant militibus. T. 2. c. 961. D.

Cenobites. T. 2. c. 1038. B.

Cessio non videtur id quicquam, quod necesse habet alii restituere. T. 7. c. 194. D.

Cessio omnia. T. 1. c. 216. C.

Cessio quid. T. 2. c. 694. E.

Cessio nemini licet. T. 2. c. 691. E.

Coercitio modica esse mitti imperii, gravi vero meri, occiduum permittit. T. 4. c. 15. C. D.

Coercitio modica qua sit, & cui detur, & competat. T. 7. c. 57. B. & c. 75. C.

Coercitio temporaria vinculorum, quae descendit ex sententia iudicis, poena abolitio est post finem temporis. T. 10. c. 788. B.

Coercitionem modicam olim habuerunt magistratus municipales. T. 10. c. 872. D.

Cogere, & praecipere verba quid proprie significant. T. 3. c. 327. C.

Cogere fructus plus est, quam percipere. T. 7. c. 347. A.

Cogere vindictam quid. Ibid. A.

Cogere oves est premere uberum ovium, & mulgere. Ibid. A.

Qui cogitur, an velle videatur. T. 3. c. 484. B.

Cogitatio sola per se, solumve furandis consilium iurem non facit. T. 6. c. 144. E.

Cogitatio, & voluntas sola an iure civili puniantur. T. 7. c. 104. B.

Cogitatio sceleris an debeat puniri. T. 9. c. 1397. A.

Cogitationis poena non esse. T. 3. c. 207. D.

Cognatus proximior quandonam potior sit. T. 1. c. 177. D.

Cognatus eiusdem nominis, & saepe malit non est; agnatus vero eiusdem nominis, & familiaris est; cur. T. 4. c. 1092. A. & quid differant hi in successione. Ibid.

A,

Cognatus inferioris gradus an ad bona cognati proximioris gradus admittatur ex edicto succellorio. T. 5. c. 1092. B. & c. 1093. A. succellorio edicto deficiente, sicut vocatur. Ibid. A.

Cognatus est iure naturæ homo homini. T. 4. c. 260. B.

Cognatus quo gradu sum defuncto, eodem sum affinis ejus uxori. T. 4. c. 976. C.

Cognatus an naturæ vocabulum sit. T. 5. c. 160. E.

Cognatus proximior quandoque speratur, an sequentes admittantur. Vide, Gradus affinitatis.

Cognatus proximior si captus sit ab hostibus, an sequentes admittantur. Vide, Gradus affinitatis.

Cognatus proximior si sit in utero, an sequentes admittantur. Vide, Gradus affinitatis.

Cognatus proximior quis sit, quo tempore spectetur. Vide, Gradus affinitatis.

Cognatus proximior quandoque speratur, non admittuntur sequentes. T. 10. c. 779. C.

Inter cognatum, & agnatum differentia quæ. Tom. 4. c. 1092. D.

Cognatum fuisse fuisse vel tempore testamenti, vel tempore mortis, ut legatum obtruncat. T. 50. c. 780. E. & c. 781. A.

Cognati qui sint. Tom. 1. c. 37. C. D.

Cognati omnes vocantur simul cum agnatis. T. 2. c. 142. D.

Cognati ad hereditatem non vocantur. T. 1. c. 830. A.

Cognati ex transverso non sunt potestati. T. 2. c. 1187. D.

Cognati viri tantum uxori affines sunt, non cognati uxoris, & vice versa. T. 4. c. 977. E.

Cognati legendi sunt secundum pietatis rationem. T. 4. c. 30. C.

Cognati ad tutelam, vel curiam non vocantur. T. 4. c. 346. B.

Cognati, & affines non sunt utique semper, cum quibus matrimonium contrahere non possunt, & cui. T. 4. c. 978. A. B.

Non omnes cognati agnati sunt. T. 4. c. 1092. A.

Cognati duo duobus cognatis juncti possunt. T. 4. c. 978. A.

Cognati agnati non sunt. T. 4. c. 1478. B.

Cognati & cognatio sunt conjugalia. T. 4. c. 1210. E.

Cognati quoniam dicantur. T. 5. c. 544. D.

Cognati parentum nomine sepe intelliguntur. Vide, Parentes.

Cognati alii sunt ex transverso, alii recto limite. T. 6. c. 169. D.

Cognati an vocentur ad rem persequendam, quam testator vetuit alienari de nomine familie. T. 7. c. 1081. C.

Cognati an admittantur jure proximitatis. Vide, Gradus affinitatis.

Cognati an possint succedere ab intestato sine bonorum possessione. Vide, Gradus affinitatis.

Cognati sunt naturæ, & adoptionis. Vide, Gradus affinitatis.

Cognati omnes eodem jure cognationis vocantur. Vide, Gradus affinitatis.

Cognati qui designant esse. T. 8. c. 194. C.

Cognati qui dicantur. Vide, Gradus affinitatis.

Cognati quomodo vocentur, ad hereditatem. Vide, Gradus affinitatis.

Cognati tempore facti testamenti, non autem tempore mortis an legatum capiant. Vide, Gradus affinitatis.

Cognati unde ad deum ultra sextum gradum. Vide, Gradus affinitatis.

Cognati ad sint, qui post mortem nostram concipiuntur. T. 8. c. 194. C.

Cognati qui dicuntur. T. 8. c. 188. C.

Cognati, & agnati in quo differunt. T. 8. c. 192. B.

Cognati vocantur tantum ad bonorum possessionem usque ad sextum gradum. T. 8. c. 192. B. ex novellis Justiniani in infinitum vocantur. Ibid. B. C.

Cognati, & familiares in quo differunt. T. 7. c. 1188. D.

Cognati pro filiis pluribus, quasi simul nati. T. 8. c. 189. A.

Cognati apud Porphyrum, pro filiis congenerati. Ibid. A.

Cognati non remouentur a successione, quod cognati acculerint, nec sunt indigni. T. 8. c. 195. D.

Cognati vocantur usque ad sextum gradum. Vide, Gradus affinitatis.

Cognati dicuntur fratres uterini, non agnati. T. 9. c. 933. E.

Cognati qui dicuntur. T. 9. c. 466. C.

Cognati an sint legitimi. T. 10. c. 777. D.

Cognati sunt duobus modis. T. 10. c. 780. D. E.

Cognati an possint queri, si sint exhereditati, vel præteriti. T. 10. c. 934. A.

Cognatorum appellatione agnati etiam comprehenduntur. T. 1. c. 38. A.

Cognatorum successio. Tom. 1. c. 189. A.

Cognatorum certa finisio est graduum, & certa gradatio. T. 4. c. 1478. B.

Cognatorum consensus in puella nupti collocanda requiritur. T. 6. c. 1086. D.

Cognatorum successio quot gradus complectatur. Tom. 8. c. 1035. D. E.

Cognatorum jura an habeant concepti post mortem nostram. Vide, Gradus affinitatis.

Cognatorum nomen naturale est. T. 6. c. 188. D.

Cognatorum nomen quomodo accipitur in titulo Unde cognati. T. 8. c. 189. D.

De cognatorum singularium, & affinium propriis nominibus. T. 8. c. 109. C.

Cognatorum nomina in servis usque. T. 8. c. 215. B.

Cognatorum, & agnatorum differentia. T. 8. c. 643. C.

Cognatorum nomen quomodo accipiendum in titulo Unde cognati. T. 10. c. 777. C.

Cognatorum, & agnatorum differentia, quoad successioem jura. T. 10. c. 778. A.

Non solum contra agnatos, sed etiam contra cognatos inviti testimonium non dicunt usque ad sextum gradum, qui cognationis finem, & quasi terminum facit. T. 4. c. 1478. A.

Cognatos non creat adoptio, sed tantum agnatos. T. 8. c. 186. C.

Cognatos an habeant spurii. Vide, Gradus affinitatis.

Cognatis prohibite sunt nuptie usque ad quintum gradum. T. 6. c. 1120. E.

Cognatis si legatum sit legatum valet, & quidam, qui erant cognati testamenti tempore, post cognati esse defuncti ante mortem testatoris, an admittendi sint ad legatum. T. 7. c. 1475. A.

Cognatis est necessaria bonorum possessio. T. 8. c. 189. D.

Cognati an infans agnati. T. 8. c. 188. D.

Cognatis si legatum sit, an ii admittendi ad legatum, qui non fuerint cognati testamenti tempore, sed mortis tantum facti. Vide, Gradus affinitatis.

In cognatis an sit successio. T. 10. c. 783. C.

Cognatio quid. T. 1. c. 827. D.

Cognatio est naturale nomen. T. 1. c. 1456. B.

Cognatio triplex. T. 2. c. 1141. B.

Cognatio media, & maxima capitis diminutione solvitur. T. 2. c. 1456. B.

Cognatio quandoque generaliter accipitur. T. 2. c. 658. C.

Cognatio servilis nulla est. T. 5. c. 547. D.

Cognatio non amittitur passo. T. 1. c. 944. C.

Cognatio alia superior nominatur, & alia inferior, alia ex transverso. T. 6. c. 176. A.

Cognatio legitima, & naturalis quoniam sit. T. 6. c. 159. D.

Cognatio ad sextum gradum finitur lege Julia, & Papia. Tom. 4. c. 1091. D.

Cognatio legitima est agnationis species. T. 4. c. 781. C.

Cognatio quoniam sit nobis, & conjunctio cum patris, liberis,

- rie, & parentibus eorum: T. 5. c. 13. B.
- Cognatio omnis reciprocatur. T. 5. c. 544. D.
- Cognatio est nomen generale, quo continetur agnatio, & cognatio quodam specialis *et dicitur*. Ibid. B.
- Cognatio an sit nomen generis. Ibid. C.
- Cognatio, quæ ex lege descendit, ad Prætorum specialiter spectat. T. 5. c. 18. B.
- Cognatio spiritualis matrimonium impedit. T. 5. c. 924. E. supervenient non dirimit. Ibid. E.
- Cognatio an tollatur capitis diminutione. T. 8. c. 917. C.
- Cognatio semel perempta, postea non recipitur manumissione. T. 8. c. 663. D. non tollitur minima capitis diminutione. Ibid. C. tam civiliter, quam naturaliter amittitur. Ibid. D.
- Cognatio quo gradu terminatur. T. 8. c. 192. B. & c. 198. E.
- Cognatio quid. T. 8. c. 214. E. ut definiatur. Ibid. E.
- Cognatio ante Novellas Justiniani erat circumscripta fixo gradu. T. 8. c. 192. C.
- Cognatio an tollatur emancipatione. Vide, Gradus affinitatis.
- Cognatio apud Romanos septimo gradu desinit. T. 10. c. 500. E.
- Cognatio an amittatur capitis diminutione. T. 10. c. 597. C.
- Cognatio spiritualis ad quem gradum nuptias impedit. T. 10. c. 679. E.
- Cognatio an tollatur emancipatione. T. 10. c. 777. D.
- Cognatio servilis spectatur in matrimoniis, necnon & in successione. Ibid. E.
- Cognatio an acquiratur per adoptionem. T. 10. c. 778. C.
- Cognationis gradus. T. 1. c. 837. C. D.
- Cognationis jus ad feminas refertur. T. 4. c. 1418. E.
- Cognationis gradus quot, & qui. T. 8. c. 1036. A. & seq.
- Cognationis jura jure civili non possunt dirimi. T. 8. c. 190. C.
- Cognationis interdicta. T. 8. c. 218. C.
- Cognationis, & agnationis differentia sublata. T. 8. c. 162. E.
- Cognationis jus non adfert adoptionem, sed jux agnationis. T. 7. c. 120. C.
- Cognationis gradus qui. Tom. 8. c. 198. D. B.
- Cognationis gradus quot numerentur. T. 8. c. 13. B. C.
- Cognationis gradus quot sint. Vide, Gradus affinitatis.
- Cognationis jus an possit capitis diminui? corrumperetur. Vide, Gradus affinitatis.
- Cognationis jura duplex esse. Vide, Gradus affinitatis.
- Cognationis nomina an sint propria ultra sextum gradum. Vide, Gradus affinitatis.
- Cognationis duæ species. T. 9. c. 536. E.
- Cognationis jus tolli non potest. T. 9. c. 633. A.
- Cognationis jus nullum est jure civili, est verò jure prætorio. T. 10. c. 458. A.
- Cognationis, vel agnationis quidam gradus. T. 10. c. 778. A. B.
- Cognationi, aut cognatis si legetur, an referat aliquid. T. 7. c. 1475. A.
- Cognationem deportatus amittit. T. 5. c. 65. A.
- Cognationem an recipiat servus pœne, si restituitur. Vide, Gradus affinitatis.
- Cognationem an manumissus recipiat, quam servitus casu amiserat. Vide, Gradus affinitatis.
- Cognationem servilem an lex novit. Vide, Gradus affinitatis.
- Cognationes serviles an nuptias sint impedimento. T. 5. c. 25. E.
- Dux cognationis nuptias junguntur, sicut duo tigna glutine. T. 4. c. 977. E.
- Cognationes quamvis matrimonium impediunt. T. 8. c. 503. E. & c. 904. A. & seq.
- Cognationes serviles non noverunt leges, & edicta. T. 8. c. 215. B.
- Cognationum gradus quomodo numerandi. T. 1. c. 171. A. & seq.
- Cognationum gradus. T. 8. c. 209. B. & seq.
- Cognationis, id est utraque parte præsentis. T. 9. c. 1117. C.
- Cognatio prætoria, qua subvenitur minoribus, actionis verbo continetur. T. 1. c. 356. B. C.
- Cognatio rei futura non est certa, in hominum natura, cognitio vero præsentis, vel præteritis rei captum hominum non superat. T. 4. c. 1416. E. quod in hominum natura certum est, id quoque in rerum natura certum erit, nec vice versa. Ibid. E.
- Cognitio de removendis suspectis tutoribus, quæ Prætori, & Proconsuli tribuitur, ejus legato quoque non competit, nisi speciali mandato. T. 4. c. 10. B.
- Cognitio sensus non est ante sensum. T. 4. c. 118. B.
- Cognitio prætoria. Tom. 7. c. 229. E.
- Cognitio causæ quare potissimum necessaria. T. 8. c. 902. C. D.
- Cognitio magistratus quatuor generum. T. 8. c. 583. A.
- Ultima cognitio, apponementum *et dicitur*. T. 9. c. 126. E.
- Cognitio de liberali causa. T. 9. c. 1169. C.
- Cognitio de statu hominis impedit omnes alias futuras lites, vel de alimentis, vel de hereditatibus, vel de actione in rem, vel de criminibus. T. 9. c. 979. C.
- Cognitio de suspecto tutore non comprehenditur mandato jurisdictionis. T. 12. c. 490. B.
- Cognitio prætoria dicitur imaginem divinæ cognitionis habere. T. 10. c. 733. A.
- Cognitionis reclassificatione querela. Vide, Querela.
- Cognitionem dat magistratus, non mandat. T. 10. c. 93. D.
- Cognitiones variae, & extraordinarie. T. 1. c. 888. A.
- Cognitiones extraordinarie quæ sunt, & a quo possint exerceri. T. 7. c. 53. D. E.
- Cognitiones quæ. Tom. 8. c. 641. A.
- Cognitiones extraordinarie omnes legis sunt, non jurisdictionis. T. 7. c. 53. D.
- Cognitiones, id est, cognitiones de statu, & conditione hominis. T. 9. c. 979. B. C.
- Cognitionum litis quatuor summa genera. T. 9. c. 131. B.
- Id cognitionibus Prociptum ex appellatione, vel relatione nunquam tribui partibus ullam dilationem. T. 9. c. 107. D.
- Cognitio facti homini perito juxta in sacris, & proclivi cili. T. 6. c. 694. B.
- Cognitor in rem suam fieri potest, qui pro omnibus postulat. T. 1. c. 361. E. C.
- Cognitor in re sua nemo potest esse, & sibi ipsi consilium præbere. T. 4. c. 10. D.
- Cognitor qui dicitur. T. 5. c. 104. A.
- Cognitor, id est, procurator; & propriis præsentis dicitur, non absentes. Ibid. A. & c. 213. D.
- Cognitor est actor ab actionis nomine. T. 10. c. 882. D.
- Cognitores Justiniani tempore sublata. T. 1. c. 361. C.
- Cognoscere idem, quod relegere. T. 8. c. 53. A. A.
- Coheres extraneus opponitur filio. T. 5. c. 115. B.
- Coheres rem, quam suam propriam esse contendit non hereditariam, an non veniat in actionem familiaris circumscriptione. T. 7. c. 534. C. & seq.
- Coheres nomine ejus rei, quam emit, an teneatur familiaris circumscriptione. Ibid. E.
- Coheres cum emit a creditore fundum pignorat, creditori a deo fundo, an fundus veniat in familiaris circumscriptione, vel communi dividendo actionem. T. 7. c. 594. B.
- Coheres coheredi substituitur. T. 7. c. 1225. D.
- Coheres si ex sua persona admitti non possit, coheredis vacans pars ei non accrescere potest. T. 7. c. 919. A.
- Coheres an præfector substituitur, vacante aliqua parte. T. 4. c. 929. E.
- Coheredis deficientis portio coheredi redi accrescit. T. 7. c. 1013. A.
- Coheredi præfector an præfector ordi-

deducto ære alieno, & tributis. T. 7. c. 1377. A.
 Coheredes qui sunt, aut ex institutione tales sunt, aut ex substitutione. T. 3. c. 109. E.
 Coheredes patria an possint cum aliquo agere petitione hereditatis, qui ex rebus hereditatis pecuniam coactis, eamque possidet. T. 4. c. 121. E. & c. 122. A.
 Coheredes in quantum obligati sunt creditorum peculiari. T. 7. c. 335. C. D.
 Coheredes plures si licetem contestati sunt, an possit unus ex eis pro sua parte agere, reliquis cessantibus. T. 7. c. 149. A. B.
 De coheredum portionibus consulari. T. 1. c. 689. E. & c. 690. A.
 De coheredum partibus non contrahendis, earumque partium legatit. T. 3. c. 109. E.
 Coheredum imperitia non mutat formam jurisdictionis. Tom. 7. c. 321. E.
 Coheredum culpa, & dolus venit in actionem familie circumsunde. T. 7. c. 547. D.
 Inter coheredes deductionis jus scinditur, qui servi dominum nonquam nati sunt. T. 6. c. 64. B.
 Coherere personæ est non transire in heredem. T. 9. c. 1248. A.
 Cohibentia quid significet. T. 10. c. 835. A. B.
 Cuius nomen Gallicum unde deductum. T. 6. c. 334. B.
 Cola, id est, pecunia, quo formantur nummi. T. 9. c. 1449. B.
 Cohortalis officia. T. 1. c. 688. E. & c. 689. A.
 Cohortales magistri militum fieri non possunt. T. 1. c. 840. E.
 Cohortales magistratibus potestatis apparitiones non sunt. T. 1. c. 997. B. C.
 Cohortales officiales presidium, vel consularium, vel correctorium. T. 1. c. 999. A.
 Cohortales quinam sint. T. 10. c. 939. C.
 Cohortalis ignominiosa missio, missas per rekruprum restituitur Principes. T. 1. c. 1002. A.
 De cohortalium militum hereditatibus. T. 9. c. 936. B. & seq.
 Cohortalis. T. 1. c. 689. C.
 Cohortalium numerus singulorum Præsidum Illyrici. T. 1. c. 1001. C.
 Cohortalis non licet ad aliam aspirare militiam, vel dignitatem. T. 1. c. 1002. C.
 Cohortes inter prætorias, & urbanas differentia. T. 1. c. 1032. A.
 Collare quod vinculi genus. T. 3. c. 324. E.
 Collatio fundorum fiscalium civitatum, vel templorum. T. 2. c. 887. C.
 Collatio quid. T. 1. c. 851. D. B.
 Collatio bonorum alia, & donis alia. Ibid. D. E.
 Collatio fenestria, vel glebalis sub-

lata. T. 2. c. 758. A.
 Collatio dotis a filia fieri debet, quæ se bonis paternis miscet. T. 2. c. 1331. D.
 Non contentur dos adventitia. T. 2. c. 1132. A.
 Quorum bonorum collatio inter liberos datur. T. 3. c. 79. B.
 Collatio bonorum an dolum, rulum, vim majorem præstat. T. 5. c. 614. B. C.
 Collatio bonorum an pro numero liberorum, an verò pro portionum ratione, legitima fiat. T. 5. c. 616. A.
 Collatio bonorum non nisi deducto ære alieno fieri potest. T. 5. c. 614. B.
 Collatio contributionis ob jactum, salvæ nave, fieri debet. T. 5. c. 534. D.
 Collatio bonorum, aut re ipsa fit, aut cautione interposita ante petitam bonorum possessionem. T. 5. c. 618. B.
 Collatio, & contributio quandomodo fiat. T. 5. c. 534. D.
 Collatio bonorum an fiat posthumis, vel exheredatis. T. 8. c. 80. D.
 Collatio bonorum fit cautione. T. 8. c. 81. C. potest etiam fieri re ipsa. Ibid. C.
 Collatio fieri debet arbitrio boni viri. T. 8. c. 99. B.
 Collatio fit cautione datis fidejussoribus. Ibid. A.
 Collatio quid sit. Tom. 8. c. 80. A. quomodo fiat. Ibid. A.
 Collatio suis an fiat, si adherent ex testamento, vel se immiscuerunt. Ibid. C.
 Collatio quorum bonorum inter liberos datur. T. 3. c. 79. B.
 Collatio fit inter fratres suos, & emancipatos ab intestato. T. 9. c. 679. E.
 Collatio quid. Ibid. E.
 Collatio olim non fuit inter alios, quàm inter fratres. T. 9. c. 689. D.
 Collatio omnis publica dicitur in jure devotio. Tom. 10. c. 1039. E.
 Collationis injungende ratio. T. 1. c. 395. D.
 Collationis commodum an in heredem transeat, si suis admittitur bonorum possessione decesserit. T. 8. c. 95. E.
 Collationis onus an transmittatur, si emancipatus decesserit petita contra tabulas possessione. Ibid. E.
 Collationis stipulatio quando committatur. T. 8. c. 99. B.
 Collationis introducende ratio quæ est. T. 9. c. 678. E.
 Collationi an locus sit ex testamento. T. 8. c. 80. D.
 Collationi bonorum quando locus sit. Ibid. D. E. & T. 9. c. 679. E. & seq.
 Collationi quando non est locus. T. 9. c. 681. B.
 In collationem quæ res veniunt. T. 5. c. 615. A.
 Collationem per stipulationem fieri

oportere arbitrio boni viri. T. 6. c. 162. A.
 Collationem esse necessariam. T. 9. c. 681. A. B.
 In collationem quæ bona veniunt, & quæ non veniunt. T. 9. c. 681. E. & c. 682. A. & seq.
 In collationem, quæ officia veniunt. T. 9. c. 697. B. C. & quæ non veniunt. Ibid. D.
 In collatione bonorum. Vide, Bo; norum collatio.
 De collatione dotis. T. 9. c. 684. C. & seq.
 De collatione donationis simplicis. T. 9. c. 695. B. & seq.
 De collatione donationis propter nuptias. T. 9. c. 689. C. & seq.
 De collatione bonorum. T. 9. c. 693. A.
 Collationum portiones quomodo fiant. T. 8. c. 81. B. & seq.
 De collationibus. T. 9. c. 678. D. & seq.
 Collatum videri in ultimum vite tempus, quod sub conditione requiritur. T. 7. c. 944. D.
 Collectarum appellatione quæ continentur. T. 2. c. 1155. C.
 Collectarius. T. 9. c. 4. E.
 Collectiva nomina, sive generalia. T. 5. c. 1198. E.
 Collega an tutor dari, vel apud collegam manumitti possit. T. 3. c. 177. C.
 Collega prius conveniri non debet ante eum, qui rem male gessit. T. 4. c. 868. B.
 Collega. Vide, Fidejussor. Vide, Nominatior.
 Collega quis. T. 8. c. 607. A.
 Collega quisnam sit. T. 10. c. 695. B.
 In collegam jurisdictionem non est. T. 3. c. 177. E.
 Inter collegam, & fidejussorem aliquis quis prius convenitur, collegæ, an fidejussor. Tom. 4. c. 845. D.
 Pro collega suo quilibet eorum obligatur, quia licet duo sint, tamen unus est magistratus. Ibid. C.
 Duo collegæ sunt coram debendi in muneribus civilibus, secus in magistratibus. T. 4. c. 859. A.
 Collegæ qui dicuntur. T. 6. c. 10. D.
 Collegæ in quo differunt a fidejussoribus. Ibid. D.
 Collegæ qui dicuntur. T. 7. c. 95. A.
 Collegarum communis est periculum, commune officium. T. 6. c. 10. D. E.
 Collegas singulos obligat individuas, & communis obligatio. Ibid. E.
 Collegatarii an habeant inter se jus accrescendi. T. 6. c. 145. B. C.
 Collegatarii, & heredes in quo differunt. T. 9. c. 905. A.
 Collegæ sunt corpora incerta, & institui non possunt. T. 9. c. 719. A.
 Collegæ incertis personis adnumerantur. T. 9. c. 863. D.
 N Col.

Collegiati. T. 5. c. 311. D. E.
 Collegiati, & decani quo monere
 fungebantur. T. 10. c. 664. B.
 Collegiatorum officium, & privile-
 gia. T. 2. c. 808. B. C.
 Collegium Pontificum qua lege Nu-
 ma instituerit. T. 1. c. 895. E.
 Collegium illicitum qui cogunt, &
 celebrant, extraordinarie puniendi.
 T. 1. c. 870. E.
 Collegium, seu corpus excommuni-
 cari non potest. T. 6. c. 91. B.
 Collegium Christianorum olim ca-
 pere non potuit hereditatem, vel
 legata ex testamentis alienis, &
 cur. T. 9. c. 718. E.
 Collegio Christianorum an legari
 possit. T. 7. c. 1014. A.
 Collegio cultibet licito an legari
 possit. T. 7. c. 1451. C.
 Collegiorum definitio, collegia illicita,
 & prohibita. Tom. 3. c.
 184. D. E.
 Collegiorum cense incendunt anno-
 nam. T. 3. c. 303. C.
 Collicia agri. T. 8. c. 547. C.
 Collybitz. T. 9. c. 4. B.
 Collybus, & collybita. Tom. 3. c.
 267. A.
 Colymbum quid. T. 9. c. 1199. D.
 Colligationes illicitae in civitatibus,
 & extra sacris legibus reprobatae.
 T. 2. c. 1365. D. E.
 Collocare, idest, addicere. T. 1. c.
 1004. E.
 Collocare est addicere, quod in idio-
 tismo *effraser* nostro est. T. 6. c.
 93. E.
 Collocare quid sit. T. 1. c. 481. B.
 & T. 9. c. 1140. A.
 De collocandis arboribus. T. 9. c.
 1139. E.
 Colluio quid, ac de eadem detegenda.
 T. 1. c. 842. C.
 Colluio, & corruptela procuratoris.
 T. 5. c. 478. B.
 De collusione detegenda. T. 9. c.
 90. A. B.
 Collusoria lis non est lis. T. 4. c.
 570. A.
 Colluthiani haeretici. T. 6. c. 1043.
 A.
 Colobium, & clavus quid differant,
 T. 3. c. 359. E.
 Colonom, quae homini libero se-
 junxit, cum omni folio revocari.
 T. 2. c. 840. B.
 Colonomarium jus. T. 7. c. 381. E.
 Colonia quid sit. T. 5. c. 518. A.
 Coloniz aliz Italicae, aliz Provin-
 ciales. T. 3. c. 290. A.
 Coloniz. T. 8. c. 496. E.
 Colonos pro incolis. T. 1. c. 1131. B.
 Colonos domino, non sibi possidet
 fundum. T. 1. c. 1123. A.
 Colonos esse in possessione dicitur,
 non possidere. T. 3. c. 243. A. B.
 Colonos non sibi, sed domino fun-
 di possidere. T. 5. c. 713. C. D.
 Colonos, & inquilinos in quibus
 differant. T. 5. c. 515. D.
 Colonos quo casu remissionem mer-
 cedis petere possit. T. 6. c. 1027.
 B. C.

Colonus sine metu pœnæ ob id fun-
 do expelli an possit, quod biennio
 continuo in solutione pensionis
 cessaverit. T. 6. c. 535. D.
 Colonus, & emphyteuta an jus ha-
 beant in re, hic jus quasi domini,
 ille jus pignoris. T. 5. c. 614. D.
 Colonus an videatur reconduxisse
 post conductum tempus, si frui-
 tur, domino tacente. T. 7. c. 640.
 B. C.
 Colonus, qui fundo vendito, quem
 conduxerat, possessione ejus do-
 minum interverterat, an teneatur
 ex locato conducto. T. 8. c. 295.
 E.
 Colonus si fundum conductum alie-
 naverit, vel venderit, an domi-
 num possessione ejus interverterit.
 Ibid. D. E.
 Colonus quis dicatur. T. 8. c. 301.
 D.
 Colonus, qui cum, cui locator fun-
 dum vendidit, jubente locatore non
 admittit, sed prohibet fundum
 ingredi volentem, an teneatur in-
 terdicto Unde vi. T. 8. c. 284.
 Colonus rem naturaliter possidet. T.
 9. c. 1008. D.
 Colonus non cogitur satisfacere cre-
 ditoribus locatoris. T. 9. c. 241.
 E.
 Coloni, & inquilini discrimen. T. 1.
 c. 1131. B.
 Quod coloni culpa accidit, damnum
 coloni est, non domini. Tom. 6. c.
 107. C.
 Coloni facto dominum non amitte-
 re possessionem. T. 9. c. 1018.
 B.
 Colono, & ingenio natus matris
 conditionem sequitur. Tom. 2.
 c. 875. B.
 Colono mortuo, per quem fundum
 possidebam, an interpelletur pos-
 sessio. T. 1. c. 1401. B.
 Colono deficiente, dominus conve-
 nitur in annonis praestandis. T. 2.
 c. 673. B.
 Colono interdum pensionis remissio
 datur propter sterilitatem anni.
 T. 4. c. 1005. B.
 Colono legato usufructu quid. T. 6.
 c. 257. C.
 Colonus non facit longi temporis
 possessionem. T. 2. c. 842. C.
 Colonus patrimonialis qui recep-
 tit, vel celat, ut panicodius. T.
 2. c. 859. D. E.
 Per colonus possessioni praedictum,
 invito, vel inscio domino, imponi
 non potest. T. 2. c. 842. C.
 Colonus inter, & inquilinus dif-
 ferentia. T. 10. c. 665. D.
 Coloni, & conductores quid inter
 se differant. T. 2. c. 858. D.
 Coloni res obligantur pignori. T. 1.
 c. 483. C.
 Coloni capitationem praestant. T. 2.
 c. 682. B.
 Coloni rei privatae Principis non
 alienam rem privatam admini-
 strent. T. 2. c. 875. A.
 Coloni rei privatae ad haerones non

devocentur. T. 2. c. 874. E.
 Coloni sine praedictis vendi neque-
 unt. T. 2. c. 837. A.
 Coloni originarii nec privilegia, nec
 dignitate, nec conditione sua
 censu liberantur. T. 2. c. 838. C.
 Coloni sepe vindicant se in liber-
 tatem. T. 2. c. 841. C.
 Coloni non sunt tributarii. T. 2. c.
 834. C.
 Coloni Palaestini, ac Thracenses,
 qui sint, & de eorum jure. T. 2.
 c. 848. A. B. C. atque de Illyria:
 nialbid. c. 849. A.
 Coloni censiti in quibus causis do-
 minos accusare possunt. Tom. 2.
 c. 847. A.
 Coloni alieni ne militent. T. 2. c.
 949. A.
 Coloni cum peculo alienari prohibe-
 bentur. T. 2. c. 1041. E.
 Coloni patrimoniales qui ad alia
 loca diligentes sunt, revocandi. T.
 2. c. 859. B.
 Coloni pro debitis fiscalibus non
 conveniuntur. T. 2. c. 842. A.
 Coloni partiarum unde dicti. T. 4. c.
 918. B.
 Coloni qui dicuntur, & reliqui eor-
 um quæ sunt. T. 4. c. 1112. D.
 An legato reliquorum continean-
 tur etiam pecunia, quas coloni
 sunt reliquii. Ibid. E. exacta,
 & condita a reliquis separantur.
 Ibid. E.
 Coloni emphyteuticarum, ut & bonæ
 fidei possessorum fructus sunt Ita-
 tim, atque ab alio quocumque
 terræ separati sunt. T. 6. c. 33.
 C.
 Coloni aut servi adscriptici, aut
 liberi. T. 9. c. 411. C. D.
 Coloni, & emptores fructuum a
 iisdem sint. T. 10. c. 37. D.
 Coloni partiarum quinam sint. T. 10.
 c. 447. D.
 Coloni quinam dicantur. T. 10. c.
 1161. A.
 Colonus fugitivorum receptores
 eos reddant, & capitationem sol-
 vant. T. 2. c. 839. A.
 Colonus rei privatae immunitates.
 T. 2. c. 875. C.
 Colonus nulla licentia concedenda
 fundum, ubi commoratur, relin-
 quendi. T. 2. c. 845. C.
 Colonus receptus praedium vendido-
 narie non possit. T. 2. c. 835. C.
 Colonus si pecunia ei credita in rem
 domini, vel si in rem domini ver-
 sa est, an in dominum competat
 actio. T. 10. c. 631. B.
 Colonus si datum promittit domi-
 nus agri stipulanti conductori
 promittere se redditurum, tene-
 tur. T. 10. c. 657. A.
 Colonus ad angarias, aliave onera
 extraordinaria revocari posse. T.
 2. c. 835. B.
 Colonus ad nullum militis locum
 admitti. T. 2. c. 842. D.
 De colonis. T. 2. c. 814. A.
 Colores in vestibus vetici. T. 2. c.
 798. D.

Columbae an in actionem familiae creiscundae veniant. T. 7. c. 499. E.
 Columbae, quae ex turribus suis commeari, & remare solent, an possideantur. T. 8. c. 181. E.
 Columbarum natura quamvis sit. T. 8. c. 930. B.
 Columnae citientes. T. 3. c. 85. E.
 Circa columnas se occultare quid sit. T. 3. c. 7. A. B.
 Colunt quidam nummis, alii colant parte frugum locatori dati, unde coloni partarii dicti. T. 4. c. 918. B.
 Colymbum, vel columbum divinum quid sit. T. 10. c. 816. A.
 Comatae mulieres. T. 7. c. 1158. D.
 Comes rerum privatarum in Provinciam saepe mittit Palatinos. T. 2. c. 881. E.
 Comes cur sic appellatus. T. 2. c. 69. A. B. & c. 1455. D.
 Comes iudex est ordinarius. T. 2. c. 1214. E.
 Comes patrimonii, comes rei privatae, & comes domorum Principis. T. 2. c. 70. E. & c. 71. A. & c. 863. C.
 Comes thesaurorum. T. 2. c. 687. D.
 Comes agrarii privati Caesaris, & comes sacrarum largitionum, & privatarum. T. 2. c. 687. D. E.
 Comes stabuli, corrupte *Comestabulus*. T. 2. c. 1184. C.
 Comes domorum, & sacre vestis. T. 2. c. 897. B.
 Comes sacrarum largitionum. T. 2. c. 70. E.
 Comes rerum privatarum, & comes sacri patrimonii differunt. T. 2. c. 71. B.
 Comes commerciorum. T. 9. c. 403. A.
 Comes rerum privatarum gubernat res privatas Principis. T. 10. c. 656. D. E.
 Comes rerum privatarum quis sit. T. 10. c. 718. D. Per quos gubernet res privatas Principis. Ibid. D.
 Comes domorum erat sub comite rerum privatarum. Ibid. E.
 Comes rerum privatarum, Palatini, & patroni fidei, an rem fidei possint emere. T. 10. c. 734. C.
 Comes sacrarum largitionum quis sit. T. 10. c. 847. B. & seq.
 Comes sacrarum largitionum, quas sub se haberet dignitates, & minoris honoris functiones. T. 10. c. 847. D.
 Comes rerum privatarum quivisam fuerit. T. 10. c. 848. A.
 Comes sacri patrimonii quis sit, & an sit alius a comite rerum privatarum. Ibid. E.
 Comes Orientisquis sit vir spectabilis, & quam latam juris dictionem habeat. T. 10. c. 849. D.
 Comes commerciorum. T. 10. c. 858. D. Solus a barbaris comparandi ferici in usum Principis jus

habet, & potestatem. Ibid. D.
 Comitibus auctoritate incorporatio sit. T. 2. c. 659. A.
 Comitibus thesaurorum, & rei privatae dignitas. T. 2. c. 903. E.
 Comitibus nomen quouique prove-sum. T. 10. c. 847. C.
 De comite Mauris. T. 2. c. 1085. A.
 Comitibus fuit regis Capitanei. T. 2. c. 1246. B.
 Comitibus consistoriani. T. 2. c. 931. A. & T. 3. c. 171. A.
 Comitibus sacri stabuli, qui gallice dicuntur *Eschiers*. T. 2. c. 907. B.
 Comitibus Provinciales. T. 2. c. 908. E.
 Comitibus, id est, adfessores jurisperiti. T. 3. c. 179. D.
 Comitibus, & adfessores Graci quos vocent. T. 7. c. 65. A.
 Comitum rei militaris dignitas, & officium. T. 2. c. 907. E.
 Comitum scholarum dignitas. Ibid. A.
 Comitum patronum quid sit. T. 8. c. 119. B.
 Comitatus largitiones. T. 2. c. 944. C.
 Comitatus sunt regales. Tom. 2. c. 323. E.
 Comitatus non dividendus. Tom. 2. c. 1233. C.
 Comitatus sacer. T. 3. c. 15. A.
 Comitatus inest in iure, ubi est Princeps. T. 10. c. 921. E.
 De comitatus investitura. Tom. 2. c. 1111. A. B.
 Comitibus qui sint. T. 2. c. 1089. D.
 Commensus quid sit. T. 2. c. 910. A.
 Commensus, & emolumentum an idem sint. T. 5. c. 13. C.
 Commenda, & titulus verbis diversifunt, eadem. T. 6. c. 1000. A.
 Commenda a Beneficio improbat. Ibid. B.
 Commendare quid. T. 5. c. 37. C.
 Commendare est deponere, quoad iustum funus fiat. Tom. 3. c. 304. A.
 Commendare, depravatum in commendare. T. 4. c. 113. B.
 Commendare corpus mortui terre est deponere. Ibid. A. aliud est sepelire, aliud commendare. Ibid. A.
 Commendare est deponere, testis Papiniano. Ibid. A.
 Commendare rem venalem an venditorem obliget. T. 7. c. 762. E.
 Commendare idem, quod deponere. T. 8. c. 416. A.
 Commendare aliud est, aliud mandare. T. 10. c. 977. E.
 Commendatio mortui non est iusta sepultura. T. 4. c. 113. A.
 Commendatio quolibet servi, vel filii non est accipiendi pro iussu. T. 10. c. 977. E.
 Commendationes, & consilia defunctorum non obligant. Tom. 7. c. 1110. B.
 Commendatio actio. T. 9. c. 349. E.
 Commendatio Epistolae non obligat.

gant. T. 4. c. 536. E.
 Commendatum est depositum. T. 1. c. 389. D.
 Commendatum. T. 9. c. 349. E.
 Commendo aliud est, aliud mando. T. 4. c. 536. E.
 Commendare verbum an sit peccatum. Ibid. D.
 Commendo non facit fideicommissum. Ibidem D.
 Commendo, & reliquos an hac verba fideicommissum faciant. T. 7. c. 1109. B.
 Commendo verbum quid significet. T. 7. c. 1135. B.
 Commemoratio temporum plurimalegata facit. T. 4. c. 434. B.
 Commemoratio in uno instrumento, seu chirographo alterius instrumenti, seu chirographi, quam vim habeat, quaque fidem faciat. T. 9. c. 19. D.
 Commentaria *Referre*. Tom. 2. c. 767. E.
 Commentaria Cuiacii in libros Quae-stionum intulatur Opus posthumum. In princip. Quasi. T. 4.
 Commentariensis duo. T. 1. c. 710. A.
 Commentariensis rusticus ne ad obsequium vocent. T. 2. c. 831. D.
 Commentariensis. Tom. 2. c. 767. E.
 Commentariensis carceris quis dicitur. T. 9. c. 1389. D. reorum custodiam habebat. Ibid. D.
 Commentarii liberi sunt adoptivi. T. 4. c. 1087. A.
 Commercium quarum rerum fieri non potest. T. 1. c. 777. B.
 Commercium rei fiscalis est, rei privatae Principis non est commercium. T. 4. c. 218. D.
 Commercium rei religiosae nullum est. T. 4. c. 192. D.
 Commercium quid sit proprie. T. 5. c. 434. A.
 Commercium rei non esse, & commercium non habere, diversa sunt, & quid significant. T. 7. c. 1015. D.
 Commercium certarum rerum quibusdam personis interdictum. T. 7. c. 1179. A.
 Commercium est ius emendi, vendendique. Ibid. A.
 Commercium quod rei certa non habet, incapax est ex testamentis. Ibid. A.
 Commercium quomodo accipiendum in illo, quorum commercium non est. T. 7. c. 684. C.
 Commercium quid sit. Ibid. C.
 Commercium est permutatio, ex qua originem traxit emptio, & venditio. T. 10. c. 381. A.
 Cujus rei commercium non est, nec debet ultimatum. T. 10. c. 145. C.
 Commercium quid sit. T. 10. c. 1039. A.
 Commerci definitio. T. 2. c. 301. A. B.
 Commercii nomen generale. T. 7. c. 684. C.

- Commercii incapaces qui dicuntur . T. 7. c. 1179. D.
- Commercium hominum religio eximit loca sacra . T. 4. c. 255. E.
- Commerciorum utilitas, & necessitas an faciat, ut pupillus ex contractu cum infirmis habito teneatur . T. 5. c. 434. A.
- Commerciorum comes quis dicitur . T. 9. c. 369. C.
- Commerciorum comes quis, & quam sub illo . T. 10. c. 1039. C.
- Commissationes clericorum caligantur . T. 6. c. 972. B. & popinarum ingressus . Ibidem D.
- Commissio hereditas est in castrensi peculio . T. 2. c. 960. B.
- Comminare . T. 1. c. 378. B.
- Comminatio iudicis non est sententia . T. 9. c. 1099. A. non habet vim rei iudicatz . Ibid. B.
- Comminatio, quæ habet formam decreti, & causæ cogniti interponitur, est sententia, quia est decretum, non comminatio propriè . Ibidem D.
- Comminatio iudicis fit citra formam decreti per interlocutionem, aut de plano . Ibid. B.
- Commissio iudicis rei iudicatz auctoritatem non habet . Tom. 6. c. 955. C.
- Commissio epistolæ non habere vim stipulationis nec vim acceptulationis . T. 9. c. 1036. D.
- Commisla quando rei private Principis adducitur . T. 2. c. 658. E.
- Commisli pœna an, & quando evitari possit . T. 8. c. 351. B.
- Commisli pœna dicitur etiam pœna vectigalis . T. 10. c. 1036. C.
- Commisum appellatur *res aliena* . T. 1. c. 359. A. B.
- Commisum omne est pœna . T. 1. c. 1412. B.
- Commisum quid . T. 2. c. 299. D.
- Commisum quid sit . Tom. 10. c. 1036. B.
- De commissis, & vectigalibus mercium, quæ importantur, & exportantur . T. 9. c. 398. B. C. & sequ.
- Commissoria lex . T. 2. c. 1225. C.
- Commissoria lex . Vide . Lex commissoria .
- Lex commissoria in pignorihus improbatur . T. 6. c. 1033. C. & cur . Ibid. D.
- Commissoria lex quæ sit . T. 7. c. 778. C.
- Commissoria lex . T. 9. c. 298. A. Vide . Lex commissoria .
- Commissoria lex est lex venditionis . T. 9. c. 350. A.
- Commissoria lex quidam sit . Tom. 10. c. 959. C. an sit concessa, vel vetita . Ibid. D.
- Lex commissoria non est lex populi Romani, sed privatorum contrahentium emptionem, venditionem . T. 10. c. 1024. D. de ea plura . Ibid. D. & seq.
- Lex commissoria olim valuit in pignorihus . T. 10. c. 1025. C.
- Lege commissoria quid agatur . T. 10. c. 1024. E. & c. 1025. A.
- De committenda stipulatione . T. 9. c. 1255. E. & c. 1256. A.
- De committenda stipulatione penali . T. 9. c. 1264. C. & seq.
- Committi non potest cuiquam ultra partem damni, quod passus est . T. 6. c. 395. C.
- Commixtio inducit matrimonium præsumptum . T. 6. c. 1095. D.
- Commixtio fœdissima quæ . T. 9. c. 972. E.
- De commixtione, & contributione portionum ejusdem hereditatis, & legatorum ab eis portionibus relictorum . T. 6. c. 408. B.
- Commota cui adiutor, eidem quoque incommota injungi necesse est . T. 4. c. 1230. A.
- Commota omnia, quæ rei venditæ accedunt, pertinent ad emptorem . T. 7. c. 784. C.
- Commota, & incommota hereditatis nomen complectitur . T. 7. c. 1106. A.
- Commota sola bonorum nomen complectitur, non autem incommota . Ibid. A.
- Commota omnia an post moram transmittantur in heredem legatarii . T. 7. c. 1012. C. D.
- Commota Romanorum tribubus addita quænam erant . T. 10. c. 1099. D.
- Commovere potest non solum dominus verus, sed etiam non dominus . T. 5. c. 419. A.
- Commovere an voluntatis potest, & officii sit, non necessitatis . Ibid. A.
- Commovere est utendum dolo . T. 7. c. 858. A.
- Commotata res quando propriè intelligitur . T. 1. c. 292. E.
- Commotata res quænam propriè intelligitur . T. 8. c. 1036. E.
- Commotatz rei custodia præstanda est . T. 1. c. 354. B.
- Commotata rei periculum ad quem pertinere debeat . T. 8. c. 320. E. & c. 322. A.
- Commotati utilitas solius est accipientis . T. 2. c. 1437. A.
- Commotati, & locatōis comparatio . Ibid. A.
- Commotati datum fatale non præstat commodatarius . T. 1. c. 384. A.
- Commotati qui fidem fallit, non sit infamis . T. 4. c. 213. C.
- Commotati duplex actio est directa, & contraria . T. 5. c. 418. C. D.
- Commotati actio etiam levissimam culpam præstare cogit . T. 5. c. 420. C.
- Commotati, & mutui differentia . T. 5. c. 395. A.
- Commotati, & precarii differentia, quam nostri non animadvertunt . T. 5. c. 416. B. C.
- Commotati actio quæ duplex . T. 5. c. 418. C.
- Commotati actio directa quare ita dicta . T. 5. c. 418. D.
- Commotati actio an teneatur singuli commodatarii heredes pro portionibus hereditariis ea pœna defuncti . Ibid. E.
- Commotati actio contraria . T. 5. c. 419. B.
- Commotati actio non statim agere potest, qui rem commodavit . T. 6. c. 77. C.
- Commotata causa . Vide . Causa commotata .
- In commotati actio an sit locus compensationi . T. 9. c. 291. A.
- In commotati actionem quid veniat, utrum dolus, an & culpa, & omne periculum . T. 9. c. 294. A.
- Commotati definitio . T. 10. c. 417. D.
- Commotati actio duplex . T. 10. c. 970. C.
- In actione commotati an sit locus compensationi . T. 10. c. 982. D.
- Actio commotati semper datur in simplex, depositi nonnunquam in duplex . T. 10. c. 987. A. Vide de Depositum .
- In commotato geritur negotium invicem . T. 5. c. 418. A.
- In commotato quomodo factum committitur . T. 6. c. 60. A. B. C.
- De commotato contracto solus commodatarius grati . T. 9. c. 1197. C.
- Ex commotato nascitur ultra citraque actio commotati civilis directa, & contraria . T. 5. c. 1171. A.
- Commotatum quid . T. 2. c. 232. D.
- Commotatum quid a motu distat . T. 1. c. 765. D. & a precario . Ibid. E.
- Commotatum est precario simile . T. 3. c. 93. D.
- Commotatum rei suæ non valet . T. 2. c. 1128. E.
- Commotatum an oporteat esse gratuitum . T. 1. c. 192. E.
- Commotatum inter, & precarium differentia duæ . T. 3. c. 676. C.
- Commotatum originem trahit ab amicitia . T. 2. c. 232. E.
- Commotatum est mutuum ad usum, non ad absum; mutuum verò propriè est commotatum ad absum . T. 4. c. 1135. B. C.
- Commotatum depositum, ceterique contractus in quo differant . T. 5. c. 1162. A.
- Commotatum si in eo actum sit, ut eadem ipse res restituantur, etiam in nummis consistere potest . T. 4. c. 391. B.
- Commotatum omne est gratui tum . T. 5. c. 417. B.
- Commotatum est negotium bonæ fidei: ergo in eo dolum excipere contra bonos mores erit . T. 5. c. 418. C.
- Commotatum pro mutuo accipitur, cum videlicet in illud veniunt res, quæ

que promiscuum usum habent. T. 5. c. 392. C.
 Commodatum an sit quæsi mutuum ad usum. T. 5. c. 393. A.
 Ut commodatum sæpe pro mutuo, sic mutuum pro commodato sapienter usurpator. Ibid. B.
 Commodatum sine tutoris auctoritate, cum pupillo contrahi non potest. T. 5. c. 415. D.
 Commodatum beneficium est; est enim gratuitum. T. 5. c. 419. C.
 Commodatum, & maodatum negotia sunt gratuita. T. 5. c. 419. B.
 Commodatum quomodo a precario differat. T. 6. c. 1021. E. interpellare revocari non potest. Ibid. E.
 Commodatum quid. T. 7. c. 616. C. D.
 Commodatum est gratuitum. T. 7. c. 615. C.
 Commodatum est species creditum generis. T. 7. c. 631. D. E.
 Commodatum propriè datur ad usum, mutuum ad abutulum. T. 7. c. 614. B.
 Commodatum pro mutuo. Ibid. A. B.
 Commodatum, vel precarium non consistit in pecunia numerata. T. 7. c. 616. C.
 Commodatum an dominiu mutet. T. 8. c. 120. B.
 Commodatum esse mutuum ad usum. T. 8. c. 319. E.
 Commodatum in omnibus rebus consistit, non item mutuum, quod consistit in his tantum, quæ pondere, numero, mensuræ constant. Ibid. C.
 Commodatum, & precarium differunt. T. 9. c. 1170. A.
 Commodatum quid a similibus negotiis distet. T. 9. c. 293. A.
 Commodatum est contractus, qui exigit diligentiam exactissimam. T. 9. c. 294. C. culpa levissima præstat. Ibid. D.
 Commodatum ad finiat morte commodatarii, vel commodantis. T. 9. c. 1170. E.
 Commodatum, & depositum in quo differunt. T. 9. c. 293. C. & c. 432. D.
 Commodatum revocari impune non potest. T. 9. c. 1170. C.
 Commodatum, & pignus in quo differunt. T. 9. c. 1197. D. E.
 Commodatum mutuo adeo est proximè, ut & inter se permiscuent nomina. T. 10. c. 983. C.
 Commodatum inter, & depositum differunt. T. 10. c. 987. D. E.
 Commodatum a Deo facultatibus utitur, & quasi precarii possessores sumit. T. 3. c. 93. D.
 Commodatus servus si commodatario furtum fecerit, commodatarius tenetur. T. 1. c. 1441. B.
 Commodatarius quam custodiam, & diligentiam præstare debeat. T. 5. c. 863. C.
 Commodatarius an solum præstat

dolum, an & culpam etiam levissimam. T. 5. c. 415. E.
 Commodatarius an rei retentionem habeat pignoris loco ob impensas necessarias. T. 7. c. 1412. B. C.
 Commodatarius si rem utendam æstimatam acceperit, an sustineat ejus rei periculum. T. 7. c. 855. D.
 Commodatarius si rem alienaverit, an dominiu possessione rei intervertatur. T. 8. c. 295. B.
 Commodatarius quam diligentiam in servanda recommodata præstare debeat. T. 8. c. 321. A.
 Commodatarius, qui rem commodat, an dominiu rei intervertat possessione. T. 8. c. 295. E. & c. 297. A.
 Commodatarius an rei commodati furtum facere videatur, si repositi domino eam non reddat. T. 8. c. 284. D. E.
 Commodatarius pecunie periculum non agnoscit. T. 9. c. 212. D.
 Commodatarius rem naturaliter possidet. T. 9. c. 1008. D.
 Commodatarius, qui custodiam præstare debet, si culpa ejus respicitur, an habeat furti actionem. T. 10. c. 244. A.
 Commodatarius, qui furtum non fecit, an possit furti agere adversus dominum, qui fecit. Ibidem C.
 A commodatario ea exiguntur, quæ pater familiaris diligentissimus solere præstare. T. 9. c. 299. B.
 Commodator per commodatarium possidet. T. 1. c. 1134. B.
 Commodator si commodatum furti perierit, furti non tenetur. T. 1. c. 410. D.
 Commoditates suas nemo debet augere alieno detrimento. Tom. 4. c. 723. D.
 Commodum suum nullus ex alterius incommodo augere debet. T. 4. c. 891. B.
 Commodum cuius sit, ejusdem etiam sit incommodum. T. 4. c. 986. D. E.
 Commodum representationis legato inest. T. 4. c. 412. C. cur servo alieno via ad fundum domini non restit legator. Ibid. D.
 Commodum cum erit, deit nomine dabitur sibi tota auri, hæc verba sunt commodum erit, quomodo sunt accipienda. Tom. 8. c. 581. A.
 Commodum, & periculum rei vendite. T. 9. c. 379. A. & seq.
 Commodum, & incommodum rei vendite ante traditionem an sit emptoris, vel venditoris. T. 10. c. 1010. C. & seq.
 Commodi accedens in commodum aliud esse possit. T. 6. c. 194. A.
 Plus commodi quot modis esse intelligitur. T. 10. c. 487. E.
 Commodum, & beneficium unumquemque non uti posse, quod pro se impetravit a Principe, vel Magistratu, quodve ei lex dederit. T. 6. c. 325. A. B.
 Ex omni commodum an detrahatur

falcidia. T. 10. c. 487. E.
 Commodum affectus an possit semper gravari fideicommissio. T. 10. c. 1052. D.
 Communitaria sunt, quæ vocantur *co-patras*. T. 1. c. 1043. C.
 Communitarium de suffragio quid. T. 9. c. 214. A.
 Communitarium pro memoriali libello. Ibid. A.
 Communitarium quid sit. T. 10. c. 628. B.
 Commorientes qui dicuntur. Tom. 4. c. 1441. D.
 Communalis. T. 8. c. 505. A.
 Commune crimen emptoris, & venditoris quando ab utroque defendi potest, & quando, si dilai nequeat, in utroque puniri. T. 4. c. 851. C. & quæ sententia Cypriani. Ibid. C.
 Commune delictum quod est. T. 4. c. 1400. C. militare verò delictum quodam dicitur. Ibid. C.
 Commune an communi servire possit. T. 4. c. 1451. C.
 Commune votum filium ad patris hereditatem vocat; patrem verò ad filii bona tantam miserationis ratio, vel solatii ratio. T. 4. c. 563. C.
 Commune ior. Vide, ius commune. Commune duorum quid dicitur. T. 6. c. 734. A.
 Commune quid an possit legari. T. 10. c. 1126. C. D.
 Commune quod est, meum non est. T. 7. c. 933. C.
 Communi dividendo actio in quo differat ab actione pro socio. T. 9. c. 491. B.
 Communi dividendo actio. Vide, Actio communi dividendo.
 In communi causa victoria unus proficit cæteris. T. 5. c. 951. C.
 Communi dividendo obligatur potius, si locupletior lætus sit. T. 6. c. 111. C. D.
 Communi in area an quis, invito altero, adificare possit. T. 7. c. 424. B.
 In communi re an quis, invito altero, quid facere possit. T. 7. c. 411. A. B.
 In communi re an unus ex sociis, invito altero, aliquid facere possit. T. 7. c. 423. B.
 In communi dividendo actione habetur tantum æstimatio damni, in simplum. T. 7. c. 598. E.
 Communi dividendo actio de recipienda parte pecunie soluta. T. 7. c. 590. D.
 De communi dividendo actione. T. 7. c. 571. B.
 In communi dividendo quæ res veniant. T. 7. c. 585. E.
 Communi dividendo actio quæ est. T. 7. c. 571. B.
 Communi dividendo actio, & familie rescissio actio in quo differunt. Ibid. D.
 Communi dividendo actio in quo differat ab actione pro socio. Ibid. D.
 Communi dividendo iudicium inter quos

- quos reddi debeat. T. 7. c. 585. D.
 Communio dividendo actio datur inter volentes. T. 7. c. 484. D. Ex-
 cipiuntur quidam casus. Ibidem.
 c. 485. A.
 Communio dividendo actionem dari
 manente communione. Tom. 7.
 c. 574. E.
 Communio dividendo actio est bonæ
 fidei. T. 7. c. 474. B.
 Communio dividendo paucioribus
 agentibus, rem esse finem ad-
 judicatione. T. 7. c. 589. C.
 Communio dividendo agi potest inter
 heredem, & legatarium, si in-
 heretum sit, an lex falcidia locum
 habeat. Ibidem D.
 Communio dividendo actio locum
 habet inter socios. T. 7. c. 459. D.
 Communio dividendo actio redditur
 inter pauciores. T. 7. c. 490. D. E.
 Communio dividendo titulus in quo
 differt a titulo familiaris circumscri-
 bitur. T. 7. c. 474. B.
 De re communis hereditibus cum
 extraneo. T. 7. c. 535. A.
 De communio fundo pignorigato ab
 uno ex sociis. T. 7. c. 584. A.
 De communio servo manumisso. T. 9.
 c. 619. C. & seq.
 Judicium communio dividendo quo
 casu datur inter heredem, & lega-
 tarium. T. 10. c. 809. A.
 Actio communio dividendo. T. 10. c.
 942. B. C. cur, & quibus de rebus
 datur. Ibid. B.
 Communio obligatio. Vide, Obliga-
 tio.
 Communio potius quis dicitur, T. 7.
 c. 577. C.
 Communio cum res est, competit et-
 iam actio communio dividendo.
 T. 7. c. 536. A. competit etiam
 vindicatio. Ibidem B.
 Communio paries an dividi possit.
 T. 7. c. 411. D.
 Communio paries. Vide, Paries com-
 munio.
 Si communio res pignori data sit. T.
 9. c. 1320. D. E.
 Communio res non possunt parti-
 ri, nisi consentiant omnes. T. 7. c. 589.
 C.
 Communio res omnes veniunt in
 actionem communio dividendo. T.
 7. c. 576. C.
 Communio res omnes in judicium
 communio dividendo veniunt. T.
 7. c. 575. A.
 Communio a publicis differre. T. 1.
 c. 59. D.
 Communio separatur a propriis, &
 alia sunt propria jure diviso, alia
 propria jure emptionis. T. 4.
 c. 1165. A.
 Communio inter legata, & fideicom-
 missa. T. 9. c. 818. C. & seq.
 & c. 837. A. & seq.
 Communio de usufructibus. T. 9.
 c. 1003. D. E.
 Communio de successione. T. 9.
 c. 925. A. & seq.
 Communio de manumissionibus. T.
 9. c. 976. E. & 977. A. & seq.
- Communio de legatis, & fideicom-
 missis. T. 9. c. 847. A. B. & seq.
 De communio adibus. T. 7. c. 479.
 D.
 Communio sacra domi ne fiat. T. 1.
 c. 1203. D.
 Communio dominiorum excitat im-
 menses controversias, distinctio
 verò sedat controversias. T. 4. c.
 1165. B.
 Communio, & separatio sunt con-
 traria. T. 4. c. 881. B.
 Communio est societas juris ejusdem
 non pro solido, sed pro partibus
 indivisis. T. 4. c. 591. A.
 Communio juris quæ separatim in-
 telligi potest. T. 4. c. 881. B.
 Communio bonorum inter conju-
 ges ex more antiquo originem
 fumpsit. T. 6. c. 1147. C. D.
 Communio est inter heredem, & le-
 gatarium falcidia lege interve-
 niente. T. 7. c. 589. D.
 Communio ejusdem vici, aut pagi,
 aut civitatis. Vide, Societas, aut
 Communio.
 Communio potest esse sine societate.
 T. 9. c. 561. C.
 Communio inter omnes cives
 intrudere voluit Socrates. T. 4.
 c. 1165. B.
 Communio juris nullam esse
 individuorum, quid hoc sit. T. 4.
 c. 881. B.
 Communio inducit posterius de-
 cretum, non prius. T. 4. 486. A.
 De communio inter conjuges con-
 sultatio. T. 1. c. 856. A.
 Communio subtilis, duobus casibus
 agitur communio dividendo
 de præstationibus. T. 7. c. 575. A.
 Comparatio publica specierum. T. 3.
 c. 21. B.
 Comparatio argentarii, & tutoris
 huic competit actio tutelæ, illi
 actio in lictum. T. 4. c. 923. A.
 officium utriusque est publicum,
 & virile. Ibid. A.
 Comparatio rerum adjunctarum
 omnem dubitationem tollit. T. 4.
 c. 1127. B.
 Comparatio legatorum, & stipula-
 tionum est frequentissima. T. 4.
 c. 61. B.
 Comparatio eorum, quorum causæ,
 & ratio diversa est, cur nulla ex-
 istitur. T. 5. c. 516. D. E.
 Comparatio, aut similitudo omnis
 plerumque claudicat. T. 8. c. 218. A.
 Comparatio scripturarum per se so-
 la fidem non facit. T. 9. c. 190. D.
 Comparationes literarum an fieri
 possint, tam ex privatis, quam ex
 publicis scripturis. T. 9. c. 878. E.
 Comparatum, & alode semper oppo-
 nuntur. T. 9. c. 410. E.
 Comparativitas quomodo contrahatur.
 T. 6. c. 1108. B. & c. 1111.
 D. E.
 Comparativitas matrimonium impedit.
 T. 6. c. 1111. A. contractum
 non dirimit. Ibid. A.
 Comparatio qui dicantur, Tom. 6. c.
 1110. A.
- Comparatum illi nuptias contra-
 here possunt. Ibid. A.
 Compendium quid differt ab eo,
 quod intercessit. T. 4. c. 1325. E. &
 c. 1326. A.
 Compendium. T. 5. c. 870. B.
 Compendii juris error terminis non
 nocet. T. 4. c. 1429. E. & c. 1430. A.
 In compendii, sive lucris mulieri
 non profecti juris ignorantia. T. 8.
 c. 234. D.
 Compendio substitutio quæ sit, &
 quomodo fiat. T. 7. c. 899. E. &
 c. 900. A.
 Compensatur ea sola, quæ pondere,
 numero, & mensura constant.
 T. 10. c. 435. A.
 Compensare, & computare quid in-
 ter se differant. T. 3. c. 917. A.
 Compensare potest hereditatis pos-
 sessor, quod sibi debuit defunctus.
 T. 3. c. 411. B. *
 Compensare, & imputare in quo
 differant. T. 4. c. 1134. D. & c.
 1151. A.
 Compensare aliud est, aliud compu-
 tare. T. 4. c. 1223. B.
 Compensare an actori possit procu-
 rator absens, si convenitur ob
 proprium debitum, quod is non
 habet, sed domino absenti debeat.
 T. 4. c. 937. E.
 Compensare debitum cum hereditate
 quo casu heres debet. T. 6. c. 406. E.
 Compensare, & imputare differunt
 in questione legis falcidie. T. 9.
 c. 166. C.
 An compensari possit, quodcumque
 quæ peti potest. T. 4. c. 577. D.
 Compensari potest debitum potest,
 id non potest peti. T. 6. c. 518. D.
 Compensari id, quod possessor heredi-
 tatis de suo creditoribus heredi-
 tatis solvit. T. 9. c. 167. B.
 Compensari non possunt quæcumque
 soluta repeti non possunt. T. 10.
 c. 435. D.
 Compensatio possessor hereditatis quod,
 cumque iustus sumptus, quos se-
 cit de suo, propter onera heredi-
 tatis. T. 9. c. 166. D.
 Compensatio quid, & ex quibus
 causis fit. T. 1. c. 769. D.
 Compensatio an possit opponi actioni
 commodati, aut actioni man-
 dati. T. 1. c. 160. E.
 Compensatio an possit opponi actioni
 ni depositi. Ibid. D.
 Compensatio crediti, ac debiti ex
 causis disparibus admittitur. T. 1.
 c. 385. B.
 Compensatio minora efficit legata.
 T. 3. c. 431. E.
 Compensatio fit ipso jure deducto
 per exceptionem. T. 3. c. 204. D. E.
 Compensatio non fit, nisi debiti li-
 quidi confessi, & præscripti. [T. 3.
 c. 105. A.
 Compensatio tollit, minuitve actio-
 nem ipso jure. T. 1. c. 385. B.
 Compensatio in strictis judiciis non
 fiebat ipso jure. T. 2. c. 248. E.
 Compensatio non potest opponi peti-
 tioni alimentorum. Tom. 2. c.
 1124. B.
 Cum:

- Compensatio quæ est. T. 4. c. 76. D.
Compensatio vicem solutois ob-
ner. T. 4. c. 32. D.
Compensatio fit in Gallia ex rescri-
pto Principis nominatim. Tom. 4.
c. 76. E.
Compensatio conditioni furtivæ op-
poni potest, non actioni penali
furti. T. 4. c. 1351. B.
Compensatio est computatio vice-
mutui debitis quantitas. T. 4. c.
938. A.
Compensatio est imputatio volun-
taria, & contra imputatio est com-
pensatio necessaria. T. 4. c. 1048. B.
Compensatio actioni in rem non
objicitur. Tom. 4. c. 735. D. *secus*
hodie. Ibid. c. 737. A.
Compensatio non datur occupanti-
bus perperam possessionem alie-
nam. Ibidem c. 737. B.
Compensatio criminum parium ad-
mittitur in actione de moribus ci-
vili, in actione de moribus crimi-
nali non admittitur. T. 4. c. 282. E.
Compensatio semper fit ad finem,
concurrentis quantitas, paris
quantitas duxcat. Tom. 4. c.
1363. C.
Compensatio est debiti, & crediti
contributio. T. 4. c. 76. D.
Compensatio generaliter fit ipso iure
in omnibus iudiciis tam strictis,
quam bonæ fidei. Ibid. D.
Compensatio fit non cubiliter debi-
ti, non incerti, non controversi,
sed liquidi contesti. Tom. 4.
c. 77. B.
Compensatio non opponitur in actio-
nibus in rem, sed actionibus in
personam tantum. T. 4. c. 735. C.
secus hodie. Ibidem c. 737. A.
Compensatio obligationem immi-
nuit. T. 4. c. 77. A.
Compensatio quid. T. 5. c. 474. E.
Compensatio quæ sit, & quando
locum habeat. T. 5. c. 496. B.
Compensatio quando accedat, &
quarum rerum fiat. T. 5. c. 1019.
A.
Compensatio fit tribus modis. T. 6.
c. 795. C.
Compensatio damnorum, & impen-
sarum quando fieri debet. Tom. 5.
c. 7. C.
Compensatio fit pari pecunia. T. 6.
c. 485. A. fit officio iudicis in bo-
næ fidei iudiciis. Ibidem A. hodie
ex constitutione. Ibidem A.
Compensatio pro solutione habetur.
T. 6. c. 451. A.
Compensatio fit ipso iure in omni-
bus iudiciis. T. 6. c. 485. A.
Compensatio fit pari pecunia, vel
pro modo concurrentis quantita-
tis, vulgò *Compensation se fait*
d'une somme liquide a une autre
forme liquide. T. 6. c. 451. A.
Compensatio non fit in Gallia, nisi
rescripto Principis. T. 6. c. 485.
A.
Compensatio per exceptionem in
strictis iudiciis objicitur. T. 7. c.
872. D.
- Compensatione debiti, quando fit ipso
iure. T. 7. c. 1204. C.
Compensatione quid sit. T. 8. c. 316.
C.
Compensatione est quasi mutua pe-
titiō. T. 9. c. 337. A.
Compensatione impensorum cum fru-
ctibus. T. 9. c. 476. D.
Compensatione opponi potest actioni
iudicati, opposita exceptione doli
mali. T. 9. c. 1089. C.
Compensatione quomodo fit. T. 9.
c. 106. D.
Compensatione ex dote erat olim ob-
res amotas. T. 9. c. 545. C.
Compensatione quando non admit-
tatur adversus fidei. T. 9. c.
332. C.
Compensatione non admittitur, si quis
sit civitatis debitor. Ibid. D.
Compensatione ejus habebitur in res-
tituenda hereditate, quod te in
mortui infirmitatem, inque sum-
ptum funeris bona fide ex prop-
rio patrimonio erogasse probave-
ris. T. 9. c. 156. B. & seq.
Compensatione legati cum dote. T.
10. c. 202. B.
Compensatione quomodo vocatur a
Græcis. T. 10. c. 435. A.
Compensatione an fiat ex causa pari,
aut dispari. Ibid. A.
Compensatione fit ipso iure, sed mori-
bus Gallia non fit, nisi ex re-
scripto Principis. Ibid. A.
Compensatione olim non admitteba-
tur in strictis iudiciis, at in bonæ
fidei admittebatur ipso iure, tan-
dem ubique convenit inter iuris
Consultos fieri ipso iure. Ibid. E.
& c. 436. A.
Compensatione objicitur per exceptio-
nem stricti iudicii. T. 10. c. 456.
E.
Compensatione an fiat ob res amotas.
T. 10. c. 645. A.
Compensatione an possit opponi actio-
ni commodati, directæ. T. 10. c.
970. E. & seq.
Compensatione quomodo olim fiebat.
T. 10. c. 981. C.
Compensatione quid sit. Ibid. C.
Compensatione non fit hodie moribus
nostris, nisi ex rescripto Principis.
Ibid. D.
Compensatione quibus in rebus hodie
admittatur. Ibid. E.
Compensationis jus merum æquitas
inducit. T. 4. c. 522. E.
Compensationis locus non est in vin-
dicationibus. T. 4. c. 735. C.
Compensationis an locus sit in actio-
ne commodati. T. 9. c. 195. A.
Compensationis locus est in omni-
bus actionibus. Ibid. B. excipitur
sola causa depositi. Ibid. B.
Compensationem tacitam fieri ratio-
ne exceptionis doli quid sit. T.
3. c. 413. A.
Compensationem non admitti in
actione depositi. T. 2. c. 1124.
C.
Compensationem etiam in iudiciis
in rem fieri. T. 3. c. 431. A.
- Compensationem non admittit actio
depositi. T. 4. c. 113. C. omnes
aliæ actiones compensationem
hodie patiuntur ipso iure. Ibid. C.
In compensationem quidam veni-
ant. T. 5. c. 441. D.
In compensationem non venit actio,
quæ perimitur per exceptionem, &
cur. T. 7. c. 1204. C.
Compensationem non fieri, nisi de-
bitum sit liquidum. T. 9. c. 53.
D.
Compensationem fieri in omnibus
iudiciis ipso iure. Ibid. D.
Compensationem inter, & dedu-
ctionem nulla est hodie differen-
tia. T. 10. c. 981. E. & c. 982. A.
Pari compensatione tolluntur delicta
mutua in actione rerum amot-
tarum. T. 4. c. 395. D.
In compensatione qui torum peti-
tæ male peti. T. 4. c. 77. A. qui-
bus modis plus petatur. Ibid. A.
Alciatus malè. Ibid. A.
Compensatione adversus fidei.
utentis probatio. T. 8. c. 814. A.
In compensatione jus versatur, in
deductione factum. T. 10. c. 982. A.
Compensationes latius introduxit
Iulianus. T. 1. c. 160. C.
Compensationes quæ sunt ex dote;
quam mulier repetit post divo-
rium. T. 9. c. 497. B. & seq.
De compensationibus. T. 6. c. 445.
A.
Compendiatum pro comperendi-
natione. T. 1. c. 194. A.
Competere actionem, dari, insin-
tui, & restitui differunt. T. 1. c.
1295. B.
Competere est actionem nasci. T. 4.
c. 37. B.
Competere actionem aliud est, aliud
dare, vel decetere actionem,
Ibid. B.
Competere est cedere diem. T. 9. c.
891. C. est deberi. Ibid. D.
Complainte en cas de faulse, & non
vellente, au plaïne de Haro. T. 9.
c. 1165. B.
Componere leges, jura, actiones. T.
1. c. 894. E.
Componere cum testibus, vulgò
consonter. T. 9. c. 1378. D.
Composita quid sit. T. 7. c. 1445. D.
Compositionum, & compositionum
interperantis nefandissima, quæ-
que parit. T. 5. c. 185. C.
Compromissa ad similitudinem ju-
diciorum redacta sunt, & iisdem
privilegijs utuntur. T. 5. c. 21.
D. E.
Compromissarius iudex. Vide, Ar-
bitr.
Compromissarius arbitrator semper su-
mitur pœni interpositi ex com-
promisso. T. 7. c. 129. B.
Compromissarii arbitri nec notio-
nem, nec jurisdictionem habent.
T. 7. c. 129. A.
Compromissarii iudices. T. 9. c.
144. B.
Compromissum pecunie certæ re-
ceptum. T. 3. c. 743. C.

Compromissum quondam solvatur. T. 5. c. 183. C. D.
 Compromissum morte & Sacerdotio finitur. T. 6. c. 871. D.
 Compromissum si ita factum est, ut presente utroque, aut hereditas eorum, arbitri sententiam dicat, & alter ex litigatoribus decedat, ut litem competat, quod faciendum. T. 6. c. 22. A. B.
 Compromissum solvitur cessione bonorum. T. 6. c. 23. A.
 Compromissum omne intelligitur esse personale. T. 6. c. 22. E.
 Compromissum iudicio comparatur. T. 9. c. 145. A.
 De compromissi poena consultatio. T. 1. c. 659. B.
 An compromissi dies proferri possit ex conventionem. T. 4. c. 98. D.
 An compromissi secundi arbitri suscipere cogatur auditorium. Ibid. C.
 Compromissi dies an possit proferri. T. 5. c. 177. B. & c. 192. D.
 Compromissi forma servanda, aliis sententia nulla. T. 6. c. 964. D.
 Compromissi diem proferre potest arbitri per nuntium, vel per epistolam. T. 6. c. 22. D.
 Compromissi poena an semper peti possit, & quando committatur. T. 8. c. 350. E. & c. 351. A.
 Compromissi poena an peti possit, si arbitri compromissarius pecuniam certo die dare iusserit, & eo default, nec data pecunia, postea pecunia offeratur. T. 8. c. 350. D.
 Compromissio opponitur iudicium ordinarium. T. 6. c. 872. A.
 In compromissum facere quinquam videntur. T. 5. c. 183. D.
 In compromissis stipulatio strictius accipitur. T. 6. c. 22. D.
 An compromitti possit in formam. T. 3. c. 375. B.
 Comprivigni. T. 8. c. 211. A.
 Compulsor *et minoris*. T. 1. c. 530. B.
 Compulsor quo tempore mittatur post canonicarium missum. T. 10. c. 735. A.
 Computare aliud est, aliud compensare. T. 4. c. 123. B.
 Computatio ob errorem calculi retractari non potest. T. 2. c. 643. A.
 Computationis pretextu restaurari non potest res iudicata. T. 9. c. 1089. B.
 Conatus. Vide, Franciscus Conatus.
 Conatus saepe in iure ponitur. T. 9. c. 450. C.
 Concomerationes quae sunt. T. 9. c. 1174. A.
 Concomeratum balneum. Ibid. A.
 Concaput quid. T. 7. c. 612. A.
 Concedendi verbo quid intelligatur. T. 6. c. 1038. D.
 Concedere est verbum ambiguum. T. 10. c. 1096. D.
 Concedere aliud est, aliud donare,

aliud dare. Ibid. D.
 Quod conceditur benigne, non est trahendum ad consequentiam. T. 7. c. 567. E.
 Concepti pro natis habentur. T. 6. c. 427. C.
 Concepti, necdum nati, patri non proficiunt ad excusationem tutelae, vel aliorum munerum civilium. T. 6. c. 429. A. nihil etiam matri proficiunt. Ibid. B.
 Concepti post mortem testatoris an succedere possint. T. 7. c. 172. C.
 Concepti post mortem ejus, de cuius bonis quaeritur, an proprie sit cognatus. T. 10. c. 779. C. D.
 Conceptio atrocior est in calumniis, quam in dolum. T. 1. c. 788. B.
 Conceptionis ancillae fortitiae quid spectetur. T. 5. c. 726. D.
 Conceptus nulli sunt arbitri. T. 7. c. 119. E.
 Concessa, data, donata distinguuntur. T. 7. c. 1281. D.
 Concessio quomodo a donatione differat. T. 6. c. 1038. D.
 Concessio peculii finitur morte patris. T. 7. c. 1253. B.
 Concha inter potiora vasa numeratur. T. 1. c. 453. B.
 Concha maris poma. T. 3. c. 172. D.
 Conchyliorum varia genera, & nomina. T. 2. c. 794. E.
 Conchylio-leguli, & multi-leguli idem. T. 2. c. 795. D.
 Conchylio-legulo alterutro parente natus, deterioris parentis conditionem sequitur. T. 2. c. 797. A.
 Concilium Agathense adversus praesbyteros, qui ex redditibus Ecclesiae emant suo nomine. T. 6. c. 1041. B.
 Concilium Arelatense adversus claudens nuptias. T. 6. c. 1085. D.
 Concilium Lateranense. Tom. 6. c. 980. E.
 Concilium Pictaviense Clericos, qui armati incedunt, excommunicatione plectit. Vide, Clerici.
 Concilium Rhemensis de iis, quae a clericis post clericatum emptae sunt, Ecclesiae conservandis. T. 6. c. 1042. E. & c. 1041. A.
 Concilium succellionis habitum. T. 6. c. 974. A.
 Concilium Toletanum donatinnibus ab Episcopo sacris modum imponit. T. 6. c. 1039. E.
 Concilium Tridentinum irritat matrimonium contracta inter eos, qui ante adulterio se contaminaverunt. T. 6. c. 1101. D. E.
 Concilium Tridentinum de cognitione spirituali multa profert. T. 6. c. 1108. D.
 Concilium Turonense laicis prohibet, ne cum Clericis in choro fedant. T. 6. c. 957. A.
 Concilium Turonense de non scienda praebenda. T. 6. c. 998. A.
 Concilium abrogari potest a subsequenti Concilio. T. 6. c. 1008. E.

Concilium Episcopale quid. T. 6. c. 1001. B.
 Concilium Provinciale quid. T. 6. c. 1000. C. singulis annis convocandum. Ibid. C.
 Concilii Provincialis decreta a solo summo Pontifice remitti, vel relaxari possunt. Ibid. D.
 In Concilio Provinciali non solum vocandi Episcopi, sed etiam admittendi Canonici. T. 6. c. 1017. A. B.
 Concilia saepenumero habentur; ut praeterita constitutiones renoventur, live restaurantur. T. 6. c. 956. B.
 Conclusio, & decisio casus in ultima & notabili differentia mutui, & crediti. T. 5. c. 399. C.
 Conclusio vera non semper elicitur ex omnibus veris. T. 5. c. 1173. E.
 Concubina uxorem imitatur, ideo viceconjug appellatur. T. 2. c. 1065. E.
 Concubina matris familias honestatem non habet, nisi patroni concubina sit. T. 3. c. 70. A. & c. 118. B.
 Concubina non est scortum, nec adultera. T. 3. c. 118. C.
 Concubina ab uxore quomodo separatur. T. 1. c. 398. D.
 Concubina de ad uterum non accipitur iure mariti. T. 3. c. 148. B.
 Concubina ex ejus, cui benigne fecit, testamento capere an aliquid possit. T. 3. c. 118. E.
 Concubina non est iusta conjug, ut uxor, & conjug dicitur. T. 2. c. 1055. B.
 Concubina in bonis contubernalis capacietatem non habet. T. 2. c. 1065. B.
 Concubinatus est legitima conjunctio. T. 2. c. 341. A.
 Concubina non est uxor, sed tam imitatur. T. 4. c. 1185. A.
 Concubina quid differat ab uxore. Ibid. A.
 Favor conjugal potius est recipiendus quam inligandus. T. 4. c. 1334. C.
 Concubina uxorem imitatur. T. 4. c. 1308. A. haec ab uxore solo delectu separatur. Ibid. B. & quasi uxor est, sola animi destinatione separata. Ibid. B.
 Concubina ab uxore separatur solo delectu. T. 4. c. 1337. E.
 Concubina, & fornicaria in quo differunt. T. 4. c. 801. C. & leg.
 Concubina. Vide, Fornicaria.
 Concubina, & liberi naturales an in bonis esse intelligantur. T. 5. c. 777. B.
 Concubina olim iustam uxorem imitabatur. T. 6. c. 975. A.
 Concubina & dignitatis, & matris familias nomen non habet. T. 6. c. 599. B.
 Concubina an capere possit ex testamento concubini. T. 7. c. 1492. A.
 Concubina an retineat honestatem matris familias. Ibid. A.

Con;

Concubina legibus probata est. T. 7. c. 1491. D.
 Concubina in quo diffinit ab uxore. T. 8. c. 903. B.
 Concubina uxorem iustam imitatur. T. 9. c. 1420. A. & c. 1431. C.
 Concubina est nomen nonnullius dignitatis. T. 9. c. 555. A.
 Concubina, qua est vice uxoris, potest accipere lege Julia de adulterio. T. 9. c. 917. C.
 Concubina uxorem imitatur. T. 9. c. 434. B. & c. 551. B. C. & c. 1431. C.
 Concubina & uxor in quo differunt. T. 9. c. 551. B.
 Concubina dicitur semimatrimumium. T. 9. c. 555. A.
 Concubina an possit capere ex testamentato concubini. T. 10. c. 483. B.
 Concubinae, & amicae differentia. T. 8. c. 595. B.
 Concubine cur donare licet, non uxori. T. 9. c. 535. D.
 Concubine nomen est bonestum, & legitimum, non fornicaria nomen. Ibid. D.
 Concubine nomen non est infame, & turpe, imò bonestum, & legitimum. T. 9. c. 551. C.
 Concubinae an possit donari. T. 10. c. 1151. A.
 Concubinae unam, non plures habere licet. T. 1. c. 1051. B.
 In concubinam donatio collata an possit fiat irrita, si concubinae uxor ducatur. T. 4. c. 1334. C.
 Concubinae ex sola animi destinatione eliminari oportet. T. 6. c. 599. A.
 Cum concubina stuprum non committitur. T. 4. c. 1185. B. & T. 9. c. 1420. A. hoc ex iure civili intelligitur de cubile, qui habet concubinam. Ibid. c. 1420. B.
 Cum concubina an sit matrimonium. T. 10. c. 481. E.
 Concubine quomodo fiunt uxores veræ. T. 3. c. 1051. C. D.
 Concubinae quæ. T. 8. c. 595. A. B.
 Concubinis olim donare in infinitum licebat. T. 2. c. 1055. A.
 In concubinis questio dotis locum non habet, nec divortii, nec rerum amotarum. T. 9. c. 551. B.
 De concubinis. Ibid. B. & seq.
 In concubinis vindicatur adulterium. T. 9. c. 1431. C.
 Concubinus cum stupro pugnat, & nulla lege vindicatur. T. 3. c. 118. D.
 Concubinus quibuscumque mulieribus esse possit, & quibus non. Ibid. D. E.
 Concubinus hodie non legitime conjunctioni, sed fornicationi deputatur. T. 3. c. 119. A.
 Concubinus matrimonium imitatur. T. 1. c. 788. E.
 Concubinus non est iusta conjunctio, ut matrimonium. T. 1. c. 1066. B.
 Concubinus abolitio. Tom. 1. c. 1051. B.

Concubinus non est matrimonium, sed imitatio matrimonii. T. 4. c. 1180. A.
 Concubinus est legitima conjunctio. T. 1. c. 345. A.
 Concubinus nuptias imitatur, & honesta, & legitima olim fuit res. T. 5. c. 1170. D.
 Concubinus erat olim legitima conjunctio. T. 4. c. 599. B.
 Concubinus species dicitur matrimonii. Ibid. B.
 Concubinus an sit cum ea, cum qui non est concubium. T. 7. c. 1491. B.
 Concubinus pugnat cum stupro. T. 7. c. 1491. E.
 Concubinus est semimatrimumium. T. 9. c. 917. B.
 Concubinus ex quibus causis interdicitur. T. 9. c. 551. B.
 Concubinus est legitima conjunctio. T. 9. c. 917. B.
 Concubinus damnatur. T. 9. c. 551. A.
 Concubinus legitimus quis dicitur. T. 9. c. 1410. A. B.
 Concubinus inaequale, sive impas conjugium dicitur. T. 9. c. 924. C.
 Concubinus fuisse permissus. T. 9. c. 450. E.
 Concubinus est species matrimonii. T. 9. c. 434. B.
 Concubinus fornicationi deputatur. T. 10. c. 483. C.
 Concubinus olim permissus legibus. T. 10. c. 882. A.
 In concubinato est vitium aliquod, & liberi ex eo suscepti degeneres sunt. T. 2. c. 1064. B. C.
 Concubinato nati liberi non sunt iustitiae in potestate patris. Ibid. B.
 Concubinato utuntur hodie Pyrenæi, & quædam nationes. T. 9. c. 917. B.
 Concursatores reip. sunt collegæ. T. 6. c. 10. D. eorum commune est periculum, commune officium. Ibid. D.
 Concussio quid. T. 9. c. 235. D. & c. 259. D.
 Concussionis definitio, & ejusdem actio. T. 1. c. 868. D.
 Concussio est perterrescere. T. 9. c. 235. D.
 Concussione qui potest, an idem absolvendi quoque potestatem habeat. T. 5. c. 109. D. E.
 Concussione qui potest, idem etiam absolvere. T. 8. c. 680. B.
 Concussione debet iudex in certam quantitatem, condemnationem facere taxatæ quantitatis, etiam si sit incerta petitio actionis. T. 9. c. 1092. E. & c. 1073. A. & seq.
 Concussari qui possit, & qui minui. T. 5. c. 113. B.
 Concussari, priusquam olim penas darent, duos menses erat in vinculis. T. 10. c. 514. E.
 Concussariis quæ tempora dantur ad solutionem. T. 9. c. 1092. B. & seq.
 De condemnatione una sententia. T. 9. c. 1097. A.

De pluribus condemnatione una sententia. Ibid. A. & c. 1100. B.
 Condemnatio ex contumacia an ius appellandi sit. T. 4. c. 875. C.
 Condemnatus dicitur, qui iure condemnatus est. T. 1. c. 1350. A.
 Condemnatus ex contumacia an possit appellare. T. 7. c. 160. B.
 Condemnatus absenti non potest ex integro causam agere. T. 7. c. 111. C.
 Condemnatio semper certa. T. 1. c. 1213. B.
 Condemnatio iudicis conventio congruens est exsequenda, & cur. T. 4. c. 838. C.
 Condemnatio utrum sequi debeat confessionem, etiam in iure faciam. T. 4. c. 837. C. D. unde oritur actio iudicati. Ibid. D.
 Condemnatio qualis in actione de dolo sequatur. T. 5. c. 149. B.
 Condemnatio, quæ in actione Quod metus causæ legatur. Ibid. B.
 Condemnatio, & restitutio ex æquo & bono in quibus rebus potest summi accideri. T. 5. c. 161. E. & c. 161. A.
 Condemnatio maioris pecunie sit, si per promissorem fletieris, quominus pecunia Romæ, aut alio certi loco siliveretur. T. 5. c. 402. E.
 Condemnatio communis, quæ in totum corrigitur, necesse est, ut taceant & quiescenti profit. T. 5. c. 454. A.
 Condemnatio, vel absolutio judicialis non in procuratorem, sed in dominum datur. T. 5. c. 478. A.
 Condemnatio ejus, quod præstari possit an fiat. T. 5. c. 1121. B. C.
 Condemnatio expensarum. T. 9. c. 138. C. & seq.
 Condemnatio, quæ ex causa publici iudicii defunctum tenet, an etiam tenet heredem. T. 10. c. 955. C. D.
 Condemnatione possessoris sequenti post litem contestatam, in quod tempus usucapio æstimetur. T. 5. c. 747. A.
 Concedendi electionem an habeat debitor, qui in disjunctivis utrumque solvit. Vide, Electio. T. 9. c. 637. D.
 Condicti obliat exceptio præjudicialis. T. 1. c. 1526. A.
 Condictio præiudicialis est de iure. T. 1. c. 1526. A.
 Condicere nemo potest rem suam, nisi furi, & cur. T. 4. c. 195. C. & T. 7. c. 638. C.
 Condicere rem quid. T. 7. c. 633. A.
 Condicere rem suam quo casu quia possit. T. 7. c. 638. D. & a quo. Ibid. D.
 Condicti an possit eis directio, qui in fideiussariis, vel exercitoria actione tenentur. T. 1. c. 259. A.
 Condicti alii potest, quod sine causa ad eum pervenit, vel iniusta causa, vel etiam quod recte ad insolentem causam. T. 4. c. 10. D.
 Condicti an possit ex causa iudicati solutum. T. 5. c. 904. E.

Condicti non posse solum ex causa iudicati. T. 9. c. 120. C.
 Condictio nemo rem suam. T. 1. c. 759. A.
 Condictus possessio incerti, & cur. T. 7. c. 650. E. & c. 651. A.
 Condictio, & modus differunt. T. 1. c. 652. C.
 Condictio possibilib, & impossibilis. T. 1. c. 1084. D. E.
 Condictio viduitatis remitti solebat, non item hodie. T. 2. c. 413. C. & seq.
 Condictio, & dies incertus differunt. T. 3. c. 111. A.
 Condictio falli non permittitur legatum. T. 2. c. 418. E.
 Condictio semel defecta postea impletur frustra. T. 3. c. 388. E.
 Condictio, quæ ejus culpa deficit, cuius persona implenda est, pro impleta habetur. T. 1. c. 1175. D.
 Condictio, cui debitor est impedimento, pro impleta habetur. Ibid. D.
 Condictio ubi legatarii morte deficit ante apertas tabulas, si locus est. Ibid. C.
 Condictio, cui alius est impedimento, pro impleta non habetur. Ibid. D.
 Condictio impossibilis non vitiat institutionem, auctore vitiat. Tom. 1. c. 1169. D.
 Condictio ipem facit. T. 1. c. 1203. E.
 Condictio mixta. T. 3. c. 390. D.
 Condictio impossibilis stipulationem an vitiet. T. 1. c. 203. D.
 Condictio diffinitur quantum distat ab impossibili. T. 3. c. 633. E.
 Condictio quibus modis, & quibus rebus remittitur. T. 3. c. 634. A.
 Condictio heredis instituti an codicillis adici possit. T. 1. c. 148. C.
 Condictio impossibilis, vel quæ pro impossibili habetur, cur pro non scripta habeatur. T. 1. c. 111. D. E.
 Condictio institutionis ut vera sit, exigimus; demonstratio ut vera sit, necesse non est. T. 7. c. 942. D.
 Conditio exigitur scientia. T. 1. c. 1256. A.
 Conditio nem infertam institutioni heres scire debet. Ibid. C.
 Conditio nem voluntas facit, non sermo. T. 3. c. 410. D.
 De condicione calthatus consultatio. T. 1. c. 689. D.
 Cum condicione legatum relictum ut valeat. T. 7. c. 1088. D. E. & c. 1089. A. & seq.
 Sub condicione mutuum contrahi potest. T. 7. c. 647. D.
 Conditio nem promissæ, & non promissæ. T. 1. c. 590. D.
 Conditio nem, quæ in præsent, vel præteritum tempus feruntur, statim obligationem perimunt, aut omnimodo non differunt. T. 1. c. 1218. D.
 Conditio nem prædiorum, quas sola

domini solis voluntas, non veritas. T. 2. c. 1218. A.
 Conditio nem contra leges, decreta Principum, vel bonos mores nulli sunt momenti. T. 1. c. 418. D.
 Conditio nem si in eventum sunt collata, an omnium eventus expectandus sit. T. 7. c. 947. D.
 Conditio nem duo genera. T. 1. c. 418. B.
 Conditio certi quid. T. 5. c. 399. D.
 Conditio quid. T. 1. c. 757. D.
 Conditio crediti, & indebiti. Ibid. D.
 Conditio ex mutuo. T. 1. c. 758. D.
 Conditio indebiti generalis est. T. 2. c. 203. B.
 Conditio ex lege. T. 1. c. 761. E.
 Conditio rerum furtivarum alia est, alia rerum amotarum. T. 1. c. 786. D.
 Conditio triticaria unde nomen sumptit. T. 1. c. 1261. D.
 Conditio incerti ex causa furtiva etiam non domino datur. T. 2. c. 205. C.
 Conditio ex causa furtiva actioni in factum ex causa doli similis. T. 3. c. 385. B.
 Conditio ex numeratione, mutuo, consumptione, ac de bene dispensis. T. 1. c. 1439. B.
 Conditio ex consumptione quando, & quoties datur. T. 3. c. 418. D. E.
 Conditio ex errore proprio nascitur. Ibid. E.
 Conditio certi est stricta, conditio triticaria est arbitraria. T. 1. c. 1280. C.
 Conditio incerti datur ex contrariis incertis. T. 1. c. 774. C.
 Conditio crediti, vel debiti, alia est ex numeratione, alia ex consumptione. T. 1. c. 91. B.
 Conditio non domino datur, nisi ex causa furtiva. T. 1. c. 761. B.
 Conditio triticaria, & conditio certi, quo pacto differant. T. 1. c. 762. A.
 Conditio arbitraria. Ibid. D.
 Conditio furtiva. T. 1. c. 761. B.
 Conditio est actio stricta. T. 4. c. 889. A.
 Conditio directæ cui datur. T. 4. c. 699. A.
 Conditio furtiva datur creditori adversus debitorem. T. 4. c. 251. D. E. hæc est duplex. Ibid. E. & cui datur. Ibid. E. & c. 332. A.
 Conditio furtiva est tantum de re nostra, & datur domino in non dominum. T. 4. c. 339. D.
 Conditio furtiva melior est, quam negotiorum gestorum, & quare. T. 4. c. 340. A.
 Conditio furtiva soli domino competit iure dominii, actio vero furti iure possessionis. Ibid. C. furtum sit solius possessionis. Ibid. D.
 Conditio furtiva tribus modis tollitur. T. 4. c. 240. E.
 Conditio indebiti quid est. T. 4. c. 699. A.
 Conditio indebiti datur tantum

ignorantibus, & errantibus non scientibus. T. 4. c. 42. C. & c. 172. C. datur etiam improvidis. Ibid. c. 172. C.
 Conditio quid est. Tom. 4. c. 272. B. C.
 Conditio indebiti æquo, & bono est introducta non lege aliqua. T. 4. c. 165. E.
 Conditio indebiti tantum perperam solvendi paratur. T. 4. c. 127. E.
 Conditio indebiti an ei competat, qui debitum solvit per ignorantiam iuris. T. 4. c. 105. C. D.
 Conditio indebiti pupillo competit, cuius nomine tutor indebitum solvit. T. 4. c. 926. E.
 Conditio indebiti. Vide, Indebitum.
 Conditio, quæ repetitur, est condictio incerti. T. 4. c. 548. A.
 Conditio extero datur ob causam, causi non sequitur, non autem vindictio. T. 4. c. 269. D.
 Conditio tantum erranti datur, non donanti. T. 4. c. 257. D.
 Conditio ob rem dati de re, quæ nostra fuit, non est, ut & condictio indebiti; hæc datur domino in non dominum. T. 4. c. 139. D.
 Conditio utilis cui competit. T. 4. c. 699. A.
 Conditio certi unde nascitur. T. 5. c. 390. B.
 Conditio triticaria cur res omnes continet præter pecuniam numeratam. T. 5. c. 409. B.
 Conditio certi cui, & ad quid datur. T. 5. c. 457. A.
 Conditio indebiti adversus creditorem non datur fideiussori, si indebitum solvitur. T. 5. c. 477. C.
 Conditio furtiva cuiusnam competit. T. 5. c. 389. B.
 Conditio furtiva cui datur. T. 5. c. 1033. A.
 Conditio indebiti cuiusnam datur. T. 5. c. 1089. D.
 Conditio competit non adversus dominum, qui ratam solutionem non fecit, sed adversus procuratorem. T. 6. c. 384. D.
 Conditio creditæ pecuniæ duplex. T. 6. c. 81. A.
 Conditio furtiva soli domino competit, cui furtum factum est. T. 6. c. 141. A.
 Conditio indebiti quando non datur in eum, cui indebita pecunia soluta est. T. 6. c. 375. C.
 Conditio indebiti propter ratihabitionem quando competit. T. 6. c. 17. B.
 Conditio indebiti solvi datur ei, quem solutio non liberavit, non etiam ei, quem solutio liberavit. T. 6. c. 375. A.
 Conditio ex mutuo dicebatur olim condictio de bene dispensis. Vide, Conditio ex mutuo.
 Conditio ob rem dati, re non sequitur, heredi datur in liberum. T. 6. c. 55. E.
 Conditio propria est appellatio

- actionis ex mutuo. T. 7. c. 623. E.
- Conditio ut definitur a Grecis. T. 7. c. 624. A.
- Conditio acquiritur iuriso ex consumptione boni fide facta. T. 7. c. 625. E.
- Conditio de bene deponsis est naturalis. T. 7. c. 654. E.
- Conditio de rebus creditis est civilis. Ibid. B.
- Conditio triticaria. T. 7. c. 622. C. est arbitraria. Ibid. C.
- Conditio certi competit, si certum ex stipulatione promissum sit. T. 7. c. 647. B.
- Conditio est rerum amotarum effectio. T. 7. c. 639. C.
- An conditio pecunie depositæ competit. Ibid. E.
- Conditio furtiva, quæ datur in heredem in solidum, non tollit actionem furtivam. T. 8. c. 685. D.
- Conditio de bene deponsis. T. 7. c. 624. A. bene deponsis quid. Ibid. A.
- Quibus datur conditio de bene deponsis. Ibid. D.
- Conditio certi. T. 7. c. 622. C.
- Conditio ex mutuo species est actionis si certum petatur. T. 7. c. 645. E.
- Conditio alia est certi, alia incerti. T. 7. c. 622. E.
- Conditio indebiti ex promutuo est. T. 7. c. 628. B.
- Conditio ob rem dati est ex promutuo. Ibid. B.
- Conditio triticaria initio stricta est, exuta iudicii arbitraria, & cur. T. 7. c. 683. C.
- Conditio certi, siue si certum petatur actio quam late patet. T. 7. c. 649. B.
- Conditio certi quid sit. T. 7. c. 404. A.
- Conditio incerti quid sit. T. 7. c. 404. A.
- Conditio indebiti soluti est conditio certi, at indebiti promissio est conditio incerti. T. 7. c. 879. D.
- Conditio indebiti an ignoranti, vel scienti datur. Tom. 7. c. 896. B.
- Conditio ob rem dati, quando, & in quem competit. T. 7. c. 836. A. & seq.
- Conditio ob rem dati, re non sequenti, quando, & cui competit. T. 7. c. 839. A. B.
- Conditio omnis est certi, & incerti. T. 7. c. 404. A.
- Conditio pecunie datæ ob rem, re non sequenti, quando, & in quem competit. T. 7. c. 836. C.
- Conditio sine causa quando competit. T. 7. c. 847. D.
- Conditio unde nascitur. Tom. 8. c. 1047. E.
- Conditio triticaria ad quæ se extendat. T. 8. c. 1048. A.
- Conditio quid sit propriè. Tom. 8. c. 904. C.
- Conditio furtiva, quæ datur in heredem in solidum, non tollit actionem furtivam. T. 8. c. 685. D.
- Conditio furtiva, an datur in patrem, vel patrum. T. 8. c. 309. E.
- Conditio furtiva, & conditio rerum amotarum, an sint lamosa. Ibid. D.
- Conditio furtiva non est penalis, & ideo heredi, & in heredem datur, & est perpetua. T. 9. c. 237. B.
- Conditio indebiti quando deneganda possessori hereditatis. T. 9. c. 169. A.
- Conditio indebiti non est adversus eum, qui suum recipit, licet, qui solvit, id non debeant. T. 9. c. 168. A.
- Conditio ob rem dati re non sequenti. T. 9. c. 404. E.
- Conditio rerum amotarum non est lamosa, sicut nec conditio rerum furtivarum. T. 9. c. 147. E.
- Nulla conditio est lamosa, licet pendat ex causa lamosa. Ibid. E.
- Conditio dati. T. 9. c. 229. A. & seq.
- Conditio, quæ nascitur ex re, id est, mutui datione, an etiam nascitur ex syngrapha, aut chirographo. T. 9. c. 214. D.
- Conditio rerum amotarum quæ. T. 9. c. 145. C.
- Conditio indebiti a possessore hereditatis, qui reputat, quod suo nomine solvit creditoribus herediariis, adenda petitori hereditatis. T. 9. c. 167. E. & c. 168. A. & seq.
- Conditio si certum petatur de suffragio. T. 9. c. 215. C.
- Conditio ex stipulatione. Tom. 9. c. 237. D.
- Conditio ex pacto legitimo. Ibid. D.
- Conditio possessionis est incerti. T. 9. c. 259. B.
- Conditio certi, & incerti. Ibid. B.
- Conditio ob rem datam, quando, & cui competit. Tom. 9. c. 211. D. E.
- Conditio ob turpem causam. T. 9. c. 234. D.
- Conditio ob rem dati, quando locum habet. T. 9. c. 229. & seq.
- Conditio ob turpem causam non datur, nisi solus accipientis turpitudine versetur. T. 9. c. 234. E.
- Conditio ex lege, quæ datur adversus donatorem, ut impleat donationem. T. 9. c. 71. D.
- Conditio sine causa. T. 9. c. 230. C. & c. 231. C.
- Conditio ob causam dati, quandoque locum habet in contractibus nominatis. Ibid. c. 231. C.
- Conditio quando cessat. T. 9. c. 221. A.
- Conditio ex penitentia. T. 9. c. 239. E.
- Conditio furtiva fructuum nomine. T. 9. c. 239. B.
- Conditio ex cessatione. T. 9. c. 229. E.
- Conditio ob eam dati. T. 9. c. 229. A. & seq.
- Conditio est actio præscriptis verbis. T. 9. c. 530. C.
- Conditio ex lege Julie. T. 9. c. 237. E.
- Conditio ex Senatus Consulto. Ibid. E.
- Conditio quæ sit ex lege antiqua. Ibid. E.
- Conditio soluti ex iniusta causa. T. 9. c. 238. D.
- Conditio ob causam dati. T. 9. c. 229. A. & seq.
- Conditio soluti ex iniusta causa, vel sine causa, quando competit. T. 9. c. 238. D.
- Conditio datur errentibus, & igno- rantibus. T. 9. c. 227. A.
- Conditio incerti. T. 9. c. 232. E.
- Conditio ex iniusta causa, vel ob causam iniustam, quæ est. T. 9. c. 238. C.
- Conditio ob rem dati cessat causa non sequenti in conditione impos- sibili. T. 9. c. 233. B. conditio habetur pro non scripta. Ibid. B.
- Conditio ob turpem causam quando locum habeat. Tom. 9. c. 234. E.
- Conditio ex lege an sit actio gene- ralis, vel specialis. T. 10. c. 149. D.
- Datur tantum ex obligatione, quam lex introduxit nova. Ibid. D.
- Conditio triticaria an sit actio ge- neralis, vel specialis. Ibid. D.
- Conditio triticaria concurrere pos- set cum conditionibus omnibus, & cum interdictis. Unde vi. Ibid. E. & c. 150. A.
- Conditio ex lege nova concurre- re potest cum veteri actione, si qua eadem de re fuerit. Ibid. A.
- Conditio certi ex quibus causis competit. Ibid. A.
- Conditio certi, vel incerti non competit, ubi deficit actio spe- cialis. Ibid. B.
- Conditio triticaria an arbitraria actionibus annumeretur. T. 10. c. 253. A.
- Conditio triticaria in ed incerta, omnia pertinet. Ibid. C. an ad usuras. Ibid. D.
- Conditio certi an sit generalis. T. 10. c. 164. C.
- Conditio ex lege Julia an sit actio, de qua agitur in l. hæc actio, fol. matr. T. 10. c. 218. C.
- Conditio indebiti est ex bono, & æquo, non ex contractu, non ex stricto iure. T. 10. c. 422. C. non datur, nisi quatenus qui accepit, laqueus est locupletior. Ibid. C.
- Conditio furtive rem persequitur non penam. T. 10. c. 425. B.
- Conditio certi certum tantum con- dicit. T. 10. c. 426. A. conditio triticaria etiam incertum. Ibid. A.
- Conditio ex enumeratione, & ex consumptione. Tom. 10. c. 476. A.

Conditio concurrat cum actionibus
mandati & negotiorum gestorum.
T. 10. c. 520. C.

Conditio fustiva soli domino datur.
T. 10. c. 630. D.

Conditio furtiva an sit uxoris. T.
10. c. 634. A.

Conditio indebiti non competit ei,
qui integram quantitatem solvit.
T. 10. c. 646. A.

Conditio ubi est, an semper cesset
vindictio. T. 10. c. 719. C.

Conditio certi indebiti semper datur
ei, qui erat tutus exceptione
doli mali. T. 10. c. 756. A.

Conditio certi est conditio solutio-
nis, & conditio incerti est
conditio obligationis. Ibid. A.

Conditio indebiti dicitur esse quasi
ex contractu. T. 10. c. 953. D.

Conditio indebiti de quibus datur,
Ibid. D. & seq.

Conditio indebiti quibus datur.
T. 10. c. 954. A.

Conditio indebiti multas conditio-
num species complexus. Ibid.
D. quibus casibus cessat, Ibid.
c. 955. B. C.

Conditio fustiva odio lurum est
comparata. T. 10. c. 956. C.

Conditio formula. T. 1. c. 758.
D.

Conditio indebiti, & crediti
pecuniam eadem est ratio; sic mu-
tui, & promutui. T. 4. c. 927.
B.

Conditio indebiti, & petitionis heredita-
tis differentia. T. 4. c. 889. A.

Conditio certi, & conditio indebiti
triticarum differentia. T. 3. c. 400.
B.

Conditio certi, & incerti di-
stinctio, quoniam sit. T. 3. c.
457. A.

Conditio certi formulae quae,
T. 7. c. 632. E.

Conditio matris est obligatio. T.
7. c. 649. B.

Quod ex conditio indebiti causa debetur,
si perest post mortem, aut cul-
pam commissam a debitore, de
bitore perit. T. 7. c. 640. E. &
c. 641. A.

Conditio scutum amotarum, &
binorum raptorum, & pecorum
abacturum eadem est ratio. T.
10. c. 423. B.

Conditio tempus retrotrahitur
ad tempus contractus. T. 10. c.
658. A.

Conditio locus est ex omnibus
causis, quae iure non effectum ha-
buerunt, sicut per errorem solu-
tione. T. 4. c. 40. B.

Conditio furtivae compensationis
opponi potest. Tom. 4. c. 1351.
B.

Conditio obstat praesumptio trans-
actionis. T. 9. c. 127. B.

Conditio ex singulis opponi
potest exceptio non numerata
pecunia. T. 9. c. 124. D.

Conditio ob rem dati locum esse,
si sit expressa conditio, vel si cer-

tè habeatur pro expressa, nec le-
quatur. T. 9. c. 133. E. & c. 134.
A.

Conditio sine causa, & iniusta
causa, quando sit locus. T. 10.
c. 957. E.

Conditio triticariam ex omni
causa dari. T. 1. c. 1280. C. &
seq.

Conditio indebiti parit etiam
ambigua exceptio: & summa-
tione, idell, aequitatis ratione,
quia parere conditio est con-
ditione indebiti reperi. T. 4. c.
168. E.

In conditio furtivam quid vo-
nit. T. 4. c. 334. A.

Conditio indebiti tollit more
putgatio. T. 4. c. 247. E.

Per conditio pecuniam qui pe-
tit, a Pratore compelli ad acci-
piendam partem oblatam, & re-
liquam duntaxat partem pecu-
niae persequi. T. 7. c. 679. B.

Conditio certi esse generalem,
& cur. T. 7. c. 650. C.

In conditio indebiti triticariam non
venire res omnes. Ibid. D.

Conditio certi non tantum ex
contractu, sed ex aliis etiam
causis dari. T. 7. c. 649. B. &
seq.

Conditio ex consumptione pecu-
niae quasi mutuae homines sa-
ne mentia ignorantes acquirunt.
T. 8. c. 351. E.

Conditio an si habet, qui sol-
vit, quod non ipse, sed alius de-
bet. T. 9. c. 223. A.

Conditio indebiti mibi dari
adversus te, non tantum si tibi
solvero, sed etiam si promisero
creditori tuo, te delegante. T. 9.
c. 221. E.

Per conditio non ob rem dati, re-
non sequitur, exit repetitio. T. 9.
c. 230. C.

Conditio indebiti nullo casu
habet malae fidei possessores. T. 9.
c. 169. B.

Conditio non tantum ob rem
dati, sed etiam ob rem promissi
esse te non sequitur. T. 9. c. 232.

Conditio indebiti dari debi-
tanti, atque ignoranti. T. 9. c.
227. B.

Conditio esse legatorum, seu
fideicommissorum per errorem
solutorum, vel perperam. T. 9.
c. 225. C. D.

Conditio furtivam interdum
dici actionem fusti. T. 9. c. 237.
B.

Conditio indebiti excludit pie-
tatis causa. T. 10. c. 889. C.

Conditio inter furtivam, &
alias conditio differentia. T.
10. c. 957. A.

De conditio ex promutuo. T. 3.
c. 214. C. D.

Conditio certi quae veniunt. T.
1. c. 1280. E.

De conditio indebiti, & unde
nascatur. T. 7. c. 473. B.

Conditio indebiti agens probare
debet, indebitum pecuniam fuisse.
T. 6. c. 1036. A.

Conditio furtiva, non fusi tan-
tum, sed etiam creptori, qui
actione vi bonorum raptorum
teneatur, condici potest, quod rap-
tur. T. 6. c. 142. A.

De conditio certi, & incerti.
T. 6. c. 166. D.

De conditio fructuum. T. 7. c.
473. B.

De conditio indebiti. Ibid. B.

Conditio triticaria quae res petun-
sur. T. 7. c. 681. C.

Conditio si certum petatur, quae
res petantur. Ibid. D.

In conditio certi rem suam nemo
condicit. T. 7. c. 650. E. in con-
ditione incerti condicit. Ibid.
E.

Conditio, qui propter tententur,
T. 7. c. 638. E.

Conditio quid est sem condicere.
T. 7. c. 613. A.

De conditio si certum petatur;
T. 7. c. 681. C. & seq.

De conditio triticaria. Ibid. C.
& seq.

De conditio certi, & conditio-
ne incerti. T. 7. c. 650. A. B.

Conditio eum teneri, qui mor-
tuam sumptis pecuniam suo, vel
alieno nomine. T. 9. c. 225. A.
& seq.

De conditio ex lege sine causa;
vel iniusta causa. T. 9. c. 237.
C. & seq.

De conditio furtiva. Tom. 9. c.
236. C. & seq. quando datur haec
conditio. Ibid. D.

In conditio indebiti incumbere
adverbi onus probandi, indebitum
fuisse. T. 9. c. 221. C.

De conditio indebiti. T. 9. c.
218. A. seq.

Conditio proprie sunt naturales,
& juris gentium. T. 1. c. 954. A.

Conditio naturales quatuor. T.
1. c. 1161. A.

Conditio contra legem, & bonos
mores nullius sunt momenti. T.
1. c. 418. D.

Conditio in iure conditio
actiones dicuntur. T. 6. c. 104.
C.

Conditio quae actionem mutui
imitatur. T. 7. c. 624. A.

Conditio concurrere cum actione
bonae fidei. T. 7. c. 428.
A.

Conditio ex lege cur sic dicun-
tur. T. 9. c. 237. C. D.

Conditio, & denunciationes fa-
llemet futura litis hodie non sunt
in usu, nec tempora, quae post
denunciationes utrique parti debent
sur ad causam agendam. T. 9. c.
1743. E.

Conditio resum non iteratur,
ne bis eandem rem petatur. T.
9. c. 237. B.

Conditio, quae ex infirmitate in
duplum crescit. T. 9. c. 221. C.

Con;

Conditiones ex iniusta causa, vel sine causa cur dantur. T. 9. c. 438. C. D.
 Conditiones, seu denunciationse sublatæ sunt. T. 9. c. 1193. B.
 Conditiones ex lege. T. 10. c. 957. B. & seq.
 Conditionum quæ conditio sit. T. 7. c. 194. A.
 Conditionum aliquæ an irrogant damnato infamiam. T. 8. c. 369. D.
 Conditionum appellatio unde proficiscatur. T. 8. c. 353. D. quid eo nomine significabatur. Ibid. D.
 In conditionibus certi periculum incurrit plus petitionis. T. 1. c. 1280. D.
 Condictus actio ex lege. T. 6. c. 104. C.
 Condicta, & exacta a reliquis colorum separantur. T. 4. c. 112. E.
 Conditio quid. T. 1. c. 398. C.
 Conditio impossibilis in testamentis pro non scripta habetur. T. 1. c. 1084. E.
 Conditio in futurum, demonstratio in præsentem tempus convertitur. T. 3. c. 53. D.
 Conditio instituta data, substituto data non videtur. T. 1. c. 1267. A.
 Conditio legati quid. T. 1. c. 812. C.
 Conditio optionis in offerendis rebus quartæ partis, vel dodrantis. T. 1. c. 151. B.
 Conditio quando est vera, aut falsa. T. 4. c. 1426. C.
 Conditio liberorum hodie par est. T. 4. c. 143. D.
 Conditio potestativa quæ est. Ibid. D.
 Conditio casualis quæ est. Ibid. E.
 Conditio mixta quæ est. Ibid. E.
 Conditio, & mora in quo differunt. T. 4. c. 805. C.
 Conditio feminarum deterior est, quam masculorum. T. 4. c. 792. D.
 Conditio tacita non est conditio. T. 4. c. 993. A.
 Conditio nascendi infamem non facit, sed ratio tantum vitæ, & insinuat turpis, & nocens. Tom. 4. c. 860. A.
 Conditio domini per servum deterior fieri non debet. T. 4. c. 937. A.
 Conditio foeminarum in quibus causis videtur melior esse. T. 4. c. 792. E.
 Conditus, quæ probationem in iungit, non est in nostra potestate. T. 4. c. 81. B.
 Conditio quid est. T. 4. c. 458. A. & c. 459. A. eventus est, qui casu contingit. Ibid. c. 458. A.
 Conditio secundum Bartolum quæ est. Ibid. B.
 Conditio semel defecta non resumitur. T. 4. c. 493. E.
 Conditio retardat usum servitutis,

aut finit, modus verò non retardat. T. 4. c. 142. D.
 Conditio inexplicabilis est, quæ existere non potest. T. 4. c. 62. C.
 Conditio iniqua alteri per alterum inferri non potest. T. 4. c. 18. C.
 Conditio matris in servitute spectari debet, non patris. T. 4. c. 1382. A. mater nunquam potest esse incerta. Ibid. A.
 Conditio hodie non in omnibus retrahitur. T. 4. c. 650. E.
 Conditio tacita non efficit legatum conditionale. T. 4. c. 500. E.
 Conditio est dies incertus, qui existere potest, vel non. T. 4. c. 805. B. nec pollulatur inscriptione libelli. Ibid. c. 819. C.
 Conditio est dies incerta. T. 4. c. 710. B. & dies incerta est conditio, aut conditio in iustis. Ibid. B.
 Conditio est dies incertus. T. 4. c. 672. B. & c. 805. B.
 Conditio ejus, qui litem contestatus est, deterior non fit, quod litem contestatus sit, sed plerumque melior. T. 4. c. 888. A.
 Conditio emptoris melior est, quam tertii creditoris. T. 4. c. 952. A.
 Conditio fideicommissi, quæ semel existit, nunquam resumitur. T. 4. c. 1147. B.
 Conditio impossibilis in legatis, & fideicommissis pro non scripta habetur. T. 4. c. 1200. A.
 Conditio impossibilis ipso iure impleta videtur. Ibid. A.
 Conditio legati semel defecta, vel impleta nunquam resumitur. T. 4. c. 1191. D.
 Conditio non eadem est calumniatoris, & intelligatoris. T. 4. c. 841. C.
 Conditio possessoris melior est, quam non possessoris. T. 4. c. 1075. D.
 Conditio potestatem obtinet, cum in futurum convertitur. Tom. 4. c. 1426. A. B.
 Conditio quid est. Ibid. B.
 Conditio quando pro impleta habetur secundum jus commune. T. 4. c. 1211. E. & quando non. Ibid. c. 1253. C.
 Conditio, quæ publice utilitati repugnat, resumitur lege Julia, quæ Miscella dicitur. T. 4. c. 1446. C.
 Conditio semel defecta non resumitur. T. 4. c. 1169. E.
 Conditio si sine liberis decessitoris, de quibus liberis est intelligenda. T. 4. c. 1086. E.
 Conditio suspendit obligationem, & petitionem, mora non suspendit. T. 4. c. 1445. C.
 Conditio transmissio impeditur, mora non est. Ibid. C.
 Conditio delationi impeditur est, mora non obstat ei, vel cessio legati. Ibid. C.

Conditio Magistratum urbanorum an melior sit conditione Praefidis Provinciarum. T. 5. c. 19. D.
 Conditio procuratoris non debet durior fieri, quam est domini. T. 5. c. 107. C.
 Conditio mutui, & juxta hoc est, ut idem genus, non aliud reddatur. T. 5. c. 394. E.
 Conditio promissioni inest, si dotis de jure dotium. T. 5. c. 398. D.
 Conditio tenentis in pari causa melior est. T. 5. c. 478. B.
 Conditio ancillæ furtivæ an spectetur. T. 5. c. 727. B.
 Conditio personæ, quæ crimen ad se misit, augeat, & minuat poenam. T. 5. c. 753. A.
 Conditio quando in testamentis dari, & scribi dicitur. T. 5. c. 752. D. E.
 Conditio potestativa. T. 5. c. 859. E.
 Conditio quandam impleta dicitur. T. 5. c. 851. A.
 Conditio turpis an intelligatur in nostra esse potestate. T. 5. c. 632. B.
 Conditio matrimonii an doti semper interit. T. 5. c. 552. D.
 Conditio eadem iudicii ad exhibendum an sequi debeat heredem. T. 5. c. 383. A.
 Conditio institutionis quatuorplex. T. 5. c. 1056. B.
 Conditio quando obligationem ipso iure non resolvit. T. 5. c. 850. C.
 Conditio dotis mulieris melior, an verò deterior fieri possit. T. 5. c. 554. A.
 Conditio quæ quuncumque tempore impleri potest. T. 6. c. 489. E.
 Conditio institutionis. T. 6. c. 153. D. & c. 197. B. C. & c. 205. A.
 Conditio facti est casualis, atque lorigata. T. 6. c. 204. C.
 Conditio iuræ quæ est. Ibid. C.
 Conditio jurisjurandi in superius voluntatibus remittitur iure fraudis, damnatione ejusque. T. 6. c. 52. D.
 Conditio jurisjurandi. T. 6. c. 107. D.
 Conditio plerumque solet proponi. T. 6. c. 208. D.
 Conditio legati. T. 6. c. 208. C. D. & c. 218. A.
 Conditio alia potestativa, alia casualis. T. 6. c. 153. C.
 Conditio potestativa, quæ in dando, vel faciendo consistit, trahi potest in longum tempus. T. 6. c. 481. C. quuncumque tempore impleri potest. Ibid. C.
 Conditio novissima, ultimæque scriptura spectatur in fideicommissis liberis. T. 6. c. 130. D.
 Conditio pro modo accipitur suspensiva. T. 6. c. 297. C. D. & c. 401. E.
 Conditio occupantis melior est. T. 6. c. 78. C.

- Conditio substitutionis . T. 6. c. 199. E. & c. 200. A.
 Conditio tacita . Tom. 6. c. 311. B. C.
 Conditio licet impossibilis non vitiat legatum, quia pro non scripta habetur . T. 6. c. 746. C.
 Conditio adjuncta codicillis facit, qualem in testamento scriptum esse, an habeatur pro scripta . T. 7. c. 953. E.
 Conditio contrahentibus an remitti possit . T. 7. c. 949. D.
 Conditio, heres esto, si me heredem feceris, est captatoria . T. 7. c. 951. B.
 Conditio impossibilis quid sit . T. 7. c. 952. E.
 Conditio impossibilis in quo consistat . T. 7. c. 940. D.
 Conditio iniqua alteri per alterum non debet inferri . T. 7. c. 1485. B.
 Conditio in libertatibus an remittatur heredibus . T. 7. c. 949. B. C.
 Conditio non faciendi aliquid, in quibus consistat . T. 7. c. 945. C.
 Conditio nostra melior, non deterior per filium familias fieri potest . T. 7. c. 109. B.
 Conditio proprie non dicitur dari, sed adscribi . T. 7. c. 947. D. dicitur tamen sapere dari . Ibid. D.
 Conditio, quæ tacite incit, si exprimitur, an faciat legatum conditionale . T. 7. c. 945. B.
 Conditio, si decem in mare profece- rit, an sit ridicula . T. 7. c. 955. E.
 Conditio si deficiat, an damnatio esse possit . T. 7. c. 147. E.
 Conditio, si sine liberis decesserit, quando exstitisse, & quando de- fecisse videtur . T. 7. c. 5080. D. E.
 Conditio, si servum hereditarium non alienaverit, qualis, & quid operetur . T. 7. c. 951. A.
 Conditio, si reliquias meas in mare projecerit, est implenda . T. 7. c. 951. E.
 Conditio, si sine liberis decesserit, an deficiat, si unum filium relin- quat . T. 7. c. 1080. E.
 Conditio sub juramento apposta, heredibus an remitti . T. 7. c. 949. B.
 Conditio ubi remittitur, quæ in non faciendo consistit, remittitur etiam cautio Mutiana . T. 7. c. 945. C.
 Conditio vidualitatis an remitti possit . Ibid. C.
 Conditio, & modus quid differant . T. 7. c. 711. B. C.
 Conditio impossibilis an vitiet con- tractum . T. 7. c. 1485. E. & c. 1424. A.
 Conditio impossibilis an legatum vitiet . T. 7. c. 1485. E.
 Conditio legato adscripta, non red- dit legatarius incapacem . T. 7. c. 1096. C.
 Conditio in pacto, vel contractu an remitti possit . T. 7. c. 949. D.
 Conditio mixta quæ sit . T. 7. c. 950. D.
 Conditio fatalis quæ . T. 7. c. 1174. D. quando impictur . Ibid. D.
 Conditio promissiva quæ . Ibid. D. quando impletur . Ibid. D.
 Conditio potestativa quæ . Ibid. E. quando impletur . Ibid. E.
 Conditio etiam solet præponi, non postponi . T. 7. c. 1509. A. ineffi- cax postponitur . Ibid. A.
 Conditio potestativa . T. 8. c. 183. A.
 Conditio casualis . Ibid. A.
 Conditio rerum credendi quæ est . T. 7. c. 1115. B.
 An conditio pro impleta habeatur, si per alium fiat, quominus implea- tur . T. 7. c. 1149. C. D.
 Conditio, & mora in quo differant . T. 7. c. 1117. E.
 Conditio etiam si non sit apposita, in plerisque tacite intelligitur . T. 7. c. 648. A. B.
 Conditio quid . Ibid. A.
 Conditio impossibilis quænam sit . T. 8. c. 1057. E.
 Conditio, si voluero, an vitiet si- pulationem . T. 8. c. 335. D.
 Conditio impossibilis stipulationem vitiat, legatum minimè . T. 8. c. 748. C. iniqua non debet alteri per alterum inferri . Ibid. c. 697. B. & c. 795. E. & c. 863. D.
 Conditio casualis quæ . T. 9. c. 756. C.
 Conditio domini an deterior fieri possit per servum . T. 9. c. 1018. E.
 Conditio data instituto, videtur etiam data substituto vulgari, aut legatum datum ab instituto, videtur etiam datum a substituto vulgari . T. 9. c. 741. A.
 Conditio institutionis, quæ est contra bonos mores, inutilis est, & remittitur . T. 9. c. 738. A. B.
 Conditio omnis est dies incertus . T. 9. c. 894. A.
 Conditio casualis, potestativa, & mixta . T. 9. c. 756. C.
 Conditio potestativa quæ . T. 9. c. 756. C.
 Conditio iure impossibilis in conditionibus ob rem dati quid . T. 9. c. 833. B.
 Conditio, & dies incertus in quo differunt . T. 9. c. 993. E. & c. 894. A.
 Conditio casualis quolibet tempore impleri potest . T. 9. c. 756. B.
 Conditio impossibilis . Vide, Im- possibilis conditio .
 Conditio quando pro impleta habe- tur . T. 9. c. 728. A.
 Conditio nunquam dicitur nasci, sed imponi, proponi, institui, iudici, adijci dari . T. 10. c. 453. C.
 Conditio quælibet impossibilis vi- tiat contractum, legatum non vitiat . T. 10. c. 555. B.
 Conditio, si sine liberis decesserit, an valeat in instituto transivente in Clerum, vel Monasterium . T. 10. c. 821. C.
 Conditio semel defecta non refumi- tur . T. 10. c. 1108. E.
 Conditio impossibilis vitiat stipula- tionem, non legatum, & fidei- commissum . T. 10. c. 512. C.
 Conditio posita in repetitione lega- ti, legatum prius purum facit conditionale . T. 10. c. 515. D.
 Conditionis adjectio est tacita exhi- redatio . T. 4. c. 381. D.
 Conditionis tempus tantum specta- tur jure veteri, hodie vero tempus conceptionis favore libertatis . T. 4. c. 1382. C. favor pupillorum est magnus . Ibid. D.
 Conditionis implendæ causæ data, an in scilicet capientur . T. 7. c. 1010. B. C.
 Conditionis significatio . T. 8. c. 659. A.
 Conditionem tacitam facit voluntas, sicut expressa . T. 4. c. 350. A.
 Conditionem non deteriorem inviti- facere possunt, & quando melio- rem . T. 4. c. 1321. E.
 Conditionem quando facit dies in- certus, & quando non . T. 4. c. 805. D.
 Inter conditionem, & moram, quam adfert prolatio diei, quo fidei- commissum solvatur, differentia, quæ . T. 4. c. 1422. A. B.
 Conditionem parentis deteriorem sequuntur nati . T. 4. c. 1382. B.
 Conditionem in testamento facit dies incertus . Tom. 4. c. 804. D.
 Conditionem non facere meliorem aliud est, aliud facere deteriorem . T. 4. c. 957. C.
 Inter conditionem, & moram differ- entia quæ . T. 4. c. 1445. C.
 Inter conditionem, & modum, quæ differentia . T. 4. c. 437. D.
 Conditionem si promissor impedi- rit, pro impleta habetur . T. 5. c. 859. E.
 Conditionem non recipit actus legi- timus, & solennis . T. 6. c. 311. B.
 Conditionem pro impleta haberi, cum per eum fiat, qui, si impleta esset, debitorum erat . T. 6. c. 382. A.
 Conditionem, aut diem non recipit emancipatio . T. 6. c. 311. B.
 Conditionem an faciant in herede hæc verba, si volui, heres esto . T. 7. c. 951. A.
 Conditionem an faciant verba testa- toris, si volui, ipse lega . Ibidem C.
 Conditionem codicillis adijcere, & sub conditione hereditatem adij- mere non licet . Tom. 7. c. 913. E.
 Conditionem impleri, quando per eum

eum sit; cuius interest non impleri. T. 7. c. 933. E.
 Conditionem suam nemo meliorem ex suo delicto facere potest. T. 8. c. 839. D.
 Conditionem meliorem facere possunt etiam filii familias, procuratores, beneficiarii, sive vassalli, non autem deteriorum. T. 9. c. 41. B. & seq.
 Conditiones inter, & modum respectu fideicommissorum, vel legatorum, an sit differentia. T. 10. c. 1072. C. D.
 Sub conditione, sed non sub qualibet conditione filius familias a patre institui potest. T. 4. c. 400. E.
 Conditione pendente contractus recipit incrementum fructuum perceptorum, fideicommissum verò non. T. 4. c. 1193. E.
 Sub conditione dandi, vel faciendi, vel non faciendi legata relicta. T. 4. c. 1445. E.
 An conditione tollatur obligatio. T. 4. c. 141. A.
 In conditione quod est, est quoque in petitione, & obligatione. T. 4. c. 83. A.
 Conditione mora non suspenditur. T. 4. c. 803. C.
 Conditione deteriori non debent esse liberi, quam liberorum liberi. T. 4. c. 1115. A.
 Sub conditione heres. Vide, Filii, Vide, Heres.
 Is, qui sub conditione debet, deficiente conditione obligatur. T. 5. c. 819. E.
 Sub conditione heres institutus. T. 5. c. 852. B. & c. 861. A.
 De conditione, quæ deficit non tam factio debitoria, quam eventus fortunæ. T. 5. c. 840. C.
 De conditione, quæ sit in potestate promissoris. Ibid. B.
 De re sub conditione legata. T. 5. c. 861. B.
 Ex conditione quid denotet. T. 7. c. 385. C.
 De conditione hominis quæstio. T. 9. c. 978. E. & c. 979. A. & seq.
 De conditione publicæ utilitati contraria in legatis, & fideicommissis. T. 9. c. 834. B. & seq.
 De conditione turpi. T. 9. c. 719. B.
 De conditione divortii. T. 9. c. 732. A. B.
 Conditione an finiatur obligatio. T. 10. c. 314. B.
 Conditiones casuales, quæ sunt, & quæ potestativa dicantur. T. 4. c. 1211. D. E.
 Conditiones in non faciendo conceptæ expleri nequeant, nisi morte legatarii. T. 4. c. 1445. A.
 Quæ conditiones sunt contra leges, & S. C. T. 4. c. 421. A. B. & quæ contra bonos mores. Ibid. B.
 Conditiones æquum, unde dicta. T. 5. c. 451. B.
 Conditiones contra bonos mores in-

stitutiones non viciant. T. 5. c. 632. A.
 Conditiones in datione tutorum, libertatum directarum, & legatorum, quæ spectandæ sunt. T. 6. c. 130. C. D.
 Conditiones an conjunctim, vel disjunctim adscribantur, quantum interit. T. 7. c. 947. D.
 Conditiones, aut vivo testatore, aut eo mortuo ante aditam hereditatem, aut post aditam hereditatem implentur. T. 7. c. 969. C.
 Conditiones, quæ sunt in non faciendo, implentur cautione Mutiana. T. 7. c. 953. A.
 Conditiones derisorie similes sunt illicitis, ridiculis, & probrosis. T. 7. c. 951. E.
 Conditiones quædam, quæ in testamento adscribuntur. T. 8. c. 636. D.
 Conditiones, stipulationes, & legata conditionalia in quo differunt. T. 9. c. 893. D. E. & c. 894. A. & seq.
 Conditiones in testamentis apponere an possint rescindi. T. 10. c. 1059. A. & seq.
 Conditionum natura, quæ contradiis adijciuntur, hæc est, ut retrahantur. T. 6. c. 88. D. E.
 In conditionibus defuncti voluntas scripto potior est. T. 4. c. 1189. A.
 Conditionibus impossibilibus comparari illicitas, & probrosas. T. 7. c. 942. A.
 De conditionibus insertis tam legatis, quam fideicommissis, & libertatibus. T. 9. c. 857. E. & c. 858. A. & seq.
 De conditionibus, quæ injiciuntur institutionibus, & substitutionibus directis, vel etiam substitutionibus precariis. T. 9. c. 725. D. E. & c. 716. A. & seq.
 De conditionis super dote. T. 9. c. 530. E. & c. 531. A.
 Conditionale legatum non transmittitur in heredem. T. 4. c. 712. C.
 Conditionales creditores in possessionem non mittuntur cum effectu. T. 4. c. 1346. D. quandoque mittuntur. Ibid. D.
 Conditionales institutiones. T. 4. c. 1045. B.
 Conditionales stipulationes. Vide, Stipulationes. T. 5. c. 913. C.
 Conditionales creditores. T. 8. c. 491. E.
 Conditionales servi, qui dicuntur. T. 9. c. 1144. C.
 Conditionalia legata, vel in diem incertum, relicta non cadunt a morte testatoris, sed cum conditio existerit post mortem testatoris. T. 4. c. 386. A.
 Conditionalia legata ex post facto confirmantur, pura verò non. T. 4. c. 389. A.
 Conditionalia legata non faciunt, quæ tacite adiunguntur. T. 4. c. 500. E.
 Conditionalia nomina, & pura que-

nam appellantur. T. 5. c. 514. C. D.
 Conditionalia legata. Vide, Legata. T. 5. c. 913. C.
 Conditionalia, pendente conditione, non transmittuntur ad heredes. T. 7. c. 1445. D.
 Conditionalis legatarius. Vide, Legatarius. T. 5. c. 923. B.
 Conditionalis stipulator, conditionalis, creditor conditionalis legatarius, conditionalia nomina. T. 5. c. 614. E. & c. 615. A.
 Conditionalis stipulatio. T. 9. c. 1263. E.
 Conditionalis actio quæ est. T. 9. c. 1347. B.
 Conditionalium servorum multa genera. T. 9. c. 1214. C.
 Conditio an continetur viam aroematicum, & piperatum. T. 7. c. 1456. B.
 Conditum quid sit. Ibid. A.
 Conditum an vini appellatione continetur. Ibid. A.
 Conditum a multis an differat. Ibid. A.
 Conducere quid. T. 1. c. 213. B.
 Conducere non debet tutor, vel curator vesticaria. T. 9. c. 579. A.
 Conductio prædiorum rusticorum ab urbanorum conductione differt. T. 1. c. 520. A. B.
 Conductio est procuratoris species. T. 2. c. 773. A.
 Conductio alia perpetua, alia temporaria. T. 2. c. 878. D.
 Conductio, & locatio, est negotium *mutuum* emptioni, & venditioni. T. 1. c. 773. C.
 Conductio, & locatio patienti rei novatur. T. 2. c. 1186. B.
 Conductio rei suæ non valet. T. 1. c. 1128. E.
 Conductio sola servum non facit. T. 2. c. 844. C.
 Conductio, & locatio sine pecunia numerata non consistit. T. 4. c. 41. E.
 Conductio est procuratoris species. T. 4. c. 861. D.
 Conductio transit in heredem conditoris. T. 5. c. 554. E.
 Conductio rei suæ quando valet. T. 4. c. 919. B.
 Conductio rei suæ non est. T. 6. c. 77. B.
 Conductio quibus regulis fiat. T. 8. c. 1070. A. & seq.
 Conductio species est traditionis. T. 8. c. 184. B.
 Conductio quid. T. 9. c. 73. B.
 Conductio. Vide, Locatio.
 Conductio temporaria non excedit annum. T. 10. c. 405. E.
 Conductio temporaria quid differat ab emphiteusi temporaria. T. 10. c. 667. E.
 Conductio est procuratoris species. T. 10. c. 3044. C.
 Conductionis emolumentum. T. 5. c. 120. E.
 Post conductionis tempus implerum si coloris fructus, dominus tacente, quid erit. T. 7. c. 640. B. C.

In conductione, & locatione promiscue utitur emptionis verbo, T. 7. c. 315. B.
De conducto, & locato. Tom. 5. p. 405. A. & seq.
Conductor modò dat pretium, modò locator. T. 3. c. 104. E.
Conductor quibus causis ex locato tenetur. T. 1. c. 395. C. D.
Conductor est ille, qui accipit fructum, vel faciendum hanc definitio est Cujacii. T. 4. c. 175. B.
Conductor est ille, qui dat mercedem; ut inquilinus, qui ader conductus, dat mercedem. Ibid. B.
Conductor est veluti procurator. T. 4. c. 861. D.
Conductor vectigalium civitatis a tutelis non excusatur. T. 4. c. 861. A.
Conductor quisnam propriè dicatur. T. 5. c. 382. D.
Conductor qui sit. T. 7. c. 825. E.
Conductor domum, quam conduxit, an alii locare possit. Tom. 7. c. 817. E.
Conductor in locatione non præstat periculum, sed diligentiam tantum. T. 7. c. 858. D.
Conductor adium, qui adibus adiecit fenestras, vel ostia, an possit eas evellere, vel vindicare finit conductio. Tom. 7. c. 318. E. & c. 359. A. & seq.
Conductor sibi non possidet, sed domino, sive locatori. T. 6. c. 284. A.
Conductor an possit expelli. T. 9. c. 407. B. & c. 411. B. & seq.
Conductor quando locum domino cedere debet. T. 9. c. 407. C.
Conductor ab empore capillus non habet interdictum Unde vi. T. 9. c. 408. B. aliquando tenetur eo interdicto. Ibid. B.
Conductor usufructus an sit fructuarius. T. 10. c. 612. E.
Conductor male utens re conducti, non solum expelli potest, sed & ratione damni domino tenetur. T. 10. c. 655. B.
Conductoris, & locatoris nominem differentia. T. 3. c. 43. E.
Conductoris est accipere, locatoris dare. T. 4. c. 175. B.
Conductoris sui non licet, quod tamen ei præstare oportet locatorem. T. 1. c. 1483. A.
Inter conductorem vectigalium civitatis, & conductorem fisci, quæ est differentia. T. 4. c. 855. A.
A conductore invecda, & illata oon esse pignori, sed hypotheca. T. 7. c. 809. B.
Conductores reipublicæ fundorum. T. 2. c. 857. E.
Conductores prædiorum fiscalium, & domus augustæ. T. 2. c. 880. C.
Conductores perpetuarii, & emphyteuticarii differunt. T. 2. c. 878. C. D.
Conductores vectigalium fisco a tutelis, aliisque muneribus excusantur, item publicani. T. 4. c. 864. C. horum facultates condu-

ctus nomine tacite fisco obligati sunt. Ibidem D.
Conductores perpetuarii. T. 7. c. 383. A.
Conductores, qui in lustrum conduxerunt, non habent inter se communem dividuam actionem. T. 7. c. 377. E.
Conductoribus remissionem fieri oportet propter incertitatem. T. 7. c. 1366. C.
Conductoribus pluribus, qui in lustrum conduxerunt, quæ actio datur inter ipsos, & quæ non datur. T. 7. c. 377. E.
De conductoribus, qui res alienas possident precario, qui eas rectè, & suo tempore dominis repentinè restituerent noli. T. 9. c. 1161. A. B. perinde atque invalores, & interversores possessionis alienæ tenentur in duplum. Ibid. B.
Conferendi adfectu omnia. T. 1. c. 316. C.
Conferentes cardinum quæ pœnd plebiscito. T. 1. c. 869. D. E.
Conferendi tempus computatur a die, quo primùm, vicentis, ad quem collatio pertinet. T. 6. c. 1008. E.
Conferendi, & auferendi an eadem ratio sit, si petita sit bonorum possessio contra tabulas. T. 8. c. 81. D. E.
Conferre est bona propria paternis miscere. T. 4. c. 90. E. cautione conferre est cavere de conferendis bonis propriis datis fideiussoribus. Ibid. D.
Conferre, vulgo *comptere*, inire rationem bonorum. T. 6. c. 459. B.
Conferre quid sit. T. 8. c. 80. A. B. & quid conferatur. Ibid. c. 81. B.
Conferre an debeat emancipatus suum quasi castrensè peculium, & castrensè peculium sibi sui, si petatur bonorum possessio. T. 8. c. 95. A. B. C.
Conferre quid significet. T. 10. c. 521. A.
Conferri an possint ea, quæ in heredem transferri non possunt. T. 8. c. 94. B.
Conferunt emancipati plerumque bona propria, præstita satisfactione de conferendo. T. 6. c. 138. C.
Conferunt tantum emancipati suis, non autem amancipati. T. 6. c. 160. A. trientes singulis suis hereditibus conferunt propriorum bonorum, quamvis sint liberi quatuor numero. Ibid. c. 160. C. D.
Conferunt aliqui interdum plus, quam accipiunt; & e contrario pluri ferunt, quam conferunt. T. 8. c. 80. B.
Conferre, res iudicata, & iurjurandum sunt paria. T. 2. c. 1215. E.
Conferre fidei Imperatoris Iulianiani. T. 3. c. 349. E.
Conferre est inamici, nisi sit certi. T. 3. c. 341. B.
Conferre extra ius nulla est. T. 1. c. 506. D.

Conferre similis est solutioni. T. 4. c. 107. A. B.
Conferre in iure facta est infans rei iudicata, & infirmari non potest. T. 4. c. 1267. B.
Conferre, quæ pro iudicato habetur, qualis esse, ubi, & quomodo fieri debeat. T. 5. c. 758. A.
Conferre in iure facta quod pondus habet. Ibid. B.
Conferre in iure quomodo fiat. T. 5. c. 758. B.
Conferre patris non perimit causam statum, sed in ea causa grande præjudicium facit pro filio. T. 6. c. 129. A.
Conferre facta in iure, vel in iudicio, ad scilicet iudicis competentis, ius facit, perinde atque rei iudicata. T. 6. c. 130. A.
Conferre est contra re iudicatio, & consequens est, confisum pro iudicato haberi; sed exigitur, ut in iure constitatur. T. 9. 3101. A. & ut confisio fiat apud magistratum competentem, & congruum. Ibid. B.
Confisio, quæ fit extra ius, vel non iure competenti, pro iudicato non habetur, nisi uno casu. Ibid. B.
Confisio facta extra iudicium coram testibus quinque rogatis, & iuratis, valet tam ad obligandum, quam ad liberandum. T. 9. c. 279. E. & c. 280. A.
An confisio tacita, cuius argumentum præbet redemptio accusatoris, plus noceat, quam expressa. T. 10. c. 127. B.
Confisio frequenter extra ius nihil obest. T. 10. c. 878. B.
Confisio, iurjurandum, & res iudicata paria sunt, quæ nullus sunt momenti, si fiant absenti. T. 10. c. 950. D.
Confisio propria comparatur confessioni testium. T. 10. c. 955. E.
Confessionis verbum pro cautione sumptum. T. 1. c. 1017. D.
Confessionis nihil est magis contrarium, quam error facti. T. 4. c. 507. B.
Confessionem semper condemnationi sequi debet. T. 3. c. 601. C.
An confessionem in iure factam sequi debeat condemnationem. T. 4. c. 872. D.
Confessionem partis sequi debet sententia iudicis. T. 4. c. 899. D.
Pro confessione non habetur taciturnitas. T. 5. c. 758. C.
Confisus nominatim pro damnato habetur. T. 3. c. 155. A.
Confessus silentio, sive qui habetur pro confesso, non utique habetur pro damnato. Ibid. A.
Confessus de se in alium torqueri non potest. T. 1. c. 373. D.
Confessus quando pro iudicato habetur, & quando non. T. 5. c. 758. A. B.
Confessus quomodo debitus agnoscere dicatur. Tom. 5. c. 759. D.

Confessus agnoscit debitum suū sponte. T. 1. c. 719. D.

Confessus per errorem fec debere, quod non debet? an habeatur pro confesso. T. 7. c. 891. D.

Confessus pro iudicato habetur. T. 8. c. 711. E. Quae lege teneatur. Ibid. E.

Confessus extra iudicium nondum habetur pro iudicato. T. 9. c. 180. A.

Confessus clericus de criminibus in foro iudicis secularis, qui ei est iudex incompetens, non habetur pro condemnato. T. 9. c. 181. E.

Vide, Clericus confessus.

Confessus pro damnato habetur. T. 9. c. 1375. D.

Confessus extra iudicium non habetur pro condemnato, pro iudicato. T. 9. c. 1081. E.

Confessus ex interrogatione, vel quaestione, non differt ab eo, qui ultro suū sponte confessus est. T. 9. c. 1376. A.

Confessus in iure se heredem non esse, pro eo habetur, ac si iudicatus esset heres non esse. T. 9. c. 785. B.

Palam confessus in defensionem hereditatis reliquit. T. 10. c. 117. B.

Confessi bona capi, & distrahi possunt. T. 1. c. 476. D.

Confessi pro iudicatis habentur. Ibid. B. & T. 1. c. 1115. D.

Confessus in iure pro iudicatis habetur, non etiam confessus extra ius. T. 9. c. 785. B.

Confessi infamia summa prudentia est. T. 10. c. 377. E. & c. 378. A.

Confessus pro iudicato habetur. T. 4. c. 1267. B.

Confessus haberi pro iudicato quomodo intelligitur. T. 9. c. 180. A.

Confessus nomen, id est, quod confitetur. T. 10. c. 514. D.

Pro confesso an habeatur, qui errat in iure. T. 10. c. 515. C.

Confessus quos intelligere debeamus. T. 8. c. 516. C.

Confessoria actio. Vide, Actio confessoria.

Confessoria actio. T. 7. c. 148. E. quae. Ibid. E.

Confessus, & continuus quomodo in iure accipiantur. T. 1. c. 513. D.

Confessus iudicis, solvendo suum, an collegae negotium gessit. T. 5. c. 65. B.

Confessus iudices sunt, qui pro uno, vel pluribus debitoribus in causam unius contractus fidei iusserunt, simul, vel separatim, nihil intellexit. T. 4. c. 951. C.

Confessus iudices. Vide, Divisionis beneficium.

Confessus iudices non sunt collegae. T. 6. c. 10. D.

Confessus iudices. Vide, Fidei iudices.

Confessus iudicibus divisionis beneficium datur. T. 4. c. 961. C.

Confessus, demonstratione facti fundi venditi, an nominandi sint. T. 7. c. 811. E.

Confinis an in venditione fundi celandus. T. 7. c. 730. E.

In confinio nata arbor, vel lapis, quandiu fructu cohaeret, non venit in actionem communi dividundo. T. 7. c. 195. A.

Confinio, & prope confinium idem est. T. 7. c. 196. E.

In confinio posita arbor. T. 9. c. 1141. C.

Confinium rivo privato non interrumpitur. T. 7. c. 477. A.

Confirmandi, & infirmandi eadem ratio sit. T. 5. c. 1069. E.

Confirmare est sequi iudicium testatoris, quod non fiet sine inquisitione. T. 4. c. 303. D.

Confirmare tutorem est dare, unde tutor datus. T. 4. c. 304. C.

Magistratus municipalis an habeat ius dandi tutoris. Ibid. E.

Quis confirmari dicitur. T. 4. c. 301. E.

Qui confirmat, dare solet. T. 4. c. 1008. A. B.

Qui confirmat, dat. T. 1. c. 100. E. & c. 151. A.

Confirmatio corroborat, quod ab initio non valet. T. 4. c. 1004. E.

Confirmatio an retrahatur. T. 9. c. 683. A. & c. 1103. C.

Confirmationis natura est, ut retrahatur prior sententia. T. 9. c. 1103. C.

Confirmationem omnem retrahit tam in his, quae sunt iuris, quam in his, quae sunt facti. T. 9. c. 536. A.

De confirmatione sententiae. T. 6. c. 951. B. C. D. diversae species confirmationis. Ibid. B. & 104. C.

Confirmationes infirmae suspectae sententiae faciunt. T. 6. c. 390. E.

Confirmator venditionis vocatur confirmator pecuniae. T. 1. c. 1037. D.

Confirmatur alienatio facta sine decreto, silentio domini majoris effectui. T. 9. c. 613. D.

Ne confiscare liceat certis iudicibus sine iussu Principis. T. 9. c. 1481. A. B.

Confiscare est publicare, proscribere. T. 10. c. 735. A.

Confiscantur bona ejus, qui sibi mortem concivit ob iaculum aliquod. T. 1. c. 489. A.

Confiscati nomen latius, quam deportati sumitur. T. 1. c. 850. A.

Confiscatus est dicitur, cujus bona confiscata sunt, & publicata. T. 10. c. 735. A.

Confiteri in iudicio, & voce, & literis. T. 1. c. 475. B. C.

Confiteri minus est, quam profiteri. T. 4. c. 836. D.

Confiteri in iure, & pacifici paria sunt. T. 5. c. 91. E.

Confiteri quis in iudicio non tantum suā voce, sed & literis, & quocumque modo potest. T. 5. c. 718. C.

Qui confitetur, non tenetur actione legis aequilae in duplum. Ibid. D.

Confutare recudere est, & dissolvere. Vide, Flare.

Confutator les infirmus. T. 9. c. 1378. D.

Confutator. T. 1. c. 48. A.

Confutator quid sit. T. 1. c. 1593. B.

Confutator personarum rerum causam non mutat. T. 1. c. 1508. E.

Confutator materiae sit duobus modis. T. 1. c. 67. E. & c. 68. A.

Confutator pro solutione est, vel compensatione. T. 1. c. 1397. B.

Confutator omnem obligationem tollit personalem, non rei tantum, sed fidei iudicis, & mandatoris. T. 1. c. 1398. A.

Confutator quid est. T. 4. c. 818. C.

Confutator sit obligatoris, si creditor adeat hereditatem debitoris. Ibid. C.

Confutator obligationem pignoris non tollit, soluto tollit. Ibid. E.

Confutator quando tollit obligationem, & quando non. T. 4. c. 818. B. C.

Confutator est concursus debiti, & crediti in eandem personam. T. 4. c. 733. B.

Confutator quandoque pro solutione est. Ibid. B. & c. 818. E.

Confutator tollit actionem, non exceptionem. T. 4. c. 795. E.

Confutator an liberet pignora. T. 5. c. 956. B.

Confutator obligationis quae sit, & quando accidat. T. 5. c. 990. D.

Confutator an pro solutione, aut pensione cedat. T. 5. c. 990. E.

Confutator pro solutione est. T. 6. c. 75. A.

Confutator personarum confundit, & conturbat sui omne obligationis. T. 6. c. 378. C.

Confutator obligationis principalis etiam fidei iudicis obligationem resolvit. Ibid. D. E.

Confutator obligationis quoties fiat. T. 7. c. 1506. B.

Confutator quomodo fiat. T. 10. c. 717. B.

Confutator obligationis duobus modis fit. T. 1. c. 1508. E.

Confutator omnis personalis tollit obligationem, etiam naturalis. Ibid. E.

Confutator an obligatio tollitur. T. 5. c. 990. E.

Confutator tollitur tota obligatio, naturalis scilicet, & civilis. T. 6. c. 394. B.

De confusione. T. 9. c. 255. C. D.

Confusio libertorum civium Romano-um tribus ferebat de publico ex liberalitate Principis. T. 5. c. 608. D.

Confusio anni unius argumentum est taciti consensus ab uxore praestiti. T. 6. c. 1070. C.

Conjectura recte sumitur ex rationibus defuncti. T. 10. c. 1153. B.

Conjecturas Accursius interpretatur testes, & tabulas sed verius est, conjecturam esse, quae ex manifesto signo ducitur, secundum Hermogenem. T. 4. c. 381. B. C.

P. Con-

Conjugalis favor petitis est reprimendus, quā mitigandus. T. 4. c. 1334. C.

Conjugalis affectio in donationibus retransata, & cur. T. 9. c. 533. D.

Conjugata sunt civis, & civitas; sic cognati, & cognatio. T. 4. c. 1510. E.

A conjugatis argumentum. Vide Argumentum.

Conjux conjugi in feudo non succedit. T. 1. c. 1308. C.

Conjux, cui conjux aliquid donavit, an heredi donatoris teneatur petitione hereditatis. T. 8. c. 180. A.

Conjux pro conjuge an possit conveniri. T. 10. c. 919. E.

Conjux ob mores graviore, vel leviores, quam actio competat. T. 5. c. 159. D.

Conjux inter, & maritum res non debet amare, & summo jure geri. T. 5. c. 302. E.

Conjux non separandi, pendente matrimonii controversia. T. 6. c. 85. E.

Conjux olim ex mutuis testamentis sibi capacitem non habuisse. T. 7. c. 912. D. E.

Conjux quando vocatur ab intestato. Vide, De intestatis.

Conjux quibus casibus decimam capiant, quibus non. T. 8. c. 1008. C. D.

Conjux extraneis possunt donare, non conjugibus. T. 10. c. 843. C.

Conjux inter se non agunt actio ne pœnali, nec famosa, constante matrimonio. T. 10. c. 955. D.

Conjux solent invicem se appellare dominos, & dominas. T. 10. c. 1112. D.

Conjugium an a Clericatu excludat. T. 6. c. 1097. C.

Conjuncta in jure frequentissime accipiuntur pro disjunctis, & re-vertitur disjunctis pro conjunctis. T. 9. c. 733. E.

Conjuncti re, & conjuncti re & verbis. T. 3. c. 710. A. B.

Re conjuncti sunt, quibus eadem hereditas, vel eadem se legata est. T. 6. c. 442. D.

Conjuncti re, & verbis an sint, qui bus per damnationem legatur, & an inter eos sit ius accrescendi. T. 7. c. 995. C.

Conjuncti verbis qui sint, an inter eos sit ius accrescendi, & si committi sint, inter utri præferatur. T. 7. c. 996. B.

Conjuncti tantum re qui sint, & an inter eos sit ius accrescendi. T. 7. c. 995. E.

Conjuncti re, & verbis qui dicantur, & an inter eos sit ius accrescendi. T. 7. c. 994. C. D.

Conjuncti re, & verbis an differant. T. 7. c. 1154. D.

Conjuncti re tantum qui. T. 8. c. 595. B.

Conjuncti re, & verbis qui. T. 8. c. 594. A.

Conjuncti tituli, sive connexi. T. 8. c. 489. E.

Conjuncti verbis tantum qui. T. 8. c. 595. B.

Conjuncti cur vocantur. T. 9. c. 897. D.

Conjuncti re, & verbis qui dicuntur. T. 9. c. 897. E.

Conjuncti præferuntur disjunctis hæredibus. T. 9. c. 904. A.

Conjuncti tantum re & verbis, & verbis tantum, solidum habent ab initio, concursu verò partes; differunt tamen, & in quo. T. 10. c. 687. B.

A conjunctis ad divisa argumentum an semper locum habeat. T. 4. c. 830. C.

Pro conjunctis accipiuntur aliquando disjuncta. T. 4. c. 681. D.

Non fit ex conjunctis, quod non fit ex singulis. T. 4. c. 670. A.

Conjunctis legum capitibus recte fit rerum interpretatio. T. 4. c. 208. A.

Pro conjunctis accipiuntur in jure disjuncta. T. 7. c. 1281. D.

De conjunctis, & disjunctis hereditas, aut legataria. T. 9. c. 898. E. & c. 897. A. & 899.

De conjunctis, & quæ sunt in causa eaducti. Tom. 9. c. 885. A. & seq.

Uno ex conjunctis in testamento mortuum, an pars illius superflua accrescat. T. 10. c. 1134. D. E.

Conjunctorum tria genera. T. 7. c. 994. C. & T. 8. c. 591. B. C. D.

Conjunctorum re, & verbis exempla plura, & notabilia. T. 10. c. 1133. A. & 819.

Inter conjunctos re tantum, & conjunctos re & verbis differentia. T. 10. c. 1138. E. & c. 1139. A. & seq. & c. 1156. D. E.

Conjunctus quis alteri alter præferatur. T. 8. c. 593. D. E.

Conjunctus an præferatur ei, a quo legatum relictum est. Tom. 10. c. 1153. D.

Conjunctio facit nos pares, disjunctio dispares. T. 1. c. 1420. D.

Conjunctio legitima est concubina sus. T. 4. c. 1186. B.

Conjunctio facit nos pares, disjunctio facit nos dispares. T. 4. c. 171. A. & c. 680. C.

Conjunctio re & verbis quid, & ejus exempla. T. 8. c. 995. B. C.

Conjunctio pro disjunctio. T. 8. c. 508. E.

Conjunctio, & disjunctio personarum, & rerum ampliatur legatum. T. 10. c. 1151. C.

Conjunctio quomodo fiat. T. 10. c. 1138. A. & seq.

Conjunctionem re, & verbia contingere, si testator ita dixerit, ille cum illi heredes sunt. Tom. 7. c. 1385. D.

Pro conjunctione disjunctio aliquando accipitur. T. 4. c. 1215. D.

Contacta est una ex quatuor nobilibus Provinciae Hiberniæ. T. 6. c. 833. A. B.

Conubium quid, & cum quibus personis contrahi possit. T. 1. c. 311. A. B.

Conubium est cum concubina, sed cum stupro cognata cum item. T. 5. c. 118. E.

Conubium inter servos, & servas non esse, sed contubernium. T. 2. c. 1072. B.

Conubium verum fieri non potest, quod penis adulterium luit. T. 4. c. 1501. A.

Conubium. Vide, Matrimonium.

Conubii violati an uxore maritum possit accusare. T. 10. c. 723. A.

Conquellum, & conquistorum, item quallum, & conquellum ratio, quomodo accipitur in jure. T. 5. c. 480. A.

Conrei qui dicuntur. T. 7. c. 1155. B.

Conreus ut a fidejussore dilatur. T. 1. c. 1302. A.

Non omnis conreus est socius. T. 4. c. 741. C.

Conlangueus quomodo accipendus. T. 6. c. 4113. C.

Conlangueus non dicitur, nisi qui est ejusdem familie. T. 8. c. 663. D.

Conlangueus pro fratre. T. 10. c. 656. A.

Conlanguei, & uterini differunt. T. 1. c. 159. E.

Conlangueus quinam proprie germani appellari debeant. Tom. 1. c. 159. C. E.

Conlanguei præferuntur cæteris agnatis, atque etiam parentibus defuncti. T. 8. c. 179. D. 180. B. & c. 184. B.

Conlanguei qui dicuntur. T. 8. c. 179. D. & c. 184. B.

Conlanguei dicuntur legitimi. Ibid. C.

Conlanguei sunt fratres. T. 9. c. 1147. B.

Conlanguei nomen non produciunt ultra fratres, vel sorores germanas. T. 9. c. 918. A. B. C.

Conlanguei sunt fratres, vel sorores ex eodem patre. T. 9. c. 913. E. sunt, & agnati. Ibid. E. qui sunt ex eadem matre tantum, vel uterini non sunt agnati, sed cognati. Ibid. E.

Conlanguei qui dicuntur in jure. T. 9. c. 674. E.

Conlangueus nomen est civile nomen. T. 8. c. 190. B.

Conlangueus an datur Unde legitimi. T. 10. c. 778. C.

Conlangueitas, id est, fraternitas. T. 1. c. 159. E. & T. 5. c. 116. D.

Conlangueitas aliud est, aliud sancti. Ibid. D.

Conlangueitas pro cognatione. T. 2. c. 733. B.

Conlangueitas est agnationis species. T. 4. c. 781. C.

Conlangueitas quid sit. T. 5. c. 145. C.

- Confanguinitas non omnem cognationem significat. T. 5. c. 1113. C.
 Confanguinitas pluribus modis accipitur. T. 6. c. 5117. E.
 Confanguinitas est species agnationis. T. 8. c. 184. A.
 Confanguinitas est species agnationis, non generale nomen. T. 9. c. 674. E.
 Confanguinitas est tantum fratemitas. T. 9. c. 675. A.
 Confanguinitas, id est, fraternitas. T. 9. c. 918. E.
 Confanguinitas ius species est agnationis. T. 1. c. 170. A.
 Confanguinitatis iura habet adoptivus, quamvis sit improprie confanguineus. T. 9. c. 918. D.
 Confanguinitatis arborem qui dicitur, errat. T. 9. c. 674. E.
 In confanguinitatis arbore error Doctorum, & Accursii. T. 9. c. 918. B.
 Confanguinitatis nomen est speciale, quo fratres tantum germani significantur, & forores. T. 9. c. 918. B.
 De iure confanguinitatis, vel fraternitatis plura. T. 10. c. 777. A. B.
 Confidentia depraedationis pro depraedatione est. T. 6. c. 848. A.
 Confidentia mille testes. T. 10. c. c. 159. B.
 Confidentiam Principis fallere grave est. T. 9. c. 941. D.
 Confoci fraudis inveniunt non agunt. T. 6. c. 10. C.
 Consecratio morti comparatur. T. 1. c. 1244. D.
 Consecratio Episcopo plenam auctoritatem tribuit. T. 6. c. 784. E., & quo facienda. Ibid. E.
 Consecratio ad Episcopos pertinet, ordinatio ad Clericos. T. 6. c. 1041. B.
 Consecratio Basilicarum, & altarium Episcoporum est. Tom. 6. c. 920. C. non Monachorum. Ibid. D.
 Confensio, sive pactio alterius alteri nocere non debet. T. 4. c. 1458. B.
 Confensus facit ius. T. 1. c. 725. C.
 Confensus patris, quem taciturnitas imitatur, in nuptiis precedere debet. T. 4. c. 261. C. Iustus patris in nuptiis rem precedit, rati habitio sequitur. Ibid. C.
 Confensus unus alteri nocere non debet. T. 4. c. 18. B.
 Confensus tacitus Populi legem obliuiscit. T. 4. c. 45. E.
 Confensus solus facit nuptias, & deductio in domum viri. T. 4. c. 982. C.
 Confensus nudus, & pactum nudum non sunt idem. T. 5. c. 56. E.
 Confensus nudus an faciat nuptias, an concubitus. T. 5. c. 92. D.
 Confensus parentum an nuptias, & sponsalia precedere, in quod subsequi debeat. T. 5. c. 541. C.
 Confensus exigitur in sponsalibus, & nuptiis. T. 5. c. 1169. B.
 Confensus patris in nuptiis contrahendis requiritur. T. 6. c. 101. D. & seq. Vide, Nuptiae.
 Confensus privatorum iudicem non facit. T. 6. c. 25. E.
 Confensus expressus, & intercessio obligant. T. 6. c. 613. E.
 Confensus pro taciturnitate habetur. Ibid. E.
 Confensus creditris pignoratitii, & iudicis pro remissione pignoris est. T. 6. c. 531. B.
 Confensus genus est. T. 9. c. 737. A.
 Confensus populi inveteratus. T. 9. c. 1325. E.
 Confensus privatorum iudicem non facit. T. 9. c. 1082. D. Vide, Iudex.
 Confensus nihil aliud est, quam conventio. T. 9. c. 73. A.
 Confensus an sit velis emptionis. Ibid. C.
 Confensus nudus an sit efficax ad perficiendam actionem. T. 10. c. 364. B.
 Confensui nihil tam contrarium, quam vis, aut metus. Tom. 6. c. 1066. E.
 Confensui nihil tam contrarium esse, quam errorem. T. 7. c. 95. C.
 Confensum imitatur taciturnitas. T. 4. c. 852. D.
 Confensum habet stipulatio, & ex consensu interponitur. T. 4. c. 1453. C.
 Confensum aliquando imitatur taciturnitas, aliquando dissensum. T. 4. c. 285. B. C.
 Inter consensum, & dissensum taciturnitas medium est. T. 4. c. 153. C.
 Pro consensu non habentis presentia, & sigillum. T. 4. c. 1169. A.
 Consensus matrimonium perficitur. T. 4. c. 1335. C.
 Ex consensu mutuo oritur mandati actio. T. 6. c. 14. D.
 Consensus creditoris remissionem pecunie habetur. T. 6. c. 537. E. c. 538. A.
 Consensu obligatio contrahi quot modis dicatur. Tom. 8. c. 1057. A.
 Ex consensu litigantium is fit iudex competens, qui ex ordine est incompetent, dummodo sit iudex. T. 10. c. 357. E.
 Consensu emptione perfecta, an dominium mutetur. T. 10. c. 611. D.
 Consensu mutuo dissolvitur emptio, si res integra fuerit. T. 10. c. 1038. A.
 Consentire videtur, qui tacet. T. 3. c. 485. D.
 Consentire vendenti aliud est, aliud vendere. T. 4. c. 952. C.
 Consentire quid sit. T. 7. c. 1067. A.
 Consentire videtur litigatores, si certi fiant, se ejus, in quem consensum, jurisdictioni non esse subiectos. T. 10. c. 357. E.
 Non consentiat, qui errat. T. 6. c. 4. E.
 Consensui quid significet. T. 3. c. 485. A.
 Consensui pro persequi in iure, iudicioque notum. T. 3. c. 700. D.
 Consensui rem in iudiciis quid sit. T. 10. c. 137. E.
 Consensere manum ex iure quid sit. Vide, Manus.
 Conservari. T. 2. c. 1150. C. D.
 Conservare pro conservare. T. 5. c. 692. C.
 Conservare quid sit. T. 7. c. 755. C.
 Conservatio, & depositio solutio est, quae omnem obligationem perimit. T. 9. c. 1198. B.
 Conservatio debiti in pignore. T. 9. c. 302. E.
 Conservatum pretium pro soluto habetur. T. 6. c. 321. E.
 Consilia, & quadruplicia iudicia, quid. T. 7. c. 1226. B.
 Consilia, & commendationes de functionum non obligant. T. 7. c. 5210. B.
 Consilia unde dicta. T. 9. c. 1104. B.
 Consiliarius *expresus*. T. 2. c. 1144. B.
 Consiliarius, consiliator. T. 2. c. 1144. B.
 Consiliarium verbum non obligat. T. 4. c. 1165. D.
 Consilium qui dedit, opem tulisse dicitur. T. 1. c. 235. E.
 Consilium uniuscuiusque, non factum puniendum est. Tom. 1. c. 505. A.
 Consilium patris proditoris puniri constat. T. 3. c. 447. A.
 In consilium quot adhibeantur seniores, equites, recuperatores. T. 1. c. 305. E.
 Consilium mutare quando quis potest in alterius fraudem, iniuriamque. T. 4. c. 90. C.
 Consilium sibi ipsi praebere nemo potest. T. 4. c. 10. D.
 Consilium non obligat, nisi aliud suadeat voluntas. T. 4. c. 539. B.
 Consilium potest esse maleficium, non potest esse contractus, vel legatum, vel fideicommissum. Ibid. B.
 Consilium dare, & furi opem ferre quomodo differant. T. 5. c. 777. B.
 Consilium solum furandi fure non facit. T. 6. c. 144. E. Vide, Cogitatio.
 Consilium suum unicuique mutare licet, modo id fiat sine fraude alterius. T. 7. c. 1317. E.
 Consilium Romae ex quot, & quibus constabat, & quot, & quibus in Provinciis. T. 8. c. 899. E.
 Consilium quando ponitur. T. 9. c. 450. C. D.
 Consilium, consensu negotium non perficit. T. 10. c. 51. D.
 Consilium non fraudulenti nulla obligatio est. T. 8. c. 684. C. & T. 10. c. 989. C.

Ex consilio nemo obligatur : T. 9. c. 684. D.
 Consilio, vel ope clausula, T. 8. c. 531. C. & c. 684. D.
 Ex consilio non nascitur obligatio, T. 10. c. 1051. E.
 Consilium aliud, aliud contingit. T. 4. c. 448. C.
 Consilium Principis intimum. T. 4. c. 906. A.
 Consiliorum, sive comites consiliorum, Ibid. B.
 Consobrina vicina est forori, cum qua illicita sunt nuptiae. T. 9. c. 445. D. & c. 451. B.
 Consobrinam ducere uxorem non licet. T. 9. c. 445. D. & c. 451. B.
 Consobrini qui sunt. T. 1. c. 452. A. B.
 Consobrini instituti sub conditione, ut ex fratribus meis consobrinam duxerit, ex dolante; qui non duxerit, ex quadrante heres elto, sive nubat alteri, sive nullam, & qui habeat quadrante. T. 7. c. 953. C.
 Consobrini quam recte dicantur, T. 8. c. 1035. C.
 Consobrini qui dicuntur. T. 8. c. 192. D. quo gradu dicuntur esse. Ibid. D.
 Consobrini qui dicantur. T. 8. c. 223. A. & seq.
 Consobrinus avunculus praefertur proximitatis jure. T. 8. c. 180. E.
 Consobrinorum nuptiae jure civili licitae sunt. Tom. 4. c. 1071. C.
 Consoceri. T. 8. c. 211. A.
 Consolatio unde nomen accepit. T. 1. c. 79. C.
 Consolatio quid sit. T. 5. c. 1075. D.
 Consolatio ususfructus cum proprietate. T. 6. c. 353. E.
 Consolatio ususfructus quando incipit. T. 7. c. 219. B.
 Consolatio quae vocetur. T. 7. c. 1321. E.
 Consolatio ius in locum habet deficientie jure accrescendi. T. 4. c. 428. D.
 Consolatio causa est lucrativa. T. 6. c. 220. A.
 Consors consorti in eo, quod donatum est, sine competitione succedit, excludo fisco, T. 2. c. 569. C.
 Consortes qui sunt, & quot modis accipiuntur. T. 2. c. 181. E. & T. 3. c. 120. E.
 Consortes fratres qui. Tom. 1. c. 1021. B. & T. 3. c. 120. E.
 Inter consortes multo plures sunt lites, quam inter dissortes, & cur. T. 4. c. 1163. B.
 Consortium omnium rerum introducere voluit Socrates inter omnes cives. Ibid. B.
 Consortium voluntarium. T. 10. c. 440. B.
 Conspectio nuda, & consilium ou-

dum in rebus an puniatur. T. 7. c. 104. E.
 Conspirationes sacris legibus reprobatae. T. 2. c. 1364. D.
 Constantini Imperatoris cessio Sylvestro Pontifici facta. Vide, Cessio.
 Constantinopolis Nova Roma vocata. T. 3. c. 35. D.
 Constantinopolis Ecclesiae Romanae rebelio. T. 6. c. 984. E.
 Constantinopolitanae Ecclesiae privilegia. T. 10. c. 817. D. L. porrecta deinde ad omnes Ecclesias. Ibid. D.
 Verbi constat quae sit vis, & significatio apud Jurisconsultos, T. 10. c. 130. B. C.
 Constatere apud Lucretium est pro constatuere. T. 4. c. 384. B.
 Constituens se soluturum, se solvis se videtur, vulgo. *Qui respondet, pay.* T. 3. c. 407. B. C.
 Constituens pro eo, qui in diem debet pure, sive praedicti die se soluturum, licet principalis debitor nondum conveniri possit, an obligetur. T. 5. c. 406. A. B.
 Constituendi verbum significat censentum. T. 9. c. 76. C.
 Constitueret quid. T. 1. c. 1035. E.
 Constitueret aliud est, aliud pro mittere. T. 4. c. 141. B.
 Constituit in libris nostris ponitur pro consiliorum, consiliteret. T. 4. c. 584. B.
 Constituitur, Vide, Recipere.
 Constituitur plus aliquando est, & recipere quasi consulto consilio, quam pacili temere extra contractum. T. 5. c. 405. E.
 Constituitur quis potest pro se ipso, aut suo nomine. Tom. 5. c. 413. D.
 Constitui aliud pro alio potest volenti creditori. T. 4. c. 173. A.
 Constituit quis etiam pro se ipso, fidei subet nemo pro se ipso. T. 4. c. 674. A.
 Constituit pro se ipso, vel pro alio. T. 5. c. 405. E.
 Non constituitur, nisi quod debetur. T. 10. c. 427. C.
 Si constituto me daturum, constitutum est, ex quo dicitur actio constitutoria, vel constituitur pecuniae actio. T. 9. c. 253. B.
 Constituta pecunia quid. T. 2. c. 219. E.
 Constituta quando maxime utilia sunt. T. 5. c. 405. A.
 De constituta pecunia. T. 9. c. 263. A. & seq.
 Constituta pecuniae formula. T. 2. c. 220. A.
 Constituta pecuniae causa. Vide, Causa constituta pecuniae.
 Constituta pecuniae origo quantopere speculanda sit. Tom. 5. c. 410. B.
 Constitutio D. Marci, & edictum Praetoris in qua dicitur. T. 4. c. 714. E.
 Constitutio specialis, vel lex regulat

derogat. T. 4. c. 1283. D.
 Constitutio D. Marci extraneo quod fecit potestatem petendi ad actionem honorum. Tom. 4. c. 1248. C.
 Constitutio D. Pii nil obstat, quae vult femel tantum deberi eandem rem sepius legatam. T. 4. c. 442. B.
 Constitutio D. Pii finitur pubertate. T. 4. c. 754. B.
 Constitutio est accessio obligationis. T. 5. c. 60. E.
 Constitutio Aderiani in edictum perpetuum translata. T. 6. c. 187. E.
 Constitutio quid. T. 9. c. 436. D.
 Constitutio Antonini, quae non dum est edita. T. 9. c. 788. C.
 Constitutio Zenonis t. t. Graeca jubet judicare secundum leges, non ex praepito, aut voluntate Principis, non ex ambibitiosis scriptis emissis lite pendente. T. 9. c. 127. A.
 Constitutio vim legis habet. T. 10. c. 957. C.
 Constitutiones D. Marci quando locum est. Tom. 4. c. 1247. D. haec quando cessat. Ibid. E.
 Constitutiones Marci, & Commodi ad *Aufst. Albi*, quando locus non est. T. 4. c. 78. D.
 Constitutionem nullam optimi Principes dabant in medium lite auctoritate, & sententia Jurisconsultorum. T. 4. c. 534. C.
 Constitutionem Graecam nullam dedit in *tit. solut. matrim. quemadmodum de petator*. T. 9. c. 542. A. B.
 In constitutione iudicii, & petitione actionis est forma quaedam, & species iudicii. T. 6. c. 330. E.
 Constitutionem opus est, ut liceat agere venditi ad resolvendam, venditionem. Tom. 10. c. 203. D.
 Constitutiones a decisionibus differunt. T. 2. c. 3. C.
 Constitutiones, id est, Codex. T. 1. c. 102. B.
 Constitutiones Principum abolere decrevit Macrobus Imperator iuris peritissimus, ut ex jure ageretur, non ex re scriptis. T. 4. c. 27. C.
 Constitutiones a jure separanda. T. 4. c. 843. D.
 Constitutiones quaecumque sunt veteres emendant, haec strictae sunt accipiendae. T. 4. c. 67. C.
 Constitutiones sunt potiores jure. T. 4. c. 355. E.
 Constitutiones Principum sunt sententiae, vel opiniones Jurisconsultorum. T. 4. c. 534. C. & c. 535. B. sicut etiam iudicium sunt sententiae. Ibid. E. opinionum aliae sunt certae sententiae, & irreprehensibiles, aliae verisimiles. Ibid. B. hinc Jurisconsulti scripserunt libros opinionum. Ibid. B. cur error testatoris legato obstat. Ibid. D.

- Constitutiones expissime deviant a jure publico, & prudentia veterum. T. 5. c. 612. C.
- Constitutiones Imperatorum quomodo differant a constitutionibus Pontificum. T. 6. c. 1104. E.
- Constitutiones quarum proprietas, & quot earum species, & quæ. T. 8. c. 893. D.
- Constitutiones novæ strictius servantur. T. 9. c. 781. B.
- Constitutiones Justiniani a structore hujus operis commendatæ. T. 9. c. 484. E. & c. 485. A.
- Constitutiones omnes, inscriptæ ad Senatum, orationes Principum sunt. T. 9. c. 772. D.
- Constitutiones novæ, quæ jus vetus abrogant, sunt strictè accipiendæ. T. 9. c. 247. D.
- Novæ constitutiones strictius servantur. T. 9. c. 781. B.
- Constitutiones novæ, quæ jus vetus abrogant, strictè sunt accipiendæ. T. 10. c. 632. D.
- Constitutiones speciales Principum quarum sunt. T. 10. c. 834. E.
- Constitutionum civilium omnium ratio reddi non potest. T. 6. c. 379. D.
- Constitutionum poenam esse majorem, quam legis Julæ. T. 9. c. 1432. B.
- Constitutionum principum specia. T. 10. c. 837. A.
- Ex constitutionibus actiones quæ sunt. T. 9. c. 237. C. aliz nomen suum habent, aliz nomen suum non habent, & appellantur conditiones ex lege. Ibid. D.
- Constitutoria actio an minuat, cum peculium universum, quod in constitutum venit, perierit. T. 9. c. 413. D.
- Constitutoria actio. T. 9. c. 250. B. C.
- In constitutoria actio spectatur tempus conventionis. T. 9. c. 415. E.
- Constitutum quid sit. T. 1. c. 763. B.
- Constitutum est nomen honorarium. T. 1. c. 922. C.
- Constitutum est inslar solutionis in multis, non per omnia. T. 4. c. 173. A.
- Constitutum inslar solutionis est. Ibid. A.
- Constitutum. Vide, Recipere.
- Constitutum quid sit, & quomodo fiat. T. 9. c. 405. D.
- Constitutum Prætor separavit a nodo pacti, dando actionem ex constituto, ex pacto nudo nullam. T. 9. c. 405. D.
- Constitutum semper parit obligationem. T. 9. c. 415. A.
- Constitutum quando vicem solutionis obtineat. T. 9. c. 407. A.
- Constitutum, quod tacite factum est, ad quorum diem intelligatur esse factum. T. 9. c. 405. D.
- Constitutum in quo differat a fidejussione. Ibid. E.
- Constitutum quomodo fiat inter absentes. T. 9. c. 406. A.
- Constitutum an non fiat, nisi in pecunia debita. T. 9. c. 405. E.
- Constitutum omne ad diem expressè, vel tacite fit. Ibid. D.
- Constitutum sine die valet, modico spatio debitori concessio, id est, decem dierum. T. 9. c. 414. D.
- Constitutum an sit præsumptum. T. 9. c. 405. A.
- Constitutum fit etiam inter absentes per epistolam. Ibid. A.
- Constitutum quomodo fit. T. 9. c. 405. D. do, ut des. Ibid. c. 391. C.
- Constitutum vice solutionis est. T. 9. c. 407. A.
- Constitutum quid. T. 9. c. 1166. A.
- Constitutum si sine die fiat, intelligitur factum ad diem decimum saltem. T. 9. c. 408. E. & c. 409. A.
- Constitutum fieri posse per epistolam. T. 6. c. 57. C.
- Constitutum perfectè nudus consensus quoquomodo expressus fit. Ibid. C.
- Constitutum, & constituendi verbum quid notent. T. 8. c. 1051. A.
- Constitutum est accessio, non novatio prioris obligationis. T. 9. c. 108. C.
- Constitutum, & pactum in quo differunt. Ibid. C.
- Constitutum plus est, quam pactum iteratum. T. 9. c. 75. C.
- Constitutum quomodo fiebat. T. 9. c. 250. D.
- Constitutum ex causa creditæ pecunie. T. 9. c. 1011. A. B.
- In constitutum veniunt pecunie tantum. T. 9. c. 250. B.
- Constitutum sequitur verum heredem, cui competit principalis actio. T. 9. c. 108. D.
- Constitutum fit nudo consensu. T. 9. c. 250. B.
- Constitutum, & receptum in quo differunt. Ibid. C. D. E.
- Constitutum non novat, delegatio novat. T. 9. c. 241. A.
- In constitutum veniunt tantum pecunie. T. 10. c. 634. E.
- Constitutum inter, & fidejussionem quid interfit. T. 10. c. 963. D.
- Constituti, & pacti differentia. T. 1. c. 935. B.
- Constituti natura, & vis quarum sit. T. 9. c. 414. D. E.
- Constituti exemplum exstat in Epistola Divi Pauli ad Philemonem. T. 9. c. 405. E.
- Constituto satis non facit, qui soluturum se constituit, si offerat fidejussionem. T. 9. c. 415. A.
- Ex constituto obligantur omnes jure prætorio. T. 9. c. 240. B.
- Ex constituto an nascatur actio. T. 9. c. 75. C.
- Consuetudo quid. Tom. 1. c. 715. C.
- Consuetudo morem facit. T. 2. c. 572. B.
- Consuetudo, quæ non est, non facit sententia judicis. T. 3. c. 569. C.
- Consuetudo a rebus judicatis separatur. Ibid. D.
- Consuetudo probatur testibus, vel rebus judicatis. Ibid. B.
- Consuetudo jus est, quod lex scripta prætermisit. T. 2. c. 1230. B. C.
- Consuetudo varia secundum diversa loca. T. 2. c. 1239. A.
- Consuetudo longa quid. T. 1. c. 725. C.
- Consuetudo longi temporis vicem servitutis jure constitutæ obtinet. T. 1. c. 1118. D.
- Consuetudo in civilibus rebus pro lege suscipitur, cum deficit lex. T. 2. c. 1230. A.
- Consuetudo jus potest, quam lex in his, quæ lege nominatim comprehensa non sunt. T. 2. c. 1230. E. & c. 1231. A.
- Consuetudo quando vim obtinet legis. Ibid. C.
- Consuetudo male vivendi paulatim non factus est. Ibid. C.
- Consuetudo legem abrogat. T. 4. c. 45. E.
- Consuetudo est pro lege, ubi lex deficit. Ibid. E.
- Consuetudo est lex non scripta, Lex est consuetudo scripta. T. 4. c. 1424. A. B.
- Consuetudo in vestigialibus spectari solet. T. 9. c. 488. E.
- Consuetudo in rebus constituitur plurimum valet. T. 6. c. 1054. A.
- Consuetudo prava corruptela est. T. 6. c. 977. D.
- Consuetudo rationi, vel legi non præjudicat. T. 6. c. 923. E.
- Consuetudo tacito consensu populi legem scriptam obliterat, & abrogat. T. 6. c. 453. A. quod si deficit consuetudo, quod proximum, & consequens ei est, custodiendum. Ibid. B.
- Consuetudo contraria est defunctuæ. Vide, Defunctuæ. T. 6. c. 454. C.
- Consuetudo longa contra jus publicum semper observata jure publico potentior est, si modo jure publico nominatim non improbetur. T. 6. c. 663. A.
- Consuetudo facit morem. T. 9. c. 1326. A.
- Consuetudo longa quæ sit. T. 9. c. 1325. C. & 109.
- Consuetudo vim legis obtinet. T. 9. c. 1326. B.
- Consuetudo a rebus judicatis separatur. Ibid. B.
- Consuetudo utrumque potior legibus. T. 9. c. 1327. B.
- Consuetudo longi temporis, & vetustas vicem jure constitutæ servitutis obtinet. T. 10. c. 718. A.
- Consuetudinis, & æquæritatis differentia. T. 2. c. 1230. B. C.

Confectudinis non vilit est auctoritas. T. 2. c. 1129. C.
 De consuetudinis inveterata vi, & potestate. T. 6. c. 453. A.
 Consuetudinem confirmat sententia iudicis. T. 3. c. 569. C.
 Consuetudinem probare debet, qui ea nititur. T. 3. c. 569. B.
 Consuetudinem non fecit inveteratus. T. 2. c. 1231. C.
 Consuetudinem vicem legis obtinet. T. 6. c. 454. B.
 Consuetudinem quot annorum usus facit. T. 9. c. 1325. D. E.
 Nulla lex tenet, nisi consuetudine recepta sit. T. 2. c. 572. D.
 Consuetudine potior lex est. T. 4. c. 45. D.
 Consul habet jus gladii, jus verò relegendi non. Tom. 4. c. 14. D.
 Consul an sit cum imperio summo. T. 7. c. 76. D.
 Consul fuit major magistratus. T. 7. c. 95. A.
 Consul potestatem gladii an iure magistratus habeat. T. 7. c. 76. D.
 Consul quem arbitrum dare debeat, & possit. T. 7. c. 167. E.
 Consul apud se solus sine collegii munimittere poterat servum. T. 9. c. 1114. A.
 Consulis officium. Tom. 1. c. 727. D.
 Consulis majus est imperium, quam Praetoris. T. 1. c. 999. A. & T. 7. c. 95. A.
 Consules honorarii qui sint. T. 2. c. 695. B.
 Consules clarissimorum nomine continentur. T. 2. c. 885. A.
 Consules quo tempore, & qua ratione creati ex plebeo genere. T. 1. c. 905. D. E.
 Consules missilia spargere solebant in vulgus. T. 2. c. 1135. A.
 Consules municipiorum qui. T. 5. c. 1175. B.
 Consules civitatum plerumque in Gallia jurisdictionem habent, & imperium. T. 6. c. 1149. C.
 Consules. Vide, Magistratus.
 Consules cognovisse de fideicommissis. T. 7. c. 1130. D.
 Consules jus dandi tutoris habebant. T. 8. c. 161. C.
 Consules an habeant jus dandi iudices sine rescripto. Tom. 10. c. 793. D.
 Consulum notio quarum causarum. T. 8. c. 560. A. & seq.
 De consiliis, & non spargendis ab his pecuniis. Tom. 2. c. 893. B.
 Consulari viro indignum non est Propraetoris nomen. Tom. 4. c. 831. C. D.
 Consularia ornamenta quae, & qualia. Tom. 2. c. 894. B. & c. 1013. D.
 Consulatum petere prohibebatur is, qui reus elicit reprobatorum. T. 4. c. 858. D.

Ad consulatus honorem erectus populi errore Marcus Perpenna Pergrinus. T. 9. c. 1067. C.
 Consulere quid significet. T. 10. c. 835. B.
 Consultatio quid. Tom. 2. c. 509. C.
 Consultatio de substitutione filii in bonis, quae ex donatione capitis facta in nuptiis contrahendis inter patrem, & matrem. T. 1. c. 707. E.
 Consultatio est consilium Principis, & conventus coacti senatus ad dirimendas causas appellationis. T. 9. c. 1104. A.
 Consultatio est relatio iudicis ad Principem. T. 9. c. 1103. E.
 Consultatio, & relatio an sine idem. T. 10. c. 790. E.
 Quenam consultatio vicem appellationis habeat. T. 10. c. 791. A.
 Consultationis duo sunt genera. T. 10. c. 790. E.
 A consultatione an possit appellari. T. 10. c. 792. A.
 Consultationes sunt a magistratibus, & mittuntur ad Principem. T. 10. c. 790. E.
 Consultationes quando fiant. T. 10. c. 791. A.
 De consultationibus temporibus, & reparationibus. T. 9. c. 1112. A. & seq.
 De consultationibus. T. 9. c. 1103. A. B.
 Consummatum ædificium quod sit. T. 5. c. 29. E.
 Consumpti nummi qui dicuntur. T. 4. c. 184. D. & c. 185. A.
 Consumptio plenissimum jus tribuit. T. 4. c. 850. C.
 Consumptio plenum dominium tribuit bonæ fidei possessori. T. 4. c. 1285. D.
 Consumptio bonæ fidei facta conciliat mutuum. T. 5. c. 494. A.
 Consumptio bonæ fidei facta conciliat mutuum alienæ pecuniæ, quod ab initio nullum erat. T. 6. c. 377. A.
 Consumptio conciliat mutuum. T. 9. c. 205. D.
 De consumptione bonæ fidei facta. T. 7. c. 663. E.
 Consumptione perimitur repetitio fructuum. T. 10. c. 100. D.
 Contemnere ea unusquisque potest, quæ pro se introducta sunt. T. 6. c. 344. A.
 Contemnere sacras constitutiones est sacrilegium. Tom. 9. c. 1455. A.
 Contemplatio in gestire, quæ illum respicit, nulla est. T. 6. c. 15. C.
 Temporales qui dicuntur. T. 6. c. 567. D.
 Contendere modestius est, quam litigare. T. 10. c. 879. B.
 Contentione inter legatarium, & heredem orti de re legata eligenda, arbitrum sumi. T. 7. c. 997. C.

Contentiosa jurisdictio. Vide Jurisdictio.
 Contentiosa jurisdictio quæ est. T. 4. c. 7. B. hæc ubi exercetur. Ibid. E.
 Contestando litem ad forum approbamus, & ei non subijcimus. T. 9. c. 1083. A.
 Contestata litem criminalis quando dicitur. T. 9. c. 1379. B. C.
 Contestari litem pro alio est iudicium suscipere pro alio, & quasi expromittere. T. 4. c. 238. E. & c. 239. A.
 Contestari quid sit in iure. T. 10. c. 945. A.
 Contestatio litis, & petiti idem est in iure. T. 4. c. 124. B.
 Contestatio litis. Vide, Litis contestatio.
 Contestatio vim habet interruptio. T. 5. c. 12. C.
 Contestatio pluribus modis accipitur. T. 6. c. 967. D.
 Contestatio litis competentem iudicem confirmat. Tom. 9. c. 1083. A.
 Contestatio litis, & editio in quo differunt. Tom. 9. c. 14. B. & c. 175. D.
 Contestatio litis quid sit. T. 9. c. 113. A. B. & Tom. 10. c. 927. E.
 Contestatio litis est initium iudicii, non in ius vocatio. T. 9. c. 1124. E.
 Contestatio litis, & editio actionis in quo differunt. Tom. 9. c. 14. E.
 Contestatio est initium litis. T. 10. c. 874. E.
 Contestationis litis definitio. T. 3. c. 232. B. C.
 Contestationem litis sequitur litis ordinatio. T. 6. c. 300. B.
 Ante contestationem nullus credi tor est. T. 8. c. 493. A.
 Post contestationem olim non admitteretur recusatio iudicis. T. 10. c. 996. E.
 De contestatione litis. T. 5. c. 232. B. C.
 Contestatione litis actio temporaria perpetuatur. T. 9. c. 114. E.
 Contestatione litis actionem perpetuatur. T. 9. c. 1117. B.
 Contestationes, & protestationes sunt apud acta. T. 10. c. 872. A.
 Cognatio est lignorum contextura, comparata adium operendarum causis. T. 4. c. 143. A.
 Cognatio ex quibus consistit. T. 7. c. 428. B.
 Continentes Provincie quæ. T. 8. c. 560. B.
 In continentibus quod sit, Romæ sit. T. 8. c. 479. E.
 Continentia causæ dividi nequit. T. 4. c. 882. D.
 Continentia causæ dividi non debet. T. 6. c. 845. A.
 Continentia causæ. T. 9. c. 118. D. E.

Contineri aliud est, aliud consistere. T. 4. c. 448. C.

Continuatio usucapionis non impeditur scientia heredis. T. 4. c. 1459. D. heres ignorantia sui defuncti vitia non excludit. Ibid. D. E.

Continuativa, sive discontinuativa. T. 8. c. 580. A.

Continui, & utiles dies quando cedunt, & quando non. T. 4. c. c. 1042. A.

Continuum tempus ignorantiam tantum cedit. T. 4. c. 1333. A. in cuius actio competit, tempore utili habet expensum potestatem. Ibid. A. dissoluta ignorantia prope scientiam est. Ibid. B.

Contra cavere quid sit. T. 5. c. 614. B.

Contradictio obligatione principali observatur tempus dati, vel conventi pignoris. T. 4. c. 180. C.

Contradictio definitio, ac acceptationis. T. 3. c. 135. D.

Contradictio verbo quo continentur. T. 1. c. 1287. E.

Contradictio quid a pacto diffideat. T. 3. c. 36. B. C.

Contradictio & stipulationis discrimen. T. 1. c. 921. D. E.

Contradictio iuri gentium adscribuntur. T. 1. c. 915. B.

Contradictio substantiae, & administracula quae. Tom. 1. c. 927. D.

Contradictio omnes penes ex iure gentium. T. 1. c. 9. C.

Contradictio iuramentum quibusnam verbis fiat. T. 1. c. 922. D.

Contradictio stricti, & contradictionis bonae fidei in quo differunt. T. 3. c. 278. A.

Contradictio inter absentes, & a mutis, & surdis recte fiunt. T. 1. c. 204. B.

Contradictio inter absentes fieri possunt, stipulatio non item. T. 1. c. 1152. E.

Contradictio antiqui scribebantur in cortice. T. 1. c. 1151. D.

Contradictio alii proprium nomen habent, alii nomine vacant. T. 1. c. 922. C.

Contradictio in servitute habiti pro nullis habentur. T. 1. c. 214. B.

Contradictio actiones pariunt. T. 1. c. 921. C.

Contradictio ex conventionem legem accipiunt. T. 1. c. 1458. D.

Contradictio libellarii definitio. T. 1. c. 1200. E.

Contradictio incertus quis dicatur. T. 1. c. 1214. B.

Contradictio locationis fidem esse servandam, si nihil specialiter exprimitur contra consuetudinem regionis. T. 3. c. 473. C. D.

Contradictio non infirmatur. T. 2. c. 1141. D.

Contradictio bonae fidei. Vide, Bonae fidei contradictio.

Contradictio propter conventum valet. T. 4. c. 247. C.

Contradictio recte contrahitur quoque inter absentes. T. 4. c. 71. D.

Contradictio depositi vocatur sacer contradictus, a Poeta Juvenale sacrum depositum. T. 4. c. 213. C.

Contradictio conclusio est stipulatio. T. 4. c. 180. D.

Contradictio pignoris cum vitiosis, vel inutiliter intercedat, retentioni locus non est. T. 4. c. 1285. A.

Contradictus est conventio, ex qua datur actio. T. 4. c. 728. B.

Contradictus recipit incrementum, fructuum perceptorum pendente conditione, fideicommissum vero non. T. 4. c. 1193. E.

Contradictus nullus est, qui recipiat dolum, qui non infirmetur. T. 4. c. 705. B.

Contradictus est contrarium pacti. T. 4. c. 728. B.

Contradictus est species conventionis. T. 4. c. 247. E.

Nullus contradictus non cadit in stipulationem. T. 4. c. 632. D.

Contradictus causa est excipienda praescriptione fori. Tum. 4. c. 925. C.

Contradictus tempus spectatur in stipulatione. T. 4. c. 414. C.

Contradictus, in quibus agitur, ut eandem rem, quam dedimus, in specie recipiamus, in corporibus consistunt. T. 5. c. 391. B.

Contradictus quidam, praeter mutuum, etiam in rebus numero, pondere, & mensura constantibus spectantur, ut commodatum, depositum, locatio, conductio. T. 5. c. 391. B.

Contradictus filiorum familiaris quid proprium, & peculiare habent. T. 5. c. 438. A. & seq.

Contradictus an ultro citroque obligatorius sit. T. 5. c. 390. D.

Contradictus initio sunt voluntatis, postea convertuntur in necessitate. T. 5. c. 419. A.

Contradictus, qui nomine proprio vacant, qui sunt. Tom. 5. c. 504. A. non perficiuntur nudo consensu. Ibid. A.

Contradictus quinquam iurisdictionem sunt, & quinquam iuris civilis. T. 5. c. 100. C. D.

Contradictio bonae fidei non solum dolo, sed etiam fraude immodici, & intolerabili carere debent. T. 5. c. 523. A.

Contradictus generaliter accipiendus est. T. 5. c. 767. C.

Contradictus quando implementum acceperit, an, & quando inspicitur. T. 5. c. 1025. B.

Contradictus, qui ad heredes non transmittantur, & qui in heredes transeant. T. 5. c. 985. C.

Contradictus a passionibus quomodo, & quando separantur, & discernantur. T. 5. c. 817. B.

Contradictus bonae fidei dolo, vel metu extortus, ipso iure non valet. T. 5. c. 144. C.

Contradictus est negotium, quod contrahitur, certi negotii contradictus. T. 6. c. 438. D.

Contradictus iustus est, ex quo nulla actio est. T. 6. c. 469. C.

Contradictus initium spectatur semper in iure. T. 6. c. 88. B.

Contradictus, & iudicia in quo differunt in sermone ambiguo. T. 6. c. 340. C. D. E.

Contradictus quale genus est, si dominium tibi area meae dederit ea lege, ut domo in ea edificata partem aedificii area impositi mihi redderes. T. 6. c. 61. A. ex hoc contradictus datur actio praescriptis verbis, & cur. Ibid. B.

Contradictus certus dicitur, qui proprium nomen habet. Tom. 7. c. 649. C. incertus, qui nomine vacat. Ibid. C.

Contradictus qui continentur crediti appellatione. T. 7. c. 650. C.

Contradictus, in quibus praesententia locus est. T. 7. c. 677. D.

Contradictus certi sunt, & incerti, & qui illi sint. T. 7. c. 823. A. B.

Contradictus incertus plures esse, quomodo certos. Ibid. B.

Contradictus est, si praeter consensum res subit, vel causa. T. 7. c. 845. E.

Contradictus natura quae sit. T. 7. c. 750. C.

Contradictus proprii nominis oritur ex dolo, ut des, facio, ut facias. T. 7. c. 818. A. B.

Contradictus qualis conventio sit. T. 7. c. 827. D.

Contradictus quilibet ex pacto naturam suam mutare possunt. T. 7. c. 844. E. & c. 845. A.

Contradictus sub conditione impossibili an possit praestatu mendi sustineri. T. 7. c. 984. D.

Contradictus suus, ut volunt, arctare possunt contrahentes. T. 7. c. 750. A.

Contradictus quinquam morte finiantur, quoniam in heredem transeant. T. 8. c. 1072. D.

Contradictus an iniuri possit cum ignorante. T. 8. c. 330. A.

Contradictus an nullus, si in eo, in quo constitit substantia ejus, intervenierit error. Tom. 8. c. 390. B.

Contradictus an nullus sit, qui non habet in se consensum utriusque partis. Ibid. B.

Contradictus a testamenti multum distat. T. 8. c. 811. D. ex consensu duorum constat. Ibid. D.

Contradictus regulariter nulli sunt. Ibid. c. 388. B. & c. 667. C. qui dolum tantum recipiant. Ibid. c. 719. A. modo potius facti, quam anmi. Ibid. c. 744. B.

Contradictus inmaginarios in emptio-nibus iuris vinculos non obtine-re. T. 8. c. 388. C. D. quomodo definitur. Ibid. D.

Contradictus involuntarius est, quomodo. Tom.

Tom. 8. c. 328. A. maleficium est talis contractus. Ibid. A.
 Contractus, qui re contrahuntur, an datione rei alienae contrahantur. T. 8. c. 120. B.
 Contractus, qui propriè, & [qui improprie] dicantur. T. 8. c. 323. B.
 Contractus tempus in stipulationibus spectatur. T. 8. c. 96. D.
 Contractus, vel delicti ratione nos fortiri forum. T. 8. c. 328. E.
 Contractus voluntatis est; contractum implere necessitatis. T. 8. c. 443. B.
 Contractus arralis. T. 9. c. 285. B. C.
 Contractus qui non possunt resolvi. T. 9. c. 243. D.
 Contractus libellarius quid. T. 9. c. 418. C. & c. 419. C.
 Contractus bonæ fidei. Vide, Bonæ fides.
 Contractus cause temporariæ. Vide, Causa temporaria.
 Contractus voluntarii ex post facto sunt necessarij. T. 9. c. 743. D.
 Contractus, in quibus venit dolus, & culpa. T. 9. c. 294. A. B. & in quibus non venit. Ibid. A.
 Contractus aut est conventio nuda, aut est conventio, quæ ex re, vel verbis initium obligationis præbet. T. 9. c. 73. A. B.
 Contractus, qui scripturâ perficiuntur. T. 9. c. 284. D.
 Contractus velisti. T. 9. c. 70. E. nudi contractus. Ibid. E.
 Contractus arabiconi. T. 9. c. 284. B.
 Contractus est pignus. T. 9. c. 293. E.
 Contractus quondam esse, qui diligentiam exactissimam exigunt. T. 9. c. 194. C. qui sunt illi contractus. Ibid. C.
 Contractus strictus in quo differat a bonæ fidei contractu. T. 9. c. 89. A.
 Contractus, & pacti vis non est eadem. T. 9. c. 70. E.
 Contractus formam accipiunt a pactis. T. 9. c. 130. A.
 Contractus definitio certa quæ. T. 9. c. 26. E.
 Contractus in eundem ratio servanda, non pervertenda est. T. 10. c. 41. D.
 Contractus stricti iudicii, ex metus, vel doli causa non est ipso iure nullus, præterquam si doli marito promissa sit. T. 10. c. 277. A.
 Contractus est conventio, cui res accessit. T. 10. c. 451. A.
 Contractus ut est synallagma, sic acceptilario est diallagma, & ultro citroque liberatio. T. 10. c. 563. A.
 Contractus, sub conditione impossibili latus, nequit defendi colore mendi. T. 10. c. 553. B.
 Contractus an possit resolvi, adversario non consentiente. T. 10. c. 631. B.

Contractus libellarius quis sit. T. 10. c. 668. A.
 Contractus ratione quis fortitur forum. T. 10. c. 754. A.
 Contractus omnis, negotii contractus est. T. 10. c. 890. B.
 Contractus quæ sit perfecta definitio. T. 10. c. 938. E.
 Contractus habiti in servitute pro nullis computantur. Tom. 10. c. 960. E.
 Contractus bonæ fidei habiti difficultas est recessiva. T. 10. c. 1003. E.
 Contractus, qui dolo malo contrahitur, nullus est. Tom. 10. c. 1040. B.
 Contractus an possint fieri nutu. T. 10. c. 1074. B.
 Contractum voluntatis contrahere, necessitatis implere. Tom. 10. c. 1074. B.
 Ad contractum proficit pactum. T. 4. c. 351. B.
 Prout contractum quicquid est, ita & solvi debet. T. 6. c. 95. E.
 Contractus dicitur pignus etiam per epistolam quovis die, & anno. T. 6. c. 651. A. B.
 Contractum quolibet impossibilis conditio an vitiet. T. 7. c. 984. B.
 Contractum an vitiet impossibilis conditio. T. 7. c. 1413. E. & c. 1414. A.
 Contractum inutilem esse, ex quo id agitur, ut non ei, qui initium dat contractui, obligatio acquiratur, sed alteri cuidam extraneo. T. 8. c. 339. D.
 Contractum aliud esse, pactum aliud. T. 8. c. 325. A.
 Contractum esse rem consensu peractam, unde mutua nascitur obligatio. T. 8. c. 500. B.
 Contractum reformare quid. T. 9. c. 41. C. & c. 46. A.
 Ex alterius contractu nemo obligatur. T. 2. c. 210. E.
 Ex contractu privati an fisco pena debetur. T. 4. c. 882. A.
 In contractu mutui si alij numerari redditus sunt, ab initio contractus estimantur, non a fine, ab obligatione contractus, non a dissolutione obligationis. T. 5. c. 391. E. & c. 392. A.
 Ex contractu non potest esse actio ex empto vendito inter dominum, & servum. T. 6. c. 58. D.
 Ex contractu servi communis dominorum, vel plurium, permissum esse creditoribus, cum qui velit de minorum actione de peculio in solidum experiri. Tom. 6. c. 61. B. & seq.
 Ex contractu est actio penalit in delictum. T. 8. c. 772. E. & c. 773. A.
 In contractu præsentia nostra, vel aliena opus est. Tom. 8. c. 824. A.
 Ex contractu habito inter fratres, vel inter consuevos, obligatio naturalia patri, vel domino ac-

quiritur naturaliter, quamvis pater filio, & dominus servo obligentur naturaliter. T. 10. c. 1286. A.

In contractu libellario necessaria est scriptura. T. 10. c. 668. C.

Ex contractu alieno nemo obligatur. T. 10. c. 959. D.

Ex contractu alterius nemo obligatur. T. 10. c. 959. D.

Ex contractu filiorum familias, & servorum non est actio in solidum, nisi solidum sufficiat periculum. T. 10. c. 976. D.

Contractum alij proprium habent nomen, alij proprio nomine carent. T. 1. c. 922. C.

Contractum obligatio non est certis legibus introducta. Ibid. E.

Contractum adjectiones quæ sunt. T. 3. c. 278. D.

Contractum certa forma non est. T. 1. c. 1597. E.

Contractum leges non tenent servum. T. 1. c. 1417. B.

Contractum omnium pendenda est stipulatio. T. 4. c. 389. A.

Contractum omnium initium quantopere voluntarium esse oportet. T. 5. c. 419. A.

Contractum alia ratio, alia legatorum. T. 6. c. 91. C.

Contractum, & actuum differtentia. T. 8. c. 705. D.

Contractum enumeratio. T. 8. c. 671. B. & c. 759. B.

Contractum, qui re contrahuntur, divisio quætriplex sit. T. 8. c. 319. C.

Contractum divisio. T. 10. c. 450. C.

Contractum omnium voluntarium est initium. T. 10. c. 997. E.

Inter contractus, & iudicia differtentia quæ est. Tom. 4. c. 105. D.

Inter contractus, & testamentum male Accursius differtentiam statuit. T. 8. c. 665. A. & c. 748. A.

In contractibus, qui sunt consensu, alter alteri obligatur ad id, quod alterum alteri ex æquo, & bono præstare oportet. T. 1. c. 209. E. & c. 210. A.

In contractibus an ordo temporis vel scripturæ observetur. T. 1. c. 207. C.

In contractibus strictis quemadmodum bona fides exigitur. T. 3. c. 200. D. E.

De contractibus Ecclesiasticis. T. 2. c. 1144. E.

In contractibus bonæ fidei bona fides maxime desideratur. Tom. 4. c. 705. B.

In contractibus omnibus exigitur bona fides, & quando. T. 4. c. 651. B.

Ex contractibus nascitur obligatio civilis, & naturalis, ex pacta obligatio naturalis tantum. T. 4. c. 248. A.

Ex contractibus datur actio, ex

pa:

pactis verò non datur : T. 4. t. 728. A.
Contractibus conventio dat legem. T. 4. c. 682. A.
A ceteris contractibus stipulatio in quo differat. Tom. 4. c. 260. A.
In quibus contractibus diligentia, & levis, aut levissima culpa praesertitur. Vide, Diligentia. Vide, Culpa.
In contractibus distinguendis quid maxime sit spectandum. T. 5. c. 197. E.
In contractibus an liceat invicem se conscribere. Tom. 5. c. 322. E.
In contractibus spectatur tempus contractus. T. 6. c. 116. A.
In contractibus ambigui per se non est interpretatio contra illum, qui eo sermone usus est. Tom. 6. c. 340. C.
In contractibus spectatur, quid contrahentium uterque senserit. Ibid. E.
Contractibus quæ dubitationis causa inferantur, ius commune non legunt. T. 8. c. 707. A.
In contractibus, si fuerit dissensus, nullus est contractus. T. 8. c. 877. D.
Ex contractibus actiones de dolo in heredes dantur in solidum. T. 8. c. 771. E.
Contractibus bona fidei exceptio pacti, vel doli incit. T. 8. c. 377. D.
Contractibus privatorum immiscere se non potest Procurator Cæsaris. T. 9. c. 335. A.
In omnibus contractibus praestatur dolus, & lata culpa, in nulla praestatur periculum. T. 9. c. 394. D.
In contractibus ultimæ voluntates valent. T. 9. c. 85. C. novissimæ voluntates. Vide, Voluntates.
An in contractibus stricti iuris pacta in continentia facta pariant actionem. T. 10. c. 179. B.
Ex contractibus datur actio præscriptis verbis, si sint incerti contractus, et si non sit actio certa, legibus prodita. T. 10. c. 450. E.
In contractibus non tantum nobis, sed & posteria nostra consiliumus, qui verò legat, solum legatarium spectat. T. 10. c. 547. D. E.
In contractibus nominatis non est locus conditioni, sed actioni tantum in id, quod interest. T. 10. c. 1043. A.
De contrahenda, & committenda stipulatione. T. 9. c. 1230. C. & sequ.
De contrahenda stipulatione. T. 9. c. 1237. C. & sequ.
Contrahendi re, & verbis inter praesentes duo sunt genera. T. 1. c. 770. E. & T. 7. c. 654. D.
Contrahendi inter praesentes quod modi sint. T. 8. c. 325. C. in-

ter absentes quot sint. Ibid. C.
Ad contrahendum an aliquis compelli possit. T. 6. c. 340. E.
In contrahendo quod agitur pro casu haberi. Tom. 7. c. 634. B.
Contrahens ubi se defendere, & an eo loco, quo contraxit, debeat. T. 7. c. 145. A.
Contrahentem cum uno dilringi in plures adversarios iniquum est. T. 5. c. 428. A. & c. 678. B. C.
Contrahentes si in materia dissentiant, nulla est emptio. T. 3. c. 17. D.
Contrahentes se invicem de pretio posse circumscribere. Tom. 7. c. 750. C.
Contrahentes quomodo invicem obligentur ex contracta emptio, & venditionis. T. 10. c. 1012. C.
Contrahentium voluntates potius, quam verba in conventionibus spectari debent. T. 4. c. 972. E.
Contrahentium mens verba potior est. T. 4. c. 913. B.
Contrahentium voluntas requirit, ut subtilitas verborum amittatur. Vide, Voluntates contrahentium.
Ex contrahentium pacto, & consensu mutuo an rescindatur venditio. T. 10. c. 1007. E.
Contrahentibus idem obstat, quod eorum successoribus obstat. T. 8. c. 723. E. & c. 834. E. & c. 876. B.
Contrahentibus si liceat se circumferere. T. 10. c. 1004. E.
Contrahere fiduciam, est vendere filium ea lege, ut mihi emancipetur, & s. me manumittatur. T. 4. c. 108. E. & c. 109. A.
Contrahere fiduciam est legem addere venditioni, ut redimeretur. T. 4. c. 364. D.
Contrahere integrâ oratione quidnam propeis sit. Tom. 6. c. 438. D.
Contrahere an quis alteri possit. T. 8. c. 340. A.
Contrahere nemo cogitur, sed contractum implere. Tom. 8. c. 442. B.
Contrahi iudicio quisnam dicatur. T. 6. c. 340. E. & c. 347. A.
Ubi quis contrahit, ibi & conveniri debet. T. 4. c. 924. E.
Contrahuntur non tantum facta, sed & delicta. T. 8. c. 500. E.
Contraxisse quis, & quo loco videatur. T. 7. c. 145. A. & sequ.
Contraxisse unusquisque in eo loco intelligitur, in quo, ut solveret, se obligavit. T. 8. c. 348. D. etiam eo loco conveniri potest. Ibid. E. forum, siue domum suam revocare non potest. Ibid. E.
Ubi contraxit quis, ibi convenitur, nec revocare domum potest. T. 4. c. 71. E.
Ubi contraxit defunctus, ibi heredes ejus, aut nomine ipsius tutores conveniri possunt. T. 4. c. 925. A.

Contraria actio pignoratitia cuiusdam datur. T. 5. c. 430. B.
Contraria negotiorum gestorum actio quando, & in quoniam datur. T. 6. c. 15. B.
Contraria voluntate non interposita, pater ratum habere videtur, quod filius fecit. T. 6. c. 316. B.
Contraria actio pignoratitia. T. 9. c. 199. D. cui competit. Ibid. D. E.
Contrarie actiones an sint bonæ fidei. T. 8. c. 1116. A.
Contrarie qualitates an possint simul eadem incidere. Tom. 8. c. 745. D.
Contrarie actiones quæ. T. 9. c. 300. A. & sequ.
Contrarias actiones commodati, pignoratitiae, & alias habent commodatarius, creditor, depositarius, mandatarius, gestor, tutor. Ibid. A. B.
Contrarium an eadem ratio efficiat in donationibus. Tom. 4. c. 996. B.
Unum contrarium in quo subiecta est, non potest etiam esse alterum. T. 4. c. 1443. A.
Contrarium in l. *Agnes*, & *de agna*, & *quidam*, & *silva* consiliat auctor. T. 5. c. 562. D.
Contrarii unus exclusio est alterius positio. T. 4. c. 1372. A. & T. 5. c. 177. D.
Contraria in se invicem pugnant, diversa distinctam rationem habent. T. 3. c. 527. A.
Contraria esse nequeunt, quæ unâ eademque ratione conueniunt. T. 4. c. 1219. A.
Hæc, quæ sunt prævia natura, sunt inter se contraria. T. 4. c. 1440. A.
Contraria, & diversa quantum differant. T. 6. c. 358. E.
Contraria, & diversa differunt apud Dialecticos. T. 9. c. 1077. B.
Contrariorum una, eademque causa. T. 1. c. 1218. D.
Contrariorum eadem disciplina. T. 4. c. 995. B.
Contrariorum una, eademque causa est, non quidem proferens eadem, sed eadem, si in contrarium agatur. Ibid. B.
Contrariorum eadem est disciplina. T. 4. c. 1447. E. & T. 9. c. 595. D.
Contrarium eadem est ratio. T. 4. c. 996. B. & T. 6. c. 37. B.
Ex contrariis duabus orationibus non semper una est vera, altera falsa. T. 5. c. 116. A. B.
Contractare semper est loco movere. T. 4. c. 645. D.
Contractare, vel attractare, an sit loco movere. T. 5. c. 716. B.
Sine contractatione furtum utrum fiat. T. 4. c. 842. C.
Contribuere legata, aut fideicommissa est ratione legis falsitatis. Q. inc.

- ineunda, ea communi calculo sub-
jicere. T. 4. c. 1218. E.
- Contribuere est committere, confere-
re, confundere, communi calculo
subjicere omnia legata, & simul
omnia componere, computare,
cum de lege falcidia queritur,
locum habeat nec ne, & quatenus
locum habeat. T. 6. c. 407. D. E.
- Contributio non fit naufragio factio.
T. 1. c. 386. B.
- Contributio quid est. T. 4. c. 763.
D.
- Contributio locum quando habet,
& quando non. T. 4. c. 1059. B.
ratio ejus differentia. Ibid. B.
- Contributio ob jacturam mercium,
naufragii vitandi gratia quando
locum habet, & quando non. T.
4. c. 1412. B. & seq.
- Collationis contributio ob jacturam
non nisi nave fieri debet. T. 4.
c. 1413. B. & T. 5. c. 534. B.
- Contributio quando locum non ha-
beat. T. 5. c. 534. D.
- Contributio an sit onus rerum ser-
vatarum, aut huiusmodi servato-
rum. T. 5. c. 535. D.
- Contributio iniquitas quandoam
locum habeat. T. 5. c. 534. B.
- Contributio quando locus est, &
quando non. T. 4. c. 1059. B. ra-
tio differentia. Ibid. B.
- Contributio portionum heredita-
riarum, & legatorum locus sit
nec ne, cum portio exhausta in-
tegra accedit, vel contra portio
integra exhausta. T. 4. c. 412. D.
an cum portio exhausta exhausta
accedit. Ibid. D.
- Contributionem qui prestanda de-
beant, quae portio prestanda, &
qua actione contributio exigenda
sit. T. 5. c. 530. D. E.
- De contributione portionum. T. 6.
c. 408. B. & seq.
- Contributiones quae dicuntur. T. 2.
c. 670. C.
- Controversia de arborum radicibus.
T. 1. c. 70. C. D.
- Controversia inter duos octi de
quibusdam fidei, quos unus eor-
um possidebat, alter dicebat si-
bi deberi ex causa depositi, &
sumptu arbitrio, an ex ejus senten-
tia fisco poenae petitio sit. T. 4. c.
881. D. E.
- Controversia ex l. 7. §. cum qui, de
acquir. rer. dom. quae fuit inter
Sabianorum, & Proculejanorum de
materia aliena, & specie ex ea sag-
ta, explicatur, & colligitur. T. 5.
c. 378. D.
- Controversia Proculejanorum, & Sa-
bianorum de possessione unius
rei in solidum, quemodo discre-
pa sit. T. 5. c. 708. D. E.
- Non omnis controversia est litis. T. 5.
c. 867. C.
- Controversia esse potest ante litem
constitutam. Ibid. C. quando sit.
Ibid. C.
- Controversia est preparatio litis.
Ibid. C.
- Controversia a lite quid differat. T.
8. c. 512. B.
- Controversia esse potest ante con-
stitutionem. Ibid. A. B.
- Controversia status. Vide, Status.
- Controversia est, non litis, antequam
in iudicium veniat. T. 9. c. 185.
E.
- Controversia est ante litem consti-
tutionem. T. 9. c. 185. D.
- Controversia, & litem discrimen. T.
1. c. 97. D. B.
- Controversia quae dicantur. T. 5.
c. 867. C.
- Controversia testamentorum trans-
igi, & dici non possunt sine
iudice. T. 9. c. 187. C.
- In controversia, quae pendet ex tes-
tamento, scriptum jus sequen-
dum. T. 8. c. 809. A.
- Quod est controversum an sit idem,
quod id, quod non constat inter
omnes. T. 10. c. 230. B.
- Contubernales qui dicantur. T. 1.
c. 1411. E.
- Contubernales quinquam, & unde ita
dicantur. T. 5. c. 431. C.
- Contubernales qui dicantur. T. 5.
c. 548. B.
- Contubernalis. T. 6. c. 751. D.
- Contubernalis quae dicitur. T. 9.
c. 1415. B.
- In contubernali adulterium non
vindictur lege Julia. Ibid. D.
- Contubernia dominium non mu-
tant. T. 9. c. 617. D.
- Contubernium est naturale nomen.
T. 1. c. 1416. B.
- Contubernium inter servos, matri-
monium inter liberos contrahi-
tur. T. 1. c. 397. C.
- Contubernium contrahitur inter
servos, vel cum servis. T. 9. c.
1411. B.
- Contubernium, & matrimonium
in quo differunt. Ibid. B.
- Contubernium. T. 9. c. 444. D. & c.
449. A.
- Ex contubernio non contrahitur af-
finitas. T. 8. c. 111. D.
- Ex contubernio filii suscepi qui
dicuntur, & an patri succedant.
T. 8. c. 191. E.
- De contubernio violato. T. 9. c.
1411. B.
- Contumacia heredi nihil nocet. T. 2.
c. 1013. C.
- Contumacia quilibet est dolus. T. 3.
c. 91. A.
- Contumacia cuiusdam damno coercetur.
T. 4. c. 875. C.
- Contumacia quid est. T. 4. c. 33. E.
magna negligentia est lata culpa,
& ferè idem, quod dolus. Ibid.
E.
- Contumacia litis damno coercetur.
T. 4. c. 875. C.
- Contumacia non relictionis, quod
iudex admittit, in actione de
dolo, aut quod motus causi pa-
nitur condemnationem in id quod
ad hoc in litem juraverit. T. 5. c.
148. D. E.
- Contumacia quando dolus est, &
malitia mala. T. 9. c. 351.
D.
- Contumacia filii emancipati pra-
teriti, non conferens bona pro-
pria, an & quomodo puniatur. T.
5. c. 618. A.
- Contumacia proprietarii, & fisci
curari quomodo puniatur. T. 5.
c. 641. E.
- Contumacia rei coerceri potest ex-
communicatione. T. 6. c. 809.
E.
- Contumacia pro confessione habe-
tur. T. 5. c. 834. A.
- Contumacia actoris multum differt a
contumacia rei. T. 6. c. 833. B. C.
illa major, & sedior. Ibid. B.
- Contumacia damnato non esse jus
appellandi, non esse relictionis
petende jus, & c. T. 9. c. 986.
D.
- Contumacia plechitur damno litis.
Ibid. C. D.
- Contumacia actoris poenae. T. 9. c.
134. C.
- Contumacia rei eadem est poenae,
quae actoris. T. 9. c. 136. D.
E.
- In contumaciam quando incidit
actor. T. 9. c. 133. C. &
seq.
- In contumaciam quando incidit
teus. T. 9. c. 136. C. & seq.
- Pet contumaciam absens. T. 9. c.
135. A. ejus poenae. Ibid. A.
- Ex contumacia condemnatus an
possit appellare. T. 9. c. 875.
De contumacia, & contumace. T. 10.
c. 798. E. & c. 799. A. & seq.
- Contumax quae dicitur. T. 1. c. 475.
E.
- Contumax absens in capitali causa
non damnatur. T. 1. c. 477. D.
- Contumax dicitur a contemnendo.
T. 4. c. 874. D.
- Contumax est, qui non respondet
in iure. Ibid. E.
- Contumax est is, qui contemnit;
& originem habet, teste Nonio, a
contemnendo. T. 4. c. 874. E. &
c. 875. A.
- Contumax, & superbus in quo di-
ferant. T. 4. c. 874. E. si habeas, quod
respondas, nec respondas, sui
perbus es. Ibid. E. & quod alius
superbia est, erga Praetorem est
contumacia. Ibid. E.
- Contumax frater, oblata cautione,
prillium jure recipere potest. T. 4.
c. 91. E.
- Contumax qui sit, & quae ejus poe-
na. T. 5. c. 1046. A.
- Contumax unde dicitur. T. 5. c. 805.
E. quis proprie contumax. Ibid.
E.
- Contumax non est, qui appellat.
T. 6. c. 840. D.
- Contumax, qui vicit, victo dama-
tor expensarum nomine. T. 6. c.
616. E.
- Contumax litem amittit. T. 7. c.
150. E.
- Contumax quae dicitur. T. 9. c. 133.
D.

Contumax adversus Praetorem; qui vocatus non venit, quis intelligitur. T. 9. c. 1083. C.

Contumax miles citatus, qui ad delectum non venerat, quomodo puniebatur. T. 9. c. 133. A.

Contumax quomodo coarceatur. T. 10. c. 414. E.

Contumacem plerumque tris faciunt edicta. T. 1. c. 919. C.

Contumaces, & quando pro eis, & adversus eos pronuntiant potest. T. 9. c. 134. D. E.

Contumaces, & inobedientes ius coercendi habent magistratus municipales capitis pignoris. T. 9. c. 1194. B. C.

Contumacium poena excommunicatio. T. 6. c. 933. D.

Contumelia a contemendo. T. 1. c. 142. D.

Conturbare, & decoquere an eadem sint. T. 6. c. 128. E.

Contutor qui pro tutore convenitur, quando in litibus convenitur, & quid non. T. 4. c. 130. B. & c. 131. A.

Contutor qui pro tutore suo solvit, an pupillus ei debeat cedere actionem suam adversus contutorem. Ibid. A.

Contutor contutorem suum etiam manente tutela suspectum postulare potest. T. 9. c. 180. D.

Pro contutore tutor non convenitur ex inerculo, qui rem pupilli gessit, & perdidit, & quando conveniendus. T. 4. c. 858. B.

Contutores an sint collegae. T. 6. c. 10. D.

Deorum commune est periculum, & commune officium. Ibid. D.

Que convalescere non possunt. Vide Jurium inutiliter.

Convalescere an possit ex post facto, quod ab initio non valet. T. 5. c. 58. B. propter quid sepe desinamus ab hac regula. Ibid. B.

Conveni, ut tu manumitteres, ego manumissi, tu non, quia actione agatur. T. 7. c. 830. E.

Conveniendus ubi quis sit. T. 7. c. 164. D.

Convenire alium non prohibeo, mutato adversario, si poliquam unum convenero, nondum exegero. T. 5. c. 44. B. C.

Convenire in manum viri quid sit. T. 5. c. 397. C.

Convenit inter me, & te, ut ego exigerem a tuo, & tu a meo debeat, si ego experierim, tu cesses, ex qua actione mihi tenearis. T. 7. c. 831. D.

Convenit verbo pactio significatur, non stipulatio. T. 7. c. 795. E.

Convenitur ferre in manum. T. 1. c. 316. B.

Convenitur in manum, aut confarreatione, aut coemptione. Ibid. C.

Convenitur recte quis, ubi contra: xit. T. 10. c. 928. C.

Conventa, & pacta. T. 4. c. 147. E.

Actio utilis qua est. Ibid. c. 144. D.

Conventicula Arrianorum, & Donatistarum damnata. T. 2. c. 108. D.

Conventicula sacris legibus reprobata. T. 2. c. 156. D.

Conventio omnis iusta joris gentium est. T. 1. c. 922. D.

Conventio in manum non fit ad tempus. T. 5. c. 155. D.

Conventio, quae re fit, a tacita differt. T. 1. c. 919. A.

Conventio privata juri publico non derogat. T. 5. c. 182. C.

Conventio tacita est fides tacita. T. 4. c. 851. B.

Conventio est genus, cujus species duae sunt contractus, & pacta. T. 4. c. 247. E.

Conventio legem dat contractibus. T. 4. c. 682. A.

Conventio precarii pro traditione habetur, nulla vero scriptura non. T. 4. c. 414. A.

Conventio unius electum non liberat. T. 4. c. 759. A.

Conventio nota non obligat, lex vero obligat. T. 4. c. 839. B.

Conventio iusta an sit servanda, quae scilicet jure non improbat. T. 4. c. 837. C.

Conventio, vel obligatio utrum executionem habeat forensem citra iudicis sententiam paratam. T. 4. c. 838. C.

Conventio privata utrum juri publico aliquid deroget. T. 5. c. 154. A.

Conventio privatorum an det iurisdictionem privato. T. 5. c. 3. D.

Conventio quae in inutilis, & inane dicatur. T. 5. c. 994. A.

Conventio quomodo fiat. Tom. 5. c. 47. D. B.

Conventio a pacto in quo differt. Ibid. B.

Conventio genus est, cujus species contractus, & pactum, sive pactio. Ibid. E.

Conventio re, & verbis inter praesentes, & absentes. T. 5. c. 48. A.

Conventio genus est, sub quo duae species summae continentur, nempe contractus, & pactum. T. 5. c. 47. E.

Conventio fit aut publice, aut private. T. 5. c. 10. C.

Public fit conventio inter Duces Belii. Ibid. C.

Conventio, vel jus iurandum sine causa an valet. T. 6. c. 51. B.

Conventio, quae contractui additur, ab initio format contractum, & actionem ex contractu. T. 6. c. 137. B.

Conventio an rescindat emptionem, venditionem, vel liberationem aliquo casu, aliquo modo pariat. T. 6. c. 96. C.

Conventio in iurandum. Vide, Vocatio in ius.

Conventio licet nota, contractus est, non pactum. T. 7. c. 834. D.

Conventio contrahentium legem dat contractui. T. 7. c. 750. A.

Conventio de futura successione an valet. T. 7. c. 790. E.

Conventio ex re ipsa sumit effectum. T. 7. c. 97. D.

Conventio inter duos, ut si qua he-

reditas alterutri obvenit, communis sit an valet. T. 7. c. 791. A.

Conventio qualis contractus sit. T. 7. c. 834. B.

Conventio, & reconventio. Tom. 7. c. 470. A.

Conventio omnis, aut contractus est, aut pactum. T. 7. c. 625. A.

Conventio, ut dolla accederet venditioni fundi, an fuerit necessaria. T. 7. c. 719. C.

Conventio, quicquid ad se pervenisset jure patronatus, refectum iri, an valet. T. 7. c. 791. A.

Conventio litigatorum sequenda; modo non sit impossibilis. T. 8. c. 483. E.

Conventio a pactione in quo differt. T. 9. c. 47. A. B.

Conventio posterior quoad non valet. T. 9. c. 86. C.

Conventio non potest ledere jus alterius. T. 9. c. 94. A.

Conventio in manum aliud est; aliud doctis datio. T. 10. c. 197. E.

Conventio in manum quid sit. Ibid. E.

Conventio nulla perferitur solo consensu. T. 10. c. 877. B.

Conventio, ut heres succedat, in commisso recipitur. T. 5. c. 489. A.

Conventio mutuae successionis, id est, a latere heredis. T. 5. c. 483. C.

Conventio nomine generaliter acceptum. T. 1. c. 920. D.

Conventionis publicae definitio. T. 1. c. 921. B.

Conventionis nomen qualem latet patet, & quid contineat. T. 5. c. 47. E.

Conventionis in eundem semper spectanda est ratio. T. 7. c. 830. A.

nec spectatur ordo explendae si dei. Ibid. B.

Conventionis iustae replicatio adversus rescriptionem fori, quando datur. T. 7. c. 97. D.

Conventionis posterior pars coarctat priorem. T. 8. c. 582. A. B.

Conventionis nomine contrahitur pactum, & contractus. T. 10. c. 876. B.

Conventioni congruus iudicis condemnatio est exsequenda. T. 4. c. 838. C.

Conventioni iudicis incompetenti ad eundem an quis stare cogatur. T. 7. c. 97. C.

De conventionibus publici iuris adversus. T. 1. c. 708. C. D.

Conventiones restringitur ius commune. T. 4. c. 941. E.

Conventio privatorum facili mutatur privatum ius. T. 4. c. 21. C.

Ex conventionem an oriatur magis actio. T. 6. c. 14. D.

Conventiones affluuntur ex initio, non ex impimento. T. 1. c. 955. D.

Conventiones iurisdictionis, aut contractus sunt, aut pacta. T. 5. c. 928. C.

Conventiones, & pacta tacita, sine sermone ullo fieri posse certum est. T. 5. c. 48. B.

Conventiones, quae privatim sunt; aut

Q 2

- aut sunt juris gentium; aut legiti-
mæ. T. 5. c. 50. D.
- Conventiones juris gentium que
sunt, & ubi conuenerunt. Ibid. D.
- Conventio, que sunt juris gen-
tium, sunt contractus, non pa-
cta. Ibid. D.
- Conventiones legitimæ quæ dican-
tur. Ibid. E.
- Conventiones precariæ. Vide, Precari-
as conventiones.
- Conventiones æstimari ex initio,
non ex implemento. T. 7. c. 831.
C.
- Conventiones vulgares si sint omis-
sæ, solennes conventiones pro in-
terpositis habentur. T. 9. c. 187.
E.
- Conventionum species, & quomo-
do conventiones fiant. Tom. 1. c.
980. D. E.
- Conventionum formula est stipula-
tio. Vide, Stipulatio.
- In conventionibus, vel testamentis
quæ abundant, nihil nocere, imò
prodesse magis. Tom. 4. c. 669. E.
- In conventionibus contrahentium
voluntates potius, quam verba,
spectari debent. T. 4. c. 918. E. &
C. 913. A.
- In conventionibus an possit conditio
jurisjurandi remitti sine fraude
ejus, cum quo conventio facta sit,
qui non abs ea apposuit conditio-
nem jurisjurandi. T. 6. c. 52. D.
- In conventionibus novissimæ vo-
luntates spectantur. T. 9. c. 89. D.
- In conventionibus solent homines
plerumque abusive loqui. T. 9. c.
441. C.
- Conventionales stipulationes quæ
sunt. T. 8. c. 1055. A. quot earum
genera. Ibid. c. 1056. B. C.
- Conventionales epistolæ. Tom. 9. c.
1195. E.
- Convento eo, qui dolo smisit pos-
sessionem, non liberatur possessor.
T. 4. c. 738. D.
- Convento possessore liberatur ei, qui
possessionem amisit. Ibid. D.
- De conventu negotiorum illicito.
T. 9. c. 197. B.
- Conventum pactum quid. T. 3. c. 36.
B.
- Conversansum verbo qui continen-
tur. T. 1. c. 1030. A.
- Convivium iudici qui ingallitit, in-
famiam damnetur. T. 1. c. 479. B. C.
- Convivium cœnium, vel convoci-
um quid sit. T. 3. c. 173. D.
- Convicia sola restant victo. T. 10.
c. 90. C.
- Convictus an da consensu partici-
pius, & mandatoribus quæri pos-
sit. T. 5. c. 613. E.
- Convinci quis non nisi scripturâ, aut
testibus potest. Tom. 1. c. 476. C.
- Convivium, & contumelia a pluribus
facta augeat injuriam; & gravius
læditur homo meus, quam si u-
nus tantum convivium dicat. T. 5.
c. 34. A.
- Convictus sit injuria. T. 9. c. 1464. C.
- Cophios mensura genos fuisse. Tom. 7. c. 1454. E.
- Copias instrumentorum. T. 9. c.
1. A.
- Copie præfixis. T. 8. c. 482. B.
- Copie virtuales. T. 9. c. 338. E.
- Copiarum debitor non utitur com-
pensatione. Ibid. E.
- Copias Papinianus vocat vivendi
causam, copias virtuales. T. 4. c.
1390. D. unde nomen cauponæ
Fello. Ibid. D.
- Copias esse alimenta, & annonas. T.
9. c. 338. E.
- Copiate qui olim fuerint. T. 2. c.
1051. D.
- Copiate clerici propriè non sunt. T.
8. c. 1033. E.
- Copiate, seu decani, certo numero
ab episcopis ordinandi. Ibid. D.
- Coqui sunt focarii, qui in caupona
ministerium præbent, vel in sta-
bulo. T. 4. c. 801. C. D.
- Corallium ab omnibus vitis ser-
vanda segetis habere vim. T. 3.
c. 448. C.
- Coram litigatoribus quid. Tom. 8. c.
630. C.
- Coram pupillo. Ibid. C.
- Coram Titin. Ibid. C.
- Corbes liquoris capaces fuisse, Co-
lumella indicat. T. 9. c. 1454. D.
- Corbes ejus generis fuisse, ut ignem
ferre possent. Ibid. E. mensuræ
genos fuisse. Ibid. E.
- Corbis fieri potest, ut vinum conti-
neat. T. 3. c. 51. E.
- Corium in structuris Vitruvius quid
est. T. 4. c. 1802. D.
- Cornalia lex. Vide, lex Cornelia.
Lex Cornelia duplex, una Numma-
ria, altera Testamentaria. T. 10.
c. 786. E.
- Lex Cornelia nummariâ qui te-
neantur. Ibid. E.
- Cornicularii qui, & cur ita dicti,
T. 2. c. 917. C.
- Cornicularii ne rusticos ad obse-
quium vocent. Tom. 2. c. 891. D.
- Cornicularii quinam sint. T. 10. c.
864. E.
- Corniculariorum immunitas. T. 2. c.
596. A.
- Per cornicularios patebat aditus ad
Principis, & iudicis secretarium.
T. 10. c. 864. E.
- Cornutus farinæ verbo panem con-
tineri, & significari ait. T. 5. c.
397. C.
- Cornutum cæssationis genus. T. 8.
c. 609. E.
- Corona capiti imposita signum ve-
næ. T. 1. c. 850. D.
- De corona clericorum. T. 6. c. 958.
C. D. & c. 969. C.
- Corpus idem non recipit multipli-
cationem, recipit quantitas. T. 3.
c. 404. B.
- Corpus mortuum in civitatem in-
ferri non licet, ne fuissent in sa-
era civitatis. T. 1. c. 380. D.
- Corpus advocatorum dicitur femi-
narium dignitatum. T. 5. c. 157.
B.
- Corpus petitur, aut repetitur ubi est,
quantitas ubique. T. 5. c. 405. B.
- Corpus certo loco continetur. Ibid.
B.
- Corpus quibuscumque sensibus perci-
piatur. T. 5. c. 174. A.
- Corpus, ut respública, municipium;
civitas, municipium, civitas, &c. Syn-
dicum quondam eligere debet
ad agendum, & ad excipiendum
scholæ. T. 6. c. 279. B. C. D.
- Corpus certum quando legatum
intelligatur. T. 7. c. 198. D.
- Corpus incertum, & corpus certum
in quo differant. T. 7. c. 1108.
A.
- Corpus Hometi sunt ejus opera. T.
9. c. 489. D.
- Corpus legum. Ibid. D.
- Corpus quorum violatum est, nihil o-
minus integer, & calius remanet
animus. T. 10. c. 784. B.
- Corporis & quantitatis differentia
ad constitutionem Divi Pii. T. 3.
c. 403. D. B.
- Corporis Christi Sacra Communio
domi non fiat. T. 2. c. 1103. D.
E.
- Corporis educationi prospexisse ve-
rissime est, qui disciplinæ animi
prospexit. T. 7. c. 1335. A.
- Inter corpus, & quantitatem diffe-
rentia quæ. T. 4. c. 435. A.
- Corpore an fiat stipulatio, Stichus
& Pamphilo in stipulationem de-
ductis. T. 10. c. 824. A.
- In corpore an iust poenam, cuius
inopie aliquid multam. T. 10. c.
870. C. D.
- Corpora humanum, manent testa-
menta. T. 1. c. 489. B.
- Corpora permutacionem non reci-
piunt. T. 4. c. 102. C.
- Corpora, quæ spectantur ut corpo-
ra, sunt in usu, non in abusu. T.
5. c. 391. A.
- Corpora, quæ spectantur ut corpora,
non sunt in abusu, sicut aliæ res
in mutuum venientes, sed in usu.
T. 5. c. 391. A.
- Corpora deposita, & commendata
transferri possunt in alium locum
sine venia Principis, aut magistratus.
T. 5. c. 925. B.
- At corpora perpetuæ sepulture tra-
dita, non possunt transferri, nec
loco moveri sine periculo, nisi
impetrata venia a Principe, aut
Præfide. Ibid. B.
- Corpora mobilia sunt in loco, iura
in nullo loco sunt, quia nec ipsa
sunt, sed intelliguntur. T. 6. c.
572. D.
- Corpora numerorum communi ge-
nere continentur, non specie. T.
7. c. 639. B.
- Corpora qui dicunt, quasnam res
complectantur. Tom. 8. c. 1047.
D.
- Corpora, qualia sunt civitates, munici-
pia, collegia, incertis personis
adnumerantur. T. 9. c. 853. D.
- Corporum divisio. Tom. 3. c. 451.
D.
- Corporum solutio. Vide, Solutio
Cor.

Corporum liberorum estimatio an fieri possit. T. 5. c. 536. C.

Corporum legatorum praestationes variae sunt, nec inter se mutuas functionem recipiunt. T. 7. c. 990. A. B.

Corporum vindicationes in quibus differant a servitutis vindicationibus. T. 8. c. 1104. D.

Corporum dominium inter socios communicatur statim, etsi traditio non intervenit. T. 10. c. 999. C.

Corporales res an legari possint. T. 8. c. 992. A.

Corporales res quoniam maxime dicantur. T. 8. c. 943. A.

Res corporales separantur a nummis. T. 10. c. 750. A.

Rerum corporaliū divisio fit per actionem communem dividendo. T. 7. c. 577. B.

Corporalia possidemus, non incorporalia. T. 5. c. 694. E.

Corporati qui sunt, & eorum Privilegia. T. 2. c. 805. D.

Corporati Urbis Romae privilegia. T. 2. c. 816. B.

Corporatorum cura cui olim commissa. T. 10. c. 844. B. C.

Corporata, non incorporata commodari possunt. T. 7. c. 833. D.

Correlativorum an eadem semper sit ratio, an aliquando, & sapienter distat. T. 5. c. 851. B.

Correorum conditio quoniam praestit fit. T. 6. c. 115. C.

Correus an liberetur, principaliter reo deportato. T. 4. c. 128. D.

Corvinare aquam quid. T. 8. c. 546. D.

Corrumperé iudicem, corrumpere adversarium conjunguntur, ut paria. T. 10. c. 612. B.

Corruptela adversarii, collusionis species. T. 1. c. 978. D.

Corruptela Procuratoris. T. 5. c. 478. B.

Corruptela omnis a reo salutaris est. T. 10. c. 612. D.

Corruptor, & Praevicator in quo conveniunt. T. 5. c. 478. C.

Corruptor, qui pecuniā aliquem corrumpit, odio majore dignus est. Ibid. C.

Corruptus dulcedine pecuniae in retinenda pecunia praefertur ei, qui corruptus, dignusque est odio majore. Ibid. C.

Cortinae Regiae. T. 2. c. 658. A.

Cortive vox gallica unde. T. 2. c. 690. E.

Corvi mali malum ovum. T. 10. c. 149. E.

Ex cotoreis vestigal. T. 8. c. 498. C.

Comedens sunt Pisces. T. 1. c. 530. E.

Craffitudinē parietis, quae esse debeat. T. 7. c. 591. E.

In Craffum Cicerois cachinnus. T. 10. c. 182. C.

Craffitius pates quis dicatur. T. 7. c. 591. E.

Creatio in jure possum dicitur nominatio, et nominator creator. T. 4. c. 32. D.

Creatio, nominatio, datio, ordinatio in jure idem est. Tom. 4. c. 1014. D. E.

Creatores, qui & nominatores, quoniam sint. T. 10. c. 585. E. & c. 586. A.

Crederet esse facere. Tom. 4. c. 660. E.

Crederet quid sit. Tom. 7. c. 623. B.

Crederet filio familias perdere est, & quasi donare. T. 10. c. 902. D.

De credita pecunia. T. 7. c. 655. C. & seq.

Creditā ab alio mea pecuniā meo nomine, & accepto pignore, mihi ipso jure acquirebatur obligatio principalis, non obligatio pignoris. T. 9. c. 1195. E.

Creditur pecuniae usura non debentur ex pacto nudo sine stipulatione. T. 4. c. 966. C.

Crediti jus. Vide, Jus crediti.

Crediti appellatione qui contractus continentur. T. 7. c. 650. C.

Crediti servandi causa qui mittitur in possessionem, an possideat. T. 8. c. 170. D.

Crediti causa furto non interceptur. T. 8. c. 684. B.

Crediti hereditarii causa ubinam disceptat. T. 10. c. 926. E. & c. 927. A.

Ex causa crediti an nobis per liberum hominem acquiritur. Tom. 10. c. 979. B.

Creditor chirographarius debitorem debitoris continere non potest. T. 5. c. 205. C.

Creditor, in possessionem bonorum, ex edicto missus, bonorum gestori comparatur. T. 3. c. 411. B.

Creditor servitutem feudo imponere potest. T. 2. c. 1245. E.

Creditor fundi, & servituti fundo debita vindicationem habet. Ibid. E.

Creditor cur possideat pignus. T. 1. c. 945. D.

Creditor pro alieno possidet. T. 1. c. 1123. A.

Creditor prope non possidet. T. 2. c. 1126. E.

Creditor, qui plus exigit, credito cadit. T. 2. c. 1087. C.

Creditor si moram fecerit, utro minoris fuerit, condemnatio fiet. T. 1. c. 1472. E.

Creditor pecuniae nauticae periculum suscipit. T. 3. c. 218. C.

Creditor quibus casibus jus crediti amittat. T. 2. c. 1087. C.

Creditor an dominium pignoris transferat. T. 1. c. 90. C.

Creditor utrum furti actione agere possit de pignore subrepto. T. 1. c. 254. D.

Creditor an a singulis fidejussoribus, qui litis contestatae tempore solvendo sunt, compellatur partes petere. T. 1. c. 207. D.

Creditor an fidejussorem pro debitore obliget. T. 1. c. 206. E.

Creditor invitus pignus vendere non cogitur. T. 4. c. 935. A.

Creditor, qui pignus, & fidejussorem accepit, quando pignus, & quando fidejussorem convincere potest. T. 4. c. 961. E. & c. 962. A.

An creditor posterior habeat jus offerendi priori creditoribus, & ei, qui a priori creditore emerit. T. 4. c. 900. B.

Creditor, novatione facta, an cogatur mutare obligationem. T. 4. c. 875. D.

Prior creditor, generalem habens hypothecam, praefertur posteriori specialem habenti. T. 4. c. 950. E.

Prior creditor potior est posteriori. T. 4. c. 899. E. & c. 900. A.

Creditor in venditione pignoris, quae sit ex pacto, suum negotium gerit, non debitoris. T. 4. c. 932. C.

Creditor si debitoris heres existeret, confunderetur obligatio additionis hereditatis. T. 4. c. 828. B.

Creditor quando dolum, & culpam simul praestare tenetur. T. 4. c. 232. D.

Creditor si non eligat mandatorem, sed pignora, & minoris distrahatur, an possit remanere, quod credito deest, a mandatore petere. T. 4. c. 941. D.

Creditor an in possessionem omnium bonorum patris litantis mittatur ex edicto Praetoris rei servandae causa. T. 4. c. 195. E.

Creditor, cui pignus furripitur, actionem furti habet adversus extraneum, & adversus debitorem dominum reituitur. T. 4. c. 131. D.

Furtum est interverto rei, hoc est, proprietatis alienae, vel possessionis, vel usus, vel usufructus, vel hypothecae alienae. Ibid. D.

Creditor non potest plus habere, quam habuit debitor. T. 4. c. 570. E.

Creditor, qui bonā fide credit pecuniam adolescenti, ignorans scilicet, adolescentem mox eam perditurum, retinet jus crediti. T. 4. c. 745. E. qui vero sciens forte luxuriosum adolescentem, quasi perditurum pecuniam credit, hic jus crediti non habet. Ibid. E.

Creditor conditionis hic bonā distrahere non potest. Tom. 5. c. 925. D.

Creditor quis esse dicatur proprius. T. 5. c. 767. B.

Creditor comburens chirographum debitoris, quatenus debitum ei remanere videatur. T. 5. c. 48. E.

Creditor, & legatarius quomodo differant. T. 5. c. 941. C.

Creditor per ignorantiam deceptus quid. T. 5. c. 474. A.

Creditor an cogi possit ante diem accipere. T. 5. c. 412. C.

- Creditor, & debitor uno tempore, an eadem in causa esse possit. T. 5. c. 995. E.
- Creditor pignoratitius rei dominus an sit. T. 5. c. 642. A. B.
- Creditor pignoratitius quomodo caveat. Ibid. B.
- Creditor an specialiter accipitur pro eo, qui mutuum dedit. T. 5. c. 394. E.
- Creditor, cui locus, in quem mortuum inferre desiderat, pignori obligatus est; itemque dominus, cuius praedio locus ille servit, si consentiat, locus religiosus fit. T. 5. c. 388. B.
- Creditor fructus ultra sortem perceptos restituere tenetur. T. 6. c. 891. E. & c. 892. A.
- Creditor actione Pauliana vindicat, & petitor esse debitoris, vel pecuniam, quam alienavit in fraudem suam. T. 6. c. 335. E.
- Si creditor filii sui heredem instituerit, & legis falcidia rationem ponat; pecunia quantitas, quod ad rem hereditatis tempore fuisse, in quadrante imputabitur. T. 6. c. 6. A.
- Creditor an re vera solus possideat rem sibi pignori traditam, debitor autem omnino non possideat. T. 6. c. 84. C.
- Creditor hereditarius, qui cum herede scripto agit, & exceptione summovetur, an eandem iterare possit actionem, subdito impedimento, sine metu exceptionis rei iudicatis. T. 6. c. 24. A.
- Creditor pignoratitius quoniam proprii dicatur. T. 6. c. 323. A.
- Creditor, qui rem pignori accepit, si amissa ejus possessione, Serviana petierit actionem, & litem ultimam consequutus sit postea debitor, eandem rem petens, exceptione summovetur, nisi offerat ei debitor, quod pro ea solutum est. T. 6. c. 57. D. E.
- Creditor, cui soluta est omnis pecunia a debitore, an cogatur, conventus ab eodem pignoratitius actione, ei debitor cedere actionem, quam habet adversus emptorem pignoris venditi, ejus pignoris recipiendi causi, reddito pretio. Tom. 6. c. 41. C. D.
- Creditor, vel debitor si diem cautionis praefertat, saltem committit, nisi utraque pars consentiat. T. 6. c. 322. B.
- Creditor a debitore pignus emere potest. T. 6. c. 619. D. non vero debitor a creditore. Ibid. D.
- Creditor habet retentionem rei ad debitorem pertinentis, si quicumque casu ad eum ea pervenerit, donec pecunia debita solvatur, etiam si non sit ei pignori necata. T. 6. c. 705. B.
- Creditor accipiens indebitum, quasi ex contractu debitor constituitur. T. 6. c. 606. D.
- Creditor peculiaris an possit scindere actionem inter duos reos debendi, vel inter eum, & fidejussorem. T. 6. c. 708. C.
- Creditor an eum pignori obligatum a defuncto alienari prohibita vendere possit. Tom. 7. c. 1083. E.
- Creditor, cui debita sunt legata, an onerari possit fideicommissio. T. 7. c. 1012. A. item an legata illa subiciantur falcidia. Ibid. A.
- Creditor, cui pars ludi communis pro indiviso obligata est, an tantum lundum obligatum habeat, debitori toto fundo adjudicato. T. 7. c. 1368. D.
- Creditor heres a debitore institutus, & rogatus restituere, si adeat, & restituat, non recepta pecunia, vel cautione, an conditionem incerti habeat. T. 7. c. 1508. A.
- Creditor heres institutus, & rogatus restituere, si multa deminuerit, & reliquum restituerit, non deducto debito, an a fideicommissario debitum petere possit. Ibid. A. B. 2.
- Creditor pecuniae trajecitibus usuras quas percipere potest. T. 7. c. 862. A. & seq.
- Creditor pignoris jure fundum vendens tenetur emptori exhibere apochas tributorum de fundo solutorum. T. 7. c. 815. C. D.
- Creditor oblatus pecuniam ante diem an accipere cogatur. T. 7. c. 1317. A.
- Creditor pignus distrahens, an teneatur de evictione, & ad pretium restituendum. T. 7. c. 756. D.
- Creditor, post triginta annos petens pecuniam, an repellatur. T. 7. c. 891. E.
- Creditor, qui pactum esse in personam dicit, id probare debet. T. 7. c. 872. B.
- Creditor si debitoris hereditatem adeat, an consensu obligationis fiat. T. 7. c. 1505. B.
- Creditor si pecuniam non nautice periculum suscipiat, an eadem ratione ei debeatur usura ex pacto. T. 7. c. 865. B.
- Creditor, uno electo reo pro parte, an ad eundem reverteri possit pro altera parte. T. 7. c. 975. C.
- An creditor pignus persequi possit. T. 7. c. 1507. B. 2.
- Creditor quam electionem jure habeat. T. 8. c. 802. E. qui rem occupavit tempore posteriore. Ibid. c. 755. E. suum recipiens nihil dolo facit. Ibid. c. 825. A.
- Creditor qui quilibet creditor. T. 8. c. 485. C.
- Creditor a debitore heres institutus, & rogatus restituere hereditatem, an additione coacta obligatio confundatur. T. 7. c. 1505. B.
- Creditor an sit is, pendente conditione, cui sub conditione legatum est. T. 8. c. 373. A.
- Creditor an sit pendente conditione, qui sub conditione stipulatus est. Ibid. A.
- Creditor pignus sibi traditum possit de naturaliter jure pignoris. T. 8. c. 304. C.
- Creditor, quam diligentiam in pignore servando praestare debeat. T. 8. c. 321. A. B.
- Creditor, qui re pignoratitius utitur, furti tenetur. T. 8. c. 320. A.
- Creditor si debitorem, pecuniam praesentem solvere paratum, & offerentem, jussit alii dare, an pecunia soluta videatur. T. 8. c. 325. C. D.
- Creditor si rem datam in solutum habere cepit ex causa lucrativa, an eam petere possit conditione creditae pecuniae. T. 8. c. 326. E.
- Creditor an possit convenire debitorum debitoris. Tom. 9. c. 246. E.
- Creditor non est quicumque agere potest. T. 9. c. 642. A.
- Creditor posterior quando prior. T. 9. c. 1212. E.
- Creditor qua ratione possidet rem pignori datam. T. 9. c. 1008. A.
- Creditor quando non potest actione hypothecaria rem mobilem persequi. T. 9. c. 1293. B.
- Creditor hereditarius, veluti uxore defuncti, quae repetit dote, agit in heredes, non in debitores hereditarios. T. 9. c. 255. A.
- Prior creditor hypothecarius in pignoris persequutione potior habetur. T. 9. c. 1209. D. & seq.
- Creditor posterior praefertur priori, si prior habeat generalem hypothecam, posterior specialem ejus rei, quam debitor ex pecunia a posteriori creditore mutuo sumpta comparavit. T. 9. c. 1212. B.
- Creditor pignoratitius, qui ex lege conventionis sine iudicis auctoritate ingreditur per vim possessionem fundi sibi pignoratitius, vim sacre non videtur, nec tenetur lege Julia de vi. T. 9. c. 1330. C. D.
- Creditor, qui distrahit pignus, de quo convenit inter eum, & debitorem, certe id addicere sibi non potest, & cur. T. 9. c. 1238. B.
- An creditor, qui pignus vendidit, teneatur de evictione. T. 9. c. 1303. B.
- Creditor privatus, fiscus, & respectiva an differant in electione cum debitore. T. 9. c. 1295. A.
- Si creditor antiquior pignus vendidit. T. 9. c. 1220. A.
- Creditor petit a debitore decem, debitor offert quinque, quaritur, an creditor cogatur ea quinque accipere, & reliqua persequi. T. 9. c. 125. B.
- Creditor renuntiare potest actioni. T. 9. c. 127. A.
- Creditor posterior hypothecarius praefertur priori creditori hypothecario multis casibus. T. 9. c. 1212. D. E. & c. 1213. A. & seq.

Creditor an possit furti agere in debitorum, re ab ipso debitor pignori data, deinde ipsimet debitori ab extraneo subrepta. T. 10. c. 147. D.

Creditor putans conjuges esse socios, cum non essent, an possit agere cum muliere in solidum. T. 10. c. 434. A. B.

Creditor mittitur in possessionem rei conservandae causâ, si debitor defuncto heres non exstiterat. T. 10. c. 515. D.

Creditor pignus pignoratitium vendit dupliciter. T. 10. c. 766. C.

Creditor, qui vendidit pignus iure creditoris, an teneatur ad pretium re evictâ. Ibid. D.

Creditor si debitori heres exstiterat, cur minor hereditas ad eum pervenire intelligatur. T. 10. c. 810. D.

Creditor an possit convenire debitorem debitoris sui. T. 10. c. 961. A.

Creditor, vel debitor hereditarius dicitur duobus modis. Ibid. E. & c. 962. A.

Creditor a debitore an fideicommissum possit reliquere. T. 10. c. 1053. E. & c. 1054. A.

Creditor an habeat pignus in usu. T. 10. c. 1123. B.

Creditoris definitio. T. 2. c. 125. B. C.

Creditoris iusta possessio. T. 1. c. 126. E. & c. 127. A.

Creditor iure vendere quid sit. T. 3. c. 7. E.

Privati creditoris, & reipublicae diversa ratio est. T. 4. c. 850. D.

Creditoris in arbitrio est, quocumque agat prius, an cum debitorum principaliter, an cum fideiussore, vel mandato, cuius mandato alii pecuniam credidit. T. 6. c. 708. A. quid iuris hodie. Ibid. A.

Creditoris possessio an interruptat iure conceptam a debitoris usufructu. T. 6. c. 308. A.

Creditoris consensu remissio pecuniae habetur. T. 6. c. 557. E. & c. 558. A.

Creditoris pignoratitii consensus pro remissione pignoratitii est. T. 6. c. 531. B.

Creditoris morâ interveniente in accipienda re debita, quod tempus actionis legis spectatur. T. 7. c. 740. D.

Creditoris pecuniae nauticae quandiu periculum est, usura exiguntur supra duplum. T. 7. c. 865. B. C.

Creditoris significatio qualem latet. T. 8. c. 1047. B.

In creditoris arbitrio est, quem velit convenire. T. 8. c. 701. A.

Creditoris interpellatio si non interveniat, an pona peti possit post diem solutionis constitutum. T. 8. c. 350. A. B.

Creditoris appellatio latissimè patet. T. 9. c. 641. E.

In creditoris electione est, qua

actione prius experitur, actione personali cum debitore suo, an hypothecaria cum possidente pignoris, an simul utraque. T. 9. c. 194. E. an sit ei electio cum fideiussore, vel mandato, an cum utroque. Ibid. E. & c. 1195. A.

Creditoris ius non mutatur pactione. T. 9. c. 109. A. & seq.

Creditoris rationes domesticæ an fidem faciant. T. 9. c. 374. E.

Creditori operarum servorum petitio non competit. Temp. 1. c. 187. D.

Creditori specialia magis nexa esse videntur, quam generalia. T. 3. c. 508. D.

Creditori non competit conditio furtiva. T. 1. c. 1423. A.

Creditori volenti aliud pro alio reddere solvitur. T. 4. c. 1039. C.

Creditori debitor iure non legat id, quod debet. T. 4. c. 588. C.

Creditori solvere est dare, solvere verò procuratoris creditoris est facere. T. 4. c. 680. D.

Creditori non imputantur casus fortuiti. T. 4. c. 1315. D. dolus, & culpa ei imputantur. Ibid. D.

Creditori invito per debitorem solvere potest extraneus. Tom. 4. c. 839. D.

Creditori invito aliud pro alio solvi non potest. T. 5. c. 767. B.

Creditori, decepto in contrahendo pignore, an detur actio contraria in id, quod interest. T. 5. c. 421. B.

Creditori quandonam persequutio pignoris conceditur. T. 5. c. 642. B. C.

Creditori an, & quando debitor utiliter legat id, quod ei debet. T. 7. c. 1011. C. D.

Creditori si quis legat, quod illi debeat, an utile sit legatum. T. 7. c. 1039. D.

Creditori an noceat omnia compensationis ratio. T. 8. c. 358. D.

Creditori an noceat commemoratio prioris debiti omnia in nova cautione. Ibid. A. B.

Creditori pignora, quæ ei data, vel obligata erant, oblata a fisco pecunia, restitui. T. 8. c. 440. B.

Creditori cur non datur interdictum de exhibendo debitor, qui latitat apud aliquem, illo confesso. T. 9. c. 1169. E.

Creditori aliud pro alio non solvitur rectè. T. 9. c. 1285. B.

Creditori an detur actio furti, licet ei non sit traditum pignus. T. 10. c. 455. A.

Creditori an detur pignoris retentio. T. 10. c. 702. E.

Creditori cum aliquid solvitur indistinctè, id primam imputatur in usuram, deinde in sortem. T. 10. c. 705. D.

Creditori si debitor heres cõstitat, cur maior hereditas ad eum pervenire intelligatur. T. 10. c. 810. D.

Creditori quibus casibus liceat manum injicere in debitorem. T. 10. c. 1027. D. E. & c. 1028. A. & sequa.

Inter creditorem scientem, & ignorantem differentia quæ. T. 4. c. 918. C.

Creditorum abolvere quidam propriè sit. T. 6. c. 121. C.

Creditorum liberare quidam propriè sit. Ibid. C.

Creditorum pacare quidam etiam propriè sit. Ibid. D.

Inter creditorem, conductorem, & commodatarium magna est differentia. T. 8. c. 684. B. & c. 776. E.

Creditorum evictionem pignoris non debere. T. 9. c. 1303. B.

Creditorum in distrahendis pignoribus sinceriter, & bona fide debere versari. T. 9. c. 1234. A.

Creditorum, cui ex conventione debitor permittitur non solvitur ad diem pecuniam, ingredi possessionem lundum pignoratitium, non posse tamen eam ingredi sine auctoritate iudicis. T. 9. c. 1189. B.

Creditorum invitum non compelli agere de credita pecunia, ut scilicet ei pecunia solvatur petenti, & pignora liberentur, & usura non current. T. 9. c. 1198. A.

Creditorum posteriorum, qui fundus Titianus obligatus erat, in eius locum succedere, & pignus consilium sibi. Ibid. E.

Creditorum qui litem est contestatus cum omnibus fideiussoribus, divisiâ actione, amissile jus eligendi utrumque fideiussorium in solidum, etiam si ceteri non sint solvendo. T. 9. c. 1279. B.

Creditorum pignus, quod habet datum, pignori obligare posse creditorem suo. T. 9. c. 1213. E.

Creditorum habere electionem, qua potius actione experiat, principalis, an accessoria. T. 9. c. 246. B.

Si adversus creditorem præscriptio apponatur. T. 9. c. 1025. E.

Creditorum inter scientem, & ignorantem, quoad venditionem pignoris, differentia. T. 10. c. 734. B. C.

Adversus creditorem an restituatur minor. T. 10. c. 902. D. E.

Creditor invito aliud pro alio solvi nequit. T. 4. c. 1343. B.

A creditore fructus perceptos secum ipse creditor pensat in sortem. T. 5. c. 425. B. C.

De creditore hereditario, qui hereditatem nimirum hereditatem adire, mandavit, ut suo periculo hereditatem adiret. Tom. 6. c. 493. B.

Creditor herede instituto a debitorum, an commissio illi habeatur pro solutione. T. 7. c. 1505. C. D.

Creditor herede instituto a debitorum, an debitum sublatum & solutum videatur. Ibid. C. D.

Creditorum pignoratitio rogato pignus vendere, & quod ex pretio amplius redegerit, restituere alii, fideicommissum ab herede relictum videtur, non a creditore. T. 7. c. 1378. E.

De creditore, qui pignus vendidit iure creditoris, & pignori lege, an teneatur de evizione, T. 9. c. 1303. B. C. & seq.

De creditore, qui speciali hypotheca omnia excutit cetera bona debitoris. T. 9. c. 1187. D.

De creditore, qui sub specie rescripti, vel precepti quod iubetur rem sibi debitam proximo accipere, eam eum occupat neglecto iuris ordi- ne. T. 9. c. 1156. B. C.

Creditoribus quibus ex causis in debito- ribus bonorum possessionem mittuntur. T. 3. c. 305. C.

Inter creditores patris, qui bona vendiderunt, & pupillum, triplex differentia. T. 4. c. 644. D.

Creditoribus conditionales an in debitoris bonorum possessionem mitti possint. T. 4. c. 1345. B.

Creditoribus pennis praeferri fiscalibus. T. 2. c. 655. A.

Creditoribus curiosi esse debent. T. 1. c. 1452. D.

Creditoribus testatoris; & creditores heredis in quo differunt. Tom. 4. c. 342. D.

Creditoribus implere, esse solvere creditoribus. T. 4. c. 373. A.

Creditoribus conditionales in possessionem bonorum debitoris mittuntur. T. 4. c. 1346. D.

Creditoribus chirographarii, quando antiquiores, sicut sunt potiores. T. 4. c. 1278. E.

Creditoribus conditionales si in possessionem mittuntur cum effectu. T. 4. c. 1346. D.

Creditoribus non videntur amittere rem pignori datam, quibus propria non fuit. T. 4. c. 1270. C.

Creditoribus legatariis sunt potiores. T. 4. c. 123. B.

Creditoribus quondam custodie causal in possessionem bonorum mittuntur. T. 5. c. 766. A.

Creditoribus quomodo & in vendendis, & distrahendis bonis debitoris gerere debeant. T. 5. c. 762. D. & c. 763. D.

Creditoribus cum plures sunt, an unus ex iis curator bonis debitoris dari possit. T. 5. c. 764. D.

Creditoribus plures an, & quando pro uno haberi possint. T. 5. c. 785. A.

Creditoribus defuncti, intra quinquennium ab adita hereditate, separari desiderant bona defuncti a bonis heredis. T. 6. c. 326. C.

Creditoribus bona defuncti, non quidem eius, sed heredis nomine vendere possunt. T. 7. c. 1084. A.

Creditoribus cum herede ubi agant. T. 7. c. 151. C.

Creditoribus mensarii. T. 7. c. 1252. D.

Creditoribus calumniarum causi missi in possessionem. T. 8. c. 489. E. & c. 490. A. & seq.

Creditoribus qui. T. 8. c. 489. C. & seq.

Creditoribus stricti qui dicantur. T. 8. c. 492. D.

Creditoribus duo si in eadem hypotheca eodem tempore concurrant, an alter alteri sit potior. T. 8. c. 446. B.

Creditoribus privati an praferantur sicut in hypotheca. T. 8. c. 445. E.

Creditoribus qui dicantur in missione in possessionem crediti servandi causi. T. 8. c. 374. A.

Creditoribus, qui missi sunt in possessionem, an alantur. T. 8. c. 132. A.

Creditoribus hypothecarii suas hypothecas praecipuas ferunt. T. 9. c. 1228. A. privilegiarii sunt. Ibid. c. 1131. A.

Creditoribus postiores hypothecarios in locum priorum ipso iure succedere, offerendo prioribus, & solvendo pecuniam debitam, & usuras medii temporis. T. 9. c. 1218. C.

Creditoribus privilegiarii. Tom. 9. c. 1211. B. & c. 1212. A. & seq.

Creditoribus personales, & hypothecarii in quo differunt. T. 9. c. 1214. D. E.

Creditoribus an sortem amittant, quod contra legem sint usuris stipulati, vel exegerint. Tom. 9. c. 1211. A.

Creditoribus hypothecarii, & chirographarii quando differunt, & quando non. T. 9. c. 1217. E. & c. 1228. A. & c. 1131. A.

Creditoribus olim mittebantur in possessionem omnium bonorum, & ea omnia distrahebant. T. 10. c. 514. C.

Creditoribus quinam propria dicantur. T. 10. c. 588. A.

Creditoribus pignus depositum possident pro alieno, nisi pro suo. T. 10. c. 540. D.

Creditorum privatorum, & sicut differentia. T. 2. c. 1044. E.

Creditorum onera inter heredes, & fideicommissarium dividuntur. T. 2. c. 1027. A.

Creditorum omne onus subsistit fideicommissarius. Ibid. A.

Creditorum onera. Vide, Onera creditorum.

Creditorum appellatio quam late patet. T. 5. c. 767. C.

Creditorum quorum conditio melior, & optima sit. T. 5. c. 981. D.

Creditorum potior causa est, quam legatariorum. T. 7. c. 848. A.

Creditorum fraudatio. T. 8. c. 718. E. & c. 829. D.

Creditorum actiones an inhibeantur, si sicut vindicat hereditatem. T. 8. c. 128. D.

In creditorum fraudem ne mittatur. T. 9. c. 955. E. & c. 966. A. & seq.

Creditorum petitio nec tolli, nec minui potest debitoris passionibus. T. 9. c. 109. A.

De iis, qui in creditorum priorum locum succedunt. T. 9. c. 1228. B. & seq.

Creditorum appellatio quinam contineantur. Tom. 10. c. 901. C. D.

Creditoribus postponitur poene fiscalis persequutio. T. 2. c. 553. B.

A creditoribus ne debitorum reliquae iniuri afficiantur. T. 2. c. 1104. D.

Creditoribus defuncti an adnumerari possint legatariis, & fideicommissariis. T. 6. c. 326. C.

Creditoribus defuncti an prius satis fieri oporteat, quam donatarii mortis causa, vel legatariis. T. 6. c. 328. B. C.

Creditoribus defuncti an prius satis faciendum ex defuncti bonis, quam legatariis. T. 6. c. 326. D.

Creditoribus an domo revocata, & ita rebus distis, praedictum fiat circa temporum praescriptionem. T. 7. c. 134. B. C.

Creditoribus distrahentibus, si venierint bona a testatore vendi prohibita, an cesset petitio fideicommissi. T. 7. c. 1084. A.

Creditoribus missi in bonorum possessionem debitoris, permittunt rationes debitoris inspicere, ea- rumque inventarium facere. T. 7. c. 955. B.

Creditoribus omnibus an praferatur mulier in exigenda dote. T. 8. c. 105. A.

Creditoribus servire non coguntur creditores inopes. T. 9. c. 1246. E.

Creditoribus hereditariis quae actiones competant. T. 9. c. 181. C. D.

Creditoribus urgentibus, liberi, & parentes interrogari possunt intra annum, an velint esse heredes, & bonorum possessionem admittere. T. 10. c. 784. B. C.

Inter creditores hypothecarios in exercenda actione hypothecaria, ordo temporis servatur. T. 1. c. 777. C.

Inter creditores, & legatarios differentia quae. T. 4. c. 1347. A.

De creditoribus, qui possessionem per vim occupaverint fidei credi servandi causi. T. 9. c. 1230. C. an teneantur lege Julia de vi. Ibid. C.

Creditorum quid. T. 1. c. 759. A.

Creditorum quibus modis sit. T. 1. c. 1453. D.

Creditorum nuda passio contrari. Ibid. C.

Creditorum non est, nisi transferatur dominium. Ibid. C.

Creditorum inter, & mutuum plures differentiae. T. 5. c. 398. A. & seq. Cre.

Creditum omne an sit mutuum, vel contra. Ibid. A.
 Creditum, & mutuum in quo differunt. Ibid. A.
 Creditum an contrahatur etiam, si nihil proficiatur, idest, etiam sine datione, aut facto ullo, ut si dos promittatur. Ibid. A. & seq.
 Ut creditum sit, quae requirantur. Ibid. A.
 Creditum a mutuo an eo differat, quo genus a specie. Ibid. A.
 Creditum, & creditor quomodo plerumque accipiantur. Ibid. A. B.
 Creditum in quibusnam consistat. Ibid. A.
 Creditum quidnam propriè sit. Ibid. A.
 Creditum an sit nomen generale, quo continetur omne negotium, ex quo quid recepturi sumus. Ibid. A.
 Creditum an amittat, qui pecuniam credit sciens luxurioso adulescenti, protinus scorto daturò. T. 6. c. 481. A.
 Creditum est nomen generale. T. 7. c. 631. D. & seq. est genus, mutuum species. Ibid. c. 624. B. & c. 631. E.
 Creditum esse, etiam si dominium non mutetur. T. 7. c. 633. A.
 Creditum consistit extra eas res, quae ponderis, numero, mensurae continentur. T. 7. c. 631. E.
 Creditum est depositum, commodatum, pignus, precarium, & dos. Ibid. E.
 Creditum & mutuum in quo differunt. Ibid. E.
 Creditum a mutuo differt, quo genus a specie. Ibid. E.
 Creditum genus est, mutuum species. Ibid. E.
 Creditum vulgo accipitur pro omni contractu. T. 7. c. 623. C.
 Creditum propriè mutuum est, & promutuum. Ibid. E.
 Creditum probatur syngrapha. T. 9. c. 224. E.
 In creditum ire, id est, mutuum contrahere. T. 10. c. 448. A.
 Creditum dicitur tripliciter. T. 10. c. 951. D.
 Creditum propriè quid sit. Ibid. D.
 Non credo dicitur in re ambigua. T. 4. c. 82. E.
 De his, qui pecuniam credunt agricolis. T. 1. c. 1085. D.
 Cretam si mihi permiseris eximere, deinde non patrias, quomodo tenearis. T. 7. c. 853. D.
 Cretam effodere si alicui permittatur, ut fossam repleat, creta exempta, si fossam non repleat, quomodo teneatur. Ibid. C.
 Cretio quid sit. T. 1. c. 334. B. & c. 336. D.
 Cretio libera cur sic vocatur. T. 3. c. 239. D. E.
 Cretio vulgaris, aut continua. T. 1. c. 334. D.
 Cretio subiecta est. T. 1. c. 336. D.

Cretio est modus acquirenda hereditatis. T. 4. c. 367. D.
 Cretio continua olim quae. T. 7. c. 954. C.
 Cretio duplex, continua, & vulgaris. Ibid. C.
 Cretio poterat olim fieri testibus praesentibus. Ibid. B.
 Cretio vulgaris olim quae. Ibid. C.
 Cretio unde dicta. Ibid. B.
 Cretio erat duplex, vulgaris, & continua; & quae vulgaris, & quae continua cretio. Ibid. C.
 Cretio quid, & quorumnam sit. T. 8. c. 989. B.
 Cretio, live aditio. T. 8. c. 233. A.
 Cretio vulgaris, & cretio libera. Ibid. A.
 Cretio unde dicta. T. 9. c. 768. B.
 Cretio in materis successione subiecta a Constantino. T. 10. c. 682. A.
 Cretionis, & aditionis differentia. T. 3. c. 178. B.
 Cretionis formula. T. 1. c. 334. C. D.
 Cretionis dies quinam sint. T. 4. c. 189. B. & T. 8. c. 342. E.
 Cretionis nomen unde. Tom. 8. c. 661. A.
 Cretionis dies definiti. Tom. 9. c. 758. C.
 Cretionis nomen obliteravit, & pro eo Tribonianus posuit nomen aditionis, vel agnitionis. T. 9. c. 770. A.
 Cretione quomodo acquiratur hereditas. T. 6. c. 202. D. E.
 Cretionum solennia quae. T. 9. c. 769. D. remissa omnibus hereditatibus. Ibid. E.
 Cretum capsum, nedium perfectum, etiam puniri. T. 3. c. 436. D.
 Cretum extraordinarium. T. 1. c. 504. A.
 Cretum, in quo alius destitit, vel vitæ recessit, alius obijcere non prohibetur. T. 1. c. 356. A.
 Cretum exasperatur in militem. T. 2. c. 1087. C.
 Cretum litis confessione inchoatur. T. 3. c. 583. B.
 Cretum adulterii tollitur praescriptione quinquennii, incesti verò, non nisi praescriptione communi vicennii. T. 4. c. 1035. E.
 Cretum commune emptoris, & venditoris, quando ab utroque defendi potest. Vide, Commune crimen. Ibid. C.
 Cretum extraordinarium quodnam est. T. 4. c. 843. C.
 Cretum falsi. Vide, Falsi crimen. Ibid. C.
 Cretum morte rei extinguitur. T. 4. c. 1391. C. res ab alio apud eundem iudicem peragi potest. Ibid. C. an delinquo accusatore & res, & reus apud eundem iudicem peragitur. Ibid. C.
 Cretum peculatus tantum intenditur in furem pecuniae publice Populi Romani. T. 4. c. 843. C. aliae civitates loco privatorum habentur, nec crimine peculatus tene-

tur quis ob pecuniam civitati subreptam. Ibid. C. D.
 Cretum Stellionatus quando est famosum, & quando non. T. 4. c. 844. E.
 Cretum Stellionatus. Vide, Stellionatus. Ibid. C.
 Cretum turpe, aequum est, ut sequatur poena turpis. Tom. 4. c. 847. D.
 Cretum, quod proprio nomine caret, dicitur stellionatus. T. 4. c. 178. C.
 Cretum, quod duorum, aut plurium est commune, extinctum in persona unius, non extinguitur in persona alterius. T. 4. c. 1005. E. & c. 1005. A.
 Cretum, quod vindictae, aut calumniae iudicium exspectat, per alios intendi non potest. T. 4. c. 1391. D.
 Cretum perfectum purgatur poena, non poenitentia. Tom. 5. c. 94. A.
 Cretum an in ignorantem cadat. T. 5. c. 421. C. quam subhumanum esse crimen ignorantem poena atheni. Ibid. C.
 Cretum facit, qui non prohibet, cum prohibere possit. T. 6. c. 858. E.
 Cretum persequendum, ubi admittitur. T. 6. c. 788. D.
 Cretum capitalis servi. Vide, Naq. 22.
 Cretum an sit extinctum appellatio, nisi extincta cognitione. T. 6. c. 491. D.
 Cretum furti iudicii publici crimen est. T. 6. c. 524. B.
 Cretum est publicum. T. 8. c. 587. A.
 Cretum extraordinarium est in Aegypto, si quis ruperit mores, vel aggeres obiectos Nilo. T. 9. c. 1465. A.
 Cretum Majestatis, Vide, Majestatis crimen.
 Cretum de vi publica, vel privata. T. 9. c. 1104. D. E.
 Cretum morte rei perimi. T. 9. c. 1343. C.
 Cretum perduellionis morte non extinguitur. T. 9. c. 1394. B.
 Cretum laesae Majestatis ubi est dignitas nil proficit. T. 9. c. 1395. A.
 Cretum prohibiti, aut extorti testamenti. T. 9. c. 794. B. & c. 795. A. & seq.
 Cretum laesae Majestatis boni Principis non admittitur. Tom. 9. c. 1395. E.
 Cretum laesae Majestatis est summum crimen, non extinguitur morte rei. T. 9. c. 1392. A. & seq.
 Cretum an possit agitari per procuratorem. T. 10. c. 797. D.
 Cretum ejusdem rei quo ordine sunt audiendi. T. 1. c. 494. D.
 Cretum causa inspicere debet, quae crimen facit famosum, vel non. T. 4. c. 845. A.

Criminis unus dum vindicta; & duo supplicia esse non debent, T. 4. c. 1497. C.
 Criminis ratione sortitur forum., T. 4. c. 1402. C.
 Criminis purgatio est duplex, una Canonica, altera vulgaris, T. 6. c. 861. D. E.
 Criminis conficij resses esse possunt, T. 6. c. 1402. D.
 Criminis capitalis accusator servo, in dominum ejus an comparat actio aliqua noxalis. T. 6. c. 8. A.
 Ubi criminis nomen deficit, Stellionatus obijciatur, T. 7. c. 633. B.
 Qui criminis publici ab aliquo reus delatus, vel factus est, ab alio ejusdem criminis reum deferri non potest, T. 9. c. 1381. B.
 Criminis publici definitio. Ibid. B. C.
 Criminis reus, Vide, Reus criminis, T. 9. c. 137. E.
 Criminis reus ab ipso conveniri, ubi crimen admittit, Tom. 10. c. 926. C.
 Criminis publici ex causa servus fieri reus potest, Tom. 10. c. 946. C.
 Possit crimen contractum reus alienare potest, T. 3. c. 154. E.
 Inter crimen adulterii, & criminis repetundarum differentia quæ est, T. 4. c. 820. D.
 Ante crimen perduellionis contractum donationes factæ non valent, T. 4. c. 1341. C.
 In crimen vocatus prius honores retinet, novus ante finem litem adipisci acquirit, T. 4. c. 858. D.
 Ante crimen contractum si sint factæ donationes, quid iuris, T. 4. c. 1339. D.
 In crimen subscriptio; Vide subscriptio.
 Ob idem crimen, novum non est, ut quis pluribus legibus teneatur publicis, T. 9. c. 1440. C.
 In crimen inscriptio necessaria ad accusandum iudicio publico, vel extraordinario, T. 9. c. 1368. C. & seq.
 In crimen subscriptio non semper exigit ab actore, Tom. 9. c. 1359. C.
 Possit crimen perduellionis contractum alienationes bonorum factæ non valent, T. 9. c. 1396. C.
 In crimen læsæ Majestatis incidit, qui habet privatum carcerem, T. 9. c. 1391. B. C.
 In crimen læsæ Majestatis incidit, qui voces impias lætat in Principem, vel in tempora, Tom. 9. c. 1393. C.
 Ob crimen condemnatus si sententia acquieverit, an alius possit appellare, T. 10. c. 800. D.
 De crimine an transgredi, vel pacisci liceat, T. 3. c. 144. D. & c. 567. C.
 De crimine læsæ Majestatis cum, quæritur, nulla dignitas a tormen-

tis excipitur, T. 1. c. 514. C.
 Crimine aut, pœnâ jus naturale neminem excusat, si crimen sit atrocissimum, T. 4. c. 503. C.
 De crimine fraudati vestigialis quid statuit Papinianus, T. 4. c. 1368. C.
 Qui de crimine cognitionem habet iudex, an possit de re pecuniaria cognoscere, T. 7. c. 478. C.
 Crimine ab uno disce omnes, T. 9. c. 1389. D. E.
 De crimine iussu, T. 9. c. 1410. C. D.
 De crimine expilatorum hereditatis, T. 9. c. 1357. A. & seq.
 De crimine stellionatus, T. 9. c. 1451. B. & seq.
 De crimine capitali pacisci, & transgredi licet, T. 9. c. 1252. A. de non capitali non licet transgredi, & pacisci per stipulationem, Ibid. c. 1261. E. & c. 1262. A.
 De crimine peculatus, T. 9. c. 1454. C. D.
 In crimine læsæ Majestatis legibus comparatum est, ut parum scelerata lucentur filiorum pœnis, & cur, T. 9. c. 1396. A. B.
 Crimina, ac delicta longè differunt, T. 1. c. 864. C.
 Crimina ferè omnia 20. annorum præscriptione tolli, Tom. 3. c. 98. A.
 Crimina ab accusatoribus per libellum eduntur, T. 1. c. 498. B.
 Crimina omnia extra ordinem puniuntur, probanturque, T. 1. c. 364. E.
 Crimina extraordinaria, T. 1. c. 857. E. & c. 868. A.
 Crimina extinguuntur præscriptione 20. annorum, T. 4. c. 1394. E. post vicennium non additur accusator, Ibid. E.
 Crimina extraordinaria a Rhetore in declamationibus dicuntur crimina inscripta, & cur, T. 4. c. 844. C. D.
 Crimina morte extinguuntur, T. 4. c. 1341. B. C.
 Crimina inscripta quæ sunt, T. 4. c. 844. D.
 Crimina extinguuntur præscriptione 20. annorum, T. 4. c. 1394. E. crimen adulterii simplicis in adultero tollitur quinquennio continuo, Ibid. c. 1395. A. in adultera præscriptione sex mensium utilium, Ibid. A.
 Crimina privilegia, T. 6. c. 769. D.
 Crimina triphici, vel qua druplici viâ possunt in iudicium deduci, T. 6. c. 778. E. & c. 779. A.
 Crimina omnia vicennio extinguuntur, T. 6. c. 595. A.
 Crimina, quæ in heredem transmittuntur bonorum ratione, T. 7. c. 1478. C.
 Crimina puniuntur, non quòd sine commissa, sed ne deinceps paria crimina ullus admittat, & ut omnis discat non admittere, T. 9. c. 1369. B.
 Crimina extraordinaria inscriptio-

nem exigant stentoris, T. 9. c. 1465. B. C.
 Crimina omnia durant annis 20. nec tollantur, nisi præscriptio ne vicennii, T. 9. c. 1405. A.
 Crimina fœderis adjuncta quæ, T. 9. c. 1455. A.
 Crimina privata non sunt crimina legitima, & cur, T. 9. c. 1457. C.
 Crimina quæ in heredem transeunt, T. 10. c. 505. D.
 Crimina omnia extra ordinem puniuntur, probanturque, T. 10. c. 575. C.
 Crimina purgat pœna, non pœniã tenet, T. 10. c. 826. C.
 Criminum purgandorum variz consuetudines, Tom. 2. c. 1193. B. & siquæ.
 Criminum animadversio non est iurisdictionis, T. 3. c. 455. C.
 Criminum abolitiones, T. 1. c. 876. A.
 Criminum abolitio est temporaria, T. 4. c. 690. D.
 Criminum abolitio datur, iudice sedente pro tribunali, T. 8. c. 793. E.
 Criminum pœnas legitimas in usu esse desinit, T. 9. c. 1145. C.
 Criminum cognitio, atque pœnitio an sit iurisdictionis, Tom. 10. c. 882. E.
 De criminibus propter infamiam neq. mo cum adversario pacisci potest, T. 3. c. 182. D.
 Criminibus iislem, quibus quis ligatus est, ab eodem accusari iudicium non potest, T. 1. c. 365. E.
 Criminibus pœna non imponitur arbitrio iudicis, sed lege constituitur, T. 4. c. 839. C.
 In criminibus omnibus, ut de eis de civiliter, & criminaliter agi possit, T. 9. c. 1444. A. ut civiliter, hoc pollulat utilitas privatorum; ut criminaliter, hoc pollulat vigor publicæ disciplinæ, Ibid. A.
 De pluribus criminibus in unum libellum collatis adversus unum, & eundem, T. 9. c. 1383. B. C. D.
 Criminale iudicium morte rei solvit, T. 4. c. 1035. A.
 Criminale iudicium qui elegit, confumit civile, T. 4. c. 184. A.
 Criminale furti iudicium a civili quoniam pacto differt, T. 6. c. 143. C. D.
 Criminale iudicium an præponatur petitioni hereditatis, T. 7. c. 220. D.
 In criminali causa præsentia opus est rei, & accusatoris, & testium, T. 6. c. 875. E.
 Criminalis lis iurejurando non deijcitur, T. 1. c. 381. C. D.
 Criminalis causa infra annum finire debet, T. 6. c. 112. C.
 Criminalis, an civilis questio maior sit, T. 7. c. 150. C.
 Criminalis causa peragenda est intra biennium, T. 9. c. 1477. E.
 Criminalis causa præfertur civili, T. 9. c. 1431. C.

Criminalis causa. Vide; Causa criminalis.
 Criminalis quæstio ut intra certum tempus terminetur. T. 9. c. 1477. E.
 Criminalis exsequutio si sit legitima, & ordinaria, non tollit civilem actionem in duplum, vel quadruplum. T. 9. c. 614. B.
 Criminalis causa non potest agi per procuratorem. T. 9. c. 1463. D. E. viz illud potest per procuratorem agere. Ibid. E.
 Criminalis causa, de antiquo iure peragenda, est intra annum a die inscriptionis. T. 9. c. 11. B.
 Criminalis causa præsertim civili in ratione judiciorum. T. 10. c. 921. A.
 Criminalis causa terminanda tempus olim fuit annus tantum. T. 9. c. 1476. A.
 Criminalis causa terminus fuit annus iure antiquo. T. 1. c. 549. C.
 Criminalis causa intra biennium finiatur. T. 1. c. 541. B.
 Criminales actiones. Vide, Actiones criminales.
 Criminales causas per procuratorem agit nemo. T. 1. c. 1113. A.
 Criminalia iudicia. Vide, Iudicia criminalia.
 Criminalia privata iudicia penam non habent certam, sed arbitratiam. T. 9. c. 1457. C.
 Criminalium quæstionum cognitio diebus 40 ante Pascha cessare debet. T. 1. c. 530. D.
 Criminalibus causis olim annus præscriptus fuit. T. 3. c. 5. C.
 Criminalibus in causis publicorum iudiciorum præventionem unius accusatoris in ceteri omnes excluduntur. T. 5. c. 118. D.
 In criminalibus causis qui allegat se alibi fuisse, ab eo exigitur probatio. T. 9. c. 1171. C.
 Criminalibus causis servi in quo differunt a liberis hominibus. T. 9. c. c. 1578. C.
 Criminalibus iudiciis, & publicis cum concurrent privata, & civilia iudicia ob idem factum, & utriusque experiri licet, nec alterum altero consumitur. T. 9. c. 1455. D.
 Criminalibus in causis illud est absolutum, ut si accusator deficiat probationes, protinus reus absolvatur. T. 10. c. 875. E.
 Criminaliter agere, & vindictam publicam persequi solus fisci advocatus potest. T. 9. c. 1373. C.
 Criminaliter non agitur ob rem modicam. T. 9. c. 1454. E.
 Crocodilus cavillationis genus. T. 8. c. 609. E.
 Crocassantia. T. 3. c. 271. E.
 Crux infixa in signum possessionis. T. 6. c. 825. B. C.
 De cruce, & lance supplicio. T. 3. c. 457. A.
 Crux supplicium a quo sublatum. T. 1. c. 499. B. C.
 In cruce signum, vexillum nomine

laborum ex auro, & lapidibus pretiosis a Constantino transfertum. T. 2. c. 915. A. B.
 Crux iudicium in purificationibus criminum. T. 1. c. 1194. B.
 Crux signum veris Christianis semper fuit sanctum, & venerabile. T. 10. c. 827. C.
 Crux signi insignis commendatio. Ibid. C.
 Crux, in quibus sit muricis puri rubor. T. 1. c. 799. A.
 Crux semper sancta, & venerabilis. T. 1. c. 41. B.
 Cubicularius si fiat tutor, definit esse cubicularius, at non contra. T. 7. c. 975. C.
 Cubicularius quisnam sit. T. 10. c. 1135. E.
 Cubiculariorum Principis privilegia. T. 1. c. 897. A. B.
 Cubiculariorum decuriones. Ibid. B.
 Cubiculi sacri Primicerii. Ibid. B.
 Cubiculum sacrum duplex. T. 2. c. 897. A.
 Cubiculum cæcum. T. 3. c. 54. C.
 Cucuma, vel cucumella. T. 3. c. 169. B.
 Cuiuslibet tollit menda in titulo de sepulchris violatis. T. 4. c. 192. C.
 Cuiuslibet sitetur, regulariter creditorem habere electionem. T. 4. c. 105. D.
 Cuiuslibet liberos Quæstionum ordinem ab invocatione Dei. T. 4. c. 1. A. B.
 Cuiuslibet locum in Seneca restituit. T. 7. c. 1426. C.
 Cuiuslibet bona fide reddit, quod ex aliis sumit. T. 10. c. 318. D.
 Cuiuslibet datur actio, ei multo magis exceptio. T. 4. c. 548. E.
 Cui nihil datur, is rogando obligari non potest. T. 4. c. 544. B.
 Cuius nulla bona sunt, ejus, & nullum testamentum est. T. 4. c. 551. B.
 Cuius nihil interest, actio ei non datur. T. 4. c. 874. C.
 Calcitra. T. 3. c. 373. A.
 Culci quid. T. 8. c. 618. E.
 Cullei quidam sint. Tom. 10. c. 855. E.
 Culpa duplex. T. 1. c. 1215. B.
 Culpa alia in faciendo, alia in non faciendo consistit. T. 1. c. 1214. D.
 Culpa, an custodia venias, nulla est differentia inter pignoratitiam, & commodatam actionem. T. 3. c. 556. A.
 Culpa in faciendo consistit. Ibid. A.
 Culpa a custodia differt. Ibid. A.
 Culpa non demitur, poena persæpe tantum. T. 1. c. 879. B.
 Culpa accessionis non nocet reo. T. 1. c. 1215. C.
 Culpa patris filie non nocet. T. 2. c. 1132. A.
 Culpa imputatur creditori. T. 4. c. 1135. D.

Culpa. Vide, Diligentia.
 Culpa lata an sit dolus præsumptus. T. 5. c. 136. C.
 Culpa lata dolo quam proxima sit. Ibid. B.
 Culpa an caret, is qui scivit, sed tamen prohibere non potuit. T. 5. c. 589. A.
 Culpa, & dolus coheredum venit in actionem familie erciscundæ. T. 7. c. 541. D.
 Culpa lata dolo quando comparatur. T. 7. c. 101. C.
 Culpa lata dolus est. T. 7. c. 873. E.
 Culpa an sit immiscere se rei, quæ ad se non pertinet. T. 8. c. 329. C.
 Culpa in faciendo, & non faciendo consistit. T. 8. c. 671. E.
 Culpa, quæ est in faciendo, negligentia est. T. 8. c. 671. E. & c. 672. A.
 Culpa dolus. Ibid. c. 671. E.
 Culpa quid. T. 9. c. 294. B. & c. 108. E.
 Culpa levis, non levissima, & dolus utroque in pignoratitia actione nem. T. 9. c. 298. E.
 Culpa, & dolus in quibus contractibus venit, & in quibus non venit. T. 9. c. 294. A. B.
 Culpa levis, lata, levissima quæ. T. 9. c. 380. C.
 Culpa levissima in quibus contractibus præstat. Tom. 9. c. 294. C. D.
 Culpa lata, & dolus in omnibus contractibus præstat. Ibid. D.
 Culpa lata quæ. T. 9. c. 361. B. & c. 362. A.
 Culpa duplex est, una in faciendo, altera in non faciendo. T. 9. c. 169. D.
 Culpa levissima venit in commodatam. T. 9. c. 299. B.
 Culpa, & custodia in quibus differunt. T. 9. c. 1195. E. & c. 1197. A.
 Culpa quid sit. T. 9. c. 1197. A. qui præstat tenetur culpam. Ibid. A. B.
 Culpe difficultas, definitio, & probatio est difficilis. T. 4. c. 1030. A.
 Culpe præstatio an adesse, vel abesse possit in contractu bonæ fidei. T. 5. c. 418. C.
 Culpe in iudicio dari, quod utriusque commune est. T. 6. c. 7. B.
 Culpe nomine coheredes alios alii teneri iudicio familie erciscundæ. T. 7. c. 545. A.
 Culpe, quænam annumerentur in lege aquilia. T. 8. c. 1087. B. I.
 Culpe, & diligentie similis gradus. T. 8. c. 672. A.
 Culpe, & negligentie nostre plæ, rumque furtum adnumeratur. T. 9. c. 1197. E.
 Culpe gradus quot. T. 9. c. 294. C.
 Culpa unus ex coheredibus non præjudicare ceteris. T. 1. c. 1306. A.
 Inter culpam, & dolum differentia quæ est. Tom. 4. c. 321. D.
 Culpa purgat obliuio, veluti mo-

- ram, sed non maleficiam. Tom. 4. c. 141. D.
- Poss. culpam a debitore commissam debitori perire id, quod ex causa conditionis debetur, si perat. T. 7. c. 640. E. & c. 641. A.
- Culpam loci venire in actionem communi dividendo. Tom. 7. c. 582. A.
- Culpam levissimam in actionem pignoratitiam non venire. T. 9. c. 299. B.
- Culpam dum negamus, periculum pertinere concedimus ad inspectionem. T. 12. c. 454. E.
- In culpa qui jungantur, in poena separari non debent, ut ait D. Cyprianus. T. 3. c. 851. C.
- Ex culpa lata siquid perierit. Vide, Perire.
- Culpe, & diligentie gradus varii. T. 9. c. 294. B. C.
- Cultus pars stercoratio. Tom. 4. c. 895. A.
- Cultus & ornatus differunt. T. 1. c. 438. E.
- Cum articulus qua ratione conditionem faciat. T. 6. c. 150. C. D.
- Cum potero, dati tibi erant, clausula effectus. T. 8. c. 581. D.
- Cuniculus quid a specu distat. T. 3. c. 458. A.
- Cuniculus. T. 5. c. 673. B.
- Cupiditas cæca emptorem in fraudem inducit. T. 10. c. 192. A.
- Cupio est fideicommissi verbum. T. 4. c. 536. C.
- Cupio, volo, rogo, mando, & peto hæc verba sunt precaria, non directæ. T. 4. c. 515. A.
- Cupressæ mensæ venditur pro citrea, quomodo teneatur. T. 7. c. 785. D.
- Cupressi daphnenses per Egyptum non excoquenda, vel vendenda. T. 2. c. 884. B.
- Cura, & cultura quid differant. T. 1. c. 71. E.
- Cura major requiritur in re servanda aliena, quam in sua. T. 7. c. 819. E.
- Cura finitur ætate legitimæ adolescentis. T. 9. c. 603. D. E.
- Cura duplex est, alia legitima, alia dativa, nulla testamentaria. T. 9. c. 609. A. B.
- Cura invito defertur, quasi munus civile, & publicum. T. 9. c. 592. A.
- Cura, & cultura differentia. T. 1. c. 55. B.
- Ad curam ejus, cujus quæ tutelam administravit, invitus vocari non potest. T. 1. c. 405. E.
- Ad curam, vel tutelam non vocantur cognati. T. 4. c. 345. B.
- Curagendarii. T. 2. c. 931. D.
- Curagendarii quinam sint. T. 10. 840. E.
- Curare effectum significat, ut apud Tullium, curare pecuniam, vel nummos. T. 1. c. 1188. A.
- Curare quos modis accipitur. Ibid. A.
- Curatio a nullo parente testamento defertur. T. 1. c. 790. A.
- Curatio est virile officium. T. 7. c. 1330. E.
- Curatio furiosi defertur agnatis, & gentilibus. T. 8. c. 509. B.
- Ex curationis causa qui tenentur. T. 1. c. 795. B. C.
- Curationis finis est legitima ætas. T. 4. c. 1009. E.
- De curatione ventris. T. 1. c. 822. C.
- An curatione læmina citius, quam vir liberetur. T. 8. c. 914. A.
- Curationum tria onera. T. 1. c. 1021. A.
- Curator, & Procurator reipublicæ idem. T. 2. c. 711. B. C.
- Curator an servum furiosum mittere possit. T. 3. c. 417. A.
- Si curator creatus appellaris. T. 1. c. 882. B.
- Curator ætatis ratione non datur. T. 1. c. 1030. B.
- Curator creditorum gratia dari solet. T. 1. c. 822. D.
- Curator quibus personis dari solet. T. 1. c. 454. C.
- Curator ut confirmandus. T. 1. c. 790. A.
- Curator, qui minorem fraudaverit, in duplum convenitur. Tom. 1. c. 408. A.
- Curator minorem suam intra annum 25. uorem non potest ducere, nec ejus filius. T. 1. c. 547. D.
- Curator testamenti datus a Prætoris confirmatur. T. 3. c. 171. A.
- Curator testamenti, vel codicillis jure non datur. T. 3. c. 75. C. & c. 170. B.
- Curator hodie non lege, sed per Prætoris datur. T. 1. c. 1047. A.
- Curator si plus petierit, causâ cadit. T. 3. c. 183. D. E.
- Curator operum periculo nominatoris creatur filiusfam. T. 2. c. 764. B.
- Curator exsequitur ea, quæ sunt facti tutor, quæ consilii, animi, & juris. T. 1. c. 1317. D.
- Curator an detur tutorem habenti. T. 1. c. 48. E.
- Curator bonis datur. T. 1. c. 822. D.
- Curator ~~decurator~~, sive ~~adversus~~. T. 2. c. 314. B.
- Curator aut legitimus, aut honorarius. T. 1. c. 322. B.
- Curator civitatis. T. 3. c. 354. A.
- Curator filii quibus jura dicit, & quibus curator reipublicæ. T. 4. c. 834. B. C.
- Curator furioso petere potest bonorum possitissimum, non quidem edictalem, sed decretalem, & cur. T. 4. c. 398. C. quid, si curator furiosus decretalem non petierit, Ibid. E.
- Curator frumenti conventi. Vide, Procurator rei frumentariæ.
- Curator rei frumentariæ, si condemnatur, quasi ejus pecunie debitor, an poterit opponere compensationem ejus pecunie, quam ei invicem debet respectiva, vel filius. T. 4. c. 841. D. E.
- Curator reipublicæ dicitur, & pater civitatis in jure. T. 4. c. 834. B. C.
- Curator reipublicæ, seu debitor rei frumentariæ an uti possit compensatione ejus pecunie, quam sibi vicissim resp. debet. T. 4. c. 841. E. & c. 842. A.
- Curator reipublicæ pro patre factio emancipatus filius fideiuber non cogitur. Tom. 4. c. 870. E.
- Curator reipublicæ an teneatur creditores etiam post depositum officium. T. 4. c. 869. E. & c. 870. A.
- Curator reipublicæ, & procurator filii, vel Cæsaris, qui differunt. T. 4. c. 834. B.
- Curator, vel quasi curator non potest negotia, quæ cepit, deferere, nec intermittere, alio non subrogato. T. 4. c. 1009. E.
- Curator bonis non constituitur, nisi voluntarius. T. 4. c. 868. D. & nisi magna ex causa Princeps aliud velit. Ibid. D.
- Curator est legitimus, vel datus. T. 4. c. 1007. A.
- Curator, & tutor in quo differunt. T. 4. c. 108. E.
- Curator, vel tutor quando conveniri potest post depositum officium. T. 4. c. 1023. E.
- Curator cur datur ventri, non tutor, ex edicto Prætoris. T. 4. c. 303. B.
- Curator est loco domini. T. 4. c. 545. A.
- Curator non datur testamenti, tutor datur. Ibid. A.
- Curator cur ventri datur, non tutor. Ibid. A.
- Curator datur omnibus, qui suis rebus superesse nequeunt. T. 4. c. 397. A.
- Curator. Vide, Minor, puer, pupillus.
- Curator bonis cui datur. T. 5. c. 578. A.
- Curator bonis debitoris datur quomodo se gerere debeat. T. 5. c. 774. A.
- Curator furiosus quandom societati recte renuntiare possit, dubitatum fuisse, Justinianus l. nisi. C. pro socio sit. T. 5. c. 488. A.
- Curator testamenti an dari possit. T. 5. c. 1043. D.
- Curator, qui in negotio adolescentis errore deceptus sit, si aliquo rem bonâ fide gesserit, an damnum ea de re accipiet. T. 5. c. 440. A.
- Curator cui non est, administrationem, & alienationem rerum suarum habere an censetur. T. 5. c. 744. C.
- Curator ætate minoribus an æquè detur, ac tutor. Tom. 5. c. 578. D.
- Curator, & tutor in quo differunt, & in quo non differunt. T. 5. c. 1173. E. & c. 1188. B. & seq.
- Curator furiosus an domini loco haberi debeat. T. 6. c. 145. B.
- Curator pupillæ, non tantum dote, pro ea dare debet, sed etiam in impen-

pendia facere, quæ ad nuptias necessaria sunt. T. 6. c. 603. A.
 Curator impuberi datus quocumque causa perleverat in diem pubertatis in eadem cura. T. 6. c. 559. D.
 Curator non potest adultam, cuius negotia gerit, uxorem ducere. T. 6. c. 544. B.
 Curator reipublice an habeat adimnem adversus contorem. T. 6. c. 10. D.
 Curator constitutus a republica ad filiginem coemendam in osium reipublice. Ibid. B.
 Curator consilio, & operâ tueri debet non solum patrimonium, sed & corpus, ac salutem furiosi. T. 6. c. 135. E.
 Curator an dari necessum sit pupillo, si tutor affuerit. T. 6. c. 103. E.
 Curator furiosi hereditas instituti agnovit bonorum possessionem fecundum tabulas decernalem, & fruitur bonis hereditariis. T. 7. c. 176. C. legata præstat. Ibid. C.
 Curator reipublice est tantum iudex, & censor rerum ad municipium pertinentium. T. 7. c. 135. D. is erat ex decurionibus, veditalia locabat, vias curabat, causas reipublice agebat apud Præsidem, vel Principem. Ibid. D.
 Curator testamentum an datur. T. 7. c. 130. E.
 Curator cur potissimum constituitur. T. 8. c. 511. E.
 Curator bonis custodiendis quando datur. T. 8. c. 332. A.
 Nullus curator, qui ex inquisitione eligatur, falsat. T. 9. c. 582. A.
 Curator nullam potestatem habet in puberem, aut impuberem. T. 9. c. 556. B. & c. 567. A.
 Curator, vel tutor præstat dolum, & culpam latam, & quantum in rebus suis diligentiam. T. 9. c. 592. B.
 Curator datur rebus, tutor personæ. T. 9. c. 566. B.
 Curator, & tutor in quo differunt. T. 9. c. 556. E. & c. 557. A. & c. 565. A. & seq. & c. 590. C.
 Curator, vel tutor ad litem datur ante litem contestationem. T. 9. c. 982. E.
 Curator bonis datus domini causam præstat. T. 9. c. 125. t. A. B.
 Curator non potest ducere pupillum uxorem. T. 9. c. 418. A. B.
 Curator in quibus casibus datur curatorem habenti. T. 9. c. 565. E. & c. 566. A. & seq.
 Curator non datur puberi testamentum. T. 9. c. 556. E.
 Curator, vel tutor non debet veditalia conducere. T. 9. c. 579. A. & seq.
 Curator furiosi, vel prodigi in quo differat a curatore minoris vigintiquinque annis. T. 10. c. 51. E.
 Curator reipublice quo munere fungebatur. T. 10. c. 384. D.
 Curator reipublice an ius dicende multæ habeat. T. 10. c. 398. E.

Curator reipublice est quasi iudex, & censor rerum, quæ ad civitates pertinent. T. 10. c. 504. D.
 Curator an possit repudiare bonorum possessionem delatam adolescenti, cuius est ipse curator. T. 10. c. 785. D.
 Curator si intervenierit, an possit minor restitui adversus solutionem. T. 10. c. 899. D.
 Curator an possit emere rem adolescentis, vel furiosi, vel prodigi. T. 10. c. 1007. D.
 Curatoris reipublice munus, & cura. T. 1. c. 886. C.
 Curatoris rei frumentariæ, & ædilis differentia. T. 3. c. 41. A.
 Curatoris, ac tutoris differentia. T. 3. c. 490. A.
 Curatoris, ac tutoris datio iuris est, non patris potestatis, vel jurisdictionis. T. 3. c. 170. B.
 Sine curatoris auctoritate puberes obligantur. T. 4. c. 400. A.
 Curatoris bonorum possessionem petentis furiosi scientia non nocet, tutoris verò scientia nocet pupillo. T. 4. c. 398. C.
 Curatoris dandi testamentum juxta non est patri. T. 4. c. 545. A.
 Curatoris pignora non capi possunt. T. 4. c. 1024. E. & c. 1025. A.
 Curatoris scientia non nocet adolescenti. T. 4. c. 400. B.
 Curatoris reipublice officium quale. T. 4. c. 834. B.
 Curatoris pactum an nocet adulto. T. 9. c. 107. A. & seq.
 Ex curatoris, vel tutoris factio quando minores agere, vel conveniri possunt. T. 9. c. 576. B. & seq.
 Curatoris fraus, aut negligentia vitio vertitur, non paupertas. T. 9. c. 584. A.
 Curatoris auctoritas quando est necessaria, & quando non est necessaria. T. 9. c. 1257. C. & seq.
 Curatoris adolescentis nomine accusare licet. T. 1. c. 490. E.
 Curatori quicquam testamentum dari vetitum. T. 1. c. 690. B.
 Curatori pro curatore. T. 3. c. 76. E.
 Curatori reipublice an addicere possit in consilium vir ejusdem civitatis. T. 4. c. 814. D.
 Curatori invito in causa pupilli non defertur jurandum, & cur. T. 6. c. 53. C.
 Curatorem habenti quibus causis curator datur. T. 1. c. 48. E. & c. 49. C.
 Per curatorem an hereditas acquiri possit. T. 3. c. 20. D.
 Inter curatorem voluntarium, & coactum differentia quæ. T. 4. c. 868. D.
 Curatorem habenti an curator potest dari. T. 5. c. 1188. C.
 Curatorem testamentum recte non dari. T. 7. c. 1379. B.
 Curatorem, vel tutorem habenti in quibus casibus tutor, vel curator datur. T. 9. c. 555. E. & c. 565. A. & seq.

Curatorem, vel tutorem non tantum teneri ex administratione tutelæ, sed etiam eum, qui quasi tutor, vel curator aliquid admisisse videtur, cum non esset tutor, vel esse non posset. T. 9. c. 586. B. C.
 Curatorem habenti curator datur. T. 9. c. 566. C.
 Curatorem, & tutorem dare legis est, non jurisdictionis. T. 10. c. 866. D.
 In curatore distinctio notanda. T. 4. c. 1025. C.
 Curatore colludente, si quis minorem 25. annis in emendo circumvenierit, an adolescentis emotioni cogatur stare. T. 7. c. 779. B.
 De curatore furiosi. T. 7. c. 1282. D. E. si plus impendit, an res petat ab heredibus. Ibid. c. 1283. A.
 De curatore furiosi, vel prodigi. T. 9. c. 608. D. E.
 De curatore, qui removetur tanquam suspectus. T. 9. c. 582. D. E.
 De curatore, vel tutore, qui satis non dedit. T. 9. c. 581. D.
 De curatore, qui cum satisficere debeat, non satisficidit. T. 9. c. 582. D. E.
 De curatore, ad quem non omnium rerum pupillarium administratio pertinet, sed unus rei tantum, unus litis defensor. T. 9. c. 584. C.
 De curatore, vel tutore in litem dando. Ibid. C. & seq.
 De curatore furiosi eadem questio. T. 10. c. 785. D.
 Curatoris adificiorum, & viarum publicarum quinam proprii dicuntur. T. 3. c. 655. C. D.
 Curatores reipublice quales sint. Ibid. C.
 Curatores an accipiant adolescentes invito. T. 1. c. 48. A.
 Curatores viarum publicarum. T. 1. c. 478. E. & c. 479. A. B.
 Curatores dativi. T. 1. c. 790. D.
 Curatores quibus ex causis nomine pupilli agere, vel conveniri possunt. T. 1. c. 792. C. D.
 Curatores testamentarii egent confirmatione, tutores non item. T. 1. c. 1035. C.
 Curatores quibus causis se excusare possunt. T. 1. c. 791. A. B.
 Curatores qui sibi dari petant. T. 1. c. 791. B.
 Curatores minorum res sine decreto alienare non possunt. T. 1. c. 796. C.
 Curatores non coguntur accipere minores, nisi certis ex causis. T. 1. c. 987. A.
 Curatores furiosi, vel prodigis dantur. T. 2. c. 375. A. B.
 Plures curatores bonis constituuntur, quidam rem defuncti attigerunt, quidam non; queritur, an coguntur creditores prius agere, cum si quis rem attigerit, quidam cum aliis. T. 4. c. 868. C.

Curatores an dentur puberibus . T. 4. c. 400. A.

Curatores viarum . T. 5. c. 874. A.

Curatores si sint plures, & agatur de summa administrationis, omnes sunt conveniendi apud eundem iudicem . T. 9. c. 592. C. D. & prius conveniunt, qui administravit . Ibid. D.

Curatores quibusnam dentur, & ad quam usque ætatem . T. 8. c. 923. D. E. & c. 924. A.

Curatores operum publicorum reipublice tenentur ab opere absolute usque in ætatem 15. T. 9. c. 2183. A.

Curatores qui petant . T. 9. c. 561. D.

Curatores a quibus dabantur . T. 9. c. 609. B.

Curatores non debent fieri publiciani, & cur. T. 9. c. 579. A. & seq.

Curatores quando conveniri possunt pro administratione curæ . T. 9. c. 591. B. C. & seq.

Curatores legitimi, aut petiti, & de eis inquisitione, non sunt iussu administratores sine satisfactione rem pupilli salvam fore . T. 9. c. 581. D.

Curatores, vel tutores an possint subscribere in crimen falsi . T. 9. c. 1365. C. & seq.

Curatores, vel tutores qui dare non possunt . T. 9. c. 583. B. & seq.

Curatores, vel tutores qui dare possunt . Ibid. B. & seq.

Curatores incipere debent a confessione inventarii, sive repertorii . T. 9. c. 569. E.

Curatores cur dentur, & de quo teneantur . T. 10. c. 511. E. & c. 512. A.

Curatores reipublice an ius dicende multæ habeant . T. 10. c. 609. C.

De curatorum administratione, & periculo . T. 1. c. 791. C.

Curatorum auctoritas . T. 1. c. 792. A.

Curatorum, quod bonis dantur, varia exempla . T. 8. c. 118. B.

De curatorum potestate in alienandis rebus minorum . T. 9. c. 572. C. & seq.

De curatorum, vel tutorum administratione ex pecunia pupillari ferenda, & depocenda . T. 9. c. 569. A. & seq.

De curatorum, & tutorum periculo . T. 9. c. 573. C. & seq.

Curatorum officium, & culpa . T. 10. c. 824. A.

Quibus curatoribus frumentaria paranda a republica ordinantur, quæritur, si unus in munere fraudulenter versatus sit, an alter pro altero conveniri possit . T. 4. c. 868. A. qui rem male gessit, prius conveniatur, quem collega . Ibid. B.

Curatoribus rei frumentariae data sunt pecunia publica omnibus in solidum, quæritur, an si data sit pro virilibus portionibus, & separatim, quæ sit cura commune peti-

culum, & quid dicendum . Ibid. D. E.

Curatoribus condemnatis, per quos res adolefcentis servari possent, an etiam salva sit adolefcenti relictio in integrum adversus tutorem . T. 4. c. 903. D. & seq.

De curatoribus furioso, & aliis extra minores dandis . T. 1. c. 795. D.

Sine curatoribus solim puberes adrogabantur . T. 4. c. 751. C. hodie non possit ex constitutione Claudii . Ibid. C.

De curatoribus furioso, vel dementis, & quodnam sit eorum officium . T. 6. c. 136. E.

De curatoribus falsis . T. 9. c. 586. B. C.

De curatoribus, qui moram iudiciis adferunt . T. 9. c. 142. C. D.

De curatoribus, & tutoribus suspensis . T. 9. c. 582. D. E. & c. 583. A. & seq.

De curatoribus, vel tutoribus illis, vel clarissimarum personarum . T. 9. c. 561. E. & c. 562. A. & seq.

Ex curatoribus, vel tutoribus pluribus, si omnes, vel unus agere pro minore, vel conveniri possit . T. 9. c. 577. C. D. & seq.

De curatoribus, qui dantur puberibus furiosis, & prodigiis . T. 9. c. 557. E.

An sine curatoribus suis possint puberes ex stipulatu obligari . T. 10. c. 86. D.

Curcuma . T. 3. c. 311. D.

Curia senatus significat, & duplex est . T. 2. c. 703. D.

Curia seminarium est honorum, & munerum . T. 2. c. 738. C.

Curia non solvitur . T. 2. c. 715. B.

Quæ dignitates curiæ solvant . T. 2. c. 724. B.

Curia minor Senatus curiæ dicitur, & Decuriones minores Senatores appellati . T. 5. c. 120. E.

Curia erat instar senatus, & curiales dicuntur minores Senatores . T. 10. c. 871. D.

Curia ejusdem Decuriones, aut Senatores an esse possint pater, & filius familias, & duo, vel plures fratres . T. 5. c. 120. E.

Curia ordo ubi non erat, ibi tantum erant defensores, non magistratus municipales . T. 10. c. 871. D.

Cum curiis viris militatibus nihil sit commune . T. 2. c. 715. B.

Curialis conditio quaestio apud Præsidem agitur, & intra tres menses deciditur . T. 2. c. 718. C.

Curiali vacatio ad tempus recte conceditur . T. 2. c. 744. B.

Curiali si non curialis heres existierit, curiæ debetur quadrans . T. 2. c. 732. E.

Curialem patris fortunam nati, & postea sequuntur . T. 2. c. 716. D.

Curiales; & municipem pro eodem accipi . T. 2. c. 860. E.

Curiales sunt sub jurisdictione Præsidis . T. 2. c. 716. C.

Curiales occupari non debent humilioribus officiis . T. 2. c. 777. A.

Curiales servos esse reipublice, ac viscera civitatum . T. 2. c. 703. E.

Curiales pro republica subeunt munera, non pro re privata Principis . T. 2. c. 709. A.

Curiales ultra terminos propriæ civitatis non jubentur sui exhibere presentiam . T. 2. c. 710. A. B.

Curiales res immobiles, & municipalia ruita vendere prohibentur sine interpositione decreti . T. 2. c. 727. A.

Curiales non subjiciuntur tormentis . T. 2. c. 771. B.

Curiales ne militent . T. 2. c. 949. B.

Curiales quinam sint . T. 10. c. 699. D.

Curiales an habeant jus sedendi in Secretario Præsidis provincie . T. 10. c. 839. A.

Curiales sepe separantur ab honoratis . Ibid. A. B.

Curialium descriptiones . T. 2. c. 686. C.

Curialium legitima . T. 2. c. 1059. D.

De curialium prædia sine decreto non alienandis . T. 2. c. 715. D.

Curialibus interdicitur, ne ruri habitent . T. 2. c. 735. E.

Curialibus profugis, si intra annum evocati redierint, bona vendita redduntur, post annum Curia adducitur . T. 10. c. 696. D.

Curio, seu rector parochie cum personis appelletur, consequens est, & parochie curam perfonatum esse . T. 6. c. 839. D.

Curionum decreto municipales creantur magistratus . T. 1. c. 886. E.

Curiosi ex schola agentium in rebus mittuntur . T. 2. c. 914. A.

Curiosi, & curagendarii qui dicuntur, & eorum officium . T. 2. c. 913. C.

Curiosi ex agentibus in rebus creantur . Ibid. C.

Curiosi quinam sint, & unde sic dicantur . T. 10. c. 845. E.

Curiositas in creditore non exigitur . T. 1. c. 1300. C.

Curiositatem jura in creditoribus quando requirunt . Ibid. A. B.

Curmi quid sit Dioscoridi . T. 3. c. 339. C.

Curus quadrigæ non edat legata; ut pars, vel accessio . T. 4. c. 410. A.

Curus clabularis, & vehicularis . T. 2. c. 993. C.

Curus publicus non venit in quærelam . D. 2. c. 992. C.

Curli publico privati uti non licet . Ibid. A.

Ad cursum publicum utebantur homines, asini, mulæ . T. 2. c. 988. A.

Cur;

Curtem vendere aliud est; aliud vendere feudum. T. 2. c. 120. E.

Curtem Ecclesie alienatam sequuntur Vasalli. T. 2. c. 1336. D.

Curulis pquis. T. 2. c. 740. A.

Cusiores 3 muneribus civilibus exultantur. T. 2. c. 767. C.

Cusiores linearis quis. T. 2. c. 768. E.

Cusiores horreorum. T. 2. c. 405. B.

Custodia publica an irroget infamiam. T. 3. c. 428. B.

Custodia diligens quæ sit, & quod ejus ministerium. T. 3. c. 417. E.

Custodia officii. Tom. 2. c. 585. C. E.

Custodia aliud est, aliud possessio. T. 4. c. 650. D.

Custodia depositæ pecuniae tantum est non usus. T. 4. c. 212. E.

Custodia, & diligentia idem est. T. 5. c. 420. D.

Custodia rei emptæ quænam committatur. T. 5. c. 440. A.

Custodia, & diligentia an idem sint. T. 5. c. 420. D.

Custodia, id est, possessio. T. 8. c. 313. E. & c. 314. A.

Custodia quis. T. 8. c. 635. C.

Custodia à quo exigitur, in præstat levem culpam. T. 8. c. 798. C.

Custodia reorum qualis esse debet. T. 9. c. 5385. C. D.

Custodia diligens non completitur carcerem, & vincula. Tom. 9. c. 1385. D.

Custodia plenissima. T. 9. c. 294. B.

Custodia quid sit. T. 9. c. 1197. A. quæ custodiam quique præstare tenetur. Ibid. A. B. C.

Custodia reorum ad quos pertinet. T. 9. c. 1389. C. D.

Custodia privata illegitima, & illicita est. T. 9. c. 1397. B. C.

Custodia quandoque est studium, & accuratio boni, & diligentis patris familias in re custodienda. T. 10. c. 707. C.

Custodia plerumque significat publicum carcerem, interdum reum, qui detinetur in custodia. T. 10. 721. C.

Custodia in deposito quænam sit. T. 10. c. 986. B.

Custodia nomine publica custodia continetur. T. 2. c. 586. D.

Custodia depositum. T. 9. c. 350. A. Vide, Depositum.

Custodia nomen ambiguum est. T. 9. c. 1389. D.

Custodia verio levissima culpa significatur. T. 10. c. 443. D.

Custodia rei diligenter qui quem dicit præstare, hic dicit ex opposito præstare omnem culpam, omnem negligentiam. T. 4. c. 488. C.

De custodia reorum. T. 1. c. 872. C. & T. 2. c. 585. C. & T. 9. c. 5385. C. & lq.

Pro custodia rei alienius qui mercedem accepit, is hujus periculum custodire præstat. T. 6. c. 5. D.

De custodia reorum, & observatione eorum, qui rei postulati sunt, & judicio exhibiti, & de carcere, & vinculis publicis. T. 9. c. 1386. C. & seq.

Custos pignoratitius ædium vitiosorum an efficiatur is, qui ob non præstitam cautionem a domino eorum in possessionem ædium vicinarum missus est. T. 5. c. 6. C.

Cyclades insule. T. 2. c. 1091. D.

Cydonium quid sit an vini appellatione contineatur. T. 7. c. 1456. D.

Cyrenæ, vulgo Quiriana. T. 2. c. 184. B.

Cyprus ærofa dicta. Vide, Ærofa Cyprus.

Cyprus ærofa insula vocatur apud Fellum, & cur. T. 9. c. 1449. C.

Cyrrhelica Syriæ pars proxima. T. 3. c. 207. B.

Cyziceni operarii. T. 2. c. 830. A.

D

Dabo, ut deest passum nudum. T. 7. c. 827. D.

Daciz provincie quinque. T. 2. c. 674. A.

Daciz consuetudo circa traditionem prædii Ecclesie donati. T. 3. c. 553. A.

Daciz Præfex cur Præfexus Augustalis appellatur. T. 10. c. 850. B.

Dama, vel Damas, & D. metrius idem est, ut Menas, & Menodorus. T. 7. c. 1324. B.

Damna post mortem testatoris illata sultinct heres, sic & lucra. T. 4. c. 201. B. secus in nominibus factis deterioribus, seu melioribus. Ibid. C. ratio hujus differentie quæ. Ibid. D.

Damna illa an post mortem sultineat heres. Ibid. B.

Damna, & onera quem sequuntur, eundem & emolumenta sequi necesse est, & contra. T. 4. c. 1229. D. E.

Damna fatalia ex improviso accidunt, nec ea effugere est. T. 6. c. 327. B.

Damna utrinque facta quoniam modo compensantur. T. 6. c. 7. B. C.

Damnare ad ferrum est damnare ad gladium. T. 4. c. 16. B.

Damnari adversarii arbitrii gravius est, quam judicis. T. 7. c. 165. D.

Damnari plus est, quam convinci. T. 7. c. 885. A.

Damnari quanti actor juraverit in litem plus est, quam quanti actoris interit. T. 7. c. 165. D.

Damnare in solidum eum, qui bonis exutus est, inhumanum est. T. 8. c. 801. A.

Damnari an quis possit in eo, quod facere non possit. T. 8. c. 55. B.

Damnari neminem præstare, absente accusatore, vel actore. T. 9. c. 1420. D.

Damnari verbum quid significat.

Tom. 2. c. 1327. D.

Damnati in ludum venatorum melior est conditio, quam damnati ad bestias. T. 5. c. 368. A.

Damnati in perpetuum civitatem amittunt, libertatem retinent. T. 1. c. 499. E. & c. 500. A.

Damnati judicio publico testimonii judicarii, vel testamentarii dictionem non habent. T. 4. c. 1474. C. D.

Damnati ad penam, quæ capite minuatur, an possint infinuere accusationem, vel delationem. T. 8. c. 438. A.

Damnati ex causa criminali an fiscales causas deferre possint. T. 8. c. 435. E.

Damnati in metallum an fiscales causas deferre possint. T. 8. c. 437. B.

Damnati in metallum statim suam conditionem permittunt. T. 8. c. 165. B.

Damnati infecti causi qui mittuntur in possessionem, an possideant. T. 8. c. 270. D.

Damnati publici iudicis testes esse non possunt. T. 9. c. 277. A.

Damnati cum ad supplicium ducuntur, quæ observantur. T. 9. c. 1480. C.

Damnati extremo supplicio ducuntur ad supplicium irretiti laqueos, aut boja, *ia bars au col*. Tom. 9. c. 1389. A.

Damnati ex eremodicio, & ex contumacia differunt. T. 10. c. 799. C.

Damnati in opus publicum perpetuum quæ capitis diminutionem patiuntur. T. 10. c. 123. A.

Damnatio ad gladium, ac damnatio in ludum. T. 3. c. 367. E. & c. 368. A.

Damnatio in metallum non fit ad tempus. T. 3. c. 155. E.

Damnatio extinguitur provocatio. T. 1. c. 1327. D.

Damnatio iudicis est, pena verò solius legis jure ordinario. T. 4. c. 848. C.

Damnatio in metallum est maxima capitis diminutio, morti comparatur, plectit civitatem, & libertatem. T. 4. c. 1147. A. damnatus in metallum jus eligendi non habet, secus in deportato. Ibid. A.

Damnatio in metallum quare sit pœnis gravissima, & nulla sit illi gravior. T. 5. c. 752. D.

Damnatio in metallum à damnatione ad gladium quid differat. T. 5. c. 1159. B. & seq.

Damnatio in metallum non extinguit omnia jura, & tamen in omni jure comparatur morti. T. 7. c. 1241. B. C.

Damnatio legis legatum quod est. T. 7. c. 542. C.

Damnatio legis legatum explicatur. T. 7. c. 5005. A.

Damnatio legis legatum datur ab herede damnato dari. T. 7. c. 1235. E.

Per damnationem omnes rei legari possunt. T. 1. c. 339. D.
 Per damnationem legatum. Vide, Legatum per vindicationem.
 Post damnationem causa retractari non potest. T. 10. c. 227. C.
 Damnatio irritum fit testamentum, si vivus testator damnatus capite, & minuatur. Tom. 7. c. 1234. D.
 In damnatione rerum quæ obfer- vabantur. T. 9. c. 1480. B. C.
 Damnatis rei capitalis bonorum pos- sessio denegatur, nec ji in inte- gram restituitur. T. 1. c. 1326. D. E.
 De damnatis, qui beneficio, & indul- gentiâ Principis speciali, vel gene- rali revocantur ab exilio, vel metallo, & in integrum resti- tuuntur. T. 9. c. 1483. D. E.
 Damnato comparatur reus, qui fugit. T. 3. c. 180. A.
 Damnato ex consummatione non esse jus appellandi, non esse restitu- tionis petendæ jus, & cur. T. 9. c. 986. D.
 A damnato ad metallum an fidei- commissum relinquat possit. T. 10. c. 156. E.
 Cum damnato testamenti factio non est. T. 10. c. 1056. E.
 Quæ per damnationem legari pos- sunt, & per fideicommissum relin- qui possunt. T. 4. c. 1595. C. D.
 Quem Orcus ademit, nullus est. Ibid. c. 1597. B.
 Damnatorum bona non peti posse, ultra dari posse. T. 2. c. 666. C.
 De damnatorum bonis. T. 1. c. 877. C.
 Damnatorum iudicio publico testi- monium cur repellitur propter infamiam. T. 4. c. 1473. D.
 Damnatorum liberis an servetur jus patronatus, quod habuit, qui damnatus est capitali iudicio. T. 4. c. 87. D.
 Damnatum sequitur infamia. T. 4. c. 849. B.
 Damnatus quis aut ex causa famo- sa, aut non famosa. T. 4. c. 25. C.
 Damnatus rei capitalis quis dicatur. T. 1. c. 1325. D.
 Damnatus ad tempus in opus pub- licum, testamentum facere pos- test. T. 4. c. 457. B.
 Damnatus depolitus sit; quidem in- famis, sed a testimonio non res- pellitur. T. 4. c. 848. A.
 Damnatus in liti s estimationem an a possessore fundi conveniri pos- sit. T. 5. c. 154. B.
 Damnatus in partem. T. 9. c. 141. E.
 Damnatus in solidum. Ibid. E. & c. 542. A.
 Damnum, & lucrum inter socios communicatur. T. 1. c. 395. D.
 Damnum per injuriam datum. T. 1. c. 245. B.
 Damnum qui in seditione dat, qui- bus potius tenetur. Tom. 1. c. 479. D.

Damnum, vel lucrum non ex even- tu notatur. T. 1. c. 1450. C.
 Damnum infectum. T. 1. c. 833. B.
 Damnum fatale. Tom. 4. c. 1238. D.
 Damnum decidere est pacisci; quæ pacto actionem de furto perimit. T. 4. c. 128. C.
 Damnum quid sit. T. 5. c. 374. E.
 Damnum fecisse an videatur, qui occasionem damni præbet. T. 5. c. 585. B. C.
 Damnum in naufragio factum quan- dom fariatur, quando non fari- ciatur. T. 5. c. 534. C. D.
 Damnum quomodo intelligatur. T. 5. c. 374. E.
 Damnum datum quandoan venit. T. 5. c. 870. A. B.
 Damnum injuriæ quodam ab alio datum an pertineat ad eos, qui servandum aliquod conducunt, aut utendum accipiunt. T. 6. c. 5. C.
 Damnum si duo dederint, an singuli pœnæ nomine lege Aquilia te- neantur in solidum. T. 7. c. 88. C.
 Damnum quid. T. 8. c. 543. C.
 Damnum emergens, vel lucrum cessans. T. 9. c. 1075. D.
 Damnum omne an veniat in esti- mationem. T. 10. c. 754. C.
 Damni infecti nomine tria interpo- nuntur decreta Prætoris. T. 1. c. 556. D. E. & c. 1520. A.
 Damni infecti stipulatio. T. 1. c. 559. C. & seq.
 Damni infecti cautio. Ibid. C.
 Damni infecti quis stipulari, & cui cautio fieri possit. T. 5. c. 645. C.
 Damni, an lucri æstimatio sit. T. 5. c. 351. E.
 Damni infecti stipulatio. Vide, Sti- pulatio damni infecti.
 Damni infecti ut caveant, a præside provinciæ mandat magistrati- bus. T. 5. c. 5. B.
 Damni occasio habetur pro causa, pro principio, pro damno. T. 7. c. 353. B.
 Damni & injuriæ actio quibus dat- tur. T. 8. c. 1086. E.
 Damni infecti jurisdictio ad quem magistratum pertineat. T. 8. c. 481. A.
 Damni dati ratione quoties nostra interit, addimus negotiationem. T. 10. c. 749. D.
 De damno qui certat, an potior sit eo, qui de lucro certat. T. 4. c. 1279. A.
 De damno, quod in contributio- nem venit. T. 5. c. 353. D.
 De damno infecto edictum quan- tum differat ab edicto de interro- gationibus in jure faciendis. T. 5. c. 640. A. B.
 De damno illato. Vide, Lex aquilia.
 De damno, & lucro societatis. T. 7. c. 580. B.
 Damnum quantum fit pupillis, si administratio tutorum non serva- tur. E. 5. c. 581. B.

Damus nostra; & reddimus aliena; damus libenter, & reddamus invi- ti. T. 6. c. 78. A.
 Damos ob causam, vel ob rem. T. 7. c. 827. D.
 Damos libenter. T. 9. c. 474. A.
 Dandi verbum modo factum signi- ficat tradendæ possessionis, modò effectum proprietatis. T. 4. c. 697. D.
 Dandi verbum an etiam reddendi significationem habeat, & contra verbum reddendi etiam dandi. T. 6. c. 40. A.
 Dandi causa solutioni coheret. T. 9. c. 827. C.
 Dandi causa donationi non coheret. Ibid. C.
 Dandi obligatio, & facienda obliga- tio in quo differunt. Tom. 9. c. 1268. D. E.
 Dandi legandi non est jus; pote- stasque, nisi salvo jure publico. T. 10. c. 803. C. D.
 In dando conjuncti an videantur conjuncti in adimendo. T. 10. c. 474. D.
 In stipulatione, quæ in dando consi- stit, differunt Sabiniani, & Proculiani. T. 10. c. 77. C.
 Dans libertatem an det beneficium. T. 6. c. 520. A.
 Dantis beneficium mens spectari debet. T. 4. c. 1003. C.
 Quæ dantur nominatione lege, man- dari non possunt. T. 4. c. 8. A.
 Daphne, suburbanus Antiochia lu- cus, cupressis oblitus. Tom. 2. c. 884. C.
 Dardanarii. T. 3. c. 274. A.
 Dare est accipientis facere. T. 3. c. 324. B.
 Dare minus est, quam deferre. T. 1. c. 1267. C.
 Dare, facere duo verba quid signifi- cant. T. 1. c. 126. E.
 Dare contra libertatem, & dare se- cundum rem, dare finem cogni- tionis, & dare licent. T. 3. c. 157. D. E. & c. 358. A.
 Dare in infinitum quibus licet. T. 1. c. 488. D.
 Dare est vivitum, relinquere mo- rientium. V. 4. c. 517. C.
 Dare solet, qui confirmat. T. 4. c. 1008. A. B.
 Dare non tantum est dominium transferre, sed & facere tantum. T. 4. c. 665. A.
 Dare an sit idem, quod dominium transferre. T. 5. c. 779. D. & c. 861. A.
 Dare in dotem, & accipere; tradere, & traditum accipere, quæ sepe confunduntur. T. 6. c. 746. B. C.
 Dare an interpretari possit offerre. T. 6. c. 363. D.
 Dare an aliud sit, & aliud reddere. T. 6. c. 78. A.
 Dare est accipientis facere, & do- minium transferre. T. 7. c. 827. A.
 Dare plus est quam mandare. T. 7. c. 85. C.

Dare ob rem quid sit. T. 7. c. 827. D. & c. 835. B.

Dare plerumque faciendi significat ionem habet. Ibid. D.

Dare quomodo interpretandum. T. 8. c. 728. D. & c. 840. D.

Dare quomodo in stipulationibus recipiatur. T. 8. c. 728. D. & c. 840. D.

Dare est viventium. T. 9. c. 474. A.

Dare, & relinquere in quo differunt. Ibid. A. B.

Dare aliud est, aliud mandare. T. 10. c. 93. D.

Dare est dominium transferre; & accipiens facere. T. 10. c. 92. E.

Verbum dare dat semper initium locationi. T. 10. c. 457. E.

Dare est verbum juris, & quid eo significetur. T. 10. c. 709. B.

Dare legare sine conjunctione in textu legis Falcidiae. T. 10. c. 803. A. B.

Dare est dominium transferre; T. 8. c. 637. B. & T. 10. c. 957. E.

Dare latius patet, quam donare. T. 10. c. 1095. E.

De verbo dare scripsit Papinianus non tantum significare effectum transferendi dominii, sed & latum nudum sive effectum. T. 4. c. 660. E. & c. 661. A.

Dare ob causam quid sit. T. 9. c. 819. A.

Dati, qui confirmat. T. 5. c. 300. E. & c. 361. A.

Dati non videntur, quae accipientis non sunt. T. 6. c. 117. B.

Dati, donata, concessa distinguuntur. T. 7. c. 1287. D.

Dati non videntur, quae eo tempore, quo dantur, accipientis non sunt. T. 8. c. 728. D. & c. 840. D. & c. 881. A.

Dati repetitio cui, & quando competat. T. 5. c. 503. B.

Dati repetitio cuius per errorem est, ejus consulto dati donatio est. Tom. 8. c. 686. D. c. 779. E. & c. 819. E.

Dati in rem totius tractatus quando inspicit debet. Tom. 7. c. 835. A.

Dati ob rem conditio, cui, & quando competat. Tom. 7. c. 836. A.

Dati ab rem tractatus in quibus, & quot speciebus, & articulis consistat, & qui illi sint. Tom. 7. c. 835. B. C.

Dati ob praeteritam causam via conditio est. T. 10. c. 955. B.

Datio conditio prior est. T. 1. c. 1209. A.

Datio in adoptionem, & datio in fidem, quid differant. Tom. 1. c. 1249. A. B.

Datio, curatio, nominatio, ordinatio, in iure idem est. T. 4. c. 1014. E.

Datio tutoris mandari non potest. T. 4. c. 9. E. & c. 304. E.

Datio tutoris non est jurisdictionis,

sed juris. T. 4. c. 304. E. & c. 305. A.

Datio tutoris est legis, vel ejus, cui tam lex dedit. T. 4. c. 1109. C.

Datio tutoris. Vide, Tutor.

Datio in solum an sit pro venditione. T. 5. c. 427. C.

Datio. Vide, Donatio.

Datio an sit, si quis alicui, quae sibi debeat, ea accepta faciat. T. 7. c. 1059. A.

Datio est genus donationis. T. 9. c. 1350. E.

Datio est genus; quo continetur dos, mutuum, permutatio, legatum, fideicommissum, & donatio causa mortis, & donatio vera, & absoluta. T. 9. c. 1351. B.

An datio tutoris annumeranda sit iis, quae sunt imperii. T. 10. c. 94. A.

Datio est causa adquirendi dominiis dotis. T. 10. c. 1298. A.

Datio iudicis cuius sit, & quo jure competat. T. 10. c. 400. A. Vide, Iudex.

Datio est alienatio, sive translatio dominiis. T. 10. c. 1080. A.

Inter dationem libertatis ex die, & hereditaria, differentia qua est. T. 4. c. 1440. E. & c. 1441. A.

Dativa tutela testamentaria credit. T. 4. c. 1384. D. nuda promissio aufert ius excusationis. Ibid. E. suspensus tutor dicitur, qui operam suam invito ingerit. Ibid. c. 1385. B.

Dativus tutor, Vide, Tutor.

Dativum verbum antiquum. T. 9. c. 812. B.

Datum non dicitur id, quod non est acceptum. T. 1. c. 691. C.

Datum cui nihil est, non recipitur, ut in rogando obligetur. T. 4. c. 1147. E.

Datum ob causam, si causa falsa fuerit, an repeti possit. T. 7. c. 835. B.

Datum ob turpem rem non repeti re sequitur, nisi uno casu. T. 7. c. 834. A.

Datum ob rem, re non sequitur, an condici, & repeti possit. T. 7. c. 835. B.

Datum ob rem repetitur, re non sequitur. T. 7. c. 827. D. E.

Datum ob rem aliquando etiam dicitur datum ab causam. T. 7. c. 835. B.

Datum ob rem honestam nunquam repeti, re sequitur. T. 7. c. 834. A.

Datum an videatur, quod ita datum est, ut mox restitutus. T. 8. c. 281. C.

Quod datur certi lego, valere, etiam si conditio illa sit impossibilis. T. 9. c. 235. C.

Datus in exilium temporale, tutor esse non desinit. T. 4. c. 1039. B. secus de perpetuo exilio. Ibid. B.

Datus iudex. Vide, Iudex.

Datus tutor. Vide, Tutor.

Negotium do, ut facias; recte

comparatur locationi. T. 10. c. 457. B.

De in rem verso. T. 1. c. 387. C.

De articulo augeat significationem; T. 9. c. 349. E.

De alibetores. T. 2. c. 768. E.

De alibetores. T. 2. c. 767. C.

De amare in usu apud Festum. T. 10. c. 456. B.

De debendi rei duobus, an possum unus profit alteri. T. 5. c. 68. A.

Deberi, & posse verbis promissum utuntur auctores nostri. T. 4. c. 72. D.

Deberi definit, quod ex stipulatione debetur. T. 4. c. 1139. A.

Quod semel deberi capia, certis modis definit. T. 4. c. 141. C.

Deberi quod alicui capiat, certis modis definit deberi, non quibuscumque aliis modis. T. 8. c. 375. D.

Qui debet sub conditione, an deficiente conditione obligetur. T. 5. c. 819. E.

Quod debetur civiliter, peti potest; naturale debitum peti nequit. T. 4. c. 500. B.

Debetur id tantum proprium, quod peti potest. T. 4. c. 500. B.

Quod debetur statim, an & peti statim potest. T. 4. c. 1445. C.

Non omne, quod debetur, peti potest; T. 10. c. 77. E.

Quicquid debetur, recte in stipulationem transfundi potest. T. 10. c. 710. A.

Quae debentur, non patiuntur falsitatem. T. 10. c. 824. E.

Debitum quantum sit membrorum damnum. T. 6. c. 224. C.

Debitum quantum proprium dicitur. Ibid. C.

Debita plura diversorum una charta contineri possunt. T. 9. c. 212. B. C.

Debita multorum, singulorum propter praeteritum instrumentum comprehendendi possunt, nec cuique debito fors suum instrumentum tribus necesse est. Ibid. B.

Debitum pecuniae, & debitum corporis certi diffinitum est. T. 5. c. 502. A.

Debitum nullius rei an aliqua esse possit. T. 6. c. 355. C.

Debitum est proprium, cum quo agi potest. T. 1. c. 1246. E.

Debitum per creditorem possidet. T. 1. c. 1134. B.

Debitum, qui ignorans solvit scienti & simulanti, esse procuratorum creditoris, an liberetur. T. 1. c. 1422. E.

Debitum, qui pignus contrectat, vel hypothecam dilapidat; furtum facit naturalis possessionis. T. 1. c. 229. C.

Debitum si fraudationis causa latet; ne in ius vocetur, non defendatur. T. 1. c. 846. D. E.

Debitum, dilatactis solucis a creditore, & de superfluo adversum cum habet actionem. T. 1. c. 390. B.

De;

De;

De;

De;

De;

De;

De;

De;

De;

De;

De;

De;

De;

De;

De;

De;

De;

De;

De;

De;

Debitor olim, nisi bonis credent, in carcerem ducatur. T. 2. c. 1035. D.

Debitor uno casu per creditorem possidet. T. 1. c. 1431. E.

Debitor si a creditore, pignus vendente suo iure, pignus minoris emerit, quid. T. 4. c. 918. C. D.

Si debitor creditores, quos fraudare voluit, dimiserit, ac alios novos, quos fraudare noluit, cum in testamento libertatem dedit habere, ceperit, & eodem testamento manente decederit, an propter novos creditores libertatem irrita sunt. T. 4. c. 1040. C. excipitur unus casus. Ibid. D.

Debitor certe pecuniae creditorum condemnatus appellatimque transigit cum creditore de remittenda pecuniae parte, hac conditione, ut si reliquam partem creditor non solveret denominato tempore, solidam summam praestaret, an pecunia in condemnationem deducta deberetur, nec ne, quaestio est. T. 4. c. 837. B. & seq.

Debitor certi corporis liberatur naufragio, vel incendio, & quoque modo. T. 4. c. 953. D.

Debitor creditoris frustra legat id, quod ei debet. T. 4. c. 1192. B. & quando hoc procedit. Ibid. B. pluri in legato potest esse vel summa, vel tempore, aut conditione. Ibid. B.

Debitor liberatur vero procuratori solvens, nec liberato condicio datur. T. 4. c. 1348. E. qui debitor principalis est, & fideiussor pro se ipso esse non potest. T. 4. c. 673. D. E.

Debitor. Vide, Reus. Quod debitor per errorem solvit, an id condicere possit. T. 4. c. 1324. C. Omnis debitor iuris possessor est. T. 4. c. 121. D.

Si debitor pignus surripuerit, & creditor cum eo egerit furti, vel conditione furtiva, an debito imputet, quod ex actione percipit. T. 4. c. 233. B.

Debitor aliud pro alio non solvit invitus. T. 4. c. 1039. C.

Debitor principalis remittere debet, quod mandator, aut fideiussor solvit. T. 4. c. 1003. B. C.

Debitor ob inordinum a re alieno non liberatur. T. 4. c. 952. D. Debitor invitus creditorem mutare non cogitur, si malit sibi superfluum a creditore. T. 4. c. 932. B.

Debitor creditoris iure non legat id, quod debet. T. 4. c. 518. C.

Debitor creditoris suo nomen, siue cautionem debitoris sui recte pignore obligare potest. T. 5. c. 433. B.

Debitor sciens rem esse alienam, vel alii obligatam, vel servum, quem pignori dat, esse morbosum, an teneatur extra ordinem crimine Stellionatus. T. 5. c. 421. C.

Debitor an solvendo liberet se potius, quam liberetur a creditore, qui solum accepit. T. 5. c. 68. D.

Debitor quis dicatur, & quatenus se vocabulum debitoris extendat. Tom. 5. c. 767. B. C. non potest aliud pro alio solvere invito creditore. Ibid. B.

Debitor principalis, antequam hypothecaria agatur, excutiendus est. T. 5. c. 424. D.

Debitor ubi conveniri debeat. T. 5. c. 750. D.

Debitor quis dicatur. T. 5. c. 510. B.

Debitor liberatur, qui solvit ante diem accipienti creditori. T. 5. c. 411. C.

Debitor pupilli si tutori falso, vel putatio solverit, an, & quatenus teneatur. T. 5. c. 582. D.

Debitor, & debitum specialiter interdictum accipitur. T. 5. c. 394. E. & c. 395. A.

Debitor, adeoque dominus pignoris ad exercendam actionem hypothecariam procurator adversus extraneum pignoris possessorem dari an possit. T. 5. c. 112. C. D.

Debitor debitoris, si solverit creditori creditoris sui, tunc exceptione doli mali. T. 5. c. 424. A. B.

Debitor, qui cum rem alienam pignori dedisset, postea domino eius rei exstiterit, & dominus eius rei, qui debitoris, a quo res sua pignori data erat, heres exstiterit, in quo differunt. T. 5. c. 1187. A.

Debitor ob non solum debitum excommunicari non potest. T. 6. c. 1035. E.

Debitor qui imprudens mulieri solvit, quandam liberatur esse intelligatur. T. 6. c. 496. E.

Debitor si solverit vero procuratori creditoris, an liberetur. T. 6. c. 378. A. an vero liberetur, si creditor ratam solutionem faciat. Ibid. C.

Debitor, qui pignus traditum creditori surripuit ante solutionem, an actione furti teneatur. T. 6. c. 145. E. & c. 146. A. B.

Debitor an aliquo modo possit esse heres scriptus, quandiu bonorum possessio contra tabulas dari potest. T. 6. c. 23. E. & c. 24. A. B.

Si debitor debitorum suos liberaverit acceptatione, vel pacto in fraudem creditorum, an actio Pauliana creditoribus competat in debitorum debitoris, ut reponant se in pristinum obligationem. T. 6. c. 336. D. E.

Si debitor rem pignoratam a creditore redemerit, an quasi rei suae alienus emptor actione ex vendito teneatur, & an omnia in integra sint creditori. T. 6. c. 91. B. C.

Debitor, qui antefert diem obligationis, falsum committit, non autem creditor, qui sibi vigilavit. T. 6. c. 522. B.

Debitor oblatus forte, & usuris an venditionem revocare queat. T. 6. c. 610. D.

Debitor an possit invito stipulatore alio loco solvere, quam pro se solutum cavit. T. 6. c. 452. B.

Si debitor hereditarius solverit ei, qui hereditatem bonam fide possidet, vel ei, qui mala fide possidet hereditatem, an liberetur. T. 6. c. 378. E. & c. 379. A.

Debitor an creditor legat utiliter id, quod ei debet. T. 7. c. 1011. C. si facilius mundus, & locus commodior legatur, an utile sit legatum. Ibid. D.

Debitor accepto liberatus, re non sequatur, quomodo reponatur in veterem obligationem. T. 7. c. 847. C.

Debitor creditoris frustra legat, quod debet. T. 7. c. 1275. C.

Debitor an creditor suo utiliter legare possit. T. 7. c. 1063. D.

Debitor ante diem solvendo an liberetur. T. 7. c. 1317. D.

Debitor quod creditor legat, inutile est, nisi quid amplius infuit. T. 7. c. 880. E.

Debitor strictis quis. T. 8. c. 492. D. E.

Debitor potest emere rem suam pignori datam per interpositam personam. T. 7. c. 709. D.

Debitor solvendo ante diem, & ideo plus tempore solvens, an habeat indebiti soluti condictionem. T. 7. c. 1317. A.

Debitor solum per errorem facti an condicere possit. T. 7. c. 1021. C.

Debitor pro creditor. T. 7. c. 554. B. C.

Debitor creditoris legat frustra, & inutiliter, & non necessariis. T. 7. c. 1271. B.

Debitor quis dicatur. T. 8. c. 1047. B.

Debitor an possidere intelligatur pignus, cuius possessionem cessit creditori. T. 8. c. 286. B.

Debitor liberatur maxima capitis dominatione. T. 8. c. 339. A. si restituitur libertati, an creditore restituitur in eum actio seque extincta. Ibid. A. B.

Debitor, qui speciem ex causa lucrativa debet, an liberetur, cum ea species ex causa lucrativa ad creditores pervenerit. T. 8. c. 344. E.

Debitor si creditorem heredem instituerit, & rogaverit restituere, quod superesset ex hereditate, an hic heres cogatur adire pecuniam debitam, vel cautionem non recipiat. T. 7. c. 1508. A.

Debitor quis. T. 8. c. 489. D.

Debitor ad diem, ante diem recte solvit. T. 8. c. 752. C. si chirographum creditori surripuerit, in quantum actione furti teneatur. Ibid. c. 832. A. quo casu sine exceptione liberetur. Ibid. c. 752. D.

Debitor mala fide. Vide, Mala fidei debitor.

Debitor hereditarius est quasi possessor juris. T. 9. c. 1147. B.

Debitor, qui solvit vero procuratori creditoris, liberatur. T. 9. c. 215. E. quid si solvat falso procuratori creditoris. Ibid. E.

Debitor hereditarius videtur significare heredem. Tom. 9. c. 255. B.

Debitor non potest prohibere creditorem, quominus agat de credito pecunia, quominus repetat pecuniam suam sub specie. T. 9. c. 1198. B.

Debitor generaliter dicitur, cum quo agi potest. Tom. 9. c. 642. A.

Debitor cullibet prescriptioni renuntiare potest. T. 9. c. 375. A.

Debitor quando catere coeretur. T. 9. c. 509. B.

Debitor moram fecisse non intelligitur, qui interpellatus est in non opportuno loco, & tempore. T. 9. c. 1083. C.

Debitor rem pignori dedit, qui ratione rem possidet creditor. T. 9. c. 1008. A.

Verus debitor, si absolvitur, tamen naturae non desinit esse debitor, tamen in re civili desinit debere. T. 10. c. 50. E.

Debitor & rei suae fortunae facere, & sui esse potest. T. 10. c. 247. E. & c. 248. A.

Debitor quomodo capatur adire, vel si sponte caveat, quomodo ei de debito caveatur. T. 10. c. 495. D.

Debitor, qui bonis cessit, qua exceptione se possit tueri. T. 10. c. 519. D. E.

Debitor debitoris priori creditori non tenetur. T. 10. c. 617. D.

Debitor pecuniae frumentariae non utitur compensatione. T. 10. c. 650. D.

Debitor si creditori heres existat, quod debet an numeretur in bonis testatoris. T. 10. c. 810. C. D.

Debitor an possit uti cum scripto Principis exceptione petendi. T. 10. c. 848. A.

Debitor propterea qui sit. T. 10. c. 951. D.

Debitoris culpa perpetuat obligationem. T. 1. c. 1215. B.

Ex persona debitoris an eadem exceptione fideiussor ejus uti possit. T. 4. c. 1392. D. E.

Debitoris eximiationi quomodo consulatur. T. 5. c. 775. B.

De duobus debitoribus, quos creditur simul fecit procuratores omnium rerum & negotiorum insolidum, an alter ab altero, quod mandator debet, exigere possit. T. 6. c. 497. C.

Debitoris heres, & fideiussor esse fideicommissarius potest, non creditor. T. 7. c. 1039. E.

Debitoris post moram estimatio

rei quomodo ineunda sit. T. 7. c. 759. D.

Debitoris nomen legatum an utile. T. 7. c. 1053. C.

Debitoris semper est electio in stipulatione. T. 7. c. 990. D.

Debitoris delegatio solo nutu consistit. T. 8. c. 387. A.

Debitoris sub pignore si duo sint heredes, an singuli teneantur actione personalis in solidum. T. 7. c. 1507. D.

Debitoris unius si praeter fideum plures sint creditores, an fideus eis praefatur. T. 8. c. 439. C. 22. eis solutam pecuniam auferre possit, & revocare. Ibid. C.

Debitoris verbum latius patet, quam creditoris. Tom. 9. c. 642. A.

Debitoris prohibitio, ne pignora distrahantur. Tom. 9. c. 1233. C. D.

Debitoris nomine mitti in possessionem bonorum ignominiosum erat, deinde praescribere bona, vel distrahere sub hasta. T. 9. c. 548. D.

Debitori an competat actio ex stipulatione de rato, vel condictione indebiti, quae adversus procuratorem interposita est. T. 4. c. 1348. D.

Debitori exceptio de non petenda pecunia prodest, an etiam prodest ejus heredi. T. 7. c. 471. A.

Debitori legato chirographo, quid legatum videatur. T. 7. c. 1052. A.

Debitori obligatio praestari potest. T. 7. c. 1457. E.

Debitori si numerus solutionis desit, non competit actio pignoratitia. T. 7. c. 767. D.

Debitori perire, quod ex causa conditionis debetur, si percat post moram, aut culpam commissam a debitore. T. 7. c. 640. E. & c. 641. A.

Debitori an integrum sit pecuniam afferre, & solvendo refugere pecuniam; semel commissam. T. 8. c. 351. A.

Debitorem an liberet bonorum ademptio. T. 3. c. 453. A.

Debitorem pupilli tutor liberare potest, & quando. T. 4. c. 879. D. quod negotiorum gestor ne quit. Ibid. B. C.

Debitorem creditae pecuniae nullus casus liberat. T. 4. c. 953. D.

Debitorem creditae pecuniae non liberat naufragium. Ibid. D.

Qui debitorum delegat, non pecuniam dare intelligitur. T. 4. c. 955. D.

Debitorem non legare creditori. T. 7. c. 1203. B.

Debitorem meum ad diem appellare possum, & si foro cessiter, portionem feram. T. 1. c. 12. B.

Contra debitorem res iudicata in causa proprietatis non nocet in causa pignoris persequendi. T. 9. c. 1190. A.

Debitorem venditionem pignoris impedire non possit. T. 9. c. 1233. C.

Debitorem meum qui interpellat; obligationem mihi perpetuat. T. 10. c. 594. D.

Debitore liberato deportatione, an etiam fideiussor ejus liberetur, quem antequam deportaretur, decesserat. T. 4. c. 217. A. verum hoc non semper evenit, & quare. Ibid. A. hi qui fideiussorem dant, vel accipiunt, quid respiciunt. Ibid. B. quibus remediis principales debitor liberetur, an etiam ejusdem fideiussor liberetur. Ibid. C.

Pro debitore invito extraneus solvere potest creditor. T. 4. c. 839. D. sic quoque pro debitore solvet creditor invito, & quomodo. Ibid. D.

Debitore latente, fraudationis causa, si non defendatur, an bona ejus vendi possint. T. 5. c. 780. C.

Debitore moram faciente, quod tempus debitori estimatiois praestetur. T. 7. c. 740. B. C.

De debitore capite deminuto, & de fideiussore qui pro eo solvit. T. 9. c. 1247. A.

De debitore superato in iudicio pro praestatis, non causis cognitis, sed absente, & inaudito. T. 9. c. 1190. A.

De debitore, qui alienum fundum, quem ante creditorem suo nudo pactu obligaverat. T. 9. c. 1193. D.

Cum debitore debitoris sui fideus semper potest utiliter agere. T. 10. c. 654. B.

Pro debitore pecuniae creditae an possit conveniri is, ad quem ea pervenit. T. 10. c. 659. D.

A debitore an fideicommissum possit relinquere. T. 10. c. 1103. D.

Debitores qui proprie dicuntur. T. 2. c. 1037. C.

Debitores confessi pro iudicatis habentur. T. 1. c. 476. B.

Debitores civitatis, antequam solvere, ad honores invitari non possunt. T. 2. c. 448. D.

Debitores idonei civitatem ne inquietentur in fores, quae usuras pariant quotannis. T. 2. c. 879. C.

Debitores fisci ut conveniendi. T. 2. c. 648. B. & seq.

Debitores an liberentur aliquando vel ipso jure, vel ope exceptionis. T. 5. c. 409. D.

Debitores hereditarii quomodo ipso jure liberentur. T. 6. c. 213. D.

Debitores, qui non vero procuratores creditores solvant, an liberentur. T. 6. c. 376. A. & c. 377. E. & c. 378. A.

Debitores invito, & ignorantes quando liberentur. T. 7. c. 125. D.

Debitores vincere, & nescire jas erat. T. 8. c. 525. C.

Debitores an conveniri possint, cum

- hereditas petito movetur : T. 8. c. 128. E.
- Debitoribus debitoris an creditor possit convenire. T. 9. c. 241. E.
- Debitoribus inopes non coguntur servare creditoribus : T. 9. c. 246. E.
- Debitoribus aut constituntur ; aut inficiantur : confessi condemnantur. T. 9. c. 245. E. inficientes non sunt terrendi vi armata , ut constentur , sed vel sunt absolvendi , vel condemnandi. Ibid. c. 245. A.
- Debitoribus olim tanquam servi ibant in nervum , jubente creditore. T. 9. c. 1391. D.
- Debitoribus qui possint bonis credere , & qui non possint. T. 9. c. 1126. E. & c. 1127. A. & seq.
- Debitori qui dicantur , T. 10. c. 388. A.
- Debitoribus liberi an cogantur servare creditoribus ob az alieum. T. 10. c. 959. B.
- Debitoribus jam non possunt necesse , vel vicini compediuntur. Ibid. B.
- Debitorum civitatum solutiones , & liberationes. T. 2. c. 824. A.
- Debitorum reliquie ne a creditoribus afficiantur injuriis , T. 3. c. 1104. D.
- In debitorum actionibus missio prætorii pignoris quomodo procedat. T. 9. c. 1221. A. & seq.
- Debitoribus , qui bonis cesserunt , qua actione subveniatur. T. 5. c. 759. B.
- Debitoribus denuntiandum est , ut pareant solutioni. T. 9. c. 1194. A. B.
- In debitoribus hereditarios non competent actiones hereditarie. T. 9. c. 235. A.
- Debitum differtur ex tempore , conditione , modo , loco , re ipsa. T. 1. c. 1195. D.
- Debitum naturale peti nequit. T. 4. c. 500. B.
- Debitum quot modis solvatur , & an illi omnes in solutione semper simul concurrere debeant , pensionem , specificationem , numerum. T. 5. c. 395. C.
- Debitum sui sponte agnoscit confessus , condemnatus agnoscit debitum non tam sui sponte , quam contractus. T. 5. c. 759. D.
- Debitum quod peti non potest , quodnam sit. T. 6. c. 518. D.
- Debitum ante diem , vel conditionem an peti possit. T. 7. c. 113. E.
- Debitum per errorem tacti solvens an illud repetere possit. T. 7. c. 101. C.
- Debitum debitoris fidei committi possit. T. 7. c. 1251. C.
- Debitum sub conditione si quis pure legaverit , an utile sit legatum. T. 7. c. 1011. E.
- Debitum an possit legari. T. 8. c. 991. B.
- Debitum per errorem solventis qui accepit , quomodo teneatur. T. 8. c. 330. D.
- Debitum naturale servari potest per retentionem pignoris. T. 9. c. 338. D.
- Debitum si petatur ex scripto , id est , chirographo , solutum ejus probari debet etiam scripto , id est , apostoli. T. 9. c. 279. B.
- Debitum naturale in retentione esse , non in petitione. T. 9. c. 864. B.
- Debitum a debitore causam , & initium habet. T. 10. c. 202. E.
- Debitum pignoratitium , licet prius , præfertur chirographario antiquiori. T. 10. c. 705. B.
- Debitum dupliciter deberi dicitur. T. 10. c. 982. B.
- Debitum an recte legetur debitoribus. T. 10. c. 1077. E.
- Debiti compensatio ex pari specie , & causa dispari admittitur. T. 1. c. 185. A. B.
- Debiti prioris omnia commemoratio an alicui nocere possit. T. 4. c. 578. E. & c. 579. A.
- Debiti agnoscendi an duo tantum sint genera. T. 5. c. 759. D.
- Debiti alieni exigendi jus nulli est , nisi & ei cella sit actio a creditore. T. 7. c. 844. A.
- Debiti liberatio quot modis legetur. T. 7. c. 1054. D.
- Debiti liberatio si alicui , qui nihil debeat , legetur , an legatum valeat. Ibid. D.
- Debiti compensatio quando fit ipso jure. T. 7. c. 1204. C.
- Debiti veteris commemoratio omnia in cautione novi , an actori noceat. T. 8. c. 358. D.
- Debiti acceptatio nonnunquam vim habet taciti pacti. T. 9. c. 45. E.
- Debiti probatio non augeat obligationem. T. 10. c. 248. D.
- Debiti tanta est pars , quanta est pars heredium. T. 10. c. 554. B.
- Debiti probatio non sumitur ex brevibus rationibus testatoris , nec ex scriptura testamenti. T. 10. c. 635. D. E.
- Debiti incerti , & obscuri non est compensatio. T. 10. c. 981. D.
- Debito extincto , quibuscumque casibus pignus durat. T. 10. c. 248. D.
- Inter debitum sub conditione , & debitum sub die incerto , differentia quæ. T. 4. c. 169. C.
- In debitum pignus non imputatur. T. 9. c. 296. A. pignoris fructus an in debitum imputentur. Ibid. A.
- Decaluticare. T. 3. c. 171. B.
- Decanus a Capitulo eligitur , non ab Episcopo. T. 6. c. 984. A.
- Decani officium quodam sit. Ibid. A. B.
- Decani que sit dignitas. T. 6. c. 1010. D.
- Decani quo manere in Ecclesia funguntur. T. 2. c. 1092. B. C.
- Decani ad cuius jurisdictionem pertinent. T. 2. c. 943. C.
- Decani qui sint , eorum munus , ac dignitas. T. 2. c. 942. E. & c. 943. A.
- Decani sunt ex ministerianis. T. 2. c. 943. A.
- Decani deputati majori Ecclesie Constantinopolitane. Tom. 9. c. 403. B. dormientium corpora habebant. Ibid. C.
- Decani Ecclesie quoniam sint apud Iustinianum. T. 10. c. 816. B.
- Decanica , & diaconica quæ sint. T. 2. c. 1118. B.
- Decanica quid sint. T. 10. c. 743. B.
- Decanorum numerus in orbe Constantinopolitana quis definitur. T. 9. c. 403. B. dicuntur leccarii , & copistæ , & vestipollones. Ibid. B. eorum definitio quodam. Ibid. B. C. eorum officium quoddam , & unde sumebantur. Ibid. D.
- Decapulare est vinum veteri recentare. T. 6. c. 474. D.
- Decedens intestato an codicillis fidei committere possit. T. 2. c. 147. E. & c. 148. A.
- Decemprimi. T. 2. c. 712. D.
- Decemvirale iudicium. T. 3. c. 80. D. E.
- Decem , & dena in quoniam differunt. T. 6. c. 26. D.
- Decemviri litibus iudicandis. T. 3. c. 80. D.
- Decemviri an sint magistratus , an iudices. T. 1. c. 905. C.
- Decemviri in quo differant a Censuriviris. Ibid. B.
- Decemviri ex quorumnam hominum numero erant. Ibid. E.
- Decemviri a quibusdam civitatibus leges petierint. T. 1. c. 894. A. B.
- Decemviri in litibus iudicandis quam ob rem constituti. T. 1. c. 904. D.
- Deceto minori tantum restituitur datur. T. 4. c. 962. C.
- Decernere quid. T. 9. c. 768. C.
- Decernere , edicere , interdicare siquid magis pro jurisdictione , quam pro imperio. T. 10. c. 386. A.
- Decerpuntur poma , defoliatum fructum , aut frumentum , quod pendet in spicis. T. 6. c. 239. A.
- Decessisse sine liberis non videtur , qui uxorem pregnantem reliquit. T. 8. c. 597. C.
- Decidere , transigere , pacisci , & donare quomodo , & quida in vicem differant. T. 5. c. 54. A.
- Decidere , & transigere idem est. T. 5. c. 1176. E.
- Decima pars litis fuit coercitio remercet litigantium. T. 9. c. 1087. E.
- Decima matrimonii. T. 6. c. 178. C. D.
- De decima litium. T. 3. c. 169. E. & c. 170. A.
- Decimarum lex. Vide, Lex Papia.
- Decimæ alienari non possunt. T. 6. c. 1019. E.
- Decime a laico non sunt detinendæ , & cur. T. 6. c. 914. B. C. sunt animarum egentium tributa. Ibid. C. penduntur Clericis , & cur. Ibid. C. a laico non possunt præscribi. Ibid. C.

Decime quid, & quinam decimarum.
T. 8. c. 105. D.

Decime cautio quidam sit, quanti,
& ad quid dabitur. T. 10. c.
916. B.

Ius decimarum Regi conferre non
licet. T. 6. c. 922. B.

De decimarum, & fructuum
cuique parochia quarta. T. 6.
c. 913. C. quo tempore præscri-
batur hoc jus. Ibid. C.

De decimarum sublati. T. 9. c. 1358.
B. & seq.

De decimis inter virum, & uxorem.
T. 1. c. 313. D.

Decimum subusibus Chirtaginis.
T. 3. c. 571. B.

Decipere voluerunt, qui apertius
loqui poterunt, nec loquuti sunt.
T. 3. c. 104. E.

Decoctor quis dicatur. T. 2. c. 714.
E.

Decoctor adversus decoctorum ex-
ceptione flectionibus uti non po-
tuit. T. 3. c. 328. A.

De decoctore argentario, qui abje-
cta mensa argentaria foro cecidit.
T. 6. c. 328. D. E.

Decoquere, & conturbare an idem
sonent. Ibid. E.

Decreta ambigua. T. 1. c. 987. D.

Decreta decusationum. T. 3. c. 80.
A.

Decreta aut sententia elicita ex fal-
si instrumentis, testationibus, al-
legationibus, facile rescinduntur.
T. 3. c. 369. C.

Decreta Principum jus non faciunt,
nisi quæ iuvoluerunt. T. 4. c. 778.
D.

Decreta de cautione damni infecti
etiam feriato die interponuntur.
T. 5. c. 17. C. D.

Decreta lutoria quænam propriè
habeantur. T. 6. c. 239. C. D.

Decreta decretoria quænam apud
veteres dicebantur. Ibid. D.

Decreta à Prætoribus interponi de-
bent. T. 9. c. 1063. C.

Decreta pronuntiata, vel placita
quidam sint. T. 10. c. 1099. E.

Decretalis bonorum possessio. Vide,
Bonorum possessio.

Decretalis bonorum possessio. T. 5.
c. 608. D.

Decretalis bonorum possessio datur
fusiis, & cur. T. 7. c. 973. A.

Decretalis bonorum possessio quo-
modo, & quando datur. T. 7. c.
301. C. & c. 973. A.

Decretalis bonorum possessio amit-
titur quibus modis. T. 8. c. 202.
C.

Decretalis bonorum possessio cur
datus fusiis. T. 8. c. 15. D.

Decretalis bonorum possessio ut se-
paranda ab edictali. T. 8. c. 234.
E. & c. 235. A.

Decretalis aut edictalis est bonorum
possessio. T. 8. c. 4. B. quomodo
defertur. Ibid. B.

Decretalis bonorum possessio quæ.
T. 8. c. 163. E.

Decretalis bonorum possessio quo-

modo datur. T. 9. c. 670. D. &
quibus diebus. Ibid. D.

Decretalis bonorum possessio an re-
pudiatur. T. 10. c. 785. E.

Decretalem inter, & edictalem bo-
norum possessionem differentiam.
T. 10. c. 500. D.

Decretales epistolæ iudicibus pro-
bandæ. T. 4. c. 88. B.

Decretalium lib. 4. tit. 1. de sponsa-
libus, & marionis iussu legit,
& quo tempore, & quibus he-
domada diebus, & cur hanc le-
ctionem suscepit. T. 5. c. 874. D.

Decretalium liber sextus cur nun-
quam receptus in Gallia. T. 5. c.
385. B.

Decretalium libri quot sunt. T. 6. c.
1059. A. sex tunc in Gallia non
receptus. Ibid. A.

Decretalium liber sextus. Vide,
Sextus.

Decretum quid. T. 3. c. 42. D. E.

Decretum D. Adriani, & constitu-
tiones fecerunt, ne miles, & fi-
lius familias pro patribus familiis
haberetur in caltrenis peculio.
T. 4. c. 315. B.

Decretum Bonitatis quævis pa-
ssum, de post. lib. 6. in Gallia cus
non servetur. T. 5. c. 385. B.

Decretum de bonis maternis non
interponitur. T. 5. c. 621. C.

Decretum, quod actor ad lites futuras
datur, nullum, & a decretorum
publicorum natura alienum est.
T. 5. c. 121. C.

Decretum Carbonianum. Vide, Car-
boniana bonorum possessio.

Decretum cus nunquam interpona-
tus nisi causâ cognita, nec nisi ex
tribunalis, non de plano. T. 6. c.
697. A.

Decretum de mortuo quasi vivente,
factum in heredem, an, & quando
transferatur. T. 7. c. 156. A.

Decretum quæ exigunt, quomodo
experiri debeant. T. 8. c. 794. D.

Decretum aliud est, aliud causæ co-
gnitio. T. 8. c. 235. D.

Decretum est cognitio causæ pro
tribunalis, præsentibus ambobus.
T. 9. c. 611. E.

Decretum omne non est sententia,
sed omnis sententia est decretum.
T. 9. c. 1063. B.

Decretum contrarium superius de-
cretum non infirmat. T. 9. c. 1099. E.

Omne decretum interponitur pro
tribunalis. T. 9. c. 611. E.

Decretum quid. T. 9. c. 1099. B.
duplex. Ibid. E.

Decretum quid sit. T. 10. c. 1196.
E.

Decreti nomen latius patet, quàm
sententia. T. 9. c. 1063. B.

Decreti interpositio legis est, non ju-
sificationis. T. 10. c. 865. D.

Sine decreto Prætoris minor prædia
vendere non potest. T. 4. c. 1405.
C.

Sine decreto. Prætoris tutor illicitè
vendit prædium pupillatæ. T. 4.
c. 1038. C.

Decreto Prætoris, vel Prætoris ob-
temperare quomodo necesse sit. T.
5. c. 558. B.

Decreto ubi opus est, non possu-
mus excusari per libellum. T. 8.
c. 794. A.

Si sine decreto quis ignorens rem
minoris esse comparaverit. T. 9.
c. 612. E.

Sine decreto alienanda non esse, vel
obliganda prædia minorum. T. 9.
c. 809. E. & c. 610. A. & sequi,
quando opus non est decreto. Ibid.
c. 612. B.

Decretorum libri Pauli, & sententia-
rum imperialium idem sunt. T. 3.
c. 44. E. & c. 43. A.

Decretorum collectio prima à Gra-
tiano facta. T. 5. c. 937. C. præfæ-
sit sex collectiones decretalium.

De decretis. Tom. 3. c. 124. B. &
sequi.

Decumani limites. Tom. 3. c. 32.
A.

Decurialium Collegium, officium;
& privilegia. Tom. 2. c. 805.
B.

Decurio si ausus fuerit ullam affa-
ctare militiam, nullâ temporis
prescriptione muniatur. T. 2. c.
718. C.

Decurio relegatus ad tempus non
redit in ordinem indistinctum. T. 2.
c. 793. A.

Decurio prærogativa fulguris à de-
bitis muneribus non habetur
immunus. T. 2. c. 710. E. & c.
711. A.

Decurio advocacionis officio fungi
potest. T. 2. c. 713. B.

Decurio pecunie publice decoctor;
ut pueniendus. Tom. 2. c. 714. C.
D.

Decurio factus minor 25 annis, Vir
de Minor.

Decurio, & advocatus quis pote-
rat esse. T. 4. c. 25. D.

Decurio in crimen vicatus decurio-
natus honorem retinet, nec tor-
mentis, & plebeiorum poenis
subijci potest. T. 4. c. 858. D.

Decurio si factus filius familias sit
voluntate patris, an pater, pro filio
reipublice obligetur ex nuda vo-
luntate. T. 4. c. 852. D.

Decurio non semper infamia notat-
ur ad tempus motus, & cur. T. 4.
c. 828. C.

Decurio relegatus, vel ordine mor-
tus ad tempus ex crimine aliquo,
an expleto tempore decurionatum
recipiat. T. 4. c. 847. A. B. 22;
tio quæ. Ibid. B.

Decurio an lux Civitatis vestigalia
excere prohibeatur. Tom. 4. c.
861. C.

Decurio, suscepto legationis officio
semel perfunctus, an intra tempo-
ra vacationis prestituta compelli
rursum non possit ad idem offi-
cium, in eadem causa, vel alia.
T. 6. c. 509. D. E.

Decurio quo ætatis anno ad tempus
admi-

admittendam creari possit. T. 6. c. 512. D. E.
 Decupo cur non possit bona sua vendere. T. 8. c. 755. E. quæ ratione donare, non vendere possit. Ibid. c. 757. A.
 Decurid est Senator cuiusdam civitatis. T. 9. c. 304. E.
 Decurio si mortuus intestatus sine liberis, & parentibus, sine agnatis, aut cognatis, sine uxore, curia sua ei succedit, exclusio fisco. T. 9. c. 936. B. C.
 Decurionis filius su bjectus est curiæ. T. 2. c. 718. D.
 Decurioni munera publica refugienti, & a fugo revocato, quando restituantur omnia, dividendæ ad singulos altius captandæ, & ejusmodi munera lugienda. T. 10. c. 1007. A. B.
 Decurionem creari, & decurionem esse differunt. Tom. 4. c. 849. A.
 Decurionem adoptans in filium, onera decurionatus suscepisse an videtur. T. 6. c. 511. E.
 Decurionem non posse fieri tabellionem. T. 9. c. 1472. E.
 Decurione est indignum tabellionis officium. T. 2. c. 712. E.
 Decurione avo qui natus est, & patre milite, avi conditionem sequitur. T. 2. c. 710. E.
 A decurione adoptatus plenius. Vide, Adoptatus.
 Decuriones qui sunt, & quod eorum munus. T. 1. c. 885. A. & c. 886. E.
 Decuriones quibus modis a fortuna civili liberentur. T. 2. c. 703. D.
 Decuriones quid a Senatoribus differant. T. 104. E. & c. 105. A.
 Decuriones sine decreto donare non prohibentur, sed vendere. T. 2. c. 1088. E.
 Decuriones tabellionum officio pro dignitate longi non possunt. T. 2. c. 705. E.
 Decuriones plebeiorum poenis, tormentis non addiuntur. T. 2. c. 705. A.
 Decuriones cubiculariorum. Vide, Cubicularii.
 Decuriones ne se ullius domus patronio taceantur. T. 2. c. 711. D.
 Decuriones infames esse nequeunt, & cur. T. 4. c. 861. E. secus infamatis casum. Ibid. E.
 Decuriones quæ privilegia habent præ cæteris. Tom. 4. c. 1027. E.
 Decuriones unde dicantur. T. 8. c. 649. B.
 Decuriones perpetui obnoxii erant omnibus reipublicæ. Tom. 9. c. 1120. C.
 Decuriones sunt minores Senatores. T. 9. c. 444. E.
 Decuriones quinam sint. T. 10. c. 727. B. & c. 728. D.

Decuriones puniendi ad Præfectum prætorio, non ad Præsidem provinciarum mittuntur. Tom. 10. c. 714. E.
 Decurionum agnati, eorum conditionem non sequuntur. T. 2. c. 726. D.
 Decurionum privilegia. Tom. 2. c. 712. B.
 De decurionum liberationibus. T. 2. c. 1112. C. D.
 Decurionum immunitas nemini tribui potest. T. 2. c. 744. E.
 De decurionum decretis super immunitate quibusdam concedenda. Ibid. E.
 Ex decurionum bonis quando, & quibus debeatur quarta pars, ac de modo distributionis eorum. T. 2. c. 727. E. & c. 728. A. & seq.
 Decurionum immunitates, ac dignitates. T. 2. c. 910. C. & seq.
 De decurionum hereditatibus. T. 9. c. 935. B. & seq.
 Decurionibus fordida munera non mandantur. T. 4. c. 855. C.
 In decuriones civilium magistratum jurisdictio est. T. 2. c. 715. C.
 In decurionibus facultates spectantur magis, quam literarum eruditio. T. 2. c. 705. C.
 De decurionibus constitutio novella. T. 2. c. 1088. E.
 De decurionibus hereticis. T. 2. c. 1094. A.
 An a decurionibus ad Præsidem sit appellandum, cum ad Præsidem miscentur decuriones, & ad decuriones semit sit Præfex, ut decretum interponant. T. 10. c. 728. D. E.
 Decurionatus honorem admittit infamia, & nota quilibet. Tom. 2. c. 705. E.
 Ad decurionatus honorem eos non vocari invitos, qui LV. annis sunt majores. T. 2. c. 704. E.
 Decurionatus honores in quibus differat a cæteris honoribus. T. 4. c. 863. D.
 Decurionatum qui agnovit, immunitatem amittit. T. 2. c. 742. E.
 Ad decurionatum num impuberis ex causa admittantur, ad alios vero honores non, & cur. T. 4. c. 853. D.
 A decurionatu quænam ætas excuset. T. 4. c. 863. D.
 A decurionatu suscepto ad alium honorem an aliqua sit intercessio. Ibid. D.
 Decuriorum scribarum, & librariorum, & fiscalium, & censuarum litterarum hominum qualesnam fuerint. T. 3. c. 612. D.
 Decuriorum interdum pro partibus curiarum, interdum pro collegii genere. Ibid. D.
 Decuriorum in urbe Roma scribarum, quæ fuerint. T. 8. c. 5. A.
 Dedere in usu apud Festum. T. 10. c. 436. B.
 Dedere interpretatur dare voluisse.

T. 6. c. 363. D.
 Dedisse emptorem quid. T. 8. c. 955. D. E.
 Dedisse se ob turpem causam qui allegat, probare debet. T. 10. c. 630. C.
 De deditiis libertate tollenda. T. 9. c. 935. E. & c. 936. A. & seq.
 Deditiio noxa fera est post actionem iudicatis. T. 10. c. 945. C.
 Deditiio noxa, translatio, sive mutatio domini est. T. 10. c. 947. C.
 Deditiis libertas est minima, vel infirmitas. T. 3. c. 292. C.
 Deditiis neque ut servi, neque ut liberi vivant, umbra tantum quædam libertatis utuntur. T. 3. c. 91. D.
 Deditiis deteriore conditione erant, quam latini. T. 9. c. 936. B.
 Deditiis numero qui sunt. T. 1. c. 15. C. & c. 305. C.
 Deditiis numero heres institui non potest, quia peregrinus est. T. 1. c. 335. C.
 Deditiis, & latinorum differentia. T. 1. c. 310. B.
 Deditiis quinam appellatus. T. 8. c. 897. E.
 An id deducatur de peculio domini conventus, in quod servi nomine obligatus est, & etiam quod solvit pro servo. T. 6. c. 65. A.
 An deducatur domini conventus de peculio, quod servus exegit a debitor domini sui, si modo doctus minus id ratum habeat. Ibid. D.
 De deducendis liberis. Vide, Interdictum.
 Deducere, reputare, & compensare, in quod differunt hæc verba. T. 4. c. 736. B.
 Deducere est persequi ducentem. T. 9. c. 1269. A.
 Deductio duarum portionum. T. 3. c. 195. E.
 Deductio in domum viri, & confessio nuptias faciunt. T. 4. c. 982. C.
 Deductio æris alieni semper præcedit deductionem falcidis. T. 4. c. 520. A.
 Deductio partis fit ex singulis corporibus, nisi aliud convenit. T. 4. c. 970. B.
 Sola deductio in domum mariti non facit nuptias, nec sola dotis promissio sponsalia. T. 4. c. 265. B.
 Deductio domini ex peculio quod privilegium habeat. T. 5. c. 978. D. E.
 Deductio in domum sola non facit uxorem eam, quæ iustam ætatem non habet. T. 6. c. 826. A.
 Deductio in domum sola matrimonium non facit. T. 6. c. 1067. B.
 Deductio quoniam modo fiat in actione tributaria. T. 6. c. 72. B.
 Deductio in solidum an fiat a domino convento actione de peculio. T. 6. c. 71. B.
 Deductio ex peculio quænam modis fieri possit. Tom. 6. c. 66. A.

Deductio impensarum cum fructibus. T. 9. c. 476. D.
 Deductio facilius fit ipso jure. T. 10. c. 982. A.
 Deductionis ius quomodo modo scindatur in actione de peculio. T. 6. c. 64. A. B.
 Deductionis ius an scindatur inter coheredes, qui servi dominium nunquam nati sunt. Ibid. B.
 Deductionem omnem, & retentionem hodie fieri, & compensationi comparari. T. 3. c. 432. A.
 Deductionem inter, & compensationem magna olim differentia. T. 10. c. 981. E.
 In quartæ deductione idem esse omnino jus legatorum, & fidei commissorum. T. 3. c. 197. A.
 Deductiones pro legatis habeantur. T. 7. c. 123. B.
 Deductiones quæ sunt ex dote, quam mulier repetit. T. 9. c. 497. B. & seq.
 Defendere est pro herede item subire. T. 4. c. 479. C.
 Defendere se, vitamque suam, & saluam tueri provocato permittitur est. T. 4. c. 835. A.
 Defendere dominum in iudicio quid sit. T. 5. c. 107. B.
 Defendere pro vindicare. T. 7. c. 325. B.
 Defendere quis non dicatur. T. 8. c. 686. C.
 Defendi recte quis videatur. T. 7. c. 133. C.
 Defendi quis debeat. T. 7. c. 144. C.
 Defensio nuda ut sit. T. 2. c. 1194. C.
 Defensio an ei quoque mandetur, cui mandatur actio. T. 5. c. 119. B.
 Defensio est iuris occurrere. T. 6. c. 907. B.
 Defensio cui libet, etiam extraneo, si ne mandato permittitur. T. 8. c. 101. D.
 Defensio, & propulsatio omni jure permittitur est. T. 9. c. 1150. C.
 Defensio causæ popularis est precipua pars administrationis. T. 9. c. 188. C.
 Defensio pupilli in iudiciis necessaria. T. 9. c. 571. A.
 Defensio mandata presumitur cuiusque mandata est actio. T. 10. c. 1190. B.
 Defensio, quæ incumbit reo, definitio. T. 2. c. 1193. C.
 Defensio an sit cavere iudicium solvi. T. 6. c. 291. D.
 Defensio an relinquat hereditas, qui accusatorem corripit. T. 10. c. 227. B.
 Defensiones a jure naturali permittuntur. T. 4. c. 835. E.
 Defensiones, siue exceptiones ad intersectiones extendi. T. 9. c. 1245. C. & seq.
 Defensiones, siue exceptiones extenduntur ad subiectores, vel mandatores, quibus reus principalis est munus, integro manente statu.

Tom. 9. e. 1278. B.
 Defensionum tria genera solennia. T. 2. c. 1194. B.
 Defensionibus pluribus, & diversis utitur reus. T. 9. c. 18. A.
 Defensor ut a Procureatore discrepat. T. 1. c. 739. D.
 Defensor litis. Vide, Procurator.
 Defensor nemo est idoneus alienæ sitis sine satisfactione iudicatum solvi. T. 9. c. 203. C.
 Defensor oemo est idoneus sine satisfactione. T. 4. c. 301. A.
 Si defensor ab ea sententia non appellaverit, tanquam culpe reus num tenetur absenti iudicio negotiorum gestorum. T. 4. c. 875. B.
 Defensor, qui non appellavit, non culpatur, cum non possit appellare, & cur. Ibid. D.
 Defensor, ultro veniens post litem cum reo contestatam, an sit condemnandus. T. 4. c. 876. B.
 Defensor satisfacti iudicatum solvi, actor satisfacti de rato. T. 5. c. 116. D.
 Defensor idoneus in iudicio qui esse, vel non esse possit. T. 5. c. 760. E. c. 761. A. & seq.
 Defensor idoneus litis, siue rei alienæ an aliquis esse possit sine satisfactione iudicatum solvi. T. 6. c. 8. C. D. & c. 458. B.
 Defensor non est, qui non satisfacti iudicatum solvi. T. 6. c. 325. D.
 Defensor civitatis an supra modum jurisdictionis suæ ius dicere possit. T. 7. c. 66. E.
 Defensor plebis an multæ dictionem habeat. T. 10. c. 870. A.
 Defensor idoneus non est, qui non satisfacti secundum veterem regulam juris. T. 10. c. 915. B.
 Defensorem idoneum neminem esse rei alienæ sine satisfactione. T. 9. c. 571. A. hæc regula in tutoribus, vel curatoribus non valet. Ibid. B.
 Defensores civitatum, seu plebis, qui, & quod eorum officium. T. 2. c. 1054. D.
 Defensores Ecclesiarum prohibentur esse testes in jure causis, quæ ad Ecclesias pertinent. T. 6. c. 851. D.
 Defensores civitatum qui fuerint. T. 7. c. 81. B. C.
 Defensores civitatis an possint acta conficere de eis, quæ jurisdictionem desiderant. T. 7. c. 66. E.
 Defensores civitatum instar tribunorum plebis, & curia loco Senatibus. T. 7. c. 135. D.
 Defensores civitatum instar sunt tribunorum plebis. T. 9. c. 715. A.
 Defensores civitatis an ius dicende multæ habeant. T. 10. c. 399. A.
 Defensores civitatum quomodo sint, quod munus, & quam potestatem habeant. T. 10. c. 871. B. C.
 Defensores civitatum sumuntur ex plebe. Ibid. D.

Defensorum civitatum jurisdictionis. T. 8. c. 479. A.
 De defensoribus civitatum. T. 3. c. 67. A. B.
 Defensari verbum antiquum. T. 9. c. 812. B.
 Deserere minus est, quam adquirere. T. 1. c. 1557. C.
 Deserere inter, & confirmare tutelam hereditariam intervallo quod sit. T. 7. c. 81. E.
 Deserere, & diem legati cedere non idem est. T. 7. c. 648. E. & c. 649. A.
 Deserere inter reos. Vide, Reus, Accusare.
 Deserri dicitur ea hereditas, quæ adquire, vel repudiari potest. T. 4. c. 885. B. excipiuntur duo casus, & qui. Ibid. B.
 Quod deserat apud Prætorum, non dum constituto iudicio deserat, & ex hoc nulla est propria actio. T. 10. c. 419. C.
 Desigere, proprium sortilegiorum, verbum, pro quo positum. T. 3. c. 623. B.
 Definitio omnis periculosa. T. 4. c. 4. C.
 Definitio ejus, quod interest, quæ est, T. 4. c. 333. D.
 Definitio iuris quæ. T. 4. c. 647. E. rerum mobilium iustum fit, & immobilium non. Ibid. c. 649. B.
 Veteres volebant, etiam rei immobilis iustum fieri, quæ sententia hodie est abolita. Ibid. B. possessorem rei mobilis etiam ignorans amittit. Ibid. C. furtum, etiam sit ignorans. Ibid. C. inficiat depositi non est furtum, sed contractio. Ibid. C. D.
 Definitio meri imperii quæ. T. 4. c. 12. E.
 Definitio in iure periculosa est. T. 4. c. 1421. A. B.
 Definitio juris civilis est partium enumeratio. T. 4. c. 1450. B.
 Definitio juris prætori est ad effectum enumerationis. Ibid. B.
 Omnis definitio in iure civili est periculosa. T. 8. c. 735. B. & c. 846. E. & 886. E.
 Definitio urbis, & Romæ, & majoris partis diei ubi habeatur. T. 5. c. 15. C. & seq.
 Definitio ejus, quod interest, obscura, & difficilis est. T. 8. c. 678. E. & c. 761. B. C.
 Omnis definitio juris periculosa est. T. 9. c. 1077. D.
 Definitionis legis explicatio. T. 4. c. 1423. A. & seq.
 Definitione, & notione rei, siue causæ, juxta statuitur, & juxta suum cuiusque redditur. T. 7. c. 58. C.
 Definitiones plures uniat rei fieri possunt. T. 3. c. 539. D.
 Definitiones, seu regulæ Veterum, prudenter hisce libris definitionum proponuntur. T. 4. c. 1421. C.
 Definitiones non solent præcedere, responsa Papiniani, sed subsequi. T. 4. c. 1389. B. possessionis varietates, ac ratio juris quandoque diffinitio.

- wifionem voluntatis inducit, & quando non. *Ibid.* B. C.
- Definitiones Papiani post questionem, & responsa sunt ultimo loco. T. 4. c. 1422. A.
- Definitiones regulæ appellantur. T. 4. c. 4. C.
- Definitiones varias unius rei tradi possit. T. 9. c. 1114. C.
- Definitiones generales Doctorem, quæ sumuntur ex specie in disputando, nobis sunt perneganda, quod sunt tantum generaliter falsæ, specialiter veræ. T. 9. c. 1286. C. D.
- In definitionum libris Papinianus accuratè interpretatur est varias regulas juris antiqui. T. 4. c. 1421. A.
- Definitionum usum nullum esse, si res ipsæ nobis sint exploratæ. T. 8. c. 394. A.
- Definitiones Neryomantæ. T. 3. c. 623. C.
- Deformes ad senatoriam dignitatem admitti prohibentur. T. 2. c. 888. C.
- Defugere an accipi possit pro securescere. T. 6. c. 393. D. E.
- Defugere pro defugere auctoritatem. T. 9. c. 1296. B.
- Defugere quid sit. T. 10. c. 459. C.
- Defurum an violi appellatione continetur, & quid sit. T. 7. c. 1457. A. B.
- Defunctus & heres, duæ res, quasi cognatæ, & conjunctæ. T. 1. c. 1111. A.
- Defuncti ubi contraxit, ibi heres ejus, aut nomine heredis tutorem conveniri possunt. T. 4. c. 925. A.
- Defunctus, & heres eadem sunt promodum persona. T. 7. c. 363. A.
- Defuncti voluntas legitima est favorabilis. T. 1. c. 699. D.
- Defuncti vitia non excludit heres ignoratione sua. Tom. 4. c. 1459. D. E.
- Defuncti omnis voluntas rata constituitur, cum semel adita est hereditas. Tom. 4. c. 602. D.
- Defuncti voluntas in conditionibus scripto potior est. Tom. 4. c. 1189. A.
- Qui contra defuncti judicium agit in jure, semper periculum exceptione doli mali. T. 4. c. 454. C.
- Defuncti libertus quomodo alio vocabulo appelletur. T. 5. c. 383. E.
- Defuncti voluntati obtemperandum intra annum. T. 6. c. 1043. C. & c. 1044. A.
- Defuncti bona quoniam modo a bonis heredis separari possunt. T. 6. c. 325. C.
- Defuncti voluntas suprema suum exitum habere debet. Tom. 6. c. 222. E.
- Defuncti as alienum an certo loco concludatur. Tom. 7. c. 151. C. D.
- Defuncti error, & imperitia an jus faciat. T. 7. c. 957. B.
- Defuncti iniquum jus dicentis, vel impetrantis pena an ad heredem ejus pertineat. T. 7. c. 109. C.
- Defuncti sacris legatarius certis casibus obligabatur, sicut heres. T. 7. c. 1350. D.
- Defuncti status quaestio. Tom. 9. c. 991. E.
- Defuncti judicium qui impugnatur, indignus est, qui ex eo quidquam retineat. T. 10. c. 478. E.
- Defuncti dictio an credatur. T. 10. c. 966. B.
- Defuncto infamiam olim irrogabat venditio bonorum. T. 4. c. 915. A.
- Defuncto quod prorogatum est, an heredes ejus restituere cogantur. T. 4. c. 973. E. differentia quæ *Ibid.* E. & 974. A. B. Accursius hic. *Ibid.* B.
- Defuncto posthumi educantur, nascuntur, agnascuntur. Tom. 10. c. 142. A.
- Defunctum ante aditam hereditatem sepeliens, qua actione expensas in lusus factas repetere possit. T. 5. c. 383. D. E.
- Defuncti solebant indui vestibus albis. T. 7. c. 1192. D.
- Defunctorum corpora qui injuriis afficiuntur, ut puniendi. Tom. 2. c. 1104. D. E.
- De defunctorum statu post quinquennium quæri non potest. T. 1. c. 143. E.
- De defunctorum statu ne quid post quinquennium quaeratur. Tom. 9. c. 990. D. E. & 991. A. & seq.
- Defunctorum lites quomodo continentur, vel transferantur in heredes. T. 10. c. 962. A. & seq.
- Defundere quid propriè connotet, & an idem sit, quod deplere, & decapulare. T. 6. c. 474. D.
- Destundere quid sit. T. 7. c. 1449. A.
- Degenerare est *anxia* *probus*. Tom. 2. c. 1265. D.
- Deplabrare. T. 3. c. 225. D.
- Deplubere, discingere, est cingere. T. 4. c. 108. A.
- Dejectum si quid sit ex comaculo, pluribus in eo habitantibus, an omnes teneantur. Tom. 5. c. 247. C. D.
- Delapidare quid sit. T. 5. c. 478. E.
- Delata repudiatur, non acquisita. T. 4. c. 1267. C.
- Delata repudiatur, non acquisita. T. 7. c. 1442. B.
- Delatio facta a criminoso de se confesso nulla est, sed si ei etiam fama vulgi accedat. Tom. 6. c. 541. C. D.
- Delationis effectus. T. 7. c. 1133. B.
- Delationis præmio an sit indignus, qui indignus est legato ei relicto. T. 7. c. 1478. E.
- Delationis præmium quandoque non est pars legati, sed mercium. T. 7. c. 1479. A.
- Delationis rei fiscalis abolitio an peti, & impetrari possit. Tom. 8. c. 434. A. & seq.
- Delationis libellus. T. 9. c. 1418. D.
- Delationes præcedunt accusationes. T. 9. c. 1374. E.
- Delator, seu potius proditor domini servus, igne consumendus. T. 2. c. 661. B.
- Delator in bonis causis tertio inventus capite puniendus. Tom. 2. c. 660. E.
- Delator quis est. T. 4. c. 1175. D.
- Delator, sive accusator testis esse potest. T. 6. c. 850. E. & c. 851. A.
- Delator rei fiscalis ex quibus causis possit abolitionem delationis petere. T. 8. c. 454. B.
- Delator rei fiscalis, si desistat a lite, quomodo puniatur. *Ibid.* A.
- Delator clam calumoniandi animo, & lucri captandi causâ desert. T. 10. c. 883. D.
- Delatoris nomen turpe est. T. 10. c. 730. A.
- Delatori, qui reum falsæ monetæ in judicium detulit, quod præmium datur. T. 9. c. 1451. A.
- Delatore oportet probare, quem intendit. T. 2. c. 659. E.
- Delatorem inter, & accusatorem, differentia. T. 10. c. 883. C.
- Delationem suspiciunt leges, dæmonat delatorem. *Ibid.* D. E.
- Delatore curiosus in rep. nihil detegitur. T. 2. c. 660. C.
- Delatores quinam sint. Tom. 10. c. 504. E.
- Delatores unde dicti quadruplatorum res. T. 10. c. 581. A. B.
- Delatores rei fiscalis ab alio possesque quomodo audiantur. Tom. 10. c. 864. A.
- Delatores infames sunt, & execrabiles. T. 10. c. 883. C.
- Delatosum præmia. T. 3. c. 184. B.
- Delatorum criminibus qui teneantur, & qui non. T. 2. c. 660. A. B.
- Delatoribus sine advocato sibi denunciandis linguis est evellenda. *Ibid.* D. E.
- Delatum quod est, id dumtaxat repudiatur. T. 7. c. 983. B.
- Delatum legatum repudiari potest, adquisitum repudiari non potest. T. 3. c. 65. C.
- Delatus reus ab aliquo, ab alio defeceri non potest ejusdem criminis. T. 9. c. 1381. B. & seq.
- Delatus si dicitur, cum quo lis est contestata. T. 9. c. 1418. B. & ita, contra quem datus est libellus inscriptionis. *Ibid.* B.
- Delectum, & dilectum promiscuè Veteres scripsisse. Tom. 7. c. 597. C.
- Inter delegare emptorem, & delegare, sive mandare actionem in emptorem, differentia quæ est. T. 4. c. 932. E.
- Delegare verbum a Græcis quomodo accipitur. *Ibid.* A.
- Delegare est jure debitorem nostrum, quod nobis debet, exprimittere. T. 4. c. 945. D.
- Delegare est vice sua alium reum, alium debitorem creditori dare, qui

- qui expromissor, five intercessor novandi causâ dicitur. *Tom. 4. c. 912. A.*
- Delegare, & expromissorem dare, an idem. *T. 3. c. 456. D.*
- Delegare est alium vice sui reum, five debitorum creditori dare. *Tom. 9. c. 37. B. hæc delegatio fit dupliciter. Ibid. B.*
- Delegari an possit aliquis invitus. *T. 6. c. 399. B.*
- Id propriâ delegari dicitur, quod jure proprio alicui non competit. *T. 4. c. 11. C.*
- Delegati officium non finitur morte delegantis, si lis contestata fuerit. *T. 6. c. 858. B.*
- Delegatio quid. *T. 2. c. 225. C.*
- Delegatio a Principe manat, & insinuat apud acta Præfæcti Prætorio. *T. 2. c. 690. C.*
- Delegatio peragitur per stipulationem. *T. 4. c. 946. D.*
- Delegatio est abolitio, & finis causæ furtivæ. *T. 4. c. 243. C.*
- Delegatio est mandatum, quo debitor jubetur id, quod debet, alii promittere. *Ibid. D.*
- Delegatio mandatum est. *Tom. 7. c. 457. B.*
- Delegatio, & novatio, quæ eam sequitur, an pro solutione sint. *T. 5. c. 456. D.*
- Delegatio debitoris, vel non debitoris quid sit. *Ibid. C. D.*
- Delegatio an procuratorem faciat. *T. 7. c. 1495. D.*
- Delegatio qua ratione fiat. *T. 8. c. 1053. D.*
- Delegatio novat, conditum non novat. *T. 9. c. 244. A.*
- Delegatio quid sit. *Tom. 9. c. 1282. D. E.*
- Delegatio fit per stipulationem, & promissionem delegati. *Tom. 9. c. 240. A.*
- Delegatio est rei, seu debitoris mutatio. *T. 9. c. 91. C.*
- Delegatio, & novatio priorem obligationem tollunt. *T. 9. c. 1282. B. & seq.*
- Delegatio debitoris. *T. 9. c. 1283. A.*
- Delegatio actionis. *T. 9. c. 2283. A. & seq.*
- Delegatio fit vel per stipulationem, vel per litem contestationem. *T. 9. c. 37. A.*
- Delegatio est modus tollendæ obligationis. *T. 9. c. 50. B.*
- Delegatio, & novatio in quo differunt. *T. 9. c. 38. E.*
- Delegatio non fit invito debitori. *T. 9. c. 240. A. & T. 20. c. 553. C.*
- Delegationis formula ante indicationis tempus permittenda. *Tom. 1. c. 677. C.*
- Delegationis origo est mandatum. *T. 9. c. 2282. E.*
- Delegationis est stipulatio, & promissio novandi causâ interposita. *Ibid. E. & c. 1283. A.*
- Delegationem sequitur novatio. *T. 4. c. 242. D.*
- Per delegationem quomodo fit ex promissio. *T. 4. c. 838. E.*
- Delegationem per stipulationem perfici, atque compleri. *Tom. 9. c. 1282. E.*
- Delegationem tollitur obligatio. *T. 10. c. 324. A. B.*
- Delegationes quarum descriptiones. *T. 2. c. 671. D.*
- Delegationes, vel delegatoria quid sint. *T. 10. c. 869. A.*
- Delegationibus interpositis quomodo fit divisio, & quomodo non interpositis delegationibus. *T. 4. c. 838. D. E.*
- De delegationibus, & novationibus. *T. 9. c. 1282. B. & seq.*
- Delegati iudices. *T. 9. c. 1244. E.*
- Delegatores, idest, legatarii. *Tom. 1. c. 1153. C.*
- Delegatum quid. *T. 7. c. 237. B.*
- Delegatus iudex executionem suæ sententiæ non habet, sed tantum cognitionem, & audientiam. *T. 4. c. 838. A.*
- Delegatus iudex subdelegare non potest. *T. 4. c. 7. A.*
- Delegatus iudex cognitionem tantum habet, non jurisdictionem. *T. 9. c. 1069. D. E.*
- Delegatus, five datus iudex a iudice, iudicis dandi potestatem non habet. *T. 9. c. 121. A. & seq.*
- Delere, inducere, inscribere, superscribere differunt. *T. 1. c. 799. A.*
- Deleta, & indacta differunt. *Ibid. A.*
- Deletitia charta quæ. *T. 8. c. 134. E.*
- Dellice sunt abaci, & quibus vina ministrantur. *T. 3. c. 265. B.*
- Deliberandi jus quomodo transformatur, & quoties, & a quo datur. *T. 7. c. 954. E.*
- Deliberandi jus an sit supervacaneum. *Ibid. D. cur sit datum. Ibid. D.*
- Ad deliberandum datur dies vel a testatore, vel iudice, vel Principe. *T. 2. c. 404. C.*
- Ad deliberandum quod tempus datur heredibus. *T. 8. c. 2203. C.*
- Deliberans de secunda hereditate an habet jus diminuendi. *T. 7. c. 955. D.*
- Delictum est nomen ambiguum, quia & maleficium, & culpam, & stulticiam, negligentiam, &c. significat. *T. 4. c. 247. D.*
- Delictum commune est veluti adulterium, stuprum, furtum, plagium. *T. 4. c. 2400. C.*
- Delictum militare est armorum alienatio, vel amissio turpis, seditio, contemptio discipline militaris, emansio, & his similia. *Ibid. C.*
- Delictum procuratoris in damnum Ecclesiæ non redundat. *Tom. 6. c. 908. D.*
- Delictum intelligitur etiam de quasi delicto. *T. 8. c. 772. D.*
- Delictum est privatum. *T. 8. c. 587. A.*
- Delictum contractus est. *Tom. 10. c. 901. C.*
- Delictum auctori tantum nocet. *T. 10. c. 1011. D.*
- Delicti tempus an inspectetur. *T. 3. c. 276. E.*
- Delicti præteriti affirmatio nunc quam credis ex post facto. *T. 8. c. 719. E. & c. 831. B. & c. 875. C.*
- Delicti pomam petere ei tantum debet permitti, qui ipse in idem delictum, eandemque pomam non incidit. *T. 10. c. 2445. C.*
- Ex delicto servus obligatur civiliter, & naturaliter. *T. 8. c. 670. C.*
- Delictio in pari deterior est causa petitoris, melior possessoris. *T. 10. c. 2451. C.*
- Ex delicto, vel quasi delicto non sunt propriæ hereditariæ actiones. *T. 10. c. 962. A.*
- Actiones ex delicto, quæ non transgunt in heredem nisi post damnationem, vel litem contestatam, quarum sint. *Ibid. D. E.*
- Delicta, & crimina inter se distant. *T. 2. c. 368. D.*
- Delicta privata. *T. 2. c. 217. E.*
- Delicta quædam etiam involuntaria coerceri. *T. 3. c. 456. E.*
- Delicta alia contrahuntur per ignorantiam, alia consensu operæ. *T. 2. c. 223. D.*
- Delicta paria mutui compensatione tolluntur. *T. 4. c. 282. A. B. & T. 4. c. 1070. E.*
- Delicta privata quarum ratione a publicis sint separanda. *T. 6. c. 8. A.*
- Delicta certa sunt privati, certa publica, certa omnia ordinaria, quæ vel publicis, vel privatis vicina sunt, & similia. *Tom. 7. c. 653. A.*
- Delicta duo si sint ex uno facto, & duas admittant actiones, an utraque utendum sit. *T. 8. c. 387. C. D.*
- Delicta plura in una re an plures admittant actiones. *T. 8. c. 361. E.*
- Delicta plura actiones plures pariunt. *T. 8. c. 827. E.*
- Ob debita privata nemo carcerem patitur. *T. 8. c. 801. B.*
- Quasi delicta. *T. 9. c. 257. C.*
- Delicta dicuntur metus, & dolus. *Ibid. C.*
- Delicta privata sunt quatuor, ex quibus ordinaria actiones dantur. *Ibid. B.*
- Delicta quomodo contrahantur. *T. 10. c. 901. A.*
- Delictorum coercitio lex est. *T. 4. c. 245. E.*
- Delictorum appellatio quæ comprehendatur. *T. 9. c. 257. B. C.*
- In delictorum causa differentia est inter dominum, & extraneum. *T. 9. c. 852. D.*
- Delictorum divisio. *T. 10. c. 1076. B.*

- In delictis atrocioribus non datur in integrum restitutio minoribus. T. 1. c. 368. D.
- In delictis atrocioribus quilibet habetur pro libero, nec parere cogitur, si compellatur ad facinus. T. 4. c. 826. E.
- Ex delictis actiones in heredem non dantur, nisi in id, quod pervenit, si sic actio mixta, vel rei persequutoria, excepta condicione surtiva, quæ in heredem datur, et si nihil ad eum pervenerit. T. 9. c. 157. B. & seq. item excepta actione vi bonorum raptorum, quæ nullo modo datur, quamvis aliquid pervenerit. Ibid. c. 158. A.
- In delictis atrocioribus voluntas puniatur. T. 9. c. 620. B.
- In delictis gravioribus nihil distat scelus a consilio, consensu, voluntate. T. 9. c. 450. C.
- Deliquisse filii dicatur familia. T. 3. c. 105. D.
- Delphinatus Allobrogum regis nostri filio natu major delinatur. T. 6. c. 948. E.
- Demagis. T. 1. c. 1260. D.
- Demagoras, id est, patronus causarum. T. 9. c. 49. E.
- Dememisse. T. 1. c. 1260. C.
- Demereri. Ibid. D.
- Dementia est officiorum, & affectuum oblivisci. T. 4. c. 363. E.
- Dementis curatores quinam esse debeant. T. 5. c. 135. E. & c. 137. A. quodnam sit precisè officium eorumdem. Ibid. c. 136. E.
- Dementis, & defectus, & tritum stramentum, an idem sint. T. 6. c. 339. A.
- Deminuere est veluti, rem hereditariam pignori obligare, vel prædium hereditario servitute imponere. T. 4. c. 556. D.
- Deminuere hereditatem cui non licet, licet retinere fructus superfluos, quos ipse percepit. T. 4. c. 1240. C.
- Cui deminuere licet hereditatem, fructus superfluos retinere non licet. Ibid. C.
- Deminuere non videtur, qui non utitur occasione adquirendi. T. 8. c. 508. C.
- Deminutio capititriplex. T. 3. c. 157. D.
- Deminuio capitis maxima, & media mortu similis. T. 1. c. 40. A.
- Deminuio capitis statim post damnationem præoccupat poenam. T. 1. c. 1327. E.
- T. 1. c. 1327. E.
- Deminuio cui permittitur, & cui non. T. 4. c. 1240. C.
- Deminuio, quæ sit ipso iure, retentio est. T. 7. c. 147. E.
- Deminuio, quæ sit ex lege fiscalia, divisio est. T. 9. c. 951. A.
- Deminuio capitis triplex. T. 10. c. 780. B. C.
- Deminationis verbum an continet usurpationem. T. 6. c. 321. C.
- Magnæ capitis deminationis appellatione continetur maxima, & media. T. 10. c. 123. B.
- Deminationem capitis ad tempus non fieri. T. 3. c. 157. D. E.
- Deminationes capitis media, & maxima similes sunt mortui. T. 10. c. 780. C.
- Demittere barbam, submittere capillos. T. 3. c. 147. B.
- Demogrammatei. T. 2. c. 772. A.
- Demonstratio certa loco est nominis. T. 1. c. 1145. A.
- Demonstratio quid, & quomodo a condicione differt. T. 1. c. 812. C. D. & T. 3. c. 53. D.
- Demonstratio in præsens, conditio in futurum tempus confertur. T. 1. c. 812. D. & T. 3. c. 53. D.
- Demonstratio legati quid est. T. 1. c. 812. C.
- Demonstratio falsa non vitiat legatum. T. 1. c. 1347. D.
- Demonstratio falsa non extinguit legatum, nec facit. T. 4. c. 495. C.
- Demonstratio quibus in causis vice nominis fungatur. T. 5. c. 405. E. & c. 402. A.
- Demonstratio falsa ad vitæ prælegatum. T. 6. c. 650. B.
- Demonstratio falsa, an perimat legatum. T. 7. c. 977. C.
- Demonstratio est pro nomio, atque ideo antonomasium dicitur. T. 7. c. 647. A.
- Demonstratio est nominis vice. T. 7. c. 720. D.
- Demonstratio, & offensio finium nihil differunt. Ibid. E.
- Demonstratio falsa legatum non vitiat. T. 8. c. 705. B. & c. 810. D.
- Demonstratio falsa an officiat legato. T. 10. c. 1099. E.
- Demonstratio rem præsentem, vel præteritam, conditio rem futuram designat. T. 10. c. 1227. E.
- Demonstrationem an sit necesse esse veram, ut res debeat. T. 10. c. 483. E.
- Demonstratione certa potest dari libertas. T. 7. c. 647. B.
- Demonstrationum notæ in usu quæ sunt. Ibid. C.
- Demortui arbores quando cædi possint. T. 8. c. 513. A.
- Dena, & decem idem esse existimat. T. 5. c. 966. D.
- Dena, & decem in quo differunt. T. 6. c. 26. D.
- Dena quid. T. 7. c. 1172. C.
- Denariales homines qui. T. 3. c. 92. C.
- Denarii sunt argentei nummi. T. 5. c. 931. C.
- Denarius S. Petri olim in Angliâ Romanæ Pontifici solvebatur in tributum. T. 6. c. 918. D.
- Denegare cuius sit. T. 8. c. 707. E. & c. 708. A. & c. 814. C. D.
- Deniciles feriz quæ dicuntur. T. 7. c. 118. A.
- Denier douze est usura contestima. T. 9. c. 1093. A.
- Denique pro proinde. T. 7. c. 607. E.
- Denominata filia testamenti. T. 9. c. 450. C. & c. 449. C.
- Denunciare venditori, ut licet substat, est laudare auctorem. T. 9. c. 1295. D. E.
- Denunciatio, & prohibitio in quo differunt. T. 4. c. 534. C.
- Denunciatio fit ante traditionem, prohibitio vero initio traditionis. Ibid. C.
- Denunciatio novi operis in personam, quæ fit ad domum. T. 4. c. 94. E.
- Denunciatio a Marco Tullio dicitur actio in auctorem præsentem. T. 5. c. 872. B.
- Denunciatio trina requiritur, antequam quis excommunicetur, & cur. T. 6. c. 975. C.
- Denunciatio quomodo differt ab accusatione. Vide Accusatio.
- Denunciatio quid. T. 6. c. 779. A.
- Denunciatio testimonii quomodo fieri debeat. T. 8. c. 815. A. B.
- Denunciatio testimonii. T. 8. c. 534. B.
- Denunciatio sola domini, vel creditoris hypothecari præscriptionem non interruptit. T. 9. c. 1051. E.
- Denunciatio rescripti ad faciendam litem abolita. T. 9. c. 532. A.
- Denunciatio temporaria. T. 9. c. 112. E. item fera denunciatio. Ibid. E.
- Denunciatio præcedere solet actionem tam in personam, quam in rem. T. 10. c. 403. B.
- Denunciatio non facit rem litigiosam, sed litis contestatio. T. 10. c. 708. E. an faciat pignus litigiosum. Ibid. E.
- Denunciatio hodie nulla est, ut olim, sed incipit ab editione, & vocatione. T. 10. c. 875. C.
- Denunciatio an possit fieri post litem contestatam. T. 10. c. 1087. E. & c. 1088. A. & seq.
- Denunciationis reparatio abolita. T. 9. c. 532. A.
- Denunciationem sequitur Prætoris, aut Præsidis sententia. T. 1. c. 320. D.
- Denunciationem sequebatur actio in personam. T. 1. c. 256. A.
- Denunciationem non est necesse fieri absentis, aut latitantis. T. 10. c. 707. B.
- Post denunciationem gestori factam, ut cesset a gestione, cessat actio negotiorum gestorum contraria. T. 10. c. 889. C.
- De denunciatione testimonii, ac de denunciationibus, quæ fiunt ad domum. T. 3. c. 175. A. B.
- Denunciations, & conditiones foenales futura, quæ olim fiebant, hodie non sunt in usu. T. 9. c. 1143. E.
- Denunciations, quæ fiunt per officium, five per exequutores litis absentibus, ut veniant, & liti subsistant. T. 9. c. 133. D.
- Denunciations per officia, & exequutores fiunt. T. 10. c. 694. B.
- Denunciatus venditor. Vide Venditor.
- Depafci est uti. T. 1. c. 271. D.

Depectio nihil aliud est, quam pactum. T. 3. c. 37. A.
 Depectio quid sit. T. 10. c. 73. E.
 Depectus in iure quid sit, & significet. T. 5. c. 91. D.
 Deprecalare. T. 3. c. 272. B.
 Bene depensa quid. T. 7. c. 662. A.
 Depensa poena repeti non solet. T. 3. c. 217. A. B.
 Depensis actio ex inficiatione crescit in duplum. T. 9. c. 204. A.
 De bene depensis conditio. Ibid. A.
 Depedita, & derelicta quomodo differant. T. 5. c. 539. C.
 Depedita recuperamus, licet ab alio deprehensa sint. Ibid. C.
 Depeditum est idem denotat, quod interdum naturi esse desistit; de minimis verò, quod usucaptum est. T. 4. c. 123. D.
 Deperire an sit in usu. T. 10. c. 436. B.
 Deperire est valde perire. T. 10. c. 468. C.
 Deponebantur in xde sacra apud aditum cautiones, tabulis testamenti, instrumenta. T. 7. c. 496. B.
 Deponebantur apud aditum instrumenta, tabulis testamenti, codicilli. T. 7. c. 1214. A.
 Deposita sumpta pro passivis. T. 10. c. 124. D.
 In verbo deponere praepositio De an augeat. T. 2. c. 1260. C. D.
 Depocere est corpus mortui terre commendare. T. 4. c. 213. A.
 Depondere an idem sit, quod credere. T. 6. c. 527. B.
 Deportandi verbum levius est, quam relegandi. T. 1. c. 1044. C.
 Deportandi qui ius habeant. T. 1. c. 1081. C.
 Deportatio proprie exilium est, relegatio improprie. T. 1. c. 878. D. & c. 1044. C.
 Deportatio est media capitis diminutio. T. 1. c. 1044. B.
 Deportatio an sit maxima capitis diminutio. T. 2. c. 1072. A.
 Deportatio ultimi supplicii appellatione non continetur. T. 3. c. 684. A.
 Deportatio non fit ad tempus. T. 1. c. 1239. B. & T. 3. c. 555. B.
 Deportatio hodie est loco aqua, & ignis interdictionis. T. 1. c. 1044. B. & T. 3. c. 153. E. & c. 154. A.
 Deportatio est liberatio, quae personam solvit, non rem. T. 4. c. 128. D.
 Deportatio est media capitis diminutio. T. 4. c. 226. A. relegatio verò non est capitis deminutio. Ibid. C. sicut est veluti successio. Ibid. C.
 Deportatio in insulam est civitatis, & bonorum amissio, & mors civilis. T. 4. c. 997. C.
 Deportatio in insulam cadit in cives Romanos, relegatio in servum. T. 4. c. 1481. A.
 Deportatio est perpetua, nulla tem-

poraria. T. 4. c. 1409. A.
 Deportatio liberat ab omni obligatione. T. 4. c. 226. D.
 Deportatio est quasi mors. Ibid. D.
 Deportatio quanta sit capitis deminutio. T. 6. c. 584. C.
 Deportatio in qua specie non est si milis morti. T. 7. c. 1241. B.
 Deportatio quaedam est, quae plebs & civitate, & libertate. T. 9. c. 537. D. E.
 Deportatio facit peregrinum. Ibid. C.
 Deportatio solvit matrimonium. T. 9. c. 537. B.
 Deportationis, & relegationis differentia. T. 1. c. 1238. D.
 Deportationis formula. T. 1. c. 1081. C.
 Deportationis propria quae. T. 4. c. 226. B. C.
 Deportationis verbo semper publicatio omnium bonorum continetur. T. 4. c. 353. B.
 Deportationis verbum multa secum trahit. T. 4. c. 226. C.
 Deportationis nomen bonorum spolatio est. T. 8. c. 822. B. poena aulera bona libera. Ibid. A. sententia quae auferat. Ibid. B.
 Deportationis ipsum nomen per se est publicatio omnium bonorum. T. 9. c. 1223. B.
 Ob deportationis mariti casum mulier iustam causam divertendi habet, potest nubere post annum. T. 9. c. 538. A.
 Deportationis poena successus in locum ignis, & aquae interdictionis. T. 10. c. 827. E.
 Deportationis semper iuncta est omnium bonorum publicatio. T. 2. c. 692. D.
 Deportationem sequitur bonorum publicatio. T. 10. c. 697. E.
 Deportatione non solvitur matrimonium. T. 2. c. 1072. A.
 Nec deportatione, nec damnatione in metallum quisquam hodie servus efficitur. T. 10. c. 574. E.
 Deportationes, & relegationes in quo differunt. T. 9. c. 538. A.
 Deportatus quis dicatur. T. 9. c. 878. D.
 Deportatus servus non fit, ut liber deinde fieri possit. T. 3. c. 64. D.
 Deportatus pro mortuo non habetur. Ibid. E.
 Deportatus amittit cognationem. T. 3. c. 65. A.
 Deportatus an in omnibus causis mortuo comparatur. T. 4. c. 1278. C.
 Deportatus amittit saltem ea, quae sunt iuris, non ea, quae facti. T. 4. c. 1246. D.
 Deportatus quis eligendi non amittit. Ibid. D.
 Deportatus, & relegatus in quo differunt. T. 4. c. 226. B.
 Deportatus pro mortuo habetur. T. 5. c. 624. C.
 Deportatus cum sit peregrinus factus, alium, quam sicut, heredem

habere non potest. T. 5. c. 468. C.
 Deportatus in insulam mediam capitis diminutionem patitur. T. 3. c. 160. B.
 Deportatus, & restitutus post apertum testamentum, an fideicommissum petere possit. T. 6. c. 184. B.
 Deportatus an servum habere possit. T. 7. c. 985. E. item an ei servi sui fideicommissum adquisitur. Ibid. E.
 Deportatus quis sit. T. 7. c. 963. C. D.
 Deportatus si codicillos, & fidei commissum fecerit, ac postea restitutus beneficio Principis, decesserit codicilli relicti, an jura valent. T. 7. c. 944. A.
 Deportatus an sit in potestate patris. T. 8. c. 913. A.
 Deportatus an habeatur pro mortuo. T. 8. c. 27. A.
 Deportatus jure civili amittit civitatem. T. 8. c. 27. B. qui deportatur, definit in perpetuum esse civis. Ibid. B.
 Deportatus est peregrinus. T. 7. c. 1097. A. est incapax legati. Ibid. A.
 Deportatus retinet libertatem, id est, non omnia extinguunt jura. T. 7. c. 1241. B.
 Deportatus pro mortuo habetur, & sicut pro successore ejus. T. 9. c. 1278. B.
 Si deportatus vel in civitate, vel peregrinus moriatur, adversus quem committitur. T. 10. c. 148. A.
 Deportatus heredem habere non potest. T. 10. c. 777. B.
 Deportatus si resitatur, an cognationem recipiat. T. 10. c. 780. D.
 Deportatus, & interdictus an differant, & an possint facere testamentum. T. 10. c. 1048. B.
 Deportatus loco peregrini habetur. T. 10. c. 1056. E. nec habet testamenti factionem. Ibid. c. 1057. A.
 Deportati, & confiscati differentia. T. 2. c. 650. A.
 Deportato reo principali an liberetur sive fideiussor, pignus, coactus. T. 4. c. 228. D.
 Deportato, qui post deportationem bonis quaedam adquisivit, usum, & fructum eorum non invenitur, quamdiu vivit, sed eo mortuo sicut ea capit. T. 5. c. 468. D.
 Deportato restitutus bonis restituitur omnes obligationes. T. 8. c. 502. B.
 Deportato an fideicommissum, vel legatum relinquere possit. T. 10. c. 1056. E. an possit testari. Ibid. E.
 Deportatum statim ex sententia capite minui. T. 1. c. 1081. B. & c. 1239. C.
 Deportati qua ratione testamentum facere non possunt. T. 3. c. 399. D.
 Deportati negotia juris gentium. T. 2. c. 650. A.

- contrahere possunt. T. 3. c. 163. B.
- Deportati cum oneribus. T. 4. c. 126. C.
- Deportati a relegatis multum distant. T. 5. c. 1161. B.
- Deportati an recte heredes instituantur. T. 8. c. 16. E. an capere possint hereditatem, legatum, fideicommissum. Ibid. c. 17. A.
- Deportati quomodo restituuntur indulgentia Principis. T. 9. c. 1483. D. & seq.
- Deportatorum, ac relegatorum discrimen. T. 1. c. 878. C. D.
- Deportatos civitatem amittere, non libertatem. T. 1. c. 1238. E.
- Deportatos nec hereditates, nec legata capere. T. 1. c. 1839. A.
- Deportatis comparantur, qui in opus publicum perpetuum destinantur. T. 10. c. 123. E.
- In depositi pecunia apud argentarios que ratio habetur eorum, possit privilegia, & que ante privilegia. T. 4. c. 209. E. & c. 210. A. & seq.
- Depositum ex re locum ut quis faciat, non equum est. T. 4. c. 451. D.
- In depositi actione compensatio, deducio, aut retentio, doli exceptio locum non habet. T. 9. c. 333. C.
- Depositum pecunie usura etiam ex pacto nudo debetur. T. 4. c. 966. C.
- Depositum pecunie usus non est, sed custodia tantum. T. 4. c. 211. E.
- Depositum pecunie non debetur usura, non depositum debetur. T. 4. c. 902. A.
- Depositum rei fortum fieri, si loco moveatur. T. 7. c. 1401. B.
- De positum pecunie an competat conditio. T. 7. c. 639. E.
- Depositum rei periculum ad quem pertinere debeat. T. 8. c. 320. E. & c. 321. A.
- Depositarius ob dolum tenetur, non ob culpam. T. 1. c. 1392. E.
- Depositarius esse in possessione dicitur, non autem possidere. T. 3. c. 243. A. B.
- Depositarius an, & quando actione furti conveniri possit. T. 5. c. 384. C.
- Depositarius, licet penitentem accus, si rem depositam venditam redeemerit, & restituerit, furti reus esse non desinit. T. 5. c. 725. A. B.
- Depositarius an de deposito tenetur. T. 5. c. 237. A. B.
- Depositarius de dolo tantum tenetur. T. 6. c. 1022. C. D.
- Depositarius si pecuniam depositam sœnore occupet, vel eam in suos usus convertat, usuras eas an debeat. T. 6. c. 707. D.
- Depositarius, qui rem depositam, contrafecit, & semovet lucri faciendo gratia, quamvis eo nomine depositori tenetur, tamen ab alio eidem depositario eadem furto subtrahit, non habet in posterioriorem furem furti actionem. T. 6. c. 146. C.
- Depositarius an dolum, vel latam culpam præstat. T. 8. c. 760. D.
- Depositarius de restituendo an caveat. T. 7. c. 154. C.
- Depositarius quid præstat. T. 8. c. 1048. A. B. C. quibus casibus culpe nomine teneatur. Ibid. C. D.
- Depositarius in servando deposito quam diligentiam præstare debeat. T. 8. c. 321. B.
- Depositarius, qui re deposita utitur, furti tenetur. T. 8. c. 320. A.
- Depositarius, qui rem depositam furandi animo contraecat, an sibi causam possessionis mutet, & domino jus possessionis convellat. T. 8. c. 264. A. B.
- Depositarius si rem alienaverit, an dominus desinat possidere. T. 8. c. 295. C. D.
- Depositarius si rem apud alium deposuerit, an dominum rei intervertat possessionem. Ibid. D.
- Depositarius an rei depositæ furtum facere videatur, si repositenti domino eam reddere noluerit. T. 8. c. 284. D. an furti tenetur, si depositum abnegaverit. Ibid. D.
- Depositarius præstat dolum, & culpam latam. T. 8. c. 1048. C.
- Depositarius qua ratione rem possidet. T. 9. c. 1008. D.
- Depositarius quando tenetur de condictione furtiva. T. 9. c. 330. B.
- Depositarius pecunie periculum non agnoscit. T. 9. c. 212. D.
- Depositarii nulla est utilitas, qui accipit, ut alii custodiat. T. 1. c. 1350. C.
- Depositarii heredes an conveniri possint, siquid in servanda re dolo nullo fecerit depositarius. T. 8. c. 383. D. E.
- In depositario levis culpa que sit. T. 8. c. 672. C.
- Que in depositario est lata culpa, in socio est levis; que est in illo levis, in socio est levissima. T. 10. c. 437. D.
- Depositarium, male inquit Accursius, precario possidere. T. 3. c. 91. E. quia depositarius nullas adhibet preces. Ibid. E.
- Depositarii quando habent privilegium exactionis, & quando non. T. 4. c. 211. D.
- Depositarii, qui usuras accipiunt, quid differunt ab his, qui non accipiunt. T. 4. c. 213. A.
- Depositarii sunt, qui pecuniam depositam accipiunt; depositores vero, qui dederunt. T. 4. c. 211. B. Ulpianus interpretatur esse depositarios esse depositores. Ibid. B.
- Depositio solennis ut fieri debet. T. 1. c. 1504. B.
- Depositio pecunie significat sistere usum. T. 4. c. 902. A.
- Depositio pro solutione est. T. 4. c. 901. E.
- Depositio, & commodati actio auctiam prædoni datur. Tom. 7. c. 164. A.
- Depositio sola an liberet ab usuris. T. 7. c. 776. A.
- Depositio, & consignatio solutio est, que omnem obligationem perimit. T. 9. c. 1198. B.
- Depositio sola non sufficit. Ibid. B.
- Depositio debiti, & ejus effectus qui. T. 9. c. 301. D.
- Depositio fit sine scripto. T. 9. c. 427. C.
- Depositio debiti in pignore solutio est. T. 9. c. 302. D.
- In depositione quinque testes exiguntur ad rei gestæ fidem laciendam. T. 9. c. 278. D.
- Depositum per depositarium possidet. T. 1. c. 1154. B.
- Depositum si juret, se pro certo pondus usui depositi, aut alterius rei, que in pondere consistunt, necesse, remittitur iudicio ponderis specificationis. T. 5. c. 100. C.
- Depositum compensationem non admittit. T. 5. c. 209. A.
- Depositum, qui in quo domino contraecat, furti, & depositi tenetur. T. 1. c. 389. A.
- Depositum quid est. T. 4. c. 213. D.
- Depositum est gratuitum, & deponere pecuniam sub usuris est crederere, & non deponere. T. 4. c. 210. A.
- Depositum sacrum appellatur a Iove venale poeta. T. 4. c. 213. C.
- Depositum consistit ex custodia, non ex usu. T. 4. c. 215. D. E.
- Depositum custodire causam contrahitur. T. 4. c. 216. B.
- Depositum, & commodatum in quo differant. T. 5. c. 1161. D. & seq.
- Depositum, commodatum, ceterique contractus in quo differant. T. 5. c. 1162. A.
- Depositum eo magis vindicandum est, quod verè secretum sit, citra probationem. T. 5. c. 1165. A.
- Depositum non est iusta causa adquirendi domini. T. 5. c. 454. B.
- Depositum in nummis consistere potest. T. 5. c. 391. B.
- Depositum, quod dominum habet, an de quo acquiratur depositarium, aut inventori. T. 4. c. 454. C.
- Depositum cum pupillo sine tutoris auctoritate non consistit. T. 5. c. 455. D.
- Depositum quid distat a credito. T. 6. c. 527. D.
- Depositum rei suæ an esse possit. T. 6. c. 77. B.
- Depositum, & mutuum differant. T. 7. c. 636. B. & c. 637. A. & T. 8. c. 519. C. & c. 616. A. B.
- Depositum aliquando est quasi pro mutuum. T. 7. c. 626. E.
- Depositum in pecunia consistere potest. Ibid. D.

An depositum periculo depositarii sit. T. 7. c. 637. B.

Depositum purum. Ibid. B.

Depositum est periculo domini. Ibid. B.

Depositum an habeat mutui legem. T. 7. c. 447. C.

Depositum an mutet domini tem. T. 8. c. 330. B.

Depositum in quibus rebus constituit. T. 8. c. 339. C.

Depositum si quis inficiatus fuerit, an furtum faciat. Tom. 8. c. 263. E.

Depositum, & mutuum quid differant. T. 8. c. 616. A. B.

Depositum non esse, quod ad breve tempus datur custodiendum, sed servandum datum. T. 9. c. 1139. D.

Depositum non reddere turpe est. T. 9. c. 291. C.

Depositum aliquando revocatur, etiam si convenit, ne revocetur ante certum tempus. T. 9. c. 1344. A.

Depositum quid. Tom. 9. c. 349. A. B.

Depositum & commodatum in quo differunt. T. 9. c. 291. C. & c. 412. D.

Depositum debet reddi quam celerissime. T. 9. c. 333. B.

Depositum quid sit. T. 10. c. 649. E. & c. 985. C.

Depositum rei alienae an contrahatur. Ibid. D.

Depositum est beneficium, quod datur deponenti. Ibid. E.

Depositum quot inter contractus annumeretur. Ibid. E.

Depositum, quasi valde commendatum, vel valde positum. T. 10. c. 986. C. & c. 987. C.

Depositum quasi diu positum. T. 10. c. 987. C.

Depositum inficiando nemo facit furtum. T. 10. c. 988. B.

Depositum quomodo contrahatur. Ibid. C. D.

Depositum dicitur, quod in se mutui legem habet. T. 10. c. 1044. B.

Depositum definitio. T. 1. c. 388. E. & c. 759. E.

Depositum actioni opponi compensationem non potest. T. 1. c. 389. D.

Depositum qui agit, de dolo agit. T. 1. c. 977. E.

Depositum causa a constitutione Caroli IX. excipi debet. T. 1. c. 218. E.

In iudicio depositum quid veniat. T. 1. c. 389. B.

Si depositum privilegium cessat, an cesset etiam adus depositi. T. 4. c. 212. A.

Depositum inficiator proximus est furti. T. 4. c. 295. B.

Depositum damnum non repellitur a testimonio. T. 4. c. 848. A.

Depositum substantia sine aimatione constituit. T. 4. c. 257. A.

Depositum contractus est facit contractus. T. 4. c. 213. C.

Qui depositum fidem fallit, sit infamis,

qui commodati, non sit infamis :

illa est privilegialis, hae non.

Ibid. C.

Depositum inficiatio non est furtum, sed contractatio. Tom. 4. c. 649. C. D.

Depositum actio compensationem non admittit. T. 4. c. 213. C. omnes aliae actiones tam patiuntur hodie ipso iure. Ibid. C.

Depositum contractus vocatur sacer contractus. Ibid. C.

Depositum quatuor genera sunt. T. 5. c. 25. A.

Depositum actio infamiam irrogat, & cur. T. 6. c. 1022. C.

Depositum actione an agere statim possit, si rem deposuit. T. 6. c. 77. C.

Depositum actionem an dolus solus parere possit. Ibid. E.

Depositum actio ampliorem fidem exigit, quam ceterae actiones bonae fidei. T. 7. c. 1213. E.

Depositum actio est famosa, si bona fides non agnoscatur. Ibid. E.

Depositum, & custodia non eadem ratio. T. 8. c. 798. C.

Depositum duplicem esse actionem, directam scilicet, & contrariam. T. 9. c. 339. A.

In depositum actione iurjurandum deferri inopia probationum. T. 6. c. 198. E.

Depositum actio directa, non contraria est famosa. T. 9. c. 352. D.

Depositum natura quae. T. 9. c. 423. E.

Depositum actio datur heredibus, non tantum si delundus deposuerit, sed & si servus hereditarius. T. 9. c. 352. A. B.

Depositum causa compensationem non admittit. T. 10. c. 585. E.

Depositum damnati an prohibeantur testimonium ferre. Tom. 10. c. 605. C.

Depositum actio directa est famosa. T. 10. c. 650. C.

Depositum inter, & commodati actionem an sit differentia respectu compensationis. T. 10. c. 971. C.

Depositum actio quamvis sit. T. 10. c. 986. E. an sit in duplum. Ibid. D.

In actione depositi non est retentionis, neque compensationis locus. T. 10. c. 987. B. nec etiam exceptioni non numerate pecuniae, vel non data rei, & quo casu. Ibid. B.

Depositum restitutionem an possit morari denunciatio alterius, qui sua interesse dicat, depositum domino. confestim non reddi. Ibid. B.

Actio depositi duplex. T. 10. c. 986. D. E.

De depositum, & commodato. T. 1. c. 383. D.

De depositum, & depositi actione. T. 6. c. 450. C. D.

Depositum, vel pignoris contractus, res neque datur ad usum, neque ad abutum. T. 8. c. 320. A.

De depositum cognoscens an merum imperium habeat. T. 8. c. 793. B.

In depositum cretici perfidia. T. 9. c. 352. E.

In depositum non est compensational locus. T. 9. c. 293. B.

In depositum an veniat culpa. T. 10. c. 437. C. D.

In depositum solus dolus venit. T. 10. c. 454. D.

In depositum nulla versatur utilitas depositarii. T. 10. c. 600. A.

Depositum in alterius manum per depositarium transmissio, quamvis in hunc, & in illum competant actiones. T. 10. c. 985. D.

In depositum nunquam venit pretium opera. T. 10. c. 986. A.

In depositum quid praestare debeat depositarius. Ibid. A.

Depositum plerumque sunt remotis arbitrii. T. 2. c. 158. D.

Depositum prius solvi oportet, quam veniat ad creditores privilegiorum. T. 9. c. 293. C.

Depositorum ratio anteponitur privilegii. Ibid. C.

Causa ejus, qui depositum, vel commoda- vit, vel ejus, ad quem tutela, neque gottiva gella pertinent, vel ejus, qui rem pignora- vit, potior est, quam sit vel tutoria, vel gestoria, vel mandatarii, vel depositarii, vel commodatarii, vel creditorum. T. 5. c. 418. D. E.

Qui depositum pecuniam, decessit multis heredibus relicta. Certum est, unum posse agere pro parte depositi, & ei pro parte posside- reddi depositum. Tom. 9. c. 354. A. B.

Depressor est fideicommissi verbum. T. 4. c. 536. C.

Depredationis conscientia pro depredatione est. T. 6. c. 828. A.

Deprehensio sola domini rem furti- vam suae praeiudicium conditioni relinquit, ejusque vitium purgat. T. 5. c. 723. D.

Derectarii. T. 1. c. 473. A. & T. 3. c. 282. C.

Derectarii extra ordinem puniuntur. T. 1. c. 473. B.

Derectarii, non derectarii. T. 3. c. 289. C.

Derelicta, & missilia quid differant. T. 1. c. 1145. D.

Derelicta non recuperamus, si ab alio deprehensa sunt. T. 5. c. 539. C.

Qui pro derelicto habitus est, liber non fit. T. 1. c. 1146. C.

Pro derelicto usufructus. Ibid. B.

Pro derelicto habita statim nostra esse desinunt. T. 1. c. 1145. D.

Pro derelicto res habita occupanti statim acquiritur. Ibid. B.

Derelictum, ac desertum differunt. T. 2. c. 856. B.

Derelictum quid dicatur, & quid pro derelicto habeatur. T. 8. c. 934. A.

Derelinquere, & rem pro derelicto habere quid sit. T. 1. c. 748. E.

Derigere. T. 1. c. 473. B.

Derogare quid. T. 1. c. 307. A.

D.

- De derogatoria clausula. T. 3. c. 193. D. B. & seq.
- Derogatoria clausula quæ sit. T. 10. c. 1075. A.
- Desabulare quoddam vocabulum, & quid proprie significat. T. 5. c. 678. E.
- Descriptio quomodo sit. Tom. 2. c. 685. D.
- Descriptio curialium. Ibid. D.
- Descriptum quid. T. 9. c. 1. A. sine subscriptione. Ibid. B.
- Deserens licet de inofficioso testamento, an etiam regulariter possit eon ad mutatur ad movendam eandem litem, admittatur tamen ex injusta causa. T. 6. c. 519. B.
- Deserere, & deserta promissio in iure quæ sit, & dicatur. T. 5. c. 94. B.
- Deseri his quando videtur. T. 9. c. 47. A. B.
- Deserta prædia curialibus addicuntur sub immunitate trienni. T. 2. c. 856. C.
- Deserta prædia quomodo a domino fiscoptoribus addicuntur. T. 2. c. 859. D.
- Deserta appellationis pena. T. 6. c. 946. B.
- Desertio litis. T. 4. c. 875. C.
- Desertio litis quid. T. 6. c. 800. B. damno litis placitur. Ibid. E.
- Desertio vadimonii, & desertio litis contestata in quo differunt. T. 9. c. 135. A. B.
- Desertio vadimonii a desertione litis contestata differt. Ibid. A. B.
- Desertionis poena. T. 3. c. 161. C.
- De desertione appellationis. T. 6. c. 934. B.
- Desertor, emanfor, & transfuga, quid differant. T. 3. c. 157. A.
- Desertores milites, & eorum occulatores ut puniendi. T. 2. c. 980. A.
- Desertoribus crura incisa, & poplitea. T. 3. c. 174. B.
- Desertorum agrorum jus. T. 2. c. 856. B.
- Desiderata sunt preces, quæ libello continentur. T. 2. c. 651. B.
- Desiderium pro precibus Principi oblati acceptum. T. 1. c. 948. B.
- Desidero est fideicommissi verbum. T. 4. c. 536. C.
- Designanda est res, cum petitur. T. 7. c. 244. C.
- Definit deberi, quod ex stipulatione debetur. T. 4. c. 1139. A.
- Desinoculus. T. 5. c. 1198. D.
- Desistere a negotio calumnie causâ instituto quid significet. T. 5. c. 141. A. B.
- Desistere a lite qui dicatur. T. 7. c. 138. C.
- Desperati hominis salutem expedire honestum est. T. 4. c. 139. A. C.
- Despondere, destinare sibi, vel alii uxorem. T. 3. c. 479. D.
- Desponsare quid. T. 3. c. 480. A.
- Desponsatio per verba presentis temporis pro matrimonio est. T. 6. c. 1090. E.
- Desponsatio per verba de presenti non recipit conditionem. T. 6. c. 1093. E. & c. 1094. A.
- Desponsationes fieri debent a parentibus. T. 7. c. 897. A.
- Deserere in Consuetudinibus Neulitiae. T. 2. c. 1222. A.
- Destitio quid proprie. T. 3. c. 480. A.
- Destinata filia inter vivos, aut testamento. T. 9. c. 449. C.
- Destinatio animi matrimonium facit, siue consensus audiet. T. 4. c. 1335. E.
- An destinatio sola constituit pignus, aut sola conventio. Tom. 6. c. 537. D.
- Destinatio animi domicilium facit. T. 10. c. 1128. E.
- Delictum testamentum pro non facto habetur, & delituitur, si heres non adeat. T. 4. c. 306. E.
- Destitutum non videtur, quod est destructum ex parte. T. 10. c. 1199. A.
- Detestudo, & consuetudo contraria. T. 6. c. 454. C. Vide, Consuetudo.
- Detestudo quid sit. T. 9. c. 1328. A.
- De detegenda collusione. Vide, Collusio.
- Detentio ab usu dilatat. T. 8. c. 573. A.
- Detentione hypothecariâ an præscriptionem creditor adversus actionem hypothecariam interrumpat. T. 5. c. 719. E.
- Deterior est conditio foeminarum, quam masculorum. T. 4. c. 792. B. D.
- Determinatio quid apud Ulpianum. T. 1. c. 521. B.
- Detestari quale verbum. T. 8. c. 520. E.
- Detestatio quid. T. 8. c. 520. E. & c. 521. E.
- Detestatio vice possessionis est, absente publicano. T. 10. c. 1037. B.
- Detrahere emptioni est ab ea recedere, adicere contractui emptiois est intasit substantia emptiois aliquid de accessionibus, depedisseque emptiois pacifici. T. 4. c. 251. B.
- Detrimenda fatalia minere quid sit. T. 4. c. 1181. A.
- Detrimenda fatalia utrum fideicommissio continentur. T. 6. c. 605. E.
- Cum detrimento alieno nemo debet suas commoditates augere. T. 4. c. 721. D.
- In detrimentum alterius nemo potest mutare consilium. T. 4. c. 931. A.
- Per Deum jurare. T. 9. c. 188. A.
- Deunx, dextans, & dodrans quæ, & cuiusnam rei partem. T. 2. c. 972. D.
- Devote virginis quæ. T. 2. c. 1099. C.
- Devoti quales olim apud Gallos homines. T. 2. c. 1179. E.
- Devotionem vocat Iustinianus, cum quis debitum agnoscat; si non agnoscat, contra vocat indevotionem. T. 10. c. 713. C.
- Devotum esse minus est, quam esse tributarium. T. 10. c. 1040. A.
- Deus Statuam pueritiae præstat. T. 3. c. 519. E.
- Deuteronomii liber vocatur ab Hebraeis *Perbe*. T. 10. c. 164. C. D.
- Dii heredes an institui possint. T. 1. c. 332. E.
- Diaconi utriusque sexus. Tom. 2. c. 1033. C.
- Diaconi elegant de se, quomodo industrium noverint, & Archidiaconum vocent. T. 2. c. 1146. E.
- Diaconi inviti ouilium tutelam, vel curam suscipiunt. T. 1. c. 535. E.
- Diaconi iocino fuerunt septem. T. 2. c. 1146. E.
- Diaconi, & hypodiaconi. T. 10. c. 819. C.
- Diaconissa. T. 2. c. 1034. A.
- Diaconatus Sacramentum vocatur. T. 6. c. 1098. D.
- Diaconus qua in re differat a Subdiacono, Ibid. E.
- Diastarii, & Decarchæ. T. 3. c. 1289. B.
- Diastarii, & Zetarii. T. 1. c. 433. C.
- Dialectica *ῥητορικὴ*. T. 1. c. 56. A.
- Dialectica *ῥητορικὴ* vocatur, & cur. T. 6. c. 370. C. & c. 446. B.
- Dialectici, id est, Stoici. T. 2. c. 1355. B.
- Dialectici dicunt, fangi non solutione eisdem speciei in datione mutui, non individi. T. 5. c. 394. B.
- Dialecticorum exioma est, id; quod dicitur, aut est verum, aut falsum. T. 4. c. 62. E.
- Diaria quæ. T. 2. c. 1103. C.
- Diaria, & raiones. T. 9. c. 8. A.
- Diarrorum, vel cibarrorum nomine quæ continentur. T. 6. c. 702. C.
- Diathyrum, & prothyrum. T. 5. c. 390. C.
- Diastetarii. T. 2. c. 768. B. C.
- Dicat idem, quod interdicas. T. 8. c. 550. E.
- Dicere pro condicere, id est, denuntiare. T. 2. c. 545. E.
- Dicere dotem, & disio dotis quos obliget. T. 5. c. 550. D.
- Dicere est loqui nuncupare. T. 8. c. 515. E.
- Dicere verbum pratorium est. T. 9. c. 1139. B. modo generaliter accipitur pro jure dicere, modo speculiter pro edicere, modo pro iudicere. Ibid. B.
- Dicis causâ quid. T. 1. c. 1036. A. & T. 3. c. 134. B.
- Dica, aut quæ pro dictis habentur; so contractibus præstanda sunt. T. 10. c. 755. C.
- Dilatator consule major fuit. T. 7. c. 95. A.

- Dictio utrumque** quomodo intelligenda, et quae explicatio. T. 4. c. 498. A.
- Dictio plus minus**, quoniam frequens est in iure, est ambigua, & obscura. T. 6. c. 528. A.
- Dictio sine mora** fraudem potius distringit, quam dissolvit. T. 6. c. 516. B.
- Dictio per modum** significat, dictio si conditionem. T. 7. c. 711. B.
- Dictio Et nunquam** significat accessionem. T. 7. c. 1386. B.
- Dictio dicitur** quasi oraculum. T. 7. c. 73. B.
- Dictiois dotis formulae**. Vide, Dos.
- Dictioem cum conjunctione** significare, non tantum in hereditibus, vel legatariis, sed etiam in rebus legatis. T. 7. c. 1385. D. E.
- Dictioem quaedam compendia** pro literis. T. 3. c. 58. D.
- Dictio scriptum congruit**. T. 7. c. 1134. A.
- Dictum, idem, responsum**. T. 1. c. 951. B.
- Minus dictum, plus actum** intelligitur. T. 4. c. 990. E.
- Dictum, & interdictum idem est**. T. 9. c. 1139. B.
- Dies naturalis** quid. T. 1. c. 524. A.
- Dies civilis** quid. T. 1. c. 524. A.
- Dies incertus facit conditionem**. T. 3. c. 511. B.
- Dies incertus pro conditione** habetur. T. 4. c. 1445. E.
- Dies naturalis ac dies civilis**. T. 3. c. 450. B. & c. 451. A.
- Dies naturalis duodecim** constat horis. T. 1. c. 524. A.
- Dies annua, bima, ac trima**. T. 3. c. 179. A.
- Dies extremus pro momento** sumptus. T. 1. c. 1120. C.
- Dies incerta est conditio, sub conditione instat**. T. 4. c. 710. B.
- Dies compromissi praeferri potest, non cum ex conventionem**. T. 4. c. 98. D. E.
- Dies libertatis cedit ab adita hereditate**. T. 4. c. 387. C.
- Dies legatorum quando cedit**. T. 4. c. 1445. A. B.
- Dies incertus est conditio**. T. 4. c. 672. B.
- Si dies expressus non est, omissus intelligitur**. T. 4. c. 55. C.
- Dies nonus in funere solennis est**. T. 4. c. 29. E.
- Dies additionis, & dies petitionis hereditatis idem est quoad initium, non quoad finem arinet**. T. 4. c. 112. B.
- Dies additionis finitur 303 diebus, petitionis dies est perpetuus, hoc est, finitur 30. annis**. Ibid. B.
- Dies incertus conditionem in testamento facit**. T. 4. c. 804. D.
- Dies incertus dicitur conditio**. T. 4. c. 805. B.
- Dies legati cedit a morte testatoris, usufructus vero ab additione hereditatis**. T. 4. c. 497. A.
- Dies incertus est conditio**. T. 4. c. 805. B.
- Dies incertus quando facit conditionem, vel non**. Ibid. C. D.
- Dies libertatum testamento relictarum quando cedit**. T. 4. c. 1107. B.
- Dies legati quando cedere dicatur**. T. 5. c. 1045. C.
- Dies compromissi an possit proferri**. T. 4. c. 177. B. & c. 178. C.
- Dies petenda bonorum possessionis scientibus tantum currit**. T. 3. c. 428. B.
- Dies libertatis quando cedit**. T. 5. c. 1093. D.
- Dies auget delictum**. T. 6. c. 1098. A.
- Dies interpellat pro domino**. T. 6. c. 1018. A.
- Dies non solvit fidem**. T. 6. c. 1071. C.
- Dies nata obligationem non tollit**. Ibid. C.
- Dies relaxus, vel praelatus quis dicatur**. T. 6. c. 522. A.
- Dies locationibus faciendis, & pensionibus exolvendis** solennis est Calendii Martii. Tom. 6. c. 732. D.
- Dies legati quandonam cedit**. Vide, Legatum.
- Dies ceptus an habeatur pro completo in finienda, & constitutenda obligatione**. T. 8. c. 334. A. B.
- Dies cretionis**. T. 8. c. 233. A.
- Dies ceptus an habeatur pro completo in omnibus causis**. T. 8. c. 334. C.
- Dies in stipulatione adiectus videtur pro promissore**. T. 8. c. 752. B.
- Dies civilis quando incipiat**. T. 8. c. 480. B.
- Dies extremus ceptus pro confecto**. T. 8. c. 388. B.
- Dies intercalaris quando interferitur**. T. 8. c. 558. D.
- Dies naturalis quot horarum**. T. 8. c. 480. B.
- Dies certus, & conditio in quo differant**. T. 9. c. 894. B.
- Dies legati, vel fideicommissi quando cedit**. Tom. 9. c. 927. D. & seq.
- Dies incertus an sit conditio**. T. 9. c. 894. A.
- Dies annua, bima, trima quid**. T. 9. c. 507. E.
- Dies legatorum non cedebat ante apertas tabulas**. T. 9. c. 788. E.
- Dies iulianus quid**. T. 9. c. 1360. D.
- Dies summus in appellationibus quis**. T. 9. c. 1115. A.
- Dies temporalis quis**. T. 9. c. 1113. C.
- Dies fatalis quis**. Ibid. C. & seq.
- Dies conditus fatalis dicitur**. T. 9. c. 1117. A.
- Dies, & consul cum in testamento adiecti non sunt, nihil nocet, quominus valeat testamentum**. T. 9. c. 790. E. & c. 791. A.
- Dies non interpellat pro homine**
- extra causas penales**. T. 9. c. 952. C.
- Dies legatorum a testatore prorogatus quomodo debet intelligi**. T. 10. c. 90. B.
- Dies civilis, seu Romanus, & naturalis**. T. 10. c. 388. E.
- Dies initio obligationis infertur inutiliter, fini utiliter**. T. 10. c. 538. A.
- Dies naturalis quot horis semper constat**. T. 10. c. 587. C.
- Dies totius nomine cur teneatur, qui operas diurnas promittit, eas a mane non praestitit**. T. 5. c. 164. D.
- Dies conditio duo continet**. T. 6. c. 832. C.
- Dies hora sexta quae olim erat**. T. 6. c. 567. B.
- Dies dimensio quoad itinera**. T. 8. c. 422. B. & seq.
- Dies quota pars melior sit**. T. 7. c. 1498. D.
- Dies maior pars quae**. T. 7. c. 1498. D. & T. 3. c. 481. E. & c. 482. A.
- Diem praeferre, & referre quid**. T. 3. c. 62. C.
- Diem diffundere**. T. 3. c. 322. C.
- Diem iudicii interrompere**. Ibid. D.
- Diem legatari cedere**. T. 1. c. 740. A.
- Diem proprium non habet legatarum parum, & continetur vulgari clausula**. T. 4. c. 672. C.
- Diem referre est anteferre, antequam vertere diem iubendo, ut partes in illum diem adfint**. T. 4. c. 18. B.
- In diem certam ubi quis stipulatus est, statim dies cedit, sed nondum venit**. T. 4. c. 1461. B.
- Diem cedere quid est**. T. 4. c. 385. D.
- Ad diem, & in diem obligationem contrahi idem esse**. T. 5. c. 848. A.
- In diem additio quidnam praecisat**. T. 6. c. 91. D.
- Diem cedere quid sit**. T. 7. c. 945. E.
- Diem praeferre quid sit**. T. 7. c. 883. A.
- In diem additio quomodo sit**. T. 7. c. 318. A.
- Diem cedere, & diem venire in quo differant**. T. 7. c. 652. A.
- Diem certam, & conditam interpellare pro creditore**. T. 9. c. 1265. C.
- Diem cedere quid sit**. T. 9. c. 891. D.
- De in diem debitis**. Vide, De debitis in diem.
- Diem omnem praeteriisse oportet, antequam debeatur quod ad diem promissum est**. T. 9. c. 1265. D.
- Diem adiectum efficere, ne praesenti diem pecunia debeatur, quo sensu intelligendum**. T. 10. c. 78. A.
- Quid ad diem debet, se interpellare debet**. T. 10. c. 541. D.
- Ex die an hereditas dari possit**. T. 1. c. 1265. A.
- Ex die quidquid sit, sit in diem**. T. 4. c. 140. B.

De diebus tempore, quod inferior obligationi. T. 5. c. 847. D.

Ex die, vel ad diem quid sit. T. 7. c. 385. C.

An, & quomodo ex die interposita stipulationis opera certe in stipulationem deducta cedant. T. 10. c. 77. D. E.

Die per errorem omisso, an valeat stipulatio. T. 10. c. 503. E.

Ex die solo pona committitur. T. 10. c. 542. D.

Ex die solo an mora fiat. Ibid. D.

D. E. & T. 3. c. 337. E. & c. 338. A.

Dier sessionum. T. 1. c. 534. E. & T. 3. c. 38. A.

Dies temporales. T. 1. c. 535. D. E.

Dier fatalis. T. 3. c. 338. D. E.

Dies nefasti. T. 1. c. 404. D.

Dies quieti a iudiciis civilibus. T. 1. c. 737. A.

Dies iusti. T. 3. c. 86. A.

Dier, quibus tutor scriverit, pupillo cedere constat. T. 3. c. 395. C.

Dier cedere quid est. T. 4. c. 397. D. E.

Dier utiles, & continui quando cedunt. T. 4. c. 1041. E. & c. 1043. A.

Dies annuorum legatorum quando nam cedant. T. 6. c. 456. A.

Dier cretionis quinam proprie appellentur. T. 6. c. 189. B.

Dies petende bonorum possessionis distant a diebus cretionis, & ideo quod differunt. T. 8. c. 233. A.

Dies utiles, & dies continui qui dicuntur. T. 8. c. 232. E. & c. 233. A.

Dies cretionis, siue additionis, modò sunt utiles, modò continui. Ibid.

Dier petende bonorum possessionis nunquam sunt continui. Ibid. B.

sed sunt semper utiles. Ibid. B.

Dies continui qui dicuntur in bonorum possessione. T. 9. c. 650. E.

Iusti dies qui dicuntur. T. 9. c. 1091. E. & c. 1092. A.

Dies ad deliberandum quot dantur. T. 9. c. 768. C.

Dier cretionis definiti qui. Ibid. C. D.

Dies fatalis quomodo a Græcis appellentur. T. 3. c. 1113. E.

Dies ad appellationem interponendam, & persequendam introducti qui. T. 9. c. 1112. B. C. & seq.

Dies utiles, qui cernuntur in bonorum possessione, qui sunt. T. 9. c. 650. D. E.

Dies utiles quinam sint. T. 10. c. 468. A.

Dies ducenti septuaginta pro novem mensibus. T. 10. c. 503. A.

Dies, & consul in testamento adscribi solebant. T. 10. c. 682. C.

Dierum in iure computatio. T. 1. c. 1140. C.

Dierum initium, & finis variè apud varias accipiunt gentes. T. 3. c. 450. E. & 451. A. B.

Novem dierum spatium luctus cele-

bratur. T. 4. c. 29. E.

Difflama. T. 2. c. 104. A.

Differre, & proferre quo differunt. T. 3. c. 177. A.

Differentes sententias exprimunt hæc verba, *verve constans matrimonio*. T. 5. c. 1027. D.

Differentia, quæ est inter eum, qui quasi curator ex necessitate officii ad aliena negotia accedit, & amicum voluntarium, qui ultro suscipit aliena negotia gerenda. T. 4. c. 1009. D.

Differentia Papiniani inter expromissionem, quæ fit novandi animo, vel per intercessionem, & inter eam, quæ fit per delegationem. T. 4. c. 934. E. & c. 935. A.

Differentia opinionum Pegasus & Sabini, magna est, a Papiniano composita. T. 4. c. 61. B.

Differentia, quam auctor facit inter divisionem, & partitionem, quam diversa sit a differentia Rhetorum, & Dialecticorum. T. 5. c. 492. B.

Differentia est inter lucrum, quod amittitur cum damno, & inter illud, quod obvenit alicui cum detrimento alieno. T. 5. c. 167. C.

D.

Differentia inter questionem juris, & questionem facti. T. 6. c. 947. A.

Differentis inter heredis institutionem, & legatum. T. 6. c. 562. A.

Differentis inter testamentum militis, & factum a milite. T. 6. c. 615. B.

Differentia magna inter filium, & ceteros liberos. T. 7. c. 903. D. E.

Differentia inter actiones mutuas, & duplices notanda. T. 7. c. 67. E.

Differentia quæ fit inter modum, & conditionem. T. 7. c. 711. B. & c. 1330. A. B.

Differentia inter multam, & poenam quæ sit. T. 7. c. 54. A.

Differentia quæ est inter questionem, & nudam interrogationem. T. 7. c. 868. E.

Differentia inter suum, & extraneum heredem quæ sit. T. 7. c. 951. A. B.

Differentis quæ sit inter vinum legatum, & vinum venditum. T. 7. 1448. C.

Differentia inter voluntarios, & necessarios heredes quæ sit. T. 7. c. 1440. A.

Differentia inter legatam, & fideicommissam quæ sit. T. 7. c. 917. D. E.

Differentia, quæ fit inter bonorum possessionem decretalem, & edictalem. T. 7. c. 973. A. B.

Differentia inter conditionem, & demonstrationem legati quæ sit. T. 7. c. 970. A. B.

Differentia magna est inter datum ob causam, & datum ob rem. T. 7. c. 835. B.

Differentia an sit inter iudicare, & jus dicere. T. 7. c. 951. C.

Differentia inter emptorem, & ven-

ditorem quæ sit. T. 7. c. 828. B. C.

Differentia inter gradum, & locum magna est. T. 7. c. 858. C.

Differentia quæ sit inter hereditatem, & bona. T. 7. c. 994. A.

Differentia inter iurisdictionem contentiosam, & voluntariam, quæ sit. T. 7. c. 69. C.

Differentia quæ sit inter legatam optionis, & legatam sub iunctio; ne. T. 7. c. 969. B.

Differentia quæ sit inter legatum fundi cum instrumento, & legatum fundi & instrumenti. T. 7. c. 1385. E.

Differentia an sit inter legatum adquisitionem, & delatum. T. 7. c. 972. D.

Differentia inter legatum optionis, & legatum hominis quæ sit. T. 7. c. 1442. E.

Differentia quæ sit inter legatum optionis, & legatum generaliter relictum. T. 7. c. 968. B.

Differentia quæ sit inter legatum in annos singulos, & usufructum. T. 7. c. 1507. D. E. & c. 1508. A. B.

Differentia inter legem, & iudicem quæ sit. T. 7. c. 147. D.

Differentia quæ sit inter locum, & fundum. T. 8. c. 291. C.

Differentia quæ sit inter mutuum, & alios contractus, qui re contraria huius. T. 8. c. 320. A.

Differentia quæ sit inter *volero*, & *volum* in obligatione. Tom. 8. c. 335. E. & c. 336. A.

Differentia quæ sit inter incaspes, & indignos heredes. T. 8. c. 432. A.

Differentia inter usufructum, & possessionem an sit. T. 8. c. 314. D.

Differentia quæ sit inter bonorum possessionem contra tabulas, & querelam inofficiosa. T. 8. c. 44. E.

Differentia quæ sit inter captivum, & deportatum. T. 8. c. 27. A. B.

Differentia inter ea, quæ iuris sunt, & ea, quæ iurisdictionis, quæ sit. T. 7. c. 72. C.

Differentia quæ sit inter dominium, & possessionem. T. 8. c. 287. A.

Differentia quæ sit inter legatum usufructu servi, & legatum operarum servi. T. 8. c. 94. D.

Differentia inter denunciationem, & accusationem. T. 8. c. 612. D. E.

Differentia innumeræ inter legata, & stipulationes. T. 8. c. 492. D. & c. 567. E. & c. 752. E.

Differentias inter emptorem, & permutationem tres esse, & quæ illæ sint. T. 7. c. 828. A.

Differentias inter pecuniam, & multam esse multas, & quæ illæ sint. T. 8. c. 585. A.

Difficile, & impossibile quid distant. T. 1. c. 1252. B.

Diffi-

Difficultas stipulationem non facit inutilem. Ibid. B.
 Diffundere, & infringere quid diffundant. T. 3. c. 342. D.
 Diffundere diem. Ibid. C.
 Diffusi diis iudicii morbo dicitur. T. 8. c. 569. E.
 Diffundere an idem sonet, quod replere. T. 6. c. 474. D.
 Digeta cur majores hoc signo ff. per notaverant. T. 3. c. 362. A.
 In Digetis generalis titulus est, nisi sit in aliquo fummo genere generalis. T. 2. c. 155. A.
 Digetorum appellatio. T. 1. c. tot. A.
 Digetorum jure quidam permittunt, quæ constitutionibus novissimis prohibentur. T. 4. c. 814. A. B.
 Digetorum partes septem, & quæ sint. T. 7. c. 127. E.
 Digetorum tertia pars vocatur de rebus a primo titulo, non tamen tota est de rebus. T. 9. c. 203. A.
 Digetorum tres priores partes cur habeant propriam appellationem, ceteræ vero partes non habeant propriam appellationem, sed singuli libri singulares dicuntur. T. 9. c. 204. C. D.
 Digetorum pars secunda appellatur a Justiniano de iudiciis, tertia de rebus. T. 10. c. 164. C.
 Digni Minerva consecrati. T. 1. c. 152. A.
 Digitorum amputatione qui castra fugiunt. T. 3. c. 456. C.
 Digitorum gestu quid solebat olim ostendi. T. 7. c. 647. B.
 Digitorum aliquot elatio quid sit. T. 9. c. 1262. E.
 Duorum digitorum erectione, qua utuntur Episcopi, quid significatur. T. 9. c. 1263. A.
 Digitus aquæ. T. 6. c. 519. B.
 Digitus aquæ. Vide, Aqua.
 Digitus minimus quid significabat in ostensione digitorum. T. 7. c. 647. C.
 Dignitas tantumdem præstat, quantum proprium nomen. Ibid. C.
 Dignitas non potest emi. T. 4. c. 352. B.
 Dignitas alia est ordinaria, alia honoraria. T. 4. c. 1001. B.
 Dignitas legitima ea est, quæ in actione consistit non rerum, quæ nihil agit. Ibid. B. C.
 Dignitas ejus, qui nihil admisit, qui innocens est, qui patris non suo vitio laborat, impedienda non est. T. 4. c. 860. A.
 Dignitas, & reverentia oris, vultus, indolis aliquem interdum promerent ad honores. Ibid. D. E.
 Dignitas in adolescente interdum facit, ut decurionatus ei honorem Princeps indulgeat, & cur. T. 4. c. 851. B.
 Dignitas natalium, semel liberis quaestis, non auferatur ad patris causam. T. 4. c. 977. E.
 Dignitas post dationem tutoris non

minem excusat. T. 4. c. 1029. D.
 Quinam hic excipiuntur. Ibid. D.
 Dignitas oris. T. 4. c. 860. E.
 Dignitas non emittit, ut militiam, hæc non est armata, sed civilis, adiutorium Quæstoris. T. 4. c. 362. B.
 Dignitas nulla est, cui, oris non cohercat. Ibid. A.
 Dignitas separanda est a conditione persone. T. 4. c. 811. B.
 Dignitas an mutet domicilium. T. 5. c. 618. E.
 Dignitas consularis pro satisfactione non accipitur. T. 5. c. 761. A.
 Dignitas familiaris, & facultates patris in funere filii familias consideranda sunt. T. 5. c. 384. E.
 Dignitas separatur a personatu. T. 6. c. 841. C.
 Dignitas per adoptionem augetur, & acquiritur. T. 6. c. 507. B.
 Dignitas nulla excusat a tormentis in crimine læsæ majestatis. T. 9. c. 1470. E.
 Dignitas spectatur ex natalibus. T. 10. c. 1120. B.
 Dignitatis, seu reverentie oris definitio quæ. T. 4. c. 860. E.
 Dignitatis status. Vide, Status.
 Ad dignitatem senatoriam quæ persone admitti prohibentur. T. 2. c. 388. C.
 Dignitatem non minuit adoptio, sed auget. T. 6. c. 507. B.
 Dignitates quæ sunt in officio iudicis civilis, aut militaris. T. 2. c. 983. C.
 Dignitates tres indifferetæ. T. 2. c. 1122. D.
 Dignitates ab extraordinariis muneribus exculantur, ab statutis non item. T. 2. c. 673. B.
 Dignitates Ecclesiasticæ permixti non possunt. T. 6. c. 997. D. nisi sint causæ cognitæ. Ibid. D.
 Dignitates in Ecclesiis quamquam sint. T. 6. c. 986. D.
 Dignitates quomodo a præbendis differant. T. 6. c. 986. C. & 2.
 Dignitates, id est, potestates juris dicendi, vendi non poterant. T. 7. c. 1123. B.
 Dignitates illustres quamquam sint. T. 10. c. 847. B.
 Dignitates plebejæ quamquam sint. T. 10. c. 857. B.
 Dignitatum gradus. T. 2. c. 904. A.
 Dignitatum ordo servandus. T. 2. c. 903. A. B. C.
 Dignitatum privilegia publicis commodis obfistere non possunt. T. 2. c. 673. A.
 Dignitatum tres tantum gradus in jure. T. 10. c. 994. B.
 Dignitatum gradus non confundere iudicibus præceptum est. T. 10. c. 853. D.
 Quibus dignitatibus quis sit sui juris sine capitis diminutione. T. 4. c. 434. A.
 Dignitatibus summis fungentes sunt aut illustres, aut ipse tribiles, aut clarissimi. T. 10. c. 849. B.

Dilatio quid. T. 2. c. 152. A.
 Dilatio frustratoria est mora solvendi, ut accipendi crediti. T. 1. c. 1179. A.
 Dilatio datur causa cognita pro tribunali, quod est legitimus scilicet iudicis. T. 4. c. 924. C.
 Dilatio exigit causæ cognitionem. T. 2. c. 793. E.
 Dilatio legitima non est frustratoria. T. 9. c. 1105. A.
 Dilationi nullum dandæ locum relinquunt, qui veniunt parati, & omni ex parte instructi causæ. T. 9. c. 1118. E.
 Dilationis iurjurandum. T. 9. c. 1289. E.
 Dilationes instrumentorum, aut personarum exhibendarum gratia petuntur. T. 2. c. 151. E.
 Dilationes non dantur in consistorio Principis. T. 2. c. 151. A.
 Dilationes quæ dantur accusatori, & reo. T. 9. c. 18. A.
 Dilationes in litibus quomodo dantur. T. 10. c. 925. D. E. & seq.
 Dilationes quo casu auctori non dantur, reo dantur. T. 10. c. 923. B.
 Dilatoria actio opponi debet ante litem contestatam. T. 4. c. 904. E. & c. 905. A.
 Dilatoria exceptio quid. Tom. 6. c. 831. D.
 Dilatoria exceptio initio litis opponi debet. T. 9. c. 472. A.
 Dilatoria exceptio an in ipso limine litis necessario sit opponenda. T. 10. c. 636. B.
 Dilatorie exceptiones quamquam dicuntur. T. 8. c. 1126. E.
 Dilatorie exceptiones. T. 9. c. 1243. E. Vide, Exceptiones dilatoriarum.
 Dilectum. Vide, Delectum.
 Dilectus militum. T. 3. c. 142. D. & T. 9. c. 133. C.
 Diligens custodia quid possit. T. 8. c. 489. A.
 Diligencia, & custodia idem est. T. 5. c. 420. D.
 Diligencia diligentes patrisfamilias responderi culpæ levissimæ. Ibid. D.
 Diligencia quanta requiratur in utroque procuratore, vel ex mandato, vel sine mandato. T. 6. c. 18. D. E.
 Diligencia exactissima scrupulosa inquisitio est. T. 8. c. 760. A.
 Diligencia vehemensissima, vel quasi diligenter redundancia, & delatoria curiositas. T. 9. c. 194. B. C.
 Diligentia gradus quot. Ibid. B.
 Diligentiam, vel custodiam qui quem dicit, hic dicit præstare omnem culpam, omnem negligentiam. T. 4. c. 438. C.
 Diligentiam exactissimam quodam contractibus exigere. T. 9. c. 294. C. qui sunt illi contractus. Ibid. C.
 Diligentior, id est, curiosior. T. 1. c. 1330. A.
 Dilecti, paragonde. T. 2. c. 798. A.
 Dimidia pœni pœni quomodo intelligenda. T. 1. c. 998. C. D.

Dimidium quod superat; pars esse negatur. I. 4. c. 1032. C.

Dimidium quid sit. T. 10. c. 192. C.

Diminutio capitis. T. 8. c. 165. C.

Vide, Capitis diminutio.

Diminutio capitis, quae astatem solvit. T. 8. c. 212. B.

Diminutio, vel diminutio capitis maxima, vel media, liberat omni iure naturali, & civili. T. 9. c. 1247. D.

Diminutionem capitis minimam, qui patitur, liberatur iure civili, non iure naturali. Ibid. E.

Diminutionem, & augmentum accipit hereditas. T. 9. c. 174. E.

Diminutione capitis rem principali liberato, fideiussor, aut mandator non liberatur. T. 9. c. 1278. B.

Dimidua litterae. T. 8. c. 566. C.

Domitorii libelli, qui apolloli dicuntur. T. 1. c. 881. C.

Dimidui libelli. T. 5. c. 1105. C. dicuntur apolloli. Ibid. c. 1108. D.

Diminutionem quid, & unde sic dictum. T. 2. c. 816. B.

Directus in provincias, provinciae in civitates dividuntur. T. 10. c. 842. E.

Directus quinam sint. T. 10. c. 843. B.

Dioptra. T. 3. c. 467. C.

Diptycha tabellae, seu epistolae. T. 3. c. 105. C.

Directa conditio cui datur. T. 4. c. 699. A.

Directa libertas quando dari videtur. T. 4. c. 1198. D.

Directa, & imperativa verba quae sunt. T. 4. c. 515. A.

Directa actioe experiri an melius sit, quam utili. T. 5. c. 116. C.

Directa in rem actio. Vide, Actio directa.

Directa actio. Vide, Actio directa.

T. 7. c. 671. D.

Directa actio pignoratitia. T. 2. c. 299. C. cui competit. Ibid. C.

Actio directa an regulariter nobis per liberam personam adquiratur. T. 10. c. 555. D.

Directae hereditates casunt a morte testatoris, cur non etiam fideicommissariae, & precariae. T. 4. c. 388. B.

Directae actiones in quo differant ab utilibus. T. 5. c. 384. B.

Directae libertates testamento relictae in quo differunt a fideicommissariis. T. 9. c. 950. C.

Directae actiones vocantur quasi principales. T. 9. c. 390. A.

Directio, & principaliter idem significant. T. 3. c. 48. C.

Directum ius. Vide, Ius directum.

T. 7. c. 671. E.

Disce causus negotii, ait Tyberius. T. 4. c. 380. D.

Disceptare est commune verborum, & iudicium. T. 4. c. 745. E.

In disceptatione causatum est aliud quod factum. Tom. 10. c. 695. D.

Diklogere est cingere. T. 4. c. 108. A.

Disciplina est suavissimum alimentum animorum. T. 9. c. 816. B.

Disciplinam publicam an emendare possit, qui magistratus non est. T. 10. c. 862. C.

Diffusio onus quibus personis injungi potest. Tom. 2. c. 699. D.

Diffusor nemo fiat, aliter quam ex iussione Principis, specialiter diffusoris faciente mentionem. T. 2. c. 701. B.

Diffusor iniquus quia poena plebentus. T. 2. c. 699. A.

Diffusorem nemo Praesidium mittat, sed ad Principem referat. T. 2. c. 702. B.

Diffusorem in provincias non mitti sine auctoritate Principis. T. 2. c. 703. B.

Diffusorem ex publico solatia, & & sumptus habere. Ibid. B.

Diffusores ob culpam, vel gratiam sunt infames. T. 2. c. 855. C.

Diffusores qui sint. T. 2. c. 698. D.

Diffusio rationibus sacra data securitas. T. 2. c. 701. C.

Disjuncta aliquando pro conjunctis accipiuntur. T. 4. c. 681. D.

Disjuncta in iure pro conjunctis accipiuntur. T. 7. c. 1281. D.

Disjuncta in formula actionis pro socio accipiendi sunt pro conjunctis. T. 7. c. 572. B.

Disjuncta in iure frequentissime accipiuntur pro conjunctis, & retro conjuncta pro disjunctis. T. 9. c. 735. E.

Disjunctum, vel separatum articulus quid significet. T. 9. c. 897. C. D.

Disjunctio facit nos dispares, conjunctio facit nos pares. T. 1. c. 1420. D. & T. 4. c. 680. C.

Disjunctio interdum pro conjunctione accipitur. T. 4. c. 1212. D.

Disjunctio pro conjunctione. T. 7. c. 1215. D.

Disjunctio, & alternatio idem est. T. 9. c. 828. B.

Disjunctio pro conjunctione. T. 10. c. 475. E.

De disjunctis, & conjunctis hereditibus, aut legatariis. T. 9. c. 896. E. & seq.

A disjunctis ad conjuncta argumentum non valet. T. 10. c. 319. A.

Disjunctiva, & subdisjunctiva quid differant. T. 8. c. 589. A.

Disiunctio dicitur dissimilis sortis. T. 3. c. 121. B.

Dispar est causa, si actor de damno sollicitus sit, reus de lucro. T. 8. c. 683. D. & c. 774. D.

Dispensia quae sequitur ex infelicitibus matrimonii. T. 9. c. 447. C.

Dispensatio morte finitur. T. 1. c. 1455. D.

Dispensatio quando, & quomodo fit.

T. 5. c. 435. D. E.

Dispensatio de plenitudine potestatis originem ducit. T. 6. c. 1007. D.

Dispensatio facultas sedit Apollolice a Consilio tributur, immo conservatur. T. 6. c. 999. E.

Dispensator, & indutor quid inter se differant. T. 1. c. 1436. D.

Dispensator vix est siue vicarius. T. 1. c. 1456. A. B.

Dispensator. Vide, Servus dispensator.

Dispensator legatorum. T. 6. c. 272. A.

Dispensator legatorum, & dispensator alimentorum in quo differant. T. 7. c. 1117. E.

Dispensator an numeretur inter verbanos leviros. T. 7. c. 380. E.

Dispensatoris officium. T. 1. c. 1454. C.

Dispensatoris officium finitur morte domini, non morte domini officium inditoris mercatorum facientis, aut mensae officium exte-

centis. T. 4. c. 934. B.

Dispensatoris officium quondam finitur. T. 5. c. 434. B.

Dispensatoris servus vicarius a quo conductus, & ad quid fuerit. T. 6. c. 59. A.

Dispensatoris testatorum esse possunt clerici. T. 4. c. 1124. D. E.

Dispungere rationes, ara. T. 2. c. 772. B.

Dispungere, & expungere quid differant. T. 8. c. 532. B.

Pro dispensis accipiuntur in iure verbum tractat. T. 4. c. 899. A.

Disputatio fit interrogationibus, & responsionibus, quam imitatur Socrates. T. 6. c. 370. C.

Disputatio proprie dialecticorum est, quae consistit ex interrogationibus, & responsione. T. 6. c. 446. B.

Disquisitionis, definitio, & probatio culpe est distinctio. T. 4. c. 1020. A.

Dilensus in materia vitiae emptio-

nis, non stipulationem. T. 1. c. 1218. A.

Dilensus, Vide, Confensus.

Dilensus in seau an vitiet emptio-

nis. T. 7. c. 695. C. & quid dilensus in qualitate. Ibid. C.

Dilensus in bonitate auri, vel argenti, cum de materia confusis, non vitiat emptio-

nis. T. 7. c. 698. A.

Dilensus quomodo vitiet emptio-

nis. T. 7. c. 698. C.

Dilensus in prelo quomodo vitiet emptio-

nis. Ibid. C.

Dilensus in emptione, in corpore, in materia, quomodo vitiet emptio-

nis. Ibid. C.

Inter dilensem, & consensum taciturnitas medium est. T. 4. c. 155. C.

Dissimulatio bona quoniam sit. T. 5. c. 816. D.

Diffimulationis est quædam poena. T. 10. c. 750. C.

Diffimulatio tollit actio injuriarum. T. 9. c. 106. D.

Diffimulatio per animum tollit actio injuriarum. T. 10. c. 951. A. nulla est actio in jure, quæ facillius aboletur. Ibid. A.

Diffortis dicuntur soluta societas. T. 10. c. 439. D.

Diffortiones quid significant. Ibid. D.

Diffortio dominiorum sedat controversias, communio vero excitat immensas. T. 4. c. 1163. B.

Diffortio Joannis in crimine stellationis verissima quæ. T. 4. c. 845. A.

Diffortio bipartita, aut damnatur quis ex causa famosa, aut non famosa. T. 4. c. 25. C.

Diffortio Papiniani inter patrem, & heredem quæ. T. 4. c. 686. D.

Diffortio elegantissima quaestio, quando actio de dolo cessare dicitur. T. 9. c. 150. E.

Diffortio verborum, dare, facere, solvere, prelatere. T. 8. c. 637. B.

Ubi non distinguit lex, nec nos distinguere debemus. T. 4. c. 615. E. sed scripto stare, nisi aliud mens legis fudeat. Ibid. E.

Diffortio bonorum patris sub halla præconis dicitur a Propertio, pericia trahit. T. 4. c. 196. E.

Diffortio, & proscriptio bonorum, debitoris, siue judicati, quæ fit sub halla. T. 9. c. 1527. A. irrogat infamiam ei, cujus nomine fit. Ibid. A.

Diffortio est verbum exsequutionis rei judicate. T. 9. c. 1094. A.

Diffortio pignoris. Vide, Venditio pignoris.

Diffortio, quæ fit per curatorem bonis debitoris latitantis vendendis, videtur honeste fieri per debitorem ipsum. T. 9. c. 1179. B.

Diffortio pignorum, non solvete debitore, est pignorum extrema linea. T. 9. c. 1229. E.

Diffortionem pignoris impedit nuda obligatio. T. 9. c. 1232. B.

In diffortione, & persequutione fundi Tusculani dubius obligati, an posterior prior potior sit. T. 4. c. 1291. C.

De diffortione pignorum. T. 9. c. 1229. B. & seq.

Diffortare rationes quid. T. 1. c. 407. E.

Diffortendus participium. Ibid. E. præsentis temporis significationem habet. Ibid. E.

Diffortio peculii quomodo fiat inter creditores servi, & dominum ejusdem, siquid is servus debeat domino, & aliis creditoribus ex causa mercis peculiaris. T. 6. c. 69. D.

Diffortiones debentur absentibus ex jure, & necessaria causa; viciatim non item. T. 6. c. 983. C. D.

Divaricat. T. 8. c. 635. C.

Divergie. T. 5. c. 785. A.

Diveria sunt apud aliquem manumittere, & consilium manumittere volenti præbere. T. 4. c. 10. D. quid de collega. Ibid. D.

Diveria an quantopere inter se repugnant. T. 6. c. 358. E.

Diveria, & contraria quantum a se invicem differunt. Ibid. E.

Diveria, & contraria differunt apud Dialecticos. T. 9. c. 1017. B.

Diveria tituli significantiam diversi juris præbent. T. 4. c. 831. C.

Diveris dominis vicinis vitiosis ædibus, facta cautio damni infelici non onerat dominum vitiosum ædium. T. 5. c. 8. D.

De diversis cum dicis, omnes dicis. T. 10. c. 861. A.

Dividi an possint, quæ peti possunt. T. 6. c. 42. C.

Dividia est servitus ususfructus, reliquæ servitutes sunt individua. T. 4. c. 99. D.

Dividia recipit judicium familiaris circumscribitur. T. 7. c. 536. D.

Dividia, & divisa differunt. Ibid. C.

Dividium esse nequit jus commune, nec cogitatione quidem in partes scindi potest. T. 4. c. 881. B.

Divinatores, & qui eos consulunt, quæ poena placendi. T. 5. c. 503. B. C.

Divinationis causa quæ. T. 8. c. 568. E.

Divisa, & indivisa utrùm veniant in petitionem hereditatis. T. 6. c. 42. C. an ita veniant in illam, ut dividantur. Ibid. C.

Divisa non recipit judicium familiaris circumscribitur. T. 7. c. 536. D.

Divisio facta inter tutores an obsequere possit creditoribus, suum persequentibus. T. 2. c. 353. A.

Divisio aliud, aliud placitum divisionis. T. 1. c. 944. D.

Divisio dicitur vicem emptionis obtinere. T. 2. c. 1505. B.

Divisio bonorum ad fratrem majorem, electio ad minorem spectat. T. 2. c. 729. D.

Divisio bonorum a patre inter liberos facta. T. 2. c. 1067. A.

Divisio plerumque fit transgrediendi causa. T. 2. c. 122. A.

Divisio quid est. T. 4. c. 704. E.

Divisio rei mobilis non potest fieri sine ejus rei corruptione. T. 4. c. 143. E.

Divisio tutelæ non fit ipso jure, sed a magistratu, & cur. T. 4. c. 79. B.

Divisio, quæ fit numero, commodior est. T. 4. c. 331. C.

Divisio ex uno toto conficit plura. T. 4. c. 138. C.

Divisio quæ est inter ea, quæ magistratui competunt, aut quæ jure magistratus competunt. T. 4. c. 9. A.

Divisio æris alieni hereditarii quomodo inter coheredes fieri de-

beat. T. 4. c. 838. D. exemplum hujus divisionis quale. Ibid. D.

Divisio patrimonii plerumque fit transactionis genere. T. 4. c. 859. D.

Divisio Provinciarum, sub Augusto Tiberio facta, qualis. T. 4. c. 834. A.

Divisio interposita delegationibus quomodo fiat. T. 4. c. 838. E.

Quomodo non interpositis delegationibus. Ibid. E.

Divisio fructuum. Vide, Fructus.

Divisio pactorum dotialium quando fiat. T. 5. c. 153. C.

Divisio in collatione bonorum inter patrum, & liberis ex altero fratre quomodo fiat. T. 5. c. 617. C. D.

Divisio, & partitio in quo differant. T. 5. c. 493. B.

Divisio unius fundi amplissimi facta in duas partes, duos fundos non facit, nec dividit nomen universi fundi. T. 6. c. 572. E. & c. 573. A.

Divisio in solutionibus fit per portionibus hereditariis. Tom. 7. c. 539. A.

Divisio hereditatis aut fit consensu, aut arbitrio judicis. T. 7. c. 570. C.

Divisio prima rerum dicitur summa divisio. T. 8. c. 103. C.

Divisio pro distinctione. T. 8. c. 154. C.

Divisio hominum talis non fit, quæ sit pecunie. T. 9. c. 128. D.

Divisio bonorum patrimonii fit a patre ipso, aut a fratribus ex conventionem, ex communi placito, aut ab arbitrio familia erecuntur. T. 9. c. 691. B.

Divisio inter consortes vix sine transactione fit. T. 9. c. 1249. E.

Divisio quomodo fit. T. 9. c. 561. C.

Divisio administrationis, quam fecerit invicem tutores sine iudice in fraudem pupilli, inutilis est. T. 9. c. 594. A.

Divisio nominum. T. 9. c. 1541. E.

Divisio omnis debet esse bimestris. T. 9. c. 534. C.

Divisio hominum promissorum quomodo fiat. T. 10. c. 123. E.

Divisio generis est permutationis. T. 10. c. 450. C.

Divisio species est transactionis. T. 10. c. 899. A.

Divisio bonorum hereditatis, vel societatis fit hodie vel per arbitrum, specialiter datum, vel extra ordinem per Præsidem Provincie. T. 10. c. 943. A.

Divisio bonorum, quæ fit genere permutationis, aliud est, aliud placitum divisionis. T. 10. c. 1042. B.

Divisionis beneficium quod est. T. 4. c. 358. E.

Divisionis beneficium in personam competit. T. 4. c. 959. C.

Divisionis beneficium porrigitur ad omnes, qui pro aliis pecuniis exsolvent. Ibid. C.

Divisionis beneficium datur confidulariis. T. 4. c. 951. C. D.

V 1

Divi

Doctores solent esse in re facili multi, in re difficili muti. T. 7. c. 1377. D.

Doctorem errores, quibus juris sermo innotuit. T. 3. c. 646. B.

Doctorem errores quomodo transferantur in decreta, vel mores, & instituta regionum. Ibid. B.

Doctorem error in quo consistat. T. 5. c. 169. D. E.

Doctorem commentis, & Pontificum decretis quot errores, & absurda in ius nostrum irrepserint. T. 5. c. 157. A.

Doctorem sententiam de acquirenda, & retinenda possessione auctor dilucide explanat. T. 5. c. 709. D.

Doctorem iuris an sermo juris civilis incognitus plane habendus fuerit. T. 5. c. 157. A.

Unde dignoscatur, quod nunquam bene noverint ius civile. Ibid. A. & quod nunquam eis notus satis fuerit ius civile. Ibid. A.

Dodrans fideicommissario servatur, nec fisco credit. T. 4. c. 916. D.

Dodrans falcidia quæ sit. T. 7. c. 1348. E.

Dodrans legata possunt delibare ex hereditate. T. 10. c. 803. D.

Doga quid proprie. T. 3. c. 537. A.

Dogmata, id est, senatus consulta. T. 3. c. 76. A.

Dogmatici non alii sunt, quam Christiani. T. 10. c. 849. C.

Dolia vasa vinaria. T. 3. c. 51. C.

Dolia rebus immobilibus Turonensium moribus adnumerantur. T. 2. c. 1132. A.

Dolia, vino legato, cur non debentur. T. 3. c. 51. D.

Dolia in heredis defossa, si non sint nominatim in venditione excepta, heredorum venditioni cessione videntur. T. 6. c. 539. D. E.

Dolia, quia non sunt pars fundi, sed instrumentum, emptorem non sequuntur. T. 4. c. 540. A.

Dolia accessoria venditioni fundi, an integra ea venditor præstare debeat. T. 7. c. 794. D.

Dolia an emptorem domus, vel villæ sequantur. T. 7. c. 1448. E.

Dolia an sint in instrumentum fundi. T. 7. c. 781. B.

Dolia ad perpetuum usum olim defossa fuerit. T. 7. c. 1448. E.

Dolia an legato vino debeantur, vel continentur. T. 3. c. 51. D. an sint inter res mobiles. Ibid. D.

Dolia quæ dicuntur. Ibid. D.

Dolia an sint vasa vinaria, & inter ea numerentur. Ibid. D.

Dolia an sint pars prædii, & an emptorem adiciant, vel fundi sequantur. T. 7. c. 781. C.

Dolia fundo accessoria, si venditor dixit, & in eo nulla sint, an emptori præstare debeat. T. 7. c. 794. D.

Dolia in heredis, vel cellis vinariis defossa, an emptorem sequantur. T. 7. c. 781. B.

Dolia vitiosa qui locaverit, si vinum

effluerit vitio vasis, an teneatur conductor in id, quod interest. T. 7. c. 1450. D.

Dolia ne omnia venditioni fundi accedant. T. 7. c. 719. C.

Dolia cum sunt centum, & sexaginta tantum vendita sunt, queritur, an venditoris sit electio tribuere, quæ vellet, an emptoris potius accipere, quæ velit. Ibid. D.

Dolia accedunt emptioni fundi. T. 7. c. 710. E.

Dolia quid. T. 7. c. 709. B.

Doliare vinum. T. 3. c. 51. D.

Doliare vinum quid. T. 7. c. 634. B.

Vide, Vinum.

Doliorum vitiosorum venditor quomodo teneatur. T. 7. c. 751. D.

Dolor est luctus, vel amissa uxoris, vel amissi viri. T. 4. c. 374. B.

Dolor corpora quis. Ibid. B.

Doloria insignia quæ. T. 9. c. 455. E.

Dolia pro possessione est. T. 1. c. 743. A.

Nihil est tam bonæ fidei contrarium, quam dolus, & metus. T. 1. c. 1186. C.

Dolus lictio iudicio non vindicatur. T. 1. c. 559. C.

Dolus vindicatur iudicio bonæ fidei, non lictio. T. 1. c. 976. C.

Dolus abesse debet, fraus abesse non debet. T. 2. c. 1132. B.

Dolus malus, ratio vasa decipiens alium. T. 1. c. 743. A.

Dolus malus quid sit. T. 1. c. 568. A. & quis actione doli teneatur. Ibid. B.

Dolus pro fraude. T. 1. c. 1186. E.

Dolus tutoris pupillo neque nocet, neque prodest. Tom. 4. c. 580. A. quando locus sit huic regulæ & quando non. Ibid. B.

Dolus vindicatur actionibus bonæ fidei. T. 4. c. 271. D. actio bonæ fidei quid est. Ibid. D.

Dolus creditorei imputatur. T. 4. c. 1319. D.

Dolus tutoris pupillo nocet. T. 4. c. 398. B.

Dolus, & culpa in quo differunt. T. 4. c. 321. D.

Dolus est in eo, qui obsecrare loquitur, ut in eo, qui ambiguit. T. 4. c. 105. A.

Dolus pro possessione est. T. 4. c. 890. A.

Dolus detinentis alicui rem suam quomodo plectendus. T. 5. c. 562. E.

Dolus proprius ei soli nocet, qui dolo malo renunciavit societati, non ceteris. T. 5. c. 485. B.

Dolus in actionibus bonæ fidei, non etiam strictis vindicatur. T. 5. c. 404. B.

Dolus, & culpa in commodato venit, in precario dolus tantum. T. 5. c. 416. C.

Dolus, aut metus causam præbent contractui bonæ fidei. T. 5. c. 403. E.

Dolus procuratoris qui, & quando domino nocet. T. 5. c. 816. E.

Dolus quomodo probetur, & unde. Tom. 5. c. 823. C.

Dolus, & culpa in eo, quod ex antiquo pendet, tam ab herede, quam heredi an præstari debeant. T. 5. c. 482. A. B. & c. 489. D.

Dolus unde iam probetur. T. 5. c. 147. E.

Dolus malus magistratus puniatur, at improbitas ejus, vel imperitia non puniatur. T. 5. c. 34. D.

Dolus procuratoris domino nocet. T. 6. c. 947. A.

Dolus solus an parere possit actionem depositi. T. 6. c. 77. E.

Dolus an sit lucrum captare ex damno alieno. T. 6. c. 137. D.

Dolus malus an abhorreat a bonæ fidei. T. 6. c. 146. B.

Dolus an sit possessione accipi possit. T. 6. c. 45. E.

Dolus quandoam ab utraque parte compensandus. T. 6. c. 7. B.

Dolus malus semper excipitur generali sermone. T. 6. c. 711. E.

Dolus est ex aliena jactura lucrum facere. T. 6. c. 513. C.

Dolus pro possessione est. T. 7. c. 616. E.

Dolus, & lata culpa in omnibus contractibus præstat. T. 9. c. 294. D.

Dolus, dans causam contractui bonæ fidei, vitiat ipso iure contractum. T. 9. c. 371. D.

Dolus in quibus contractibus præstat. T. 9. c. 294. A.

Dolus delictum dicitur. T. 9. c. 257. C.

Dolus venditoria. T. 9. c. 380. E.

Dolus multumatur ex calliditate facti. T. 9. c. 373. A.

Dolus, & culpa in quibus contractibus venit. T. 9. c. 294. B.

Dolus compositus. T. 9. c. 1092. E.

Dolus, an virtus quis in huius requiritur. T. 9. c. 1305. A.

Dolus, & culpa veniunt in pignoratitiam actionem. T. 9. c. 198. E.

Dolus malus, & iuriconsultus abest. Ibid. T. 9. c. 699. C.

Dolus in pretio, non in elicienda venditione versatur. T. 10. c. 271. A.

Dolus vindicatur, si quis in eum incidit. T. 10. c. 280. A.

Dolus, qui initium dat contractui, non potest constituitur contrarium bonæ fidei. Ibid. A.

Dolus, vis, & metus concurrunt, & vitiant ipso iure contractum bonæ fidei. T. 10. c. 393. D.

Dolus, dans causam contractui bonæ fidei, ipsum vitiat. T. 10. c. 395. A.

Dolus, dans causam contractui bonæ fidei, ipsum vitiat ipso iure. T. 10. c. 439. B.

Dolus est, perspicuis iudiciis doceri debet. T. 10. c. 455. B.

Dolus si causa non deditur contractui stricti iuris, necessaria est doli exceptio, vel de dolo actio. T. 10. c. 535. D.

Doli emptoris ex calliditate, & infidus colligitur. T. 10. c. 615. B.

Doli non tantum est in eo, qui loquitur obcurt, fallendi causa, sed etiam in eo, qui simulat aliquid. T. 10. c. 750. C.

Doli probatur ex infidiis apertis. T. 10. c. 891. A.

Doli auctoris bonae fidei emptori non nocet. T. 10. c. 101. D.

Doli ei tantum nocere debet, qui eum admittit. Ibid. D.

Doli est delictum. Ibid. D.

Doli, & fraudis differentia. T. 1. c. 1159. C.

Doli capaces an sint impuberes. T. 5. c. 153. B.

Doli cum datur actio, id semper subintelligitur, nisi alia sit actio. T. 1. c. 981. A.

Doli clausula stipulationem facit bonae fidei, sicut doli exceptio. T. 1. c. 1159. D.

Doli actio est arbitraria. T. 1. c. 981. B.

Doli exceptionem semper oppositam bonae fidei iudicium facere. T. 3. c. 58. E. & c. 69. A.

Doli exceptionis ratione tacitam fieri pensionem quid sit in *lumen ex familia, de leg. 2.* T. 3. c. 413. A.

Doli post biennium non datur actio. T. 1. c. 981. C.

Doli clausula stipulationibus subijci solet. T. 1. c. 1159. B.

Doli actio originem ab aequiliana formula trahit. T. 1. c. 971. D.

Doli mali nomen quam late manet. T. 3. c. 641. A.

Doli exceptio bonae fidei iudicium facit. T. 1. c. 260. D.

Doli actio dicitur actio de mala fide. T. 1. c. 971. E.

Doli actio post biennium non datur. T. 1. c. 981. C. temporaria est. Ibid. D.

Doli actio de mala fide est actio in factum de indemnitate. T. 1. c. 981. D.

Doli exceptio iudicium strictum facit bonae fidei. Tom. 4. c. 273. A.

Doli actio. Vide, Actio.

Doli actio, siue de dolo datur ei, cuius interest, deficiente alia actione, aliove remedio iuris. T. 5. c. 151. D.

Doli mali argumentum est perforatorius sermo. T. 6. c. 830. B.

Doli mali clausula, quae extremo loco stipulationis apponitur, qualis esse debeat. T. 6. c. 112. A.

Doli ascendendi causa utrum de dolo necessaria sit. T. 6. c. 363. E.

Doli an capax sit, qui prope pubertatem est. T. 6. c. 147. B. quoniam doli, & culpe capaces esse possunt. Ibid. C.

Doti potens non est infans. Ibid. B.

Doli exceptio bonae fidei iudicium inest. T. 7. c. 743. A.

Doli exceptio omnibus bonae fidei actionibus inest. T. 8. c. 98. C.

Doli nomine aliud, quam infidus, significatur. T. 9. c. 1303. A.

Doli exceptio strictam actionem bonae fidei facit. T. 9. c. 330. E.

Doli exceptio. Vide, Exceptio doli.

Doli mali, furti, & iniuriarum sunt variae species. T. 10. c. 149. B.

Doli exceptio ubi alit, semper est exceptio in factum. T. 10. c. 512. D.

Doli exceptio in strictis actionibus opponi debet. T. 10. c. 560. C. an & infit. Ibid. c. 567. E.

Doli exceptio, vel in factum qui utitur, ei incumbit onus probandi. T. 10. c. 630. C.

Doli nomine significantur infidus. T. 10. c. 891. B.

Doli verbum quid complectatur. T. 10. c. 895. A.

Dolo facit, qui petit, quod mox restitutus est. T. 1. c. 1397. C.

Dolo alterius si quadrupes damnum dederit. T. 1. c. 977. A.

Dolo malo si heres servum legatum occiderit, de dolo oia tenetur. T. 1. c. 976. E.

Cujus dolo alter rapuit, is tenetur vi bonorum raptorum, non furti. T. 4. c. 337. B.

Dolo malo qui possidere desistit, si aliquid possidere intelligitur. T. 4. c. 890. A.

Dolo non facere, & dolo carere an idem. T. 5. c. 135. B.

Dolo malo an faciat, qui ex aliena iactura lucrum quaerit. T. 5. c. 433. C.

Dolo carere semper oportet in contractibus, & actibus. Tom. 5. c. 433. B.

Dolo malo facit, qui petit, quod redditurus est. T. 5. c. 995. A.

Qui dolo fecerit, quominus in iudicio sistatur, si solvendo non fuerit, an equum sit adversus ipsum eum restitutoriam actionem illum habere. T. 6. c. 6. D.

Dolo malo promittere an debeat is, qui restituit pignus debitori agenti pignoratitia actione. T. 6. c. 9. D. idem etiam an reprobare debeat, qui metum passus, agenti quod metus causa, restituit rem metu extortam. Ibid. D.

Dolo facit, qui petit, quod redditurus est. T. 8. c. 730. A. & c. 842. A. & c. 882. C.

Dolo nemo videtur exsequi, qui ignorat causam, cur non debeat petere. T. 8. c. 731. C. & c. 843. B. & c. 883. C.

Dolo nullus videtur facere, qui suo jure utitur. T. 8. c. 688. B. & c. 782. A. c. 860. B. qui desierit possidere, pro possidente damnatur. Ibid. c. 718. C. & c. 829. B. & c. 874. A.

Qui dolo captus facit, sponte facit, & ideo eget restitutione. T. 9. c. 162. D. E.

Dolo malo si duo aliquid fecerint, an possit alter adversus alterum

agere de dolo. T. 10. c. 243. D.

Dolo si quid quis commiserit, an heres ejus teneatur de dolo. T. 10. c. 518. A.

Dolom ex infidiis perspicuis reprobare convenit. T. 1. c. 972. D. E. & T. 3. c. 304. B.

Dolom proprium inter, & dolom defuncti quoniam sit differentia, & 20 ab herede praestetur. T. 5. c. 153. D.

Dolom adest in bonae fidei iudiciis semper praestari oportet. T. 7. c. 798. D.

Dolom adversario qui objicit, ei incumbit probatio. T. 7. c. 869. D.

Dolom argui ex consiliis. Ibid. E.

Dolom auctoris non nocere bonae fidei emptori. T. 7. c. 803. C.

Dolom ex infidiis perspicuis probari convenit. T. 7. c. 869. D. & T. 10. c. 615. B.

Dolom qui probare debeat. T. 10. c. 869. D.

Dolom venditoris emptori non nocere, nec prodesse. T. 8. c. 781. B.

Dolom emptoris ex calliditate ejus, & infidus argui. T. 9. c. 1303. A.

Dolom qui objicit adversario, eum probare debet. T. 10. c. 466. D.

Dolom uno ex heredibus promissoris faciente, an omnes teneantur. T. 10. c. 517. B.

Dolom uno ex heredibus patiente, an omnes habeant actionem ex stipulato. Ibid. B.

De dolo ob modicum summam non datur actio. T. 1. c. 980. B.

De dolo malo cautionis formula. T. 1. c. 974. A.

Actio de dolo ob rem minimam non datur. T. 1. c. 957. E.

De dolo actio directa, ex jure antiquo finitur anno utili, ex constitutione Constantini biennio continuo. T. 1. c. 981. B.

Ex dolo communis si quid perierit. Vide, Perire.

Ex dolo alieno an lucrum ferre possit reus. T. 6. c. 6. D.

De dolo malo an promittere debeat is, qui rem restituit agenti in rem. T. 6. c. 9. C. D.

De dolo emptoris hereditatis. T. 9. c. 367. D.

De dolo actio. Vide, Actio de dolo.

Actio de dolo an sit generalis, vel specialis actio. T. 10. c. 149. E.

Quisnam ea agat, & qua ex causa. Ibid. E.

Actio de dolo est noxalis. T. 10. c. 436. C.

Actio de dolo ubi in scientem datur, in ignorantem datur actio in factum praetoria. T. 10. c. 453. C.

De dolo damnati an prohibeantur testimonium ferre. T. 10. c. 605. C.

Actio de dolo est temporalis, actio in factum perpetua est. T. 10. c. 615. B.

Actio de dolo, de vi, aut metu, con-

concurrunt. T. 10. c. 655. B.
 Actio de dolo infamat condemnatum. T. 10. c. 893. A. an ea pot sit agi in parentes, & patronos. Ibid. A.
 Actio de dolo omnis est famosa, & turpis. T. 10. c. 986. D.
 Domestica persona unde allimetur, & cognoscatur. T. 5. c. 111. A.
 Domestice rationes. Vide, Actiones domesticæ.
 Domestici, ac domus appellatone quid significatur. T. 1. c. 123. A. B.
 Domestici pro cognatis. T. 1. c. 1050. C.
 Domestici, & protectores differunt. T. 1. c. 912. D.
 Domestici, pediter, vel equites. Ibid. E.
 Domestici testes qui. T. 6. c. 857. E. aliter in litibus, & in testamentis accipiendi. Ibid. c. 858. A.
 Domestici testes cognati dicuntur. T. 6. c. 1142. C.
 Domestici testes quinam dicantur. T. 8. c. 954. B. & T. 9. c. 274. E.
 Domestici nostri non possunt nos accusare. T. 9. c. 1174. A.
 Domestici testes. Vide, Testes domesticæ.
 Domestici testes an cogi possint, ut in nos testimonium dicant. T. 9. c. 276. C.
 Domestici iudicium similes iis, qui dicuntur in aula Principis domesticæ protectores. T. 10. c. 858. A.
 Domestici iudicium eligebantur ex officio, vel ex officiorum numero. Ibid. C.
 Domestico Principia dignitas, & immanitas. T. 1. c. 912. D. E.
 Domestico testimonium reprobat. T. 9. c. 275. B. & seq.
 Domestica consuetudo cum manipulario. T. 10. c. 848. B.
 Domesticium mariti, & mulieris idem est. T. 2. c. 737. D.
 Domesticium incolas facit. T. 2. c. 736. E.
 Domesticium an faciat sola domus possessio in aliena civitate comparata. T. 4. c. 858. E.
 Domesticium non facit sola possessio domus, quæ in aliena civitate comparatur. T. 4. c. 854. C.
 Domesticium habere an intelligi possit, qui pluribus in locis aequaliter moratur, & negotiatur. T. 5. c. 633. A.
 Domesticium ubinam haberi dicatur. T. 5. c. 750. C.
 Domesticium habere an possit aliquis pluribus locis, & plures patrias. T. 5. c. 618. E.
 Domesticium pluribus in locis quis habere potest. T. 6. c. 790. B.
 Domesticium mutat mulier contractis nuptiis, & sequitur domesticum, & forum mariti. T. 7. c. 98. A.
 Domesticium post mortem mariti, quando vidua permanet, retinet mulier. Ibid. A.

Domicilium ubi quis habet, defendi debet, & qui a regula hac excipiantur. T. 7. c. 144. C.
 Domicilium, & forum propter sponsalia non mutat ea, quæ desponsa est, antequam contraxerit nuptias. T. 9. c. 432. D. E.
 Domicilium mariti non sequitur desponsa, sequitur uxor. Ibid. D. E.
 Domicilii causi muneribus publicis obligamus. T. 2. c. 736. D.
 Domicilii, & Culi cuique libera est electio. T. 4. c. 857. C.
 Domicilii patria in iure magis spectatur, quam originis. T. 4. c. 641. A.
 De domicilio in condendo testamentum. T. 9. c. 709. A. B.
 Domicilio, & loco eodem, sicut & iisdem sacris utitur uxor cum marito. T. 9. c. 443. E.
 Domina pro uxore. T. 3. c. 70. A.
 Pro domina habetur hereditas jacens. T. 6. c. 85. A. & T. 9. c. 546. C.
 Dominica res quæ dicitur. T. 9. c. 617. E.
 Domicorum dierum veneratio. T. 6. c. 829. B. quomodo celebrandi. Ibid. B. a quibus abstinendum his diebus. Ibid. B. C.
 De rebus dominicis. T. 9. c. 1027. E. & c. 1028. A.
 Domicium est jus corporale, sed quod intelligitur etiam sine corpore, ut hereditas. T. 1. c. 1329. C.
 Domicium nihil aliud est, quam rei proprietas. T. 5. c. 269. C.
 Domicium possessionis, & dominium proprietatis differunt. T. 1. c. 819. B.
 Domicium nudâ pactione non transferitur. T. 1. c. 1473. C.
 Domicium quomodo definitur. T. 1. c. 848. E.
 Domicium servi a veteri domino in perpetuum recedit. T. 3. c. 610. B.
 Domicium traditione, & mancipatione transferitur. T. 1. c. 374. E.
 Domicium an per possessionem adquiratur. T. 1. c. 843. E.
 Domicium in solidum duorum esse non potest. T. 3. c. 450. B.
 Domicium rei usucapione mutatur, pignus, vel usufructus non mutatur, nec perimitur. T. 4. c. 637. B.
 Domicium plenum bonæ fidei possessori tribuit consumptio. T. 4. c. 1286. D.
 Domicium mutare non solet locatio. T. 4. c. 509. E.
 Domicium non amittitur nudâ voluntate. T. 4. c. 205. B.
 Domicium rei mutat usucapio. T. 4. c. 637. B. pignus, vel usufructus non mutat rei dominium. Ibid. B.
 Domicium rerum æstimatarum, in dotem datarum, etiam si uxor eas in usu habeat, marito perfectè adquiritur. T. 4. c. 925. D.

Domicium, & possessio non differunt. T. 4. c. 143. E.
 Domicium non mutat pignoris causa. T. 4. c. 1315. D.
 Domicium tribuit possessio bonorum. T. 4. c. 930. C.
 An domicinium traditione transferatur pro indiviso. T. 4. c. 161. B.
 Rei domicinium mutatur usucapione. T. 4. c. 637. B.
 Domicinium contributionem non impedit. T. 4. c. 491. E.
 Domicinium ignoranti domino acquiritur per servum, possessio scienti, & volenti acquiritur. T. 4. c. 624. D.
 Domicinium non amittitur solo animo. T. 4. c. 626. D.
 Domicinium proprietatis quid. T. 4. c. 165. C.
 Domicinium usufructus. Ibid. C.
 Domicinium possessionis. Ibid. C.
 Domicinium plenum, seu plenissimum. Ibid. C.
 Domicinium quibus modis adquiratur, iisdem etiam in contrarium actus amittitur. T. 5. c. 801. E.
 Domicinium absque traditione an, & quibus ex causis adquiratur. T. 5. c. 241. C.
 Domicinium an solutionis causâ creditori possit adquiri. T. 5. c. 242. A.
 Domicinium in quibus rebus ipso iure adquiritur fine possessione naturalis. T. 5. c. 693. B.
 Domicinium an possit a non domino in emptorem transferri. T. 5. c. 679. C. D.
 Domicinium an ex una tantum causa contingere possit. T. 5. c. 719. B.
 Domicinium rei quando, & quomodo transferatur. T. 5. c. 454. A. B.
 Domicinium an amittatur solo animo, aut certis, & legitimis modis. T. 5. c. 694. B.
 Domicinium sub conditione in alium transferri posse, sicut possessionem. T. 6. c. 400. E.
 Domicinium quæ transferunt, juris sunt, non facti. T. 6. c. 139. A.
 Domicinium an mutet pignus. T. 6. c. 29. D.
 Domicinium, vel possessio an possint esse duorum communia, ut singuli sint domini, vel possessores in solidum. T. 6. c. 374. A.
 Domicinium gregis non mutatur, nisi sit ad numeratum. T. 6. c. 589. D.
 Domicinium abire. T. 7. c. 338. E.
 Domicinium an sit causa ætionis in rem. T. 7. c. 247. B.
 Domicinium, & pignus nihil habent commune. T. 7. c. 584. B.
 Domicinium petitur certum incerti conditione. T. 7. c. 623. A.
 Domicinium amittitur annis decem inter presentes, & viginti inter absentes. T. 7. c. 474. E.
 Domicinium mutatur religione. T. 7. c. 320. D.
 Domicinium an transferatur ex legiti causa. T. 7. c. 557. E.

- Dominium** an longi temporis possessione adquiratur. T. 8. c. 951. B.
- Dominium** quid. T. 8. c. 634. D.
- Dominium** adquiritur, & amittitur usufructu. T. 8. c. 508. A.
- Dominium** transferre scire est. T. 8. c. 637. D. E.
- Dominium** interduum nudā voluntate transferatur. T. 8. c. 654. D. modo traditione transferatur. Ibid. D.
- Dominium** rerum hereditariarum an aditio hereditatis in heredem transferat. f. 8. c. 287. B.
- Dominium** aliarum rerum an veniat ex possessione. T. 8. c. 239. B. an veniat sine possessione. Ibid. B.
- Dominium** an adquiratur per possessionem, quam nullo nomine servus, aut filius apprehenderit. T. 8. c. 225. B.
- Dominium** an adquiratur per servum communem. T. 8. c. 245. B.
- Dominium** an amittatur solo animo, sine nuda voluntate. T. 8. c. 237. D.
- Dominium** an ignoranti, & invito adquiratur. Ibid. D.
- Dominium** triplex. T. 8. c. 285. E. & c. 503. D. & T. 9. c. 255. D.
- Dominium** an mutetur nudo pacto, & an nuda voluntate amittatur possessione. T. 8. c. 281. A. B.
- Dominium** an nobis per Procuratorem adquiratur. T. 8. c. 251. E.
- Dominium** an solo animo, sine usufructu, vel opinione amittatur, sicut possessio. T. 8. c. 262. A.
- Dominium** an transferatur in accipientem ex datione mutui. T. 8. c. 320. B.
- Dominium** caput ex naturali possessione. T. 8. c. 240. C.
- Dominium** rerum ex naturali possessione capitur. T. 9. c. 1005. D.
- Dominium** non solum probatur instrumentis, sed etiam aliis probationibus iudicis. T. 9. c. 273. D.
- Dominium** possessionis. T. 9. c. 255. D.
- Dominium** usufructus. Ibid. D.
- Dominium** quomodo nobis adquiratur. T. 9. c. 315. A.
- Dominium** incertum est, quod per alluvionem accedit, & cur. T. 9. c. 1056. A.
- Dominium** rei alienae non potest transferri. T. 9. c. 385. E.
- Dominium** adquiritur traditionibus, & usufructibus, & aliis legitimis modis, non nudis pactibus. T. 9. c. 84. E. & c. 85. A. & c. 103. A.
- Dominium** parit possessio. T. 9. c. 13. E.
- Dominium** adquiritur iure naturali per traditionem. T. 9. c. 104. A.
- Dominium** non adquiritur per Procuratorem citra possessionem. T. 9. c. 1006. A.
- Dominium** adquiritur ex causa donationis iure naturali tantum. T. 9. c. 104. B.
- Dominium** adquiritur certis modis, non pactibus nudis. T. 9. c. 84. E.
- Dominium** rerum omnium nobis adquiri per liberam personam, quam non est in nostra potestate, & per servum alienum. T. 9. c. 1009. D.
- Dominium** adquiritur arrogatione. T. 9. c. 103. B.
- Dominium** an finitur tempore. T. 9. c. 821. C.
- Dominium** adquiri pactis lege commissorii. T. 9. c. 103. D.
- Dominium** quid. Ibid. E.
- Dominium** dotis. Vide, Dotis dominium.
- Dominium** servi, sicut nec cuiuslibet alterius rei, nuda conventionē nobis adquiritur. T. 4. c. 64. E.
- Dominium** & possessio, in quo differant, & in quo non differant. T. 9. c. 103. E. & c. 104. A.
- Dominium** ex naturali possessione nascitur. T. 9. c. 265. D.
- Dominium** adquiritur ignorantem. T. 9. c. 1009. E.
- Dominium** an probetur sine instrumento. D. 9. c. 265. C. D.
- Dominium** amittitur donatione, alienatione, legato, & certis aliis modis, non tempore solo. T. 9. c. 821. C.
- Dominium** est iuris gentium. T. 10. c. 285. D.
- Dominium** possessionis ubinam in iure reperitur. T. 10. c. 297. A.
- Dominium** possessionis inter, & dominium proprietatis an sit differentia. Ibid. A. B.
- Dominium** est genus & possessio, usufructus, proprietatis sunt species. Ibid. B.
- Dominium** recte mutatur sine instrumento. T. 10. c. 635. D.
- Dominium** triplex, proprietatis, possessionis, & usufructus. Ibid. C.
- Dominium** mutatum est, re tradita, mutandi dominii causa. T. 10. c. 658. A.
- Dominium** legatorum tempore finitur. T. 10. c. 683. E.
- Dominium** non recipit incrementum. T. 10. c. 956. B.
- Dominium** rerum quomodo communicatur. T. 10. c. 995. C.
- Dominium** triplex. T. 10. c. 1016. D.
- Dominium** & usufructus differunt. Ibid. D.
- Dominium** an adquiratur per traditionem ex inutili contractu. T. 10. c. 1018. A.
- Dominium** ius est perpetuum. T. 10. c. 878. D.
- Dominium**, & possessionis discrimen. T. 10. c. 1213. D.
- Dominium** quatuor sunt genera in iure, dominium proprietatis, usufructus, possessio, & dominium plenum, seu plenissimum. T. 4. c. 155. C.
- Dominium** adquisitio usufructuum, perimit. T. 4. c. 1105. A.
- Dominium** acquirendi alia est ratio, alia est possessionis, & alia ratio amittendi dominii, alia possessionis. T. 4. c. 205. B.
- Dominium** exceptio obstat actioni Publicianae. T. 4. c. 134. B.
- Dominium**, obligatio, & possessio comparatio. T. 5. c. 801. E.
- Dominium** in eodem modo dissolvatur obligatio, quo contrahitur, & in eodem modo dominium, & possessio amittantur, quo adquiruntur. Ibid. E.
- Dominium** transferendi animo res alteri tradita. T. 6. c. 82. B.
- Dominium** loco an sit bona fides. T. 6. c. 33. B.
- Dominium** questio habetur. T. 7. c. 282. D.
- Dominium** vindictio, T. 7. c. 224. D.
- Dominium** & possessionis eadem est ratio. T. 7. c. 251. C.
- Dominium** mutandi animus si ex utraque parte fuerit, an hoc satis sit, ut cesset alienatio. Tom. 8. c. 359. A.
- Dominium** nomen latius patet, quam proprietatis. T. 8. c. 285. A.
- Dominium**, & possessionis differentia. T. 8. c. 717. D.
- Dominium** genera siquor. Tom. 8. c. 530. C.
- Dominium** tres species. T. 8. c. 285. E.
- Dominium** iure impetrando. T. 9. c. 1238. B. & 604.
- Dominium** unum tantum titulum esse. T. 9. c. 164. E.
- Dominium** acquirendi modi certi sunt, in quibus non est pactio nuda. T. 9. c. 102. E.
- Dominium** vindictio. T. 9. c. 129. B.
- Dominium** appellatio quid comprehendit. T. 9. c. 475. D. E.
- Dominium** dotis acquirendi quanam sit causa. T. 9. c. 298. A.
- Dominium** an solum fiat. T. 10. c. 568. A.
- Dominium** ius quomodo vindicetur, & obtineatur. T. 10. c. 699. B.
- Dominium** ius obtinet, qui in sibi decessit per retentionem possessionis. T. 10. c. 742. A.
- Dominium** possessio an possit adquiri per procuratorem. T. 10. c. 999. D.
- In dominium** questionem qui potior habeatur. T. 10. c. 1017. D.
- Dominio** nostro quanam res sint subiectae, & quae non sint. T. 5. c. 29. C.
- Inter dominium**, & possessionem differentia quae est. T. 4. c. 624. D. & c. 626. D.
- In dominio** debitoris semper manet pignus. T. 4. c. 950. C.
- A dominio** quid distat possessio. T. 4. c. 1457. D.
- Dominia** singularium rerum nobis adquiruntur mancipatione, traditione, usufructu. T. 1. c. 327. B.
- Dominia** rerum transferuntur traditionibus, non nudis pactis. T. 4. c. 1272. E.
- Dominia** rerum adquiruntur traditione,

tione, & ufucapione, & quomodo. T. 4. c. 142. A.

Domina quibus modis adquirantur. T. 8. c. 951. A.

Domina rerum ufucapionibus, & traditionibus, non nudis pactis transferri. T. 9. c. 84. E. & c. 85. A. & c. 101. A. & seq.

Dominium distinctio fedat controverfias, communio verò exciatis immenfas. T. 4. c. 153. B.

Domini sui ipfius nemo, fed alterius. T. 1. c. 1456. C. D.

Dominius au fervi nomine noxali tenetur aétione. T. 1. c. 1370. A. B.

Dominius, qui fervam proftituit, ejus dominiom amittit. T. 2. c. 826. C.

Dominius, heres, & pater familias in quo differunt. Tom. 3. c. 269. B.

Dominius illaudatus de evictione non tenetur. T. 2. c. 1243. C.

Dominius, idelt, bonæ fidei poffeffor. T. 1. c. 173. C.

Dominius procuratoris fui perfonam per judicium folvi fatisfactionem an folenni ftipulatione firmare poffit. T. 1. c. 174. E.

Dominius an fit poffeffor. T. 3. c. 632. D.

Dominius, vel pater quando tenetur de in rem verfo. Tom. 1. c. 387. C.

Dominius elt, qui non elt poffeffor; & qui elt poffeffor, non dominius elt. T. 4. c. 656. D.

Solus dominius litis procuratore, ad litem facere poffit. T. 4. c. 5. D.

Dominius an femper in judicio poffefforio potior habeatur. T. 4. c. 929. B.

Dominius totius rei efficere non pottelt, ut parrem retineas, partem pro derelicto habeat. T. 5. c. 1280. E. & c. 1181. A.

Dominius an fervo n, qui in fuga elt, poffidere, & quandiu dicatur. T. 5. c. 230. E.

Dominius aétione noxali quomodo libetetur. T. 5. c. 910. D.

Dominius an nomine fervi plagiarum puniri poffit, & qua pena. T. 5. c. 68. D. E.

Dominius fi velit eodem pretio fundum emphytheciarium emere, prafertur extraneo. T. 5. c. 423. B.

Dominius rei fi ufumfructum vendat, & cedat emptori, quid in emptorem transferat, & quid fibi retineat. T. 5. c. 514. C. & seq.

Dominius fundi an parientiam tantum praeftit pro opere coloni fui. T. 5. c. 657. A. B.

Dominius ad ufucapionem rei futiva per fervum apprehendendam, fi gnarus elt apprehenfionis, reditionis ejus gnarus elt non debet. T. 5. c. 714. A. B.

Dominius in folidum, & in factum, quando convenitur in delictis

fervi. T. 5. c. 41. A. & seq.

Dominius quatenus mihi tenetur aétione negonorum geftorum. T. 6. c. 15. A.

Dominius pro fervo in quibusdam cavere debeat iudicio filiti. T. 6. c. 8. A.

Dominius, fi debeatur ei aliquid ex teftamento, & idem donetur poftea fervo ejus, an ideo minus rem petet ex teftamento. T. 7. c. 1074. E.

Dominius an folutionem canonis recufare poffit, quam emphythecarius ante diem facere paratus elt. T. 7. c. 1317. B.

Dominius, qui pro parte elt, an pædio communi poffit fervitutum imponere. Tom. 7. c. 384. A.

Dominius qui non elt ejus rei, quam poffidet, facere non pottelt dominiom alium. T. 7. c. 798. E.

Dominius ruinofarum adium vicino petenti, damni infecti cavere debet. T. 7. c. 78. C.

Dominius, fi interfuit divifioni fervo fuo relicta domus, an videatur amiffiffe aétionem fideicomiffi jam fibi adqulfiti. T. 7. c. 972. D.

Dominius, qui convenitur de peculio, plerumque effugere pottelt folutionem pecuniae. T. 7. c. 592. B.

Dominius in re Quiritium quis dicendus. T. 8. c. 898. A. B.

Dominius rei cujuslibet quis dicitur. T. 8. c. 917. A. & seq.

Dominius an poffit repudiare bonorum poffeffionem delatam fervo inftituto. Vide, Repudiare.

Dominius an poffit per fervum proprium, qui in fuga elt, acquirere poffeffionem. T. 8. c. 148. B.

Dominius an poffit fideicomiffum, vel legatum fervo delatum repudiare. Vide, Repudiare.

Dominius per fervum quomodo heres fiat. T. 8. c. 742. B.

Dominius tradendo transfert dominiom. T. 8. c. 780. D.

Dominius qui. T. 8. c. 621. C.

Dominius pro bonæ fidei poffeffore. T. 8. c. 568. A. B.

Dominius an per fervum delatam bonorum poffeffionem repudiare poffit. T. 8. c. 201. B.

Dominius litis quis dicitur. T. 9. c. 1055. E.

Dominius fepulcri, ut fundi, non poffum elfe propter religionem, fed poffum elfe quali dominius. T. 9. c. 2157. D.

Dominius, quandiu fervum alienum bonæ fide poffides, ejus nomine tenetur noxali aétione. T. 9. c. 619. B. C.

Dominius quando obligatur, & quando non obligatur. T. 9. c. 350. D.

Dominius ex delicti caufa habet retentionem, & deductionem de peculio. T. 9. c. 252. E.

Dominius fervo obligatur naturaliter. T. 10. c. 285. A.

Dominius an poffit repudiare bonorum poffeffionem delatam fervo inftituto. T. 10. c. 735. C.

Dominius an pro colono poffit obligari. T. 10. c. 959. D. an pro fervo. Ibid. E.

Domini feloniom committentis pæna. T. 2. c. 1297. C.

Dominius juffi qui cum fervo contra hit, fidem domini fequi videtur. T. 1. c. 1266. A.

Dominius condicio an per fervum deterior fieri poffit. T. 4. c. 937. A.

Domini folius elt pignori obligare; vendere non folius domini elt, fed etiam poffefforis. T. 4. c. 1283. A.

Domini de juffu quæ aétio in eum competat. T. 5. c. 141. E.

Dominius nomen an poffit referri modo ad fervum, modo ad colonum, vel inquilinum, ad uxorem, ad inftitorem, ad beneficiarium, five feudatarium, & ad procuratorem, five defenforem. T. 5. c. 9. C.

Domini loco habetur hereditas in plerisque caufis. T. 7. c. 2188. A.

Dominius, & patris difcrimen. T. 8. c. 207. B.

Dominius ignorantis conditionem an procurator deteremine tacere poffit. T. 8. c. 392. B.

Dominius quilibet aétus cum rem fuam vendit, alius temere accipiens non elt. T. 10. c. 1020. B.

Dominius vaffallus contra omnes opem ferre debet, etiam contra fratrem, & filium fuum, non contra patrem, aut regem. T. 2. c. 1281. E. & c. 1282. A.

Dominius non probante, jurat vaffillus. T. 2. c. 1287. B.

Dominius quando competat aétio furti jure domini. T. 4. c. 333. A.

Dominius, vel patris heredes inftituti, aut legatarii fideicommitti pottelt, legari vero non. T. 4. c. 330. B.

Dominius rei tantum competit aétio directa, non dominius fola utili. T. 5. c. 634. C. D.

Dominius ante licent teftamentam libera elt potteltas iudicium accipendi. T. 5. c. 106. C.

Dominius non licet jus dicere. T. 5. c. 731. E.

Dominius priori an in novum fervi dominiom elfe poffit aétio de peculio ex eo, quod prior dominius cum fervo contra hit, antequam dominiom fervi mutaretur. T. 6. c. 705. B.

Dominius cum fervo nulla elt aétio. T. 8. c. 718. A.

Dominius competat aétio furti, fi furti non elt folvenda. T. 8. c. 571. E.

Dominius abfenti, & ignorantis magis fubvenitur, quam præfenti, dato interdictio reftitutorio perpetuo. T. 9. c. 2162. B.

Dominium accusare non potest vassallus in causa civili, vel criminis. T. 2. c. 1285. C.

Dominium partes verecunde compellant, ut bonam fidem agnoscant. T. 1. c. 1308. C.

Ad dominum non transit stipulatio semel adquisita fructuario. T. 4. c. 623. B.

Inter dominum, & vassallum quomodo dividendi sunt fructus, seu de cummissio, & aperto. T. 4. c. 194. D.

Domum offendisse quis dicitur, T. 4. c. 1381. A.

Inter dominum, & non dominum differentia quæ. Tom. 4. c. 333. A. B.

Dominium esse plus est, quam patrem. T. 4. c. 429. C.

Dominium an dicamus possessionis solius, an vero & proprietatis. T. 5. c. 144. C.

Dominium qui se dicit, semper potuit agere per procuratorem. T. 9. c. 985. A.

Inter dominum, & extraneum est differentia in delictorum causa. T. 9. c. 332. D. E.

Domum, aut heredem non facit pater. T. 10. c. 497. B.

Dominium anlibet noxæ deditio, siquid ad eum ex delicto servi pervenerit. T. 10. c. 946. C.

A non domino inolititer receptio possidetur. T. 4. c. 99. C.

Domini qui coguntur servos suos bonis conditionibus vendere. T. 1. c. 21. B.

Domini unus rei duo, vel plures in solidum, sive pro solido esse an possint. T. 5. c. 697. C.

Domini iacturam mercium quam actionem habeant adversus magistrum navis. T. 5. c. 530. D. & seq.

Domini si plures sint ædium, quibus ædes vicini vitiosæ imminant, an singuli de vicino stipulari debeant damni infecti sine adiectione partis. T. 5. c. 873. B.

Duo domini esse possunt ejusdem rei, & quomodo. T. 7. c. 351. C. D.

Domini non possunt suos servos criminosos vendere, ut cum bestiis pugnent. T. 7. c. 711. D.

Domini rei ejusdem an plures, singuli in solidum, esse possint. T. 8. c. 256. E. & c. 217. A.

Domini non possunt in servos animadvertere, nisi causâ in iudicio examinata. T. 7. c. 711. E.

Domini querituri. T. 9. c. 994. E.

Domini possessionis nullam reperiuntur in iure civili, licet reperiatur dominium possessionis. T. 10. c. 197. B.

Dominorum pæcitas in servos quæ. T. 8. c. 901. D. E.

Domini non licet in servos suos supra modum sevirere. T. 1. c. 21. A.

Domini in servos supra modum, & sine causa legibus cognita, sevirere non licet. T. 9. c. 1308. D.

A non dominis manumissi. T. 9. c. 964. C.

De dominis, qui manumittere servos, liberos eos non faciunt. T. 9. c. 961. C.

Domitiis amita Neronis. T. 9. c. 981. B.

Domuncula aliud est, aliud ædificium. T. 3. c. 634. E. & c. 635. A.

Domus pro domicilio, non pro cognitione. T. 1. c. c. 1050. D.

Domus est mancipi, & prædium urbanum. T. 1. c. c. 317. A.

Domus una quæ sit. T. 1. c. 1013. B.

Domus domicilium. T. 3. c. 709. D.

Domus meritoria sunt loca domus, quæ particulatim locari solent. T. 4. c. 1114. E.

Domus *pro domo*, si yelamen sit, an contineatur inlustramento domus. T. 4. c. 1134. B.

Domus accipitur pro qualibet habitatione. T. 4. c. 1489. D.

Domus sola possessio, in aliena civitate comparata, an domicilium faciat. T. 4. c. 854. C.

Domus partes sunt, solum, & superficies. T. 4. c. 618. B.

Domus instructa legato an contineantur mensæ choreæ, item libri, quot habuit testator studiorum, sutorum causâ. Tom. 4. c. 1136. D.

Domus pars an sint statuz adfixæ. T. 4. c. 1133. D.

Domus appellatione an insula quod quis domui in iuncta videatur. T. 4. c. 1115. B. C.

Domus appellatio significat familiam, & posteritatem, quæ ei succedet. T. 4. c. 1207. D.

Domus instrumento an status domui adfixæ contineatur. T. 4. c. 1133. A. & seq.

Domus cuique rusticissimum refugium atque receptaculum est. T. 5. c. 9. A.

Domus suæ causâ nemo in ius olim extrahi poterat. Ibid. A.

Domus, in ius, vel in ius patre familiaris an intrinri possit, quis in iudicium vocetur. Ibid. A. B.

Domus appellatione an proprietatis significetur. T. 5. c. 620. B.

Domus tres quidam partes constituunt. T. 5. c. 81. D.

Domus profugium est ita sanctum omnibus, ut inde neminem abripas sit. T. 5. c. 9. A.

Domus, & alimenta mulieri pręgnanti constituenda post mortem mariti. T. 5. c. 620. B.

Domus legata, quæ prohibita est alienari extra familiam libertorum, si pro parte alienetur, alienatio non valet, sed si tota, consensu libertorum extero venudata sit, valet. T. 6. c. 741. B. C.

Domus venditor, antequam eam tradat, damni infecti stipulationem interponere debet. T. 7. c. 803. A. B.

Domus vitiosæ dominum quando domino auferatur, & alteri adquiratur. T. 7. c. 80. B.

Domus usufructu legata, domo combusta, an area usufructus debeat. T. 7. c. 1006. D.

Domus mariti est domicilium matrimonii. T. 7. c. 98. A.

Domus an vilissima materia, vel causa dici possit. T. 7. c. 989. C.

Domus annuum penationem si venditor emptorem claverit, quomodo ipsi teneatur. Tom. 7. c. 206. C.

Domus conductor eam rursus per partes, vel per cænas locare potest alii. T. 7. c. 817. E.

Domus generaliter relicta, & legata an debeantur, si testator nullam domum reliquerit. T. 7. c. 989. C.

Domus, in qua sala causa est moneta, fisco vindicatur, etiam si non sit ejus, qui monetam cudendo, domum habitaverit in vicinia. T. 7. c. 894. A.

Domus legatum an augeri, vel minui possit. T. 7. c. 1006. C.

Domus non est accessio fundi. T. 7. c. 1386. A.

Domus si combusta sit, an in area legatum consistere possit. T. 7. c. 1006. C.

Domus legata, & resecta tota per partes, an maneat legata. T. 7. c. 1009. A.

Domus nomine quid significetur. T. 8. c. 1001. D.

Domus an vendi possit ad demolendum negotiandi causâ. T. 8. c. 396. A.

Domus an vendi possit negotiandi causâ. T. 8. c. 391. D.

Domus est res solæ, cuius duas partes summe, solum, & superficies. T. 9. c. 518. A. B.

Domus dominica. T. 9. c. 1027. E.

Vide, Dominica domus.

Domus divinus fundi. T. 9. c. 1037. A.

Domus dantur in emphytheusim. T. 10. c. 668. A.

Domus est quævis habitationi, etiam cum legatarius non habitaverit. T. 10. c. 939. B.

Domus partes quo casu possint legari. T. 10. c. 1063. E.

An domui adfixum horologium sit pars ejusdem. T. 4. c. 1134. A.

An domui non adfixum cedat inlustramento domus. Ibid. A.

Domum, & solum unam esse rem; T. 1. c. 1449. A.

Qui domum suam, ut in ea suprum fieret, præberit, ut consensu criminis ponitur. T. 4. c. 1489. B.

Domum resistere, & secessere, in quo differunt. T. 4. c. 1151. E.

Domum locatam an alii locare possit. T. 5. c. 973. I.

Domum, vel vilam divuere, & ejus materiam negotiandi causa emere, vendere non licet. T. 7. c. 716. D.

Domum revocandi jus habens, si voca-

- vocatur non venit, an ad hoc mittatur in possessionem. Tom. 7. c. 136. C. D.
- Dumum** revocandi qui jus habent. T. 7. c. 137. B.
- Dumum** si pater filii legaverit, & ad eam transiit per domum hereditarias, an sit jus personale, vel praei. T. 7. c. 139. A. B. an filius maritus idem jus transiendi habeat. Ibid. A. an filius illud jus transmittat ad heredes. Ibid. B.
- Dumum** si quis vendiderit, & excepterit sibi habitationem, donec viveret, aut pro ea decem in singulos annos, an primo anno habitare, secundo anno decem petere possit. T. 7. c. 137. B.
- Dumum** si quis vendiderit ea lege, ut alia rescideret, an sit emptio, & venditio. T. 7. c. 83. A. B.
- Dumum** si testator legaverit, & nulum reliquerit, an legatum valeat. T. 7. c. 145. A.
- Dumum** si venditor, excepta habitatione, aut pro ea quotannis aureos decem, emptoris est electio, utrum praestare velit. T. 7. c. 78. B. C.
- Dumum** legatum si testator ipse destruat, an area debeatur. T. 7. c. 100. C.
- Dumum** legatum si patitur heres possidere, quomodo teneatur legatario. T. 7. c. 108. A.
- Dumum** ita quis rescire debet, ne vicino noceat. T. 8. c. 78. E.
- Dumum** revocare quid sit. T. 10. c. 39. B.
- Domo** legati instructa, quae continentur. T. 1. c. 433. C.
- Domo** instructa alicui legati, excipiuntur tantum tabulae rationum, & argumentum. T. 4. c. 99. B.
- Domo** instructa legata, an veniat etiam bibliotheca, & an continetur apotheca librorum, quos ibi posuit testator. Tom. 4. c. 113. A.
- Domo** legati an hortus vicinus debeatur. T. 4. c. 115. A.
- Domo** legati, an etiam vicina insula legata videatur. Ibid. B.
- Domo** legata, an balnea, quae sunt in ea domo, quoque debeantur. T. 4. c. 114. D.
- Domo** legata cum suppellectile, an etiam ea suppellectile debeat, quae domo transiit, est in bonis ad tempus. T. 4. c. 113. C.
- Domo** certo pretio, & ut alia domo rescideret, vendita, venditori an actio sit ex vendito. T. 7. c. 74. A. B.
- Domo** legata, si destruitur, an destruitur legatum, & an domo restituta restituatur. T. 7. c. 109. A.
- Domo** legati, vel usufructus ejus, an continentur omnia, quae in ea sunt. T. 7. c. 137. A.
- De domo** sua nemo extrahi debet. T. 8. c. 70. B. & c. 81. D. E. & c. 86. E.
- Domo** generaliter legata cuius sit electio, heredis, an legatarii. T. 7. c. 99. E.
- De domo** edificanda actio incipit, cum tempus praeteriit, intra quod edificari potuit. T. 10. c. 77. E. & c. 78. A.
- Domorum** dominicarum iura. T. 1. c. 88. A.
- Dona** Dei quoniam dicantur. T. 8. c. 93. B.
- Donandi** verbum est directum. T. 1. c. 80. C.
- Donandi** animo an faciat pater, quae filii nomine comparat. T. 8. c. 90. E.
- Donandi** modus certus ex lege Cincia. T. 9. c. 117. D.
- De eo**, qui donandi causa promittit decem pondo auri, vel argenti, nec alias expressit quicquam generaliter, vel specialiter: generaliter hoc modo, *res meae decem pondo argenti*, specialiter hoc modo, *laurem decem pondo argenti*. T. 9. c. 136. C.
- Donans** mortis causa an possit sibi hanc legem dicere, ne donationem revocet. T. 7. c. 98. D.
- Donans** non est precipitandus. T. 8. c. 76. B.
- Donare** possessiones, canoneempto, est beneficium Principis. T. 2. c. 69. E.
- Donare** in infinitum possum ei, qui me a latrunculis, vel hostibus eripuit. T. 1. c. 48. D.
- Donare** in infinitum possum alicui. T. 3. c. 63. B.
- Donare**, de alieno, aut vovere licet mandatu, aut voluntate domini, relementum facere de bonis alienis non licet. T. 4. c. 37. D.
- Donare** est omne ius a se alienare. T. 4. c. 50. E.
- Donare** plus est, quam locare. Ibid. E.
- Donare** proprium est nobilis, & ingenui animi. T. 6. c. 103. C.
- Donare**, & confirmare contradictione implicat. T. 6. c. 88. B.
- Donare** mortis causa quis, possit. T. 7. c. 98. C. D.
- Donare** mortis causa an possit qui sibi testamentum non fecit. T. 8. c. 62. A.
- Donare** non videri debitorem, qui solvit die adjecto creditoris causae. T. 8. c. 75. D.
- Donare** plus est, quam vendere, aut concedere. T. 8. c. 75. C.
- Donare** an videatur is, qui solvit ante diem. T. 8. c. 75. D. E.
- Donare** est perdere. T. 5. c. 27. A. & T. 9. c. 130. C.
- Donare** scilicet licet paganis. T. 9. c. 33. non licet multis. Ibid. C.
- Donare** licet concubinae, non licet donare uxori. Ibid. C. D.
- Donari** inter vivos uxori iure civili non potest, assignari tamen ei, quae usus ejus necessaria sunt, possunt. T. 1. c. 127. A.
- Donari** item sicut non oportet. T. 1. c. 49. C.
- Donari** an possit uxori, vel marito post nuptias contractas, aut dos constitui. T. 5. c. 39. C.
- Donari** videtur, quod nullo iure cogente conceditur. T. 4. c. 127. A. & T. 8. c. 70. A. & c. 80. B. & c. 85. A.
- Donari** aliud est, & lege conventionis alienatione interdicti donatorio. T. 9. c. 132. B. aliud donari pleno iure. Ibid. B.
- Donaria** quid proprie. T. 8. c. 93. A.
- Donasse** non videtur, qui ante diem solvit. T. 8. c. 75. E.
- Donat** nemo propter necessitatem rei familiaris, ut ea se absolvat, dum premitur. Tom. 4. c. 50. C.
- Qui** donat exteris, suis praetermittit, si factus dicitur. T. 6. c. 108. B.
- Donat**, qui nullo cogente, & nulla solvendi necessitate obstrictus solvit. T. 10. c. 95. C.
- Donata**, data, concessa distinguuntur. T. 7. c. 128. D.
- Donata** eripere conjugi defuncti videtur. T. 8. c. 54. C.
- Donata** a donatore an corporaliter in solidum transferantur. T. 10. c. 57. B.
- Donatum** a marito rem an uxor civiliter possidet. T. 8. c. 24. C. D.
- Donatarius** verus creditor an sit. T. 5. c. 101. A.
- Donatarius**, & emptor in quo differunt. T. 5. c. 119. E.
- Donatarius** mortis causa an patitur falcidium. Tom. 7. c. 132. E.
- Donatarius** si mortis causa donationis nitrogatus sit ex rebus donatis alia aerea alimenta praestare, diminuit donatione per l. falcidiam, an minuat fideicommissum alimentorum. Tom. 7. c. 132. E. & c. 137. A.
- Donatarius** causa mortis egerit de inofficio, & victus sit, an amittat donatum causa mortis. T. 7. c. 205. E. & c. 107. A.
- Donatarius** ex persona donatoris accessione an utatur. Tom. 8. c. 27. C.
- Donatarii** ingratitudo. T. 9. c. 158. E.
- Donatarius** quomodo substitui possit. T. 7. c. 109. D.
- Donatario** causa mortis potest fidei commissum relinquere. Tom. 7. c. 137. B.
- Donatario** causa mortis an substitui possit. T. 7. c. 107. A. & c. 109. E.
- Adversus** donatarium an pretii tantum conditio sit. T. 6. c. 43. C.
- Donatarii** causa mortis substitui potest. T. 2. c. 104. D.

Apud donatarios, non apud heredes possessio rerum donatarum, jure constituta est. T. 4. c. 1145. E.

Donati mortis causâ repetitio est ex penitentia. T. 9. c. 1170. D. Donatio quid propriè sit. T. 1. c. 835. C.

Donatio inter virum, & uxorem, non est iusta causa adquirendarum rerum. T. 7. c. 373. C.

Donatio quibus modis perficitur. T. 2. c. 574. A. & c. 642. B.

Donatio, ac donum nihil differunt. T. 3. c. 150. C. D.

Donatio simplex neque est contractus, neque pactum. Tom. 2. c. 1089. A. & c. 1143. D.

Donatio an abfenti rectè fieri possit. T. 3. c. 352. A.

Donatio sine acceptione non est. T. 3. c. 352. A.

Donatio, quæ sine scripto sit, multo magis erigit insinuationem. T. 3. c. 570. B.

Donatio inter conjunctas personas nudo consensu perficitur. Ibid. C. D.

Donatio sub modo. T. 2. c. 575. A.

Donatio rei alienæ, a marito facta uxori, valet. T. 3. c. 520. D.

Donatio revocatur quibusdam casibus. T. 2. c. 575. E. & c. 576. A.

Donatio causâ mortis insinuatione non eget. T. 2. c. 576. E.

Donatio causâ mortis fit etiam a fidei solâ mortalitatis cogitatione. T. 1. c. 659. B.

Donatio propter nuptias. T. 2. c. 315. B.

Donatio inter maritos comparatur donationi causâ mortis. T. 2. c. 633. E.

Donatio inter virum, & uxorem, non valet, nisi eorum ex causis. T. 1. c. 314. E.

Donatio inter virum, & uxorem, non valet, ne mutus quidem. T. 2. c. 331. B.

Donatio inter virum, & uxorem non valet, etiam per interpositam personam. T. 1. c. 401. A.

Donatio rerum immobilium decurionibus interdicitur, donatio causâ mortis non item. T. 2. c. 1123. D.

Donatio in Ecclesiam facta valet, etiam peragitur, & sine insinuatione, si modò non excedit 500. aureos. T. 2. c. 16. C.

Donatio inter virum, & uxorem manu missionis causâ non est prohibita. T. 1. c. 401. D.

Donatio acceptione confirmatur. T. 1. c. 691. C.

Donatio inofficiosa. T. 3. c. 132. E.

Donatio, & transactio pactorum cause sunt, non pacta. T. 1. c. c. 918. D.

Donatio rerum singularum, nominatim facta, caput effectum. T. 1. c. 644. D.

Donatio ejusdem rei, in duos collata, utriusque cedat. T. 1. c. 488. A.

Donatio in partem collata an valeat. T. 1. c. 691. B.

Donatio inter partem, & filium morte non confirmatur. T. 1. c. 1143. D.

Donatio a patre in filium familias collata confirmari solet morte. T. 1. c. 487. E.

Donatio inter vivos an naturalis, vel civilis sit acquisitio. T. 3. c. 184. B.

Donatio inter vivos penitentia non revocatur, nisi sit inter conjuges facta. T. 1. c. 1432. C.

Donatio inter vivos negotium non gerit. T. 1. c. 1525. A.

Donatio mortis causâ quæ sit. T. 1. c. 401. C.

Donatio mortis causâ quid a legato differat. T. 1. c. 1276. D. E. & T. 3. c. 283. E. & c. 284. A.

Donatio mortis causâ legatis comparatur. T. 2. c. 835. D. E. & T. 2. c. 1183. D.

Donatio causâ mortis, quando donator vivit, revocari potest, & quibus causis. T. 1. c. 1276. B.

Donatio causâ mortis, vel sub modo non est propriè donatio. T. 1. c. 835. C.

Donatio causâ mortis donatoris morte confirmatur. T. 1. c. 440. D.

Donatio propter nuptias quæ. T. 3. c. 116. E. & c. 117. A.

Donatio propter nuptias ut specialis est contractus. T. 2. c. 1143. C.

Donatio an sit genus acquisitionis. T. 1. c. 85. A.

Donatio an possit ad exemplum legatorum per omnia redigi. Ibid. B.

Donatio inter vivos quandomodo perficitur. Ibid. E.

Donatio propter nuptias opponitur don. T. 3. c. 116. E.

Donatio propter nuptias a donatione, quæ moribus nostris sit respectu matrimonii, & a dotalium differt. T. 3. c. 117. C. D.

Donatio propter nuptias augeri potest, constante matrimonio. T. 2. c. 1079. B.

Donatio inter virum, & uxorem jure civili nulla, morte donatoris confirmatur. T. 1. c. 401. C. D.

Donatio inter virum, & uxorem morte donatoris confirmatur ex Antonini oratione. T. 2. c. 1166. C.

Donatio si inter virum, & uxorem facta fuerit, prius defuncto, cui donatum est, res ad eum redit, qui donaverat. T. 1. c. 401. B.

Donatio simplex inter virum, & uxorem prohibita, non autem donatio propter nuptias. T. 2. c. 1074. D.

Donatio inter virum, & uxorem manu missionis causâ, non est pro-

hibita. T. 1. c. 401. D.

Donatio quocunque tempore contemplatione mortis inter virum, & uxorem facta sit, morte sequenti convalescit. T. 1. c. 401. C.

Donatio ante nuptias qualis esse debeat. T. 1. c. 87. E. & c. 88. A. B.

Donatio dicitur hodie propter nuptias. Ibid. A. B.

Donatio an augeatur, aut constitutur contra matrimonium. Ibid. B.

Donatio inter virum, & uxorem constante matrimonio non valet. T. 4. c. 935. E. perficitur tamen, idem, traditione, & consensu. Ibid. E.

Donatio inter vivos quid differat a donatione mortis causâ. T. 4. c. 1339. D. E.

Donatio mortis causâ non perficitur, nisi mors donatoris insequuta fuerit. T. 4. c. 995. A.

Donatio, quam oibus in extaneum contulit, num postea revocari possit liberis adnascantibus. T. 4. c. 840. C.

Donatio in quo differat a precario. T. 4. c. 148. A.

Donatio non potest revocari. Ibid. A.

Donatio nulla est inter virum, & uxorem, nec proprietas, nec possessio, quibusdam casibus exceptis. T. 4. c. 265. C.

Donatio inter amicos permittitur. Ibid. D.

Donatio collata in concubinam an postea fiat irrita, si concubina uxor ducatur. Tom. 4. c. 1334. D.

Donatio divortii causâ facta num valet. T. 4. c. 995. A.

Donatio, & precarium in quo differunt. T. 4. c. 148. A.

Donatio simplex collata in filium familias, & donatio divisionis causâ facta in quo differant. T. 4. c. 900. E.

Donatio causâ mortis fit tribus modis, & quomodo. T. 4. c. 382. D. hæc penitentia revocari potest. Ibid. D.

Donatio est contractus, qui pacto perficitur. T. 4. c. 254. E.

Donatio hodie quidem perficitur nudo consensu. T. 4. c. 786. E.

Donatio, mortuo donatore, an retrahatur. T. 4. c. 789. B.

Donatio priorum pro fideicommissum habetur. T. 4. c. 540. D.

Donatio, quam viva filia fecit, & continet in unum ex filiis pro electione, an sit firma, & certa, quæ nec revocari possit. T. 4. c. 1154. B.

Donatio causâ mortis quæ est. T. 4. c. 1335. B.

Donatio an valet, si fecerit mortis causâ genero donaverit. T. 4. c. 995. A.

Donatio inter virum, & uxorem, quam jus civile prohibet, efficere non potest, ut possessio utilis, vel naturalis, volente donatore non transferatur in donatarium. T. 3. c. 559. A. B.

Donatio sponſi ſponſæ facta an dominiũ in ſponſam tranſerat. T. 5. c. 245. E.

Donatio an, & quando divortio conſiſtur. T. 5. c. 748. C.

Donatio inter ſponſos valet omni modo. T. 5. c. 559. D.

Donatio inter virum, & uxorem, poſt nuptias contractas moribus improba eſt. T. 5. c. 559. A.

Donatio inter parentes, & liberos quomodo fiat. T. 5. c. 826. A.

Donatio quæ fiat pro parte dimidia, & pro parte altera reſolvitur. T. 5. c. 885. D.

Donatio a ſponſo ſponſæ facta an, & quando repeti poſſit. Ibid. E.

Donatio, & venditio in quo differunt. T. 5. c. 1192. B. C.

Donatio, & emptio in quo differunt. T. 5. c. 1191. B.

Donatio contractus eſt, ſi fiat ſub conditione reſolutoria. T. 6. c. 1093. D.

Donatio facta inter conjuges, conſiſtente matrimonio, an revocari poſſit. T. 6. c. 1150. B.

Donatio per interpoſitam perſonam conſummati poteſt. T. 6. c. 997. A.

Donatio rerum Eccleſiaſticarum, ſine conſenſu Capituli non valet. T. 6. c. 1014. B. C.

Donatio cauſa mortis revocatur penitentiâ, & convaleſcentiâ. T. 6. c. 843. B.

Donatio, & conſeſſio quomodo differant. T. 6. c. 1018. D.

Donatio ex cauſa ingratitudinis revocari poſteſt. T. 6. c. 1024. B.

Donatio an ſit propriè liberalitas. D. 6. c. 116. E.

Donatio inter patrem, & filium an poſſit conſiſtere. T. 6. c. 399. B.

Donatio cauſa mortis an dicatur, & continetur etiam ſub appellatione mortis cauſa capionis. T. 6. c. 402. B.

Donatio perſicitur inter parentes, & liberos nuda voluntate. T. 6. c. 632. E.

Donatio an valeat inter virum, & uxorem, ſiquid nxor donavit marito dignitatis adſiſcenda gratiâ. T. 6. c. 613. A.

Donatio pro facta habetur, & dominiũ earum rerum ad liberos pertinet, non quæ ex cauſa fidei-commiſſæ quæ dominiũ non tranſfertur, ſed poſſeſſio tantum. T. 6. c. 634. E. & c. 635. A.

Donatio ante teſtamentum collata in primâ, immunda, & inſolida eſt; quia ſecundo præſcript, miſiſſe legitiſſimam portionem. T. 6. c. 58. A.

Donatio cauſa mortis, & legatam an differant. Tom. 6. c. 119. A.

Donatio precaria an quodcumque revocari poſſit penitentiâ. T. 6. c. 195. A.

Donatio ob cauſam re integrâ uſum penitentiâ revocari poſſit. Ibid. A.

Donatio conditionalis an ſtatim faciat rem accipientis. T. 6. c. 117. C.

Donatio pura. Ibid. A. & C.

Donatio vera, & abſoluta. Ibid. A.

Donatio plena. Ibid. A.

Donatio præſens. Ibid. A.

Donatio inter vivos an ſtatim donatario acquiratur. Ibid. B. C.

Donatio inter vivos facta uxori a marito an valeat. Tom. 6. c. 115. B.

Donatio inter vivos ſeparata res a teſtamento eſt. T. 6. c. 117. B.

Donatio directa. Ibid. A.

Donatio ſimplex. Ibid. A.

Donatio mera. Ibid. A.

Donatio integra. Ibid. A.

Donatio, vel datio ſine acceptione an conſiſtere poſſit. Ibid. A.

Donatio facta ex una parte tantum, an aliqua eſſe poſſit. Ibid. A.

Donatio inter virum, & uxorem an valeat ipſo jure. T. 6. c. 469. C.

Donatio, & mutuum in quonam differant. T. 6. c. 83. D.

Donatio an fiat datio irrevocabilis, ſive creditum inſolubile. Ibid. D.

Donatio cauſa mortis, & donatio ſub modo, non ſunt mera donationes, & cur. T. 7. c. 678. C.

Donatio inter virum, & uxorem jure civili prohibita eſt. T. 7. c. 613. B.

Donatio quando ambigitur eſſe, vel mutuum. T. 7. c. 674. A. B. & 678. A. B.

Donatio, quæ morte confirmatur, comparatur fidei-commiſſi. T. 7. c. 120. D.

Donatio mortis cauſa ut obligat accipientem. T. 7. c. 677. A.

Donatio conjugalis non in omnibus fungitur partibus fidei-commiſſi. T. 7. c. 1211. E.

Donatio cauſa mortis penitentiâ adimi, & revocari poteſt. T. 7. c. 1218. D.

Donatio a patre in filium collata olim an valuerit. T. 7. c. 1076. A.

Donatio an utilis ſit, cujus donatarius non habet commercium. T. 7. c. 1023. D.

Donatio cauſa mortis an ſit legatum extra teſtamentum. T. 7. c. 958. B.

Donatio cauſa mortis an, & quando querelam inſolitiſſi excludat. T. 7. c. 206. E. & c. 207. A.

Donatio cauſa mortis, & legatorem an eundem habeat effectum. T. 7. c. 958. C.

Donatio contractus non eſt, nec conventio. T. 7. c. 823. B.

Donatio quomodo perſiciatur. T. 7. c. 852. C.

Donatio inter virum, & uxorem olim non valet, nec confirmatur morte. T. 7. c. 1399. C.

Donatio inter virum, & uxorem an valeat. T. 7. c. 888. D. & c. 1075. E.

Donatio inter virum, & uxorem facta, an morte donatoris conſiſtur. T. 7. c. 1399. D.

Donatio inter virum, & uxorem in nuptiis facta an valeat, & an in ſponſalibus facta valeat. T. 7. c. 1480. D.

Donatio inter vivos an, & quando querelam inſolitiſſi excludat. T. 7. c. 207. A.

Donatio inter vivos indigno auferitur. T. 7. c. 1478. A.

Donatio mortis cauſa inter virum, & uxorem an valeat. Tom. 7. c. 1401. D.

Donatio mortis cauſa penitentiâ an revocetur. T. 7. c. 958. D.

Donatio inter virum, & uxorem confirmatur morte. T. 7. c. 584. D.

Donatio perſicitur nudo conſenſu, non nudo pacto. T. 8. c. 339. B.

Donatio quæ inter conjuges prohibetur. T. 7. c. 846. A.

Donatio ſervi facta manuſſionis gratiâ an inter virum, & uxorem valeat. Ibid. A.

Donatio cauſa mortis quid. T. 8. c. 953. D.

Donatio quid eſt. T. 8. c. 703. B. C.

Donatio directa, & cauſa mortis donatio. T. 8. c. 542. C.

Donatio cauſa mortis an fieri poſſit, ut nullo modo revocetur. T. 8. c. 61. E.

Donatio ſimplex numeratur inter proficiat. T. 8. c. 90. D.

Donatio an poſſit fieri per capſulam, & an poſſit perſiſſe acceptione. T. 8. c. 311. B.

Donatio an ſit ſine acceptione. T. 8. c. 4. D.

Donatio cauſa mortis an inter maritos valeat. T. 8. c. 279. E.

Donatio filio familias facta an ſilicatio, & morte patris confirmetur. T. 8. c. 106. D.

Donatio in filiam collata an valeat, ſi non ſit confirmata ſupremæ teſtatoris voluntate. T. 8. c. 207. B.

Donatio inter patrem, & filium familias an valeat. T. 8. c. 205. C. D.

Donatio inter virum, & uxorem an alius proprietatis, vel poſſeſſionis ſit. T. 8. c. 242. C.

Donatio inter virum, & uxorem an valeat. T. 8. c. 241. C.

Donatio inter virum, & uxorem an morte confirmetur. T. 8. c. 106. D.

Donatio inter vivos marito facta an valeat. T. 8. c. 279. E.

Donatio rerum, immobilium inſiſtuntine non indiget. Tom. 9. c. 1343. B.

Donatio ſub modo quomodo fiat. T. 9. c. 1343. B.

Donatio, vel pacto, quæ ſit donandi animo, titulo de pactis, eſt remiſſio rei cartæ. Tom. 9. c. 25. D.

Donatio sub conditione quomodo fit. D. 9. c. 1343. B.
Donatio ex certo tempore quomodo fit. Ibid. B.
Donatio mera non est contractus, sed ea, qui inest contractus. T. 9. c. 39. D.
Donatio non perficiebatur quolibet modo, sed traditione corporali, aut mancipatione solenni. T. 9. c. 4172. E.
Donatio citi genus remissionis. T. 9. c. 24. E.
Donatio jure perfecta retrahatur, & rescinditur actione ingrati. T. 9. c. 1351. C.
Donatio rei mobilis non perficitur nudo consensu, sed traditione corporali tantum. T. 9. c. 1041. D.
Donatio inter vivos multum distat a donatione causi mortis, quae non infirmatur. T. 9. c. 1339. A.
Donatio an ita prohibeatur, ut alienatio. T. 9. c. 948. D. E.
Donatio hereditatis. Tom. 9. c. 39. C.
Donatio, cui inest negotium, est contractus, qui nomine valet. Ibid. D.
Donatio *per se*, quod esse nescit, non acceptat. T. 9. c. 1337. E.
Donatio quid sit. T. 9. c. 1332. B.
Donatio collata in filium familiam, si in ea perseverans pater decesserit, confirmatur, non ipso jure, sed familiae eiciscunda iudicio. T. 9. c. 698. D.
Donatio inter conjuges cur non permittitur. T. 9. c. 534. A.
Donatio hodie perficitur pacto. T. 9. c. 73. D. actio non datur ex eo pacto, Ibid. D. sed datur conditio ex lege. Ibid. D.
Donatio inter virum, & uxorem, quomodo confirmatur. T. 9. c. 534. B.
Donatio ea tantum revocatur a liberis postea susceptis, quae mera est donatio. T. 9. c. 51. D.
Donatio inter vivos quomodo confirmatur. T. 9. c. 534. C.
Donatio servitute donatoris confirmatur. Ibid. E. confirmatur etiam captivitate donatoris. Ibid. c. 535. A.
Donatio directa; quae non fit propter nuptias, non imputatur in legitimam. T. 9. c. 513. A.
Donatio, quae fit lege aliqui, est contractus nomine vocata. T. 9. c. 331. B.
Donatio, quae penitentis infirmatur. T. 9. c. 928. C.
Donatio non est, nisi cui donetur, consenserit. T. 9. c. 73. E.
Donatio, & precarium in quo differunt. T. 9. c. 1170. B. C.
Donatio duorum consensu perficitur. T. 9. c. 71. E.
Donatio inter virum, & uxorem non valet. T. 9. c. 432. D.
Donatio, & venditio iure veteri in quo distabant. Tom. 9. c. 104. B. C.

Donatio comparatur venditioni. Ibid. B.
Donatio collata in filium emancipatum nulla indiget confirmatione, & rescinditur, si fit inofficiosa, non officio iudicis, sed per querciam inofficiosa donationis. T. 9. c. 698. E.
Donatio rerum incorporearum per se fitur cessis actionibus. T. 9. c. 1335. C.
Donatio propter nuptias specialis est contractus. T. 9. c. 439. D. haec donatio non indiget infirmatione, Ibid. D. olim indigebat infirmatione. Ibid. D.
Donatio causi mortis non indiget infirmatione. T. 9. c. 1338. A.
Donatio causi mortis ut jure consistat, quinque testes requiruntur. Ibid. A.
Donatio facta uxori, vel marito ante nuptias valet, nec retrahi potest, aut revocari, facta post nuptias non valet, & retrahi potest. T. 9. c. 498. D. remedia, quae competunt marito ad revocandam donationem, quae sunt. Ibid. E.
Donatio quomodo perficitur. T. 9. c. 1331. C. & seq.
Donatio inter vivos conjugibus vetita. T. 9. c. 542. C.
Donatio, facta mulieri dotis constituendae causi, non infirmatur, licet excedat summam legitimam. T. 9. c. 485. D.
Donatio non est conventio. T. 10. c. 450. C.
Donatio, sicut emptio, perficitur nudo consensu. T. 10. c. 454. B.
Donatio est inutilis, cum in, cui donatur, est incapax. T. 10. c. 508. B.
Donatio sine traditione, vel mancipatione non perficitur. T. 10. c. 507. A. B.
Donatio nudo consensu perficitur inter conjunctas personas. Ibid. B.
Donatio inter virum, & uxorem quare prohibeatur. T. 10. c. 513. D.
Donatio non fit loto consensu. T. 10. c. 512. C.
Donatio in praedii curialibus non prohibetur, in praediis Ecclesiae emphiteusis. T. 10. c. 519. E.
Donatio propter nuptias eodem jure nuntur, eademque pacta recipit, quae dos ipsa. T. 10. c. 670. D.
Donatio propter nuptias sequitur pacta nuptialia. Ibid. E.
Donatio rei corporeae olim non valebat, nisi intervenisset emancipatio solennis; & rei incorporeae, nisi intervenisset solennis cessio in jure. T. 10. c. 878. A.
Donatio separatur a transactione. Ibid. B.
Donatio inofficiosa ea est, quae liberis portionem debitam auferat, aut minuit. T. 10. c. 914. E.
Donatio causi mortis quoniam dicitur. T. 10. c. 972. C.

Donatio, quae praefert titulum venditionis, an pariat actionem ex vendito. T. 10. c. 997. D.
Donatio manumissionis causi facta inter virum, & uxorem an valet. T. 10. c. 1052. B.
Donatio inter virum, & uxorem quomodo confirmatur. T. 10. c. 1056. E.
Donatio silentio confirmata rei retrahitur ad tempus factae donationis. T. 10. c. 1097. A.
Donatio inter vivos non est ex hereditate. T. 10. c. 1103. B.
Donatio inter virum, & uxorem, legibus vetita, an possit praetextu pietatis, & benevolentiae confirmari. T. 10. c. 1112. C. D.
Donationis lege modus est constitutus. T. 1. c. 488. C. D.
Donationis nomen per se solum non facit donationem, sed menti donantis, & accipientis. T. 3. c. 571. D.
Donationis propter nuptias praedia; non consentiente quidem muliere, alienantur. T. 2. c. 1105. C. & seq.
Donationis certus modus est legi constitutus, certumque pondus. T. 1. c. 488. C.
Donationis infirmior, quam testamenti causa. T. 1. c. 1342. B.
Donationis improbandae causae quae sunt. T. 4. c. 995. D.
Donationis improbandae causam jus potestatis praestat. Ibid. D.
Donationis inhibendae causam jus praestat. T. 4. c. 994. E.
Donationis vitium non corrigit emancipatio. T. 4. c. 995. E.
Donationis causi qui fundum alicuius excolit, nullam retentionem propter impensas facit, quia dominus ea ab eo injectis contigis non elicit. T. 6. c. 119. A. B.
Qui donationis causi aliquid promissit, ex mora non debet usuras, si quod promissit, constaret in numero, pondere, vel mensura. Ibid. D.
Donationis inofficiosa quercula in qua susinebatur apud Praefectum urbi. T. 7. c. 1279. E.
Donationis inter vivos collatio an; & quando fiat. T. 7. c. 207. B.
Donationis, vel mortis tempus an; inspicitur in mortis causi donationibus. T. 7. c. 1475. E.
Utrum donationis, an legat inflat donationem causi mortis obtinere oportet. T. 8. c. 955. D.
Donationis, & venditionis discreti; men. T. 8. c. 542. B.
Donationis genere mutatur domini; nium, etiam traditione non sequenti. T. 8. c. 756. C.
Donationis rescissio superveniens; bus liberis. T. 9. c. 375. B.
Donationis pactio, & pollicitatio in quo differunt. Tom. 9. c. 74. B.
Donationis revocandae causa. T. 9. c. 1351. C. & seq.

De donationis propter nuptias collatione, T. 9. c. 689. B. C. & seq. De donationis simplicis collatione. T. 9. c. 695. B.

Donationis causa permixta alumnorum pecuniam accipere, imperfecta est donatio, antequam acceptum; perfecta, si acceptum. T. 9. c. 845. B.

Donationis perfectiunde rerum corporum ratio, T. 9. c. 1331. C. Donationis legatum petebatur tantum per actionem in personam. T. 9. 817. C.

Donationis insinuatio quid? T. 9. c. 1339. A.

Donationis causa simulationis annua interposita quo casu egeat, vel non egeat insinuatio. T. 10. c. 111. B.

Donationis species est dos, T. 10. c. 935. D.

Donationis propter nuptias species quaedam inest contractus. T. 2. c. 1089. A.

Donationis inter vivos quae lex modum imposuerit. T. 7. c. 958. B.

Donationis ejus rei, quam donare non possit, consentire non possit. T. 10. c. 1013. C.

Donationem propter nuptias fratres inter se conferunt. T. 3. c. 79. B. C.

Donationem propter nuptias inter vivos, & servas non esse. T. 2. c. 1072. B.

Donationem propter nuptias insinuatio non egerit. T. 2. c. 1143. C.

Donationem simplicem insinuandam esse. T. 2. c. 1143. C.

Inter donationem mortis causa, & inter vivos donationem differentia quae. T. 4. c. 995. A.

Donationem licitam an faciant fructus, & usus. T. 4. c. 1139. D.

Donationem non facit nuda ratio. T. 4. c. 787. A.

Donationem pecuniae non valere, quam maritus donavit uxori inter vivos. T. 6. c. 121. E. an usus ejus pecuniae ad mulierem pertineant. Ibid. E.

Donationem inter virum, & uxorem non valere. T. 7. c. 1253. B.

Donationem an conferat fratribus instituit. T. 7. c. 108. B.

Donationem inter vivos, & dotis donationem an querela inofficij complectatur, vel rescindat. T. 7. c. 195. C. D.

Donationem maritus potuit revocare penitentia. T. 7. c. 1210. E. & c. 1211. A.

Donationem immodicam, collatam in extraneum, liberi postea suscepi revocant in solidum. T. 7. c. 1280. D.

Donationem collatam in liberos liberi postea nati non revocant in solidum, sed pro ratione falcidiae tantum. Ibid. E.

Donationem inter patrem, & filium, filiamve familias non valere, &

concessionem esse potius, quam donationem. T. 7. c. 1251. B.

Donationem a patre in filios familias collatam non valere, nec morte confirmari. T. 7. c. 124. C. D. hodie confirmari morte. Ibid. D.

Donationem mortis causa qui accipit, an possit petere contra tabulas. T. 8. c. 61. D.

Donationem propter nuptias, a parentibus profectam, an omnes liberi invicem sibi conferant. T. 8. c. 90. C. D.

Donationem simplicem an liberi invicem conferant. Ibid. D.

Donationem simplicem an emacipati conferant. T. 9. c. 91. A.

Donationem factam inter virum, & uxorem fungi partibus fideicommissi, vel donationis causa mortis, quia morte donatoris confirmatur. T. 9. c. 999. B.

Donationem omnem perfici nudo consensu. T. 9. c. 1041. E.

Donationem collatam in extraneum, & immensam liberi revocabant in totum. T. 9. c. 32. A.

Donationem omnem valere inter sponfam, & sponfam. T. 9. c. 453. B.

Adversus donationem an detur restitutio minori. T. 10. c. 898. D. & c. 899. B.

Ad donationem perfectam quid sit opus. T. 10. c. 955. D.

Donatione unus rei in duos facta, potior est ille, cui res donata traditur. T. 1. c. 488. A.

De donatione inter conjuges matrimonio contemplatione facta consultatio. T. 1. c. 681. C.

In donatione expellit sufficit voluntas. T. 1. c. 445. A.

De donatione inter sponsum. T. 5. c. 559. D.

De donatione mortis causa, quae recepta est inter conjuges. T. 6. c. 115. E.

De donatione mortis causa, & revocatione illius. T. 6. c. 438. A. & seq.

Donatione facta inter virum, & uxorem, si una moriantur, an res donata reddatur, & cur. T. 7. c. 1257. C.

In donatione concurrere debet idem affectus ex parte dantis, & accipientis. T. 7. c. 674. A.

De donatione causa mortis, & de falcidia deducenda de donatione causa mortis. T. 7. c. 1238. C.

De donatione sub modo. T. 7. c. 678. C.

De donatione propter nuptias qui agit, certat de lucro adventitio. T. 9. c. 1218. A. mulieri agenti de donatione propter nuptias non datur nisi privilegium temporis. Ibid. B.

De donatione, quae sit ad incertum tempus. T. 9. c. 1350. C.

Donationes directae. T. 1. c. 87. C.

Donationes causa mortis inter virum, & uxorem receptae sunt.

Tom. 3. c. 520. C.

Donationes inter vivos fraudare, patronum debita portione possunt, si modo fiant sine dolo malo. T. 1. c. 1218. A.

Donationes mortis causa ad legato rum exemplum capi. T. 3. c. 183. D.

Donationes mortis causa quibus causis sunt. T. 1. c. 440. C. D.

Donationes inter virum, & uxorem unde originem duxerunt. T. 1. c. 784. C.

Donationes propter nuptias hodie sunt penitus ex usu sublatae. T. 3. c. 117. D.

Donationes causa mortis, & legata in quo differant. T. 4. c. 1145. C. & seq.

Donationes causa mortis legatis comparantur. T. 4. c. 1143. D.

Donationes si factae sint ante contrarium capitale crimen, quid iuris. T. 4. c. 1359. B. & seq.

Donationes in sponfam, nuptiis non sequentis, an valeant. T. 5. c. 885. E.

Donationes in favorem Ecclesiae factae plenissime sunt interpretandae. T. 6. c. 1038. B.

Donationes Episcoporum modum recipiunt a Concilio Toletano. Vide, Concilium Toletanum.

Donationes jure civili strictius accipiendi. T. 6. c. 1038. B. insinuatio indiget. Ibid. C.

Donationes Principum, & privatorum quomodo differant. Ibid. E.

Donationes, quae ab initio non valent, an confirmantur morte, & voluntate testatoris, siue donatoris. T. 6. c. 733. E.

Donationes causa mortis an legato rum insar obineant in donationibus inter vivos, & an in mortis causa capionibus. T. 6. c. 404. B.

Donationes causa mortis factae inutiliter quae. T. 6. c. 422. A.

Donationes mortis causa, quae legatorum insar obineant, an per alium defuncti possint infirmari, aut minui. T. 6. c. 328. B.

Donationes directae, & purae, quae sunt inter vivos, non mortis causa, utrum prohibita sint inter vivos, & uxorem, non inter sponsum, & sponfam. T. 6. c. 116. E.

Donationes inter virum, & uxorem complures sunt. Ibid. E. & c. 117. A. & seq.

Donationes item venditiones, traditiones, an ad tempus fieri possint. T. 7. c. 1036. C.

Donationes mortis causa an legatis comparantur. T. 7. c. 958. C.

Donationes, quae accipientem obligant, non sunt merae obligationes. T. 7. c. 678. C.

Donationes mortis causa quibus fiant. T. 7. c. 952. E.

Donationes quilibet an silentio, & morte

- morte confirmatur. T. 7. c. 1075. E.
- Donationes in uxorem collatz, & morte donatoris confirmantur. A. patiantur falcidiam. T. 7. c. 241. A.
- Donationes oúda voluntate perfectz an necessitatem traditionis in se habeant. T. 7. c. 734. B.
- Donationes an adquirantur ioxito. T. 8. c. 4. D.
- Donationes causz mortis an condemnatione donatoris infirmetur. T. 8. c. 61. C.
- Donationes causz mortis quibus personis conferuntur, testamento relicto per bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 60. B. C.
- Donationes causz mortis similes sunt legatis. T. 8. c. 61. C. D. E. in quibus differant. Ibid. E.
- Donationes inter vivos an revocentur ob az alienum donatoris. T. 8. c. 61. B.
- Donationes inter vivos an revocentur condemnatione donatoris. Ibid. B. C.
- Donationes mortis causz in liberis & parentibus ultra virilem conferuntur, bonorum possessionem contra tabulas petit. T. 8. c. 61. A.
- Donationes mortis causz relicte liberis, & parentibus an tuerdz sint, petitio bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 61. A.
- Donationes mortis causz an quibus personis conferuntur, petitio bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 61. A.
- Donationes inter virum, & uxorem moribus Populi Romani prohibite sunt. T. 8. c. 674. B. & c. 763. C.
- Donationes mortis causz non insinuatur. T. 8. c. 61. E.
- Donationes propter nuptias qui, & quibus conferant. T. 8. c. 100. E.
- Donationes que apud acta insinuari debent. T. 9. c. 184. A.
- Donationes que revocantur liberis superfluitibus, aut superveniuntibus. T. 9. c. 31. E.
- Donationes insinuationem exigunt apud acta, quod alia negotia non exigunt. T. 9. c. 1172. D.
- Donationes omnes ex Regum Francie constitutionibus insinuantur. T. 9. c. 184. A.
- Donationes inter virum, & uxorem cur ab initio ipso iure non valeant, & indigent confirmatione. T. 9. c. 131. A.
- Donationes mutuz inter conjuges cur non valent. Ibid. A.
- Donationes inter vivos inter virum, & uxorem prohibite sunt. T. 9. c. 998. E.
- Donationes quo sine azis valent. T. 9. c. 184. A.
- Donationes causz mortis comparantur legatis. T. 9. c. 1557. B.
- Donationes factz a reo an valeant. T. 9. c. 1395. D. B.
- Donationes inter vivos, iure perfectz, penitentia nullo modo revocantur. T. 9. c. 1555. A.
- Donationes propter nuptias quid. T. 9. c. 438. A. & seq.
- Donationes publicabantur. T. 9. c. 715. A.
- Donationes propter nuptias, si excedant 500 aureos, non valent sine actorum, sive monumetorum putatorum insinuatione, & scriptura, nisi fiant mulieribus minoribus 25 annorum. T. 9. c. 485. A.
- Donationes non insinuatuz nun confirmat Senatus consultum. T. 9. c. 555. E.
- Donationes insinuationem non desiderant officio calibus. T. 9. c. 485. E.
- Donationes causz mortis nuda voluntate, & penitentia revocari possunt. T. 9. c. 1355. B.
- Donationes propter nuptias quo tuerdz in usu esse ceperint. T. 10. c. 679. C.
- Donationes causz mortis nominatim conferuntur in tempus mortis. T. 10. c. 506. E.
- Donationes causz mortis an sint instar legatorum, testamento scilicet facta. T. 10. c. 719. E.
- Donationes in ecclesiis collatz valent, etiam factz presumptis. T. 10. c. 817. A.
- An valeant sine insinuatione. Ibid. B.
- Donationes, si non excedant quingentos aureos, valent, & si non sint repositi in acta, vel monumentis. Ibid. B. C.
- Donationes an possint suscipere Urbani magistratus. T. 10. c. 869. B.
- Donationes mortis causz contractibus comparantur. T. 10. c. 1047. B.
- an legatis. Ibid. B. & c. 1049. B.
- Donationum mortis causz, & non mortis causz quotam sint genera. T. 8. c. 86. A.
- De donationum propter nuptias usufructu. T. 1. c. 1029. A. & seq.
- De donationum propter nuptias insinuatione. T. 1. c. 1149. B.
- Donationum testationes. T. 1. c. 1054. E.
- De donationum iure inter virum, & uxorem. T. 1. c. 314. E.
- Donationum causz mortis quotam sint species, & differentia. T. 5. c. 117. E. & c. 118. A.
- In hoc conveniunt, quod sint revocabiles. Ibid. c. 118. A.
- Donationum genera quot sint. T. 5. c. 913. C. D.
- Donationibus modum imposuit lex Cincia. T. 1. c. 813. D. & T. 5. c. 488. E. & c. 1038. C. & T. 9. c. 57. D.
- Donationibus omnibus modum certum imposuit lex Cincia. T. 5. c. 495. D.
- Ad donationes meras tantum lex Cincia pertinet, non ad remunerationes inestimabiles beneficii. T. 4. c. 788. E.
- De donationibus factis a Decurionibus. T. 1. c. 1143. D.
- Dedationibus ante nuptias, vel propter nuptias, & sponsalibus. T. 1. c. 355. B.
- De donationibus sacra forma, & de adscriptis. T. 2. c. 1366. C.
- In donationibus inter vivos cur cautione Mucianz non sit locus. T. 3. c. 415. D.
- In donationibus inter conjunctas personas verborum subtilitas non observatur. T. 1. c. 445. A.
- De donationibus inter virum, & uxorem. T. 1. c. 401. C. & c. 678. D. E. & c. 784. B. C.
- De donationibus immensis in liberos collatis. T. 2. c. 1127. C.
- De donationibus immodestis, & inofficiosis. T. 3. c. 141. E.
- In donationibus propter nuptias idem modus observatur, ac in dotibus. T. 4. c. 183. D.
- In donationibus retentis usufructu habetur pro traditione. Tom. 4. c. 787. A.
- In donationibus mortis causz legi Falcidia locus est exemplo legato rum. T. 4. c. 1144. A.
- In donationibus an eadem ratio contrarium efficiat. T. 4. c. 995. B.
- In donationibus causz mortis an lex falcidia locum habeat. Tom. 6. c. 404. A.
- De donationibus vel inter vivos, vel mortis causz factis. T. 6. c. 398. C. & seq.
- In donationibus az alienum etiam deducendum est. T. 8. c. 675. E.
- De donationibus insinuandis. T. 1. c. 655. A. B. & T. 9. c. 1349. E. & c. 1341. A. & seq.
- De donationibus & fideiussoribus titulos esse factorum hominum, & cur. T. 9. c. 1172. D.
- De donationibus inter virum, & uxorem, & a parentibus in liberos factis, & de ratihabitione. T. 2. c. 331. D. & T. 9. c. 553. E.
- De donationibus. T. 1. c. 86. A. & c. 487. C. D. & c. 674. C. D. & c. 691. A. & seq. & c. 855. B. & T. 2. c. 573. E. & T. 9. c. 1330. C. & seq.
- De donationibus causz mortis, que sunt ei, quem lex Julia, & Papia prohibet capere, quem facit inaj capacem ex Senatus consulto. T. 9. c. 1358. B.
- Donationibus iura non favent, nisi fiant pietatis causz. T. 9. c. 1349. B.
- De donationibus mortis causz. T. 1. c. 440. C. & c. 835. D. & T. 9. c. 1155. A. & seq.
- De donationibus, que sub modo, vel conditione, vel ex certo tempore faciuntur. T. 1. c. 575. A. & T. 9. c. 1349. B. & seq.
- De donationibus revocandis. T. 9. c. 1151. B. & seq.
- De donationibus erat lex Cincia. T. 9. c. 57. D.
- In donationibus deterior est conditio mariti, & uxoris, quam extra mei, & penitus ignoti hominis, cui licet donare. T. 9. c. 533. C.
- Donatis omnibus bonis inter vivos, an ea deducto pre alieno donata intel;

intelligentur. T. 7. c. 1385. D.
 Donatitium parabaptismata da-
 mata. T. 2. c. 1088. D.
 Donatilis, & Donatitarum secta in
 plures sectas dispersa. T. 10. c.
 819. A.
 Pro donatio titulus an sit lucrativus.
 T. 6. c. 119. B.
 Donator, si stipulanti promiserit, tenet-
 ur. T. 1. c. 488. C.
 Donator de evicione non tenetur.
 Ibid. B.
 Donator non tenetur in id, quod
 inter se de evicione venditor ve-
 ro tenetur in omne id, &c. T. 4.
 c. 892. D.
 Donator an teneatur de evicione. T.
 1. c. 194. B.
 Donator ex causa verus debitor est,
 non donator sine causa. T. 5. c.
 1172. A.
 Donator est, qui benigne, & libera-
 liter, & propensissimo animo dat.
 T. 4. c. 119. C.
 Donator, & donatarius si simul pe-
 rierint naufragio, ruina, ut no-
 tatione confirmetur, quis eorum vi-
 deatur supervivisse. T. 7. c. 1465. E.
 Donator mortis causa si interitus
 descenderit, an poterit queri filius,
 qui succedit ab intestato, si ei non
 superstit virilis. T. 8. c. 624. B.
 Donator, & venditor in quo disse-
 runt. T. 9. c. 1335. E.
 Donator invitus promittere non cogit-
 ur de evicione rei donatae. T.
 9. c. 1292. C.
 Donator an recte pacificetur, ne do-
 natarius rem donatam alienet, non
 tantum certis personis, sed & nul-
 li personis. T. 10. c. 441. C.
 Donator an cogatur sem donatam
 tradere donatio, donatione per-
 fecta nudo consensu. Tom. 10. c.
 1014. C.
 Donatori incumbit necessitas tradi-
 tionis. T. 1. c. 87. A.
 Donatori plenius succurritur, quam
 ei, & quo verum debitum exigi-
 tur. T. 8. c. 765. C. D.
 De donatorum collatione, & de eo-
 rundem iure. T. 2. c. 697. B.
 Donavi filio ex fine, ut creditoribus
 meis satisfaceret: non satisfecit,
 non sequitur res: conditio ob rem
 dati dabitur fratri, qui mihi heres
 exstitit. Erunt & actio ex contractu
 præscriptis verbis, ut scilicet sa-
 tisfaciat creditoribus, vel præstet
 quanti interest, non ut donatum
 reddat. Tom. 9. c. 130. E. & c. 131.
 A.
 Doni datio non est contractus, nisi ei
 aliquod negotium sit immixtum.
 T. 1. c. 913. A.
 De donis, & muneribus. T. 3. c. 150.
 B.
 Donis lege Julia certus numerus con-
 stitutus est, quæ magistratibus ur-
 banis conferuntur. T. 8. c. 619. C.
 Donis mutuis liberius, & patronus
 se se afficiant. T. 9. c. 32. A.
 Verba doni, vel legi non semper
 donationem, aut legatum faciunt,

Tom. 2. c. 332. B.
 Dono est verbum directum, aliquan-
 do pro precario accipitur. T. 4. c.
 1083. D.
 Donum quid significet. T. 8. c. 618. E.
 Donum, & munus differunt. Ibid. E.
 Donum a donatione potest deduci,
 ut pactum a pactione. T. 9. c. 26. A.
 Donum, & donatio utrumque dici-
 tur. Ibid. A.
 Dormitator dicitur fur nocturnus. T.
 4. c. 335. B.
 Dos quid sit. T. 1. c. 783. B.
 Dos aut datur, aut datur, aut pro-
 mittitur. T. 1. c. 312. B. & T. 5. c.
 195. E.
 Dos dicitur solemnibus verbis fine,
 interrogatione. T. 1. c. 313. B.
 Dos sine acceptione non est. T. 3. c.
 352. A.
 Dos filie nomine semel sancta neque
 minui, neque adimi potest. T. 1.
 c. 1364. E.
 Dos fungi dicitur, cum datur, vel
 cum redditur. T. 3. c. 182. C.
 Dos tenetur ob civile manus, vel
 honorem mariti. T. 2. c. 706. B.
 Dos appellatur donatio propter ma-
 trimonium, licet gratuita non sit.
 T. 2. c. 1189. D.
 Dos, & si matrimonio constante in
 bonis viri sit, uxoris tamen est. T.
 2. c. 189. D.
 Dos, constante matrimonio, nisi certis
 ex causis uxori reddi non potest.
 T. 2. c. 1080. B.
 Dos, soluto matrimonio, quemadmo-
 dum petatur. T. 1. c. 785. C. D.
 Dos nuda pactione constituitur. T. 1.
 c. 1500. E.
 Dos caduca, T. 1. c. 1050. B.
 Dos profectitia, aut adventitia. T. 1.
 c. 312. C.
 Dos profectitia proprium filie patri-
 monium. T. 1. c. 1314. A.
 Dos profectitia sedit ab patre, si ve
 mutua sit filia constante, seu so-
 luto matrimonio. T. 1. c. 312. C. D.
 Dos augeri, vel etiam constitui con-
 stante matrimonio potest. T. 2. c.
 1079. B.
 Dos ante nuptias, vel post nuptias
 dari potest. T. 1. c. 400. A.
 Dos redintegratur, redintegrato ma-
 trimonio. T. 1. c. 314. C.
 Dos, quæ esse debuit, & dos effici am-
 plius non potest. Ibid. C.
 Dos quo tempore redditur. T. 1. c.
 312. D. & quibus casibus retinetur.
 Ibid. D. E.
 Dos prælagari dicitur propter repræ-
 sentationem. T. 1. c. 130. C.
 Dos etiam relegari dicitur. Ibid. C.
 Dos an ipso iure necessarius sumpti-
 bus minui possit. T. 1. c. 264. E.
 Dos profectitia, & peculium disse-
 runt. T. 1. c. 1501. D. E.
 Dos redit ad mulierem, marito mor-
 tuo. T. 2. c. 335. B.
 Dos, & omnis donatio ex constituti-
 one Regum nostrorum infirmata
 debet. T. 2. c. 1143. D.
 Dos fratribus constituitur, & commu-
 nicatur ab intestato, non ex testa-

mento. Tom. 4. c. 1332. B.
 Dos profectitia quæ est. T. 4. c. 84.
 C.
 Dos semper in iure constituitur tradi-
 tione rei, non verbis. T. 4. c. 286.
 B. annus dotalis quando incipit
 ex die traditionis, & quando ex
 die nuptiarum. Ibid. B.
 Dos quid est. T. 4. c. 179. B. & c.
 287. D.
 Dos dicitur *versura* in Gallie provin-
 cia Delphinatus. T. 4. c. 87. D.
 Dos quomodo constituitur. Tom. 4. c.
 219. B.
 Dos profectitia quid est. T. 4. c. 27.
 E.
 Dos an etiam constituitur fideicom-
 missio, quam testator uxori præ-
 legavit. T. 4. c. 1155. E. & c. 1156.
 A.
 Dos tacita non renovatur, renovato
 matrimonio. T. 4. c. 979. C.
 Si dos mulieri relictui debet, quando
 divorcium factum videtur culpâ
 mariti. T. 4. c. 980. B. C.
 Eum & dos sequi debet, quem onus
 matrimonii sequitur. T. 4. c. 475. C.
 Dos, quæ pondere, numero, mensura
 continetur, non est statim recedun-
 da. T. 4. c. 179. B.
 Dos ibi non est, ubi non sunt nu-
 ptie. T. 4. c. 262. E.
 Totâ dos utrum ad virum pertineat
 quasi pramortuo filio, an pars di-
 midia saltem, quasi pramortuo
 uxore. T. 4. c. 987. D.
 Dos caduca sit ex quævis legibus
 tantum publicorum iudiciorum.
 T. 4. c. 1493. C. omne crimen ple-
 runque exasperatur in militem.
 Ibid. c. 1494. A.
 Dos adventitia ipso iure apud mari-
 tum remanet. T. 4. c. 974. A. hoc
 multe leges probant. Ibid. A.
 Dos aut antecedit, aut sequitur nu-
 ptias. T. 4. c. 985. A.
 Dos constante matrimonio minui vel
 tolli non potest, exceptis certis
 causis, quæ in l. 37. §. 1. de iure
 dot. enumerantur. T. 4. c. 1457. A.
 Dos data propter illicitum matrimo-
 nium caduca sit. T. 4. c. 1455. C.
 Dos est proprium filie patrimonium.
 T. 4. c. 697. B.
 Dos est repensatio, si ve pretium one-
 rum matrimonii. T. 4. c. 981. B.
 Hæc a Martino Capella dicitur re-
 pensatio. Ibid. B.
 Dos fratribus conferitur, & commu-
 nicatur ab intestato, non ex te-
 stamento. T. 4. c. 1332. B.
 Dos, quæ semel sancta est, amplius
 fungi non potest. T. 4. c. 980. A.
 Dos an semper debeat esse certa. T. 4.
 c. 983. B. & seq.
 Dos ab herede patris an, & quando
 peti possit. T. 5. c. 555. E.
 Dos, dispreto matrimonio, an pa-
 tri relictui debeat. T. 5. c. 162. A.
 Dos est patrimonium mulieris. T. 5.
 c. 385. A.
 Dos quo pacto deterior non fiat,
 sed deterior facta videri possit. T.
 5. c. 75. D.

Dos an in divisionem rerum uxoria-
rum veniat. T. 5. c. 994. A. B.
Dos an sit pensatio onerum matri-
monii. T. 5. c. 992. E.
Dos recepticia quæ sit. T. 5. c. 553. C.
D.
Dos favorabilis. T. 6. c. 1033. B.
Dos non solvitur marito vergenti ad
inopiam nisi datis fideiussoribus.
T. 6. c. 1149. C. D. Idem sine fi-
deiussoribus iuraturia cautione.
Ibid. D. E.
Dos quandoque reddenda sit post
divortium factum. T. 5. c. 122. D. E.
Dos quandoque reddenda erat tri-
bus pensionibus, annua, bimâ,
trimâ die. Ibid. E.
Dos adventitia, mortua uxore in
matrimonio, an lucro mariti ce-
dat, vel patris, in cujus potestate
maritus est; aut etiam dos profes-
citia, si pater non sit. T. 6. c.
161. C.
Dos adventitia est, quam quis alius
dedit. T. 5. c. 113. A. morte mulieris
an remaneat apud maritum.
Ibid. A.
Dos adventitia, que non remaneat
apud maritum, an redeat ad ex-
traneum, qui eam dedit, morte mulieris.
T. 5. c. 48. C.
Dos an impensam funeris debeat, an
heres mulieris. Ibid. D.
Dos profecticia etiam est, quam pa-
ter mulieris dedit. T. 5. c. 113. A.
an morte mulieris redeat ad pa-
trem. Ibid. A.
Dos adventitia, & profecticia in
quibusdam differant. Ibid. A.
Dos an sit res communis patris, & fi-
liæ. T. 6. c. 377. C.
Dos an sit res alienum uxoris. T. 5. c.
125. A.
Dos a patre promissa, falsò exissi-
mant, se filix suæ debitorem esse,
an obliget. T. 5. c. 109. A. B.
Dos an redeat ad patrem, filia in ma-
trimonio mortuâ. T. 6. c. 633.
A.
Dos profecticia de suo data a patre
pro filiofamilias, divortio, aut mor-
te viridirentis matrimonii, a patre
potest repeti, quia communis est.
Ibid. B.
Dos constante matrimonio computari
non potest, in excutiendis bonis
mariti vocati ad manus publi-
cum a certo modo substantiæ.
T. 6. c. 511. E. & c. 512. B.
Dos an ex causa possit auferri ma-
ritus. T. 5. c. 512. B.
Dos an reddatur hoc genere uxori
potius, quam detur. T. 6. c. 738. A.
Dos a patre data filix nuptiis, mor-
tua in matrimonio filia, utrum re-
deat ad patrem, si filia fuerit
in potestate patris, si emancipata.
T. 5. c. 588. C. quæ data est pro filia
emancipata, dos profecticia utrum sit.
& utrum mortuâ filia soluto
matrimonio redeat ad patrem. Ibid.
C.
Dos pro muliere ab extraneo pro mi-
li. T. 5. c. 458. E.

Dos olim non tantum datione, vel
stipulatione constituebatur, sed
etiam dictione datus circa stipula-
tionem. T. 6. c. 105. C.
Dos solvi mulieri debet, soluto ma-
trimonio. T. 6. c. 333. A.
Dos efficitur proprium filix patrimo-
nium. T. 6. c. 103. C.
Dos potest arbitrio mulieris citra
pactionem mutari, matrimonio
nondum contracto. T. 6. c. 114.
A. B.
Dos si ve profecticia, si ve adventitia,
divortio facta a patre repeti potest
cum consensu filix, & sine ejus
voluntate pater procuratorem da-
re non potest ad dotem repeten-
dam. T. 5. c. 123. E. & c. 124. A.
Dos licet constante matrimonio in
bonis viri sitet tamen in uxoris
jure. T. 6. c. 151. C.
Dos mortifera. Ibid. C.
Dos quando olim exigebatur, &
quando hodie. T. 7. c. 723. C.
Dos profecticia mortuâ muliere, redit
ad patrem. T. 7. c. 947. B.
Dos quæ dicatur recepticia. T. 7. c.
1457. C.
Dos quæ nulla, frustra legatur. T. 7.
c. 138. D.
Dos quid sit. T. 7. c. 1400. E.
Dos quomodo constituitur. T. 7. c.
1059. A. similis est dationi. Ibid. A.
Dos relegatur verius, quam legatur.
T. 7. c. 1425. B.
Dos si in pecunia consistat, an mi-
nuitur per impensas necessarias.
T. 7. c. 1400. A.
Dos, soluto matrimonio morte mari-
ti, an propter liberos retineri pos-
sit. T. 7. c. 1412. E.
Dos uxori si prælata sit, & simul
cum marito interierit, an heredi-
bus uxoris reddenda sit. T. 7. c.
1467. D. E.
Dos divisionem recipere potest. T. 7.
c. 1355. B. & seq.
Dos filix propria est. T. 7. c. 1337. A.
Dos heredi institutus ex aile inutili-
ter legatur. T. 7. c. 1420. C.
Dos iniuncta uxori frustra legatur. T.
7. c. 1397. B.
Dos interdictum quasi indigno aufertur.
T. 7. c. 1478. A.
Dos iudicio rei uxoris quando red-
datur. T. 7. c. 1399. A.
Dos legata an fiat caduca propter
matrimonium illicitum. T. 7. c.
1479. A.
Dos magna quæ dicatur. T. 8. c. 105.
D.
Dos prælata quando reddenda sit.
T. 7. c. 1399. A.
Dos, quam retinet maritus, aut heres
ejus, uxore præmortalis, an sit lu-
crum adventitium. T. 7. c. 1458. A.
Dos quando videatur legata. T. 7. c.
1459. C.
Dos quando uxori superstiti red-
datur ex actione rei uxoris. T. 7. c.
1399. A.
Dos uxori legata an ei debeatur in-
tegra sine deductione rerum dona-
tarum. Ibid. D.

Dos legata filio exheredato patris te-
stamento, quam ille a nuru acce-
perat, si matrimonium divortio
solutum fuerit, an mulieri, vel
viro debeat. T. 7. c. 1419. A. B.
Dos filio familias ab uxore data ad-
quiritur socero per filium iure
potestatis. T. 7. c. 1424. A.
Dos, mortuâ uxore in matrimonio, an
apud virum remaneat. T. 7. c.
1482. A.
Dos potest prælari uxori non inli-
tuz. T. 7. 1467. E.
Dos profecticia an mortuâ uxore
apud virum remaneat. T. 7. c. 1466.
A.
Dos an fiat caduca, si maritus uxorem
occiderit, vel dolo ejus uxorem
interierit. T. 7. c. 1482. A.
Dos an fiat caduca, si mulier provin-
cialis nupterit ei, qui in provin-
cia officium gerit. T. 7. c. 1480.
A.
Dos an legatur his verbis: *uxor quæ
mihi dedit, e medio sumat*. T. 7. c.
1426. D.
Dos a nuru accepta si filio exhe-
redato legata sit, an ea, matrimonio
divortio soluto, mulieri, vel viro
debeat. T. 7. c. 1419. A. B.
Dos an ob mortem mulieris retineri
possit ab herede, soluto matrimo-
nio morte mariti. T. 7. c. 1413. A.
Dos an possit deduci in computatio-
nem hereditatis, & rationem sal-
vare. T. 7. c. 1410. A.
Dos an remaneat apud virum, mor-
tuâ in matrimonio uxore. T. 7. c.
1409. E.
Dos an restituatur uxori si commu-
nes liberi intervenerint, vel ita
conveniret, ne restituatur uxori.
T. 7. c. 1397. D.
Dos an veniat in fideicommissum
hereditatis filio marito herede
instituto, & rogato hereditatem
alio restituere, uxore filii in mat-
rimonio mortuâ. T. 7. c. 1409. E. &
c. 1410. A.
Dos, aut pars dotis, que æstimata
est, an pacto, vel testamento in-
æstimata fieri possit. T. 7. c. 1421.
B.
Dos, aut res, que legata est, si non
exisset, an legatum valeat. T. 7. c.
1401. C.
Dos, & donatio propter nuptias an
quædam inofficiosi excludant, &
an conferantur. T. 7. c. 207. C.
Dos, constante matrimonio, a marito
an peti possit. T. 7. c. 1403. C.
Dos a marito legari non solet, nisi
ei, cui debet reddi. T. 7. c. 1426. B.
Dos adventitia, mortuâ muliere po-
tius virum manet. T. 7. c. 947. B.
Dos adventitia an mortuâ uxore
apud virum remaneat. T. 7. c. 1456.
A.
Dos æstimata, an inæstimata sit,
quid inter sit. T. 7. c. 1421. A.
Dos æstimata pacto fieri potest, etiam
constante matrimonio, inæstimata.
Ibid. A.
Dos non est reddenda uxori, sed ma-
tri,

- tri : non relegatur recte uxori : T. 7. c. 11 § 1. E.
- Dos consistere potest in pecunia. T. 7. c. 626. E.
- Dos receptitia est causi mortis capio, quam extraneus in casum mortis uxoris a marito stipulatur. T. 7. c. 1211. B.
- Dos adventitia lucro viri cedit. T. 8. c. 829. E. profectitia ad patrem redit, mortuam in matrimonio filiam. Ibid. c. 853. A. superfluitibus liberis an ad patrem redeat. Ibid. C.
- Dos an revertatur ad filium, si avus merito filium emancipatum herederaverit. T. 8. c. 99. D.
- Dos hodie statim reddenda, nullarum impendiarum habita ratione. T. 8. c. 550. B.
- Dos quod melior, & fructuosior facta sit, an ea de re mulier marito teneatur. T. 8. c. 104. B.
- Dos omnia an receptitia sit. T. 8. c. 276. D.
- Dos quare dicatur relegata, vel przlegata. T. 8. c. 69. C.
- Dos si legatur ei, quæ dotem, non habet, an ei legatum debeatur, si petita sit bonorum possessio contra tabulas. T. 8. c. 75. D.
- Dos, matrimonio soluto, debetur, non ante. T. 8. c. 59. E.
- Dos an, & quomodo conferatur. T. 8. c. 101. A. an conferatur cautione. Ibid. A.
- Dos an conferatur, deductis impensis in eam factis. T. 8. c. 104. B.
- Dos an, mortuam in matrimonio uxore, heredibus ejus restituitur. T. 8. c. 435. C. an apud virum remaneat. Ibid. C.
- Dos an repeti possit, constante matrimonio. T. 8. c. 504. C. casus duo, quæ repeti potest. Ibid. C. D.
- Dos a patre profecta an propria sit filie. T. 8. c. 100. E.
- Dos prior præfertur oviæ doti. T. 9. c. 483. C.
- Dos adventitia. Vide, Dos profectitia.
- Si dos constante matrimonio soluta fuerit. T. 9. c. 542. B. & seq.
- Dos quando solida repetitur sine deductione. T. 9. c. 497. D.
- Dos quemadmodum petatur, soluto matrimonio. T. 9. c. 539. A. & seq.
- Dos non est, antequam nuptiæ sequantur. T. 9. c. 449. A.
- Dos magis est in bonis filie, quam peculium. T. 9. c. 521. C.
- Dos semel constituta filie, non potest adimi. T. 9. c. 522. A. B.
- Dos a patre profecta est verè, & propria patrimonium filie, adeo ut negetur esse in bonis patris. Ibid. B.
- Dos apud eum esse debet, apud quem decurrant onera matrimonii. T. 9. c. 518. B.
- Dos profectitia, & dos adventitia, in quo differunt. T. 9. c. 524. D.
- Dos profectitia redit ad patrem, nisi convenerit, ut remaneat apud virum, mortuam muliere. T. 9. c. 505. D.
- Dos quando tota remanet apud virum. T. 9. c. 504. B.
- Dos, & peculium in quo differunt. T. 9. c. 541. D.
- Dos crescere, & decrescere potest, constante matrimonio. T. 9. c. 613. A.
- Dos datur pro oneribus matrimonii, & nihil aliud est, quam pensatio onerum. T. 9. c. 518. A.
- Dos non admittit falcidiam, vel dimissionem. T. 9. c. 481. B.
- Dos tribus modis olim consuebatur. T. 9. c. 478. B.
- Dos, constante matrimonio, est in bonis mariti. T. 9. c. 448. C.
- Dos quibus modis hodie constituitur. T. 9. c. 478. B.
- Dos adventitia pertinet ad patrem, per solum usufructum. T. 9. c. 524. D. hodie est filie propria jure domini. Ibid. E.
- Dos, mortuam muliere in matrimonio, non redit ad heredem ejus. T. 9. c. 496. D. ad quod redit. Ibid. D.
- Dos profectitia, & adventitia in quo differunt. T. 9. c. 683. B. & seq.
- Dos profectitia quæ est. Tom. 9. c. 686. B.
- Dos antiquior præfertur novæ. T. 9. c. 1217. E.
- Dos tenetur ob civile munus mariti, paraferna non tenentur. T. 9. c. 248. D.
- Dos imputatur in legitimam. T. 9. c. 522. E.
- Dos constituitur ex pollicitatione sola, & ex ea actio competit. T. 9. c. 74. C.
- Dos soli traditione constituitur, non promissione. T. 9. c. 524. A.
- Dos non est, nisi traditur. T. 9. c. 525. E. soli traditione constituitur. Ibid. c. 526. A.
- Dos est contractus. T. 9. c. 478. E.
- Dos incerta nulla est. T. 9. c. 488. D.
- Dos non est sine matrimonio. T. 9. c. 230. C.
- Dos inter donationes numeratur. T. 9. c. 1174. D.
- Dos etiam manente matrimonio certis ex causis repeti potest. T. 9. c. 1215. D.
- Dos, quamvis sit in bonis mariti, mulieris tamen est effectus ipso. T. 9. c. 479. E.
- Dos olim retinebatur ob mores uxoris. T. 9. c. 535. D. & seq.
- Dos promissa nudi conventionis, matrimonii contrahendi causâ, non petitur vel actione bonæ fidei, vel actione rei uxoris. T. 10. c. 277. B.
- Dos est res uxoria, non maritalis, constante autem matrimonio in bonis mariti est. T. 10. c. 298. A.
- Dos mariti perfectè non est, quia ex casu ei auferri potest. Ibid. A.
- An dos profectitia ad patrem redire, adventitia penes maritum remanere, mortuam in matrimonio filiam, debet. T. 10. c. 528. E.
- Dos, quæ mariti lucro cederet, ob insuper habitam vindictam neratæ uxoris redigitur in fitem. T. 10. c. 332. A. B.
- Dos profectitia an remaneat apud virum uxoris mortuæ. T. 10. c. 474. C.
- Dos adventitia semper remanet apud maritum. Ibid. C.
- Dos si przlegata sit, an reddatur hereditibus uxoris, quæ simul perierit cum marito. T. 10. c. 375. B.
- Dos quasi indiguo auferatur. T. 10. c. 478. C.
- Dos, quam retinet maritus, vel mariti heres, uxore præmorta, non est lucrum adventitium, sed rei jam filie qualiter retentio. T. 10. c. 600. D.
- Dos an possit teneri fisco, constante matrimonio. T. 10. c. 633. A.
- Dos uxori przlegata an sit extra rationem legis falcidie. T. 10. c. 804. D.
- Dos an sit caduca, nuptiis contra mandata contractis. T. 10. c. 671. A.
- Dos adventitia, mortuam in matrimonio muliere, semper remanet penes virum. T. 10. c. 812. D.
- Dos, quam mulier petiit ex legati causa, an possit retineri, veluti pignoris jure. T. 10. c. 971. D.
- Dos adventitia, præmorta marito, restituitur mulieri, & dos profectitia eo redit, quod protecta est. T. 10. c. 1030. D.
- Dos ante nuptias data, & post eadem aucta, an videatur donatio. T. 10. c. 1251. B.
- Conjugio redintegrato, & dos redintegratur. Ibid. C.
- Dos an sit lucrum. T. 10. c. 1074. D.
- Dotale superficium uxore volente alienari posse, non etiam rdes. T. 3. c. 488. C.
- Dotale prædium ne maritus invitæ uxori alienet, lege Julia de adulteriis cavetur. Tom. 4. c. 1471. B.
- Dotale prædium est, cujus dominium marito per traditionem est adquisitum. T. 4. c. 955. C.
- Dotalem fundum si receperit maritus, nihilominus agere potest de fructibus. T. 3. c. 444. D.
- Dotalem rem si maritus cepit ex causa locativa, an integra ei sit actio ex causa non lucrativa, videlicet stipulatione de dote. T. 8. c. 145. E.
- Dotales dicuntur res, quæ dotali pecuniâ comparatæ sunt. T. 6. c. 1030. D.
- Dotales res inflammatis periculo mulieris deteriores fieri. T. 7. c. 1421. A.

- Dotalis res si æstimatæ fuerint, dos in pecunia, non in rebus ipsis æstimatis constituit. T. 7. c. 1421. D.
- Dotalis res si æstimatæ sint, periculo mariti deteriores sunt. T. 7. c. 1421. A.
- Dotalis res æstimatæ intelliguntur venditæ propter æstimacionem. T. 7. c. 1423. D.
- Dotalis res æstimatæ an a marito alienari possint. T. 7. c. 1421. A.
- Dotalis impensæ. T. 8. c. 548. E.
- Dotalis res non possunt intelligi dotalis ante traditionem. T. 9. c. 479. A. B.
- De dotali fundo non alienando. T. 9. c. 527. C. & seq.
- Dotalia prædia inæstimata vitæ alienare, vel pignori obligare non potest, ne consentiente quidem muliere. T. 2. c. 1109. D.
- Dotalia corpora lingula an minuantur pro impensis necessariis factis. T. 7. c. 1409. A.
- Dotalis prædia an propter impensas desinant esse dotalia, vel an pro parte indivisa a marito teneantur, donec impensæ reddantur. T. 7. c. 1415. D.
- Dotalia prædia an minuuntur corporaliter per impensas necessariis factas. Ibid. C.
- De dotalibus pactis consultatio. T. 1. c. 693. C. D.
- De dotalibus instrumentis Constitutio Novella. T. 2. c. 1117. A.
- In titulo de dotalibus pactis quædam observata. T. 3. c. 318. B.
- Dotalis fundi fructus, matrimonio constante, lucro mariti cedunt. T. 1. c. 400. D.
- Dotalis fundi inhihetur alienatio, & usufructu. T. 1. c. 1136. B.
- Dotalis fundi alienationem & pignorationem prohiberi. T. 1. c. 1500. A.
- Dotalis prædii alienatio, vel hypotheca non valet. T. 2. c. 1106. A.
- Dotalis fundi æstimati alienatio non prohibetur. T. 1. c. 785. E.
- Dotalis annus quando incipit. Vide, Annus dotalis.
- Dotalis fundus. Vide, Fundus dotalis.
- Dotalis res. Vide, Res dotalis.
- Dotalis obligatio tenet heredem, socii, qui a nutu dotem accepit. T. 4. c. 263. A.
- Dotalis prædii invita muliere prohibita alienatio marito. T. 7. c. 1142. B. C.
- Dotalis obligatio non sequitur dotem. T. 7. c. 1404. A.
- Dotalis fundus semel alienatus an possit rursus fieri dotalis. T. 7. c. 1416. B.
- Dotalis fundus an per impensas necessarias minuatur, ut ex parte, vel in totum desinat esse dotalis. T. 7. c. 1415. C.
- Dotalium quid. T. 1. c. 673. D.
- Dotalium ex bonis mariti mulieri solvitur. T. 6. c. 1355. E.
- Dotalium, præmodum acere, apud virum remanet. T. 6. c. 1148. B.
- De dotalium prædiorum alienatione. T. 3. c. 180. B.
- Dotalium rerum uxor naturaliter domina est, maritus civiliter. T. 4. c. 1332. C.
- Dotare filiam patris est officium. T. 10. c. 1068. C.
- Dotarium, a Longobardis morgaghebæ. T. 2. c. 1244. C.
- Ex dote retentiones sunt quinque modis. T. 1. c. 312. E.
- De dote non numerata. Tom. 2. c. 1133. C.
- Pro dote res mobiles maritum usufructu capere. T. 3. c. 395. E.
- In dote salicidii non est locus. T. 1. c. 1274. B.
- Sine dote puellas collocabant Armenii. T. 2. c. 1069. C.
- De dote caduca prolata in lucem, constitutio quædam Gordianorum dum visa. T. 3. c. 6. B.
- Turpe olim æstimabatur nubere sine dote. T. 4. c. 283. C.
- Nulle olim erant nuptiæ sine dote. Ibid. C.
- In dote petenda nihil obest mulieri ignorantia juris. T. 4. c. 305. C.
- De dote iudicium bonæ fidei est. T. 4. c. 1372. C.
- Pro dote in dubio pronuntiandum est. T. 5. c. 1017. B. & seq.
- In dote constituenda utrū plus possit quam voluntas mulieris pacientis. T. 5. c. 553. E.
- Dote data, utrū pater, aut extraneus sibi pacisci, aut stipulari de dote aliquid possit sine voluntate mulieris, cuius dos facta est propria. T. 5. c. 553. E.
- De dote in quantum maritus teneatur. T. 5. c. 1104. B.
- In dote constituenda consuetudo, vel conventio partium servanda. T. 6. c. 1054. A.
- Dote promissa a patre, vel ab extraneo pro muliere, si per negligentiam mariti accidat, ut is nunc possit a socero, vel extraneo redactio ad inopiam exigere, an ex res marito imputari possit, quod in tempore dotem non exegerit. T. 6. c. 110. D.
- De dote profecticia, divortio facto, patrem agere videri ex voluntate filiarum, ut oportet, si filiam furiosam habeat. Tom. 6. c. 333. C.
- In dote exigenda quando est culpa, & negligentia mariti. T. 6. c. 469. A.
- De dote prælegata. T. 6. c. 262. D. & T. 7. c. 1396. D. E. & seq.
- De dote, quam maritus teneatur redde mulieri, divortio facta. T. 6. c. 488. A.
- De dote data patri in cuius potestate est maritus. T. 6. c. 124. D. E.
- De dote actio. Vide, Actio de dote.
- Dote legata uxori præsentis dote, an maritus uxori remittere videatur impensas in res dotalis factas. T. 7. c. 1412. A.
- Dote non legata, an heres dotem retinere possit, donec impensæ in res dotalis factæ, solutæ sint. Ibid. A. B.
- Dote relegata, an heres solutionem ob donationes in mulierem factas nondum redditas, vel ob impensas in res dotalis factas differre possit. T. 7. c. 1411. E.
- Dote uxori legata an impensæ in res dotalis factæ temerè videantur. T. 7. c. 1413. E.
- Dote uxori legata, an retentio fiat ex dote propter res uxori donatas. T. 7. c. 1407. C.
- Dote relicta, utrū legatum relictum pro dote utriusque heredis lucto cedat. T. 7. c. 527. E. & c. 528. A.
- Pro dote mulier non habet tacitam hypothecam ante Iulianiam. Num. T. 7. c. 540. E.
- De dote relegata. T. 7. c. 1167. B.
- Pro dote hypothecam tacitam habet mulier in bonis mariti. Tom. 9. c. 491. B. & seq.
- In dote repetenda mulier præfertur omnibus creditoribus chirographariis, imo etiam hypothecariis antiquioribus. T. 9. c. 480. B. C.
- De dote actiones. T. 9. c. 494. C. D. & seq.
- Sine dote nuptiæ non sistere possunt. T. 9. c. 1215. E.
- De dote an sit extraneo stipulatio tacita. T. 9. c. 526. B. & c. 530. B.
- Ex dote propter liberos erat retentio sextarium, vel quintarum alendorum liberorum causâ. Tom. 9. c. 550. D.
- Sine dote potest esse matrimonium. T. 9. c. 541. D.
- Ex dote, quam repetit mulier post divortium, quæ deductiones, seu compensationes sunt. T. 9. c. 497. B. & seq.
- De dote ab extraneo data. T. 9. c. 485. E.
- De dote cauta, non numerata. T. 9. c. 532. C. D.
- De dote recuperanda actio ex stipulatu, & ejus jura explicantur. T. 9. c. 511. A. B. & seq.
- Dote non stipulati filiam exhereditatio. T. 9. c. 521. C.
- De dote actio. T. 9. c. 67. C. & seq. & c. 488. B. C. & seq.
- Quis sit in l. 4. de dote prælegata, vulgaris modus profertendi dicimus legatis. T. 10. c. 90. A.
- In dote exigenda, & solvenda, quæ communis est patris, & filiarum, an utriusque voluntas exquiratur. T. 10. c. 318. D.
- Actio de dote est bonæ fidei. T. 10. c. 560. C.
- Ex dote a marito prælegata uxori an deducatur falcidia. Tom. 10. c. 1121. B.
- Dotem inter servos, & servas non esse. T. 12. c. 1072. B.
- Dotem,

Dotem, resolutio matrimonio sine voluntate filii, pater repetere non potest. T. 4. c. 1364. B.

Dotem adventitiam, in matrimonio mortuæ muliere, pater maritum remanere. T. 4. c. 312. C.

Dotem non facit cautio nuda. T. 4. c. 331. A.

Dotem, a matre profectam, fratres inter se conferunt. T. 3. c. 79. C.

Dotem qui pro muliere promittit, sub ea conditione promittere videtur, si nuptiæ sequantur. T. 3. c. 388. E.

In dotem data sylva. Vide, Sylva.

Dotem si mulier intercedendi animo pro alia muliere promiserit, & forte res etiam suas viro eo nomine obligaverit, ex hac causa non adjuvatur Senatus-Consulto Vellejano. T. 4. c. 985. C.

An dotem reddere filio actione ex stipulata maritus cogatur, si divorcio solvatur matrimonium. T. 4. c. 1133. A.

Dotem filius debet pater tanquam æt alienum. T. 4. c. 983. D.

In dotem quod filius datur, statim sit proprium ejus patrimonium. T. 4. c. 591. A.

In dotem Athenagoras dicitur dedisse centena milia sesteritium. T. 4. c. 383. D.

Senatus in gratiam Scipionis quadragesa milia constituit in dotem. Ibid. D.

Dotem quam pater semel filii familias constituit, ei auferre, vel minuire non potest, nisi uno casu. T. 4. c. 579. A.

In dotem res mobilis data alienari potest. T. 4. c. 1372. C.

In dotem, vel peculium liquid filii familias datur, quid interit. T. 4. c. 893. A.

Utrum dotem mulier dederit, an extraneo pro muliere, interit. T. 4. c. 999. C.

Inter dotem a muliere datam, & dotem ab extraneo datam, differentia quæ. Ibid. E.

Dotem qui viro promittit pro militate, non promittit quoque usufructu dotis viro debeatur. T. 4. c. 985. D.

Inter dotem æstimatam, & dotem inæstimatam differentia quæ. T. 4. c. 983. D.

Dotem filius constituit pietas paterni nominis exigit. T. 4. c. 845. A.

Dotem a nuru acceptam pater ab filio exheredato recit legat. T. 4. c. 1375. A.

Dotem dare, vel promittere omnes possunt, promittendo, de jure dotum. T. 3. c. 398. E.

Dotem dicere pro promittere. Ibid. E.

Dotem dicere omnes non posse. Ibid. E.

Dotem dicere quis possit. Ibid. E.

Dotem si focer a nuru acceptam, filio exheredato, non natui legavit, an mulieri ad-

versus maritum, qui exheredatus est, competat actio, quæ vocatur dotis repetitio. T. 6. c. 122. D.

Dotem quo jure maritus & uxor possideant. T. 6. c. 112. A.

Dotem profectam ad patrem reverti, mortuam in matrimonio filii. T. 6. c. 129. C. D.

Dotem filii familias constituitur est patrum officium, non matrum. T. 6. c. 109. B.

Dotem si pater filium nomine promississet, & eam ante nuptias emancipasset, non resolvitur promissio: nam & cum ante nuptias pater moreretur, nihilominus heredes ejus ex promissione obligati manebant. T. 6. c. 105. A. B.

Dotem, constant matrimonio, permitti posse in utilitatem mulieris. T. 6. c. 114. A.

Dotem pater non jure repetit, nisi eo tempore, quo litem contestatur, filia consentiat. T. 6. c. 377. C.

Dotem augent fructus percepti ante nuptias, nec lucro mariti cedunt. T. 6. c. 122. A. Vide, Servorum acquisitiones.

Dotem semper comitantur onera matrimonii. T. 6. c. 432. A.

Dotem injuste uxori legatam fiscus eripit, quæ indigna. T. 7. c. 1397. B.

Dotem a focu qui acceperat, eidem stipulanti promissam post mortem suam reddi, si dotem eam uxori legaverit, an legatum valeat. T. 7. c. 1426. A.

Dotem ab uxore acceptam si filius familias moriens illi legaverit, an legatum valeat, si filius patri heres non existerit, cui adquisita fuit dos per filium. T. 7. c. 1424. A. B.

Dotem an minorem faciant impensæ necessariæ in res dotales factæ. T. 7. c. 1167. B.

Dotem marito si relegaverit focer, dote soluta mulieri, an legatum extinguatur. T. 7. c. 1404. A. B.

Dotem nurus, si focer legaverit extraneo pro fideicommissum, an ex eo legatu heres falcidiam deducere possit. Ibid. D.

Dotem a nuru acceptam, quam pater filio exheredato legavit, si heres per errorem, omnia cautione de indemnitate, solverit filio, an soluto matrimonio a muliere dotis judicio conveniri possit. T. 7. c. 1419. D. E.

Dotem, quam nurus focero dederat, si moriens focer nurui legaverit, an legatum valeat. T. 7. c. 1421. D.

Dotem, quam pater a nuru acceperat, si filio exheredato legaverit, an legatum valeat. T. 7. c. 1417. E.

Dotem, quam ab uxore, vel pro uxore maritus acceperat, maritus moriens olim illi legabat. T. 7. c. 1397. B.

Dotem qui legat, jus actionis de-

dotem legat. T. 7. c. 1397. B.

Dotem si extraneo mulieri dederit, & stipulatus sit, eam filio reddi, mortuo in matrimonio marito, extraneo, & maritus similis perierint, an dos reddenda sit heredi extranei. T. 7. c. 1427. D.

Dotem si quis legaverit his verbis, *quanta petimus ad me ex dote pervenerit, aut perventura est, tantam heres meus uxori dabo*, si nihil pervenerit, an legatum nullum sit. T. 7. c. 1405. D.

Dotem mulieribus conservare Reip. interest. T. 7. c. 1397. C.

Dotem a nuru acceptam, patris testamenti filio exheredato legatam ab eone uxore, an ab herede soceri petere possit. T. 7. c. 1403. B. C.

Dotem a nuru acceptam si focer filio exheredato legaverit, an nurus ab eo, tanquam marito, dotem petere possit. Ibid. C.

Dotem a nuru acceptam, filio exheredato legatam, si heres filio omnia cautione de indemnitate solverit, & a muliere dote judicio conveniatur, quomodo heredi subveniatur. T. 7. c. 1419. D. E.

Dotem a nuru acceptam si focer filio marito ejus exheredato legaverit, an nurus dotem a marito, tanquam herede, petere possit. T. 7. c. 1403. C.

Dotem a nuru acceptam, filio exheredato legatam, an heres testator pretiare, nisi filius caverit de indemnitate. T. 7. c. 1419. D. E.

Dotem a nuru acceptam si legaverit pater filio marito exheredato, temere soluta marito ab herede, an si a muliere conveniri possit actione dotis. T. 7. c. 1433. E. & c. 1404. A.

Dotem an retineat, qui non vindicat mortem uxoris. T. 7. c. 1481. E.

Dotem legatam testamenti patris, quam ille a nuru acceperat, si antequam filius exheredatus consequutus sit, filium fuerit matrimonium divorcio, utri potius heres soceri dote præstabit, mulieri actione de dote, an viro actione ex testamento. T. 7. c. 1419. A. B.

Dotem legatam an minorem impensæ in res dotales factæ. T. 7. c. 1167. B.

Dotem legatam an heres mariti retinere, & differre possit ob res amotas ab uxore, vel donatas res, vel impensas. T. 7. c. 1414. C. D.

Dotem fungi quid. T. 7. c. 1185. D.

Res in dotem datas, vel æstimari, vel non æstimari inter conjuges, & æstimationem malum, magneque discrimen adferre. T. 7. c. 1175. C.

Dotem profectam, divorcio facto, patrem non posse repetere, nisi consentiente, & volente filio. T. 7. c. 1133. C.

Dotem minuitur impense necessitate ipso jure. T. 7. c. 1167. B. alie impense factæ in res dotales dotem non minuit. Ibid. B.
Dotem a patre datam filie emancipatæ, uno tantum casu ad patrem reverti. T. 7. c. 1150. C.
Dotem si maritus uxori legaverit, quam uxor promiserat, non dederat, an legatum debeat. T. 7. c. 1146. E.
Dotem an maritus possit legare uxori. T. 8. c. 99. B.
Dotem acceptam ab uxore an emancipatus conferat. T. 8. c. 91. C.
Dotem adventitiam an possit filius repetere sine patris consensu. T. 8. c. 105. B.
Dotem, a parentibus profectam, an omnes liberi iocivem sibi conferant. T. 8. c. 90. C. D.
Dotem an conferat filia instituta, si petat commissio dictio per alium contra tabulas. T. 8. c. 101. C.
Dotem an conferat filia, quæ ablinet se bonis paternis. T. 8. c. 107. B.
Dotem an conferat filia sui juris, si maritus uxore sit inops. T. 8. c. 105. B.
Dotem an filia conferat, sive sua sit, sive emancipata. T. 8. c. 98. E.
Dotem an filia retineat, si se ablinet bonis paternis. T. 8. c. 106. E.
Dotem an filia, quæ est in potestate, repetere possit sine patris consensu. T. 8. c. 105. B.
Dotem muliere dante, an semper ipso jure exceptum intelligatur, ut do ei reddatur, si supervixerit. T. 8. c. 176. D.
Dotem promissam a patre, an filia conferat. T. 8. c. 102. C. promissam ab extraneo an conferat. Ibid. C.
Dotem qui conferant. T. 8. c. 90. C.
Dotem, vel aliquid ejus nomine qui legat, legat juxta actionem pro dote. T. 8. c. 69. D.
Dotem & profectitiam, & adventitiam conferri. T. 8. c. 102. C.
Dotem ex quo tempore mulier ob inopiam mariti repetat. T. 8. c. 104. D.
Dotem sicut vindicandam, si maritus uxoris necate morte non ultus sit. T. 8. c. 445. B.
Dotem integram an mulier conferat, si maritus sit non solvendo. T. 8. c. c. 104. B. C.
Dotem, solum matrimonium, apud quem judicem repetebat mulier. T. 9. c. 1072. C.
Dotem dans pater, & extraneus pro muliere in quo differunt. T. 9. c. 121. C.
Dotem repetentis mulieris privilegium. T. 9. c. 1215. E.
Dotem facere, numcrationem, vel traditionem, non cautionem, fallam. T. 9. c. 552. C.

In dotem an computentur vestes, quæ dabantur, & ornamenta mulieribus. T. 9. c. 487. E.
Dotem quis constituere debet. T. 9. c. 477. D.
Dotem filie constituere, & conservare patris officium est. T. 9. c. 484. D.
Dotem filio filie suæ non potest adimere ex hereditio, quam pro ea dedit parens. T. 9. c. 519. C.
Præter dotem in urbe Roma mulieres nihil habebant, paraferna purissima. T. 9. c. 1115. E.
In dotem fundi dati. T. 9. c. 81. D. E. & c. 82. A. & seq.
Dotem quando mulier amittit. T. 9. c. 500. D.
Mulier quando dote privatur. Ibid. D.
Dotem solet nurus dare socero, itemque pronurus prolocero. T. 9. c. 517. E. & seq.
Dotem non facit dotalis instrumenti scriptura. T. 9. c. 329. A.
Dotem filie quomodo pater possit repetere. T. 10. c. 101. C. D.
Dotem inter profectitiam, & adventitiam quæ sint differentia. T. 10. c. 328. E.
Adversus dotem, vel donationem propter nuptias an restituatur minor. T. 10. c. 900. A. B.
Dotem ab uxore acceptam an maritus possit vendere. T. 10. c. 950. A.
Dotem an mortis causâ possit mulier promittere. T. 10. c. 1051. D.
Erga dotes mulieris favores, & studia auctoris juris sunt propenda. T. 4. c. 985. D.
Dotes prædiorum legato continentur, instructis prædiis legatis. T. 4. c. 1120. A.
Dotes mulieribus conservari publice interest. T. 9. c. 1215. E.
Dotes non infinuantur, licet excedant summam 500. auroreum. T. 9. c. 485. A.
Dotes prædiorum quænam sint. T. 10. c. 556. D.
Dotes inter donationes omnerantur. T. 10. c. 955. D.
Doti dicere, vel promittere. T. 1. c. 1151. C.
Doti quare favendum in re ambigua. T. 5. c. 1017. E.
Doti promittere, latine non dicitur. T. 5. c. 398. E.
Doti semper inest conditio martimonii. T. 5. c. 552. D.
Doti dare, doti dicere, doti promittere dicimus, non dotis dare, dotis dicere, dotis promittere. T. 6. c. 125. C.
Doti veteres tribuebant nomen rei uxoris potius, quam rei maritalis. T. 9. c. 479. E. & c. 480. A.
Dotibus modum imposuit lex Papia. T. 1. c. 815. D.
In dotibus modus qui observatur, idem est in donationibus propter nuptias. T. 4. c. 983. D.

In dotibus consistebat olim omne patrimonium mulierum. T. 4. c. 926. A.
Pro dotibus respondendum in ambiguis. T. 7. c. 1460. E.
Dotibus est definitus modus. T. 10. c. 900. C.
Dotis repetitio an minuatur propter retentionem. T. 1. c. 164. E.
Dotis dictio solennibus sit verbis. T. 1. c. 155. D.
Dotis sanctio pacto mutari non potest. T. 3. c. 182. C.
Dotis nomine mulieres tacitam hypothecam habent in bonis mariti. T. 1. c. 1157. B.
Dotis representatio species est donationis. T. 2. c. 1080. B.
Dotis propria repetitio est patris. T. 3. c. 101. D.
Dotis dictio solennitas sublata. T. 1. c. 155. C.
Dotis causa est perpetua. T. 2. c. 327. A.
Dotis actio est contractus. T. 1. c. 782. C.
Dotis obligatio nascitur ex pacto, pollicitatione, & oblatione nuda. T. 2. c. 316. B.
Dotis dictio tres tantum personæ obligantur. T. 1. c. 1157. B.
Dotis repetitio, & solutio, siue judicium recuperandæ dotis. T. 2. c. 334. B.
Dotis maximæ modus. T. 2. c. 1072. E.
Dotis causæ venditio, & venditio simplex tribus causis differt. T. 3. c. 485. A.
Dotis quo jure maritus sit dominus. T. 3. c. 487. C.
Dotis obligatio esse videtur in pecculo filii. T. 1. c. 1454. D.
Dotis æstimatio vera est venditio. T. 3. c. 485. A.
De dotis usuris. T. 1. c. 664. A.
Dotis actio unde nascitur. T. 1. c. 315. B.
Dotis actio privilegiaria. Tom. 1. c. 1454. C. D.
Dotis dictio tres tantum obligantur personæ. T. 1. c. 315. D.
Dotis privilegium. T. 9. c. 1155. C.
Dotis dictio solennibus sit verbis. T. 1. c. 315. B.
De dotis jure Novella Constitutio. T. 2. c. 1150. C.
Dotis actio recuperandæ dotis quando mulieri nascitur, & quando non. T. 4. c. 477. C.
Dotis portio esse dicuntur partus ancillarum dotalium. Thom. 4. c. 1160. B.
Dotis causæ in bonis mariti sunt ancillæ. T. 4. c. 1160. E.
Dotis actio hodie quando nascitur. T. 4. c. 478. A.
Dotis legatum falcidia non minuitur. T. 4. c. 349. C.
Dotis & uluarum stipulatio extinguatur post renovatum matrimonium. T. 4. c. 982. A.

Dotis retentionem si leno non habet, potest se agere de moribus. T. 4. c. 282. B.

Dotis partem dimidiam an retinere possit liberi heredes scripti. T. 4. c. 840. A.

Dotis sola promissio non facit sponsalia. T. 4. c. 255. B.

Dotis functio non potest mutari pacto. T. 4. c. 20. E.

Quantum deferatur luci marito ex pacto dotis, tantum deferatur mulieri ex donatione propter nuptias. T. 4. c. 283. B.

Dotis datio non est donatio, sed repetitio ocerum matrimonii. T. 5. c. 398. C.

Dotis favore quamquam contra communem rationem juris concessa sint. T. 5. c. 1027. E.

Dotis dicenda quomodo solennis olim ratio fuit. T. 5. c. 598. E.

Dotis definitio. T. 5. c. 1028. D.

Dotis duplex acceptio. T. 6. c. 1147. B.

Dotis fructus an ad maritum pertineant. T. 6. c. 122. B.

Dotis fructus quinam proprie dicantur. Vide, Fructus dotis.

Dotis legatum est an alienum possit, quam legatum. T. 6. c. 738. A.

Dotis adventitia, sicut & ceterorum bonorum, proprietates est hodie filiae in solidum ex constitutione Iulianiani. T. 6. c. 124. C.

Dotis adventitiae repetitio hodie communis est. Ibid. C.

In dotis profectione repetitione exigitur consensu patris, & filiae, quae in eius potestate est. T. 6. c. 333. D.

Dictionis dotis formula. T. 6. c. 105. E.

Dotis recuperandae iudicium est actio de dote. T. 6. c. 488. D.

Dotis causam maritis non esse lucrativam, & cur. T. 6. c. 432. A.

Dotis fructus, Vide, Fructus.

In dotis stipulatione non est necessaria adjectio, si nuptiae sequuntur, quia tacite incit. T. 6. c. 104. E.

Dotis functio pacto mutari non potest. D. 8. c. 776. C.

Dotis actio quae vocetur. T. 7. c. 1397. B.

Dotis conditio an per conventionem melior fieri possit. T. 7. c. 1399. A.

Dotis conditio an pacto deterior fieri possit. T. 7. c. 1397. D.

Dotis conditio pacto non potest deterior fieri propter liberum. Ibid. E.

Dotis corpora singula an minuatur per impensas necessarias. T. 7. c. 1403. A.

Dotis datio contractus est. T. 7. c. 164. E.

Dotis dictio quem obliget. T. 8. c. 322. D.

Dotis legationi fideicommissum impositum an valeat. T. 7. c. 1458. D.

Dotis legato inefficere quod inerat actioni de dote. T. 7. c. 1397. B.

Dotis praelegata esse commodum representationis. T. 7. c. 1399. A.

Dotis legato quae commoda sint, quae non sint in actione de dote. T. 7. c. 1398. E.

Dotis legatum an utile sit. T. 7. c. 988. D.

Dotis legatum si diem suum habet, idem, praesentem. T. 7. c. 1411. C. an proferri possit. Ibid. D.

Dotis legatum plenius esse, quam actionem de dote. T. 7. c. 1398. D.

Dotis legatum quando inutile sit. Ibid. D.

Dotis repetitionem, divortio facto, mulieri dari. T. 7. c. 527. B. C.

Dotis legatum continere actionem de dote. T. 7. c. 1397. B. & seq.

Dotis pars an veniat in restitutionem fideicommissi. T. 7. c. 1508. C.

Dotis praelegatio an sit eodem jure, quo & dotis actio. T. 7. c. 1468. A.

Dotis praelegatum uxori relictum an falcidiam patiat. T. 7. c. 1405. E.

Dotis praelegatum, & relegatum, pro praelegato, sive relegato in jure pro miscue dicuntur. T. 7. c. 1399. C.

Dotis legatæ renumeratio an differri possit ob donationes in mulierem, & impensas in res dotales factas. T. 7. c. 1422. C.

Dotis repetitio ubi, & quo loco fieri debeat. T. 7. c. 164. D.

Dotis perceptionem an impediatur pendens conditio, vel deficiens. T. 7. c. 1492. C.

Dotis retentionem an mariti heres habeat ob impensas utiles. T. 7. c. 1415. A.

Dotis universalitatem supplere solutus impensis necessariis. T. 7. c. 1416. B.

Dotis nomine promissum quando peti possit. T. 8. c. 181. A.

Dotis functionis leges pacto mutari non possunt. T. 8. c. 776. C.

Dotis actio an, & quando nurui constante matrimonio competat. T. 8. c. 69. E.

Dotis causa an causa lucrativa sit. T. 8. c. 345. D.

Dotis collatio & collatione bonorum cur, & quomodo separatur. T. 8. c. 100. D.

Dotis collatio an fiat ab intestato, & non petita bonorum possessione contra tabulas. T. 8. c. 101. C.

Dotis dictione quomodo obligatio contrahatur. T. 8. c. 322. D.

Dotis legatum an subiciatur falcidiae. T. 8. c. 69. C.

Dotis legatum nurui relictum an utile sit. Ibid. E. an nurui conferretur, si petita sit bonorum possessio contra tabulas. Ibid. E.

Dotis nomen quomodo accipitur in jure. T. 8. c. 385. A.

Dotis nomine uxori relicto legato, an mulier alterius, videlicet legato, vel dote, co-agenta esse debeat. T. 8. c. 70. A.

Dotis non numerata exceptio. T. 9. c. 329. B.

Dotis repetitio per actionem praescriptis verbis. T. 9. c. 67. E.

Dotis dictionis formulae propriae. T. 9. c. 478. B.

Ex dotis pollicitatione datur actio. T. 9. c. 74. B.

Dotis praecipuum, & quando locum habeat. T. 9. c. 519. E. & c. 520. A. & seq.

Dotis reddenda dies quis. T. 9. c. 507. D. & seq.

Dotis causa, & jura dotis, sive titulus dotis idem est. T. 9. c. 478. E.

Dotis repetitio est, cum maritus verget ad inopiam constante matrimonio. T. 9. c. 517. E.

Dotis datio, & instrumentum dotalis conscriptum est contractus. T. 9. c. 93. E.

De dotis promissione, & nuda pollicitatione. T. 9. c. 477. A.

Dotis usus quando debentur. T. 9. c. 487. B.

Dotis recuperandae gratia post dissolutionem matrimonii dux proposita sunt actiones, rei uxoriae actio, & ex stipulato. T. 9. c. 489. C. D.

Dotis repetitio, & solutio. T. 9. c. 539. A. & seq.

Dotis recuperandae iudicium. Ibid. A.

Dotis retentio ob mores uxoris. T. 9. c. 499. C. & c. 504. B.

Dotis dominus est maritus, & domina dotis est uxor. T. 9. c. 479. B. C.

Dotis iusta estimatio. Tom. 9. c. 539. C. & seq.

Dotis dominum quid. T. 9. c. 477. B.

Dotis repetitio directa, & utilis. T. 9. c. 541. D.

Dotis pollicitatio nuda. T. 9. c. 27. B.

Dotis nomina est mulier & jure, & re ipsa, etiam constante matrimonio. T. 9. c. 512. B.

Dotis praecipuum ob conditionem non pendet. T. 9. c. 520. B. C.

Dotis praecipuum conditio institutionis filii non suspendit. Ibid. B.

Dotis stipulatio. T. 9. c. 495. E. Vide, Stipulatio.

De dotis repetitione, quae competit mulieri, soluto matrimonio. T. 9. c. 488. C. & seq.

Dotis estimatio venditio est. T. 9. c. 540. A.

Dotis constituenda causi venditio, & venditio simplex in quo differunt. Ibid. A.

Dotis estimatio facta viliori pretio circa dolum mariti, etiam non superet dimidiam iusti pretii, rescio.

- refcinatur, datâ electione marito, ut vel rem dotalem restituit, soluto matrimonio, vel iustam ultimationem. Ibid. C.
- Dotis inlicitum periculum est mulieris. Ibid. D.
- Dotis pollicitatio nuda pro contractu habetur. T. 9. c. 477. B.
- Dotis datio est contractus. Ibid. A. & c. 525. E.
- Dotis promissio est contractus: T. 9. c. 477. A. & c. 525. E.
- Dotis dictio quomodo olim fiebat, T. 9. c. 477. B. & c. 478. B. quomodo obligabat. Ibid. B.
- Dotis proleptica, & adventitia differentia. T. 9. c. 504. E.
- Dotis obligatio quomodo contrahitur. T. 9. c. 477. A. & seq.
- In dotis restitutione qui fructus veniunt, & qui non veniunt. T. 9. c. 512. D. & seq.
- Dotis repetitio olim potior inter actiones personales. T. 9. c. 480. E. mulieri competit, soluto matrimonio morte, vel divortio. Ibid. E.
- An dotis adventitiæ collatio sit. T. 9. c. 585. B. & seq.
- De dotis collatione. T. 9. c. 684. C. & seq.
- Dotis dictio fit solemnibus verbis. T. 9. c. 75. E.
- Dotis causam semper, & ubique præcipuam esse. T. 9. c. 125. D.
- Dotis promissio simplex est inutilis. T. 9. c. 478. A.
- Dotis datio contractus est, qui præcedere, vel sequi matrimonium potest. T. 9. c. 428. E. nuptias, vel sponsalia non facit. Ibid. c. 429. A.
- Dotis adventitiæ natura quæ. T. 9. c. 506. E.
- Quando est inutilis promissio, & stipulatio dotis. T. 9. c. 476. A.
- Dotis relegatio diem suum habet. T. 10. c. 90. A.
- Dotis tam dominium, quam proprietatem dicitur esse mariti. T. 10. c. 297. C.
- Dotis datione an quilibet dos verè fiat in dominio mariti. Ibid. E.
- Dotis datio quid sit. Ibid. E.
- Dotis constitutenda matrimonium est causa. T. 10. c. 198. B.
- Dotis adventitiæ actio an communis sit patris, & filii. T. 10. c. 328. C.
- Dotis filie causa adversus patrem, est propria, ut castrensium peculii filii. T. 10. c. 399. C.
- Dotis danda, & augenda eadem est ratio. T. 10. c. 1057. D.
- Dotis plures definitiones. Ibid. D. E.
- Dotis datio spontanea an patrem liberet fideicommissum. T. 10. c. 1118. E.
- Dotium privilegia quæ. Tom. 9. c. 480. B. & seq.
- Dotium fideiussores, vel mandatores a marito mulier non datur. Tom. 9. c. 544. B. C.
- Dotium quis quod est. T. 9. c. 478. C. & seq.
- Dröiff de vesire, Dröiff de viresce.* T. 1. c. 1245. A.
- Dovarium quid est. Tom. 3. c. 127. D.
- Dovarium an jure Romano sit receptum. Ibid. D.
- Dubius injuriæ propositus minor optanda est. T. 4. c. 328. E.
- Dux causæ lucrative in eandem rem, & personam eandem concurrere non possunt. Tom. 4. c. 447. C.
- Quid si duorum testamentis eadem res mihi legatur. Ibid. D.
- Dux negotiationes in Pandectis Florentinis, & aliis auctoribus, frequenter ponitur pro una negotiatione. T. 4. c. 712. C.
- Dux causæ lucrative in eandem personam, & in eandem rem concurrere nequeunt. T. 4. c. 617. A.
- Dux res sibi invicem causæ esse nequeunt eodem modo. T. 4. c. 382. A.
- Dualem numerum non habent Latini, pluralis pro duali est. T. 5. c. 152. B. c. 297. D.
- De alia numerus a plurali separandus. T. 8. c. 522. E.
- De eo qui duas uxores habet. T. 9. c. 149. E. in laicis est ex edicto Prætoris. Ibid. E.
- Dubia res quæ sit. T. 1. c. 810. B. C.
- Dubia, & quæ lege propalam desinita non sunt, in deurgiorum sunt accipienda partem. T. 3. c. 458. C.
- Dubia quæ sint. T. 7. c. 1459. E.
- Dubia ab initio, sæpe ex post facto retroduci, & certa fieri. T. 7. c. 1474. C.
- Dubia ab initio quæ sunt, sæpe ex post facto manifesta fieri. Ibid. D.
- Dubia quæ valeant. T. 7. c. 1360. C.
- Eorum, quæ dubia sunt, quædam explicari possunt, & hæc valent; quædam non possunt, & hæc pro non scriptis habentur. T. 10. c. 473. C.
- Dubietatis multe species. T. 6. c. 449. D.
- In dubiis rebus benignior est interpretatio sequenda. T. 4. c. 988. A.
- De rebus dubiis. T. 6. c. 449. D.
- De rebus dubiis, quæ occurrunt in testamentis. T. 6. c. 157. B.
- In dubiis id accipi, quod est utilius emptori, conductori, promissori, actori. T. 7. c. 1460. E. & c. 1461. A.
- In dubiis sequendum est minimum. T. 10. c. 967. D.
- In dubio melius est respondere contra fideum. T. 4. c. 391. E.
- In dubio qui aliud dixit, aliud sensit, quid sequi debeat. T. 5. c. 1100. C.
- In dubio æqui ut est contra fideum respondere. T. 6. c. 436. B.
- In dubio benignior interpretatio recipitur. T. 8. c. 688. D. duplici actione quis teneatur. Ibid. c. 777. D.
- Dubitans negat. T. 2. c. 1270. C.
- Dubitans erranti comparatur. T. 1. c. 1255. A.
- Dubitans, & ignorans pro eodem accipiuntur. T. 7. c. 1460. B.
- Dubitans in jure an fideicommissum relinquere possit. T. 7. c. 953. A.
- Dubitans pro errante habetur. T. 7. c. 953. A.
- Dubitans, & ignorans pro eodem accipiuntur. T. 10. c. 472. B.
- Dubitans quandoque habetur pro ignorante. T. 10. c. 514. B.
- Dubitans erranti comparatur. T. 10. c. 1047. A.
- Dubitantes mediis sunt inter scientes, & ignorantes. T. 10. c. 629. B.
- Qui dubitat, ignarus est. T. 9. c. 127. A.
- Qui dubitat, fidei similis est. T. 10. c. 472. C.
- Dubitatio ignorantiam imitatur. T. 4. c. 48. C.
- Dubitatio quid. T. 9. c. 127. A.
- Dubitationem, an depositi, vel commodati actionibus fideiussor accipi possit, ex l. 2. de fideiussoribus tollit auctor. Tom. 5. c. 63. A.
- Dubitationis tollenda causa sæpe agitur præscriptis verbis. T. 10. c. 452. A.
- Qui dubitant, ignorant rem propositam. T. 9. c. 127. A.
- Dubium ex l. 9. §. 1. de jure jur. explicatur. T. 5. c. 125. A.
- Dubius pater quis sit. T. 5. c. 148. D.
- Dubius sermo ambiguus est. T. 6. c. 449. D.
- Ducatus non dividendus. T. 2. c. 1223. C.
- De ducatus investitura. T. 2. c. 1211. A.
- Ducatus sunt regales. T. 2. c. 1235. E.
- Ducena, & centena. T. 2. c. 678. B.
- Ducenarii procuratores. Ibid. B.
- Ducenariorum numerus. T. 2. c. 927. C. eorum privilegia. Ibid. c. 928. A.
- Ducentesima pretii in emptionibus, & venditionibus. T. 5. c. 1018. E.
- Ducere est præire deducendi. T. 9. c. 1169. A.
- Duces sunt Regis Capitanei. T. 2. c. 1246. B.
- Duci quæ dicantur in servitutibus. T. 7. c. 386. D.
- Duci, & sequi cognata sunt verba, & quasi connexa. T. 7. c. 116. A.
- Ducimus sequentem, sequimur ducentem. Ibid. A.
- Ductio servi, qui noxam nocuit, pro

pro noxx deditione est; T. 5. c. 7. C. D.
 Dalcia si legata sint, quæ eorum nomine significentur. T. 7. c. 1462. A.
 Duicia si legata sint, quæ continentur. T. 7. c. 1459. A.
 Dulcium nomine quæ continentur. T. 1. c. 437. A. B.
 Duntaxat particula denotat exclusionem. T. 4. c. 892. C.
 Duntaxat articulus quid notet. T. 8. c. 614. C.
 Duo fideiussores sunt duo rei debendi. T. 4. c. 39. C.
 Duo rei debendi sunt, qui parem obligationem in solidum suscepunt singuli. T. 4. c. 681. A. & quorum uno electo alter liberatur. Ibid. A. B.
 Duo simul agere non possunt. T. 5. c. 135. E.
 Duo rei debendi qui propriè dicuntur. T. 6. c. 709. E.
 Duo rei debendi testamento an constitui possint, & an singuli in solidum legatario teneantur. T. 7. c. 974. D. E.
 Duo rei credendi testamento an constitui possint. Ibid. c. 975. D.
 Duo verba negativa magis negant. T. 8. c. 646. A.
 Duobus procuratoribus, vel pluribus ad agendum in solidum existentibus, cuius melior sit conditio. T. 5. c. 105. D.
 Duobus aliquem iudicio sibi impediendibus an singuli teneantur in solidum. T. 7. c. 89. A.
 Duobus in ius vocatum vi existimentibus, an in singulos detur actio penalit in factum. T. 7. c. 88. C.
 Duobus metu illato rem alicui ex torquentibus, an re ea relicta aut ab alio, ab altero aliquid peti possit. Ibid. D.
 A duobus qui eandem rem emit separatim, an uterque ei teneatur de evizione. T. 10. c. 758. E.
 Dupla exacti an rursus possit conveniri venditor ob ea, quæ non præstitit. T. 10. c. 762. B.
 Dupla cautio. Vide, Cautio duplex.
 Dupla stipulatio. T. 5. c. 871. A. quando committitur. Ibid. C.
 Dupla evizione nomine stipulatio ab emptore interposita. T. 6. c. 388. E.
 Dupla stipulatio. T. 6. c. 305. D. E. & c. 305. A. & seq.
 Dupla stipulatio ex causâ tardius soluti pretii an committi possit. T. 7. c. 778. A. & seq.
 Dupla stipulatio duobus modis committitur. T. 10. c. 755. A.
 Duplex, five junctum ab eo, quod majus nomen accipere solet. T. 7. c. 56. B. C.
 Dupli poena, & quando pro dupli poena quadruplum exigatur. T. 6. c. 142. C.
 Dupli ratio an servetur, si quis sciens hominem, vel alienam rem dolo malo ignoranti vendiderit. T. 7. c. 809. B.

Dupli ratio in æstimatione ejus, quod interit, in quibus causis servetur. Ibid. B.
 Dupli, aut in duplum actio quæ. T. 8. c. 1097. A.
 Dupli ratio servanda tam in re, quam in personam actionibus. T. 8. c. 518. B.
 Dupli poena qui tenetur. T. 9. c. 1157. A. B.
 Dupli fructus. T. 9. c. 1085. E.
 Dupli quantitatem non potest excedere id, quod interit in certis casibus. T. 9. c. 1077. B.
 Duplicationum formulæ qui articuli serviant. Tum. 3. c. 134. C. D.
 Duplices actiones. Vide, Actiones duplices.
 Diplomata quæ sint. T. 1. c. 1351. C.
 Diplomata quidnam sint. T. 10. c. 552. B.
 In duplum actiones penales sunt ab origine ipsa, non ex accidenti. T. 6. c. 30. C.
 In duplum actione quis tenetur. T. 8. c. 777. D.
 Ultra duplum venditorem non teneri in id, quod interit. Tum. 9. c. 1077. C.
 Ultra duplum ob evizione non tenetur venditor emptori actione ex empto. Ibid. C. D.
 In duplum quæ actiones crescunt. T. 9. c. 112. C. Vide, Inscritio.
 Duplum poena excedere nequit, aut usura. T. 10. c. 647. C.
 Duplum est finis usus. Tom. 10. c. 984. A.
 Dupondio sator, idest, perexiguo sumptu. T. 5. c. 360. E.
 Dupondium. T. 5. c. 187. D.
 Durandi magistril leatentiarum, & D. Thomæ in Summa sententia, & opinio de matrimonio omnium consensum meretur, & quia dirimit multas controversias, quæ quotidie occurrunt, notanda diligenter. T. 5. c. 92. D. E.
 Duumvir magistratus municipalis dicitur. T. 5. c. 121. B.
 Duumvir quando ex officio tenetur. T. 8. c. 481. B.
 Duumviratus erat annuus. T. 9. c. 1120. C.
 Duumviratus magistratus est municipalis. T. 10. c. 789. B.
 Duumviri sunt magistratus municipales annui. T. 2. c. 708. A.
 Duumviri nominationem ad munera civilia faciunt. T. 2. c. 804. D.
 Duumviri sibi successores nominare solent. T. 2. c. 820. C.
 Duumviri, & defensores. T. 2. c. 92. C. D.
 Duumviri qui sunt, & unde. T. 4. c. 136. A. hi habent jus dandi tutores. Ibidem. A. quæ actione tenentur duumviri. Ibid. A.
 Duumviri, & magistratus municipales idem est, hi magistratus sunt annui. T. 4. c. 845. B. C.
 Duumviri jus virgatum in sævitia

habebant. T. 5. c. 3. B.
 Duumviri suot collegæ. T. 6. c. 10. D.
 eorum commune est officium, commune periculum. Ibid. D.
 Duumviri loco Consulium in civitatibus erant. T. 7. c. 135. D.
 Duumviri an habeant ea, quæ magis sunt imperii, quam jurisdictionis. T. 7. c. 78. E.
 Duumviri non sunt defensores civitatum. T. 7. c. 110. D.
 Duumviri qui fuerint. T. 7. c. 81. B.
 Duumviri jubere possident, item rem ob contumaciam adduci jubere non possunt. T. 7. c. 111. D.
 Duumviri iudicium publicum habent. T. 8. c. 478. B.
 Duumviri qui pupillo totorem creaverunt, pupillo tenentur actione subsidaria. T. 9. c. 336. C.
 Duumviri furem aut decurionibus, non ex plebeis. T. 9. c. 1120. C.
 Duumviri jurisdictionem habent sine imperio. T. 9. c. 144. E.
 Duumviri au possunt multam dicere. T. 10. c. 609. E.
 Duumviri similes duobus Consulibus populi Romani. T. 10. c. 871. C.
 Pro duumviro quis obligetur. T. 4. c. 845. C. D. utriusque officium est individuum, & commune. Ibid. E.
 Duumviro munus imponi non potest, & cur. T. 5. c. 1175. B.
 Duumvirorum creatorum pro indiviso commune periculum esse. T. 2. c. 822. B. C.
 Duumviro, quævis sint sine imperio, habere tamen coercionem modicam, & cur. T. 7. c. 557. E.
 Dux cur sic appellatur. T. 2. c. 1245. D.
 Dynus notatus. T. 9. c. 1014. C.

E

Eborarii a civilibus mancribus vacant. T. 2. c. 757. B. C.
 Eborarii quales fuerint. T. 2. c. 758. D.
 Eboræ mense an contineantur legato donus instruda. T. 4. c. 1136. D.
 Echini. T. 9. c. 397. C.
 Ecclesia est immortalis, & militiæ inhumilis. T. 2. c. 1202. D.
 Ecclesia cultrix, & auctrix justitiæ, non patitur contra justitiam aliquid in se fieri, vel in aeternum. T. 2. c. 1210. C.
 Ut ecclesia cum solo Principe prætorum permutationem faciat. T. 2. c. 1203. A.
 Ecclesia S. resurrectionis, ut domo alienare potest. T. 2. c. 1091. C.
 Ecclesia propriè est Clericorum, non Monachorum. T. 5. 1099. D.
 Ecclesia matrix quid. T. 6. c. 912. C.
 Ecclesia adversus ecclesiam præscribit. T. 6. c. 921. A.
 Ecclesia minorum jure utitur. T. 6. c. 919. D.

Ecclesia ratum habere potest matrimonium, quod furtim contraxit. *l. 1. c. 1037. B.*

Ecclesia sola arbitra est matrimoniorum, vel sponsalium contrahendorum, aut dissolvendorum. *T. 6. c. 1081. B.*

Ecclesia de debitis a Prelato extra censuram ecclesie contractis non tenetur. *T. 6. c. 1055. D.*

Ecclesia nunquam veris mysteriis caruit. *T. 10. c. 815. E.*

Ecclesie pradia, vasa, & vestes pignori specialiter obligari non possunt. *T. 1. c. 1044. C.*

De Ecclesiis Constantinopoleos officii. *T. 1. c. 1092. B.*

De Ecclesiis Myris relictis. *T. 2. c. 1108. D.*

Ecclesie consuetudo in nuptiis contrahendis est spectanda. *T. 5. c. 94. D.*

Ecclesie nomine Episcopus significatur. *T. 6. c. 979. E.*

Ad Ecclesie restitutionem contribuere debet quisque Canonicus cum Episcopo. *T. 6. c. 1018. D.*

Ecclesie pradia locare in plures ane non permittitur. *T. 7. c. 640. D.*

Ecclesie causas ante a seculari iudice debeant judicari. *T. 10. c. 815. B.*

Ecclesie omne canonum evitandorum causam abuti non licet. *T. 2. c. 674. A.*

Ecclesie Constantinopolitane, & Thessalonice privilegia. *T. 2. c. 16. D.*

Ecclesie adversus Ecclesiam necessaria est prescriptio 40. annorum. *T. 5. c. 914. B.*

Ecclesie annuum quod legatur, an sit perpetuum, & an finiat tempore. *T. 7. c. 134. D. B.*

Ecclesie an legari possit. *Tom. 7. c. 1464. C.*

Ecclesie an relictum esse videatur, siquid ejus Episcopo relictum sit. *T. 7. c. 134. D.*

Ecclesie certe an legari possit ad divisionem clericorum. *Tom. 7. c. 134. C.*

Ecclesiam qui edificavit, ordinant in ea clericos auctoritate Patriarche. *T. 2. c. 1103. B. C.*

Ecclesiam ipso jure solutam esse jurando fidelitatis. *T. 2. c. 134. C.*

Ecclesiam decet ne partem quidem feudii a vassallo emere sine domini consensu. *T. 2. c. 1201. D.*

Ad Ecclesiam pertinent, que regibus clericis post clericatum adquisita sunt. *T. 4. c. 1040. D. B.*

In ecclesia edificanda que, & qualia exigi solent. *T. 2. c. 1103. C.*

In ecclesia olim quarta, & sexta feria fuit esurialis. *T. 9. c. 138. B.*

Ecclesie que sint. *T. 2. c. 116. A.*

Ecclesie, a martyribus separantur. *Ibid. B.*

Ecclesie an prestant praedium, & securitatem ad eas confugiendum. *T. 10. c. 831. A.*

Ecclesiarum privilegia confirmata. *T. 2. c. 1098. D.*

Ecclesias quid vocet Justinianus. *T. 10. c. 515. E.*

De Ecclesiis Africæ. *T. 2. c. 1088. D.*

Ecclesie quænam annorum sit data prescriptio. *T. 10. c. 503. D.*

Ecclesiastica bona vendere non potest Episcopus sine consensu Capituli. *T. 6. c. 1014. B.*

Ecclesiastica bona permutari possunt cum possessionibus laicorum, cum id utilitas publica exigit. *T. 6. c. 1028. E.*

Ecclesiastica bona censentur, quæ ex pecunia Ecclesie comparata sunt. *T. 6. c. 1030. D.*

Ecclesiastica ministeria impuberibus non conferenda. *Vide, Impubes.*

Ecclesiasticæ actiones non perimuntur, nisi peremptione centum annorum. *T. 10. c. 817. B.*

Ecclesiasticarum rerum locationes annos 30. non excedunt. *T. 1. c. 148. A.*

Ecclesiasticarum penarum duo genera. *T. 2. c. 1092. A.*

De ecclesiasticarum rerum alienatione. *T. 2. c. 1094. C.*

Ecclesiasticarum rerum spoliatores quomodo puniendi. *T. 6. c. 791. B.*

Ecclesiastici nullam in spiritualibus fidelitatem laicis prestant tenentur. *T. 6. c. 902. C.*

Ecclesiastici de possessione non judicant in Gallia. *T. 6. c. 1134. B.*

De ecclesiasticis canonibus. *T. 2. c. 1154. A. B.*

De ecclesiasticis bonis. *T. 2. c. 1041. D.*

De ecclesiasticis prædiis. *T. 2. c. 883. A.*

De ecclesiasticis contradicibus. *T. 2. c. 1144. E.*

Ecclesiasticis legatum an Ecclesie debeatur. *T. 7. c. 1454. D.*

Ecclesiasticorum prædiorum venditio fieri non potest ab Episcopo sine consensu Capituli. *T. 6. c. 923. E.*

Edendi verbum. *T. 8. c. 554. A.* ut accipiat in titulo de edendo, *Ibid. A.*

Edere, & exhibere rationes dicimus promiscue. *T. 3. c. 268. C.*

Edere latius patet, quam exhibere. *Ibid. C.*

Edere crimina reis accusatores coguntur. *T. 1. c. 498. D. & T. 2. c. 95. C.*

Edere actionem quid. *T. 2. c. 91. B.*

Edere rationes actus sui esse exhibere librum rationum, tutelam restituere, & pupillum in idemnem prestare. *T. 4. c. 943. A.*

Edere est libello completi, & dare. *T. 4. c. 355. D.*

Edere rationes suas, vel brevia non cogitur contra se reus actori. *T. 9. c. 265. E.*

Edere adversus alium rationes suas quo casu quis cogatur. *T. 10. c. 610. C.*

Edere quid sit. *T. 10. c. 874. C.*

Edicere quid, & ad quid adicatur.

proponantur: *Tom. 8. c. 1105. C.*

Edicta sunt generales leges, quæ omnes populos, & provincias tenent. *T. 2. c. 1017. C.*

Edicta de edendis actionibus, instrumentis litis, rationibus argentariorum. *T. 3. c. 255. A.*

Edicta que sint. *T. 2. c. 1017. C.*

Edicta magistratum sunt pars juris civilis. *Ulpiano auctore. T. 4. c. 1448. E.*

Edicta de vi bonorum raptorum, & de turba, actiones famosas producant. *T. 5. c. 102. C.*

Edicta Principum plerumque S. C. quæ idem censentur, mox subsequuntur. *T. 5. c. 447. B.*

Edicta Prætorum leges antiquas appellatur. *T. 6. c. 1. B.*

Edicta poenalia sunt tria de jurisdictione. *T. 7. c. 112. E. & quæ illa sint. Ibid. c. 112. E. popularia. Ibid. c. 114. D. E.*

Edicta plerumque incipiunt a particula Si. *T. 8. c. 19. C.*

Edicta, quæ dantur absentibus, ut veniant, & liti subsistant. *T. 9. c. 133. D.* publico loco adfiguntur. *Ibid. D.* non interponuntur prope finem triennii. *Ibid. c. 154. B.*

Edicta Principum plerumque subsquebantur Senatui. Consultis, quæ idem decernebant, vel confirmabant. *T. 9. c. 1174. E. & c. 1175. A.*

Edicta nova quæ dicantur. *T. 10. c. 498. B.*

Edicta quare publico loco adfigantur. *T. 10. c. 694. B.*

Edicta Imperatorum Senatui. Consultis scribebantur. *T. 10. c. 699. A.*

Edictalis bonorum possessio. *Vide, Bonorum possessio.*

Edictalis bonorum possessio. *T. 5. c. 602. D. & c. 617. E.*

Edictalis bonorum possessio deferatur sacrosanctis, sanitate recepta. *T. 7. c. 1176. D.*

Edictalis bonorum possessio quomodo datur. *T. 7. c. 201. C. & c. 973. A.*

Edictalis bonorum possessio datur de piano. *T. 7. c. 973. A. & T. 8. c. 134. E.*

Edictalis bonorum possessio quæ. *T. 8. c. 163. E.*

Edictalis bonorum possessio sepe randa a decretali. *T. 8. c. 134. E.*

Edictalis, aut decretalis est bonorum possessio. *T. 8. c. 4. B.* quomodo deferatur. *Ibid. B.*

Edictalis bonorum possessio quomodo datur. *T. 7. c. 973. A. & quando. T. 8. c. 15. A. & seq.*

Edictalis bonorum possessio quibus modis amittitur. *T. 8. c. 202. C.*

Edictalis bonorum possessio quomodo datur, & quo die. *T. 9. c. 670. D.*

Edictalis bonorum possessio alio tempore datur, alio acquiritur, & me.

& medio tempore repudiari potest. T. 10. c. 500. D.
 Edicti quod quique juris duae sunt partes. T. 3. c. 207. D.
 Edicti successorii verba non sunt extensiva verba Senatus Consulti Oritiani, & Tertulliani sunt extensiva. T. 4. c. 1093. D. E. & c. 1094. A.
 Edicti possessorii prima pars quae. T. 6. c. 153. C.
 Edicti perpetui quare saepius in iure mentio fiat. T. 7. c. 86. A. B.
 Edicti novi verba ubi proponuntur. T. 8. c. 168. E.
 Edicti qualitas per principia ostenditur. T. 10. c. 154. C.
 Edictio ad exemplum actionis negotiorum gestorum actionis funeraria comparata est. T. 5. c. 384. A.
 Edicti Praetorum tantum pacta observantur. T. 4. c. 248. B.
 In edictis Praetorum an idem sit iudicium dabo, & actionem dabo. T. 10. c. 167. E.
 Edictio Praetoris sui veritas praedicitur, quam dicitur. T. 1. c. 265. D.
 Edictio successorio deficiente, fiscus vocatur. T. 4. c. 1093. A.
 Edictio de novi operis nuntiatione consilium vicino adversus vicinum, qui quid in suo molitur, quod vicino nocet. T. 4. c. 93. D.
 Edictio ex quibus causis maiores, quibus subveniat. T. 5. c. 165. E.
 Edictio de conjugendis cum emancipato liberis quid caveatur. T. 5. c. 604. C.
 Edictio de custodiendo partu comparatum esse ad exemplum Carboniani edicti. T. 6. c. 166. B.
 De edicto Carboniano. T. 9. c. 569. E. & seq.
 De edicto D. Adriani tollendo. T. 9. c. 797. D. & seq.
 Edictio novo quando lit, & quando non sit locus T. 10. c. 773. A. & seq.
 Edictorum pomas ad quem modum redegerit Iustinianus. T. 7. c. 87. A.
 Edictum perpetuum coepit ab editione. T. 2. c. 93. A.
 Edictum de alterutro explicatur. T. 3. c. 67. E.
 Edictum adilitium ad locationes pertinere. T. 3. c. 318. D. E.
 Edictum successorium. Tom. 1. c. 349. E.
 Edictum Carbonianum de bonorum possessione decretali contra tabulas. T. 2. c. 822. D. E. & c. 1324. C.
 Edictum Salvianom. T. 1. c. 822. B.
 Contra edictum Edilitium pacifici est iuri publico derogare. T. 4. c. 22. E.
 Edictum ex quibus causis maiores &c. tantum erat de civitate Romana, postea ad quascumque ci-

vitates constitutionibus porrectum. T. 4. c. 843. D.
 Edictum de alterutro quando locum habet, & quando non. T. 4. c. 467. D.
 Edictum perpetuum male interpretatum, & intellectum ab Accursio. T. 4. c. 1172. E. & c. 1173. A.
 Edictum Praetoris perpetuum fecit lex Cornelia. Ibid. A.
 Edictum prohibitorium est. T. 5. c. 87. C.
 Edictum quod metus causa quibus casibus cessare dicitur. T. 5. c. 143. E.
 Edictum de matrimonio contrahendo prohibitorium est. T. 5. c. 115. A.
 Edictum de calumniatoribus quando cessat. T. 5. c. 144. B.
 Edictum de ejecto, vel iussu, atque suspensio quatenus extendatur. T. 5. c. 249. A.
 Edictum Carbonianum an ad bonorum possessiones ab intestato etiam pertineat. Tom. 5. c. 621. D.
 Edictum prohibitorium quod sit, & quibus competat. T. 5. c. 657. B.
 Edictum prohibitorium de quibus agat personis. T. 5. c. 114. D.
 Edictum peremptorium. T. 6. c. 804. D.
 Edictum perpetuum ordinatum, fuit a Iuliano Iureconsulto, titulusque distinctum. T. 9. c. 1. B.
 Edictum primum de honorum possessionibus. T. 6. c. 153. C.
 Edictum Claudii de servo pro derelicto habito, qui liber sit. T. 6. c. 149. E.
 Edictum de bonorum possessione contra tabulas a Praetore positum est, & cur. T. 6. c. 154. A.
 Edictum novum est edictum, quo emancipato, vel in adoptionem dato conjungantur liberi praeteriti, & iacenti in familia in potestate testatoris. T. 6. c. 155. B. & seq.
 Edictum de custodiendo partu derogat Carboniano edicto. T. 6. c. 169. C.
 Edictum Carbonianum. Vide, Carbonianum edictum.
 Edictum de ventre inspicendo derogat Carboniano. T. 7. c. 201. E.
 Edictum quid est. T. 7. c. 654. A. B.
 Edictum de rei vindicatione fuit de tota re, quae vindicatur. T. 7. c. 345. C.
 Edictum perpetuum. T. 8. c. 117. A.
 Edictum est quilibet vox Praetoris. T. 7. c. 654. B.
 Edictum dicitur quodcumque Praetor jubet, aut vetat. Ibid. A.
 Edictum novum quod est. T. 8. c. 168. C.
 Edictum novum a Iuliano emenda-

tum auctoritate Adriani Imperatoris, & Senatus. Ibid. C.
 Edictum de successione. Tom. 8. c. 195. C. & seq.
 Edictum Praetoris vocatur lex antiqua, lex praetoria. T. 2. c. 191. A.
 Edictum provinciale. T. 8. c. 483. D.
 Edictum urbicum. Ibid. E.
 Edictum perpetuum. T. 9. c. 301. C. dicitur jus perpetuum, forma perpetua, iurisdicatio perpetua. Ibid. C.
 Edictum Praetoris de alterutro. T. 9. c. 494. C. D.
 Edictum D. Adriani de aedificiis ruinis collapsis, vel incendio consumptis, quae domini restituerent, & reficere negligunt. T. 9. c. 1176. E.
 Edictum successorium. T. 9. c. 667. A. & seq.
 Edictum Praetoris in albo quid sit. T. 9. c. 1. C.
 Edictum de ventre inspicendo derogat edicto Carboniano. T. 9. c. 673. E. & c. 674. A.
 Edictum secundarum nuptiarum. Francisci 11. Galliae Regis. T. 9. c. 466. B. & c. 467. D. Vide, Nuptiae secundae.
 Edictum D. Vespasiani de non delstrandis aedificiis promissis causis. T. 9. c. 1174. D.
 Edictum pro voce interdictum antequam recte sumatur. T. 10. c. 503. B.
 Edictum quod iusta refertur tantum ad contractus, non ad liberales tiones. T. 10. c. 561. E.
 Edictum peremptorium, & de eo. T. 10. c. 799. D. E.
 Edictum peremptorium per mortem facitur. T. 13. c. 800. B.
 Edictum, & interdictum an sint idem. T. 10. c. 1173. B.
 Edictum inter, & interdictum de novi operis nuntiatione quatenus sint differentia. T. 10. c. 1171. B. & seq.
 Edictio vocatione, an vocatio editione praer sit, non facile constitui potest. T. 2. c. 93. B.
 Edictio actionis quid. Ibid. B.
 Edictio Pandectarum Florentinarum est divinum munus Jacobi Cujacii. T. 4. c. 1459. E.
 Edictio rationum ab argentariis, & nummulariis eo tempore, quo Praetor edixit, fieri debet. T. 5. c. 83. B.
 Edictio operarum pendet ex altissima tione edictis. T. 6. c. 603. B.
 Edictio actionis. Vide, Actio.
 Edictio actionis, & litis contestatio in quo differant. T. 9. c. 10. C. & seq.
 Edictio actionum, & instrumentorum. T. 9. c. 1. A. & seq.
 Edictio rescripti ad faciendam litem abolita. T. 9. c. 132. A.
 Edictio non comprehendit exhibitio nem. T. 9. c. 5. E. & c. 6. A. B.
 B.

- Edictio instrumentorum.** T. 9. c. 1. A. B. sit sine subscriptione. Ibid.
- Edictio rationum.** T. 9. c. 1. A. B.
- Edictio an in jus vocationem praecedat.** T. 9. c. 3. D.
- Edictio actionis committitur hodie vocationi in jus.** T. 9. c. 20. A. B.
- Edictio actionis non facit litem, aut iudicium, aut litem contestationem.** T. 10. c. 610. A.
- Edictio an possit mutari, aut emendari.** T. 10. c. 874. C.
- Edictio est preparatio, live indicium litis.** Ibid. E. & c. 875. A.
- Edictio actionis an separatur a litem contestatione.** Ibid. D.
- Edictio quid sit.** Ibid. E.
- Edictionem actionis non multo post acquiescat in sua vocatio.** T. 9. c. 10. A.
- Edictionem sermone nudo fieri posse.** T. 9. c. 1. B.
- Edictionem inter, & litem contestationem differencia.** T. 10. c. 874. E. & c. 875. A.
- Edictum iudicis a sententia an liceat appellare.** T. 10. c. 823. D.
- Edictus iudex quis dicitur.** T. 4. c. 1414. C. quid distat a iudice delegato. Ibid. D.
- Edictus iudex quis.** T. 9. c. 1075. A.
- Edonea, & epulonea annonam venant.** T. 3. c. 303. C.
- Educandi, & alendi verbum quid dicantur.** T. 8. c. 526. D.
- Educationalis verbum quid complectitur.** T. 9. c. 589. C. D.
- De educatione liberorum divorcio facto.** T. 9. c. 550. D. E.
- De educatione pupillorum, qui patrem non habent, vel qui in patris familia esse desierunt.** T. 9. c. 588. C. D. E.
- Educator in alumnos sunt perinde affecti, ac patres.** T. 4. c. 554. A.
- Educatores nec civili, nec honorario iure succedere possunt alumnis suis ab intestato.** Tom. 9. c. 915. D.
- Ex educatoris nomine, & familia ius alumni.** T. 6. c. 737. B.
- Edultas est vox barbara.** T. 4. c. 842. A.
- Edultatio nomen latium non est.** T. 3. c. 400. A.
- Effectus litem contestationis.** T. 6. c. 558. B. C.
- Effectus, item etiam voluntas, cogitatio, conatus in causis an puniuntur.** T. 7. c. 101. A. & c. 104. C. D.
- Effectus rei incorporalia exerceatur in re corporali.** T. 9. c. 1023. C.
- Estratores carcerum, vel domorum extra ordinem puniendi.** T. 8. c. 869. D.
- Estratores nocturni cur gravius coercerentur, quam diurni.** T. 3. c. 541. A.
- De effraactoribus, & expilatoribus.** T. 3. c. 450. C.
- Estratura non praestatur, nisi ex conventionione.** T. 10. c. 449. A.
- Estraturam non praestatur horreorum conductor, nisi convenierit.** T. 9. c. 106. E.
- Estendere sanguinem, & suffundere.** T. 9. c. 1127. B.
- Egenum esse plus est, quam pauperem.** T. 8. c. 675. D.
- Egenus quomodo caveat iudicio filii.** T. 5. c. 94. A.
- Egenus satisfacere debet, non locuplet, cujus cautio sufficit, idest, nuda repromissio non datis fidei iustioribus.** T. 8. c. 535. D.
- Egesta pro segella apud Sudam.** T. 3. c. 356. E.
- Egestas quid.** T. 5. c. 1271. D. paupertas quid. Ibid. D.
- Egestas, vel ruina fortuita, in quam debitor incidit, saepe cogit Principem ad concedendum quoddam temporis spatium, intra quod non possit exigi a creditore.** T. 10. c. 838. A.
- Egestas plus est, quam paupertas.** T. 10. c. 1005. A.
- Egregiatus.** T. 2. c. 948. C.
- Ejicere aliquem de possessione, & prohibere eum aditu, vestibulo, quo patia sunt.** Tom. 5. c. 652. D.
- Ejus, quod officio iudicis accedit, alia accessio nulla esse potest.** T. 4. c. 887. D.
- Ejus quod interest definitio.** T. 4. c. 333. C.
- Elatio manuum, aut digitorum aliquot, quid sit.** Tom. 9. c. 1262. E.
- In disiunctivis electio est debitoris.** T. 1. c. 1235. D.
- Electio cuiusnam sit, heredis, an legatarii.** I. 4. c. 133. C.
- Electio infirmatur nodis voluntate.** T. 4. c. 519. B.
- Electio necessaria non est liberalitas.** T. 4. c. 520. C.
- Electio promissori delata est aut tacite, aut nominatim.** T. 4. c. 195. E.
- Electio quid est.** T. 4. c. 520. D.
- Electio heredis confirmatur morte solli.** T. 4. c. 517. A.
- Electio caeli, & domicilii cuique libera est.** T. 4. c. 877. C.
- Electio inepta actionis acti non consumit actionem aptam rei, & competentem proposito negotio.** T. 4. c. 927. D.
- Electio in questionibus cuius est, & cuius in responsis, aut responsores causis.** I. 4. c. 819. C.
- Electio patris quandoque pro satisfactione est.** T. 4. c. 1241. A.
- Electio vel datur expresse, vel tacite.** T. 5. c. 1191. E.
- Electio rei principalis non liberat a delictum.** T. 5. c. 455. B.
- Electio quandoque heredi in bonis paternis deferatur.** T. 5. c. 1047. E.
- Electio in disiunctivis cuiusnam sit.** T. 5. c. 940. E.
- Electio Episcoporum scripturam desiderat.** T. 4. c. 794. B.
- Electio Episcoporum olim apud populum.** T. 6. c. 833. A.
- Electio, & confirmatio Episcopi sola non sufficit.** T. 6. c. 784. E.
- Electio datur heredi, quando legatum per damnationem relictum est.** T. 6. c. 123. E. & c. 227. E.
- Electio est debitoris in obligationibus disiunctivis.** T. 6. c. 108. D.
- Electio cui delata est, an semel tantum fieri possit.** T. 7. c. 1428. C. ea illegitime peracta an pro facta habeatur. Ibid. c. 1429. A.
- Electio legata an sit deneganda.** legatario post diem decreto finitum a Praetore, intra quem eligat legatarius. T. 7. c. 1430. B. C. D.
- Electio legata an transmittatur ad heredem legatarii.** T. 7. c. 1427. A. & c. 1443. A. B.
- Electio, quae datur, an sit actus legitimus, & an praesente herede peragi debeat.** Ibid. B.
- Electio semel legitime facta consumitur, nec mutari, aut iterari potest.** T. 7. c. 1428. D. & c. 1443. E.
- Electio quarum sit rerum.** T. 8. c. 1002. A.
- Omnis electio sit semel.** T. 9. c. 808. A. post electionem mutationi consili, & variatio non admittitur. Ibid. A.
- Electio apertae personae in societate, & in testamento non valet.** T. 9. c. 95. A.
- Electio est debitoris in disiunctivis.** T. 9. c. 1217. C. D. si per errorem utrumque siverit, an habeat electionem concidendi, quem velit. Ibid. D.
- Electio non constituitur, nisi inter res quodammodo pares.** T. 10. c. 174. C.
- Electio non potest adimi creditori pactione seorsum facta.** T. 10. c. 713. B.
- Electio facultas necessaria non est beneficium propriae liberalitatis.** T. 4. c. 520. B.
- Electio ius sublatum est Novella Iulianiana de *substitutis*.** & *mandatorum*. T. 4. c. 942. A.
- Electio ius potestas an, & quando creditori permittatur.** T. 5. c. 987. A.
- Electio ius transmittitur in heredem legatarii.** T. 6. c. 216. A.
- Electio ius qui habet, optimum an eligere possit.** T. 5. c. 638. C.
- Electio ius qui habet, civiter tam sacre debet.** Ibid. C.
- Electio ius dari per fideicommissum ex iis rebus, quas testator reliquit mortis tempore, quam si eas non haberet testamenti tempore.** T. 7. c. 1444. E.
- Electio ius qui habet, & debet illud, aut illud, an possit partem ex uno, partem ex altero solvere.** T. 7. c. 1076. E.
- Electio ius creditorem habere, qua potius**

potius actione experiat, principali, an accessoria. T. 9. c. 246. B.

Electione in debitum collata quæ obligatio teneat, aut cuius petitione debeat. T. 5. c. 81. A.

Electione legati, si electionis locus non fit, an legatum valeat. T. 7. c. 1430. B.

Electione legati unius mancipii, vel plurium, an heres ullos servos possit vendere ex hereditate, priusquam legatarius elegerit. T. 7. c. 1430. A. B.

De electione legati. T. 7. c. 1170. A.

In electione creditoris est, quæ actione prior caperatur, per sonali actione cum debitorum, an hypothecaria cum possessoria pignoris, an simul utraque. T. 9. c. 1194. E. an ejus sit electio cum fideiussore, vel cum mandato re, vel cum utroque. Ibid. E. & c. 1195. A.

In electionibus major pars æstimatur ea numero, & auctoritate. T. 6. c. 1018. C.

Electio dantur sex menses, intra quos potest electionem amplecti. T. 6. c. 737. E. ei confirmatio tres intra quos consecratur. Ibid. E.

Electio reo an omnino liberetur fideiussor. T. 9. c. 600. E.

Electores Imperatoris ut in hoc militario se gerunt. T. 2. c. 1357. A. & seq.

Electra cavillationis genus. T. 8. c. 609. E.

Electrina vasa ex quo fiant. T. 10. c. 1166. C.

Electus ante confirmationem admittitur beneficii se immiscere prohibetur. T. 6. c. 994. B.

Qui elegit criminale iudicium, confumit civile. T. 4. c. 234. A. B.

Abſque elementorum potestate rer omnes non alii, neque crescere que rueri. Tom. 1. c. 1085. C. & c. 1086. A.

Elephanti cur mancipi non sunt. T. 1. c. 317. A.

Elephantum adeo sunt dociles, ut discant incedere per funes. T. 7. c. 599. E.

Elephantiasis quid. T. 9. c. 775. A.

Elidere, & perimere idem est. T. 9. c. 58. D.

Eligendi heredi perpetua est voluntas, quando vivit. T. 4. c. 517. C.

Eligendi jus non amittit deportatus. T. 4. c. 1147. A.

Eligendi jus non amittit deportatione. T. 7. c. 1141. A.

Eligendi non dari heredi perpetuum potestatem, plenam dari. T. 7. c. 1119. E.

Eligendi verbum quid significet. T. 8. c. 561. E.

Eligentes extraordinaria, ordinaria decidimus. T. 4. c. 284. B.

Eligere actionem aptam, & negotio,

de quo agitur, competentem, prudentia est. T. 4. c. 1260. B. C.

Eligere an possit optimus is, cui homo generaliter legatus est. T. 10. c. 685. B.

Elogia apparitorum. Tom. 3. c. 20. B.

Elogium quid sit. T. 1. c. 1305. E.

Elogium calheredonensis causæ. T. 2. c. 1054. E.

Elogium si probetur falsum, exheredatio filii est nulla. T. 1. c. 1306. E.

Elogium de reo quid. Tom. 9. c. 1385. A.

Elogium nullum postumo adscribi potest. T. 10. c. 681. D.

Eloquencia canina. T. 3. c. 114. A.

Elucius quid. T. 3. c. 343. C.

Eligere, & lugere in quo differunt. T. 4. c. 31. A. & T. 9. c. 456. C.

Elugere quid. T. 9. c. 456. C.

Em, & Es pro rum. T. 3. c. 85. D.

Emancipare: velum quando pater cogitur, & quando non. T. 4. c. 313. D. B.

Emancipare est vendere filium. T. 4. c. 108. E.

Emancipare, & mancipare, emancipatio, & mancipatio idem sunt. T. 5. c. 1183. C.

Emancipare quibus casibus quis cogitur. T. 8. c. 283. A. B.

Emancipare filium pater non cogitur, nec filius invitatus emancipatur. T. 10. c. 774. D.

Emancipari filius potest: apud eos magistratus, quibus lea, vel longa consuetudo dedit, ut apud eos solennia iura peragi possint. T. 9. c. 1315. C. D. & seq.

Emancipare filium an competat actio de pte. T. 5. c. 156. B.

Emancipati, & adoptati quo differunt. T. 1. c. 1310. E. & c. 1311. A.

Emancipati, & qui ex his nascuntur, iure civili in familia non sunt parentum. T. 1. c. 1311. B.

Emancipati an sint sui. Tom. 1. c. 108. A.

Emancipati iure civili, an aliquid juris habent. T. 1. c. 153. E.

Emancipati præteriti ut bonorum possessionem potere possunt. T. 1. c. 486. B. C.

Emancipati si sint, si in potestate liberi, dotem, vel donationem propter nuptias a parentibus pro se habent conferunt. T. 3. c. 79. C.

Emancipati suis donationem simplicem conferunt. Ibid. E.

Emancipati quæ bona suis conferunt. Ibid. E.

Emancipati vocantur ad legitimam hereditatem patris cum fratribus. T. 3. c. 511. E.

Emancipati bona propria conferre an teneantur, si vero nulla. T. 5. c. 615. A.

Emancipati plerumque boni propria conferunt, præterita cautione de conferendo. T. 6. c. 158. C.

De emancipati bonorum partibus.

Tom. 6. c. 160. A. & seq.

Emancipati emancipati non conferunt, sed tantum sui conferunt. T. 6. c. 160. A. conferunt singulis suis trientes propriorum bonorum, quamvis sint liberi quatuor numero. Ibid. C. D.

Emancipati an etiam familie nomine coinheritantur. T. 7. c. 1081. C.

Emancipati an emancipatis conferant. T. 8. c. 81. A. c. 83. C. & c. 85. B.

Emancipati bona propria conferunt, bona paterna ferunt, & etiam ex propriis bonis virilem. T. 8. c. 80. B.

Emancipati capti ab hostibus si redderint, an emantur, & an ad bonorum possessionem admittantur. T. 8. c. 91. D. E.

Emancipati instituti an conferant. T. 8. c. 80. D. quæ bona conferant. Ibid. c. 81. B. an caltrentia conferant. Ibid. B.

Emancipati quando non conferant suis. Ibid. D. & seq.

Emancipati, qui petierint contra tabulas, an bona propria conferant. T. 8. c. 80. B.

Emancipati an possint fratribus suis esse tutores. T. 10. c. 676. C.

Emancipati nomine quid intelligatur. T. 10. c. 1079. E.

Emancipatio. T. 1. c. 34. A.

Emancipatio erat legis actio. T. 2. c. 1119. B.

Emancipatio non fit ad tempus. T. 3. c. 155. D.

Emancipatio iur sui infirmat, institutionem non item. T. 1. c. 1073. A.

Emancipatio de seriatu fieri potest. T. 1. c. 404. C.

Emancipatio pretio æstimari non potest. T. 1. c. 93. C.

Emancipatio pro conditione adscribitur. T. 1. c. 454. E.

Emancipatio nihil fidebat in iniuriis pulsata fronte. T. 2. c. 1119. B.

Emancipatio, & arrogatio est minima capitis diminutio, an liberat causis, si obligacionibus præcedentibus. T. 4. c. 218. A.

Emancipatio virum donationis non corrigit. T. 4. c. 995. E.

Emancipatio, & adoptio est minima capitis diminutio. T. 4. c. 431. E.

Emancipatio, seu civilis ratio, vel scrupulositas civilis an naturalium rationum de dotis restitutione, tollere possit. Tom. 5. c. 162. C.

Emancipatio conditionem non recipit, ant diem. Tom. 6. c. 311. B.

Emancipatio est minima capitis diminutio. T. 7. c. 791. C.

Emancipatio quidnam proprie sit, & quomodo fiat. Tom. 8. c. 951. D.

Emancipatio quare, & quomodo fraudi est arrogatio. T. 8. c. 911. C.

Emancipatio est capitis mutatio minima. *T. 8. c. 165. C.* Jus civile dissolvit, non naturale. *Ibid. C.*
 Emancipatio per se sola naturalibus liberis non nocet aequitate Prætoris. *T. 8. c. 167. E.*
 Emancipatio non fit per procuratorem. *T. 8. c. 200. B.*
 Emancipatio perimut nomina civilia. *T. 8. c. 190. B.*
 Emancipatio etiam fit ex testamento, & ex causa donationis. *T. 8. c. 798. B.* non recipit diem, vel conditionem. *Ibid. c. 799. C.*
 Emancipatio dissolvit jus quiritium adoptione. *T. 8. c. 165. C.* Jus naturæ quiritium non dissolvit. *Ibid. C.*
 Emancipatio triplex, Legitima, Anastasiana, & Justinianea. *T. 9. c. 690. E.* quomodo sunt hæc tria emancipationes. *Ibid. E. & c. 691. A.*
 Emancipatio tacita recepta est constitutionibus. *T. 9. c. 170. D.*
 Emancipatio quomodo olim fidebat. *T. 9. c. 1315. B.*
 Emancipatio Anastasiana. *T. 9. c. 1316. B. & T. 10. c. 395. C.*
 Emancipatio legitima fit sine actis, Anastasiana, & Justinianea non sine actis. *T. 10. c. 638. B.*
 Emancipatio an obis nepoti, occurrente patre. *T. 10. c. 773. C.*
 Emancipatio casus non per omnia similis est morti. *T. 1. c. 1073. A.*
 Filiorum institutiones, sub conditione emancipationis factæ, patribus offensæ reddunt. *T. 1. c. 1100. B.*
 Emancipationis conditionem repetisse an quis intelligat in legato. *T. 4. c. 1128. B.*
 Emancipationis condicio non est in potestate filii. *T. 8. c. 182. E.*
 Emancipationis præmium quod est. *T. 9. c. 931. B.*
 Emancipationis beneficium quantum sit, ostenditur, cum patri datur actio ingrati adversus filium, quem emancipavit, per quam rescissæ emancipatione, filius redit in potestatem patris, si sit ingratulus. *T. 9. c. 1317. D.*
 Emancipatio, si quis neget factam esse præsentibus testibus, id probare debet. *T. 7. c. 887. E.*
 Emancipatione consanguinitas, & agnatio tolluntur. *T. 7. c. 934. D.*
 Emancipatio qui sui esse desiderant patri, nec consanguinei, nec agnati esse vel patri, vel fratribus, vel cæteris, & cur. *T. 8. c. 189. A. B.*
 Emancipatione finitur pupillaris substitutio. *T. 9. c. 749. D.*
 Emancipatione patris solvitur agnatio. *T. 10. c. 1111. B.*
 Emancipationes apud quos magistratus municipales fieri debent. *T. 1. c. 404. E.*
 Emancipationes singulæ vel plurimæ, vel aliis testibus fieri possunt, vel

eodem die. *Ibid. C.*
 Emancipationes liberorum ex constitutione Justiniani semper videtur contracta fiducia fieri. *T. 1. c. 163. B. C.*
 Emancipationes; liberorum a reo an valeant. *T. 9. c. 1396. C. D.*
 Emancipationes sunt apud Legatum Proconsulis, vi mandata jurisdictionis. *T. 10. c. 94. E.*
 Emancipationes an possint fieri apud magistratum municipalem. *T. 10. c. 872. D.*
 Emancipationum solemnitas. *T. 9. c. 1315. B.*
 Emancipationum tria genera. *T. 9. c. 1315. D. & seq.*
 Emancipationum omnium illud commune est, ut neque invitus emancipet. *T. 9. c. 1317. B.*
 Quot manumissiones in emancipationibus requirantur. *T. 8. c. 914. E.*
 De emancipationibus liberorum. *T. 9. c. 1314. D. E. & seq.*
 Emancipatis omnimodo est necessaria bonorum possessio Unde liberi. *T. 5. c. 93. A.*
 Emancipatis an Prætor, naturali aequitate motus, bonorum possessionem Unde liberi dare possit. *T. 1. c. 154. A.*
 Pro emancipatis filiis pater non tenetur. *T. 2. c. 763. C.*
 Emancipatis an aditus pateat ad bona paterna. *T. 5. c. 405. B.*
 De emancipatis adoptivis. *T. 8. c. 165. C.* & si veniant ad bonorum possessionem. *Ibid. D.*
 De emancipatis naturalibus. *T. 8. c. 165. C.* an veniant ad bonorum possessionem. *Ibid. c. 166. A.*
 Emancipatis an detur Unde legitimi. *T. 8. c. 166. D.*
 Emancipatis, qui non vocantur ad hereditatem, an bonorum possessio detur. *T. 8. c. 16. B.*
 Emancipatis an detur Unde legitimi. *T. 10. c. 775. C.*
 De emancipato naturali. *T. 8. c. 173. E.*
 Emancipato filio conjungitur tantum nepos ex edicto novo retentus in potestate parentis. *T. 10. c. 773. C.*
 Emancipatorum bona quomodo conferuntur. *T. 5. c. 615. D. E.*
 Emancipatorum jura an sint paria. *T. 5. c. 615. D.*
 Emancipatos inter suos heredes Prætor numerat. *T. 8. c. 162. D.*
 Emancipatum non excludit suos heredes jure prætorio. *T. 8. c. 167. E. & c. 168. A.*
 Emancipatus cui, & quantum conferat. *Tom. 3. c. 77. E. & c. 78. A.*
 Emancipatus filius, cui de patris innocentia certo constat, an hereditatem adire, aut possessionem bonorum acquirere possit. *T. 4. c. 1078. C.*
 Emancipatus filius, & suus in quo differunt. *T. 4. c. 65. B.*

Emancipatus filius circa causam transmissam, & suus heres in quo differunt. *Tom. 4. c. 408. C. & seq.*
 Emancipatus filius pro patre factio curator reipublicæ fidejubeere non cogitur, & cur. *T. 4. c. 871. A.*
 Emancipatus sciens bonorum possessionem adquisit, suus ignorans. *T. 4. c. 403. E.*
 Emancipatus qui a patre adoptivo non est, vivente patre naturali, ad bonorum possessionem contra tabulas patris naturalis venire non potest ex causa præteritionis. *T. 5. c. 605. A.*
 Emancipatus in numero liberorum habetur, quamvis exeat familiâ patris. *T. 6. c. 167. B.*
 Emancipatus filius testamento præteritus. *Vide, Filius emancipatus.*
 Emancipatus an conferat æs alienum conditionale. *T. 8. c. 96. D.*
 Emancipatus an conferat bona sua, deducto æs alieno, si petitis bonorum possessionem contra tabulas. *Ibid. C.* an conferat actiones suas, & nomina sua. *Ibid. c. 97. A.*
 Emancipatus an jure civili sit prohibitus capere hereditatem. *T. 8. c. 16. D.*
 Emancipatus an possit cavere de collatione bonorum, si petita sit bonorum possessio contra tabulas, vel an notis, quid interlic. *T. 8. c. 87. E. & c. 88. C.*
 Emancipatus an actionem sortitem actionem injuriarum conferat. *T. 8. c. 97. A. B.* an earum in heredem transferat. *Ibid. B.*
 Emancipatus quantum consent. *T. 8. c. 82. E.*
 Emancipatus, & suus in quo differunt. *T. 9. c. 860. C.*
 Emancipatus fratri impuberi substitutus repellitur ut indignus substitutione, si petierit bonorum possessionem contra tabulas patris. *T. 10. c. 478. D. E.*
 Emancipatus an possit petere bonorum possessionem Unde liberi. *T. 10. c. 771. D.*
 Emancipatus, desertor, ac transfuga, quid differunt. *T. 3. c. 157. B.*
 Embamma. *T. 3. c. 28. A.*
 Embola ichla. *Tom. 3. c. 287. C.*
 Epiſcopus nondum est homo, vel animal. *T. 1. c. 1019. E.*
 Embryon an sit animal. *T. 4. c. 552. C.*
 Emendatio, Vide, Calligatio.
 De emendatione servorum. *T. 9. c. 1433. D. E.*
 De emendatione propinquorum. *T. 9. c. 1434. A. B. C.*
 Emendi verbum an pertineat ad omnia genera acquisitionum. *T. 10. c. 33. C.*
 Emendicata suffragia. *T. 3. c. 20. A.*
 Emens rem vitiosam ignorans an habeat actionem redhibitoriam. *T. 7. c. 859. D.*
 Emens, vendentes si convenient de

- de certa mensura, vel pretio, quibus res vendatur, hinc venditionibus standi est. T. 7. c. 715. A.
- Emere** rem alienam, salva fide, scilicet non possimus. T. 1. c. 1121. D.
- Emere pro sumere**, & contra **sumere pro emere**. T. 2. c. 168. A.
- Emere simpliciter aliud est**, aliud **emere per adjudicationem** iudicis: hac emptio est necessaria, illa voluntaria. T. 4. c. 1138. A.
- Emere pro emptore**, & **usucapere pro emptore** quid differant. T. 5. c. 739. B.
- Emere**, & **vendere** sibi ipsi nemo potest. T. 5. c. 91. E.
- Emere** pretio aliud est, aliud **emere** nummo: festertio quatuor alium. T. 9. c. 1315. B.
- Emere pro accipere & sumere** veteres capiant. T. 9. c. 405. B.
- Emere** tamen dicebant veteres pro **sumere**. T. 10. c. 440. E.
- Emere pro sumere**. T. 10. c. 33. C.
- Emere** dicebant olim veteres pro **sumere**, & **sumere pro emere**. T. 10. c. 997. A.
- Emere** an liceat, quod licet **vendere**. T. 10. c. 1001. D.
- Emergens questio**, Vide, **Questio**.
- Emerita premia**. T. 9. c. 1120. A.
- Emeriti quanam sint**. T. 1. c. 1031. A.
- Emi dominus si mandaverit, domino in venditorem quæ actio detur**. T. 7. c. 777. E.
- Emi quæ res possint, vel non**. T. 9. c. 358. D. & seq.
- Emu** quænam res veniant. T. 10. c. 1001. A.
- Emigrare** plus est, quam **migrare**. T. 4. c. 1263. C.
- Alteri** omnes inutiliter. T. 2. c. 185. D.
- Eminentissimi** qui. T. 3. c. 389. C.
- Invitus** nemo erit, vel **vendit**. T. 2. c. 158. B.
- Emi** mala fide, qui contra leges mercatur, quas non potest ignorare. T. 7. c. 374. E.
- Emolumenta** quem sequuntur, sequi necesse est damna, & onera. T. 4. c. 1129. D. E.
- Emolumentum** omnino quæ continentur. T. 1. c. 1332. D.
- Emolumentum** in iure acceptum pro fructibus, frugibus, & annis. T. 4. c. 424. D.
- Emolumentum** unde fit ita dictum. T. 5. c. 23. C.
- Emolumentum** legatæ nihil aliud est, quam **legatum**. T. 12. c. 186. C. D.
- Emolumentum** portionis hereditatis nihil aliud est, quam portio hereditatis. Ibid. C. D.
- Emolumentum** obligationis nihil aliud est, quam obligatio. Ibid. D.
- Emphanistica** quæ. T. 2. c. 1103. B.
- Emphiteus** pater Origenis. T. 9. c. 1030. B.
- Emphyteuma**. T. 3. c. 169. C. & T. 7. c. 379. D.
- Emphyteus** perpetuus rerum Ecclesiasticarum renovantur. T. 9. c. 418. B.
- Emphyteus** collata definitio cum definitione præparat. Tom. 2. c. 1208. D.
- Emphyteus** definitio. T. 9. c. 416. C. quod sine contrahitur. Ibid. C.
- Emphyteus** similis emptioni, vel conductioni. T. 1. c. 308. B.
- Emphyteus** quid. T. 1. c. 308. B. & T. 6. c. 1022. C. & T. 7. c. 377. C. & T. 10. c. 1035. A. & c. 1046. C.
- Emphyteus** græcum nomen. T. 2. c. 308. B.
- Emphyteus** aliud est, aliud **seidum**, aliud **libellaria**, aliud **precaria**, & aliud **usufructus**. T. 2. c. 1208. B.
- Emphyteus** alia perpetua, alia temporalis. T. 2. c. 878. D.
- Emphyteus** nonnunquam fit ad tempus, & quid a libellaria differat. T. 2. c. 1208. D.
- Emphyteus** perpetua ut Ecclesiis permittitur. T. 2. c. 1105. A.
- Emphyteus** contrahitur sub legibus meliorande. T. 2. c. 1201. B.
- Emphyteus** de quibus agitur contrahitur. T. 7. c. 378. C.
- Emphyteus**, & conductionis in quo differunt. T. 9. c. 416. C.
- Emphyteus**, & locatio in quo differunt. T. 9. c. 411. D.
- Emphyteus**, & **vectigal** an differant. T. 9. c. 415. B.
- Emphyteus** an censetur genus esse locationis, & conductionis. T. 9. c. 416. E.
- Emphyteus** temporaria, & conductionis temporaria non differunt. Ibid. B.
- Emphyteus** etiam temporaria est. T. 10. c. 405. D. differt a locatione temporaria. Ibid. D.
- Emphyteus** emptioni, & permutationi est proxima. T. 10. c. 564. C.
- Emphyteus** quare præcipue contrahatur. T. 10. c. 667. B.
- Emphyteus** in quo differt a precario. T. 10. c. 568. A.
- Emphyteus** est quoddam genus locationis, conductionis. T. 12. c. 658. B.
- Emphyteus** an mutet dominium. T. 10. c. 1045. C.
- Emphyteus** additur lex meliorationis, seu lex fidei, & servitii. T. 2. c. 1208. D.
- In **emphyteus** dati civitatum agri non revocantur. T. 2. c. 867. B.
- Emphyteus** hodie contrahunt privati. T. 7. c. 386. C.
- In **emphyteus** dato fundo, an inter privatos agi possit communi dividendo, vel familie circumscribendo. Ibid. C.
- Emphyteus** Ecclesiasticæ. T. 2. c. 1041. D.
- In **emphyteus** succedere filias. T. 2. c. 1269. E.
- Emphyteuta** habet solum, & totum agrum. T. 7. c. 382. D.
- Emphyteuta** potest agere cum vicino de finibus, aut ipsi inter se **emphyteuta**, & confines. T. 7. c. 380. B.
- Emphyteuta** nonnunquam est temporarius. T. 7. c. 383. A.
- Emphyteuta** paganus, & **emphyteuta** Ecclesiasticus. T. 7. c. 379. D.
- Emphyteuta** debet præstare vectigal de prædio **emphyteutico**. T. 7. c. 1014. D.
- Emphyteuta** quis sit. T. 7. c. 382. D.
- Emphyteutica** prædia veniunt in actionem communi dividendo. T. 7. c. 500. E.
- Emphyteuticaria actio**. T. 7. c. 376. B. C. de quibus rebus est. Ibid. C.
- Emphyteuticarius** in fundo servitutem imponere possit. T. 2. c. 1243. E.
- Emphyteuticarius** fundi, & servitutis debet vindicationem habere. Ibid. E.
- Emphyteuticarius** si fundum proprii iuris venderit, &c. T. 2. c. 816. E.
- Emphyteuticarius** ager quis. T. 1. c. 747. C.
- Emphyteuticarius** non conduxit fundum in singula iura, alioquin nudus esset inquilinus, sed cum conduxit in perpetuum. T. 5. c. 305. C.
- Emphyteuticarius**, & **vectigalis** fundus idem est. T. 5. c. 305. A.
- Emphyteuticarius** per cessationem triennii, vel biennii cadit iure **emphyteutico**. T. 6. c. 1028. A.
- Emphyteuticarius** Ecclesiasticus, & privatus quomodo differant. Ibid. A.
- Emphyteuticarius**, & **superficiarius** in quo conveniunt. T. 7. c. 345. A.
- Emphyteuticarius** an servitutem imponere, vel adquirere possit. T. 7. c. 382. D.
- Emphyteuticarius**, & **superficiarius** in quo differunt. T. 7. c. 500. B.
- Emphyteuticarius** potest vendere fundum invito domino, sed non ignorante. T. 8. c. 763. A.
- Emphyteuticarius** duplici ex causa de fundo rejicitur. T. 9. c. 421. D.
- Emphyteuticarius** fisci an possit dogmare jus suum sine consensu procuratoris Cæsaris. T. 9. c. 416. D.
- Emphyteuticarius** non potest vendere sine domini consensu. T. 9. c. 417. A.
- Emphyteuticarius** an expelli possit, si in fundo **emphyteutico** male versetur. T. 9. c. 425. A.
- Emphyteuticarius** ager, & **vectigalis** ager idem est. T. 9. c. 415. B. & T. 10. c. 657. E.
- Emphyteuticarius** fisci ob canonem non

- non solum an incidat in communiū. *Ibid.* E.
- Emphyteuticarius moram facit in rem. T. 1. c. 669. A.
- Emphyteuticarii morte emphyteuticū finiri. T. 1. c. 1044. D.
- Emphyteuticarii domini non sunt ex jure Quiritium. T. 3. c. 168. C.
- Emphyteuticarii, & possidiores quo pacto differant. T. 1. c. 866. E.
- Emphyteuticarii conductores, & perpetuarii inter se differant. T. 1. c. 878. C. D.
- Emphyteuticarii jus habent praedationis, & praeteruntur extraneis. T. 1. c. 1018. B.
- Emphyteuticarii si sine plures ejusdem rei, quae actio dabitur inter eos. T. 7. c. 377. D.
- Emphyteuticarii conductores. T. 9. c. 411. E. & c. 415. B. & seq.
- Emphyteuticarii lucro cedit, si dominus per triennium moram faciat in accipiendo canonem. T. 10. c. 688. D.
- Emphyteuticarii, & superficiarii quae servituti vindicta datur. T. 7. c. 411. B.
- Emphyteuticarii eadem ratione conceditur nantiarum, quae conceditur fructuario. T. 10. c. 1181. D.
- Emphyteuticarium quasi inquilinum esse. T. 5. c. 305. C.
- Emphyteuticarium jus potest vendi, donari, & legari ab emphyteuticario. T. 7. c. 377. B.
- Inter emphyteuticarium, & dominum pactiones factae super omnibus capitulis, & specialiter super calibus fortuitis, & super electione. T. 9. c. 411. C. & seq.
- Inter emphyteuticarios vestigialis actio. T. 7. c. 386. A.
- Emphyteuticarium, & possessorum differentia. T. 1. c. 866. E.
- Emphyteuticorum fundorum patrimonialium immunitates. T. 1. c. 870. B.
- Emphyteutici sunt, qui emphyteutico jure dantur, qui & patrimoniales sunt. T. 1. c. 861. D.
- Emphyteutici proprietarios instantur. T. 1. c. 747. C.
- Emphyteutici praedii jus. T. 1. c. 866. C. & T. 1. c. 833. D.
- De emphyteutici juris alienatione. T. 9. c. 425. C. & seq.
- Emphyteuticon jus quid distat a contractu libellari. T. 9. c. 417. D.
- De emphyteuticorum fundorum collatione. T. 1. c. 870. A.
- Emphyteuticum jus an alii donari possit, aut vendi, salvo jure vestigialis. T. 4. c. 913. D.
- Emphyteuticum jus an possit transferri in legatarium. *Ibid.* B.
- Emphyteuticum jus in quo differt a superficiario. T. 5. c. 411. D.
- Emphyteuticum jus. T. 7. c. 377. B. C.
- Emplastrum siquis ex pluribus her-
- bis fecerit, emplastri dominus est, qui fecerit, non is, cujus herbae fuerant. T. 3. c. 304. C.
- De emponematum alienatione. T. 9. c. 416. C. & seq.
- Empta res est, cujus nomine empta est, & cui tradita, non ejus, qui pecuniam numeravit. T. 1. c. 396. A.
- De empti, & venditi jure. T. 1. c. c. 393. E. & c. 394. A.
- Empti actui cui datur. T. 7. c. 733. D.
- In empti actione omnia venire, quae contra bonam fidem sunt. T. 7. c. 735. D.
- Empti iudicio nihil magis est contrarium, quam dolus, & fraus. T. 7. c. 747. A.
- Empti venditi obligationes duae, & quando concurrant in eadem persona. T. 7. c. 749. B. C.
- Empti venditi obligatio an dominium rei venditae transferat in emptorem, & pretii in venditorem. T. 8. c. 316. C.
- Empti actionem, quae de evictione competit, non tollit praescriptio longi temporis. T. 9. c. 1300. E.
- Io empti actionem aliquando venire rem incertam. T. 9. c. 1280. A.
- Empti, & venditi actiones. T. 9. c. 381. B. & seq.
- Actio empti quanto plures emisset, vel quanto minoris res valuisset, quo casu competit. Tom. 10. c. 371. B.
- In actionem empti veniunt usurae ex mora venditoris. Tom. 10. c. 1015. C.
- Actione empti cogitur venditor cavere de illis, quae continentur edicto Aedilium. *Ibid.* D.
- Emptio, & locatio sunt juris gentium. T. 1. c. 1155. A.
- Emptio nulla est si contrahentes in materia dissentiant. T. 3. c. 17. D.
- Emptio & venditio, locatio & conductio inter se familiaritatem habent. T. 3. c. 358. E.
- Emptio, & venditio plena, & perfecta sit. T. 1. c. 112. E.
- Emptio & venditio ex permutatione originem cepit. T. 1. c. 318. D.
- Emptio valet, etiam si erratum sit in qualitate rei. T. 1. c. 1177. E.
- Io materia in duobus casibus emptio valet. T. 1. c. 1178. A.
- Emptio sub conditione facta, est pendente, est imperfecta. T. 1. c. 1139. B.
- Emptio rescinditur in totum actione redhibitoria. T. 1. c. 778. B.
- Emptio rei suae non valet. T. 1. c. 1128. E.
- Emptio male fidei emptio non est. T. 3. c. 1201. A.
- Emptio nudo consensu perficitur. T. 1. c. 1267. E.
- Emptio, & venditio quando bona contrahuntur. T. 1. c. 110. D. li.
- Emptio an esse possit sine pretio. T. 1. c. 111. A.
- Emptio an consistere debeat in numerata pecunia. *Ibid.* D.
- Emptio an tam bonae conditione, quam pure contrahatur. T. 1. c. 113. B.
- Emptio, vel venditio imaginaria non valet. T. 1. c. 1268. B.
- Emptio solenniter, & jure facta, temere rescindi non debet. T. 3. c. 558. D.
- Emptio necessaria, & emptio voluntaria. T. 4. c. 1138. A.
- Emptio, vel conductio rei suae, quando valet. T. 4. c. 949. B. & Glossae qualis. *Ibid.* C.
- Emptio simplex contracta, dominii acquirendi causa, & emptio facta servandi sibi, & habendi pignoris causi multum differunt. T. 4. c. 900. E. & c. 901. A.
- Emptio non est arceum, & des sacra contrit. T. 4. c. 944. E.
- Emptio, & venditio sine pretio non consistit. T. 4. c. 43. E.
- Emptio simplex quomodo differat ab aliis emptioibus. T. 4. c. 900. E.
- Emptio rei suae nulla est. T. 4. c. 945. E.
- Emptio simplex sit, quid interest, an emptio dotis causa. T. 4. c. 900. E.
- Emptio. Vide. Venditio.
- Emptio, & permutatio in quo differunt. T. 5. c. 501. A. & seq.
- Emptio an sit juris gentium. T. 5. c. 497. C. & c. 500. C.
- Emptio omnis an pura sit an condicionalis. T. 5. c. 513. B.
- Emptio quae, & quando perfecta dicatur. *Ibid.* B.
- Emptio an sit perfecta, quando ejus conditio non exsistit. Tom. 5. c. 750. B.
- Emptio, quae sub conditione, aut certa lege facta est, quandoque fructus emptori, & omnes accessiones emptori acquirit. T. 5. c. 740. D. E. & c. 741. A.
- Emptio perfecta est, si id, quod venient, apparet quod, quale, quantumque sit. T. 5. c. 508. B.
- Emptio suae rei quantum a reliquis emptioibus speciebus differat. T. 5. c. 507. B.
- Emptio solo consensu perficitur, statim atque de cena re, certoque pretio convenitur, videlicet si pura lucit emptio; vel cum conditio exsistit, si fuerit condicionalis. T. 5. c. 507. E.
- Emptio, & traditio condicionalis si fuerit, antequam conditio exsisterit, usucapio an locum habeat. T. 5. c. 740. A. & an procedat, si postea conditio exsisterit, & emptor ignoraverit, tam exsistit. *Ibid.* B.
- Emptio quandoque scilicet pretio pro parte valet, pro parte non valet. T. 5. c. 504. D.
- Emptio venditio est, si pro merce

numeratam pecuniam quis accipiat. T. 5. c. 391. C.

Emptio, venditio an contrahi possit ca. legat. post tempus eadem res reuendatur venditori, & remaneat. Ibid. D.

Emptio, venditio sub conditione fieri potest, ita & locatio. T. 5. c. 321. B.

Emptio, venditio an ut consensus contrahitur, sic etiam consensus diffensus distrahi possit. Tom. 5. c. 512. A.

Emptio coadit in persona veri emptoris, licet nondum soluerit pretium: mora enim in soluendo pretio non dissolvit emptionem iure perfectam. T. 6. c. 91. E.

Emptio iure perficitur consensu aucto. Ibid. E.

Emptio rei suae non valet. T. 6. c. 225. E.

Emptio nulla conventionem dissolvit, si res sequuta non fuerit. T. 6. c. 95. D.

Emptio, venditio nulla conventionem, nudoque consensu contrahitur, perficiturque. Ibid. D. & c. 96. B.

Emptio, venditio sine pretio nulla est. T. 6. c. 502. D.

Emptio in partem tantum non potest consistere. T. 7. c. 820. D.

Emptio nudo consensu perficitur, & obligationem parit. T. 7. c. 828. B. C. & c. 837. C.

Emptio, venditio, & permutatio quod motus differant. Tom. 7. c. 837. C.

Emptio, venditio nudo consensu perficitur. T. 7. c. 835. D. & c. 837. C.

Emptio rei flagitiose nulla est. T. 7. c. 705. E.

Emptio nummorum plumbeorum, dolo malo contracta, nulla est. T. 7. c. 707. A.

Emptio sine re non consistit. T. 7. c. 709. E.

Emptio nuda, & imaginaria pro non facta est. T. 7. c. 715. E.

Emptio, & permutatio quid differant. T. 7. c. 687. A.

Emptio nulla quae sit. T. 7. c. 688. C. imaginaria. Ibid. C. adumbrata. Ibid. C. simulata. Ibid. C.

Emptio, & venditio quid differant. T. 7. c. 685. E.

Emptio an fieri possit per nuntium, vel per epistolam. T. 7. c. 687. A.

Emptio an contrahi possit inter patrem, & filium. T. 7. c. 687. D.

Emptio quid. Tom. 7. c. 684. B. emptionis nomen generale. Ibid. B.

Emptio an sit conditionalis, an vero sit resolutio emptionis sub conditione. T. 7. c. 692. B.

Emptio quomodo vitietur diffensu. T. 7. c. 695. C. & seq.

Emptio contracta sub conditione, si voluero, nulla est; sub conditione vero, cum voluero, valet. T. 7. c. 695. A.

Emptio liberi hominis an valeat, quoties in eum casum confertur, cum servus erit. T. 7. c. 691. D.

Emptio, & hereditas in quo differunt. T. 7. c. 325. C. sunt duae causae adquirendi domini. Ibid. C.

Emptio nulla est propter personas non idoneas. T. 7. c. 701. A.

Emptio rerum sacrarum, & publicarum nulla est, etiam si fiat ab ignorante. T. 7. c. 701. E.

Emptio, & locatio quid differant. T. 7. c. 702. C.

Emptio fructuum, aut partus futuri an valeat. T. 7. c. 695. D.

Emptio ubi est perfecta, periculum pertinet ad emptorem. T. 7. c. 705. C.

Emptio in parte mutata dicitur renovari, & reformari. T. 7. c. 695. E.

Emptio, & venditio quandoque contrahantur. Tom. 8. c. 1057. B.

Emptio binorum quomodo olim introducta. T. 8. c. 2045. C.

Emptio, venditio an valeat, si contrahentes consentiant in corpore, & in nomine dissentiant. T. 8. c. 2090. A.

Emptio est civile negotium. T. 9. c. 52. B.

Emptio rei litigiosae nulla est. T. 9. c. 158. D.

Emptio spec. T. 9. c. 1075. E.

Emptio, & venditio spec. est. T. 9. c. 1207. A.

Emptio simulata. T. 9. c. 392. A.

Emptio quid sit. T. 9. c. 75. B. & T. 10. c. 996. E. & c. 1043. B.

Emptio, & permutatio in quo differant. T. 9. c. 324. A.

Emptio male fidei non est emptio. T. 9. c. 245. C. & T. 10. c. 533. E.

Emptio dicitur tantum de ea, quae sit pretio numerato. T. 10. c. 334. A.

Emptio quibus casibus possit a domino reprobari, atque rescindi, etiam si fraus non superet dimidiam iusti pretii partem. T. 10. c. 271. C.

Emptio male fidei non est emptio, sed stipulatio male fidei est stipulatio. Ibid. E. & c. 655. B.

Emptio ex nudo consensu initium praebet obligationi. Tom. 10. c. 654. D.

Emptio non perficitur nudo pacto. T. 10. c. 944. B.

Emptio an perficitur solo consensu, sine instrumentis. T. 10. c. 968. E.

Emptio perfecta est, si convenerit de pretio, & de merce. T. 10. c. 997. B.

Emptio simulata an recte contrahatur. Ibid. C.

Emptio nudo consensu contrahitur, contrarius dissensu dissolvitur, non alterutro invito. T. 10. c. 1037. E. & c. 1038. A.

Emptionis definitio. Tom. 2. c. 257. E.

Emptionis symbola. T. 1. c. 252. A.

Emptionis, & venditionis verbo Veteres promiscue usos fuisse. T. 3. c. 217. D.

Emptionis spectari tempus oportere. T. 1. c. 1121. E.

In emptionis causis levis praesumptio, & quaelibet simplicitas non sufficit. T. 1. c. 1495. A.

Emptionis substantia est pretium. T. 4. c. 249. D.

Emptionis causa. Vide, Stipulatio.

Emptionis, venditionis substantia consistit ex re, & pretio. T. 4. c. 255. C.

Emptionis substantiam ex pretio consistere ubinam Papinianus asseruit. T. 5. c. 497. D.

Emptionis casus de vino ita venditio, ut degustaretur. T. 5. c. 507. E.

De emptionis, & venditionis causa. T. 7. c. 355. A. & c. 359. A. & seq.

Emptionis appellatio specialis. T. 7. c. 684. E.

Emptionis contractus cur duobus verbis appelletur emptio, & venditio. Ibid. E.

Emptionis origo. Tom. 7. c. 685. E.

Emptionis verbo promiscue utitur in locatione, & conductione. T. 7. c. 2190. E.

Emptionis, & venditionis verbo Veteres promiscue utebantur etiam in locatione, & conductione. Tom. 7. c. 315. B. & c. 1290. B.

Emptionis, & venditionis verbo veteres promiscue utebantur. Ibid. E.

Emptionis affinis est locatio. T. 7. c. 1291. A.

Emptionis, venditionisque appellatibus promiscue veteres usos etiam in locatione, & conductione. T. 7. c. 784.

Emptionis venditionis contractum interdum claudere. T. 7. c. 779. C.

Emptionis venditionis natura an sit, ut venditor rem faciat accipientis. T. 7. c. 835. B.

Emptionis, & venditionis appellatibus quomodo Veteres promiscue usus fuit. Tom. 7. c. 784. B.

Ex emptionis, & venditionis negotio ultra, citroque nascuntur actiones. T. 7. c. 733. D.

Emptionis substantia an consistat in pretio. T. 8. c. 325. D.

Emptionis natura quae. T. 9. c. 355. C.

Emptionis, & venditionis natura est, ut vicissim satisfactiones nulla imponantur. T. 9. c. 40. A.

Emptionis velis. Tom. 9. c. 73. C.

Emptionis similis est affirmatio. T. 9. c. 1294. D.

In contractu emptionis, venditionis an pares sint emptoris, & venditoris partes. T. 10. c. 192. D. E.

Emptioni pactum adjectum ex contentis obligat. Tom. 3. c. 277. E.

Emptioni similis est permutatio. T. 4. c. 704. E.

Emptioni, venditioni quam proxima sit locatio, conductio, & an eisdem regulis contineatur. T. 5. c. 497. D.

Emptioni detrachere est ab ea recedere, adicere contractui emptionis est intacta substantia emptionis aliquid de accessionibus, de pedissequis emptionis iacisci. T. 4. c. 252. B.

Emptioni similis est affirmatio litis. Vide, *Affirmatio litis*.

Emptioni similis est permutatio. T. 10. c. 664. C.

Emptionem vitiat in materia dissensus. T. 1. c. 1218. A.

Emptionem non infirmat fraus in pretio. T. 1. c. 1186. E.

Que post emptionem ex intervallo pacta sunt, aliquid adiungunt emptioni, vel detrachunt. T. 3. c. 278. D.

Possit emptionem perfectam fructus rei venditæ ad emptorem pertinent. T. 1. c. 394. E.

Emptionem, venditionem perfectam uter prior implere debeat, emptor, an venditor. T. 3. c. 672. D.

Emptionem non esse ereptionem, cum venditor vendit invitatus, nisi forte vendat pignoris causam. T. 2. c. 268. B.

Emptionem, & conductionem in quibusdam differre dicat auctor. Tom. 5. c. 559. D.

Emptionem pignoris in persona debitoris non consistere. T. 6. c. 91. D.

Emptionem, venditionem rescindi mutua conventionem venditoris, re integrâ. T. 6. c. 95. D.

Emptionem nullam facit dissensus. T. 7. c. 785. E.

Emptionem, venditionem an error in pudicitia, vel integritate puellæ vitiet. T. 7. c. 751. C.

Ad emptionem contrahendam tria esse necessaria. Tom. 7. c. 695. B.

Actio ad distrahendam emptionem an competat emptori, qui mulierem emptam credidit virginem absque affirmatione venditoris. T. 10. c. 174. C. D.

Emptionem, venditionemque quod recipit, multo magis pignorationem. T. 10. c. 1022. B.

In emptione tantum intervenit arrens, non in locatione. T. 3. c. 104. E.

Ab emptione quando licet discedere. T. 1. c. 772. C.

In emptione duobus temporibus bona fides exigitur. T. 1. c. 1121. D.

In emptione, & venditione licet contrahentibus se invicem circumscribere. T. 2. c. 1132. B.

In emptione, & venditione bona fides exigitur & contractus, & traditionis tempore. T. 4. c. 641. B.

In emptione mera quid inspicere debet, & in emptione, quæ sit pignoris causâ. T. 4. c. 901. A. B.

In emptione honorum præfertur illi, cui maior pecunia debetur. T. 4. c. 1259. D.

In emptione, & venditione annuus arrens nomine dari solent. T. 5. c. 559. E.

In emptione quæ cautio emptori a venditore præstanda sit. T. 5. c. 501. D.

Emptione sub disjunctione factâ, cuiusnam sit electio. T. 5. c. 508. C.

In emptione, venditione discretum esse mercem a pretio, discretum venditorem ab emptore, non in permutatione. T. 5. c. 501. A.

Emptione contractus an res in emptionem tradita possit pro emptore ufucapi ex lege commissoria. T. 5. c. 740. D. E.

In emptione dominium rei transferre non est necesse. T. 7. c. 693. C.

Ab emptione quando recedi possit. T. 7. c. 694. B.

In emptione præsumitur plerumque colliditas, aut gratia. T. 7. c. 670. E.

De emptione cautiones. Tom. 7. c. 134. E.

Ex emptione ipso iure nullam ex emptu actionem efficit. T. 7. c. 786. A.

De emptione, quam quis alteri facit, vel sibi sub alterius nomine, vel aliena pecunia. T. 9. c. 384. B. & seq.

De emptione contrahenda. T. 9. c. 365. B. & seq.

In emptione quæ exigitur. Ibid. B.

Ab emptione quando liceat discedere. T. 9. c. 371. D. & seq.

In emptione, & locatione arbitrium non sumitur pro arbitratu boni viri, secus in aliis contractibus bonæ fidei. T. 10. c. 653. B.

Emptiones imaginariæ olim frequentissimæ erant. T. 8. c. 388. C. hodie desierunt esse in usu, Ibid. C.

In emptionibus a servo factis cuius, & cur mens, voluntas fides, & severitas spectanda sit. T. 5. c. 742. E.

In emptionibus, & venditionibus vœligal quod ærario inferebatur. T. 5. c. 1058. D.

In emptionibus, & venditionibus an semper leges dicantur a venditoribus. T. 5. c. 505. A.

In actionem ex empto veniunt usufructus post traditionem. Tom. 1. c. 395. A.

Ex empto actio de peculio est præterita, non civilis. Tom. 6. c. 719. C.

Ex empto actioni etiam inesse redhibitionem rei venditæ, & quantitas. T. 7. c. 751. B.

Ex empto actionem concurrere cum omnibus conditionibus. T. 7. c. 751. D.

Ex empto obligatio tam civilis est, quam naturalis. T. 9. c. 52. B.

Actio ex empto quo casu cum domino est, ut aut emptio flet, aut ab emptione discedat. T. 10. c. 271. C.

Actio ex empto est redhibitoria, rescissoria, affirmatoria. T. 10. c. 444. E.

Actio ex empto per procuratorem nobis non adquiritur, per nuntium, aut epistolam adquiritur. T. 10. c. 619. C.

Actione ex empto an possit agi, ut redhibeatur ob morbum, vel vitium latens. T. 10. c. 760. C.

Ex empto actio est perpetua. T. 10. c. 764. E.

Actio ex empto, & actio ex vendito sepe sumuntur utrobique pro altera. T. 10. c. 768. D.

Ex empto agi ad rescindendam venditionem obscurum videtur. T. 10. c. 1031. D.

Emptor honorum. T. 1. c. 250. C. D.

Emptor an conditione furtivæ de peculio teneatur. T. 1. c. 1473. C.

Emptoris malæ fidei de evizione, ænnem non habet. T. 2. c. 324. B.

Emptor malæ fidei quis. T. 1. c. 1142. C.

Emptor malæ fidei de fructibus perceptis teneatur. Tom. 2. c. 651. A.

Emptor repellitur exceptione doli mali, si agat ex stipulatu. T. 1. c. 1377. C.

Emptor ut pretium, ita & arram dat, non venditor. T. 3. c. 104. E.

Emptor pretium minoriolvere cogitur, quasi res alienam. T. 1. c. 1001. C.

Emptor si pretium non solverit, fundus inemptus efficitur. T. 1. c. 1412. A. B.

Emptor, & venditor quando simul puniuntur. T. 4. c. 851. C.

Emptor si se fiat, si se ignoret in distincte teneatur, sed cum moderamine. T. 4. c. 948. B. & seq.

Emptor, & venditor in quo differunt. T. 4. c. 659. B.

An emptor teneatur actione empti, qui manusumit. T. 4. c. 665. B.

Quæ actione quis potest petere, affirmatorem servilium. Ibid. c. 665. A.

Ubi emptor fecit contra legem venditionis, an venditori sit pœne per:

persecutio in stipulationem deducta. T. 4. c. 662. D.
 Emptor contractus legem dicit, non venditor. T. 4. c. 107. A.
 Emptor. Vide, Venditor.
 Emptor, qui auctorem non laudavit in evizione, dolo malo fecisse videtur. T. 5. c. 872. B.
 Emptor, & donatarius in quo differunt. T. 5. c. 1194. E.
 Emptor, & venditor in quibusnam differant. T. 5. c. 650. C.
 Emptor ne in monumentum, quod emit, inferat quos volet, pactio cavere an possit. T. 5. c. 389. B.
 Emptor an hereditatis fumpcus, licet causi laesos, petere possit. T. 5. c. 577. A.
 Emptor quandomam sibi de cautione damni prospicere possit, & debeat. T. 5. c. 549. B.
 Emptor quandomam legem contractui dicere videatur. T. 5. c. 518. B.
 Emptor tur prohiberi possit sepelire mortuum in fundo empto. T. 5. c. 389. C.
 Emptor iure civili non succedit in vitium venditoris. T. 6. c. 828. A.
 Emptor quibus casibus adversus suum auctorem regressum non habeat. T. 6. c. 1025. B.
 Emptor bonae fidei. Vide, Bonae fidei emptor.
 Emptor poterit ex empto vendito illum damnare, si non tradat. T. 6. c. 172. B.
 Emptor, qui petit mercem, nihil agat, nisi offerat pretium. T. 6. c. 368. E.
 Emptor hereditatis vicem heredis obtinere aequissimum videtur. T. 6. c. 94. B.
 Emptor, qui ante traditionem rei vendit, & solutionem pretii rem venditam subripuit venditori, tenetur actione furti. T. 6. c. 145. E.
 Emptor usuras temporis futuri, quod scilicet fluxit post emptio-nem nominis fidei, & solutio-nem pecuniae fisco debet, ab eo, cuius nomen emptum est, potest non peti. T. 6. c. 692. D.
 Emptor an possit servum retinere, & de peculo agere, si nolit venditor pretia rerum amotarum reddere. T. 6. c. 538. E. & c. 539. A.
 Emptor fundi an dominium fundi vindicare debeat non secundum antiquos, sed secundum novos terminos. T. 6. c. 559. E.
 Emptor nisi sciens alienum esse, fundum emerit, non praestat evi-sionem fundi venditor. T. 7. c. 722. D.
 Emptor bonae fidei, & malae fidei quis sit. T. 7. c. 703. A. B. C.
 Emptor non aliter fit, nisi solus pretio dominus. T. 7. c. 690. A.
 Emptor an contentus esse debeat parte adjudicata venditori pro

diviso, si emerit partem pro in-diviso. T. 7. c. 1368. C.
 Emptor an, & quando doli nomine venditori tenetur actione ex vendito quanto pluris. T. 7. c. 765. A.
 Emptor an possit agere in rem. T. 7. c. 733. E.
 Emptor an post traditionem rei venditori usuras pretii praestare debeat. T. 7. c. 775. C.
 Emptor ante pretii totius solutio-nem an possit agere ex empto rem sibi tradi. T. 7. c. 767. C.
 Emptor cogitur pretium facere accipiens. T. 7. c. 828. A. & c. 837. B.
 Emptor an cogatur stare locationi. T. 7. c. 769. D.
 Emptor cuius legis beneficio pecuniam rei vendit debere desinat. T. 7. c. 864. A.
 Emptor est succissor rei, non iuris. T. 7. c. 391. E.
 Emptor actione ex vendito conven-tus an pretium solvere cogatur, an vero alterius rei praestatione defungi, & se liberare possit. T. 7. c. 735. A.
 Emptor, evicto sibi servo, an ultra duplum actione ex empto, vel ex dupli stipulatione a venditore consequi possit. T. 7. c. 755. C. D.
 Emptor noxali iudicio condemnatus servi empti nomine, qua actione experiri adversus vendi-torem. T. 7. c. 754. C. D.
 Emptor probare debet, servum ex veteri vitio ante venditionem fugisse. T. 7. c. 868. D.
 Emptor quando potius agat in id, quod interest, quam de re empta tradenda. T. 7. c. 734. C.
 Emptor quando utatur actione venditoris. T. 7. c. 395. D. E.
 Emptor quando usuras pretii venditori pendat. T. 7. c. 737. D.
 Emptor si mihi rem a me venditam lege, an legatum valeat. T. 7. c. 1024. B.
 Emptor unus si sit, & duo vendito-rcs, & unus venditor alteri venditori heres exstiterit, quid fiat. T. 7. c. 749. B.
 Emptor bonae fidei potest usucapere rem emptam. T. 8. c. 780. D.
 quando tenetur actione hypo-thecaria. Ibid. c. 781. B.
 Emptor quis praestatur in vendendis bonis creditoris. T. 8. c. 533. A.
 Emptor an fundum apprehendisse videatur, quem ei venditor emisit ex turri aliqua demonstra-vit. T. 8. c. 552. D.
 Emptor, si iusserit rem deponi in domo sua, an possidere eam videatur. Ibid. D.
 Emptor, si rem emptam accepit ex causa lucrativa, an integra sit ei actio ex empto. T. 8. c. 345. E.
 Emptor hereditatis omnia onera subit, etiam quod venditori de-

functus debuit. T. 9. c. 61. D.
 Emptor malae fidei quis dicitur. T. 9. c. 1033. D.
 Emptor hereditatis. T. 9. c. 39. A. & seq.
 Emptor an possit expellere condu-ctorem adium. T. 9. c. 407. E.
 Emptor moram laticetiam non in-terpellatus. T. 9. c. 387. E.
 Emptor, & donatarius in quo dif-fert. T. 9. c. 1335. D. E.
 Emptor fiduciarius servi. T. 9. c. 970. B.
 An emptor possit usucapere rem pecuniarum, quam servus inficente domino vendiderit. T. 10. c. 86. D.
 Quo casu emptor rei furtive furti tenetur. T. 10. c. 87. A.
 Emptor an possit usucapere rem, quam emit a furioso quem igno-rabat furem. T. 10. c. 249. B.
 Emptor si tempore fit exclusus actione redhibitoria, competet ei aestimatoria. T. 10. c. 662. A.
 Emptor si vindicat, nihil consequetur sumptuum nomine, nisi aliud convenierit. T. 10. c. 728. B.
 Emptor an cogatur pretium solvere voluntate venditoris. T. 10. c. 749. A.
 Emptor, qui stipulatus est, vacnam sibi possessionem tradi, an actione ex stipulatu possit petere fru-ctus percipere post venditionem. T. 10. c. 752. D.
 Emptor a venditore multum distat. T. 10. c. 730. A.
 Emptor non agit de evizione, ex empto, nisi pretium adnume-raverit. T. 10. c. 759. E.
 Emptor nunquam stipulatur supra duplum. T. 10. c. 761. C.
 Emptor servi ob aliquid servi vi-tium aliquid a venditore obtinuit, deinde totus servus evinctus, quid fiet. T. 10. c. 761. D.
 Emptor nisi pretium offerat, obli-gnet, solvat, non est actio ex empto. T. 10. c. 765. E.
 Emptor si pretium representaverit ultra se non accepta, quam sit habiturus actionem. T. 10. c. 766. B.
 Emptor, nisi statim post traditionem rei pretium solvat, debet ex eo tempore usuras pretii. T. 10. c. 767. D.
 Emptor an possit dare ex promissa reum locupletem pretii nomine. T. 10. c. 768. C.
 Emptor, qui emit a fisco, statim securus est, nec necessaria est praescriptio quinque annorum. T. 10. c. 902. A.
 Emptor hereditatis vicem heredis obtinet. T. 10. c. 935. E.
 Emptor votum generat emendi minoris, & venditor pluri vendendi. T. 10. c. 1005. A.
 Emptor an possit censei fraudatus. T. 10. c. 1005. D. E.
 Emptor venditori qua actione tenetur. T. 10. c. 1012. C.
 A a 2 Emptor

Entheata turba Bellone. T. 3. c. 289. D.

Enthea quid. T. 2. c. 1150. E.
Enthea vocantur dotes prae-
diorum, instrumenta praediorum, cau-
sa reposita. T. 6. c. 571. C.

Enthece an dicantur iudicium
omnia, quae praediorum causa re-
posita custodiuntur. T. 6. c. 747.
D. E.

Enthece. T. 7. c. 1144. A.

Enumeratio personarum semper vi-
riles partes facit. T. 4. c. 610. C.

Eparchia. quae sunt. T. 3. c. 143.
E.

Eparchicorum libri quid conti-
neant. Ibid. E.

Eodem momento delata esse cen-
sentur duz tutelae, quae eodem
die delatae sunt. T. 5. c. 427. B.

Epheleus legislator praescriptionem
30. annorum introduxit. T. 9.
c. 1030. E.

Epheus quae dicatur. T. 2. c. 1095.
E.

Epheus quid sit. T. 2. c. 1170. C.
T. 3. c. 107. C.

Epidemica quae. T. 2. c. 972. C.

Epidemica quomodo abrogantur.
T. 2. c. 977. A.

Epigrammata, vel quid aliud in-
flamam alterius scribens, aut
faciens quae actione conveniantur.
T. 5. c. 754. A.

Epiphanius, Constantinopolitae Ar-
chiepiscopus. T. 3. c. 350. A.

Episcopale concilium quid, & cur
eo habendo sint Episcopi dili-
gentes. T. 6. c. 1007. B.

Ad Episcopalem curam quae per-
tineant. T. 10. c. 822. B. & seq.

Episcopalia jura in quarta decima-
rum, & luncationem cuiusque
Parochiae. T. 6. c. 951. C. quo
tempore hac jura praescribantur.
Ibid. C.

Episcopalia jura quae. T. 6. c. 908.
C. D.

Episcopatus liberat curia. T. 2. c.
1119. C.

Episcopatus summum Sacerdotium
dicunt. T. 6. c. 975. C.

Episcopatus perique non subiacent
Metropolitano, sed soli Romano
Pontifici. T. 4. c. 915. D.

Episcopatum unio ad summum
Pontificem attinet. T. 6. c. 1012. E.

Episcopi ex Clero, vel ex Mona-
sterio assumuntur, non ex plebe.
T. 2. c. 1040. A.

Episcopi ex Clericis, vel Monachis
non ordinantur, nisi sex menses in
clero permanerint. T. 2. c. 515. D.

Episcopi in litibus audiendis ad-
jungunt Praefidi suspecto. T.
c. 1121. B.

Episcopi, qui suffragium dedit, &
qui accepti pari poena coercentur.
T. 2. c. 1047. B.

Episcopi neque uxorem, neque
liberos habent. T. 2. c. 1040. C.

Episcopi singulis annis incipiant
opera civitatis. Tom. 1. c. 540.
D.

Episcopus feudum dare potest. T.
2. c. 1183. B.

Episcopus ad testamentum dicen-
dum in jus vocari non potest. T.
2. c. 1147. A.

Episcopus exequutionem suae sen-
tentiae non habet, sed tantum co-
gnitionem, & audientiam, & cur.
T. 4. c. 838. A.

Episcopus dominus appellatur. T.
6. c. 776. B.

Episcopus legitimus clericorum ju-
dex. T. 6. c. 759. A.

Episcopus potest testamentum fac-
ere de his bonis, quae habuit
propria ante episcopatum. T. 6.
c. 1042. B. C.

Episcopus nova feuda in Ecclesia
introducere non potest. T. 6. c.
1031. B.

Episcopus jus visitationis non po-
test amittere. T. 6. c. 915. B.

Episcopus debita contrahens extra
rem, & causam Ecclesiae, Eccle-
siam non obligat. T. 6. c. 1035.
D.

Episcopus non potest a sede sua
deici ab Archiepiscopo sine au-
thoritate Synodi. T. 6. c. 921. E.
& c. 922. A.

Episcopus clericorum iudex ordi-
nari. T. 6. c. 758. B.

Episcopus de appellatione iudicii
delegati cognoscit. T. 6. c. 958.
D.

Episcopus Parisiensis habet iurisdi-
ctionem temporalem, & Comitum
vicem gerit. T. 6. c. 785. D.

Episcopus dicitur Sacerdos per emi-
nentiam, quia summus est Sacer-
dos in sua Diocesi. T. 6. c. 975.
B. C.

Episcopus de clerico regradato po-
test cognitionem suscipere. T. 6.
c. 771. E.

Episcopus procuratoris loco esse, id
Ecclesiae potest meliorem condi-
tionem facere, deteriori non po-
test. T. 6. c. 1036. D. nisi alia
sit loci consuetudo. Ibid. E.

Episcopus tenetur beneficia confer-
re intra sex menses a die vaca-
tionis computandos. T. 6. c. 820.
A. aliis ad Capitulum deferunt
collatio. Ibid. B.

Episcopus ante consecrationem ple-
nam auctoritatem non habet. T.
6. c. 784. E.

Episcopus Xenodochii ordinatio-
nem habet. T. 6. c. 952. C.

Episcopi iudicium vocatur Ecclesiae
iudicium. T. 6. c. 924. D.

Episcopi unio testimonium fidem
facit in iudicio. T. 6. c. 816.
C.

In Episcopi potestate non est redi-
re Ecclesiae minuire, ut augeat
suos, nisi ex consensu Archidia-
coni. T. 6. c. 991. B. C.

Episcopi Parisiensis controversia
adversus Abbatem S. Genovefae
ob parochiam S. Stephani de mon-
te. T. 6. c. 847. B. nunquam eam
parochiam possedit. Ibid. C.

Episcopo relicto legatum ut va-
let. T. 6. c. 1045. B. C. D.

Episcopo non licet praedia Ecclesia-
stica vendere sine consensu Capitu-
li. Vide, Venditio praediorum
Ecclesiasticorum.

Episcopo morbo febrili laboranti
datur adiutor, qui obeat munera
Ecclesiastica. T. 6. c. 1004. E.

Episcopo non licet bona Ecclesia-
stica alienare sine consensu Capitu-
li. T. 6. c. 1014. B.

Episcopo licet delegare alicui po-
testatem conferendi beneficii. T.
6. c. 1012. B.

Episcopo non conficere intra sex
menses, collatio devolvitur ad
Capitulum. T. 6. c. 999. B.

Episcopo Ecclesiae siquid legatum
sit, an Ecclesiae relicto esse
videatur. T. 7. c. 1344. D.

Ab Episcopo an appellare liceat. T.
10. c. 800. E.

Episcopi qui. T. 2. c. 21. B.

Episcopi non sunt in patria pote-
state. T. 2. c. 1119. C.

Episcopi monachi, tutores, vel cu-
ratores esse non possunt. T. 2.
c. 1145. E.

Episcopi iurisdictionem non ha-
bent, nec appellationem, nec exse-
quutionem. T. 2. c. 31. B.

Episcopi olim soli Sacerdotes, T. 2.
c. 1033. C.

Episcopi extra Episcopem suum su-
pra annum non abiciunt. T. 2. c.
1040. D.

Episcopi ut, & cur regradandi. T.
2. c. 1092. A. B.

Episcopi, vitis clericorum conii-
ventes, gravius clericis puniuntur.
T. 2. c. 971. E. & c. 972. A.

Episcopi, qui circa latus summi
Pontificis agunt. T. 6. c. 776. C.

Episcopi donare non possunt supra
modum Concilio Toletano praer-
stitum. T. 6. c. 1039. E.

Episcopi dum duos digitos erigunt,
quid significet. T. 9. c. 1263. A.

Episcopi quando tempore invisiunt
cujusmodi. T. 9. c. 1388. B.

Episcopi quomodo interrogentur.
T. 10. c. 530. E.

Episcopi quinam sint. Tom. 10. c.
819. A.

Episcopi iurisdictionem non ha-
bent. T. 10. c. 812. A.

Episcopi, & clerici vetantur jurare
corporaliter, sed non vetantur
jurare ex scripto. T. 10. c. 897.
E.

De Episcoporum ordinatione. T.
3. c. 454. D. E.

Episcoporum gradus. T. 2. c. 1041.
A.

De Episcoporum iudicio. T. 3. c.
491. C.

Episcoporum summus bonus ius
pallii. T. 6. c. 889. D.

In Episcoporum confirmationibus
inquisitio morum praecedere de-
bet. T. 6. c. 940. C.

Episcoporum est instituire, & de-
stituire presbyteros, & ordinare
rectores.

- sectores Parochianos . T. 6. c. 919. E. consecrare chrisma baptismatis . Ibid. c. 920. C. consecrare basilicas, & altaria. Ibid. C.
- Episcoporum iurisdictione cum praescribitur a Diocetanis . T. 6. c. 916. B.
- Episcoporum electio literis confirmanda . T. 6. c. 794. B.
- Episcoporum electio clericis inopes alere . T. 6. c. 987. C. D.
- Episcoporum electio olim apud populum erat. T. 6. c. 833. A.
- Episcoporum creatio favore populi Christiani. T. 9. c. 2452. B. C.
- Ab Episcoporum sententia quo casu non possit appellari . T. 10. c. 823. D.
- Episcoporum ordinationes quomodo faciendae ex decreto Concilii Milevitani . T. 10. c. 840. B.
- De Episcoporum testimonio plura . T. 10. c. 967. A. B.
- Ab Episcopis res iudicatae ad effectum perducere debet a Praesidibus. T. 4. c. 838. A.
- In Episcopis conscientia maior esse debet . T. 6. c. 974. C.
- Episcopus tributa est audientia, non iurisdictione . T. 9. c. 1081. D.
- Episcopus invitus non debet denunciari testimonium . T. 10. c. 820. B.
- Ab Episcopis, vel clericis adquisita, dum divino cultui dant operam, an patii adquirantur. T. 10. c. 821. D.
- Episcopos sine Archiepiscopis literis in urbem non venire . T. 2. c. 123. C.
- Ad Episcopos pertinet rerum venalium cura. T. 4. c. 1023. A. B. C.
- Episcopus p/a . T. 5. c. 1027. C.
- Episcopus aliud aliud libellus. T. 2. c. 505. D. & T. 9. c. 1099. D.
- Episcopus Divi Adriani . T. 5. c. 207. D.
- Episcopus viva quae sit. T. 1. c. 770. E.
- Episcopus pro pacto . T. 1. c. 1462. E.
- Episcopus fideicommissarius quid est . T. 4. c. 540. A. non est quilibet & alia episcopus. Ibid. B.
- Episcopus Divi Adriani tantum scripta est de fideiustoribus, sed ex aequitate porrigitur quoque ad plures mandatos . T. 4. c. 957. C.
- Episcopus est tacitus nuntius . T. 5. c. 408. C.
- Episcopus stipulationem an faciat. T. 6. c. 709. C. D.
- Episcopus quae inter presentes pro stipulatione habetur. T. 6. c. 530. D.
- Episcopus habetur pro pacto, utroque consentiente in episcopus. Ibid. D.
- Episcopus absenti missa utrum debeat haberi pro constituta pecunia. T. 6. c. 810. A.
- Episcopus . & codicilli in quo differant . T. 7. c. 1144. E.
- Epistola, & litterae in quo differant . Ibid. E.
- Epistola habetur pro ousa pactio- ne . T. 7. c. 668. C.
- Epistola est tacitus nuntius, & contra nuntius est epistola loquens . T. 8. c. 325. C. D.
- Epistola, qua quis declarat, & alii tradidisse, an possiderem eum faciat. T. 8. c. 311. D.
- Epistola iudicis non est sententia . T. 9. c. 1099. D.
- Epistola non obligat . T. 10. c. 978. A.
- Epistola, quae rogat, mandatum est . T. 10. c. 988. E.
- Epistola est mutus nuntius . T. 10. c. 1016. C.
- Epistola an sit potior codicillis . T. 10. c. 1184. A.
- Epistolares qui, & quot numero . T. 2. c. 936. D.
- Epistola beneficium Divi Adriani an ad duos reos promittendi pertinet . T. 4. c. 1335. B.
- Epistola Divi Adriani beneficium . T. 6. c. 451. B. Vide, beneficium epistolae Divi Adriani.
- Epistola Divi Adriani exceptio . Vide, Exceptio epistolae Divi Adriani.
- Per epistolam mammissio datur . T. 6. c. 310. E.
- Per epistolam recte constituitur pecuniam pro alio. Tom. 6. c. 571. B. C.
- Ex epistola an nascatur obligatio, sed ex causa tantum in epistola expressa. T. 6. c. 530. D.
- In epistola fideicommissaria potest alii relinquere hereditas per fidei commissum verbis precariis . T. 9. c. 806. A.
- Epistola, & litterae differunt . T. 1. c. 803. E.
- Epistola testimonialis. T. 2. c. 1041. A.
- Epistola formales, vel formatae. Ibid. B.
- Epistola canonice, & earum divisio . Ibid. B.
- Epistola diptycha . Tom. 3. c. 105. C.
- Epistola commendaticia non obligant . T. 4. c. 536. E.
- Epistola cautiones quae sunt. T. 9. c. 825. D.
- Epistola comminationes . Vide, Comminationes epistolae.
- Epistola conventionales quae. T. 9. c. 1252. E.
- Epistola qui in alterius frandem scripserit, lege Cornelia tenetur . T. 1. c. 510. B.
- Epitheta Papiniani, ceterisque laudes, & ornamenta quae. T. 4. c. 3. B. C. D.
- Epitonia . T. 1. c. 434. D.
- Epocha quid sit. T. 3. c. 389. C.
- Epomphalia . T. 3. c. 502. B.
- Epulae nundinariae . T. 3. c. 99. E. & c. 100. A.
- An equae praegnantes, & fortissime parit- editus apud bona fidei empto- rem ad illum pertineat . T. 10. c. 100. B. C.
- Eques Romanus eiectione e numero iudicum, quod uxorem eam re- duxisset, cui crimen adulterii in- tenderat . T. 10. c. 725. E. & c. 724. A.
- Equillem ordinem affectans quomodo nam habere debeat . T. 3. c. 611. B. C.
- Equi, cuius publico deputati, solis agitentur flagellis . T. 2. c. 988. B.
- Equi . Vide, Equitum.
- Equi cursu habus Provinciales ne pabula conferre cogantur . T. 2. c. 992. D.
- Equus legatus, equas quoque legari . T. 1. c. 436. D.
- De eo, qui equis alienis equas suas subijcit. T. 3. c. 365. C.
- Equus legatus sctus poli moram editi tantum debetur i equito vero legato, sctus quoque ante moram editi debetur, & cur. T. 4. c. 132. E.
- Equus legatus non continetur equi- tium. T. 5. c. 1199. D.
- Equus generosus legatus, & pabuli modus certus legatus sit, an de- beat, & praesidium sit . T. 7. c. 1318. C.
- Aequitatis ratione, parere condicio- nem est condicione indebiti re- jecti . T. 4. c. 168. E.
- Equites laticlavi . T. 3. c. 359. C.
- Equites laticlavi qui dicuntur . T. 9. c. 937. A. vexillarii qui sunt . Ibid. A.
- Equites Romani, petentes a Prince- pe veniam attingi, mores suos probare prius debeant apud Praefectum vigillum . T. 10. c. 858. B.
- Ex equitibus Romanis fumebant Praesides . T. 4. c. 833. A.
- Equitis vindictio . T. 7. c. 32. C.
- Equitio legato lictus ante moram editi debetur . T. 4. c. 132. E.
- De equitio alieno legato . T. 5. c. 1199. A.
- Equitum, & equi in quo differant; Ibid. B.
- Equitum nomen est collectivum . T. 5. c. 1198. E.
- Equitum ordo in urbe secundus . T. 2. c. 948. B.
- Equitum tria genera apud Gallos; Chevaliers, Baneriers, Bacheliers. T. 2. c. 1240. E.
- Equitum Romanorum transvectio . T. 7. c. 117. D.
- Equitum vexillatio . T. 9. c. 937. A.
- Equo an duo, vel plures singuli in so- lidum uti possint. T. 7. c. 1350. A.
- Equo legato, sequuntur ornamenta . T. 7. c. 1178. D.
- Equeorum legato non incit setura . T. 5. c. 1199. A.
- Equeorum pompa . T. 7. c. 117. D.
- Equei circenses qui in suos con- vetit usus multandus . T. 2. c. 825. B.
- Equum venalem si quis emptori capere

experiendum deditur, & is inter-
rim ex eo quædam fecerit, qua
actione quælibet ab illo repeta-
tur. T. 7. c. 857. E. & 858. A.
Equis publicis. T. 7. c. 17. D.
Eradicatus plus est, quam radicitus.
T. 4. c. 126. C.
Eratum quid sit propriè. T. 1. c.
157. B.
Eratundæ etymon. Ibid. B.
Eratundæ familia: qui agit, non
constititur, aduariarum esse sibi
coheredem. T. 3. c. 244. E.
Eratundæ familia: non nisi femel
agi potest. T. 1. c. 378. E.
Eratundæ ex quorundam senten-
tia si sint, quibus mediam via
sequi amicum, & familiare sit.
T. 5. c. 380. E.
Eremita propriè qui sint. T. 2. c.
1038. D.
Eremodicii pœnæ quæ. T. 9. c. 134.
C.
Ex eremodicio damnari, & ex contu-
macia damnari paria sunt. T. 1.
c. 995. D.
De eremodicio quædam. T. 10. c.
799. B. C.
Eremo licium quid. T. 1. c. 995. B.
& T. 4. c. 875. D. & T. 10. c.
789. C.
Eremodiciu, & vadimonium quo
dissent. T. 1. c. 995. B.
Eremodiciu, actore, vel reo ab-
sente, contrahitur. Ibid. B.
Eremodiciu contrahere qui di-
cantur. T. 7. c. 160. C.
Eremodiciu quando contrahit
actor. T. 9. c. 134. C.
Eremodiciu quando ab utraque
parte contrahitur. T. 9. c. 135.
E. & c. 137. A.
Eremodiciu quid. T. 9. c. 135. A.
innumeri confusum vadimonium,
& eremodiciu, & litem
contestata. Ibid. A.
Ereptitia legata. T. 1. c. 812. A.
Ereptitia legata quæ dicuntur. T.
7. c. 1232. B. ereptitæ heredita-
tes. Ibid. B.
Ereptitia adquiruntur sicut sine
possessione. T. 9. c. 103. C.
Ereptitia quid dissent a caducis. T.
10. c. 478. B.
Ereptitium quid. T. 1. c. 319. D.
Ereptitium quid sit. T. 7. c. 1477.
D. E. quomodo dissent a caduco.
Ibid. E. an sicut vindicetur. Ibid.
E.
Ereptoria quæ dicuntur. T. 9. c.
797. B.
Ereptoria appellantur caduca, quæ
ut indignis auferuntur a sicut. T.
9. c. 905. B.
Ereptorium legatum. T. 9. c. 797.
B.
Ergasterium pro cella meretricis. T.
9. c. 1444. E.
Ergolabi. T. 9. c. 397. D.
Ergolabi sunt opem redempto-
res. T. 10. c. 652. C.
De ergolabis, seu redemptoribus
litium. T. 3. c. 211. E.
Ergolabos inter, artifices, & ar-

chitecto discretia. T. 10. c.
1033. C.
Eripere quid. T. 1. c. 1119. D.
Eripi, & ereptitia quid dicatur.
T. 10. c. 478. B.
Ergoneuticon quid sit. T. 7. c. 895. E.
Erit, & est articuli. T. 8. c. 577.
B. ad præteritum tempus tra-
huntur. Ibid. C.
Erogari non minus debet, quam
iussit testator. Tom. 4. c. 877. C.
quid si plus. Ibid. C. modus ser-
vandus quis. Ibid. D.
De erogatione pecunie sententia
Joannis veteris gladiatoris quæ.
Ibid. C.
Erogationes voluptuaria patri non
imputantur. T. 9. c. 109. B.
Erogationes iustæ quæ. Ibid. A. B.
Erogationes finem num faciat tes-
tatoris voluntas. T. 4. c. 877.
C.
Erogationibus iustis cum in rem
patris convertit pecuniam filius,
quam patris injussu mutuum
sumpsit, cessat actio quod iussu
& competit de in rem verso in
patrem. T. 9. c. 109. A.
Errans in re, & errans in persona
in quo differant. T. 7. c. 573. E.
Errans in suo statu fideicommissum
an relinquere possit. Tom. 7. c.
962. E.
Errans rei suæ dominium non amit-
tit. T. 9. c. 120. B.
Errans in causa traditionis domi-
nium amittit. Ibid. B.
Errans in persona dominium non
amittit. Ibid. B.
Errans in re ipsa, reive dominio,
dominium non amittit. Ibid. A.
Qui errant, neque sensisse, neque
consensisse dicuntur. T. 6. c. 4. E.
Errantes non posse videri sentire,
aut consentire. T. 7. c. 96. C.
Errantes non consentiunt. T. 7. c.
96. C. & c. 129. D.
Erranti is comparatur, qui dubitat.
T. 1. c. 1255. A.
Erranti datur conditio, non do-
nanti. T. 4. c. 257. D.
Erranti in facto venia datur. T. 4.
c. 815. E.
Erranti, & ignorant ex iusta causa
quæ æquum sit subveniri. T. 9.
c. 474. B. C.
Erranti in re non datur communi
dividendo utilis. T. 7. c. 174. D.
Erranti sua signa non nocent, ne-
que subscriptiones. Tom. 10. c.
1020. C.
Errantibus in facto subvenitur, non
ignaris. T. 7. c. 895. C. D.
Errantibus in calculo an datur con-
ditio. T. 9. c. 227. A.
Erranti nulla est voluntas. T. 5. c.
906. C.
Erranti nullus est consensus. T. 6.
c. 1072. B.
Errare non est turpe, sed in errore
perleverat turpissimum. T. 10.
c. 124. B.
Qui errat, non contemnit ius. T.
4. c. 1495. B.

Errat in iure, qui parentes quidem
suos scit, ius autem cognationis
se habere nescit. Tom. 5. c. 649.
B.
Errat in facto, qui nescit a quibus
parentibus natus sit. Ibid. B.
De eo, qui erravit in re. T. 7. c.
573. C. D.
Erro est pullus fugitivus. T. 7. c.
753. A.
Error juri facit. T. 3. c. 265. D.
Error juris usucapionem impedit,
facti error usucapionem parit. T.
1. c. 1138. D.
Error juris lucro non addicit, sed
damno liberat. T. 3. c. 137. D.
Error juris quæcumque non subiecit
poena, neque subdicit. Ibid. E.
Error lupinus. T. 1. c. 1210. A.
Error in nomine proprio an stipu-
lationem vitiet. T. 1. c. 1184.
E.
Error in materia, vel in forma non
vitiat stipulationem. T. 1. c. 1177.
C.
Error calculi an retractari possit. T.
2. c. 643. B.
Error facti, idest, rei gestæ, excu-
sat. T. 3. c. 53. D.
Error propriè est ignorantia facti.
T. 4. c. 502. D.
Error Alici, qui est in titulo de
officio Præsidis. T. 4. c. 812. D.
Error facti legatum, aut fideicom-
missum irritat. T. 4. c. 534. A.
Error facti non obstat usucapioni.
T. 4. c. 616. C. error juris eam
impedit. Ibid. C.
Error facti quando nocet, & quan-
do non nocet. Tom. 4. c. 1430.
A. & seq.
Error facti & nihil est magis con-
trarium confessioni, quam error
facti. T. 4. c. 507. B.
Error facti nec maribus quidem
in damnis, vel compendis obest.
T. 4. c. 1439. E.
Error falsæ causæ non parit usucapi-
onem, si errorem traditio non
iniqua sit. T. 4. c. 632. B.
Error juris civilis militem excusat.
T. 4. c. 815. C.
Error juris quando locum habet,
& excusat. T. 4. c. 815. A.
Error juris condicendum indebita
soluta nocet. T. 4. c. 1457. C.
Errori quid sit, quod solvit, agit,
ut adquirat, quod amittit, non
ut quo i suum est, non amittat.
Ibid. C.
Error juris in compendiis, quan-
doque rusticis non nocet, maxime
si iuriconsulti eorum non ha-
buerint. T. 4. c. 1432. A. sen-
tentia Menandri est, non licere
ignorare leges naturæ. Ibid. D.
Error juris quando nocet, & quan-
do non, item error facti. T. 4. c.
1430. A. & seq.
Error juris gentium non remittitur.
T. 4. c. 813. A.
Error juris nocet in compendiis, non
in damnis rei suæ. T. 4. c. 1302.
D.

- Error juris.** Vide; Juris error.
Error testatoris cur legato officit. T. 4. c. 535. D.
Error testatoris quando facit jus. T. 4. c. 1250. D.
Error Tribonianus. T. 4. c. 213. B.
Error juris filie non prodest, ut error facti. T. 5. c. 1311. E.
Error, & ignorantia in mandato per delegationem factio, an solutionem, & liberationem impediatur. T. 5. c. 474. A. B.
Error juris, aut error facti in ad usucapionem prodest. T. 5. c. 745. D.
Error falsæ causæ an pariat usucapionem. T. 5. c. 748. B.
Error in arbitrio eligendo cuiusmodi nocet. T. 5. c. 187. B.
Error iustus facit, ut emptio, & traditio nullam errantem & possessionem, & usucapionem occasionem præbeat. T. 5. c. 744. D.
Error juris non inducit conditionem, sed tantum error facti. T. 5. c. 939. A.
Error, vel ignorantia facti an nocet. T. 5. c. 628. C.
Error non datur, vel prorogatur jurisdictionem, quia non consentiunt, qui errant. T. 6. c. 4. D.
Error habet in ignorantiam, quæ est scientiæ contraria. Ibid. D. E.
Error testatoris an jus mutet. T. 6. c. 601. A.
Error heredis an jus mutet. Ibid. A.
Error gestoris an vitiet, aut mutet veritatem. T. 6. c. 839. A.
Error est voluntatis argumentum. T. 6. c. 562. C.
Error, & impeditur defuncti jus facit. T. 7. c. 957. A.
Error in compendiis, & in lucris nocet, in damnis rei suæ amittende non nocet. Tom. 7. c. 521. D.
Error in nomine non corrumpit legatum, nec stipulationem. T. 7. c. 444. E.
Error in materia in emptione, venditione, utriusque contrahentes an vitiet eam. T. 7. c. 697. B.
Error a cussa solari recedendum acquiescitur, & sollicitudinem, & qui de eo exactè scripserunt. T. 8. c. 559. D.
Error juris in damnis non nocet. T. 9. c. 225. B.
Error Latinus est dubitatio. T. 9. c. 227. A.
Error juris gentium neminem excusat, si in celsum commissi iure gentium. T. 9. c. 417. D.
Error juris civilis excusat. Ibid. E.
Error facti in damnis non differt ab errore juris, in lucris est differentia. T. 9. c. 104. E. & c. 103. A.
Error facti excusat omnes in nuptiis contrahendis. T. 9. c. 447. E.
Error juris nulli nocet. T. 10. c. 469. D.
Error in materia an vitiet emptio, nem. T. 10. c. 533. E.
Error in substantia an vitiet stipulationem. T. 10. c. 533. B.
Error facti an excuset. T. 10. c. 836. D.
Error juris an nocet in damnis. Ibid. E.
Erroris cognitio, & consilii mutatio sunt optimis proutendi portus. T. 6. c. 942. D.
Error juris plus valere, quam rem ipsam, & veritatem. T. 6. c. 1132. D.
Errorrem advocati reum corrigere posse intra triduum. T. 1. c. 516. D.
Inter errorem in re, & errorem in persona differentia. T. 5. c. 909. A.
Per errorem quod solvit debitor, an id condicere possit. T. 4. c. 324. C.
Per errorem si quis plus, quam deberet, solvisses, in quemnam tunc actio competat, queritur. T. 4. c. 926. E. & seq.
Per errorem si quis procuratori, nomine domini, quasi debitum pecuniam domino, solverit, quid. T. 4. c. 927. B. C.
Errorrem falsæ causæ non parere usucapionem. Tom. 9. c. 998. C.
Per errorem si debitor in disjunctivis solvit utrumque, putans se utrumque debere conjunctum, queritur, an sicut habebat solvendi electionem, si non errasset, habebat etiam condicendi, quem vellet, electionem. Tom. 9. c. 227. D.
Error iusto vassallum excusari, qui fidelitatem non fecit. T. 2. c. 1311. A.
Error soluti repetitio est, & consulto soluti donatio est, non repetitio. T. 4. c. 1452. B.
Error solvens repetere an possit. T. 5. c. 816. D.
Error lapidi restituitur. T. 8. c. 820. C.
De errore juris. T. 7. c. 565. C.
Error qui vendidit, vel promisit, quomodo se liberet. T. 10. c. 755. E. & c. 756. A.
Error quidam novi. T. 3. c. 186. A.
Error ex notis creati. T. 3. c. 228. A.
Error Græcorum in titulis, qui pot. in pign. boh. Tom. 3. c. 320. D.
Error quidam, qui in forum irreperunt, damna a Cuijacio. T. 10. c. 972. C.
Erudicio evelli non potest, est enim habitus. T. 3. c. 249. C.
Eschevau. T. 9. c. 1199. D.
Eschevau, videri, fore hereditas. T. 3. c. 121. B.
Eschevau hereditas est. T. 9. c. 950. C.
Esse apud Gallos, Latine dicuntur Comites sacri stabuli. T. 2. c. 907. B.
Esulentorum, & quæ victus quotidiani sunt, rerumque patrum venditionem, & donatio nem lex Julia repetundarum non prohibet. T. 5. c. 734. C.
Esperer, vaga animalia. T. 2. c. 835. E.
Esse cum Imperio, latine quid. T. 8. c. 586. E. & c. 587. A.
Escentia partes gemine. T. 5. c. 452. C.
Esse est verbum directum. T. 10. c. 211. B.
Esurgens possum, latine Salurus. T. 9. c. 589. E.
Esuales feræ quæ erant olim. T. 9. c. 1188. B.
Et articulus nunquam admittit accessionis significationem. T. 7. c. 1385. B.
Etymologia a Stoicis cur introducia est. T. 7. c. 1160. E. admittit iuriconsulti. Ibid. E.
Evacuatoria quid proprie. T. 2. c. 685. D.
An semper evanescent, quæ ab initio constituerunt, si in eum casum incidant, a quo incipere non poterunt. T. 10. c. 526. D.
Evangelia Dei ad iusjurandum expiendum adhibita. T. 2. c. 1283. D.
Evangelistæ domini quadrigæ. T. 2. c. 1373. B.
Evangelium populo legendum. T. 2. c. 1109. E.
Evangelium Beati Joannis in principio erat Verbum in electione Regis Romanorum Electoris proponi. T. 2. c. 1357. B.
Evangelium tantum dicitur, non vaticum. T. 6. c. 1064. B. exhibitum in pace, non fermentato. Ibid. B.
Is, qui evectio data est, a canali publico nec desectat. T. 1. c. 989. C.
Evictiones a quibus dantur. T. 2. c. 890. C.
Evictiones ab omnibus postulandæ, & quæ sint evictiones. T. 2. c. 988. D. E.
Evictionum commercio interdictum. T. 2. c. 890. D.
Evencus levis, utilis, an inutilis actio fuerit, demonstrat. T. 5. c. 687. A.
Everriculum omnium malitiarum, actio de dolo. T. 7. c. 653. B.
Everiores qui proprie sunt. T. 2. c. 645. C.
Re evicta, actio evictionis contra venditorem domino non induit in procuratorem. T. 4. c. 917. B.
An evicti re jura pignoris, possit uterque heredum conveniri ab emptore ex stipulatione interposita nomine evictionis. T. 4. c. 182. E. causa pignoris est individua. Ibid. D.
Evi:

Evicti fundi parte incerta, an alimatio fiat pro bonitate ejus parvis, quæ nulla exstat. T. 5. c. 872. A.

Evicti accessione, simplicem, evicti re principali, duplum venditor prestare debet. T. 7. c. 757. A.

Re evicti emptori, non aliter datur regressus ad venditorem, quam si lite mota emptori, iudicio in rem emptor auctori sujudici, venditori denuntiaverit, ut de ea re agenda adesset. T. 9. c. 1295. C.

Evictio est adimiculatio emptoris, & a Iuliano vocatur pedissequa, *κατακολουθουσα* emptoris. T. 4. c. 149. C. D. pretium substantia emptoris. Ibid. D.

Evictio cur non expectetur in pretio. T. 10. c. 449. D.

Evictionis formula juris, & quando committitur evictio. T. 1. c. 1373. B. & seq.

Evictionis fundi alia est causa, alia avictæ partis, & quæ sit differentia ratio. T. 4. c. 158. D. E.

In evictionis iudicium venit omne id, quod interest, atque omnes sumptus, quibus res evicta melior facta est. T. 4. c. 890. D.

Evictionis generalis, vel specialis nomine an sit satisfactio emptori in actione ex vendito. T. 4. c. 948. A.

Evictionis casus futuri post contractum emptorem ad venditorem non pertinent. T. 6. c. 541. A.

Evictionis nomine stipulatio ab emptore interposita. T. 6. c. 388. E.

Evictionis nomine quid significatur. T. 9. c. 1288. B.

De evictionis fideiussore, qui apud emptorem intercessit pro venditore. T. 9. c. 1299. C.

Evictionis periculum sæpe continetur etiam re venditi mancens integræ. T. 10. c. 1009. D.

Evictionis futuri, & præteriti casus an ad venditorem, vel ad emptorem pertineant. T. 10. c. 1010. A.

Evictionis periculum ducentis causam ex novissimo tempore peritior ad emptorem. Ibid. B. idem in periculo acosis, vel mucoris. Ibid. C.

Ob evictionem deficientem actione ex stipulatu non deficit actio ex empto. T. 4. c. 704. D.

Ob evictionem quis teneatur emptori, tutor, an adolescens in rei venditione. T. 4. c. 971. A.

Ante evictionem rei soluta agitur ex stipulatu, ac si soluta non esset. T. 6. c. 361. A.

Evictionem an præstet, qui perperitæ post trigessimam diem evictione sequenti quicquam præstaret. T. 7. c. 753. B.

Evictionem non tantum rei principalis, sed etiam accessionis venditor quandoque præstet. T. 7. c. 717. A.

Evictionem qui sibi velit præstari, quid cavere debeat. T. 7. c. 872. E.

Ob evictionem non tenetur venditor emptori ultra duplum actione ex empto. T. 9. c. 1077. C. D.

Evictionem pignoris creditorem non debere. T. 9. c. 1303. B.

De evictione in feudis tenori dominos. T. 2. c. 1305. D.

De evictione actio scienti non datur, nescienti datur. Tom. 2. c. 1242. B.

De evictione quando venditor non tenetur. T. 4. c. 1297. C.

De evictione non tenetur donator in id, quod interest, venditor vero tenetur. T. 4. c. 890. D.

De evictione plura. T. 5. c. 871. D.

De evictione illaudatus auctor, neque ex stipulatu, neque ex empto tenetur. T. 5. c. 873. B.

De evictione an tenetur donator. T. 5. c. 1194. B.

De evictione non præstanda pactis an excuset dolum. T. 7. c. 755. B.

In evictione rei extrema linea consistit. T. 7. c. 114. B.

De evictione cautiones. Tom. 7. c. 154. E.

De evictione rei legata. T. 7. c. 1242. B. & seq.

De evictione non tenetur illaudatus venditor, qui n'a pas été apellé a garantir, vel heres ejus, ne ex stipulatione quidem. T. 9. c. 585. C.

De evictione, qui multiesem vendit tanquam ancillam, & tradidit, vel in solutum dedit, tenetur emptori. T. 9. c. 1059. C.

De evictione ante evictionem agi non potest. T. 9. c. 1293. D.

De evictione actio datur auctori, vel ei, qui similis est emptori. T. 9. c. 1292. A.

De evictione pignorum captorum, ex causa iudicati, & per apparatus venditorum. T. 9. c. 1299. E.

De evictione quibus casibus non tenetur venditor emptori. T. 9. c. 1297. A.

De evictione actio. T. 9. c. 112. C.

De evictione tenetur creditor, qui pignus vendidit. Tom. 9. c. 1303. B.

De evictione rei donatæ non cogitur promittere donator invitus. T. 9. c. 1292. C.

De evictione actionem non dari ei, qui sciens emit rem alienam, vel alii obligatam, vel liberam hominem. T. 9. c. 1309. D.

De evictione actionem dari non tantum emptori, sed etiam ei, qui pro pecunia credita, vel pro pretio certo, aut incerto, rei venalis rem estimatam in solutum ac-

cepit. T. 9. c. 1194. C.

De evictione ex empto. T. 9. c. 1291. C.

De evictione ex stipulatione concepta. Ibid. C.

De evictione tandiu non esse actionem ex stipulatione dupli, vel simpli, vel ex empto adversus venditorem, quandiu rei vendita, & tradita emptori evicta est. T. 9. c. 1193. D.

De evictione non tenetur illaudatus auctor, nisi denuntiatum fuerit, ut rei agendæ interfit. T. 9. c. 112. C. præter laudari auctorem quocumque tempore ante condemnationem. Ibid. C.

Is, qui alio evicente tenetur de evictione, nec ipse evicere aut controversiam facere potest. T. 9. c. 1300. B.

De evictione quibusdam casibus competit actio, quibus nulla est emptio. T. 10. c. 129. E. & c. 247. A.

De evictione non tenetur auctor illaudatus. T. 10. c. 1057. D. E.

De evictionibus consultatio. T. 2. c. 688. C.

De evictionibus. T. 9. c. 1287. D. & seq.

Evincere plus est, quam vincere. T. 7. c. 779. C. & T. 4. c. 31. A. & T. 9. c. 1288. B.

Evincere plus est, quam vincere, & emigrare plus, quam migrare. T. 4. c. 1263. C. sic eradicatus plus est, quam radicatus. Ibid. C. exemplum casus apud Plautum. Ibid. C.

Eunomianorum hæreticorum inditutum olim quod fuit. T. 9. c. 701. C. D. eis erat testamenti factum. Ibid. D.

Eunomius dicebatur scriptor testamenti. T. 9. c. 795. A.

Eunuchi qui dicantur, & eorum etymon. T. 1. c. 1058. A.

Eunuchi facti neque emi, neque vendi possunt. T. 2. c. 275. E.

Eunuchus testamentum lacere licet hodie ante 18. annum. T. 8. c. 584. E.

Eunuchorum appellatio generalis. T. 2. c. 1058. A.

Eunuchorum barbarorum commercium est. T. 2. c. 176. A.

Eunuchorum Romanorum non est commercium, secus barbarorum. T. 10. c. 1002. E.

Eunuchos qui faciunt, quibus subiacent pænit. T. 2. c. 1160. C.

Evocatoria dicitur in libris iuris promissio, & revocatoria. T. 10. c. 855. D.

Eurematica Modestini. T. 3. c. 354. D.

Eutychæum esse prætorium præf. Augustalis. T. 4. c. 665. C.

Eutychiani, & Apollinariani. T. 10. c. 814. B.

Inter particulos Ex, & Propter differentia. T. 10. c. 992. B.

Ex abundantia scriptura nullum. B. duci.

ducitur idoneum argumentum. T. 4. c. 992. C.
 Ex articulo significatur causa. T. 4. c. 659. A.
 Ex, & Per in quo differunt. T. 4. c. 192. B. & c. 658. E.
 Ex causa multa damnari idest, causa cognita. T. 5. c. 12. A.
 Ex delicto qui debent, & quibus debetur. T. 8. c. 492. E.
 Ex legibus quid significet. T. 8. c. 485. C.
 Exacta, & condita a reliquis colorum separantur. T. 4. c. 1112. E.
 Exactio pecunie quid. T. 8. c. 616. C.
 Exactio periculo exactoris fieri solet. T. 4. c. 855. C.
 Exactio unius debitorum liberat ab utroque. T. 5. c. 650. C.
 Exactio motus generali mandato non continetur. T. 6. c. 497. D.
 Exactionis privilegium quando depolitarii habent, & quando non. T. 4. c. 211. D.
 Exactionis privilegium quando habet fiscus. T. 4. c. 1278. C.
 Exactionis privilegium quod. T. 5. c. 1168. D.
 De exactione publicorum tributorum. T. 1. c. 678. A. & c. 1149. C.
 De exactionibus siliquarum. T. 3. c. 472. B.
 Exactor fisci dat apocham, tabularius subnotat, & subscribit. T. 2. c. 648. E.
 Exactoris appellatio lenior est, quam militis. T. 1. c. 681. E.
 Exactoris fiscalium plures nominati, & creati. T. 2. c. 649. B.
 Exactoris ordo curie suo periculo creat. T. 3. c. 775. A.
 Exactoris mensuri. T. 9. c. 339. B.
 De exactoribus, & mutuis petitionibus. T. 2. c. 1129. D.
 Exagium quid significet. T. 2. c. 808. A.
 Examen a futuro quid. T. 6. c. 798. A. non permittitur, nisi ex recepto Principis. Ibid. B.
 Exactorari, & facere iusti quidam dicuntur. T. 5. c. 2. A.
 Exactorari, & missi in quo differunt. T. 9. c. 1120. A.
 Exactoratio non facit remittendam est illi, qui ante licentiam habuerunt. T. 7. c. 135. C.
 Exequutionem sententiae suae non habet iudex datus. T. 6. c. 25. C.
 Excepso, & allegatio diversa sunt. T. 1. c. 1035. A.
 Exceptio praedicialis obstat condicenti. T. 1. c. 1525. A.
 Exceptio procuratoria. T. 1. c. 1354. B.
 Exceptio, Quod libertatis oneranda causa factum sit. T. 3. c. 451. D. E.
 Exceptio non numerata pecunie biniuncium finium, dotis contraxit anno. T. 1. c. 1135. C.
 Exceptio a praescriptione nihil dif-

fert. T. 1. c. 857. B.
 Exceptio Stellanatoris minus honesta adversus decoctores. T. 3. c. 327. E.
 Exceptio doli mali, & metus. T. 1. c. 858. B.
 Exceptio iusti domini tribus casibus agenti Publiciana non obstat. T. 3. c. 156. E.
 Exceptio iurijurandi an filio proficiat, an non exceptio pacti. T. 3. c. 640. D.
 Exceptio an inefficacem actionem constituat. T. 1. c. 278. A.
 Exceptio doli mali an ex aequo, & bono accommodari possit. T. 3. c. 640. E.
 Exceptio quod metus causa doli mali. T. 1. c. 278. A.
 Exceptio peccatoriae, & dilatoria. T. 1. c. 280. C. D.
 Exceptio, nisi bonis cesserit, fideiussoribus non datur. T. 1. c. 228. E.
 Exceptio pacti conventi. T. 1. c. 278. C.
 Exceptio juris iurandi. Ibid. D. & rei iudicatae. Ibid. c. 279. A.
 Exceptio quid est. T. 1. c. 857. A. & T. 4. c. 856. E. & T. 6. c. 904. C. & T. 9. c. 1240. E.
 Exceptio pacti taciti utrum creditoribus obstat. T. 4. c. 859. B.
 Exceptio temporalis minoribus non nocet, sed ea, quae tempore ipso iure perierunt. T. 4. c. 67. B.
 Exceptio est clypeus, actio est telum. T. 4. c. 1354. A. & T. 9. c. 1240. E.
 Exceptio cui datur, non continetur etiam ei datur actio. T. 4. c. 548. E.
 Exceptio doli mali opponitur improbae petitioni. T. 4. c. 693. D.
 Si exceptio licet, ne liceat, ibi necesse est licere, ubi non est exceptum. T. 4. c. 11. D.
 Exceptio nulla inest in actionibus arbitrariorum, nec omnia supplet officio iudicis. T. 4. c. 175. D.
 Exceptio domini obstat actioni publicianae. T. 4. c. 134. B.
 Exceptio doli inest bonae fidei actionibus. T. 4. c. 273. D.
 Exceptio iusti domini non datur temere, sed causa cognita, & bene perpensa. T. 4. c. 1252. A. B.
 Exceptio datur ex pacto, non actio. T. 4. c. 1280. A.
 Exceptio doli iudicium strictum facit bonae fidei. T. 4. c. 273. A.
 Exceptio est defensio juris opposita intentioni adversarii. T. 4. c. 805. E.
 Exceptio est defensio juris opposita intentioni adversarii, quae est vel perpetua, vel temporaria, vel ambigua. T. 4. c. 156. D.
 Exceptio, & replicatio datur iure praetorio. T. 4. c. 248. A.
 Exceptio pacti actioni bonae fidei inest. T. 4. c. 250. B. quae pacta valent ad exceptionem, & non ad actionem. Ibid. C. Cujusque censeat, glossam Accursii hic in-

verbo agere esse delendam. Ibid. C. Interpretatio hic notanda. Ibid. C.
 Exceptio pacti stipulationis iocet. T. 4. c. 173. D.
 Exceptio datur ei, cui datur actio. T. 4. c. 1145. C.
 Exceptio, reo competens, fideiussori prodest. T. 4. c. 712. D.
 Exceptio exemplo actionis datur. T. 4. c. 548. E.
 Exceptio doli quamnam ob causam introducit sit. T. 5. c. 830. B.
 Exceptio doli mali de dote quando donam obijci possit. T. 5. c. 552. E.
 Exceptio doli quanto subsidio sit iuri civili deficienti, aut repugnant, & quantum sit congrua aequitati naturali, & quomodo parum perquirat regulas summi juris. T. 5. c. 72. D. E.
 Exceptio doli an in heredem auctoris doli possit competere. T. 5. c. 822. D.
 Exceptio doli cur filio exheredato data sit. T. 5. c. 57. E.
 Exceptio doli mali an sit subsidium exceptionis pacti. T. 5. c. 59. E.
 Exceptio doli mali an naturali aequitate nitatur. T. 5. c. 58. B.
 Exceptio quomodo elidat, & inefficacem reddat actionem, replicatio exceptionem. T. 5. c. 74. B.
 Exceptio immodice donationis quamnam sit, & quandam locum habeat. T. 5. c. 827. E. & c. 828. A.
 Exceptio libertatis oneranda causa quamnam sit. T. 5. c. 830. E.
 Exceptio intercessionis quamnam sit, & quo alio nomine denotari solet. T. 5. c. 817. E.
 Exceptio iudicii inlitui quando nam obstat. T. 5. c. 178. B.
 Exceptio an omnino dissolvat obligationem, si legitima non fuerit, si videlicet praetoria tantum sit. T. 5. c. 74. A.
 Exceptio omnis an sit praetoria. T. 5. c. 409. C. D.
 Exceptio pacti, quae reo prodest, an prodest etiam fideiussori. T. 5. c. 410. A.
 Exceptio pacti, quandam fideiussoribus non proficiat. T. 5. c. 65. C.
 Exceptio pacti a debitoris facti data fideiussoribus an proficiat directo, & principaliter. Ibid. C.
 Exceptio praeterea quod lege, vel Senatusconsulto, decreto Principum concessum est, quandam locum habeat. T. 5. c. 759. B.
 Exceptio doli propter quod datur. T. 5. c. 72. C.
 Exceptio doli quomodo accommodat omnibus negotiis, & iudiciis. T. 5. c. 73. A.
 Exceptio doli an prodest filio exheredato. T. 5. c. 57. D. E.
 Exceptio doli, pacti, libertatis oneranda

- rande causâ; & generaliter omnibus exceptio, etiam si non opponatur nominatim, inest actionibus bonæ fidei. T. 5. c. 404. A. B.
- Exceptio doli cum exceptione pacti an semper concurret. T. 5. c. 849. E.
- Exceptio doli mali, ut & nomen bonæ fidei, quâ lata manet. T. 5. c. 73. A.
- Exceptio doli quoadiu competit. T. 5. c. 839. B.
- Exceptio doli an sit generalis, & deat, ubicumque equitas defensionis exigit. T. 5. c. 73. A.
- Exceptio doli mali quatenus naturalem æquitatem tueatur, & moderetur asperitatem juris civilis. T. 5. c. 813. C. D.
- Exceptio de vi perpetua cum sit, cur interdictum unde vi sit annuum. T. 5. c. 830. B.
- Exceptio doli cum exceptione pacti an semper concurret. T. 5. c. 840. E.
- Exceptio quomodo clypeus sit, actio telum. T. 5. c. 47. B.
- Exceptio pacti a debitore facti data fideiussoribus, an debitoris proficiat directo, & principaliter. T. 5. c. 65. C.
- Exceptio doli mali ex æquo, & bono an accommodetur. T. 5. c. 813. C.
- Exceptio doli quomodo in strictis iudiciis inest. T. 5. c. 974. C.
- Exceptio doli, & officium iudicis in quo differant, & quâ diversa sint juris remedia. T. 5. c. 197. B.
- Exceptio doli quibuscumque nocet. T. 5. c. 812. D. an emptori nocet. Ibid. E.
- Exceptio peremptoria quid. T. 6. c. 905. B.
- Exceptio dilatoria quid. Ibid. C. quo tempore opponi possit. Ibid. C. D.
- Exceptio falsitatis est peremptoria. T. 6. c. 908. A.
- Exceptio excommunicationis in quâlibet parte litis opponi potest. T. 6. c. 905. E.
- Exceptio peremptoria quid. T. 6. c. 831. D.
- Exceptio dilatoria quid. Ibid. D.
- Exceptio eadem cui prodest, & eadem vice mutua nocere debet. T. 6. c. 343. A.
- Omnis exceptio recusatio est officio inhiat. T. 6. c. 345. C.
- Exceptio doli mali est peremptoria, opponi potest quoadcumque arte rem iudicatam. Tom. 6. c. 45. C.
- Exceptio Epistolæ Divi Adriani. T. 6. c. 346. D.
- Exceptio iurijurandi eadem est, quæ pacti conventi exceptio. T. 6. c. 52. A. hæc exceptio est perpetua. Ibid. B.
- Exceptio pacti conventi. Ibid. A.
- Exceptio præjudicialis. T. 6. c. 341. C.
- Exceptio rei non traditæ. T. 6. c. 368. D.
- Exceptio rei iudicatæ. T. 6. c. 341. A. & seq.
- Exceptio rei iudicatæ quando proficit condemnato, & quando non proficit. T. 6. c. 343. C. D. E.
- Exceptio rei iudicatæ, & solutæ quando proficit. Ibid. D.
- Exceptio rei iudicatæ, quæ venditori competit adversus Titium, eadem competit emptori. T. 6. c. 342. E.
- Exceptio Senatus-Consulti Vellejani recusatio est alienæ obligationis. T. 6. c. 343. C.
- Exceptio Trebelliani. T. 6. c. 285. A.
- Exceptio honestatis. T. 6. c. 590. D.
- Exceptio rei iudicatæ, si curator eâ utatur, submovebitur replicatione ejusmodi, quod tuâ culpâ minoris tutor, aut magistratus condemnatus sit. Tom. 6. c. 557. B.
- Exceptio doli mali inest bonæ fidei iudiciis tacito jure. T. 7. c. 513. C.
- Exceptio de non petenda pecunia debitori prodest, an etiam proficiat ejus heredi. Tom. 7. c. 872. A.
- Exceptio non est, nisi & actio sit. T. 7. c. 874. C.
- Exceptio Macedoniani abhorret ab æquitate naturali. T. 8. c. 790. C.
- Exceptio aliâ causâ, & sine dicitur, alia præscriptio. T. 8. c. 647. C.
- Exceptio litigiosi. T. 8. c. 542. A. B.
- Exceptio ubi significet replicationem. T. 8. c. 74. C.
- Exceptio iusta quæ. T. 9. c. 52. A.
- Exceptio præjudicialis cessare videtur post litem contestatam. T. 9. c. 180. E. & c. 181. A.
- Exceptio procuratoria negat jure datum procuratorem. Tom. 9. c. 1085. A.
- Exceptio vulgaris est exceptio rei iudicatæ. T. 9. c. 116. B. C.
- Exceptio non solutæ pecuniæ opponi potest apochæ inter certa tempora. T. 9. c. 214. E.
- Exceptio fori impedit actionem, & litem contestationem. T. 9. c. 1085. A.
- Exceptio rei iudicatæ adversus quem competit. Tom. 9. c. 116. C.
- Exceptio rei iudicatæ non nocet absentibus. T. 9. c. 1098. A.
- Exceptio litigiosi in quo consistit. T. 9. c. 1248. D. & seq.
- Exceptio iurijurandi quoruscumque parata. T. 9. c. 192. D.
- Exceptio litigiosi obstat scienti, & ignorant. T. 9. c. 1250. A.
- Exceptio doli est perpetua. T. 9. c. 1245. D.
- Exceptio non numeratæ pecuniæ. T. 9. c. 97. C.
- Exceptio non numeratæ pecuniæ opponi potest conditioni ex syngrapha intra biennium. T. 9. c. 214. D.
- Exceptio, & præscriptio non differunt. T. 9. c. 1241. C.
- Exceptio rei iudicatæ. T. 9. c. 51. D.
- Exceptio continetur actionis verborum. T. 9. c. 1084. C.
- Exceptio est aries, quæ actio infringitur. T. 9. c. 1242. E.
- Alia exceptio non opponitur iudiciis, & generaliter quilibet peremptoria. T. 9. c. 271. E.
- Exceptio non numeratæ pecuniæ quibus casibus cessat. T. 9. c. 326. E.
- Exceptio doli strictam actionem bonæ fidei facit. Tom. 9. c. 330. E.
- Exceptio dilatoria, & peremptoria in quo differunt. T. 9. c. 1243. E.
- Exceptio ex lege Latoria. T. 9. c. 1248. B. C.
- Exceptio quæ est mera negatio. T. 9. c. 263. D.
- Exceptio non apochis opponitur rerum depositarum. T. 9. c. 328. D.
- Exceptio non numeratæ pecuniæ. T. 9. c. 253. C.
- Exceptio non numeratæ dotis. T. 9. c. 327. B.
- Exceptio peremptoria quid. T. 9. c. 271. C. D.
- Exceptio dilatoria iocito litis opponi debet. T. 9. c. 272. A.
- Exceptio, & præscriptio idem est. T. 9. c. 1049. D.
- Exceptio rei iudicatæ. T. 9. c. 66. B.
- Exceptio cessionis bonorum, quæ debitori competit, an competit fideiussori. T. 9. c. 1248. A.
- Exceptio pignoratitia quænam sit. T. 10. c. 414. C.
- Omnis exceptio conditionis formam habet. T. 10. c. 520. B.
- Exceptio moratoria, sive dilatoria an remitti possit. T. 10. c. 608. A.
- Peremptoria an committitur, vel relaxari possit. Ibid. A.
- Exceptio est defensiva. T. 10. c. 707. C.
- Exceptio non est, nisi sit & actio. T. 10. c. 655. B.
- Exceptio doli cum aliis concurret. T. 10. c. 644. C.
- Exceptio an differat a præscriptione. T. 10. c. 707. C.
- Exceptio doli perpetua est. T. 10. c. 708. C.
- Exceptio peremptoria an recripto Principis possit convelli. T. 10. c. 837. C.
- Exceptio pacti temporarii an possit remitti recripto Principis. Ibid. E. & c. 838. A.
- Exceptio infamiae hodie frequentatur in advocatis. T. 10. c. 883. A.
- Exceptio propter reatum procuratoris reatū opponitur. Ibid. A.

Exceptionis verbo replicatio significatur. T. 1. c. 939. A.
 Exceptionis doli mali vis, & effectus. T. 3. c. 642. E. & c. 643. A.
 Exceptionis exemplo actio non datur. T. 4. c. 348. E.
 Exceptionis doli mali quanta vis sit. T. 5. c. 72. D.
 Exceptionis omisio, quæ non inest actioni, an causæ omisio sit. T. 5. c. 50. A.
 Exceptionis doli mali effecta quænam sint. T. 5. c. 72. E.
 Exceptionis rei iudicatæ formula. T. 6. c. 342. B.
 Exceptionis definitio. Tom. 10. c. 707. C.
 Exceptionis divisionis quando locus est. T. 6. c. 345. D.
 Exceptionem non tollit confusio, sed actioem. T. 4. c. 791. E.
 Quæ differentia est inter exceptionem perpetuam, & temporalem. T. 4. c. 158. A.
 Exceptionem doli mali prodesse edificatori. T. 6. c. 43. E.
 Exceptionem rei iudicatæ obitare, quoties eadem questio inter easdem personas revocatur. T. 6. c. 9. E.
 Contra exceptionem rei iudicatæ quando datur replicatio. T. 6. c. 47. E.
 Per exceptionem pleraque servantur, quæ servari non possunt per actionem. T. 6. c. 44. B.
 Qui exceptionem habet iustam, nec ab æquitate naturali abhorrentem, debitor esse definit. T. 6. c. 400. C.
 Exceptionem ei competere multo magis, cui actionem damus. T. 6. c. 39. B.
 Exceptionem doli mali iudicium bonæ fidei facere. T. 9. c. 1243. A.
 Exceptionem longi temporis habet is, qui rem alienam longo tempore possidet bonæ fidei, & iusto titulo adversus dominum rem vendicantem, & creditorem hypothecarium. T. 9. c. 1045. C.
 Exceptionem doli concurrere cum exceptione in factum. Tom. 9. c. 1253. C.
 Exceptionem qui opponit, non videtur confiteri, nisi palam constet. T. 9. c. 264. B.
 Exceptionem pacti qui non opponit infructu iudicio, damnatur. T. 10. c. 435. C.
 Exceptione non datur rei obiecti repolenti depositum, ius depositi non amittitur. T. 2. c. 258. D.
 Exceptione doli oppositi per officium iudicis est *arbitrium*. T. 4. c. 890. B.
 Qui exceptione utitur, agere videtur. T. 6. c. 339. D. E.
 De exceptione doli mali, quæ obicitur heredi agenti contra voluntatem defuncti. Tom. 9. c. 1241. C.

De exceptione rei iudicatæ, quæ repellitur is, qui iudicio est superatus, vel heres ejus, si rursus agat eadem de re. T. 9. c. 1242. A.
 De exceptione pacti, & doli mali. Ibid. C.
 De exceptione litigiosi, quæ actori obicitur vitium litigiosi. T. 9. c. 1248. D.
 De exceptione annali italici contractus tollenda, & de diversis temporibus, & exceptionibus, vel præscriptionibus, & interruptionibus earum. T. 9. c. 1049. C. & seq.
 De exceptione jurisjurandi. T. 9. c. 195. A.
 De exceptione Quod vi metusque causa factum sit. T. 9. c. 1245. C. distat ab interdictio Unde vi. Ibid. C.
 In exceptione reus pro adare habetur. T. 9. c. 265. A.
 Exceptione defenditur adjectio, etiam si ea sit diversæ res. T. 10. c. 555. C.
 Exceptiones ex pactis iure prætorio dantur. T. 1. c. 1385. E.
 Exceptiones peremptoriæ quæ possint opponi post litem contestatam usque ad sententiam, non dilatorie. T. 3. c. 534. D.
 Exceptiones, quæ reo competunt, aliquando non accommodantur fidei iuratori. T. 3. c. 538. D.
 Exceptiones rei comparatæ. T. 1. c. 277. E.
 Exceptiones an ex legibus, vel ex prætoriâ jurisdictione substantiam capiant. T. 1. c. 279. B.
 Exceptiones alie perpetuæ, & peremptoriæ, alie temporales, & dilatorie, & cur ita dicuntur. Ibid. C.
 Exceptiones olim procuratoribus propter infamiam vel dantis, vel ipsius procuratoris opponerantur. T. 1. c. 280. D.
 Exceptiones infantem semper, aut intelliguntur actionibus bonæ fidei, vel suppletur officio iudicis. T. 4. c. 575. D.
 Exceptiones quædam sunt perpetuæ, & quæ itæ. T. 4. c. 168. A. quædam temporariæ, & quæ itæ. Ibid. A. qui tutus est exceptione temporaria ante tempus solvens an repetere possit, an conditionem indebiti habeat. Ibid. B. C.
 Quænam exceptiones sunt ambiguae. Ibid. C.
 Exceptiones, seu *metasysagm* eorum rerum, quarum nullæ prodite sunt actiones, legibus dantur. T. 4. c. 549. B.
 Exceptiones quomodo in iudiciis liticis opponendæ sunt, & aliis alioqui iudex earum rationem habiturus sit. T. 5. c. 404. B.
 Exceptiones duæ, quibus pater de peculo filii famulas, etiam si pro eo pactus sit, non tenetur. T. 5. c. 62. A.

Exceptiones quænam pacta dicuntur. T. 5. c. 997. B.
 Exceptiones præjudiciales in quam rem comparatæ sint, & quando iis utamur. T. 7. c. 158. B.
 Exceptiones quæ probanda sint. T. 7. c. 872. E. & c. 875. A.
 Exceptiones quæ, & ad quid comparatæ. T. 8. c. 1246. A.
 Exceptiones multo plures, quàm actiones. T. 8. c. 547. D.
 Exceptiones peremptoriæ, & exceptiones dilatorie quæ. T. 9. c. 1243. E.
 Exceptiones procuratorie. T. 9. c. 1244. A.
 Exceptiones peremptoriæ, & exceptiones dilatorie in quo differunt. T. 9. c. 1084. E.
 Exceptiones peremptoriæ quæ sunt. Ibid. E.
 Exceptiones sunt manus sinistra; actiones manus dextræ. T. 9. c. 1035. D.
 Exceptiones temporales per se odiosas esse. T. 9. c. 1054. A.
 Exceptiones pacti conventi, vel doli, vel in factum concurrunt semper. D. 9. c. 50. A.
 Exceptiones non numeratæ pecuniæ. T. 9. c. 326. E.
 Exceptiones sunt subsidia reorum. T. 9. c. 1246. C.
 Exceptiones dilatorie quæ sunt. T. 9. c. 1085. A.
 Exceptiones dilatorie in quo differunt a peremptoriis. Tom. 9. c. 1019. C.
 Exceptiones præjudiciales. T. 9. c. 1248. D.
 Exceptiones dilatorie opponendæ ante litem contestatam. T. 9. c. 1247. D.
 Exceptiones, siue defensiones extenduntur ad fidei iuratores, vel mandatores, quibus reus principalis est munitus. T. 9. c. 1278. B.
 Exceptiones sunt clypei reorum; actiones tela. T. 9. c. 1085. D.
 Exceptiones peremptoriæ opponi possunt post litem contestatam. T. 9. c. 1247. E.
 Exceptiones, siue defensiones extenduntur ad intercessores. T. 9. c. 1246. C.
 Exceptiones testium, Gallicè *reproches*. T. 9. c. 277. E.
 Exceptiones dilatorie ex personis descendunt. T. 9. c. 1247. E.
 Exceptiones, quæ non expungunt naturalem obligationem. T. 9. c. 52. E.
 Exceptiones dicuntur aliquando præscriptiones, & subcriptiones. T. 10. c. 521. A.
 Exceptiones dilatoria, & peremptoria probari debent, postquam actor præbavit intentionem suam. T. 10. c. 635. B.
 Exceptiones dilatorie, & peremptoriæ quænam sint. T. 10. c. 708. C.

Exce:

Exceptiones peremptoriae ante sententiam quomodo tempore opponi possint. *Ibid.* C.

Quam exceptiones debeat opponi ante litem contestatam. T. 10. c. 941. D.

Exceptionibus variis, & diversis reus uti potest, actor non. T. 4. c. 279. A.

De exceptionum formulis. T. 3. c. 134. C.

Exceptionum duo genera esse, aliae tollunt naturalem obligationem, aliae non tollunt naturalem obligationem. T. 9. c. 333. D. E.

Exceptionum aliae sunt peremptoriae, aliae dilatoriae. T. 9. c. 271. C.

Exceptionum definitiones quaedam. T. 10. c. 513. B.

Exceptionum tempora, quae a defuncto coeperunt, currunt adversus successores minores 25. annis. T. 10. c. 626. E.

De exceptionibus, seu praescriptionibus, quae solent obijci accusatoribus adulteri. T. 9. c. 1422. D.

De exceptionibus, seu praescriptionibus. T. 9. c. 1249. D. & seq.

De exceptionibus cohaerentibus rei, sive causae. T. 9. c. 1428. A.

De exceptionibus. T. 6. c. 338. D. & seq. & T. 9. c. 271. C. & c. 1049. C. & seq.

Exceptores Praetulum. *Tom.* 2. c. 984. D.

Exceptores peculium habeant caute. *Ibid.* T. 2. c. 561. A.

Excelsus, qualem defectus, gravior. T. 8. c. 751. C.

Excipere, & quid agere ponitur pro excipere. T. 9. c. 65. C.

Excipiens an semper probare debeat. T. 7. c. 872. C.

Excipiens probare debet exceptionem. *Ibid.* B.

Exclusio unius contrarius est alterius positio. T. 4. c. 1370. A. & T. 5. c. 171. D.

Excommunicatio, facta a capitulo sine consensu Episcoporum non valet. T. 6. c. 1017. D.

Excommunicatio non valet, nisi denuntiatio praemissa. T. 6. c. 949. E.

Excommunicatio ob contumaciam fulminat. T. 4. c. 822. E.

Excommunicatio secum trahit excommunicationem. T. 6. c. 951. D. irrogata post appellationem nullus est momenti. *Ibid.* E.

Excommunicatio est fulmen Pontificum. T. 10. c. 815. B.

Excommunicatio subrahuntur redditus Ecclesiae. T. 5. c. 767. B.

Excommunicatio permittit defensionem. T. 6. c. 937. A.

Excommunicatio non licet in iudicio experiri sive suo, sive alieno nomine. T. 6. c. 844. E.

Excommunicatus in ius vocare non potest, conveniri tamen potest. T. 6. c. 770. D. E.

Excommunicatus quomodo diffinitur ab eo, qui sciens ei communicat. T. 6. c. 905. B.

Excommunicatus iudicio officio fungi non potest. T. 6. c. 931. B.

Excommunicatus procuratorio munere fungi non potest. T. 6. c. 844. E.

Ex conducto an pro locato, & vicissim sumatur. T. 5. c. 516. A.

Ex conducto an utiliter agat is, cui secundum conventionem non praestantur, quae conveniant. T. 5. c. 524. A.

Excubiae urbanae. T. 1. c. 1032. A.

Excubiarum cura cui olim commissa. T. 10. c. 844. C.

Excursare quid sit. T. 5. c. 90. C.

Quid excurret, quid haec verba significant. T. 3. c. 24. B.

Qui se excusant a tutela numero liberorum. T. 9. c. 657. D.

Excusate absentiam, vulgo excusare. T. 9. c. 1378. D.

Excusat a decurionatu aetate 55. annorum, ab aliis honoribus nulla aetate excusat. T. 4. c. 853. D.

Excusatio, & vacatio munerum. T. 1. c. 885. E.

Excusatio a tutela quid. T. 1. c. 1028. B.

Excusatio ab honoribus an sit. T. 4. c. 863. C.

Excusatio tutelae. T. 4. c. 1030. A.

Excusatio quid est. *Tom.* 9. c. 604. D.

Excusatio vera est post administrationem coeptam. *Ibid.* D.

Excusatio munerum. Vide, Vacatio.

Excusationis, vel fore privilegium quando vires suas exerceat. T. 4. c. 1028. A.

Excusationis causa per procuratorem agi potest. T. 8. c. 794. C.

Excusationis tutelae causa intra quatuor menses petenda. T. 9. c. 131. C.

Excusationem ab honoribus qui habet, an etiam statim a muneribus excusetur. T. 6. c. 509. C.

De excusatione veteranorum a tutela. T. 9. c. 607. A.

Excusationes tutelae falsae an liberent onere tutelae. *Tom.* 1. c. 55. B.

Excusationes tutorum, & curatorum. T. 1. c. 1015. C.

Excusationes, quae arbitrium sufficere impediunt, qualem malitiam. T. 5. c. 177. E. & c. 178. A.

Excusationes tutorum, & curatorum quae, & quot. T. 8. c. 926. A.

Excusationum sex libri a Modestino scripti. T. 1. c. 1012. A. B.

Excusationum varia genera. T. 1. c. 1032. B.

Excusationum causae variis. T. 9. c. 604. C. & seq.

De excusationibus manerum. T. 1. c. 745. A. & seq.

De excusationibus tutorum, vel curatorum, & de temporibus casuum. T. 9. c. 604. C. & seq.

Si excusatus sit tutor, vel curator falsis allegationibus. T. 9. c. 606. C.

Excussionis beneficium tantum tribuitur iis, qui invitati moerore civilis fulcipiunt. T. 4. c. 853. D.

Excussionis beneficium. T. 9. c. 1279. D.

Excusatio sententiae fit per officium, sive appellationem. T. 2. c. 503. A.

Excusatio poenae corporalis ad Praetorem non pertinebat. T. 1. c. 58. A.

Excusatio sententiae. Vide, Sententia.

Excusatio sententiae iudicis dati est pars jurisdictionis. T. 4. c. 6. A.

Excusatio sententiae iudicis dati ad quem pertinet. T. 9. c. 1093. D.

Excusatio incipit a rebus corporibus mobilibus primis, deinde immobilibus. T. 9. c. 1093. B. hic ordo non servatur in Gallia, nisi cum minores iudicati sint. *Ibid.* B.

Excusatio quomodo sit. T. 9. c. 1091. E.

Excusatio non fit statim post rem iudicatam, sed post legitimum tempus. T. 9. c. 1091. E.

Excusatio rei iudicatae comprehenditur tribus verbis, capione, disfractioe, & additione. T. 9. c. 1094. A.

Excusatio rei iudicatae ex causis pecuniae debet fiti tribus modis. T. 9. c. 1124. E.

Excusatio sententiae quid sit. T. 10. c. 796. D.

Excusatio est jurisdictionis. T. 10. c. 918. C.

Excusationem rei iudicatae suspendit ex falsis instrumentis, vel testimonio. T. 9. c. 1100. C.

De excusatione rei iudicatae. T. 9. c. 1091. D. & 1094.

Ab excusatione sententiae appellare non debemus, sed a sententia. T. 9. c. 1122. A.

De excusatione rerum iudicarum. T. 9. c. 1126. E.

Ab excusatione sententiae, & ab excusatione rei iudicatae an liceat appellare. T. 10. c. 795. D.

An excusatio sit sola lex poenae infamiae. T. 4. c. 849. E.

Excusatio quis in poena relegationis, vel remotionis ab ordine, & cur. *Ibid.* E.

Excusatio sententiae neque iudex, neque arbiter est. T. 5. c. 922. D.

Excusator merus, & excusator non merus in quo differant. T. 7. c. 568. E.

Excusator habet tantum ius exequendi, non iudicandi, aut tetrandi rem iudicatam, imo nec interpretandi. T. 9. c. 1094. A.

Excusator rei iudicatae ex auctoritate eius, qui sui habet hoc praedictum, capiet pignus ea bonis condemnati. T. 9. c. 1122. D.

- Executori** nudo in heredem nulla est actio. T. 4. c. 1182. E.
- Ab exequutore** sententia appellare non licet, nisi modum exequutionis excedat. T. 6. c. 946. A.
- Exequutores** testamentorum. T. 1. c. 1171. C.
- Exequutores** testatorum esse possunt Clerici. T. 4. c. 1114. D. E.
- Exequutores** quare modo litium, modo negotiorum dicantur. Vide, Negotium.
- Exequutores** sententiarum quinsim sint. T. 10. c. 796. D.
- Ex edicto** Vespasiani cautum est, ne aspectus deformetur urbis ruinis, nec legari possint ea, quae adibus iuncta sunt. T. 4. c. 1330. E. & c. 1331. A. huius Senatus-Consulti constitutiones addiderunt, ut iuncta quoque adibus detrabi nequeant. Ibid. c. 1331. A.
- Exedrae** erant in porticibus edificatae sedendi causa, capaces multorum hominum colloqui, aut disputare cupientium. T. 9. c. 1184. D.
- Exedrae** Monachorum. T. 1. c. 1038. C.
- Exempla** authentica apud aethuriam remanent. T. 6. c. 848. C.
- Exemplar** Florentinum, & Basilicum, ut rectum in l. 22. §. qui adem. mandata approbat. T. 5. c. 468. D.
- Exemplar**, manu publica conscriptum, fidem facit. T. 6. c. 877. C.
- Exemplar**, & exemplum differunt. T. 7. c. 1171. C.
- Exemplari** uti licet deficiente authentico. D. 6. c. 877. C.
- Exemplo** actionis datur exceptio. T. 4. c. 148. E. exemplo vero exceptionis actio non datur. Ibid. E.
- Exemplum** constituit in Multellaria Plauti, quae & *corpus* dicitur. T. 5. c. 405. E.
- Exemplum** ex l. 13. de *constitutis*, periculo, in quo cui in maiorem summam pro seipso, aut pro alio se obligat, an in dimidium tantum ejus partem obligetur. T. 5. c. 407. E.
- Exemplum**, seu copia instrumentorum. T. 9. c. 1. A. sit siue subscriptione. Ibid. B.
- Exemplum** sufficit ad instruendum. Ibid. B.
- Exheredari** ob quam causam praedis sua pignori obligare possunt. T. 2. c. 1064. D.
- Exheredandi** iudicati ordo legitimus hodie non observatur. T. 9. c. 1093. E.
- Exhereditur** iudicatum officio iudicis appellationis, & cur. Tom. 4. c. 838. B.
- Exherere** navem aliud est, aliud locare. T. 4. c. 128. D.
- Exheritor** navis, cauponae, aut stabuli quosdam tenetur ex quasi maleficio. T. 1. c. 148. B.
- Exheritor** navis quis, & quare sic dictus. T. 5. c. 427. D.
- Exheritor, & exheritoria actio** quid. T. 8. c. 1118. E.
- An exheritor** actione exheritoria teneatur, si magister navis multum pecuniam sumpsit. T. 9. c. 305. A. B.
- Exheritor**. Vide, Magister navis.
- An exheritor** servi nomine qui quid furripit in navi, teneatur actione noxali, vel ad liberetur noxae dedendo servum. T. 9. c. 305. A.
- Exheritor** non tantum ex contractu magistri, sed etiam ex ejus contractu quem magister praeposuit etiam prohibitus alium praeponeat, teneatur. T. 9. c. 304. A.
- Exheritor** an teneatur ex omni causa. T. 9. c. 305. B. C.
- Exheritor** quis sit. T. 1. c. 764. E. & T. 9. c. 973. E. & c. 974. B.
- In exheritorem**, & exheritori quam detur actio. Ibid. c. 974. C.
- Exheritoria actio** unde id habet nominis. T. 1. c. 764. D.
- Actionibus** exheritoria, & infistoria qui teneantur. T. 10. c. 439. C. saepe comparantur hae actiones inter se. Ibid. D.
- Tam exheritoria**, quam infistoria referuntur ad omnes contractus. T. 10. c. 430. B.
- Promiscue** interdum dicuntur pro eadem re. Ibid. B.
- Exheritoria actio** quibus, in quos, & ex quibus datur. T. 10. c. 973. A. & seq.
- Exheritoria**, & infistoria actio in quibus conveniat, & in quibus differant. Ibid. A. B. & c. 975. C.
- Res exheriti** parata ab omni periculo, & praestatione immunis sunt. T. 10. c. 1037. D.
- Exheredandi** modi quibus varii. T. 8. c. 983. E. & c. 984. A.
- Exheredandi** nominatim erant soli filii iure civili, ceteri liberi poterant exheredari inter ceteros. T. 8. c. 169. B.
- Exheredandus** est filius, vel infili tuendus, ut testamentum consistat. T. 6. c. 153. D.
- Exheredare** silentio quinsim possint, & qui non. T. 1. c. 108. E.
- Exheredare** est admittit hereditatem ei, qui tam sperat ex lege, vel edicto Praetoris. T. 4. c. 325. C.
- An liceat** parentibus exheredare. T. 8. c. 970. D.
- Exheredari** nominatim quis videatur. T. 1. c. 105. C.
- Exheredari** an possint filiae inter ceteros. T. 1. c. 333. E.
- An ob cupias** injurias patris contractus filius exheredari possit. T. 3. c. 60. D. E.
- Exheredari** filii an nominatim debeant, qui in potestate sunt. T. 1. c. 333. D.
- Quando exheredari** potest posthumus. T. 4. c. 404. C.
- Exheredari** quibusnam contingat. T. 8. c. 969. A. & seq.
- Exheredari a patre** nominatim debet filius si non instituitur heres, filius, nepos, neptis, & reliqui liberi possunt exheredari vel nominatim, vel inter ceteros. T. 9. c. 762. B.
- Exheredari** feminas satis est inter ceteros. Ibid. D.
- Contra exheredatum** cum olim iudicabant, quomodo pronuntiabant. T. 9. c. 106. C.
- Exheredati** in heredia scripti rejei, qui locum non succedunt. T. 1. c. 1044. A. B.
- Exheredati** qui. T. 1. c. 405. E.
- Exheredati** filii a patre, vel matre, non reprensantur vicem patris sui, vel matris in successione avi, vel aviae. T. 3. c. 341. D.
- Exheredati** filii victoria in querela inofficiosi testamenti excludit heredem scriptum, & quomodo. T. 4. c. 884. D.
- Quae exheredati** retinent, si parentes lugeant. T. 4. c. 30. A. B.
- Exheredati** quandoque certam portionem, & petitionem transmittant ad liberos suos. T. 5. c. 1107. A.
- Exheredati** an conferant, si obtineant in querela. T. 8. c. 81. A.
- Exheredati** an petere possint bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 41. B.
- Exheredati** an prae legata, & fideicommissa etiam doctem praecipere possint. T. 8. c. 106. A. B.
- Exheredati** an retineant id, quod vivus pater eorum contemplatione dedit. Ibid. B.
- Exheredati** sub conditione habent bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 41. A.
- Exheredati** qui dicuntur. T. 9. c. 761. C.
- Exheredati** indignatio. T. 9. c. 106. C.
- Exheredati** quorundam capiunt iure legati, aut fideicommissi. T. 10. c. 491. B.
- Exheredatio** filiorum ante institutionem scribi potest. T. 1. c. 1055. C.
- Exheredatio** nulli sine elogio. T. 1. c. 1057. C.
- Exheredatio** macula quaedam est, & injuria. T. 2. c. 1059. C.
- Exheredatio** quarum sit personarum. T. 1. c. 128. D.
- Exheredatio**, vel institutio librorum. T. 1. c. 1053. B.
- Exheredatio** filii quando, & quomodo valet. T. 1. c. 1305. E.
- Exheredatio** est silentium matris, non silentium patris. T. 4. c. 348. E.
- Exheredatio** tacita est conditionis adiectio. T. 4. c. 381. D.
- Exheredatio** quando valet, & quando non valet. Tom. 4. c. 356. A.
- Exheredatio** in pstronum non cadit. T. 4. c. 381. C.
- Exheredatio** non valet, nisi fiat testamento.

flamento rite perfectio: T. 4. c. 356. A.
 Exhereditatio aufert jus, & nomen heredis, & jus peculii. T. 4. c. 329. E.
 Exhereditatio non aufert omnia liberis. T. 4. c. 893. A.
 Exhereditatio non aufert jus sepulcrorum. Ibid. A.
 Exhereditatio eorum militum non aufert. Ibid. B.
 Exhereditatio non aufert adsignationem liberorum. Ibid. B.
 Exhereditatio non aufert ab intestato jura liberorum. Ibid. B.
 Exhereditatio est infamia. Vide, Infamia.
 Exhereditatio nepotis, quæ non nate gratia, sed alio consilio adjecta est, nocere ei an possit, quominus contra tabulas liberorum avi bonorum possessionem petere possit. T. 6. c. 164. D.
 An exhereditatio filii nocet nepoti ex eo nato, qui neque a patrono avo suo exhereditatus est, neque a filio patroni. T. 6. c. 179. D.
 Exhereditatio, quæ fit post mortem, non valet. T. 6. c. 192. C.
 Exhereditatio est ignominia. T. 7. c. 176. B.
 Exhereditatio scribitur tantum in tabulis testamenti. T. 8. c. 169. A.
 Exhereditatio facta ab uno ex institutis, cum sint plures, an valet. T. 8. c. 42. A.
 Exhereditatio quando recte fiat, & quando nocet. T. 8. c. 41. E. & c. 42. A.
 Exhereditatio non admittit omnia. T. 9. c. 179. C. non admittit jura sepulcrorum. Ibid. C.
 Exhereditatio quibus verbis fiebat. T. 9. c. 761. E.
 Exhereditatio non potest adimere dotem filii suæ, quam pro ea dedit patrem. T. 9. c. 179. C.
 Exhereditatio probata est jure civili. T. 9. c. 1307. D.
 Exhereditatio quibus bonis excludit. T. 9. c. 1324. C. non spoliat filiam dote. Ibid. C.
 Exhereditatio est ignominia, quæ etiam quandoque fit cum convivio, cum elogio infamæ. T. 9. c. 790. D.
 Exhereditatio, & abdicatio in quo differunt. T. 9. c. 1307. C. & c. 1309. D. utraque est fulmen patrum. Ibid. c. 1307. D.
 Exhereditatio a persona facta an valet. T. 10. c. 214. C. an quæ sit a primo herede instituto, fiat a persona. Ibid. D.
 Exhereditatio, de qua tractatur in l. 8. de liber. & posthum. quomodo intelligenda. Ibid. C. & seq.
 Exhereditatio fit verbis directis. T. 10. c. 211. A. codicillis scribi non potest. Ibid. A.
 Exhereditatio infantis an valet. T. 10. c. 611. D.
 Exhereditatio nulla est sine elogio. T. 10. c. 681. D.

Exhereditatio est fulmen patrum. T. 10. c. 815. B.
 Exhereditationis causa est elogium. T. 1. c. 1035. E.
 Exhereditationis, & abdicacionis differentia. T. 1. c. 1066. D.
 Exhereditationis tres forme constituuntur, & quæ illæ. T. 4. c. 364. A.
 Exhereditationis causæ ubi definiuntur. T. 8. c. 18. D.
 Exhereditationis liberorum olim non erant certæ causæ. Tom. 9. c. 101. E.
 Exhereditationis, & abdicacionis commune nomen est. Tom. 9. c. 1307. C.
 Exhereditationis persecutio, & ultio. T. 9. c. 106. D.
 Exhereditationis verbum quomodo cadat in extraneos. T. 10. c. 786. C.
 Exhereditationis immerite allegatio quibus competat. T. 10. c. 933. E.
 Exhereditationem injuriæ speciem esse. T. 1. c. 496. A.
 Exhereditatio abdicatur juxta filii. T. 1. c. 1065. C.
 De exheredatione liberorum juris antiqui reliquia. T. 5. c. 205. D.
 Exhereditatio filii non aufertur juxta dotis filia a parente datæ. T. 4. c. 893. A.
 Exhereditatio filii tollitur juxta filii, si juxta sui heredis, juxta vero potestatis non tollitur. T. 4. c. 995. C.
 Pro exheredatione habetur præteritio. T. 4. c. 355. B.
 Pro exheredatione habetur silentium militis. T. 4. c. 1074. E.
 Pro exheredatione quando præteritio habetur, quando non. T. 4. c. 1034. D. E. & c. 1035. A. & c. 1074. E.
 Pro exheredatione habetur posthumum præteritum. Ibid. c. 1074. E.
 Exhereditatio quis desit esse suus. T. 4. c. 355. E.
 Pro exheredatione non habetur patris pagani silentium. T. 9. c. 700. C. silentium matris aut avi materni pro exheredatione est. Ibid. D.
 Exhereditatio potest adimi hereditas, & edemptio valet, si non fit facta in fraudem juris publici. T. 10. c. 211. A.
 Exheredationes non sunt adjuvantes. T. 6. c. 191. C.
 Exheredationes non esse adjuvantes interpretatione, sicut institutiones, & cur. T. 9. c. 757. C.
 Exhereditas ab avo materno, vel matre an, & quando querelæ infanticidii detur. T. 7. c. 169. C.
 Exhereditas an, & quando querelæ infanticidii detur. Ibid. D.
 Exhereditas licet emancipatis quando detur petitio fideicommissi. T. 7. c. 1085. A.
 Exhereditas si legetur minus quartâ, unde ea suppleatur. T. 7. c. 1505. C. an suppleatur ea fructibus partis relicte, Ibid. C.

De exheredatis liberis, & præteritis. T. 9. c. 760. E.
 Ab exhereditato filio testamento matris præparati querelæ infanticidii, si mox decederit filius, an pater agere possit querelâ infanticidii, & flamento. T. 4. c. 115. C.
 Exhereditato filio victoria patris prodest. T. 4. c. 884. C.
 Exhereditato quibusdam casibus beneficium datur, ne ultra vires suarum facultatum conveniatur. T. 5. c. 458. D.
 Exhereditato potest etiam pater subrogari. T. 6. c. 268. E. & c. 269. A.
 Exhereditato an honorum possessio Carboniana detur. T. 7. c. 205. B. & c. 208. E. c. 209. A.
 Exhereditato an detur bonorum possessio contra tabulas. T. 7. c. 203. B.
 Exhereditato quomodo querelæ infanticidii detur. T. 7. c. 208. E.
 Exhereditato quoties substituitur; ordo scripturarum servatur. Vide, Substitutio.
 Pro exhereditato cum olim judicabant, quomodo pronuntiabant. T. 9. c. 105. C.
 Exheredatorem duo esse genera. T. 7. c. 169. B.
 Exhereditato frustra post deportationem filius. T. 1. c. 1075. E. & c. 1076. A.
 Exhereditato filius oominatim. T. 1. c. 1054. E.
 Exhereditatur filius emancipatus, naturalis non item. T. 4. c. 304. A.
 Exhereditatur habet querelam, sicut ipsius. T. 2. c. 1055. A.
 Exhereditatur patronum non capelz lit. T. 4. c. 359. E.
 Exhereditatus qui egit, nec obtinuit, pro mortuo habetur. T. 4. c. 170. B.
 Exhereditatus si egit adversus nunt ex hereditibus, & non obtinuit, an a legato repellatur. Tom. 4. c. 117. C.
 Exhereditatus filius, quem postea frater heres institutus adoptavit, an ad bona liberi patris naturalis admittatur. T. 4. c. 356. A.
 Exhereditatur, seu præteritus filius a militibus in testamento, an ad bona liberorum avitorum admittatur. T. 4. c. 355. B.
 Exhereditatus filius, & heres institutus in quo differunt. T. 4. c. 480. B.
 Exhereditatus filius, qui cum sit pupillus, ex eo ligatur non potest sine auctoritate tutoris, utrum agat querelâ infanticidii testamenti auctore tutore testamentario, an legitimo. T. 4. c. 1004. A.
 Exhereditatur, aut præteritus cum scripto herede transgens an, & quando item infanticidii capta repetere possit. T. 7. c. 208. C.
 Exhereditatus non repudiatur querelam, & institutus in universum jus an partem laciati fratribus. T. 7. c. 181. B.

Ethe-

- Exheredatus** possidere hereditatem, an possit agere de inofficioso. T. 7. c. 218. A.
- Exheredatus** si querelā inofficiosi pro parte vicerit, pro parte convenire, & conveniri potest. T. 7. c. 198. C. D.
- Exheredatus** an admittatur ad bonorum possessionem contra tabulas per prateritum. T. 8. c. 33. B. C.
- Exheredatus** an cum suo praterito admittatur ab intestato. Ibid. C.
- Exheredatus** an habeat bonorum possessionem contra tabulas, tanquam prateritus. T. 8. c. 42. A.
- Exheredatus**, qui duplici jure agere potest, si solam injullū testamentum quælionem traxerit ultra quinquennium, an et integra sit inofficiosi querela. T. 8. c. 17. C. D.
- Exheredatus** emancipatus si velit agere querelā, quid prius agendum. T. 8. c. 173. B.
- Exhibenda** sunt tabulae, exhibenda cautiones, & instrumenta exhibenda ab Aduerso, si apud eum deposita sunt. T. 7. c. 49. B.
- Exhibendi** verbum qualiter accipitur. T. 7. c. 617. E.
- Exhibendi** verbum etiam relictuæ significationem recipit. T. 10. c. 947. B.
- De exhibendis**, vel transmittendis reis. T. 9. c. 1381. E.
- De exhibendis** tabulis. Vide, Interdictum.
- De exhibendo** inani chirographo. T. 7. c. 620. D.
- De exhibendo** libero homine. Vide, Interdictum.
- Ad exhibendum actio.** Vide, Actio ad exhibendum.
- Ad exhibendum** cum pupillo quandoque agi possit. T. 5. c. 415. D. E.
- Ad exhibendum actio** non est cum servo. T. 5. c. 177. D.
- Ad exhibendum actio** scriptura quidem in rem est, effectus autem ipso in personam. T. 5. c. 382. B.
- Ad exhibendum** agi potest de tigno juncto adibus, aut vineæ. T. 7. c. 611. D.
- Ad exhibendum actio** datur heredi, & in heredem. T. 7. c. 620. A.
- Ad exhibendum actio** metra est in personam. T. 7. c. 459. D.
- Ad exhibendum actionem** dari ei, qui rem exhibitam statim vindicaturus non est, si modo potest sit vindicaturus. T. 7. c. 605. A. B.
- Ad exhibendum actio** datur tantum ei, cujus interest. T. 7. c. 603. A.
- Ad exhibendum actio** peragitur summam, quia viam præparat ad aliam actionem. T. 7. c. 603. B.
- Ad exhibendum actio** in rem scripta. T. 7. c. 601. C. cor ad exhibendum appellatur. Ibid. C.
- Ad exhibendum actio** quibus datur. T. 7. c. 603. A.
- Ad exhibendum actio** non datur, nisi propter futuram actionem. Ibid. D. hanc actionem effectus esse ad restituendum. Ibid. E. hac actio effectus est in personam. Ibid. c. 604. A.
- Ad exhibendum actione** damnamur, qui non possidet. T. 7. c. 614. E.
- Ad exhibendum actio** non datur, nisi ei, cujus interest ex superioribus causis, tam rei vindicatae, quam litis contestatae tempore. T. 7. c. 616. D.
- Ad exhibendum actio** est perquam necessaria. T. 7. c. 600. D. viam ejus in usu quotidiano esse. Ibid. D. propter vindicationes introducta est. Ibid. D.
- Ad exhibendum actio** non tantum vindicatum, sed etiam interdictione datur. Ibid. D.
- Actio** ad exhibendum non tantum datur vindicatori, sed etiam actori noxali judicio. T. 10. c. 945. E.
- Actio** ad exhibendum est arbitraria. T. 10. c. 947. D.
- Exhibere** quid sit. T. 7. c. 600. E.
- Exhibere** quid sit Labeoni. T. 8. c. 824. B. quid dicatur. Ibid. B.
- Exhibere** habet vim restituendi. T. 8. c. 654. E.
- Exhibere** plus est, quam præstare. Ibid. E.
- Exhibere** quid. T. 8. c. 302. E.
- Exhibere** plus est, quam salsare. T. 8. c. 654. C.
- Exhibere** verbum in actione exhibitioris restitutionis vim in se continet. T. 9. c. 1167. D.
- Exhibere** aliud est, aliud præstare. T. 9. c. 837. D.
- Exhibitio** rei an fiat sine speciali præcepto judicis. T. 2. c. 584. D.
- Exhibitio**, id est, fidei committi relictio. T. 4. c. 1304. C.
- Exhibitio**, & exhibere significationem restituendi habent. Ibid. D.
- Exhibitio** reorum prior est accusatione solenni, vel litis contestatione. T. 9. c. 1383. E.
- Exhibitio** an comprehendat editionem. T. 9. c. 6. B.
- Exhibitionem** sequitur vindicatio. T. 10. c. 947. B.
- Exhibitoria actio** propter actionem petitoriam introducit. T. 7. c. 228. B.
- Exhibitoria actio.** Vide, Actio exhibitoria.
- Exhibitorum** interdictum. Vide, Interdictum exhibitorium.
- Exidicare** est verbum ex latino barbaro, & quid significat. T. 9. c. 1378. D. E.
- Exigendi** facultatem non habet, qui actionem tendere non potest. T. 4. c. 1028. D.
- Exigendi** privilegium, quod creditor habuit, facta novatione voluntaria perit, non item necessaria novatione. T. 4. c. 955. B.
- Exigere** plus est, quam agere. T. 4. c. 550. C.
- Exigere** cautionem quid sit. Accursus non intellexit. Ibid. C.
- Exigere** est satis accipere. Ibid. C.
- Exigere posse totam, & totam accipere** consequentia sunt. T. 5. c. 68. B.
- Exigere** idem bis prædonis est. T. 7. c. 796. B.
- Exigere** verbum quid significat. T. 8. c. 380. B. C.
- Quæ** exiguntur, ut quis imponat faciat injuriarum uloscendi. T. 4. c. 116. D. E.
- Exiguum** est semper, quod deferatur tantum honoris ergo. T. 4. c. 941. E. partem pacificatur quis, quid refert, an pacificatur pari partem. Ibid. B. in hoc nulla est differentia. Ibid. B.
- Ab exilio** reversis jura libertorum concessa. T. 1. c. 154. C.
- De exilio** in Cypsum, & in Oasin. T. 3. c. 210. B.
- Exilium**, deportatio, relegatio differunt. T. 1. c. 474. B.
- In exilium** voluntarium qui ibant, igne, & aqua interdicebantur. T. 5. c. 180. A.
- Exilium** dicitur de deportatione, quæ est rapiti diminutio media. T. 4. c. 1029. B.
- Exilium** dicitur quoque de relegatione. Ibid. B.
- In exilium** temporale datus non definit esse tutor. Ibid. B.
- Eximendi** verbum quum generale sit, & quomodo quæ pœnalis actionis de in jus vocando reus constitui possit. T. 5. c. 90. A. B. an latius pateat, quum verbum eripendi. Ibid. A.
- Existentia** juris civilis est adquisitio. T. 1. c. 1308. C.
- Existentia** quomodo adquiritur. T. 1. c. 1310. C.
- Existentia** sui heredis, seu *adagener* illa est, quæ juris intellectum habet. T. 4. c. 82. C.
- Exilire**, & exilare in quo differunt. T. 9. c. 632. E.
- Exilire** est proprium suorum. T. 9. c. 888. B.
- Exilire** aliud est, aliud exilare. T. 9. c. 1000. B.
- Exilinare**, & exilimare debere paria sunt. T. 6. c. 318. C.
- Exilimatio**, & veritas, live rei, adeo fuit adversa, ut positio unius exilium sit alterius. T. 6. c. 314. B.
- Exilimatio** opinio est mentis sine re. Ibid. B. plus est, quod in re, live in veritate est, quam quod in exilimatione. Ibid. B.
- Exilimatio** istuta, & resupina. T. 6. c. 15. E. quod in exilimatione veritatis est, non tantum valet, quam quod est in veritate. T. 6. c. 14. C.
- Exilium** Grecis aliquando, id est, *uapd*. T. 6. c. 29. E.

Solus exitus sine consilio heredem penae obligat. T. 10. c. 380. E.
 Exodi liber vocatur ab Hebreis *Nomina*. T. 10. 164. C. D.
 Exonia civitas ubi sita, & unde dicta. T. 6. c. 1035. B.
 Exoner. T. 9. c. 1378. D. hoc verbum *Exoner* male deduxit ex Græco *ἐξονῆσαι*. Ibid. D.
 Exoner verbum Gallicum unde. T. 1. c. 1410. E.
 Exortat, projectiones. T. 3. c. 18. E.
 Exortillæ in Ecclesia. T. 2. c. 1033. C.
 Qui exhortatur, eum mandatoris opera non fungi. T. 4. c. 841. A.
 Expeditionis militaris nomine intelligitur nonnuncquam stativa, & præsidia. T. 10. c. 911. B.
 Expelli an possit abutens emphiteutico prædio. Tom. 10. c. 609. B.
 Expense quando debent compensari. T. 6. c. 7. B.
 Expensum quæ ratio habenda. T. 6. c. 832. A.
 Expensum condemnatio, vel absolutio. T. 9. c. 138. D. E. & c. 139. A.
 Expensas utiles per errorem qui solverunt, an habeant indebiti conditionem. T. 7. c. 1415. E.
 Expensæ ludorum publicorum. T. 2. c. 827. A.
 Expensæ in funus alicuius factæ qua actione repeti possunt. T. 5. c. 383. D. E.
 Expensæ viuales iudicibus debentur, & quomodo. T. 6. c. 970. D. item de testibus. Ibid. D.
 Expensæ. Vide, Impensæ.
 Expensæ litæ. T. 9. c. 1088. C. D.
 Expensæ rationes fidem non faciunt. T. 9. c. 266. D.
 Expensatio olim fidem faciebat, hodie per se fidem non facit. T. 9. c. 190. D. & c. 255. C.
 Expensatio est probationum genus. T. 9. c. 266. C.
 Expensatio sola olim fidem faciebat. T. 10. c. 613. D.
 Expensationes. T. 9. c. 1072. A.
 De expensæ litium constitutio. *Zoonia*. T. 3. c. 320. A.
 De expensæ litium. T. 9. c. 1086. A. & seq.
 Experiri commune est reo, & actori. T. 4. c. 79. D.
 Experiri, agere, intendere verba sunt communia actoris, vel rei. T. 6. c. 319. E.
 Expilare hereditatis crimen. T. 1. c. 869. E. & c. 870. A.
 Expilata hereditatis crimen est falsum, & turpe. T. 4. c. 844. D.
 De expilata hereditatis crimine. T. 9. c. 1457. A. & seq.
 Expilator quid a fore diffidat. T. 3. c. 450. C.
 Expilatores qui sunt, & sunt extra ordinem puniendi. T. 1. c. 869. D.

Explicatio legis 6. ff. de *servis exportandis*. T. 4. c. 652. B.
 Explicatio legis ff. *de leg. 1*. T. 4. c. 494. D. E.
 Explicatio legis *De senatus*, & legis *filio*, ff. *ad leg. falcid.* T. 4. c. 1049. A. & sequ. & legis *filium Cod. famul. erigend.* Ibid. c. 1050. C. D.
 Explicatio l. si *anquam*. C. de *revocand. donat.* & g. *ultim.* l. 40. ff. *de pact.* T. 4. c. 840. C.
 Explicatio legis qui habebat. ff. *de vulg. & pupill. substit.* T. 4. c. 1062. C.
 Explicatio speciei in l. *mulier*. ff. *qui possit. in pign.* T. 4. c. 1288. E. & c. 1289. A.
 Explicatio *leg. cum pater*. 77. *de legat. 1*. T. 4. c. 1121. A. & seq.
 Explicare, *ἔρπειν*. T. 2. c. 369. C.
 Exportare quid. T. 2. c. 274. D.
 Exportare quid sit. T. 10. c. 1002. A. B. & c. 1047. B.
 Exportatio quarundam rerum prohibita. T. 9. c. 369. E. & c. 370. A.
 Expeditio *g. i. de fiduciis*. l. si *debitor*. 45. *D. de fiduciis libet.* T. 4. c. 328. B.
 Expeditio legis *post emancipationem*. D. *de legat. 1*. T. 4. c. 1172. B.
 De expositione filiorum a patribus. T. 9. c. 1323. A. & seq.
 Expediti infantis a matriculariis collecti formula. T. 1. c. 457. D.
 Expediti infantis qui proprii dicuntur. T. 9. c. 1324. D.
 De expeditis infantibus. T. 9. c. 1323. A. & seq.
 Expeditum jus quodam olim fuerit. T. 5. c. 629. B. C.
 Expeditus quis sit. Ibid. B.
 Expediti qui dicuntur esse. T. 2. c. 896. E.
 Expressa nocere, non expressa non nocere unde dictum. T. 5. c. 77. B.
 Expressa nocent, non expressa non nocent. Tom. 8. c. 845. D. & c. 799. D.
 Expressa, & tacita differunt. T. 8. c. 362. E.
 Expressa frequentissime nocere, tacita non nocere. T. 9. c. 688. A.
 Expressa plerumque non valent, quæ tacita valent. T. 6. c. 130. B.
 Expressum maior est vis, quam tacitè. T. 3. c. 672. C.
 Expressi, & taciti an vis eadem. T. 7. c. 634. D.
 Expressi, & taciti non eadem via. T. 8. c. 799. D.
 Expressio tacitè inesse quædam dicuntur. T. 5. c. 1068. D.
 Expressum facit cessare tacitum. T. 4. c. 1005. A.
 Expressam inter, & tacitam hypothecam differentia. T. 9. c. 1195. A.
 Si expressum non est, id omnium intelligitur. T. 4. c. 36. C.
 Expriime omnia leges non possunt. Vide, Leges.

Expromissio fideiussionis continetur verbo. T. 3. c. 384. C.
 Expromissio quomodo fit per delegationem. T. 4. c. 933. B.
 Expromissio per intercessionem quomodo fit. Ibid. A. quomodo fit per delegationem. Ibid. B.
 Expromissio est vera novatio. T. 4. c. 238. A.
 Expromissio accedit cum novatione, fideiussio accedit sine novatione. Ibid. B.
 Expromissio, quæ fit novandi animo per intercessionem, & ea, quæ fit per delegationem, quomodo differunt. T. 4. c. 934. E. & c. 935. A.
 Expromissio non est semper intercessio. T. 4. c. 937. E.
 Expromissioe mulieris an tollatur naturalis obligatio, & pignus rei maneat. T. 10. c. 414. D.
 Expromissor differt a fideiussore. T. 1. c. 977. B.
 Expromissor an a fideiussore differat. T. 1. c. 943. C.
 Expromissor dicitur quasi fideiussor. T. 4. c. 238. A.
 Expromissor liberat rem principalem, fideiussor non; novatio fit expromissione, non fideiussione. T. 4. c. 269. C.
 Expromissor quis sit, explicatur. T. 7. c. 690. B.
 Expromissor quis sit. T. 8. c. 818. E.
 Expromissor quisnam sit. T. 10. c. 589. B.
 Expromittere in iure quid est. T. 4. c. 238. A.
 Expromittere est debitum suscipere pro alio. Ibid. E.
 Expromittere quid sit. T. 10. c. 499. D.
 Qui expromittit pro alio, pro quo expromittit, liberatur; qui vero pro alio se solutorum promittit, is, pro quo constituit, non liberatur. T. 4. c. 172. A. B.
 Equiflor, Exconfil, &c. unde ita dicuntur. T. 8. c. 891. B. C.
 Exsequio sententia ad quem pertinet. T. 5. c. 212. A.
 Existere aliud est, aliud existere. T. 9. c. 632. E.
 Existere est consistere, & perseverare heredem esse filium, qui heres existit, nec existit. Ibid. E.
 Exterus pro extraneus. Tom. 6. c. 151. A.
 Extinctio actio non restituitur. T. 4. c. 302. E.
 Extingui, & cessare dissident. T. 1. c. 1219. A. B.
 Exillari, & expromittere quid. T. 1. c. 1165. C.
 Extra territorium jus dicenti an impune paratur. T. 5. c. 773. D.
 Extrahi neminem possit e domo sua, quomodo sumendum. T. 8. c. 527. D.
 Extraneæ mulieres, vel introductæ, in matrimonium, adfinitatibus. T. 3. c. 44. D. E.

Extranei heredes quibus modis adquirunt hereditatem. T. 4. c. 82. C.

Extranei in iure non dicuntur *seu* immiscere, sicut & necessarii non dicuntur *seu* pro herede gerere, aut adire, vel hereditatem cernere. T. 4. c. 191. A.

Extranei, vel alieni posthumum non sunt heredes jure civili, sed edito Prætoris. T. 6. c. 457. D.

Extranei an, quando, & quomodo actionem de inofficioso in heredem transmittant. T. 7. c. 175. D.

Extranei heredes quinam appellentur, & quid in eis observetur. T. 8. c. 985. E. & c. 986. A. & seq.

Extranei heredes. Vide, Heres. Extranei possunt esse debitores, & creditores hereditarii. Tom. 9. c. 351. B.

Quod in extraneis, seu voluntariis est pro herede gerere, id in necessariis *seu* immiscere. T. 4. c. 191. A.

An extraneis hereditus instituitur, si filius præteritis bonis *seu* abstinuit, ex æquo, & bono tuenda sit voluntas testatoris. T. 4. c. 1034. B. & an hæc quoque locum habeant in posthumo præterito. Ibid. C.

Extraneis pleraque conceduntur, quæ non conceduntur conjugibus. T. 10. c. 643. C.

Extraneo an sit possit petendi additionem bonorum. T. 4. c. 1248. C.

Extraneo manumissum teneri actione furti *ex ante facto*. T. 9. c. 352. B.

Extraneo non est stipulatio tacita de dote data, nisi stipulatione sibi prospexerit. T. 9. c. 526. B.

In extraneo quod est pro herede gestio, id in suo herede est immutatio. T. 4. c. 1265. A.

De extraneo adoptato, T. 8. c. 165. D. & an capax sit bonorum possessionis. Ibid. D.

De extraneo, qui dedit dotem pro muliere. Tom. 9. c. 405. B. & seq.

In extraneos an detur interdictum Salvianum. T. 10. c. 658. D.

Inter extraneum, & fratrem quoad successionem esse differentiam. T. 4. c. 85. D.

Extraneus pro debitore invito solvere potest. T. 4. c. 839. D. sic quoque pro debitore solvet creditor invito, & quomodo. Ibid. D.

Extraneus institutus, & filius in quo differunt. T. 4. c. 88. C.

Extraneus in dotis constitutione quantum a patre differat. T. 5. c. 555. D.

Extraneus, & suus heres in quo differunt. T. 6. c. 282. A.

Si extraneus heres institutus repudiaverit hereditatem patris, & defuncto filio testatoris intra pu-

bertatis annos pupillarem hereditatem sit amplexus, an onera patris subire, & an creditoribus paternis respondere cogatur. T. 6. c. 175. E.

Extraneus, qui suscipit defensionem servi publico iudicio accusati, an cavere debeat servum iudicio filii. T. 6. c. 8. A.

Extraneus coheres opponitur filio. T. 6. c. 125. B.

Extraneus, & alienus an idem significant. T. 8. c. 1002. D.

Extraneus heres an habeat actionem ingrati, & an exactionem futurarum operum, an præteritarum. T. 8. c. 540. E.

Extraneus heres. Vide, Heres.

An extraneus adoptatus emancipatione perdat omne suum jus, & dignitatem quamvis per adoptionem. T. 8. c. 165. E.

Extraneus, & pater dans dotem, pro muliere in quo differunt. T. 9. c. 525. C.

Extraneus quis dicitur. Tom. 9. c. 1262. C.

Extraordinaria munera continent vacatio, non ordinaria. T. 4. c. 55. C. D.

Extraordinaria crimina dicuntur crimina inscripta a Rhetoribus in declamationibus. T. 4. c. 844. C.

Extraordinaria iudicia. Vide, Iudicia.

Extraordinaria cum servo actio est, ut in corpore luat penam. T. 5. c. 31. E.

Extraordinaria cognitio, & extra ordinem exigere quid. T. 8. c. 1045. E.

Extraordinaria iudicia omnia esse. T. 9. c. 1070. E.

Extraordinarie potestates an excusentur a tutela, & curationibus. T. 10. c. 855. C.

Extraordinarium crimen, & extraordinaria pena. T. 1. c. 504. A. B.

Extraordinarium crimen quodnam est. T. 4. c. 844. C.

Extraordinarium jus. Vide, Jus extraordinarium. T. 6. c. 585. C.

Extraordinarium iudicium, & auxilium. T. 9. c. 729. C. D.

In extraordinariis iudiciis tormulae non observantur. T. 4. c. 1447. C.

In extraordinariis iudiciis non observantur tormulae. Tom. 9. 1. 1139. A.

Duo extrema sine medio esse nequeant. T. 4. c. 1337. A.

Extremum Latini nunquam pro initio dixerunt. T. 7. c. 114. B.

Exulare in aliquam regionem iustus, in ea liber carcere, & custodia debet manere. T. 3. c. 591. A.

Exul transiens civitatem, qua ei interdictum est, an ponit pedus. T. 5. c. 999. D.

F. Et C. quid hæc duæ litteræ significantes. T. 5. c. 168. B.

Faber, & nauta si ob rem locatam, & conductam armamenta, & instrumenta sua frangerint, detruerint, aut perdidissent, an ea a locatoribus, vel conductoribus repetere possint, queritur. T. 5. c. 535. E. & c. 534. A.

Faber quondam locator, & quando conductor vocari possit. T. 5. c. 522. C. D.

Faber in quod corpus locat operam suam, a quo proficiatur, an a locatore, an vero a conductore. Ibid. C.

Faber, locator, & conductor non in una eademque specie vocatur, quod esset absurdissimum, & sine exemplo. Ibid. C.

Fabia lex de plagiaris. Vide, Lex Fabia.

Fabiz legis de plagio. Vide, Lex Fabia.

Fabiana actio quod locum habet, & quando non. T. 4. c. 1302. C.

Fabiana, seu Faviana actio. Vide, Actio.

Fabiana actio in quo differat a Pauliana. Tom. 8. c. 1107. B. & seq.

Fabri lignarii, vel tignarii. T. 1. c. 432. B.

Fabri ferrarii taberna. T. 7. c. 1284. B.

Fabri tignarii qui. T. 8. c. 537. D.

Fabrica quid sit. T. 9. c. 1330. A.

Fabricarum armorum varia genera. T. 2. c. 1122. D.

Fabricenses qui. T. 2. c. 1711. E. & c. 1712. A.

Fabricenses quando, & quomodo militiae solvantur. T. 2. c. 802. A.

Fabricenses qui dicuntur. T. 9. c. 937. E. vulgo *armewiers*. Ibid. E.

Fabricenses sunt quasi milites. T. 9. c. 414. C.

Fabricenses procurare, & conducere res alienas an debeant, & cur. Ibid. C.

Fabricensis mortuo intestato, sine legitimo, aut honorario successore, corpus Fabricensium succedere exclusio fit. T. 9. c. 937. E.

Fabricensibus rerum alienarum interdicitur administratio. T. 2. c. 802. D.

Fabricensium schola, & militia. T. 2. c. 800. E. & c. 1122. B.

Fabricensium certum corpus. T. 2. c. 800. B.

Fabricensium præmia. Ibid. C. D.

Fabricensium quod unus commissit delictum, ad omnes pertinet. T. 2. c. 801. D.

Fabricensium brachiis signata cur insignenda. T. 2. c. 800. D.

Fabricensium iudex est officiorum magister. T. 2. c. 805. A.
De Fabricensium hereditatibus. T. 9. c. 935. B. & seq.
Fabricilis in gloss. Cedreni qui dicuntur. T. 9. c. 937. E.
Fabrilis opera. Vide, *Opera*.
Fabrurum tignariorum in Collegia sunt licita. Tom. 6. c. 744. D. & an his recte legari possit. Ibid. D.
Fabrum, qui in locazione operam suam irrogat, locatorem in una eademque re, & specie constituit re quàm absurdum sit. T. 5. c. 522. C. D.
Facere dandi habet significationem. T. 2. c. 1250. B.
Facere plus est, quàm dicere. T. 4. c. 417. C.
Facere, & facultas an sint ejusdem generis. T. 4. c. 254. C.
Facere verbum omnino omnino faciendi causam completitur, dandi, solvendi, &c. T. 4. c. 662. E.
De verbo facere scribit Papinianus, eo significari non tantum factum, sed etiam jus. Ibid. E.
Facere est credere. Ibid. E.
Facere quomodo etiam non facere sit. T. 5. c. 663. B.
Facere interdum dandi significationem habere. T. 7. c. 1053. B.
Facere contra voluntatem, notandum. T. 8. c. 624. C.
Facere est prohibere. T. 5. c. 663. B.
Facere est tradere possessionem, etiam si quis non sit dominus. T. 8. c. 637. B.
Facere interdum habet dandi significationem. Ibid. D.
Facere verbum latius patet, quàm dare. Ibid. E.
Etiam non facere facere est. Ibid. E.
Facere trahit secum non facere. T. 9. c. 563. D.
Facere condemnationem pro obtinere condemnationem. T. 10. c. 701. A.
Faciem locorum intervirens, & confundens, qua actione teneatur. T. 8. c. 549. C.
Faciendi verbum quid continet. T. 8. c. 608. E.
Faciendi obligatio, & dandi obligatio in quo differant. T. 9. c. 1268. D. E.
Faciendi verbum habet dandi significationem. T. 10. c. 539. D.
In non faciendo culpa est. T. 9. c. 569. D. in faciendi est etiam culpa. Ibid. D.
Faciliores sunt voluntates in rebus suis legandis, quàm alienis comparandis, onerandis quæ hætedibus ad emptionem rei. T. 4. c. 535. D.
Facilius est retinere, quàm continere servitutem. T. 4. c. 145. A. & retentio facilius est, quàm adquisitio. Ibid. A.
Quos pars factus coinquinat, & aequalis, similis pars utroque co-

mitari debet. T. 4. c. 851. C.
Facio, ut des articulus nulli negotio civili comparari potest. T. 7. c. 842. B. ex eo non dari actionem præscriptis verbis, & cur. Ibid. B. actio utilis in jure nusquam datur in casu dissimili. Ibid. B.
Facio, ut facias plures species recipit. T. 7. c. 843. D.
Ex facio, ut des, actio de dolo datur. T. 7. c. 831. A.
Verbum facio nunquam initium dat locutioni. T. 10. c. 42. C.
Actio ex facio, ut facias, an sit bonæ fidei. T. 10. c. 348. E.
Negotium facio, ut des, an aliquam cum contractibus nomen habentibus similitudinem habeat. T. 10. c. 451. E. an sit simile locutioni. Ibid. E.
Facta quedam polam patrat laudantur, quæ clam commissæ, capiuntur. T. 2. c. 1035. B.
Facta non tantum, sed etiam voluntates coercentur. T. 1. c. 472. D.
Facta alia sunt, quæ rei universæ coherent, alia quæ personæ tantum. T. 4. c. 684. A.
Cum quis facta videat, verba non sunt curanda. Tom. 4. c. 1350. B.
Facta dividualiter an recipiant. T. 5. c. 857. B.
Facta, & negotia in obscuro plerumque sunt. T. 5. c. 28. B.
Facta revocari, facta infecta fieri non possunt. T. 5. c. 1017. D. & T. 7. c. 845. D.
Facta difficiliora cur evadant legibus. T. 5. c. 1034. A.
Facta sunt indivisa. T. 5. c. 673. D. & c. 857. B.
Facta in fraudem aliorum an semper rescindantur. T. 6. c. 716. A.
Facta an incertis annumerentur. T. 7. c. 650. B.
In facta tantum leges constituntur, non in futura. T. 8. c. 640. A.
Facta panduntur contestatione litis. T. 10. c. 838. E.
Facti error lucro adficit, & damno liberat. T. 3. c. 137. C.
De facti, & juris ignorantia. Ibid. C.
Quod facti est, naturale est. T. 4. c. 502. B. quod naturale est, jure civili non permittitur. Ibid. B.
Facti species in l. 81. ff. de furt. T. 4. c. 843. C.
Facti error. Vide, *Error facti*.
Facti quæ sunt, vel unus exsequi potest. T. 6. c. 138. E.
Facti ea non sunt, quæ dominium transferunt, sed jura. T. 6. c. 119. A. quæ facta sunt, jura non transferunt, idem, dominium. Ibid. B.
Facti alieni ignorantia an recipiatur, & exeniet. T. 7. c. 887. D. E. & c. 888. A. B.
Facti ignorantia, ut adquirem, an prodest, ut non adquirem, an nocet. T. 7. c. 894. D.
Facti ignorantia non nocere, juris nocere. T. 7. c. 887. B. & c. 893. B.
Facti proprii ignorantia an recipiatur. T. 7. c. 887. D. E. & c. 888. A.
Facti quæstionem nulli juris regulâ, nulli jurisperitorum tractatione, sive explicatione decidi posse. T. 7. c. 1335. A.
Facti interpretatio plerumque prudentissimos fallit. T. 8. c. 672. E.
Facti quæ sunt, in iudicii arbitrio esse. Ibid. E. & c. 673. A.
Facti initium ex animo proficiscitur. T. 8. c. 643. A. B.
Initium facti sufficit. Ibid. B.
Facti ignorantia an nocet patroi. no. T. 7. c. 1270. B.
Quæ facti sunt, & juris, & vetus differentia inter ea. T. 9. c. 1257. D.
Facti retentio quæ. T. 9. c. 219. C.
Facti proprii ignorantia interdum recipitur, & parit conditionem indebiti. T. 10. c. 458. C.
Facti ignorantia, ut adquirem, prodest, ut non adquirem, non nocet. T. 10. c. 470. B. C.
Facti alieni promissio nulla est. T. 10. c. 763. B.
Factuonarii. T. 3. c. 211. C.
Factuonem testamenti non habens an codicillos facere, aut fideicommissa relinquere possit. T. 6. c. 731. E.
Facti inest datio, dationi non inest factum. T. 8. c. 637. E.
De facticia solâ an agi possit. T. 5. c. 665. D. E.
In facto erranti venia datur. T. 4. c. 815. E.
Facto debitoris an perimi pignus possit. T. 5. c. 432. E.
Qui de facto querunt, eunt ad iudices. T. 6. c. 196. E.
In facto jus est positum. T. 6. c. 401. C.
In facto, non in jure consistit quantum cuius interfit. T. 8. c. 672. D.
Ex facto tutoris, vel curatrix quando minores agere, vel conveniri possunt. T. 9. c. 575. B. & seq.
Factorum diversitas. T. 5. c. 1117. E.
Factum res gesta vocatur. T. 1. c. 923. D.
Factum infectum reddi non potest. T. 4. c. 194. D.
Qui factum mox corrigi, is videtur invitatus fecisse. T. 4. c. 1496. A.
Factum pro Futum. T. 4. c. 374. B.
In factum appellatio est actionis, non nomen actionis. T. 4. c. 873. E.
Factum coheredis consorti an nocet. T. 5. c. 631. B.
Factum patris filio nocere potest. Ibid. D.
Factum pro facto an invito solvi possit. T. 4. c. 1118. B.

Factum pro re solvi non potest nisi volens, & consensienti. T. 5. c. 396. E.
In factum actio, T. 5. c. 771. B.
Factum alienum an iustititer promittatur. T. 6. c. 151. A.
Factum uno, eodemque die an discrimen ex tempore capere aliquod possit. T. 6. c. 167. D.
Factum cuius suum non coheredi nocere debet. T. 6. c. 450. C.
Io factum omnis actio, vel exceptio utilis est. T. 6. c. 324. C.
Factum iudicium pro finito iudicio, seu pro re iudicata. T. 6. c. 341. C. vulgo dicitur, quod acceptum, & inchoatum est inter litigantes lite contestata, etiam si nondum finitum sit sententia iudicis. Ibid. B. C.
Factum testatoris pro facto heredis est. T. 6. c. 141. B. C.
Factum a iudice, quod ad officium ejus non pertinet, ratum non est. T. 8. c. 841. C.
Cuius factum, non adversario nocere debet. T. 8. c. 837. B. C.
Factum, & gentium quantum differant. T. 8. c. 520. C. D.
Factum quod est, cum in obscuro sit, ex affectione cuiusque capit interpretationem. T. 8. c. 820. E.
Factum alienum iustititer promittitur. T. 9. c. 1269. A.
Factum pro contractu, aut delicto. T. 9. c. 251. B.
Factum inutiliter aliquando haberi pro utili. T. 9. c. 490. A.
Quod factum non est, habetur pro facto. Ibid. A.
Actio in factum divisio. T. 10. c. 450. A, & seq.
In factum vererendum excipiam, si volo excipere. T. 10. c. 521. D.
Factum si possit explicari ab herede, valet stipulatio. T. 10. c. 711. B.
Facultas, & lacere an sint ejusdem generis. T. 4. c. 134. C.
Facultas necessaria electionis an sit beneficium propriæ liberalitatis. T. 4. c. 520. B.
Facultates ejus tutoris, qui tutelam gessit, prius excutione sunt, quam honorarii tutoris. T. 4. c. 1001. D.
Facunda canina. T. 3. c. 114. A.
Faida est bellum, aut inimicitia. T. 2. c. 1187. B.
Falcidia duplex. T. 1. c. 813. D.
Falcidia legatis modum præcipit, porrigitur etiam ad donationes causâ mortis. Ibid. D.
Falcidia lege legata minui. Ibid. E.
Falcidia testamentum antiquo jure vetari non potest. T. 1. c. 1026. C.
Falcidia est contra voluntatem testatoris. T. 1. c. 813. D.
Falcidia in multis testamentis locum non habet. T. 1. c. 1104. C.
Falcidia ob contumaciam an adiutur patronis. T. 1. c. 1028. C.
Falcidia a Iulianiano valde recita. T. 1. c. 813. E.

Falcidia imminuitur valde per primam Novellam. T. 2. c. 1248. B. C.
Falcidia a testatore prohiberi potest. T. 1. c. 814. A.
Falcidia quo tempore lata. T. 2. c. 422. C.
Falcidia lege usufructus minuitur. T. 4. c. 138. E. & c. 139. A.
Falcidia ex prælegatis quoque retinetur. T. 4. c. 1086. D.
Falcidia non minuitur legatum dotis. T. 4. c. 349. C.
Falcidia in quo fideicommissum intervenit, & in quo non intervenit. T. 4. c. 1139. B.
Falcidia quo casu intervenit, si onerata portio accedat onerata. T. 4. c. 774. C.
Falcidia liberis debetur. T. 4. c. 950. B.
Una Falcidia servatur in tabulis patris, & filii. T. 4. c. 764. D.
Falcidia detrahatur ex bonis paternis. T. 4. c. 841. B.
Falcidia lex. Vide, **Lex Falcidia**.
Falcidia dicitur esse commodum testamenti. T. 4. c. 1443. A.
Falcidia jure testamenti retineri dicitur. T. 6. c. 180. D.
Falcidia non servatur in testamento militari. T. 6. c. 182. E.
Cum Falcidia deducitur, et alienum deducendum ante omnia, & reliquam erogatur legatariis. T. 6. c. 125. A.
Falcidia minuit id, quod domino debetur. T. 7. c. 590. B.
Falcidia lege interveniente communio est inter heredes, & legatarios. T. 7. c. 589. D.
Falcidia lex lata est heredis causâ, non legatariis. T. 7. c. 1257. C.
Falcidia non utitur legatarius, etiam si partarius sit. Ibid. C.
Falcidia ante Iulianum fuit in retentione tantum, non petitione. T. 7. c. 1418. D.
Falcidia an contra testatoris voluntatem locum habeat. T. 7. c. 955. A.
Falcidia an detrahatur ex legato dotis nuxi relicto. Tom. 7. c. 1206. D.
Falcidia an locum habeat in legato alimentorum. T. 7. c. 1297. A.
Falcidia an minuat fideicommissum annuum. T. 7. c. 1326. D. E.
Falcidia an possit detrahi ex eo, quod mulieri pro dote legatum est. T. 7. c. 1421. D.
Falcidia est omen generale. T. 7. c. 1227. A. quæ complectatur. Ibid. A. B.
Falcidia ex legatis, & fideicommissis quomodo servari possit. T. 7. c. 963. D.
Falcidia heredi scripto semper illi lata servati debet. T. 7. c. 1253. C.
Falcidia indigno ablata an fisco vindicetur. T. 7. c. 188. E.
Falcidia lex an locum habeat in legatis reipublice relictis, item,

in iis, quæ Deo relinquuntur. T. 7. c. 895. B.
Falcidia an locum habeat in donationibus inter vivos. Tom. 7. c. 1385. E.
Falcidia lex an pertineat ad legata, & ad fideicommissa. T. 7. c. 958. E.
Falcidia lex an detrahatur ex legatis, & quæ in eam computetur. T. 7. c. 1010. B. C.
Falcidia lex quæ miouat. T. 7. c. 1087. E.
Falcidia lex quomodo diminuta. T. 7. c. 955. A.
Falcidia ne locum habeat, an testator cavere possit. T. 7. c. 1045. A.
Falcidia omnis est contra voluntatem testatoris. T. 7. c. 1329. B.
Falcidia non duplicatur, non repetitur, semel deducenda est. T. 7. c. 979. D.
Falcidia plena bonorum an debeatur liberis, aut parentibus heredibus institutis, usufructu omnium bonorum uxori legato. T. 7. c. 1382. D.
Falcidia quæ sit, & quæ io eam computetur. T. 7. c. 1010. B.
Falcidia quam partem de legatis, & fideicommissis detrahat. T. 7. c. 1327. A.
Falcidia an detrahatur ex donationibus causâ mortis. T. 8. c. 612. E.
Falcidia an detrahatur ex fideicommissis ab intestato. T. 8. c. 62. B.
Falcidia an detrahatur ex mortis causâ donationibus ab intestato. Ibid. B.
Falcidia lex an faciat, ut minuantur legata liberis, & parentibus relicta. T. 8. c. 65. C.
Falcidia ex legatis detrahatur. T. 9. c. 1148. A.
Falcidia an minuat libertatem, & cur. T. 9. c. 961. A.
Falcidia ipso jure minuit legatum. T. 9. c. 261. E.
Lex Falcidia unde sit dicta. T. 10. c. 486. A.
Falcidia an possit prohiberi. T. 10. c. 488. B.
Falcidia an possit servari ex rebus donatis. T. 10. c. 517. A.
Falcidia servatur non tantum ex bonis maternis, sed ex iis etiam, quæ a patre matri donata sunt. T. 10. c. 722. D. E.
Lex Falcidia antiquior est Senatûs-Consulto Trebelliano, & Pegasiano. T. 10. c. 802. D.
Falcidia a quibus inventa, & lata. T. 10. c. 804. D.
Falcidia porrecta ad fideicommissa tam unitatis, quam specialia, & ad donationes causâ mortis. T. 10. c. 805. B.
An pertineat ad donationes inter vivos, & ad mortis causâ porrectas. Ibid. C.

Falcidia diviſionem inducit. T. 10. c. 807. C.
 Falcidia an ſemper detrahatur ex ſingulis corporibus, aut rebus legatis. T. 10. c. 809. C.
 Falcidia eſt nomen generale. T. 10. c. 914. E.
 Omnis quadrans dicitur Falcidia. Ibid. B.
 Falcidia in bonis maternis, non minus ſpuris, quam iulis liberis debetur. T. 10. c. 935. E.
 Falcidia an poſſit detrahi ex mortis cauſa donatantibus, ſiquis intellatus decodit. T. 10. c. 1049. A. B. an ex mortis cauſa capione. Ibid. B.
 Falcidia in dote, vel in emptione, paratiſque uxoris cauſa non eſt locus. T. 1. c. 1274. B.
 Falcidia privata conventionem derogari poſſet. T. 2. c. 1027. E. c. 1028. A.
 Falcidia legis duo capita. T. 2. c. 422. C.
 Falcidiae ratio, in quantitate bonorum exquirenda, redigitur ad tempus mortis. T. 4. c. 199. E.
 Falcidia ſubſcriptur praelegata. T. 4. c. 1355. E.
 Falcidiae retentionem habent ſoli heredes, non legatarii. T. 4. c. 1065. C.
 Falcidiae legi fraus non ſit, ſed heredi, ſi ſui ſuum diminuat. T. 4. c. 1219. E.
 Falcidiae legi locus eſt in donationibus mortis cauſa exemplo legatorum. T. 4. c. 1143. A.
 De Falcidia ſtipulatione, quam heredi praestit legatarias. T. 5. c. 865. E.
 Falcidiae deductio cui debeat. T. 5. c. 385. D.
 Falcidiae deductio quibus ex cauſis, & cui debeat. Ibid. D.
 Falcidiae retentionem quibus habent. T. 6. c. 285. A. & ſeq.
 Falcidiae quando locus eſt. T. 6. c. 408. B. & ſeq.
 Falcidiae non ſubſcriptur penus. T. 6. c. 410. D.
 Falcidiae locus eſt in donatione cauſa mortis, in mortis cauſa capione non item. T. 6. c. 489. B.
 Falcidiae iure quando heres minuit legatum, & legatarius minuit, poſſet fideicommiſſum, quoad ſe reſtitutum eſt. T. 6. c. 494. D.
 In Falcidiae ratione tempus mortis teſtatoris ſemper ſpectatur. T. 6. c. 65. C.
 Falcidiae retentionem habet heres, non vindicationem. T. 7. c. 990. A.
 Falcidiae locus ne ſit, teſtator ex praestit prohibere debet. T. 7. c. 1017. A.
 Falcidiae ſatisfactio an remittatur legatariis, vel fideicommiſſariis alimentorum. T. 7. c. 1297. A.
 Legi Falcidiae quondam locus ſit. T. 8. c. 2003. E. quo rogante plebiſcum factum ſit. Ibid. c. 2004. E.

Falcidiae retentionem heres olim tantum habuit. Tom. 9. c. 1147. E.
 Falcidiae olim erat retentio, non pectus. T. 9. c. 504. A.
 Falcidiae vindictio quo cauſa heredi competit. T. 9. c. 1148. B.
 Falcidiae an ſit locus, ſi pater filio inſtituto rogatus ſit hereditatem reſtituere. T. 10. c. 686. B.
 Legis Falcidiae duo capita, & quid ſis continetur. T. 10. c. 802. D. E. & c. 803. A. & ſeq.
 Legis Falcidiae poteſtas unde a Julianiano reſciſſa eſt. T. 10. c. 805. B.
 Falcidiae ratio inducit communione in ſingulis corporibus legatis inter heredes, & legatarios. T. 10. c. 809. A.
 Falcidiam amittit coactus adire hereditatem. T. 3. c. 518. C.
 Falcidiam amittit heres ob non confectum inventarium. T. 2. c. 1026. B.
 Falcidiam non amittit heres ob mala fide inventarium confectum. Ibid. B.
 Falcidiam deductet ſicis ereptam heredi, ut indigno. T. 2. c. 1015. A.
 Falcidiam num detrahat fideicommiſſarius generalis. T. 4. c. 222. D. E.
 In Falcidiam ea tantum imputantur, quae iure hereditario capiuntur, niſi teſtator aliud caverit. T. 4. c. 1050. B.
 In Falcidiam ea tantum imputantur, quae iure hereditario capiuntur. T. 4. c. 1044. B.
 In Falcidiam imputatur quodcumque iure hereditario capitur. T. 4. c. 1074. D.
 In Falcidiam an imputentur fructus medio tempore percepti ab heredibus. T. 4. c. 1193. B. C.
 In Falcidiam imputatur, quod ſtatu liber de peculio dat heredi. T. 4. c. 909. A.
 In Falcidiam imputantur ea quaecumque iure hereditario capiuntur. T. 4. c. 1193. D.
 In Falcidiam imputari. T. 4. c. 909. A.
 Duobus modis aliquid imputatur in Falcidiam. Ibid. A.
 In Falcidiam ea tantum imputantur, quae capiuntur ex iudicio teſtatoris. T. 4. c. 1043. A.
 Falcidiam quis & quando perdat. T. 5. c. 419. A.
 In Falcidiam ea tantum imputantur heres, quae iure hereditario capitur. T. 6. c. 405. E.
 Falcidiam an legatarius fideicommiſſarius imputare poſſit. T. 7. c. 1327. E. & c. 1328. A. B.
 Falcidiam exercere heres poſſet, non legatarius. T. 7. c. 1327. D.
 Falcidiam ex fideicommiſſo dotis reſtiſto nutui deducam mulier revocare poſſet actione de dote. T. 7. c. 1304. D.

Falcidiam habet heres, qui inventarium fecit. T. 7. c. 955. A.
 Falcidiam quibus modis conſequatur heres. T. 7. c. 960. B.
 Falcidiam non admittit dux. T. 9. c. 481. B.
 In Falcidiam imputare quid ſignificet. T. 10. c. 487. C.
 In Falcidiam imputari quot modis dicitur. T. 10. c. 888. C.
 In Falcidiam ea tantum, quae ſumuntur iure, & titulo hereditis, imputantur, non caetera. T. 10. c. 489. D.
 Falcidiam expreſſim prohiberi oportet. T. 10. c. 744. E.
 Falcidiam an poſſit pater interdiceret extraneis heredibus. T. 10. c. 804. B.
 Falcidiam quamquam iura patiuntur. T. 10. c. 807. A. & ſeq.
 Falcidiam an patiuntur, quae Deo reſtinguntur. Ibid. E.
 Inter Falcidiam, quae ex legatis deducitur, & eam, quae ex fideicommiſſo hereditatis, an ſit diſſerentia. T. 10. c. 1051. A.
 In lege Falcidia, vel in computatione patrimoni, vel bonorum, ſemper deducitur ante omnia, quod impenſum eſt in collectione inventarii. T. 4. c. 20. D. hi ſumpeſus poſt mortem domini necceſſarii ſunt. Ibid. D. B.
 Falcidia uti ſoluit heredi eſt. T. 4. c. 222. E.
 Falcidia ſi heres utatur, an ſtipulatio penalit committatur. T. 4. c. 1355. B.
 Falcidia uti non tantum eſt deducere quadrante, ſed etiam ſe alienum. T. 4. c. 373. A.
 De Falcidia deducenda de donatione cauſa mortis. T. 7. c. 123. B. C.
 De Falcidia lege in re communi dividendo. T. 7. c. 389. D.
 Falcidia an utatur pater, qui ſcilicet rogatus eſt reſtituere hereditatem per ſuum quaſitam. T. 7. c. 972. E.
 Falcidia uti quorum ſit, & qui poſſint. T. 7. c. 980. B.
 Falcidia lege quid caveatur. T. 8. c. 1003. C. D.
 De Falcidia cum queritur, uſufructus relictus reipublice quanti æſtimetur. T. 10. c. 489. B. C.
 Falcidius duabus iure Caenonen utitur filiis. T. 1. c. 685. E.
 Fallacia quid, & quid a dolo diſtinet. T. 1. c. 972. D.
 Qui fallitur, venia dignus eſt. T. 4. c. 622. C.
 Falla reſcriptione qui uſi fuerint, puniuntur. T. 2. c. 373. A.
 Falla cauſa legatum non vitiat. T. 4. c. 492. E. & c. 493. A. ſupervacanea nunquam nocent. Ibid. c. 493. A.
 Falla cauſa uſucapioni an officiat. T. 4. c. 641. E.
 Falla demonſtratio legatum non vitiat. T. 4. c. 1005. B.

Falla

- Falsa demonstratio non extinguit legatum, sed non etiam facit.** T. 4. c. 495. C.
- De falsa causa, adjecta legato, vel fideicommissio.** T. 9. c. 854. D. & seq.
- Falsa prætura gesta a Barbario servato.** T. 9. c. 907. B. & seq.
- Falsa testimonia.** Vide, Testimonia.
- De falsa moneta.** Vide, Moneta.
- Falsa causa an vitiet legatum.** T. 7. c. 1747. D.
- Falsarii quibus poenis subijciendi.** T. 1. c. 508. B. & seq.
- Falsarii lege Cornelia tenentur.** Ibid. B. & seq.
- Falsarii ab omni officio, & beneficio suspenduntur.** T. 6. c. 862. A.
- Falsariis digitorum incidebantur nervi, vel prædicebantur maus.** T. 3. c. 174. B.
- Falsarius quis est.** Tom. 4. c. 338. D.
- Falsæ expositiones etiam in foro recipiuntur.** T. 2. c. 1258. D.
- Falsæ causa error.** Vide, Error falsæ causæ.
- Falsa moneta qui reum in iudicium detulit, quod pretium habet.** T. 9. c. 1451. A.
- Falsi est poena legitima, perjarii vero nulla.** T. 4. c. 182. A.
- Inter falsi, & inofficiosi questio nem differant quæ est.** T. 4. c. 117. B. C.
- Falsi poena est legitima.** Tom. 4. c. 182. A.
- Falsi crimine tenentur, si quis duobus eandem rem in solidum vendiderit diversis contractibus.** T. 4. c. 178. C.
- Falsi quærela vicennio præscribitur.** T. 6. c. 908. A.
- Falsi quærela non nisi vicennio excluditur.** T. 6. c. 845. C. ante, & post sententiam nullius potest. Ibid. C.
- Falsi crimine instrumentis plerumque probatur.** T. 9. c. 274. A. B. falsi accusatio. Ibid. A.
- De falsi nominis adfervatione suscepta dolo malo.** T. 9. c. 1431. C.
- Falsi species est mendacium.** T. 9. c. 381. B.
- In falsi crimen an tutor, vel corator subscribere possint.** T. 9. c. 1355. D. & seq.
- Falsi poena tenetur scriptor alieni testamenti, qui in eo falsi, aut ris, quos habet in potestate, aliquid adscribit, etiam si fecerit ducante testatore.** T. 10. c. 727. C.
- Falsi tenetur, qui duobus in solidum eandem rem diversis temporibus vendidit.** Tom. 10. c. 1038. C.
- Falsi instrumentis, actis, & epitulis qui usus fuerit, lege Cornelia tenentur.** T. 1. c. 510. B.
- Si falsis allegatibus excusatus sit tutor, vel curator.** T. 9. c. 606. C.
- De falsis lex Cornelia.** T. 9. c. 1439. D. & seq.
- Falsitas instrumenti quomodo deprehendatur.** T. 6. c. 879. A.
- Falsitatis exceptio est præemptoria.** T. 6. c. 908. A.
- Falso rescripto Principe impetrato uti non licet.** T. 1. c. 373. C.
- A falso perjurium in iure ao separatur.** T. 4. c. 181. E.
- Falso qui sciens utitur, reus est falsi.** T. 9. c. 1393. A.
- De falso agi posse, non tantum criminaliter publico iudicio, sed etiam civiliter privato iudicio, & altero iudicio alterum non confusi, utroque experiri licet.** T. 9. c. 1444. A.
- Falsum nomen qui sibi imposuerit, lege Cornelia coercetur.** T. 1. c. c. 510. C.
- Falsum qui allegavit nesciens, falsi poena non tenetur.** T. 1. c. 373. B.
- Falsum testamentum.** Vide, Testamentum.
- Falsum iurjurandum.** Vide, Iurjurandum falsum.
- Falsum esse imitari alienum chirographum, vel libellum, aut rationes alienas interdicere, aut describere.** T. 9. c. 1443. A.
- Altum instrumentum, quod scribitur sine dolo malo, non est crimen.** T. 9. c. 1270. E.
- Falsum instrumentum.** Vide, Instrumentum falsum.
- Falsum pro fallaci an dici possit.** T. 10. c. 83. E.
- Falsum quicquid est, id est & notarium.** T. 10. c. 955. B.
- Falsus procurator quis dicitur.** T. 4. c. 339. A. B.
- Fama consentiens pro adminiculo est, non pro certa, & firma probatione.** T. 6. c. 858. E.
- Fama non recte probat.** Tom. 6. c. 880. D.
- Fama consentiens ad præsumptionem movendam nonnulla facit.** T. 6. c. 887. C.
- Fama nihil inconstans, contra eam probatio admittitur.** T. 6. c. 1074. A. videtur esse consensus communis civitatis. Ibid. C.
- Fama notorium non facit.** T. 6. c. 975. D.
- Fama an omnibus divitiis præstat.** T. 8. c. 708. C.
- Fama, & civitatis restituere solius Principis est.** T. 4. c. 1407. B.
- Fama restituit Princeps.** T. 4. c. 847. E.
- Fama restitutio ad summum Pontificem, vel ad Principem pertinet.** T. 6. c. 930. E.
- Fama non est temere credendum.** T. 6. c. 975. C. D.
- Fama non restituit tempus.** T. 4. c. 847. E.
- Famam restituere Principis est.** T. 9. c. 454. D.
- Familia quid.** T. 1. c. 866. D.
- Familia ceteris est servorum uni domino subiectionem.** Ibid. D.
- Si familia deliquisse dicatur.** T. 3. c. 106. D.
- Familia quæ est, ejusque divisio.** T. 4. c. 409. C. quoniam in minime, rio esse dicitur. Ibid. C.
- Familia tota plerumque avertitur amissione servi actoris.** T. 4. c. 1023. A.
- Familia quasi unum corpus, quod uno vinculo potestatis continetur, censetur.** T. 5. c. 32. D.
- Familia quid.** T. 5. c. 1199. B.
- Familia non continetur servorum legato.** Ibid. D.
- Si familia furtum fecisse dicatur, quod agendum.** T. 6. c. 147. B. & c. 152. E. & c. 153. A.
- Familia, agnatio, domus, stirps, genus, gens, his vocabulis promiscue utimur.** T. 7. c. 867. C.
- Familia alicujus alicui injuriam faciente, an tot sint facta, tot injuriæ, & tot eliminationes injuriæ, quot sunt persone servorum.** T. 7. c. 89. C. D.
- Familia alicujus damnum dante, an satis sit, a domino præstari, quod præstandum foret, id est unus de, distet.** T. 7. c. 90. B.
- Familia alicujus si furtum fecerit, an dominus tenetur pro singulis præstare.** T. 7. c. 89. D.
- Familia damnum si dederit, injuriam fecerit, album corruptum, an, an plura sint facta.** Ibid. D. & seq.
- Familia furtum si fecerit, an unum, factum esse intelligatur.** Ibid. E.
- Familia legata an unum legatum sit.** T. 7. c. 975. D. E. & c. 1092. B.
- Familia urbana a rusticis quomodo distinguatur.** T. 7. c. 380. D. E.
- Familia si album corruerit an plura sint facta.** T. 7. c. 90. C.
- Familia sive damnum dixerit, sive album corruerit, sive injuriam fecerit, an plura sint facta.** T. 7. c. 64. E.
- Familia si furtum fecerit, an satis sit præstari, quod præstandum foret, si unus ibi homo fecisset.** Ibid. C.
- Familia unus domini corruptus album prætoris, an videatur unus tantum corruptus.** T. 7. c. 89. B.
- Familia in Urbe, & Urbana distinguntur.** T. 8. c. 603. B.
- Familia quid significat.** Tom. 8. c. 621. A.
- Familia legata an dividi possit.** T. 7. c. 1092. B.
- Familia gladiatorum, familia philosophorum, familie jurisconsultorum, quæ due sunt sectæ, Proculianorum, & Sabianorum.** T. 9. c. 988. C.
- Familia lationum, vulgo hæc hæc de Lationis.** Ibid. B. C.
- Familia quid sit.** T. 10. c. 745. A.
- Familia si album corruerit, & eam dominus defendere voluerit, quatenus.**

tenus teneatur. T. 10. c. 745. C. D.

Familia si furtum fecerit, plura sunt facta, sed unum furtum esse intelligitur. Tom. 7. c. 747. A. & seq.

Familia si injuriam privato homini fecerit, an sint tot injurie, quot numero servi. T. 10. c. 745. D. Familiare genus dicendi Tribonianum prodit, ut quæ ejus sint, facile intelligi possit. Tom. 5. c. 953. A. B.

Familiares, & cognati in quo differunt. T. 7. c. 5138. D.

Familiares a servis separantur. T. 9. c. 5174. B.

Familiares nostri non possunt nos accusare. Ibid. A.

Familiares qui dicuntur. Ibid. B. Familia nomine quid significatur. T. 5. c. 754. B. C. & c. 5124. A.

Familia nomine etiam duo servi continentur. T. 5. c. 479. B.

Familia nomine quid veniat. T. 5. c. 31. B.

In familia novæ condendæ initio nemo est urgendus ad solutionem in solidum ex edicto Prætoris. T. 5. c. 125. B.

Familia Principis solus arbitèr nupiarum faciendam in eadem familia esse debet, sed non etiam extra familiam. T. 5. c. 542. D. Familia legato quæ continentur. T. 1. c. 5199. C. D.

Familia mutato capitis deminutio est. T. 5. c. 5154. C.

Familia nomine quid intelligatur. T. 6. c. 553. A.

Familia eriscundæ judicio obligatur pupillus si locupletior factus sit. T. 6. c. 15. D.

Familia eriscundæ actio in quo differat a petitione hereditatis. T. 6. c. 40. C. D. & c. 42. C.

Familia eriscundæ judicium. Vide, Judicium familia eriscundæ.

Familia eriscundæ actio est de dividenda, & distribuenda hereditate communem inter coheredes, & communione dissolvenda arbitrio judicis. Ita ut ex pluribus heredibus quisque partem suam habeat, & pro diviso. T. 6. c. 404. D.

Familia eriscundæ qui agit, satetur, adversarium coheredem esse. Ibid. E.

Familia nomen an emancipati amittant. T. 7. c. 1082. C.

Familia nomine an etiam continentur affines, item gener, natus, & adoptivi. Ibid. C.

Familia nomine an etiam continentur cognati. Ibid. C. vel emancipati. Ibid. C.

In familia eriscundæ actione officium judicis quod. T. 7. c. 493. A.

Familia eriscundæ actio. Vide, Actio familia eriscundæ. T. 7. c. 484. D. & seq.

Familia eriscundæ actio unde pro-

ficiscitur. T. 7. c. 484. D.

In familia eriscundæ judicium, quæ res veniunt, & quæ non veniunt. T. 7. c. 495. A. B. & c. 494. D. E.

Familia eriscundæ judicium mixtum dicitur, & cur. T. 7. c. 532. A.

Familia eriscundæ, & communem dividendo actio. T. 7. c. 474. B.

Familia eriscundæ titulus in quo differat a titulo finium regendorum. Ibid. B.

Familia eriscundæ actio redditur inter coheredes. T. 7. c. 575. D.

Familia eriscundæ actio, & actio communem dividendo in quo differant. Ibid. D.

Familia eriscundæ actio est bonæ fidei. T. 7. c. 474. B.

Familia eriscundæ actio locum habet inter coheredes. T. 7. c. 459. D.

Familia eriscundæ actioni inest petitio hereditatis. T. 7. c. 224. E.

Familia eriscundæ actio redditur inter pauciores. T. 7. c. 490. E. & c. 495. A.

Familia relicta legatum. T. 7. c. 1181. A.

Familia eriscundæ agi non potest, quod de petitione hereditatis per actum sit. T. 7. c. 487. C.

Familia eriscundæ actio datur inter volentes. T. 7. c. 484. D.

Familia eriscundæ actio non potest iterari. T. 7. c. 543. E. non est ob rem, quæ indivisa remanet. Ibid. E. de re, quæ manet in actione familia eriscundæ, an postea poterit agi communem dividendo. Ibid. c. 544. A.

Familia eriscundæ actio cur non iteratur, petitio tamen hereditatis iteratur. Ibid. A. B.

Familia eriscundæ iudex non cognoscat de fundo communem ex legati causa. T. 7. c. 594. D.

In familia eriscundæ actione nulla est controversia hereditatis. T. 7. c. 470. A.

Familia eriscundæ actione dividi hereditatem, five deferatur ex testamento, five ab intestato. T. 7. c. 488. E. & c. 489. A.

Familia eriscundæ actio quomodo distingui solet a petitione hereditatis. T. 7. c. 590. A.

Familia eriscundæ actio non iteratur. T. 7. c. 525. D.

Familia jura habere quid. T. 7. c. 867. B.

Familia fideicommissum relicta. T. 7. c. 1248. A.

Familia nomen quomodo accipiendum in legatis, & fideicommissis. T. 9. c. 850. C. & seq.

In familia eriscundæ judicium, quæ veniunt, & quæ non veniunt. T. 9. c. 592. C.

Familia eriscundæ actio an sit in rem, & in personam. T. 10. c. 454. A. B.

Familia nomen an valeat in servo

uno. T. 10. c. 590. A.

Actiones familia eriscundæ, & communem dividendo quomodo inter se differant. T. 10. c. 945. C. & seq.

Communis tam familia eriscundæ, quam communem dividendo. T. 10. c. 942. D. E. & c. 943. A.

Familia eriscundæ actio quibus, in quos, & de quibus datur. T. 10. c. 941. D. & seq. uberior, & plenior est, quam communem dividendo. Ibid. c. 942. B.

Familiam mutat adrogatio. Vide, Adrogatio.

Familias duas nemo habere potest. T. 7. c. 524. A.

Famula criminosa. T. 5. c. 472. E.

Famula de actione qui paciscitur, quare se reddat infamem. T. 5. c. 253. C.

Famula nulla condicio est, licet ex causa famula descendat, & quæ sit hujus rei ratio. T. 5. c. 1031. B.

Famula judicia quæ sint, & quæ non sint. T. 5. c. 5163. D.

Famula actiones quænam dicantur, & an dentur in factum. T. 5. c. 386. E. & c. 387. A. B.

Famula actiones, & turpes quæ sint. T. 6. c. 89. D.

Famula actiones infamia notant eum, qui iis actionibus conventus item contestatus est, ac condemnatus suo nomine. Ibid. D.

Famula actiones, Vide, Actiones; Famuli, & notati qui differant. T. 3. c. 887. A.

Famuli libelli crimen deferentibus quod premium legibus promissum sit. T. 8. c. 435. B.

Ex famulis causis solet agi in factum in parentes, & in patronos. T. 6. c. 89. D. E. & c. 90. A.

Famulis actionibus constante, & manente matrimonio non agimus. T. 9. c. 548. C.

De famulis libellis. T. 9. c. 1464. C.

Famulis libellis sit injuria. Ibid. C.

Famulo judicio damnatus ut fiat infamis, duo requiruntur. T. 5. c. 95. B.

Ob famulos carmen damnatum interstabile esse. Tom. 3. c. 474. A.

Famulum judicium an, & quando qui habeat alieno nomine, & infamiam incurrat. T. 5. c. 90. E. & c. 91. A. & seq.

Famulum nullum interdictum est. T. 6. c. 90. A.

Famulo mercenario operam locante quatuor hominibus, an duobus abeuntibus minatur quæque, pro parte dimidia ejus merces. T. 7. c. 531. B.

Farine vocabulo panem significari qui dicitur. T. 5. c. 197. C.

Farre convenire in manum quid sit. T. 5. c. 397. C. & T. 7. c. 631. A.

Farre panis. T. 7. c. 631. B.

Farri

Farri

Farri

Farri

Farri

Farri

Farri

Farri

Farri

Farri

Farri

Farri

Farri

Farri

- Farris libra, idest, libra panis. T. 5. c. 397. C.
- Facies lex habuerunt Praefides, & Consulibus dubitatur, an plures haberent. T. 4. c. 832. B.
- Faeces, seu bacilli Duumviris praeferi soliti. T. 5. c. 3. B.
- Fastes consulares Alexandriam ingredi olim non licebat. T. 10. c. 850. B.
- Fascibus quando Proconsules utebantur, & quando non. T. 4. c. 833. B.
- Fata an facta causarum. T. 3. c. 452. C. D.
- Fatalia detrimenta minuire quid sit. T. 4. c. 1181. A.
- Fatalia damna ex improvise accidunt, nec ea effugere est. T. 4. c. 1180. E. & T. 6. c. 327. B.
- Fatalia detrimenta fideicommissum an minuunt. T. 6. c. 605. A.
- Fatalia tempora quoniam sint. T. 10. c. 789. C. D.
- Fatales dies cur sic dicantur. T. 10. c. 695. D.
- Fatales dies Graeci appellant *ἡμέραι κακῆς*. T. 9. c. 1213. E.
- Fatalis, ac temporalis dies. Tom. 1. c. 535. D. & T. 3. c. 331. D. E.
- Fatalis dies quis. T. 9. c. 1213. C. D. & seq.
- Fati celeritas non est obnoxia poena, sed conscientia criminis. T. 4. c. 574. A.
- Fatum aliquod in causarum disceptatione. T. 1. c. 535. D.
- Fatum. T. 9. c. 1214. A.
- Favendum repetitioni suae rei potius, quam lucro in re obiscus. T. 7. c. 1450. E.
- Plus favendum est iis, qui de damno vitando, quam iis, qui de lucro captando certant. T. 10. c. 595. B.
- Faventa pro suffragio. T. 10. c. 618. A.
- Faviana actio. Vide, Actio.
- Favianā actione revocatur, quod libertus alienavit in fraudem patroni. T. 8. c. 779. D.
- Favianam actionem inter, & Calvisianam differentia. T. 10. c. 500. B.
- Favor est ampliandus. T. 1. c. 189. B. & c. 190. A.
- Favor militiae testatoris an exoneret heredem. T. 5. c. 1091. C.
- Favorabiliores rei, quam actores sunt. T. 5. c. 613. A. & T. 9. c. 1246. A.
- Favores, & studia juris auctorum sunt propensa erga dotes mulierum. T. 4. c. c. 985. D.
- Favores sunt ampliandi, & adjuvandi interpretatione. T. 7. c. 83. A.
- Faultin quis honos redditus ab Antonino Pio. Tom. 7. c. 1189. D.
- Feloniam, quae in variis scinditur species, leudum amittit vassallos. T. 3. c. 1299. A. B.
- De feloniam pugnam non fieri. T. 2. c. 1292. B.
- Feloniam committentis domini poena. T. 2. c. 1297. C.
- Femina citius recipit *ἄνω*, quam vir. T. 1. c. 987. C.
- In femina aetatis mutatio naturaliter sit per senarium. T. 1. c. 1041. E.
- Femina non definit esse turpis, postquam desit merere capturas. T. 1. c. 1479. E.
- Feminae habitus duplex. Tom. 1. c. 438. E.
- Feminae qua aetate testamentum facere possunt. T. 1. c. 311. B.
- Feminae ultra consanguineos non dicuntur legitimi heredes. T. 1. c. 456. C.
- Feminae suos heredes habere non possunt. T. 1. c. 1058. E.
- Feminae puberes an in tutela fuerint. T. 3. c. 648. B.
- Feminae quomodo hereditatem capere debeant. T. 1. c. 160. C.
- Feminae apud quas gentes a parentum successione excluderantur. T. 2. c. 1069. C.
- Feminae a morte viri quanto tempore vacare debent. Tom. 1. c. 323. A. B.
- Feminae pro se postulare possunt. T. 1. c. 361. B.
- Feminae an possint adoptare. T. 8. c. 910. A.
- Feminis tam pueribus, quam impuberibus tutores constituntur. T. 3. c. 648. B. C.
- Fenestellula. T. 3. c. 381. D.
- Fenestra quae servitutis species. T. 3. c. 19. B.
- Fenestram cubiculum si non habeat, cacum dici. T. 3. c. 34. C.
- Fenestram differentia. T. 10. c. 1182. E.
- Fenestellae obliquis, & angustiores, quae *velut* vocantur. T. 3. c. 380. C.
- Febris quartana quantumvis acris, & mordax, & damnoisa, tempore finitur. T. 6. c. 27. D. Vide, Quartana.
- Feram bestiam ibi habere, qua vulgo iter sit, prohibemur. T. 1. c. 377. C.
- Feram qui irritavit, lupo Aquila tenetur. Ibid. E.
- Ferarum venationis ius. T. 2. c. 833. A. B.
- Ferarum tandiu domini sumus, quandiu eas inclusas habemus. T. 3. c. 89. E.
- Ferarum bestiarum naturalis libertas quomodo coerceatur. T. 5. c. 715. C.
- Feras bestias an, & quomodo possidere possimus. Ibid. C.
- Ferae bestiae, volucres, pisces, & omnia animalia occupantis sunt. T. 1. c. 61. B.
- Ferae bestiae an emptorem, & possiderem fundi sequantur. T. 5. c. 715. D.
- Ferae bestiae cuius sint. T. 8. c. 929. D.
- Ferax, quae in sylvis nostris sunt, an possideantur a nobis. T. 8. c. 1262. C.
- Ferax bestiae, quae transmittentur ad Principem, septem tantum diebus residere, & alii debebant in vicinis civitatibus. T. 10. c. 609. A.
- Ferax articulus, id est, plerumque. T. 5. c. 801. D.
- Ferentarii. T. 3. c. 160. E.
- Feria castui, & jejuniu dicata, & omni pietati. T. 9. c. 1388. B.
- Feriarum ratio aliquando cessat. T. 6. c. 781. B.
- Feriarum dierum restitutio quando faciendi. T. 6. c. 21. E. & c. 22. A.
- Ferias solennes iudiciorum quae statueri debeat. T. 5. c. 12. D.
- Feriz nonnunquam excusant non venientem in ius. T. 1. c. 737. A.
- Feriz quae sint. T. 2. c. 152. C.
- Feriz aliae solemnes, repentinae, sive imperiales. Ibid. D.
- Feriz publicae, & hilaritates, & abolitiones non pertinent ad ferivos, sed tantum id liberos homines, qui carcere, vinculisque solvantur in publica laetitia. T. 4. c. 1482. A.
- Feriz iudiciales quae de causis ordinatae sint. T. 5. c. 12. D.
- Feriz publicae. Vide, Publica hilaritas.
- Feriz extraordinariae a Praetore instituebantur. T. 6. c. 22. A.
- Feriz quaedam, & iudiciorum distributiones in Augusti lege constituebantur. T. 7. c. 129. E.
- Feriz deciales quae dicantur. T. 7. c. 118. B.
- Feriz eluriales quae olim erant. T. 9. c. 1388. B.
- Feriz messium, & vindemiarum. T. 10. c. 610. B.
- Ferraria officina. T. 7. c. 1284. B.
- Ferrarias privatis habere non licet. T. 4. c. 1221. C.
- Ferrarias privatis habere non licet. T. 9. c. 379. B.
- Ferro, & auriere ad f. *si debitorem, l. de praetor. ff. quae in fraudem crediti*. T. 3. c. 469. B. C.
- Ferre, & agere in quo differunt. T. 7. c. 619. C.
- Ferri quae dicantur in servitutibus. T. 7. c. 386. D.
- Ferri quid. T. 8. c. 537. C.
- Ferri coenere quid. T. 9. c. 768. C.
- Ferrum factum, & insectum emi; vel exportari non potest. T. 2. c. 174. D.
- Ad ferrum dammare est dammare ad gladium. T. 4. c. 16. B.
- Ferrum quando facile rumpitur, atque mollescit. Tom. 5. c. 1261. B.
- Ferrum aequi mollescere. T. 9. c. 616. C.
- Ferrum quid sit, & quid a plumbeaturā differat. T. 5. c. 1289. B.
- Ferruminare. T. 1. c. 671. E.
- Ferui

Ferruminatio an inducat communem. T. 1. c. 68. A.
 Ferruminatio. Vide, Massa auri.
 Ferruminatio, & plumbazari in quo differunt. T. 7. c. 605. D.
 Ferruminatio. T. 7. c. 372. E.
 Ferruminatio quid. T. 7. c. 506.
 D. Vide, Confusio.
 Fertorium. quid proprie sit. T. 3. c. 618. B.
 Fellicaria prohibitio Romæ quæ. T. 8. c. 551. B.
 Felus notatus. T. 9. c. 1104. B.
 Felus emendatus. T. 9. c. 1319. B.
 Feuda quot modis adquiruntur. T. 2. c. 1152. B.
 Feuda sanguini dantur, non adfclitili, commentitiique liberia. T. 2. c. 1272. A.
 Feuda quædam fine servitio dantur. T. 2. c. 1264. D.
 Feuda plerumque omnia sunt conditionalia, id est, sub lege servitii. Ibid. E.
 Feuda esse nec mancipi. Tom. 2. c. 1256. D.
 Feuda quædam temporaria. T. 2. c. 1264. B.
 Feuda in Gallia patrimonialia esse censetur. T. 2. c. 1276. A.
 Feuda ut finiantur. T. 2. c. 1232. B.
 Feuda ex constitutione Lotharii, & Constantini Porphyrogenetæ non possunt alienari. Tom. 8. c. 618. B.
 Feuda non possunt testamentum in extera transferri. Ibid. B.
 Feuda omnia sunt patrimonialia. Ibid. B.
 Feuda tenentur tam a paganis, quam a militibus. T. 9. c. 419. E.
 Feudatarius servitutem fundo imponere potest. T. 2. c. 1244. A.
 Feudi definitio. T. 2. c. 1182. D.
 Feudi acquirendi duo modi intellectus difficiles, & scopulosi. T. 2. c. 1193. B.
 Feudi successione natura qualis. T. 2. c. 1256. E. & c. 1257. A.
 De feudi successione materni, non conjugalis. T. 2. c. 1212. E.
 Feudi fratris successio. Tom. 2. c. 1249. E. & c. 1250. A.
 Ad feudi successione naturales filii, licet postea legitimi fiant, non admittuntur. T. 2. c. 1272. D.
 De feudi successione Capitaneorum, vel Valvasorum. T. 2. c. 1211. E.
 De feudi contentione inter Capitaneos, vel Valvasores. T. 2. c. 1215. A.
 De feudi fratris defuncti contentione. T. 2. c. 1109. D.
 De feudi inter filium, & propinquum, vel inter vassallum, & emptorem contentione. T. 2. c. 1200. D. E.
 De feudi inter dominum, & vassallum contentione. T. 2. c. 1232. D. E. & c. 1254. D. E.

Feudi questio coram quo ventilanda. T. 2. c. 1297. A. B.
 De feudi evictione, & ejus ultimatio prestanda. T. 2. c. 1267. A. & seq.
 De feudi reintegratione. T. 2. c. 1251. C. D.
 Feudi natura quæ, & qualis. T. 2. c. 1205. C.
 De feudi investitura. T. 2. c. 1232. C.
 Feudi investitura duplex. T. 2. c. 1236. C.
 De feudi investitura si inter dominum, & fidelem contentio fuerit, per pares curia dirimatur. T. 2. c. 1209. A.
 Feudi liberalitas non est mera. T. 2. c. 1250. B.
 Feudi secundum Philosophos, & Jurisconsultos definitio. T. 2. c. 1264. A.
 Feudi sui militis investituram dominus in alium facere potest. T. 2. c. 1269. E.
 Feudi ereptio est exhereditatio. T. 2. c. 1265. C.
 Feudi possessionem tradere dominus cogitur. T. 2. c. 1274. D. E.
 Feudi proprietate quando ad vassallum perveniat. T. 2. c. 1277. B. C.
 Feudi proprietatem sine vassalli consensu vendi non posse. T. 2. c. 1275. D.
 Feudi nomine vassallum dicere, & pati actiones, etiam ignorante domino, posse. T. 2. c. 1277. A.
 Feudi præscriptio longissima. T. 2. c. 1270. D.
 Feudi partem suam clientulus sine domini voluntate alienare potest. T. 2. c. 1210. B.
 Si feudi instrumentum falsum dicitur. T. 2. c. 1302. E.
 De feudi conditione non impleri. T. 2. c. 1304. D.
 De feudi contentione inter dominum, & fidelem. T. 2. c. 1209. A.
 De feudi fructibus. T. 2. c. 1279. B.
 Ad feudi fidelitatem minor non cogendus. T. 2. c. 1272. D. E.
 De feudi amittendi causis constitutio Henrici. T. 2. c. 1219. C.
 Feudi alienatio quatenus interdicitur. T. 2. c. 1245. B.
 De feudi alienatione. T. 2. c. 1210. B. & c. 1290. D. E. & c. 1295. A. & c. 1303. E.
 Feudi natura est, ut debeatur tantum fides, & hominum. T. 9. c. 419. B.
 Feudi natura quænam sit. T. 10. c. 745. D.
 In feudis non succedunt parentes ex consuetudine. T. 2. c. 1230. C.
 De feudis minimis, Valvasoribus dictis. T. 2. c. 1214. C.
 De feudis impropriis, quæ dantur auctoritate arbitrio. T. 2. c. 1306. E.

De feudis habitationum. T. 2. c. 1315. E.
 De feudis Scutiferorum. T. 2. c. 1304. C.
 De feudis nihil cautum est Romanorum legibus. T. 2. c. 1230. C.
 De feudis consultationes duæ. T. 2. c. 664. D. & c. 702. C. D.
 In feudis admittuntur pactiones de succedendo, & non succedendo. T. 9. c. 97. B.
 In feudo succedendi gradus. T. 2. c. 1247. A.
 Feudo additur lex fidei, & servitii, emphyteusi lex meliorationis. T. 2. c. 1208. D.
 Pro feudo uno duas facere fidelitates vassillus non cogitur. Tom. 2. c. 1314. D.
 In feudo nulla est, an una pensio; ut in emphyteusi. T. 2. c. 1208. D.
 De iure, quod in feudo habet vassallus. T. 2. c. 1242. D.
 De feudo dato lege commissoria. T. 2. c. 1225. B. C.
 Feudo Capitanei, vel Valvasores quando per alienationem priventur. T. 2. c. 1316. A.
 In feudo paterno factum fratris fratris non nocere. T. 2. c. 1311. B. C.
 In feudo Clericorum pariter accipiuntur pariter, & extranei. T. 2. c. 1224. B.
 De feudo in quo. T. 2. c. 1312. C. D.
 De feudo guardia, & gualdia. T. 2. c. 1312. B. C.
 Feudo commisso, & aperto, fructus inter dominum, & vassallum quomodo dividendi sunt. Tom. 4. c. 294. D.
 In feudo constituendo ex bonis Ecclesiæ opus est auctoritate Summi Pontificis. T. 6. c. 1037. C.
 Feudorum origo, processus, & successio. T. 2. c. 1177. A. & seq.
 Feudorum juxta antiquissimum. T. 2. c. 1180. A.
 Feudorum juxta tantum ex consuetudine manare. T. 2. c. 1219. B.
 De feudorum consuetudine Mediolanensi. Ibid. A.
 Feudum quid. T. 2. c. 1182. D.
 Feudum unde defertur. T. 2. c. 1177. C. & c. 1236. B.
 Feudum rectum quid dicitur. T. 2. c. 1237. A.
 Feudum aut novum esse aut generatichum. T. 2. c. 1291. C.
 Feudum de camera. T. 2. c. 1182. C. & c. 1237. A.
 Feudum aliud est, aliud emphyteusis, aliud libellaria, aliud precaria, aliud usufructuaria. T. 2. c. 1208. B.
 Feudum appellatur beneficium, licet non sit gratuitum. T. 2. c. 1219. D.
 Feudum proprium est extra curtem, & in prædis constituitur. T. 2. c. 1282. C.
 Feudum an ad certum servitium possit dari. T. 2. c. 1301. B.
 D d Feud

Feudum quibus in rebus consistat. T. 2. c. 1331. C. D.
 Feudum regale jure successionis adquiri. T. 2. c. 2111. C.
 Feudum in carte domini. T. 2. c. 1184. C.
 Feudum conditionale. Tom. 2. c. 1235. B.
 Feudum sine investitura non consistit. T. 2. c. 1222. E.
 Feudum quot modis adquiratur. T. 2. c. 1284. D. E.
 Feudum novum investitura non adquiri. T. 2. c. 1222. E.
 Feudum an adquiratur prescriptione. T. 2. c. 1309. A.
 Feudum tacite conditionem sequi. Ibid. D.
 Feudum quando de camera dandum. T. 2. c. 1301. C.
 Feudum ex conventionem legem accipit. T. 2. c. 1185. E. & c. 1187. A.
 Feudum qui dare possunt, & qualiter feudum adquiratur, & retineatur. T. 2. c. 1185. A.
 Feudum repetere vassallum, quod ignorans alienavit. T. 2. c. 1276. B. C.
 Feudum posse vassallum in alium archidioni lege transferre. T. 2. c. 1316. D.
 Feudum vassallus alius sine fraude in feudum dare potest sine domini voluntate. T. 2. c. 1202. A.
 Feudum vassallus alienare potest sine voluntate domini. T. 2. c. 1177. B.
 Feudum vassallus Ecclesie moribus nostris recte sua causa vendere potest. T. 2. c. 1202. D.
 Feudum a vassallo in feudum dari posse. T. 2. c. 1275. D. E.
 Feudum quando perdat vassallus. T. 2. c. 1292. D.
 Feudum quibus modis amittatur. T. 2. c. 1198. A. B.
 Feudum amittit, qui Clericus efficitur. T. 2. c. 1271. A.
 Feudum amittit, qui feudum iocundatur scienti, vel servitium feudum impositum. T. 2. c. 1270. C.
 Feudum amitti monachismo, & clericatu. T. 2. c. 1259. B. C.
 Feudum non amittit miles, nisi ex certa culpa. T. 2. c. 1218. A.
 Feudum amittit vassallus, qui intra annum, & diem fidelitatem non fecit. T. 2. c. 1311. B.
 Feudum cum non emittitur, qui sine dolo cessavit per annum in investitura petenda. T. 2. c. 1153. A.
 Feudum amittente patre non succedere filios. T. 2. c. 1281. D. E.
 Feudum an amittat vassalli filius, vivo patre. T. 2. c. 1299. D.
 Feudum non amittit vassallus ob servitii præstandi cessationem. T. 2. c. 1278. D.
 Feudum Imperatorem amittere. T. 2. c. 1314. A.
 Feudum amittum ad quem redeat. T. 2. c. 1265. A.

Feudum delicto vassalli ad dominum redire. T. 2. c. 1315. B.
 Feudum quibus causis vassallo adimmi possit. Tom. 2. c. 1265. C.
 Feudum non traditum morte domini Clerici perimi. T. 2. c. 1223. A.
 Si feudum domini suo obligaverit multi. T. 2. c. 1225. C.
 Feudum, quod habet Capitaneus, vel Valvasor, est verum, & proprium feudum. T. 2. c. 1297. E.
 Feudum quando alienatur licite. Tom. 2. c. 1297. E.
 Feudum vendere aliud est, aliud vendere curtem. T. 2. c. 1220. E.
 In feudum quando non succedunt filii. Tom. 2. c. 1274. E. & c. 1281. A. B.
 Ad feudum quando admittatur agnatus, vel excludatur. T. 2. c. 1275. C. D.
 In feudum an succedant femine. T. 2. c. 1287. B.
 In feudum quando filia, non frater succedat. T. 2. c. 1256. E. 1283. C.
 In feudum adoptivum non succedere. T. 2. c. 1272. A.
 In feudum succedere matri secundi tantum matrimonii filios. T. 2. c. 1314. E.
 In feudum non succedere servos post delictam successionem manifestos. T. 2. c. 1318. A.
 Feudum guardie causi cui, & quomodo datur. T. 2. c. 1189. E.
 In feudum que regna habentur ab Imperio. T. 2. c. 1188. A. B.
 Feudum proprium non esse, & jure feudi casibus differre, ut *Pemise*, & *Teur en fers*. T. 2. c. 1182. C.
 Feudum amittit is, qui falso negat, se esse feudatarium, ne pareat domino. T. 2. c. 495. E.
 Feudum moribus nostris potest alienari. T. 2. c. 638. B.
 Feudum guardie, & gualdiz quid. T. 2. c. 479. D.
 Feudum guardie quid significet. T. 2. c. 743. E.
 Ficta cessio non admittitur. T. 2. c. 379. D.
 Ficta traditio admittitur. Ibid. D.
 Ficta cessio in jure non admittitur. Ibid. D.
 Ficta traditio in jure admittitur. Ibid. D.
 Fictæ traditiones quando admittuntur. T. 2. c. 552. E.
 Fictio aliud est, quam præsumptio. T. 2. c. 972. A.
 Fictio juris plus potest, quam veritas. T. 2. c. 1251. E.
 Fictio legis Cornelie plenior est fictione postliminii. T. 2. c. 639. C.
 Fictio legum veritate potentior est. T. 2. c. 785. B.
 Fictio juris est adoptio. Tom. 2. c. 1155. E.
 Fictio legis Cornelie. Tom. 2. c. 435. C.
 Fictio legis Cornelie cum heredem

suum facit; qui in potestate morientis non fuit. T. 2. c. 294. B.
 Fictio jure recepta. T. 2. c. 66. B.
 Fictio legis Cornelie effectus quis. Tom. 2. c. 294. A.
 Fictio legis Cornelie an cum herede morientis non fuit. Ibid. B.
 Fictio tantum potest, quantum veritas. T. 2. c. 363. C.
 Fictio que valet uno casu, valet etiam in altero. Tom. 2. c. 668. B. C.
 Fictio in jure scite, & perite suscepta tantum potest, quantum veritas. T. 2. c. 375. E.
 Fictio postliminii. Tom. 2. c. 1318. D. & seq.
 Fictio legis Cornelie. Tom. 2. c. 1318. D. & seq.
 Fictiones duæ sunt, postliminii, & legis Cornelie. T. 2. c. 639. A.
 Fictiones, & præsumptiones naturæ convenire oportet. Tom. 2. c. 1273. B. que non congruunt, rejiciuntur, sicut & de confessionibus. Ibid. B.
 Fictiones juris, quæ minimè fieri potest, a natura recedere debent. Tom. 2. c. 1155. D. E.
 Fictiones multe sunt in jure, & legibus, & fictitiæ etiam rationes multe, quas introduci oportuit, & admitti, rerum (ut ratio postulat, & æquitas) expediendarum gratia. T. 2. c. 294. A.
 Fictiones de patre, & filio valent in omnibus. T. 2. c. 1202. D.
 Fictitia actio est actio Publiciana. Vide, Actio Publiciana.
 Fictitia traditio. T. 2. c. 153. C.
 Fictitia actio. T. 2. c. 348. A.
 Fictitiæ actiones quæ dicuntur. T. 2. c. 648. C.
 Fictitius filius. Vide, Filius fictitius.
 Fideicommissa ex casuali persona caperit. T. 2. c. 147. A.
 Fideicommissa primit temporibus quæ infirma, T. 2. c. 140. C.
 Fideicommissa unquam ita fuerint appellata. Ibid. C.
 Fideicommissa petimus, legata vix dicamus. T. 2. c. 445. A.
 Fideicommissa non petuntur per formulam, ut legata. T. 2. c. 344. B.
 Fideicommissa cujus sunt juris. T. 2. c. 140. D.
 Fideicommissa ut alimatur, vel transferantur. T. 2. c. 810. A.
 Fideicommissa quando cedunt. Tom. 2. c. 817. A. B.
 Fideicommissa tacita non omnia fidei deferuntur. T. 2. c. 659. C.
 Fideicommissa heredi a seipso relicta qui non possunt. T. 2. c. 303. A. B.
 Fideicommissa quæ auctor vocat caduca. T. 2. c. 392. C.
 Fideicommissa legatis per omnia fidei exactata. T. 2. c. 909. C. D. & c. 1165. A.
 Fideicommissa, aut legata contribuere et est

re est in ratione legis falsidia inuendata communi calculo subiectione. T. 4. c. 1218. E.

Fideicommissa capatoria. Tom. 4. c. 1044. E.

Quibus fideicommissa in codicillis relicta sunt a consobrina, an iis sola consobrina in solidum teneatur. T. 4. c. 177. B.

Fideicommissa tueri solet religio: sus homo, & sanctus. T. 4. c. 1301. A. an perceptione secundi fideicommissi perimitur primum ex testamento relicto. Ibid. A.

Fideicommissa an sint iuris civilis. T. 4. c. 375. D.

Fideicommissa ex iure civili non proficiuntur, sed ex iure pretorio. T. 6. c. 35. C. D.

Fideicommissa codicillis data ab intestato iis, quibus legitima hereditas pervertitur est. Tom. 6. c. 355. B.

Fideicommissa ab exheredato, eodemque legatario relicta valere. Tom. 6. c. 410. C. D.

Fideicommissa relicta a substituto exheredato, ejusdemque legatarii non valere. Ibid. D.

Fideicommissa pro formulam non petuntur, ut legata, sed cognitio est Romae quidem Consulium, vel Pratoris, qui fideicommissarius vocatur in Provinciis vero Praefidum Provinciarum. T. 5. c. 249. C.

Fideicommissa conservat Praetor. Tom. 6. c. 205. B.

Fideicommissa codicillis ab intestato factis relicta debent a quocunque herede legitimo, etiam agnato peti factos codicillis. Tom. 6. c. 265. D.

Fideicommissa non tantum verba faciunt, sed & nuda voluntas. Tom. 6. c. 575. C.

Fideicommissa ab intestato data an debeantur. T. 6. c. 731. E.

Fideicommissa sunt extraordinarii iuris. T. 6. c. 581. C.

Fideicommissa a datis conditionis implenda causi an distent. T. 7. c. 1465. B.

Fideicommissa ab intestato relicta an etiam querela inofficiosi rescindantur. T. 7. c. 1095. E.

Fideicommissa an etiam rescindantur, si testamentum inofficiosum pronuntietur. T. 7. c. 1096. A.

Fideicommissa quae coheredes invicem petere possunt, vel actione personali fideicommissorum, vel actione familiae eriscunde. Tom. 7. c. 514. B.

Fideicommissa probantur conjecturis. T. 7. c. 1194. A. institutio: nec non item. Ibid. A.

Fideicommissa an nuda voluntas faciat. T. 7. c. 1453. B.

Fideicommissa an possint relinqui ab intestato, & a posthumo ab intestato. T. 7. c. 1038. A.

Fideicommissa plerumque comparari legatis damnationis. T. 7. c. 1075. D.

Fideicommissa tacita an heres prestare cogatur. Tom. 7. c. 1070. D. E.

Fideicommissa quid differant a legatis. T. 8. c. 595. B.

Fideicommissa an liberis, & parentibus conserventur ultra virilem, bonorum possessione contra tabulas petita. T. 8. c. 65. D.

Fideicommissa an nuda volutate adimantur. T. 8. c. 137. D.

Fideicommissa an valeant testamentis relicta per bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 58. A. B. an valeant, eo rescisso per querelam. Ibid. B.

Fideicommissa an utiliter relinquuntur sub conditione impossibili. T. 8. c. 359. D.

Fideicommissa cui sunt relicta, an videatur praeteritus. Tom. 8. c. 35. B.

Fideicommissarii adnumerantur creditoribus hereditariis inseparacione bonorum defuncti, & heredis. T. 8. c. 372. C. D.

Inter fideicommissa, & legata quae communia sint. T. 9. c. 818. C. & seq. & c. 837. & seq.

Fideicommissa non sunt iuris civilis. T. 9. c. 811. E. quando initium ceperunt. Ibid. E.

Fideicommissa, vel legata, quae sub modo relinquuntur. T. 9. c. 854. D. E. & seq.

Fideicommissa debita a possessore hereditatis soluta reputantur petitori hereditatis. T. 9. c. 167. C. D.

Fideicommissa non sunt iuris civilis. T. 9. c. 967. E. Praetor fideicommissarius ea tuetur. Ibid. E.

Fideicommissa, pendente lite hereditatis, peti possunt cautione, an fideiussione data. T. 9. c. 182. B. C. & seq.

Fideicommissa, aut legata ex testamento melius non debentur, nisi deducto ere alieno. Tom. 9. c. 701. C.

Fideicommissa cedunt a morte testatoris. T. 9. c. 879. E.

Fideicommissa a tutoribus heredum pupillorum relicta, a pupillis hereditibus relicta videri. Tom. 9. c. 194. A.

Fideicommissa tacita fisco vindicantur. T. 10. c. 464. E.

Fideicommissa non erant in usu ante legem Falcidiam. Tom. 10. c. 809. B.

Fideicommissa tacita an sint licita. T. 10. c. 1057. B.

Fideicommissa quibus verbis possunt relinqui. T. 10. c. 1059. D.

Fideicommissa ab intestato relicta an rescindantur querela inofficiosi testamenti. T. 10. c. 1100. B. C. & seq.

An valeant relicta testamento imperfecto. Ibid. E.

Fideicommissarius libertates. T. 1. c. 454. E.

Fideicommissaria libertas sub conditione servo relicta. Vide, Iura statuliberorum.

Fideicommissaria libertas. Tom. 4. c. 52. A.

Fideicommissaria verba. Tom. 6. c. 265. D.

Fideicommissaria libertas quando, & ubi petatur. T. 7. c. 100. A.

Fideicommissaria hereditas. T. 7. c. 654. E. Vide, Fiduciaria.

Fideicommissaria hereditas non restituta ad transmittitur ad heredem. T. 7. c. 981. C.

Fideicommissaria substitutione imputeris bona non continentur, directi substitutione continentur. T. 7. c. 903. B.

Fideicommissaria libertas. Tom. 9. c. 945. A.

Fideicommissaria hereditas peti- tio. T. 1. c. 746. A. B.

Fideicommissaria hereditas, antequam ea restituitur, an aliqua sit actio. T. 7. c. 981. C.

Fideicommissaria libertatis causa, an manifestissime extinguitur. Tom. 7. c. 808. B.

Fideicommissarium obligationem non tolli, si debitor heres extiterit fideiussor. Tom. 3. c. 450. C.

Qui fideicommissariam libertatem abuit, non continuo abuit dignitatem. T. 4. c. 1005. B.

Fideicommissarium libertatem qui accepit ab herede extraneo, an etiam vocetur ad fideicommissum agnatum. T. 7. c. 1081. E.

De fideicommissaria hereditate. T. 2. c. 1089. D. E.

Fideicommissaria substitutiones. T. 1. c. 679. B. & c. 580. A.

Fideicommissaria hereditates. Vide, hereditates.

Fideicommissaria libertates. Vide, libertates.

Fideicommissaria libertates praestantur. T. 9. c. 182. E. Vide, libertates.

Fideicommissaria libertates in quo differunt a directis. T. 9. c. 892. A.

Fideicommissarius & in res hereditarias, & in proprias heredis induci potest. T. 1. c. 445. E.

Fideicommissarius quae onera subijciunt. T. 1. c. 142. A.

Fideicommissarius omne creditorum sustinet onus. T. 2. c. 1037. A.

Fideicommissarius incapax quando excluditur. T. 1. c. 1260. A.

Fideicommissarius Trebellianus heredis loco est, Pegasus non item. T. 1. c. 815. B.

Fideicommissarius an aliquando heredis, aliquando legatarii loco haberi possit. T. 1. c. 141. C.

Fideicommissarius Trebellianus. Vide, Trebellianus fideicommissarius.

Fideicommissarius Falcidiam non exercet. T. 4. c. 601. C.

D d 3 Fidei-

Fideicommissarius generalis an falcidiam detrahat. T. 4. c. 221. D.
 Si fideicommissarius conveniat ut persona heredis, utetur Falcidia, qua heres uti potuisset. T. 4. c. 222. A.
 Fideicommissarius an partem estimationis petere possit, an partem pretii, quanti est pradium legatum. Tom. 4. c. 1204. E. & c. 1205. A.
 Fideicommissarius est, cui fideicommissum relinquitur. T. 4. c. 211. B. accipitur quoque interdum pro herede, vel legatario. Ibid. B.
 Fideicommissarius qua actione non est onerandus. T. 5. c. 195. E.
 Fideicommissarius Trebellianus. T. 5. c. 865. A. effectu quodammodo heres est. Ibid. A.
 Fideicommissarius an compellere possit heredem scriptum, ut adeat hereditatem. T. 6. c. 283. E.
 Fideicommissarius, cui restituitur hereditas ex Senatus Consulto Trebelliano. T. 6. c. 284. E. & c. 285. A. & seq.
 Fideicommissarius absens an possit exprocuratorem postulare decretum, ut cogatur heres adire, & restituere. T. 7. c. 1495. B. C.
 Fideicommissarius an persequutionem fideicommissi amittat, si ejus venditioni quasi telus adfuit. T. 7. c. 1066. E.
 Fideicommissarius an pignus a creditore herede instituto advocare possit, & an creditor pignoris retentionem habeat. T. 7. c. 1506. E.
 Fideicommissarius an utatur Falcidia. T. 7. c. 979. D.
 Fideicommissarius an possit cogere heredem, ut hereditatem adeat, & eam sibi restituat. T. 7. c. 905. E. & c. 906. A.
 Fideicommissarius Trebellianus an sit is, cui restituitur superfluum hereditatis. T. 7. c. 1512. A.
 Fideicommissarius prator, item arbiter qui lucrint. T. 7. c. 1076. D. E.
 Fideicommissarius est heredis loco, ut intelligatur. T. 7. c. 1105. C.
 Fideicommissarius Pegasus imitatur legatarium partiarium, non heredem. Ibid. C.
 Fideicommissarius Trebellianus. T. 7. c. 1512. A.
 Fideicommissarius Trebellianus partiarium est. T. 7. c. 1105. B. heredem imitatur. Ibid. C.
 Fideicommissarius, qui hereditatem recipit, ex Senatus Consulto Trebelliano videtur contrahere. T. 9. c. 615. C.
 Fideicommissarius Prator, deficienti satisfaciendi facultate, siue copia, dabit arbitrium. Tom. 9. c. 862. B.
 Fideicommissarius vel fideicommissum accipit ab herede, vel in

rem mittitur. T. 10. c. 495. B.
 Fideicommissarius 20 ad heredem fideicommissum transmittat. T. 10. c. 1052. C.
 Fideicommissarius presentia an sit necessaria in hereditatis restitutione. T. 4. c. 595. D.
 Fideicommissarius, & legatarius sunt possessores rei lucratiæ. T. 4. c. 1151. C.
 Fideicommissarii fructus, Vide, Fructus.
 De fideicommissariis hereditatibus & libertatibus agit liber nonus Responsorum. T. 4. c. 1195. E.
 Fideicommissarii quod legatum præstare debent heredi scripto, aut quantitatem ejus, siue estimationem. T. 6. c. 287. E. & c. 288. A.
 Fideicommissarii sunt loco creditorum defuncti. Tom. 6. c. 326. C.
 Fideicommissarii an repellantur bonis ea delicto heredis publicatis. T. 7. c. 1084. D.
 Fideicommissarii Trebelliani qui dicantur. T. 7. c. 492. A.
 Fideicommissarii non sunt creditores hereditarii. T. 10. c. 961. E.
 Fideicommissario, & in fideicommissarium dantur actiones. T. 2. c. 1021. D.
 Fideicommissario non præstantur fructus, nisi hi, qui post mortem eduntur. C. 4. c. 1100. A.
 Fideicommissario doctores servatur nec sileo edit. T. 4. c. 916. D.
 Præstanda est legatorum satisfactio a solo fideicommissario Trebelliano, non ab herede. Tom. 5. c. 865. B.
 Fideicommissario heres restituere debet substitutionis commodum. T. 6. c. 280. E. & c. 281. A.
 Fideicommissario an legatarius imputare possit Falcidiam, quam ab herede passus est. T. 7. c. 1328. A. B.
 Fideicommissario tacito seipsum deserenti datur dimidia, heredi autem tertia pars bonorum. To. 7. c. 1478. D.
 Fideicommissario an accedat tempore testatoris. T. 8. c. 278. A.
 Fideicommissarium an usura sequantur, vel pensiones, quarum dies jam cedat vivo testatore. T. 4. c. 1228. A.
 Ad Fideicommissarium quando spectat litis periculum. T. 4. c. 585. A.
 Fideicommissarium verbum obligat, & necessitatem imponit. T. 4. c. 1165. D.
 In fideicommissarium onus legatorum ab herede relictorum transit. T. 4. c. 221. E. & c. 222. A.
 In fideicommissarium quænam actiones competant. Tom. 5. c. 279. B. C.
 Fideicommissarium non excludunt liberi naturales. T. 9. c. 734. E.

Fideicommissarius substitui potest. T. 2. c. 1024. D.
 In fideicommissarii libertatibus, & in legatis ultima voluntas, ultima scriptura spectatur. Tom. 6. c. 150. D.
 Fideicommissarius dator actiones Trebellianice. T. 6. c. 285. A.
 Fideicommissarius, ad quos testator bona pervenire voluit, si alienantur, an distractio bonorum a creditoribus damno esse possit. T. 7. c. 1084. B.
 De fideicommissariis hereditatibus. T. 9. c. 855. C. & seq.
 De fideicommissariis conjunctis. T. 9. c. 904. E. & c. 905. A.
 Fideicommissarii quæ actiones competunt. T. 9. c. 182. A.
 Inter fideicommissarios an sit jus accrescendi. T. 10. c. 2118. A.
 Fideicommissarii definitio, ac de fideicommissorum jure. Tom. 1. c. 343. D. E.
 Fideicommissi petitio est ex modo legati. T. 3. c. 410. B.
 Fideicommissi persequutio est fidei commissario non in heredem tantum, sed etiam in quemlibet fundi possessorem. Tom. 1. c. 1379. A.
 Olim ex fideicommissi modo petitio non erat. T. 1. c. 952. B.
 Fideicommissi jus non in vindicatione, sed in petitione consistit. T. 1. c. 446. A.
 Fideicommissi, aut rei alienæ scientia sola non est mala fides. T. 4. c. 1207. A.
 An fideicommissi petitio competat his, qui sunt ex familia prioris testatoris. T. 4. c. 522. A.
 Fideicommissi persequutio an competit familiæ, quod ex eo fundus sit alienatus. T. 4. c. 522. A.
 Ex fideicommissi causa an libertus vivente herede possit petere proprietatem fundi. T. 4. c. 538. E.
 An in fideicommissi restitutionem veant bona propria. Tom. 4. c. 1361. A.
 Fideicommissi conditio, quæ semel existit, nunquam resumitur. T. 4. c. 1147. B.
 Fideicommissi jus optimum est per damnationem. T. 4. c. 1196. C.
 Fideicommissi verbum est *mando*. T. 4. c. 1146. A. & c. 1165. C.
 Fideicommissi verbum est *mando precarium*, non directum. T. 4. c. 80. E.
 Ea fideicommissi causæ qui superfluum hereditatis restituitur, an sit Trebellianus fideicommissarius. T. 4. c. 550. C.
 Fideicommissi verbum est *volo*. T. 6. c. 299. D.
 Fideicommissi conditionalis dies quando cedat. To. 7. c. 1080. A.
 Fideicommissi in diem certum relicti nomine quomodo heres cautionem præstare debeat. Tom. 7. c. 1080. C.
 Fidei;

Fideicommissi major quantitas quomodo accipi debeat, & apud quem de ea agendum sit. T. 7. c. 99. A. B.

Fideicommissi obligatio an possit per delegationem in alium deferri. T. 7. c. 139. C.

Fideicommissi persequutio quæ sit, cui, in quem, & ex quo detur. T. 7. c. 106. C. D.

Fideicommissi persequutio competit agnatis, re præter voluntatem testatoris alienatæ extra familiam. T. 7. c. 108. B.

Fideicommissi satisfationem an filius a patre exigere possit. T. 7. c. 150. D.

Fideicommissi spes an passionem remitti possit. T. 7. c. 107. D.

Fideicommissi sub conditione, si sine liberis decesserit relicti, persequutio an sit, si liberos, quos habuit, vivos amiserit. T. 7. c. 108. D.

Fideicommissi restitutio an per alium fieri possit. Tom. 8. c. 6. D.

Fideicommissi restitutio an per alium agnosci, vel adquiri possit. Ibid. D.

Fideicommissi dominium an transferatur. T. 7. c. 97. E.

Fideicommissi fructus, ante moram percepti, ad heredes impurentur in falcidiam. T. 7. c. 104. B.

Fideicommissi prætextu quando non retrahitur venditio. Tom. 7. c. 129. B. C.

Fideicommissi jure valent, quæ non valent jure legati. Tom. 7. c. 113. D.

Fideicommissi petitio longo tempore non permittitur. Tom. 7. c. 129. D.

Fideicommissi, vel legati dies quando cedat. T. 9. c. 907. E.

Fideicommissi fructus quando cedunt. T. 9. c. 114. D. & seq.

Fideicommissi persequutio non est actio. T. 10. c. 462. C.

Fideicommissi jus omne non sine vindicatione, sed in petitione, consistit. T. 10. c. 491. C. D.

Fideicommissi tacti quartam cur non retineat heres. Tom. 10. c. 808. C.

Fideicommissi causa ubinam disceptetur. T. 10. c. 926. E.

Fideicommissi verba an ad eum, a quo, vel ad eum, qui relinquuntur, dirigantur. T. 10. c. 1061. C.

Fideicommissi ignorantæ alitringi possunt. T. 1. c. 443. A.

Fideicommissi alitringi possunt ignorantes. T. 4. c. 1146. A. B.

Fideicommissi onerari non possunt debita portio. T. 4. c. 128. A.

Fideicommissi onerari potest legatum patrum relicti. Ibid. A.

Fideicommissi oneratus legatarius an detrahebat falcidiam. Tom. 4. c. 221. D.

Pro fideicommissi habetur donatio pædiorum. T. 4. c. 140. D.

De fideicommissi heres detrahit

Falcidiam ex Senatus Consulto Pegasiano. 1. 4. c. 908. E.

In fideicommissi præstando si legatarius moram facit, an fideicommissum apud legatarium remaneat. T. 4. c. 225. C. D.

In fideicommissi singulari Falcidia non simpliciter, & semper intervenit; in fideicommissi hereditatis verò semper hæc intervenit. T. 4. c. 1139. B.

Fideicommissi an contineatur etiam dos, quam testator uxori prælegavit. T. 4. c. 1155. E. & c. 1156. A.

Fideicommissi num contineantur fructus, quos ex bonis maternis pater medio tempore percepit. T. 4. c. 1152. B.

An fideicommissi onerari possit legatarius ultra vires legati. T. 6. c. 159. E.

Fideicommissi quomodo onerantur. T. 6. c. 470. C.

Cum fideicommissi pecuniario non possit conferri libertas. Ibid. C.

In fideicommissi Prætor non dat judicem, sed de causa fideicommissi cognoscit extra ordinem. T. 6. c. 149. B.

Fideicommissi qui onerari non possunt. T. 6. c. 271. C.

Fideicommissi nemo ita obstringitur unquam, ut plus det, quam acceperit. T. 5. c. 605. D.

Fideicommissi onerari potest uxor. T. 7. c. 1211. A.

De fideicommissi familiæ relicto. T. 7. c. 1138. A. & c. 1243. A.

De fideicommissi uni ex liberis relicto, vel legato per damnationem. T. 7. c. 1118. B. C.

De fideicommissi fundi relicto uoi ex familia. T. 7. c. 1205. A.

De fideicommissi hereditatis relicto. Ibid. A.

De fideicommissi relicto a tutore, & curatore, qui nihil ex testamento accepit. T. 7. c. 1215. A.

Fideicommissi an onerari possit, qui solum libertatem ex testamento consequutus est. T. 7. c. 1069. B.

Fideicommissi an obligari possit legatarius ultra vires legati. T. 7. c. 1058. D.

Fideicommissi an onerari possit creditur, cui debita sunt legata. T. 7. c. 1021. A. item an legata illa subjiciantur Falcidie. Ibid. A.

Fideicommissi an onerari possint, ad quos nihil pervenerit. T. 7. c. 1069. B.

Fideicommissi hereditatis, quod pater a filio reliquit, quæ conti-

neantur. T. 7. c. 1240. A. B. an dos, quæ post mortem patris ex propriis facultatibus filii esse videtur, contineatur. Ibid. B.

Fideicommissi quædam excipit per præsumptionem. T. 7. c. 1470. C.

Fideicommissi qui, & in quantum quilibet onerari possint. T. 7. c. 1019. B.

Fideicommissi quomodo dupli-

ter quis obligatur. T. 7. c. 980. A.

De fideicommissi, aut legato, viro, aut mulieri relicto sub conditione viduitatis, aut celibatus. C. 9. c. 834. B.

Fideicommissi nemo onerari potest ultra id, quod a testatore accepit. T. 9. c. 750. E.

De fideicommissi sub conditione relicto. T. 9. c. 731. D. E.

Fideicommissi, vel legato falsa causa adjecta. T. 9. c. 854. D. E. & seq.

De fideicommissi relicto ab herede sub conditione, si sine liberis decesserit, & heres nullis susceptis liberis devovet se in monachismum, vel Clerum, an fideicommissi locus sit. T. 9. c. 735. B. C.

Fideicommissi quando locus est. T. 9. c. 734. A. quando non est locus. Ibid. c. 735. B. C.

Fideicommissi non possunt gravari electus, cui bona eadem dedit. T. 10. c. 1032. D.

De fideicommissi hereditatis dicta competunt fideicommissi rerum singularum. T. 10. c. 1150. E.

Fideicommissorum verba solennia, & vulgaria. T. 1. c. 145. E.

Fideicommissorum canabala an a fide heredum pendeant. Tom. 1. c. 145. A.

Fideicommissorum, & legatorum differentie sublatæ. T. 1. c. 345. C.

Fideicommissorum & legatorum in quartæ deductione juxta idem esse. T. 1. c. 197. A.

Fideicommissorum servandorum, causa ut cavetur. T. 1. c. 818. A. B.

Fideicommissorum antequam ratio inest, prius omne ex alienum defuncti deduci debet. Tom. 4. c. 1174. C.

An fideicommissorum, vel legatorum fructus præstetur ex die mortis ante moram. Tom. 4. c. 132. C.

Fideicommissorum satisfactio. Viæ de Causis Mortuæ.

Fideicommissorum verba propria quæ sunt. T. 4. c. 555. C.

De fideicommissorum stipulatione. T. 5. c. 865. A.

Fideicommissorum cognitio apud quem fuerit, & ubi petatur. T. 7. c. 97. E.

Fideicommissorum verba quæ sint, & esse debeant. T. 7. c. 1085. D.

De fideicommissorum verbis. T. 7. c. 1213. B.

Fideicommissorum verba sunt preces. Ibid. B.

Fideicommissorum usus, & fructus post moram percepti an, & quando debeantur. T. 7. c. 1022. C.

Fideicommissorum dies quando cedat. T. 7. c. 1135. A.

Fidei

Fideicommissorum pet errorum solutorum, vel perperam, condictionem esse. T. 9. c. 225. C. D.
 De fideicommissorum servandorum causâ satisfactione. T. 9. c. 909. A. & seq.
 Fideicommissorum dies non cedebat ante apertas tabulas. T. 9. c. 788. E.
 De fideicommissorum, aut legatorum usuris, & fructibus. T. 9. c. 860. E. & seq.
 Fideicommissorum verba sunt preces directæ ad eum, a quo fideicommissum relinquitur. T. 20. c. 1102. C.
 Fideicommissis legata exarquantur per omnia. T. 1. c. 197. D.
 De fideicommissi consultatio. T. 1. c. 666. B. C.
 De fideicommissis rerum singularum agit totus liber nonus Responsorum. T. 4. c. 1195. E. & seq.
 In fideicommissis usus ex mora debetur. T. 4. c. 565. B.
 De fideicommissis incertis personis relicta. T. 6. c. 157. B.
 De fideicommissis tacitis, quæ pleurisque cadunt in fiscum. T. 6. c. 443. A.
 In fideicommissis pluri valet mens, scriptura pluri valet in legatis. T. 7. c. 506. A.
 Fideicommissis alitraguntur, & obligantur legatarii etiam ignorantes. T. 7. c. 1240. D.
 De fideicommissis cognovisse Consules. T. 7. c. 1130. D.
 Fideicommissis conditiones inferre. T. 9. c. 837. E. & seq.
 De fideicommissis. T. 9. c. 837. A. & seq.
 De fideicommissis datis incertis personis. T. 9. c. 863. C. D. & seq.
 In fideicommissis heres non præstat, nisi dolum, & latam culpam. T. 10. c. 492. D.
 In fideicommissis sufficit nova voluntas sine literis, & verbis. T. 10. c. 1047. E.
 Fideicommissis constituendis, vel confirmandis quid sit opus. T. 10. c. 1071. C.
 Fideicommissum quando præstari debet. T. 1. c. 443. C.
 Fideicommissum a legatario, & fideicommissario relinqui potest. T. 1. c. 1350. A.
 Fideicommissum codicillis testamento non confirmatis dari potest. T. 1. c. 444. C.
 Per fideicommissum quæ res relinqui possunt. T. 1. c. 443. E.
 Per fideicommissum an res singule relinqui possint. Tom. 1. c. 145. D.
 Per fideicommissum an relinqui possint res heredis, aut legatarii, aut fideicommissarii, aut alterius cuiuslibet. Ibid. E.
 Per fideicommissum an re aliena relicta ultimato solvenda sit, vel

emptionem fieri necesse sit. T. 1. c. 146. A.
 Fideicommissum relinquere liberum est vel purè, vel sub conditione, vel ex die certo. T. 1. c. 141. B.
 Fideicommissum tacitum probare, est naturalis difficile. T. 1. c. 1265. B. & T. 4. c. 1317. D.
 Fideicommissum facit legati conditio verbis modalibus concepta. T. 3. c. 410. D.
 Fideicommissum facit modus, conditio non facit. Ibid. B.
 Fideicommissum sèpissime appellatione legati significari. T. 3. c. 101. D.
 Fideicommissum pecuniarium quid a fideicommissaria libertate discrepet. T. 3. c. 426. E.
 Fideicommissum quasi caducum, redigitur in fiscum. T. 3. c. 293. D.
 Fideicommissum quibus causis extinguitur. T. 1. c. 444. B. C.
 Fideicommissum græcè scriptum, valet, non item legatum. T. 1. c. 144. A.
 Fideicommissum tacitum. T. 1. c. 345. C. D.
 Fideicommissum a debitore relinqui potest. T. 1. c. 1351. A.
 Fideicommissum ab herede testamentario relicto non videtur repetitum a legitimo herede. T. 3. c. 518. A.
 An fideicommissum relinqui possit a patre, vel domino, qui hereditatem, vel legatum adquisivit per filium, familiam, vel per servum iure potestatis. Tom. 4. c. 223. B.
 Fideicommissum an patruo debeatur, si nepos intra triginta annuum ætatis vitæ decessit, relicto liberis, & patruo superstitibus. T. 4. c. 1213. D.
 An fideicommissum faciat natus. T. 4. c. 135. B.
 Fideicommissum facit nuda voluntas, & tacita. Ibid. E.
 Fideicommissum non tam verba facione, quàm voluntates defunctorum, etiam nuda voluntas, & tacita fideicommissum facit. Ibid. E.
 Fideicommissum facit testatoris scientia, opinio non. T. 4. c. 538. E. & c. 539. A.
 An ad fideicommissum vocentur libertorum liberi. T. 4. c. 1170. B.
 Fideicommissum non facit verbum commendo. T. 4. c. 536. D.
 Fideicommissum relinqui potest a legatario. T. 4. c. 582. C. legatum relinqui non potest. Ibid. C.
 Fideicommissum non recipit incrementum fructuum perceptorum pendente conditione, contractus verò recipit. T. 4. c. 1193. E.
 Fideicommissum libertatis scriptæ in codicillis scriptis tantum, &

missis ad filium; an & a filio, & a filia peti possit. T. 4. c. 513. A.
 Fideicommissum quid sit. T. 4. c. 521. A.
 Fideicommissum facit inutile error. T. 4. c. 534. A.
 An fideicommissum induci possit ex illis verbis, non dubio se liberis communibus bona reddidit. T. 4. c. 538. C.
 Fideicommissum est in petitione, non in vindicatione. T. 4. c. 488. D.
 Fideicommissum hereditatis a legitimo herede relinqui potest, & a bonorum possessore, & ab alio quolibet successore. T. 4. c. 605. C.
 Fideicommissum intervenire quid est. T. 4. c. 589. E.
 Ad fideicommissum an vocentur ii, quibus testator reliquit fideicommissariam libertatem ab hereditate extraneis. T. 4. c. 1155. C.
 An fideicommissum tacite relicto incapaci in solidum heredi scriptum, tur. T. 4. c. 392. B.
 Fideicommissum tacitum quid est; T. 4. c. 392. B. C.
 Per fideicommissum quæ relinqui possunt. T. 4. c. 1196. C. D.
 Fideicommissum ab ignorantibus, & quoque relinqui potest. T. 4. c. 1136. A. 1.
 Fideicommissum a legatario furdo; & muto relinqui potest. Ibid. A.
 Fideicommissum ex constitutione. D. Pii a debitore quoque relinqui potest. T. 4. c. 1147. D.
 Fideicommissum necessitatem in se jungit. T. 4. c. 1243. E.
 Fideicommissum, quod proponitur relicto primo testamento in capiti in fraudem legum, an pertinet ad fideicommissum. T. 4. c. 1200. E.
 Fideicommissum rei proprie in utroque est. T. 4. c. 1161. A.
 Fideicommissum relinqui potest a donatariis mortis causa. T. 4. c. 1143. D. secus a donatariis inter vivos. Ibid. D.
 Fideicommissum an possit relinqui a legatario. T. 6. c. 222. C.
 Fideicommissum quando utiliter datur ex codicillis, & ex testamento. T. 6. c. 239. D.
 Per fideicommissum si alicui sit usufructus fundi relicto, & traditus ab herede, usufructus legitime ejus factus non est, & cur. T. 6. c. 35. C.
 Fideicommissum conservatur iurisdictione Prætoris. T. 6. c. 35. D.
 Fideicommissum a legatario relinqui potest, idemque a legatarii domino, vel patre. T. 6. c. 253. A.
 Per fideicommissum libertas purè dari potest servo heredis. T. 6. c. 304. C.
 Fideicommissum non tantum verba faciunt, sed & nuda voluntas. T. 6. c. 676. C.
 Fideicommissum ancillæ propriæ

sine libertate datum non valet. T. 7. c. 741. A.

Fideicommissum tantum an sit, cum personam testator, cui relictum vellet, testamentum non significaverit. T. 6. c. 516. A.

Fideicommissum nuda voluntas facit. T. 6. c. 545. E.

Fideicommissum relinqui potest mortis causa donatorio. Ibid. E.

Fideicommissum minuunt fatalia detrimenta. I. 6. c. 605. A.

Fideicommissum significat legandi verbum patrum in libris de legatis. T. 7. c. 534. E.

Fideicommissum ab intestato a quibus relinqui possit. T. 7. c. 1078. C. D.

Fideicommissum a curatore testamentum dato relictum an valeat. T. 7. c. 1379. B. C.

Fideicommissum a curatore non jure dato relictum, ab adolescente relictum videri, & valere. Ibid. C.

Fideicommissum a legatario relictum an heres praestator teneatur, legatario mortuo, vel legatum repudiante. T. 7. c. 1322. C.

Fideicommissum a filio exheredato an relinqui possit, siquid ei relictum sit. T. 7. c. 907. D.

Fideicommissum filio relictum an vires accipiat ex persona patris. T. 7. c. 981. D. E.

Fideicommissum a legatario relictum si deficiat mortuo testatore, an remaneat apud legatarium. T. 7. c. 984. C.

Fideicommissum a legatario si sit relictum extraneo, an in eo praestando data conditionis implenda causi computentur. T. 7. c. toto. C.

Fideicommissum a legato in quo differat. T. 7. c. 957. D.

Fideicommissum a quo relinqui possit. Ibid. D. & c. 959. C.

Fideicommissum a quibus relinqui possit. T. 7. c. 957. D. & c. 959. C.

Fideicommissum a tutore jure non dato relictum an valeat. T. 7. c. 1379. C.

Fideicommissum ab uxore, cui dos praelegata est, relictum valere in commodum representationis, & in eo, quod excedit dotis praesentem quantitatem. T. 7. c. 1459. B.

Fideicommissum ab uxore relictum, cui vir dotem praelegaverat, an valeat. T. 7. c. 1408. C.

Fideicommissum ab uxore herede instituta relictum filio, an illi debeat cum fructibus. T. 7. c. 1374. B. C.

Fideicommissum ante heredis institutionem relinqui potest. T. 7. c. 958. D.

Fideicommissum an a domino, vel patre heredi instituti relinqui possit. T. 7. c. 979. B.

Fideicommissum an a patre relinqui

possit. T. 7. c. 980. E.

Fideicommissum an a patrono relinqui possit. T. 7. c. 1078. C. item a fisco, & a bonorum possessoribus. Ibid. C. D.

Fideicommissum an ab intestato relinqui possit a legitimis heredibus. Ibid. C.

Fideicommissum a debeat ab herede, si testator nihil cum eo loquutus sit. T. 7. c. 1052. A.

Fideicommissum an auferatur libertati, si patronum suum, quasi illicitae mercis negotiatorem, deseruit. T. 7. c. 1478. B. an legata ex patroni testamento libertus accipiat. Ibid. E.

Fideicommissum an etiam in persona creditoris consistere possit. T. 7. c. 1039. E.

Fideicommissum an extinguatur, si testator pecuniam legatam in alios usus converterit. T. 7. c. 1059. E.

Fideicommissum an faciat modum. T. 7. c. 1352. A.

Fideicommissum an incerta personae relinqui possit. T. 7. c. 1453. A.

Fideicommissum an legati vires excedere possit. T. 7. c. 1058. D.

Fideicommissum an minuat hereditatem. T. 7. c. 957. E.

Fideicommissum an nullum sit, si nomen fideicommissarii insertum non sit. T. 7. c. 1452. E.

Fideicommissum an nutu relinqui possit. T. 7. c. 962. B.

Fideicommissum annuum a legatario relictum an lex Falcidia minuat. T. 7. c. 1326. D.

Fideicommissum an possit vindicari legatum. T. 7. c. 959. C.

Fideicommissum an relinquere possit, cui aqua, & igni interdictum est, vel deportatus. T. 7. c. 963. C.

Fideicommissum an relinquere possit a filii mei exheredati herede legitimo. T. 7. c. 1068. A.

Fideicommissum an relinqui possit a bonorum possessore ab intestato. T. 7. c. 1088. B.

Fideicommissum si incapaci relinquatur, fisco de conditione non quaerit, nisi tempore mortis. T. 7. c. 1475. E.

Fideicommissum si pater dissipet, an representetur filio fideicommissum. T. 7. c. 1508. E.

Fideicommissum si sit relictum in diem, diem expectari oportere. T. 7. c. 1380. B. C.

Fideicommissum tacitum fisco vindicari. T. 7. c. 858. B.

Fideicommissum tacitum quod sit. T. 7. c. 1070. D.

Fideicommissum tacitum an esse possit sine fraude. T. 7. c. 1071. C.

Fideicommissum tacitum si testator priore testamento reliquerit, probare heres debet, id posteriore sublata, alioquin fisco vindicari. T. 7. c. 868. A. B.

Fideicommissum vel testamentum, vel codicilla relinqui. T. 7. c. 952. C.

Fideicommissum, vivo testatore, deficiente morte fideicommissarii, transire ad fisco. T. 7. c. 1071. D.

Fideicommissum, ut ex redditibus praediorum ad certam summam defuncti memoria huc, vel illo genere spectaculi celebretur, cui debeat. T. 7. c. 1352. A.

Fideicommissum an utile sit, siquid alicui relinquatur, quod jure suo habet, vel habiturus est. T. 7. c. 1359. C.

Fideicommissum, incapaci palam relictum, esse pro non scripto, & apud heredem manere, nec transire ad fisco. T. 7. c. 1071. D.

Fideicommissum incertis personis an relinqui possit. T. 7. c. 1452. C.

Fideicommissum in quo consistat, & ex quo pendat. T. 7. c. 957. E.

Fideicommissum latini capere possunt, legatum non item. T. 7. c. 958. D.

Fideicommissum posse relinqui non tantum ab herede scripta, sed & ab intestato. T. 7. c. 1057. D.

Fideicommissum sub conditione relictum an representari possit ante conditionem. T. 7. c. 1079. C. D.

Fideicommissum pubertate perimitur. T. 7. c. 1068. A.

Fideicommissum quando non ab herede, sed a legatario relictum videatur. T. 7. c. 1378. E.

Fideicommissum quibus verbis relinquatur. T. 7. c. 958. A.

Fideicommissum si heres scriptus, quod non tunc exheredato relictum solverit, an condicere possit. T. 7. c. 103. C.

Fideicommissum quis, a quo, & cui relinquere possit. T. 7. c. 962. E.

Fideicommissum quis relinquere possit. Ibid. B.

Fideicommissum, quod sit collatum in arbitrium heredis, an valeat. T. 7. c. 1455. B.

Fideicommissum relictum a legatario an debeat, si legatum ad legatarium non pervenerit. T. 7. c. 1055. A.

Fideicommissum relictum sub conditione an possit ante conditionem restituere. T. 7. c. 1079. C. D.

Fideicommissum si heredis factio per legem Falcidiam minuitur sit, an legatarius ita minutum fideicommissario praestet. Tom. 7. c. 1327. D.

Fideicommissum si relinqui possit a substituto exheredati legatarii. T. 7. c. 978. A.

Fideicommissum an relinqui possit a suis, vel legitimis heredibus, item

- item a filii impuberis heredibus ; T. 7. c. 1067. D. E.
- Fideicommissum an relinqui possit a muliere ob id quod ei pro dote legatum est. T. 7. c. 1421. D.
- Fideicommissum an relinqui possit a patre, vel domino heredis instituti, aut legatarii. T. 7. c. 977. E. Item ab herede heredis, vel herede legatarii, vel a legatario exheredato. Ibid. c. 978. A.
- Fideicommissum an sit donatio testamenti relicta. T. 7. c. 958. B.
- Fideicommissum an transmittatur ad heredem. T. 7. c. 981. C.
- Fideicommissum an valeat, si per fideicommissarium a legatario relinquatur res aliena, cujus legatarius commercium non habet. T. 7. c. 1026. A.
- Fideicommissum an videatur tacite ademptum, ortis capitalibus insimiliis inter testatorem, & legatarium. T. 7. c. 1488. E.
- Fideicommissum an utile sit, si heres rogatur, ut aliquid det mutuum pecuniam sub usuris levioribus. T. 7. c. 1075. D.
- Fideicommissum codicillis testamenti non confirmatis relitum, an valeat. T. 7. c. 1350. A.
- Fideicommissum conditionale extraneo relitum, si ille pendente conditione moriatur, ad quem illud pertinet. T. 7. c. 981. C. D.
- Fideicommissum filio relitum, si ille vivo patre moriatur, an pater sibi retineat. Ibid. C.
- Fideicommissum filiofamilias relitum pater an repudiare possit. T. 7. c. 972. B.
- Fideicommissum Græcè scriptum, an valeat. T. 7. c. 958. A.
- Fideicommissum hereditatis quando fisco vindicetur. T. 7. c. 1070. E.
- Fideicommissum impuberi relitum a fratre majore natu, quando debeatur. T. 7. c. 1374. C.
- Fideicommissum relinqui posse a patre, vel domino heredis instituti. T. 7. c. 1191. E. legatum, an relinqui possit. Ibid. E.
- Fideicommissum an a legatario relinqui possit. T. 7. c. 1222. B.
- Fideicommissum relitum a legatario si post testamentum deficiat, mortuo fideicommissario antea mortem testatoris, fideicommissum apud legatarium remanet jure legati, ad heredem non reddit. T. 7. c. 1116. B. C.
- Fideicommissum nunquam appellatur legatum. T. 7. c. 1155. E.
- Fideicommissum domino pro servitium adquisitionem repudiari non potest, amitti potest. Tom. 7. c. 1146. E.
- Fideicommissum acquiritur duobus modis. Ibid. B.
- Fideicommissum relitum a tutore, vel curatore, etiam si jure datur non sit, vel etiam si confirmatus non sit a pupillo, vel minore, debetur quasi ab eo relitum. T. 7. c. 1218. B. C.
- Fideicommissum potest relinqui a donatario causa mortis. T. 7. c. 1237. B.
- Fideicommissum constituit nuda voluntas. T. 7. c. 138. C.
- Fideicommissum Græcè, & quocumque sermone relinqui poterat. T. 7. c. 1144. D.
- Fideicommissum non relinquatur verbis civilibus, id est, directis, & legitimis, T. 7. c. 1169. D.
- Fideicommissum an utile sit, cum legata erant Cajo centum sub onere fideicommissi, ut ea reliquere ancilla testatoris. T. 7. c. 1289. E.
- Fideicommissum constituit nuda voluntas, etiam si verba deficiant. T. 7. c. 1155. D.
- De rebis per fideicommissum relitis. T. 8. c. 1009. E.
- Fideicommissum tacitum qui fisco deiere, quam partem ex eo promissum loco ferat. T. 8. c. 432. C. D.
- Fideicommissum an relinqui possit post mortem heredis. T. 8. c. 93. B. C.
- Fideicommissum an solo nutu constet. E. 8. c. 187. A.
- Fideicommissum ademptum, & id, quod sit in causa caduci, in quo differunt. T. 9. c. 887. A.
- Fideicommissum conditionale quando vires accipit. T. 9. c. 35. A.
- Fideicommissum pœne causa relitum an valeat. T. 9. c. 836. B.
- Fideicommissum non sit caducum. T. 9. c. 880. B.
- Fideicommissum verbis precatis relinquatur. T. 9. c. 811. C.
- Fideicommissum in quo distat a legato. T. 9. c. 816. E.
- Fideicommissum mutuum inter fratres potest remitti pactione. T. 9. c. 29. A. & seq.
- Fideicommissum relitum cum morietur heres, quando intelligitur relitum. T. 9. c. 247. C.
- Fideicommissum est simile usufructui. T. 9. c. 814. E.
- Fideicommissum tacitum. T. 9. c. 817. E.
- Fideicommissum, & legatum in quo differunt. T. 9. c. 837. E. & seq.
- Fideicommissum ad certum tempus relitum an debeat ex accepto, vel completo. T. 10. c. 367. A.
- Fideicommissum utrum representetur statim, atque filius vitæ decessit, quasi anno excepto habito pro completo. Tom. 10. c. 359. D.
- Fideicommissum, quod incapaci relinquatur, an remaneat pœne heredi. T. 10. c. 483. B.
- Fideicommissum quod vivo testatore morte fideicommissarii deficiat, est in causa caduci, & fisco vindicatur. Ibid. B.
- Fideicommissum venditionis implenda causa quod datur, impeditur in Trebellianam. T. 10. c. 490. A.
- Fideicommissum sine scriptura an sit relictum. T. 10. c. 514. A.
- Fideicommissum jam debitum præstat Prætor. T. 10. c. 516. E.
- Fideicommissum a quibus, & quibus possit relinqui. T. 10. c. 1045. D. & c. 1048. C. & c. 1050. D. E.
- Fideicommissum triplex. T. 10. c. 1048. D.
- Fideicommissum an possit, vel debeat præstari ab eo, a quo non est relictum. Tom. 10. c. 1049. D.
- Fideicommissum marito relinquere quot casibus uxori possit. T. 10. c. 1050. E.
- Fideicommissum an possit relinqui ab eo, cui liberatur pignus mortis causa. T. 10. c. 1053. E.
- Fideicommissum an semper relinquatur a domino servi heredis instituti. T. 10. c. 1055. B.
- Fideicommissum quo casu a servo, & filio possit deberi. Ibid. E.
- Fideicommissum in cujus voluntatem conferatur. T. 10. c. 1061. D.
- Fideicommissum, quod prior testamento perfectum, & posteriore imperfecto relitum est, an valeat. T. 10. c. 1072. A.
- Fideicommissum eodem jure est, quo legatum per damnationem. T. 10. c. 1073. C.
- Fideicommissum an possit relinqui a donatario causa mortis. T. 10. c. 1053. A. an a donatario inter vivos. Ibid. A.
- Fideicommissum an quis reliquisse videatur iis, quos vivus manumittit. T. 10. c. 1105. A.
- Fideicommissum an recipiat incrementum fructuum. T. 10. c. 1109. E.
- Fideicommissum conditionale in heredem non transmittitur. T. 10. c. 1112. C.
- Fideicommissum quibus verbis possumus. T. 1. c. 451. C.
- Fideicommissum potest patri, vel domino heredis instituti, aut legatarii. T. 4. c. 220. B. C.
- An fideicommissarii possit a patre, vel domino heredis. Ibid. B.
- Fideicommissum potest domino, vel patri heredis instituti, aut legatarii. Ibid. B. C. legari vero non. Ibid. B.
- Fideicommissum quibus possit. T. 8. c. 1028. A.
- Fideicommissarii an possit aliqui non dum natus est. T. 10. c. 1053. E.
- Fideicommissum quis. T. 8. c. 485. E.
- De fideiubendi verbo. T. 3. c. 384. B.
- Fideiubens pro depositario etiam depositi fideiussor accipi potest. T. 6. c. 632. B.
- Fideiubens pro alio habet adversus eum,

cum, pro quo fideiussit, actionem mandati. T. 8. c. 783. B.
 Fideiuberere quid sit. T. 1. c. 106. E.
 Fideiuberere non videtur vice mutua duo rei debendi, nisi id actum sit nominatum. T. 1. c. 1301. E. & c. 1302. A.
 Fideiuberere qui mandat, an fideiussor mandare intelligatur, ut solvat. T. 5. c. 111. E.
 Si pro alio fideiussit mas, & foemina, mas in solidum tenetur, sed si maior, & minor pro alio fideiussit, maior non tenetur in solidum. T. 4. c. 271. B.
 Si quis fideiussit sub conditione, pro eo, qui in diem debet, vel ex die pecuniam certam, an obligetur sit fideiussor. T. 6. c. 357. C.
 Fideiussor non fit, nisi per stipulationem, & quibus verbis. T. 1. c. 1184. A.
 Fideiussor non est semper in eadem fideiussio. T. 4. c. 937. E.
 Fideiussio obligationem non novat. T. 4. c. 870. A.
 Fideiussio inutilis, ut & iussio non valet. T. 5. c. 82. C.
 Fideiussio non nisi pro alio fit. T. 5. c. 405. E.
 Fideiussio inutilis nudo iussionis iure non valet. T. 6. c. 95. A.
 Fideiussor non obligat citra stipulationem. Ibid. B.
 Fideiussor, & fidepromissio utrumque idem est. T. 7. c. 958. B.
 Fideiussio quibus verbis fiat. T. 8. c. 1055. D.
 Fideiussio naturalis intra quos sit. T. 8. c. 1056. A. civilis quam causam habeat. Ibid. A.
 Fideiussio, & mandatum non tollunt priorem obligationem. T. 9. c. 1282. B.
 Fideiussio non nisi per stipulationem fit. D. 10. c. 533. A.
 Fideiussionis verbo continetur expromissio. T. 3. c. 384. C.
 Fideiussionis scriptae majus vinculum, quam non scriptae. T. 9. c. 1281. A.
 Fideiussionem mutua non inducit societas. T. 1. c. 1302. D.
 In fideiussione jubere, & fidei solvi, & periculo suo, quod cum extraneo contractum est, esse vellet. T. 6. c. 95. B.
 Verbo fideiussisse stipulatio significatur. T. 10. c. 405. C.
 Qui fideiussit ex scripto, in perpetuum tenetur. Tom. 9. c. 1281. A.
 Qui fideiussit cum minore pro alio, quoniam minor non tenetur cum effuso, an ipse tenetur in solidum. T. 9. c. 263. A. qui cum muliere fideiussit pro alio, an in solidum tenetur. Ibid. B.
 Fideiussor quid. T. 1. c. 851. B.
 Fideiussor pro expromissore. T. 1. c. 943. C.
 Fideiussor, fidepromissor, & sponsor. T. 1. c. 1184. A.

Fideiussor dotis prohibetur. T. 2. c. 336. A.
 Fideiussor, & mandator differunt. T. 1. c. 555. B.
 Fideiussor quid a conreo disideat. T. 1. c. 1302. A.
 Fideiussor ca contractu juris civilis obligatur. T. 2. c. 1017. B.
 Fideiussor, antequam reus debeat, conveniri non potest. T. 3. c. 429. D.
 Fideiussor, reo tempore liberato, non liberatur. T. 1. c. 1429. C.
 Fideiussor quo casu liberatur, non reus. T. 1. c. 939. B.
 Fideiussor propius accedit ad reum, quam nominator. T. 1. c. 827. D.
 Fideiussor duobus casibus, reo liberato, obligatus manet. T. 1. c. 1428. D.
 Fideiussor obligationi naturali, & civili accedere potest. T. 2. c. 1416. D.
 Fideiussor numerarius scholae datur. T. 2. c. 947. C.
 Fideiussor quando habet actionem mandati. T. 3. c. 327. E.
 Fideiussor non liberatur hodie, si creditor agat cum reo. T. 1. c. 396. B.
 Fideiussor non liberat reum principalem. T. 4. c. 246. C.
 Fideiussor cur datur? cur accipitur? quid respiciunt, qui fideiussorem dant, sive accipiunt? T. 4. c. 227. B.
 Fideiussor est adpromissor, non ea promissor, reus responsa, sive restituta pecuniae neque adpromissor, neque expromissor. T. 4. c. 170. B.
 Quod fideiussor, aut mandator solvit, debitor principalis refundere debet. T. 4. c. 100. B. C.
 Fideiussor an confessum possit agere mandati adversus reum promittendi, quod mandatu ejus fideiussit. T. 4. c. 942. C.
 Fideiussor an isdem remediis liberetur, quibus principalis debitor liberatur. T. 4. c. 127. B. C.
 Fideiussor debitoris an liberetur debitor liberato deportatione, quem, antequam deponatur, dederat. Ibid. A.
 Fideiussor, qui pro debitoro deportato intercessit ex causa procedente deportationem, an tenetur. T. 4. c. 126. A.
 Fideiussor adhibitus futurae obligationi, quoniam filiusfamilias accepit, si post emancipetur filius, & tunc ea obligatio nasci incipiat, utri tenetur, patri an filio. Ibid. A.
 Fideiussor, nominator, & collega pro magistratu municipali obligantur, sive duumviro, & quo ordine conveniantur. T. 4. c. 845. C. & seq.
 An fideiussor post deportationem datus a deportato ea causa, quae deportationem praecessit, obligetur. T. 4. c. 127. C.
 Fideiussor, & reus in quo differunt. T. 4. c. 721. D. & seq.

Fideiussor an liberetur, principali reo deportato. T. 4. c. 128. D.
 Fideiussor mops recte recusat. T. 4. c. 97. E.
 Fideiussor convenitur ex persona rei principalis. T. 4. c. 906. A.
 Fideiussor culpam quidem praestat, non etiam casum fortuitum, & cur. T. 4. c. 921. D.
 Fideiussor. Vide, Expromissor; Expromissus.
 Fideiussor an adversus confideiussorem utilem actionem habeat. T. 4. c. 39. D.
 Fideiussor an simul cum principali debitor liberetur, isdemque modis, & remediis. T. 4. c. 127. C.
 Fideiussor, qui partem pecuniae suo nomine, vel rei promittendi solvit, quo minus residui divisione facta portionis iudicium accipiat, recolare non debet. T. 4. c. 959. E.
 Fideiussor quando liberatur, non autem debitor. T. 5. c. 995. B.
 Fideiussor, qui pure fideiussit pro eo, qui sub conditione promissus, qualiter obligatur. T. 5. c. 406. B.
 Fideiussor si pro reo principali solvit, quibus actionibus summa repetat. T. 5. c. 457. C.
 Fideiussor & in partem rei accipitur. T. 5. c. 23. B.
 Fideiussor ad quid tenetur, & cui obligatur. T. 5. c. 947. D.
 Fideiussor quomodo obligatur pro eo, qui in diem promissus. T. 5. c. 406. C.
 Fideiussor quarum rerum utiliter datur. T. 5. c. 1113. A. B.
 Fideiussor quoniamcumque accipitur ab iis personis, quae cum venia Praetoris in jus vocantur, ab aliis non nisi locupletis, & affluens. T. 3. c. 122. E. & c. 13. A. B.
 Fideiussor an futurae obligationis accipi possit. T. 5. c. 1090. A.
 Fideiussor dari non potest Monachus. T. 6. c. 892. B.
 Fideiussor debita pecuniam non sequatur tum a debitoro principali, tum ab ejus heredibus compellitur. T. 6. c. 539. B.
 Fideiussor, & reus principalis an ex mora rei teneantur in uluras, non tam jure obligationis, quam officio iudicis. T. 6. c. 135. C.
 Fideiussor conductionis tenetur in sortem, id est, pensionis nomine, non in usuras. Ibid. A.
 Fideiussor nemo constituitur, nisi per stipulationem. T. 6. c. 709. D.
 Fideiussor an pigora restituere cogendus sit. T. 6. c. 650. C.
 Fideiussor rei principalis locum obtinet. T. 6. c. 650. C.
 Fideiussor non videtur acceptus indutorem causam. T. 6. c. 533. E.
 Fideiussor intervenit per stipulationem semper contractus obligationis. T. 4. c. 256. B.
 Fideiussor quodammodo creditor est debitoris principalis. Ibid. C.
 E c Fidei-

- Fidejussor** cum paciscitur, ne ab eo pecunia petatur, & per impunitatem solvitur, condicere stipulationem potest. T. 6. c. 54. E.
- Fidejussor** tenetur in solidum, quia non nisi volens intercessit. T. 6. 98. B.
- Fidejussor** an habeat actionem adversus confidejssorem, si solidum creditori solverit. T. 6. c. 10. D.
- Fidejussor** an omni obligationi accedere possit. T. 7. c. 445. E.
- Fidejussor** debitoris mei impetantis, ne debitor suus adversus se utatur exceptione, an etiam contra me agentem exceptione uti possit. T. 7. c. 108. C.
- Fidejussor** quis dicatur. T. 7. c. 613. B. & T. 8. c. 485. E.
- Fidejussor** si creditori legaverit, quod ei reus principalis debet, an debitor, vel creditor sit legatus. T. 7. c. 1040. C. an utile sit legatum. Ibid. C. D.
- Fidejussor** quomodo domino possit obligari. T. 8. c. 1066. A. B.
- An solus fidejussor** obligetur. T. 8. c. 1065. A.
- An praecedere obligationem, & sequi possit.** Ibid. A.
- Fidejussor** cur detur. T. 8. c. 312. D.
- Fidejussor** qui dicatur. T. 8. c. 312. A. an ejus datio novet principalem obligationem. Ibid. A. quo modo est obligatus. Ibid. B. an semper ex stipulatione tenetur. Ibid. B.
- Fidejussor**, qui fidem dixit pro eo, qui mercedem certam in diem promiserat, an tamen damnetur, quam si fuit merx fidejussoris tempore. T. 8. c. 349. A.
- Fidejussor** quomodo suo, & quomodo alicui nomine obligatus dicatur. T. 8. c. 312. B. C.
- Fidejussor** accedere potest naturali obligationi. T. 9. c. 75. C.
- Fidejussor**, aut mandator non liberatur, reo principali lucrato capitis diminutione. T. 9. c. 1278. B.
- Fidejussor**, qui pro alio filii judicio promissit ex scripto, & fidejussor, qui ex non scripto, in quo differtur. T. 9. c. 1280. E. & c. 1281. A.
- Fidejussor** dandi, & fidejussor facendi, in quo differunt. T. 9. c. 1288. C. D.
- Fidejussor** a servo datus jure non tenetur. T. 9. c. 133. B.
- Fidejussor** an omnino liberetur electo reo. T. 9. c. 500. E.
- Fidejussor**. Vide, Cautio judicio filii.
- Fidejussor**, & pignus in quo differunt. T. 9. c. 544. E. & c. 545. A.
- Fidejussor** olim dicebatur pignus, & cur. T. 9. c. 1277. B.
- Fidejussor** datus filio a patre an patri teneatur, & pro eodem, & eidem possit obligari. T. 10. c. 186. B.
- Fidejussor** quod per se non habet, per reum habet. T. 10. c. 454. E.
- Fidejussor** tunc condicit, cum suo nomine solvit. T. 10. c. 413. E.
- Fidejussor** an cessionis honorum debitoris exceptione se possit tueri. T. 10. c. 519. E.
- Fidejussor** an adhibetur obligationi operarum. T. 10. c. 554. A.
- Fidejussor** si adhibetur obligationi operarum, alienum factum promittit. T. 10. c. 554. A. & c. 559. C.
- Fidejussor**, qui solvit solidum, an habeat actionem adversus confidejssorem. T. 10. c. 561. D.
- Fidejussor** quod per se non habet, id habet per reum. Tom. 10. c. 365. A.
- Fidejussor** solvens an habeat utilem actionem. T. 10. c. 631. D.
- Fidejussor** uno tantum loco capitur pro repromissore. T. 10. c. 713. E.
- Fidejussor** accessionis loco intercedit. Ibid. E.
- Fidejussor** suo nomine promittit, suoque nomine solvit. T. 10. c. 714. B.
- Fidejussor** de re tradenda a venditore datus. T. 10. c. 1015. C.
- Fidejussoris** utilitatem spectari, si creditor moram fecerit. T. 1. c. 1281. D.
- Fidejussoris** restitutio reum non liberat. T. 1. c. 470. A.
- Fidejussoris** obligatio an extinguatur confusione. T. 4. c. 673. D.
- Fidejussor** cum reo constituta pecunia, seu debitor, eadem ferè conditio est. T. 5. c. 407. D.
- Fidejussoris** conditio an durior fieri possit, quam rei principalis. T. 5. c. 976. A.
- Fidejussoris** alia causa est, alia pignorum. T. 6. c. 630. E. si pro eo, qui pure debet, sub conditione fidejusserit, certum est obligari eum. T. 6. c. 367. C.
- Fidejussoris** pactum peronale an proffit debitori. T. 6. c. 331. A.
- Fidejussoris** acceptatio an proffit reo principali. Ibid. A.
- Fidejussoris** definitio. T. 1. c. 861. B.
- Fidejussoris** pactum reo an proffit. T. 6. c. 54. E. & cur. Ibid. E.
- An fidejussoris** interfit potius liberari facto rei principalis, quam solvere creditori, apud quem fidejussit. T. 6. c. 256. D.
- Fidejussoris** obligatio conditionalis. T. 6. c. 368. A.
- Fidejussoris**, & rei principalis an eadem semper obligatio sit. T. 8. c. 312. B. an eadem obligatione teneantur. Ibid. B.
- Fidejussoris** conditio miserabilis, maxime debitori principali non existente solvendo. T. 9. c. 1279. C.
- Fidejussoris** datio an liberet. T. 10. c. 915. C.
- Fidejussori** rei nocet mora. T. 1. c. 1283. A.
- Fidejussori** venditio fieri dicitur juris necessitate, cum creditor suum aliter ab eo consequi non possit. T. 4. c. 933. B.
- Fidejussori** adversus confidejssorem non datur actio utilis. T. 4. c. 846. B. & cur non datur actio utilis. Ibid. D.
- Fidejussori** an proffit exceptio reo competens. T. 4. c. 711. D.
- Fidejussori** solidum solvens cur actio utilis non datur adversus confidejssorem. T. 4. c. 846. A. ratio differentie quæ. Ibid. D.
- Fidejussori** comparatur nominator. T. 4. c. 39. D.
- Fidejussori**, qui solidum solvit creditori, an actio utilis sit adversus alium fidejssorem. T. 4. c. 846. A.
- Fidejussoris**, an reo penam creditor remittere possit. T. 5. c. 976. C.
- Fidejussori** quando fit iusta ignorantia. T. 8. c. 482. E.
- Fidejussori** tempus datum ad exhibendum reum. T. 9. c. 1280. A. & sep.
- Fidejussori** hoc tantum a Justiniano est concessum, ut reum sistendo post diem evitet penam. T. 10. c. 388. C.
- Fidejussori** minori viginti quinque annis, quibus calibus ejusdem minoris restituito proffit, vel non proffit. T. 10. c. 896. A. B.
- An sicut in fidejssorem magistratus, qui gessit prius, redditur actio, quam in collegam, qui non gessit, sic etiam in nominatorem magistratus, qui rem gessit, reddenda prius actio sit, quam in collegam, qui eam rem non gessit.** T. 4. c. 37. D.
- Inter fidejssorem, & collegam alicujus, quis prius convenitur, collega, an fidejssor.** T. 4. c. 845. D.
- Fidejssorem, & pignus qui accepit, quando pignus, & quando fidejssorem convenire potest.** T. 4. c. 961. E. & c. 961. A.
- In fidejssorem actio quando detur.** T. 6. c. 687. D.
- Fidejssorem non tantum civilis, sed etiam naturalis obligationi accedere potest, quod & de reo constituta pecunia est proditum.** T. 6. c. 367. A.
- Fidejssorem** frustra, & inutiliter accipere adjectum solutionis gratia, cum in ejus persona non consistat obligatio. T. 4. c. 365. D.
- Fidejssorem** accedere posse obligationi naturali, qui naturaliter tantum debere potest, non civiliter. Ibid. C.
- Fidejssorem in duriorum causam obligari non posse, quam obligatus sit reus principalis.** Tom. 6. c. 365. B. C.
- Fidejssorem** locupletem qui non dat, non cavet judicio filii, & potest trahi in jus. T. 9. c. 31. C. ac qualem

- qualem dederit parens, patronusve filio, vel liberto, in ius vocati non trahitur. *Ibid.* C.
- Fideiulforem flagitare conjuges constanter matrimonio non possunt, & cur. T. 9. c. 545. B.
- Fideiulforem dare mulieri maritus, qui dotem accipit, non cogitur dotis servandæ causâ, & reddenda soluto matrimonio. Tom. 9. c. 551. B. & seq.
- Fideiulforem inopem qui accipit, errat in factu, non in iure. T. 10. c. 388. A.
- Sub fideiulfore homines facti dicuntur Græco modo. T. 3. c. 211. E.
- De fideiulfore tutoris, & quando pupillo obstringitur. T. 6. c. 560. C. quando conveniri potest. *Ibid.* C. & quando debet damnari. *Ibid.* D.
- De fideiulfore, qui solvit pro fideiulfore, neglecto beneficio epistolæ Divi Adriani. T. 9. c. 241. C. quam actionem habebit ille fideiulfor. *Ibid.* D.
- De fideiulfore, qui pecuniam solvit pro debitore capite deminuto. T. 9. c. 1246. D. E. & c. 1247. A.
- Fideiulfore solvente reus non liberatur ipso iure. T. 9. c. 241. C. liberatur tamen per exceptionem. *Ibid.* C.
- De fideiulfore evictionis, qui apud emptorem intercessit pro venditore. T. 9. c. 1299. C.
- Fideiulfore re procuratoris defuncto, vel apparente, an procurator teneatur alium fideiulforem dare. T. 10. c. 614. B.
- Fideiulfore magistruum. T. 2. c. 820. E.
- Fideiulfore idonei dantur pro qualitate rei. T. 2. c. 274. C.
- Fideiulfore a servo intercessore datus an teneatur. T. 3. c. 201. C.
- Fideiulfore cor non teneatur in specie l. 5. in prin. ut leg. n. r. & in specie l. eo. cod. tit. teneatur. T. 3. c. 429. C.
- Fideiulfore duo sunt duo rei debendi. T. 4. c. 39. C.
- Fideiulfore diversorum contrahentium, quibus rei principales tenentur, confideiulfore an sint. T. 4. c. 956. D.
- Fideiulfore liberantur novatione, voluntaria, non etiam necessaria. T. 4. c. 956. B.
- Fideiulfore beneficium divitionis habent ex epistola Divi Adriani, hodie quoque Tabellionibus notissima. T. 4. c. 997. A.
- Fideiulfore invenire omnibus facile an sit. T. 5. c. 358. A.
- Fideiulfore an iidem se exceptionibus, quibus reus principalis defendere possit. T. 5. c. 815. A. B.
- Fideiulfore probati pro idoneis, pro assiduis, & locupletibus. T. 5. c. 862. B.
- Fideiulfore inventu sunt difficilissimi. T. 5. c. 202. E.
- Fideiulfore esse prohibentur Clericus, & Monachus. Tom. 6. c. 1034. B. & seq. & c. 1035. B.
- Fideiulfore ex causa iudicati singuli tenentur pro virilibus portionibus tantum, non in solidum. T. 6. c. 519. D.
- Duo fideiulfore simul conveni iudicio ex stipulatu, & condemnati simul, ex causa iudicati singuli tenentur pro virilibus portionibus tantum, non in solidum, nisi in sententia id expressum sit nominatim. *Ibid.* D.
- Fideiulfore singuli quando in solidum tenentur, & quando non. T. 6. c. 451. A. B.
- Fideiulfore in quo differunt a Collegis. T. 6. c. 10. D. E.
- Fideiulfore singulos obligat propria obligatio. *Ibid.* E.
- Fideiulfore. Vide, Confideiulfore, Fideiulfore qui, & in quibus obligationibus assumi possunt. T. 8. c. 1054. E.
- An plures sint, in solidum teneantur. T. 8. c. 1065. A. quomodo Græcè accipiatur. *Ibid.* C.
- Fideiulfore qui plures habet, si unum ex omnibus elegerit, eum, non posse dimisso iudicio ab alio reliquum petere. T. 9. c. 100. E.
- Fideiulfore tutoris teneri actione ex stipulatu. T. 9. c. 609. D.
- Fideiulfore quod ius habent commune cum mandatoribus. T. 9. c. 1278. B.
- Fideiulfore nonnunquam intervenire in causis civilibus, vel in criminalibus, qui pro reo cavent iudicio filii, seu de representando reo. T. 9. c. 1279. E.
- Fideiulfore in venire est difficile, & molestum exigere, & quodammodo contumeliosum. Tom. 9. c. 472. D.
- Fideiulfore labi facultatibus facile possunt. T. 10. c. 495. A. B.
- Fideiulfore sunt, qui pro debitore suo nomine promittunt. T. 10. c. 713. D.
- Fideiulfore cur sic dicantur. *Ibid.* E.
- Fideiulorum mæritus. T. 3. c. 564. A. B.
- Fideiulorum quisque loco tutoris pro qua parte condemnatur, & an unus in solidum damnari possit. T. 4. c. 905. A.
- Fideiulorum miseria subveniunt benignæ leges. T. 9. c. 1280. B.
- Ad fideiulfore extenduntur defensiones, & exceptiones. T. 9. c. 1245. C. & seq.
- Fideiulfore inter quo pacto obligatio dividitur. T. 1. c. 380. A.
- Ad fideiulfore, vel mandatores extenduntur defensiones, vel exceptiones, quibus reus principalis est munitus. T. 9. c. 1278. B.
- Fideiuloria obligatio personalis est. T. 10. c. 557. C.
- Fideiuloriam obligationem quando acquirit servus communis. T. 2. c. 366. A. B.
- De fideiulforibus; & mandatoribus. T. 2. c. 861. B.
- De fideiulforibus epistola Divi Adriani scripta. Tom. 4. c. 957. C.
- Fideiulforibus causam rei principalis, eam deferentis, non defendentibus quæ pœna incumbat. Tom. 5. c. 113. D.
- De fideiulforibus quibus datis errore iuris subveniri æquum est. T. 7. c. 567. C.
- Fideiulforibus succurrit, qui sine scriptis, & sine adjectione diei pro alio iudicio facit adpromissum. T. 9. c. 1280. E.
- De fideiulforibus, & donationibus titulos esse factorum hominum, & cur. T. 9. c. 1172. D.
- Fideiulforibus adfines sunt mandatores. T. 9. c. 1276. E.
- De fideiulforibus tutorum, vel curatorem. T. 9. c. 600. C. & seq.
- De fideiulforibus, & mandatoribus. T. 9. c. 1276. E.
- Fideiulforibus, & mandatoribus leges variis modis opulantur. T. 9. c. 1279. B. & seq.
- De fidelis militis culpa, & successione. T. 2. c. 1266. B.
- Fidelis omnes filios fidelitatem facere debere. T. 2. c. 1271. B.
- Fidelitatis feudi ut, & per quos dandi. T. 2. c. 1238. B.
- Fidelitas intra annum, & diem fieri debet. T. 2. c. 1311. B.
- Fidelitas intra annum 12 pubertate danda. T. 2. c. 1275. A. B.
- Fidelitatis definitio brevis. T. 2. c. 1234. C.
- Fidelitatis nomine iurandum significatur fidelitatis. Tom. 2. c. 2305. B.
- Fidelitatis iure Ecclesiam solutam esse. T. 2. c. 1314. C. D.
- Fidelitatis faciendæ forma. T. 2. c. 1238. E.
- Fidelitatis iurandum prestatum potest pluribus Dominis. Tom. 6. c. 898. C.
- Fidelitatem omne hominum genus Imperatori debet. T. 2. c. 1314. B.
- Ei, qui fidelitatem facere recusat; feudi investitura fieri non debet. T. 2. c. 1236. B.
- An fidelitates plures debeantur, si plures sint domini, vel vassalli. T. 2. c. 1305. D.
- Fides iustitiae fundamentum, & si dei etymon ex Cicerone. T. 3. c. 324. E.
- Fides iuxta nemini periculosa esse debet. T. 1. c. 445. C.
- Fides bona ab initio adepta, & ab initio recuperata possessionis an exigatur. T. 1. c. 1146. E.
- Fides bona quo casu exigatur. T. 1. c. 1136. E.
- Fides mala incidens non interpellat usucapionem legitimam. T. 1. c. 1142. A.

Fides defuncti mala successori bonae fidei nocet. T. 1. c. 1124. B.
 Fides mala non est rei alienae scientia, sed iniusta possessionis scientia. T. 1. c. 1370. D.
 Fides in rebus contrahendis a fervulo, nebulone, & verberone an exigatur. T. 1. c. 1417. B.
 Fides instrumentorum, ac testium. T. 1. c. 781. C. D.
 Fides, & jus haereditatis. Tom. 2. c. 610. C.
 Fides filiofamilias data fideicommissi petitionem an pariat. Tom. 1. c. 1265. B.
 Fides tacta. T. 1. c. 345. C.
 Fides mensae argentarii, fides publica est. T. 4. c. 913. B.
 Fides rei constituta non est frangenda. T. 4. c. 175. B.
 Fides in omnibus contrahibus excludit non tantum dolum, sed etiam fraudem. T. 5. c. 481. A.
 Fides bona contraria est fraudi, & dolo. T. 5. c. 480. E.
 Fides chirographi diutior est, quam testium. T. 5. c. 84. C.
 Fides contractus exigit, ut saluum sit jus suum creditori. Tom. 5. c. 421. D.
 Fides, quae datur alteri, duobus modis dicitur. T. 6. c. 1090. B.
 Bona fides sincera fides. Tom. 6. c. 913. D.
 Fides tempore non solvitur. T. 6. c. 1071. B.
 Mala fides, incidens medio tempore, interruptum praescriptionem. jure Pontificio. T. 6. c. 919. C.
 Fides quid sit. T. 7. c. 513. C.
 Fides an habeatur ex testi jurato. T. 7. c. 1424. E.
 Fides publica non interit. Tom. 9. c. 1091. C. non potest infirmari, aut retractari. Ibid. B.
 Mala fides possessoris rei, quas dilatat, earumque estimationem, ac fructus restituere debet. T. 3. c. 513. C.
 Fides male emptio emptio non est, male fidei stipulatio est stipulatio. T. 3. c. 101. A.
 Fides male possessoris nec civile debitum deducere potest. Tom. 3. c. 431. D.
 Fidei confessio Imperatoris Justiniani. T. 3. c. 349. E.
 Fidei nomen etiam mandatum complectitur. T. 6. c. 709. B.
 Fidem constituit quis, & quomodo implet. T. 5. c. 408. C.
 Fidens, quae vitam continet, gravior est fallere in pecunia debita, quam in non debita. T. 5. c. 405. D.
 Fidei non frangenti fides frangatur. T. 5. c. 901. B.
 Fidem iusta quae ubi postulat servari, qui fidem a se praestitam servare recusat. T. 5. c. 901. B.
 Fidem transactionis qui non praestat, eam exigere non potest. Tom. 9. c. 1059. B.
 Fide mala possessoris de percipiendis

frugibus semper tenetur. T. 2. c. 651. A.
 De fide instrumentorum. Tom. 9. c. 181. A. & seq.
 Fiduciarum sunt virgulae, quibus re in equaleo dilaceratur, & torquentur, ut fides reperitur. T. 10. c. 722. C.
 Fiducia quid. T. 1. c. 163. C. & c. 389. E.
 Fiducia aliud est, aliud pignus, aliud hypotheca, & aliud *arrhes*. T. 2. c. 1208. B.
 Fiducia distrahi potest, etiam si conveni, ne distrahat. T. 1. c. 391. A.
 Fiducia pignoris geous. Tom. 7. c. 626. E.
 Fiducia est pignus. T. 9. c. 195. E.
 Fiducia, vel additio in diem emptio- nis lex est. T. 10. c. 659. A.
 Fiducia actio duplex. Tom. 1. c. 391. C.
 Fiducia, vel pignori dari non potest liber homo. T. 4. c. 1457. D.
 Fiduciam debitor creditori vendere non potest, pignus potest. T. 1. c. 390. D.
 Fiduciam contrahere quid sit. Vi. de, Contrahere fiduciam. Negligentia magna est lata culpa, & huius idem, quod dolo. Tom. 4. c. 33. E.
 Fiduciaria emptio. T. 1. c. 163. D.
 Fiduciaria hereditas, id est, fideicommissaria. T. 7. c. 654. E.
 Fiduciaria hereditas quid proprie. T. 7. c. 655. A.
 Fiduciaria tutela quomodo, & quare sic appellata. T. 8. c. 919. B.
 Fiduciaria tutela quae dicitur. T. 9. c. 558. B.
 Fiduciarum pignus. T. 1. c. 163. D.
 Fiduciarus servus an adquirat creditori. T. 2. c. 390. C.
 Fiduciarus pater. Tom. 1. c. 163. C.
 Fiduciarus pater quis dicitur. T. 9. c. 558. B. & seq.
 Fiduciarus emptor servi. Tom. 9. c. 970. B.
 Fieri, & esse in possessione, & possidere quomodo differant. T. 5. c. 719. A.
 Fieri an possit remedium exceptionis, quod in sit ipso jure. Tom. 5. c. 849. D.
 Fieri quod solet, pro facto, si sit in illam, habetur. T. 10. c. 841. D.
 Figulinum, seu siglinum opus quid. T. 7. c. 419. A.
 Figulus *locarius*, & *delegatus*, quibus Jurisconsulti expelluntur, an utantur. T. 6. c. 385. A.
 Filia praeterita testamentum an infirmet. T. 1. c. 419. E.
 Filia ut in fructu succedit. Tom. 2. c. 1205. B. & c. 1215. E.
 Filia, quae se bonis paternis miscet, an conferat fratribus dotem de-

beat. T. 2. & 1131. D.
 Filia fratribus an dotem conferre debeat. T. 4. c. 1038. A.
 Filia Senatoris, quae libertino nupsit, an fiat iuxta uxorem, si postea pater ejus Senator esse desinit. T. 4. c. 971. E.
 Filia an una cum fratribus etiam mitti possit in possessionem rerum hereditarium, quae contraria est fideicommissio restituentibus fratribus portionis suae hereditariae. T. 4. c. 1131. C. D.
 Filia nisi praestet obsequium matri, si per eam fiat, quo minus consobrinum nubat, an capiat hereditatem matris. T. 9. c. 719. E.
 Filia non auget familiam patris sui. T. 5. c. 542. C.
 Filia Senatoris si libertino nupsisset, an nuptiae illae sint iustae. Ibid. B.
 Filia sui juris effectus, potri ejus an detur actio de dote. T. 5. c. 162. C. D.
 Filia emancipata, si docti a patre data ad patrem revertatur. T. 5. c. 1115. A.
 Filia naturalis utrum ex testamento mulieris patris patris sui, an ex testamento patris partem fundi legati petere possit. T. 6. c. 740. C.
 Filia matri an paciscatur inutiliter. T. 6. c. 517. B.
 Filia an constanter matrimonio actionem ex testamento habeat. T. 7. c. 1051. C.
 Filia onerata fideicommissio hereditatis an possit deducere ex eo dotem. Tom. 7. c. 1504. E. an Falcidium deducere possit. Ibid. c. 1505. A.
 Filia an dotem conferat, si alius quidam ejus negotium gerens dotem stipulatus sit. Tom. 8. c. 101. B.
 Filia an dotem conferat, petita bonorum possessione. Tom. 8. c. 101. B.
 Filia an dotem conferat, si stipulata sit dotem sibi a marito reddi. T. 8. c. 102. B.
 Filia an praeter dotem etiam usurae dotis post moram conferat debeat. Ibid. C. D.
 Filia an utiliter matri pacisci possit. T. 5. c. 57. A. B.
 Filia emancipata an conferat dotem. Tom. 8. c. 101. A. item Filia in adoptionem data an conferat. Ibid. A. B.
 Filia exheredata an praeter legatum etiam dotem promissam praecipere possit. T. 8. c. 106. A. an dotem illam conferre debeat. Ibid. A.
 Filia familias an possit sperare de dote, cessante patre. T. 8. c. 105. D. an dotem conferat. Ibidem. D.
 Filia familias an sub conditione casuali institui possit. T. 8. c. 106. E.

Filia in adoptionem data an possit petere contra tabulas. T. 8. c. 101. A. B. an dotem conferat. Ibid. A. B.

Filia, nepos, & ceteri liberi an possint institui sub omni conditione. Tom. 8. c. 34. C.

Filia in matrimonio mortua an dos prolektitia redeat ad patrem. T. 8. c. 99. C.

Filia, quæ est in potestate, an dotem repetat sine patris consensu. T. 8. c. 105. B.

Filia, quæ legatum agnovit, an possit agere querelâ inofficiosa. Ibid. E. & c. 105. A.

Filia, quæ non venit ad successionem patris, si sit legataria, an conferat. T. 8. c. 106. A.

Filia semper videtur supervixisse matri. Tom. 7. c. 145. C.

Filia si se abstinuit a bonis patris, an dotem fratres ab ea vindicare possint. Tom. 8. c. 106. E.

Filia si sit emancipata, & præterita cum adjectione dotis, & legatæ; si agnovit legatum, an etiam dotem præcipiat. Tom. 8. c. 105. B. an eam conferre debeat. Ibid. A.

Filia sua an dotem, & donationem propter nuptias conferat, si præterita sit, & petat contra tabulas. Tom. 8. c. 101. B.

Filia sine liberis mortua, an dotem patrem redit. Tom. 8. c. 803. A. B.

Filia sua præterita an conferat dotem, si omiserit contra tabulas, & misceat ut bonis ab intestato, vel si obtinuerit in querela inofficiosa testamenti. T. 8. c. 101. E.

Filia sua si sit præterita, an testamentum nullum sit. T. 8. c. 106. B. C.

Filia a patre tutore desponsa, destinata inter vivos, testamentove de nominata. T. 9. c. 449. C.

Filia Patre orbata debet nubere tutore auctore, & matre, & propinquis. Tom. 9. c. 442. D.

Filia, quæ heres instituitur sub conditione, si certæ personæ nuptiæ, veluti Titio. T. 9. c. 728. E. & c. 729. A. & seq.

Filia si patri heres existat, dotem suam repetit jure proprio, non jure hereditario. T. 10. c. 206. D.

Filia non nocet culpa patris. T. 2. c. 2131. A.

Filia quod in dotem datur, statim sit proprium ejus patrimonium. T. 4. c. 293. A.

Si filia familias quis dedit in dotem, vel in peculium, quid interest. Ibid. A.

Filia exheredatæ an exceptio doli possit. T. 5. c. 37. D.

Filia repetitio dotis post emancipationem, & capitis diminutionem datur, non patri. T. 5. c. 162. B.

Filia consensus in despondendo requiritur. Tom. 7. c. 897. A.

Filia an nocet scientia. T. 7. c. 890. D. E.

Filia rogatæ restituere hereditatem an fructus perceptos impudent in falsidiam, vel in dotem. Tom. 7. c. 1504. E. & c. 1505. A.

Filia taciturnitas pro consensu in sponsalibus habetur. T. 7. c. 897. B.

Filia nomine quæ pater comparavit, an in divisione hereditatis filia ea præcipit titulo retineat. T. 8. c. 90. E.

Filia emancipatione an nepos exeat de patria potestate. T. 8. c. 40. A.

Filia impuberi an adquiratur bonorum possessio per matris petitionem. T. 8. c. 28. C. D.

Filia minori 15. annis per mortem patris, sui juris efficitur, an matris, & propinquorum consensus sit necessarius ad contrahendas nuptias. T. 10. c. 679. E.

Filiam adhibere non decet, filios decet. T. 9. c. 1307. D.

In filia occidenda pater cur jus præcipuum habeat, non maritus. T. 4. c. 1486. E.

De filia herede scripta sub hac conditione, si nupserit, T. 9. c. 736. A.

Filia iterum nubente, an, & quo casu pater possit dotem minuire. T. 10. c. 205. D.

Filia in matrimonio mortua, dos adventitia, vel etiam profectitia, si mortua sit post patrem, & quæ olim utraq; remaneat apud maritum, hodie non remanet apud eum, nisi ita convenerit. T. 10. c. 334. A.

Filiarum appellatione an postumæ continetur. T. 7. c. 1021. C.

Filiarum nomen etiam in postumos cadit. T. 8. c. 601. D.

Filius, & postumus quo differunt. Tom. 1. c. 1304. E. & c. 1305. A.

Filius scire non videtur, quod sit pater. T. 3. c. 395. A.

Filius, & pater unus, & ambo quasi unus. T. 3. c. 417. A.

Filius patri an jure heres existat, matri autem heres an fiat aditione simplici. T. 1. c. 440. C.

Filius antiquo jure omnia adquirebat patri, & jure novo non item. T. 1. c. 92. D.

Filius quibus modis a patre liberatur. T. 1. c. 989. C.

Filius agere potest consensu patris. T. 1. c. 314. C.

Filius parè debet institui, aut parè exheredari. T. 1. c. 1055. E.

Filius, qui non instituitur, an ab omnibus gradibus exheredandus sit. T. 1. c. 1306. D.

Filius neque heres institutus, neque nominatim exheredatus non patitur valore testamentum.

Tom. 1. c. 331. C.

Filius cum convito heres institui potest. T. 1. c. 1055. A.

Filius nominatim exheredandus est. T. 1. c. 1014. C. & quid est nominatim. Ibid. C.

Filius, & nepos in hereditatem an concurrere possint. T. 1. c. 1066. E.

Filius filie præferitur jure feudali. T. 2. c. 1177. A.

Filius quomodo sui juris sit. T. 1. c. 316. D.

Filius tribus emancipationibus, vel tribus manumissionibus sui juris fit. T. 1. c. 404. C.

Filius illustris quis sit. T. 2. c. 721. D.

Filius ab hostibus captus patrem a muneribus personalibus non excusat. Tom. 2. c. 753. E. & c. 754. A.

Filius patrem in privata negotiis iudicem habere potest. Tom. 1. c. 1278. D.

Filius naturalis in bonis patris assis capacitate hodie an habent. T. 2. c. 1065. B.

Filius naturalis hodie a matre ex assis heres an institui possit. Ibid. A.

Filius familias quibus de rebus testari potest. Tom. 1. c. 330. D. E.

Filius familias invitus emancipari non cogitur. Tom. 1. c. 404. E.

Filius familias iussu patris manumittere potest, matris non potest. T. 1. c. 373. E.

Filius familias proprium quidquam habere non potest. T. 1. c. 1193. A.

Filius familias non potest ullum jus habere. T. 1. c. 1338. B.

Filius familias munera civitatis suscipere potest, nec pro eo pater invitus obligatur. T. 2. c. 705. B. C.

Filius familias ne ex voluntate quidem patris testamentum facere potest. Tom. 1. c. 1041. E. & c. 1043. A.

Filius familias minor 15. annis uno casu ex suo contractu non restituatur, & quo. Tom. 1. c. 989. C.

Filius familias si passus fuerit injuriam, patri injuriarum datur actio. T. 1. c. 472. B.

Filius familias si negotium alicujus gerat, in patrem actio dabitur. T. 1. c. 363. E.

Filius familias nominatoris periculo curatur operum creator. T. 2. c. 764. B.

Filius familias in peculio castrensi habetur pro patre familiaris. T. 2. c. 950. E.

Filius familias delatam sibi hereditatem injusti patris adire non potest. Tom. 1. c. 1318. B.

Filius heres institutus, aut exheredatus

redans

- redatus nominatim. T. 1. c. 105. A.
- Filiusfamilias patri acquirit, live sibi, live patri, live servo patris, aut fratri, aut imperfonaliter stipulatus fit. T. 1. c. 1195. C.
- Filiusfamilias testamentum facere potest de calensit peculio tam in communi, quam proprio jure. T. 1. c. 415. C.
- Filius quantum ad institutionem, vel caheredationem a ceteris differt. T. 1. c. 1053. E.
- Filius, & pater in jure pro una persona habentur. T. 4. c. 859. B.
- Si filius emancipatus non caveat de conferendis, & paterna tamen appetat, vel etiam ea pro sua portione possideat, quid fiet. T. 4. c. 91. A. B. hic distinguendum est, aut per inopiam cavere de conferendo non potest, aut per contumaciam nolit. Ibid. E.
- Filiusfamilias a patre institui potest sub conditione, sed non sub qualibet conditione. T. 4. c. 400. E. ceteri liberi sub qualibet conditione institui possunt. Ibid. E. & c. 401. A.
- Filius a patre exheredatus, quando repellitur a bonis liberi, & quando non. T. 4. c. 354. D. E. & c. 355. A. & seq. idem dicendum de praterito a matre. Ibid. c. 355. B.
- Filius ex contubernio, & ex concubinato est naturalis ex matrimonio est legitimus, & naturalis; ex adoptione est legitimus, non naturalis ex foratatione vero neque est legitimus, neque naturalis. T. 4. c. 659. E.
- Filius invito patre potestatem injuriam persequi. T. 4. c. 115. E. differentia est, utrum quis dicat inofficiosum testamentum, an falsum. Ibid. c. 117. B.
- Filius recte agit de inofficioso patris testamento, & contra patrem. T. 4. c. 368. B. causa filii, & patris est eadem. Ibid. E.
- Filius recte sub conditione institui nequit, filia vero, nepos, ceterique liberi possunt. T. 4. c. 343. C. cur filius a ceteris separatur. Ibid. C. hodie par est conditio liberorum. Ibid. D.
- Filius. Vide, Liberi.
- Filius adoptivus. Vide, Adoptivus.
- Filius prateritus, seu caheredatus. Vide, Exheredatus.
- Filius emancipatus. Vide, Emancipatus.
- An filius a patre institutus possit aliquando petere bonorum possessionem secundum tabulas. T. 4. c. 352. D.
- Filius emancipatus, cui de patris innocentia certo constat, an hereditatem ejus adire, an possessionem bonorum acquirere possit. T. 4. c. 1078. C.
- Filius an prius conveniri debeat ex sua persona ob rem male gestam, quam pater ex persona filii, qui in rem male gestam prius confiteretur. T. 4. c. 853. D.
- Filiusfamilias an patri quoque bona materna pleno jure adquirat. T. 4. c. 1068. C.
- Filius caheredatus, qui, cum sit pupillus solus, ex eo litigare non potest sine tutore, utrum agat querela inofficiosi testamenti auctore tutore testamentario, an legitimo. T. 4. c. 1008. A.
- Filius emancipatus an cogatur caveere pro patre curatore republice, rempub. salvam fore. T. 4. c. 870. E.
- Filius ex iustis nuptiis procreatus an conditionem patris sequatur. T. 4. c. 856. D.
- Filius patris, non matris familiam sequitur. T. 4. c. 1170. B.
- Filiusfamilias, qui voluntate patris decurio factus est, an pater pro filio republice obligetur ex nuda voluntate. T. 4. c. 852. D.
- Filiusfamilias si pactus est sibi, utrum pactum ejus patri prodesset, nec ne. T. 4. c. 856. C.
- Filius solius virilis personae in potestate esse dicitur, teste Leone Philosopho. T. 4. c. 1109. C.
- Filius absque consensu parentis nuptias si contrahat, an liberi, ex tali matrimonio nati, avi in potestatem recidunt, aut ei agere possunt. T. 5. c. 541. B. & c. 544. A.
- Filiusfamilias si pactus fuerit, ne a se petatur, cur proderit. T. 5. c. 60. E. & c. 61. A. & seq.
- Filius emancipatus, si per inopiam de conferendo cavere non possit, quid juris obtineat. T. 5. c. 618. C.
- Filius non debet cogi legata perzitare exceptis personis, quod bonorum possessionem petierit, cum & sine hac hereditatem habiturus sit suo jure. T. 5. c. 638. C.
- Filius suus prateritus, & filius emancipatus prateritus in quo differant. Ibid. E.
- Filius quare teneatur adione ad exhibendum. T. 5. c. 378. A.
- Filiusfamilias, & pater, & duo, vel plures fratres, an in eadem Curia Decuriones, aut Senatores esse possint. T. 5. c. 120. D. E.
- Filius patroni, quam ob causam bonorum possessionem liberi patrum, & sic jupatronatus amittat. T. 5. c. 625. A. B.
- Filiusfamilias an de re patris iudex, & arbiter compromissarius esse possit. T. 5. c. 82. A.
- Filius quomodo patris potestate absolvetur. T. 5. c. 1183. C.
- Filius fictus est adoptivus. T. 5. c. 1155. E.
- Filius, & mater vocabula sunt naturalia. T. 5. c. 150. E. cognatus est etiam verbum naturae, agnatus autem non est verbum naturalis; sed civile. Ibid. E.
- Filiusfamilias naturaliter tantum obligatur, civiliter propter S. C. Macedonianum non potest. T. 5. c. 459. D.
- Filius prateritus an legata instituto relicta praestet. T. 5. c. 407. C.
- Filiusfamilias quatenus, & in quantum obligari possit, & teneatur, & quibus ex causis minimè. T. 5. c. 459. B. & seq.
- Filiusfamilias ex bonorum possessione contra tabulas nemini praestat legata. T. 5. c. 608. B.
- Si filius, qui in potestate furiosus erit, rem salvam fore stipuletur, adquirat patri obligationem. T. 5. 859. C. D.
- Filius in potestate patris furiosus nascitur, & remanet. Ibid. D.
- Filiusfamilias, si dotem acceperit iniuste patris, qua adione teneatur. T. 5. c. 561. C. & seq.
- Filiusfamilias, & servus omnia iura, omnes actiones adquirunt patri, & domino. T. 5. c. 495. B.
- Filius an teneatur ex contractu patri. T. 5. c. 1035. C.
- Filius non aliter a patre delegari potest, ut alii se obliget, quam si debitor patri fuerit, non etiam si donare patri velit. T. 6. c. 399. B.
- Si filius meus me vivo morietur, tum nepos ex eo post mortem meam natus heres esto. T. 6. c. 193. A.
- Filius emancipatus, qui obit interitum diem suum, intelligitur bonorum possessionem accepisse, licet res ipse eam non acceperit. T. 6. c. 185. E.
- Filius emancipatus patri heres est extraneus, & voluntarius. T. 6. c. 250. C.
- Filius emancipatus. Vide, Emancipatus.
- Filius suus heres, qui vita decessit ante petitam bonorum possessionem, non ideo minus transmittit in heredes suos hereditatem paternam ex testamento, vel ab intestato. T. 5. c. 184. A.
- Filius, etiam ignorans mortem patris, jure patri defuncto statim heres exstitit ex testamento, vel ab intestato, circa aditionem, & contra bonorum possessionem. Ibid. A.
- Si filius sit heres institutus ex alicuiusdem substitutos fratri impuberi caheredatus potest se substituitore fratri fraterne hereditatem obtinere. T. 6. c. 177. A.
- Filius heres institutus sub conditione. T. 6. c. 194. C. D.
- An filius patroni possit omittere hereditatem patris, & amplecti hereditatem liberi paterni. T. 6. c. 179. B.
- Filiusfamilias impubes a patre heres institutus ex alicuius beneficio Praetoris abstinetur de bonis patri terminis,

ternis, certum est, non posse conveniri a creditoribus paternis. T. 6. c. 177. E.

Filiusfamilias civiliter patri debitor esse an possit. T. 6. c. 398. E.

Filiusfamilias videtur idem esse homo, qui & pater est. T. 6. c. 395. C.

Filiusfamilias patri an adquirit. T. 6. c. 359. B.

Filiusfamilias vestigia publica non locabantur. T. 6. c. 72. B.

Filiusfamilias an causâ cognita condemnatur in id, quod facere potest ex edicto Prætoris. T. 6. c. 704. E.

Filiusfamilias vivo patre munera civilia, munera publica, & oppidanea, itemque honores suscipere, & agnoscere potest. T. 6. c. 510. E.

Filiusfamilias an ob reliqua, quæ collegæ sui contraxerunt, post mortem patris sui reipublicæ teneatur. Ibid. D.

Filius an sit idoneus defensor patris absenti, & pater filii absenti sine satisfactione iudicium solvi. T. 6. c. 514. B. C.

Filius emancipatus si cum altero filio, qui manet in potestate patris, velit communis patris dividere hereditatem, debet in commune conferre bona propria, quæ adquisivit post mortem patris. T. 6. c. 565. A.

Filius in legato, quod pater ei dedit, an patitur falcidiam. T. 6. c. 710. D.

Filius, a patre ex falso nuntio præteritus, an habeat querelam inofficiosi. T. 7. c. 110. A. B.

Filius abstinens se beneficio Prætoris ab hereditate patris, nihilominus iure civili est heres. T. 7. c. 877. A.

Filius an deteriore conditionem patris facere possit, ut servus domini. T. 7. c. 101. B.

Filius an fiat heres sine iussu patris. T. 7. c. 213. C.

Filius an possit institui sub conditione casuali. Tom. 7. c. 950. D.

Filius an possit institui sub conditione potestativa, vel casuali, vel mixta. Ibid. D.

Filius an prædium in dotem a patre filix suæ datum, & creditori obligatum, foris suo dote illa contentæ lucere, & liberum præstare debeat. T. 7. c. 816. B. C.

Filius an, quando, & quatenus testamentum facere possit. T. 7. c. 177. D.

Filius an rectè cum convito instituat. T. 7. c. 1043. C.

Filius, cui fideicommissum relictum est, an luctus per patrem consequatur. T. 7. c. 1082. C.

Filius emancipatus, & manumissus an idem sit. Tom. 7. c. 197. A.

Filius emancipatus est patri heres

extraneus. T. 7. c. 1065. A.

Filius non potest emi ab ignorante. T. 7. c. 692. A.

Filius emancipatus, qui suscepit litem pro patre, & condemnatus est, solvit ex causa iudicati vivo, aut mortuo patri; queritur, cum ipse heres existeret patri, adfectio coherede, an possit a coherede consequi pro parte, quod solvit quasi defensor patris. T. 7. c. 543. C.

Filiusfamilias, absens studiorum causâ, si mutuum pecuniam acceperit, cessat Senatus Consultum Macedonianum. T. 7. c. 671. B. C. idem est de legationis causa. Ibid. C.

Filius, & exteri liberi differunt. T. 7. c. 903. D. E.

Filiusfamilias quas actiones exerceat. T. 7. c. 671. E. & c. 672. A. & seq.

Filius, & mater uno casu se invicem in ius vocare non possunt sine venia. T. 7. c. 125. D.

Filius exheredatus de inofficioso testamento matris querelam per tulit. T. 7. c. 1226. A.

Filius emancipatus, & filia emancipata in questione nuptiarum quid differant. T. 7. c. 897. B.

Filius emancipatus, & exheredatus a querela inofficiosi testamenti an excludatur. Tom. 7. c. 195. A.

Filius emancipatus ex parte heres scriptus, repudiati hereditate, an prohibetur legatum petere. T. 7. c. 1055. B.

Filius emancipatus præteritus, si agat contra tabulas, non admittitur ad substitutionem pupillarem. T. 7. c. 921. D.

Filius exheredandus, aut instituentus in quartam. Tom. 7. c. 182. B.

Filius exheredatus, qui legatum, vel simile ex testamento accepit, an possit agere de inofficioso. T. 7. c. 192. E.

Filiusfamilias an conditionem, optionis sine iussu patris implere possit. T. 7. c. 952. D.

Filiusfamilias an, & quando sine patre experiri possit. T. 7. c. 143. A.

Filiusfamilias an ex voluntate patris testamentum facere, aut votum nuncupare possit. Tom. 7. c. 151. D.

Filiusfamilias an ex voto obligetur. Ibid. C.

Filiusfamilias an fideicommissum relinquere possit. T. 7. c. 953. C.

Filiusfamilias an fidei iubeat rectè pro patre. T. 7. c. 46. A.

Filiusfamilias an in solidum ex delictis, & contractibus obligetur. T. 7. c. 161. B.

Filiusfamilias an testamentum facere, vel donare mortis causâ possit, permittente patre. T. 7. c. 952. C.

Filiusfamilias suo nomine, absente patre, an agere possit. Tom. 7. c. 972. A.

Filiusfamilias ex contractibus omnibus, & delictis, tanquam paterfamilias an obligetur. Tom. 7. c. 745. C.

Filiusfamilias ex quibus causis non obligetur. T. 7. c. 161. C.

Filiusfamilias hereditatem pro creationem interpositam adquirens, olim eam adquirebat patri. T. 7. c. 954. B. C.

Filiusfamilias peculius castrensibus, vel quasi, vice patris familia fungitur. T. 7. c. 161. B.

Filiusfamilias si codicillos fecerit, & emancipatus eos non mutaverit, an valeant. Tom. 7. c. 954. A. B.

Filius heres sine re, quomodo sibi consulere possit. Tom. 7. c. 183. A.

Filius in potestate patris a patre heres an institui possit sub conditione in eventum collata. T. 7. c. 910. C.

Filius institutus ex semisse, & cum rogatus restitueret, quid detrahat. D. 7. c. 184. C.

Filius libertinus qui sit, & an veniat filii appellatione. Tom. 7. c. 956. E.

Filius matri quomodo succedat. T. 7. c. 172. A.

Filius naturalis, exstantibus legitimis liberis, quantum ex testamento patris capere possit. Tom. 7. c. 180. D.

Filius emancipatus etiam minor 25. annis an conjugem ducere possit absque consensu patris. T. 7. c. 897. B.

Filius naturalis quis sit. Tom. 7. c. 827. C. & c. 834. C.

Filius nominatim an exheredandus sit. Tom. 1. c. 1054. C. & T. 8. c. 34. C.

Filius, pater, & mater, si simul moriantur, an videatur filius supervivisse. Tom. 7. c. 1468. C. D.

Filius patri, & contra pater filio; an ius dicere possit. To. 7. c. 91. A.

Filius præteritus si acceperit legatum, an possit postea agere de inofficioso. T. 7. c. 1485. A.

Filius quando de testamento patris queri non possit. Tom. 7. c. 182. D.

Filius, qui in patris potestate se esse negat, probare debet. To. 7. c. 870. B.

Filius, qui dixit, Sum paterfamilias, si in potestatem patris petatur, pariter implere probatione debet. T. 7. c. 871. A. B.

Filius rogatus restituere hereditatem, quid detrahat. T. 7. c. 180. D.

Filius sciens si capiat ab herede, vel legatario mortis causâ, an excludatur a querela inofficiosi

- tioli. Tom. 7. c. 185. B.
- Filius si dubitet, an paterfamilias, vel filiusfamilias sit, an possit testamentum facere. T. 7. c. 963. B.
- Filius si sub conditione impossibilis scriptus sit, an valeat institutio. T. 7. c. 942. C.
- Filius vivo patris bonorum paternorum dominus esse exilimatur. T. 7. c. 816. B.
- Filiusfamilias an testamentum facere possit. T. 8. c. 957. A.
- Filius an heres scribi possit post mortem suam. Tom. 8. c. 92. D.
- Filius an patri ignoranti possessionem acquirere possit. Tom. 8. c. 443. C.
- Filius an possit institui sub conditione potestativa. T. 8. c. 139. B.
- Filius an possit institui sub omni conditione. T. 8. c. 34. C. 21. possit silentio exheredari. Ibid. C.
- Filius a primo gradu prateritus, a secundo exheredatus, an habeat bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 42. D.
- Filius an semper excludat nepotem ex se ortum. T. 8. c. 26. B.
- Filius captivus an faciat partem, an obliet nepoti, cumque excludat in bonorum possessione petenda contra tabulas. Tom. 8. c. 27. A.
- Filius captivus an possit partem facere. T. 8. c. 24. D.
- Filius cum nepote an, quando, & quomodo admittatur ad bonorum possessionem. T. 8. c. 26. A. an filius praeferatur nepoti. Ibid. A.
- Filius damnatus in metallum an faciat partem, & an obliet nepoti in bonorum possessione petenda contra tabulas. Tom. 8. c. 27. C.
- Filius emancipatus, adoptatus in locum nepotis potest, deinde rursus emancipatus, an obliet nepoti in petenda bonorum possessione contra tabulas. Tom. 8. c. 26. D. E.
- Filius depertatus an obliet nepoti in petenda bonorum possessione contra tabulas. T. 8. c. 27. A. an partem faciat. Ibid. A.
- Filius emancipatus an amittat bonorum possessionem contra tabulas, si se in adoptionem dederit. T. 8. c. 45. C.
- Filius emancipatus an cum nepotibus ex se natis vocetur in unam partem. T. 8. c. 107. D.
- Filius qui est in potestate, an institui possit sub omni conditione. T. 7. c. 941. E.
- Filius emancipatus an excludat nepotem ex se natum, petita bonorum possessione contra tabulas. T. 8. c. 107. E.
- Filius emancipatus an excludat ne-
- potem ex se natum. T. 8. c. 168. A.
- Filius ab intestato matri succedit, & excludit matris agnatos. T. 8. c. 641. D.
- Filiusfamilias donare non potest. T. 8. c. 757. C.
- Filius Dei a Deo patre genitus non factus, ex Davidis semine factus non genitus. Tom. 8. c. 521. C. D.
- Filius filii mei est meus filius. T. 8. c. 565. E.
- Filius heres proximus quoniam habeat. T. 8. c. 541. A.
- Filius emancipatus heres institutus an conferat heredi exheredatæ, si illa querela inofficiosa obtineat. Tom. 8. c. 101. E. & c. 102. A.
- Filius emancipatus si cavit, se bona collaturum, postea repudiavit bonorum possessionem, an cum eo ex stipulatu agi possit. T. 8. c. 98. B.
- Filius emancipatus si multos sumptus in militia fecerit, an imparet eos peculo pagano, ut eo minus conferat, & ut integrum peculium retineat. T. 7. c. 1507. D.
- Filius emancipatus si post mortem patris adrogandum se dederit ante petitam bonorum possessionem, an eam amittat. Tom. 8. c. 30. D.
- Filiusfamilias an ex causa credite pecunie, vel causa voti conveniri possit. Tom. 8. c. 372. B.
- Filiusfamilias an ex omnibus contractibus, & delictis obligetur. Ibid. A.
- Filiusfamilias an ex omnibus causis obligetur, tanquam paterfamilias. Ibid. A.
- Filiusfamilias an extra causam castrensis, vel quasi castrensis peculii suo nomine actionem aliquam habeat. Tom. 8. c. 336. D.
- Filiusfamilias an possideatur. T. 8. c. 288. C.
- Filiusfamilias an possit bonorum possessionem agnoscere. Tom. 8. c. 22. C.
- Filiusfamilias an possit manumittere servos castrensis peculii. T. 8. c. 154. C.
- Filiusfamilias an testari possit de peculo pagano. Tom. 8. c. 6. B.
- Filiusfamilias an testari possit de castrensi peculo, vel quasi. Ibid. A. B.
- Filiusfamilias iudex, qui per imprudentiam litem suam fecit, quomodo teneatur. T. 8. c. 332. E.
- Filiusfamilias, qui non est suæ potestatis, an obligari possit ex omnibus causis. T. 8. c. 372. A.
- Filiusfamilias quibus actionibus suo nomine experiri possit. T. 8. c. 336. E. an alieno nomine, gere possit. Ibid. E.
- Filiusfamilias si stipulatus sit sub conditione, & exstiterit conditio legati post emancipationem, an actio legati soli filio competat. T. 8. c. 97. A.
- Filiusfamilias si scorsim a patre habitavit, & quid ex carnalio eius dejectum sit, an actio noxalis detur in patrem. T. 8. c. 333. A.
- Filiusfamilias veteranus si praeceat parentes, an agere possit pater querela in bona castrensis. T. 8. c. 149. A.
- Filius heres scriptus, si commissio cedito accepit contra tabulas, an omnibus legata praestare debeat. T. 8. c. 73. A. B.
- Filius in peculo castrensis paterfamilias est. T. 8. c. 91. C. an possit de eo restari. Ibid. C.
- Filius prateritus an putere possit contra tabulas. T. 8. c. 32. E. & c. 35. A.
- Filius prateritus si admisit contra tabulas, an matri legatum servetur, & debeat. Tom. 8. c. 39. D.
- Filius prateritus si agnoverit iudicium patris, agnito legato, an valeat testamentum. T. 8. c. 35. B.
- Filius postliminio reversus an conjugatorem patri emancipato in hereditate avi. T. 8. c. 108. B.
- Filius quod apprehendit ex causa peculii a parte profecti, an ejus possessionem patri ignoranti adquiret. T. 8. c. 26. B.
- Filius scriptus, qui non adit, an admittatur per fratrem prateritum ad bonorum possessionem contra tabulas. Tom. 8. c. 51. E.
- Filius si acceperit bonorum possessionem, deinde abstinuerit se per restitutionem, an mater admittatur. T. 8. c. 206. C.
- Filius si hereditatem matris adierit, & abstinuerit se per restitutionem in integrum, an agnati mulieris admittantur. Ibid. B.
- Filius, qui est in potestate, inutiliter instituitur sic: si eam redidit scripto. T. 7. c. 950. D.
- Filius exheredatus an teneatur actione de dote uxori suæ. Tom. 7. c. 1404. A.
- Filius si sit emancipatus, & nepos ex eo in potestate retentus, an filius obliet nepoti in petenda bonorum possessione contra tabulas. T. 8. c. 26. B.
- Filius si sit prateritus, extraneus scriptus, an extraneus debeat expectare filium, quoad petat contra tabulas bonorum possessionem. T. 8. c. 9. D.
- Filius suus heres scriptus, si ab intestato rem vindicaverit, an ei conferentur legata testamentis relicta.

relieta. T. 8. c. 64. C.
Filius suus præteritus, petitæ bonorum possessione contra tabulas, an præstet legata exceptis personis. T. 8. c. 25. B.

Filius superflus, & posthumus in quo differunt. Tom. 9. c. 75. C.

Filius succedit matri ab intestato ex Senatus Consulto Tertylliano. T. 9. c. 175. D.

Filius matris captivæ nondum mortuæ, aut de ejus morte nondum accepto certo nuntio, hereditatem quasi legitimam adiit, deinde is filius vitæ decessit, post matrem mortuam est apud hostes relictus filius fororis, qui ei succedunt jure prætorio. Tom. 9. c. 131. A.

Filius nominatim consentire debet emancipationi, nisi infans sit. T. 9. c. 137. C.

Filius non potest deferre juramentum in re patris. T. 9. c. 193. D. nec in re peculiari, nisi habeat liberam administrationem peculii. Ibid. D.

Filius emancipatus, aut exheredatus an teneatur ob civile munus patris defuncti. T. 9. c. 248. D.

Filius, & pater videntur esse una persona. T. 9. c. 2104. D.
Filius alienus noster non fit nominatione, & casu. T. 9. c. 270. D.

Filiusfamilias patris creditoris meliorem conditionem facere potest, non deterorem. Tom. 9. c. 41. B. & seq.

Filius debet patri pietatem, & obsequium, non officium. T. 9. c. 643. B.

An filius post emancipationem, vel post mortem patris teneatur in solidum ex antecesso, & coademetur. T. 9. c. 308. B.

Filius, qui se abstulit, pro eo esse, atque si non se abstulisset, si mox per suppositam personam emerit bona patris. Tom. 9. c. 788. A.

Filius si non instituitur heres, debet nominatim a patre exheredari; filia, nepos, neptis, & reliqui liberi possunt exheredari vel nominatim, vel inter ceteros. T. 9. c. 752. B.

Filius, & servus in quo differunt. T. 9. c. 253. C.

Filius si habuerit liberam peculii administrationem, an poterit rem peculii rem pigiori obligare patris iussu. T. 9. c. 312. D.

Filius sub potestatis tantum conditione institui heres potest, nisi institutus sub casuali in delectum ejus nominatim exheredetur. T. 9. c. 751. D.

Filius cui non possit institui sub conditione casuali. Ibid. D.

Filius emancipatus præteritus, si petat bonorum possessionem contra tabulas, suo, qui non fuit e-

mancipatus, satisficere debet. T. 9. c. 1167. B.

Filius in adoptionem datus, mortuo postea patre adoptivo, sit plane sui juris, nec recidit in potestatem patris naturalis, qui eum in adoptionem dedit. Tom. 9. c. 308. D.

Filius paternis obligationibus, si non sit heres, eximitur. Tom. 9. c. 250. B.

Si filius, negotium patris gerens, eum fecerit locupletiores, ob id pater filio naturaliter obligatur. T. 9. c. 309. C.

An filius a patre naturali datus in adoptionem extraneo, & præteritus testamento patris naturalis, habeat querelam inofficiosi testamenti. T. 9. c. 1313. A.

Filius a patre venditus. Tom. 9. c. 979. D. E.

Filiusfamilias ab intestato mortuus legitimus heredes non habet, sed omnia ejus bona pater, qui supervixit, occupat jure peculii. T. 9. c. 918. D.

Filiusfamilias alligatur sacris paternis. T. 9. c. 430. E.

Filiusfamilias non facit conditionem patris deteriorem delinquendo. T. 9. c. 43. D.

Filiusfamilias Macedonianæ exceptioni renuntiare an possit. T. 9. c. 312. E.

Filiusfamilias iussu patris rectè manumittit servum patris. T. 9. c. 977. D.

Filius vivo patre bonorum paternorum quæ dominus est, sed dominus sine re. Tom. 10. c. 205. D.

Filius natus vivo patre, an rectè dicatur posthumus. T. 10. c. 215. C.

Filius si patri heres existerit ex se nullæ obligatio naturalis, quia patri tenebatur pro semelle, confunditur. T. 10. c. 285. C.

Filiusfamilias patri acquirit ex omni causa. T. 10. c. 285. C. quæ verò patri ab aliis acquirit, non prohibetur a patre sibi acquirere naturaliter. Ibid. C.

Filius silentio exheredatus an excludatur bonis libertorum paternorum. T. 10. c. 303. C.

Filiusfamilias, qui male judicatur, teneatur non in quantitate peculii, sed in solidum. T. 10. c. 400. A.

Filius an sit in potestate, necne, discipatur extra ordinem cognitione prætorii. T. 10. c. 465. D.

Filius patri acquirit, & non pater filio. T. 10. c. 739. B.

Filiusfamilias ex omnibus contrahibus tenetur. T. 10. c. 757. D.

Filius unius patroni præfertur nepoti alterius patroni in successione libertinorum, quod non servatur in successione ingenuorum. Tom. 10. c. 773. B. si sunt filii ex duobus patronis, quid fiet. Ibid. B.

Filius patri est agnatus. Tom. 10. c. 775. F.

Filiusfamilias an testatus, & intestatus esse possit. T. 10. c. 777. A.

Filius defuncti hæreditatem repudiaverit, an mater admittatur. T. 10. c. 786. D. quid si sit relictus. Ibid. D.

Filius patri an heredes sit ipso jure. T. 10. c. 588. B.

Filius jux quodam sit. T. 11. c. 1051. C.

Filius appellatione omnes intelligitur liberi. T. 11. c. 1020. C.

Filius exhereditatio nulla, si elogium probetur falsum. Tom. 11. c. 1304. E.

Filius, parentisque legitimi faciendi vetus ratio. T. 11. c. 432. B.

Ex filii contractibus pater tenetur de peculio. T. 11. c. 1195. C.

Filius communis non negotia matri committit, & a patre injungi potest. T. 4. c. 873. D.

Filius impuberis negotia an mater gerere possit sine patris consensu. T. 4. c. 878. E.

Filius exhereditatus videtur in querela inofficiosi testamenti excludi heredes scriptum, & quoniam. T. 4. c. 884. D. ratio differentie redditur a Papiniano. Ibid. D.

Filiusfamilias in personam quæ cadam. T. 5. c. 161. E.

Filius hereditas patri manumitteri prætorio duplici jure deferatur. T. 6. c. 189. E.

Filius peculium est peculium patris, five pars sui patrimonii, bonorumve suorum. T. 6. c. 15. B.

Jus filii si non habet in bonis patris naturalis, nec in numerum, liberorum ullo jure patri naturali computatur, qui alteri datur in adoptionem. T. 6. c. 157. A.

Filius, & patris appellatione quid continetur. T. 5. c. 439. D.

Filiusfamilias bonorum possessione amittitur. T. 8. c. 6. A. an datur ab intestato. Ibid. A.

Filiusfamilias in magistratu iniquum jus dicentis poena an ad patrem in actionibus per filium adquisitis pertineat. T. 7. c. 109. B.

Filiusfamilias iudicis litteram suam faciens pater an de neculio teneatur. T. 7. c. 141. D.

Filiusfamilias an per se, vel per alios suo nomine utiles actiones exercere possint. T. 7. c. 572. D.

Filiusfamilias testamentum an pater rescindere possit. T. 7. c. 176. E. & c. 177. A.

Filiusfamilias ignorantiam patri scienti prodest, item ejus scientiam, patri obesse in perenda bonorum possessione. T. 7. c. 889. A.

Filius injuriarum an pater sine voluntate ejus persequi possit. Tom. 7. c. 204. A. B.

Filius nomine in patrem an sit noxalis actio. T. 7. c. 61. B.

Filius voluntas an exigatur in actionibus per eum patris quæ obest

F. F. T. 7.

T. 7. c. 304. B.
Filiifamilias bon. poss. an detur. T. 8. c. 6. A. an detur ab iustellato. Ibid. A.

Filii appellati an omnes intelligendi. T. 8. c. 574. A.

Filiu vindictio integra est patri, cum inconsulto patre se devotit Monachismo. T. 9. c. 1314. E. & c. 1315. A.

Filiu sola inscriptio servum liberum non facit. T. 9. c. 983. C. D.

Filii male morigeri accusatio quando patri permittitur. T. 9. c. 1309. C.

Filii male morigeri accusatio, & delatio, ad iudicem permilla Dei lege. T. 9. c. 1308. C. lapidibus obstruebatur. Ibidem C.

Filii soli iustitiam non imputant in falsitatem, reliqui liberi imputant. T. 10. c. 585. A.

Filii, qui liber homo est, emptio non contrahitur, non venditio patre, etiam si ignorans erat. T. 10. c. 1002. E.

Filii appellati continentur nepos sapissime. T. 10. c. 1106. D. & c. 1116. D.

Filio instituto ex minor parte an detur querela. T. 1. c. 449. D.

Filio an noceat scientia patris. T. 3. c. 395. D.

Filio caheredato a primo gradu, praterito a secundo, pars tantum substitutionis nulla est, & contra. T. 1. c. 1304. E. & c. 1305. A.

An filio, instituto ex modica parte, detur bonorum possessio contra tabulas. T. 4. c. 380. B.

si filio heredi instituto substituat pater, nec filium adire jubeat, sed ipsem ex substitutione adeat, an legata a filio relicta praelibit. T. 4. c. 408. C.

Filio heredi instituto, qui hereditatem adiit, non minuitur portio hereditatis per concursum fratris prateriti. T. 5. c. 621. D.

Filiifamilias an iurjurandum deferri possit. T. 5. c. 218. C. D.

Filiifamilias defuncto, datur actio funeraria extraneo adversus patrem, qui filio iusta non fecit. T. 5. c. 384. E.

Filiifamilias legatum cum relicto fuerit sub conditione, cui cautio ab herede prestanda est pendente conditione, patris, an filiifamilias. T. 5. c. 949. D.

Filiifamilias per calumniam negotium lacescent, cui, & qua actione teneatur. T. 5. c. 140. A.

Filio emancipato, silentio praterito in testamento, datur bonorum possessio contra tabulas. Tom. 6. c. 54. A. & seq.

Filio, defensoris partibus fungenti, non incumbit onus probandi statum, vel jui suum, quod habet in bonis, quibus de agitur. Tom. 6. c. 730. C.

Filio emancipato bonorum posses-

sio unde liberi, vel contra tabulas datur, ita deum, si capitis minor non fuerit factus vivo patre. T. 6. c. 564. C.

Filiifamilias, qui creditur pecuniam, an ejus repetitionem habeat. T. 7. c. 891. B.

Filiifamilias, quod in potestate patris sit, in annos singulos an decem possit dari. T. 7. c. 1335. C.

Filio impuberi, instituto ex quarta debita portione, an possit substitui precariis verbis. T. 7. c. 190. A.

Filio impuberi si pater ita legaverit, cum erit 14. annorum, quando intelligitur esse 14. annorum, utrum cum attigerit, an cum expleverit. T. 7. c. 1038. E. & c. 1039. A.

item an annui capitus pro completo habeatur. Ibid. c. 1039. A.

Filio in adoptionem dato, & caheredato testamento patris naturalis, an detur querela inofficiosa. T. 7. c. 212. B.

Filiifamilias quae actiones dantur. T. 7. c. 672. C.

Filio an detur secundum tabulas, si inutiliter sit institutus. Tom. 8. c. 139. C.

Filio defuncti se abstinente hereditate paterna, an mater admittatur. T. 8. c. 207. A.

Filio delatam hereditatem an pater admittere, vel repudiare possit sine consensu filii. T. 8. c. 22. C.

Filio emancipato, an nepos ex eo videatur emancipatus. T. 8. c. 39. E.

Filio emancipato, si nepos ex eo recentus in potestate sit, & utrique prateriti, utrique dabitur bonorum possessio contra tabulas. T. 5. c. 604. B.

Filio emancipato an tantum jungatur nepos in potestate avi retentus. T. 8. c. 168. C.

Filio emancipato quamlibet bonorum possessio contra tabulas dari possit. T. 8. c. 342. D.

Filiifamilias an actiones adversus patrem competere possint. T. 8. c. 335. C. an et actiones adversus patrem cedi possint. Ibid. C.

Filiifamilias an competat interdictum Quod vi, aut clam. T. 8. c. 337. B.

Filio liberi se abstinente, an admittatur patronus. T. 8. c. 207. A.

Filio emancipato, an pater operas imponat. T. 8. c. 150. E. & c. 155. A.

Filio militis acquisita patris pecunia an conferatur. Tom. 8. c. 91. C. D.

Filio, sub conditione heredi instituto, an competat bonorum possessio secundum tabulas. T. 8. c. 139. B. an defectu conditione repellatur. Ibid. B.

Filiifamilias nummi mutuo, aut socio dati. T. 9. c. 317. B. & seq.

Filio praterito jure civili, nullum est omnino testamentum. Tom. 9. c. 752. E.

Filio invito an suus heres agnoscatur. T. 10. c. 383. A.

Filiifamilias minori viginti quibusque annis an detur restitutio in integrum, si pater sit major. T. 10. c. 893. C.

Filiu inadematum, quem in potestate habet pater, interficere an possit. T. 3. c. 97. A.

Inter filium exheredatum, & herede institutum differentia quae. T. 4. c. 480. B.

Inter filium emancipatum, & suum differentia quae. T. 4. c. 459. C.

Inter filium, & patrem in querela inofficiosa differentia quae. T. 4. c. 362. E.

Inter filium, & extraneum institutum differentia. T. 4. c. 88. C.

Inter filium prateritum, & patronum prateritum differentia quae est. T. 4. c. 127. B. C.

Filiu ad patris hereditatem vocat commune vocum, patrem vero ad filii bona tantum miserationis ratio, vel solatii ratio. T. 4. c. 363. C.

Inter filium, & filium differentia quae jure veteri. Tom. 4. c. 133. B. C.

Inter filium, filiam, & ceteros liberos quod differentia fuerint olim ante Justinianum. Tom. 4. c. 1054. B.

Ad filiumfamilias, quem pater ex jure Quiritium vindicturus est, male Accurcius coangatur initium legis ad exhibendum. T. 5. c. 377. D.

Filiu inter, & filiam differentia quoad exheredationem quodnam sit, & unde manari. T. 5. c. 57. D. E.

Ad filium an dos revertatur, si avus merito filium emancipatum exheredaverit. T. 8. c. 99. D.

Filiu aut natura, aut adoptio facit. T. 7. c. 875. D.

Filiifamilias sequuntur onera patrimonii, patri potestate solvi. T. 7. c. 1424. B.

Filiu de dicent, an, & quomodo id probare debeat. T. 7. c. 875. E.

Filiu se esse negant, an id probare debeat. Ibid. E.

Filiu quae faciant, & quae non. Ibid. D. E.

Filiu unum qui habet, sine sine liberis. T. 8. c. 595. C.

Filiu emancipatum jungi filiis suis in potestate reventis in petenda bonorum possessione. Tom. 8. c. 50. E.

Filiu pro patre superstiti, vel mortuo non teneri, si ei heres non easterit, excepta causa primipili. T. 9. c. 249. E.

In filium emancipatum, aut in adoptionem datum, actio restitutoria ex edicto de capite minutis opus est restitutione, & cur. Tom. 9. c. 308. E.

Filiu occidere, & atrociter in eum animadvertere patri non licet in dicit.

- dicta causâ, & sine iudice . T. 9. c. 109. D.
- Filius a matre denegatum, quomodo illius esse deprehenderit Claudius Imperator . T. 10. c. 955. D.
- Filiusfamilias pater nec vendit, nec pignurare potest . Tom. 10. c. 1033. B.
- Cum filiofamilias nullam actionem esse . T. 5. c. 125. A.
- De filio corrupto cur nulla sit actio prodita . T. 3. c. 292. B.
- An & a filio, & a filia peti possit fideicommissum libertatis scriptum in codicillis scriptis tantum, & missis a filium . T. 4. c. 513. A.
- De filio, filiave corrupta quæ actio competat . T. 5. c. 214. B.
- De filiofamilias, aut libero alieno, quem quis detinet, quandam detur actio ad exhibendum . T. 5. c. 377. D.
- Cum filiofamilias an etiam extrajurisdictionem caltrensium pœculi quælibet actio sit . Ibid. E.
- De filio emancipato adoptato . T. 6. c. 419. D. E.
- Filio dissentiente, an sponsalia ejus nomine fieri possint . T. 7. c. 897. B.
- Filiofamilias a patre herede instituto an utiliter legatur . Tom. 7. c. 1009. A.
- Filiofamilias deportato, an patri auferatur caltrensium pœculum a fisco . T. 7. c. 383. D.
- Filiofamilias instituto, uter potius censetur heres, filius, an pater . T. 7. c. 213. C.
- Filiofamilias post litem contestationem mortuo, an iudicium transferatur in patrem . T. 7. c. 162. B.
- Filio furioso an pater possit testamentum facere per substitutionem . T. 7. c. 938. A.
- Filio herede instituto, si pater rogatus sit eidem filio eandem hereditatem restituere post mortem suam, & filius vivo patre moriatur, an pater sibi hereditatem retineat . T. 7. c. 982. E. & c. 983. A.
- Filio herede instituto, & ei posthumum nondum natus substituto, an agnatione postumi testamentum rumpatur . Tom. 7. c. 925. E. & c. 926. A.
- Filio inmerito exheredato datur querela inofficiosa, nulla alia actio, vel querela ei datur . T. 7. c. 124. B.
- Filio instituto, an pater utatur falcidia adversus extraneum . T. 7. c. 980. D.
- Filio instituto, si pater eidem sit rogatus restituere hereditatem eandem, an Senatus Consultum Trebellianum, & Falcidia sit locus . T. 7. c. 979. E. & c. 980. A. B.
- Filio instituto, si pater rogatus sit hereditatem restituere extraneo post mortem suam, & extraneus pendente conditione decesserit, an pater fideicommissum retineat . T. 7. c. 982. E.
- Filio instituto, uter sit heres, pater, an filius . T. 7. c. 980. C. D.
- De filio testamento patris præterito . T. 8. c. 174. A.
- Filio abintestato vocatur agnatus . T. 8. c. 207. A.
- Filio voluntate patris rem pecaliam vendente, id temporis emptori prolicere, quo pater per se, aut per filium possidet . T. 8. c. 279. A.
- Pro filio matrem non teneri . T. 9. c. 248. E.
- Filio stipulante, dam pater est deportatus, an reverso adquiratur actio . T. 10. c. 512. B.
- Filiofamilias an obligari possint alius . T. 1. c. 102. D.
- Filio pro suis delictis an conveniri possint . T. 1. c. 271. A.
- Filio iure civili abdicari non possunt . T. 1. c. 1248. E.
- Filio, aut filia, qui citra parentum consensum matrimonium contraxerunt, an exheredari possint . T. 2. c. 1053. A. B.
- Filio qui matris, non patris originem sequuntur . T. 2. c. 711. B.
- Filio impubes apud matrem, si iterum nupserit, non educatur . T. 2. c. 1083. B.
- Filio naturales inviti semel emancipati non rediguntur in patriam potestatem . T. 3. c. 277. B.
- Filio naturales, sive nothi, spurii, aut vulgo quæsi non sunt . T. 3. c. 123. C.
- Filio naturales qui proprii sint . T. 3. c. 277. A. B.
- Filio omnes naturales, qui sui futuri erant, iure prætorio instituti, vel exheredandi sunt . Tom. 3. c. 1057. E.
- Filio vulgo quæsi succedunt matri iure legitimo . T. 1. c. 460. A.
- Filio vulgo quæsi ad legitimam matris hereditatem an aspirare prohibeatur . T. 1. c. 459. E.
- Filio iusti an soli sint in potestate patris, & patri adquirantur . T. 3. c. 509. B.
- Filio, exheredati a patre, retinent quædam jura, & quæ sunt illa . T. 4. c. 30. A. B.
- Filiofamilias proprium habent peculium caltrensium, vel quasi caltrensium; filiafamilias vero dntem etiam profectum . T. 4. c. 1216. C.
- Filiofamilias etiam in caltrensibus pro patribusfamilias quibusdam casibus non habentur . T. 5. c. 419. C. D.
- Filiofamilias decoctores olim duci poterant in carcerem . T. 5. c. 418. A.
- Filiofamilias quando non jvantur Senatus Consulto Macedoniano . T. 5. c. 20. C. D.
- Filio vulgo quæsi ab intestato non tantum succedunt matri per bonorum possessionem Unde legitimi, sed etiam avæ materne . T. 5. c. c. 638. B. C.
- Filio plures an possint generali sermone exheredari . T. 6. c. 366. E.
- Filio apud quem morem, tutorem est animadvertere . T. 7. c. 1305. B. C.
- Filiofamilias an bonis credere possint . T. 7. c. 87. D.
- Filiofamilias si iudicatum non fecerint, an in carcerem possint duci . Ibid. C.
- Filiofamilias an testamentum faciant, quod possit impugnari querela inofficiosa . T. 7. c. 196. C.
- Filio rogati restituere hereditatem, & operari legatis, quomodo falcidiam detrahant, & an fructus in eam imputent . Tom. 7. c. 1284. E.
- Filio rogati restituere hereditatem fratribus, an fructus imputent in Falcidiam . Tom. 7. c. 1304. D.
- Filio an arma, libros, equos concessant . T. 8. c. 97. D.
- Filio bona materna, itemque adventitia an adquirantur patri . T. 8. c. 22. B.
- Filio duo si sint, unus suus, alter emancipatus, & ex emancipato sint nepotes, quomodo fiant partes hereditarie . Tom. 8. c. 108. A.
- Filio emancipati duo si sint, & ex eis plures in potestatem retentis nepotes, an fiant portiones viriles, petiti bonorum possessione contra tabulas . T. 8. c. 107. E. & c. 108. A.
- Filio naturales qui dicuntur . T. 8. c. 197. D. an patri succedant . Ibid. D.
- Filio ex contubernio suscepti an patri succedant . Ibid. E.
- Filio quomodo per imaginariam venditionem dimittantur . T. 8. c. 667. B.
- Filiofamilias suo nomine actiones non habent . Tom. 8. c. 336. D.
- Filio suo nomine quas actiones exercere possint . Ibid. E. & c. 337. A. & 339. A.
- Filio patronæ an habeant jura libertorum materorum . Tom. 8. c. 155. B.
- Filio plures instituti, si per prætorium omnes petierint contra tabulas, quis præstet legata ab uno ex eis relicta parentibus, & liberis . T. 8. c. 73. B. C.
- Filio, qui sunt in adoptiva familia, an habeant jus patronatus . Tom. 8. c. 155. A.
- Filio rogati restituere nepotibus, an fructus impotent in Falcidiam . T. 7. c. 1304. E.
- Filio filii an possint institui sub conditione . Tom. 8. c. 34. C. an eis pendente conditione daretur bonorum possessio contra tabulas . Ibid. c. 33. E. & c. 34. A.
- Filio. Vide, Liberi.
- Filio a patribus vendi non debent .

- Tom. 9. c. 371. A.
 Filii sanguinolenti qui dicuntur.
 Ibid. B. vendi poterant a patri-
 bus. Ibid. B.
 Filii an pari jure vocentur ad legiti-
 mam hereditatem matris inter-
 statæ, exclusi omnibus agnatis
 matris. Tom. 9. c. 915. E. & c.
 916. A. & seq.
 Filii quomodo exheredantur. T. 9.
 c. 355. A.
 Filii variis modis potestate patris
 exsistant. Tom. 9. c. 1314. E. &
 c. 1315. A. & seq.
 Filii nocentium criminis perduel-
 lionis non tantum excluduntur
 hereditate patris, cujus morte
 damnati bona occupat fiscus; sed
 etiam hereditate matris, & avi,
 & omnium propinquorum, ut
 sint perpetuo infames, & inter-
 stitabiles. T. 9. c. 1395. D.
 Filii libertinorum sunt ingenui, non
 liberti. T. 9. c. 647. A.
 Filii, qui post mortem nostram na-
 scuntur, nobis nascuntur. T. 10.
 c. 141. E.
 Filii familias tenentur in solidum ex
 omnibus causis, excepta causa
 mutui, & dotis. T. 10. c. 491.
 A.
 Filii familias an admittantur ad
 conductionem vestigialium, T.
 10. c. 451. B.
 Filii an pro paterno debito addi-
 cantur creditoribus, Tom. 10.
 c. 612. C.
 Filiorum naturalium, seu notho-
 rum definitio. Tom. 3. c. 118.
 C.
 Filiorum naturalium, & spuriorum
 discrimen. T. 1. c. 1265. E.
 De filiorum naturalium successione.
 Ibid. A.
 Filiorum nomine an continentur
 nepotes. T. 1. c. 1020. C.
 Filiorum appellatione continentur
 quoque filii naturales. Tom. 4.
 c. 1195. D. E.
 Filiorum causa in omni jure potior
 est cæteris, Tom. 4. c. 362.
 D.
 Filiorum familias ex contractibus
 quot, & quænam actiones den-
 tur. T. 5. c. 417. D. E.
 Filiorum appellatione in testamento
 patrono non julli tantum, sed
 etiam naturales liberi continen-
 tur. T. 6. c. 740. D.
 Filiorum poenis luuntur scelera
 patrum in crimine Majestatis, &
 cur. T. 9. c. 1396. A. B.
 Filiorum appellatione omnes liberi
 continentur in Senatus Consul-
 to Macedoniano. Tom. 9. c. 317.
 C.
 Filii hereditibus institutis, etiam ab-
 sistentibus, seu sit petitio opera-
 rum cum futurorum, tum præteriti-
 tarum. T. 4. c. 600. E.
 Filii qui imputantur in portionem
 hereditariam, & quæ non imputan-
 tur. T. 7. c. 525. B.
 Filii an alimenta præstentur cum
 de hereditate deliberatur. T. 7.
 c. 955. E.
 Filii liberorum an videatur reli-
 cta fideicommissaria libertas. T.
 7. c. 1086. A.
 Filii suis an conjungatur in adop-
 tionem datus in petenda bono-
 rum possessione contra tabulas.
 T. 8. c. 50. E.
 Filios naturales hodie nullos esse.
 T. 3. c. 119. B.
 Filios naturales suos, & legitimos
 fieri posse per nuptias sine dotali-
 bus instrumentis. T. 3. c. 363.
 D. E.
 Filios non esse in nostro patrimo-
 nio. T. 3. c. 491. B.
 Filios hereditate paternâ decidere,
 qui patris interfecti necem non
 vindicant. T. 4. c. 1338. A.
 Filios suos vendebant olim patres,
 quos in pntestate habebant. T.
 6. c. 391. B.
 Filios familias tabulas conficere non
 solere. T. 6. c. 72. B.
 Filios servorum non agnoscit jus
 civile. T. 6. c. 575. E.
 Filios in conditione positos; non
 esse in dispositione, Tom. 7. c.
 921. B.
 Filios suos si testator ibi jussit es-
 se, ubi mater valit, an servan-
 dum sit. T. 7. c. 1305. C. D.
 Filios quid eximat, aut non, a po-
 tellare patris. T. 8. c. 912. E. &
 c. 913. A. & seq.
 Filios vendere patri licebat propter
 famis necessitatem. T. 9. c. 1309.
 E.
 Filios occidere olim licuit patri-
 bus, sed nunquam licuit patri-
 bus filiis eripere libertatem. Ibid.
 D.
 Filios reorum perduellionis non ha-
 buisse jura sepulchrorum familia-
 rium. T. 9. c. 1395. E.
 De filiis naturalibus constitutio
 Novellarum. Tom. 1. c. 1124.
 D.
 De filiis ante instrumenta dotalia
 natis. T. 1. c. 1058. A.
 De filiis non dilahendis. T. 9.
 c. 368. D. & c. 371. A. B. C.
 Finalem arborem in consilio natam,
 quandiu solo cohercet, & lapi-
 dem in consilio natum, non ve-
 nire in actionem communi divi-
 dundo. T. 7. c. 395. A.
 Finalis jurgi questio. T. 7. c. 471.
 E.
 Fines possessionum interdum per-
 turbantur, & permutantur pos-
 sessionum arbitrio, & consensu.
 T. 4. c. 897. B.
 Fines loci sepulchro destinati qui
 sint. T. 5. c. 926. C.
 Fines in venditione fundi demon-
 strari an necesse sit, si non nomi-
 nentur, vel adscribantur ad si-
 ner. T. 6. c. 519. D.
 Fines fundi a venditore emptori an
 monstrandi sit. Tom. 7. c. 812.
 C. D.
 Fines in venditione fundi demon-
 strari oportet. Tom. 7. c. 736.
 D.
 Fines an possint demonstrari non
 nominato vicino. T. 7. c. 721.
 A.
 Fines ubi nulli sunt, non esse judi-
 cium de finibus. Tom. 7. c. 478.
 E.
 Fines sacri erant intra quinque pes-
 des. T. 9. c. 1050. D.
 Fines agrorum quam latitudinem
 habeant. T. 10. c. 570. E.
 Fingere id necesse non est, ubi sup-
 plementum non est opus. Tom. 4.
 c. 119. E.
 Fingitur aliquando possidere, qui
 possidere delit. Tom. 6. c. 308.
 A.
 Nunquam fingunt leges, quod rei
 natura non fert. T. 9. c. 546.
 D.
 Fini quadrantis a quoniam fuerit di-
 ctum. T. 3. c. 701. D.
 Fini peculi. Ibid. D.
 Fini legitime usuræ. Ibid. D.
 Fini relicta pecuniæ. Ibid. E.
 Fini virilis partis. Ibid. E.
 Fini radicibus. Ibid. E.
 Fini anarum infimarum. Ibid.
 E.
 De finibus regundis. T. 1. c. 377.
 E.
 De finibus judicium non est, ubi
 nulli sunt. T. 7. c. 480. A.
 De finibus non est actio communi
 dividundo, sed finium regundor-
 rum specialis. T. 7. c. 476. A.
 In finibus intervalla observanda.
 T. 7. c. 483. E.
 Finiri, & amitti quo differunt. T.
 1. c. 971. B.
 Finit judicati. T. 9. c. 66. C.
 Finit usucapi non potest. Tom. 3.
 c. 253. B.
 Finit ad infinitum nulla est propor-
 tio. T. 4. c. 174. C.
 Finitio fundi non est naturalis, sed
 positicia, & arbitraria. Tom. 4.
 c. 984. B.
 Finito mandato obligatio non fini-
 tur. T. 4. c. 12. B.
 Finito magistrata an in singulos sit
 actio in solidum. Tom. 4. c. 38.
 D.
 Finitum an sit usucapio, aut præ-
 scriptio. T. 3. c. 661. B.
 Finitum probantes sunt publica
 monumenta in agris sculpta. T.
 4. c. 895. E.
 Finitum regundorum questio quo-
 modo dividenda. T. 6. c. 849.
 A.
 De finium regundorum judicio, quo
 duo Abbates controvebant in-
 ter se. T. 6. c. 914. E.
 Finitum regundorum duplex judi-
 cium. T. 6. c. 843. B.
 Finitum regundorum judicium ma-
 net, quamvis loci communi divi-
 dundo egerint, vel alienaverint
/>
 fundum. Tom. 6. c. 41. C.
 D.
 Finitum regundorum actio. Vide
 Actio.

In finium causa probationes fumen-
das esse ex monumentis antiquis,
& publicis. T. 7. c. 483. B. C.
In finium causa quandam interval-
la, & spatia observanda esse. Ibid.
E.
Finium controversia nuda an non
pertineat ad venditorem. T. 7.
c. 482. C.
Finium regundorum lis iurgium ap-
pellatur, non lis. Tom. 7. c. 471.
D.
Finium vindicatio. T. 7. c. 224.
D.
Finium regundorum iudicium mae-
ne, quamvis loci communi di-
viduanda egreat, vel fundum
alienaverint. T. 7. c. 482. D.
Finium regundorum actio locum
habet inter vicinos, & alii, alios.
T. 7. c. 459. C. D.
Finium regundorum actio in perso-
nam est, licet per vindictam mem-
rei est. T. 7. c. 471. B.
Finium regundorum actio redditur
inter pauciores. Tom. 7. c. 490.
D.
Finium regundorum actio datur in-
ter volentes. T. 7. c. 484. D.
Finium regundorum actio est bonae
fidei. T. 7. c. 474. A.
Finium regundorum actio pertinet
ad praedia rustica. T. 7. c. 475.
C.
Finium regundorum actio perimi-
tur spatio 30. annorum. Tom. 9.
c. 109. C. D.
Finium regundorum actio non tol-
litur praescriptione tricennali.
T. 9. c. 1031. D.
Finium regundorum actio, & actio
in rem in quo differant. Tom. 9.
c. 1098. E. & c. 1099. A.
Finium regundorum questio consi-
stet intra quinque pedes. T. 9.
c. 1099. D.
Finium regundorum actio habet pe-
titiones personales, licet rem
vindict. T. 10. c. 474. B.
Finium actio non peritur praescrip-
tione longi temporis, sed tan-
tum longissimi. T. 10. c. 624.
B.
Finium regundorum actio. T. 10.
c. 941. A.
Est mixta in rem, & personam. Ibid.
C. coheret proprietatis contro-
versia. Ibid. C.
Finium agri terminis varie pro
consuetudine regionum. T. 7.
c. 475. B.
Firmare. Vide, Seipulari.
Firmare verbum, & ejus significa-
tio. T. 9. c. 1250. E.
Fiscus juxta privatorum pactis con-
velli non potest. Tom. 4. c. 22.
A.
Fiscalis officium an quis possit ad-
ministrare in patria sua. T. 10.
c. 859. E.
Fiscalium pecuniam qui subripuerit,
ut puniendus. T. 1. c. 513. C.
Fiscalium causam an quis inivitus co-
gatur deferre. T. 8. c. 422. A.

Fiscalem causam delatam qui de-
seruerit, an puniatur. Ibid. A.
Fiscalem causam, quam quis detu-
lit, an inivitus cogatur exsequi,
& implere. Ibid. A.
Fiscalem rem an Senatores defer-
re possint. T. 8. c. 435. C.
Fiscales in rem actiones excludi praescrip-
tione. T. 2. c. 649. C.
Fiscales rationes publice interest non
confundi, & rationes procura-
torum Censatis. Tom. 4. c. 77.
C.
Fiscales causas qui deferre non
possint. T. 8. c. 436. E.
Fiscales fundi. Vide, Fundi.
Fiscales stationes. T. 9. c. 331. E.
Vide, Stationes.
Fiscales causas quoniam sint. T. 10.
c. 930. E. apud quos iudices dis-
ceptentur. Ibid. c. 931. A.
Res fiscales ab omni periculo, &
pestilantia immunes sunt. T.
10. c. 1037. D.
De re fiscali, & de incapacibus he-
reditibus. T. 7. c. 1183. A.
Fiscalia proprie Principis esse intel-
liguntur. T. 3. c. 450. B.
Fiscalia jura quoniam sint. T. 2.
c. 1125. C.
Fiscalia praedia. Vide, Praedia.
Fiscalia quoniam proprie appellen-
tur. T. 8. c. 941. C.
Fiscalia an sint propria Principis.
T. 10. c. 848. C.
Fiscalibus poene praefertur credito-
res. T. 1. c. 615. A.
In fiscalibus causis varia sunt placi-
ta Principum, & animi varii. T.
10. c. 369. B.
Fiscalibus causis sex tantum menses
erant praestituti. T. 10. c. 518.
D.
A fiscalibus multum distant res
Principis. T. 10. c. 728. D.
Fiscalis procurator quis esse nequit
in ea provincia, ex qua est ortus.
T. 1. c. 491. A.
Fiscalis lis intra sex menses termi-
nanda, lis reipublice intra trien-
nium. T. 3. c. 41. D.
Fiscalis actio quae, & quot re-
quirat. T. 2. c. 652. D.
Fiscalis poene persequutio postponi-
tur creditoribus. Tom. 2. c. 655.
B.
Fiscalis haereditas. T. 2. c. 650. C.
D.
Fiscalis poena est post creditores.
T. 4. c. 1278. E.
Fiscalis causa de bonis vacantibus
quid dilet ab aliis fiscalibus cau-
sis. T. 4. c. 1373. B.
Fiscalis res. Vide, Res.
Fiscalis causa intra quot menses
finienda sit. T. 6. c. 513. C.
Fiscalis cause delatorem agere
iudicem infame est. T. 8. c. 435.
C.
Fiscalis rei delator si desistat an, &
quomodo puniatur. T. 8. c. 434.
A.
Fiscalis rei delator si non probave-
rit, an puniatur. T. 8. c. 431.

D. an mandator ejus puniatur.
Ibid. D.
Fiscalis venditio. Vide, Venditio
fiscalis.
Fiscalis lis intra quod tempus
terminanda. T. 9. c. 130. C.
Fiscalis causa finiri debet intra sex
menses post litem motam. T. 10.
c. 734. B.
Fiscalium rerum cum privatis com-
munium venditio. T. 2. c. 653.
B.
Fiscalium exactores. T. 2. c. 649.
B.
Fisci debitores non ex indice, vel
exemplo, sed ex authentico con-
veniendi sunt. Tom. 1. c. 491.
B.
Fisci appellatione quae contineantur.
T. 2. c. 649. C. & c. 642. A.
Fisci synonyma. Ibid. A.
Fisci, & ararii differentia hodie
nulla. T. 3. c. 168. B.
Fisci, & privatorum creditorum dif-
ferentia. T. 2. c. 1044. E.
Fisci solius est titulus alienis praed-
iis imponere. Tom. 2. c. 657.
B.
Fisci melior conditio, quam reipu-
blica. T. 2. c. 651. E.
Fisci res sunt propriae, & privatae
Principis. T. 1. c. 1127. C.
Fisci res ulicipi non possunt. Ibid.
C.
Fisci res poti non possunt. Tom. 2.
c. 657. A.
Fisci vectigalium conductorum im-
munitates. T. 2. c. 751. A.
Fisci debitores uni conveniendi.
T. 2. c. 648. B. & seq.
Fisci iuxta litem praescriptione tem-
poris abolerentur. Tom. 2. c. 645.
C.
Fisci stationes. T. 3. c. 55. A.
Fisci jus. T. 1. c. 883. B.
Fisci privilegium. Tom. 1. c. 490.
A.
De jure fisci Frederici constitutio.
T. 2. c. 1215. A. B.
Fisci patronus. T. 2. c. 665. D.
Fisci advocatus quando, & a quo
primum institutus, & quod ejus
officium. T. 1. c. 1089. A.
Fisci privilegium quale sit. Tom. 4.
c. 1328. B.
Fisci conductor, & conductor vet
fiscalium in quo differant. T. 4.
c. 835. A.
Fisci quando sunt potiores credito-
res Chirographarii. T. 4. c. 1278.
E.
Fisci favore quoniam in locutione
conductione observanda veniant.
T. 3. c. 565. E.
Fisci privilegia quae sunt. Tom. 6.
c. 28. D. E. & c. 29. A. B. C.
Fisci nostri res an ulicipi possint.
T. 8. c. 949. A.
Fisci causa qui deferre prohiben-
tur, an propriam deferre prohi-
beantur. T. 8. c. 438. A.
Fisci jus quale sit, & dicatur. T. 8.
c. 393. A. in quibus consistat.
Ibid. C.

Fisci

Fisci causa melior, quam reipublice. T. 9. c. 130. C.

Fisci privilegium esse inter creditores primum locum tenere. T. 9. c. 113. A.

Fisci private subnotationes fidei non faciunt. Tom. 9. c. 107. A.

Fisci actionem hypothecariam non præferri antiquioribus actionibus hypothecariis. T. 9. c. 1133. C.

Fisci actiones, & reipublice, publicæ sunt, & certæ, & fidem faciunt. T. 9. c. 107. E.

De jure fisci leges moderate, & in finitæ. T. 9. c. 905. D.

Fisci sui quisque est moderator, & arbiter. T. 10. c. 367. B.

Fisci quod una statio dilaxit, non potest altera tectare. Tom. 10. c. 555. C.

Fisci debitor an possit fisco cedere actionem suam adversus debitorem suum. T. 10. c. 888. D.

Fisci est publicum jus, aut quasi publica persona. T. 10. c. 1000. A.

Fisci conventio alii prodesse potest, privati non potest. Ibid. A.

Fisci præponitur is, qui prior est tempore in actione hypothecaria. T. 1. c. 492. A.

Fisco ante condemnationem mortuorum bona non vendicari. T. 2. c. 647. D.

Fisco vendicantur bona ejus, qui fisci mortem conficit. Tom. 4. c. 2410. C.

An fisco eripiente hereditatem heredi scripto, debeantur legata. T. 4. c. 417. E. quibus casibus hereditas cum onere sit caduca. Ibid. E.

Fisco, vel reipublicæ non tam datur, quam privatis. Tom. 4. c. 850. D.

An fisco pena debeatur ex contractu privati. T. 4. c. 882. A.

Fisco an fraudi esse debeat alienatio bonorum a tutoris prohibita. T. 7. c. 1084. C.

Fisco bonis vindicatis, an is possit vendere res pignori obligatas. T. 8. c. 441. A.

Fisco de ferre jus alienum, quasi ad eum pertineat, qui prohibentur. T. 8. c. 456. A.

Fisco ex quibus, & quot causis omnitur aliquid ad eum pertinere. T. 8. c. 394. B. C. & seq.

Fisco quando vindicetur hereditas ejus, qui a familia occisus esse dicitur. T. 8. c. 432. A.

Fisco si caduca bona defuncti addiuntur, an in eum legatorum actio detur. Ibid. E.

Fisco si nuntiet quis aliena bona, quam partem præmi loco ferat. Tab. c. 413. A. si incapax se deferat, qua pars ferat. Ibid. A.

Fisco quæ bona vindicantur, an in eum transeant alique ullo one-

re. Tom. 8. c. 432. C. D.

usico si quis hereditatem delitulerit tanquam indignis hereditibus, quam partem ejus habeat. T. 8. c. 433. C.

Fisco pars vigesima hereditatum debebatur. T. 9. c. 793. D.

Fisco defunctus bona vacantia ut parenti omnium. T. 9. c. 906. D.

Fisco debebatur legatorum vigesima, ab extraneis relictorum. T. 9. c. 794. B.

Fisco petente publica tributis, stipendiis, annonas, compensationem non obijci. T. 9. c. 332. C. & c. 336. E.

Fisco exceptio, hereditariis creditibus ne utiles quidem actiones dantur in emptorem. Tom. 10. c. 653. B.

Fisco quæ sunt damnoſa, an possint postulari a Principe. Tom. 10. c. 817. D.

A fisco separatur divina domus, seu ratio Caesaris. T. 2. c. 164. B.

A fisco qui emit, plenè securitate, fruitur. T. 6. c. 29. C.

A fisco qui emittit aliquid ante Zenonem, conveniri poterat intra quinquennium. T. 9. c. 40. E.

A fisco hereditatem qui emerit conveniri potest a creditoribus hereditariis. T. 9. c. 41. A.

A fisco qui emit, non potest conveniri a creditoribus hereditariis. T. 9. c. 40. D.

A fisco qui emit, non semper est securus. T. 10. c. 692. A. & c. 692. C. D.

Fisco vendente hereditatem, actio decernitur in emptorem, non in fisco. T. 10. c. 692. C.

A fisco separatur domus Principis. T. 10. c. 931. D.

Fisco retractare, quod semel vendidit, æquitas ratio non patitur. T. 2. c. 654. B.

In fisco quorum hominum bona coguntur. T. 1. c. 489. A.

Inter fisco, & heredem differentia quæ. T. 4. c. 954. A. Cujacius hanc differentiam partim admittit, & partim non admittit. Ibid. A.

Contra fisco in dubio melius est respondere. T. 4. c. 391. E.

Fisco non esse per omnia heredis loco. T. 4. c. 964. A.

Per fisco alicui hereditate erepta, quod eadem defuncti inultum reliquerit, an ei saltem ea actio sit restituenda, quæ additione quidem confusa est. T. 4. c. 1081. E.

In fisco non cadunt omnia, quæ indignis eripiuntur. T. 5. c. 1046. A.

Fisco successorem vivus habet. T. 5. c. 492. D.

Contra fisco respondere æquum est in dubio. T. 6. c. 416. B.

In fisco cadunt plerumque tacite fideicommissa. T. 6. c. 443. A.

Fisco suum quomodo Principes appellent. T. 8. c. 393. D.

Fisco vocari, si nemo sit bonorum possessor. T. 8. c. 406. A.

Io fisco solent plerumque ab indignis legata, hereditateque transferri. Tom. 7. c. 1231. B. vel in alias personas. Ibid. B.

In fisco non recidunt, quæ pro non scriptis habentur. T. 9. c. 883. E. & c. 884. A.

In fisco non cadit legatum, quod aufertur, ut indignis, ei, qui calvit testamentum in fraudem heredis. T. 9. c. 818. A. B.

Fisco habere compensationem. T. 9. c. 331. E.

Fisco inter, & mulierem bona mariti persequotem servatur ordo temporis. T. 10. c. 319. A.

In fisco plerumque tranſeunt, quæ indignis aufertur. T. 10. c. 478. A.

Adversus fisco an possit minor reſtitui. T. 10. c. 907. E.

Adversus fisco an detur compensationem. T. 10. c. 982. D.

Fisco an excludat substitutionem. T. 10. c. 1132. E. & c. 1133. A.

Fisco semper est locuples. T. 2. c. 1023. B.

Fisco semper est solvendo. Tom. 2. c. 643. E.

Fisco hypothecam semper habet. T. 3. c. 41. C.

Fisco tacito hypothecam habet. T. 2. c. 641. A.

Fisco cæteris præfertur creditoribus chirographariis, & antiquioribus, & omnibus privilegialibus. T. 1. c. 491. A.

Fisco quando ab intestato heres. T. 2. c. 658. C.

Fisco coheredibus, substitutisque præfertur. T. 1. c. 1088. C.

Fisco octavo gradu ad successorem vocatur. T. 2. c. 1023. A.

Fisco utilis habet actiones in debitores debitoris. T. 2. c. 649. D.

Fisco venditionem resolvit, & emptori pretium restituit. T. 2. c. 641. E.

Fisco solidum invito socio vendere potest. T. 2. c. 653. C.

Ne fisco rem, quam vendidit, evincat. Ibid. D.

Fisco ex aliena calamitate lucrum non ferat. T. 2. c. 788. B.

Fisco pecuniam exigit semper, in qua sunt posite imperii vires. T. 2. c. 1044. E.

Fisco, & reipublica in hypotheca differunt. T. 3. c. 41. C.

Fisco in actionibus personalibus rei persecutoris æquatur, ut hæbet in penalibus non item. T. 2. c. 655. B.

Fisco in hypothecæ habet jus commune, non proprium. T. 4. c. 1328. D.

Fisco est veluti successor deportati cum oneribus. T. 4. c. 226. C.

Fisco quando privilegium exactionis habet. T. 4. c. 1278. D.

An fisco debeat præstare prælegata heredi

heredi indigno relicta . T. 4. c. 418. B. quæ est natura prælegati. Ibid. C. si heredi auferatur hereditas ut indigno, quod necem defuncti ultus non sit, an prælegatum præstabitur. Ibid. c. 419. A.

Fiscus an possit prædium persequi actione hypothecariâ, quasi per donationem inutilem non soluto, vel perempto pignore. Tom. 4. c. 1295. E.

Fiscus an veniat in bona militis exclusis agnatis, & cognatis. T. 4. c. 1339. E.

Fiscus in actione personali an primum locum obtineat inter omnes creditores chirographarios, etiam antiquiores. T. 4. c. 1278. C.

Fiscus semper est solvendo, & locuples. T. 4. c. 1284. E.

Fiscus semper habet jus pignoris, quomodo accipiendum est. T. 4. c. 1328. A.

Fiscus si bona agnovit, est vice heredis. T. 4. c. 954. C.

Fiscus succedit in locum incapaci. T. 4. c. 1207. C.

Fiscus tantum auferit filio, qui non obtinet, quadrantem ut indigno. T. 4. c. 916. D.

Fiscus est successor indignorum, & ingratorum heredum. Tom. 4. c. 1083. D.

Fiscus habet tacitam hypothecam, in bonis debitoris. T. 4. c. 1277. B.

Fiscus loco heredis est. T. 4. c. 994. A.

Fiscus præfertur chirographariis creditoribus, etiam antiquioribus. T. 4. c. 1328. C.

Fiscus, qui in ius privati succedit, iure privati utitur. T. 4. c. 963. E.

Fiscus nunquam satifdat, quia semper est locuples. T. 4. c. 1248. C.

Fiscus semper est solvendo, & fideiussorem non dat. Tom. 4. c. 953. D.

Fiscus est legitimus successor omnium scelerum. T. 5. c. 478. C.

Fiscus gravissimus est exactor. T. 5. c. 754. D.

Fiscus in universum jus deportati succedit. T. 5. c. 624. D.

Fiscus ex alieno naufragio, calamitate, aut insortuno lucrum facere non debet. T. 5. c. 539. D.

Fiscus, ad quem bona testatoris pervenerunt, fortè erepta heredi hereditate quasi indigno, actiones hereditarias, quasi successor excipere tenetur. T. 5. c. 165. E.

Fiscus, & mulier, uter alteri in pignore præferatur. T. 5. c. 917. B.

Fiscus si bona ob maximam, & mediam capiti deminutionem capta non defendat, mittitur creditor in possessionem eorum. T. 5. c. 158. C. D.

Fiscus heredis vicem quando obtinet, legata, & fideicommissa præstare debet. T. 6. c. 275. B. vice heredis sufficere debet omnia onera hereditaria. Ibid. B.

Fiscus in quo dilata a privato, quia vendidit hereditatem. Tom. 6. c. 29. A.

Fiscus statim atque hereditatem, vendidit, omnia res in bonis emporia fieri, licet traditio nondum ulla intervenerit. T. 6. c. 28. B.

Fiscus cui heredi scripto bona eripere potest. T. 6. c. 187. E.

Fiscus an ex suis contractibus semper habeat hypothecam tacitam, in bonis debitoris. T. 6. c. 513. B.

Fiscus venditionem, quam fecit, infringere, & rescindere an possit intra certa tempora, alio majus offerente pretium. Ibid. B.

Fiscus unus est semper. T. 7. c. 586. C.

Fiscus non invidet legatariis, sed heredibus. T. 7. c. 984. C.

Fiscus vocatur ad successionem in dubio cum onere legatorum, & fideicommissorum. T. 8. c. 170. E.

Fiscus debet inquirere de capacitate, & incapacitate heredis. T. 8. c. 597. A.

Fiscus an debeat præstare legata, quæ non sunt inducenda. T. 8. c. 782. D.

Fiscus invitatur ad successionem deficientibus gradibus. Tom. 8. c. 162. E.

Fiscus an admittat eum, qui litis causa donat fisco, in perniciem sui adversarii. T. 8. c. 441. D.

Fiscus an admittat, si nemo sit, ad quem hereditas perveniat. T. 8. c. 15. A.

Fiscus an habeat privilegium in hypotheca, & an præferatur creditori privato. T. 8. c. 435. E.

Fiscus an habeat privilegium exactionis inter omnes creditores. T. 8. c. 439. C.

Fiscus an habeat privilegium in exigenda poena. Tom. 8. c. 435. D.

Fiscus an pecuniam creditori a debitore solutam iure privilegii sui auferre possit. T. 8. c. 439. C.

Fiscus an præferatur creditoribus debitoris. Ibid. C.

Fiscus an præferatur heredi incapaci. T. 8. c. 394. D. E.

Fiscus an præferatur privatis creditoribus in hypotheca. T. 8. c. 441. E.

Fiscus an præferatur heredi indigno. T. 8. c. 394. D. E.

Fiscus ex quibus causis admittatur bona aliena capere. T. 8. c. 394. C. & seq.

Fiscus revocans pecuniam creditori solutam, an possit etiam ejus pecunie usuras a creditore repetere. T. 8. c. 440. B.

Fiscus semper est hypothecarius, & tacitam hypothecam habet. T. 9. c. 1123. D.

Fiscus exigit tributum, vel a conductore, vel ab emphytheuticario, vel a domino. T. 9. c. 481. D.

Fiscus in tributorum causa habet electionem cum debitore. T. 9. c. 1195. A.

Fiscus semper censetur antiquior in hypotheca. T. 9. c. 567. C.

Fiscus est creditor privilegians. T. 9. c. 1131. B.

Fiscus in diversis provinciis habet rerum suarum procuratores, & unaquaque procuratio statio dicitur. T. 9. c. 332. A.

Fiscus, & respublica in quo differunt. T. 9. c. 130. B. C. D.

Fiscus semper habet tacitam hypothecam non tantum ex causa tributum suorum, sed etiam ex causa contritionum suorum. T. 9. c. 1203. D. E.

Fiscus hereditatem auferit heredi scripto criminali iudicio. T. 9. c. 796. E.

Fiscus in personalibus actionibus præfertur creditoribus antiquioribus chirographariis. Tom. 9. c. 138. B.

Fiscus, intercessu principali debitoris, non agit statim cum debitore debitoris. T. 9. c. 245. D.

Fiscus electionem non habet, & ab eo exercitiam prius actionem, personalem, quam hypothecariam. Ibid. E.

Fiscus postponendus decem personis, & quæ sunt ille decem personæ. T. 9. c. 455. E. & c. 454. A.

Fiscus habet tacitam hypothecam in bonis debitoris; habet privilegium, quo anteponitur creditoribus chirographariis, etiam antiquioribus, & hypothecariis posterioribus. T. 9. c. 130. D.

Fiscus est successor indignorum, & non tantum ab indignis auferre dicitur, sed etiam eripere. T. 9. c. 797. B.

Fiscus qua præscriptione repelli potest. T. 9. c. 1037. D.

Fiscus an possit rem communem cum privato alienare, invito socio. T. 9. c. 387. D.

Fiscus litigat gratis, nullas expensas solvit. T. 9. c. 1088. D. E.

Fiscus quando prædium levat tributis. T. 9. c. 417. C.

Fiscus semper habet tacitam hypothecam. T. 10. c. 614. B.

Fiscus tributa exigit a domino, qualem ab emphytheuta. T. 10. c. 668. D.

Fiscus in diversis provinciis habet Procuratores rerum suarum, & dicitur unaquaque procuratio statio. T. 10. c. 645. B.

Fiscus est unicus, varix statio; nes fisci. Ibid. C.

Fiscus sine reliquorum onere vendit. T. 10. c. 657. B.

Fiscus si rem alienam vendiderit, emptor securus erit. T. 10. c. 560. A.

Fiscus non præfertur iis, qui tacitam hypothecam habent, minus iis, qui expressam. Ibid. B.

Ut fiscus, sic & civitas habet vestigalia.

gala. Tom. 10. c. 661. C.
Ficus si vendiderit hereditatem quasi caducam, id, ad quem pertinet hereditas, an cum fisco, vel cum emptore agere debeat. T. 10. c. 692. D.
Fiscus est unus, sed variae sunt fisci stationes. T. 10. c. 734. C.
Fiscus semper jus habet pignoris, & hypothecae. T. 10. c. 737. D.
Fiscus an procuratorem litis alienae in perniciem privatorum possit fuscipere. T. 10. c. 888. C.
Fiscus vendicat rem male venditam, statim atque venditor ratam habuit, vel exclusus est prescriptione quinquennii. T. 10. c. 891. D.
Fiscus an sit absolutus ab onere, praestandorum sportularum, si qua de re litiget. T. 10. c. 918. A.
Fiscus, an semper habeat jus taciti pignoris. T. 10. c. 951. B.
Fiscus non condicitor. Tom. 10. c. 982. E.
Fiscus an possit vendere rem totam communem cum alio. T. 10. c. 1011. A. B.
Fiscus semper habet tacitam, & generale hypothecam. T. 10. c. 1222. E.
Fistulas percussas postea adificii esse, ad tempus postea adificii non esse. T. 7. c. 781. B.
Fistulae matricis. T. 2. c. 818. B.
Fistulae meae si ruptae inundant parietem vicini, an is, & quomodo agere possit. T. 7. c. 445. A.
Fistulae sub terram mixtae an sint in rutis caesis, vel pro parte aedium, & an emptorem sequantur. T. 7. c. 804. D.
Quidquid fit, ex die fit, & in diem. T. 4. c. 140. B.
Quae non sunt rite propalata, sunt rite per consequentiam, & tacito intellectu. T. 4. c. 116. E.
Flagella an infamiam irrogent. T. 5. c. 752. E. & c. 751. A.
Flagella, & fustes in quo differunt. T. 5. c. 752. D.
Flagella in libero homine injuria est gravissima. T. 7. c. 126. E.
Flagellis exedere liberos homines an gravissima injuria sit. T. 5. c. 752. E.
Flagellis non caduntur liberi homines, sed subditis, five virgis. T. 7. c. 126. E.
Flagitantes servi appellati, & cur. Ibid. E.
Flamines diales in parentum potestate esse definebant. T. 1. c. 317. A. B.
Flare est cadere, conflare est recedere, & dissolvere, vulgo fondre. T. 9. c. 1450. E. & c. 1451. A.
Flavius Priscus jurisconsultus esse leberimus. T. 1. c. 911. A.
Florentinae Pandectae. Vide, Pandectae Florentinae.
Florentinarum Pandectarum editio est divinum munus. T. 4. c. 1459. E.

Florescunt sunt decursus aquae. T. 10. c. 730. C.
Fluere est proprium fluminis. T. 7. c. 405. A.
Flumen quid. T. 1. c. 851. B.
Flumen est usus publicum juris gentium. T. 3. c. 399. B.
Flumen jure civili publicum, ripa privata. T. 1. c. 61. A.
Flumen publicum nomen, aquae commune. T. 1. c. 59. C. D.
Flumen vivum. T. 3. c. 298. D.
Flumen hibernum. T. 1. c. 851. A.
Flumen est navis locus. T. 7. c. 324. C.
Flumen quid. T. 7. c. 405. A. & c. 424. C. D. in quod distat a stillicidio. Ibid. c. 405. E.
Flumen si locum occupaverit, an ejus loci possessio amittatur. T. 8. c. 193. E.
Flumen avertere mutato alveo opere manifesto non licet, mutato naturali cursu fluminis. T. 9. c. 1055. B.
Fluminis publici an possit esse servitus. T. 8. c. 933. D.
In flumine publico nequid fiat. T. 1. c. 851. A. B. ipsius jura. Ibid. A.
In flumine publico cuiuslibet aedificare licet. Ibid. C.
In flumine adificia publica populo cedunt. T. 1. c. 65. E.
De flumine publico, ripae ejus interdicto publico cavetur, de aqua pluvia accendenda actione privata. T. 5. c. 555. D.
Ex flumine publico unicuique permissum esse aquam haurire. T. 7. c. 437. E.
Flumen inundari aliud, demergi in flumen aliud. T. 8. c. 174. A. B.
Flumina torrentia. T. 1. c. 61. C.
Flumina navigabilia sunt regalia. T. 2. c. 1315. A.
Flumina quaedam privata esse. T. 7. c. 443. A.
Flumina quid distent a stillicidiis. T. 7. c. 405. E.
Flumina an sint publici juris. T. 8. c. 928. E. c. 929. A. & c. 915. A.
Flumina utri dividantur. T. 8. c. 599. D.
Fluminum proprietates est populi. T. 1. c. 59. C.
Fluminum, riparum, portuum usus publicus est jure gentium, proprietates publicae jure civili. T. 10. c. 1179. D.
In fluminibus jus piscandi est commune. T. 1. c. 1137. E.
Focaria nec est uxor, nec concubina. T. 4. c. 1495. A.
Focaria quid distet a concubina. Tom. 4. c. 801. D. quatuor olim erant conditiones, uxoris, concubinae, focariae, & meretricis. Ibid. c. 802. B.
Focaria. Vide, Concubina.
Focaria non est concubina, sed sortum. T. 9. c. 533. C.
Focariae quanam sint. T. 1. c. 429. E.

Focariae nomen non est honestum. T. 9. c. 533. D.
Focarii, qui in cuspionum ministerium praebent, vel in stabulis, sunt coqui. T. 4. c. 801. C. D.
Focarii qui dicuntur. T. 9. c. 533. D.
Fodinas argenti, & auri etiam privatis possidere licet. T. 3. c. 442. A.
Fodrum quid sit. T. 2. c. 1319. B.
Fociales qui, & quod eorum munus sit. T. 3. c. 299. D.
Foederati erant sub optionibus. T. 9. c. 414. E. Vide, Optiones.
Foemina proprie non est homo. T. 3. c. 151. E.
Foemina abiens an nubere possit. Tom. 1. c. 397. D. vii abiens an uxorem ducere possit. Ibid. D.
Foemina filii sui impuberis matris, aut contraxit esse acquirit, nisi speciali concessione a Principe impetrata. T. 4. c. 878. D.
Foemina ex causa adulterii aequae puniuntur, ac masculus. T. 4. c. 813. B.
Foemina suos heredes habere non potest. T. 5. c. 601. C.
Foemina impati turpius se applicat, quam viri. T. 5. c. 543. B. plus permittitur esse mariti, quam foeminae. Ibid. A.
Foemina genere virum nobilitate non potest. Ibid. B.
Foemina citius pubescit, citius festinat ad vota. T. 6. c. 1075. E.
Foemina nunquam habet suum heredem. T. 7. c. 171. A.
Foemina an alii bonorum possessionem petere possit. T. 8. c. 18. C. an pro alio possulare possit. Ibid. C.
Foeminae natura est obsequii, maris imperare. T. 4. c. 792. D.
Foeminae vis non est via vitalis. T. 9. c. 911. E.
In foeminam an compromitti possit. T. 3. c. 375. B.
Foeminam non excusat jus naturale, nec minorem 25. annis. T. 4. c. 503. C.
Foeminam pro foemina, quam pro viro ullo interdicere honestum est. T. 5. c. 447. C.
Foeminam ultra quadsantem heredem institueri non licet. T. 8. c. 576. A.
Foeminae olim erant in perpetua tutela. T. 4. c. 309. A.
Foeminae libertae liberantur tutela patronorum quae quatuor liberorum ex lege Papia; quae hoc jus non habebant, erant sub tutoribus. Ibid. A.
Foeminae virilibus officiis non funguntur, nec obligationibus obstringuntur. T. 4. c. 169. D. quae differentia inter mulierem, & minorem. Ibid. c. 270. B. ratio differentiae, quae est. Ibid. E. & c. 271. A.
Foeminae, Viri, Mulieres.
Foeminae quibus ex causis procreantur.

- tores existerre possint. T. 5. c. 115. C.
- Feminae** cur viripotentes dicantur, non puberes. T. 6. c. 1078. B.
- Feminae** possunt esse patronae Ecclesiarum. T. 6. c. 1007. C.
- Feminae** an ex causa intercessionis, aut civilitatis, aut naturaliter obligentur. T. 6. c. 593. A.
- Feminae** an possint non alio agere, sed honorum possessionem petere. T. 8. c. 11. B.
- Feminae** an possint pro se postulare, aut in rem suam mandatum suscipere. Ibid. A. an possint pro alio postulare, vel procuratoriam operam suscipere. Ibid. A.
- Feminae** cui a voluntariis officiis removeantur. Tom. 8. c. 739. D. cur iudices esse non possint. Ibid. C.
- Feminae**, & pueri, qua ratione ab officiis publicis removeantur. T. 8. c. 740. A.
- Feminae** non possunt fungi officio argentarii. Ibid. A.
- Feminae** non possunt intervenire pro alio. T. 8. c. 739. E. pro parentibus procuratrices esse possunt. Ibid. c. 740. C. publicis officiis fungi non possunt. Ibid. c. 739. B.
- Feminae** quando non possint esse tutrices. T. 8. c. 795. C.
- Feminae** omnes in perpetuo tutelae erant, cujuscumque aetatis, quoad maritus coeuvissent in manum. T. 9. c. 559. A.
- Feminae** olim arrogari non poterant. T. 10. c. 383. A.
- Feminae** propter pudorem, & verecundiam sexus, non coguntur prodire in publicum. T. 10. c. 907. E.
- Feminae** sunt incapaces feudorum. T. 10. c. 1131. E.
- Feminarum** conditio est deterior, quam masculinorum. T. 4. c. 792. D.
- Feminarum** conditio in quibus causis melior esse videatur. Ibid. E.
- Feminarum** deterior plerumque conditio, quam masculinorum. T. 6. c. 1062. D.
- Feminarum** intercessionem Senatui Consulto Vellejano improbanda, & consequenter liberantur profut, etiam si pignora dederint. T. 6. c. 591. A.
- Feminarum** testimonia in plerisque causis hodie admitti. Tom. 8. c. 740. C.
- Feminarum** silentium pro exheredatione est. T. 8. c. 36. A.
- Feminarum** conditionem in multis articulis juris, sive particulis juris deteriorem esse, quam masculinorum. T. 9. c. 488. D. quando est melior. Ibid. D.
- Feminae** non nocet juris error in compendis. T. 4. c. 1430. E.
- Feminae** competit iulpatronatus. T. 6. c. 866. C.
- Feminae**, & rusticis ignorantia juris an prosit, vel noceat. T. 7. c. 892. A.
- Feminae** privilegia quaedam personalia dato non transire ad extraneos heredes, sed ad filios. T. 7. c. 1396. C.
- Feminae** quibus casibus liceat ius ignorare. T. 7. c. 893. E.
- Feminae** maioribus aetate facilius datur restitutio in integrum adversus praescriptionem. T. 9. c. 1031. B.
- Cum** feminis nulla erat olim committorum communio. T. 10. c. 383. B.
- In** feminis citius completur vigor naturalis, citius senescunt, & citius moriuntur, quam viri. T. 10. c. 677. D. E.
- Feminae** hereditates, & legata quare coerceret lex Voconia. T. 10. c. 803. A.
- Feminae** an liceat suscipere arbitrium. T. 10. c. 914. D.
- Feminae** possessio. T. 2. c. 1046. A.
- Femine** pecunia qui ex publicis rationibus sumperit, in quadruplum tenetur. T. 2. c. 654. C. D.
- Feminebris** pecunia quid sit. T. 10. c. 912. A.
- De** fameranda pecunia pupillari. T. 9. c. 569. A. & seq.
- Femeratitia** conventio an valeat. T. 10. c. 768. E.
- Femerator**, usuras immodicas exigens, tenebatur olim in quadruplum. T. 10. c. 627. B. Vide, Usurae.
- Femeratoris** manifesti testamentum quando nollum est, & quando convalescit. T. 4. c. 1035. D.
- Femeratreae** an nullum praedium possideant. T. 4. c. 854. A.
- Femeratores** plerumque omne patrimonium in pecunia habent. Ibid. A.
- Femeratores** pledebantur in quadruplum. T. 9. c. 211. A.
- Femeratores** menstrui exactiones. T. 9. c. 339. B.
- Femore** contracto eadem res non redditur. T. 7. c. 862. C.
- Femum** percipere quid sit. T. 7. c. 147. A.
- Fenus** nauticum quid, & quomodo differat a mediterraneo. T. 1. c. 780. C.
- Fenus** videtur esse locatio, & conductio. T. 3. c. 127. C.
- Fenus** trajectitium qui exerceat, iis usurae etiam nudo pacto, pensandi paritatis gratia, quod in se suscipiunt, debentur. T. 5. c. 45. E.
- Fenus** aliud est, aliud motuum. T. 7. c. 625. C.
- Fenus** verbis contrahitur. Ibid. D.
- Fenus** non contrahitur, nisi per stipulationem. T. 7. c. 335. D.
- Fenus** nauticum quomodo contrahatur. T. 7. c. 865. C.
- Fenus** an stipulatione, vel pacto constituitur. T. 7. c. 862. B.
- Fenus** quale sit negotium. Ibid. C.
- Fenus** qualis erat contractus, quatenus in conventio. T. 9. c. 337. D. E.
- Fenus** nauticum. Tom. 9. c. 348. A.
- Fenus** infligitur propter lucrum venditoris, etiam si ejus non interesset. T. 9. c. 1076. C.
- Fenus** non est usura, quia propter moram infligitur. Ibid. C. D.
- Fenus** quasi conductio est nummorum, & locatio. T. 9. c. 513. E.
- Fenus** exercere non posse Praefides Provinciarum, vel Procuratores Caesaris in Provinciis tempore sui officii. T. 9. c. 206. D. apparitores eorum possunt exercere fenus. Ibid. E.
- Fenus** nauticae pecunia an habet modum certum. Tom. 10. c. 883. A.
- Fenus** augeat equitium, seu gregem equorum. T. 5. c. 1199. A. non inest equotum legato. Ibid. A.
- Fectum** ventris esse partem. T. 2. c. 1020. A.
- An** idem in fectu servandum, quod in partu, cum de partu fustivo apud emptorem bone fidei edito agitur. T. 10. c. 99. D. E.
- Fectus** in utero non est homo, vel animal. T. 1. c. 1019. E.
- Fectus** an a partu separatus. T. 2. c. 1122. D.
- Fectus**, lactis, & lanis eadem ratio. T. 3. c. 1114. D.
- Fectus** apud Iurem conceptus, & apud bone fidei emptorem edictos, nasci possit. T. 3. c. 439. D. E.
- Fectus** ex equis, & equito legat edicti quando debentur. T. 4. c. 132. E.
- Fectus**, aut fructus perceptio auctum pleum jus tribuat. T. 3. c. 739. A.
- Fectus**, & partus furtivi bone, & male fidei possessioni distinctionem facit. T. 5. c. 718. C. D.
- Fectus** pecorum, & pensiones praediorum sunt in fructu. T. 5. c. 425. B.
- Fectus** est in fructu, partus non est in fructu. T. 5. c. 728. B.
- Fectus** est in usufructu. Tom. 7. c. 1223. A.
- Fectus** non desinunt esse fructuarii, nisi ex ipso suppleverit. T. 8. c. 747. D.
- Fectus** pecorum cui sunt fructuarii. Ibid. C.
- Fectus** pecorum communes inter dominum, & pastorem, & de divisione eorum. T. 9. c. 62. C. & seqq.
- Fectus** in commune percipiendi qui. Ibid. C. & seqq.
- Fectus** furtivi, quia in fructu est, statim adquiritur bone fidei emptori, & furtivus esse desinit. T. 10. c. 100. A.
- Follem** Senatorium inter, & glebam Senatoriam nihil interesse puto. T. 2. c. 892. D.

Fons quid a puteo differat. T. 3. c. 198. C.
Fontium publicorum jus. T. 2. c. 831. A. B.
Furare medullam arboris lictilis, & in eam facundie calamum immittere. T. 3. c. 323. E.
Forensis actio. T. 9. c. 8. B.
Foricarii quoniam appellentur. T. 3. c. 657. B.
Foricæ culmæ. Ibid. B.
Forma, & qualitas non idem. T. 1. c. 1331. C.
Forma aqueductus. T. 2. c. 828. C.
Forma, & lex idem. T. 1. c. 1197. E.
Omnis forma materie advenit in ipsa generatione. T. 4. c. 768. E.
Forma, quæ nummis imprimitur, quid denotat. T. 5. c. 498. C.
Forma perpetua quid. T. 9. c. 301. C.
Formandi vis. T. 9. c. 80. B. in quibus iudiciis locum habeat. Ibid. C.
Formare quid. T. 9. c. 59. D.
Formare actionem. Tom. 9. c. 80. B.
Formare pacta. T. 9. c. 46. A.
Formæque quid. Tom. 9. c. 617. D.
Format contrarium pactio. T. 9. c. 41. D.
Formatæ epistolæ nomen unde ductum. T. 6. c. 982. C.
Formæ agrorum assignatorum in æneis tabulis inscribebantur. T. 7. c. 481. B.
Formula actionis ex empto. T. 1. c. 213. D.
Formula actionis commodati quoniam esse debeat. T. 3. c. 876. E.
Formula inepta, & obscura proposita in iudicio, ipsa actio inutilis existit. T. 5. c. 100. B.
Formula iurjurandi præstandi ab Episcopis. T. 6. c. 890. E.
Formula conditionis quæ. T. 7. c. 638. C.
Formula emptionis, ut optima maximus est, quid significet. Tom. 7. c. 718. A.
Formula amplius non peti, & amplius non agi. T. 8. c. 493. C.
Formula quantum amplius legatorum nomine capitis, quam lege Papia brevis, reddi. Ibid. E.
Formula frui licere. T. 8. c. 617. B.
Formula quod in dare facere oportet. T. 8. c. 511. A.
Formula ut promittentur videri fuisse. T. 8. c. 537. B.
Formulam, non actionem dicebant veteres. T. 9. c. 1138. E.
Formulæ iudicis. T. 4. c. 1447. E.
Formulæ actionum undensum sumuntur. T. 3. c. 677. A.
Formulæ non observantur in iudiciis extraordinariis. T. 4. c. 1447. C.
Formulæ iudicatum solvi, de iudi-

cato faciundo, & de re defendenda ubi habeantur. Tom. 5. c. 105. B.
Formulæ an sint actiones. T. 8. c. 1100. E. 2 quo, & in quibus sublatæ. Ibid. c. 1101. B.
Formulæ juris a quo primum e medio sublatæ. T. 8. c. 994. A.
Formulæ actionum sublatæ a Constantino. T. 9. c. 1138. E.
Formulæ in extraordinariis iudiciis ante Constantinum non observantur. T. 9. c. 1139. A.
Formulæ stipulationis sublatæ. T. 9. c. 1138. E.
Formulæ juris hodie non observari in iudiciis cæcendis. Tom. 9. c. 1142. D.
Forma est Cameræ species. T. 7. c. 418. E.
Forma quid. Ibid. E. species Cameræ. Ibid. E.
Fortuiti casus creditoribus non imputantur. T. 4. c. 1355. D.
Fortuitus casus, Vide, Casus fortuitus.
Fortuitus casus quis dicitur. T. 9. c. 406. D. Vide, Casus.
Fortuna aliquando iudex optionis. T. 1. c. 132. E.
Fortuna inopinata in legis. T. 4. c. 1074. D.
Fortuna muliebri templum edificatum, dedicatum que sunt. T. 3. c. 348. E.
Fortæcia, & publica idem sunt. T. 10. c. 639. A.
Fori, vel accusationis privilegium quando vires suas exercet. T. 4. c. 1038. A.
Fori Ecclesiastici est natalium quæritio. T. 6. c. 813. E.
Fori incompetentis præscriptio si fideicommissum alibi petatur, quam quo oportet, quibus calibus cesset. T. 7. c. 152. A.
Fori alterius quibus modis quis fieri possit. T. 7. c. 98. D.
Fori præscriptio quando apponi debet. T. 7. c. 131. D.
Fori privilegium qui habeant. T. 7. c. 137. D.
Fori privilegio uti tantum licet eo, quod quis initio litis habet. T. 7. c. 98. D.
Fori præscriptio quando obijci debet. Vide, Præscriptio fori.
Fori exceptio. Vide, Exceptio fori.
Fori præscriptio. Vide, Præscriptio fori.
Foro cedere quid sit. T. 5. c. 40. B.
Pro foro competenti est Provincia, in qua quis deliquit. T. 2. c. 1110. C.
Foro eodem utitur uxore cum marito. T. 9. c. 440. E.
Foro in unoquoque certus olim advocatorum numerus. T. 10. c. 880. A.
Est foro competenti ad forum incompetentis quo casu, neque ex Principis scriptis, quis non possit trahi. T. 10. c. 921. D. E.

Forum rei competens sequitur actor. T. 3. c. 339. B.
Forum incompetentis declinatæ propositæ præscriptione fori. T. 2. c. 1100. C.
Forum propriè est causarum civilium. T. 1. c. 500. E. & c. 569. A.
Forum quid. T. 2. c. 154. B.
Forum fortiori solum ratione contractus, vel quasi contractus, vel delicti. T. 4. c. 923. E.
Forum fortiori ratione criminis. T. 4. c. 1405. C.
Forum non facit mercatorem. T. 5. c. 431. B.
Forum incompetentis quando existat. T. 5. c. 750. E.
Forum quomodo sortiamur. Ibid. E.
Forum competens quid. Tom. 6. c. 781. C.
Forum vestibulum sepulcræ ex 12. Tabulis. T. 6. c. 632. D.
Forum incompetentis ex consensu partium fit competens. T. 7. c. 70. A.
Forum mutare non possit in ius vocatus. T. 7. c. 137. E.
Forum mutari non potest lite contestata. T. 7. c. 137. D.
Forum revocare quid sit, & qui illud, & quando possit. T. 9. c. 131. B.
Forum revocare aliud est, aliud revocare domum. Ibid. B.
Forum viri quando uxor sequatur. T. 7. c. 70. C.
Forum an revocare quis possit, si lite contestata fiat alterius fori. T. 7. c. 137. D.
Forum incompetentis an quis invitus sequi cogatur. Tom. 7. c. 70. A.
Forum, & forenses actiones quæ. T. 8. c. 1045. E.
Forum nos fori delicti, vel contractus ratione. Tom. 8. c. 348. E.
Forum, nec domicilium mutat desponsa, nequam contraxeris nuptias. T. 9. c. 412. D. E.
Forum domicilii sui quisque sequitur. T. 9. c. 1023. C.
Forum an possit mutare qui in ius vocatus est, nedum licet contestatus obveniente militia. T. 10. c. 388. D.
Forum revocare quid sit. T. 10. c. 398. B.
Ad forum incompetentis qui vocatur, invocatus competens. Ibid. C.
Forum revocat, qui ratione militiæ, dignitatis, sacerdotii, non nisi certum forum agnoscunt. T. 10. c. 399. D.
Forum locus est, in quo exercentur iudicia. T. 10. c. 620. C.
Forum, & iurisdicção sunt solius magistratus. T. 10. c. 914. D.
Forum quid sit. Ibid. E.
Forum, iudiciumve quodam in quoque casu fit competens. T. 10. c. 926. B. C.

Forum

Forum competens in criminali causa est locus, ubi crimen admissum est. Ibid. B.

Forum possessoris sequitur dominus possessionis. T. 10. c. 237. C. De fossa facticia an agi possit. T. 5. c. 655. E.

Fossarii qui sunt, & eorum munus. T. 1. c. 1092. C.

Fossata. Vide, Sedes.

Fossae agrorum propriæ sunt, aut fiscales. T. 5. c. 665. A.

Fovencularium, & anularium sunt impositiones urbis Romæ. T. 10. c. 665. A.

Fuile la vengeance, cogere vendemiam. T. 7. c. 347. A.

Frage des criers sous les premiers payez. T. 9. c. 783. E.

Franc alen. T. 9. c. 420. D.

Franci cur Salii dicti. T. 1. c. 1186. D.

Franci Salii dicti. T. 9. c. 420. E.

Francia a nullo haberi dicitur in feudum. T. 1. c. 1188. B.

Franciscus Conanus reprehenditur a Cujacio dicente, Conanum ipsum virum esse doctissimum, sed non iuristam. T. 4. c. 270. E.

Frater fratris non succedit in feudum. T. 1. c. 1350. B. & c. 1350. B.

Frater agnatus, seu consanguineus excludit matrem, mater fratrem cognatum. T. 4. c. 358. E.

Frater contra uxorem obligat cautionem, periculum ius recipere potest. T. 4. c. 92. E.

Frater non est suus, & est tamen agnatus. T. 4. c. 781. C. nepos, si filius precedat, non est suus, sed est agnatus. Ibid. C. agnatus, vel est in transversa linea, vel indirecta. Ibid. D. cur liberi defuncti excludant parentes defuncti. Ibid. B. C.

Frater, & extraneus an differant quoad successionem. Tom. 4. c. 86. C.

Frater consanguineus in successione intestati fratris consanguinei omnino præferatur matri defuncti. T. 5. c. 618. E.

Frater consanguineus iure civili an præferatur matri ab intestato. T. 4. c. 569. A.

An frater superflus ab extraneo coherede suo quadranten jure fideicommissi petere possit. T. 6. c. 615. E.

Frater an possit queri de inofficio testamento fratris impuberis. T. 7. c. 178. B. C.

Frater si rogatus sit fratris restituere partem hereditatis post mortem suam, & si fratrem instituerit adjecto coherede, an ideo minor frater institutus possit petere fideicommissum. Tom. 7. c. 1087. C.

Frater consanguineus est agnatus. T. 8. c. 188. C.

Frater meus quomodo mihi cognatus est, & agnatus. T. 8. c. 745. B.

Frater an præferatur matri in successione fraterna. T. 8. c. 126. B.

Frater an fratris testamentum pupillare inofficiosum queri possit. T. 7. c. 902. E.

Frater præteritus an cum fratre scripto admittatur ad bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 33. B.

Frater patruelis quis dicitur. T. 9. c. 444. E.

Frater fratrem magis, & capitalis criminis iure publico reum facere non potest. T. 9. c. 374. A.

Quod frater, fratri debet, patri acquiritur, in cuius ambo sunt potestates. T. 10. c. 285. C.

Frater, qui a fratre pecuniam peculiarem mutuatus est, si nihil habuerit in peculio, & post mortem patris fratri pecuniam solverit per errorem, an eam pecuniam condicat pro parte, quam patri heres exstitit. T. 10. c. 192. B.

Frater liberti ab intestato, & sine liberis mortui, iure veteri, & novo an excludatur patronum, vel excludatur a patrono. T. 10. c. 361. E.

Frater fratri an sit semper per fiduciarium tutor. T. 10. c. 434. C.

Frater communis quis sit. T. 10. c. 301. D.

Frater an possit queri de inofficio testamento fratris. T. 10. c. 954. A.

Fraternitatis nomine quid significet. T. 10. c. 994. B.

Fratria est uxor fratris. Tom. 3. c. 149. D.

Fratri nomen ut accipitur in iure. T. 3. c. 316. D.

De fratris filiorum successione. T. 1. c. 1149. B.

Fratri uxor dicitur fratria. T. 4. c. 976. A.

Frater factum fratri an nocere possit. T. 5. c. 631. B.

Fratri adoptio an valeat. Tom. 8. c. 912. D.

Com fratri uxore an sit connubium. T. 9. c. 447. B.

Fratri, qui de inofficio matris testamento egerit, an frater, qui non obtinuit, aut non egerit, concurrat. T. 7. c. 199. A. & seq.

Frater esheredato an datur bonorum possessio contra tabulas per fratrem præteritum. Tom. 8. c. 33. B.

Fratri mortuo frater heres si moriatur, dum deliberat de adeunda hereditate fraterna, an ejus filius ad hanc hereditatem admittatur quasi legitimus, vel quasi agnatus. Tom. 10. c. 783. A. B.

Fratri, substituto a patre alteri fratri, an dabitur annus, vel centum dies ad deliberandum. T. 10. c. 784. D.

Fratri consorti an in communi, ex-

demque causa proferat restitutio in integrum. T. 10. c. 897. A.

Fraternonij verbo quantum significet. T. 6. c. 320. E.

Fraternonij pro bonis fratris. T. 1. c. 58. C. & T. 1. c. 417. B.

Fraternonij, id est, bona fratrum. T. 6. c. 320. E. & T. 9. c. 927. E.

Frater, etiam incertum quodammodo videtur posse doctorem asserere. T. 5. c. 88. A.

Frater per adoptionem facere nemo potest, nec sororem. T. 6. c. 1112. D.

Frater & natura, & adoptio facit. T. 9. c. 270. E.

Frater fratri teneri in id tantum, quod facere potest, si frater cum fratre agat. T. 9. c. 361. E.

Frater appellat iudex major minoris iudicem, minor majorem, utrumque. T. 10. c. 864. B.

A fratre meo rem ex pecunia, quam ei credidi, sibi comparatam, non propterea esse mihi tacite pignori obligatam nomine crediti. T. 9. c. 1196. A.

Frater inter se a matre profectam dotem, vel donationem propter nuptias conferunt. T. 3. c. 679. C.

Frater olim præferatur parentibus. T. 1. c. 1142. B.

Frater confortes qui sint. T. 1. c. 1041. B.

Frater arvales. T. 3. c. 299. C. D.

Frater germani, & consanguinei qui dicuntur, & quomodo differant. T. 5. c. 544. D. E.

Frater noster quoniam filius, & quoniam tantum esse exillimatur. T. 1. c. 88. A.

Frater cum sint duo, & uterque ex hereditate extraneo scripto, si unus ex fratribus adversus extraneum agat, & in totum testamentum rescindat, an rescindatur, & pupillaris substitutio. Tom. 7. c. 902. E. & c. 903. A.

Frater ex eadem matre nobis esse cariores, quam matre diversos. T. 7. c. 119. E.

Frater an conferat dotem, vel donationem propter nuptias a patre, vel matre profectam. T. 8. c. 90. C.

Frater simul succedentes matri an conferant invicem donationes simpliciter a matre. T. 8. c. 91. A. B.

Frater capite minuti non sunt consanguinei, nec etiam fratres uterini, & cur. T. 8. c. 184. A.

Frater germani sunt consanguinei, & sorores germanæ. Ibid. A. B.

Inter fratres qui gradus observantur. T. 8. c. 217. B.

Frater in iure consanguinei dicitur. T. 9. c. 1147. B.

An frater excludat matrem jure veteri. T. 9. c. 458. C. an iure novo succedat cum fratribus. Ibid. C.

Frater invicem tenentur in id, quod facere possunt. Tom. 10. c. 445. A.

Fratre vulgo quæritur inter se sunt cognati. T. 10. c. 779. E.
 Fratruales qui sunt. T. 10. c. 780. C. & Tom. 10. c. 780. A.
 Fratrurn appellatio: quodammodo meat usque ad 6 gradum. T. 3. c. 149. C.
 Fratrurn varia genera. Ibid. A.
 Fratrurn multiplex differentia. T. 2. c. 1141. D. & seq.
 Fratrurn soli filii suos patres repræsentant. T. 2. c. 1141. A.
 Fratrurn appellatione an etiam forore continerentur. Tom. 6. c. 744. B.
 De fraudati rectigalis crimine quid statuit Papinianus. T. 4. c. 1388. B.
 Fraudationis creditorum causâ quæ actio competat. Tom. 5. c. 787. A. B.
 Fraudator, cuius bona dilata sunt, quod habet privilegium. T. 8. c. 699. E. & c. 700. A.
 Fraudatoris definitio. T. 3. c. 332. D.
 Fraudatori ex antegressu nulla est actio. T. 3. c. 333. B.
 Fraudatorium interdictum. Vide, Interdictum fraudatorium.
 Non fraudatus eo, quod habet, non videtur quis; nec etiam fraudatus eo, quod non habet. T. 4. c. 795. B.
 Fraudatorium interdictum quodnam dicatur. T. 8. c. 1107. E. & c. 1108. A.
 Fraus an sine dolo esse possit. T. 1. c. 928. E.
 Fraus in pretio emptionem an infirmet. T. 1. c. 1185. E.
 Fraus abesse non debet, doli abesse debet. T. 2. c. 1131. B.
 Fraus, id est collusion. T. 2. c. 643. C.
 Fraus immodica, quam in vendendo percipis est venditor, emendatur, non etiam ea, quam percipis est emptor. T. 3. c. 885. E.
 Fraus commento adptionis admitti non debet. Tom. 4. c. 856. B.
 Fraus non fit legi Falcidie, sed heredi, si jussu suum diminuat. T. 4. c. 1219. B.
 Fraus, & circumscriptio in contractibus, ultra dimidiam iusti pretii, aut marcedis fieri non debet. T. 5. c. 523. A.
 Fraus, & dolus quomodo, & unde existant. T. 5. c. 480. E.
 Fraus, & dolus quomodo differant. Ibid. E.
 Fraus in contractibus, si non sit immodica, concessa est. T. 5. c. 523. A.
 Fraus non fit legi Falcidie, si heres suum deminuit, aut ea non utatur. T. 5. c. 511. C.
 Fraus, quæ dolum habet, non perimitur. T. 8. c. 822. B.
 Fraus pro pena an accipitur.

Tom. 8. c. 585. D. E.
 Fraus a pena distinguitur. Ibid. D.
 Fraus quid. T. 8. c. 801. E. & c. 864. D.
 Fraus etiam si non superet dimidiam iusti pretii, minor succurritur restitutione in integrum. T. 9. c. 374. C.
 Fraus tutoris, vel curatoris vitio vertitur. T. 9. c. 584. A.
 Fraus semper excepta videtur ex generali transactione. Tom. 10. c. 515. A.
 Fraudis, ac doli differentia. T. 1. c. 1259. C.
 Fraudis suspicio in votorum celebratione, an in nuptiis contrahendis interveniat. Tom. 4. c. 856. C.
 Fraudis suspicio nam cesset in nepote suscepto in adoptiva familia ex adoptivo filio. Ibid. B.
 Fraudis consilii invicem non agunt. T. 6. c. 10. C.
 Fraudis interpretatio quomodo in iure civili consideretur. Tom. 8. c. 801. E.
 Fraudem patris cogitur non est honestum, ne post mortem quidem. T. 1. c. 710. A.
 In fraudem filiorum, vel parentum ad alienata revocanda iure nulla actio competit. Tom. 4. c. 379. D.
 In fraudem creditorum ad alienata revocanda competit Pauliana. Ibid. C.
 In fraudem creditorum data libertas ipso iure unita est. Tom. 4. c. 1171. B.
 In fraudem alterius quo casu quis consilium mutare possit. T. 4. c. 90. C.
 In fraudem creditorum alienata revocantur actione Pauliana. T. 6. c. 181. D.
 In fraudem patroni alienata revocantur actione Fabiana. Ibid. D.
 In fraudem creditorum libertates an dentur. Tom. 6. c. 431. E. & c. 423. A.
 In fraudem creditorum alienationes factæ an valeant. Tom. 6. c. 421. E.
 In fraudem patronorum alienata actione Calvisiana, vel Fabiana an revocentur. Tom. 8. c. 208. B.
 In fraudem liberorum, & parentum alienata an revocentur. Ibid. B.
 Si in fraudem patroni a liberis alienatio facta est. T. 9. c. 639. E. & c. 640. A. & seq.
 In fraudem creditorum an mittitur. T. 9. c. 945. E. & c. 956. A. & seq.
 In fraudem alienata an revocari debeant. T. 9. c. 1135. A. & seq.
 In fraudem creditorum libertates datæ an valeant. Tom. 8. c. 801. E.

Fraudum consuetudo mala fide possessionis presumptionem inducit. T. 2. c. 646. A.
 Frivulus ludæ species. Tom. 1. c. 757. D.
 Frivola. Vide, Vasa vilia.
 Frivola quænam sint. T. 10. c. 428. D.
 Frivolaria noxia, Frivolaria risu. T. 4. c. 994. B.
 Frivolum (inquit Midorus) est velut quælibet, & fluxæ mentis non stabile diffidulum. Tom. 4. c. 1435. B. C.
 Frusculum unde deductum. T. 4. c. 994. B.
 Frusculum, jurgium, & diffidulum conjugum divorcium non facit. T. 5. c. 556. D. E.
 Frons Genio consecrata. Tom. 1. c. 1152. A.
 Frons hæreticorum non est frons. T. 10. c. 825. B.
 Fructiferum quidquid est, an sit & fructuosum. Tom. 10. c. 206. C.
 Fructuaria stipulatio. T. 5. c. 592. A. & c. 885. B. C. Vide, Stipulatio fructuaria.
 Fructuaria cautio. T. 5. c. 592. A. & c. 885. B. C.
 Fructuaria cautio, quæ proprietatis domino datur ex edicto Prætoris. Vide, Cautio fructuaria.
 Fructuaria in area si proprietarius ædificium possit, an actio competat. T. 7. c. 451. E. & c. 462. A.
 Fructuaria mater bonorum, quæ habuit a priore marito, liberat a fructibus de rebus mobilibus. T. 9. c. 470. A. & seq.
 Fructuarius miles si proprietarius deposuerit, vel incendit, qua actione teneatur. Tom. 7. c. 462. B.
 Fructuarius, ac dominus quo pacto sibi invicem obstant. Tom. 1. c. 62. C.
 Fructuarius pro domino in multis causis habetur. Tom. 1. c. 1332. C.
 Fructuarius tueri, & rescire id, quod accepit, possit, nihil autem non facere. Tom. 3. c. 21. D.
 Fructuarius esse in possessione dicitur, non possidere. T. 3. c. 245. C.
 Fructuarius in quibus distat a domo. Tom. 4. c. 391. D.
 Fructuarius an possit usufructum pignori dare. T. 4. c. 1229. E. & c. 1330. A. in usu nihil est corporis, quod capi possit; in usufructu est commodum fructuum, qui corporales sunt. Ibid. c. 1330. A.
 Fructuarius proprietario de vitio operis, quod ædificat, forte cavet. T. 5. c. 647. D. E.
 Fructuarius quam diligentiam, & custodiam præstare debet. T. 5. c. 855. C.

Fructuarii cultodiam prestare debet. Ibid. B. C.

Fructuarius quomodo cavere debeat. T. 5. c. 641. B.

Fructuarius an possit conveniri notali iudicio ex nova servi fructuarii. T. 5. c. 255. B.

Fructuarius, ut a refectione, sic & ab agricultura prohiberi a nemine potest. Tom. 5. c. 647. A.

Fructuarius si proprietario quod de vicio fundi praestiterit, qua commoditate propter refectionem a proprietario ei debitum uti possit. T. 5. c. 641. D.

Fructuarius potest commodum fundi, & perceptionem fructuum in solidum, vel pro parte uxori dotali nomine concedere. T. 6. c. 5148. D. E. sed morte fructuarii finito usufructu atiam dotalitum finitur. Ibid. E.

Fructuarius, qui non utitur usufructu per modum, & tempus, usufructum amittit. T. 6. c. 35. D.

Fructuarius usufructum vindicare potest, non servitutem ipsam. T. 6. c. 36. B.

Fructuarius adversus vicinum agit confessoria, vel negatoria actione. T. 6. c. 334. D.

Fructuarius in percipiendis fructibus non tantum jus habet, quam bonae fidei possessor. T. 6. c. 35. C.

Fructuarius usufructum per servum fructarium acquirit ex duobus tantum causis, ex re sua, & ex operis servi. T. 5. c. 122. D.

Fructuarius servi quando de peculio agere potest cum proprietario. T. 6. c. 68. E.

Fructuarius. Vide, Ususfructus.

Fructuarius servi. Vide, Proprietarius servi.

Fructuarius servus in quo differat a servo communi. T. 6. c. 309. D.

Fructuarius an habeat novi operis nuntiationem, item in vindicationem servitutem habeat. T. 7. c. 401. E.

Fructuarius an odes exornare possit. T. 7. c. 391. B. an tectorium inducere possit. Ibid. B.

Fructuarius an obligari stare locationi a testatore factae. Tom. 7. c. 1407. E.

Fructuarius an domino adficienti possit nuntiare novum opus. T. 7. c. 451. D.

Fructuarius an habeat interdictum de itinere, actusque privato. T. 7. c. 451. A.

Fructuarius an iure colonum expellere possit. Tom. 7. c. 1087. A.

Fructuarius an possit habere iter ad fundum fructarium, & an illud iter sit servitus. T. 7. c. 451. E. & c. 452. A.

Fructuarius an possit prohiberi in fundo habitare. T. 7. c. 1385. D.

Fructuarius apud quem experiri potest. T. 7. c. 292. B. C.

Fructuarius an possit proprietario nuntiare novum opus. Tom. 7. c. 458. C.

Fructuarius an possit usufructum vindicare, si dominus adficienter in area fructuaria. T. 7. c. 451. E.

Fructuarius an vindicationem fundi habeat. T. 7. c. 402. B. item usufructus. Ibid. B.

Fructuarius proprietario quomodo cavere debeat. Tom. 7. c. 332. A.

Fructuarius si nuntiaverit vicino novum opus, an remissio valeat. T. 7. c. 432. D.

Fructuarius non possidet. Tom. 7. c. 290. A.

Fructuarius interdum habet jus fructuarii, sed non commoda. T. 8. c. 151. E.

Fructuarius qualem se gerat in sylva caduca. T. 8. c. 513. D.

Fructuarius videtur naturaliter possidere. T. 8. c. 271. E. usufructum quasi possidet. Ibid. E.

Fructuarius non potest vendere, vendenti autem potest consentire. T. 8. c. 757. C.

Fructuarius pater bonorum, qui habuit a priore uxore, an latitid liberis. T. 9. c. 470. E.

Fructuarius, ad quem pertinet pignoris usufructus, usufructu pignore an amittat usufructum. T. 9. c. 1191. A. B.

Fructuarius obligare usufructum pignori potest, & alienare. T. 9. c. 464. C.

Fructuarius an naturaliter possidet uti utendi fruendi. T. 9. c. 1007. D.

Fructuarius non potest servum manumittere, in quo habet usufructum. T. 9. c. 512. C. maritus potest manumittere servum dotalium, si sit solvendo. Ibid. C.

Fructuarius vicino an possit novum opus nuntiare. Tom. 10. c. 250. A. B.

Fructuarius promissor si plures heredes reliquerit, uno ex heredibus non restituitur id, quod fuisset ex fructibus, an ceteri teneantur in solidum. Tom. 10. c. 528. A.

Fructuarius an ab eo, cui legavit usufructum mortis causa fidei commissum relinquere possit. T. 10. c. 1053. D.

Fructuarius an possit desuntiare novum opus. Tom. 10. c. 1180. C. D.

Fructuarius an habeat jus vindicandum servitutem. Ibid. E.

Fructuarii servus ex duobus tantum causis fructuario acquirit, ex re fructuarii, & ex suis operis. T. 6. c. 97. A.

Fructuarii primum munus quod. T. 8. c. 513. E.

Fructuario adversus proprietarium quae actio dati potest. Tom. 5. c. 150. B.

Fructuario vendente usufructum, quid transeat in emptorem. T. 5. c. 514. C. D.

Fructuario acquirit servus. T. 6. c. 111. B.

Fructuario competit interdictum prohibitorium de itinere, vel acta privato. T. 6. c. 332. C.

Fructuario interdicta possessionis accommodantur. Tom. 7. c. 430. B.

Fructuario an danda sit vindictio servitutis, fundo fructuario debita. T. 7. c. 483. C.

Fructuario cautio, se boni viri arbitratu usufructum, an testamento remitti possit. Tom. 7. c. 1045. B.

Fructuario an detur vindictio servitutis. Tom. 7. c. 401. E. & c. 451. E.

Fructuario an detur actio furti. T. 7. c. 855. B.

Fructuario an detur nuntiatio novi operis, item vindictio servitutem. T. 7. c. 401. E.

Fructuario, quae praestatur via, per sonae servitus est, sicut usufructus, qui ei legatus est. T. 7. c. 1351. C.

Fructuario quae liceat pignori dare. T. 8. c. 814. D.

Fructuario mortuo datur actio heredi praeteritorum fructuum a defuncto non perceptorum. T. 10. c. 184. D.

Fructuario an servitutem vindicare debeat. Tom. 10. c. 250. C.

Fructuario an detur actio furti. T. 10. c. 455. A.

Fructuarius jus vindicandae servitutis fundo fructuario debita, & vindicationem ejus non habere, sed de usufructu confessoriam, tantum actionem de nuntiatione novi operis. T. 6. c. 334. B.

Fructuarius cessio facit, non debetio. T. 7. c. 1364. C.

Fructuarius iniet, & maritum an sit aliqua differentia. Tom. 10. c. 134. B.

A fructuario iniet de modo utendi cautio interponi. Tom. 1. c. 428. A.

Fructuosum non tantum quod est fructiferum, sed & quod utile, & commodum est, significat. T. 10. c. 105. B.

Fructus nomine quae contineantur. T. 1. c. 780. B.

Fructus dividi potest, usus non item. T. 1. c. 1211. C.

Fructus earum rerum, quae nobis traditae sunt, usufructu possunt. T. 1. c. 1111. E.

Fructus aut sunt pendentes, aut folia separati. Tom. 2. c. 1279. C. D.

Fructus, quando suo loco haerent, fundi esse. T. 1. c. 1438. E.

Fructus

- Fructus pendentes, & fundum unam esse rem.** T. 1. c. 1449. A.
- Fructus pendentes rei immobilis sunt pars.** Ibid. A.
- Fructus, qui solo cohabere moris testatoris tempore, an ad legatarium pertineant.** Tom. 1. c. 431. C.
- Fructus absoluti suos facere quid sit.** T. 1. c. 1399. B.
- Fructus facit suos bonæ fidei possessor.** Ibid. B.
- Fructus sine semine, sine opera, & cultura provenientes, non sunt bonæ fidei possessoris.** Ibid. A.
- Fructus generaliter præstat possessor rei alienæ ex eo tantum die, quo res in iudicium deducta est.** T. 3. c. 128. A.
- Fructus, ex pignore percepti, in sortem imputandi.** Tom. 3. c. 310. B.
- Fructus perceptos post litem contestatam etiam a bonæ fidei possessor restituendos esse, quamvis eis petitor non fuerit perceptus.** T. 1. c. 1293. B.
- Fructus percepti, sumptibus deductis, restituendi.** Tom. 1. c. 1288. C.
- Quos fructus malæ fidei possessor petitori reputare debet.** Tom. 3. c. 151. B.
- Fructus præstat prado ex eo die, quo rem alienam invasit.** Tom. 3. c. 118. A.
- Fructus duplos reddit rei alienæ possessor.** T. 1. c. 486. A.
- Fructus peculium quinquam sine, & quæ in illo habebantur.** Tom. 1. c. 72. B. C.
- Fructus percepti an veniant in petitionem hereditatis, & in actionem in rem huius officio iudicis.** T. 1. c. 128. D. E. & c. 129. A.
- Fructus an pro cultura, & cura haberi possint.** T. 1. c. 71. D.
- Fructus aridi quinquam sunt.** Tom. 2. c. 1087. C.
- Fructus deductis impensis intelliguntur.** T. 2. c. 500. B.
- Fructus pendentes pars sunt rei immobilis.** T. 1. c. 1449. A.
- Fructus in stipulationibus strictis ex mora an veniant.** Tom. 1. c. 1389. D.
- Fructus sine usu an possit esse.** T. 1. c. 427. D.
- Fructus maiores qui sunt.** Tom. 3. c. 128. A.
- Fructus a malæ fidei possessor condicti possunt, an tum quoque usurarum veniant.** Tom. 4. c. 133. C. D.
- Fructus dividitur inter proprietarium, & usufructuarium pro rata ejus anni, quo finitus est usufructus.** T. 4. c. 293. C. usufructuarius in quibus dilatat a domino.
- Fructus in arbitriis actionibus an veniant ex mora, & quid in strictis actionibus.** Tom. 4. c. 575. C.
- Fructus inter Dominum, & vassallum, quomodo dividendi sunt, seu commisso, & aperto.** T. 4. c. 294. D.
- Omnes fructus potestate conventionis mulieri cedunt, quos maritus non percepit tempore divortii.** T. 4. c. 287. A. B.
- Fructus superflui a quo retineri possunt.** T. 4. c. 1240. C.
- Fructus fructus non est.** Tom. 4. c. 109. D.
- Fructus, qui semel facti sunt fideicommissarii, sine ejus facto hereditas fieri nequeunt.** T. 4. c. 1132. A.
- Fructus omnes restituit malæ fidei possessor.** T. 4. c. 1375. C.
- Fructus rerum hereditarium, & hereditas differunt.** T. 4. c. 1240. B.
- Fructus maturi, & immaturi distinctione quæ.** Tom. 4. c. 1127. E.
- Inter fructus prædiorum, & partos ancillarum differentia Papiniani quæ.** T. 4. c. 351. D. E.
- Fructus recte dicitur pars fundi, vel post semenem.** Ibid. E.
- Fructus majores dicuntur dupli fructus, qui in restitutionem veniunt.** T. 4. c. 131. D.
- Fructus an certum corpus augere intelligantur, ex eo corpore petito, & ipsi petiti intelligantur.** T. 4. c. 889. A.
- Fructus ab usuris in quo differant.** D. 4. c. 132. B. C.
- Inter fructus perceptos ante petitam hereditatem, & inter fructus, qui post petitionem hereditatis percipiuntur, differentia quæ.** T. 4. c. 887. C. ratio hujus differentie qualis.
- Fructus usuris novis dumtaxat compensantur.** T. 4. c. 892. C.
- Fructus ante moram plerumque veniunt in bonæ fidei iudiciis.** T. 4. c. 573. C.
- Fructus medio tempore percepti ab hereditibus an fideicommissis continentur.** T. 4. c. 1193. B. C. an & hi in Falcidiam imputentur.
- Fructus, aut causa fideicommissario non præstantur, nisi hi, qui post mortem eduntur.** T. 4. c. 1102. A.
- Fructus pretii pecunie usura est.** T. 4. c. 888. D.
- An fructus legatorum, vel fideicommissorum præstentur ex die mortis ante moram.** T. 4. c. 1132. C.
- An fructus penultimi anni in computationem computentur, sicut ultimi anni.** T. 4. c. 291. B. C.
- Fructus, & usura an licitam habeant donationem.** T. 4. c. 1139. D. usura non sunt pars, sed fructus dotis.
- Fructus ex dote a viro bonæ fidei percepti, & quasi in matrimonii onera, consumpti, an domino**
- sint restituendi.** Tom. 4. c. 998. B.
- Fructus existentes vindicantur, consumpti condictur.** Tom. 4. c. 889. A.
- Fructus non hereditati, sed rebus ipsis accepto servantur.** Tom. 4. c. 1193. C.
- Fructus percepti ante petitam hereditatem, quomodo petiti intelliguntur.** T. 4. c. 887. D. E.
- Fructus percepti post petitam hereditatem quomodo petiti intelliguntur.** Ibid. E.
- Fructus superflui existentes an fideicommissis continentur.** T. 4. c. 1240. E. & c. 1241. A.
- Fructus maturi an fondi pretium augent.** T. 4. c. 551. C. an hereditati imputentur.
- Fructus non veniunt ante litem contestatam in actione in rem, in bonæ fidei iudiciis veniunt.** T. 4. c. 174. B. usura ante moram non veniunt in bonæ fidei iudiciis, fructus veniunt.
- Fructus pendentes sunt pars fundi.** Tom. 4. c. 551. B.
- Fructus pendentes rebus immobilibus annumerantur.** Ibid. C. cum sint hi pars rei immobilis.
- Fructus percepti ante litem contestatam cur in actione bonæ fidei veniunt.** T. 4. c. 132. D.
- Fructus soluti prædioni, quasi indebiti, condicti possunt ab eo, qui solvit.** T. 4. c. 130. C.
- Fructus, vel usura regulariter an veniant in fideicommissariam hereditatis restitutionem.** Tom. 4. c. 574. B. C.
- Fructus, & accessiones quando emptori adquirantur.** T. 5. c. 740. E. & c. 741. A.
- Fructus an pignoris loco pro pensionibus domino teneantur.** T. 5. c. 525. C.
- Fructus hominis defuncti, qui ex operis percipi poterunt, an ad petitorum, an vero ad possessorum pertineant.** Tom. 5. c. 1285. A.
- Fructus a creditore perceptos secum ipse creditor penat in sortem, & usuras.** T. 5. c. 425. B. C.
- Fructus pendentes an pars fundi sint.** T. 5. c. 789. E.
- Fructus in petitionem venientes quinquam sunt.** T. 5. c. 299. E. & c. 300. A. & seq.
- Fructus quinquam in restitutionem veniant.** T. 5. c. 729. A.
- Fructus & partes in quo differant.** T. 5. c. 728. B. & seq.
- Fructus rei pignoratæ, de quibus nominatim non convenit, ut pignoris essent, a debitorum percepti, vel herede ejus, tacito jure pignori esse creduntur.** Tom. 5. c. 425. B.
- Fructus separatur a partu.** T. 5. c. 727. B.
- Fructus solo coherentes, die legati cedunt.**

ordente, ad quem pertineant. T. 7. c. 789. D.
 Fructus medi temporis in emptione existentes, ad quem pertineant. T. 7. c. 574. A.
 Fructus pecorum inter eos, qui diligenti, & operâ domini prove-niant, recensentur. T. 7. c. 718. E.
 Fructus, percepti ante litem conte-statam, an in petitionem here-ditatis veniant. Tom. 5. c. 165. B.
 Fructus an semper intelligentur de-ductis expensis fructuum perci-piendorum causâ factis. Tom. 6. c. 892. D. E.
 Fructus, quos creditor percipit ex fundo pignori dato, an impoten-tur in sortem. T. 6. c. 1030. C. D.
 Fructus a bonæ fidei emptore per-cepti. Vide, Bonæ fidei em-por.
 Fructus dotis si esse intelliguntur, qui deductis necessariis impen-sis factis eorum fructuum quæren-do-rum, redigendorum, & conser-vandorum causâ supersunt. T. 6. c. 41. C.
 Fructus dotis pro oneribus matri-monii pertinent ad maritum ex die contracti, & in diem dirempti matrimonii. Tom. 6. c. 125. C.
 Fructus dotis an pertineant ad ma-ritum. T. 6. c. 122. B.
 Fructus qui veniunt in rei vindica-tionem. T. 6. c. 31. D.
 Fructus suos non facit malæ fidei possessor ex fundo alieno etiam si eos dominus non severit. Ibid. D.
 Fructus percepti domino adquirun-tur, etiam si alius eos conferat. T. 4. c. 33. B.
 Fructus stantes, & existentes in quo discurrunt. Tom. 6. c. 35. D.
 Fructus solo cedunt non semino. T. 6. c. 32. E.
 Fructus, & operæ in idem jus reci-dunt. T. 6. c. 35. B.
 Fructus quo cæsi restituuntur non deductis sumptibus factis redi-gendum fructuum causâ. T. 6. c. 41. D.
 Fructus pignorum ante moram percepti an in restitutionem ven-iant, cum per se successi sint ex iudicio resiliatis iure hereditario. T. 6. c. 585. B.
 Fructus qui ante diem fideicommissi cedentem percepti sunt, an fideicommissio continentur. Ibid. D.
 Fructus, qui hereditatim iure per-cepti sunt, an impotentur heredi in Falcidiam. Ibid. D.
 Fructus fundi dotalis an solvitur ma-trimonio dividantur inter virum, & uxorem pro rata temporis, quo matrimonium fuit. T. 6. c. 682. C. D.
 Fructus pendentes an pars fundi ef-

fe censentur. Ibid. E.
 Fructus an veniant cum hereditate. T. 7. c. 914. C. D.
 Fructus, qui non veniunt in restituti-onem, an impotentur in Falcidiam. T. 7. c. 1503. C.
 Fructus nomine comprehenduntur arundo, & cædus sylva. Tom. 7. c. 760. L.
 Fructus a fructuario nondum per-cepti an heredi ejus debeantur. T. 7. c. 1308. A. & c. 1374. D. E.
 Fructus annuos qui legat, an videat-ur usufructum legare. T. 7. c. 1385. B. C.
 Fructus an continentur verbis, quicquid ex hereditate ad te per-veniet. D. 7. c. 1410. D.
 Fructus ante moram ex re legata percepti an debeantur. Tom. 7. c. 1012. A.
 Fructus ejus anni, quo fructuarius decessit, an ad heredem ejus per-tineant. T. 7. c. 1308. A.
 Fructus, & prædia an refici deant-ur. T. 7. c. 1384. D.
 Fructus etiam redire dicuntur. Ibid. D.
 Fructus futuri an possint legari per damnationem, aut per vindica-tionem. T. 7. c. 962. A.
 Fructus, ex re vendita perceptos an-te traditionem, an venditor em-poræ etiam prestare debeat. T. 7. c. 799. E.
 Fructus legatorum ab additione, & ex die mortis collecti an vindic-entur. T. 7. c. 1022. B.
 Fructus, qui feruntur in petitionem hereditatis, non feruntur etiam in actionem in rem specialem, & cur. T. 7. c. 194. E.
 Fructus non tantum venire in con-fessoria servitutis, sed etiam in confessoria usufructus. Tom. 7. c. 455. A.
 Fructus autem percepti ante litem contestatam non omnimodo ve-niunt. Tom. 7. c. 475. A. B.
 Bonæ fidei consumpti non resti-tuuntur, existentes restituuntur. Ibid. B.
 Fructus præteriti temporis in actio-nibus bonæ fidei, & arbitariis veniunt, in strictis non nisi post litem contestatam percepti. T. 7. c. 474. A.
 Fructus semper intelligi deductis sumptibus factis fructuum feren-dorum colligendorum causâ. T. 7. c. 124. A.
 Fructus percepti ante diem fidei-commissi an veniant in restituti-onem. T. 7. c. 1172. A.
 Fructus pendentes pars fundi viden-tur. T. 7. c. 321. B.
 Fructus pendentes sunt, qui solo coherant. Ibid. B.
 Fructus pendentes immobilibus semper annuuntur ab Inter-pretibus. Ibid. D.
 Fructus æstimari non tantum per-ceptos, sed etiam eos, qui perci-

pi honestè potuerunt. Tom. 7. c. 303. E.
 Fructus legatarii ex die morte tan-tum debentur. Tom. 7. c. 1162. A.
 Fructus præteriti in specialem actio-nem in rem non veniunt vi, aut potestate actionis. T. 7. c. 294. B.
 Fructus duo significat, jus uten-di fruendi, & corpus. Tom. 7. c. 1223. A.
 Fructus majores qui dicuntur. T. 7. c. 618. D.
 Fructus venire in actionibus perso-nalibus. Ibid. D.
 Fructus pendentes veniunt fundo petito. T. 7. c. 324. A.
 Fructus industrialiæ possessor bonæ fidei an faciat suos pro cultura, & cura. T. 7. c. 309. E.
 Fructus an rem sequantur. Tom. 7. c. 501. D.
 Fructus sine fine fructu, quid sit. T. 7. c. 335. A.
 Fructus egerere, & fructus percipi-re quid sit. Tom. 7. c. 347. A.
 Fructus an veniant in fideicommissaria hereditatis restitutionem. T. 7. c. 914. C.
 Fructus pars agri fuisse, & ob eos plura agrum veniunt videntur. T. 7. c. 768. C.
 Fructus pendentes qui sint. T. 7. c. 795. D.
 Fructus percepti ante hereditatis res-titutionem an impotentur in Falcidiam, dotem, debitorum. T. 7. c. 1503. A. B.
 Fructus, qui non veniunt in restituti-onem hereditatis, an impoten-tur in Falcidiam. T. 7. c. 1503. C.
 Fructus, sive æstimatio, & omne id, quod interit, veniunt ex mo-ra in bonæ fidei contractibus, item in legatis, & fideicommissis. T. 7. c. 1342. D.
 Fructus, vel quæ pro fructibus hæ-bentur, an veniant in hereditatis restitutionem. T. 7. c. 1501. B.
 Fructus rei esse, vel pignori dare li-cere. T. 8. c. 695. E. & c. 794. E. & c. 861. E.
 Fructus appellatio, & quæ sub ea. T. 8. c. 548. A.
 Fructus dupli qui. T. 8. c. 518. A.
 Fructus naturâ proveniunt. Tom. 8. c. 576. B.
 Fructus omnis jurisconsulti glan-s. c. 514. C.
 Fructus pars non est rei. Tom. 8. c. 505. C.
 Fructus consumpti a malæ fidei pos-sessore condicuntur. Tom. 9. c. 239. A. existentes vindicantur, non condicuntur. Ibid. A.
 Fructus pignoris impotenti in sortem debitum, vel usuras, siquæ de-bentur, non tantum perceptos fructus, sed etiam percipiendos. T. 9. c. 295. A. si fructus supe-
rent

- cent debitum; ut superflui red-
dantur. Ibid. B.
- Fructus, & partus an veniant in rei
vindicationem. Tom. 9. c. 317.
- A.
- Fructus intelligi deductis iustis
sumptibus. Tom. 9. c. 1086.
- A.
- Fructus, & partus an veniant in
hereditatis petitionem. Tom. 9.
c. 317. A.
- Fructus pignoris an in debitum im-
putentur. Tom. 9. c. 296. A. &
seq.
- Fructus quando veniunt in actioni-
bus bonæ fidei. Tom. 9. c. 863.
C.
- Fructus qui veniunt in repetitionem
dotis, & qui non veniunt. T. 9.
c. 518. A. & seq.
- Fructus minuuntur sumptibus; T.
9. c. 1086. B.
- Fructus dupli, & simpli. Ibid. D.
- Fructus maiores dicuntur fructus
dupli. Ibid. E.
- Fructus perceptos an reddere de-
beat emptor, si noluit suppetre,
quod pretio deest. T. 9. c. 374.
B.
- Fructus percepti ante additionem he-
reditatis eam augent. Tom. 9.
c. 317. B.
- Fructus rerum immobilium, & mo-
bilium malæ fidei possessorum,
T. 9. c. 239. B.
- Fructus consumptos ante litem an
praestet malæ fidei possessor. Ibid.
C.
- Fructus, partus, & redditus an dis-
ferant. T. 9. c. 317. D.
- Fructus omnes quocumque tempore
percepti veniunt in petitione here-
ditatis. T. 9. c. 159. C.
- Fructus legati, & fideicommissi
quando cedunt, T. 9. c. 314. D.
& seq.
- Fructus res esse constat, qui super-
sunt deductis impensis. T. 9. c.
476. D. excepto uno caso. Ibid.
D.
- Fructus competentes, & liquidi.
Ibid. D.
- Fructus rei venditæ pertinent ad
emptorem ex die contractus eti-
am res vendita tradita non fuerit.
T. 9. c. 340. B.
- Fructus quando compensantur cum
usuris pretii, Tom. 9. c. 374.
B.
- Fructus ut redduntur a malæ fidei
possessore. T. 9. c. 1087. A.
- Fructus in commune percipiendi
qui. T. 9. c. 62. C. & seq.
- Fructus futuri an possint emi. T.
10. c. 38. A.
- Fructus cum percepti sunt, tunc
actio incipit de fructibus debitis
per stipulationem. T. 10. c. 77.
E. & c. 78. A.
- Fructus omnes cuiuscumque generis
statim adquiruntur bonæ fidei
possessori pleno iure, ita tamen
ut quandoque agenti domino re-
stituere teneatur exstantes, con-
- sumptos quoque modo, Tom. 10.
c. 100. C.
- Fructus quomodo dividantur inter
virum, & mulierem, divortio sa-
cto. T. 10. c. 168. C. & seq.
- Fructus quomodo adquirantur usu-
fructuario. T. 10. c. 183. A.
- Fructus a solo separati, & exstantes,
adquisiti bonæ fidei possessori,
an restituendi sint domino. Ibid.
B.
- Fructus fundi dotalis, qui pendebant
divortii tempore, licet acqui-
rantur molieri, quomodo tamen
marito restituendi sint. Ibid.
B.
- Fructus regulariter non est sine usu,
accidit tamen interdum, ut sit si-
ne usu. T. 10. c. 407. E.
- Fructus maiores quinquam sint. Tom.
10. c. 437. E.
- Fructus percepti ex re propria he-
redit ei legata, an imputentur in
Falcidiam. T. 10. c. 492. A.
- Fructus fideicommissi puri, aut leg-
gati ante mortem, vel additionem
percepti, an imputentur in Fal-
cidiam. Ibid. B.
- Fructus an imputentur in dotem.
Ibid. B.
- Fructus an imputentur in quartam
naturæ. T. 10. c. 492. B.
- Fructus inventi in hereditate an ven-
niant in restitutionem. Ibid. C.
- Fructus compensantur cum usuris
pretii. T. 10. c. 655. D.
- Fructus quinquam sint tacito pignori
obligati. T. 10. c. 702. B.
- Fructus an veniant in actione ex
stipulatu post litem contestatam.
T. 10. c. 753. A.
- Fructus omnes post perfectam ven-
ditionem, etiam ante traditionem
pertinent ad emptorem. T. 10.
c. 766. D.
- Fructus sunt ex re ipsa. Ibid. D.
- Fructus, quos ante venditionem per-
fectam emptor malæ fidei perce-
pit ex re, quæ postea ei vendita
est, veniunt in actione venditi.
T. 10. c. 1013. C.
- Fructus an teneatur restituere, qui
rogatus est restituere, quod ad
eum pervenit ex hereditate. T.
10. c. 1109. E.
- In fructu homo esse non potest, &
cur. T. 4. c. 131. B.
- In fructu quæ numerantur. T. 8. c.
695. E. & c. 794. E.
- In fructu quæ res veniunt, & quæ
non veniunt. T. 9. c. 512. D. E.
& c. 513. A. B.
- Inter fructum, & casum quæ dis-
ferentia. T. 4. c. 1098. D. & quid
sit fructus, & quid causa exem-
plis declarat auctor. Ibid. D. E.
- Fructuum acquisitionem inchoat
perceptio, consummat consum-
ptio. T. 1. c. 1398. E.
- Fructuum consumptio conciliat ad-
quisitionem, quæ non fuerat an-
te perfecta. T. 1. c. 1430. E.
- Fructuum usum. Vide, Usus.
- Fructuum dividendorum ratio, quæ
servatur inter virum, & uxorem,
an ea quoque servetur inter fru-
ctuarium, & proprietarium. T.
4. c. 293. C.
- Fructuum vicem obtinent usura,
nec ab his separari debent. T. 4.
c. 571. C. & c. 674. E.
- Fructuum perceptorum incremen-
tum, pendente conditione, con-
tractu recipit, fideicommissum
verò non. T. 4. c. 1193. E.
- Fructuum perceptorum usura post
litem contestatam utrumque præ-
stentur, & an hoc in utroque pos-
sessori tam bonæ, quam malæ fi-
dei locum habeat. T. 4. c. 888. B.
- Fructuum vicem usura obtinent pos-
testate iuris, non naturæ, & ex
obligatione descendunt. T. 4. c.
1127. B.
- Fructuum divisio fondorum quo-
modo facienda post divortium. T.
4. c. 292. B. C.
- Fructuum vicem obtinet usura. T.
4. c. 131. C.
- De fructuum conditione. T. 7. c.
473. B.
- Fructuum pendendum corpus non
est separatim a fundo. T. 7. c.
322. C.
- Fructuum conditio post quinquag-
nium cessat. T. 7. c. 640. C.
- Fructuum emptores qui sint, &
dicuntur. T. 7. c. 1325. C.
- Fructuum perceptorum ratione an
quis fideicommissio onerari possit.
T. 7. c. 980. E. & c. 981. A.
- Fructuum verbo non iussum corpus
significari. T. 7. c. 1385. C.
- Fructuum ratio, quæ in actione
Fabiana, & Calvisiana habetur,
T. 8. c. 801. D.
- In fructuum restituendorum causa
sunt pares, siue sint bonæ fidei,
siue malæ fidei possessor. T. 9.
c. 1086. D.
- Fructuum questionem non finiri sub-
iacta actione personali, vel hy-
pothecaria præscriptioe 30. vel
40. annis. T. 9. c. 1043. E. & c.
1044. A.
- Fructuum usura. T. 9. c. 344. D.
- Fructuum perceptio quando pro sol-
lutione est. T. 9. c. 1293. C.
- Fructuum vicem obtinent usurae. T.
9. c. 512. D.
- Fructuum ante litem motam perce-
ptorum pretia, & usuras præstare
debet malæ fidei possessor, post
litem non debet. T. 10. c. 404. B.
- Fructuum perceptorum usura ante
litem non præstatur. T. 10. c.
c. 461. C.
- De fructibus duplis tres Digesto-
rum loci. T. 3. c. 127. E. & c.
128. A.
- De fructibus illius anni, quo divor-
cium factum est, inter virum, &
uxorem dividendis. T. 3. c. 405.
E.
- De fructibus perceptis post litem
contestatam usura præstatur ab
utroque possessore; de perceptis
verò ante litem contestatam ali-
quatenus

- quantum tantum . T. 4. c. 888. C.
- A fructibus separantur usurarum tribus catibus . T. 4. c. 573. D.
- A fructibus usurarum quid distat . T. 4. c. 132. B.
- An pro fructibus accipiantur pensiones praediorum urbanorum . T. 4. c. 127. C.
- A fructibus partus separantur . T. 4. c. 132. B. & c. 552. D.
- Fructibus percipiendis, & distrahendis qui praepositur, an sit plusquam villicus . T. 5. c. 430. D.
- In fructibus percipiendis bonae fidei possessor idem juris habet, quod dominus . T. 6. c. 53. B.
- In fructibus percipiendis magis corporis soli jus, ex quo percipiuntur, quam feminis, ex quo oriuntur, aspicitur . T. 6. c. 33. A.
- De fructibus maturis pendentibus, quos fur decerpit, vel defecuit . T. 6. c. 339. A.
- De fructibus rei pignoratiz . T. 7. c. 640. B.
- De fructibus percipiendis post litem contestatam quemlibet possessorum teneri . T. 7. c. 304. D.
- De fructibus ex re communi perceptis in rem communem . T. 7. c. 560. B.
- De fructibus perceptis, & percipiendis tenetur possessor malae fidei . T. 7. c. 331. D. B. & seqq.
- De fructibus rei petitis iudicio in rem . T. 7. c. 305. E. & c. 304. A. & seqq.
- Fructibus augetur hereditas . T. 9. c. 160. A.
- De fructibus si nihil pronuntiarit iudex, integra est victori actio de fructibus . T. 9. c. 1088. B.
- De fructibus, & usuris legatorum, aut fideicommissorum . T. 9. c. 860. E. c. 851. A. & seqq.
- De fructibus, & litium exprobris . T. 9. c. 1086. A. & seqq.
- In fructibus numerantur pensiones praediorum urbanorum . T. 9. c. 512. E.
- Frugum appellatio quae continetur . T. 1. c. 437. C.
- Frugum duo prima genera, frumenta, & legumina . Ibid. C.
- Frugum omne genus a locustis, & moribus acciditur, & arroditur . T. 3. c. 448. C.
- Frugum nomine quae veniant . T. 5. c. 679. A.
- Frugum appellatio quid proprie continetur . T. 8. c. 517. D.
- Frugum usura modo praedicti praestantur . T. 10. c. 285. A.
- Frui est fructus percipere, quae res divisionem recipit . T. 4. c. 138. A.
- Frui pro parte possumus, uti pro parte non possumus . Ibid. B. usufructus in fruendo constitit, ceterae servitutes in utendo . Ibid. B.
- Frui pro parte possumus, uti pro parte, & pro parte non uti, non possumus . T. 7. c. 1189. C.
- Fructio animalia quid sit . T. 10. c. 658. C.
- Frumenta publica ut expendi debent . T. 2. c. 692. A.
- Frumenta quid . T. 8. c. 547. D.
- Frumentariae tellesse venales fuerunt . T. 7. c. 1126. B.
- Frumentarii quoniam sint, & an excusentur a tutelis . T. 10. c. 856. A. Vide, Mensores .
- Frumentarius mensor . Tom. 3. c. 301. D. E. & Tom. 2. c. 811. C. D.
- Frumentarius canon . T. 9. c. 369. D.
- Frumenti libere non sunt . T. 7. c. 631. B.
- Frumenti theca an utatur legato frumento . T. 7. c. 1178. A.
- De frumento acervo cum alio confuso . T. 7. c. 140. A. de ejus vindicatione . Ibid. B.
- Frumenti acervo comparatur grex . T. 7. c. 156. E. & c. 137. A.
- Frumenti, olei modio legato, an videtur corpus, vel quantitas legata . T. 7. c. 1077. B.
- Frumenti propter incertum pretium sit nonnumquam, ut frumento credito ejusdem materiae accessiones supra legitimum modum admittantur . T. 10. c. 648. C.
- De frumento urbis Constantinopolitanae . T. 2. c. 812. B. C.
- De frumento Alexandrino . T. 2. c. 815. A. B.
- Frumento mutuo dato, & petito conditione triticaria, ad quod tempus affirmatio ejus ducatur . T. 7. c. 740. B.
- De frumento duorum cunctus . T. 7. c. 140. B.
- In frumento quae est usura . T. 9. c. 338. C.
- Frumentum Gallis blattum dicitur, a Graecis *νίση* . T. 1. c. 1226. E.
- Frumentum ex alienis spicis liquis excussit, quis dominus frumenti existat . T. 5. c. 379. B.
- Frumentum defecatur . T. 6. c. 239. A. aliud domellum, & defecum, aliud tritum, & per se esse collectum . Ibid. A.
- Frumentum alienum siquis in mare effuderit, qua actione teneatur . T. 7. c. 851. C.
- Frumentum est nomen generis . T. 7. c. 1447. A. an recte legari possit . Ibid. A.
- Frumentum siquis permittat in suo fundo ferere, postea non patitur fructus metere, qua actione teneatur . T. 7. c. 852. D. B.
- Frumentum percipere quid sit . T. 7. c. 347. A.
- Frumentum admittitur, non appenditur . T. 7. c. 631. B.
- Frumentum exceptum quodam intelligitur in fundi venditione . T. 8. c. 627. B.
- Frusta nihil facit nat. dra, nec homo prudens . T. 4. c. 162. C.
- Frustratio . T. 2. c. 875. B.
- Frustratio spei sub damno comprehenditur . T. 5. c. 374. E.
- Frustratio nihil est aliud, quam morosa . T. 7. c. 591. C.
- Frustrator pro contumace . T. 3. c. 233. A.
- Frustrator a Papiniano dicitur contumax, & cur . Tom. 4. c. 875. B.
- Frustrator est, qui litem, & iudicem, & adversarum frustratur . T. 9. c. 137. D.
- Fucare quid . T. 2. c. 798. D.
- De fudio jurisconsulto loci quidam adnotati . Tom. 3. c. 5. D. E.
- Fudius jurisconsultus quis, & qualis fuerit . Ibid. D. E.
- Qui sunt in luga servi, etiam si furivi non sint, cur nec vendi, nec donari possint . T. 3. c. 491. D. E.
- Fuga servorum species est furti . T. 2. c. 379. A.
- Fuga imputari solet casui, non culpae, & quae ratio sit . T. 5. c. 286. A.
- Fuga servorum casibus fortuitis an numeratur . T. 5. c. 563. B.
- Fuga servi damnosa esse non potest . T. 5. c. 754. E.
- Fuga servorum casui fortuito an numeratur . T. 5. c. 537. B.
- Fuga servi an usufructu interrumpatur . T. 5. c. 286. B. C.
- Fuga servorum ut intervertatur, neve dominis possessio eorum eripiantur contra rationem juris singularia quaedam coeacta sunt . T. 5. c. 699. D.
- Fuga servorum una potest dominos evertere possessione sui, vel possesione aliarum rerum . T. 6. c. 228. C.
- Fuga servorum dominis suis nulla, ex causa potest esse damnosa . Ibid. D.
- Fuga proprium est servorum vitium . T. 5. c. 753. E.
- Fuga servorum species furti ioteligitur . T. 9. c. 518. C.
- Fuga, & furtum servorum probra, vitia conjuncta, & proxima . Ibid. D.
- Fuga magnam suspicionem facit . T. 9. c. 197. D. E.
- In fuga servi cur nec vendi, nec donari possint . T. 9. c. 516. A.
- Fuga est quasi furtum . T. 10. c. 877. E.
- Fuga argumentum . T. 3. c. 280. A.
- Fuga vitium, cum antiquis sit venditione, responsio servi tormentis elicitio explorandum est . T. 4. c. 975. A.
- Fugientes vocantur rei . Tom. 9. c. 134. B.
- Qui fugit, seipsum accusat . T. 9. c. 190. E. & Tom. 10. c. 499. E.
- Fugitivarii quoniam videantur . T. 3. c. 120. B.

H h

Fug:

- Fugitivarius quisnam sit : T. 10. c. 45. A.
- Fugitivi pedum amputatione coerceri solebant. T. 3. c. 174. B.
- Fugitivi compungi solent notis, vel literis. Ibid. A.
- Fugitivi an queri, & comprehendi possint in fundis fiscalibus. T. 3. c. 613. A.
- Fugitivi non agniti cuiusnam officio conquirendi. Ibid. A.
- Fugitivi servi non sunt in potestate domini. T. 1. c. 412. B.
- Fugitivi, vel furis servi nomine an venditor evictionem præstat. T. 7. c. 762. D.
- Fugitivi an in numerum servorum adscribantur. T. 8. c. 501. A.
- De fugitivis servis. T. 9. c. 615. B. & seq.
- Fugitivorum notæ, & supplicia. T. 3. c. 174. A.
- Qui fugitivum celat, fur est. T. 2. c. 379. A. & Tom. 9. c. 618. C.
- Eugitivus qui celat, fur dicitur. T. 5. c. 470. B.
- Fugitivum, vel furem servum si quis sciens vendat, quomodo emptori teneatur. Tom. 7. c. 766. A.
- Fugitivum animus solus non facit. T. 8. c. 639. E.
- Fugitivus servus. Vide, Servus.
- Fugitivus servus cur vendi possit. T. 7. c. 707. A.
- Fugitivus servus. T. 7. c. 662. B. Vide, Servus fugitivus.
- Fugitivus & ex animo, & ex facto estimandus. T. 8. c. 639. E.
- Quod fuit alterius (inquit Varro de re rustica) ut id fiat meum, aliquid intervenire necesse est. T. 4. c. 1457. E.
- Fulgiosus Accursum meritis reprehendit. T. 5. c. 698. B.
- Fulgiosus annotavit contra Bartolum, in disjunctivis obligationibus non esse multiplicem, sed annuum, & perpetuum. Tom. 5. c. 518. D.
- Fulgiosus notatur. T. 6. c. 70. E.
- Fullo vestimenta mea tua culpa amittit. T. 9. c. 120. D.
- Fullones a muneribus civilibus excusantur. T. 2. c. 762. C.
- Fullonum officia. T. 1. c. 214. B.
- Fullonum esse curare, layste. T. 7. c. 859. C.
- Fulmen patrum esse exhereditatio; & abdicatio. T. 9. c. 1307. D. Vide, Abdicatio.
- Fulminis effectus varii. Tom. 6. c. 448. C.
- Fumo perest, qui fumos vendidit. T. 9. c. 1175. D.
- Fumum vendere. Tom. 3. c. 198. E.
- Fumum vendere quid. T. 9. c. 216. C.
- Functio dotis pacto motati non potest. T. 4. c. 10. E.
- Functio, id est, cuncta, Tom. 3. c. 281. A.
- Fundus, & locus differunt. Tom. 1. c. 83. E.
- Fundus est nomen iuris. T. 1. c. 1205. C.
- Fundus est rusticum prædium. T. 3. c. 317. E.
- Fundus pibulibus quis dicatur. T. 3. c. 473. E.
- Fundus vectigalis. T. 2. c. 659. D. E.
- Fundus instructus qui. T. 1. c. 131. A.
- Fundus inter socios via, aut semita non dividitur. T. 3. c. 397. D.
- Fundus confiscari debet, in quem dominus aquam derivavit ex aqueductu publico. T. 2. c. 828. B.
- An fundus communis, communi servire possit. T. 4. c. 145. B.
- Fundus non est vinea simpliciter, sed & arbutum. T. 4. c. 290. D.
- Fundus sterilis sit sæpe nostris industriis fertilis. T. 4. c. 895. D.
- Fundus in Italia est is, qui fert & melleis, & vindemias, poma, & nuceis. T. 4. c. 290. D.
- Fundus fundi instrumentum esse non potest, & cut. T. 4. c. 1133. B.
- Fundus instructus legatus. Vide, instructum. Vide, Legatum.
- Fundus dotalis qui dicatur. T. 5. c. 557. B.
- Fundus dotalis sub qua conditione datur. T. 5. c. 391. D.
- Fundus corporaliter possessus ut intelligatur, quæ requirantur. T. 5. c. 706. C.
- Fundus emphytheuticarius. Vide, Fundus vectigalis.
- Fundus est totum; partes, aut quasi partes ejus duæ, proprietates, & usufructus. T. 6. c. 371. B.
- Fundus vectigalis, & fundus emphytheuticarius idem est. T. 6. c. 264. D.
- Fundus ille mihi est emptus, & Titio, an in partem, an in totum venditio consistat. T. 7. c. 721. A. B.
- Fundus sive vendatur sub formula an maximus est, sive non, an liber præstandus sit. T. 7. c. 718. D. E.
- Fundus an sit ex numero earum rerum, quibus plures singuli in solidum uti non possunt. T. 7. c. 1350. A.
- Fundus communis quomodo dividatur, certis regionibus inter socios. T. 7. c. 772. B. & ejus variaz species. Ibid. C.
- Fundus dari an videatur ab eo, qui excipit usufructum. Tom. 7. c. 1345. D.
- Fundus dominans si plurihus communis sit, an singulis detur actio in solidum, & an unus victoria caretis possit. T. 7. c. 443. C.
- Fundus dotalis an per partes destinatus esse dotalis. T. 7. c. 1416. C.
- Fundus ex die relictus si sit, an dies expectanda sit. T. 7. c. 1380. A.
- Fundus legatus si serviat fundo heredis, an per additionem hereditatis servitus confundatur. T. 7. c. 1020. A.
- Fundus legatus si serviat fundo legatarii, an agno legatus servitus confundatur. Ibid. A.
- Fundus modo accipitur pro jure, ipsius fundi, modo pro corpore, ipso fundi. T. 7. c. 1401. E.
- Fundus serviens si communis sit pluribus, an singuli conveniantur in solidum. T. 7. c. 453. E.
- Fundus serviens legatus an liber præstandus sit. T. 7. c. 405. C.
- Fundus si ita vendatur, uti optimus maximus est, an sit ambigua oratio. T. 7. c. 717. E. & c. 718. A.
- Fundus si legatus sit, ut legatarius heredi 10. daret, si heres illi 10. debeat, & legatarius accepta faciat, an videatur conditio impleta. T. 7. c. 1059. A.
- Fundus si legatur uni, & alteri ejusdem fundi usufructus, an usufructus inter eos communicetur. T. 7. c. 1354. B. C.
- Fundus si legatur ex cepto edificio, quid exceptum videatur. T. 7. c. 1047. D. E.
- Fundus si sit communis inter me, & te, an ego, te invito, vicino iter, aut viam cedere possim. T. 7. c. 1435. D.
- Fundus si pro dote centum uxori, idemque fundus alii legatus sit, quod illi Falcidia aulet, an pro eo plus vindicat mulier, quia amplius sit 10. dote. T. 7. c. 1421. C. D.
- Fundus si sit in dote, vel alia res corporea, an minoretur per impenas necessariis factis. T. 7. c. 1400. A.
- Fundus pro nuda proprietate accipitur in sententia, & adjudicationibus iudicis familie ericundæ, & communi dividundo. T. 7. c. 505. B.
- Fundus si in emphytheusim datus sit inter privatos, an agi possit communi dividundo, vel familie ericundæ. T. 7. c. 585. C. D.
- Fundus alienus an, & quomodo legari possit. T. 8. c. 990. D.
- Fundus alienus bonæ fide emptus, cujus usufructus alienus est, an usufructi possit. T. 8. c. 307. D. I.
- Fundus alienus bonæ fide emptus an usufructi possit. Ibid. D.
- Fundus bonæ fide emptus, venditoris credentibus pignorat an usufructi possit. Ibid. D.
- Fundus, & locus differunt. T. 8. c. 334. E. & c. 335. A.
- Fundus non intelligitur in hereditate, nisi verè sit. T. 8. c. 513. B.
- Fundus quid. T. 8. c. 572. B. & T. 9. c. 478. A.
- Fundus est res soli quælibet. Ibid. B.
- Fundus quod proprie. T. 8. c. 334. E. & c. 335. A.
- Fundus. Vide, Prædium.
- Fundus vectigalis est emphytheuticarius. T. 9. c. 415. A. & seq.
- Fundus dotalis an possit alienari. T. 9. c. 127. C. D. & seq.

Fundus est pradium rusticum : T. 9. c. 350. B.
 Fundus, & ades in quo differunt. T. 9. c. 1202. D.
 Fundus vendi, donari, in dotem dari non potest, sine censu, vel reliquis. T. 9. c. 1378. E.
 An fundus sit fructuosior apertis lapidicinis. T. 10. c. 106. A.
 Fundus dicitur fructuosus pro fructuum modo. Ibid. B.
 Fundus facilius comparatur. T. 10. c. 496. C.
 Fundus significat plenum jus. T. 10. c. 333. B.
 Fundus an debeat legatus. T. 10. c. 751. A.
 Fundus dotalis an possit vendi, vel pigari. T. 10. c. 1013. A.
 Fundus peltiens quid dicatur. T. 10. c. 1030. C.
 Fundi appellatione plena significatur proprietates. T. 10. c. 1205. C.
 Fundi pars qualibet fundus est. T. 10. c. 1129. C.
 Fundi partes sunt *hypotheca*. T. 10. c. 941. D.
 Fundi instrumenta quae sint. T. 10. c. 459. C.
 Fundi jus, idest, servitus. T. 10. c. 1109. C.
 Fundi rei dominica. T. 10. c. 873. E.
 Fundi patrimoniales Principis in *emphyteusim* recte non dantur sine pignoris. T. 10. c. 855. C.
 Fundi limotrophii. T. 10. c. 861. B.
 Fundi pro praetentionibus accipiuntur. T. 10. c. 1008. C.
 Fundi patrimoniales reiprivat. Divinae domus. T. 10. c. 861. C.
 Fundi sunt quidam, qui quotannis fructus levari, quidam vero, qui bis in anno, quidam denique sunt, qui non quotannis, sed post aliquot annos fructus proferunt, quomodo fructus dividantur. T. 10. c. 1292. B. C.
 Fundi appellatione an plenum dominium significetur. T. 10. c. 498. D.
 Fundi reditus ex melle constat. T. 10. c. 894. C.
 Fundi stipulatio sine propria appellatione an numeretur inter stipulationes utiles. T. 10. c. 984. B.
 Fundi legatam. Vide, Legatum, Legare.
 Fundi dominus non facit locum religiosum invito eo, cuius praedio ille servit, aut invito creditore, cui pignori locus ille obligatus est. T. 10. c. 1388. E.
 Fundi venditionis si offerens si damnatus fuerit, an actori de dolo teneatur. T. 10. c. 134. A.
 Fundi pars est villa. T. 10. c. 210. E.
 Fundi generaliter promissi nulla stipulatio est. T. 10. c. 363. B.
 Fundi appellatione plenum dominium significatur, non nuda proprietates. T. 10. c. 354. C.
 Fundi appellatione an pars continetur. T. 10. c. 1017. C.

Fundi causae parata, sed non dum impolita, an fundi emptorem sequantur. T. 10. c. 782. C. D.
 Fundi communis pro indiviso pars si vendatur, an illa pro diviso vendita intelligatur. Tom. 7. c. 772. E. & c. 473. A.
 Fundi communis pro indiviso pars si oppigneretur, an postea, facti divisione, illa pro diviso oppignoratione intelligatur. Tom. 7. c. 772. C.
 Fundi communis socius si leges usufructum partis suae, an legatario competat usufructus in parte pro indiviso. T. 10. c. 772. C. D.
 Fundi emptorem quae sequantur. T. 10. c. 782. D.
 Fundi generaliter relictis legatum an valeat. T. 10. c. 989. B.
 Fundi legatum an mori, vel augeri possit. T. 10. c. 1005. C.
 Fundi appellatione significari plenum dominium. T. 10. c. 306. A.
 Fundi nomine plenam proprietatem significari, plenumve dominium. T. 10. c. 1354. B.
 Fundi pars etiam fundus dicitur. T. 10. c. 1017. C.
 Fundi reditu legato, an in arbitrio heredis sit, utrum redditus, an aestimationem praestare velit. T. 10. c. 1384. E.
 Fundi reditu legato, posses per heredem fundo vendito, an legatus sequatur emptorem. Ibid. D.
 Fundi reditu uxori legato, an heres compellatur fundum forte deteriorem factum restituere. Ibid. E.
 Fundi reditu legato, neque realis, neque personalis servitus constituta est. Ibid. D. E.
 Fundi reditum si testator legaverit, an videtur constituisse usufructum. T. 10. c. 1313. B.
 Fundi reditu uxori legato quo ad vivat, & filio herede instituto, eique tutore dato, an tutus fundum invixit uxore vendere possit. T. 10. c. 1384. C.
 Fundi venditi civici parte, bonitatis aestimationem heri, non iam partem pretii agri. T. 10. c. 788. C.
 Fundi servitutem venditor emptorem si celaverit, quomodo teneatur. T. 10. c. 809. D.
 Fundi venditi colonus si damnum dederit, emptor cum venditore ex empto agere potest. T. 10. c. 779. E.
 Fundi venditi possessores confines an nominandi sint. T. 10. c. 812. E.
 Fundi venditi instrumenta authentica apud quem manere debeant. Ibid. E.
 Fundi venditi sepulchrum an emptorem sequatur. Tom. 7. c. 818. A. B.
 Fundi appellatione quid significatur. T. 10. c. 1351. C.
 Fundi usufructus legatum tacite

sequitur via ad fundum. T. 10. c. 1388. B. C.
 Fundi nomine an perimat sylvae & passio in eo casibus. T. 10. c. 815. E.
 Fundi nomine quid significetur. T. 10. c. 1001. D.
 Fundi locati possessio an amittatur mortuo colono. T. 10. c. 305. C.
 Fundi mei parte clam, aut vi occupata, an totius fundi possessionem amittam. T. 10. c. 285. D.
 Fundi pars pro indiviso an tradi, possideri, vel usufructu possit. T. 10. c. 291. D.
 Fundi partem emptam pro diviso, vel indiviso, an usufructu possim, si sciam alienam esse. T. 10. c. 307. B. C.
 Fundi possessionem an solo animo amittatur. T. 10. c. 309. D.
 Fundi appellatione quid significetur. T. 10. c. 531. A. ejus divisio. Ibid. B.
 Fundi in *emphyteusim* quomodo dantur. T. 10. c. 618. A.
 Fundi possessio an adquiratur, si cum ingreditur, vel ei infidet ea menta, ut eum possideam. T. 10. c. 454. D.
 Fundi possessio an adquiratur, si pars ejus, vel gleba una ea mente attingatur, ut totus fundus possideatur. T. 10. c. 213. E.
 Fundi possessio, an emptore, vel animo adquiratur. T. 10. c. 309. D. & c. 310. B.
 Fundi venditor si mandaverit alicui, ut emptorem in possessionem mitteret, an emptor per se sine voluntate procuratoris in possessionem venire possit. T. 10. c. 298. B.
 Fundi nomine quid intelligitur. T. 10. c. 528. A.
 Fundi patrimoniales, fundi templorum, fundi agnomothetici. T. 10. c. 1037. A.
 Fundi fideles quomodo suscipiuntur. T. 10. c. 415. C.
 Fundi donalis alienatio, & obligatio in quo differunt. T. 10. c. 117. C.
 Fundi dominici, fundi domus divini. T. 10. c. 1037. A.
 Fundi in solutum dato speciem, emptionis habet. T. 10. c. 717. D.
 Fundi municipiorum erant olim fere omnes vectigales. T. 10. c. 750. E.
 Fundi appellatione continetur plena proprietates. T. 10. c. 757. F.
 Fundi nomine an agatur *actio*, in factum. T. 10. c. 760. C.
 Fundi privatorum omnes debent censum fisco, vel reipublicae, vel aerasario publico. T. 10. c. 1009. A.
 Fundi alieni legatum per vindicationem nullum est. Tom. 10. c. 1162. C.
 Fundo instructo legato, quae continentur. T. 10. c. 452. B. C.
 Fundo cum omni instrumento le-

gato femina debentur, & cibaria cultorum. T. 1. c. 430. D. E.
 Fundo instructo an Theraea cedat. T. 4. c. 1135. E.
 Fundo potestiori, iudicii mutandi causa vendito, an, & quod dampnum praestandum sit. T. 5. c. 668. D.
 Fundo hereditario siquid per alluvionem accrevit post litem contestatam, in actionem familiae eriscundae venit. T. 7. c. 507. D.
 Fundo generaliter legato, legatum non valet. T. 7. c. 1203. D.
 Fundo, aut usufructu eius legato, an unum legatum sit. T. 7. c. 977. A.
 Fundo constante vinea, & praeo, si plus sit in praeo, quam in vinea, an actio ex empto competat. T. 7. c. 788. A. B.
 Fundo conjunctim duobus legato, & tertio ejusdem fundi usufructu, quomodo fundus inter illos communicetur. T. 7. c. 1362. C. D.
 Quomodo inter eos velletur jus accedendi. Ibid. D.
 Fundo cum instrumento legato, an utrumque debeatur. Tom. 7. c. 1385. E. & c. 1051. A.
 Fundo dotali uxori legato, an propter res donatas retentio fiat ex dote. T. 7. c. 1427. C.
 Fundo legato, an usufructus tradi debeat. T. 7. c. 1051. B.
 Fundo legato, an villa, an superficies legata sit, quid intersit. T. 7. c. 1057. D. E. & c. 1018. A. B.
 Fundo legato cum domo, an fundo alienato domus debeatur. T. 7. c. 1386. A.
 Fundo legato sub conditione, & ad cum lundum vii puri, an via utiliter legata sit. T. 7. c. 1392. A. B.
 Fundo libero per errorem servo tradito, quid fiat. T. 7. c. 748. A.
 Fundo post decennium legato, dies quando cedat. Tom. 7. c. 1362. E.
 Fundo post decennium legato deducto usufructu, si pendente conditione heres moriatur, an morte ejus finiat usufructus, & post decennium heres heredis legatario plenam proprietatem fundi dare teneatur. T. 7. c. 1360. B. C. & seq.
 Fundo servo vendito, sed libero per errorem tradito, an venditor adversus emptorem conditionem incerti habeat. T. 7. c. 747. E. & c. 748. A.
 Fundo simpliciter legato, cujus sit electio, legatarii, an heredis. T. 7. c. 997. D. E.
 Fundo sub conditione legato, deducto usufructu, si pendente conditione heres moriatur, an morte ejus finiat usufructus, & post existentem conditionem heres heredis plenam proprietatem fundi legatario dare teneatur. T. 7. c. 1362. B. C. & seq.
 Fundo si venditor iter accessurum

dixerit, tenetur ex empti. T. 7. c. 746. A.
 Fundo vendito constante vinea, & sylva, si plus sit in vinea, minus in sylva, vel e contra, an actio competat ex empto. T. 7. c. 789. B.
 Fundo vendito cum dotis, si plura inveniantur, quam venditor dixit, an omnia, & quae integra emptori praestari oporteat. T. 7. c. 794. E. & c. 795. A.
 Fundo vendito ita, ut pretium solvatur certo tempore, si non fiat, utrum emptor, vel venditor moram facillie videatur. T. 7. c. 815. B. C.
 Fundo vendito, si in qualitate jugum capio est, ex empto crit actio. T. 7. c. 788. A.
 Fundo uni legato, alteri usufructu ejusdem fundi, an inter eos usufructus communicetur. T. 7. c. 1355. D.
 Fundo vendito, an pisces, qui in stagno, vel piscina sunt, emptorem sequantur. T. 8. c. 151. E.
 Fundo vendito, sed detracti usufructu nomine Titii, qui tamen non ad Titium, sed ad tempus pertinebat, Sempronio vindicante quid sequetur. T. 10. c. 757. D. E. & c. 758. A.
 Fundo vendito ea lege, ut serviat venditori, quem venditor postea per errorem tradidit liberum, quid sequetur. Ibid. B.
 Fundo, quod post perfectam venditionem alluvione accedit, an debeatur emptori. T. 10. c. 757. C.
 Fundo instructo legato quatenus contineantur. T. 10. c. 1129. C.
 Ex fundo communi duorum si usufructus debeatur, & unus tantum ex eis conveniat, an in solidum condemnabitur. T. 4. c. 139. C.
 De fundo communi inter duos ab uno ex sociis pignori obligato. T. 7. c. 584. A.
 De fundo communi. T. 7. c. 478. E.
 In fundo communi vendendo siquis sibi, & socio servitutem exceperit, an utilis sit exceptio. T. 7. c. 444. B.
 De fundo dotali non alienando. T. 9. c. 527. C. & seq.
 De fundo dotali. T. 9. c. 550. A. B. C.
 De fundo instructo legato. T. 9. c. 825. B. & seq.
 De fundo inaltimato, & astitato in dotem dato. T. 9. c. 81. B. & seq.
 In fundo non dicitur morari, sed fundum possidere is, cui fundus ex causa emptionis traditus est. T. 10. c. 134. D.
 Fundo in eodem potest esse emphiteuticarius, & coloni conditionales. T. 10. c. 567. A.
 Fundum, & profundum. Tom. 3. c. 281. A.
 Fundum in dotem datum an mari-

tus pignori obligare possit. T. c. 1330. C. D.
 Inter fundum deteriorum, & minorem differentia quae. T. 4. c. 156. B. C.
 Fundum dotalium si maritus vendiderit, potestne hanc venditio mulieri esse fraudi. T. 4. c. 1147. C.
 Fundum ad certum tempus locatum si quis vendiderit, ad quid emptori teneatur. T. 5. c. 564. A.
 Fundum dotalium miles an legare possit. T. 5. c. 626. A. B.
 Fundum alienum si mihi vendideris, & hic ex causa lucrativa meas factus sit, an nihilominus mihi adversus te actio competat. T. 7. c. 771. B.
 Fundum alii obligatum siquis sciens vendiderit, an teneatur emptori ex empto, si fundus evincatur. T. 7. c. 746. E.
 Fundum si mihi vendideris deducto usufructu, quem islo Titii esse dixisti, an potero usufructum vivo Titio vindicare. T. 7. c. 747. B.
 Fundum siquis emat sibi, & alteri, utrum in totum, an in partem consistat emptio. Tom. 7. c. 444. A.
 Fundum siquis emerit, quasi per eum ne minui vias sit, & evincatur, quae actio ei competat adversus venditorem. T. 7. c. 802. B. C.
 Fundum siquis legaverit liberto, & ex eo fundo heredi praestantur 10. in annos singulos ex die mortis suae usque ad 35. annos, an herede mortuo intra 35. annum, heredi heredis residui temporis fideicommissum debeatur. T. 7. c. 1320. B. C.
 Fundum siquis ita vendiderit, uti venundatum esse videatur, quod intra terminos ipse possedit, cessans emptorem se intra illos partem non possidere, quomodo teneatur. T. 7. c. 805. A. B.
 Fundum si tibi ita vendidero, ut cum conductum haberem, ex vendito eo nomine mihi actio est. T. 7. c. 786. E. & c. 787. A.
 Fundum siquis uxori legaverit his verbis, in eum fundus propter illam ad me pervenit, an legatum valeat, si demonstratio ea lapsa sit. T. 7. c. 1400. E.
 Fundum sub conditione legatum, an heres pendente conditione sub alia conditione alii legare possit. T. 7. c. 1055. C.
 Fundum sub conditione legatum an heres alienare, vel religiosum facere possit. T. 7. c. 458. E.
 Fundum suum nequis alienet, aut religiosum faciat, an huc cessio valeat. T. 7. c. 420. A.
 Fundum an heres vendere possit, cujus redditus alii legatus est. T. 7. c. 1313. A.
 Fundum adfectum an heres possideat, anteq

antequam possessionem apprehenderit. T. 8. c. 294. C. D.
 Fundum communem mecum habens socius, ante divisionem habet in fundo partem pro indiviso. T. 7. c. 1366. D.
 Fundum communem, post dictatum iudicium communi dividendo, an possideat. T. 7. c. 777. A.
 Fundum communem meum habens socius, an partem suam alienare, vel pignori obligare possit. T. 7. c. 1366. C.
 Fundum communem si quis legaverit, an pro parte tantum sua legatum consistat. T. 7. c. 970. D.
 Fundum communem si quis ita legaverit, *fundum meum dato*, postea redemerit partem socii, an totus fundus debeat legatario. Ibid. E.
 Fundum cum domo qui legavit, an utrumque conjunctum legale videatur. T. 7. c. 1385. E.
 Fundum dari stipulatio continet, ut vacua possessio tradatur, sed non fructus postea perceptos. T. 7. c. 738. A.
 Fundum meum communem habens socius, si totum fundum alienaverit, vendiderit, pignorerit, vel legaverit, an pro parte tantum alienatio, venditio, pignoriatio, vel legatum consistat. T. 7. c. 1366. C. D.
 Fundum non intelligi sine villa. T. 7. c. 1057. D. eo legato, an videatur legari villa. Ibid. D. an sit accessio villae. Ibid. D.
 Fundum si villi vendas deducto usufructu, quem Titii esse dicis, qui est Scipio vindicante usufructum, an vivo Titio ad te reverti possim. T. 7. c. 747. C.
 Fundum qui vendidit, maturari, vel immaturis fructibus, an etiam fructus vendidisse intelligatur. T. 7. c. 768. C. D.
 Fundum in fructum qui legat, an legat sine instrumento. Tom. 8. c. 1000. A.
 Fundum alienum qui bonae fide emit, si eundem a vero domino conduxerit, an definit eum possidere. T. 8. c. 183. E. & c. 284. A.
 Fundum an per colonum possidere possim. T. 8. c. 294. C.
 Fundum Veteres quid appellaverint. T. 8. c. 572. B.
 Fundum, & fundum promiscue apud Veteres. Ibid. B.
 Fundum hostium legari posse, in stipulationem deduci non posse. T. 8. c. 665. C. & c. 748. E.
 Fundum inter fructuosum, & fructiferum an sit differentia. T. 10. c. 106. A. B.
 Qui fundum, & deinde usufructum stipulatur, nihil agit. T. 10. c. 538. E.
 Fundum qui legat, an plenam proprietatem legat, nulli detracta portione. T. 10. c. 1032. A.
 Fundis duobus venditis, si in uno

aliquid desit, in altero aliquid excedat, lucrum cum damno, excessum cum defectu an sit compensandum. Tom. 7. c. 789. D. E.
 Fundorum patrimonialium, & emphyteuticorum collatio. T. 2. c. 870. A.
 De fundorum reip. conductibus. T. 2. c. 857. D.
 De fundorum fiscalium collatione. T. 2. c. 887. C.
 Fundos patrimoniales qui jure privato, vel emphyteutico suscipiunt, eorum excident dominio, si colonos permutaverint. Tom. 2. c. 858. E. & c. 869. A.
 Fundos duos habens si unus legaverit, alterius usufructum alii legaverit, an fructuario servitus per fundum legatum debeat, si aliunde non pateat via. Tom. 7. c. 1351. A. B.
 Fundos fuisse cingere moris non omnibus permittitur. Tom. 9. c. 1179. B.
Funerailles soient presentes au dot de la femme. Tom. 9. c. 1216. A.
 Funerandi defuncti causa quod gestum est a tempore mortis, ad negotium heredis pertinuius videtur. T. 5. c. 384. D. E.
 Funerari qui aliquem prohibuerit, lege Julia tenetur. T. 1. c. 512. A.
 Funerari defunctos plerumque, antequam ullus eis exisset heres, ait jurisconsultus, Paulus. T. 5. c. 383.
 Funeraria actio. Vide, Actio funeraria.
 Funeraria actio privilegiata est. T. 5. c. 385. D.
 Funeraria actio datur adversus heredem, vel possessorem bonorum, aut similem successorem defuncti. T. 5. c. 384. C.
 Funeraria actio est in personam, non in rem. T. 6. c. 48. D.
 Funeraria actio, quibus, & quomodo datur. Tom. 10. c. 950. A.
 Qui funeravit mulierem suis sumptibus, non pietatis causa, ei datur actio funeraria de recuperandis sumptibus in funus mulieris factis. T. 4. c. 925. C.
 In funere bonus dies est solennis. T. 4. c. 59. E.
 In funere militis quid observabatur. T. 9. c. 807. B.
 Funeris impensam esse, siquid ad commendandum corpus factum, sit. T. 3. c. 304. A.
 Funeris sumptus, arca, & sili-cernium. T. 3. c. 312. A. B.
 Funeris impensis versus Virgilii. T. 4. c. 977. C.
 Funeris impensa est et alienum dotis. T. 4. c. 946. D.
 Funeris sumptum immodicum faciens, id tantum consequitur, quod impendere debuit, pro facultatibus scilicet, & dignitate

defuncti. T. 5. c. 384. C.
 Funeris impensa et alienum dotis est. T. 6. c. 48. C.
 De funeris curatore. T. 7. c. 1282. D. E. & c. 1283. A. quod de suo posuissent impendere in funere, vel monumento, an repetere possit ab hereditibus. Ibid. A.
 De funerum sumptibus. Tom. 1. c. 1104. A.
 Funella familia heredis si sit, purganda erit, & expianda, quod non fit sine laeta. Tom. 1. c. 128. C. D.
 Funella est familia heredis ex tempore mortis. Tom. 8. c. 719. E.
 Fungi pretia Pedius jurisconsultus dixit. T. 5. c. 394. C.
 Fungi manere praestandi legati, id est solvendi legati a fungi manere collationis, id est conferre, phrasae juris sunt. Ibid. C.
 Fungi nos munere solvendi debiti in genere totidem non in specie eadem. Ibid. B.
 Funus ut ducere liceat, & de sumptibus funerum. T. 1. c. 758. A. B.
 In funus quidquid erogatur inter et alienum primo loco deducitur. T. 1. c. 382. B.
 Funus vivo ducere, quid significet. T. 5. c. 177. B.
 Funus filii an et alienum patri sit. T. 6. c. 608. D. E.
 Fur quid est, & quis sit fur manifestus. T. 1. c. 498. B. C.
 Fur manifestus quomodo Græci appellant. T. 1. c. 490. B.
 Fur interitui rei furivæ non liberatur. T. 1. c. 1473. B.
 Fur nocturnus, & fur diurnus quæ ratione occidendi, & qua non. T. 3. c. 491. B. C.
 Fur nocturnus quocumque modo occidi potest, diurnus non item, nisi telo se defendat. T. 1. c. 495. C.
 Fur quando furti agere potest. T. 3. c. 477. B.
 Fur furti agit duobus tantum casibus. T. 1. c. 434. E.
 Fur quis dicitur. T. 4. c. 47. D. & T. 9. c. 618. C.
 Fur manifestus, & improbus, & atrocior. Vide, Raptor.
 Fur semper moram facere intelligitur. T. 1. c. 225. D.
 Fur furti actione non agit. Tom. 6. c. 146. C. excepti sunt duo casus, quibus fur furti agit. Ibid. D.
 Fur, qui semel incidit in penam dupli, vel quadrupli ob rem furti subreptam, necdum est obligatione liberatus est, an denno incidat in eandem obligationem ejusdem rei nomine, & atque ita pro duplo quadruplum, pro quadruplo octuplum exigatur, quod multis casibus accidit. Tom. 6. c. 142. C. D.
 Fur, qui furtivam rem tenet, neque possessor scilicet iustus, neque domini-

minus est. T. 6. c. 145. D.
 Fur quando solvitur conditione
 furtiva. T. 9. c. 611. E.
 Fur etiam si effectus potiri non po-
 tuerit, an coercendus sit. T. 9.
 c. 620. B.
 Fur & latro differunt. T. 9. c. 1465.
 D.
 Fur ponitur, etiam si rem non per-
 ceperit. T. 9. c. 470. D.
 Non omnis male fidei possessor fur
 est. T. 9. c. 239. B.
 Fur aut est manifestus, aut non
 manifestus. T. 9. c. 1177. D.
 Fur est, qui rem a fure sciens acce-
 pit. T. 9. c. 685. E.
 Fur furti non agit, & fur. T. 9.
 c. 630. E. & c. 631. A.
 Fur an possit furti agere. Tom. 10.
 c. 245. C. D.
 Qui fur non est, nunquam evenit,
 ut furti teneatur. T. 10. c. 148.
 A.
 Fures manifesti cur major pena,
 quam nec manifesti. T. 3. c. 548.
 C.
 Ob furem comprehendendi iudicium
 premissum promissum iure debet-
 ur. T. 1. c. 411. A.
 Furem, & prædonem quando honesta
 causa, & ubi honesta sit. Tom. 5.
 c. 417. B. C.
 Fures, & prædonis honesta causa
 non est. Ibid. B.
 Fures morte an condicio furtiva
 finiatur. T. 8. c. 318. B.
 Fures mora quibus modis purgatur.
 T. 9. c. 236. D. E.
 Furi, & prædoni actio pignoratitia
 competit. T. 3. c. 417. B.
 Furi, & prædoni, qui rem furtivam
 apud aliquem deposuit,
 actio depositi competit. Ibid. B.
 Furi commodanti, vel deponenti,
 aut oppignoranti rem furtivam
 ut suam, vindictio an denegetur.
 Ibid. B. C.
 Furi, & prædoni, qui rem furto
 surreptam commodavit, com-
 petit actio commodati. Ibid. B.
 Furi, qui litis iuramentum obtulit
 alicui amissa possessione rei com-
 puto emptori. T. 6. c. 148. A.
 Furi operi ferens qua actione teneatur.
 T. 7. c. 61. E. & T. 8. c. 311. C.
 Furem antequam occidere possit,
 clamor exigitur. Tom. 3. c. 327.
 B.
 Inter furem nocturnum, & diurnum,
 manifestum, & nec manifestum
 differentia. T. 3. c. 548. B. C.
 Furem nocturnum occidere licet,
 & fur nocturnus peior est, quam
 interdiurnus. T. 4. c. 136. B. hic a
 Comicis, teste Seneca, dicitur do-
 mitor, & quare. Ibid. B.
 In furem olim non fuisse actionem
 criminalem, sed civilem tantum,
 T. 6. c. 145. B. nunc in furem
 extra ordinem ut plurimum agit.
 Ibid. C.
 Furem non facit sola cogitatio per-
 se, solumve furandi consilium.

T. 6. c. 144. E.
 Furem de improbitate sua non con-
 sequi actionem. Tom. 7. c. 862.
 C. D.
 Furem vocare furem opprobrium
 non est. T. 8. c. 524. C.
 Furem celare aliud est, aliud non
 indicare. T. 9. c. 625. B.
 In furem nec manifestum præter rei
 persequutionem, quæ genere vin-
 dicationis, & conditionis insti-
 tuitur, dari actionem furti pœna-
 lem in duplum ex 12. Tabulis.
 T. 9. c. 625. D.
 Furem diurnum, vel nocturnum in
 urbe, vel in agris an impune li-
 ceat occidere. Tom. 10. c. 932.
 B. C.
 Fure manumisso, noxalis actio inci-
 pit esse directa, noxalis actio
 transfertur in emptorem. T. 1.
 c. 409. B. C.
 Pro iure decidere. Tom. 9. c. 54.
 E.
 Fures in rem, vel ad exhibendum
 an teneatur. T. 1. c. 761. B.
 Fures nocturni atrociores, quam
 diurni. T. 3. c. 117. A.
 Fures nocturni ut puniendi. T. 1.
 c. 471. C.
 Fures nocturni gravius, quam diur-
 ni coercentur, & cur. Tom. 3.
 c. 145. A.
 Fures balnearii qui, & ut punien-
 di. T. 1. c. 371. B.
 Fures duo pecuniam auferentes an
 quisque eorum duplum, vel qua-
 druplum ejus debeat. Tom. 7.
 c. 88. C.
 Fures Græci qui. Tom. 8. c. 1079.
 D.
 Quasi fures qui sunt. T. 9. c. 238.
 D.
 Furum varia genera. T. 3. c. 239.
 C.
 Furibus proximi sunt iusticiatores
 depositi. T. 4. c. 295. B.
 Furibus proximi conditionibus ob-
 ligantur. Ibid. B.
 Non omnis, qui furandi animum
 habet, furum facit. T. 6. c. 144.
 D.
 Furari, & inficiari differunt. T. 2.
 c. 1025. B.
 Furatus quinque solidos, aut va-
 lens, vel amplius, laqueo suspen-
 dendus. T. 2. c. 1328. E.
 Furæ supplicium quando, & a quo
 introductum. T. 1. c. 499. C.
 Furæ supplicium quodnam sit. T.
 10. c. 847. E.
 Furciferi proprii qui olim diceban-
 tur. T. 10. c. 828. A.
 Lex Furia testamentaria quare lata.
 T. 10. c. 484. B.
 Furiosa cur non videatur pati. T.
 8. c. 662. B.
 Furiosus an usufructu possit. T. 1.
 c. 1115. E.
 Furiosus an emere, & vendere pos-
 sit. T. 1. c. 195. B.
 Furiosus an testamentum facere pos-
 sit. T. 1. c. 135. E.
 Furiosus testari an possit tempore

interm. si furor. Tom. 1. c. 446.

A.
 Furiosus, & insana injuriam facere
 non possunt. T. 1. c. 472. B.
 Furiosus utrum aliquod negotium
 gerere possit. Tom. 1. c. 202.
 E.
 Furiosus in jure per omnia absens
 loco est, & ignorans. Tom. 4.
 c. 71. C.
 An furiosus etiam recte procurator
 detur, quia absens. Ibid. D.
 Furiosus, live stipuletur, live proci-
 mittat, nihil agit. T. 5. c. 869.
 C. absens loco est, & soli præ-
 sentes rite contrahunt stipulatio-
 nem. Ibid. C. D.
 Furiosus an matrimonium contra-
 here possit. T. 1. c. 397. C. &
 T. 5. c. 894. C. & T. 6. c. 1072.
 A.
 Furiosus in omni jure absentia loco
 habetur. T. 5. c. 104. B.
 Furiosus in quam actionem incide-
 re possit. T. 4. c. 908. E.
 Furiosus an possit obligari sine au-
 thoritate curatoris. T. 6. c. 11.
 C.
 Furiosus mortuo comparatur. T. 6.
 c. 400. D. comparatur etiam dor-
 mienti. Ibid. D.
 Furiosus an occasione substitutio-
 nis sibi a patre factæ movere
 querelam possit. Tom. 7. c. 938.
 B.
 Furiosus an possit iudex legi, & si su-
 rere, postquam lectus est, acceptum,
 an dimittatur. T. 7. c. 117. C.
 Furiosus per omnia, & in omnibus
 absens loco habetur. Tom. 7.
 c. 1159. E.
 Furiosus, qui rem alienam posside-
 bat, si eam perdidit, vel cor-
 ruperit, hoc impenitum est. T.
 7. c. 334. B.
 Furiosus quare nullum negotium
 gerere possit. T. 8. c. 1057. D.
 Furiosus an possit esse tutor. T. 8.
 c. 916. B.
 Furiosus an admittatur contra fic-
 tum, si nemo sit, ad quem heredi-
 tates perveniat. T. 8. c. 15. C.
 D. an ei detur bonorum posses-
 sio. Ibid. D.
 Furiosus an bonorum possessionem
 petere possit. T. 8. c. 21. E. &
 c. 22. Can ei cedant tempora pe-
 tendæ bonorum possessionis. Ibid.
 C.
 Furiosus an hereditatem; curatore
 auctore, adire possit. Tom. 8.
 c. 382. C.
 Furiosus an negotium contrahere,
 & ejus causam obligari possit, cura-
 tore auctore. Ibid. C.
 Furiosus codicillos facere non po-
 test. T. 8. c. 813. D. E.
 Furiosus an nuptias contrahas re-
 tineat. T. 7. c. 938. C.
 Furiosus an obligetur ex quasi con-
 tractu sine curatoris auctoritate.
 T. 8. c. 184. A.
 Furiosus nullum negotium contra-
 here potest. T. 8. c. 714. E.
 Furiosus

- Furiosus an obligetur sine curatoris auctoritate. T. 8. c. 381. D.
- Furiosus an obligetur ex contractu, qui re perit. Ibid. D.
- Furiosus in per se, vel per alium bonorum possessionem, vel hereditatem adquirere possit. T. 8. c. 11. D. E. an transmittat eam ad heredem. Ibid. c. 13. A. an ei cedant tempora petendae bonorum possessionis. Ibid. A. B.
- Furiosus an testator esse possit. T. 8. c. 186. E. & c. 187. A.
- Furiosus, & pupillus saepe in iure comparantur. T. 8. c. 381. C.
- Furiosus absens loco est. Tom. 8. c. 714. D. & c. 813. C.
- Furiosus quomodo utatur. T. 8. c. 714. E. & c. 813. D.
- Furiosus non potest deferre iuramentum nec pacisci sine curatore. T. 9. c. 191. E. non potest iudicium accipere. Ibid. c. 193. A.
- Furiosus in quibus familiaribus, cui bonis interdictum est. Tom. 10. c. 51. D. E.
- Furiosus filius matrimonium contrahere an possit. Tom. 1. c. 23. B.
- Furiosus an testamentum aliquid esse possit. T. 1. c. 118. D.
- Furiosus curator. Vide, curator.
- Furiosus filius. T. 5. c. 869. C. D. Vide, Filius furiosus de stipulatione rem salvam fore.
- Furiosus nulla est voluntas. Tom. 5. c. 488. A. & Tom. 8. c. 681. D.
- Furiosus & adolescentis differentia, quoniam sit. Tom. 6. c. 145. B.
- Furiosus curatores. Tom. 6. c. 135. E. quodam curatorum illorum sit officium. Ibid. E.
- Furiosus substitutio quando rumpatur. T. 7. c. 938. C.
- Furiosus hereditatem institui curator agnovit bonorum possessionem secundum tabulas decretalem, & fructus bonis hereditariis. T. 7. c. 1176. C.
- Furiosus filia an nubere, aut furiosus filius uxorem ducere possit. T. 8. c. 903. D.
- Furiosus curator si non acceperit possessionem, an bona vacabunt. T. 8. c. 13. B.
- De furiosis, vel prodigiis curature. T. 9. c. 608. D. & seq.
- Furiosus scientia, & cessatio nocet. E. 3. c. 396. A.
- Furiosus iura minus saven, quam infans. T. 1. c. 1110. C.
- Furiosus solvens legatum heres liberator. T. 3. c. 189. D.
- Vivo furioso an in curatorem, qui condemnatus est nomine furiosi, detur actio iudicati. T. 4. c. 1024. E. ei nulla actio est cum furioso. Ibid. E.
- Furiosus curator petere potest bonorum possessionem. T. 4. c. 398. C.
- Furiosus adquiri conditionem ex consumptione bona fide facta. T. 7. c. 663. E.
- Furiosus datur bonorum possessio decretalis, & cur. T. 7. c. 973. A.
- Furiosus quomodo substitui possit. T. 7. c. 1059. D.
- Furiosus non potest adquiri hereditas per curatorem. T. 8. c. 661. B.
- Furiosus an competat conditio de bene expensis. Tom. 8. c. 352. A.
- Furiosus an detur bonorum possessio decretalis. Tom. 8. c. 15. D.
- Furiosus an deferatur bonorum possessio, vel hereditas. T. 8. c. 21. C. an ei possit bonorum possessio per curatorem peti. Ibid. D.
- Furiosus an per curatorem adquiratur possessio. T. 8. c. 151. E.
- Furiosus nullum negotium agere possit, quod absens loco habeatur. T. 8. c. 715. B. & c. 814. B.
- De furioso herede instituto, an ei deferatur hereditas iure. T. 7. c. 1176. B.
- A furioso, quem ignorabat furere, si quis rem emerit, an valeat emptio. T. 10. c. 240. B.
- Furiosi sunt in tutela agnatorum. T. 1. c. 48. B.
- Furiosi, prodigi, furdi, muti, & ceteri, quodam testamentum facere possunt, vel non. T. 1. c. 104. A. & seq.
- Furiosi loco absentium habentur. T. 1. c. 97. D.
- Furiosi quia ius re pupillo comparantur. T. 3. c. 185. D.
- Furiosi ut a tutelis excusantur. T. 1. c. 1033. B.
- Furiosi, & infantes injuriam pati, non facere possunt. T. 1. c. 472. B.
- Furiosi pro absentibus habentur, sed cum curatoris auctoritate pro praesentibus habentur. Tom. 6. c. 11. C.
- Furiosi quare testamentum facere non possunt. T. 8. c. 967. B.
- Furiosi in quorumdam curatione sunt. T. 8. c. 924. B.
- Furiosi ex quibus causis actiones personales adquirant. T. 8. c. 351. D.
- Furiosus exhereditatus an parentes substituere possint. T. 5. c. 1058. C.
- Furiosus, infamibus, civitatibus indelensis, & adversus illos restitutio in integrum datur. Tom. 5. c. 168. E.
- Furiosus, & infantibus adquiritur ex iisdem causis, quibus & ignorantibus. T. 10. c. 177. A.
- Furiosus ut testamentum, ita codicillos lacere non possit. Tom. 6. c. 264. D.
- Furum an socius habere possit secundum parietem communem. T. 7. c. 414. C.
- Furor matrimonium contrahi non
- finis, sed recte contractum non tollit. T. 1. c. 397. D.
- Furor an iudicis officium abroget. T. 5. c. 894. B.
- Furor, post nuptias superveniens, nuptias non dirimit, neque dissolvit. T. 5. c. 543. B.
- Furor patris non impedit, quominus in eius potestate filius nascatur, vel remaneat. T. 5. c. 869. D.
- Furor an magistratum praetori, aut praesidi abrogare possit. Tom. 5. c. 894. B.
- Furor utrapcionis intuitu quid sit. T. 5. c. 744. E.
- Furor superveniens an contracta infirmet sponsalia. T. 10. c. 471. C.
- Furor superveniens alterutris, an matrimonium dissolvatur. T. 6. c. 126. A.
- Furor superveniens an irritum facit testamentum. Tom. 8. c. 135. E.
- Furtim arbores caedi quando, & quae dicantur. Tom. 5. c. 591. B.
- Furtum ut a sacrilegio differat. T. 3. c. 373. E.
- Furtum qui fecit, si fuerit liber, ei addicitur, cui furtum factum est. T. 3. c. 263. B.
- Furtum solius possessionis sit. T. 1. c. 219. B. & T. 4. c. 341. D. & c. 647. B.
- Furtum rei nostrae facere non possumus. T. 1. c. 410. D.
- Furtum sui ancilla furtiva, & parum furtivum cum contrahendo. T. 1. c. 1405. B. & seq.
- Furtum si servus pignori datus creditori fecerit, an debitor teneatur. T. 1. c. 1441. D.
- Furtum si servus communis uni ex sociis fecerit, an sit socio in socium actio luti noxalis. T. 1. c. 1445. A.
- Furtum si fecerit commodatario servus commodatus, commodator tenetur. Tom. 1. c. 1442. D. E.
- Furtum si familia fecisse dicatur. T. 1. c. 865. C.
- Furtum rei hereditaria non sit. T. 1. c. 1135. B. & T. 4. c. 341. C. & c. 647. B. C.
- Furtum emendare quid. Tom. 1. c. 1113. A.
- Furtum rei pignorate duobus modis facit debitor. T. 1. c. 1115. A.
- Furtum nocte fit plerumque. T. 1. c. 1404. E.
- Furtum quid. T. 1. c. 219. B. & c. 865. A.
- Furtum cum quis querit, & damnum iniuria dederit, qua actione tenetur. T. 1. c. 410. E.
- Furtum an fiat inodi, vel loci. T. 1. c. 83. D.
- Furtum rei suae an quis committat. T. 1. c. 232. E.
- Furtum coconceptum quoniam sit. T. 1.

- T. 2. c. 231. A.
Furtum ex affectu an consistat. T. 1. c. 233. D.
Furtum quandoque fiat. Tom. 1. c. 239. C.
Furtum sine affectu furandi an committitur. T. 1. c. 83. C.
Furtum oblatum quodnam dicatur. T. 1. c. 231. A.
Furtum quid est. Tom. 4. c. 340. D.
Furtum an sit casus fortuitus, aut damnus fatalis. T. 4. c. 177. A. B. in quo differat ab abigatu, latrocinio, & prædatura. Ibid. A.
Furtum rei solius non fit. T. 4. c. 341. B.
Furtum est possessionis interversio, & fit soli possessori. T. 4. c. 296. D.
Furtum non fit, nisi rei loco moveatur. T. 4. c. 646. D.
Furtum sine possessione non fit. T. 4. c. 341. B.
Furtum faciens raptor, dicitur fur manifestus, & improbus. T. 4. c. 335. B.
Furtum est crimen iure gentium. T. 4. c. 280. E.
Furtum fit rerum mobilium, immobilium non. T. 4. c. 649. B.
Furtum Veteres etiam rei immobilis fieri volebant, quæ sententia hodie est abolita. Ibid. B.
Furtum sine contrahentione non fit. T. 4. c. 646. D. & c. 842. C.
Furtum cadit in impuberem, adulterium vero in puberem. T. 4. c. 96. D.
Furtum est crimen iure gentium, sic & adulterium. T. 4. c. 287. E.
Furtum rerum immobilium hodie non fit. D. 4. c. 646. D.
Furtum fit ignorantem. T. 4. c. 649. C.
Furtum contrahitur re suo loco mota, solvitur re suo loco reposita. T. 5. c. 734. C.
Furtum culpe annumeratur, non casus fortuitus. T. 5. c. 186. C.
Furtum fecisse videtur, qui familiam furtum facientem non prohibuit. T. 5. c. 388. D.
Furtum ejus rei fieri non potest, quæ a nemine possidetur. T. 5. c. 383. A.
Furtum, & capina quomodo differant. T. 5. c. 384. B.
Furtum naturalis jure prohibitum. T. 5. c. 385. D.
Furtum quid sit, & unde sic dicatur. T. 5. c. 384. C. D. & T. 8. c. 1079. C. D.
Furtum quomodo committitur. T. 5. c. 384. B.
Furtum rei immobilis non committitur. Ibid. D.
Furtum unum præstando cur domini liberetur in actione furti, & familia, vel pluribus servis commissi. T. 5. c. 33. A. B.
Furtum non est casus fortuitus, Tom. 5. c. 1164. D.
Furtum an faciat is, qui ex bonis viventis, quem falso putat mortuum, pro herede fortè, quasi proximus agnatus, res quasdam quasi hereditarias apprehendit. T. 6. c. 603. E. & c. 604. A.
Furtum an fiat etiam libelli, vel epistolæ vilissimæ. T. 6. c. 665. A.
Furtum si familia fecisse dicatur, quid sciendum. Tom. 6. c. 147. E.
Furtum rei immobilis an fieri possit. T. 6. c. 319. B.
Furtum rei hereditariæ quare fieri non possit ante aditam hereditatem. T. 6. c. 140. C.
Furtum rei suæ nemo regulariter facit, sed est casus, quo dominus rei suæ furtum facit. T. 6. c. 146. A. & c. 452. D.
Furtum facere an possit impubes, si iam doli capax est. T. 6. c. 147. B.
Furtum non fit, nisi sit persona, aut corpus, aut homo, cui fiat. T. 6. c. 140. C.
Furtum an faciat servus, qui ipsemet rem aliquam sui peculii amoverit furandi animo. T. 6. c. 144. D.
Furtum est seivile probrum. T. 7. c. 763. D.
Furtum juris ignorantia an excusari possit. T. 7. c. 893. C.
Furtum solius possessionis est, & ejus interversio. T. 7. c. 855. A.
Furtum, vel damnus a familia factum pro uno scito haberi, contumeliam non item. T. 7. c. 90. C.
Furtum culpe adscribitur. T. 7. c. 617. C.
Furtum innoxiale. T. 7. c. 510. E.
Furtum, & ejus ethymon. T. 7. c. 1161. A.
Furtum manifestum quodnam sit. T. 8. c. 1079. D.
Furtum conceptum, & oblatum. T. 8. c. 1080. C.
Furtum quibus modis fiat. Ibid. D.
An furtum faciat impubes rem alienam amovendo. T. 8. c. 1082. D.
An furtum ejusdem rei fieri possit. T. 8. c. 1083. B.
Furtum an fiat rei immobilis. T. 8. c. 265. C.
Furtum an sit insciatio rei depositæ. Ibid. E.
Furtum est possessionis interversio. T. 8. c. 284. D.
Furtum fit contrahentione. T. 8. c. 263. E. an fiat verbo, scriptura, animo, vel sola cogitatione. Ibid. E.
Furtum quid. T. 8. c. 324. D.
Furtum fieri fundi, locive vetus jurisconsultorum dictum hodie obsoletum. T. 8. c. 334. E.
Furtum hereditatis iacenti non fit. T. 9. c. 545. C.
Furtum quodammodo fit rei suæ. T. 9. c. 651. A.
An furtum culpe annumeretur. Ibid. B.
Furtum plerumque annumeratur culpe, & negligentie in non servando nostro. T. 9. c. 1197. E. & c. 1198. A.
Furtum hereditati non fieri. T. 9. c. 251. E.
Furtum non facit uxoris, quæ res marito absulit mortis causa. T. 9. c. 347. C.
Furtum hereditati fit moribus Gallicæ, & cur. T. 9. c. 252. A.
Furtum non semper appellatur furtum a Prætoribus. T. 9. c. 346. E.
Furtum pecuniæ publicæ coercetur lege Julia. T. 9. c. 1454. E.
Furtum non annumeratur casibus fortuitis, latrocinium annumeratur. T. 9. c. 349. D.
Furtum rei modicæ inscriptionem actoris non exigit. T. 9. c. 1159. E.
Furtum, & fuga duo vitia servorum propria. T. 9. c. 618. D.
Furtum an committat, qui re usur non est lucri facienda causa. T. 10. c. 453. D.
Furtum non est casus fortuitus, ut nec effractus. T. 10. c. 665. A.
Furtum quo casu fiat impune. T. 10. c. 949. B.
Furti actione impubes tenetur ex 12. Tabulis. T. 1. c. 236. D.
Furti damnatus famulos efficitur. T. 1. c. 410. A.
Furti actio duplex. T. 1. c. 865. A.
Furti actio in scientem non in ignorantem competit. T. 1. c. 983. C.
Furti ob rem modicam datur actio. T. 1. c. 980. B.
Furti actio ad versum navitas, caupo, nes, stabularius. T. 1. c. 410. B.
Furti actionis quis agere possit. T. 1. c. 408. E.
Furti actio est in quadruplum, & meram poenam continet. T. 1. c. 409. E.
Furti actiones hereditibus competunt, sed non in heredes. Ibid. A.
Furti tenetur debitor, qui rem pignoratam creditor subtrahit. T. 1. c. 410. C.
An furti tenetur, qui servum suum clausi abduxit. T. 1. c. 1404. E.
Furti tenetur in cuius opere, aut consilio furtum factum est. T. 1. c. 409. C.
Furti quocumque genere damnatus famulos efficitur. T. 1. c. 410. A. & T. 4. c. 1402. A.
Furti oblatus penna est tripli. Ibid. A.
Furti actioe teneri cum, qui metreticem libidinis causi rapuit, & celavit. T. 1. c. 409. D.
Furti damnatus innocens an fiat in famis. T. 4. c. 1401. C. D.
Furti actio est actio famosa. T. 4. c. 844. E.
Furti actio. Vide, Actio furti.
Furti non tenetur is, cuius dolo rapuit alter, sed vi bonorum raptorum tenetur. T. 4. c. 337. A.
Furti actio est famosa. T. 4. c. 1401. C.
Furti definitio quæ. T. 4. c. 647. E.
Furti actio ad exhibendum datur vindicandi causa. T. 5. c. 175. C.
Furti

Furti æstimation non crescit assidue confectione. T. 5. c. 189. D.
 Furti agi potest ex commodato etiam. T. 5. c. 186. C. D.
 Furti qui agitur furto surreptum designare, nomine, & specie furti delineare debet. T. 5. c. 100. A.
 Furti actio an tollatur transactione. T. 6. c. 145. A.
 Furti actione an teneatur teneatur emptor, qui ante traditionem rei venditæ, & solutionem pretii rem venditam surrepuit. T. 6. c. 145. E.
 Furti actione an teneatur debitor, qui pignus tradidit creditori surrepuit. Ibid. E.
 Furti an teneri possit infans. T. 6. c. 147. B.
 Furti an teneatur is, qui pecuniam ei datam a debitore Lucii Titii, ut eam ad Lucium Titium perferret, eique solveret: cum tantam pecuniam ei deberet, eam solvit suo nomine, non ejus nomine, a quo eam acceperat. Ibid. D.
 Furti nemo agere potest ejus rei nomine, cujus ipse fur est. T. 6. c. 145. C.
 Furti oblati an teneatur etiam ignorans, furtive concepti. Tom. 6. c. 147. A.
 Furti an teneatur is, qui equum gestandi causâ commodatum sibi, longius aliquod duxerit. T. 6. c. 60. C.
 Furti concepti poena quæ fuit. T. 7. c. 613. E.
 Furti manifesti poena quæ fuit. Ibid. E.
 Furti an teneatur, si non permittat, ut tollam thesaurum meum, qui est in fundo suo. T. 7. c. 620. C.
 Furti actio datur novo domino, dominio mutato. T. 7. c. 1020. A.
 Furti actio cui datur. T. 7. c. 855. B.
 Furti manifesti poena quadrupli est. T. 8. c. 1080. D.
 Quomodo furti teneri possit, qui furtum non fecit. T. 8. c. 1081. C.
 Furti actio cui competat. Ibid. D.
 Furti actio competit etiam non domino. T. 8. c. 1081. D.
 Furti conditione quando fur solvitur. T. 9. c. 621. E.
 Furti nec manifesti actio perpetua est. T. 9. c. 1158. A. B.
 Furti actione non agit dominus cum servo, licet furtum fecerit. T. 9. c. 989. D.
 Furti actio in parentes non est, etiam si nobis furtum fecerunt. T. 9. c. 620. D.
 In furti suspitionem cadit is, apud quem furtum conceptum, & inventum est, etiamsi edicæ, vel edoceat, quo eam rem acceperit. T. 9. c. 621. E.
 Furti actio est poenalis. T. 9. c. 623. B.
 An furti teneatur emptor rei furtivæ. T. 10. c. 87. A.
 Furti, & injuriarum sunt variz species. T. 10. c. 149. D.

Qui furti conceptus teneatur, furti oblati agit. T. 10. c. 144. B.
 Actio furti quomodo, & cur competit creditori in debitorem obpignus ab extraneo ipsi debitori, qui primum surrepserat, surreptum. T. 10. c. 148. B.
 Furti an teneatur, qui re usus est non sui lucu causâ. Tom. 10. c. 421. D. item & qui calicem alienum in mare projecit quasi suum. Ibid. D.
 Furti actio soli domino, aut possessori datur. T. 10. c. 568. A.
 Furti qui sunt damnati, an prohibeantur testimonium ferre. T. 10. c. 606. C.
 Furti actio noxalis est. T. 10. c. 634. A.
 Furti actio cum omnibus bonæ fidei actionibus concurrens. T. 10. c. 988. A.
 Furto rem surreptam quomodo pupillus usufructu potest. T. 10. c. 1113. A. B.
 Furto mobilia furti, immobilia vi possideri possunt. T. 10. c. 1116. D.
 De furto, & injuriis transigere licet. T. 10. c. 379. E.
 De furto actio. T. 4. c. 248. C.
 De furto lex 81. §. lex 4. §. ult. D. ad leg. jul. peculatus plane diversa proponunt, & non contraria, & cur. T. 4. c. 843. C. & seq.
 Furto a familia factio an plura facta esse intelligantur. T. 7. c. 90. C.
 Furto factio, ope, vel consilio, quo actione teneatur aliquis. T. 8. c. 511. C. & seq.
 De furto, nunc plerumque agi criminaliter, & extra ordinem, non civiliter in duplum, vel quadruplum. T. 9. c. 624. C.
 Furta, quæ vulgo repetundarum appellantur, ut coercenda. T. 10. c. 874. D.
 Furtorum genera quatuor. T. 10. c. 408. C.
 Furtorum quaestiones cum lance, & licio evanuerunt. T. 10. c. 231. C.
 Furtorum genera quot. T. 10. c. 230. B. & T. 8. c. 1079. D.
 De furtis. T. 6. c. 139. C. & seq. & T. 9. c. 618. C. & seq.
 Furtiva conditio. Vide, Conditio furtiva.
 Furtiva res. Vide, Res furtiva.
 Furtiva res an destinata esse furtiva, si in domini potestatem redierit, scientes rem suam esse. T. 6. c. 322. A.
 Furtiva conditio an datur in heredem furis. T. 8. c. 318. B.
 Furtiva conditio venit in actionem familie cretundæ, & communi dividendo. T. 7. c. 511. A.
 Furtiva res quærebatur cum licio, & lance, quid sit. T. 7. c. 614. A.
 Furtiva res aut vi, vel clam possessa an usufructu possit. T. 8. c. 167. D.
 Furtiva res an possit usufructu. T. 10. c. 86. E. & c. 87. A.

Actio furti est noxalis, non autem conditio furtiva. T. 10. c. 423. C.
 Furtiva ex causa etiam non domino datur furtiva conditio possessio. T. 10. c. 957. B.
 Furtivæ conditio compensatio opponi potest. T. 4. c. 1351. B.
 Furtivæ rei vitium an purgari possit si res adolescentis surrepta redierit in potestatem curatoris. T. 4. c. 145. B.
 Furtivæ rei usufructus an prohibitus sit. T. 6. c. 144. B.
 Furtivæ rei usufructus an inhibita sit lege duodecim Tabularum. T. 6. c. 312. C.
 Furtivæ ancillæ partus an sit etiam furtivus. Ibid. D. & T. 8. c. 305. B.
 Furtivæ res an usufructu possint. T. 8. c. 948. B.
 Furtivæ rei peremptæ conditio est. T. 10. c. 956. A.
 Furtivæ non omne quod sit, vel occupatur, furtum est. T. 10. c. 404. E.
 In furtivam conditionem quid veniat. T. 4. c. 334. A.
 Furtivam rem qui sciens habet, furti manifestus dicitur. T. 7. c. 63. D.
 Furtivum tignum. T. 7. c. 613. C. & T. 8. c. 337. B.
 Furtiva Caninia lex. Vide, Lex Furtiva Caninia.
 Furtiva lex quænam fuerit, & quid per eam liceret. T. 8. c. 900. C. & seq.
 Furtiva lex. Vide, Lex Furtiva.
 Furtivæ, & flagella quomodo differant. T. 5. c. 752. D.
 Furtivæ in furtivam irrogant. Ibid. E.
 Furtivum admonitio est, flagellorum autem calligatio. Ibid. E.
 Furtivus qui subditi poterant. T. 5. c. 752. B. C.
 Furtivus, five virgines ceduntur liberi homines, non flagellis, flagris, loris. T. 7. c. 126. E.
 Furtiva hominibus incerta, & incognita. T. 10. c. 196. E. & c. 197. A.
 Furtiva in rerum natura certa sunt. T. 10. c. 196. E.
 Furtiva an legari possint, ut partus. T. 7. c. 985. B.
 Furtiva incerta sunt, præterita sunt certa. T. 4. c. 1203. B.
 Furtiva non sunt certa in hominum, rerumque natura. T. 4. c. 1226. D.
 Furtiva hypothecæ an dari possint. T. 8. c. 614. D.
 Furtiva rei cognitio non est certa in hominum natura. T. 4. c. 1226. E.
 In futuris incertum nostram, non rerum naturam intuemur. T. 10. c. 196. E.
 De futuro nonnunquam iudicium constituitur. T. 9. c. 111. B.
 De futurorum revelatione. T. 2. c. 1167. A.

Quod futurum est, necesse non est evenire. T. 1. c. 1228. E.

G

Gabinia Abbatilla Sancti Gordiani, & Epimachi, vulgo S. Gabinii, & Luxorii. Tom. 6. c. 1042. D.

Gabinia ex fuit de verfura, non de ufura. T. 4. c. 45. C.

Gabinia lex non patitur, ne inopes ufuris obruantur, dum ufuris ufuras cumulant. Ibid. C.

Gagas lapis morbum Scurticum, fiftum deprehendit. Tom. 8. c. 570. A.

Gajus quis, & quibufnam temporibus vixerit. T. 1. c. 3. B.

Gajus Atejus Pacuvius cujusnam difcipulus fuerit. Tom. 1. c. 912. A.

Gajus Caffius Longinus jurifconfultus ex qua matre natus. T. 1. c. 914. A.

Gajus Juvenius quis, & qualis auctoritatis. T. 1. c. 911. C. D.

Gajus Scipio Nafica optimus a Senatu appellatus. T. 1. c. 910. B.

Gajus Papirius an diverfus a P. Papirio. T. 1. c. 892. A.

Gajus nomen cur fervo tribuatur. T. 1. c. 3. B.

Gajus Caffius commentarii. Ibid. B.

Gallia nefciente tueri humanam focietatem. T. 2. c. 1172. A.

In Gallia compenfatio fite referipto Principis nominatim. T. 4. c. 75. E.

In Gallia hodie adoptio, vel adrogatio filii est in ufu. T. 4. c. 629. A.

In Gallia Bonifacii decretum, quod exilat in Cap. quamvis pafum, de paffi in 6. libro an fervetur. T. 5. c. 385. B. an totus fextus decretalium in eadem receptus fuerit. Ibid. B.

Gallix Rex. Vide, Rex.

Gallinarum an lit fera natura. T. 1. c. 64. C.

Gallinarum natura quoniam fit. T. 8. c. 930. C.

De Gallis, qui cum Alpes transgreffi, clement loca inculta per folidiocios Italix oppidum edificare compellunt, Senatus refpondit, eos non recte feciffe, qui in alieno solo edificare conati effent fine permiffu Romani Magiftratus. T. 7. c. 344. C. D.

Gardix feudum. Vide, Feudum.

Garum quid fit. T. 3. c. 224. A.

Garum exportari non debet. T. 9. c. 369. E.

De Gallaldix, & Gardiz feudo. T. 2. c. 1188. E.

Gallaldus quid proprie. Tom. 2. c. 1190. A.

Gallaldus rector quis dicitur. T. 9. c. 419. D.

Geminatio infert, & polliui tinctionem. T. 10. c. 823. D.

Gemma cedit annulo. T. 1. c. 1113. D.

Gemmæ, & lapilli cufofam fint. T. 8. c. 930. C.

Gemmarum appellatione quæ comprehendantur. T. 3. c. 272. C. D.

Genearchicum quid. T. 3. c. 203. E.

Gener quis dicitur. T. 3. c. 149. D.

Gener an ex teftamento actionem habeat. T. 8. c. 1057. C.

Genet. T. 8. c. 210. A.

Genera purgationis olim tria erant. T. 2. c. 1193. C.

Genera dicuntur, quæ communi quadam ratione comprehenduntur. T. 1. c. 1198. D.

Genera domini in jure nostro quot funt, & quæ illa funt. T. 4. c. 165. C.

Inter genera legatorum olim erat differentia, & quæ. T. 4. c. 440. E. hodie ea eft fublata ex constitutione Iulianiani Imperatoris. Ibid. E.

Genera alia effe prima, & antiquiffima, & generalia. T. 4. c. 330. B. C.

Genera caufarum, five titulorum, & poffeffionum diffinitiones tot funt, quot funt iuffæ caufæ adquirendi domini. T. 5. c. 716. E. & c. 717. A.

Genera incertæ res funt, quia nec funt, fed intelliguntur effe. T. 5. c. 401. D.

Genera vindicationum plura funt. T. 5. c. 374. A.

Genera apud Jurifconfultos quoniam, & qualia funt apud Dialecticos. T. 6. c. 151. C.

Genera, & fpecies incertæ res funt. T. 7. c. 645. C.

Genera infunt fpeciebus, & fpecies generibus. T. 8. c. 188. D.

Generale judicium focietatis quod fit, & dicitur. T. 5. c. 483. A.

Inter generalium obligationem pignoris, & fpecialem differentia, quæ. T. 4. c. 1282. A.

In generali hypotheca prioris in effe fpecialis. T. 4. c. 949. D.

Generali hypotheca, quæ fpeciali fubjicitur, femper in effe tacita conditio, fi fpecialis idonea non fit. T. 4. c. 950. E.

De generali abolitione. Tom. 9. c. 1474. E.

Generalia judicia. Vide, Judicia.

Generalis obligatio quæ effe. T. 4. c. 1282. A. rei alienæ pignus non effe, ejus verò emptio venditio effe. Ibid. E.

Generalis fermo nullus adeo effe, a quo tacite quadam non excipiuntur ex mente loquentis. T. 4. c. 977. A.

Generalis fideicommiſſarius an Falcidiam detrahat. T. 4. c. 221. E. excipiuntur quidam cafus. Ibid. E.

Generalis fermo femper aliquas habet exceptiones. T. 5. c. 777. E.

Generalis certi conditio, quæ certæ rei, pecuniæve effe, ftricti judicii appellatur. T. 5. c. 399. E.

Generaliter pleraque funt vera, quæ fumpta fpecialiter falſa funt, & contra. T. 4. c. 449. E.

Generaliter, & indifcuncte fcripta, cur falſa, fpecialiter fcripta cur vera funt. T. 5. c. 266. B.

Generaliter pofitum effe, cum fervo nullam actionem effe. T. 5. c. 377. E.

Generaliter fi legetur, quid agendum. T. 8. c. 992. A.

Generatio qualibet gradum facit. Tom. 8. c. 209. C. & c. 219. C.

Generationis hominum, quæ generare non poffunt, quot fpecies. T. 1. c. 1057. E.

Genere quodam, quemadmodum, his verbis utantur Jurifconfulti. T. 3. c. 94. B. C.

In genere liberalitatis effe legatum. T. 4. c. 520. C.

Genere communi continentur coræ pora nummorum, non fpecies. T. 7. c. 629. B.

Generi derogatur per fpeciem. T. 4. c. 801. E. potior effe in jure, qui ex fpeciali legato, quam qui ex generali rem petit. Ibid. c. 803. A.

Generi nullum fubeſſe corpus. T. 4. c. 716. B.

An generi per fpeciem derogetur fupplectili legato, vel inſtructo pradio generali, fi fpecies quædam ejuſdem recenſantur. T. 4. c. 1122. E. & c. 1123. A.

Generi per fpeciem derogatur in toto jure. T. 4. c. 811. C. & c. 1465. C.

Generi per fpeciem derogari. T. 7. c. 1331. D.

Generis ftipulatio. Vide, Stipulatio.

Generis verbum legatum contrahit. T. 4. c. 409. B.

Generis alterius effe id, cujus cauſa quid comparatur, quàm fit id, quod ejus cauſa comparatur. T. 4. c. 1236. B.

Generis, & gentis differentia quæ. T. 4. c. 81. D.

Generis verbum contrahit legatum, verbum fpeciei diffidit, difcendit. T. 5. c. 1200. A.

Generis nomen effe cognatio. T. 5. c. 541. C.

Generis unus an infinix fpecies effe poffint. T. 8. c. 261. B.

Generum ftipulatio quoniam fit. T. 6. c. 151. E.

Geneſeos liber vocatur ab Hebræis in principio. T. 10. c. 164. C. D.

Genethliaci. T. 9. c. 1437. C.

Genium, & ſacrum inter fe differunt. T. 8. c. 320. C. D.

Genus, & genus in quo differunt. T. 4. c. 81. D.

Genus effe, quæ ex multis famillis conſtat. T. 10. c. 778. E.

De gente fi queritur, uterque probare debet. T. 7. c. 868. A.

Gen;

Gentem mutat adrogatio. Vide, Adrogatio.

Gentem plures stirpes coöficiunt. T. 4. c. 81. D.

Gentem habere quid sit. T. 7. c. 867. B.

Gentem esse ubi dicatur. T. 8. c. 509. E.

Gentem habere est jura gentililitatis, seu familie habere. Tom. 10. c. 463. C.

Gentes quae dicantur. T. 1. c. 3. B.

Gentiles ad hereditatem vocantur, deficientibus agnatis. Tom. 4. c. 1090. E.

Gentiles qui dicuntur. Ibid. E.

Gentiles qui sint, & dicantur. T. 1. c. 776. D.

Gentiles ab agnatis separandi. T. 8. c. 509. C.

Gentiles qui. Ibid. C.

Gentilibus quando hereditas defertur. T. 5. c. 776. D.

Gentilis quis dicitur. T. 4. c. 81. C.

Gentilitas ut amittatur. Tom. 7. c. 867. C.

Gentilitas, & agnatio an differant. T. 8. c. 509. C.

Gentilitas quale jus. Ibid. D.

Gentilis amittitur capitis deminutione. T. 7. c. 857. C. & T. 10. c. 597. C.

Gentilitatis jura habere quid. T. 7. c. 857. B.

Gentilitatis jura hodie in usu non sunt. T. 4. c. 1091. A.

Gentilium nomina sunt civilia. T. 8. c. 190. B.

Gentilium nomen refertur ad plures stirpes, quae ex eadem progenie, agnatorum ad propriam stirpem. T. 10. c. 597. C. & T. 7. c. 857. C.

Gentilium nomen unde ductum. T. 10. c. 830. E.

Gentis, & genera differentia quae. T. 4. c. 81. D.

Genua Misericordiae consecrata. T. 1. c. 1151. A.

Genua patris mercatorum. T. 6. c. 1149. E.

Genua Mediolanenses ioculorum. T. 6. c. 820. B.

Genus commune est homo, diversa species. T. 1. c. 1199. A.

Genus multa continet. Tom. 3. c. 405. D.

Genus non dividitur, nisi numero. T. 1. c. 1198. D.

Genus ex pluribus stirpibus manat, agnatio ex una stirpe. T. 4. c. 81. D.

Genus generale quod est, & quid differat a speciali. T. 4. c. 330. B.

C. omne genus est incertum. Ibid. D.

Genus publicanorum omnibus est inuisum. T. 4. c. 453. C.

Genus generale, vel genus speciale. T. 4. c. 448. C.

Genus non derogat generi. T. 4. c. 803. B.

Genus non derogat speciei. Ibid. C.

Genus ex una stirpe manat, gens

ex pluribus. T. 4. c. 81. D.

Qui genus, vel gentem se habere dicit, onus probandi ei incumbit. T. 4. c. 80. D.

Genus, & totum in quo differunt. T. 4. c. 448. E.

Genus, & gens in quo differunt. T. 4. c. 81. D. & T. 7. c. 857. C.

Genus idem, similemve materiam, non eandem in mutuo recipimus, nisi ita actum sit, pro auri massam, parem auri massam, servatam, & redditum eadem quantitate, ostentum, & bonitate. T. 5. c. 391. A. B.

Genus petitur, aut repetitur, si pecunia certa petitur, non corpus certum. Tom. 5. c. 405. B.

Si genus aliud recipimus, ut pro tritico vinum, non est mutuum. T. 5. c. 390. C.

Genus, vel gentem si quis dicatur habere, qui probare debeat. Ibid. B.

Genus ad probandam speciem non valet. T. 7. c. c. 1158. C.

Genus idem an ex duobus causis lucrativis peti possit. Tom. 8. c. 345. D.

Genus est ubi dicatur. T. 8. c. 509. E.

Genus de omnibus, & de singulis, speciebus dicitur. T. 10. c. 26. D.

Genus, gens, agnatio, familia, domus, stirps, idem in juris libris significant. T. 10. c. 454. C.

Genus, & opera non nisi numero divisionem recipiunt. Tom. 10. c. 557. D.

Genus an minuat genera. Tom. 10. c. 1116. A.

Geometra quibus immunitatibus gaudet. T. 2. c. 769. A.

Geometra a tutelis excusatur. T. 1. c. 1044. E.

Geometrica proportio servatur in distributionibus. T. 4. c. 289. C.

Geometrica proportio quae est. Ibid. D.

Geometrica proportio in partibus hereditatis servanda. T. 5. c. 190. E.

In gerendis negotiis Sempronii aliquis negotium quocumque Titii gessit ignorans, queritur, an Sempronio teneatur ille actor negotiorum gestorum, non tantum Sempronius, sed etiam Titii negotii nomine. T. 4. c. 871. D.

Gerentibus rem alienam non interdici rerum suarum alienatione. T. 9. c. 387. E.

Gerere se pro herede est acquirere hereditatem. T. 4. c. 1251. A.

Germani fratres qui sunt. T. 5. c. 149. A. & T. 2. c. 1121. D.

Germani puellas sine dote collocabant. T. 2. c. 1069. C.

Germani qui dicuntur. T. 9. c. 918. A.

Germania superior quae est. T. 4. c. 841. A.

Germania inferior quae. Ibid. A.

Germaniae inferioris, & superioris situs quis. Ibid. A.

Germanorum. T. 2. c. 87. E.

Gellata quid sit. T. 2. c. 1179. A.

Si non gesserit tutor. Tom. 9. c. 598. E.

Gella per vim, & metum irrita esse debent. T. 1. c. 639. C.

Gella inter alios alii non nocere. T. 9. c. 1101. C.

Gelliarum rerum veritas an vitietur erroribus. T. 6. c. 639. A.

Gelli appellatio laxissime manat. T. 4. c. 839. A.

Geltio per herede est species adquirenda hereditatis. Tom. 4. c. 957. D.

Geltio pro herede magis est animi, quam facti. T. 4. c. 28. D.

Geltio pro herede in extraneo, in suo herede est immittio. T. 4. c. 1255. A.

Geltio, seu geritio pro herede, non est tantum actus viventis, sed et mortuensis. T. 4. c. 1079. A.

Geltio tutelae an quasi contradicere sit, & de in rem verio. Tom. 6. c. 613. E.

Geltio negotiorum. Vide, Negotiorum geltio.

Geltio pro herede quomodo fiat. T. 8. c. 989. C.

De geltis, quae in publica monumenta redactae sunt, ex quibus petitur fides rerum gestarum, quibusque sudes publica constat. T. 9. c. 1091. B. nulla ratione infirmari, aut retractari possunt. Ibid. B.

Geltor ad aliquid. T. 1. c. 1434. B.

Geltor negotiorum rem alienam non potest. T. 4. c. 879. D.

Geltor negotiorum. Vide, Negotiorum geltor.

Geltor negotiorum quando non tantum praestat dolum, & culpam, sed etiam casum sortitum. T. 6. c. 13. C.

Geltor, & procurator in quo differunt. T. 9. c. 358. A.

Geltor negotiorum, etiam levissimam culpam praestat. T. 9. c. 357. E. quando dicitur procurator. Ibid. E.

Geltor non est si pecuniam mutuam sumperit, an ex mutuo teneatur. T. 9. c. 314. A.

Geltor rem domini emere vetatur. T. 9. c. 376. A. & T. 10. c. 656. E.

Geltor non repetit sumptus, nisi vijerit. T. 10. c. 651. A.

Geltor quasi libertas agens negotia patroni, an possit repetere sumptus, quos fecit in administratione. T. 10. c. 889. C.

In geltore affectio, contemplatio, & providentia, quae illum respicit, nulla est. T. 4. c. 15. C.

Geltore, & procuratores voluntarii quinam sunt. T. 10. c. 888. E.

Geltoris error an vitiet, aut mutet veritatem. T. 6. c. 639. A.

Geltum committitur quae actione vindicatur. T. 5. c. 491. A.

Non quod geltum est, sed quod conventum est, an mandato spectatur. T. 6. c. 14. D.

De eo, quod gestum est ante communionem, an detur actio communione dividendo. T. 7. c. 579. D.
 Gestum ex contractu, qui exigit elegantiam exactissimam. T. 9. c. 293. C. in eo culpa levissima praelatus. Ibid. D.
 Gestus est plura, quam tacitus consensus. T. 7. c. 614. E.
 Gibellio qui. T. 6. c. 829. A.
Gine. T. 6. c. 142. A.
 Gladiatores penitus tollendi. T. 2. c. 832. D.
 Gladiatorium spectacula sublata. T. 3. c. 358. B.
 Ad gladiatorum ludum damnati intra annum consumendi. T. 10. c. 378. B.
 Gladii, atque Stola militaria juri Praefides habuerunt. T. 4. c. 833. A.
 Gladii jus, vel clamidis Proconfula non habuerunt. T. 4. c. 832. E.
 Gladii jus habet Consul, jus verò relegendi non habet. T. 4. c. 14. D.
 Gladii jus cui effundit & animadversio in milites. T. 4. c. 833. A.
 Gladii jus, Vide, jus gladii.
 Gladii poena gravior est, quam metalli. T. 5. c. 1160. D.
 Gladii poena pro ludu gladiatori o. Ibid. E.
 Gladii potestas merum imperium. T. 8. c. 694. E.
 Gladii potestatem sibi datam nemo ad alium transferre potest. Ibid. D.
 Gladii potestas est summa pars meriti imperii. T. 7. c. 77. C.
 Gladii potestas quando permittitur, & cui data sit. T. 7. c. 75. C. D.
 Gladii jus quid dicitur. T. 7. c. 77. B.
 Gladii potestas uode accipitur. Ibid. A.
 Gladii jus quodnam sit. T. 10. c. 383. E.
 Jus gladii an semper, & omnibus Praefidis sit datum. T. 10. c. 383. E. c. 384. A.
 Qui jus gladii habet, sepe non habet jus confiscandi, nec deportandi. T. 10. c. 385. A.
 Gladii omnis animadversio est meriti imperii. T. 10. c. 793. B.
 Gladii poena nobilior est. T. 10. c. 827. E.
 Gladio cingi proprium est militis. T. 4. c. 1075. A.
 Gladio poni jubet, qui in aliquem animadversum jubet. T. 4. c. 16. A.
 Ad gladium damnati, aequè vel statim consumuntur, vel intra annum consumendi sunt. T. 3. c. 375. E.
 Ad gladium damnati. T. 4. c. 16. B.
 Gladium gellare Romae Senatoribus quando licebat. T. 4. c. 1076. B.
 Ad gladium damnatio. T. 5. c. 1160. D. Vide Dimissio.
 Glit-Amex aliena arbore in suum fundum cadentem, si quis melle

pecore depascit, quomodo tenetur. T. 7. c. 617. C. & c. 851. E. & c. 852. A.
 Gladiis nomine quid significetur. T. 1. c. 855. B.
 Gladii appellatione in iure omnes fructus sylvestres continentur. T. 7. c. 851. D.
 Gladii appellatione omnes fructus sylvestres continentur. T. 10. c. 453. E.
 Glaner verbum Gallicum ut dicitur Graecè & Latine. T. 8. c. 514. B.
 Glani caduca. T. 7. c. 617. B.
 Glans caduca an pertineat ad emptionem. T. 8. c. 514. D.
 Glarea quid sit, aut significet. T. 5. c. 678. E.
 Gleba, idell, glebalis fundio. T. 2. c. 892. C.
 Gleba Senatoria. Ibid. D.
 Glebale aurum. Vide, Aurum glebale.
 De Glia lege. T. 3. c. 39. D. & c. 400. B.
 Glia lex. T. 4. c. 344. E.
 Glia lex. Vide, Queria.
 Glia Accursii delenda quæ. T. 4. c. 250. C.
 Glia in 1.2. f. Fugitius, f. mandati recte sentit. Tom. 5. c. 470. B. C.
 Glossæ non minus studiosum esse decet, quam ipsius Textus, refert Cujacius. T. 4. c. 204. C.
 Glossam emendare absurdum non esse dicit Cujacius. Ibid. C.
 Glossam ad 1.8. de in diem addileodam esse censet auctor. T. 5. c. 509. D.
 Glossima causâ cognita rejicit auctor. T. 5. c. 106. B.
 Glossemata in iure formulæ solent esse intermissa. T. 10. c. 90. C.
 Cogravii. T. 2. c. 1184. C.
 Cothi Arriani ad fidem Catholicam reducti. T. 6. c. 848. E.
 Gothi quomodo affecti in Italiam. T. 10. c. 1002. B.
 Gothia olim Narbonensis Provincia vocabatur. Vide, Narbonensis Provincia.
 Gothia Provincia, quæ nunc dicitur Langue. T. 6. c. 925. B.
 Gothia, vulgo Langue. Provincia. T. 9. c. 1080. C.
 Gothi nulla natio barbara fuit civilior. T. 10. c. 857. D.
 Gracaria lex. T. 4. c. 365. B.
 Graculos inter segetum calamitates numerari. T. 5. c. 448. B.
 Græca lex, qua proponitur frater fratri legale digitum aque. T. 4. c. 895. B.
 Græca quoque antiqua numismata Legatos vocant Proprietores. Tom. 3. c. 811. E. & Dio eos vocat *ἀρχαῖοις ἀρχαῖοις*. Ibid. E.
 Græci linguæ scripta testamenta, ante Theodinium non valebant. T. 7. c. 1224. C. D.
 Græca verba an directa sint. T. 7. c. 958. A.

Græca lingua utrùm possit juri inservire. T. 8. c. 1050. D.
 Græca lingua caponem, vervecem, porcum, proprio exprimere vocabulo non potest. T. 8. c. 584. D.
 An græcè fideicommissi possit. T. 8. c. 995. C.
 Græci Auctores, qui lingue latine imperiti sunt, & eorum ineptia. T. 9. c. 505. A.
 Græci verbum delegat quomodo accipiunt. T. 4. c. 939. A.
 Græci ad Luna cursum annum primò fecerunt. T. 8. c. 559. B.
 Græcorum error. Tom. 9. c. 1371. C.
 Gradiles panes. T. 2. c. 691. E.
 De gradibus, ac de eorum lineis, & jure. T. 1. c. 460. D. E. c. 461. A. & seq.
 De gradibus, & assibus, & nominibus eorum. T. 8. c. 209. B. & seq.
 In gradibus intestati successione est successio ex titulo qui ordo, &c. non ex titulo de successorio edicto. T. 8. c. 199. A.
 In gradibus cognationis est successio ex titulo de successorio edicto. Ibid. A.
 Gradibus deficientibus ad successionem sifcus invitatur. T. 8. c. 162. E.
 Quo gradu defuncto sum cognatus, eodem sum affinis ejus uxori. T. 4. c. 975. C.
 Gradu primo quot personæ continentur. T. 8. c. 119. E. secundo quot. Ibid. E. tertio quot. Ibid. c. 221. A. quarto quot. Ibid. c. 222. B. ultimo quot. Ibid. c. 224. E.
 Graduum agnationis vetustissima descriptio. T. 3. c. 154. B. C.
 Graduum affinitatis ethiæ. T. 3. c. 165.
 Graduum nomina deficiunt in tribu, & in trinepot. T. 7. c. 119. A.
 De graduum cognationis ordine, tractat titulus de successorio edicto, non de ordine graduum intestati. T. 8. c. 232. D.
 Graduum nomina quædam naturalia, quædam civilia. T. 8. c. 190. B.
 Graduum cognationis observatio quædam in nuptiis contrahendis. T. 8. c. 216. C.
 Graduum duæ sunt qualitates, quædam gradus sunt intestati, quidam cognationis. T. 8. c. 198. D.
 Graduum modus ut observandus. T. 8. c. 191. B. C.
 De graduum prætorum, & posteriorum successione. Tom. 8. c. 198. E.
 De graduum numeratione. T. 8. c. 209. B.
 Ad gradum sextum, cognatio finitur lege Julia, & Papia. T. 4. c. 1091. C.
 Gradum facit qualibet generatio. Vide, Generatio.

Gradum facit generatio qualibet .
T. 8. c. 209. C. & c. 219. C.
Gradus simplex , & gradus geometricus quo differunt . Tom. 1. c. 1119. C.

Gradus cognationis . T. 1. c. 827. C.
Gradus non ex heredum numero , sed ex ratione successioneis ziliantur . T. 1. c. 1055. C. D.

Gradus successioneis constituantur septem . T. 1. c. 462. C.

Gradus cognationis sex , vel septem . T. 1. c. 171. C.

Gradus intellectus alii , cognationis alii . T. 1. c. 827. C.

Gradus similitudinis nulli cur . Ibid. D.

Gradus bitarum accipiuntur . T. 2. c. 392. D.

Gradus affinitatis nulli proprie sunt numerandi . T. 4. c. 975. C.

Gradus affinitatis iure civili nulli sunt . T. 6. c. 1119. C.

Gradus similitudinis , & genera affinitatis differunt . T. 6. c. 1119. D.

Gradus cognationis in linea transversali variè computantur iure Pontificio , & iure Civili . T. 6. c. 1118. C. D.

Gradus quomodo accipi oporteat in substitutionibus . Tom. 7. c. 898. C.

Gradus cognationis quomodo numerantur . T. 8. c. 1035. A. & seq.

Gradus qui observantur totæ fratres . T. 8. c. 217. B.

Gradus successioneis quot olim erant . T. 8. c. 162. B.

Gradus gradui an succedat . T. 8. c. 198. D.

Gradus iure civili quomodo numerantur . T. 8. c. 218. B.

Gradus eiusdem successio non est , sed ius accrescendi . T. 8. c. 199. A.

Gradus agnatorum quot . T. 8. c. 179. D.

Gradus unde sic appellati . T. 8. c. 209. D.

Gradus alii sunt intellectus , alii cognationis . Ibid. B.

Gradus quemadmodum alii alii succedant . T. 8. c. 196. C. & seq.

Gradus cum dicimus , cognationis gradus dicimus . T. 8. c. 209. B.

Gradus affinitatis , vel affinium nulli sunt . Ibid. E.

Gradus parentum quot . Tom. 8. c. 219. C.

Gradus plures heredum an testator facere possit . T. 8. c. 141. A. an eorum ordo servetur in aduenda hereditate , & admitte possesse . Ibid. A.

Gradus successioneis ab intestato quot sint . T. 8. c. 164. E. & seq.

Gradus liberorum plerumque dividitur in septem gradus . Tom. 8. c. 198. E.

Gradus cognationis in successione . T. 9. c. 667. A. & seq.

Gradus cognationis est nota intentionis , aut remissionis cognationis . T. 10. c. 500. D.

Gradus accrescenti quis sit , & cur

ita vocetur . T. 10. c. 500. C. D.

Gradus linguli parentele continent sexdecim perlonas . T. 10. c. 501. B.

Grabatum an dicatur de lecto pretiosiore . T. 6. c. 750. C.

Grammaticales leges . T. 8. c. 512. C. D.

Grammaticam artem scripsit Quintus Rhenmius Præmon . T. 4. c. 1471. B. C.

Grammatici , & Grammatistæ quid differunt . T. 1. c. 1025. B.

Grammatici decreto probati , & imnunes facti , contrario decreto improbari possunt ex causâ . T. 2. c. 755. C.

Grammatici sordidis muneribus excusantur . T. 2. c. 748. B. C.

Grammatici a tutelis excusantur . T. 1. c. 1024. B.

Grammatici dicunt , adverbia esse pudentes omnium partium orationis . T. 4. c. 631. D.

Grammaticorum officium , ac dignitas . T. 2. c. 908. B.

Grammaticorum Homerus appellatus est Apollonius . T. 6. c. 91. E.

Grammatica quæ sint , & an ad emptorem ædium pertineant . T. 7. c. 783. C. D.

Grassandi copia maior est Prædibus in Provinciis . T. 10. c. 869. D.

In grassantes rote supplicium Francisco Francorum Rege institutum . T. 3. c. 77. E.

Grassatores quinam dicantur , & in quo latronibus differant . T. 8. c. 1092. B.

Gratia bona matrimonium dirimit . T. 2. c. 1070. B.

Gratiz expectativæ an recipiendæ . T. 6. c. 997. A.

Gratianus Monachus S. Proculi Bononiæ . T. 6. c. 1102. C.

Gratiæ quid sit in reipublica periculis , nullus est momenti . T. 2. c. 643. C.

Gratis naviganti , & damnum iniuriæ passio , quæ actio adversus naviam competit . T. 3. c. 318. E. & c. 319. A. B.

Gratuitus est pictatis , quàm potestatis nomen . T. 8. c. 183. B. C.

Gratuita negotia sunt mutuum , & commodatum . T. 5. c. 419. B.

De gratuito munere non est iudicandum . T. 9. c. 1185. D.

Gratuitum est commodatum , sicut & mutuum . T. 7. c. 615. C.

Gravare se invicem in contractibus concessum est . T. 5. c. 522. E. & c. 513. A.

Graviores penæ videtur cum reo transactum de fama . T. 4. c. 848. D.

Graviores usuræ . Vide , Usuræ graviores .

Grævicarum Colonia . T. 3. c. 191. A.

Gravitas tribuitur Præfidi , aut Procuratori Cæsaris . T. 10. c. 665. E.

Gregarii milites qui decuntur . T. 4. c. 831. D. & Tom. 7. c. 119. B.

Gregarius miles quis dicitur . T. 9.

c. 937. C. & c. 1453. B. propter les grævis reddere causas appellationis . Ibid. 807. B.

Grege ovium legato arietes quoque continentur . T. 1. c. 436. E.

Grege legato quæ continentur . T. 5. c. 1199. E.

De grege legato , si grex ad unum bovem redierit ceteris extinctis , an bos debeat legatario . T. 7. c. 1177. C.

De grege legato . T. 7. c. 231. C.

Grege legato , an ea debeat legatario , quæ non deberentur , si testator illam decessisset . T. 7. c. 1475. B.

Grege legato , si ad unum bovem grex redierit , an ille debeat . T. 7. c. 1007. C.

Gregem vindicare posse per actionem in rem . T. 6. c. 433. D.

Gregem an laici unus bos . T. 7. c. 1006. C.

Gregi quot capitis sufficient ad eum constituendum . T. 5. c. 281. C.

Gregis singula capita per se possidentur , & usufructuantur . T. 1. c. 1131. E.

Gregis usufructus quemadmodum extinguitur . T. 2. c. 535. C.

De grege domini iure . T. 2. c. 885. D.

Gregis legatum an augeri , vel minui possit . T. 7. c. 1006. B.

Gregis usufructu legato , si grex ad unum bovem redierit , an debetur . Ibid. B.

De grege vindicatione . T. 7. c. 231. C.

Gregis capita fructuarius supplere tenetur . T. 8. c. 664. C.

Gregorius I. optimus Pontifex , & doctissimus . T. 6. c. 1094. B.

Gregorius I. auctor computationis graduum cognationis secundum ius Pontificum . T. 6. c. 1119. A.

Gregum hereditarium partus an in positionem hereditatis veniat . T. 5. c. 265. A. B.

Grege accipitur pro uno , & speciali corpore . T. 7. c. 132. B.

Grege comparatur cum æervo fructu . T. 7. c. 136. E. & c. 137. A.

Grummi sunt finium lapides . T. 7. c. 476. B.

Grunda quid . T. 1. c. 833. E.

Grunda quid . T. 7. c. 405. E.

Grummina agmina inter segetum calamitates numerantur . T. 3. c. 448. C.

Græverit vox Gallica unde . T. 2. c. 1188. C.

Guelphi qui . T. 6. c. 829. A.

Gyarut insula . T. 1. c. 1034. B.

Gymnasiarchæ qui sint . Tom. 1. c. 1025. D.

Gymnicum certamen vestium . T. 2. c. 824. E.

Gyneciaria mulier . T. 2. c. 793. C. & seq.

Gyneciarum occulator ut mulier . T. 2. c. 791. E.

Gyneciarum quinam sint . T. 2. c. 795. B. & T. 10. c. 718. E.

Gypsi insula est Ægypti , metallo rum ferax . T. 3. c. 110. B.

Habe

Habe, aut have pro Ave . T. 1. c. 416. E. & Tom. 3. c. 8. A. B.
 Habens non per se aliquid, an per fiduciosum habere possit. T. 7. c. 102. B.
 Habere, possidere, tenere distant. T. 1. c. 1189. D.
 Habere licere, ut accipiendum. T. 1. c. 1187. D.
 Habere licere non satis est venditori emptori prestare. T. 1. c. 1444. A.
 Habere ius significat. T. 1. c. 1189. D.
 Sibi habere, sibi possidere, ius significat. Ibid. D.
 Habere possumus quendam, quamvis ea nobis utilis non sunt. T. 4. c. 895. D.
 Habere quod quis ex sua persona non potest, hoc sæpe per extraneum, & per alterius personam habere potest. T. 4. c. 128. D. & c. 584. A.
 Habere verbum ambiguum est. T. 6. c. 356. E. accipitur pro detinere, vel tenere. Ibid. E.
 Habere verbum cum effectu accipitur in stipulationibus partis, & pro parte. T. 7. c. 104. D. E. & T. 8. c. 602. C. & seq.
 Habere nemo dicitur id, quod per unum parare potest. T. 8. c. 553. B.
 Habere est verbum proprium naturalis possessionis. T. 9. c. 1008. D.
 Habere est verbum iuris. T. 10. c. 512. E.
 Habere, tenere, possidere solent separari. T. 10. c. 554. C.
 Habere quid sit. T. 10. c. 830. D.
 Verbum habere importat dominium. T. 10. c. 1071. A.
 Habitandi ius si gratuito conceditur, an intelligatur esse commodatum. T. 7. c. 833. D. E.
 Habitantibus pluribus in cœnaculo, unde quid cœctum, vel essectum est, an singuli teneantur in solidum, & an uno solvante ceteri liberentur. T. 7. c. 88. E.
 Habitare an prohiberi possit ab herede is, cui annua ex redditu fundi relicta sunt. T. 7. c. 1313. A.
 Habitatio non domum, sed ius habitandi significat. T. 1. c. 81. A. & T. 10. c. 454. B.
 Habitatio in sacro porius, quam in jure consistit. Ibid. A.
 Habitatio usum imitatur. T. 1. c. 750. A.
 Habitatio ut ab usufructu distet. T. 1. c. 81. A. E.
 Habitatio per legatum data, morte legatarii finitur. T. 1. c. 806. E.
 Habitatio potest alii locari, usus vero non. T. 4. c. 502. A.
 Habitatio non amittitur capitis diminutione. Ibid. A. quibus modis amittitur. Ibid. A. B.
 Habitatio facti est porius, quam ius

ris. T. 4. c. 502. A. B. capitis diminutione non perimitur. Ibid. B.
 Habitatio est individua, nec pro parte præstari potest. T. 4. c. 1377. E.
 Cui habitatio competit, an possit eam alii locare, non etiam donare. T. 4. c. 502. E.
 Habitatio facti nomen est, usus iuris est nomen. T. 4. c. 502. B.
 Habitatio cui legata est, an possit seorsim sine se alii concedere, seu donare. T. 4. c. 502. D.
 Habitatio quid est. Ibid. C.
 Habitatio, & usus in quo differunt. T. 4. c. 502. A.
 Habitatio. Vide, Usus.
 Habitatio legata non amittitur capitis diminutione, vel non utendo. T. 5. c. 1195. C.
 Habitatio in quo consistit. Ibid. D.
 Habitatio bifariam accipitur, nempe pro servitute, & pro jure servitutis. T. 6. c. 748. D.
 Habitatio ab usu, & usufructu adium quid distet. T. 7. c. 1335. E. c. 1336. A.
 Habitatio an capitis diminutione, vel non utendo amittatur. T. 7. c. 1350. D.
 Habitatio an etiam commodari possit. T. 7. c. 833. D.
 Habitatio est individua. Tom. 7. c. 1310. D.
 Habitatio lege venditionis habitatoribus si recepta est, an omnibus in ea habitantibus præter dominum recepta habitatio sit. T. 7. c. 818. C.
 Habitatio quid significat. T. 7. c. 833. D.
 Habitatio non est species domus, aut pars. T. 7. c. 1377. D.
 Habitatio si legetur inquilino, plenam conductionis liberationem ei legatam videtur. T. 7. c. 1366. B.
 Habitatio legata an sit usus, vel usufructus. T. 8. c. 946. C.
 Habitatio an commodari possit. T. 10. c. 454. B.
 Habitatio est nomen juris, sed non tam in jure, quam in sacro consistit. Ibid. C.
 Habitatoris onere finito, morte libertorum, an heres quicquam ab emptore domus exigere possit. T. 4. c. 947. A.
 Habitatoris legatum libertis relictum quando finitur. Ibid. A.
 Habitatoris legatum. Vide, Legatum.
 Habitatoris legatum an finitur morte legatarii, & ejus anni commodum, quo decessit, ad heredem ejus transmittatur. T. 7. c. 1347. C.
 Habitatoris relicta legata an ab initio cujusque anni perij, & in heredem transmitti possit. Ibid. B.
 Habitatoris plus inesse videtur, quam usui cado. T. 4. c. 502. A.
 Habitatorum dare plus est, quam locare. T. 4. c. 502. E.
 Habitatorum legatam neque usum neque usufructum videtur, sed quasi proprium aliquid esse ius,

sejunctum ab usu, & usufructu. T. 7. c. 1338. C.
 Habitacionem si testator legaverit libertis, quot codicillis designasset, nullis designatis, an legatum nulum sit. T. 7. c. 1353. C. D.
 Habitacione fruitur, qui locat, percipiendo mercedem. T. 4. c. 501. E.
 Habitacione legata an videatur domus legata, idest, proprietatis. T. 4. c. 502. B.
 Habitacione legata, dies ejus legati cedere ab initio cujusque anni. T. 7. c. 1349. E. plura esse legata, nempe quotannis legatarius vixerit, tot intelligitur esse legata. Ibid. E.
 Habitacione relicta, quoad vivet legatarius, an anum legatum esse videatur, an repetitum intelligatur. Ibid. E. & c. 1347. A. B.
 Habitator adium an ea, quæ adibus adject, evellere possit, aut vindicare finit conductione. T. 7. c. 328. E. & c. 329. A.
 Habitatoris cœnaculi, ex quo quid dejectum est, an omnia teneantur. T. 7. c. 64. A.
 Habitatorum nomine in jure qui intelligantur. T. 7. c. 818. D.
 Habitus omnis est hereticus. T. 3. c. 149. C.
 Habitus foræ duplex. T. 1. c. c. 438. E.
 Habitus pro avitus. T. 1. c. c. 416. D.
 Hadriani, & Marci Imperatorum nomina sæpe confunduntur. T. 10. c. 699. C.
 Hadrianum Senatusconsultum. Vide, Senatusconsultum.
 Ex heredi nascitur plerumque Apoclasia. T. 10. c. 626. B.
 Hæretici qui. T. 1. c. 34. A. B.
 Hæretici superstitionis. T. 1. c. 716. E.
 Hæretici non succedunt patri ab intestato, vel ex testamento. T. 2. c. 1064. D.
 Hæretici bonorum etiam omnium publicatione damnantur. T. 3. c. 353. B.
 Hæretici Colluthiani. T. 6. c. 1043. A.
 Hæretici an rectè testimonium perhibeant in testamentis, & contra. Ibid. T. 10. c. 430. C.
 Hæretici definiuntur. T. 10. c. 825. A.
 Hæretici sunt Christiani, qui non sunt Christiani, eusque appellantur heretici. T. 10. c. 829. B.
 Hæreticis dignitates, & officia publica petere non debent. T. 2. c. 1088. D.
 Hæreticis militis qualibet, & curatione publice interdicitur. T. 2. c. 1137. B.
 De hæreticia decurionibus. T. 2. c. 1094. A.
 Hæreticis faciliè data venia, si resipiscant. T. 10. c. 826. E.
 Ab hæreticis nomina quædam usurpata. T. 10. c. 829. A. B.
 Hæreticis interdicitur mancipii Christiani possessio. Ibid. E.

Hære:

Hæreticorum conventicula damna-
ta. T. 1. c. 1133. C.

Hæreticorum judiciale testimonium
contra orthodoxos non recipi-
tur. T. 1. c. 1094. B.

Hæreticorum abjuratio scripto faci-
enda. T. 6. c. 794. B. C.

Hæreticorum quorundam mores
erant, ut baptizati a Catholicis
rebaptizarent. T. 10. c. 825. D.

Hæreticorum nomen tribuitur filiis
Christianis. T. 10. c. 826. B.

Hæreticus incapax hereditatis, le-
gati, & fideicommissi. T. 1. c.
680. E.

Hamarum usus quis, & quid sint
hamæ. T. 5. c. 531. B.

Hamæ, & viscata munera. T. 1.
c. 1103. E.

Hamata indultio. T. 5. c. 1055. E.
& T. 9. c. 707. D.

Hamata scriptura quæ. Tom. 9. c.
881. A.

Hamatum munus spe eliciendi ali-
quid. T. 9. c. 354. A.

Haras, tropæ de poulais. T. 4. c.
1099. B.

Haroli, five arioli. T. 9. c. 1437.
C.

Harpagones ferreæ. T. 3. c. 381. A.

Haifa centumviralis quænam ap-
pellata fuerit. T. 1. c. 905. B. C.

Haifa quænam dicta fuerit domina,
ibid. B.

Haifa signum rerum venalium. T.
2. c. 650. D.

Sub haifa præconis bonorum di-
stractio. Vide, Distractio.

Haifa, sub qua vendebantur publicè
predia, vocatur pericia tristis. T. 9.
c. 1031. E.

Haifa dominum facit eum, cui bona
adducuntur. T. 9. c. 1092. E. di-
citur domina. Ibid. E.

Sub haifa venire, vulgo au plar of-
frant. T. 9. c. 549. D.

Haifa fiscalis vis, & fides. T. 2. c.
652. B.

Haifa judicium. T. 7. c. 1226. B.

Haifa fabricæ. T. 1. c. 1122. D.

Haruenda verbum ut apud Ulpia-
num accipi conveniat. T. 3. c. 77.
B.

Hebræi ut scripturas hebraicè le-
gant. T. 2. c. 1161. C.

Hebræi quomodo vocant librorum fa-
ctos. T. 3. c. 1145. C.

Helenoponti moderator. Tom. 2. c.
1085. B.

Hemipharium quid. T. 7. c. 418.
E. species camæ. Ibid. E.

Henricus III. Anglorum Rex vivo
patre appellatus. T. 6. c. 1083. D.

Herciscundi, idem, medium sequen-
ter. T. 3. c. 256. A.

De hereditaria portione. T. 2. c.
1058. B.

Hereditaria negotia urgentia quæ.
T. 4. c. 907. D.

Hereditaria onera omnia sufficere
debet fikus, heredis vicem ge-
rens. T. 6. c. 271. B.

Hereditaria impenda, vel funeri as
fiat, dum de hereditate delibera-

tur. Tom. 7. c. 956. B.

Hereditaria pars. T. 9. c. 255. D. E.

Hereditaria rei furtum non fit ante
aditionem hereditatis, & cur. T.
6. c. 140. C.

Hereditariæ actiones cui heredi
scripto denegentur tanquam in-
digno. T. 6. c. 187. C.

Hereditariæ pecuniæ, & earum usu-
ræ an veniant in petitionem he-
reditatis. T. 7. c. 1493. A.

Hereditariæ rei servire an possit res,
cujus proprietas apud heredem
manet. T. 7. c. 1370. B.

Hereditariæ actiones sunt persona-
les actiones, quæ hereditas, vel
in heredes successione jure com-
petunt. T. 10. c. 653. B.

Hereditariæ actiones quænam sint.
T. 10. c. 951. D.

Hereditarium rem qui furripuit,
non tenetur restituere, sed tenetur ex-
tra ordinem actione expulsa he-
reditatis. T. 9. c. 251. E.

Hereditarium actionum loco le-
gata habentur. T. 8. c. 172. C.

Hereditarium rerum possessio quo-
modo acquiritur. T. 9. c. 1458.
D.

Hereditarias actiones an inviti he-
redes cogantur excipere. T. 10.
c. 610. E.

Hereditarii debitores quando ipso
jure liberantur. T. 6. c. 23. D.

Hereditarii creditores. T. 9. c. 61. B.

De hereditariis actionibus. T. 9. c.
254. D. & seq. Vide, Actiones he-
reditariæ.

Hereditatio jure ea tantum, quæ
capuntur, imputantur in falcem
diant. T. 10. c. 808. B.

Hereditarium creditorum astin-
eres an differantur obtentu judi-
cii futuri, vel jam cepti de he-
reditate. T. 7. c. 319. B.

Hereditarius servus. Vide, Servus
hereditarius.

Hereditarius servus quis dicitur.
T. 6. c. 317. E. & T. 7. c. 1162.
B. & C. 1187. D.

Hereditarius cre ditor. Vide, Credi-
tor hereditarius.

Hereditarius servus, qui est apud ho-
stes, in actionem familiaris eriscun-
da venit. T. 7. c. 331. A. B.

Hereditarius servus sine domino, &
alii esse videtur. T. 7. c. 1187.
E.

Hereditarius servus dicitur jacente
hereditate, adici vero hereditate
dicitur servus hereditatis. T. 7. c. 952. E.

Hereditarius debitor. Vide, Debi-
tor hereditarius.

Hereditarius venditor. T. 9. c. 36.
C. & seq.

Hereditas est nomen juris, quo si-
gnificatur jus, non pecunia. T.
1. c. 1326. A.

Hereditas est jus incorporale. T. 1.
c. 1329. C.

Hereditas non est pecunia, sed suc-
cessio. T. 1. c. 75. D.

Hereditas non potest dividi. T. 1.
c. 754. C.

Hereditas ad duodecim partes femi-
næ per revolvitur. T. 1. c. 1094. C.

Hereditas fideiuciaria, & fideicom-
missaria quomodo differunt. T. 3.
c. 749. B.

Hereditas quibus modis acquiritur.
T. 1. 355. D.

Hereditas quocumque adquisita
in heredem transmittitur. T. 1.
c. 1308. B.

Hereditas cur usufructui non potest
T. 1. c. 1143. A.

Hereditas libertorum quibus defer-
tur. T. 1. c. 350. B.

Hereditas jacens quæ sit. T. 1. c.
1439. D.

Hereditas quando sit caduca. T. 1.
c. 490. D.

Hereditas quibus conditionibus Sen-
atusconsulto Trebelliano, &
Pegaliano restituitur. T. 1. c.
445. D. E.

Hereditas filii intestati ad quos per-
tinet. T. 1. c. 346. D.

Hereditas si detur verbis directis,
testamentum est, non codicillus.
T. 1. c. 1267. D.

Filius familiaris, cui delata est hereditas
non potest adire in iussu patris.
T. 1. c. 1318. B.

Hereditas vivo testatore acquiri
non potest. Tom. 1. c. 1543.
A.

Hereditas a familia occisi ante habi-
tationem quæstionem adiri non potest.
T. 1. c. 420. E.

Hereditas ex die expressim non da-
tur. T. 1. c. 1098. B.

Hereditas an per tutorem, curato-
rem, aut procuratorem acquiri
possit. T. 3. c. 20. D.

Hereditas intra dies centum adve-
nda. T. 1. c. 990. E.

Hereditas, si farsidat non detur, in
petitorem transferitur. T. 1. c. 371.
B.

Hereditas pro ea parte peti debet,
pro qua ad nos pertinet. T. 1.
c. 645. A.

Hereditas, & ejus aditio, agnitio,
repudiatio, recusatio, & abstentio
quid sit. T. 1. c. 802. A.

Hereditas in jure cedit potest ante
aditionem. T. 5. c. 517. D.

Hereditas in XII uncias dividitur.
T. 1. c. 110. D.

Hereditas nondum adita defuncti
vicem an sustineat. Ibid. B.

Hereditas quandam dividendam sit
in capita, non in stirpes. T. 1.
c. 152. C. & c. 158. C.

Hereditas, vel pars hereditatis, vel
id, quod ejusdem hereditatis est,
acquiri an possit per servum he-
reditarium. T. 3. c. 695. C.

Hereditas an codicillis dari aut adi-
mum possit duobus. T. 1. c. 148.
C.

Hereditas an etiam ignorantibus
suis heredibus acquiratur. T. 1.
c. 351. E.

Hereditas per fideicommissum codi-
cillis jure relinquatur. T. 1. c. 148.
C.

Hereditas an separata sit a legato . T. 1. c. 135. C.

Hereditas personæ defuncti vicem an sustineat . Tom. 1. c. 198. C.

Hereditas an ex lege tabularum ad agnatum proximum pertineat . T. 1. c. 158. D.

Hereditas ejus, qui liti causa Principem heredem reliquit, an admitenda . T. 1. c. 118. B.

Hereditas adimi non potest . T. 1. c. 1064. C.

Hereditas efficia . Tom. 1. c. 349. C.

Hereditas non tantum verbit, sed etiam re regulari potest . Tom. 1. c. 447. C.

Hereditas in jure quando cedi potest . T. 1. c. 117. D.

Hereditas legitima an ultra consanguineorum gradum ad feminam pertineat . T. 1. c. 346. C.

Hereditas filii intestati ad quos pertinet . T. 1. c. 346. D.

Hereditas libertorum in capita, non in stirpes dividitur . Tom. 1. c. 414. A. B.

Hereditas occisi ante habitam quæstionem adiri non potest, vel bonorum possessio peti . Tom. 1. c. 410. E.

Hereditas ad ea, potest revocari potest . T. 1. c. 1094. C.

Hereditas non adita non transmittitur . T. 1. c. 426. D.

Hereditas filii patris ita non debetur, ut patris filio . Tom. 4. c. 363. C.

Hereditas jacens non habet possessionem . T. 4. c. 447. C.

Hereditas non adquisita non transmittitur . Tom. 4. c. 367. D. constitutiones Theodosii excipiuntur . Ibid. E.

Hereditas res est, quæ non sensibus percipitur, sed quæ intellectu abstractitur, & apprehenditur . T. 4. c. 118. B.

Hereditas sine sacris non est . T. 4. c. 42. B.

Hereditas verbis civilibus testamentum datur, codicillis non . T. 4. c. 439. C.

Hereditas unius personæ scindi non potest, ut pro parte habeatur, pro parte non . T. 4. c. 85. C.

Hereditas est juris vocabulum, non corporis . T. 4. c. 295. D. possessio verò est facti, & animi . Ibid. D.

Hereditas est jus universum successionis defuncti, vel successio juri universi . T. 4. c. 118. E.

Hereditas est successio juris universi defuncti . Ibid. E.

Hereditas Rhenibus est pecunia, successio verò jus . T. 4. c. 119. B.

Hereditas. Vide, Successio . Omnis hereditas est locupletem, quæ habet heredem locupletem . T. 4. c. 541. E.

Hereditas legitimam propriam redire dicitur, quia ad eandem fami-

liam recurrit . T. 4. c. 541. D.

Hereditas aliud est, aliud fructus rerum hereditarium . Tom. 4. c. 1140. B.

Hereditas nulla est sine sacris . T. 4. c. 42. B.

Hereditas absenti restituitur per nuntium, vel per epistolam . T. 4. c. 75. D.

Hereditas codicillis dari nequit, verbis directis, precariis potest . T. 4. c. 381. D.

Hereditas si sub conditione relicta sit ab eodem herede, libertas verò per fideicommissum purè, & viceversa, ratio differentie hic quæ est . T. 4. c. 307. E.

Hereditas nulla est, antequam fidei bona agnoverit . T. 4. c. 954. B.

Hereditas ea deferri dicitur, quæ acquiri, vel repudiari potest . T. 4. c. 885. B. excipiuntur duo casus . Ibid. B.

Quò hereditas redit, ed & tutela pervenit . T. 4. c. 541. D.

Hereditas nulla potest esse capite diminuti, quæ personæ vice fungatur . T. 4. c. 964. B.

Hereditas quibus calibus cum onere sit caduca . T. 4. c. 417. E.

Hereditas si heredi auferatur ut indigno, qui necem defuncti ultus non sit, an prælegatum præstabitur . T. 4. c. 419. A.

Hereditas tota an auferatur per querelam inofficiosi testamenti . T. 4. c. 884. B.

Hereditas est inanimata, & incorporalis . T. 4. c. 295. D.

Hereditas est jus successionis . T. 4. c. 889. A.

Hereditas est pomen juris, quod intellectu tantum percipitur . Ibid. A.

Hereditas homini tantum sanæ mentis, non etiam furioso deferretur . T. 4. c. 885. A.

Hereditas jacens in jure nostro personæ vice fungitur . T. 4. c. 944. B.

Hereditas non adita in heredem non transmittitur . Tom. 4. c. 1081. B.

Hereditas per procuratorem adiri non potest . T. 4. c. 1077. A.

Hereditas quando rectè vendi solet . T. 4. c. 1268. D.

Hereditas redire dicitur non tantum ad agnatos jure legitimæ, sed etiam ad coheredes jure adcrendi . T. 4. c. 1150. B.

Hereditas semel adquisita repudiari non potest . T. 4. c. 1267. A. B.

Hereditas testamentum data nodi voluntate non admittitur, sed alio testamento solenni . T. 4. c. 1085. A. fecus de legato . Ibid. A.

Hereditas est, quæ jacet, substantia defuncti, nec dum adita, id est, juri universum, quod in ea substantia habuit defunctus . T. 4. c. 296. C.

Hereditas adita quibus eripiat, &

auferatur . Tom. 5. c. 631. A.

Hereditas pendet ex voluntate fidei commissarii . T. 4. c. 601. E.

Hereditas acquiritur additione, vel pro herede gestione . Tom. 4. c. 1265. A.

Hereditas jacens quasi domina esse intelligitur rerum hereditarium . T. 5. c. 133. E.

Hereditas est res incorporalis . T. 5. c. 81. C.

Hereditas ex castrensi peculio filii familias quando caduca fiat . T. 5. c. 637. A.

Hereditas iusta an accipiat pro legitima tantum . Tom. 5. c. 480. C.

Hereditas an omnis cum temporis mortis continetur, quamvis postea adeatur . T. 5. c. 384. D.

Hereditas quando adiri, aut mitti in possessionem possit . Tom. 5. c. 632. C.

Hereditas quomodo acquiratur . T. 5. c. 876. B. an solo animo acquiratur sine ullo facto . Ibid. B.

Hereditas quando caduca fieri dicitur . T. 5. c. 631. D.

Hereditas, quæ solvendo est, si bene dem inventerit, qui cam adeat, solvendo esse dicitur . Tom. 5. c. 474. A.

Hereditas quibus modis obveniat . T. 5. c. 485. A. B.

Hereditas quæ, & quando obvenire dicitur . Ibid. A. B.

Hereditas quid . T. 5. c. 278. E. & c. 279. A. & T. 8. c. 503. C. D. & seq. & c. 612. A. & c. 692. D.

Hereditas per curatorem adiri an possit . T. 4. c. 570. A.

Hereditas, & bonorum possessio an in quibusdam differant . Ibid. A.

Hereditas jacens non est possessio . T. 6. c. 140. C.

Hereditas filii patri manumissori præterito duplici jure deferretur . T. 6. c. 189. E.

Hereditas pro testamento, & testamentum pro hereditate. Vide, Testamentum, & hereditas . Tom. 6. c. 176. D.

Hereditas ea intelligitur esse, quæ superest deducto ære alieno, deductisque legatis . T. 6. c. 411. A.

Hereditas, quæ pro non scripta non habetur, non ad fidei, sed ad substitutum pertinet, si substitutum habeat, vel ad heredem . T. 6. c. 457. C.

Hereditas acquiritur cretione, sive additione, vel pro herede gestione . T. 6. c. 202. E.

Hereditas adimi potest eodem testamento, quo data est . T. 6. c. 191. E.

Hereditas accepta pro spe tutum hereditatis . T. 6. c. 253. C.

Hereditas jacens non potest videri, possideri . T. 6. c. 317. D.

Hereditas res incorporalis est, quæ intellectu abstractitur, non sensu percipitur . T. 4. c. 118. C.

Hereditas

Hereditas pro diviso non possidetur. *Ibid.* C.

Hereditas est nomen juris, non corporis, & sine ullo corpore hereditas esse intelligitur. *Ibid.* C.

Hereditas non ulcupitur, quia est jus, nam jura non ulcupiuntur, quia sunt individua. *Ibid.* C.

Hereditas nihil aliud est, quam successio in universum jus, quod defunctus habuit. *Ibid.* C.

Hereditas cui ex Trebelliano Senatusconsulto restituta est, petitio hereditatis datur. T. 7. c. 28. D.

Hereditas delata Romæ tempore legationis adita. T. 6. c. 1. B.

Hereditas directa non potest dari codicillis, ne jura testamentorum, & codicillorum confundantur. T. 6. c. 261. A.

Hereditas testamento inutiliter data, non potest codicillis, quasi hereditas confirmari. *Ibid.* A.

Quasi hereditas id est, quasi directa hereditas, non fideicommissaria. *Ibid.* B.

Hereditas restituta ex Senatusconsulto Trebelliano, T. 6. c. 283. B. & c. 285. A. & seq.

Hereditas vivi nulla, nullus heres est. T. 6. c. 255. C.

Hereditas jacens pro domina habetur. T. 6. c. 85. A.

Hereditas nec dicitur, nisi mortuus fuerit, qui heredem instituit. T. 6. c. 253. C.

Hereditas vindicari potest. Tom. 6. c. 414. A.

Hereditas vendita a fisco, quanto distat ab hereditate vendita a privato. T. 6. c. 29. A.

Hereditas jacentes sustinet vicem defuncti, non vicem heredis futuri. T. 7. c. 1188. C. D.

Hereditas, & emptio in quo differunt, quæ sunt duæ causæ adquirendi domini. T. 7. c. 315. G.

Hereditas scindi non potest, pro parte repudiare, pro parte agnoscere. T. 7. c. 1091. E.

Hereditas caduca quando fit. T. 7. c. 1169. D. E.

Hereditas est nomen juris. T. 7. c. 1218. E.

Hereditas auctur fructibus. T. 7. c. 294. D.

Hereditas quibus defertur. Tom. 7. c. 489. A.

Hereditas prius petenda, quam dividenda. T. 7. c. 487. C.

Hereditas in quo differt a legatis. T. 7. c. 1183. B.

Hereditas adiri, vel bonorum possessio an peti possit exemplo testamenti. T. 7. c. 882. E.

Hereditas adita per filium an exemplo patri acquiratur. T. 7. c. 980. D.

Hereditas an adimatur, si testator heredem male de se meritum dixerit. T. 7. c. 1490. B.

Hereditas adventitia, delata filio, an acquiratur patri. T. 7. c. 1009. E.

Hereditas an absenti per procuratorem restitui possit. T. 7. c. 1495. B.

Hereditas lege 12. Tabularum testamento scriptis heredibus defertur, non codicillis. T. 7. c. 489. B.

Hereditas an adimatur tacita voluntate. T. 7. c. 1490. A.

Hereditas an adimatur, ortus capitagibus inimicitias inter testatorem, & heredem. *Ibid.* A.

Hereditas an auferatur ei, ut indigno, qui testatorem coegit, ut se inlitteret, aut qui prohibuit, ne testamentum faceret. T. 7. c. 1494. A.

an factum ejus ceteris coheredibus noceat. *Ibid.* A.

Hereditas an auferatur ei, cujus culpa, vel negligentia testator interierit. T. 7. c. 1481. D.

Hereditas delata tantum repudiatur. T. 7. c. 185. D.

Hereditas an deminui possit, herede de ea deliberante. Tom. 7. c. 955. D.

Hereditas an in ultimum vite tempus conferri possit. T. 7. c. 944. D.

Hereditas an peti possit, si injuncta sint nuptiæ, & vir heres instituitur, aut mulier. Tom. 7. c. 1490. C.

Hereditas jacens pro domina est, defuncti locum obtinet, quamdiu delibet heres. D. 7. c. 1162. A.

Hereditas, & bona in quo differunt. T. 7. c. 1104. B.

Hereditas est jus, non corpus. T. 7. c. 254. D.

Hereditas estrentis quæ sit. T. 7. c. 894. B. C.

Hereditas codicillis nec dati, nec adiri potest. T. 7. c. 950. C.

Hereditas cui data est pure, libertas autem in diem, an possit heredem cogere ante diem, ut adeat. T. 7. c. 1496. B.

Hereditas fideicommissaria pupillo relicta, an tutoti ejus restitui possit. T. 7. c. 1495. D.

Hereditas jacens est domina. T. 7. c. 855. A.

Hereditas per tutorem acquiri non potest, nisi pupillus infans sit. T. 7. c. 393. B.

Hereditas ignorant an acquiratur. T. 7. c. 955. D.

Hereditas modo accipitur pro jure successione, modo pro pecunia hereditaria. T. 7. c. 1491. E.

Hereditas non adita, vel bonorum possessio non agnita, an transmittitur in heredes. T. 7. c. 175. B. C.

Hereditas non agnita non transmittitur ad heredem. T. 7. c. 981. C.

Hereditas non transmittitur, ergo nec actio ejus. Tom. 7. c. 175. C.

Hereditas peti procuratorem an adiri possit. T. 7. c. 193. A.

Hereditas quæ, & quando locuples dicebatur. T. 7. c. 954. E. & c. 955. A.

Hereditas quando onerata est legatis, locus est Falcidia. T. 7. c. 895. B.

Hereditas quasi indigno quot, & quibus ex causis auferatur. T. 7. c. 1479. C.

Hereditas quomodo vindicatur. T. 7. c. 215. A.

Hereditas quorum dividi possit. T. 7. c. 214. D.

Hereditas si exhausta sit legatis, insitutus habet Falcidiam, rogatus restituere hereditatem habet Trebellianam quartam. T. 7. c. 185. A.

Hereditas tacite nunquam dividi. T. 7. c. 947. E.

Hereditas in quot uncias dividitur. T. 8. c. 972. C. D.

Hereditas quibus, & quot modis acquiratur. T. 8. c. 989. A.

Hereditas quibus, & quot modis amittitur. *Ibid.* C.

Hereditas in pignore causis habetur loco domini. T. 7. c. 1188. A.

Hereditas pervenit eo, quod tutela reddit. T. 8. c. 215. D.

Hereditas quibus auferatur. T. 8. c. 170. E.

Hereditas ab intestato defertur proximo agnato. Tom. 8. c. 215. C.

Hereditas quo die defertur. T. 8. c. 179. B.

Hereditas tristis, & luctuosa cur appelletur. T. 8. c. 180. C.

Hereditas ad quos pervenit defuncti heredes, an admittitur. T. 8. c. 15. A. quæ personæ fisco obliet. *Ibid.* A.

Hereditas an corpus, vel jus sit. T. 8. c. 385. A.

Hereditas an deferatur veni, T. 8. c. 64. E. & c. 55. A.

Hereditas an heredi auferatur, si necem testatoris defuncti non vindicaverit. T. 8. c. 394. D.

Hereditas an magis debeatur liberis, quam parentibus. Tom. 8. c. 182. B. C.

Hereditas an per alium acquiratur. T. 8. c. 6. E.

Hereditas ab intestato quibus verbis agnato proximo defertur. T. 8. c. 215. C.

Hereditas an per filium, vel serum acquiri possit. T. 8. c. 6. E.

Hereditas an possit adiri a mortuorum statuis, non dum apertis tabulis. T. 8. c. 14. B.

Hereditas ejus, qui a familia occisus esse dicitur, quando fisco vindicatur. T. 8. c. 412. B.

Hereditas legitima seu testamentaria auferatur, elvelut indigno, qui caput hereditatem, & caduca sit. T. 9. c. 794. E. & c. 795. A.

Hereditas legitimis dicitur deberi non minus, quam suis. Tom. 8. c. 178. A.

Hereditas in successione libertorum quomodo dividitur. T. 8. c. 162. E.

Hereditas quando defertur. T. 8. c. 597. A.

Hereditas usucapi non potest. *Ibid.* Tom. 8.

Tom. 8. c. 504. B.
 Hereditas defuncti vicem sustinet. T. 8. c. 745. D. legitima cur re-
 dire dicitur. Ibid. c. 795. Item-
 pore mortis contiatur. Ibid. c.
 759. D. & c. 831. B. & c. 875.
 C.
 Hereditas est nomen juris. Tom. 7.
 c. 394. D. & T. 8. c. 786. C.
 Hereditas quomodo dividatur in
 succellione ingenuorum. Tom. 8.
 c. 162. E.
 Hereditas non corpus, sed res signi-
 ficata. T. 7. c. 394. D. & Tom. 8.
 c. 785. D.
 Hereditas adquiri potest avo per
 nepotes citra iustum iure pretorio.
 T. 9. c. 170. A.
 Hereditas caduca fit, quæ non adit
 est. T. 9. c. 797. C.
 Hereditas in hæmo. T. 9. c. 701.
 E.
 Hereditas in iure cedi potest. T. 9.
 c. 865. E.
 Hereditas cedi alteri in iure potest.
 T. 9. c. 558. C.
 Hereditas auferatur, ut indigno, heredi,
 si non defunderit mortem defuncti.
 T. 9. c. 797. E. & c. 798. A. & seq.
 Hereditas, & tutela simul com-
 prantur. T. 9. c. 554. B.
 Hereditas caduca fit cum suo opere.
 T. 9. c. 795. A. B.
 Hereditas auferatur omnibus heredi-
 bus, ut indignis, qui contra vol-
 untatem testatoris faciunt, & ad-
 dicitur fisco. T. 9. c. 807. A. nisi
 fuerit testatoris voluntas incepta.
 Ibid. A.
 Hereditas una est, quamvis dicta sit
 per partes, nec est sciendenda.
 T. 9. c. 775. E.
 Hereditas non potest scindi ab ipso
 herede, cui delata est, partim
 probato, partim improbo honore
 defuncti. T. 9. c. 776. A.
 Hereditas non adita non transmitti-
 tur, regula. T. 9. c. 773. B. nec
 deliberatio de ea adenda, vel non
 adenda transmittitur. Ibid. B.
 Hereditas est res incorporalis, res
 hereditarie sunt corporales. T. 9.
 c. 514. E.
 Hereditas domini filii, id est, do-
 num domini, Psalm. 126. T. 9.
 c. 1358. D. E.
 Hereditas, & de his, quibus ut indi-
 gnus auferatur. T. 9. c. 797. A. &
 seq.
 Hereditas non tantum deminutio-
 nem, sed & augmentum recipit.
 T. 9. c. 174. E.
 Hereditas est nomen juris universi,
 quod recipit augmenta, & demin-
 utiones, commoda, & incom-
 moda omnis. T. 9. c. 517. A.
 Hereditas militis duplex, alia ca-
 strensis, alia pagana. T. 9. c. 335.
 A.
 Hereditas quando personam domi-
 ni sustinet. T. 9. c. 352. B. casus,
 quibus hereditas non habetur pro
 domina. Ibid. B.
 Hereditas jacens non intelligitur si-

ne domino, sed vicem domina
 sustinet, exceptis tribus casibus.
 Ibid. D.
 Hereditas plerisque constitutioni-
 bus Gallicis vocatur *eschoise*.
 T. 9. c. 910. C.
 Hereditas Christi indivisa ad singu-
 los pertinet ex alio, non ex par-
 te. T. 9. c. 928. B.
 Hereditas jacens etsi habeatur pro
 domina, non tamen potest haberi
 pro possidere. T. 9. c. 545. C.
 Hereditas venest multum interest,
 an certum corpus, certa res, vel
 species, aut plures res certæ. T.
 9. c. 1290. C.
 Hereditas nomen juris est, & qui
 hereditatem venit, non tenetur
 ullam rem tradere hereditariam,
 nisi quam habet in sua potestate.
 Ibid. D. ius incorporale vendit,
 qui hereditatem vendit. Ibid.
 D.
 Hereditas libertinorum alia est,
 alia ingenuorum. Tom. 9. c. 615.
 C.
 Hereditas augetur fructibus; T. 9.
 c. 159. E.
 Hereditas adiri per procuratorem
 non potest. T. 9. c. 318. B.
 Hereditas scindi non potest. T. 9.
 c. 902. B.
 Hereditas non adita quando transmi-
 titur ad heredes, & quando non.
 T. 9. c. 889. B. & seq.
 Hereditas est universitas, seu uni-
 versum jus. T. 9. c. 150. E.
 Hereditas est res incorporea, & inani-
 mata. T. 9. c. 545. D.
 Hereditas si neque ex testamento,
 neque ab intestato adeatur. T. 9.
 c. 947. D.
 Hereditas quomodo, & quo tempo-
 re adenda sit. T. 9. c. 768. A.
 & seq.
 Hereditas materteræ petita non in-
 fringit alterius hereditatis peti-
 tionem, quæ venit ex alia succe-
 ssione. T. 9. c. 154. A. & seq.
 Hereditas condicillis potest alii retin-
 qui per fideicommissum, verbis
 precatis, atque etiam in epistola
 fideicommissaria. Tom. 9. c. 806.
 A.
 Hereditas an possit adimi. T. 10.
 c. 210. A.
 Hereditas sola pagana non potest
 adimi, nisi is, cui admittitur, co-
 heredem, vel substitutum habeat.
 Ibid. D.
 Hereditas potest adimi nullo ex-
 istente substituto, vel coherede,
 sed non solo. T. 10. c. 212. B.
 Hereditas pendet a solo testatore.
 T. 10. c. 212. C. quomodo qui
 hereditatem vendidit, eam possi-
 dere videatur. Ibid. c. 211. B.
 Hereditas omnis plerumque plena
 est negotiorum. T. 10. c. 402.
 A.
 Hereditas an possit adquiri per pro-
 curatorem. T. 10. c. 493. D.
 Hereditas, quam filius iniustus patris
 adit, an ei adquiratur, si aditio-

nem ratum pater habuerit. Tom.
 10. c. 674. E.
 Hereditas legitima non defertur,
 quamdiu competet testamentaria.
 T. 10. c. 775. C.
 Hereditas an possit dividi. T. 10.
 c. 941. D.
 Hereditas completitur commoda,
 & incommoda. Tom. 10. c. 961.
 E.
 Hereditas an codicillis dari, & ad-
 imi possit, verbis directis. T. 10.
 c. 1080. E. & quomodo dari,
 & adimi possit. Ibid. E.
 Hereditas non adita in heredem
 an transmittatur. T. 10. c. 1094.
 A.
 Hereditas est nomen iuris. T. 10.
 c. 1098. B.
 Hereditas, & legatum an possint
 adimi eodem testamento. T. 10.
 c. 1117. D.
 Hereditas dum petitur, petuntur he-
 reditatis omnia. Tom. 10. c. 382.
 D.
 Hereditas an ei auferatur, quem
 quis testatorem coegit instituire
 Ibid. E.
 Hereditas adita an possit haberi pro
 non adita. T. 10. c. 491. A.
 Hereditas quo casu auferatur heredi
 scripto, & fisco vindicetur. T.
 10. c. 771. E.
 Hereditatis appellatione intelligitur
 etiam directa. T. 1. c. 1267. D.
 Hereditatis etymon. T. 3. c. 121.
 B.
 Hereditatis nomen juris intellectum
 habet. T. 1. c. 1509. B.
 In hereditatis nomine sæpius legum
 auctores errare contigit. T. 1.
 c. 335. E.
 Hereditatis verbum explicatum. T.
 1. c. 802. A.
 Hereditatis expilator crimen. T. 1.
 c. 809. E.
 Hereditatis nomen non modò emo-
 lumenta, sed etiam onera com-
 prehendit. T. 1. c. 1509. A.
 Hereditatis acquirenda causa du-
 plex. T. 1. c. 1254. B.
 Hereditatis delatæ dies ante aditio-
 nem non credit, at legatæ credit a
 morte testatoris. T. 1. c. 1104. B.
 Hereditatis in petitione an onus
 probandi incumbat actori. T. 3.
 c. 183. B.
 Hereditatis petitio possessoria an sit
 perpetua. T. 1. c. 276. E.
 In hereditatis petitione quantum
 veniunt. T. 1. c. 375. C.
 Hereditatis petitio, & specialis in re
 acti, tripliciter differunt. T. 3.
 c. 251. D.
 Hereditatis pars si petatur dat actio-
 nem Pretor. T. 1. c. 745. E.
 Hereditatis petitio datur in eum,
 qui possidet. T. 1. c. 849. A.
 Hereditatis petitio, cujus defunctus
 litem non erat contestatus, an ad
 heredem transmittatur. Tom. 1.
 c. 375. E. & c. 375. A.
 Hereditatis petitio centumviralis
 iudicium est. T. 1. c. 118. D.
 Hæres

Hereditatis aditio tri obligat alieno.
T. 1. c. 1255. A. B.

Hereditatis aditio ab agnitione bonorum possessionis multum distat.
T. 1. c. 1328. A.

Hereditatis aditio possessione bonorum contra tabulas deterior. T. 1. c. 1320. B.

Hereditatis adendum iustum dominus revocare potest. Tom. 1. c. 1316. D.

Hereditatis aditio per procuratorem fieri non potest. T. 3. c. 435. D.

Hereditatis possessio quid sit. T. 1. c. 819. A.

Hereditatis possessio, & fideicommissariae petitio. Tom. 1. c. 745. A. B.

Hereditatis possessionem, non bonorum possessionem dixisse Veteres. T. 3. c. 99. C.

De hereditatis emptis, & venditis stipulationibus. T. 3. c. 45. B.

Hereditatis adquisitio non est tantum actus viventis, sed etiam morientis. T. 4. c. 1079. A.

Hereditatis datio in quo differat a datione libertatis ex die. Tm. 4. c. 1440. E. & 1441. A.

Hereditatis petitio. Vide, Petitio hereditatis.

Hereditatis petitio est actio bonae fidei. T. 4. c. 829. A.

Hereditatis vocabulum juris est, non corporis. T. 4. c. 296. D.

Hereditatis expulsa: crimen est famulosum, & turpe. T. 4. c. 844. D.

Hereditatis nomen est nomen juris, quo continentur omnia iura, & actiones, commoda, & incommoda, atque onera hereditaria. T. 4. c. 918. B.

Hereditatis vires finiuntur a se in testamento militis, in pagani testamento doctante assis. T. 4. c. 755. E. & c. 756. A.

Hereditatis acquirendae modi sunt aditio, creatio, petitio bonorum possessionis. T. 4. c. 367. D.

Hereditatis loco est pretium. T. 4. c. 910. E.

Hereditatis fideicommissum. Vide Fideicommissum hereditatis.

Hereditatis nomine non continetur legatum. T. 4. c. 913. B.

Hereditatis aditio retrotrahitur ad tempus mortis testatoris. T. 4. c. 1444. B.

In hereditatis restitutione an sit necessaria praesentia fideicommissarii. T. 4. c. 593. D.

Cui hereditatis superfluum restituitur ex causa fideicommissi, an sit Trebellianus fideicommissarius. T. 4. c. 360. C.

Hereditatis dies aditionis, & dies petitionis idem est quoad initium, non quoad finem attingit. T. 4. c. 112. B. dies aditionis hereditatis finitur centum diebus, petitionis dies est perpetuus, hoc est, finitur 30. annis. Ibid. B.

Hereditatis, & status controversia, sicut fiat, quo juris remedio ei subveniatur. Tom. 5. c. 621. A. B.

Hereditatis iuxta, & legitimae quae sit differentia. T. 5. c. 420. C. D.

Hereditatis iacentis an possessio sit. T. 5. c. 878. E.

Hereditatis, & peculii nomen est nomen juris, non corporis, quo jus significatur, non res. Tom. 5. c. 519. B. C.

Hereditatis petitione qui teneantur. T. 5. c. 265. A. B.

Hereditatis nomen est juris, non corporis. Tom. 5. c. 519. B. C.

Hereditatis nomen quasi universitatis, & juris nomen, & augmentum, & diminutionem recipit. T. 5. c. 265. B. 1.

In hereditatis petitione si apud eum post litem contestatam mancipia, pecunia, aut iumenta demortua sint, ad quem periculum pertinebit. T. 5. c. 276. A.

Hereditatis, & libertatis differentia quae. T. 5. c. 5093. E.

Hereditatis in petitione an dolus praeteritus feratur. T. 5. c. 295. D.

Hereditatis petitio quo tempore perimitur. T. 5. c. 1179. C.

Hereditatis aditio an sit actus legitimus, & solennis. Tom. 6. c. 555. E.

Si pars hereditatis petatur, quomodo hoc intelligitur. T. 6. c. 40. D.

Hereditatis emptorem vicem hereditatis obtinere aequilum videtur. T. 6. c. 94. B.

Hereditatis relicta iniquitas, sive modus certis personis iustis decretis temperatur. T. 6. c. 157. E.

Hereditatis aditio est contractus. T. 6. c. 493. D.

Hereditatis restitutio sit ex causa fideicommissi, non re tantum, sed etiam verbo. T. 6. c. 18. E.

Hereditatis venditorem cavere emptori stipulanti solere in hunc modum, quanta pecunia ex hereditate ad se pervenerit, tantum praestari. Tom. 6. c. 26. B.

De hereditatis repudiatione. T. 8. c. 199. E.

Hereditatis onera quae sunt. T. 7. c. 1105. C.

De hereditatis divisione. T. 7. c. 544. D.

Hereditatis petitio. T. 7. c. 214. E.

Vide, Petitio hereditatis. Hereditatis filio relicta iura, & commoda ad patrem an pertineant, filio sui juris facto. T. 7. c. 982. A.

Hereditatis petitio an etiam ei detur, qui alieno nomine heres est. T. 7. c. 213. D.

Hereditatis petitio an adversus pos-

sidentem pro herede, vel pro possessore detur. T. 7. c. 214. E.

Hereditatis petitio cui competat, ei competat etiam actio familiaris ex causa. Ibid. E. non tamen e contrario. Ibid. E.

Hereditatis petitio ex variis causis datur. T. 7. c. 170. B.

Hereditatis petitio olim erat stricta, hodie est bonae fidei. T. 7. c. 283. C.

In hereditatis petitionem fructus qui seruntur, non seruntur etiam in actionem in rem specialem, & cur. T. 7. c. 294. E.

Hereditatis petitio, quae non successit ex una, potest repeti ex alia causa. T. 7. c. 187. C. D.

Hereditatis petitionem an adrogatus habeat. T. 7. c. 214. C. D.

Hereditatis petitionem an hereditas, vel praeteritis ad heredes an transmittatur. T. 7. c. 174. D.

Hereditatis petitiones quam varias sint. T. 7. c. 213. A.

Hereditatis petitionis actio formatur ex persona actoris, condemnatio ex persona rei. T. 7. c. 215. B. C.

In hereditatis petitionis praedictum an aliud fieri possit. T. 7. c. 216. B.

Hereditatis petitio an post litem hereditarias actiones exercere possit. T. 7. c. 217. A.

Hereditatis possessor quando iudicatum solvi satisset, & an postea ex hereditate diminueret aliquid possit. T. 7. c. 216. D. E.

Hereditatis possessio quando transferatur in actorem. T. 7. c. 216. D.

Hereditatis possessor an post controversiam de hereditate agere possit omnibus actionibus. T. 7. c. 210. C.

Hereditatis possessor an, & quando post controversiam de hereditate aliquid ex ea diminueret possit. T. 7. c. 216. C. D.

Hereditatis possessor an etiam post litem motam habeat exercitium actionum hereditariorum. T. 7. c. 217. A.

Hereditatis restitutio facta fideicommissi herede exonerat. T. 7. c. 1495. E.

Hereditatis aditio an fiat sine iussu patris. T. 7. c. 959. D.

Hereditatis aditio semper praecedit optionem legatarii. T. 7. c. 1441. D.

Hereditatis adventitiae usufructus an patri adquiratur. T. 7. c. 980. E.

Hereditatis, autem an agnoscat, an aliqua sit actio. T. 7. c. 981. C.

Hereditatis emptor, heredis vicem obtinet. T. 7. c. 1440. E.

Hereditatis emptori an detur utilis petitio hereditatis. T. 7. c. 214. D.

Hereditatis emptori bivium patet ad

ad ordinandam familiam hereditariam, nec alia via aliam intercludit. T. 7. c. 144. A.
 Hereditas fortum non fit. T. 7. c. 510. E.
 Hereditas petitio mixta est. T. 7. c. 469. D.
 Hereditas aditio retrahitur. T. 7. c. 648. E.
 Hereditas nomen completitur commoda, & incommoda. T. 7. c. 1106. A.
 Hereditas petitio petenda est, antequam agi possit familiaris eriscundae actione. T. 7. c. 487. C.
 Hereditas divisio an fiat consensu, aut arbitrio iudicis. T. 7. c. 570. C.
 Hereditas petitiones multae sunt. T. 7. c. 237. D.
 Hereditas acquirendae modi. T. 8. c. 989. A.
 De hereditatis repudiatione intra tempora petendae bonorum possessionis, & intra tempora cretionis. T. 8. c. 199. D.
 Hereditatis gradus an arithmetur ex ordine scripturae, vel successione. T. 8. c. 141. A.
 Hereditatis potestas jus an tribuat bonorum possessio. Tom. 9. c. 49. D.
 Hereditatis petitio an detur in eos, qui pro herede, vel pro possessore possident. T. 8. c. 180. A.
 Hereditatis petitio cum movetur, an creditores agere possint. T. 8. c. 128. C. an debitorum conveniri possint. Ibid. E.
 Hereditatis petitione an teneatur, qui hereditatem bonae fidei nactam postea coponit ad se non pertinere. T. 8. c. 168. A.
 Hereditatis petitor si satis offerat, an in eum transferatur possessio. T. 8. c. 133. B.
 Hereditatis plenior est honor, quam legati. T. 8. c. 65. E.
 Hereditas portio minui, augeri non potest. Ibid. D.
 Hereditas aditio an dominium rerum hereditarium in heredem transferat. T. 8. c. 287. B. an possessionem earum rerum in eum transferat. Ibid. B.
 Hereditas nomen est juris nomen. T. 7. c. 1228. E.
 Hereditas verbum continet bonorum possessionem. T. 8. c. 390. D. E.
 Hereditas acquirendae usus. T. 8. c. 741. E.
 Hereditas nomine continentur etiam onera. T. 7. c. 1228. E.
 Hereditas nomen congruit tantum libero homini. T. 9. c. 983. A.
 Hereditas petitio quid. Tom. 9. c. 150. D. E.
 Hereditas est petitio, & rei vindictio in quo differant. T. 9. c. 517. A.
 Hereditas donatio, & venditio. T. 9. c. 39. A. & seq.
 Hereditas nomine significatur jus,

T. 9. c. 161. C.
 Hereditas expulsa actio cui datur. T. 9. c. 1458. B. & seq.
 Hereditas emptor. Vide, Emptor hereditatis.
 Hereditas quaestioni praedictum fieri non oportet, si queratur de statu hominis. Tom. 9. c. 1169. B. C.
 Hereditas adeunda jus non circumscribitur tempore, sed est perpetuum. T. 9. c. 650. D.
 Hereditas nomen latissime manat, comprehendit non tantum res hereditarias, sed & fructus, & causam omnem. Tom. 9. c. 1087. B.
 Hereditatis possessor quoscunque iustos sumptus, quos fecit de suo propter onera hereditaria, compensat. T. 9. c. 165. D.
 Hereditatis petitio tollitur praescriptione 30. annorum. Tom. 9. c. 793. A.
 Hereditas possessio in Gallia nunquam vacat, & ideo ejus fortum fit. T. 9. c. 252. A.
 Hereditatis aditio est actus legitimus. T. 9. c. 566. D.
 Hereditas emptor. T. 9. c. 39. A.
 Hereditas spes an pacto remitti possit. T. 9. c. 29. D.
 Hereditas jus omnino est legis, non iudicis, aut imperis. T. 9. c. 555. C.
 Hereditatis venditorem, qui res hereditarias non tradidit, generi emptori actione ex emptio in id, quod interest, si postea rem aliquam ex hereditate alii venderit, & tradiderit, rupta fide prioris venditionis. T. 9. c. 367. E. & c. 368. A.
 Hereditas expulsa extra ordinem actio. T. 9. c. 251. E. & c. 1458. A.
 Post hereditatis immisionem, vel aditionem scilicet pigniticia est. T. 9. c. 781. C.
 Hereditatis possessor. Vide, Possessor hereditatis.
 Hereditatis expulsa crimen quando locum habet. T. 9. c. 1458. B.
 Hereditas petitionis formula quae. T. 9. c. 517. B.
 De hereditatis portione legata. T. 9. c. 817. D.
 De hereditatis petitione. T. 9. c. 179. E. & c. 180. A. & seq.
 In hereditatis petitionem veniunt partus, & fructus. Tom. 9. c. 117. A.
 Supra hereditatis vires tenetur heres, qui omnia beneficia hereditatis. T. 9. c. 781. B. & seq.
 De hereditatis expulsa crimine. T. 9. c. 1457. A. & seq.
 Hereditas petitio quomodo detur fideicommissario. T. 10. c. 314. D.
 Hereditatis fideicommissariae restitutio est quaedam successio. T. 10. c. 490. D.
 Hereditas verbo an onera, & da-

mma continentur. T. 10. c. 596. C.
 Hereditatis possessionem dixerunt Veteres pro honorum possessione. T. 10. c. 697. A.
 De hereditatis petitione ubinam agatur. T. 10. c. 927. D. E.
 Hereditatis nomen non significatur lucrum tantum, sed & damnum. T. 10. c. 1030. D.
 Hereditatis repudiatio an excludat substitutum vulgarem. T. 10. c. 1090. B.
 Hereditatis appellatione neque legatum, neque fideicommissa continentur. T. 10. c. 1094. E. & c. 1095. A.
 Hereditatis iacentis fortum an fiat. T. 10. c. 455. A.
 Hereditatis fisco adquisita onera si sequuntur. T. 10. c. 482. E.
 Hereditatis causa an minor restituitur. T. 10. c. 991. C.
 Hereditas semper inest pecunia. T. 4. c. 1210. A.
 Hereditas fortum non fit, & cur. T. 4. c. 341. C.
 Hereditatis iacenti an possit legari. T. 7. c. 985. C.
 Hereditatis iacentis fortum non fit. T. 7. c. 855. A. & T. 9. c. 251. E. & c. 546. C. D.
 Hereditatis iacentis adquisit, quod servus legatus ante aditionem adquisivit. T. 7. c. 1161. E.
 Hereditatem emancipatus adquisit, approbate defuncti iudicium adeundo. T. 1. c. 319. C.
 Hereditatem non ulciscit, nec pro diviso possidet. Tom. 1. c. 1326. A. B.
 Hereditatem adire secundum constitutionis Iulianiani tenorem. T. 1. c. 125. A.
 Hereditatem qui petit, quid probare debeat. T. 3. c. 183. B.
 Hereditatem adire, & suscipere. T. 3. c. 78. A.
 Hereditatem adire pupillus per tutorem non potest. T. 1. c. 1317. A.
 Hereditatem qui adit, duobus casibus non caret emolumento possessionis bonorum contra tabulas. T. 1. c. 1319. D.
 Hereditatem qui recte semel adivit, repudiare postea non potest. T. 1. c. 1255. B.
 Hereditatem qui adire vult, quomodo scire debet. T. 1. c. 1254. B.
 Ad hereditatem, certum de testamento, certo iudicio oportet accedere. T. 1. c. 1318. A.
 Hereditatem testator si vult velle uncias dividere potest. T. 1. c. 419. C.
 Ad hereditatem non vocatur cognatus. T. 1. c. 830. A.
 Hereditatem repudiatam minor qui adire velit, quod indiget beneficio. T. 1. c. 124. C.
 Ad hereditatem liberti proximus quique

- quisque vocatur . T. 1. c. 413. D.
- Ad hereditatem vocantur gentiles deficientibus agnatis . T. 4. c. 1090. E.
- Hereditatem restituere rogatus quis simpliciter , an potest aliquid ex hereditate alienare . T. 4. c. 562. E.
- Hereditatem adire non potest mutus . T. 4. c. 395. C.
- Hereditatem an in obtinere possit ex secundis tabulis , qui primis renunciavit . T. 4. c. 84. C.
- Hereditatem adire nequit furdus . T. 4. c. 395. C.
- Hereditatem cernere quid . Vide . Cernere hereditatem .
- Hereditatem paternam qui omittit , an omittit etiam debeat legatum . T. 4. c. 459. C.
- An hereditatem adire possit abfens per procuratorem . T. 4. c. 593. D.
- Hereditatem cum deminuerit non licet , licet retinere fructus superfluos , quos ipse percepit . T. 4. c. 1240. C. cui verò deminuerit licet , fructus superfluos retinere non licet . Ibid. C.
- Siquis rogatus est hereditatem restituere , an possit aliquid ex hereditate alienare , vel deminueri . T. 4. c. 560. E.
- Siquis hereditatem adire potuerit , nec adiit , nihil transmitti videtur . T. 4. c. 377. C. hæc regula quibusdam casibus vitatur . Ibid. D.
- Ad hereditatem liberti proximum quemque vocati in solidum alieni . T. 6. c. 183. C. & seq.
- Hereditatem adire potest servus iussu emptoris . T. 6. c. 201. A. B.
- Hereditatem restituere cogere possunt heredes servi hereditarii manumissi . Tom. 6. c. 290. A. B. servi proprii non possunt . Ibid. A. B.
- Hereditatem adire an possit compelli heres . T. 6. c. 283. E. & c. 284. A. & seq.
- Hereditatem directam municipiis , vel municipibus , aut reipublice , civitati , aut civitatibus dari non posse , & cur . T. 6. c. 179. B.
- Hereditatem fideicommissariam civitatibus restitui possit . Ibid. C.
- Ad hereditatem ingenui , ex transverso , sive a latere , vocatur agnatus proximior . T. 6. c. 183. B. C.
- Hereditatem ab intestato an vindicare possit is , qui legatum accipit . T. 7. c. 121. B.
- Hereditatem an adire possit dubitans de suo statu . Tom. 7. c. 953. B.
- Hereditatem auferri heredi scripto , quasi indigno , si necem defuncti non vindicat . T. 7. c. 1041. D.
- Hereditatem exhausti quid sit . T. 7. c. 957. C.
- Hereditatem filiofamilias delatam pater an repudiare possit . T. 7. c. 972. B.
- Hereditatem omittens , an legatum habere possit . T. 7. c. 1004. A. B.
- Hereditatem petere ab intestato an prohibeatur is , qui putans valere testamentum , sequutus sit iudicium de iuribus . T. 7. c. 221. B.
- Hereditatem petere quid sit . T. 7. c. 412. E.
- Hereditatem post certum tempus rogati restituere , an fructus interitus perceptos in Falcidiam impotent . T. 7. c. 1503. E.
- Hereditatem qui adit , an possit agere querela inofficiosa . T. 7. c. 203. A.
- Hereditatem familie trisfundæ actione dividi , sive delatoris ex testamento , sive ab intestato . T. 7. c. 488. E.
- Hereditatem qui repudiat , an videatur impugnare iudicium delatantis item an legatum suum perdat . T. 7. c. 1065. B.
- Hereditatem rogatus restituere , an cogatur fructus restituere , item pensiones , & usus , & siquæ similia . T. 7. c. 1501. E.
- Hereditatem rogatus restituere , eam tantum partem restituit , ex qua institutus est non quam percepit iure fideicommissi . T. 7. c. 1329. C. D.
- Hereditatem rogatus restituere si socius adierit , an careat Falcidia , & fructibus . T. 7. c. 1501. E.
- Hereditatem si quis rogatus sit restituere , si sine liberis decesserit , eo simul cum liberis mortuo , an fideicommissum auferatur quasi liberi supervixerint . T. 7. c. 1468. D. E.
- Hereditatem an furiosus per se , vel per alium acquirere possit . T. 8. c. 28. D. E.
- Hereditatem possidenti an necessaria sit Christianiana bonorum possessio , si ei fiat status controversia . T. 8. c. 130. B.
- Hereditatem qui nominatim capere prohibeatur . Tom. 8. c. 16. D. E.
- Hereditatem qui non potest capere , an possit bonorum possessionem capere . Ibid. B.
- Hereditatem qui rogatus est restituere , an possit ex ea aliquid deminueri , vel alienare . T. 7. c. 1508. E.
- Hereditatem delatam qui acquirere possunt , & qui acquirere non possunt , & qui possunt repudiare eam , vel non . T. 8. c. 199. E. & c. 203. A. & seq.
- Ad hereditatem adeundam , vel repudiandam , ad deliberandum , & consultandum , quod tempus hereditibus datur . T. 8. c. 203. B.
- Hereditatem intestati confirmat lex Cornelia . T. 8. c. 184. E.
- Hereditatem qui ad alium transferre voluit , non vult esse heres . T. 8. c. 462. C. & c. 744. E. & c. 850. D.
- Hereditatem acquiri per servum bonæ fidei possessum . T. 8. c. 742. C. qui non fallens , adiit , sibi vel domino hereditatem acquirit . Ibid. C.
- Hereditatem servo delatam an domino agnoscere , vel repudiare possit . T. 8. c. 21. C.
- Hereditatem quibus agnatis lex Tabularum dat . T. 9. c. 668. E.
- Hereditatem qui petit , petit etiam fructus . T. 9. c. 1087. B.
- Hereditatem auferit , ut indigno , heredi scripto fidei criminali iudicio . T. 9. c. 796. D. E.
- Hereditatem olim capere non potuit , vel legata ex testamentis alienis Collegium Christianorum , & cur . T. 9. c. 718. E.
- Hereditatem priusquam adeat , delibere opus est . Tom. 9. c. 781. D.
- Hereditatem non aditam non transmitti in heredem . T. 9. c. 889. A. B. excipitur unus casus quo hereditas non adita transmittitur . Ibid. E.
- Hereditatem sortito dividere . T. 9. c. 852. B.
- Hereditatem qui semel repudiavit , ad eam redire non potest . T. 9. c. 784. D. & seq.
- Ad hereditatem matris intestatæ vocantur liberi tanquam legitimi . T. 9. c. 913. C. D.
- Omne hereditatem esse solvendo , quæ heredem invenit . T. 9. c. 781. C.
- De his , qui hereditatem transmittunt ante apertas tabulas . T. 9. c. 907. D.
- Hereditatem adire quibusdam casibus tantum heres cogitur . T. 10. c. 341. E.
- Hereditatem qui accipit , an postea possit eam non accipere . T. 10. c. 342. C.
- Hereditatem qui omisit , hereditatem an non habeat . Tom. 10. c. 522. A.
- Hereditatem quoties Lex , vel Senatusconsultum deicit , competit Unde legitimi . Tom. 10. c. 776. A.
- Hereditatem possunt extirpare legata lege duodecim Tabularum . T. 10. c. 893. D.
- Hereditatem quo iure vendicit , qui ab ea remorsus est nominatim per exheredationem . T. 10. c. 933. D.
- Hereditate post additionem cessat , an debitor hereditarii liberentur . T. 11. c. 337. E.
- Hereditate vendita non tenetur venditor de evizione . T. 11. c. 773. B.
- Ex hereditate rerum alienatarum assumptio in arbitrio peritoris consistit . T. 11. c. 375. E.

In hereditate legitima non est successio locus. T. 1. c. 456. D.
De hereditate uni ex liberis relictuenda consultatio. T. 5. c. 682. D.
De hereditate fideicommissaria. T. 1. c. 1089. D.
Hereditate se abstincentibus filiis, an etiam esset petitio operarum praeiuratum. T. 4. c. 800. E.
Si in hereditate legitima non est successio locus, quomodo successio potest esse locus in querela. T. 4. c. 110. A.
In hereditate auferenda nulla est distinctio inter fructum, & ignorantem, secus in fructibus auferendis, ubi valet. T. 4. c. 832. A.
In hereditate non est idem iuris, quod in legato, & cur. T. 4. c. 225. D.
Hereditate alicui per fideum erepta, quod eadem delinquit inultum reliquerit, an ei saltem ea actio sit restituenda, quae aditione quidem confusa est. T. 4. c. 802. E. quae distinctio hic notanda. Ibid. E. & c. 1083. A.
Hereditate adquisita utitur missio. T. 4. c. 1265. A.
Hereditate aere alieno onerata, & herede adire cum deliberante, quomodo interim creditoribus securitas constituitur. T. 5. c. 765. D. E.
De hereditate evicta stipulatione. T. 5. c. 866. E.
Hereditate non adita corrumpit omnia, quae in testamento scripta sunt. T. 6. c. 157. A.
In hereditate ingenui proximior ex liberis ulteriore non excludit. T. 6. c. 184. E.
De hereditate fideicommissaria civibus, vel civitati data. T. 6. c. 279. C.
Hereditate vendita, stipulatio mutuae inter emptorem, & venditorem plerumque interponitur. T. 6. c. 94. A.
De hereditate lite mota, an res singulae petantur actione in rem simpliciter. T. 7. c. 279. B.
Hereditate jacente, an usucapio coepta a delinquo compleatur. T. 8. c. 287. D.
Hereditate vendita, quae actiones competunt emptori, & quae in emptorem cessant. T. 9. c. 365. E. & c. 366. A. & seq.
Cum de hereditate agitur, duae sunt lites, una de possessione, altera de proprietate. T. 9. c. 374. A.
De hereditate adeunda, vel adquirenda, & de iure deliberandi. T. 9. c. 768. A. & seq.
De hereditate repudianda, vel abstinenda. T. 9. c. 784. D. & seq.
De hereditate vendita a fisco. T. 9. c. 366. E.
De hereditate litigata, qui pro herede, vel pro possessore possidet. Tom. 9. c. 376. B.
De hereditate, quae deferatur iure civili. T. 9. c. 910. B. & seq.

In hereditate tam legitima, quam testamentaria ius accrescendi locum habet. T. 9. c. 652. C.
In hereditate restituenda cum posse in compensationem deducere id, quod de suo boni fide impendit in defuncti infirmitatem, vel in sumptum funeris. T. 9. c. 166. B. C.
De hereditate vendita. Tom. 9. c. 365. E. & c. 366. A. & seq.
Hereditate adempta heredi scripto ex asse, cui substitutus datus non est, an cetera, quae in testamento sunt, corrumpant. T. 10. c. 210. B.
Hereditates legitimae novae capitis deminutione non praesunt, sed illae solae, quae ex lege duodecim Tabularum deferuntur. T. 1. c. 168. A. B.
Hereditates piumque ad masculos consueverunt deferri. T. 1. c. 160. C.
Hereditates intestatorum an primum ad suos pertineant. T. 1. c. 150. B.
Hereditates aliae finire, aliae cum re. T. 1. c. 117. D.
Hereditates, quae ab intestato deferuntur. T. 1. c. 149. A.
Hereditates quae consequi potest, etiam si conditionem non impleverit. T. 3. c. 375. A. B.
Hereditates intestatorum ingeniorum ad quos pertinent. T. 1. c. 345. E.
Hereditates agnatorum quomodo dividantur. T. 1. c. 346. B.
Hereditates decurionum, naviculariorum, &c. T. 2. c. 440. E.
Hereditates agnatorum in capita dividuntur. T. 1. c. 346. B.
Hereditates directae cedunt a mortuo tellatori, cur non etiam fideicommissariae, & precariae. T. 4. c. 388. B.
Hereditates fideicommissariae. Vide, Fideicommissariae hereditates.
Duae hereditates unius hominis non sunt. T. 4. c. 77. D.
Hereditates ab heredibus scriptis per fideicommissum relictas. T. 6. c. 181. E. & c. 282. A.
Hereditates ex quo tempore deferuntur. T. 6. c. 425. D.
Hereditates ab intestato quibus, & quo iure deferantur. T. 7. c. 213. E.
Hereditates delatae ex testamento quo iure deferantur. Ibid. E.
Hereditates si plures communes sint inter heredes, inter eos potest reddi iudicium familiae erciscundae de una tantum hereditate. T. 7. c. 532. D.
Hereditates an utiliter relinquantur sub conditione impossibili. T. 8. c. 359. D.
Hereditates damnosae quae. T. 8. c. 785. D.
Hereditates arripit, quae dicuntur. T. 7. c. 232. B.
Hereditates solens piumque ab indignis in fideum transferri. Ibid. B. vel in alias personas. Ibid. B.
Hereditates quibus causis sunt

caudae. T. 9. c. 872. A. & seq.
Hereditates promittendae sunt officio, non passionibus. T. 9. c. 94. B.
Hereditates foeminarum concutit lex Voconia. T. 9. c. 921. D.
Hereditatum conditio quatuorplex. T. 1. c. 95. E.
De hereditatum vigesima. T. 1. c. 450. D. & T. 3. c. 124. A.
Hereditatum iura, & tutelaram an sint propria civium Romanorum. T. 6. c. 549. C.
Hereditatum vigesima pars fisco debebatur. T. 9. c. 793. D, quibus hereditatibus. Ibid. c. 794. E.
De hereditatum petitionibus iudicabant centumviri. T. 9. c. 179. E.
De hereditatibus. T. 6. c. 190. D. & seq.
De hereditatibus incertis personis relictis. T. 6. c. 257. B.
De hereditatibus legitimis. T. 6. c. 397. D. & seq.
De hereditatibus, quae iure civili deferuntur ex testamento, vel ab intestato. T. 9. c. 698. E. & c. 699. A. & seq.
In hereditatibus restituendis non admittuntur passionibus. T. 9. c. 97. A.
De hereditatibus fideicommissariis. T. 9. c. 865. C. & seq.
De hereditatibus datis incertis personis. T. 9. c. 863. C. & seq.
Heres an teneatur ex omni dolo defuncti. D. 1. c. 277. C.
Heres an restituat hereditatem heres permancat. T. 1. c. 141. C.
Heres rogatus hereditatem restituere quantum hereditatis portionem retinere possit. T. 1. c. 141. E. & c. 142. A.
Heres iure civili an maneat, qui se abstinet. T. 3. c. 652. B.
Heres necessarius an alienus servus sit. T. 2. c. 402. B.
Heres extraneus testamento institutus pro herede gerens, aut nudus voluntate heres sit. T. 1. c. 125. B. C.
Heres necessarius cur sic appellatus sit. T. 1. c. 122. B.
Heres extraneus, vel filius puer an per fideicommissum obligari possit, ut hereditatem totam, vel partem restituat. T. 1. c. 115. D. E.
Heres an rogari possit de parte restituenda. T. 1. c. 141. B.
Heres dicitur quasi heres. T. 1. c. 125. D.
Heres, dominus, & pater familiae quid inter se dissent. T. 3. c. 269. B. & seq.
Heres aus filius, aut ex filius, & quibus modis. T. 1. c. 1308. B.
Heres quid a legatario differat. T. 1. c. 1124. B.
Heres an purus, & sub conditione institui possit ex certo tempore, & ad certum tempus. T. 1. c. 111. C.
Heres maritus an teneatur ex conductio ei, cui maritus praedium domus locavit, us praestit fore licet. T. 3. c. 988. B.

Heres

Heres an servare debeat proprietatem locationem, aut usufructum. Ibid. C.

Heres non definit esse, qui semel exstitit. T. 1. c. 1091. B.

Heres an ex die dari possit. T. 1. c. 1255. A.

Heres, & defunctus duz res quasi cognate, & conjuncte. T. 1. c. 1111. A.

Heres extraneus alius est capax, aliis incapax. T. 1. c. 1101. A.

Heres institutus, cum non appareat institutio, non valet. T. 1. c. 418. E.

Heres institutus, habens substitutum, si de inofficio dixerit, nec obtinuerit, hereditas ad substitutum pertinet. T. 1. c. 450. B. C.

Heres necessarius infamiam magis, quam patrimonium consequitur. T. 2. c. 401. B.

Heres institutus quis. T. 1. c. 799. B.

Heres incerta persona institui non potest. T. 1. c. 1144. D.

Heres scriptus in possessionem mittitur, etiamsi irritum sit testamentum. T. 1. c. 421. E.

Heres scriptus in possessionem post annum non mittitur. T. 1. c. 421. B.

Sus heres quamvis heres fieri possit speratur, tamen agnatus non est locus. T. 1. c. 148. B.

Heres illegitimae voluntatis defuncti impune non parit. T. 2. c. 1037. B.

Heres viro testatore conventionem alligari non potest. T. 2. c. 1027. B.

Heres post mortem suam nemo recte instituitur, cum morietur, recte instituit. T. 1. c. 82. B.

Heres actione, quae ex delicto videatur esse, non tenetur. T. 3. c. 1901. B.

Heres tutor dari potest, etiam legari non potest. T. 1. c. 1077. E.

Heres duobus testamentis scriptus, cum dubitet, num posterius falsum sit, ex neutro eorum hereditatem adire potest. T. 1. c. 1377. E.

Heres a debitore hereditario fideiussorem accepit, deinde hereditatem ex Trebelliano restituit, si de iussoris obligatione in suo statu manet. T. 1. c. 1415. E.

Heres damnari potest, ut alicui domum extruat, aut aere alieno cum liberetur. T. 1. c. 425. C.

Heres partem hereditatis adire, partem repudiare non potest. Ibid. E.

Heres quo casu omnia sustinet onera. T. 1. c. 143. E.

Heres codicillis, testamento confirmatis, directe scribi non potest. T. 1. c. 147. C.

Heres ex omni dolo defuncti an tenetur. T. 1. c. 277. C.

Heres si non pareat legitime voluntati testatoris, ei hereditas auferatur, quasi indigno, & ad fiscum pertinet. T. 1. c. 421. D.

Heres pro socio testatore. Tom. 1. c. 1259. E.

Heres tenetur post condemnationem, vel post litem contestationem defuncto testatore. T. 3. c. 190. B.

Heres non tenetur ex poenali causa. Ibid. B.

Heres, qui hereditatem testamentato delatum omisit, ad quid tenetur. T. 1. c. 802. D.

Heres in eorum rerum possessionem mittitur, quas mortis tempore possidet testator. T. 1. c. 421. D.

Heres cessicus. Tom. 1. c. 359. C.

Heres ex deliberatione, & ex inventario differunt. T. 7. c. 954. D.

Heres adire potest hereditatem, antequam ultus sit necem defuncti. T. 3. c. 514. C.

Heres necessarius quis proprie. T. 1. c. 1095. A. B.

Heres orcius qualis sit. Tom. 1. c. 1092. E. & c. 1093. A.

Heres an ex parte ante conditionem adire cogatur. T. 4. c. 595. C.

Heres, a quo legatum est relictum, sub conditione, si moriatur ei pendente, heredem suum, qui adierit, obligatum relinquit. T. 4. c. 712. C. aliter legatarius. Ibid. C.

Heres extraneus quoque defunctum lugere debet, a quo hereditas ad eum pervenit. T. 4. c. 28. B. C.

Familia heredis funesta fuisse dicitur a tempore mortis. Ibid. C.

Heres institutus sub conditione, pendente ea, jure civili hereditatem adire non potest, sed expectare de bet conditionem. T. 4. c. 111. A.

Heres legatario omnem culpam, & dolum praestare tenetur, excepto casu fortuito. T. 4. c. 488. A. B.

Heres legatus onerari non potest supra dodraxonem honorum. T. 4. c. 590. B.

Heres quis dicitur. T. 4. c. 212. C.

res non facit heredem, sed nomen, & titulus heredem facit. Ibid. D.

Heres solus exerceat Falcidiam, non fideicommissarius illius, aut legatarius. T. 4. c. 602. C.

Heres ignoratione sua defuncti vitia non excludit. T. 4. c. 1459. D. E.

An heres usuras praestare debeat, quoad integram sortem exsolvat. T. 4. c. 748. C.

Heres non recte instituitur codicillis, nomen verò heredis recte scribitur. T. 4. c. 459. D.

Heres qui semel est, est in perpetuum heres. T. 4. c. 914. C.

Heres est successor juris, legatarius verò est successor rei. Tom. 4. c. 913. C.

Heres, qui semel exstitit, heres esse desinere nequit. T. 4. c. 918. D.

Quae heres cepit conditionis explendae causam, non imputantur in quartam. T. 4. c. 910. C. exceptantur quidam casus. Ibid. D.

Heres institutus, & filius exheredatus in quo differunt. T. 4. c. 480. B.

Heres suos. Vide, Suos.

Heres qui semel factus est, heres esse non desinit. T. 4. c. 82. E. & c. 472. A.

Si heres Falcidia utatur, an stipulatio poenalis committatur. T. 4. c. 1355. B.

Heres, qui hereditatem non adivit? Vide, Hereditas.

Heres a quoniam tempore moram fideicommissario facere incipit, multum interest scire. T. 4. c. 1204. C.

Heres necessarius servus habet tantum nudum nomen heredis, qui heres est sine re. T. 4. c. 914. C.

Heres. Vide, Extraneus.

Heres semper est, qui semel est heres. T. 4. c. 914. C.

Heres defuncti ibi conveniri potest, ubi defunctus contraxit. Tom. 4. c. 915. A.

Heres ex testamento ubi exstitit, ibi legitimus removetur. Tom. 4. c. 914. A.

Heres indignus. Vide, Indignus heres.

Heres nomine absentis an cogi possit adire, & testare. T. 4. c. 593. D.

Heres iustus, & legitimus in quo differunt secundum Apulejum. T. 4. c. 739. D.

Heres, & pater in quo differunt. T. 4. c. 685. D.

Heres alumni an fideicommissum non petat ab eo, apud quem pecunia fororis occupata est. T. 4. c. 1241. D.

Heres de fideicommissio detrahit Falcidiam ex Senatûconsulto Pegasiano, non de mortis causâ capione. T. 4. c. 908. E.

Heres est successor juris, legatarius verò successor rei. T. 4. c. 913. C.

Heres ipso jure etiam ignorans exstitit, & sine curatoris auctoritate. T. 4. c. 885. B.

Heres hodie quilibet respública in situi potest, quod olim non obtinuit. T. 4. c. 1205. B.

Heres an ob famulos judicium defuncti infamiam incurrat. T. 5. c. 91. A.

Heres ex scelere defuncti locum facere non debet. T. 5. c. 885. C.

Heres furis ignorans, ancillam eius sortivam, an partum usufrucipat. T. 5. c. 724. D.

Heres propius accedit ad vicem defuncti, imò & idem homo esse fingitur. T. 5. c. 552. D.

Heres in conditione non minus, quam in emptione convenitur. T. 5. c. 483. D.

Heres jus defuncti percipit. Tom. 5. c. 59. B.

Heres legitimus an, & quando testamentario heredi preferatur. T. 5. c. 1084. B.

Heres legatarius qui actione conveniri possit. T. 5. c. 553. B.

Heres iustus a legitimo separatur. T. 5. c. 480. D.

Heres effectus quodammodo est fideicommissarius Trebellianus. T. 5. c. 855. A.

Heres locationem fundi dotalis servare non tenetur. T. 5. c. 554. D.

Heres locationem proprietatis servare omnimodo tenetur. Ibid. C. D.

- non vindicationem. T. 7. c. 890. A. legatarius habet vindicationem legati. Ibid. A.
- Heres extraneus quando institui prohibitus est. T. 7. c. 1218. E.
- Heres, & defunctus eadem est prope modum persona. T. 7. c. 363. A.
- Heres institutus est incapax pro parte, vel in totum, non ex eo testamento solum, sed ex omnibus testamentis: servo hereditarius extraneus legavit. T. 7. c. 1187. D.
- Heres, a quo peculium legatum est liberti oratio, an conveniri possit actione de peculio. T. 7. c. 1403. D. E.
- Heres actione ex testamento convenitur, five res, quae venit, tradita sit, five non, quamdiu ejus rei juri, vel consequentis aliquid deest. T. 7. c. 741. D.
- Heres additione dominus fit, non possessor. T. 7. c. 835. A.
- Heres alieno nomine quomodo quis efficitur. T. 7. c. 213. D.
- Heres an actione ex testamento praestare debeat, ut legatario rem omnino habere liceat. Tom. 7. c. 1033. B.
- Heres an rem legatam alienare possit. T. 7. c. 1050. C. D.
- Heres an rogari possit per fideicommissum, ut aliquem sibi heredem faciat. T. 7. c. 1078. D.
- Heres an servi legati, qui fugiti, restitutionem legatario praestare debeat. T. 7. c. 1021. B. vel cavere de restitutione. Ibid. C.
- Heres an sit, si interrogatus in iure falso respondeat, se non esse. T. 7. c. 876. E.
- Heres si interrogatus tacuerit, utrum pro contentis, an negante habeatur. Tom. 7. c. 876. E.
- Heres an statim adit hereditate legatorum nomine conveniri possit. T. 7. c. 1052. D.
- Heres an suffragat onera legatario indicta, eo mortuo. T. 7. c. 1321. D. E. & c. 1322. A.
- Heres an teneatur ex causa legati rem accipientis facere. Tom. 7. c. 1034. E.
- Heres an teneatur ultra vires hereditarias. T. 7. c. 1084. A.
- Heres an teneatur alimenta usufructuario indicta praestare, eo mortuo. T. 7. c. 1321. D. E.
- Heres antequam apprehendat possessionem, si res aliqua attredetur, an habeat actionem furti. T. 7. c. 855. A.
- Heres certum pondus auri, vel argenti dare iustus, an liberetur dando pecuniam numeratam. T. 7. c. 1323. C.
- Heres coactus adiens, an amittat falcidiam. T. 7. c. 1331. D.
- Heres, cui testamentum erat remissa cautio de legatis praestitis legatario, an possit eam condicere, quasi indebitam. T. 7. c. 896. A.
- Heres eum contumelia an utiliter scribatur. T. 7. c. 1044. C.
- Heres damnatus rem hereditariam viliori pretio vendere, an utile sit legatum. Tom. 7. c. 1040. C. D.
- Heres deliberans an possit impensas necessarias facere. T. 7. c. 935. E.
- Heres eo loco legatum praestare debet, ubi defunctus mortis tempore id reliquit. T. 7. c. 1021. D.
- Heres extraneus parendo conditioni potestatis, an fiat heres. T. 7. c. 937. B.
- Heres extraneus rogatus hereditatem restituere, an poterit illam diminuire dotis, vel donationis constituenda causa. T. 7. c. 1308. C. D.
- Heres extraneus institui potest sub conditione ridicula, illicita, & probrosa. T. 7. c. 937. E.
- Heres fundum si vendat, vacuumque possessionem tradat, an cogatur poltea fines ejus, & defuncti jus ostendere. T. 7. c. 872. C. D.
- Heres quomodo quia fiat. Tom. 7. c. 213. B. C. & seq.
- Heres in fundo, cujus usufructus alii legatus erat, villam aedificavit, an postea penitentia adus eam invito fructuario ducere possit. T. 7. c. 1347. D.
- Heres institutus cum cretione, id est, finito certo tempore, an subinde mutare voluntatem possit intra illud tempus. T. 7. c. 1431. C.
- Heres institutus ex parte, & sub conditione rogatus restituere, an possit compelli adire. Tom. 7. c. 1499. C. D.
- Heres institutus sub conditione si juraverit, hoc juramento videtur se pro herede gessisse. T. 7. c. 957. D. & implendo conditionem fit heres. Ibid. D.
- Heres institutus sub conditione, si eo in mare proiecerit, non implendo conditionem hoc modo, sed alio sepeliendo scilicet, an sit heres. Ibid. E. & c. 952. A.
- Heres institutus sub conditione inepta, quamvis eam non eo modo, sed alio impleverit, nihilominus est heres. Ibid. A. secus in filio suo. Ibid. A.
- Heres in testamento, aut primo, aut medio, aut ultimo loco scribitur. T. 7. c. 898. C.
- Heres iustus praecipere pecuniam, & eam, quibus testamento legata est, distribuere, quomodo, & quibus cavere debeat. T. 7. c. 1070. A.
- Heres mariti an possit dotem legatam retinere ob res amotas ab uxore. T. 7. c. 1422. D.
- Heres servi legati nomine si habeat actionem, an ea per additionem confundatur. T. 7. c. 1020. A.
- Heres si coactus adiens, nulla ejus
- quod sibi defunctus debuit, habita ratione, an per hoc tollatur pauperis obligatio. T. 7. c. 1306. C. D.
- Heres si codicillos falsos dixerit, nec obtinuerit, an repellatur a principali testamento. Tom. 7. c. 1490. E.
- Heres si damnatus sit triginta, annua, bimia, trimia de pensionibus inaequalibus dare, nec quantitas pensionum capienda sit, quae debeantur. T. 7. c. 1299. E. & c. 1302. A.
- Heres si ex fundo legato faciat locum religiosum, quomodo legatario teneatur. T. 7. c. 1038. A. B.
- Heres si praestiterit legatario pecuniam legatam ante diem, an liberetur. T. 7. c. 1116. D.
- Heres siqua in re non parat voluntati defuncti, an repellatur ab hereditate. T. 7. c. 1494. D.
- Heres si rogatus sit hereditatem restituere, & ex ea alienaverit, an alienatio valeat, & an ea, quae diminuta sunt, veniant in fideicommissi persequutionem. T. 7. c. 1308. E. & c. 1509. A.
- Heres si rogatus sit restituere hereditatis superfluum, an hoc casu possit alienare, diminuire, obsequi ligare. T. 7. c. 1507. B.
- Heres sine re quando quis fiat. T. 7. c. 183. A.
- Heres ioceri, qui nurui dotem, quam ab ea accepit, legavit, an ab illa, & marito ejus simul conveniri possit. T. 7. c. 1402. B.
- Heres ioceri, a quo duri legata est filio exheredato, si eam filio praestiterit, an dotis actione a muliere conveniri possit. Tom. 7. c. 1401. E. & c. 1404. A.
- Heres salvem fidum legatum, ignarus legis Falcidia, an habeat conditionem indebitam. T. 7. c. 894. E. & c. 895. A.
- Heres sub diversis conditionibus si scriptus sit, an una conditione adimpleta heres fiat. T. 7. c. 947. D. E.
- Heres rogatus restituere hereditatem, sponte adici debeat quadrantes. T. 7. c. 133. D.
- Heres rogatus restituere hereditatem post decemum, an medio tempore percipat fructus. T. 7. c. 186. L.
- Heres scriptus an rogari possit, ut hereditatem ab alio acceptam restitueret. T. 7. c. 1078. E. item, an rogari possit, ut rem legatam restituat. Ibid. E. & c. 1079. A.
- Heres scriptus ex parte, si moriatur ante apertas tabulas, an hereditatem ad heredem transmittat. T. 7. c. 982. B. C.
- Heres scriptus ex alio, si moriatur adita hereditate ante apertas tabulas, an hereditatem transmittat ad suum heredem. Ibid. C.
- Heres scriptus si ab intestato adierit, L. i tit,

- rit, an nihilominus legata, vel fideicommissum praeferre debeat. T. 7. c. 919. A.
- Heres suo nomine quomodo quis fiat. T. 7. c. 213. B. C.
- Heres sicut et etiam ignorans transmittit hereditatem ad posterum. T. 7. c. 951. A.
- Heres suos instituit sub conditione potestativa, cum implendo an fiat heres. Ibid. B.
- Heres suus parentis hereditatem non acquirit, sed retinet, & continuat. T. 7. c. 816. B.
- Heres testamentum damnotus aliquid videri, si vendidit, an teneatur de reliquis emptiois, actione ex emptio, vel ex testamento. T. 7. c. 742. C. & seq.
- Heres ubi rem legatam praestare debeat. T. 7. c. 1036. C. D.
- Heres mariti an possit dotem legatam retinere ob impensas, vel res donatas. T. 7. c. 1412. C. D.
- Heres mariti morum coercionem non habet, nec a contra heres mulieris coarctatur ob mores mulieris. T. 7. c. 1413. A.
- Heres, mori querens inofficiosus, an pro sua parte heres esse debeat. T. 7. c. 930. C.
- Heres operam dare debet, ut res praestetur legatario. T. 7. c. 1154. C.
- Heres, pars bonorum extraneae legatae, an rerum partes, an administrationem legatario praestare debeat. T. 7. c. 1375. E.
- Heres, pasta bonorum coheredis praestata, an in ea praestanda possit deducere ex alienum, item tributum. T. 7. c. 1376. A.
- Heres, pecuniam reipublicae qui integram solvit, ignavus legis Falcidiae, an habeat conditionem indebiti. T. 7. c. 895. B.
- Heres per additionem an rei legatæ fiat dominus. T. 7. c. 1020. A.
- Heres per errorem si vendiderit, an teneatur ex emptio. T. 7. c. 742. E.
- Heres plerumque successor est vitiatorum, & virtutum. T. 7. c. 1013. B.
- Heres post mortem an periculum rei legatæ, & damnum, & commodum legatario praestet. T. 7. c. 1022. C. D. quomodo moratur. Ibid. E.
- Heres quando in solidum omnibus creditoribus respondere cogatur. T. 7. c. 954. C.
- Heres qua via essequeatur, ut sibi instrumenta exhibeantur. T. 7. c. 955. C.
- Heres, qui abstinet se, an maneat heres. T. 7. c. 908. C.
- Heres, qui adit ab intestato, cum debeat ex testamento adire, an legatariis teneatur. T. 7. c. 1482. C.
- Heres quibus modis Falcidiam adsequatur. T. 7. c. 960. B.
- Heres qui est per filium, an suo nomine heres fiat. T. 7. c. 213. C.
- Heres, qui monumentum facere cogatur, & non fecit, quomodo teneatur. T. 7. c. 1395. D.
- Heres, qui per errorem se ex stipulatu obligavit, quomodo se defendere possit. Tom. 7. c. 743. A. B.
- Heres, qui per errorem quid venderit, quomodo se adversus agentem ex emptio tueri possit. T. 7. c. 742. E.
- Heres, qui praestato oneratus est, utrum possit eligere rerum, an estimationis usufructum dare. T. 7. c. 1375. D. E.
- Heres, qui relictio hereditatem ante diem fideicommissam restitutionem pro facta habeatur. Tom. 7. c. 1317. D.
- Heres, qui rogatus est hereditatem restituere, an possit ex ea aliquid deminueri, vel alienare. Tom. 7. c. 1308. E.
- Heres qui exstitit, an possit denegare esse heres. Tom. 7. c. 930. C.
- Heres quo iure accipiat ea, quae a legatario sibi conditionis implenda causae dantur. T. 7. c. 1010. A. an impudentur in Falcidiam. Ibid. A.
- Heres quo loco defendi debeat. T. 7. c. 144. C.
- Heres quotupliciter quis fiat. T. 7. c. 213. C.
- Heres, repudiata hereditate, an maneat heres. T. 7. c. 1003. E.
- Heres, repudiata hereditate, an legatarius maneat. Ibid. E.
- Heres rogatus restituere hereditatem, si coacti adierit postulantem fideicommissario, an possit detrabere Falcidiam. T. 7. c. 1477. D.
- Heres an in solidum teneatur ex delictis, vel quasi ex delictis defuncti. T. 8. c. 140. C. D.
- Heres an in solidum teneatur ex contractibus, vel quasi ex contractibus ob dolum malum defuncti. Ibid. C.
- Heres an possit quis sibi ipsi substitui. T. 8. c. 142. C.
- Heres an pro ea parte, pro qua scriptus est, bonorum possessionem secundum tabulas accipiat. T. 8. c. 140. A. an ei coheredis repudiatio, vel exclusio postea accrescat. Ibid. c. 139. E.
- Heres an quis recte institutus post mortem suam. Tom. 8. c. 92. D.
- Heres quis non potest bis existere, non potest bis adire. T. 8. c. 193. A.
- An heres teneatur legatario, ut exhibeat vestimenta, quae ignem consumperit in funus. Tom. 7. c. 1192. D.
- An heres libatilibus legare possit sine libertate, sub ea conditione, sub qua prior dominus ei libertatem dedit. T. 7. c. 1108. E.
- Heres antequam decernat de hereditate, adire non potest. T. 8. c. 743. C. eiusdem potestatis est, cuius fuit defunctus. Ibid. c. 784. B. ex delicto defuncti pecuniaria actione non teneatur. Ibid. c. 771. E.
- Heres an tacite institui possit ex die. T. 8. c. 92. E.
- Heres an restitutionem in integrum ex persona defuncti habeat. T. 8. c. 7. B.
- Heres an teneatur ab dolum, vel culpam defuncti. T. 8. c. 340. C. eum deliberans an partem faciat. T. 8. c. 140. A.
- Heres, cui decem legata sunt, hoc adjecto, ut si forte ea perdidisset, mox totidem ei praestarentur, si saepius ea summam Titius perdidisset, saepius legatum facere debeat. T. 2. c. 1300. B. C.
- Heres sub conditione scriptus, an ea pendente partem faciat. T. 8. c. 140. A.
- Heres scriptus an bonorum possessionem secundum tabulas petere possit, non expectato praeiuramento. T. 8. c. 35. D.
- Heres scriptus an debitor sit, quamdiu bonorum possessionem contra tabulas peti possit. T. 8. c. 344. D.
- Heres scriptus an ultra virilem portionem legata capere, vel habere possit. T. 8. c. 86. E.
- Heres scriptus ex parte, an pro sua parte tantum bonorum possessionem admittat. Tom. 8. c. 140. A.
- Heres scriptus, si filius sit praeiuratus, an possit petere bonorum possessionem secundum tabulas. T. 8. c. 25. C. an mitti in possessionem. Ibid. C.
- Heres scriptus si filius esse negetur, an detur Carboniana bonorum possessio. T. 8. c. 125. A.
- Heres scriptus suus, vel emancipatus si adherit, vel petierit bonorum possessionem secundum tabulas, an potest admittere pro praeterito an contra tabulas. T. 8. c. 51. D. E.
- Heres scriptus, qui adiit, an admittatur per praeteritum an bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 51. E.
- Heres, qui debet ex quasi contractu teneatur. T. 8. c. 330. B.
- Heres rogatus hereditatem restituere an ex ea deminueri possit boni fidei, & ex iusta causa. T. 7. c. 1507. B.
- Heres rogatus restituere superfluum hereditatis, quomodo fideicommissio sustinenda debeat. T. 7. c. 1510. B.
- Heres rogatus restituere, quod ex hereditate superfluum, an possit ex ea deminueri. Ibid. B. C.
- Heres, cui relictum erat praetragatum, pretium accipit hereditatem a substituto, ut repudiaret hereditatem, si ipsa non repudiavit, licet repudiaverit, quia habet pretium, & ideo si integrum praetragatum petat,

- petat, repellitur. Tom. 9. c. 814. B.
- Heres scriptus missioem post annum impetrare non poterat ex edicto D. Adriani. T. 9. c. 792. E. & c. 793. A. constitutio Iulianiana poterat. ibid. A.
- Heres scriptus ex edicto D. Adriani statim post mortem testatoris, & post apertas, & recitatas tabulas testamenti, agnitaque hereditatem mittitur in possessionem rerum hereditariarum. T. 9. c. 792. A.
- Heres scriptus si repudiaverit hereditatem, vocatur legitimus. T. 9. c. 174. D.
- Heres scriptus postulans missioem non excluditur nisi praescriptione 30. annorum, vel etiam usucapione. T. 9. c. 793. A.
- Heres scriptus quemadmodum in possessionem mittatur. T. 9. c. 792. D. & seq.
- Heres est successor iurum omnium defuncti, virtutum, & vitiorum. T. 9. c. 1164. E.
- Heres tutoria non tenetur ex levi culpa defuncti. Tom. 9. c. 597. A.
- Heres heredis non director, & principaliter est heres testatoris, sed per successionem, & per mediam personam. T. 9. c. 724. E.
- Heres incerta persona institui non potest. T. 9. c. 718. D.
- Heres, qui semel exiit, iure civili semper heres, nec Praetor efficere potest, ut designat esse heres. T. 9. c. 777. A.
- Heres cum puella instituitur sub conditione, si certa persona nuperit, veluti Titio. T. 9. c. 726. E. & c. 729. A.
- Heres quando retinere potest, quod sibi defunctus debuit. T. 9. c. 217. A.
- Heres non recte instituitur ex tempore. T. 9. c. 821. C.
- Heres uxor ex tertia parte instituta quid. T. 9. c. 495. A.
- Heres obligatur, & allegatur sacris defuncti. T. 9. c. 440. D. E.
- Heres, qui omisit beneficium inventarii, tenetur supra vires hereditatis. T. 9. c. 781. B. & seq.
- Heres filius, & heres extraneus in quo differunt. T. 9. c. 529. A.
- Heres heredis est heres testatoris. T. 9. c. 162. A.
- Heres mulieria. T. 9. c. 496. A. & seq.
- Heres defuncti tutoris tenetur tutelae ex dolo defuncti, vel lata culpa. T. 9. c. 596. E. & c. 597. A.
- Heres improbe facit, qui non obsequitur voluntati defuncti. T. 9. c. 1241. D.
- Heres creditor hereditarius dici potest dupliciter. T. 9. c. 255. C.
- Heres ex inventario non tenetur supra vires inventarii. T. 9. c. 782. A. & seq.
- Heres factio inventario non tenetur supra vires hereditatis. T. 9. c. 256. E.
- Heres factio repertorio omnium bonorum non tenetur creditoribus hereditariis supra vires hereditatis. T. 9. c. 61. B.
- Heres olim tantum habuit retentionem Falcidia. T. 9. c. 1147. E.
- An heres ex parte institutus, cui & aliquid legatum est per praecipuum, si repudiaverit portionem hereditatis, ex qua est institutus, possit vindicare praecipuum, si ve praecipuum. T. 9. c. 813. A. B.
- Heres saepe scribitur ex parte, non adiecto coherede. Tom. 10. c. 210. D.
- Heres scriptus an compellatur adire hereditatem. Tom. 10. c. 341. C.
- Heres an sit cogendus adire, eo quod fideicommissarii interit, fideicommissum non intercidere, herede moriente ante aditam hereditatem. T. 10. c. 342. B.
- Heres non tam sit, qui per filium sit heres, quam qui per se. T. 10. c. 403. E.
- Heres an adquirat dominium rei legatæ per aditionem. Tom. 10. c. 408. C.
- Heres indignus est sine re, sine onere. T. 10. c. 482. E.
- Heres absens an cogi possit, ut hereditatem restituat. Tom. 10. c. 490. D. an possit & cogi, ut procuratori absentis fideicommissarii restituat. ibid. D.
- Heres an possit cogi adire hereditatem ante conditionem fideicommissi. T. 10. c. 491. C. & c. 493. A.
- Heres solus, aut quasi heres detrahit Falcidiam. Tom. 10. c. 492. D.
- Heres institutus ex assu, quomodo cogi possit, ut adeat. T. 10. c. 493. E.
- Heres debet cavere lra, quibus legatum est in diem. T. 10. c. 495. E.
- Heres an possit sibi Falcidiam servare per rerum donatarum retentionem. T. 10. c. 517. B.
- Heres stipulatoris agere potest pendente conditione. T. 10. c. 538. C.
- Heres legitimus scripso interdum praesertur. T. 10. c. 771. C.
- Heres institutus, qui tamen quia proximior testatori successit ab intestato, an praestet legata. T. 10. c. 774. D.
- Heres qui exiit, quo sensu non designat esse heres. T. 10. c. 787. D.
- Heres an possit partem hereditatis repudiare, partem agnoscere. T. 10. c. 804. C.
- Heres, qui solvit plena legata, amissa
- ratione legis Falcidia, an habeat quasi indebiti condonacionem. T. 10. c. 805. E.
- Heres cavens, se non usum beneficii legis Falcidia, an possit obviare confessioni suae. Tom. 10. c. 805. E.
- Heres an statim deductione Falcidia ex legatis, vel fideicommissis testamento relicta, licet ab eo tantum relidum sit fideicommissum. T. 10. c. 808. B.
- Heres quibus ex rebua detrahat Falcidia. ibid. C.
- Heres creditor an in ponenda ratione legatorum, crediti sui deductionem habeat. Tom. 10. c. 810. C.
- Heres rogatus servum manumittere, si latitet, quid iuris. T. 10. c. 833. A.
- Heres scriptus sibi se desiderat mitti in possessionem rerum hereditariarum, ubi sunt res hereditariae. T. 10. c. 927. E.
- Heres, & bonorum possessor excipiuntur a regula, neminem ex alterius contracta obligari. T. 10. c. 951. D.
- Heres an rem legatam cogatur tradere, & an liberetur praestando id, quod interest. T. 10. c. 1014. C.
- An heres prohibitus alienare testamentum, possit vendere praedium, ut dimittat creditorem hereditarium. T. 10. c. 1105. A.
- Heredia ius ex eo maxime temporis inspicendum est, quo adquisit hereditatem. Tom. 1. c. 123. E.
- Heredis institutio an sit caput, & fundamentum testamenti. T. 1. c. 115. D.
- Heredia, & defuncti eadem persona. T. 1. c. 85. A.
- Heredis qualitas mutari potest, substantia non potest. T. 1. c. 109. B.
- Heredis necessarii instituti causa. T. 2. c. 401. E.
- Heredis instituti formulae. T. 1. c. 332. B.
- Heredis institutio turpis non valet. T. 1. c. 133. E.
- Sui heredis definitio. T. 2. c. 1066. E.
- Heredis opinio opinionem defuncti non excludit. T. 3. c. 236. A.
- Heredis Arriani institutio. T. 1. c. 680. D.
- Heredis honestati convenit qualemcumque mortem testatoris inultam non praeferre. T. 1. c. 421. A.
- Heredis ius plerumque temporarium est. T. 4. c. 1211. E.
- Heredis institutio est bonor. T. 4. c. 329. C.
- Heredis alia est causa certam pecuniam praecipere iusti ad alimenta libertorum, & alia extranei iusti dividere legata testamentum relicta. T. 4. c. 1124. C. D.

- Heredis interest defuncti voluntas
tem impleri. T. 4. c. 459. D.
- Heredis loco est bonorum possessor.
T. 4. c. 913. A.
- Heredis nomen inducere plus est,
quàm dicere. T. 4. c. 417. B.
- Hereditas, & fidei differentia quæ.
T. 4. c. 964. A.
- Heredis electio infirmatur nulla
voluntate. T. 4. c. 519. B.
- Heredis electio solâ morte confir-
matur. T. 4. c. 517. A.
- Hereditas instituiti, aut legatarii do-
mino, vel patri fideicommissi po-
telt. T. 4. c. 220. B. C. legari
verò non. Ibid. B. C.
- Hereditas nomine successoris juris si-
gnificatur. T. 4. c. 893. D.
- Hereditas nudum nomen an testamen-
tum corroboret. Tom. 4. c. 83.
B.
- Hereditas omen quàm latè pateat,
& qui eo contineantur. T. 5. c.
845. E.
- Hereditas institutionem alieno arbitrio
permitteri non posse. T. 6. c.
1044. E. & c. 1016. A.
- Hereditas, & successoris singularis
differentia. T. 6. c. 827. E.
- Hereditas fulticia utrum ceteris no-
ceat. T. 6. c. 736. E.
- Sui heredis agnatione, testamento
præteriti, testamentum ruptum,
non codicillis. T. 6. c. 265. C.
- Hereditas bona quomodo separantur
a bonis defuncti. T. 6. c. 326.
C.
- Hereditas an sit electio in legato ho-
minis. T. 7. c. 1035. C.
- Hereditas an sit electio, si legatur per
damnationem. T. 7. c. 1075. C.
- Hereditas an sit electio in fideicom-
missis. Ibid. D.
- Hereditas an sit electio, cum relin-
quitur per fideicommissum illud,
aut illud. Ibid. C.
- Hereditas capacitas an utroque tem-
pore exigatur, testamento, & mor-
tis. T. 7. c. 1475. D.
- Hereditas conditionem an possit de-
functus deteriorem facere. T. 7.
c. 1011. B.
- Hereditas est electio in legatis da-
mationis, itemque in fideicom-
missis. T. 7. c. 1076. D.
- Hereditas heres etiam intelligitur
esse heres testatoris. T. 7. c. 1360.
B. C.
- Hereditas heres an obstringatur le-
gatis, quæ testator reliquit. T.
7. c. 1360. C.
- Hereditas institutio tacite potest con-
ferri in arbitrium alterius, ex-
pressum non potest. T. 7. c. 1358.
B.
- In hereditas arbitrium possunt con-
ferri legata, & libertates. T. 7.
c. 1090. E.
- Hereditas additio an retrotrahatur. T.
7. c. 1188. E.
- Hereditas appellatio & omnes he-
redes continentur. Tom. 7. c.
1170. B.
- Hereditas interest conservari memo-
riam defuncti. T. 7. c. 1352. A.
- Hereditas legimi victoria an nocet
statutæ libertati. T. 7. c. 1041.
C.
- Hereditas pars ad coherentem an per-
tineat, si substitutus repudiet, vel
alio modo excludatur. T. 7. c.
989. A.
- Hereditas res an per fideicommissum
relinqui possit. T. 7. c. 1085.
C.
- Hereditas servo an possit legari. T. 7.
c. 1005. B.
- Hereditas servus si legatus sit, an
heres teneatur ad estimationem
ejus, si eum manumiserit, vel
venderit. T. 7. c. 1077. D.
- Hereditas scripti nomen in testamen-
to si deletum sit, & inductum,
an detur ei bonorum possessio
secundum tabulas. T. 8. c. 19.
E.
- Hereditas definitio quæ sit. T. 8. c.
3. B.
- Hereditas, & patris eadem causa. T. 8.
c. 784. B. factum nunquam rectè
viâ transit. Ibid. c. 747. D. fami-
lia ex tempore mortis funditur.
Ibid. c. 719. E.
- Hereditas appellatio etiam refertur
ad ulteriorem heredem. T. 8. c.
339. B.
- Hereditas appellatione quid significat.
T. 8. c. 541. B.
- Hereditas nomen non accenditur in
infinitum. T. 8. c. 440. B.
- Hereditas nomen referri ad proxi-
mum tantum. T. 8. c. 540. D.
- Hereditas scripti portio an per ad-
missam possessionem contra ta-
bulas augeatur, vel minuat. T.
8. c. 44. C. D.
- Hereditas scripti portio, qui adiit, an
minuat, vel augeatur per peti-
tionem contra tabulas. T. 8. c.
52. C.
- Hereditas institutio. Vide, Institutio
heredis.
- Hereditas appellatione contineri etiam
heredem heredis, & omnem suc-
cessorem in infinitum. T. 9. c.
814. E. quod tamen locum non
obtinuit in usufructu legato. Ibid.
E.
- Hereditas nomen nudum conservat
substitutionem pupillarem. T. 9.
c. 777. B.
- Hereditas crimen, qui per calumniam
salsum testamentum dixit. T. 9.
c. 804. B. & seq.
- Hereditas instituiti ea parte, & repu-
diantis portio an accretat ceteris
heredibus. T. 10. c. 493. D.
E.
- In hereditas voluntatem quot, &
quibus casibus fideicommissum
relinquatur. T. 10. c. 1062. A.
- Hereditas scripto remittitur jurisju-
randa conditio. T. 11. c. 1021. A.
- Hereditas heredis novo, nova delibe-
rationis tempora non prorogant.
T. 11. c. 555. B.
- Hereditas quantum temporis datur ad
defuncti voluntatem exsequen-
dam. T. 11. c. 1021. C.
- Hereditas consummata nihil nocet. T.
11. c. 1021. C.
- Hereditas extraneo datur iudicii trans-
latio. T. 11. c. 601. A. B.
- Hereditas si auferatur hereditas, ut in-
digno, qui necem defuncti ultus
non sit, an prælegatum præstabi-
tur. T. 11. c. 419. A.
- Hereditas quod datur implende con-
ditionis causa, non est fideicom-
missum, sed dicitur mortis causâ
capio, & quæ ejus differentia. T.
11. c. 908. D. E.
- Hereditas qui perpetua voluntas eli-
gendique permittit vivis. Tom. 11. c.
517. C.
- Hereditas quod datur statuliber de pecu-
lio, imputatur in Falcidiam. T. 11.
c. 909. A.
- Hereditas ut indigno an auferatur pars
fundi prælegati, quam jure he-
reditario possidere videtur. T. 11.
c. 1388. D.
- Hereditas fraudis sit, non legi Falcidiam,
si jus suum dimittat. T. 11. c. 1119.
E.
- Hereditas scripto qui partem auferat,
an pro ea parte legatarii teneatur.
T. 11. c. 1171. D.
- Secundo hereditas confutitur duobus
modis quoad successionem. T. 11.
c. 898. B.
- Hereditas indigno an fideus teneatur
præstare prælegati ei relicta. T.
11. c. 418. B.
- Hereditas meo ex persona mea non po-
telt dari exceptio pacti, nec doli.
T. 11. c. 57. B.
- Hereditas, qui necem defuncti non
vindicta verit, auferatur hereditas
quasi indigno. T. 11. c. 624. B.
- Hereditas car parcendum in dubio. T.
11. c. 1100. B.
- Hereditas non competit ingrati actio.
T. 11. c. 1090. B.
- Hereditas defuncti invito non defertur
jusjurandum. T. 11. c. 51. C.
- Ut hereditas scripta in testamento,
cujus dolo malo factum est, quo-
minus testator mutaret testamen-
tum, dum non patitur, vel tes-
tes, vel scriptorem testamenti in-
troire, ut ei etiam post aditam
hereditatem ex testamento, vel
petitam bonorum possessionem,
secundum tabulas, denegentur
actiones hereditarie, & tanquam
indigno fideus eripiat bonum. T. 11.
c. 187. E.
- Hereditas si legata sint decem ex redi-
tu fundi in singulos annos ex die
mortis testatoris usque ad 35
annos, an eo intra illud tem-
pus mortuo, hereditas ejus residui
temporis fideicommissum debeatur.
T. 11. c. 1320. B. C.
- Hereditas auferatur quasi indigno
res ab eo amota in frandem le-
gatariorum. T. 11. c. 1488. A.
- Hereditas quibus modis legari potest.
T. 11. c. 1216. C.
- Hereditas, & in heredem actio ad ex-
hibendum datur. T. 11. c. 620. A.
He-

Heredi non dari perpetuam potestatem eligendi, piecam dari. T. 7. c. 1119. E.

Heredi a substitui possit directio in secundum casum. T. 7. c. 1059. E.

Heredi a semetipso legatur inutiliter, a coherede utiliter. T. 7. c. 1375. C. D.

Heredi, cui auferatur hereditas ut indigno, an restituatur obligationes per additionem confusa. T. 7. c. 1483. C.

Heredi dare iustus conditionis impendenda causa, an recte det patri heredis. T. 7. c. 980. C. D.

Heredi deliberanti an concedatur testatoris rationes inspicere, earumque inventarium facere. T. 7. c. 915. B.

Heredi inutiliter legatur a semetipso. T. 7. c. 1055. B.

Heredi iustipatronicus an, & quando servetur. T. 7. c. 165. B.

Heredi, qui sciens non defendit necem defuncti, an sicut auferatur fructus auferat. T. 7. c. 1495. A.

Heredi, qui non vindicavit necem defuncti, an hereditas, & fructus interim percepti auferantur. T. 7. c. 1482. B.

Heredi, qui tacitam fidem accommodavit, an auferantur bona, item fructus ante litem motam percepti. T. 7. c. 1492. E. & c. 1493. A.

Heredi ut indigno auferi hereditatem, si necem defuncti necati ab alio non ulciscatur. T. 8. c. 445. B.

Heredi institutio sub conditione an interim detur secundum tabulas bonorum possessionis. T. 8. c. 141. B.

Heredi interdum actiones hereditarias competere, cum legatario non competant. Tom. 8. c. 137. D.

Heredi scripto an detur Carbonaria bonorum possessio. T. 8. c. 145. A.

Heredi si defunctus quid debuisset, an cogatur adire, nondum ei eo nomine cautione prestita. T. 7. c. 1505. C.

Heredi, vel ab ipso herede legatum acquiri non potest. T. 7. c. 1419. E.

Heredi rogato restituere hereditatem an fructus perceptos impendant in id, quod defunctus ipsi debuit. T. 7. c. 1505. A.

Heredi institutio interdictum non est vendere hereditatem, sed non ideo minus tenetur respondere legatariis, aut creditoribus hereditariis. T. 9. c. 835. B.

Heredi scripto sicut auferi hereditatem criminali iudicio. T. 9. c. 795. E.

Heredi a semetipso nihil legari potest, nec adiri. T. 10. c. 109. E.

Heredi a scripto an legari possit. T. 10. c. 405. D.

Heredi, qui necem defuncti non vindicavit, etiam fructus auferi sicut. T. 10. c. 482. D.

Heredi quod datur a fideicommissario univiersali, fideicommissi iure, videtur manare ex ipso rebus, quae relictuatur. T. 10. c. 490. A.

Heredi in fideicommissarium, qui exigit usuras, an detur relictio. T. 10. c. 494. D.

Heredi an subveniat, si in captionem incidit. T. 10. c. 495. A.

Heredi in quem casum possit substitui. T. 10. c. 505. D.

Heredi instituto ex parte legatae, quae relinquuntur, an patiatur scilicet. T. 10. c. 808. A.

Heredi in obsecris paritur. T. 10. c. 1071. A.

In heredem non transit bonorum publicationis poena. T. 2. c. 647. D.

Inter heredem, & legatarium quae differentia. T. 4. c. 1441. D.

Quid si ipsum heredem vinum intrudisse appareat. T. 4. c. 907. E.

Inter heredem, & legatarium differentia quae est quoad legatum. T. 4. c. 584. A.

In heredem nulla est actio nudo exequutori. T. 4. c. 1182. E.

Heredem habere filipulari dotem, quae nupturae filiae relinquatur, aliud est. T. 4. c. 1151. D. aliud vero est habere heredem dare, aliquid certis personis obitus sui. ibid. D.

Heredem non facit Prator, sed bonorum possessorum. T. 4. c. 914. C. D.

In heredem non transit societas. T. 5. c. 490. B.

Heredem facere non potest Prator. T. 5. c. 1188. B.

Heredem heredis esse heredem testatoris. T. 5. c. 1184. A.

An in heredem agi possit ex contractu defuncti, quamvis in defunctam agi non potuerit. T. 6. c. 81. A.

Heredem institutum inutiliter substitui sibi ipsi, si par omni ex parte substitutio institutionis sit. T. 6. c. 202. B.

Heredem fideicommissario restituere debere commodum substitutionis. T. 6. c. 280. E.

Heredem cum cogi posse ex testamento adire hereditatem, & restituere ex Senatusconsulto Trebelliano, quem testator rogavit hereditatem suam totam, vel pro parte restituere. T. 6. c. 285. D.

Heredem institutum a patre adiectis coheredibus, pro parte coheredum non posse eam rem, mutatam sibi ipsi causam possessionis, incipere possidere pro herede, pro parte sua posse. T. 6. c. 343. D.

Heredem solutione pecuniae legatae liberari, non tantum si legatario solverit, vel alii voluntate lega-

tarii, sed & si alii solverit voluntate, & iussu testatoris. T. 7. c. 1331. D.

Heredem unum si quis falsis scriptum dixerit, nec obtinuerit, an repellatur a legato. Tom. 7. c. 1483. D.

Heredem actione legati an liberet repudiatio legati. T. 7. c. 807. C.

Heredem qui se dicit, se dominum dicit univiersi juris. T. 7. c. 224. D.

Heredem qui non vindicat necem defuncti, omittere hereditatem. T. 7. c. 559. D.

Heredem non teneri ex delicto defuncti. T. 8. c. 689. C. & c. 784. A.

In heredem quando salva sit actio. T. 8. c. 657. E.

Heredem aditione obstringi omnibus hereditariis. T. 7. c. 1495. E.

Heredem qui non possunt dare, nec ejus heredem fideicommissum dare possunt. T. 7. c. 1068. A.

Heredem facere an legus sit. T. 7. c. 950. C.

Heredem scriptum commissio edita per alium, nonnunquam plus auferre per bonorum possessionem contra tabulas, quam ex institutione. T. 8. c. 44. C.

Heredem Prator facere non potest. T. 9. c. 549. B.

Heredem teneri interdum precario, quatenus ad eum pervenit. T. 9. c. 597. E.

Heredem, qui mortem testatoris, quem interfectum esse scit, non exsequitur, & vindicat, amittere hereditatem, & pertinere ad filium. T. 9. c. 802. B.

Heredem extraneum, si infans sit, non aditam hereditatem extranei transmitti in patrem suum. T. 9. c. 772. E. hoc tantum datum est personae patris pure singulari, & filio tantum mortuo in intestatis. ibid. E.

Heredem ex dolo, vel lata culpa tutoris teneri actione tutelae in solidum. T. 9. c. 595. E.

Heredem emptoris teneri petitione hereditatis utili. Tom. 9. c. 163. C.

Heredem se non esse, qui in iure confessus est, pro eo habetur, ac si iudicatus esset heres non esse. T. 9. c. 785. B.

In heredem quae actiones dantur ex delictis, & quae non dantur. T. 9. c. 257. B. & seq.

Heredem, aut dominum facere legis est, possessorem facere iurisdictionis. T. 10. c. 297. B.

Heredem ex alio scriptum an fecerit quantum lucra nuptialia. T. 10. c. 672. D.

Adversus heredem heredis an sit fideicommissi petitio. T. 12. c. 119. B.

Pro herede usucapit verus heres. T. 1. c. 1144. C.

- Pro herede gerere quis dicatur . T. 1. c. 334. B. & c. 457. A.
- Pro herede, vel pro possessore usufructu capere . T. 1. c. 1143. A.
- Ex herede, & ab herede idem significat . T. 1. c. 805. A.
- Idem pro herede quod est immisitio, in extraneo est pro herede gestio . T. 4. c. 1265. A.
- Ab herede luctus qui desideratur, in quibus consistit . T. 4. c. 29. D.
- Herede sub conditione instituto, & hereditate in dubio existente, quid de bonis testatoris ari alieni contracti causâ fieri, & creditores agere debeant . T. 5. c. 754. A. B.
- De herede instituto sub conditione . T. 5. c. 862. E. & c. 863. A.
- In herede primo qui probatur, an in herede heredis probetur ex hac substitutione pupillari Quis quis mihi heres erit, idem filio meo impuberi heres esto . T. 5. c. 1182. D.
- Ab herede solo, non a legatario legari posse . T. 6. c. 122. C.
- Ab herede actio non incipit, quæ defuncto non competit . T. 6. c. 82. A.
- Pro herede usufructus is, qui heres non est, si bona fide, & iusto titulo hereditatem possideat . T. 6. c. 21. C.
- Ab herede conditionalis non differt legatarius conditionalis . T. 6. c. 437. B.
- Herede necessario instituto, legatum servo proprio relicto sine libertate inutile est . T. 7. c. 1440. B.
- Herede voluntario instituto, an legatum servo proprio relicto sine libertate utile sit . Ibid. B.
- De herede scripto sub conditione, si Titius consilium fecerit . T. 9. c. 716. A.
- De herede, qui corpora hereditaria cessit, vel transiit in alium locum creditorum hereditarium fraudandorum causâ . T. 9. c. 1135. C.
- Pro herede nihil posse acquiri, si hereditas essentibus, quod sit . T. 9. c. 1002. B.
- Pro herede possidere; qui putat se heredem esse . T. 9. c. 157. E.
- Pro herede possidere . T. 9. c. 157. E. & seq.
- Ab herede legatarii an fideicommissum possit relinqui . Tom. 10. c. 1056. B.
- Ab herede heredis legatum relinquatur iunctim . Tom. 10. c. 1168. B.
- Heredes pro dominis Veteres dixerunt . T. 1. c. 125. C.
- Heredes an fiant tantum per legem, vel similem juris constitutionem . T. 1. c. 181. A.
- Heredes sui, & necessarii . T. 1. c. 122. A. B.
- Heredes in infinitum facere an liceat . T. 1. c. 110. D.
- Heredes nullis partibus nominatis an ex æquis partibus sint . T. 1. c. 114. A.
- Heredes eastranei quinquam appellentur . T. 1. c. 153. C.
- Heredes institui non possunt testator, quos nunquam vidit . T. 1. c. 112. A.
- Heredes aut instituantur, aut subliniuntur . T. 1. c. 334. D. E. & c. 418. E. & c. 459. A.
- Heredes instituantur verbis directis . T. 1. c. 1037. A.
- Heredes sunt aut pro herede geritione, aut cretione . T. 1. c. 335. B.
- Heredes qui possunt institui . T. 1. c. 332. C.
- Heredes quemadmodum institui possunt . Ibid. B.
- Heredes quomodo, & quibus sublini possunt . Tom. 1. c. 397. A.
- Heredes sui qui dicantur . T. 1. c. 122. A.
- Heredes sui ut accipiendi . T. 1. c. 122. B.
- Heredes suos famine non habent . T. 1. c. 345. C.
- Heredes legitimi qui dicantur . T. 1. c. 161. C.
- Heredes legitimi sexto loco vocantur, septimo eastranei . T. 2. c. 1012. E. & c. 1013. A.
- Heredes necessarii, & heredes eastranei . T. 1. c. 334. A. B.
- Heredes tutorum ob negligentiam, quæ latæ culpe comparari possunt, condemnari non oportet . T. 3. c. 388. B.
- Heredes æs alienum defuncti agnoscunt pro ratione juris hereditarii, non pro ratione præceptionum . T. 1. c. 1098. C.
- Heredes si plures defuncto fuerint, æs alienum pro hereditariis portionibus prælabunt . T. 2. c. 672. B.
- Heredes sui, id est, liberi sui . T. 1. c. 345. E.
- Heredes necessarii nunquam adire dicuntur, sed easilire, & habent jus *rapære* . Tom. 1. c. 1016. E.
- Heredes qui institui non possunt . T. 2. c. 397. A.
- Heredes indigni . Tom. 2. c. 409. B. C.
- Heredes restituunt beneficio ætatis adversus transactiones, & divisiones . T. 4. c. 899. D.
- Singuli heredes pro qua parte sunt, pro eadem parte ex 12. Tabulis æri alieno obligantur . T. 4. c. 818. D.
- Heredes sine re, & cum re qui sint . T. 4. c. c. 1089. C.
- Heredes eastranei . Vide, Eastranei.
- Heredes soli habent retentionem Falcidiam, non legatarii . T. 4. c. 1056. C.
- Heredes an restituere cogantur, quod defuncto prorogatum est . T. 4. c. 973. E.
- Heredes sui . T. 4. c. 780. B. Vide, Sui heredes.
- Heredes scripti liberi an dimidiam dotis partem retinere possint . T. 4. c. 840. A.
- Heredes necessarii qui sunt . T. 4. c. 190. C.
- Heredes aviz, quæ negotia nepotis gessit, an alimenta heredibus nepotis detrudere, & ab eis impensa repetere possint . T. 5. c. 882. D.
- Heredes cum creditoribus defuncti an, & qua de re pacisci possint . T. 5. c. 785. D.
- Heredes ex factio proprio tenentur in solidum . T. 5. c. 418. E. & c. 419. A.
- Heredes ex dolo defuncti tenentur . T. 5. c. 442. E.
- Heredes si filiusfamilias testatoris sui mortem insolent reliquior, quid amittant . T. 5. c. 617. A.
- Heredes in penam non succedunt . T. 5. c. 770. E.
- Heredes non sunt socii voluntarii . T. 5. c. 418. E.
- Heredes succedunt in omne jus, hoc est, in vitia, & virtutes, commodas, & incommode defuncti . T. 5. c. 726. E.
- Heredes prædones, seu invasores in quantum teneantur . T. 5. c. 800. A.
- Heredes sui non adire hereditatem; sed retinere dicuntur . T. 5. c. 768. E.
- Heredes unius hereditatis duo, aut plures in solidum esse an possint . T. 5. c. 697. C.
- Heredes compelluntur ad obsequium supremæ voluntatis Pontificali auctoritate . T. 6. c. 1043. C.
- Heredes patris propter munera publica, quæ filius post mortem patris gessit, an conveniri possint . T. 6. c. 311. C. quod si filius familiaris voluntate patris decurio factus sit, quid agendum in hoc casu . Ibid. C.
- Heredes in conditione an sint heredes in dispositione, sive institutione; ne . T. 6. c. 719. A.
- Heredes primitus testatores instituti, & deinde iocivem substituti . T. 6. c. 191. E.
- Heredes necessarios quos mihi facere possum, & filio impuberi, quin mea potestate est, me eosdem posse necessarios heredes facere, facti substitutione pupillari . T. 6. c. 199. A.
- In heredes iuris non datur actio furti . T. 6. c. 147. E.
- Heredes scripti, qui desistunt testamentum . T. 6. c. 156. E. & c. 157. A.
- Heredes an desinant esse, bonis eis ablatis, indigni . T. 7. c. 1493. E.
- Heredes an impudent fructus perceptos pendente die, vel conditione in quartam Falcidiam, si heredi-

reditatem rogati sint restituere. T. 7. c. 1504. E.
 Heredes debent se officiosè gerere in vindicando defuncto. T. 7. c. 1494. C.
 In heredes mariti an detur actio rei uxoris. T. 7. c. 517. C.
 Heredes institui an etiam possint ii, qui ab intestato heredes futuri sunt. T. 7. c. 918. C.
 Heredes instituti sic, primus heres esse, si non erit primus, esse secundus, si rogentur restituere hereditatem, & primus coactus adeat, an secundus adire possit. T. 7. c. 952. D. & an retineat quartam. Ibid. D.
 Heredes instituti ad substitutionem quomodo vocentur. Vide, Substitutio.
 Heredes in penenda rationis Falcidia, an possint deducere, quod eis de sanctus debuit. T. 7. c. 1085. A.
 Heredes legatario an teneantur, si pecuniam legatam alii ejus nomine numeraverint, non exacta satisfactione. T. 7. c. 1331. C. D.
 Heredes necessarii qui sint. T. 7. c. 1445. A.
 Heredes necessarii statim a morte testatoris ipso jure heredes, existunt etiam inviti, & ignorantes. Ibid. A.
 Heredes rogati restituere hereditatem an retineant quartam. T. 7. c. 952. D.
 Heredes plures si instituti sint primo gradu, quomodo ex substitutione impuberis bona dividantur. Vide, Substitutio.
 Heredes quomodo quamlibet hereditatem sine metu adire possint. T. 7. c. 954. D.
 Heredes si moram defuncti venditoris non purgent, in penam ex contractu ejus conventi possint. T. 7. c. 811. D.
 Heredes sui an petere possint tempus ad deliberandum de immixtione. T. 7. c. 956. C.
 Heredes voluntarii non statim existunt heredes a morte testatoris, sed ultra actum hereditate. T. 7. c. 1440. A.
 Heredes Voluntarii. Ibid. A.
 Heredes instituire quosnam permittitur. T. 8. c. 971. E.
 Heredes scripti, qui non habent voluntatem testatoris omnino repellantur. T. 8. c. 171. A.
 Heredes sui qui dicantur. T. 8. c. 178. B.
 Heredes legitimi. Vide, Legitimi.
 Heredes pro qua parte legata debent, pro virili, an pro hereditaria, an singuli in solidum. T. 7. c. 1139. C.
 Heredes scripti in codicillis, non vocantur ad hereditatem. T. 8. c. 489. A.
 Heredes incapaces, qui se deferant sisco, quam partem hereditatis ferant. T. 8. c. 431. E. & c. 432. A.

Heredes scripti sub conditione, si bonorum possessionem secundum tabulas acceperint, an ea deficiente repellantur. T. 8. c. 139. A. B.
 Heredes scripti an debeant expectare prateritos, quamdiu possint illi petere contra tabulas. T. 8. c. 138. A.
 Heredes sui qui sint. T. 8. c. 178. B. C.
 Heredes, & collegatarii in quo differunt. T. 9. c. 905. A.
 Heredes tutorum, vel curatorum. T. 9. c. 598. C.
 An heredes possint institui alieni servi. T. 9. c. 759. E.
 Heredes institui non possunt peregrini, & advece. T. 9. c. 759. C.
 Heredes teneri ex 12. Tabulis pro portione hereditaria, quomodo intelligitur. T. 9. c. 205. B.
 Heredes singuli quando damnantur in solidum. Ibid. C.
 Heredes legitimi qui dicuntur. T. 9. c. 866. A.
 Heredes debitoris testentur singuli actione personali, pro portione hereditaria, & hypothecaria singuli teneantur in solidum. T. 9. c. 209. C.
 Heredes sunt debitores, & creditores hereditarii. T. 9. c. 255. B. & T. 10. c. 614. C.
 Heredes periculo additionis, vel immixtionis omnimodò liberari, ne possint cunctentur adire, vel immiscere se bonis metu onerum defuncti. T. 9. c. 781. B.
 Heredes facit non tantum lex, sed etiam Senatusconsultum, & constitutio Principis. T. 9. c. 653. B.
 Heredes extranei non possunt hereditatem adire ante apertas tabulas. T. 9. c. 888. B.
 Heredes, quibus necessaria erat additio hereditatis, & quibus hereditas non erat necessaria. Tom. 9. c. 788. E.
 Heredes debitoris quo casu tenentur pro portionibus hereditariis. T. 10. c. 415. A.
 Heredes societati illare debent tantum ab intestato, quam ex testamento. T. 10. c. 652. A.
 Heredes scripti post annum in possessionem bonorum non mittantur. T. 10. c. 482. D.
 Heredes singuli debitores tenentur actione personali pro portionibus hereditariis, hypothecarii singuli tenentur in solidum. Tom. 10. c. 706. C.
 Heredes extranei soli deliberant. T. 10. c. 784. C.
 Heredes duo adierunt, unus abstinuit se beneficio substitutionis, ejus portio ad quem pertinet. T. 10. c. 784. E.
 Heredum differentia. T. 11. c. 122. A. B.
 Heredum plures gradus fieri an possint. T. 11. c. 152. B.

Heredum tria genera. T. 11. c. 930. B.
 Heredum necessariorum juris veteris alia, alia juris novi definitio. T. 12. c. 405. A.
 Heredum gradus. T. 12. c. 1021. C. & seq.
 Heredum qualitas, ac differentia. T. 12. c. 122. A. B.
 Heredum suorum nomen ex 12. Tabulis. T. 12. c. 1052. E.
 Heredum omnium quid commune sit. T. 12. c. 1308. D.
 Heredum jus interdum etiam ad legatarium transferri potest. T. 4. c. 912. A.
 Heredum appellatio quales, & in quo partes consistunt. Tom. 5. c. 402. A.
 Heredum appellatione an continetur heredes heredum. Tom. 6. c. 483. B. & T. 7. c. 1504. C.
 De heredum institutorum substitutione reciproca. T. 6. c. 153. D. E.
 Heredum obligatio plenior, uberiorque est, quam defunctorum. T. 6. c. 81. B.
 Heredum alios esse voluntarios, alios necessarios. T. 7. c. 540. A.
 Heredum genera quot, & quæ sint. T. 7. c. 1049. C. & c. 1440. A.
 Heredum qualitates, & differentia. T. 8. c. 985. C.
 Heredum necessariorum institutorum causa quæ est. T. 9. c. 754. D.
 Heredum omnium non eadem est qualitas, non idem jus in successione defuncti. T. 9. c. 753. D. alii voluntarii, alii necessarii. Ibid. D.
 Ex heredum persona obligatio quæ dividua est, dividitur pro portionibus hereditariis inter heredes. T. 10. c. 525. C.
 Heredibus extraneis an detur deliberandi potestas. T. 11. c. 124. B.
 Heredibus suis existentibus nemo usufructu potest pro herede. T. 11. c. 1143. B.
 De heredibus posthumis instituentis, vel exheredatis. Tom. 11. c. 1053. A. B. & seqq.
 Heredibus extraneis institutis, an si filius prateritis bonis se abstineat, ex æquo, & bono tenenda sit voluntas testatoris. Tom. 4. c. 1034. B.
 Heredibus, & in heredes actio rerum amotarum an competat. T. 5. c. 572. E.
 Heredibus prioris domini an sit actio ex eo, quod is cum servo, antequam servi dominum mutaretur, contraxit, in novum dominum. T. 6. c. 701. B.
 De heredibus legitimis. T. 6. c. 395. C. & seqq.
 Heredibus defuncti, cui sursum factum est, datur eadem furti actio, quam defunctus habuit. T. 6. c. 147. E.

Ex heredibus unum non licet onerare supra portionem suam. T. 6. c. 351. A.

Heredibus an remitti possit conditio sub iuramento apposta. Tom. 7. c. 949. B.

Heredibus institutis, & sibi invicem substitutis, uno repudiante, an ceteri omnes ex substitutione admittantur. T. 7. c. 953. D.

Heredibus iurjurandum si remittatur, an ab eis id praestandum sit, quod sub iurejurando jubetur. T. 7. c. 950. A.

Heredibus pluribus institutis, & invicem substitutis, si unus portio vacaverit, quantum singuli ex ea laturi sint. T. 7. c. 954. B.

Heredibus quatuor scriptis, quomodo inter substitutos primi repudiantis portio dividenda sit. T. 7. c. 931. C.

Heredibus, qui in fraudem legum tacita legata praestari fidem suam interponunt, quae poena imposita sit. T. 7. c. 950. D.

Heredibus tribus scriptis, & sibi duobus extraneis adjectis substitutis, uno ex heredibus mortuo, quomodo ejus sit dividenda portio. T. 7. c. 951. D.

Heredibus ut etiam consulatur, plerumque agitur. T. 7. c. 872. B.

Heredibus fois an, & quod tempus ad deliberandum datur. Tom. 7. c. 955. C.

De heredibus incapacibus, Tom. 7. c. 1181. E. & seq.

Heredibus duobus scriptis, secundo substitutus est primus vulgaris modo. T. 8. c. 213. B.

De heredibus scriptis ex aequalibus partibus. T. 7. c. 495. A.

In heredibus quae capacitas requiritur. T. 7. c. 1183. B.

Ab heredibus duo relinquuntur. T. 8. c. 550. D.

Heredibus quod tempus datur ad deliberandum. Tom. 8. c. 203. B. C.

Heredibus nostris non substituiamus, nisi in primum casum. Tom. 9. c. 891. E.

De heredibus necessariis instituentis, vel substituendis. T. 9. c. 753. C. & seq.

De heredibus legitimis, Tom. 9. c. 919. A. & seq.

Si ex heredibus pluribus creditoris, vel debitoris unus partem suam debiti solverit, vel acceperit. T. 9. c. 1237. B. C.

De heredibus instituentis, & quae personae heredes institui non possunt. Tom. 9. c. 718. C. & seq.

In heredibus extraneis necessaria erat editio. Tom. 9. c. 788. E.

De heredibus voluntariis. Tom. 9. c. 758. A. iis tantum heredibus competit jus deliberandi. Ibid. A.

De heredibus conjunctis, aut disjunctis. Tom. 9. c. 896. E. & seq.

Ex heredibus uni factum acquirere possumus, non jus. T. 10. c. 390. C. D.

Heribannum, sive haribannum quid sit. T. 2. c. 1179. B.

Cl. Hermianus cum Christianos crudeliter tractasset, in praetorio suo pelle vastatus, cum vivis verbis ebullisset, *Nemo facit, aiebat, ne gaudeant Christiani*. T. 3. c. 17. E.

Hermogenianus, & Hermogenes. T. 3. c. 43. B.

Hero quid. Tom. 3. c. 191. E. & c. 192. A.

Heronibus, eo verbo quid significetur. T. 10. c. 448. B.

Herophilus medicus aquarum curae in carcere necatus. T. 1. c. 903. D.

Hesiclus qui sunt. T. 2. c. 1038. D.

Hibernia multos olim habuit Regulos. T. 6. c. 833. A.

In Hibernia Episcopi quatuor. Ibid. A.

Hilaritas publica quibus reis postulata proficit. Tom. 5. c. 1185. C. D.

Hilarius Arletensis Episcopus Episcoporum ordinationem per Galbiam sibi vindicabat. T. 3. c. 2454. D.

Hippasia. T. 3. c. 223. D.

Hippocentaurus, & chimera an sint in rerum natura. Tom. 5. c. 970. E.

Hippocomum quae sollicitas, vel receptas, ut coercentur. Tom. 2. c. 992. A.

Hircius Caesaris sex milia murzarum appendit, nec permittit eas per alias res voluit, atque ita mutuum murzarum coarxit. T. 5. c. 397. C. D.

Hispani olim maxime abigebat. T. 1. c. 848. E.

In Iulianis constitutio. Tom. 2. c. 825. C.

Hic amplius haec verba, vel simpliciter amplius saepe in iure magnam vim habent, & magnus motum. T. 4. c. 1148. B.

Hodie ut aliud pro alio volenti solvi, ita & constituit inter volentes posse ex constitutione Iustiniani placet. T. 5. c. 397. A.

Holographum testamentum quod est. T. 9. c. 709. D.

Holerice, & holoverae vestes interdixit. T. 2. c. 799. C.

Homeri temporibus nullam fuisse, dolosi nummi fiduciam, Eustathius interpres ejus asserit. T. 5. c. 499. B.

Homeri corpus. Tom. 9. c. 489. D.

Homeri corpus. Vide, Corpus.

Ab Homero, aut Virgilio incipunt Grammatici. T. 1. c. 1025. B.

Homicida quis dicitur. Tom. 1. c. 505. A. B.

Ut homicida aliquando quis damnetur, qui non occidit, & aliquando absolvitur, qui homicium occidit. Ibid. A.

Homicidae quibus poenis afficiendi. T. 1. c. 104. D. & seq.

Ut homicidae puniuntur caedis mandatores. T. 1. c. 505. D.

Homicidae lege capitali coercentur. T. 2. c. 197. A.

Homicidae sui ipsorum ordinariam heredes non habent. Tom. 1. c. 489. A.

Homicidas lex ultore ferro persequitur. T. 3. c. 151. E.

Homicidia vim, & raptum saepe committantur. T. 9. c. 1433. D.

Homicidia capitali poena coercentur. T. 9. c. 1434. D.

De homicidiis. T. 9. c. 1433. D. & seq.

Homicidium si arboris putator ratione delapso fecerit, ut puniendus. T. 1. c. 505. D. E.

Homicidium casu factum aliquando punitur. T. 3. c. 147. A.

Homicidium dolo malo factum nec Principis anotatione remittitur. T. 3. c. 585. C.

Homicidium sibi mandatum qui aliis mandaverit, si perpetratum sit, an teneatur solus, & qua actione. T. 3. c. 805. D.

Homicidium factum non dolo malo, sed casu remitti potest. T. 9. c. 1435. E.

Homicidium casu factum non relinquitur impunitum. Ibid. E.

Homicidium non in solo ferro est, sed in veneno, vel etiam in vicinis. T. 9. c. 1437. A.

Hominii symbola. T. 3. c. 203. D.

Hominium, bove. T. 2. c. 887. D. & T. 3. c. 205. A.

Hominium. T. 2. c. 1178. C.

Hominis significatio auctur a Iuvenalis. T. 3. c. 133. A.

In hominis nomine est orationis compendium. T. 3. c. 405. D.

Hominis pars omnes hominis non continet partes. Ibid. D.

Hominis legatum orationis compendium singulos continet homines. T. 3. c. 405. B.

Hominis desperati salutem expedire hostem est. T. 4. c. 1392. C.

Hominis liberi nulla est estimatio. T. 4. c. 755. B.

Hominis mortui, ac sequi in nave perdit praefens pretium nullum est. T. 5. c. 538. E.

Hominis appellatio an infans continetur. T. 5. c. 245. D.

Hominis mortui pretium peti posse iuris regula multis verbis statuit, & eum, si ante mortem mortuus sit, non teneri. T. 5. c. 414. B. C.

Hominis rustici, qui in jus vocatur, quem de iure abique venia vocare non potuit, infamia non excusatur. T. 5. c. 12. B.

Hominis promissor, homine mortuo, de constituta pecunia tenetur. Ibid. B.

bitur, ut pretium ejus solvat. T. 6. c. 57. A.
 Hominis venditor. T. 6. c. 99. C.
 Vide, Venditor hominis.
 Hominis appellatio non tantum qualitatem, sed & substantiam significat. T. 7. c. 646. A.
 Hominis longevi vita quæ sit. T. 7. c. 1344. D.
 Hominis unius ætatem esse 120. annos, Tacitus scribit. T. 7. c. 1345. A.
 Hominis voluntatem non plus virium habere oportere, quam leges. T. 7. c. 1045. A.
 Hominis appellatione femina continetur. T. 8. c. 597. B.
 Hominis appellatio generalis est. T. 7. c. 1200. D. singulos homines comprehendit. Ibid. D.
 Hominis materia quæ. Tom. 9. c. 165. B.
 Hominis emptio an possit pro parte consistere. Tom. 10. c. 512. B.
 Hominis usum vitam tanquam pecunie dedit natura, nulla præstituta die. T. 3. c. 345. C.
 Hominis cuiquam ad vivendum concessio esse 120. annos, Mathematici quidam judicaverunt. T. 7. c. 1344. E.
 Hominis ad vivendum datum esse 120. annos. T. 9. c. 875. C.
 Hominem qui caltraverint, aut immola verint, quo afficiendi supplicio. T. 1. c. 908. A.
 Si hominem petrum mors subduxerit, nihilominus remaneat actio propter fructus, & partus. T. 3. c. 444. D.
 Hominem qui generaliter promittit, quodammodo sub distinctione singulos homines, id est, servos promittit. T. 6. c. 55. D.
 Hominem lego, hominem optato, diversa sunt. T. 7. c. 968. E.
 Hominem qui promittit, aut legat, incertum legat. Tom. 7. c. 645. C.
 Hominem incertum legare quid sit. T. 10. c. 413. A.
 De homine sano, qui iudex datur ex magistrato, an furgere superveniente iudicium solvatur. T. 4. c. 71. A. item an fuerit redde ab initio iudex datus. Ibid. B.
 Hominem in stipulationem deducto, aut in legato existente, quæ, & cujus præstatio debeat. T. 5. c. 80. A. & seq.
 Hominem mortuo post moram debitoris, debitor non liberatur. T. 5. c. 414. B.
 Hominem generaliter legato, cujus electio sit, legatarii, an heredis. T. 7. c. 990. C.
 Hominem generaliter legato, optio relinquatur tacite. T. 7. c. 968. E.
 Hominem legato, an legatarii sit electio, & an quemlibet, vel optimum eligere possit. T. 7. c. 991. A. B.

De homine mortuo post litem contestatam sine dolo, & culpa possessoris. T. 7. c. 166. A. & seq.
 De homine generaliter legato. T. 7. c. 1599. C.
 De homine legato. T. 7. c. 541. E.
 Hominem generaliter legato, neque optimus, deletur, neque pessimus, sed mediis generis. Tom. 7. c. 646. C.
 De homine libero exhibendo. Vide, Interdictum.
 Homines omnes ab initio liberi nascebantur. T. 1. c. 9. C. & To. 8. c. 893. C.
 Homines de suis facultatibus amplius, quam in eis est, sperant. T. 1. c. 18. D.
 Homines cum dicimus, genera dicimus, non species. T. 1. c. 1200. A.
 Homines mercis appellatione non contineri. T. 1. c. 1287. C.
 Homines semper appetunt nominis sui memoriam celebrari post mortem. T. 7. c. 1352. D.
 Homines contineri rerum, & pecunie appellatione. T. 7. c. 1137. C.
 Homines. Vide, Viri.
 Homines integri lubentius se dant ad laborem, quam scissi. T. 10. c. 587. C. D.
 Homines nostri propriè qui dicantur. T. 10. c. 642. B.
 Homines divinæ domus quinam sint. T. 10. c. 931. E. ubinam conveniant. Ibid. E.
 Homines an sint in instrumentum. T. 10. c. 1224. D.
 Hominum genus quoddam medium, qui statu liberi dicuntur. Tom. 1. c. 1226. D.
 Hominum appellatione in iure feudorum quid continetur. T. 2. c. 1178. C. & T. 3. c. 203. A. B.
 Hominum appellatione continentur procuratores prædiorum, actores, coloni, clientes. T. 2. c. 887. D.
 Hominum genera quot sint in iure feudorum. T. 2. c. 1240. D.
 Hominum liberorum estimatio non fit, sed vestimentorum, vel annulorum. T. 5. c. 556. C.
 Hominum, sive mancipiorum divisio commodè explicari non potest. T. 5. c. 485. E.
 Hominum caritas, & amicitia gratuita est. T. 5. c. 459. B.
 Hominum divisio talis non fit, qualis pecunie. T. 9. c. 128. D.
 Hominibus generaliter legatis, aut optione hominis data, an unum legatum sit, & an dividi possit. T. 7. c. 977. A. B.
 Homo est species, vel genus specialiter. T. 3. c. 405. C.
 Homo genus est singulorum hominum, singuli autem homines sunt species. T. 1. c. 1198. D.
 Homo liber nullo estimatur pretio. T. 1. c. 467. A.

Homo mediis actus quis appellatur. T. 1. c. 244. D.
 Homo liber alteri iussuiter emit. T. 4. c. 917. C.
 Homo liber dicitur is, qui non est obstratus. T. 4. c. 379. D.
 Homo homini est cognatus iure naturæ. T. 4. c. 260. E.
 Homo in fructu esse non potest, & cur. T. 4. c. 131. B.
 Homo prudens nil facit frustra, ut natura. T. 4. c. 262. C.
 Homo liber hominis liberi instrumendum esse non potest, & cur. T. 4. c. 1133. B.
 Homo est species. Tom. 4. c. 448. E.
 Homo liber. Vide, Liber homo.
 Homo certus promissus an rectè pro parte solvi possit. T. 5. c. 858. B.
 Homo liber non est in patrimonio, vel pecunia. T. 5. c. 377. A.
 Homo divisionem non recipit. T. 6. c. 54. C.
 Homo idem non potest esse locator, & conductor. T. 6. c. 147. B.
 Homo idem in duos scindi non potest. Ibid. B.
 Homo idem emptoris, & venditoris officioungi non potest. T. 6. c. 90. D.
 Homo hominis an sit accessio. T. 7. c. 1386. A.
 Homo liber an statum suum peiorare, vel meliorem facere, item an operas suos locare possit. T. 7. c. 1340. C. D.
 Homo an accedat rei minoris pretii. T. 7. c. 705. A. & an accedat suoq. do. Ibid. A.
 Homo non est in fructu. Tom. 7. c. 1137. C.
 Homo non est in merce. Ibid. C.
 Homo, & ejus etymon. Tom. 7. c. 1161. B.
 Homo si generaliter legatus sit, legatum valet, licet oculus sit homo in bonis. T. 7. c. 1200. C.
 Homo sanus qui quæ presumitur esse se petens dicendum ad materiam. T. 7. c. 785. D. E.
 Homo homini infidari nefas. T. 8. c. 514. D.
 Homo idoneus quis. Ibid. E.
 Homo sane mentis, ut natura, nisi bil frustra facit. Tom. 9. c. 737. C.
 Cui homo generaliter legatus est, an possit optimum eligere. T. 10. c. 394. A.
 Homo homini nunquam accedit. T. 10. c. 436. C.
 Homo cum generaliter debetur, an fieri possit solutio partium in diversis. T. 10. c. 526. B.
 Homo genus est singulorum hominum, illi sunt species. Tom. 10. c. 557. C.
 Homo non accedit venditioni rei, quæ minoris sit, id est, rei modicæ. Tom. 10. c. 1014. C.
 Homo non est in merce, & tamen est loco mercis. T. 10. c. 1137. C.
 M m Homo-

- Homologus . T. 2. c. 850. D.
 Homonymia quid . T. 8. c. 593. E. & c. 797. A.
Homme de fief, Homme de paix, Homme de plieur, Homme de service. T. 2. c. 1240. D.
 Honestam ob causam data quibus actionibus reputantur . Tom. 10. c. 954. D. E.
 Honestas, & pudor, qui in nuptiis spectandus est, facit, ut quasdam mulieres ducere non possimus . T. 5. c. 546. C. D.
 Honestas publica semper in nuptiis spectanda . T. 6. c. 1057. A.
 Honestatis exceptio . T. 6. c. 590. D.
 Honestatit formula clausula sic dicta . T. 8. c. 540. B.
 Honesti comes, non inhonesti bonafides . T. 5. c. 468. D.
 Honestiores plerumque jure civili aestimantur ex facultatibus . T. 9. c. 178. B.
 Honestiores plerumque aestimantur ex facultatibus . Tom. 10. c. 636. E.
 Honestius quod est, omnino sequendum est . T. 7. c. 91. B.
 Honestum est saltem desperati hominis expedire . T. 4. c. 1392. C.
 Honestum non est omne, quod licet . T. 7. c. 91. B.
 Hñor quid . T. 1. c. 885. C.
 Honor aequalis debetur patri, & matri . T. 1. c. 93. A.
 Honor principatus deferitur finitimitati pro merito . T. 2. c. 932. B.
 Honor sacerdotis in provincia quis . T. 4. c. 864. A.
 Honor est per procuratorem posselligare . T. 5. c. 103. E. & c. 104. A.
 Honor habendus patròne; si quasi tutor, vel curator, vel defensor, vel actor interveniat patronus . T. 7. c. 127. A.
 Honor falsus ille est, qui honor non est . T. 10. t. 84. A.
 Honor est, aliquem posselligare per procuratorem, sed hoc honore infamis est indigus . Tom. 10. c. 881. E.
 Honor est volentem recipi in testimonium . T. 10. c. 967. B.
 Honoraria advocatorum ut non excedant centum aureos . T. 9. c. 133. A.
 Honoraria advocatorum prestande esse a clientibus, qui dare possunt, aliqui debent gratuitam operam . T. 9. c. 142. B.
 Honorarii tutores qui sint . T. 1. c. 1033. D.
 Honorarii petitio advocato est . T. 4. c. 940. A.
 Honorarii successores posselliores qui . T. 7. c. 490. A.
 Honorarius vinum est, quod honoris causâ offertur . T. 4. c. 1007. C.
 Honorarium advocatorum . T. 4. c. 940. A.
 Honorarium dicitur salarium . T. 4. c. 940. A.
 Honorarium jus dicitur Edictum prætorium . T. 4. c. 1448. D.
 Honorarium jus quodam appellatum . T. 8. c. 893. E.
 Honorarium omne est modicum . T. 10. c. 989. D.
 Honorarius tutor quis . Tom. 4. c. 1007. C.
 Honorati quinquam sint . Tom. 10. c. 728. C. D. & c. 859. A. B. & c. 864. C.
 Honorati an possint laudis captandæ gratiã causam aliquam agere . T. 10. c. 859. C.
 Honoratiqui aliquam litem habent, sedere non debent cum iudice iis horis, vel temporibus, quibus eorum lites disceptantur . T. 10. c. 859. A. D. & c. 864. C.
 Honoratis jus est datum curris, si ve quadrigæ, non in provinciis tantum, sed & in urbe Regia . T. 10. c. 859. D.
 Honoratorum privilegia, & vehicula . T. 2. c. 870. D.
 Ab honore ad eundem, vel alium honorem, quæ vacatio temporis requiritur . T. 4. c. 863. D.
 In honore novo adipiscendo quale tempus præscribitur . Tom. 4. c. 855. A.
 Qui honore semel est functus aliquo municipali, non cogitur eundem repetere intra certum tempus, & quodam illud tempus est . Ibid. A.
 Pro honore turpe est ex professo dare pecuniam ei, qui honorem deserit . T. 9. c. 126. D.
 Qui falso honore fungitur, honorem non fungitur . Tom. 10. c. 84. A. B.
 Honore maritali uxor differt a concubina . T. 10. c. 504. C.
 Honorem prodit, qui abutitur eo . T. 2. c. 776. C.
 Honorem deberi parenti cum vivo, tum mortuo . Tom. 9. c. 643. E.
 Ad honores interdum aliquem promoveant dignitas, & reverentia, oris, vultus, indolis . T. 4. c. 860. E.
 Honores piscoes vocatur in crimen retinet, novos ante finitam litem adipisci nequit . Tom. 4. c. 858. C.
 Honores, & munera non ordinationibus, sed potioribus sunt injungenda . T. 4. c. 866. E.
 Honores an mercari liceat . T. 9. c. 126. C.
 Ad honores non admittitur minor viginti quinque annis, nisi cogente penuria . T. 10. c. 396. B.
 Honoribus sanctis quanto tempore vacatio conceditur . T. 2. c. 778. D.
 Honoribus majoribus sanctos ad minores devocari non oportere . T. 2. c. 747. E.
 De honoribus inter patrem, & filium non continuandis, & eorum intervallis . T. 2. c. 738. A.
 Ab honoribus exculatio si sit . T. 4. c. 863. C. D.
 In honoribus continuandis quamquam observanda veniant . T. 5. c. 891. E.
 De honoribus, & muneribus . T. 9. c. 131. B. C.
 Quem non honoro, non onero . T. 6. c. 127. C.
 Honorum divisio, & enumeratio, & quid sit munus . T. 1. c. 885. C.
 Honorum gradus . T. 2. c. 904. A. & seq.
 Honorum seminarium est Curia . T. 2. c. 758. C.
 Honorum petitores pecuniam in populum erogabant, corruptendum suffragiorum causâ . T. 9. c. 1451. E. & c. 1452. A.
 Honos decurionatus in quibus differt a ceteris honoribus . T. 4. c. 863. D.
 Honos debetur memoris . Tom. 4. c. 1404. E.
 Hora ut consideranda . T. 2. c. 513. E. & c. 544. A.
 Hora captivitas jungitur horæ mortis, & retro . T. 4. c. 782. E.
 Horæ diei quibus officiis quæque destinata apud Romanos fuerit . T. 5. c. 16. D.
 Horæ diei sextæ quamquam erat . T. 6. c. 167. E.
 Horæ dierum apud antiquos quomodo divisæ fuerunt . Tom. 5. c. 16. E.
 Horæ non faciunt creditorem potiorum, sed dies . Tom. 10. c. 455. E.
 Horci etymon . T. 1. c. 309. E.
 Horis matutinis homines ad laborem sunt alacriores . Tom. 7. c. 1298. D.
 Horis septem diei primis Romanilibus, & deponis præcipue vacabant . T. 10. c. 187. D.
 Horrea publica, & quæ in eis conduntur . T. 2. c. 697. D.
 Horrea provinciarum a præsidibus diligenter inspicienda . Tom. 2. c. 692. C.
 Horrea solebant locari mercium reponendarum causâ . T. 7. c. 609. A.
 Horrearius quis dicitur . Tom. 7. c. 608. C.
 Horrearius non possidet merces . T. 7. c. 609. B.
 Horrearius an possideat . Tom. 7. c. 609. E.
 Horrearius . T. 9. c. 406. E.
 Horreaticæ species qui præsumpserint, in insulam deportandi . T. 2. c. 692. D.
 Horreorum dolia defossa cujus videntur, emptoris ne, an venditoris . T. 8. c. 829. C.
 Horreorum locatio . T. 9. c. 405. A.

Horreorum locator custodiam omnino praestat. Ibid. A.
 Horreum cultodes. Ibid. B.
 Horreum a fundo, & domo differt. T. 8. c. 619. C.
 Horreum vinarium. T. 9. c. 379. C. & seq.
 Horologium an sit adfixum domui, & an sit pars ejusdem. T. 4. c. 1134. A.
 Horti in edificiis constituti urbana praedia sunt. Tom. 6. c. 30. A.
 De hortulanis. T. 2. c. 1108. A.
 Hortus vicinus an contineatur legato domus. T. 4. c. 1115. C.
 Hospitalarii milites qui. Tom. 6. c. 826. B.
 Hospitalarii praebito tollitur infaulta. T. 1. c. 974. D.
 Hostes jure belli cecidendi, & capiendi. T. 3. c. 95. B.
 Hostes capti cui poenae subijciendi. T. 3. c. 451. D.
 Tot hostes, quot sunt servi. T. 4. c. 10. E.
 Hostes qui iudicantur a populo lege lata, vel senatusconsulto, capite minuantur, mediis scilicet. T. 5. c. 160. C. D.
 Apud hostes res quae sunt, possunt vendi, adjudicari, in litigium deduci. T. 7. c. 531. B. in actionem familiae erickundae veniunt. Ibid. B.
 Hostes qui dicuntur. T. 8. c. 375. A.
 Apud hostes qui sunt, an possint facere testaments. T. 10. c. 187. D.
 Hostiles res occupanti cedunt, nec sunt publice. T. 3. c. 95. C.
 Hostis quid a transfuga differt. T. 3. c. 452. D. E.
 Hostis verbum quid olim, & quid nunc ostendat. Tom. 8. c. 644. D.
 Hostium impetus. T. 9. c. 298. E. Vide, Impetus hostium.
 Hugolini opinio probatur. Tom. 1. c. 523. B.
 Humanit generis patrona dicitur praescriptio 30. annorum. T. 9. c. 793. A.
 Humanis legibus reus mercede dimitti contra Caesarem differt. T. 5. c. 138. B.
 Humanitatis ratio exigit, ne damnatis capitali poena quotidiana alimenta invideantur. Tom. 5. c. 1079. D.
 Humanitatis lex quae. T. 9. c. 1076. E. & c. 1077. A.
 Humanitatis gratia tempus indulgetur. T. 10. c. 455. E.
 Hungariz mos a Summo Pontifice improbat. T. 6. c. 772. C.
 Hyacinthi in eorum ornamentis prohibiti. T. 2. c. 804. E.
 Hydraulici qui sine, & organarii dicuntur. T. 2. c. 745. E. & c. 746. A.
 Hydromeli quid sit, & an vini saporem assequi possit. T. 3. c. 714. C.

Hydromeli verbum quid sit. T. 7. c. 1456. D.
 Hyemis tempore navigatio sepe periculosa est, & alio quovis incerta. T. 10. c. 853. E.
 Hyems sumitur pro vi ventorum, aut imbrium. Graecis *χμας*. T. 4. c. 894. C.
 Hyperocha quid sit. T. 3. c. 104. C.
 Hyperocha, id est, praevaletia. T. 6. c. 592. C.
 Hypogae quae dicuntur. T. 9. c. 1174. A.
 Hypobolon datur tantum uupta, au *coucher gaigne la femme son d'oir*. T. 2. c. 1244. E.
 Hypobolism quid sit. Ibid. B.
 Hypodia quae sunt proprie. T. 1. c. 434. D.
 Hypodiaconi inviti nullam tutelam, vel curam suscipiunt. Tom. 1. c. 535. E.
 Hypomaimatographi. T. 2. c. 720. A.
 Hypotheca est nomen honorarium. T. 1. c. 922. C.
 Hypotheca pactum est pignoris. T. 1. c. 934. E.
 Hypotheca quatuorplex, & ut contrahitur. T. 1. c. 775. A. & seq.
 Hypotheca vel mandataria, vel tacita. T. 1. c. 776. C.
 Hypotheca aliud est, aliud pignus, aliud fiducia, & aliud *a rei*. *Levee*. T. 1. c. 1208. B.
 Hypotheca pacto contrahitur. T. 1. c. 934. D.
 Hypotheca solvitur pacto. T. 1. c. 225. E.
 Hypotheca a debitore surrepta, ulucapi non potest, pignus potest. T. 1. c. 1115. C.
 Hypotheca remissa fors remissa non videtur, non contra. T. 1. c. 934. E.
 Hypotheca simpliciter in jure generalis est hypotheca. T. 3. c. 206. C.
 Hypotheca testamento, vel nudo pacto constituitur. T. 1. c. 1142. D.
 Hypotheca praedii dotalis non valet. T. 2. c. 1106. A.
 Hypotheca rei alienae nulla est. Ibid. A.
 Hypotheca generalis bonorum omnium Ecclesiae non prohibetur. T. 2. c. 1044. C.
 Hypotheca quomodo contrahitur, & solvitur. T. 1. c. 776. C. & c. 777. E. & c. 934. C. & seq.
 Hypotheca tacita an etiam detur ei, cujus pecunia domui, quae vitium faciebat, resecta est. T. 4. c. 1262. D. E.
 Hypotheca. Vide, Pignus.
 Hypotheca, sive pignus testamento potest constitui. T. 7. c. 540. D. E.
 Hypotheca quomodo constituitur. T. 8. c. 647. B.
 Hypotheca an contrahatur sine scriptura solenni. T. 8. c. 323. B.

Hypotheca quae proprie vocetur. T. 8. c. 324. E. an nascatur ex contractu. Ibid. E.
 Hypotheca tacita pro dotibus. T. 9. c. 291. D. & seq.
 Hypotheca semel remissa nunquam restituitur, nisi novo pacto. T. 9. c. 1262. E. & c. 1227. A.
 Hypotheca tacita pro paraphernis. T. 9. c. 491. A.
 Hypotheca, vel pignus in quibus causis tacite contrahitur. T. 9. c. 1200. D. & seq.
 Hypotheca jure praetorio constituitur. T. 9. c. 1295. C.
 Hypotheca est pignus, sed pactum, non contractus. T. 9. c. 295. E.
 Hypotheca conventionalis ubi est supervacua est legitima. T. 9. c. 492. D.
 Hypotheca, & pignus in quo differunt. T. 9. c. 1286. A.
 Hypotheca, & pignus quando non differunt. T. 9. c. 981. C. D.
 Hypotheca duorum consensu pericitur. T. 9. c. 775. E.
 Hypotheca specialis debet prius excuti, quam generalis. T. 9. c. 1187. B.
 Hypotheca, & pignus nihil inter se differunt. Tom. 5. c. 1186. C. D.
 Hypotheca, quae pacto constituitur, si conveniet non petendo, non tollitur, nisi opposita exceptione. T. 9. c. 72. B.
 Hypotheca exprelta, & tacita in quo differunt. Tom. 9. c. 1195. A.
 Hypotheca an pacto solvatur. T. 10. c. 550. A.
 Hypotheca an sit personalis. T. 10. c. 972. C.
 Hypothecae praedia, vasa, & vestes Ecclesiae specialiter obligari non possunt. T. 1. c. 1044. C.
 Hypothecae definitio. T. 1. c. 775. D.
 Hypotheca vindicatio. T. 9. c. 1195. B.
 Hypothecae tacite privilegium est personale. T. 10. c. 1022. A.
 Hypothecae quae rei obligari non possunt. T. 1. c. 777. A.
 Hypothecae generalis, quae specialis subjicitur, semper incit tacita conditio, si speculii idem non sit. T. 4. c. 950. E.
 Hypothecae tacite beneficio excluduntur mulieres, quae sibi praesponderunt, & caventur jam specialis hypothecae. T. 9. c. 493. D.
 Hypothecae generali quae conditio incit. T. 9. c. 1187. E.
 Hypothecam semper habet fiscus. T. 3. c. 41. C.
 Hypothecam respublica non habet, nisi ea privilegio. Ibid. C.
 Hypothecam tacitam in ea domo an habeat, cujus pecunia domus empti est. T. 4. c. 1262. E. & c. 1263. A. quid de pupilli pe-

leunia. Ibid. c. 1263. B.
 Hypothecam qui persequitur, ipsi vi fortem petiti. T. 5. c. 73. B. C.
 Hypothecam tacitam habet fiscus. Vide, Fiscus.
 Hypothecam tacitam habet mulier dotis nomine. T. 9. c. 1134. D.
 Hypothecam tacitam qui habent. T. 9. c. 1212. E. & 1213. A. & seq.
 Hypothecam tacitam habet fiscus. T. 9. c. 1134. D.
 Hypothecam tacitam an habeat res publica. T. 9. c. 130. D.
 Hypothecam tacitam habet mulier in omnibus bonis mariti, dotis conservandae causa. T. 9. c. 1216. D.
 Hypothecam tacitam non tantum mulier in bonis mariti habet, sed & pro ea maritus in bonis uxoris, si petat dotem promissam. T. 9. c. 491. A.
 Hypothecam tacitam lex inducit, siue praesumit, quasi de eo tacite conveniri inter contrahentes. T. 9. c. 1200. D.
 Hypothecam tacitam quando habet fiscus, & quando non habet. Ibid. E. & c. 1201. A.
 Hypothecam tacitam qui habent. T. 9. c. 1200. E. & c. 1201. A. & seq.
 Hypothecam tacitam habent mulieres in bonis mariti. T. 10. c. 704. A.
 De hypotheca nominis consultatio. T. 1. c. 660. A.
 De hypotheca controversia rem litigantem non facit. T. 2. c. 1138. B. C.
 In hypotheca generali praeiis inest specialis. T. 4. c. 949. D.
 Hypotheca generali solentem volgo obligari praesentia, & futura bona. T. 9. c. 1202. E. & c. 1209. A.
 Hypotheca generali pleraque sunt, quae pignori possunt specialiter. T. 9. c. 1207. C.
 Hypotheca generali quae non continentur, Ibid. C. D.
 Ex hypotheca tacita generali non sunt pignori nomina, etiam expressa, nisi sint liquida, & certa. T. 9. c. 1242. D.
 De creditore, qui, hypotheca specialis omnia, excutit cetera bona debitoris. T. 9. c. 1187. D.
 In hypotheca semper censetur fiscus antiquior. T. 9. c. 1367. C.
 Hypotheca qualiter contrahantur, ac de eorum pactis. T. 1. c. 773. A.
 Hypotheca, & pignora liberantur voluntaria novatione facta, non etiam necessaria. T. 4. c. 905. B.
 Hypotheca liberantur voluntaria novatione facta, secus necessaria. Ibid. B.
 Hypothecae tacitae introductae sunt legibus in multis casibus iusta

praesumptione. T. 9. c. 491. D. E.
 In hypothecarum causa priores creditores hypothecarii posteriores habentur. T. 9. c. 244. C.
 Hypothecae tolli ipso 40. annorum, quomodo hoc intelligitur. T. 9. c. 245. A.
 In hypothecis privilegia estimantur ex tempore, in personali actione ex causa debiti. T. 4. c. 211. C. D.
 In hypothecis fiscus habet jus commune non proprium. Tom. 4. c. 1128. D.
 In hypothecis fiscus non praesertur aliis creditoribus habentibus expressam, vel tacitam hypothecam. T. 9. c. 1317. B.
 De hypothecis, & pignoribus. T. 9. c. 1186. A. & seq.
 In hypothecis neque fiscus, neque privatus ullum privilegium habet, nisi ex tempore antiquiore. T. 9. c. 1305. B.
 In hypothecis neque fiscus, neque privatus praesertur antiquiori creditori hypothecario. T. 10. c. 1021. E.
 Hypothecaria actio vocat possessionem. T. 1. c. 1321. I.
 Hypothecaria actio semel omnia an resumit possit. Tom. 1. c. 653. C.
 Hypothecaria actio an sit personalis. T. 1. c. 669. A.
 Hypothecaria formula. T. 1. c. 773. B.
 Hypothecaria actio nascitur ex pacto ipso iure. Tom. 4. c. 1294. E.
 Hypothecaria actio quae est. T. 7. c. 346. D.
 Hypothecaria actio. Vide, Actio hypothecaria.
 Hypothecaria actio duraturque ad quadraginta annos. T. 9. c. 1237. A.
 Hypothecaria actio est in rem. T. 9. c. 293. C. personam non obligat. Ibid. C.
 Hypothecaria obligatio indivisa. T. 9. 1040. A.
 Hypothecaria actio sola praescriptione quadraginta annorum tollitur. T. 10. c. 648. D.
 Hypothecaria actionis praescriptio quomodo interruptitur. T. 10. c. 839. A.
 Hypothecarium obligationem non remanere subducta principali. T. 3. c. 444. E.
 Hypothecaria actio agens, quae probare debeat. Tom. 7. c. 877. C.
 Hypothecaria actioe singuli tenentur in solidum. T. 9. c. 109. B.
 In hypothecaria actione quando res mobilis persequi non potest. T. 9. c. 1195. B.
 Hypothecariae actiones. Tom. 9. c. 254. D.
 Hypothecarii creditores. T. 1. c. 777. C.

Hypothecarii credigores. Vide, Creditores.
 Hypothecarii debitoris debitor potest conveniri a creditore. T. 9. c. 242. A.
 In hypothecariis actionibus instrumentum publicum plurimum valet. T. 9. c. 1214. C.
 Hypothecarios intra ordo servatur, etiam si adversus fiscum, & rem publicam. T. 10. c. 704. A.
 Hypothecarius fundi, & servitutis fundo debet vindicationem habere. T. 2. c. 1243. E.
 Hypothecis est quaelibet factis, personis, & aliis circumstantiis imposita. T. 4. c. 1502. B.

I

I Arvens hereditas. Vide, Hereditas jacens.
 Jacens hereditas domus locum obinet. T. 3. c. 583. D.
 Jacobus Cujacius, horum commentariorum Auctor, quam differentiam inter quaestiones Papiniani, & responsa instituit, & cur. T. 4. c. 829. A. B.
 Jacobus Richardus luit jurisconsultus magnus, & obiit Romae sententia inquisitoris eius operi nulla exstant, sed saepe a Doctoribus citatur Richardus de Malumbris. T. 4. c. 81. C.
 Ex iactatione nuda nulla competit actio, vel persequutio. T. 10. c. 1110. D.
 Iactum retis si emerit, & piscator noluerit praestare quod extraxerit piscum, qua actione mihi teneatur. T. 7. c. 759. C. D.
 Iactum retis si emerit, si extractio retis nullus piscis, sed sportula auri insit, ad quem illa pertineat. Ibid. D.
 Iactura facta contributio in naufragio factio non fit. T. 1. c. 386. A.
 Ex iactura aliena nemo lucrum facere debet. T. 4. c. 861. B.
 Iacturae summa pro rerum servatuum pretio, in locatione damno contingente, distribui debet. T. 5. c. 335. E.
 Ianuarius mense non navigandum. T. 10. c. 854. C.
 Ianuarius Episcopus Caralitani Sardiniae. T. 6. c. 1042. D.
 Priscus Javolenus dulci iustitiae, adhibebatur tamen consilio, in aereerat officii, atque ius civile publice respondebat. Tom. 10. c. 243. D.
 Iconium aureum. T. 5. c. 395. C. Vide, Aureum iconium.
 Iconium quid sit. Tom. 9. c. 1449. B.
 Ictus flagellorum quomodo infamiam irrogat. T. 5. c. 752. E. & c. 753. A.
 Ictus silium an infamiam irrogat. T. 5. c. 752. E.

In id, quod reipublice abest, an quis rei publice tenetur. T. 4. c. 869. D.

Id, quod interest. T. 9. c. 1072. E. & c. 1073. A. & seq. Vide, Interdicti, Interdicti.

Idem corpus in exceptione rei judicate non subtilius, sed pinguius Minerva sumendum. T. 5. c. 820. B.

Idem est in quibus loca, ac legibus defendum sit, ac reponendum idem. T. 7. c. 1339. B. C.

Pro idem est sapius in Digestis reponendum id est, & quibus loca. T. 7. c. 784. C.

Idioti qui sint. T. 1. c. 1033. E.

Idoneum nomen. Vide, Nomen.

Idoneus defensor. Vide, Defensor.

Idoneus defensor litis alienae sine cautione iudicatum solvi nemo est.

T. 5. c. 156. C.

Idoneus quis ad obtinenda Ecclesiastica ministeria. T. 6. c. 1003. C.

Iduarius quid. T. 1. c. 1434. E.

Iduarius cultum. Tom. 9. c. 456. B.

Ignaris non datur actio, nec ullom aliud remedium juris, sed scientibus, & postulantes. T. 10. c. 314. B.

Ignarus sui juris electo uno, cum quo experitur post litem contestatam ante rem iudicatam, ad alteram an possit transire. T. 1. c. 238. B.

Igni, & aequi accipere. T. 3. c. 297. C. D.

Ignobilis sit adoptetur a nobili, an nobilis fiat. Tom. 4. 809. A. & seq.

Ignominia an cesset in conditionibus. T. 8. c. 369. C.

Ignominiosus ex quibusdam iudiciis damnati non sunt. T. 1. c. 287. C.

Ignorantia falsi non tenetur. T. 1. c. 373. B.

Ignorantia non tenetur ex empto, antequam res avida sit. T. 1. c. 1474. C.

Ignorans pro possessore possidet. T. 1. c. 1123. D.

Ignorans est extra omnem culpam. T. 2. c. 1294. D.

Ignorantia rei mobilis possessionem amittit. T. 4. c. 649. C.

Ignorans, & invitatus in quo differunt. T. 4. c. 650. A. C.

Ignorans non amittit possessionem. T. 4. c. 622. C.

Ignorans non acquirit possessionem, praterquam uno casu. Ibid. C.

Ignorantia crimine stellionatus non tenetur. T. 5. c. 421. C.

Ignorans non separatur a sciente in actione pignoratitia contraria. Ibid. D.

Ignoranti qui solvit indebitum, ei datur conditio. T. 8. c. 234. B.

Siquis ignorans rem minoris esse, sine decreto comparaverit. T. 9. c. 612. E.

Ignoranti excusatur a repetitione, a petitione non excusatur. T. 10. c. 507. B. C.

Ignorantia qui vendidit, re ab alio evicta non tenetur, nisi ad pretium restituecadum. Tom. 10. c. 764. B.

Ignorantem invasio non spoliat possessione, quae solo animo retinetur. T. 4. c. 626. E.

Ignorantem potius affici inhumanum est. T. 5. c. 421. C.

Ignorantes altrungi possunt fideicommissio. T. 1. c. 441. A.

Ignorantes ex testamento emolumentum legatorum acquirunt. T. 4. c. 1146. B.

Ignorantes an rerum legatarum dominium adquirant, vel agitione, vel traditione. Ibid. B.

Ignorantes fideicommissio altrungi possunt. Ibid. A. B.

Ignorantes non presumuntur, qui clam, & occulte aliquid faciunt. T. 6. c. 1032. E.

Ignorantes, & scientes in quo differunt. T. 9. c. 432. D.

Ignoranti quo casu nocet exceptio. T. 1. c. 1300. A.

Ignoranti & exceptiorem dari, & utilem actionem. T. 1. c. 1491. E.

Ignoranti jus non procedit usucapio. T. 4. c. 504. B.

Ignoranti domino acquiritur dominium per servum, possessione scienti, & volenti adquiratur. T. 4. c. 624. D.

Ignoranti furtum sit. T. 4. c. 649. C.

Ignoranti an fiat iniuria, aut scienti, & volenti. T. 5. c. 677. B.

Ignoranti non tollitur possessio per alium quemquam. T. 5. c. 713. B.

Ignoranti sit iniuria, non scienti, & volenti. T. 5. c. 671. B.

Ignoranti subveniri aequum est. T. 5. c. 474. C.

Ignoranti possessionem non tolli, scienti tolli. T. 5. c. 710. C.

Ignoranti acquiritur conditio de rebus creditis. Tom. 7. c. 664. C.

Ignoranti an legatum acquiratur. T. 7. c. 973. D.

Ignoranti factum tempora non cedunt. T. 8. c. 234. C.

Ignoranti jus tempora cedunt. Ibid. C. & T. 9. c. 650. E.

Ignoranti non competit usucapio. T. 9. c. 1009. D. E.

Ignoranti acquiritur possessio. T. 9. c. 1010. A.

Ignoranti factum tempora non procedunt. T. 10. c. 458. A.

Ignoranti an tempora petende bonorum possessionis currant. T. 10. c. 502. E.

Ignoranti factam tempora petende bonorum possessionis non procedunt. T. 10. c. 509. A.

Ignoranti an acquiritur possessio per procuratorem. T. 10. c. 591. A.

Ignoranti non profuit dies petende possessionis. T. 10. c. 1047. A.

Ignorantibus mulieribus jus subveiri solet, sed non in lucris. T. 1. c. 503. E.

Pro ignorantibus habentur surdus, & mutus. T. 4. c. 1146. B.

Ignorantibus jus, in lucris, nec masculia, nec feminis succurritur. T. 4. c. 508. A.

Ignorantibus an per alios possessio acquiri possit. T. 5. c. 695. C.

Ignorantibus iura tempora bonorum possessionis an cedant. T. 5. c. 688. B. C.

Ignorantibus nobis quando possessio tollatur. T. 5. c. 714. B. & c. 715. A.

Ignorantibus factum datur conditio. T. 9. c. 227. A.

Ignorantium in eo, quod ignorant, nullus est consensus. T. 1. c. 950. E.

Ignorantium, & scientium diffinitio quae. T. 5. c. 1186. A.

Ignorantia juris, & ignorantia facti quid sit. T. 1. c. 782. A.

Ignorantia juris civilis an excuset a delicto. T. 1. c. 237. E.

Ignorantia sui pona. Tom. 3. c. 138. C.

Ignorantia iusta. T. 1. c. 1224. C. D.

Ignorantia procuratoris domino scienti non praebet actionem reditionis. T. 1. c. 1498. C.

Ignorantia facti est error. Vide, Error.

Ignorantia non quolibet est iusta, & probabilis. T. 4. c. 129. D.

Ignorantia quando accusat eum, qui succedit. T. 4. c. 698. E.

Ignorantia dissoluta prope scientiam est. T. 4. c. 1333. B.

Ignorantia iura quid sit. T. 4. c. 502. D.

Ignorantia juris potius stultitia est, quam error. Ibid. D.

Ignorantia iura praemin non afficiuntur, nec damno mulcatur. Ibid. E.

Ignorantia iurisdictionum non remittitur mulieri. T. 4. c. 815. A.

Ignorantia juris naturalis omnem excusat. T. 4. c. 1495. D.

Ignorantia quando excusat, & quando non. T. 4. c. 948. E. & c. 949. A.

Ignorantia juris nihil obest mulieri in petenda dote. Tom. 4. c. 505. C.

Ignorantia juris non prodest in usu capione. T. 4. c. 505. D.

Ignorantia sola iuris usucapionem impedit. T. 4. c. 619. D.

Ignorantia iuris non est dolus, sed lata culpa. T. 4. c. 508. B.

Ignorantia juris. Vide, Iuris ignorantia.

Ignorantia excusat, quantum ad crimen pertinet. Tom. 5. c. 410. E.

Ignorantia supina, & crassa pro scientia semper habetur in iure. T. 5. c. 474. C.

Ignorantia juris non excusat a delicto. T. 5. c. 1186. C.

Ignorantia affectata non excusat. T. 4. c. 1088. E.

Ignorantia cuius ex parentibus liberis excusat. T. 6. c. 1151. D. legitime fieri, & legitimum esse quomodo. differant. Ibid. c. 1136. D.

Ignorantia alterius alteri non prodest. T. 7. c. 888. E.

Ignorantia facti duplex, alieni, & proprii. T. 7. c. 887. D.

Ignorantia facti an nocet. T. 7. c. c. 888. E.

Ignorantia facti an, quando, & quibus prodest, vel nocet. T. 7. c. 891. A.

Ignorantia facti an nocet, vel prodest. T. 7. c. 854. D.

Ignorantia juris an nocet, id est, an damnum inferat. T. 7. c. 891. A.

Ignorantia facti an nocet patronis. T. 7. c. 1270. B.

Ignorantia supina quid sit. T. 7. c. 698. D.

Ignorantia juris an nocet. T. 7. c. 894. E.

Ignorantia juris excusat a furto, & cur. T. 7. c. 888. E.

Ignorantia juris, & facti non tantum observatur in bonorum possessione, sed etiam in parte omni iuris. T. 7. c. 887. B.

Ignorantia juris non prodest adquirere volentibus. T. 7. c. 890. E.

Ignorantia iuris omnis supina est, facti ignorantia non omnis supina est. T. 7. c. 888. E.

Ignorantia juris quos excuset. T. 7. c. 893. C.

Ignorantia juris, ut adquirent, non prodest. T. 7. c. 894. D.

Ignorantia juris an excuset aliquem. T. 7. c. 10. D.

Ignorantia nonnunquam iusta. T. 8. c. 668. E. & c. 714. D.

Ignorantia juris mulieri non prodest in compendii, siue luctus. T. 8. c. 214. D.

Ignorantia juris in lucro mulieri non prodest. T. 9. c. 651. A. imò nec rustico temere profuerit, si iuriconsultorum copiam habuerit. Ibid. A.

Ignorantia iuris excusat heredes ajs. annis minores. T. 9. c. 800. E.

Ignorantia facti alieni non semper excusat. T. 10. c. 458. C. non omnis ignorantia facti est supina. Ibid. E. omnis ignorantia juris est supina. Ibid. E.

Ignorantia juris rusticos, & foeminas excusat a poena, dolo, & delicto. T. 10. c. 449. C.

Ignorantia patris an obest filio, cui desit possessio, si ipse ignoravit. T. 10. c. 504. E.

Ignorantia unius an alteri scienti prodest. T. 10. c. 511. B.

Ignorantia juris mulieres excusat, praeterea causam eorum in integrum restituerendum. T. 10.

10. c. 899. D.

Ignorantia iuris praetextus non potest delere infamiam, in quam quis incidit. T. 4. c. 507. D.

Ignorantia & scientia distinctio. T. 5. c. 1186. A. & seq.

Ignorantia juris, & facti discrimen in usucapione quod sit. T. 7. c. 888. C.

Ignorantia iustam causam quis habeat. T. 8. c. 682. D.

Ignorantiam imitatur dubitatio. T. 4. c. 42. C.

Ignorantiam facti non nocere, iuris autem nocere. T. 7. c. 887. B.

Ignorare ius rusticis plerumque permittitur est. T. 4. c. 1432. A.

Ignorare nemo videtur, quod est publicum. T. 4. c. 503. B.

Ignoratio iuris nemini nocet in perendis negotiis citra delicta. Ibid. D.

Ignoratio suum petentibus nihil obest. T. 4. c. 505. B.

Ignoratio an, & quid officiat in contrahibus. T. 5. c. 909. C.

Ignorata res in stipulationem non deducitur, cum stipulationi inferitur arbitrium boni viri. T. 4. c. 983. C.

Illicitum antiqua privilegia. T. 3. c. 256. B.

Illata, & importata in fundum a domino locatum, an obligata, sint domino mercedis, & pensionis nomine. T. 5. c. 515. C.

Illatio mortui locum religionis facit, reliquis mortui in alium locum translata, locus sit profanus. Tom. 4. c. 945. A. quae translatio a Principe impetrari debet. Ibid. A.

Illatio omnis est accipienda secundum propositionem precedentem. T. 5. c. 517. B.

Illationes Canonicae. T. 2. c. 672. C.

Illationum varii tituli. T. 2. c. 680. D.

Illicitus venditor de evizione non tenetur. T. 9. c. 585. C.

Ille, aut ille tutor, heres, liber esto. T. 2. c. 580. D.

Illicitae nuptiae quae sunt. T. 4. c. 278. A. ne legata inutilia, vel inania faciamus, cavere debemus. Ibid. c. 442. C.

Illicitae nuptiae. Vide, Nuptiae.

Illicitum quidam dicunt. T. 8. c. 899. D.

Illiciti negotiorum expertes a tunnelis exculantur. T. 1. c. 1024. B. & seq.

Illiciti sine instrumentis dotalibus nuptias non contrahunt. T. 1. c. 1070. A.

Illiciti a sordidis vindicantur muneribus. T. 2. c. 750. C.

Illiciti petitione tepromittunt tantummodo de damno infecto, & novo opere. Tom. 5. c. 657. A. B.

Illiciti quinam sint. Tom. 10. c. 789. E.

Illiciti iudices sunt aulici, non

provinciales potestates. T. 10. c. 865. B.

Illicitus an possit per se causas civiles agere. T. 10. c. 614. B.

Illicitum nomine qui continentur. T. 2. c. 885. A. B.

Illicitum privilegia. T. 2. c. 891. D.

Illicitum personarum tutores, vel custodes. T. 9. c. 561. E.

Illicitum duplex. T. 2. c. 673. E.

Imaginaria venditio, quae sit liberis tatis causis, hodie in Moscovia observata. T. 5. c. 159. C.

Imaginaria venditio. T. 5. c. 1183. C.

Imaginaria venditio quae. Tom. 8. c. 667. B. quot modis dicatur. Ibid. A. & c. 751. D.

Imaginaria apocha nullius momenti est. T. 8. c. 388. D. & c. 667. C.

Imaginarii contractus in emptioconibus. Ibid. B. C.

Imaginarii milites qui dicantur. T. 9. c. 1412. C.

Imaginarius servus. T. 5. c. 1183. C.

Imaginem Imperatoris praeferi praedictis tutionis causis. Tom. 3. c. 312. D.

Imaginem Principis non licet adorare. T. 2. c. 59. A.

Imagines Principum inter ornamenta domorum, non inter simulacra Decorum. Ibid. B.

Imagines cereas qui finguntur, sunt venales. T. 9. c. 1437. B.

Imago omnis plerumque tantum caput, & humeros representabat. T. 3. c. 607. D.

Imago non debet, aut potest naturae, & veritati caliginem ostendere. T. 4. c. 345. E.

Imago lusa quae. T. 5. c. 1198. D.

Imago cuiusque materiae olim plerumque caput tantum in humeros exprimebat, sine reliquo corpore. T. 5. c. 945. E.

Imbecillitas virium, atque naturae citra morbum matrem impedit, & dirimit. T. 6. c. 1127. B.

Imberbis vox pro qua posita. T. 3. c. 300. B.

Immatura nuptiae quae dicuntur. Tom. 9. c. 451. D. E.

Immaturitas sponsalium. Tom. 9. c. 452. A.

Immiscere est quasi res jam suas attrechare, pro herede se gerere est adquirere hereditatem. T. 4. c. 191. A.

Immiscere se bonis hereditariis est rebus hereditariis tanquam dominum uti, vel abuti. Ibid. A.

Immiscere se non dicitur extranei, sicut necessest nonquam dicuntur se pro herede gerere, aut adire, vel ceterae hereditatem. Ibid. A.

Immiscere, & abstinere sunt verba juris praetorii. T. 4. c. 469. D. repudiare, & adire sunt verba iuris

juris civilis. Ibid. D.
 Immiscere fe bonis. T. 6. c. 182. A.
 Immiscere, & abstinere verba sunt
 juris pratorii. T. 6. c. 250. D.
 Immiscere. T. 9. c. 919. B. Vide,
 Abstinere.
 Immiscere fe, qui ex hereditate capit
 aliquid, non immiscere fe, qui per
 hereditatem aliquid capit. T. 4.
 c. 192. B.
 Immixta quæ fiat in servitutibus.
 T. 7. c. 405. D.
 Immissio quomodo fit, & quorum-
 nam fit. T. 8. c. 989. B. C.
 Immissio quasi idem, quod projec-
 tio. T. 8. c. 536. D.
 Immissio est, in suo herede id, quod
 in extraneo est pro herede gestio.
 Tom. 4. c. 1255. A.
 Immissio substitutio nocet, abstin-
 tio soli pupillo prodest. T. 4.
 c. 88. D.
 Immittere mereniam quid sit. T.
 5. c. 307. B.
 Immitteri qui dicantur. T. 7. c. 412.
 D.
 Immobiles res. Vide, Res immo-
 biles.
 Immobiles res minorum, & jus, quod
 de his alienandis constitutum est.
 T. 9. c. 572. B.
 Ad immobiles res porriguntur res
 mobiles admodum pretiose. T.
 9. c. 1157. C.
 Immobilia vi possideri, mobilia
 furto furripiri possunt. Tom. 1.
 c. 1165. D.
 Immobiles rei furtum non fit. T.
 6. c. 319. B.
 Immobilia res, & mobilia in quo
 differunt. T. 9. c. 997. B.
 Immobiliu inuicem hodie decen-
 nio inter presentes, vicenno inter
 absentes completur. T. 1. c. 544. E.
 Immobiliu rerum possessio quo-
 modo adquiratur prescriptione
 longi temporis. Tom. 9. c. 1010.
 C.
 Immobiliu. & mobiliu pretio-
 rum eadem est conditio. T. 10.
 c. 189. A.
 Immodica donatio. T. 5. c. 826.
 B.
 Qui immolaverint hominem, quo
 supplicio plectendi. T. 1. c. 505.
 D.
 Immortalitas est res inestimabilis.
 T. 9. c. 1160. D.
 Immunitas quid significat, & quid
 munus. T. 9. c. 401. C. D.
 Immunitas *privilegijs* Quæstoris.
 T. 5. c. 591. C.
 Immunitas plena quæ sit. Tom. 2.
 c. 740. D.
 Immunitas decurionum nemini tri-
 bui potest. T. 2. c. 744. E.
 Immunitas unius onerat alios. T.
 2. c. 672. C.
 Immunitas. T. 8. c. 499. E.
 Immunitas ab oneribus, & tributis
 quibus maxime debeat. T. 5. c.
 816. D.
 Immunitas causæ, & jus. Tom. 5.
 c. 886. A.

Immunitatis allegatio inhibet ex-
 actionem. T. 10. c. 859. A.
 Immunitatem non habent infames.
 T. 2. c. 706. B.
 Immunitatem amittit, qui decorio-
 natum agnovit. T. 2. c. 741. E.
 Immunitate legibus concessa corpo-
 ralia munera remittuntur, non
 pecuniaria. T. 1. c. 739. E.
 Immunitate nemini concedenda.
 T. 2. c. 691. A.
 Immunitates Philosophorum. T. 1.
 c. 757. E.
 Immunitates quibus personis lega-
 dantur. T. 1. c. 1025. A.
 In immunitatibus quæ ratio servet-
 ur. T. 8. c. 694. C. & c. 791. E.
 & c. 792. A.
 Impares personæ institutæ quæ
 sunt. T. 7. c. 911. E.
 Impedimenta, quæ obstant iudicibus,
 quotuplicia sunt. T. 5. c. 107.
 D. E.
 Impeditis iustis causis, & necessita-
 tem rerum non negligentibus re-
 lutione in integrum subveni-
 tur. T. 5. c. 166. D.
 Impendere centum iussus an plus,
 vel minus possit. T. 8. c. 614.
 C.
 Impendium, id est, usura. T. 7. c. 1392.
 B.
 Impensa funeris. Vide, Funus.
 Impensa funeris est æ alienum do-
 tum. T. 4. c. 966. D.
 Impensa vestis in funere an impro-
 betur. T. 5. c. 983. C.
 Impensa in negotia hereditaria, licet
 repeti non possit, retineri tamen
 a negotiorum gestore potest. T.
 5. c. 157. B.
 Impensa funeris æ alienum dotum
 est. T. 6. c. 48. C.
 Impensa facta in servitutem commu-
 nem non venit in actionibus com-
 muni dividendo. T. 7. c. 582. D.
 Impensa ludorum publicorum. T.
 2. c. 817. B.
 Impensa per doll exceptionem, non
 per actionem servatur. T. 1. c.
 69. C.
 Impensa in res quasi dotales a viro
 factæ in prædia quasi dotalia, do-
 mino prædia vindicanti an repu-
 tari possint. T. 4. c. 998. B. &
 quid, si plus in fructibus, minus
 in impensis. Ibid. C.
 Impensa necessaria dotem ipso iure
 minuunt. T. 4. c. 998. D.
 Impensa utiles. Vide, Utiles im-
 pensæ.
 Impensa, fructuum nomine factæ, an
 detrahi possint. T. 5. c. 172. D.
 Impensa, fructuum percipiendorum
 causâ factæ, compensantur cum
 fructibus. T. 5. c. 159. B.
 Impensa, si rem hereditariam factæ,
 quomodo repeti possint. T. 5. c.
 136. E. & c. 137. A.
 Impensa necessaria, in res dotales
 factæ, reputantur uxori, etiam
 si res malè, aut eventus præter
 spem aliter acciderit. T. 5. c. 565.
 B. & seq.

Impensæ necessariae, utiles, & vo-
 luptariae, quæ actionem ex actione,
 aut deductionem producant.
 Ibid. B. & seq.
 Impensæ, in res dotales factæ, quod
 modo, & a quo petantur. T. 5. c.
 565. D.
 Impensæ necessariae minuant dotem.
 T. 5. c. 565. B.
 Impensæ rerum dotalium duplices
 sunt, necessariae, & utiles. Ibid. C.
 D.
 Impensæ utiles non minuunt do-
 tem. Ibid. D. E.
 Impensæ litis veniunt in estimatione
 nem ejus, quod interest. T. 4. c.
 384. D.
 Impensæ quando refunduntur reo.
 T. 6. c. 7. A.
 Impensæ adificiorum servari possunt
 sunt, non per actionem, sed per
 retentionem adificiorum, sive,
 quod idem est, per exceptionem
 doli mali. T. 6. c. 44. B.
 Impensæ. Vide, Expensæ.
 Impensæ necessariae an dotem mi-
 nuant. T. 7. c. 1408. E. & c. 1409.
 A.
 Impensæ. Vide, Sumptus.
 Impensæ utiles quomodo non repu-
 tantur mulieri. T. 7. c. 301. E.
 Impensæ utiles. T. 7. c. 396. B.
 Impensæ necessariae dotem minuunt
 ipso iure. T. 7. c. 1167. B.
 Aliæ impensæ, factæ in res dotales,
 dotem non minuunt. Ibid. B.
 Impensæ invitæ uxore, vel nesciente
 quales. T. 8. c. 549. D.
 Impensæ litis. T. 9. c. 1087. C.
 Impensæ, factæ a muliere in fundo
 dotali ante divortium, quomo-
 do divortio facto deducantur. T.
 10. c. 169. B.
 Impensarum tres species, & earum
 descriptiones. Tom. 1. c. 313.
 A. B.
 Impensarum deductionem mulieri
 adimere non potest temporis ve-
 tustas. T. 4. c. 188. E.
 Impensarum necessariae, & uti-
 lium factarum in fundo mortis
 causâ donato, retentio. Tom. 6.
 c. 521. B. C.
 De impensarum retentione, seu de-
 ductione. T. 7. c. 581. A. seq.
 Vide, Retentio.
 Impensarum tria genera. T. 8. c. 104.
 A. & c. 548. E.
 Impensarum refusio. T. 9. c. 139.
 D.
 Impensarum deductio, & compensa-
 tio cum fructibus. T. 9. c. 475.
 D.
 Impensarum tres sunt species. T. 9.
 c. 501. D. E.
 Impensæ necessariae si non fecerit
 maritus in rebus dotalibus, culpæ
 nomine damnetur uxori. T. 5.
 c. 565. C.
 Impensænovationis novi operis
 qui præstare non teneantur. T. 5.
 c. 658. C.
 Impensat donasse videtur, qui sci-
 ens alienum solum consecit.
 Tom.

- Tom. 6. c. 319. C.
 Impensis fructuum causâ factas
 compensari cum fructibus, nec
 unquam repeti a locatore. T. 7.
 c. 366. A. B.
 Impensis necessarias per errorem
 qui solvuntur, an de indebito so-
 luto conditionem habeant. T. 7.
 c. 1415. E. & 1416. A.
 Impensis voluptuarias maritus non
 deducit. T. 7. c. 307. D.
 De impensis necessariis, & utilibus.
 T. 3. c. 251. B.
 Imperare natura maris est, scemine
 obedire. T. 4. c. 792. D.
 Imperativa, & directa verba que
 sunt. T. 4. c. 515. A.
 Imperativi nullas esse personas pri-
 mas. T. 6. c. 91. E.
 Imperator temporale caput mundi.
 T. 2. c. 1357. E.
 Imperator ut, per quos, & quibus
 eligitur, & confirmatur solenni-
 tatibus. T. 2. c. 1357. A. & seqq.
 Imperator solus aurum spargere po-
 test. T. 2. c. 1355. D.
 Imperatoris sollicitudines quot, &
 quante. T. 2. c. 1361. A.
 Imperatori omne hominum genus
 fidelitatem debet, ipse soli Deo,
 & Romano Pontifici. Tom. 2.
 c. 1314. B.
 Imperatori licet possessiones suas
 cum Ecclesiasticis permutare, ubi
 id usus rei publicæ exigit. T. 6.
 c. 1028. E.
 Siquis Imperatori maledixerit. T.
 9. c. 1393. B.
 Imperatorem legibus non esse sub-
 ditum. T. 3. c. 450. A.
 In Imperatore num idem sit, quod
 in Cæsaris legato. T. 4. c. 850.
 C.
 Imperatores antecessores suos ap-
 pellare patres suos, pio, & augu-
 ro nomine. T. 9. c. 1029. E.
 Imperatoribus, & Regibus an liceat
 uti fulmine execrationum. T.
 10. c. 815. A.
 Imperfecta opera pro nihilo compu-
 tantur. T. 1. c. 5199. A.
 Ex imperfecta scriptura an debeatur
 legatum. T. 4. c. 1164. B.
 Imperfecti, & inchoati negotii usus
 plane nullus, actio nulla est. T.
 5. c. 134. A.
 Imperfectum testamentum dicitur,
 quod non subscriptum, neque a
 testibus signatum est. Tom. 4.
 c. 1073. C.
 Imperialis benevolentie proprium
 est subditorum investigare com-
 moda. T. 2. c. 1319. C.
 Imperitia culpa adnumeratur. T.
 3. c. 240. B.
 Imperitia coheredum non mutat
 formam jurisdictionis. Tom. 7.
 c. 521. E.
 Imperitia jurisconsulti punitur. T.
 7. c. 505. D.
 Imperitiz mulieris in quibus casibus
 venia datur. T. 6. c. 169. D.
 Imperitus est, non prædo, id est, ma-
 liz fidei possessor. T. 4. c. 921. E.
- Imperitus non potest assequi ve-
 rum. T. 10. c. 297. D.
 Imperia sunt jurisdictionum. T. 5.
 c. 921. A.
 Imperia in Basilicis *περὶ ἀρχαῖα*
 sunt. T. 3. c. 265. C.
 Imperia, potestates, & legiones quo-
 modo differant. Tom. 7. c. 68.
 C. D.
 Imperii mixti quidquid est, id etiam
 est jurisdictionis, & contra. T.
 4. c. 13. A.
 Imperii insignia. Vide, Insi-
 gnia.
 Imperii meri, & mixti differentia,
 que. T. 6. c. 4. C.
 Imperii mixti pars est iudicis dandi
 licentia. Tom. 6. c. 24. E. &
 c. 25. A.
 Imperii duo esse genera. Tom. 7.
 c. 76. B.
 Imperii magis, quam jurisdictionis
 que sint. T. 7. c. 56. D. E. & c.
 57. D. & c. 71. C.
 Imperii meri definitio Cujacii. T.
 7. c. 77. D.
 Imperii meri definitio. T. 7. c. 53.
 E. & c. 54. A.
 Imperii meri, & mixti divisio. T.
 7. c. 75. E.
 Imperii meri omnia que sunt, non
 semper in unam personam con-
 currere, & cur. Tom. 7. c. 54.
 B.
 Imperii meri que sint. T. 7. c. 56.
 E.
 Imperii meri summa pars est gladii
 potestas. T. 7. c. 54. A.
 Imperii mixti definitio, & exempla.
 T. 7. c. 56. E. & c. 57. A.
 Imperii mixti definitio. T. 7. c. 54.
 D. & seqq.
 Imperii mixti, & jurisdictionis par-
 tes que sint. Tom. 7. c. 76.
 A.
 Imperii mixti licentia que sint.
 T. 7. c. 57. A.
 Imperii mixti nihil est, quod non
 sit & jurisdictionis. T. 7. c. 79.
 E.
 Imperii mixti nomen unde sit. T.
 7. c. 75. C.
 Imperii mixti que sunt, & jurisdi-
 ctionis, & contra. T. 7. c. 77.
 E.
 Imperii mixti quod est; dicitur ju-
 risdictio, & contra. T. 7. c. 139.
 B.
 Imperii neque, neque jurisdictionis,
 sed juris que sint. Tom. 7. c. 71.
 D.
 Que imperii meri sunt, sæpe in
 eandem personam omnia concur-
 runt. T. 10. c. 385. A.
 Imperii mixti pars precipua est jus
 gladii. Ibid. C.
 Imperii mixti quod dicitur, rectè
 dicitur de jurisdictione, & vice
 versâ. Ibid. B.
 Pro imperio exercetur jurisdictionis.
 T. 4. c. 5. A.
 Ab imperio an separanda sint insi-
 gnia. T. 4. c. 833. E.
 Pro imperio magis, quam pro ju-
 risdictione quamquam sint. T. 10.
 c. 385. C.
 De imperio mixto, & mixto. T. 10.
 c. 793. E.
 Imperium mixtum, & merum quid.
 T. 2. c. 1276. B.
 Imperium mixtum, & jurisdictio
 res una, & eadem est. Tom. 3.
 c. 617. B. C.
 Imperium Ciliciz. Tom. 4. c. 833.
 C.
 Imperium in sua patria quis obti-
 nere non debet. Tom. 4. c. 835.
 A.
 Imperium quando deponunt Præ-
 ces provinciarum, & quando in-
 signia sumunt. T. 4. c. 833. D.
 E.
 Imperium merum hodie nullum est,
 & cur. T. 4. c. 17. D. quod olim
 fuit imperium merum, hodie est
 imperium mixtum. Ibid. E.
 Imperium omne hodie est mixtum,
 jurisdictione. T. 4. c. 284. B. C.
 Imperium merum quid est. T. 4.
 c. 32. E. & 14. C.
 Imperium mixtum quid est. T. 4.
 c. 12. D. & c. 13. A. & c. 54.
 C.
 Imperium merum. Vide, Merum
 Imperium.
 Imperium merum est jus gladii, jus
 ferri, telle Lucano. Tom. 4.
 c. 16. B.
 Imperium, quod jurisdictioni cohar-
 ret, mandata jurisdictione transit.
 T. 4. c. 8. E.
 Imperium est in servos, & non
 mandatum. T. 6. c. 14. E.
 Imperium a Græcis quomodo in-
 terpretatur. T. 7. c. 116. C.
 Imperium mixtum unde appelletur.
 T. 7. c. 76. A.
 Imperium quibus competat. T. 7.
 c. 55. C. D.
 Imperium mixtum. T. 7. c. 116. B.
 Imperium summum. Ibid. E.
 Imperium mixtum non omnibus
 magistratibus, & qua ratione
 competat. T. 7. c. 55. D.
 Imperium merum cur sic appelletur.
 T. 7. c. 54. C.
 Imperium merum magistratibus lo-
 ge datur. T. 7. c. 53. E.
 Imperium merum, & mixtum quare
 ita dicitur. T. 7. c. 139. A.
 Imperium merum quo jure compe-
 tat. T. 7. c. 76. B.
 Imperium merum per eminentiam
 potestas appellatur. T. 7. c. 94.
 B.
 Imperium merum quæ complectatur.
 T. 7. c. 53. E.
 Imperium merum quæ contineat.
 Ibid. E.
 Imperium mixtum a jurisdictione
 quomodo fecernatur. Tom. 7.
 c. 80. C.
 Imperium mixtum cur sic appelli-
 tor. T. 7. c. 71. E.
 Imperium mixtum, & jurisdictio
 unum, & idem sunt. Tom. 7.
 c. 75. B.
 Imperium mixtum jurisdictioni
 semper.

- semper coheret. Tom. 7. c. 80. E.
- Imperium mixtum latius patet, quam officium jus dicentis. T. 7. c. 54. D. E.
- Imperium mixtum est mixtum jurisdictioni. T. 7. c. 55. D.
- Imperium mixtum potestas est. T. 7. c. 77. C.
- Imperium quomodo simpliciter potestas appellatur. Ibid. C.
- Imperium mixtum solis magistratibus competere, sed non omnibus. T. 7. c. 58. A.
- Imperium mixtum solis competere magistratibus. T. 7. c. 55. D.
- Imperium sine jurisdictione non esse potest, jurisdictione sine imperio esse potest, & qua ratione. T. 7. c. 58. A.
- Imperium mixtum, & jurisdictione quae continetur, quam late patet. T. 7. c. 54. D. E.
- Ad imperium quae plus accedant, quam ad jurisdictionem. Tom. 7. c. 56. C.
- Imperium duplex est merum, & mixtum. T. 7. c. 55. E.
- Imperium merum est gladius potestas. Ibid. E.
- Imperium, & jurisdictionem omnibus tribuimus, sed non omnibus omne imperium. Tom. 7. c. 80. C.
- Imperium in quibus occultetur, & jurisdictione magis appareat. T. 7. c. 80. C.
- Imperium merum an alii mandari possit. T. 7. c. 81. B.
- Imperium merum an privatus habere possit. T. 7. c. 76. B.
- Imperium merum cui, quomodo, & quo jure datur. T. 7. c. 156. B. C.
- Imperium duplex. Tom. 8. c. 634. D.
- Imperium merum quid. T. 9. c. 121. D.
- Imperium mixtum quid. Ibid. D.
- Imperium mixtum transit in eum, cui mandata est jurisdictione. Ibid. D.
- Imperium merum non habuit Praefectus vigilum. T. 9. c. 406. B.
- Imperium merum lege datur. T. 10. c. 385. A.
- Imperium mixtum non continetur, quae sunt legibus. Ibid. A.
- Imperium mixtum est, quod non datur lege, sed jure magistratus competit. Ibid. A. inde et nomen, quia jurisdictioni coheret. Ibid. E.
- Imperium merum lege datur, & non competi jure magistratus. Ibid. B. dicitur inde, quod per se solum existit, & est separatum a jurisdictione. Ibid. B.
- Imperium merum est jus gravioris an-madverendi, coercendi, verberandi. Ibid. E.
- Imperium merum non est jurisdictionis, sed legis. T. 10. c. 394. D.
- Imperium merum est jus irrogandae
- poenae criminibus. T. 10. c. 931. B.
- Imperium merum lege datur, nec nisi quatenus lege datur, cuiquam competit. T. 10. c. 1023. A.
- Impetere quid. Tom. 6. c. 1065. C.
- Impetratio nihil prodest ei, qui mentitus est in precibus. T. 6. c. 998. B.
- Impetratus a Principe, vel Magistratu non uti vocis quicquid licet. T. 6. c. 325. A. B.
- Impetus hollum est casus major. T. 9. c. 298. E.
- Impietas actio. T. 9. c. 645. E.
- Impiis quid sit. Tom. 3. c. 121. E.
- Implere emptionem aliud est, aliud perficere. T. 4. c. 245. D.
- Implere creditores est solvere creditoribus. T. 4. c. 373. A.
- Pro impleta quando conditio habetur. T. 9. c. 728. A.
- Importuna appellatio. Vide, Appellatio.
- Importunus, Episcopus civitatis Attulanae. T. 6. 1041. B.
- Impolitio iurijurandi. T. 7. c. 1257. B.
- Impossibile quid sit, & ut accipiendum. T. 1. c. 1167. A.
- Impossibile natura, ac lege. T. 1. c. 1186. B.
- Impossibile, ac difficile quo discernant. T. 1. c. 1152. B.
- Impossibile pactio, vel stipulatione comprehendi non potest. T. 8. c. 767. B.
- Impossibilem conditionem vitare, contractum. T. 9. c. 233. D.
- Impossibilia sunt alia natura, alia lege. T. 1. c. 1186. B.
- Impossibilis conditio in legatis, & huiusmodi commissis pro non scripta habetur. T. 4. c. 1200. A.
- Impossibilis conditio ipso jure impleta videtur. Ibid. A.
- Impossibilis quanam dicatur conditio. T. 8. c. 1057. E.
- Impossibilis conditio. T. 9. c. 233. B.
- Impossibilitas vitat stipulationem, non difficultas. Tom. 7. c. 820. B.
- Impossibilium nulla est obligatio. T. 4. c. 594. B. et T. 8. c. 844. B.
- Impositura quid, & ejus actio. T. 1. c. 870. B. C.
- Improbabilia penitus quaedam sunt, quae vix, aut ne vix quidem admittuntur in iure. T. 9. c. 725. B.
- Improbabilia quaedam ita sunt, ut allegata statim penitus rejiciantur. Ibid. C.
- Improbare petitioni opponitur exceptio doli. T. 4. c. 693. D.
- Improbitas est voluntatem testatoris non sequi, quae & inde votio dicitur, & contumacia. Ibid. D.
- Improbitas in ignorante inveniri nulla potest. T. 5. c. 421. C. D.
- Improbitate vasallus amittit fundum. T. 2. c. 1298. E.
- Improbum, & furto proximum est rem emere, aut vendere, quam scimus alienam. T. 5. c. 739. D.
- Improbus improbo quae actio, tenetur. T. 5. c. 198. B.
- Improbus est, qui vix iterum confiteatur, quod accepit. T. 5. c. 652. E.
- Improbis videri non potest, qui ignorat quantum solvere debeat. T. 8. c. 707. C. & c. 813. E. & c. 858. B.
- Improbitas vectigalis nomine apud publicanos sisco committuntur. T. 5. c. 688. D.
- Improbes quis dicitur. T. 2. c. 1038. D.
- Improles quid. T. 8. c. 480. A.
- Imprudencia culpa est, & in iudicio negotiorum gestorum non tantum dolus veniens etiam culpa, negligentia, imprudens electio, T. 5. c. 534. B.
- Imprudencia iudicis, vel certe imperitia magistratus quare non puniatur, adulescentior autem ejus, sive consiliarius puniatur. T. 5. c. 534. D.
- Imprudencia, & stultitia est dolum pati, & culpanda est imprudencia ejus, qui se circumscribi, quive aliud patitur in fraudem suam. T. 5. c. 146. A. B.
- Impubes testamentum facere non potest. T. 3. c. 351. A.
- Impubes uxor esse non potest, sponsa esse potest, si modo infans non sit. T. 3. c. 148. C.
- Impubes proximus pubertati, an fusti obligari possit. T. 1. c. 35. C.
- Impubes procurator esse potest. T. 5. c. 115. C. & c. 157. A.
- Impubes infans alienae mercis esse potest. T. 5. c. 157. A.
- Impubes adrogari non potuit, ne causa quidem cognita. T. 5. c. 1153. B.
- Impubes ad Ecclesiastica beneficia non admittendus. T. 6. c. 1001. C.
- Impubes, culpa capax, legibus Aquilae actione tenetur. T. 6. c. 147. C.
- Impubes ex hereditate, omnibus querelam, an faciat partem fratris. T. 7. c. 579. A.
- Impubes, si ei controversia fiat, & si caveat adversario de bonis resistentis, an tunc solus possideat. T. 8. c. 131. D. an ex eis bonis sumere possit, quid impendat in studiis, & res necessarias. Ibid. D. E.
- Impubes, cui data est Carboniana, bonorum possessio, an interim, actiones possessionis exercere possit. T. 8. c. 97. E.
- Impubes omnibus officiis abstinere debet. T. 8. c. 658. A. & c. 659. B. & c. 739. B. & c. 849. D. & c. 850. A.
- Impubes filius non tenetur naturaliter ultra, quam factus sit locupletior. T. 9. c. 311. D.

- Impubes** nullum iudicium animi habet. T. 9. c. 705. A. testamentum a facere non potest. Ibid. A.
- Impubes** an possit iudex dari. T. 10. c. 196. C. D.
- Impuberia** tutela an vitrico permittatur. T. 3. c. 158. E.
- Impuberis ignorantia iuris** an excusetur. T. 7. c. 893. C.
- Impuberis nomen** significat tantum aetatem, pupilli nomen & aetatem, & conditionem. T. 9. c. 588. E.
- Impuberi** emancipato puer frater suus, aut emancipatus tutor est fiduciarius. T. 1. c. 1296. B.
- Impuberi** nulla est voluntas, nulla scientia, nulla intelligentia. T. 6. c. 1078. E. ejus iudicium supplet tutoris auctoritas, vel patris. Ibid. c. 1079. A.
- Impuberi** dari bonorum possessio contra tabulas. T. 6. c. 159. C.
- Impuberi** adrogato, & sine causa emancipato, quae Falcidia competat. T. 7. c. 1327. B.
- Impuberi** exheredato an querela detur. T. 7. c. 179. C.
- Impuberi** instituto quoties substituitur, ordo scripturarum non observatur, sed successiones. T. 7. c. 907. E. & c. 908. A.
- Impuberi** substitutio facta. T. 7. c. 908. A.
- Impuberi** testamentum praeiterit non sit contrarium status, nisi post acceptam bonorum possessionem. T. 9. c. 869. E. & seq.
- Impuberi** an possit ipso jure deferri iurjurandum sine tutoris auctoritate. T. 10. c. 419. A.
- Impuberi** ex decreto adrogato an deus restitutio adversus parentem adrogatorem. T. 10. c. 678. A.
- Impuberi** instituti, & etiam exheredato an pater possit facere testamento. T. 10. c. 1167. D.
- Impuberem** esse non posse libripedem. T. 3. c. 175. C.
- Impuberem** actione furti teneri. T. 1. c. 236. D.
- In impuberem** cadit furtum. T. 4. c. 95. D.
- In impuberem** doli capax furtum a facere, & furti teneri simul, ac conditione furtiva, & criminali iudicio. T. 6. c. 147. B.
- Impuberem** doli capax esse, qui prope pubertatem est. Ibid. B. de damno culpa dato tenetur actione legis Aquiliae. Ibid. C.
- Impuberi** a patre herede instituto. T. 9. c. 737. C.
- Impuberis** apud matrem, si iterum nuptus, non educatur. T. 2. c. 1080. B.
- Impubes** doli capaces, vel incapaces. T. 3. c. 153. A. B.
- Impubes** cives Romanos certis de causis olim habuisse testamenti factionem. T. 3. c. 507. A.
- Impubes** deivignati. Tom. 3. c. 148. E.
- Impubes** non habent adiutum in ius sine tutoribus. T. 4. c. 555. D.
- Impubes** testimonii perhibendi ius nulla in causa habent. T. 4. c. 1476. A.
- Impubes** ex causa ad decurionatum admittuntur, non ad alios honores. T. 4. c. 853. D.
- Impubes** ex criminis causa in insulam deportari, & criminali iudicio accusari possunt. T. 5. c. 147. B.
- Impubes** infitiores fieri possunt. T. 5. c. 115. C.
- Impubes** procuratores ad administrationem, non verò ad agendum, vel defendendum fieri possunt. Ibid. C.
- Impubes** usque ad quam aetatem. T. 8. c. 905. E.
- Impubes** non semper removeri ab officiis publicis. T. 8. c. 740. E.
- Impubes** prohibentur esse testes. T. 9. c. 277. B.
- Impubes** sine tutoris auctoritate non obligantur. T. 10. c. 545. B.
- De impuberum, & aliis substitutionibus.** T. 9. c. 739. C. & seq.
- Imputare, & compensare** quid inter se differunt. T. 3. c. 197. A.
- Iner imputare, & compensare** differunt quae est. T. 4. c. 1834. D.
- Imputare, & compensare** differunt in questione legis Falcidiae. T. 9. c. 166. C.
- Imputatio** in legitimam, ac de ejusdem consultatione. T. 1. c. 669. D. E.
- Imputatio** quomodo sit. T. 9. c. 166. D.
- Imputationes** in legitimam, & imputationes in Falcidiam. T. 9. c. 322. D. & seq.
- Inaudire causam** quid. T. 3. c. 257. D. E.
- Incalare.** T. 3. c. 311. D.
- Incapax** male confunditur cum indigno ab Accursio. T. 4. c. 414. C. D. indignus capere potest, sed non retinere. Ibid. D. secus incapax. Ibid. D.
- Incapax, & indignus** in quo differunt. T. 7. c. 1057. A.
- Incapax institutus, & rogatus** restitueret, an cogatur adire. T. 8. c. 46. A.
- Incapax & indignus** in quo differunt. T. 9. c. 797. C.
- Incapaci** relicta legata pro non scriptis habentur. T. 7. c. 1095. E.
- Incapaci** an recte detentur, & legetur in tempus, & conditionem. T. 10. c. 306. E. & c. 507. A.
- De incapaci** legati in totum. T. 7. c. 1168. D. E.
- Incapaces** commercii qui sint. T. 7. c. 1179. D.
- Incapaces** legatorum qui dicuntur. T. 7. c. 1168. B. & seq. qui eis adiunguntur. Ibid. D. & seq.
- Incapaces** hereditatis. T. 8. c. 590. L.
- Incendia** fortuita modice vindicantur. T. 9. c. 1374. C. D.
- Incendiarum** fummo afficiendi supplicio. T. 1. c. 471. D.
- Incendiarum** vivi exuruntur poena convenientissima. T. 9. c. 1374. C.
- De incendiariis** constitutio Friderici. T. 2. c. 1311. C. & seq.
- Incendium** qui in seditione fecerit, lege Julia de vi tenetur. T. 1. c. 511. A.
- Incendium** aere alieno non liberat debitorem. T. 4. c. 952. D.
- Incendium** est casus major. T. 9. c. 998. E.
- Incerta** stipulatio. Vide, Stipulatio.
- Incerta** pars fundi an possideri possit. T. 5. c. 706. D.
- Incerta** pars fundi quae dicatur. Ibid. B.
- Incerta** persona quamvis. T. 8. c. 998. C.
- Incerta** res, vel afirmatio an veniant in actionem certam. T. 10. c. 155. B.
- Incerta** personae electio in societate, & testamento non valet. T. 9. c. 95. A.
- Incerti, & certi** definitio. T. 1. c. 1213. A.
- Incerti** conditioni quae accidunt. T. 5. c. 457. A.
- In incerti** conditionem veniunt omnes res certae. Tom. 5. c. 400. A.
- Incerti** contractus nomine vacant. T. 7. c. 649. C. & seq.
- Incerti** incerta regula est. T. 9. c. 1074. E.
- Incerti** conditio. T. 9. c. 332. E.
- Incerti** cautio. T. 9. c. 219. B.
- Incerti** conditio, & actio in id quod interest, incerta dicitur passim in iure, quacumque ex causa agatur. T. 9. c. 1072. E. ejus quod interest definitio. Ibid. c. 1073. A. B.
- Incerti** quamvis condicantur. T. 10. c. 758. B.
- De incertis** personis. T. 2. c. 410. B. C. & Tom. 9. c. 863. C. & seq.
- Incertis** personis quae adnumerantur. T. 9. c. 863. D.
- Incertis** quae adnumerantur obligationes, cautiones, nomina, liberationes, possessiones. T. 10. c. 541. A.
- Incerto** accusationis non procedunt tempora bonorum possessionis, certo accusationis tantum temporis cedunt. T. 4. c. 345. D.
- Incertum** partium institutionem non vitiat, incertum personarum institutionem vitiat. T. 1. c. 1093. C.
- Incertum** corpus usufructu capere possideri non potest. T. 5. c. 703. D.
- Incertum** legat, qui hominem legat. T. 7. c. 645. C.
- Incertum** legatum. T. 9. c. 893. D.
- Vide, Legatum.**
- Incertus** dies conditionem in testamento.

mento facit . T. 4. c. 804. D.
Incertus dies dicitur conditio . T. 4.
c. 805. B.

Incertus possessor . Tom. 5. c. 690.
D.

Incertus an dari possit tutor . T. 8.
c. 992. D.

Incertus dies an sit conditio . T. 9.
c. 894. A.

Incestum nuptiarum indulgentia .
T. 2. c. 1160. A.

Incestas nuptias contrahentium bona
quibus servantur . Tom. 2. c.
1050. B.

Incestas nuptias qui contraxerunt
ut puniendi . Ibid. C.

Incestas nuptias contrahentis pena .
T. 8. c. 905. A.

Incetta nuptia confirmari non solet .
T. 4. c. 178. B. et T. 4. c.
1501. D.

Incetta nuptie inter avunculum,
& filiam foras sunt . T. 5. c.
548. C.

Incetti crimen adversus duos simul
intentari potest . T. 4. c. 1005.
E.

Incetta & adulterii differentie mul-
tæ . Ibid. E.

Incetti poena . T. 4. c. 814. D. E.

Incetti crimen non tollitur nisi præ-
scriptione vicennii . Tom. 4. c.
1005. E.

Incetti spiritus si sit, & vitæ honesti
sunt, an seniores tunc fieri pro-
hibeantur . T. 4. c. 860. A.

Incetti crimen commune adversus
duos tentari potest, crimen adul-
terii non potest . T. 4. c. 1395.
C. & quid si adulterium incetto
sit junctum, an servi torquentur in
caput domini . Ibid. c. 1396.
B.

De incetti crimine . T. 9. c. 1410.
C. & seq.

Incetti crimine adulterii crimen
oblitescit . T. 10. c. 375. B.

Incetti duo rei simul fieri possunt .
T. 10. c. 723. C.

Ab incestu jure gentium nullus ex-
cusetur . T. 4. c. 1495. D.

Ab incestu jure gentium minor non
excusetur . T. 10. c. 901. B.

Incestorum poena . T. 6. c. 1113.
E.

Incetum jure naturali turpe, licet
peris probetur . T. 1. c. 1041. B.

Incetum matrimonium . T. 1. c.
111. C.

Incetum quid est . T. 4. c. 815. A.

Incetum quando committitur jure
gentium, seu jure naturali . T.
4. c. 812. A. & seq. quando jure
civilis . Ibid. c. 813. D.

Incetum natura gravius est adul-
terio . T. 4. c. 816. B. in hoc cri-
mine incetti servi adversus domi-
nos non torquentur . Ibid. B.

Incetum & adulterium in quo dif-
ferunt . T. 4. c. 1005. E.

Incetum est contumelia, quæ in-
fertur sanguini, vel necessitudini
per nefarium, aut illicitum con-

tum . T. 4. c. 815. A.

Incetum aliud est juris naturalis,
sive juris gentium, aliud juris ci-
villis . T. 4. c. 1495. C.

Incetum, & adulterium in quo dif-
ferunt . T. 4. c. 1395. B.

Incetum . Vide, Adulterium .

Incetum an, & quando ætate, &
seu excusetur . T. 7. c. 893. D.

Incetum aut committitur jure ci-
vili, aut jure gentium . T. 9. c.
445. B.

Incetum jure civili quando, & cum
quibus personis committitur . T.
9. c. 445. A. & seq.

Incetum jure gentium quando, &
cum quibus personis committi-
tur . T. 9. c. 445. B. C. D.

Incetum quilibet personis com-
mittatur . T. 10. c. 172. B.

Incetum iniquis per sollicitatem
commiserit, invitus scilicet vide-
tur, si modo errore comperto ita-
tim abstulerit . Ibid. E.

Incetum quomodo jure gentium,
& quomodo jure civili com-
mittatur . T. 10. c. 1038. C.

Incetum an naturæ repugnet, &
inter quos committatur . T. 2. c.
1049. D.

Incetum naturæ probum est . T. 2.
c. 1050. B.

Inchoare crimen, reum facere, age-
re, desistere, petere, postulare, re-
sistere, vel recipere inter reos . T.
3. c. 183. B.

Incidentis quaestio . Vide, Quaestio .

Incidentis aliquo casu, æquitas pos-
tulat, significationem verborum
augeri . T. 4. c. 532. A.

Incideret tabulas testamenti quid sit .
T. 8. c. 170. C.

Qui incidit testamentum, a scriptis
heredibus veluti indignis heredi-
tatem aufert testator . Ibid. E.

Incidua silva quam appellatur,
T. 3. c. 692. C.

Incitabilis quis dicatur . T. 10. c.
1030. C.

Incola pro inquilino . T. 2. c. 735.
C.

Incola quis sit . T. 8. c. 643. C. &
seq.

Incola qui sint, quibus modis fiant,
ac de eorum jure . T. 2. c. 735.
C. D.

Incola ad munera civilia vocantur .
T. 2. c. 734. B.

Incola pro inquilinis, aut pro con-
dottoribus adium . T. 10. c. 728.
A.

Incolam neque civem facit sola pos-
sessio . T. 4. c. 854. C.

Incolam esse, est domicilium habere .
T. 5. c. 613. A.

Incola sedum positio facit . T. 8. c.
448. E.

Incolam sola agri possessio non fa-
cit . Ibid. E.

Incolarum eadem, quæ civium, con-
ditio . Ibid. E.

Incolatus jus est arbitrii cuiusque .
T. 2. c. 735. D.

Incolatus jus mutatur; mutato do-

micilio . T. 2. c. 734. E.

Incolatus renunciari potest, origini
non item . T. 2. c. 735. D.

Incommoda ei injungi necesse est,
cui adjuvatur commoda . T. 4.
c. 1230. A.

Incommoda, & commoda heredita-
tis nomen complectitur . T. 7. c.
1106. A.

Ex incommodo alterius nullus de-
bet augere suum commodum .
T. 4. c. 891. B.

Incommodum mediis temporibus inter
litem contestatam, & rem judica-
tam damno emptoris facit, non
venditoris . T. 6. c. 541. D.

In compendii juris error nocet non
in damnis rei suæ . T. 4. c. 1302.
D. fratrum nomine & communi-
tatis apparet, & æqualitas . T. 4. c.
1304. A.

Incompetens iudex . Vide, Iudex in-
competens .

Incompetens iudex quis dicitur . Vi-
de, Iudex incompetent .

Inconveniens multa esse in Pandectis;
quæ obcurritate parantur . T. 7.
c. 296. A.

Incontinentia Clericorum damna-
tur . T. 6. c. 971. E.

Incorporales res nec usufruacionem,
nec possessionem recipiunt . T. 5.
c. 733. D.

Incorporales res quarum proprietas
sint . T. 8. c. 942. B.

Incorporales res an legari possint .
T. 8. c. 992. A.

Incorporalia sunt incerta . T. 4. c.
669. B.

Incorporalia interverbi non possunt .
T. 4. c. 716. B. nec quantitas in-
terverbi potest . Ibid. B.

Incorporalis res non usufructuatur . T.
4. c. 118. C. & c. 637. E.

Incorporalis cum sit possessio, res est
incerta . T. 4. c. 659. B.

Incorporalis rei effectus est corpora-
lis . T. 9. c. 1023. D.

Incorporalium rerum proprium ge-
nus est . T. 8. c. 555. C.

Incorporare . T. 2. c. 657. E.

Indebibile non est *avererari*, sed
avererari *est* *malisem* *pro*
est *qui* *ne* *pos* *esse* . T. 4. c. 442.
C. nemo frustra, & inutiliter lo-
gare intelligitur . Ibid. C.

Incrementum fortis est usura . T. 4.
c. 1182. C.

Incrementum fructuum præcepto-
rum pendente conditione contra-
ctus recipit, fideicommissum vero
non . T. 4. c. 1193. E.

Incrementum causa domini non
recipit . T. 5. c. 821. A.

Incubare, incubatio . Tom. 1. c.
1453. D.

Inculare potius est, quam multipli-
care, quod fere in eadem scrip-
tura scribitur . T. 7. c. 874. E.

Indebita ad heredem non transmi-
ttuntur . T. 7. c. 1360. D.

Indebita quamvis censentur . T. 10.
c. 954. D.

Indebite promissæ pecuniæ fidei-
jusi

No 2

- for acceptus solvit; quis condicet solutum? T. 9. c. 223. C. D.
- Indebiti solutio quasi promutuum est, & veluti ex mutuo datur conditio. T. 4. c. 166. E.
- Indebiti conditio est naturalis, & venit tantum ex sententia legum. Ibid. E. & c. 167. A.
- Indebiti conditionis, & creditæ pecuniz eadem est ratio. T. 4. c. 297. B.
- Indebiti solutio est promutuum, hoc est, quasi mutui datio. Ibid. B.
- Indebiti conditio pupillo competit, cujus nomine tutor indebitum solvit. T. 4. c. 236. E.
- Indebiti conditio. Vide, Conditio indebiti.
- Indebiti conditio an sit, ubi est vindictio. T. 5. c. 904. D.
- Indebiti solutio quasi mutui datio est. T. 5. c. 405. A.
- Indebiti solutio promutuum est. T. 6. c. 265. E.
- Indebiti conditio quando non datur io cum, cui indebita pecunia soluta est. Vide, Conditio indebiti.
- Indebiti conditione agens utrum ipse, an verò is, cum quo agit probare debeat. Tom. 7. c. 879. A.
- Indebiti conditionem an pariat juris ignorantia. T. 7. c. 895. D.
- De indebiti conditione. Tom. 7. c. 473. B. C.
- Indebiti solutio est distractus, quia obligationem distractit. Tom. 9. c. 218. D.
- De indebiti conditione. Tom. 9. c. 218. A. & seqq.
- Indebiti conditio. T. 10. c. 953. D.
- Indebiti solutio quid sit. Ibid. D.
- Indebitum solutum per ignorantiam juris an possit repeti conditio indebiti. Tom. 4. c. 506. C.
- Qui indebitum solvit per ignorantiam juris, an ei competat conditio indebiti. Ibid. E.
- Indebitum dicitur, quod nullo jure debetur. T. 4. c. 507. E.
- Indebitum quomodo, & quando peti possit. T. 5. c. 259. A. B.
- Indebitum a libero solutum, quando a patrono revocari non possit. T. 5. c. 615. E.
- Indebitum, quod possessor hereditatis solvit, reputatur petitori hereditatis. T. 9. c. 167. D.
- Indebitum non videtur inlvisse, qui plenam fidem defuncto præstare maluit. T. 10. c. 805. E.
- Indebitum qui sciens solvit, non condit. T. 10. c. 948. E.
- Indefinita pro universalis, & particulari. T. 6. c. 480. B.
- Index, & quod dicitur per indicem. T. 3. c. 130. C. D.
- Index est ex latoris scriptura brevis subnotatio quidam, nec idem, quod exemplum. Ibid. D.
- Index accusator esse non potest. T. 3. c. 155. B.
- Index, & exemplum an idem sint. T. 7. c. 882. E.
- Index quid sit. Ibid. E.
- Indicatio quid sit, quomodo fiat, & an venditorem obliget. T. 7. c. 765. A.
- Ex indicatione temerè facta nasci obligationem. Tom. 9. c. 1183. C.
- Indices, id est, nominatores. T. 3. c. 155. B.
- Indicia, & *every* jure promissa debentur. T. 1. c. 411. A.
- Indicia pro notis. Tom. 1. c. 651. B.
- Indicia accipere an turpe sit. T. 7. c. 832. A.
- Indicia quid sint: promissa peti possunt. Ibid. A.
- Indicia genus probationum sunt. T. 9. c. 174. B.
- Indicia sunt manifestissimæ probationes. T. 9. c. 1395. B.
- Indicia necessaria, & non necessaria. T. 10. c. 455. D.
- Indiciorum genera duo. Tom. 7. c. 868. E.
- Indictio quomodo vocatur. T. 7. c. 765. D.
- Indictiones mense Septembri incipiunt. T. 2. c. 676. C. D.
- Indictiones quæ sunt. Ibid. C.
- Indictiones extraordinariæ. Tom. 2. c. 741. B. C.
- Indictiones non personis, sed rebus indicio solent. T. 2. c. 671. B.
- Indictiones ordinariæ, & temporariæ ad usufructum pertinere. T. 7. c. 1363. D.
- Indictionis nomine annonaria, ac tributaria functio continetur. T. 2. c. 671. C.
- In diem pro ex die. T. 2. c. 1093. D.
- In diem de quo tempore intelligatur. T. 5. c. 414. E.
- Ignatio est in eo, qui exheredat, & in eo, qui est exheredatus. T. 9. c. 106. C.
- Ignis quibus hereditas aufertur. T. 9. c. 797. A. & seqq.
- Ignis, quæ aufertur, in transact in fiscum. Tom. 7. c. 1477. C.
- Indigno hereditas quibus ex causis aufertur. T. 7. c. 1479. C.
- Indigno quæ aufertur. Tom. 7. c. 1476. A.
- Ut indigno aufertur hereditas heredi, si non defenderit mortem defuncti. T. 9. c. 797. E. & seqq.
- Ut indigno, aufertur legatum ei, qui celavit testamentum in fraudem heredis scripti, & defuncti. T. 9. c. 818. A. B. hoc legatum, quod ei aufertur, non cadit in fiscum. Ibid. B.
- Indignorum, & ingratorum hereditas successor est fisci. Tom. 4. c. 1085. D. E.
- Indignorum successor est fisci, & non tantum ab indignis auferre dicitur, sed etiam eripere. T. 9. c. 797. B.
- Indignus, & incapax differunt. T. 2. c. 409. D.
- Indignus heres quis est. Tom. 4. c. 414. B. caduca quæ dicuntur. Ibid. C. generaliter comprehendunt quoque erepticia, id est ea, quæ ut indignis eripiuntur. Ibid. C.
- Indignus heres. Vide, Heres. Vii de, Incapax.
- Indignus est legatus, qui testamentum impugnat. T. 6. c. 156. E.
- Indignus ab incapaci quomodo diffler. T. 7. c. 1477. E.
- Indignus, & incapax in quo differunt. T. 7. c. 1097. A. & Tom. 9. c. 797. C.
- Indignus quis dicitur. Ibid. C.
- Indignus quis sit. Tom. 10. c. 478. B.
- Indignus non est incapax. Ibid. B.
- Individua esse causa servitutis. T. 4. c. 881. A.
- Individua est libertas. T. 4. c. 513. B. pro parte præstari non potest. Ibid. B.
- Individua esse causæ pignoris. T. 4. c. 182. D.
- Individua est tutela. T. 4. c. 868. B.
- Individua Dialecticorum sunt, species apud Jurisconsultos. Tom. 5. c. 390. E.
- Individua sunt facta. T. 5. c. 673. D. & c. 857. B.
- Individua esse potest causa. T. 6. c. 94. C. & c. 540. D.
- Individua apud Dialecticos sunt, species apud Jurisconsultos. Tom. 6. c. 151. C.
- Individua sunt jura. Tom. 6. c. 28. C.
- Individua obligatio an veniat in actionem familiaris eriscundæ. T. 7. c. 536. D.
- Individua sensibus percipiuntur, non cogitatione. T. 7. c. 645. C.
- Individua quæ propriè dicuntur. Ibid. D.
- Individua non recipit judicium familiaris eriscundæ, individua recipit. T. 7. c. 536. D.
- Individua esse usufructum causam, ut & pignoris. T. 6. c. 330. C.
- Individuum esse pignoris actionem quid sit. T. 9. c. 1040. A.
- Individua sunt libertates. Tom. 4. c. 1305. E.
- Individua sunt servitutes. Tom. 4. c. 99. D. & c. 138. A. servitus usufructus sola est dividua. Ibid. c. 99. D. & c. 138. A.
- In individuus rebus an semper necessitatis ratio spectetur. Tom. 5. c. 822. A.
- Individuas libertatis. T. 9. c. 961. A.
- Individuorum nullam esse juris communionem, quid hoc sit. T. 4. c. 881. B.
- Individuorum nulla est juris communio.

manio. Ibid. B.
 Individuum est jus. Ibid. B.
 Individuum officium. T. 4. c. 845. E.
 Individuum est officium magistratus municipalis. T. 4. c. 36. C.
 Indivisa est causa pignoris, & causa usufructus. T. 4. c. 648. E. & c. 649. A.
 Indivisa veniunt in petitionem hereditatis, & in actionem familie eriscundae, sed diverso modo in hac, ut dividantur, in illa, ut non dividantur. T. 6. c. 42. C.
 Indivisa sola divisionem accipiunt. Ibid. C.
 Indivisa, & individua differunt. T. 7. c. 556. C.
 Individuum aliud est, aliud individuum. T. 7. c. 540. B.
 Indu pro eado. T. 3. c. 311. D.
 Inducere idem valet, quod inducere. T. 7. c. 601. B.
 Induciarum violatio violatur jus gentium. T. 1. c. 921. A.
 Induciae sunt juris gentium. T. 1. c. 921. A.
 Induciae, quae dantur absentibus, ut veniant, & liti subsistant. T. 9. c. 153. D.
 Induciae anni, biennii, & quinquennii solent in scripto Principis petitis egeris debitoribus dari. T. 10. c. 608. A.
 Inductio, & adeptio quantum inter se differant. T. 1. c. 1088. B.
 Inductionis in testamento, qualem ademptionis major vis. Tom. 3. c. 1087. D.
 Indulgentia gener alii, & privata. T. 1. c. 879. B.
 Indulgentia summa quae. Tom. 3. c. 679. A.
 Ex indulgentia Principis restituti. T. 9. c. 1483. D. E. & seq.
 Indulgentia, vel vigilantia non debet persolvere penas delictorum. T. 8. c. 988. C.
 Incepta actio frustra instituitur, & saepe efficit, ut bona causa amittatur. T. 4. c. 1250. C.
 Inesse ex parte actoris quid sit. T. 7. c. 659. B.
 Inexplicabilitas regulis juris non subeunt. T. 4. c. 62. E.
 Inexplicabilis conditio est, quae existeret non potest. Ibid. C.
 In factum appellatio non est actionis nomen, sed appellatio. T. 4. c. 871. E.
 In factum actio praetoria omnium actionum est extrema. Tom. 3. c. 553. B.
 Infamem non facit nascendi conditio, sed tantum vitae, & instituti ratio turpis, & nocens. T. 4. c. 860. A.
 Infamem adulterum tantum marito occidere licet, non autem quemvis adulterum. T. 4. c. 1485. B.
 Infames an fieri possint cognitores. T. 1. c. 880. E.
 Infames, & ignominiosi ex quibus-

dam judiciis. T. 1. c. 287. C.
 Infames nec postulare, nec cognitores esse possunt, nec mandata dare. T. 1. c. 361. C. D.
 Infames personae civilium munerum vacationem non habent. T. 1. c. 761. D.
 Infames sunt damnati iudicio publico. T. 4. c. 1473. C. D.
 Infames sunt mares, qui matrimonium illicitum contraxerunt. T. 4. c. 1434. E.
 Infames, & mulieres admittuntur in questionibus laesae Majestatis, alii jus accusandi non habentes. T. 4. c. 1576. A.
 Infames foeminae non tenentur pena legis Iuliae. T. 4. c. 1489. E.
 Infames fieri nequeunt decuriones. T. 4. c. 861. E.
 Infames pro quibusdam personis postulare possunt. T. 4. c. 840. D. E.
 Infames pro se, & certis personis postulare possunt. T. 5. c. 90. D.
 Infames in perpetuum omni dignitate, omnique spe perveniendi ad dignitatem privantur. Tom. 3. c. 34. C.
 Infames munere tutelae fungi possunt, & sic etiam postulare. T. 5. c. 90. D.
 Infames, & ignominiosi, ut non postulare, ita nec populari iudicio experiri possunt, & quare denegatum hoc illis sit. T. 5. c. 34. C.
 Infames cogitores fieri non possunt, etiam si partes voluerint. T. 1. c. 104. A.
 Infames an jus accusandi habeant. T. 8. c. 457. E.
 Infames qui. T. 8. c. 489. E.
 Infames accusare plerumque non possunt. T. 9. c. 1373. D.
 Infames in perpetuum omni honore, & dignitate privantur. T. 9. c. 453. A.
 Infames severius puniuntur, quam integritate homines. Tom. 9. c. 1432. C.
 Infames testes recte repelluntur. T. 9. c. 277. D.
 Infames an possint esse advocati. T. 10. c. 882. C.
 Infamia ab honoribus repellit. T. 1. c. 706. C.
 Infamia quibus de causis alicui non irrogatur. T. 1. c. 101. C. D.
 Infamia quid. T. 1. c. 104. A.
 Infamia adimit decurionatus honorem. Tom. 2. c. 705. E.
 Infamia furti, & injuriarum transgressionem non evitatur. Tom. 1. c. 379. E.
 Infamia a muneribus vacationem non tribuit. T. 1. c. 751. D.
 Infamia excludit honoribus, non excusat oneribus. Ibid. D.
 Infamia solius legis infamia juris est. T. 4. c. 849. E.
 Infamia testium testamentum corrumpit. T. 4. c. 1472. C.
 Infamia est perpetua. T. 4. c. 87. A.
 Infamia ad eadem sit mandatoris,

& calumniatoris, sicut mandatoris, & homicidae. T. 4. c. 841. B.
 Infamia est exhereditatio, quae injuria cum sit propria filii, non est persequenda filio invito. Tom. 4. c. 114. E.
 Infamia beneficio Principis abolitur, non beneficio temporis. T. 4. c. 847. E.
 Infamia damnatum sequitur. T. 4. c. 849. B.
 Infamia est perpetua, & infami nec aditus, nec reditus ad dignitates potest. T. 4. c. 1397. B.
 Infamia testium corruptum selamentum. T. 4. c. 1472. C.
 Cum infamia silentium, quod irrogatur, quale. Tom. 4. c. 840. D. silentium, quod irrogatur sine infamia, quibus convenit. Ibid. E.
 Infamia an sit notetur, cui lex gravio-rem poenam infligit, si ei jus dextra ordinem mitiorem poenam indixerit, & quomodo. T. 4. c. 848. C.
 Infamia notatur calumniae damnatus. T. 4. c. 841. B.
 Infamia non semper notatur Decurro ad tempus motus. Tom. 4. c. 843. B.
 Infamia utrum notetur, qui incidit in poenam Senatus consulti Turpilliani, si damnatus is, qui sculationem extraordinariam deserit. T. 4. c. 862. A.
 Infamia notati qui dicantur. Tom. 5. c. 90. C. & seq.
 Infamia quot modis irrogari dicatur. T. 5. c. 90. E. & seq.
 Infamia non irrogatur ob injuriam modicam. T. 6. c. 931. A.
 Infamia, quae irrogatur famosis actionibus. T. 6. c. 89. D.
 Infamia, quae irrogatur, duplex est. Ibid. E.
 Infamia, quae non irrogatur parentibus, vel patronis. Ibid. E.
 De infamia, & exaltatione ad quem cognitio pertinet. T. 8. c. 583. A.
 Infamia, & flagitium idem. T. 8. c. 584. B.
 Infamia notatur mulier, quae alii nupti intra tempus luctus. T. 9. c. 452. E. & seq.
 Infamia alia juris, alia facti infamia. T. 9. c. 1415. C.
 Infamia nobilitatem extinguit. T. 9. c. 455. C.
 Infamia dignitatem tantum arceat, non militiam, nec militiam commodis, aut praebitis. T. 10. c. 306. D.
 Infamia temere non est obicienda advocato. T. 10. c. 882. D.
 Infamia an, & quomodo poterit obijci procuratori, & cognitori. Ibid. E.
 Infamia an notetur is, cuius bona ex edicto distracta sunt. T. 10. c. 883. C.
 Infamia quid sit. Ibid. E.
 Infamia notatur, qui nomina, & auctoritatem suam commodant libitibus, vel aliis nominibus redigendis. T. 10. c. 886. C.
 Infamia

- Infamia detracta aſſio in factum.** eandem vim habet, quàm aſſio de dolo. T. 10. c. 893. A.
- Infamia elegans deſcriptio.** Tom. 1. c. 739. C.
- Infamiz poenam quis exequitur.** T. 4. c. 849. E.
- Infamiz effectus qui.** T. 4. c. 847. B. & ſeq.
- Infamiz irrogatio non pertinet ad meum imperium.** Tom. 8. c. 793. B.
- Infamiz cauſa.** T. 8. c. 494. C.
- Infamiz duo genera.** Tom. 8. c. 569. C.
- Infamia ſunt innumera damna.** T. 9. c. 453. A.
- Infamiz poenæ quænam ſint.** T. 10. c. 884. A.
- Propter infamiam de criminibus neſſo cum aduerſario pacifici poſſet.** T. 3. c. 182. D.
- Infamiam quando irrogat ſententia deſerit, & quando non.** T. 4. c. 1401. D. E.
- Infamiam non poſſet delere prætextus ignorantiz juris, in qua quis incidit.** T. 4. c. 507. D.
- Infamiam deſuncto olim irrogabat bonorum venditio.** T. 4. c. 915. A.
- Infamiam irrogat proſcriptio, diſtractioque bonorum debitoris.** T. 9. c. 1127. A. B. C.
- Infamiam non irrogat ceſſio bonorum.** T. 9. c. 1127. E.
- Infamiam non irrogat carcer.** T. 9. c. 1127. C.
- Infamibus omnibus an ſit interdictum teſtimonium.** T. 7. c. 884. E.
- Infamiz generaliter ſumptus quis dicitur.** T. 1. c. 739. C.
- Infamiz omni honore, & dignitate in perpetuum privatur.** Tom. 4. c. 17. A.
- Infamiz ſit, qui depoſiti fidem falſit, ſecus commodati.** T. 4. c. 213. C.
- Infamiz accuſare non poſſet.** T. 4. c. 27. A. nec iudex eſſe. Ibid. A.
- Infamiz aliquem nec publico iudicio accuſare, nec populari aſſione agere poſſet.** T. 4. c. 843. A. infamiz ſeverius puniunt, quàm homo non incipitæ frontis. Ibid. B.
- Infamiz non ſit, qui remouetur ab officio, & adminiſtratione entelæ, & dementiam, & ſimplicitatem, ſecus ob dolum.** T. 4. c. 324. C.
- Infamiz quando eſt damnatur.** T. 5. c. 1163. C.
- Infamia ipſo iure non eſt in adultério deprehenſus, nec damnatus, damnatave.** T. 9. c. 1415. B.
- Infamiz reſtitutio.** T. 9. c. 454. D. Vide, Fama.
- Infamiz quis dicitur.** T. 9. c. 455. C.
- Infamiz ſeverius puniunt, quàm homo integritæ exaltationis.** T. 10. c. 884. B.
- Infamiz numero cur habeatur, qui non eluget.** T. 3. c. 613. C.
- Infans quis dicitur.** T. 1. c. 544. D. & T. 5. c. 299. C.
- Infans homo nondum eſt.** Tom. 3. c. 152. E.
- Infans loquitur, ſed non intelligit quid loquatur.** T. 1. c. 1152. D.
- Infans hominis appellatione etiam continetur.** T. 3. c. 153. A.
- Infans, & infanti proximis quomodo diſcrepant.** T. 1. c. 203. B.
- Infans ut a pupillo diſſert.** Tom. 1. c. 1317. C.
- Infans dicitur uſque ad annum ſeptimum.** T. 1. c. 1152. D.
- Infans, vel infanti proximus doli non eſt capax.** T. 1. c. 981. B.
- Infans puer, quævis diſtinctus natus cum ſit omnium cõmunis, quæ iure ejus ſunt, nihil poſſidet mente ſopiti.** T. 1. c. 1317. D.
- Infans ſtipulationem contrahere non poſſet.** Tom. 1. c. 1152. C. D.
- Infans per ſervum a tutore adhibutum ſtipulationem acquirit.** T. 3. c. 1153. A.
- Infans adſcribi in ordinem poſſet ex cauſa.** T. 2. c. 738. C.
- Infans auctore tutore uſurpare, & poſſidere poſſet.** Tom. 1. c. 1110. C.
- Infans ne tutore quidem auctore hereditatem adire poſſet.** Ibid. D. & c. 1317. C.
- Infans, expoſitus a domino, ſtatim ſit liber.** T. 2. c. 1162. E. & c. 1163. A.
- Infans, & ſurioſus loco ignorantis eſt.** T. 5. c. 696. C.
- Infans ſi furto ſurreptus, & ſumptibus turis adoleverit, cujus ætatis æſtimatio fiat.** T. 5. c. 590. E.
- Infans poſſeſſionem acquirere poſſet auctore tutore.** T. 5. c. 694. E.
- Infans doli potens non eſt.** T. 6. c. 147. B. & ideo ſi rem alienam amoverit, neque furti tenetur, nec conditione furtivæ. Ibid. B.
- Infans auctore tutore acquirere poſſeſſionem poſſet.** T. 8. c. 297. D. & c. 744. A.
- Infans rei alienæ poſſeſſor ſi eam perdidit, vel corruperit, hoc impunitum eſt.** Tom. 7. c. 335. B.
- Infans non poſſet bonorum poſſeſſionem petere, vel hereditatem adire, & cur.** T. 8. c. 201. D.
- Infans an bonorum poſſeſſionem petere poſſit tutore auctore.** T. 8. c. 111. E. an poſſit acquirere hereditatem, & an poſſit ſe pro herede gerere tutore auctore. Ibid. E. & c. 12. A.
- Infans an poſſit per ſe bonorum poſſeſſionem petere, aut adire hereditatem, ſi tutor, vel pater auctor ſit.** T. 8. c. 19. B.
- Infans quinquam ſit.** T. 8. c. 21. E. & T. 10. c. 410. D. & c. 545. B.
- Infans etiam loqui poſſit, an in-**
- telligat quid loquatur.** T. 10. c. 525. B.
- De infante occiſo.** T. 3. c. 152. E.
- In infante nullus eſt omnino cogitatus ſenſus.** T. 6. c. 1079. D.
- Infantes recens nati ſanguinolenti vocantur.** T. 1. c. 467. C. & T. 2. c. 1163. A.
- Infantes uincere poſſunt.** T. 1. c. 1125. A.
- Infantes, & ſurioſi injuriam pati non facere poſſunt.** T. 1. c. 473. B.
- Infantem vulgari ſermone accipiuntur pro natum.** T. 4. c. 1183. D.
- Infantes expoſiti qui propriis dicuntur.** T. 9. c. 1324. D.
- Infantes qui propriis dicuntur.** T. 9. c. 773. B.
- Infantes ſanguinolenti qui dicuntur.** T. 9. c. 1324. C.
- Infantes expoſiti ad curam Episcopalem pertinent.** T. 10. c. 823. A.
- Infanti ſcientia, & ceſſatio nocet.** T. 3. c. 396. A.
- Infanti plures favetur, quàm ſurioſo.** T. 1. c. 1110. C.
- An infanti tempora petendæ bonorum poſſeſſionis cedant.** T. 8. c. 21. E.
- Infanti an per tutorem acquiratur poſſeſſio.** T. 8. c. 251. E.
- Infanti ſermo prior eſt intelligentiæ.** T. 8. c. 744. C. per tutorem adquireri hereditas poſſet. Ibid. c. 743. D.
- Infanti alius, & alii infans per ſervum aut tutorem auctorem, aut per tutorem an poſſit obligari.** T. 10. c. 525. B.
- Infanti uſusfructus relictus quot annis finiatur.** Tom. 10. c. 459. B.
- Infantia eſt pars pueritiæ.** T. 1. c. 1015. D.
- Infantia quando proprie concludi videtur.** T. 8. c. 297. C.
- Infantiz panni ſunt canabula.** T. 6. c. 1080. B.
- Infantiz proximus quiſnam ſit.** T. 10. c. 353. D.
- De infantibus expoſitis.** T. 3. c. 481. D. E.
- De infantibus expoſitis, liberis, & ſervis, & de his, qui ſanguinolenti nutriendis accepti ſunt.** Tom. 9. c. 323. A. & ſeq.
- Infantis nomine quis ſignificatur.** T. 4. c. 398. A.
- Infantis iudicium ſuppletur auctoritate tutoris.** T. 4. c. 883. A.
- Infantis nomine ſignificatur minor ſeptennio, non pupillus.** T. 4. c. 398. A.
- Infantis nomine pater ſolus accipere bonorum poſſeſſionem poſſet, aut eam repudiare.** Tom. 5. c. 630. C.
- Infantis operæ quæ.** T. 5. c. 1194. A.
- Infantis operæ inutiliter legantur.** Ibid. A.
- Infan-

Infantis nullum esse sensum. T. 7. c. 13. D. E.
 Infantia nullus affectus, nulla voluntas. T. 9. c. 101. C.
 Infecta materia. T. 7. c. 246. B.
 Infecti damni cautio in quo differat a cautione ex novi operis nuntiatione. T. 5. c. 655. C.
 Infecum reddi non potest factum. T. 4. c. 194. D.
 Inferior locus in quibus superiori servat. T. 5. c. 658. E.
 Inferius testamentum an per superiores infirmetur. T. 5. c. 1070. A.
 Inficari in materia depositi, quid significat. T. 5. c. 452. E.
 Inficari quid. T. 5. c. 716. C. depositum non reddere. Ibid. C.
 Inficari id, quod incendi, ruinæ, naufragii causâ depositum est, penâ majori dignum, acerbiorique iudicio perscrutandum, & vindicandum. T. 5. c. 452. E.
 Inficari non videtur, qui rem depositam reddere gravatur ei, quem non novit. T. 5. c. 453. A.
 Ei, qui inficias it, pena constituta est in duplum. T. 9. c. 222. D.
 Inficatio convinci non potest, nisi instrumentis, aut testibus. T. 1. c. 476. C.
 Inficatio depositi. Vide, Depositum.
 Inficatio sola an sit furtum. T. 5. c. 453. D.
 Inficatio an furtum sit. T. 5. c. 716. C.
 Inficatio non est furtum. T. 5. c. 453. D.
 Inficatio prope furtum est. T. 5. c. 905. B.
 Inficatio sola non facit furem. T. 10. c. 988. A.
 Ex inficatione, quæ actiones creant in duplum. T. 9. c. 204. A.
 Inficaciones per natam rerum, non possunt probari. T. 7. c. 808. A. & T. 10. c. 464. E.
 Inficaciones pena quæ. T. 5. c. 905. A. B.
 Inficaciones pena. T. 8. c. 775. E.
 Inficator depositi proximus est fur. T. 4. c. 295. B.
 Inficator in duplum damnatur, si passim inficiatus sit. T. 8. c. 814. A.
 Inficator in duplum tenetur. T. 8. c. 518. A.
 Inficaciones rerum depositarum, quasi fures sunt. T. 9. c. 238. D.
 Inficatorum pena. T. 2. c. 1067. B. C.
 De infidelitate pugnam non fieri. T. 2. c. 1292. B.
 Infinitus est rerum numerus. Vide, Numerus.
 Infirmare, seu rumpere testamentum. T. 5. c. 1070. B.
 Infirme confirmationes suspectas sententias faciunt. T. 6. c. 390. E.

Infirmitas plerumque morbo diuturnior est. T. 5. c. 904. E.
 Infixa, & tuta. T. 3. c. 223. D.
 Intrinsece, seu interrompere iudicii diem. T. 3. c. 342. D.
 Ingenui quis in uxores ducere nequeant. T. 1. c. 322. D.
 Ingenui hereditas. Vide, Hereditas ingenui.
 De ingenuis hominibus, qui manumittuntur ut servi ab iis, qui exilitant, aut fungunt se esse dominos. T. 9. c. 973. B.
 Ingenuia acculatoribus pro præmio conceditur immunitas, servus datur libertas. T. 10. c. 717. E.
 Ingenuitatis origini non præjudicat manumissio. T. 1. c. 468. B. nec descriptio ingenuorum inter fiscales familias. Ibid. B. nec metus, vel impressio. Ibid. D.
 Ingenuitatis causa retractari potest, inter quinquennium non possit, & quomodo. T. 4. c. 1389. E. & c. 1590. A.
 Ingenuorum species. T. 3. c. 91. D.
 Ingenuorum appellatione qui continentur. T. 1. c. 1012. E. & c. 1013. A.
 In ingenuorum successione quartus gradus est unde vir, & uxor. T. 10. c. 781. E.
 Ingenuus, & civis Romanus nasci potest ex ancilla. T. 3. c. 523. A. B.
 Ingenuus quis appellatur. T. 1. c. 14. B.
 Ingenuus nascitur, libertinus sit manumissione. T. 4. c. 1198. E.
 Qui ingenuus pronunciat, pro ingenuo habetur. Ibid. E.
 Ingenuus quis dicitur. T. 8. c. 895. E.
 Ingenuus non fit per adrogationem obreptiam, vel subreptiam. T. 7. c. 123. D.
 Ingenuus efficitur, qui natalibus relictus est. T. 7. c. 124. B.
 Ingenuus quando habere potest patronum. T. 7. c. 124. C.
 Ingenuus quando nasci potest ex serva. T. 9. c. 977. C.
 Ingenuus homo, qui operas suas locavit, mercenarius sit, non servus. T. 9. c. 974. A.
 Ingrati actio vindictæ potius, quam pecuniæ persequutionem habet. T. 6. c. 1040. C. heredi non competit. Ibid. C.
 Ingrati actio an exerceri possit per procuratorem. T. 8. c. 159. E.
 Ingrati actio, vel querela ex quibus causâ datur. T. 8. c. 151. A.
 Ingrati actio. T. 9. c. 646. A. & c. 1351. B. & seq.
 Ingratis, & gratiis. T. 1. c. 1458. D.
 Ingratitudine vassallus amittit feudum. T. 2. c. 1198. E.
 Ingratitudine emancipatio rescinditur. T. 9. c. 1317. D. et seq.

Ingratitudinem liberorum erga parentes monachismo deleri. T. 3. c. 350. D. E.
 Ingratitudinis liberorum causæ quot, & quænam. T. 8. c. 983. A. & seq.
 Ingratitudo vassalli quinque probatur testibus. T. 2. c. 1320. E.
 Ingratitudo liberti contra patronum quomodo puniatur. T. 5. c. 143. D.
 Ingratitudo donatarii. T. 9. c. 238. E.
 Ingratitudo esse non potest, ubi non est beneficium. T. 9. c. 1318. B.
 Ingratos libertos in servitutem non revocari posse. T. 3. c. 288. D.
 Ingrossus in possessionem an pro traditione sit. T. 7. c. 794. A.
 Injectio manus. T. 4. c. 1270. D. E.
 Inimicitia an, & quæ accipiat testem. T. 7. c. 884. B.
 Inimicitie capitales quæ sint. T. 1. c. 1028. E. & T. 10. c. 481. B.
 Inimicitie ut a tutelis excusant. T. 1. c. 406. E.
 Inimicitie capitales quæ dicantur. T. 5. c. 105. C.
 Inimicitie capitales inter Bonifacium auctorem sexti decretalium, & Philippum Pulchrum Regem Galliarum. T. 5. c. 385. B.
 Inimicitie argumentum est domo dimittere, vel interdere. T. 6. c. 740. A.
 Inimicitie capitales quæ. T. 7. c. 1288. E.
 Propter inimicitias si qua ad muneris civilia creatus sit, an excusationem habeat. T. 10. c. 769. D.
 Iniqua conditio alteri per alterum inferri non potest. T. 4. c. 18. C.
 Iniquitas contra filium familias patris potestatem liberatum an admittatur. T. 5. c. 418. B.
 Iniquitates occurrunt actiones utiles. T. 4. c. 481. A.
 Iniquum sepe ius civile est. T. 4. c. 403. C.
 Initia omnia debent esse brevia. T. 4. c. 699. A.
 Ab initio ea, quæ consisterant, irrita sunt, in quibus casibus locum habet, hæc opinio, & in quibus non. T. 4. c. 1354. D.
 Quæ ab initio inutilia sunt, vetantur convalescere regulâ Catonianâ. T. 4. c. 1122. C.
 Ab initio quæ non valent, ex post facto non convalescunt. T. 4. c. c. 95. C.
 Quod ab initio non consistit, nec ex post facto convalescit. T. 4. c. 263. D. & c. 471. D.
 Ab initio legatum inutile quod est, ex post facto non convalescit. T. 4. c. 385. A.
 Ab initio quod non valet, ex post facto

- facto non convalescit : T. 4. c. 1283. C.
- Initio administrationis negotiorum pupilli, quod spectare oporteat. T. 5. c. 128. B. C.
- Initium finis, & finis initio congruere debet. T. 4. c. 385. D.
- Initium alicujus rei vitiosum, & finis vitiosus est. Ibid. C.
- Initium possessionis rei pupillaris cur vitiosum dicatur esse. T. 5. c. 741. E.
- Initium contractus, & in aliis negotiis gerendis spectandum. T. 6. c. 88. C. E.
- Injunctum habetur pro legato. T. 7. c. 1285. B.
- Injunctiones aeris alieni sunt species legati. Ibid. C.
- Injunctiones pro legatis accipiuntur, etiam detracta forma legati. Ibid. C.
- Injuria quibus modis infertur. T. 1. c. 472. A. C.
- Injuria atrox quomodo xstimetur. T. 1. c. 473. C.
- Injuria fit in corpus, aut extra corpus. T. 1. c. 617. C.
- Injuria quot, & quam variis modis accipitur. T. 1. c. 241. D.
- Injuria quondam committatur. T. 1. c. 245. A.
- Injuria atrox xstimatur vel ex facto, vel ex loco, vel ex persona. T. 1. c. 245. B. C.
- Injuria parentis, vel senatoris aliter xstimetur, aliter extranei, & humilis. Ibid. C.
- Injuria de omni utrum agere possimus civiliter, vel criminaliter. Ibid. D. E.
- Injuria contra bonos mores ut fit. T. 1. c. 474. C.
- Injuria minor optanda duabus injuriis propositis. T. 4. c. 328. E.
- Injuria filio familias facta, potest filius agere injuriam invito patre. T. 4. c. 115. E. et c. 116. A.
- Injuria heredi scripto facta an legatarii noceat. T. 4. c. 575. saepe bonae causae est mala instantia. Ibid. C.
- Injuria, et furtum quomodo differant. T. 5. c. 586. A. B.
- Injuria facta filio familias, vel mulieri nuptae viro, an ad patrem, vel maritum vergat. T. 5. c. 757. B. C.
- Injuria quondam alicui facta dicatur. T. 5. c. 552. B.
- Injuria accipitur pro culpa in lege Aquilia. T. 6. c. 447. A.
- Injuria. Vide, Lex Aquilia.
- Injuria non significat genus, sed speciem certam in injuriam actione. T. 7. c. 245. D.
- Injuria, et vis propulsanda. T. 7. c. 22. C. et seq.
- Injuria tanto gravior, quanto a pluribus admittitur. T. 7. c. 90. C.
- Injuria quid generaliter dicatur. T. 8. c. 1095. A. B.
- Injuria quibus modis committatur. Ibid. B.
- Injuria quibusnam fieri possit. Ibid. C.
- Injuria fit aut in corpus, aut extra corpus. T. 9. c. 1454. C.
- Injuria tanto gravior est quanto a pluribus admittitur. T. 10. c. 747. E.
- Injuria si fit facta Episcopo, vel Clerico, debet esse crimen publicum. T. 10. c. 821. B.
- Injuria xstimatio an crescat, aut minuat secundum gradum dignitatis. T. 1. c. 244. C. D.
- Injuria an facienda sit xstimatio ex persona domini, an verò ex persona servi. T. 5. c. 634. A. B.
- Injuria faciens servus quomodo puniatur. T. 1. c. 475. D.
- Injuria quot modis pati dicamur. T. 1. c. 243. C.
- Injuria an possit facere animal, quod sensu caret. T. 1. c. 271. C.
- In injuriam cujusquam beneficium alii tribuere moris nostri non est. T. 4. c. 1473. E.
- Injuria refert carcer, sed non irrogat infamiam. T. 9. c. 1127. C.
- Injuriarum non nisi praesentes accusare possunt. T. 1. c. 474. C.
- Injuriarum actio magis contumelia, ac doloris, quam pecuniae persequutionem habet, tamen si pecuniariter xstimetur. T. 3. c. 495. E.
- Injuriarum actione tenetur, qui me prohibet in massificari interedes suas. T. 3. c. 389. B.
- Injuriarum actio famosa est. T. 1. c. 473. C.
- Injuriarum actio civilis per procuratorem intendi potest. T. 1. c. 474. C.
- Injuriarum civilis actio, vel extraordinaria. T. 2. c. 616. B.
- Injuriarum actio semel omissa intra annum an repeti possit. T. 1. c. 1005. C.
- Injuriarum actio aboletur dissimulatione, et renunciatione. T. 2. c. 616. B. C. et T. 3. c. 495. D.
- Injuriarum agere an pater pro filio exheredato possit suo nomine. T. 4. c. 115. C.
- Injuriarum actio. Vide, Actio injuriarum.
- Injuriarum actiones duae sunt; et competunt. T. 5. c. 145. A.
- Injuriarum qui agit, an causam doloris, aut amittit rei suae agat. T. 5. c. 575. D.
- Injuriarum, et actionum ex delicto venientium obligationes qua ratione cum capite ambulant. T. 5. c. 160. A.
- Injuriarum actio ob infamiam, vel egestatem si non timetur a reo, quid fiat. T. 7. c. 62. E. & c. 63. A.
- Poenae injuriarum quoniam, & ob quid competat actio injuriarum. T. 8. c. 1090. E. et c. 1091. A.
- Quinam injuriarum teneantur. Ibid. C.
- Injuriarum actio quomodo tollatur. Ibid. D.
- Injuriarum actio quomodo aboletur. T. 9. c. 983. C.
- Injuriarum actione an teneatur is, qui per jocum, aut per errorem alicquem percussit. T. 8. c. 327. C.
- Injuriarum actio datur ex 12. Tabulis, vel ex edicto Praetoris, vel ex lege Cornelia. T. 9. c. 1462. D.
- Injuriarum, & deli mali sunt variae species. T. 10. c. 149. E.
- Injuriarum actio famosa est. T. 10. c. 569. D.
- Injuriarum qui sunt damnati, an prohibeantur iudicium ferre. T. 10. c. 605. C.
- Injuriarum actio noxalis est. T. 10. c. 746. D.
- Actio injuriarum tacita dissimulatione aboletur. T. 10. c. 937. B.
- Injuriarum actio tollitur pacto, & jurejurando. Tom. 10. c. 951. A.
- De injuriis, & furto transigere licet. T. 1. c. 379. E.
- De injuriis iudicium olim publicum; hodie privatum. Tom. 10. c. 867. D.
- De injuriis non licet experiri civiliter, & criminaliter, sed alterutro duntaxat modo. T. 4. c. 1497. C. D.
- De injuriis civiliter agitur. T. 9. c. 1465. A.
- Injuria possessio. Vide, Possessio.
- Injuria culpe datur, quod utrique commune est. T. 6. c. 7. B.
- Innocens furti damnatus an fiat infamis. T. 4. c. 1401. C.
- Innocentes habentur ii, quos absolute nocentes pronunciare non possumus. T. 1. c. 465. D.
- Innocenti, & per calumniam laeso quibus actionibus succurratur. T. 5. c. 139. B. C.
- Innocentia excusatione non eget. T. 1. c. 498. B.
- Innocentia, & absentia in capitalibus per alium excusari potest. T. 4. c. 1392. A. B.
- Innocentia non indiget excusatione. T. 9. c. 1378. E.
- Innocentius Pontifex juris peritissimus. T. 6. c. 802. A.
- Innovari an aliquid possit appellacione interposita. T. 10. c. 800. C.
- Inofficiosi testamenti querela. Vide, Querela inofficiosi testamenti.
- Inofficiosi actio quo tempore concludatur. T. 7. c. 218. B.
- Inofficiosi querela actore Carboliana bonorum possessio datur, sed sine re. T. 7. c. 203. A.
- Inofficiosi querela agens, an sequi debeat forum rei. T. 7. c. 211. E.
- Inofficiosi querela agentes probare debent, se immerito exheredatos, heredes scripti contra, si obtinere vident.

velint. T. 7. c. 169. A.
 Inofficiosi querela an rumpat testamentum. T. 7. c. 312. A. B.
 Inofficiosi querela quando omnia inferret. T. 7. c. 311. B.
 Inofficiosi querela qui agere, & qui non possint. T. 7. c. 304. A. B.
 Inofficiosi querela qui non obnoxiarunt, an repellatur a legato rei relicto. Ibid. C.
 Inofficiosi actio est communis patris, & filii, sicut actio de dote. Ibid. C.
 Inofficiosi testamenti actione agere quis possit. T. 8. c. 982. D.
 De inofficioso testamento qui acturus est, quid prius agere debeat. T. 8. c. 173. B.
 Inofficium prohibetur dicere, qui sciens legatum acceperit, & cur. T. 4. c. 117. D.
 In omnem rem dandum esse curatorem, quid sit. T. 5. c. 17. B.
 Inopia unus copiam alterius onerat. T. 4. c. 321. A.
 Inopia, & defectus probationum quomodo differant. T. 5. c. 228. C. D.
 Inopia a contributione, seu collatione an libet. T. 5. c. 538. E. & c. 539. A.
 Inopia republicæ subditos onerat. T. 6. c. 551. D.
 Inopes dicantur, qui prædia non habent. T. 4. c. 851. B.
 Inops fideiussor rectè recusat. T. 4. c. 97. E.
 Inops, vel non solvendo quis dicatur esse. T. 8. c. 105. A.
 Inopinata causa, & inopinata fortuna in legatis. T. 4. c. 1074. D.
 Inquietare quid significat. T. 7. c. 1147. E.
 Inquilini res jure pignoris tenentur. T. 1. c. 252. E. & c. 553. B.
 Inquilini philosophorum qui vocentur. T. 3. c. 182. B.
 Inquilini an possint legari sine prædiis, quibus adherent. Tom. 7. c. 1077. B.
 Inquilini qui vocati fuerint. Ibid. B.
 Inquilini si sint legati sine prædiis, an debeatur estimatio. Ibid. C.
 Inquilino an dominus conductarum ædium caveat damni infecti. T. 5. c. 647. D.
 Inquilinorum repetitioni obstat 30. annorum præscriptio. T. 4. c. 873. A.
 Ad inquilinum non pertinere vim majorem. T. 9. c. 410. C.
 Inquilinus quis proprie dicatur. T. 3. c. 43. E.
 Inquilinus quid a colono discrepet. T. 2. c. 1132. B.
 Inquilinus esse in possessione dicitur, non possidere. T. 3. c. 243. A. B.
 Inquilinus pro alieno possidet. T. 1. c. 1133. A.
 Inquilinus ædium ædibus adjacet

fenestras, vel ostia, queritur, finita conductione an possit cavellere, vel vindicare. T. 7. c. 328. E. & c. 329. A. & seq.
 Inquilinus qui dicatur. T. 8. c. 301. D. & T. 9. c. 408. C.
 Inquilinus non est domesticus. T. 9. c. 374. E.
 Inquilinus, & Colonus in quo differunt. T. 9. c. 408. C.
 Inquilinus, & Colonus quinam sint in l. ult. Cod. in quibus causis pignus. T. 10. c. 702. D. E.
 Inquirere per turbas de usu longavo. T. 9. c. 1325. D.
 Inquisitio quid. T. 6. c. 779. A.
 Inquisitio tutoris, vel curatoris, quæ est. T. 9. c. 582. A. B.
 Inquisitio ejus rei, quæ in judicium venit, plena esse debet. T. 9. c. 126. C.
 Inquisitio plena præcedit sententiam, vel relationem. Ibid. D.
 De in rem verso qui agit, agit de peculio, sed non contra. T. 4. c. 237. E.
 In rem, aut personam acturus, quidnam observare debeat. T. 5. c. 500. A.
 In rem verum esse quid, & quando dicatur. T. 5. c. 446. A. B.
 In rem nostram verti an videatur debitum, quod jam ante in nominibus nostris fuit. T. 5. c. 151. D. E.
 In rem pacta an omnibus prosint. T. 5. c. 61. B.
 In rem suam condicere alii actione, quam furtivam an aliquis possit. T. 5. c. 453. C. formula hujus actionis in furem quamnam sit. Ibid. C.
 In re patris filiusfamilias iudex, & arbiter compromissarius esse potest. T. 5. c. 22. A.
 Infans nulli ratione regitur. T. 10. c. 367. C.
 Infans, & ignorans falsa pondera commodam an se furto implicet. T. 5. c. 151. B.
 Inscripti malefici actio dicitur relationatus. T. 9. c. 116. D.
 Inscriptio in criminalibus exigitur. T. 1. c. 872. B.
 Inscriptio quid sit. Ibid. B.
 Inscriptio, & delatio accusatione, & liti contestatione, & vocatione in jus prior est. T. 2. c. 581. B. C.
 Inscriptio exhibitione prior. T. 2. c. 584. C.
 Inscriptio præcedit in causis criminalibus. T. 9. c. 11. B.
 Inscriptio in crimen ab actore non semper exigitur. T. 9. c. 1159. C.
 Inscriptio actoris in civilibus non est necessaria, in criminalibus est necessaria. T. 9. c. 1457. D.
 Inscriptio in crimen in quo differat a liti contestatione. T. 9. c. 129. E. & c. 130. A.
 Inscriptio in crimen licet criminalem præcedit. T. 9. c. 129. E.

Inscriptio in crimen ad accusandum iudicio publico, vel extraordinario necessaria est. T. 9. c. 1368. C. & seq.
 Inscriptio in crimen est accusatio nis præludium. T. 9. c. 1374. E.
 Inscriptio in crimen quomodo debet fieri. T. 9. c. 1375. A.
 Inscriptio exigitur etiam a marito, & ex ea maritus non probans incidit in talionem. T. 10. c. 724. C.
 Ab inscriptione incipit annus in causis criminalibus dirimendis. T. 9. c. 129. D.
 Inscriptioem accusatoris exigitur crimina extraordinaria. T. 9. c. 1463. B. C.
 Inscriptioem edere, quæ & subscriptio dicitur, aliud est aliud cum, qui postulat est criminis, recipere inter reos. T. 9. c. 1562. C.
 Inscriptioem sepulchrorum antiquæ Romæ quæ. T. 4. c. 945. D.
 De inscriptionibus, & accusationibus. T. 9. c. 1374. D. & seq.
 Inscitum, & interitum apud Gellium quid sit. T. 6. c. 27. B.
 Inscitatus civi, etiam si non effecerit scelus, penas tamen legibus solviti & proditoris patriæ consilium, certum esse puniri. T. 9. c. 620. B.
 Insigne vestis senatoris. T. 8. c. 562. B.
 Insignia quando sumunt Præsides, & imperium deponunt. T. 4. c. 833. D. E.
 Insignia deponere jubens ab excessu, sub imperio quoque abire. Ibid. E.
 Insignia an separantur ab imperio. Ibid. E.
 Insignia negans ante adventum, negat & imperium. T. 4. c. 833. E.
 Insignibus altioris ordinis qui utuntur, ut puniendi. T. 1. c. 510. E.
 Insignibus imperii, & fascibus quando utebantur Proconsules. T. 4. c. 833. B. C.
 De infinuandis donationibus. T. 9. c. 1340. E. & c. 1341. A. & seq.
 Infinuatio ubi est necessaria, si fuerit omnia, donatori est integra vindictio rei donatæ, iniquum domino non amitto. Tom. 9. c. 1339. B. C.
 Infinuatio donationum propter nuptias quando fit. T. 9. c. 484. E. & c. 485. A. & seq.
 Infinuatio dotum an fiat. Ibid. A. & seq.
 Infinuatio ubi non intervenit, donator potest repetere res donatas. Ibid. D.
 Infinuatio donationis quid. T. 9. c. 1339. A.
 Infinuatio debet fieri, ubi donatio celebratur, non ubi res donatæ sitæ sunt, & collatæ. Ibid. C.
 De infinuacione testamentorum. T. 9. c. 768. D. & seq.

- Influatio** non indigere donatio-
nem rerum mobilium. T. 9. c.
1343. B.
- Influatio** non indiget donatio
causi mortis. T. 9. c. 1358. A.
- Influatio** non indiget liberali-
tates Principis. T. 9. c. 534. B.
- Influatio** non desiderat don-
ationes odo casibus. Tom. 9. c.
485. D.
- Influatio** testamentorum ubi
suscipit. T. 9. c. 715. A.
- De influatio** necessitate, & ra-
tione. T. 9. c. 1339. D.
- Non influatio** donatio facta mo-
lieri, dotis constituenda causa,
licet excedit summam legitimam.
T. 9. c. 485. D.
- Influatio** mulieres quoniam potissi-
mum faciunt. T. 5. c. 385. A.
- Influatio** qui. T. 8. c. 570. B.
- Influatio** peticulum hoc est, casum
majorem non praestare tenetur.
T. 4. c. 177. D.
- Influatio** rei alienae si eam perdidit,
an dolum, vel culpam praes-
tet, & qua actione teneatur. T. 7.
c. 854. B. C.
- Influatio** quod dicitur, & eorum
munus. T. 2. c. 853. D.
- Influatio** aliud est, aliud respicere.
T. 4. c. 176. C. exemplum quod.
Ibid. D.
- Influatio** verbum unde sumptum.
T. 6. c. 994. E.
- Influatio** mala est saepe bonae cau-
se. T. 4. c. 570. C.
- Influatio** quid sit. T. 5. c. 566. E.
- Influatio** quando solvitur. T. 6. c.
7. A.
- Influatio** causae civilis perimitur
intra biennium, non autem actio.
T. 9. c. 48. A. Vide, Actio.
- Influatio** causae criminalis perimi-
tur intra triennium, non autem
actio. Ibid. A. Vide, Actio.
- Influatio** actionis cum perit, non pe-
rit actio. T. 9. c. 48. C.
- Influatio** quid. T. 9. c. 48. B.
- Influatio** qui renuntiat post litem
constitutam, non videtur renun-
tiasse actioni. T. 9. c. 49. B. C.
- Influatio** qui renuntiat, verum non
est renuntiat actioni. T. 9. c.
48. C. D.
- Influatio** significat vim, & potestatem,
non figuram. T. 4. c. 827. C.
- Influatio** Actum. Vide, Actus.
- Inter influatio**, & mandare differe-
ntia quae. T. 4. c. 841. B.
- Influatio** est exhortari, non calu-
mniari. Ibid. B.
- Influatio** de nuda stipulatione di-
citur. T. 1. c. 1165. C.
- Influatio** latoribus ornata vestimen-
ta. T. 3. c. 349. A.
- Influatio**, ac discoloratio quid inter
se distant. T. 1. c. 1435. D.
- Influatio** quis. T. 2. c. 237. C. D.
- Influatio** aliquis an separaretur ab aliis
influatoribus. T. 4. c. 934. A. verba
Horatii hoc loco quae. Ibid. B.
- Influatio** quomodo dicitur. T. 5. c.
431. A.
- Influatio**, & tabernarius. T. 8. c.
615. D.
- Influatio** quis sit. T. 10. c. 761. D.
& c. 973. B. C.
- Influatio**, qui influatorem praeposuit,
quos, & quoniam pateant actiones.
T. 5. c. 434. C.
- Influatio** inter, & procuratorum
differentia quae. T. 5. c. 431. C.
D.
- Influatio** servis urbanis continentur.
T. 1. c. 436. B. C.
- Influatio** actio, vel quasi influatio,
quae dicitur adjectio, sive appen-
ditio, quae. T. 4. c. 832. A.
- Influatio** actio an dominus in
solidum teneatur jure praeitorio
ex contractu servi influatoris. T. 4.
c. 933. E.
- Influatio** actio. Vide, Actio influ-
toris.
- Influatio** actio utilis adversus me
tibi competet, mihi vero adver-
sus te, vel de peculio dispensa-
toris, si ex conducto agere velim,
vel de peculio vicarii, quod ei
mercedem vendendam mandaverim.
T. 6. c. 58. C. & seq.
- Influatio** actio. Tom. 9. c. 905.
B. & seq. Vide, Actio influ-
toris.
- Influatio** actio quibus, in quos, &
ex quibus datur. Tom. 10. c.
973. A. & seq.
- Influatio** actionis inducenda ratio
quae. T. 4. c. 935. C.
- Influatio** officium manu missionis
non finitur. T. 4. c. 934. B.
- Influatio** officium an exigat utili-
tatis promissi usus. T. 5. c. 434.
A.
- Ex influatio** factio sentire debemus
commodum, & incommodum.
T. 8. c. 747. C.
- Ex influatio** actum commoda ad
dominos redeunt. T. 1. c. 1436.
B.
- Influatio** tendus, vel exheredandus
omnino est filius, et testamentum
conficit. T. 6. c. 153. D.
- Influatio** quid. T. 6. c. 1005. B.
- Influatio** non possit incertas personas,
certum heredem nominatim scri-
bi, vel nuncupari oportere. T. 9.
c. 718. D.
- Cum influatio** puella heres sub
condicione, si certis personis
conspiceret, veluti Titio. T. 9. c.
728. E. & c. 719. A. & seq.
- Influatio**, relinquo, & influatio hac
verba neque sunt directa, neque
precaria. T. 4. c. 537. B.
- Influatio** quae dicuntur. Tom. 9. c.
1316. B.
- Influatio** sub condicione an habeant
bonorum possessionem contra ta-
bulas. T. 8. c. 139. A. & seq.
- Influatio** an omnia conferant. T.
8. c. 91. A. et c. 106. A. B.
- Influatio** quid a substitutione di-
stet. T. 1. c. 1246. D.
- Influatio** quid. T. 2. c. 398. C.
- Influatio**, et substitutio. T. 1. c.
1246. D.
- Influatio** est primi gradus. T. 1. c.
419. A.
- Influatio** non valet, quoties non
apparet, quis sit heres influatus.
T. 1. c. 418. E.
- Influatio** servi propter sub appella-
tione liberi non valet. T. 3. c.
513. D.
- Influatio** pro hereditate accipi
possit. T. 3. c. 178. C.
- Influatio** pro substitutione sumpta.
T. 1. c. 1071. C. D.
- Influatio** conditionalis, dato scilicet
coherede, appendix non est
institutio pura. T. 3. c. 339.
D.
- Influatio** captatoria. T. 3. c. 463.
B.
- Influatio** heredis non sit coactilia.
T. 4. c. 419. C. D.
- Influatio** heredis est honor. T. 4.
c. 329. C.
- Influatio** est hereditas testamento
data. T. 4. c. 387. C.
- Influatio** prohibita videtur, prohi-
bita alienatione. Tom. 4. c. 547.
A.
- Influatio** filii familiae sub condicio-
ne. Vide, Filius familiae.
- Influatio** captatoria est repensatio
beneficii ante beneficium. T. 4.
c. 1045. E.
- Influatio** captatoria. T. 5. c. 1055.
B.
- Influatio** hamata, et viciata. Ibid.
E.
- Influatio** ejus, qui omnium est in
rerum natura, utrum valet. T.
5. c. 633. C.
- Influatio** Clericorum ad Episcopos
pertinet. T. 6. c. 959. B. non ad
Monachos. Ibid. 920. C.
- Influatio**, et investitura quomodo
diferant. Vide, Investitura.
- Influatio** a laico fieri non potest,
nec a clerico. T. 6. c. 1005. C. D.
- Influatio** Episcopo reservatur. T.
6. c. 1003. A.
- Influatio** heredis praecedat legata,
et libertates. T. 6. c. 614. C.
- Influatio** editi ante testamentum,
non minus valet, quam post tes-
tamentum. T. 6. c. 568. A.
- Influatio** quoties sola viciatur, ex-
terea manent. Tom. 7. c. 900. C.
D.
- Influatio** an valeat, si extraneus sit
influatus sub condicione impos-
sibili. T. 7. c. 942. B.
- Influatio** conditionalis an sit, si
mens, si valet, si valet. T. 7. c.
965. D.
- Influatio** ex asse, vel semisse ex-
cludit querelam inofficiorum testa-
menti. T. 7. c. 126. A.
- Influatio** impossibili condicione in-
terposita ad vincitur. Tom. 7. c.
940. D.
- Influatio** filii sub condicione facta
an valeat. T. 7. c. 950. C.
- Influatio**, vel substitutio pupilla-
ris an prius in testamento scri-
benda sit. T. 7. c. 907. B.
- Influatio**, non ex patris nisi
con-

confobrinam duxerit ex dotante, qui non, ex quaerente heres esse, an sit licita. Tom. 7. c. 953. C. D. & an ei parendum. Ibid. D.

Institutio duplex est, conditionalis, & pura. T. 7. c. 1118. E.

Institutio facta sub conditione, & institutio datum substitutum, an videatur in substituto eadem conditio repetita. T. 7. c. 1013. C.

Institutio heredis extranei prohibita videtur, prohibita alienatione. T. 7. c. 1218. E.

Institutioque ab initio inutilis fuit, an postfacto coalescere non possit. T. 8. c. 735. C. & c. 848. B. & c. 888. C.

Institutio heredis alicui caput, & fundamentum totius tallamenti. T. 9. c. 718. C.

Institutio post mortem suam, vel cum moritur, quomodo intelligatur. T. 9. c. 127. E.

Institutio hamata prohibetur. T. 9. c. 707. D.

Institutio alia pura alicui, alia conditionalis. T. 9. c. 725. D. pura, statim a morte testatoris hereditatem deferit. Ibid. D. conditionalis pendet ex futuri eventus expectatione. Ibid. D.

Institutio sui heredis an valeat, etiam si testamenti faciendo tempore non iuxta cum eo testamenti factio. T. 10. c. 58. D.

Institutio facta sub conditione impossibili, quo colore defendatur. T. 10. c. 483. C.

Institutio facta sub conditione impossibili an valeat. T. 10. c. 519. D.

Institutio heredis quid sit. Tom. 10. c. 1265. C.

De institutione heredis Arriani consultatio. T. 1. c. 680. D.

Institutione facta sub conditione, & institutio dato substituto, an videatur in substituto eadem conditio repetita. T. 7. c. 1013. C.

Institutiones quando scriptae. T. 1. c. 3. C.

Institutiones captatoriae in quod tempus conferantur. Tom. 4. c. 1045. B. C.

Institutiones captatoriae. Tom. 4. c. 1044. B.

Institutiones conditionales. Tom. 4. c. 1045. B.

Institutiones captatoriae quae sunt. T. 4. c. 1045. E.

Institutiones captatoriae. Vide, Captatoriae institutiones.

Institutiones benignis accipiendi sunt. T. 6. c. 191. C.

Institutiones captatoriae in testamento militis non admittuntur. T. 9. c. 707. E.

Institutiones heredum directae quae sunt. T. 9. c. 719. C.

De institutionibus, & substitutionibus, & restitutionibus sub conditione factis. T. 9. c. 725. D. & seq.

Institutionis duo sunt gradus. T. 1. c. 1266. E.

Institutionis conditio duplex. T. 5. c. 1055. E.

Institutionis conditione deficiente, perinde est, atque si libertas servo sine hereditate data fuisset. T. 6. c. 197. C.

Institutionum loci singulares. T. 3. c. 326. A.

De institutionum conditionibus. T. 9. c. 725. D. & seq.

Instituitur datur tempus ad deliberandum. T. 7. c. 956. D.

Instituitur non tantum, sed etiam exheredatis substitui posse. T. 7. c. 907. C.

Institutio, item exheredato, an deus Carboniana possessio. Tom. 7. c. 102. B. D.

De institutorum heredum substitutionum reciproca. T. 6. c. 193. D.

Instituitur est is, cui a morte, vel conditione primo loco testator hereditatem deferri voluit. T. 1. c. 799. B. & c. 1266. D.

Siquis institutus sit, & postea adoptatus, an adoptione rumpatur tallamentum, quasi agnatione sui heredis. T. 4. c. 325. A.

Instituitur an facilius quam praeiuris legatis adstringatur. Tom. 5. c. 809. E.

Instituitur cur facilius legatis obstringatur, quam praeiuris. Ibid. E.

Instituitur ex semissa, si partem tantum caperit, ex substitutione integram semissem implere potest. T. 7. c. 768. A. B.

Instituitur legis Falcidae, & exheredatus legis Glieiae beneficium quando non habeat. T. 7. c. 1282. E.

Instituitur quae prius habuerit, aut postea adquisierit, an ea etiam ad substitutum perveniat. T. 7. c. 900. D.

Instituitur tenetur legatarius ex edicto si quis omnia causa testamenti. T. 7. c. 1065. D. E.

Instituitur testamentum quis sit. T. 7. c. 898. C.

Instituitur adversus substitutum, quando agat querela. T. 7. c. 1283. B.

Instituitur, & substitutus si idem sit, an possit an institutione, vel substitutione succedere. Tom. 7. c. 918. C. & seq.

Instituitur ex assa an cogi possit ab eo, qui a legatario libertatem accipit, ut alicui. Tom. 7. c. 1296. D.

Instituitur ex assa, & pupillo exheredato substitutus, an possit hereditatem paternam repudiare, & pupillarem amplecti, vel contra. Tom. 7. c. 915. C.

Instituitur ex assa, & pupillo exheredato substitutus, si repudiavit hereditatem, an pupillaris substitutio coarctat. T. 7. c. 916. C. D.

Instituitur, coheredi substitutus, an possit institutionem amplecti, & substitutionem omittit, vel contra. T. 7. c. 916. B.

Instituitur, & sicut impuberi substitutus, si ex paternis tabulis hereditatem non capere possit, an ex pupilli possit, vel contra. T. 7. c. 920. A.

Instituitur ex parte, & pupillo exheredato substitutus, an possit bona paternam spernere, & pupillaria amplecti, vel contra. T. 7. c. 916. C.

Instituitur quandoque habetur pro exheredato, eique competit querela inofficiosa testamenti. T. 10. c. 934. B.

Instructa domo quae continetur. Tom. 1. c. 435. A.

Instructa domo alicui legata, excipiantur tantum tabulae rationum, & argumentum. Tom. 4. c. 991. B.

Instructa domo legata, an veniat etiam bibliotheca, & ad continetur apotheca librorum, quos ibi posuit testator. Tom. 4. c. 1135. A.

Instructa domus legata. Vide, Domus. Vide, Legatum.

Instructa, atque instrumens differentia. T. 1. c. 807. D. E. & T. 2. c. 1151. A.

Instructa appellatione servi continentur, item peculia aorum. T. 1. c. 808. B.

Instructa legatum plenus est, quam instrumentum. T. 4. c. 5132. C.

Instructa legatum augura augmenta, detrimenta fatalia minuerit, quid hoc alicui. Tom. 4. c. 1280. E. & c. 1181. A.

Instructio causae quando impleta est. T. 9. c. 1118. D. E.

Instructus praedix legatis, legato continentur dotes praediorum, non tamen continentur reliqua colonorum. Tom. 4. c. 1120. A.

Instructio praedio legato, domo scilicet, vel fundo legato, an continentur servi. Tom. 4. c. 1134. D.

Instructio plus continetur, quam instrumentum. Tom. 6. c. 748. C. D.

Instrumenta varia pro variis artibus generibus. T. 1. c. 434. A. & seq.

Instrumenta domus. T. 1. c. 433. A.

Instrumenta medici. T. 1. c. 434. B.

Instrumenta quaedam sine testibus si dem habent. Tom. 3. c. 387. A.

Instrumenta navis quoniam sint. T. 3. c. 686. B.

Instrumenta qui falso subiecerit, aut supprederit, vel dalaravit, laega Cornelia puniunt. T. 1. c. 508. A. B.

Instrumenta publica, vel privata. T. 2. c. 129. D.

Instrumenta non sunt, ut res vestiant.

testat, ut facilius probari possit. T. 2. c. 232. A. B.
 Instrumenta, id est, testimonia factorum. Ibid. B.
 Instrumenta, & ornamenta, & partes alie, ut rei in quo differunt. T. 4. c. 1153. E.
 Instrumenta fundi legata quando debentur, quando non. Vide, Institutum. Vide, Legatum.
 Instrumenta unde dicta. Tom. 4. c. 876. C.
 Instrumenta emptionum, item debitorum, que in fundo prelegato remanserunt, non videntur legato contineri. T. 6. c. 573. B.
 Instrumenta furtipere est crimen extraordinarium, testamentum furtipere vero ordinarium. Tom. 4. c. 524. C.
 Instrumenta, an semper, & que fidei dem faciant. T. 7. c. 883. C. D.
 Instrumenta obligationis constitutende gratia an sint necessaria. T. 7. c. 883. B.
 Instrumenta que sunt, & cur ita dicantur. T. 7. c. 882. C.
 Instrumenta qui inspicit, an videatur de pro her. de genere. T. 7. c. 955. B. C.
 Instrumenta hereditaria heredis inter. habere. T. 7. c. 495. D.
 Instrumenta hereditaria non veniunt in divisionem, & licitationem in familie erectione actione. T. 7. c. 495. E.
 Instrumenta non veniunt in familie erectione iudicio. T. 7. c. 495. E.
 Instrumenta a re principali semper differant genera. T. 8. c. 651. D.
 Instrumenta unde dicantur. T. 8. c. 550. C.
 Instrumenta a personis difficile est separare. T. 7. c. 550. C.
 Instrumenta publica sunt, que sunt insinuata. T. 9. c. 19. E. & c. 20. A. B.
 Instrumenta publica sunt, que consistunt in Tabellionibus. T. 9. c. 1214. A.
 Instrumenta aut sunt privata, aut sunt publica. T. 9. c. 1287. D.
 Instrumenta privata que sunt. Ibid. D. que publica. Ibid. E.
 Instrumenta esse testimonia factorum, id est, actum gestarum. T. 9. c. 1194. D.
 Instrumenta que habent exsecutionem paratam. T. 9. c. 1091. E.
 Instrumenta publica non egere testibus. T. 9. c. 275. D.
 Instrumenta locutionis. Tom. 9. c. 1024. A. dicuntur autapocha. Ibid. A.
 Instrumenta mea propria, que non cogor redere adversus me ipsum, cogor redere adversus alium: excipitur filius, excipiuntur hæ personæ, in quas invitatus testimonium dicere non cogor. T. 9. c. 19. A. B.
 Instrumenta ante litem non producantur, sic nec testes. Tom. 9. c. 182. E.
 Instrumenta genus probationum.

sunt. T. 9. c. 274. B.
 Instrumenta litis. T. 9. c. 182. E.
 Instrumenta communia reo cogit ut edere actor actionem. T. 9. c. 7. A.
 Instrumenta sua propria reus nulli actione cogit edere. Ibid. A.
 Instrumenta edi sine subscriptione. T. 9. c. 1. B.
 Instrumenta litis edere debet, qui actorus est, priusquam ad iudicem eatur. Ibid. A.
 Instrumenta quibusdam casibus plus videntur valere, quam testes. T. 9. c. 274. D.
 Ob instrumenta nova denuo repetita, an res iudicata in integrum restitui possit. T. 9. c. 1090. A.
 Instrumenta litis qua ratione edenda sunt. T. 9. c. 2. A.
 Instrumenta privata sunt secretò inter privatos parietes. T. 9. c. 1214. A. scribuntur manu contrahentium. Ibid. A. vel manu notarii. Ibid. A.
 Instrumenta quando plus valent, quam testes. T. 9. c. 274. C. D.
 Instrumenta edimus adversario, authentica iudici. T. 9. c. 19. C.
 Instrumenta certis quibusdam casibus plus possunt, quam testes. T. 10. c. 638. B.
 Instrumenta, vel instrumentorum, exempla, an debeant inferi libello precum Principi oblato. T. 10. c. 838. B. C.
 Instrumenta omnia an fidem faciant. T. 10. c. 958. C. D.
 Instrumenta quare iudic. Tom. 10. c. 959. C.
 Instrumentis falsitas quomodo apprehendi possit. T. 6. c. 879. A. & seq.
 Instrumenti auctoritatis traditione acquiritur possessio. T. 9. c. 1014. A.
 Instrumentis et imperatoris preponatur nomen, & eorum tempus latinis adnotetur literis. Tom. 2. c. 1094. D.
 Instrumentis falsis qui usus fuerit, legi Cornelia tenetur. Tom. 1. c. 510. B.
 De instrumentis dotalibus constitutio Novella. Tom. 2. c. 1117. A. & seq.
 De instrumentis litis edita. T. 3. c. 166. A.
 Instrumentis de novo repertis non restituantur res iudicata, nisi ab eis appellatum sit. T. 6. c. 929. C.
 In instrumentis que suspecta esse possint. T. 6. c. 877. E.
 Instrumentis plerique nomina sua, inscribi nolunt, sicut presentes contrahant. T. 9. c. 1270. C. D.
 De instrumentis peregrinè productis, & recipiendis præsentem utraque parte. T. 9. c. 185. A.
 De instrumentis, qui eduntur sine die, & Consale. T. 9. c. 791. A.
 Ex instrumentis falsis, vel testimonis suscipiuntur exsecutio rei iudicate. T. 9. c. 1100. C.
 Ex instrumentis falsis res iudicata, an integro agi possit. Tom. 9.

c. 1090. C.
 Nisi instrumentis ea non probantur, que sine instrumentis non sunt. T. 9. c. 165. D.
 Instrumento tabernæ, & fundi quid continetur. T. 11. c. 807. D.
 Instrumento cautionis legato que debentur. T. 1. c. 434. A.
 Instrumento fundi legato, debentur quoque pecora, stercorendi fundi causa parata. T. 4. c. 894. E.
 Instrumento fundi legato, an vestis cedat, & medicamentum. Tom. 4. c. 1136. A.
 In instrumentum manumissionis si error est in nomine manumissionis, an status ejus cedatur. T. 4. c. 65. B.
 Instrumento fundi legato, an debeat pecus, quod in eo fundo est. T. 4. c. 894. D. quando legato credit, & quando non. Ibid. D.
 Instrumento domus an status domui affixæ contineantur. Tom. 4. c. 1133. A.
 Instrumento domus alienum continetur. T. 7. c. 14. B.
 Instrumento contractus potius credimus, quam testibus. T. 9. c. 174. D. nisi falsum dicatur instrumentum. Ibid. D.
 Instrumento non solum probatur dominium, sed etiam aliis probationibus indicis. T. 9. c. 275. D.
 In uso instrumentum multorum debita singulorum propria comprehendendi posse, nec cuique debito seu orium suum instrumentum tribui necesse est. T. 9. c. 212. B.
 Sine instrumento an rectè pignus contrahatur. T. 10. c. 701. B.
 Instrumenti fundo legato an homines, & jumenta contineantur. T. 10. c. 1124. D.
 Instrumentorum appellatione que continetur, ac de eorum fide. T. 1. c. 781. D.
 Instrumentorum depositarius si ea prodiderit, quibus poenis afficiendus. T. 1. c. 510. A.
 Instrumentorum appellatione que veniant, & unde dicantur. T. 1. c. 781. C.
 Instrumentorum amissionem probanda. T. 9. c. 182. B. & seq.
 Instrumentorum novorum præteritu transactio non rescinditur, si bona fide facta fuerit. T. 9. c. 1090. E. & c. 1091. A.
 Instrumentorum, & testimonium vim esse eandem in libris. T. 9. c. 182. E.
 Instrumentorum novorum præteritu lites finitas non restitui. Tom. 9. c. 186. D.
 Instrumentorum amissionem, si aliis probationibus res probari possint, non sufficit veritati, ut crediderit nihil nocet amissioni chiographi. T. 9. c. 182. B.
 Instrumentorum, & actionum editio. T. 9. c. 1. A. & seq.
 Instrumentorum alia publica, alia privata. T. 10. c. 618. E.
 Instrumentorum, vel actorum omnifio ubi oibis nocet, nec amissioni nocet.

noceat. T. 10. c. 658. B.
 Instrumentorum amissio, vel corruptio an noceat possessori. T. 10. c. 958. D.
 Instrumentum in vocale, semivocale, & mutum dividitur. T. 1. c. 807. E. & c. 808. A.
 Instrumentum domini est supellex, non autem domus instrumentum. T. 4. c. 1133. E.
 Instrumentum instrumenti esse potest. Ibid. B.
 Instrumentum navis an sint scaphæ. Ibid. B.
 Instrumentum publicum est, quod tabellæ conficit. T. 6. c. 882. B.
 Instrumentum authenticum quid. T. 6. c. 877. D.
 Instrumentum latius patet instrumto. T. 5. c. 575. A.
 Instrumentum amissum an, & quando veritati noceat. T. 7. c. 883. B.
 Instrumentum legatum an dividi possit. T. 7. c. 1095. B.
 Instrumentum originis prædiorum, vulgo *le titre*, instrumentum acquisitionis auctoritatis. Tom. 9. c. 837. C. heres non cogitur præstare legatum, aut fideicommissarium instrumentum originis prædiorum legatorum, sive auctoritatis, & cur. Ibid. D.
 Instrumentum falsum, quod scribitur sine dolo malo, non est crimen. T. 9. c. 1270. E.
 Instrumentum publicum plurimum valet in actionibus hypothecariis. T. 9. c. 1214. C.
 Instrumentum privatum, quod habet subscriptionem trium testium, pro publico habetur. Tom. 9. c. 1213. E.
 Instrumentum non cogitur quis iterum producere post sententiam appellatione, vel retractatione. T. 9. c. 297. B.
 Instrumentum, quod quis semel in iudicio approbavit sine controversia, an postea ab adversario quasi falsum impugnari possit. T. 9. c. 290. D. E.
 Instrumentum si is, qui semel protulit, dicat se admisisse quid fiet. Ibid. E.
 Instrumentum cum fisco commune, quæ ratione exhibetur. Tom. 9. c. 19. B. C.
 Instrumentum multiplex. Tom. 10. c. 1124. E.
 Instrumentum qui donat prædii, donat & prædium. T. 10. c. 1166. E.
 Insula in mari, vel flumine nautæ ejusnam sit, aut esse debeat. T. 1. c. 66. A.
 Insula, in flumine publico hata, est publica. T. 3. c. 399. B.
 Insula domui juncta an debeat domus appellatione. T. 4. c. 1115. C.
 Insula quæ dicitur. Ibid. B. domus legatæ, an etiam vicina insula legatæ videatur. Ibid. B.

Insula quid sit. Tom. 7. c. 409. A. B.
 Insula in mari nata cujus sit. T. 8. c. 950. D.
 Insula definitio. Tom. 1. c. 8. D.
 Insula maxima pars solum est. T. 2. c. 1135. E.
 Insula mercedem accessuram emptori, si dicat venditor, quantum emptori præstaudum sit. Tom. 7. c. 817. C. D.
 Insula usufructu legato, an insule nomine plena proprietas significetur. T. 7. c. 1370. A.
 Insule Italice pertinent ad forum. Italice. T. 10. c. 399. D.
 Ex stipulatione insulam alio loco edificatam, quando agi possit. T. 10. c. 76. A.
 Insulam qui vilis vendidit, ut aliam reficiat, emptor qua actione agere debeat, ut aliam insulam reficiat. T. 10. c. 756. B.
 Insulam eam tantum, quam sub se habet, potest assignare Præfes provincie. T. 10. c. 793. B.
 Insularius quo loco habendus. T. 8. c. 603. E.
 Insularius, & domorum differentia. T. 3. c. 554. C. & seq.
 Insuper habere verbi notio, & significatio. T. 3. c. 73. A. B.
 Insuper habere verbum quam habeat vim. Ibid. B.
 Insuper habere pro negligere. T. 4. c. 855. C.
 Insuper habere quid denotet. T. 7. c. 919. B.
 Verbum *insuper habere* an sit in usu apud purg., & terzæ latinistæ auctores. T. 10. c. 322. E.
 Insuper habere apud Papinianum non est una pars orationis, sed duæ. T. 10. c. 323. A.
 Insuper habere quid sit. Tom. 10. c. 684. A.
 Integra fons personæ. T. 1. c. 1047. B.
 Integra an res sit post litem contestatam. T. 5. c. 855. A.
 Integra terra quid. T. 8. c. 514. E.
 Integrare verbum elegans. Tom. 5. c. 450. C.
 Integratio pretii, quæ a mandato fit, qui fundum viliori, vel minori pretio, quam ei mandatum fuerat, vendidit, ratam facit venditionem. Ibid. C.
 Integri restitutio. Vide, Restitutio.
 Integrum non est mutare actionem post litem contestatam, nisi magna ex causis. T. 4. c. 905. E.
 Integrum restituere. Vide, Restituere. Vide, Restitutio in integrum.
 In integrum restituendus an sit minor 25. annis, si luculentam, & locupletem hereditatem adierit, quæ eversa subito, & collapsa sit post additionem incendiis, vel naufragiis, vel terræ fragore, vel subugati, aut morte servorum. Tom. 6. c. 327. A.

In integrum quando cessavit non potest minor. T. 9. c. 98. C. D.
 Intellectus qualis sit, cum Paulus Jurisconsultus sit, utilitatem petitori esse conservandam. T. 5. c. 574. D.
 Intendere, *experiri, agere verba*, sunt communia actoris, vel rei. T. 6. c. 339. E.
 Intentio dicitur pro exceptione. T. 10. c. 456. E.
 Intentione, vel exceptione probata, actor, vel reus non admittitur ad aliam productionem reus, si prius dicta agnovit. T. 10. c. 435. B.
 Interzatione. T. 3. c. 458. D. & c. 459. A.
 Interzalandi potestas apud Pontifices fuit. T. 8. c. 557. E.
 Interzales calendæ. T. 8. c. 558. E.
 Interzales dies, qui fuerunt ante annum 25. in minori ætate an computari debeant. Tom. 8. c. 558. A.
 Interzalis mensis ab Julio Cæsare sublati. T. 1. c. 1120. E.
 Interzalis quid. Tom. 8. c. 558. C.
 Interzalis dies quando interserantur. Ibid. D.
 Interzapedo an aliqua sit decurio natu suscepto ad alium honorem. T. 4. c. 863. D.
 Intercedere quid sit. T. 1. c. 388. A.
 Intercedere quando mulier dicatur. T. 1. c. 1297. D.
 Intercedere aliquid est. Tom. 4. c. 240. B.
 Intercedere aliud est, aliud fidejuberet. T. 4. c. 1312. C. intercedere est genus, fidejuberet species. Ibid. C.
 Intercedere quid sit propriè, & quid non sit. T. 5. c. 448. E.
 Intercedere est alienam obligationem suscipere. T. 6. c. 345. B.
 Intercessio manifestæ. T. 1. c. 1297. A.
 Intercessio est munus virorum, non mulierum. T. 4. c. 269. D.
 Intercessio obligatoria est, & ob periculum rei familiaris læminis interdita. T. 5. c. 447. C. D. E.
 Intercessio, & consensus expreßus obligant. T. 6. c. 615. E.
 Intercessio quid. T. 1. c. 769. A. & T. 9. c. 320. A. & T. 10. c. 643. A.
 Per intercessionem quomodo sit expromissio. T. 4. c. 935. A. quomodo fit per delegationem. Ibid. A. B.
 Intercessionis mulierum quibus casibus non rescinduntur. Tom. 5. c. 445. C.
 Intercessionis mulierum improphan-tem Senatusconsulto Vellejano. Tom. 6. c. 74. C.
 De intercessionibus mulierum. T. 9. c. 320. A. & seq.
 Intercessionum duo sunt genera, & quæ. T. 4. c. 206. B.

Inter;

Intercessionum multe formae: T. 9. c. 330. B. Vide, Multierum intercessio.

Ad intercessores extenduntur defensiones, five exceptiones. T. 9. c. 134. C. D. & seq.

Intercessores, qui & exsequutores. T. 10. c. 608. E.

Intercessorum appellatio quoniam continentur. T. 10. c. 708. D.

Intercepta aut perperam accipit. T. 4. c. 339. A.

Interdarius est *interdarius*, cui contrarius *interdarius*. T. 3. c. 317. B.

Interdicti advocato ex causa advocatibus, & pollutionibus est prohiberi postulare pro aliis, & adesse litigatoribus. T. 4. c. 842. D.

Interdictum bonis per Praetorem. T. 1. c. 416. B.

Interdictum bonis mulieri profusae libidinis, & prodigo. T. 1. c. 1165. D. E.

Interdicta iuri pratorio tribuuntur. T. 3. c. 125. D.

Interdicta unde ita appellata fuerint. T. 1. c. 848. D.

Interdicta prohibitoria quoniam. T. 1. c. 182. D.

Interdicta restitutoria. Ibid. E.

Interdicta exhibitiva. Ibid. E.

Interdicta actionis verbo continentur, & quid ab actionibus differant. Ibid. C. D.

Interdicta duplicia aspicunt, & recipiendae possessionis. Tom. 3. c. 98. A.

Interdicta actionis etiam verbo continentur. T. 3. c. 124. C.

Interdicta quorum bonorum. Tom. 1. c. 849. A.

Interdicta restitutoria duobus modis dicuntur. T. 1. c. 851. E.

Interdicta uti possidetis. Tom. 2. c. 330. A. B.

Interdicta omnia ut personalia sunt. T. 3. c. 124. E.

Interdicta plerumque sunt de possessione, vel quasi, pauca de proprietate, & iure. T. 3. c. 127. A.

Interdicta prohibitoria, aut exhibitiva, vel restitutoria. Tom. 3. c. 95. C.

Interdicta etiam decreta vocantur. T. 3. c. 124. B.

Interdicta quondam rei familiaris causa prodita de proprietate. T. 3. c. 127. B.

Interdicta perpetua quae sunt. T. 3. c. 475. D. E.

Interdicta popularia pupillis suae iniuriae causa, vel suorum dantur. T. 4. c. 1480. B. C.

Interdicta quondam sunt de possessione, quondam de proprietate, vel quasi proprietate. Tom. 4. c. 165. B.

Interdicta, persequutiones, & actiones quomodo differant. Tom. 3. c. 791. B.

Interdicta utrum dentur pro libertate, aut adversus libertatem. T. 5. c. 14. C. D.

Interdicta exceptiones ordine Dige-

storum Iustiniani consequuntur. T. 9. c. 812. C.

Interdicta perpetua quibuscumque ex causis competant. Tom. 5. c. 14. C.

Interdicta alia duplicia sunt, alia simplicia. T. 3. c. 791. B.

Interdicta quid sunt. Ibid. B.

Interdicta popularia sunt perpetua. T. 3. c. 14. C.

Interdicta omnia licet non scribantur in personam, vi tamen ipsa personalia sunt. T. 6. c. 826. C.

Interdicta restitutoria. T. 7. c. 188. E.

Interdicta noxalia sunt arbitraria. T. 7. c. 340. C. D.

Interdicta mixta quae sunt, & cur ita dicantur. T. 8. c. 371. A.

Interdicta quae momenta dicuntur, & cur. T. 9. c. 1138. C.

Interdicta nihil aliud sunt, quam decreta, quae Praetor facit de possessione, vel quasi possessione rei controversae inter aliquos. T. 9. c. 1137. A.

Interdicta nulla sunt, quae possessionis causam non continent. T. 9. c. 1142. A. B.

Interdicta nomina sua, & qualitates accipiunt ab initio edicti, ut libri Hebraeorum nomina sumunt a primis verbis, a quibus incipiunt. T. 9. c. 1145. B. C.

Interdicta exhibitiva sunt, vel restitutoria. T. 9. c. 1167. D.

Interdicta sunt iuris ordinarii, quo non utimur. T. 9. c. 1144. A.

Interdicta unde vi sunt duo. T. 9. c. 1149. A.

Interdicta possessionis adipiscendae non sunt in usu. T. 9. c. 1148. E.

Interdicta, & recipiendae possessionis sunt in usu. Ibid. E.

Interdicta propria dicuntur, quae prohibitoria sunt. T. 9. c. 1139. C.

Interdicta unde dicuntur. Tom. 9. c. 1139. B. C. D.

Interdicta de operibus publicis. T. 9. c. 1182. C. & seqq.

Interdicta causam proprietatis non finiunt, sed preparant. Tom. 9. c. 1137. A. sunt quaedam, sed admodum pauca, quae finiunt causam proprietatis. Ibid. B.

Interdicta dici, quod interdicere, sit denuntiare, & prohibere. T. 9. c. 1139. C. quod inter duos dicuntur. Ibid. C. aut quod interim dicantur. Ibid. C.

Interdicta dicuntur, quasi non perpetua, sed ad tempus interim dicta. T. 9. c. 1139. D.

Interdicta uti possidetis, & utrobi in quo olim differant. Tom. 9. c. 1165. C. D. sublati est illa differentia. Ibid. D.

Interdicta de novi operis nuntiatione tria esse. Tom. 9. c. 1173. D.

Interdicta de privatis adificiis. Ibid. D.

Interdicta deservunt esse in usu, & his succedere actiones in factum. T. 10. c. 1015. E.

Interdicta hodie nulla sunt, sed interdictionum loco dantur actiones in factum. T. 10. c. 1194. B.

Interdicti formula. T. 3. c. 124. D. E.

Interdicti similes relegatis. Tom. 1. c. 878. B.

Interdicti aequitatem efficere, ut etiam cesset actio ad exhibendum, detur actio in factum exhibitionis causa. Tom. 7. c. 605. D.

In interdictibus Sacrorum omnia Sacramenta cessant praeter confessionem, & viaticum in extrajuris, & baptismi parvulorum. T. 6. c. 1064. A. B.

De interdictis. T. 3. c. 124. B. C. & seqq. & T. 6. c. 329. E. & seqq. & T. 9. c. 1136. E. & seqq.

In interdictis etiam non proprietatis questio est, sed tantum possessionis, tamen non solum possidere non, sed etiam nosse nosse docemus. T. 4. c. 655. D.

De interdictis recipiendae possessionis. T. 9. c. 1148. D. E. & seqq.

Interdicta hodie propria non dicuntur, & cur. Tom. 9. c. 1145. A. & seqq.

Interdicta de mortuo inferendo quo agit, an sit dominus, vel quasi dominus ejus loci, in quem mortuum inferre vult, queritur. T. 4. c. 165. B. C.

Interdicta quorum bonorum quid nam teneantur. T. 3. c. 280. D. E.

In interdicto unde vi non tantum res venit, sed etiam utilitas, id est, quantum interest. T. 6. c. 791. C.

In interdicto de itinere queritur de usu, de possessione, de facto, an quo interdicto exspirat, hoc autem itinere usus sit. Tom. 6. c. 332. D.

Interdicto uti possidetis, vel utrobi, & rei vindicatione, possessio scilicet, & petitorio iudicio, an quis sine muluo tempore agere possit. T. 8. c. 372. D.

Interdicto precario hactenus teneri, quatenus ad eum pervenit. T. 9. c. 597. E.

Interdicto unde vi non tantum tenetur praedo, ut restituit possessionem, & omnem causam, sed etiam poena legitima legibus statuta. Tom. 9. c. 1151. A. & seqq.

Interdicto redintegrandae possessionis, quod momentum, & momentum possessionis appellatur, & cur. T. 9. c. 1155. A. B. & seqq.

Ex interdicto non potest cognoscere Praefes provinciae in eum, qui ejusdem provinciae non est. T. 9. c. 1141. E.

Interdicto quod vi, aut clam repellitur, qui eodem interdicto dominum, qui praedio suo titulum, vel si-

nes in factum. T. 10. c. 1194. B.

Interdicti formula. T. 3. c. 124. D. E.

Interdicti similes relegatis. Tom. 1. c. 878. B.

Interdicti aequitatem efficere, ut etiam cesset actio ad exhibendum, detur actio in factum exhibitionis causa. Tom. 7. c. 605. D.

In interdictibus Sacrorum omnia Sacramenta cessant praeter confessionem, & viaticum in extrajuris, & baptismi parvulorum. T. 6. c. 1064. A. B.

De interdictis. T. 3. c. 124. B. C. & seqq. & T. 6. c. 329. E. & seqq. & T. 9. c. 1136. E. & seqq.

In interdictis etiam non proprietatis questio est, sed tantum possessionis, tamen non solum possidere non, sed etiam nosse nosse docemus. T. 4. c. 655. D.

De interdictis recipiendae possessionis. T. 9. c. 1148. D. E. & seqq.

Interdicta hodie propria non dicuntur, & cur. Tom. 9. c. 1145. A. & seqq.

Interdicta de mortuo inferendo quo agit, an sit dominus, vel quasi dominus ejus loci, in quem mortuum inferre vult, queritur. T. 4. c. 165. B. C.

Interdicta quorum bonorum quid nam teneantur. T. 3. c. 280. D. E.

In interdicto unde vi non tantum res venit, sed etiam utilitas, id est, quantum interest. T. 6. c. 791. C.

In interdicto de itinere queritur de usu, de possessione, de facto, an quo interdicto exspirat, hoc autem itinere usus sit. Tom. 6. c. 332. D.

Interdicto uti possidetis, vel utrobi, & rei vindicatione, possessio scilicet, & petitorio iudicio, an quis sine muluo tempore agere possit. T. 8. c. 372. D.

Interdicto precario hactenus teneri, quatenus ad eum pervenit. T. 9. c. 597. E.

Interdicto unde vi non tantum tenetur praedo, ut restituit possessionem, & omnem causam, sed etiam poena legitima legibus statuta. Tom. 9. c. 1151. A. & seqq.

Interdicto redintegrandae possessionis, quod momentum, & momentum possessionis appellatur, & cur. T. 9. c. 1155. A. B. & seqq.

Ex interdicto non potest cognoscere Praefes provinciae in eum, qui ejusdem provinciae non est. T. 9. c. 1141. E.

Interdicto quod vi, aut clam repellitur, qui eodem interdicto dominum, qui praedio suo titulum, vel si-

nes in factum. T. 10. c. 1194. B.

Interdicti formula. T. 3. c. 124. D. E.

Interdicti similes relegatis. Tom. 1. c. 878. B.

Interdicti aequitatem efficere, ut etiam cesset actio ad exhibendum, detur actio in factum exhibitionis causa. Tom. 7. c. 605. D.

In interdictibus Sacrorum omnia Sacramenta cessant praeter confessionem, & viaticum in extrajuris, & baptismi parvulorum. T. 6. c. 1064. A. B.

De interdictis. T. 3. c. 124. B. C. & seqq. & T. 6. c. 329. E. & seqq. & T. 9. c. 1136. E. & seqq.

In interdictis etiam non proprietatis questio est, sed tantum possessionis, tamen non solum possidere non, sed etiam nosse nosse docemus. T. 4. c. 655. D.

De interdictis recipiendae possessionis. T. 9. c. 1148. D. E. & seqq.

Interdicta hodie propria non dicuntur, & cur. Tom. 9. c. 1145. A. & seqq.

Interdicta de mortuo inferendo quo agit, an sit dominus, vel quasi dominus ejus loci, in quem mortuum inferre vult, queritur. T. 4. c. 165. B. C.

Interdicta quorum bonorum quid nam teneantur. T. 3. c. 280. D. E.

In interdicto unde vi non tantum res venit, sed etiam utilitas, id est, quantum interest. T. 6. c. 791. C.

In interdicto de itinere queritur de usu, de possessione, de facto, an quo interdicto exspirat, hoc autem itinere usus sit. Tom. 6. c. 332. D.

Interdicto uti possidetis, vel utrobi, & rei vindicatione, possessio scilicet, & petitorio iudicio, an quis sine muluo tempore agere possit. T. 8. c. 372. D.

Interdicto precario hactenus teneri, quatenus ad eum pervenit. T. 9. c. 597. E.

Interdicto unde vi non tantum tenetur praedo, ut restituit possessionem, & omnem causam, sed etiam poena legitima legibus statuta. Tom. 9. c. 1151. A. & seqq.

Interdicto redintegrandae possessionis, quod momentum, & momentum possessionis appellatur, & cur. T. 9. c. 1155. A. B. & seqq.

Ex interdicto non potest cognoscere Praefes provinciae in eum, qui ejusdem provinciae non est. T. 9. c. 1141. E.

Interdicto quod vi, aut clam repellitur, qui eodem interdicto dominum, qui praedio suo titulum, vel si-

nes in factum. T. 10. c. 1194. B.

Interdicti formula. T. 3. c. 124. D. E.

Interdicti similes relegatis. Tom. 1. c. 878. B.

Interdicti aequitatem efficere, ut etiam cesset actio ad exhibendum, detur actio in factum exhibitionis causa. Tom. 7. c. 605. D.

In interdictibus Sacrorum omnia Sacramenta cessant praeter confessionem, & viaticum in extrajuris, & baptismi parvulorum. T. 6. c. 1064. A. B.

De interdictis. T. 3. c. 124. B. C. & seqq. & T. 6. c. 329. E. & seqq. & T. 9. c. 1136. E. & seqq.

In interdictis etiam non proprietatis questio est, sed tantum possessionis, tamen non solum possidere non, sed etiam nosse nosse docemus. T. 4. c. 655. D.

De interdictis recipiendae possessionis. T. 9. c. 1148. D. E. & seqq.

Interdicta hodie propria non dicuntur, & cur. Tom. 9. c. 1145. A. & seqq.

Interdicta de mortuo inferendo quo agit, an sit dominus, vel quasi dominus ejus loci, in quem mortuum inferre vult, queritur. T. 4. c. 165. B. C.

Interdicta quorum bonorum quid nam teneantur. T. 3. c. 280. D. E.

In interdicto unde vi non tantum res venit, sed etiam utilitas, id est, quantum interest. T. 6. c. 791. C.

In interdicto de itinere queritur de usu, de possessione, de facto, an quo interdicto exspirat, hoc autem itinere usus sit. Tom. 6. c. 332. D.

Interdicto uti possidetis, vel utrobi, & rei vindicatione, possessio scilicet, & petitorio iudicio, an quis sine muluo tempore agere possit. T. 8. c. 372. D.

Interdicto precario hactenus teneri, quatenus ad eum pervenit. T. 9. c. 597. E.

Interdicto unde vi non tantum tenetur praedo, ut restituit possessionem, & omnem causam, sed etiam poena legitima legibus statuta. Tom. 9. c. 1151. A. & seqq.

Interdicto redintegrandae possessionis, quod momentum, & momentum possessionis appellatur, & cur. T. 9. c. 1155. A. B. & seqq.

Ex interdicto non potest cognoscere Praefes provinciae in eum, qui ejusdem provinciae non est. T. 9. c. 1141. E.

Interdicto quod vi, aut clam repellitur, qui eodem interdicto dominum, qui praedio suo titulum, vel si-

- vel signum, vel tabulam affixam deiecit, persequitur. Tom. 10. c. 887. D.
- Interdictorum definitio, divisio, & singularum specierum brevis explicatio. T. 1. c. 848. C. D.
- Interdictorum uti possidetis, & utrobi an vis aequata sit, quantum ad possessionem. T. 1. c. 284. A. B.
- De interdictorum executione. T. 3. c. 125. A. B.
- Interdictorum omnium perspicua declaratio per succinctas definitiones & distributiones eorum. T. 5. c. 791. A. B.
- De interdictorum definitione, & differentia. T. 2. c. 1101. C. D. E. & c. 1102. A.
- Interdictorum definitio, & divisio. T. 8. c. 1127. E. & c. 1128. A. & seq.
- Interdictorum divisio quæ. T. 9. c. 1145. A.
- Interdictorum solennes denuntiationes, & conditiones, quæ olim observabantur, sublatae sunt. T. 9. c. 1242. D. & seq.
- Interdictum quid ab actione distet. T. 5. c. 124. D.
- Interdictum non tantum de possessione, vel quasi possessione editur, sed & de proprietate interdum, & quasi proprietate. Ibid. C.
- Interdictum uti possidetis ad rem soli pertinet. T. 3. c. 486. B.
- Interdictum de projectionis, & de superficij possessione dari ad exemplum uti possidetis. Ibid. B.
- Interdictum momentarie possessionis. T. 3. c. 12. B.
- Ine. dictum momenti. Ibid. B.
- Interdictum uti possidetis. Tom. 3. c. 128. C.
- Interdictum retinendæ possessionis. T. 1. c. 283. E. & c. 478. B. C.
- Interdictum adipiscendæ possessionis. T. 1. c. 283. C. & Tom. 2. c. 547. A. B.
- Interdictum fraudatorium. Tom. 1. c. 848. A.
- Interdictum de tabulis exhibendis annuum case. Tom. 3. c. 475. C. D.
- Interdictum de clandestina possessione. T. 1. c. c. 812. A.
- Interdictum quod precarium appellatur, cui redditur. Tom. 3. c. 93. C.
- Interdictum quod legatorum. T. 1. c. 849. B. & Tom. 3. c. 283. D.
- Interdictum quod vi, aut clam venditori, an emptori, cui ad diem fundus additus est, competat. T. 3. c. 41. D.
- Interdictum unde vi duplex. T. 3. c. 140. C.
- Interdictum Salvianum a quo, & ad quid inventum. Tom. 1. c. 836. C. & T. 3. c. 229. E.
- Interdictum Salvianum de rebus coloni. T. 1. c. 483. C.
- Interdictum quorum bonorum. T. 1. c. 283. C.
- Interdictum recuperandæ possessionis. T. 1. c. 285. A.
- Interdictum unde vi. Ibid. A. & T. 4. c. 1319. E. & T. 6. c. 819. D.
- Interdictum fraudatorium in quo differat ab actione Pauliana. T. 4. c. 1319. B. C.
- Ad interdictum de precario hodie non est necesse ire, cum actio civilis ex præscriptis verbis suppetat. T. 4. c. 501. B.
- Interdictum de mortuo inferendo datur domino proprietatis. T. 4. c. 165. A.
- Interdictum quod vi, aut clam est anuale. T. 4. c. 352. A. hoc interdictum absenti republicæ causâ competere cepit, nec tamen eo egit, vel per se, vel per procuratorem, quem constituere potuit, an annuis utilis ei computabitur. Ibid. A.
- Interdictum uti possidetis, vel utrobi ad possessionem suam vindicandam. Tom. 4. c. 655. A.
- Interdictum quod vi, aut clam ad quid, & ad quem concipitur. T. 5. c. 805. B.
- Interdictum adipiscendæ, vel adipiscendæ possessionis quodnam sit. T. 5. c. 794. D.
- Interdictum quod vi, aut clam per quas personas nobis adquiratur. T. 5. c. 818. D.
- Interdictum de novi operis nuntiatione an sit restituturum. T. 5. c. 655. C.
- Interdictum de libero homine exhibendo an cuius de populo competat. T. 5. c. 377. A.
- Interdictum quorum bonorum, & petitio hereditatis in quo differant. T. 5. c. 280. E.
- Interdictum de vi non est famosum. T. 5. c. 800. E.
- Interdictum unde vi est annuum, exceptio de vi perpetua. T. 5. c. 830. B.
- Interdictum quod vi, aut clam actionibus in rem scriptis connumeratur. T. 5. c. 805. C.
- Interdictum de libero homine exhibendo quare sit perpetuum. T. 5. c. 14. C.
- Interdictum cui nuntiatione est ne edificaret, petit a Prætoris sibi remittit nuntiationem novi operis, ut sibi edificare liceat. T. 5. c. 109. C. indignum est quilibet interventione cum vicinus petit remissionem nuntiationis novi operis, beneficium Prætoris dominum amittere. Ibid. D.
- Interdictum de proprietate nullum est. T. 5. c. 791. E.
- Interdictum momentarium quid. T. 6. c. 815. A. B.
- Interdictum reintegrandæ possessionis. T. 6. c. 820. C.
- Interdictum unde vi datur in quemcumque possessorem etiam ignarum vitii. Tom. 4. c. 827. D.
- Interdictum unde vi pænale est. T. 6. c. 829. C.
- Interdictum unde vi in personam concipitur. T. 6. c. 826. D.
- Interdictum uti possidetis quid. T. 6. c. 817. D. E.
- Interdictum nullum est famosum. T. 6. c. 90. A.
- Interdictum fraudatorium revocat possessionem, Pauliana actio revocat dominium. T. 6. c. 335. D. E.
- Interdictum fraudatorium, quo creditorec revocant possessionem, quæ in eorum fraudem debitor alienavit. Ibid. D.
- Interdictum nequid in loco publico, quando competit. Tom. 4. c. 331. E.
- Omne interdictum personale est, in personam est, & non in rem. T. 6. c. 338. D.
- Interdictum popolare. Vide, Actio popularis.
- Interdictum precarium, sive interdictum de precario, & qui eo interdictum tenetur. T. 6. c. 338. A.
- Interdictum de precario. Tom. 6. c. 333. C.
- Interdictum prohibitorium. Tom. 6. c. 332. A. quando, & cui competat. Ibid. C. D.
- Interdictum quod vi, aut clam, vel interdictum de novi operis nuntiatione domino competit. T. 6. c. 291. B.
- Interdictum quod vi, aut clam notiale est. T. 6. c. 427. A.
- Interdictum quorum bonorum, quando competit. T. 6. c. 331. B.
- Interdictum Salvianum, & quis fuerit auctor hujus interdicti, cui competit. T. 6. c. 338. C. D.
- Interdictum Salvianum directo datur tantum adversus colonum, non adversus extraneum possessorem pignorum obligatorum pro pensione fondi. Ibid. D.
- Interdictum Salvianum etiam utile datur adversus extraneum. Ibid. D.
- Interdictum Salvianum, & actio Serviana in quo differunt. Ibid. D. & seq.
- Interdictum de tabulis exhibendis. T. 6. c. 331. B. C.
- Interdictum de vi, & vi armata. T. 6. c. 332. A.
- Interdictum unde vi, ipso jure non est famosum, attamen non datur liberia in parentes, vel liberis in paternos, & cur. T. 6. c. 90. A.
- Interdictum uti possidetis, adversus quem datur. T. 7. c. 255. E.
- Interdictum utrobi adversus quem datur. Ibid. E.
- Interdictum quorum legatorum. T. 7. c. 351. C. D.
- Interdictum unde deducum. T. 7. c. 1160. E. & c. 1161. A.
- Interdictum de libero homine exhibendo. T. 7. c. 228. E. & c. 229. A.
- Interdictum de vi armata est perpetuum. T. 7. c. 388. D.

- Interdictum de precario est perpetuum. Ibid. D.
- Interdictum unde vi est apouum. Ibid. D.
- Interdictum de clandestina possessione. Ibid. E.
- Interdictum unde itinere, actusque reficiendo quid distet ab interdicto de itinere, actusque privato. T. 7. c. 454. E.
- Interdictum de tabulis exhibendis est ordinarium, Edictum quemadmodum testamenta inspicantur est extraordinarium. T. 7. c. 955. C.
- Interdictum quod legatorum, quibus adversus quos datur. T. 7. c. 950. B.
- Interdictum quod vi, aut clam, est restitutorium, non prohibitorium. T. 7. c. 455. E. quibus datur. Ibid. E. & 456. A. qui contemnantur. Ibid. A.
- Interdictum Salvianum ad quid comparatum. T. 8. c. 312. B. C.
- Interdictum fraudatorium quoniam appellatum. T. 8. c. 1107. E.
- Interdictum unde vi quotidiana an famosum sit. T. 8. c. 370. B.
- Interdictum quod legatorum, vel quod bonorum est de adipiscenda possessione. T. 8. c. 372. D. E.
- Interdictum unde vi, quando finitur. T. 8. c. 367. C. an in herede defuncti datur. Ibid. C.
- Interdictum unde vi est de recuperanda amissa possessione. T. 8. c. 372. D.
- Interdictum uti possideris, & utrobi est de retinenda, & conservanda possessione sua. Ibid. D.
- Interdictum quare pluvie arcenda. T. 8. c. 546. B.
- Interdictum de tabulis exhibendis, & liberis exhibendis. T. 8. c. 538. A.
- Interdictum nequid fiat in mari. T. 8. c. 556. A.
- Interdictum nequid fiat in flumine publico, riparum. T. 8. c. 534. A.
- Interdictum quotidianum, & de vi armata. T. 8. c. 321. B. C.
- Interdictum uti possideris, & de via, quid differant. T. 8. c. 398. C.
- Interdictum uti possideris quale. T. 8. c. 336. A. B.
- Interdictum unde vi dari in herede, ut lucrum ei extorqueatur. T. 9. c. 159. E.
- Interdictum restitutorium. T. 9. c. 1155. B.
- Interdictum de exhibitio liberis deducendo. T. 9. c. 1169. A.
- Interdictum de liberis homine exhibendo est exhibitiorum. Ibid. A. patri datur de exhibendo filio emancipato, matri etiam de exhibendo filio, vel filia. Ibid. B.
- Interdictum exhibitiorum, & actio exhibitioria, seu ad exhibendum, in quo distat. T. 9. c. 1167. E. & c. 1168. A. B. dominium, & potestas differunt. Ibid. A.
- Interdictum quorum bonorum est restitutorium. Ibid. D.
- Interdictum uti possideris est prohibitorium. Ibid. D.
- Interdictum quorum bonorum non datur, nisi adversus eum, qui non hereditariam possidet pro herede, vel pro possessore, & cur. T. 9. c. 1147. A.
- Interdictum de arboribus cadendis, quæ viz nocent. T. 9. c. 1139. E. & seqq.
- Interdictum uti possideris concipitur in præfata tempus. T. 9. c. 1165. D.
- Interdictum quorum bonorum. T. 9. c. 1145. A. & seqq.
- Interdictum quorum legatorum. T. 9. c. 1147. C. D. & seqq.
- Interdictum unde vi. T. 9. c. 1148. D. & seqq.
- Interdictum Si per vim, vel alio modo absentis perturbata sit possessio. T. 9. c. 1164. C. & seqq.
- Interdictum uti possideris. T. 9. c. 1145. A. & seqq.
- Interdictum de tabulis exhibendis. T. 9. c. 1167. C. D. & seqq.
- Interdictum de liberis exhibendis, seu deducendo, & de libero homine exhibendo. T. 9. c. 1148. C. D. & seqq.
- Interdictum de precario, & Salviano. T. 9. c. 1170. E. & seqq.
- Interdictum de ædificiis privatis. T. 9. c. 1173. D. E. & seqq.
- Interdictum retinende possessionis rerum mobilium. T. 9. c. 1165. B. appellatur utrobi. Ibid. B.
- Interdictum quorum bonorum datur tantum possideris, non heredi, qui jure civili existit, & cur. T. 9. c. 1146. A.
- Interdictum quorum legatorum & primis verbis edicti appellatur quod legatorum. T. 9. c. 1147. C. D.
- Interdictum quorum bonorum, & petito hereditatis in quo differunt. Ibid. C.
- Interdictum restitutorium datur dominis, quibus absentibus, & non consentientibus ab aliis rerum, quæ ad ens pertinent, possessio occupata est, cum vacaret. T. 9. c. 1161. D.
- Interdictum de ædificiis privatis, & de quibus rebus agitur in hoc interdicto. T. 9. c. 1173. D. E.
- Interdictum de exhibendo cæbitorum, qui latitat apud aliquem, creditori cur non datur. T. 9. c. 1169. E.
- Interdictum de liberis homine exhibendo cui datur. T. 9. c. 1170. A.
- Interdictum precarium restitutorium est. T. 9. c. 1170. B.
- Interdictum Salvianum restitutorium est. Ibid. B.
- Interdictum quod vi, aut clam, aut precario. T. 9. c. 1149. D. et seqq.
- Interdictum quod legatorum hodie supervacuum est, & non est in usu, & cur. T. 9. c. 1148. C.
- In interdictum unde vi quæ res veniunt. Ibid. E.
- Interdictum de mortuo inferendo in sepulcrum, quod est in fundo meo. T. 9. c. 1137. D.
- Interdictum, & dictum idem est. T. 9. c. 1139. B.
- Interdictum uti possideris non pertinet ad res mobiles. T. 9. c. 1166. D.
- Interdictum de vi armata cui datur. T. 9. c. 1149. A. & seqq.
- Interdictum quorum bonorum cur non datur in debitorum hereditarium, sed datur tantum in possessorem corporum hereditarium. T. 9. c. 1147. B.
- Interdictum de exhibendis, sive proferendis tabulis, quibus hereditas competit, & cur momenti beneficium vocetur ab Aniano. T. 9. c. 1168. A.
- Interdictum de liberis exhibendis competit parentibus, qui ens in possessionem habent, adversus eum, apud quem sunt, non ius sponte. Ibid. D.
- Interdictum unde vi, & retinende grandæ possessionis in quo differunt. T. 9. c. 1148. E.
- Interdictum de tabulis exhibendis datur adversus eum, apud quem sunt. T. 9. c. 1168. D.
- Interdictum unde vi non habet conductor ex pulsus ab emptore. T. 9. c. 408. B.
- Interdictum utrobi est de retinenda possessione rerum mobilium. T. 9. c. 1165. B.
- Interdictum unde vi, & interdictum de vi quotidiana in quo differunt. T. 9. c. 1149. A. B.
- Interdictum de vi armata est perpetuum, non annuum. Ibid. C.
- Interdictum quorum bonorum, & petito hereditatis simul conferuntur. T. 9. c. 1145. C. D. & seqq.
- Interdictum restitutorie possessionis est momentaneum. T. 9. c. 114. A.
- Interdictum de tollendis rudibus ædium collapsarum io alius adest. T. 9. c. 1173. D.
- Interdictum de vi quotidiana cui datur. T. 9. c. 1149. A. B. C.
- Omne interdictum, quod de possessione est, Momentum dicitur, & cur. T. 9. c. 1115. A.
- Interdictum quotidianum est annuum. T. 10. c. 697. C.
- Interdictum uti possideris datur hiis nominibus, quibus quid in æstimationem cædendum est. T. 10. c. 698. C.
- Interdictum unde vi, quare sic dicitur. T. 10. c. 738. C.
- Interdictum nullum est famosum. T. 10. c. 1197. E.
- Interdictus utrobi agit ad exhibendum. T. 3. c. 119. B. C.
- Interesse quomodo æstimari debeat. T. 5. c. 65. D.
- Id, quod interest, quid sit apud de sensu tertius de eo, quod interest. T. 1. c. 1281. D. & T. 3. c. 240. C. D.
- Ejus, quod interest, æstimatio ad modum legitimum usurarum redigitur. T. 3. c. 240. E.
- Ejus, quod interest, æstimatio quæ

T. 4. c. 333. C. D.
 Interest ejus principaliter, cuius maxime interest. T. 5. c. 15. B.
 Quod interest, quid proprie sit, & quid complectatur. Tom. 5. c. 175. A.
 Eius, quod interest, estimationem non egredi duplici in casibus certis, qui certam quantitatem habent, & naturam. T. 7. c. 645. C.
 Id, quod interest, quando venit ex mora. T. 9. c. 1074. D. E. & seq.
 Id, quod interest, definitio quæ. T. 9. c. 1075. B. & c. 1079. C.
 Id, quod interest, semper apud nos in res redigitur. T. 9. c. 1075. B.
 In id, quod interest, spectatur veritas, non quantitas. T. 9. c. 1079. E.
 Eius, quod interest, quando non habetur ratio. T. 9. c. 1076. B.
 Id, quod interest, in casibus incertis taxat officium iudicis. Tom. 9. c. 1178. A.
 Eius, quod interest, in obscuro, & dubio Iudices sæpe sunt altimatores. T. 9. c. 1075. A.
 Id, quod interest incerta actio, & incerti conditio dicitur passim in iure, quæcumque ex causa agatur. T. 9. c. 1072. E.
 A prælatione ejus, quod interest, liberatur is, qui se filius post diem, ante litem contestatam tamen. T. 10. c. 488. D.
 Quod interest, non exigitur ad modum pretii, sed statuitur arbitrio iudicis. T. 10. c. 658. D.
 Id, quod interest, quid sit. T. 10. c. 749. B.
 Id, quod interest, an sit res. T. 10. c. 749. B. an sit rei pretium. Ibid.
 B. C.
 Id, quod interest, non excedit pretium rei venditæ. Ibid. C. an sit damnum datum, vel lucrum interceptum. Ibid. D.
 Id, quod interest, significat utilitatem. Ibid. D.
 Id, quod interest, an sit estimatio damni dati, vel lucri intercepti. T. 10. c. 750. A.
 Quod interest, duplex est, extrinsecum, & intrinsecum. Tom. 10. c. 754. B.
 Quod interest, divinum in commune, in singulare, & in conventum. Ibid. D.
 Quod interest duplici non egreditur. T. 10. c. 761. C.
 Intergerius paries est, qui duos ædificia disinterminat. T. 4. c. 151. A.
 Interim, & interdum ex Quintilianus, & Seneca promiscue pro eodem dixit Paulus juristicus. T. 5. c. 459. C.
 Interitus subjecti est summa mutatio. T. 5. c. 426. C.
 Interloquutio quid. T. 2. c. 491. D.
 Interloquutio non est proprie sententia. T. 6. c. 934. B.

Interloquutio in litibus, & causis appellatur præjudicium. T. 7. c. 131. B.
 Interloquutio iudicis, & sententia in qua distans. T. 9. c. 1062. B. & c. 1066. D.
 Interloquutio iudicis mutari, corrigi potest. Tom. 9. c. 1062. B. & c. 1066. A. scripturam non exigit. Ibid. c. 1062. B.
 Ab interloquutione appellatio recipitur jure Pontificum, jure Civili secus. T. 6. c. 937. B. C.
 Interloquutiones quomodo discernantur a sententiis. T. 10. c. 791. C.
 Interloquutiones quando fiant. Ibid. C.
 Intermissio ususrum quandonam accidat. T. 5. c. 935. C.
 Intermecium testamentum, & actio intermecina quæ. T. 3. c. 2. A. B.
 Interpellatio creat moram. T. 4. c. 214. A.
 Interpellatio quænam dicatur moram parere. T. 5. c. 166. E.
 Interpellatio quandonam locum habeat in herede, & quando non. T. 5. c. 769. E.
 Interpellatio debitorem constituit in mora. T. 6. c. 368. A.
 Interpellationis vice detestatio haberi solet. T. 10. c. 1037. B.
 Interpellatores matrimoniorum extra ordinem puniuntur. T. 1. c. 474. C. D.
 Interpretari, & supplere differunt. T. 1. c. 1061. E.
 Interpretatio benigna strictæ scripturæ addenda est ex aliis legibus. T. 4. c. 891. B.
 Interpretatio benignior sequenda in rebus dubiis. T. 4. c. 988. A.
 Interpretatio facienda non est contra stipulatorem. T. 4. c. 106. B.
 Interpretatio Joannis veteris glossatoris de crimine flectionatus qualis, quæ, & melior aliorum. T. 4. c. 844. E. & c. 845. A.
 Interpretatio an fiat adversus venditorem. T. 4. c. 105. E.
 Interpretatio contra venditorem. Vide. Venditor.
 Interpretatio iusta, id est, interpretatio juris civilis, quæ fit a prudenti, vel a iudice, an pro mero jure civili habeatur. T. 5. c. 409. D.
 Interpretatio benignior in penalibus requiritur. T. 5. c. 801. A.
 Interpretatio bona est, quæ ducitur ex conjunctione duarum legum. T. 6. c. 393. C.
 Interpretatio iusta dicitur, quæ adhibetur ad leges, senatusconsultum, vel edicta. T. 6. c. 440. E.
 Interpretatio in iudiciis secundum eum fit, qui ambiguit loquitur. T. 6. c. 340. D. in contractibus contra eum, qui ambiguit loquitur. Ibid. C.
 Interpretatio, quæ fit commixtis legis capitulis, optima est. T. 10. c. 1013. B.
 Interpretationem benigniorem se-

quendam in te dubia. Tom. 7. c. 1450. E.
 Interpretationem capere in obscuris æ affectione cuiusque. Ibid. E.
 Interpretationem eam sequendam, quæ est in rebus dubiis, quæ est verisimilior. Ibid. E.
 Interpretes ut plurimum in rebus facilibus multi, in difficultibus muti. T. 6. c. 934. A.
 Interpretum quid fit proprie. T. 3. c. 458. D.
 Interpretum usus opiniones admittunt. T. 4. c. 837. D.
 Interrogati in iure non respondent contumaces, & superbi exultant, & merito plectuntur. T. 5. c. 758. E.
 Interrogati in iudicio an teneantur ex responsione. T. 5. c. 108. B. C.
 Interrogationes pseudomene. T. 1. c. 1355. B. pseudomene appellatio unde prius dicta. Ibid. c. 1356. D.
 Interrogationes admittuntur sæpe in actionibus in personam. T. 9. c. 176. D.
 De interrogationibus in iure faciendis. T. 1. c. 755. C. D.
 De interrogationibus in iure faciendis edictum quantum differat ab edicto de damno infecto. T. 5. c. 639. E. & c. 640. A.
 De interrogatoriis, quæ fiunt in iure. T. 5. c. 758. D.
 Interrogationibus in iudicio factis cur omnimodo respondendum sit. T. 5. c. 758. D. E.
 Interrogatorie actiones, quæ præcedebant iudicium, sublatæ. T. 9. c. 176. D.
 Si interrogatus in iure taceat, vel non respondeat, quid. T. 4. c. 162. D.
 Interruptio quomodo definitur. T. 9. c. 1052. C.
 De interruptione præscriptionis. T. 9. c. 1044. A. & seq.
 Interruptiones. T. 8. c. 539. B.
 De interruptionibus præscriptio num. T. 9. c. 1051. E. & seq.
 Intervalla quæ observanda in Utro. T. 7. c. 484. A. B.
 Intervalla quæ observanda in finibus. T. 7. c. 483. E.
 De intervallis legitimis ponendorum adificiorum. T. 9. c. 1179. C. D. & seq.
 Ex intervallo non competere actionem, sed exceptionem dari. T. 9. c. 87. A.
 Ex intervallo pacta. T. 9. c. 87. A. & seq.
 Intervallum quale intermitteri debet in ferenda arbore. T. 9. c. 1140. E.
 Intervinire quis dicatur. T. 8. c. 784. D.
 Intervinere pro aliis virorum est, non mulierum. Tom. 10. c. 980. D.
 Interventionum genera. T. 1. c. 392. E.
 Interverso possessionis quare sursum dicatur. T. 5. c. 716. C.
 P p Inter

Interventores, overfores, decedentes. T. 2. c. 646. C.
Interventore fideicommissum quid est. T. 4. c. 389. E.
Interventi non potest quantitas. T. 4. c. 716. B. nec incorporalis. Ibid. B.
Ex interfusio frequenter deducitur Falcidia. T. 7. c. 5271. C.
Interfusum quid sit. Tom. 5. c. 1071. D. & T. 7. c. 1271. C.
Interfusum non potest constitui in fundo. T. 7. c. 1272. B.
Interfusum semper est in pecunia, etiam si post paucos dies debuit veniat. T. 7. c. 1272. B.
Intestabiles qui sint. T. 1. c. 97. E. & T. 8. c. 963. D. E.
Intestati causa trahitur a causa testati. T. 4. c. 1053. A.
Intestati causa trahit causam testati, & contra. T. 4. c. 369. D.
De intestati successione. Tom. 8. c. 161. C. & seq.
Intestati hereditatem confirmat lex Cornelia. T. 8. c. 183. E.
Intestati gradus qui. T. 8. c. 168. D. Olim fuere octo, hodie sunt quatuor. Ibid. D.
Intestati ad causam re perducti, an heres compellatur hereditatem adire. T. 10. c. 342. A.
Pro intestatis qui habentur. T. 8. c. 185. E. & c. 187. A.
Ab intestato quibus datur bonorum possessio. Tom. 8. c. 161. B. & seq.
Ab intestato avunculum defuncti praeferri consobrinis, proximitatis iure. T. 8. c. 180. E.
Ab intestato qui succedunt, & qui non succedunt. T. 8. c. 191. B.
Intestato qui trahit, injuriam fit reus. T. 8. c. 349. B.
Ab intestato alio jure sunt legata, & fideicommissa, alio donationis causâ mortis. T. 10. c. 497. E.
Ab intestato an competat bonorum possessio, si neque secundum tabulas, neque contra tabulas competat. T. 10. c. 772. B.
Intestatorum successio. Tom. 1. c. 454. E.
Intestatorum successio primùm liberis defuncti, deinde legitimis. T. 8. c. 183. D.
Intestatorum successiones. Vide, Successiones.
Intestatus, & antestatus opponitur. T. 3. c. 176. B.
Intestatus quis dicitur. Tom. 4. c. 316. C.
Intestatus miles. Vide, Miles.
Intestatus an decessisse credatur, si qui liberis suis tutorem testamenti non reliquit. T. 5. c. 579. D.
Intestatus quidam decessit relicto filio, & uxore pregnantis, queritur, qua ex parte heres intelligatur filius. T. 7. c. 148. A.
Intestatus quis proprie dicitur. T. 8. c. 186. E.
Intributiones. T. 2. c. 670. C.

Introducere. T. 7. c. 601. B. Vide, Inducere.
Intrusus quis dicitur. T. 6. c. 994. A. intruli pena. Ibid. A.
Invadere non est rapere, sed pervadere rem alienam. T. 9. c. 1154. D.
Invasio ignorantem non spoliat possessione, quæ solo animo retinebatur. T. 4. c. 616. E.
De eo, qui invasit possessionem per vim ejusdem possessoris. T. 9. c. 1156. C. D. & seq. tenetur in duplum. Ibid. c. 1157. A.
Invasor non tantum est male fidei possessor, sed etiam piaso. T. 4. c. 889. B.
Invasor omnis an sit violentus possessor. T. 9. c. 1154. D.
Inveſta, & illata a conductore non esse pignori, sed hypothecæ. T. 7. c. 599. B.
Inveſta a colono in fundum conductum an sint pignori obligata. T. 9. c. 408. C.
Inventarii omnino non obligat militem solido æri alieno. Tom. 2. c. 1028. E.
Inventarii beneficia quot, & quæ. T. 8. c. 988. B.
Inventarii confessio sit sumptus hereditatis, l' inventaire se fait aux depens de l'heritier. T. 9. c. 783. E.
Inventarii confessionem præcedit plerumque aditio, vel immisio. T. 9. c. 782. C.
Inventarii beneficium. T. 9. c. 782. C.
Inventarii confessio non est idoneum argumentum aditæ, vel agnitæ hereditatis, vel pro herede gelionis. T. 9. c. 782. B.
Inventarii confessionem an testator possit heredi prohibere, quasi volente testatore, ut it heres, quem scribit, subeat omnia onera hereditatis, si ve ea possint ferre, sua bona, si ve non, ut lucrisque tuendam famam defuncti. T. 9. c. 784. A. B.
Ab inventarii confessione debent incipere tutores, & curatores. T. 9. c. 569. E.
De inventarii bonorum, & instrumentorum pupilli, seu adulti confessione. T. 9. c. 569. D. & seq.
Inventario faciendo præscriptus est annus, si heres longè absit ab eo loco, ubi est hereditas. T. 2. c. 1025. E.
De inventario bonorum mariti a muliere conficiendo post mortem mariti. T. 8. c. 430. B. C.
Inventario quo tempore heres operam det. T. 8. c. 988. B.
Inventario facto actiones, quas heres cum defuncto habuit, non confundi. T. 7. c. 954. E.
Inventario facto heres non tenetur supra vires hereditatis. T. 9. c. 156. B.
In inventario conficiendo bonorum pupilli cautione opus est. T. 9. c. 693. B.
Ex inventario heres non tenetur

ultra vires inventarii. T. 9. c. 783. C.
Inventarium quando, & coram quibus fieri debet. T. 2. c. 1025. E.
Ob inventarium non confectum heres Falcidiam amittit. Tom. 2. c. 1026. B.
Inventarium si heredes lecerint, non tenentur ultra vires hereditatis. T. 7. c. 954. E.
Quomodo fiat inventarium. T. 8. c. 988. D.
Inventarium etiam si non faciant milites, non tenentur supra vires hereditatis. T. 9. c. 784. A.
Inventarium a morte testatoris fieri potest. T. 10. c. 682. B.
Inventarium. Vide, repertorium.
Inverecundus quis dicitur. T. 9. c. 716. B.
Inveſtice pupillus cæsi cogit adargui potest. T. 3. c. 53. B.
Investimentum. T. 2. c. 1233. C.
Inveſtus quis olim dicebatur. T. 6. c. 1077. C.
Investitura feudi quid, & quod ejusdem jure. T. 2. c. 1232. C. D.
Investitura duplex. T. 2. c. 1236. C.
Investitura facienda duo sunt adhibendi pates. T. 2. c. 1237. C.
Investitura ei fieri non debet, qui fidelitatem facere recusat. T. 2. c. 1236. B. & c. 1238. B.
De investitura veteris, & novi beneficii. T. 2. c. 1235. D. E. & c. 1230. C.
De investitura intra annum non petita Lotharii constitutio. T. 2. c. 1232. A. B.
Investitura de re aliena facta. T. 2. c. 1242. A. B.
Investitura, & inducio corporalis non est idem. T. 6. c. 994. C.
Investitura per interpolatam personam fieri potest. Tom. 6. c. 557. A.
Investitura jure tribuit, non possessionem. Tom. 6. c. 994. D. & c. 1037. D.
Investitura principalis domini quomodo fit. T. 9. c. 419. A.
Investitura quoniam interesse debeant. T. 2. c. 1202. D.
Investitura probatio. T. 2. c. 1284. A. B.
Investitura signum annulus. Vide, Annulus.
Invita, & non consentire dicitur; quod absens, & ignorans est. T. 10. c. 302. A.
**Invitationes mutue ad convivium, id est, ἀποφάσεις. T. 3. c. 424. A.
Inviti an conditionem deteriorationis sacra possint, & quando melior rem. T. 4. c. 1321. E.
Inviti iudices regulariter dantur. T. 5. c. 894. D.
Inviti facinus, quæ sunt molesta, & quorum polica punitur. T. 10. c. 573. A.
Invitis injungitur tutela, & mueni civile. T. 4. c. 868. C.
Invitis nobis etiam per servos adquiri.**

- quiritur pene ex omnibus causis. T. 6. c. 107. A.
- Invitis qui alienare potest, multo magis ignorantibus. T. 8. c. 673. D. & c. 762. D. & c. 855. A.
- Invitis nobis an res nostras alius retinere possit. T. 5. c. 562. D.
- Invito libertas non datur filio, invito servo datur. T. 1. c. 1208. D.
- Invito non acquiritur hereditas, nec bonorum possessio, nec legatum, nec donatio. Ibid. A. B.
- Invito creditore aliud pro alio solvi an possit. T. 5. c. 394. D. E. & c. 395. A.
- Invito an possit agnoscere suus heres. T. 5. c. 542. A.
- Invito beneficium non dari. T. 8. c. 657. C. & 738. E.
- Invito an quid cuiquam acquiratur. T. 10. c. 539. B.
- In invitis judicia redduntur. T. 6. c. 340. E.
- Inter invitum, & ignorantem diffidentia quis. T. 4. c. 650. A.
- Invitum neminem cogi agere, vel accusare quomodo intelligatur. T. 10. c. 520. D. E.
- Invitis iudicium non patitur, quamvis in magistratu. T. 4. c. 6. E.
- Invitis dicitur, qui palam contradixit, vel qui tacet, qui non palam consensit. T. 4. c. 285. B.
- Invitis nemo iure suo uti cogitur. T. 4. c. 12. D.
- An invitum sit, qui praesens est, & tacet, dum focus in re communi facit aliquid. T. 4. c. 153. A.
- Invitis nemo alteri donat. T. 4. c. 1570. C.
- Invitis nemo de domo sua extrahi debet, vel in jus vocatur. T. 4. c. 1594. C.
- Invitis quibus casibus quis amisit, non semper & amittit ignorans. T. 4. c. 650. A.
- Quis invitum quibus casibus acquirit, & ignorans acquirit. Ibid. B.
- Invitis debitor creditorem mutare non cogitur, si malit sibi perfisum solvi a creditore. T. 4. c. 932. B.
- Invitis testimonium non dicit. T. 4. c. 1478. C. nec pupillis invitis testimonium denuntiare potest. Ibid. C. item nec patronis invitis. Ibid. C.
- Invitis in videtur fecisse, qui mox factum corrigit. T. 4. c. 1496. A.
- Invitis non recedit ab actione pignoris, quam habet in venditorem pignoris. Tom. 4. c. 931. B.
- Invitis absentem defendere non cogitur. T. 5. c. 516. D.
- Invitis an jurare cogi possit. T. 5. c. 224. C.
- Invitis, & non volens quomodo in iure differant. Tom. 7. c. 893. E.
- Invitus quis intelligatur. T. 7. c. 149. A.
- Invitus quis dicitur. T. 8. c. 741. E. & T. 10. c. 715. E.
- Invitus, qui beneficium accepit, non accipere, sed parere videtur. T. 9. c. 1518. B.
- Invitus dominus dicitur, qui prohibet, & palam contradicit. T. 9. c. 1579. E.
- Invitus quis sit. Tom. 10. c. 409. A.
- Invitus potest exheredari, sed non potest emancipari. T. 10. c. 550. D.
- Invitus est is, qui corrigit factum non volens, qui non corrigit. T. 10. c. 573. A.
- Invitus an emat, vel vendat. T. 10. c. 997. E.
- Inundata a demerfis quomodo sepantur. T. 8. c. 174. B.
- Inundatio quare non movet ludi causam. T. 8. c. 937. D.
- Quantum interfit utrum inundatione flumen agrum occupaverit, aut etiam alveo mutato manare ceperit. Tom. 8. c. 938. A.
- Inutile legatum. Vide, Legatum.
- Inutile testamentum. Vide, Testamentum.
- Inutile an vitietur per utile. T. 4. c. 1299. B.
- Inutile an aliquando possit esse utile. T. 9. c. 490. B.
- Inutiles servitutes quae. Tom. 4. c. 895. C. Vide, Servitus.
- Inutilia ab initio, postea non convalescere. T. 4. c. 1122. C.
- De inutilibus stipulationibus. T. 8. c. 1056. D. & seq. & Tom. 9. c. 1272. B. & seq.
- Inutilitas. T. 2. c. 651. C.
- Inutilitatis nomen an sit in usu. T. 10. c. 239. A.
- Quod inutiliter credit, postea non convalescit. T. 4. c. 54. C.
- Inutiliter repetitur, quod non amittitur. T. 4. c. 432. E.
- Inutiliter quibus donetur iure civili. T. 10. c. 1120. E.
- Joanna Comitissa Flandriae filia Baldovini VIII. Tom. 6. c. 1007. C.
- Joannes visitavit *ἀνευ δυνάμεως*. T. 1. c. 855. B.
- Joannes Faber notatus. Tom. 9. c. 1250. B.
- Iracundiae calore quod sit, non est divortium. T. 8. c. 684. E. & c. 777. E.
- Iratu a furente tempore solum differt. T. 5. c. 556. E.
- Irenarchum elogium. T. 3. c. 10. B.
- Irenarchum munus. T. 2. c. 780. B.
- Irenarchae cur, & unde sic vocati. T. 3. c. 10. C.
- Irenarchae ut creatur. T. 2. c. 647. B.
- Irregularitas per bigamiam contrahitur. T. 6. c. 861. D.
- Irreverentia parentibus, & patronis exhibit in quibus, & quomodo puniatur. T. 5. c. 12. B.
- Irritum testamentum per omnia constituitur hereditate non adita ab herede, qui in eo scriptus est. T. 4. c. 1439. D.
- Istauri latrones. T. 1. c. 530. D. E.
- Istauri infames laociniis. T. 10. c. 620. B.
- Isthiadicus cur a maneribus civilibus non excusatur. T. 2. c. 705. C.
- Istidorus scribit, frivolum esse, cum eo animo separantur, ut rursus ad se invicem revertantur. T. 4. c. 1436. B.
- Ita ut verba haec, quae saepe usui fuerunt in multis casibus, modum, non conditionem faciant. Tom. 4. c. 1245. C.
- Ita ut verba haec modum faciant, non conditionem. T. 6. c. 297. C.
- Italia abundat armento magis, quam pecore. T. 10. c. 871. A.
- Italicae regiones. T. 3. c. 35. D. E.
- Italicae forum agnoscunt insulani. T. 7. c. 538. B.
- Iter quid sit. T. 1. c. 751. A.
- Iter, actus, & via quid differant. T. 1. c. 76. A. B.
- Iter sit placidus, & vehiculis. T. 5. c. 101. C.
- Iter non tantum est servitus praediorum rusticorum, sed & urbanorum. T. 4. c. 1118. B. est quoque iter servitus personarum, live hominum, Ibid. C.
- Iter, actus, via quomodo inter se differant. T. 5. c. 309. E.
- Iter pars actus est. T. 6. c. 371. B.
- Iter sepulchri debitum an sit pars sepulchri, an privati iuris. T. 5. c. 388. A.
- Iter quid. T. 5. c. 1597. C.
- Iter servitus est & rusticorum, & urbanorum praediorum. T. 6. c. 390. D.
- Iter, quod plerumque servitutibus rusticis annumeratur, urbanis praedii esse potest. T. 6. c. 458. D. E.
- Iter ad flumen publicum an non utendo amittatur. T. 7. c. 464. D.
- Iter ad flumen publicum an cedi, & vindicari possit. T. 7. c. 433. A. B.
- Iter ad sepulchrum an acquiri, vel concedi possit. T. 7. c. 393. B.
- Iter ad sepulchrum an amittatur non utendo. T. 7. c. 464. D.
- Iter alius personalis, alius realis servitus est. T. 7. c. 1024. C.
- Super iter alienum an possit quis pontem, vel arcum facere aquae ducentis gratia. T. 7. c. 436. C.
- Iter aliquando urbana servitus est. T. 7. c. 447. B.
- Iter an actui insit. T. 7. c. 452. D.
- Iter an, & quando usucapi possit. T. 7. c. 396. A.
- Iter an plerumque sit ius personae; non praedii. T. 7. c. 430. C.

- Iter* an sit urbana servitus. T. 7. c. 397. A.
- Iter* cui concessum est, an possit illud lapide iterare. T. 7. c. 437. A.
- Iter* cui cessum, vel legitimum est, an possit opus facere itineris habendi causa. T. 7. c. 390. E.
- Iter* cui debetur, an is possit in eo aedificare. T. 7. c. 462. C.
- Iter*, & actum inter quæ differentia sit. T. 7. c. 435. A.
- Iter* habens an pontem facere possit, si locus sit palustris. T. 7. c. 390. E. & c. 391. A.
- Iter* habens per prædium vicini an in prædio vicini gradus, vel clivis facere possit, itineris habendi causa. T. 7. c. 419. C.
- Iter* habens quid facere possit. T. 7. c. 393. C.
- Iter* habens sella gestari, item equo vehi potest. T. 7. c. 433. C.
- Iter* quid sit. T. 7. c. 393. C.
- Iter*, vel actum habentis quæ actio detur. T. 7. c. 452. C.
- Iter*, & actus differunt. Tom. 8. c. 562. C.
- Iter* quo significatu. T. 8. c. 598. E.
- Iter* limitare ufucapi non potest, sed neque adquiri longi temporis præscriptione. T. 10. c. 944. A.
- Iteratio* violatæ religionis an augeat penam sepulchri violati, licet sepulchrum mortuum in alienum sepulchrum, antequam cum aliquo sepulchri violati ageretur, cootulerit. T. 5. c. 388. C.
- Iteratius*, seu resumptio principii, figura sermone. T. 4. c. 506. B.
- Iterum* quot, & quas habet significationes. T. 5. c. 37. A.
- Itinerarius* sumptus. T. 9. c. 1087. D.
- De itinere privato interdictum*. T. 1. c. 852. E.
- Itinere* concessio, an aqueductus, aut pons concessus vindicatur. Tom. 5. c. 672. D. E.
- Itinere*, vel actu legato, non destituta parte fundi, an totus is serviat. T. 7. c. 435. D. E.
- Itinere* per arborem vicinam imminuentem in via facto, an liceat arbores cadere, vel subiacare. T. 7. c. 454. B.
- Itinere* sciendo verba legis tertia explicatur. T. 8. c. 482. B. C.
- Itinere* ad fundum vendito, & evicto, quid sequatur. T. 10. c. 757. C.
- De itineribus publica interdictum*. T. 1. c. 850. A. B.
- Itineris*, actus, via differunt quodnam constituitur. T. 3. c. 657. C. D.
- Itineris* legati latitudo quæ, & a quo constitui debeat. Tom. 7. c. 435. D. E.
- Itineris* legati per fundum electio cuius sit. Ibid. D. E.
- Itineris*, viz, actus, aqueductus per fundum hereditarium usus, vel usufructus an legari, vel constitui possit. Tom. 7. c. 1337. A. B.
- Itinerum* custodia. T. 2. c. 979. B.
- Iubemus* imperio, hortamur impulsu. T. 5. c. 151. E.
- Iubens* ab excessu insignia deponere, iubet imperio quoque abire. T. 4. c. 835. E.
- Iubro* quale verbum, & quid significet. T. 7. c. 960. E.
- Iubeo* est verbum directum. T. 9. c. 849. A.
- Iubeo* aliis est precarium verbum, aliis directum. T. 10. c. 685. A.
- Iubeo*, & volo idem sunt. T. 10. c. 713. E.
- Iubere* plus est, quam imperare. T. 4. c. 156. C.
- Iubere* est adulationis, non imperii verbum, & verbum precarium, non directum. T. 4. c. 935. B.
- Iubere*, & hortari qualem longè differant. T. 5. c. 151. E.
- Iubere*, & cogere quomodo differant. T. 5. c. 177. C.
- Iubere* in titulo quod iussu est periculo suo esse velle, quod cum filio, vel servo contractum est. T. 6. c. 96. B.
- Iubere* cuius est, ejus est & vetare. T. 7. c. 138. E.
- Iubere* est imperii mixti. T. 7. c. 139. A.
- Iubere*, & caveri nominatim jurisdictioni vindicantur. T. 7. c. 79. E.
- Iubere* non est verbum directum, sed magis precarium. Tom. 9. c. 1066. C.
- Iubere* est verbum commune sententiarum, & interloquutioni. T. 9. c. 1071. D.
- Iubere* est precarium verbum, & optativum, & monitorium. T. 9. c. 310. B.
- Iuberi* possidere aliud est, aliud in possessione esse. T. 7. c. 578. D.
- Iudicum* aurum. Vide, Aurum.
- Iudæi* ne novas aedificet synagogas. T. 5. c. 458. A. B.
- Iudæi* in ordinem decurionum allegi possunt, munera civilia obire. T. 2. c. 43. D.
- Iudæi* alienæ nationis homines circumcidentes, ut puniendi. T. 2. c. 504. C. D.
- Iudæi* Regno Franciæ expulsi a Philippo Augusto. T. 6. c. 942. B.
- Iudæi* an possint deferri decurionatus, vel alia munera publica. T. 10. c. 828. D.
- Iudæi* interdicta mancipii Christiani non possessio. T. 10. c. 829. D.
- Iudæi* manent adhuc aliqua privilegia. T. 10. c. 831. A.
- Iudæo* si quis donaverit Christianum mancipium, an utilis donatio sit. T. 7. c. 1025. D. E.
- Iudæos* die Sabbati non esse conveniendos. T. 1. c. 125. E.
- Iudæos* a tutela, & aliis muneribus civilibus non excusari. Tom. 1. c. 1038. D.
- Iudæorum* conditio deterior, quam paganorum. T. 2. c. 46. C.
- Iudæorum* testimonium non recipitur contra orthodoxos. Tom. 2. c. 1094. B.
- Iudæorum* repudiij formula qualis fuit. T. 2. c. 1072. C.
- Iudæorum* secta non prohibetur. T. 2. c. 43. D.
- Iudæorum* testimonium adversus Christianos an audiendum. Tom. 6. c. 855. C. D.
- Iudæorum* collegio an legari possit. T. 7. c. 1014. A.
- Iudæorum* universitati an legari possit. T. 8. c. 5. E.
- Iudæorum* secta non prohibetur constitutionibus Imperatorum. T. 10. c. 828. B.
- Iudæorum* secta an sit legibus prohibita. T. 10. c. 830. D.
- Iudex* appellacione veteri Prætor dicebatur. T. 3. c. 160. E.
- Iudex* de præteritis, lex de futuris statuit. T. 2. c. 1069. D.
- Iudex* dandus quot annos natu esse debet. T. 1. c. 146. E.
- Iudex* datus apparitionem propriam non habet. T. 3. c. 234. E.
- Iudex*, qui litem suam facit, non propriè ex maleficio, sed quasi ex maleficio tenetur. Tom. 1. c. 246. C.
- Iudex* quandonom litem suam faciat. T. 2. c. 246. C. D.
- Iudex* questionis quisnam appellatur. T. 3. c. 617. D.
- Iudex* pro Prætor acceptus. T. 2. c. 1009. A.
- Iudex* aliquem arbitrio suo de curia liberare non potest. T. 2. c. 706. D.
- Iudex* a scripto recedere non potest. T. 2. c. 1130. A.
- Iudex* quando equitatem potius, quam jus scriptum spectare debet. Ibid. B.
- Iudex* contra sententiam suam in integrum restituit. T. 2. c. 1121. A. B.
- Iudex* in una causa jure non recusatur. T. 1. c. 882. D.
- Iudex*, qui Principum constitutiones negligit, lege Cornelia tenetur. T. 1. c. 509. A.
- Iudex* an ad condemnandum, vel absolvendum reum sui conscientia contentus esse debeat. T. 3. c. 343. D. E.
- Iudex* si litem suam fecisse dicatur. T. 2. c. 887. E. & c. 888. A. B.
- Iudex*, qui nocentem pecuniam absolverit, ut puniendus. T. 1. c. 498. B. C.
- Iudex*, qui in hominis caput, & fortunas pecuniam acceperit, ut plebendus. T. 1. c. 505. C.
- Iudex* questionis quis dicatur. T. 3. c. 455. C.
- Iudex* delegatus nec imperium, nec jurisdictionem habet. T. 2. c. 1107. E.
- Iudex* esse potest arbiter honorarius. T. 2. c. 1123. C.

Judex vir bonus discipulanda rei causis datus. T. 1. c. 744. D.

Judex iutularis. T. 1. c. 495. C.

Judex incompetens. T. 2. c. 498. A.

Judex in sua causa dari, vel fieri non potest. T. 2. c. 147. E.

Judex incompetens litis contestatione fit competens. T. 2. c. 154. C.

Judex non omne quod facere potest, etiam debet. T. 4. c. 100. D.

Judex an suo officio fungi, & sententiam dicere possit aliquibus absentibus, ceteris presentibus. T. 4. c. 882. C.

Judex editurus quis dicitur. Tom. 4. c. 1424. C. quid distat a iudice delegato. Ibid. D.

Judex datus a Proconsule alius est, alius est legatus ab eodem datus. T. 4. c. 7. C.

Judex delegatus. Vide, Delegatus iudex.

Judex homo sanus, qui datur a magistratu, an iure superveniente iudicium solvatur. T. 4. c. 71. A.

Item an fuerit res ab initio iudex datus. Ibid. B.

Judex delegatus delegare non potest. T. 4. c. 7. A.

Judex gravem sententiam dare adversus absentem testari non debet. T. 4. c. 875. C.

Judex poenam legitimam nec augere, nec minuire potest. Tom. 4. c. 849. D.

Judex datus alium iudicem dare occidit. T. 4. c. 7. A.

Judex litis assilator est. T. 4. c. 316. B.

Judex questionis non est magistratus, licet nec iudex datus. T. 4. c. 11. A. B.

Judex, qui datus est alicui societati, aut additus pro socio, & qui condemnat socium in usuras prateritis temporis in diem sententiam, an possit etiam socium cogere ad cautionem interponendam de prateritis usuris futuris post tempora iudicati. T. 4. c. 48. D.

Judex, qui a magistratu datur non tantum dari datur a iuriconsultis, sed etiam reddit. T. 4. c. 70. D. item addici. Ibid. D.

Judex quid sit. Tom. 4. c. 245. E.

Judex siquid in iudicando adversus legis preceptum dolo malo pratermiserit, legem offendit. T. 4. c. 100. C. D. E.

Judex quicquid facit, iure publico facit. T. 4. c. 883. B.

Si iudex sit datus a quo appellatum est, oportet redire ad eum, qui dedit. T. 4. c. 837. E.

Judex an, & quando sumptus victo remittere possit. Tom. 5. c. 1081. A.

Judex datus quodcumque pronuntiat, vel facit, per omnia irritum fit, si ad officium, & cognitionem

eius non pertineat. Tom. 5. c. 3. E.

Judex competens quinam dicitur. T. 5. c. 750. D.

Judex an per se dominum facere possit. T. 5. c. 904. C.

Judex an possit exigere iurjurandum ab uno & ligatoribus, & quando in omnibus etiam causis hoc observare debeat, ne temere exigat iurjurandum. Tom. 5. c. 128. C.

Judex an semper cogatur iurjurandum actoris sequi. T. 5. c. 381. C. an minoris reum condemnare, quam ab actore iuratum sit, aut absolvere. Ibid. C.

Judex qui, & quando ex conventionem litigantium datur. Tom. 5. c. 909. D.

Judex an cogatur habere rationem loci, quo dari debeat. Tom. 5. c. 975. C.

Judex, & assessor in quo differunt a magistratu. T. 5. c. 34. E.

Judex datus, & Vicarius inter se differunt. T. 6. c. 989. D.

Judex Ecclesiasticus de hereditate cognoscere non potest, licet tantum de matrimonii causa. T. 6. c. 132. C.

Judex recusari debet ante litis contestationem, aliis non admitti reus recusatio. Vide, Recusatio iudicium.

Judex qua de re non potest cognoscere principaliter, potest cognoscere incidenter. T. 6. c. 1135. B. nisi quando principalis questio civilis est, incidens vero spiritalis, quo casu eundem iudicem habere non possunt. Ibid. B.

Judex excommunicatus recusari potest. T. 6. c. 778. E.

Casus, in quo iudex recusari potest. Ibid. C.

Judex in testimonium vocatus non potest in ea causa esse iudex. T. 6. c. 866. A.

Judex, datus in certam litem, iudicem dare non potest; cognitio tantum, sive notio ei datur, datur & pronuntiatio. T. 6. c. 15. A.

Judex datus de qua re cognoverit, de eadem etiam pronuntiare potest, & debet. Ibid. A.

Judex datus alium iudicem dare non potest. Tom. 6. c. 14. E.

Judex datus, & is, cui mandata est iurisdiclio, in quo differunt. T. 6. c. 15. D.

Judex, qui usque ad certam summam iudicare iustus est, etiam de re majori iudicare potest, si inter litigatores conveniat. Ibid. D. E.

Judex specialiter datus ad certam quantitatem ex consensu litigatorum, de majori summa ius dicere potest. Ibid. D. E.

Judex datus quamvis cognitionem, & pronuntiationem habeat, pronuntiationis tamen, & sententiae suae executionem non habet, & competit tantum magistratui, qui

iudicem dedit. Ibid. C.

Judex compromissarius. Vide, Arbitrator.

Judex, qui de crimine cognitionem habet, an possit etiam de re poenitentialia cognoscere. T. 7. c. 478. C.

Judex pedaneus datur a magistratu ex consensu utriusque partis sine compromisso. T. 7. c. 119. B.

Judex appellatur, quid sit. T. 7. c. 148. D. E.

Judex actori incompetens, tamen eum condemnare quando possit. T. 7. c. 67. D.

Judex datus a magistratu an finito magistratu iudicare cogatur. T. 7. c. 156. D.

Judex datus an iurisdictionem habeat. T. 7. c. 85. A.

Judex an dare possit tutorem per alium. T. 7. c. 69. D.

Judex an possit multarum modum excedere. T. 7. c. 134. E.

Judex datus a Pratore non dicitur vice Pratoris iudicare. Tom. 7. c. 59. A.

Judex datus an alium iudicem facere possit. T. 7. c. 84. D.

Judex datus an executionem suae sententiae habeat. T. 7. c. 78. B.

Judex an poenam lege definitam augere, aut minuire possit. T. 7. c. 134. E.

Judex an absolvere, aut condemnare reum debet. Tom. 7. c. 67. D.

Judex datus an, & quando cogatur iudicare. T. 7. c. 165. A.

Judex datus an fungatur vice ejus, qui dedit. T. 7. c. 136. C.

Judex datus cognitionem habet, executionem suae sententiae non habet. T. 7. c. 58. D.

Judex datus de qua re cognovit, pronuntiare etiam cogitur. T. 7. c. 94. A. & c. 165. A.

Judex datus, & is, cui mandata est iurisdiclio, quomodo inter se differunt. T. 7. c. 84. E.

Judex datus non iurisdictionem, sed causae tantum cognitionem habet. T. 7. c. 79. A.

Judex datus a Principe pro magistratu habetur. T. 7. c. 85. B.

Judex datus proprio iure cognitionem habet, non ex iussu solo. T. 7. c. 59. A.

Judex datus quando alium subdelegare possit. T. 7. c. 85. A. B.

Judex datus quando iudicati executionem habet. Ibid. B.

Judex datus, sive delegatus nullam habet iurisdictionem, sed cognoscit ex iussu. T. 7. c. 58. C.

Judex datus, & is, cui mandata est iurisdiclio, quanto intervallo inter se differunt. T. 7. c. 84. E.

Judex specialiter dicitur, qui datur ad litem unam. Ibid. E.

Judex de re, cuius iudex est, arbitrium an suscipere possit. Tom. 7. c. 130. A.

Judex esse an definitis, qui dedit, si po-

- si postea fiat privatus. Tom. 7. c. 68. E.
- Judex ex consensu partium de majori summa cognoscens, an etiam iudicis requiratur consensus. T. 7. c. 131. A.
- Judex litem suam faciens quid prestat, & an infamis fiat. Tom. 7. c. 141. C.
- Judex a magistratu datus iudicem dare non potest. T. 7. c. 85. B.
- Judex, muliere transiente ad alium forum per matrimonium, non desinit esse competens. T. 7. c. 98. C.
- Judex ordinarius pro magistratu, & iudicium pro jurisdictione sepe accipiuntur. T. 7. c. 54. D.
- Judex quando, & quot modis legem offendat. T. 7. c. 153. D.
- Judex in actione injuriarum qui non possit esse. T. 7. c. 166. D.
- Judex datus an iudicem dare possit, nisi sit datus a Principe. Tom. 7. c. 85. A.
- Judex quomodo detur. T. 7. c. 84. E.
- Judex incompetentis quis rite inter confensentes jus dicit. Tom. 7. c. 119. E.
- Judex subditus qui dicatur, & an ei ad iudicandum idem tempus prescriptum videatur, quod mortuo. T. 7. c. 130. E. & c. 131. A.
- Judex ordinarius, & iudex extraordinarius qui. T. 8. c. 1046. A.
- Judex in rei vindicatione dicitur declarare suam sententiam, cuius rei sint. T. 7. c. 481. E.
- Judex arbitrarius. Tom. 8. c. 502. D.
- Judex veritatem sequatur, non suum arbitrium. T. 8. c. 518. C.
- Judex familiaris eriscendum non cognoscit defuncto communi ex legati causa. T. 7. c. 594. D.
- Judex homini dividendo de proprietate hominis, qui est communis, non potest cognoscere. Ibid.
- Judex divisionis. T. 7. c. 530. B.
- Judex quando litem suam faciat, quomodo teneatur, si perperam iudicaverit. T. 8. c. 351. C.
- Judex edititius quis. T. 9. c. 1071. A.
- Judex delegatus an differat ab eo, cui mandata est jurisdictio. T. 9. c. 121. D.
- Judex non debet esse minor lege. T. 9. c. 1111. E.
- Judex litavit de prateritis, lex de futuris. T. 9. c. 112. B. & c. 519. D. & c. 907. B.
- Judex de qua re cognoverit, de eadem pronunciare debet. T. 9. c. 15. B.
- Judex delegatus, sive datus a iudice, iudicium dandi potestatem non habet. T. 9. c. 121. A. B. & seq.
- Judex quis est in re sua duobus casibus, & qui sunt illi casus. T. 9. c. 1083. B.
- Judex alius dandus cum causa ex integro agitur. Tom. 9. c. 1072. B.
- Judex infamis prestat solidam exemptionem liti ei, cuius interest. T. 9. c. 1084. A. B.
- Judex hereditatis cognoscit de incidente questione litas. T. 9. c. 170. E.
- Judex post inquisitionem, aut sententiam fert, aut rem omnino ad Principem refert. Tom. 9. c. 116. C.
- Judex, qui gratia, & ambitione corruptus male iudicavit, damnum pati exillationis, & prestat periculum liti ei, quem iure non condemnavit. T. 9. c. 1084. A.
- Judex in quo distat a lege. Tom. 9. c. 907. B.
- Judex datus sententia suae exsequutionem non habet. T. 9. c. 1093. D.
- Judex datus, & delegatus inter se differunt. T. 9. c. 122. C. D.
- Judex quomodo, & quando sententiam proferre debet presentibus partibus, vel una absente. Tom. 9. c. 1057. C. & seqq.
- Judex, ad quem appellatum est, sua sententia definire debet, iuste, nec ne sit appellatum, nec rursus negotium remittere debet ad priorem iudicem. T. 9. c. 1107. C.
- Judex competens quod male iudicavit, an ipso iure oullum sit. T. 9. c. 1083. D.
- Judex datus a Principe, in quo differunt a magistratu urbano, & provinciali. T. 9. c. 122. A. B.
- Judex datus habet tantum cognitionem, non exsequitur sententiam, sed qui dedit. T. 9. c. 121. C.
- Judex priusquam damnaret reum, vestem mutabat, praetextam ponebat. T. 9. c. 1480. B.
- Judex est Praetor. T. 9. c. 20. B.
- Judex condemnare debet in certam quantitatem, etiam si petitio actoris sit incerta, vel si egerit de incerta quantitate. T. 9. c. 1072. D. E. & seqq.
- Judex, & arbiter in quo differunt. T. 9. c. 194. C.
- Judex non tantum liti impensarum condemnationem facere debet, sed etiam detrimentum omne. T. 9. c. 1087. C.
- Judex sive maior, sive minor, qui rem protrahit ultra triennium, mulctatur. Tom. 9. c. 140. C. & alius iudex sumendus. Ibid. C.
- quid tum sit, si forte intra triennium morietur iudex. Ibid. C.
- Judex quando litem suam facit. T. 9. c. 124. B.
- Judex municipalis an possit mittere in possessionem. T. 10. c. 386. A.
- Judex datus non dicitur iudicare vice Praetoria, sed sui. Tom. 10. c. 387. B.
- Judex an possit compromissum recipere. T. 10. c. 395. D.
- Judex compromissarius an possit mulctare. T. 10. c. 396. A. B.
- Judex fieri an possit minor viginti quinque annis. Ibid. B.
- Judex competens fit ex consensu litigantium, qui ex ordine est incompetentis, dummodo iudex sit. T. 10. c. 197. E.
- Judex compromissarius an possit mulctare. T. 10. c. 399. A.
- Si iudex in actione de peculio, quae filius familiaris nomine instituitur, male iudicavit, quid fiet. T. 10. c. 400. D.
- Judex, qui contra legem iudicat, litem suam facit. T. 10. c. 401. A. B.
- Judex an possit fieri minor viginti quinque annis. Tom. 10. c. 515. B.
- Judex in re restituenda, cavere jubet dolum malum abesse. T. 10. c. 518. C.
- Judex pedantius sententiam suam, exsequi non potest. T. 10. c. 618. D.
- Judex an possit cognoscere de causa litatur. T. 10. c. 619. C.
- Judex ab arbitrio quomodo differat. T. 10. c. 625. D.
- Judex, qui non recepit appellacionem, quo casu, & qua poena puniatur. T. 10. c. 792. C.
- Judex cavere debet, ne qui ab eo appellaverit, custodiam militari tradatur. T. 10. c. 796. A.
- Judex datus de iure dubitans, debet eum, qui se dedit, consulere. T. 10. c. 794. C.
- Judex quare dicitur a lege distare. T. 10. c. 835. C.
- Judex ex reposito datus, quod quis elicit oblati precibus mendacibus, & falsis, an iudex maneat. T. 10. c. 839. E.
- Judex minor solet referre, quoties aliquis liti emergit dubitatio, ad maiorem iudicem. T. 10. c. 864. B.
- Judex an possit mulctam dicere ad infinitum. T. 10. c. 870. B.
- Judex an possit remittere, vel moderari mulctam irrogatam. Ibid. C.
- Judex saepe dat advocatum non habenti. T. 10. c. 879. C.
- Judex an possit supplere ea, quae desunt advocatis, vel partibus. T. 10. c. 882. B.
- Judex datus, vel delegatus an det arbitrium. T. 10. c. 909. A.
- Judex est iuris disceptator. T. 10. c. 917. A.
- Judex datus a Principe an habeat exsequutionem suae sententiae. T. 10. c. 919. C.
- Judex non iure datur in re propria. Ibid. D.
- Judex heres institutus ab uno e litigatoribus, lite non decisa moriente, an iudex remaneat. T. 10. c. 919. D.
- Judex an possit duas questiones simul, & eodem iudicio dirimere. T. 10. c. 921. A. B.
- Judex quasi suspectus non potest reculari, nisi ante litem contestatam.

tam. Tom. 10. c. 931. D.E.
 Juxta non sedet legitime, nisi pro
 tribunali. T. 10. c. 931. E.
 Juxta incompetentibus quibus casibus
 fiat competens. T. 10. c. 935.
 B. C.
 Juxta est interpret doli mali, & bo-
 nae fidei. T. 10. c. 1008. B.
 Ne quis iterum judicet de eadem re.
 T. 9. c. 1059. E.
 Judicis officium est, ne contra leges,
 aut mores jus dicat. T. 1. c. 288.
 A. B.
 Judicis delegati dicta sententia, fi-
 nitur officium. T. 1. c. 999. D.
 Judicis arbitrio quod committitur,
 necessitati non subijcitur juris. T.
 1. c. 1286. C.
 Judicis est in officio, ut loci, ac
 temporis habeat rationem. T. 1.
 c. 1279. E.
 Judicis comminatio non est senten-
 tia. T. 1. c. 1057. C.
 Judicis, vel Praetoris officium an sit
 merum. T. 1. c. 199. D. B.
 An in judicis potestate sit auctori-
 tas juris. T. 4. c. 849. C.
 Judicis non quidquid potestati per-
 mittitur, id subijcitur juris neces-
 sitati. T. 4. c. 100. C. D.
 Judicis officium tantum proficit,
 quantum stipulatione. Tom. 4.
 c. 214. B.
 Judicis nullum est officium post
 condemnationem. Tom. 4. c. 172.
 A.
 Judicis praesentia, vel scientia neces-
 saria non est in addendo. T. 4.
 c. 70. D.
 Judicis arbitrium. Vide, Arbitrium
 judicis.
 Judicis dandi licentia est pars ju-
 risdictionis. Tom. 4. c. 6. E.
 Judicis officium in quoniam conspi-
 ciatur. T. 5. c. 994. C.
 Judicis an sit aliqua potestas in
 stricto iudicio. Tom. 5. c. 466.
 B.
 Judicis pro tribunali sedentis, & de
 plano ad iudicium transit, quae
 differentia. T. 5. c. 86. D.
 Judicis sententia iurjurandum sequi
 debet. T. 5. c. 153. A.
 Judicis arbitrio in actione de eo,
 quod certo loco, interdum vel
 pluris, vel minoris condemnatur
 reus. T. 5. c. 401. E.
 Judicis unius testimonio fides non
 adhibenda. T. 6. c. 819. A.
 Judicis ab Episcopo delegati appella-
 tio ad ipsum Episcopum devolvitur.
 T. 6. c. 918. D.
 Judicis secularia delicta causam
 transferat ad forum Ecclesiasticum.
 T. 6. c. 784. C.
 Judicis dandi licentia pars est ju-
 risdictionis, sive imperii mixti,
 quod ei mandatum est. Tom. 6.
 c. 24. E. & c. 25. A.
 Judicis potestati permittitur, quod
 & permittitur litigatori. Tom. 6.
 c. 3. D.
 Non quidquid iudicis potestati per-
 mittitur, id subijcitur juris neces-

sitati. Ibid. D.
 Judicis aduendi varii modi. Tom. 7.
 c. 84. A.
 Judicis dati cognitio an exequutio-
 nem habeat. T. 7. c. 58. C.
 Judicis datio ad quem pertineat.
 T. 7. c. 84. D.
 Judicis datio pars est jurisdictionis
 urbanae. T. 7. c. 85. B.
 Judicis imprudentia quomodo pu-
 niatur. T. 7. c. 106. B.
 Judicis competentis consensus, ut
 jus dicat, an exigatur. Tom. 7.
 c. 129. E.
 Judicis dati longè alia est ratio,
 quam ex mandato jus dicentis.
 T. 7. c. 84. C.
 Judicis mens an potius spectetur,
 quam verborum subtilitas, & pro-
 prietas. T. 7. c. 1354. E.
 Judicis, si ei praescriptum tempus
 consensu partium prorogatum sit,
 an etiam in hoc casu requiratur
 consensus. T. 7. c. 130. D.E.
 De iudicis officio, & adversus quem
 haec actio competat, & quod per-
 tineat ad officium iudicis. T. 7.
 c. 254. B. & seqq. usq. ad 281.
 & c. 295. A. & seqq. usq. ad
 300.
 De iudicis officio sententia genera-
 lis. T. 7. c. 545. D.
 De iudicis officio in familiis eccle-
 siasticis ratione. T. 7. c. 493. A. B.
 Judicis dandi jus Praetor ex lege,
 non vi magistratus habet. T. 7.
 c. 55. A.
 Judicis est statuere, an sua sit ius-
 dictio, nec ne, cum praescriptio
 sibi opponitur. T. 9. c. 1082. B.
 Judicis mora, sive cunctatio. T. 9.
 c. 121. B.
 Judicis dandi potestas est pars iurisdic-
 tionis magistratus. Tom. 9.
 c. 1082. C.
 Judicis programma. Vide, Program-
 ma.
 De his, qui propter iudicis metum
 non appellaverunt. T. 9. c. 1124.
 C. D.
 Judicis dati recusatio. T. 9. c. 1126.
 C.
 Judicis recusatio. Vide, Recusatio.
 Ad iudicis officium pertinet explo-
 rare actum, per quem probetur, quan-
 ti sit in bonis. T. 9. c. 6. C.
 Judicis quilibet vox, aut voluntas
 non est pars sententiae. Tom. 9.
 c. 1099. A. B.
 De iudicis pena, qui malè iudica-
 vit. T. 9. c. 1083. D.E.
 Judicis epistola non est sententia.
 Vide, Epistola.
 Judicis vocem, pacifici fudentis, pe-
 rirere licet non posse. Tom. 9.
 c. 1085. D.
 Judicis est sedere, advocati stare.
 T. 10. c. 879. A.
 Judicis datio unde competat Legro
 Proconsuli. Tom. 10. c. 94. D. E.
 Judicis proprium est operam dare.
 T. 10. c. 401. C.
 Judicis officium servit actioni.

Tom. 10. c. 647. D.
 Judicis nomen latè patet, arbitri
 non item. T. 10. c. 705. C.
 Judicis ordinarii adilecti, & advoca-
 ti simul an qui esse possint.
 T. 10. c. 819. B.
 Judicis nomen est generale. T. 10.
 c. 866. D.
 Judicis pedanei dandi licentia est
 pars jurisdictionis. T. 10. c. 918.
 D. & c. 919. C.
 Judicis officium quae complectatur.
 T. 10. c. 861. B. & c. 944. D.
 Judicis officium tantum potest in
 actionibus bonae fidei, quantum
 stipulationi in strictis. T. 10. c. 1027.
 A.
 Judici, a quo appellatur, qui convi-
 tiatur, infamis sit. Tom. 1. c. 475.
 B.
 An semper iudici teneatur injuria-
 ri, si qui eventum sententiae
 ejus venditavit. T. 3. c. 375. B.
 C.
 Judici dato in litem certam non
 datur jurisdictionis, sed cognitio tan-
 tum, sive notio. T. 6. c. 25. A.
 Non omnia, quae iudici permittun-
 tur, iudex explere cogitur. T. 6.
 c. 3. E.
 Judici secundo an ex integro tem-
 pora dentur, quanta iure praescrip-
 ta de iudicio iudici. Tom. 7.
 c. 130. E.
 Judici in fidei testimonio examinanda,
 quae spectanda. T. 7. c. 884. A.
 Judici perferre difficile est. T. 7.
 c. 876. B.
 Judici incompetenti cum partes se
 subijciunt, non est ejus iudicis
 necessarius consensus. Tom. 7.
 c. 119. D.
 Judici an impedimentum afferat ex-
 citas. T. 10. c. 391. D.
 Judicem pater filium, & filius pa-
 trem in negotiis privatis habere
 potest. T. 1. c. 1278. C.
 Judicem qui corrumpit, emittere
 dicitur inquisitionem causae. T. 3.
 c. 144. E.
 Judicem incompetentem privatorum
 consensu competentem facit.
 T. 1. c. 1384. A.
 Judicem dari posse puberem anno-
 rum 25. minorem. T. 3. c. 504. A.
 Inter iudicem, & legem quod est di-
 stinctum. T. 4. c. 49. A.
 Judicem non facit, qui ipse iudicate
 non potest. T. 4. c. 879. D.
 Ad iudicem, seu arbitrum res trans-
 actione finita nihil pertinet. T.
 4. c. 899. D.
 Judicem non facit privatorum con-
 sensus. T. 6. c. 25. E.
 Ad iudicem olim invitati rapiebantur,
 trahabantur, agebanturque. T. 6.
 c. 340. E.
 Judicem addicere est dare. Tom. 7.
 c. 140. B.
 In iudicem consentire qui videtur
 tur. T. 7. c. 119. C. D.
 Judicem dare, iudicare iudicare, &
 iudicare qui possint. Tom. 7.
 c. 94. A.

Iudicem

Judicem dare est iurisdictionis, T. 7. c. 139. C.

Judicem dari quis possit. Ibid. A.
Judicem provocare qui dicantur, T. 7. c. 955. E.

Inter iudicem datum, & eum, cui mandata est iurisdictionis, quae differentia, T. 7. c. 140. A.

Inter iudicem delegatum, & eum, cui mandata est iurisdictionis, differentia est, T. 7. c. 61. B.

Judicem esse patri an liceat in re filii, & quando, Tom. 7. c. 91. B.

Judicem competentem cum fieri ex consensu litigantium, qui ex ordine est incompetentis, dummodo iurisdictionem habeat, Tom. 7. c. 129. C.

Judicem ultra id, quod in iudicio deductum est, potestatem suam exercere non posse, T. 7. c. 59. D.

Judicem Praefensile lege dat, T. 7. c. 51. A.

Judicem qui corruptus, vel adversarium, causam cadit, T. 9. c. 1084. B.

Judicem facere legis est, aut magistratus, non privatorum hominum, T. 9. c. 1081. E.

Judicem acceptis actoris adversus reum, T. 9. c. 113. B.

Judicem non tantum de re principali, sed etiam de fructibus ejus rei, & litium expensis sententiam proferre debet, T. 9. c. 1086. A. & seqq.

Judicem alium quibus casibus sumi necesse est, T. 9. c. 140. C.

De eo, qui iudicem dati pecuniam corrupit, ut pravaricaretur, ut collusorie causam aperire, & se vinci pateretur, Tom. 9. c. 1084. B.

Judicem data iurisdictionis est, T. 10. c. 385. D.

Judicem ad suspensionem adducere est rem probare argumentis, T. 10. c. 411. A.

Judicem minorem siquis pro majori appellaverit, an ei noceat, T. 10. c. 793. D.

Judicem dare an sit iurisdictionis, T. 10. c. 861. D.

Per iudicem sit honestius, quod iure suo potest fieri, Tom. 10. c. 888. A.

A iudice poena minor indicta ei, cui lex graviorem poenam iussit, T. 4. c. 848. C.

A iudice dato, qui dedit iudicem, appellatur, T. 7. c. 59. B.

Judice dato uni ex litigatoribus herede existente, an iudicium solvatur, T. 7. c. 142. A.

A iudice, quem dedit iudex datus a Principe, ipse appellatur, non Princeps, T. 7. c. 85. B.

De iudice, qui moram iudicii adfert, per quem sit, ut causa civiliter intra triennium non expediat, T. 9. c. 140. B.

Si a iudice non competenti iudica-

tum esse dicatur, T. 9. c. 1081. B. & seqq.

A iudice dato appellatur ad eum, qui dedit, T. 10. c. 579. C. D.

A suo iudice qui appellavit, an apud eundem iudicem eandem causam agere cogatur, T. 10. c. 801. E.

A iudice minori appellatur ad majorem, non autem a pari ad parem, T. 10. c. 793. D.

A iudice dato appellatur is, qui dedit, T. 10. c. 794. A.

A iudice dato ab eo, qui est delegatus a Principe, quilibet appellatur, T. 10. c. 919. C.

Judices ordinarii qui sunt, T. 1. c. 743. D.

Judices civiles, & militares qui, T. 2. c. 81. C. D. & c. 82. A.

Judices compromissarii non sunt ordinarii, T. 2. c. 139. B.

Judices compromissarii, Tom. 1. c. 743. C. & T. 2. c. 1119. D.

Judices selecti quinquam dici soleant, T. 3. c. 629. B.

Judices Pedanei cur sic vocati, T. 2. c. 146. B.

Judices pedanei cognitionem tantum habent, non iurisdictionem, T. 2. c. 146. B.

Judices pedanei si pecuniam corrumpant, lege Julia repetundarum damnandi, T. 1. c. 513. D.

Judices sunt, & sceleribus convicti, ut puniendi, Tom. 2. c. 889. E.

Judices cur dicantur operam dare, T. 3. c. 134. B.

Judices adduntur actionibus strictis, arbitri actionibus bonae fidei, T. 1. c. 249. B.

Judices dati recusari possunt, nisi ex consensu utriusque partis dati sint, T. 2. c. 1100. B.

Judices esse non possunt sceminas, T. 3. c. 375. C.

Judices rerum fiscalium erant Praefecti Aerariorum, T. 4. c. 417. D.

Judices, qui dabantur a Praetore, vel Praefide in singulis causis, ex numero jurisperitorum erant, T. 5. c. 35. A. B.

Judices in unam rem qui, & quot dari possint, T. 5. c. 207. B.

Judices quinquam dari non possint, & quoniam sint impedimenta, Ibid. D.

Judices sunt quasi medii, & sequentes, dividunt rem, & temperant, T. 5. c. 1039. E.

Judices delegati a Principe subdelegare possunt; subdelegati vero subdelegare alios minime possunt, T. 6. c. 956. E. & c. 957. A.

Inter iudices pares numero si differentia sententiae proferatur, quoniam praevaleat, T. 6. c. 931. D.

Judices, maxime clerici, gratis officio fungi debent, T. 6. c. 970. C.

Ad iudices pertinet de causis matrimoniorum cognitio, non ad arbitros compromissarios, T. 6. c. 1121. E.

Judices privati, Tom. 7. c. 653. A.

Vide, Recuperatores.

Judices pedanei dantur a magistratibus, T. 7. c. 118. E. notionem habent, non iurisdictionem, Ibid. E.

Judices ordinarii qui dicuntur, T. 7. c. 129. A.

Judices ut petiti sunt aequitatis, T. 7. c. 59. D.

Judices dati non iurisdictionem, sed cognitionem habent, T. 7. c. 58. E.

Judices datos inter, & iurisdictionem mandatum habentes est maximum intervallum, T. 7. c. 85. E.

Judices olim in singulos annos sortito datos fuisse, T. 7. c. 1438. B.

Judices pedanei, & iudices delegati qui sunt, T. 7. c. 85. E.

Judices qui dari, & qui non dari possint, T. 7. c. 140. A. B.

Judices delegati, T. 9. c. 144. E.

Judices ordinarii, qui dicuntur, T. 9. c. 1063. C.

Judices pedanei tenentur lege Julia de repetundis, T. 9. c. 1453. D.

Judices quomodo eligebantur, T. 9. c. 144. B.

Judices compromissarii, Ibid. B.

Judices speciales qui, T. 9. c. 149. E.

Judices quibus causis, & litibus dabantur, Ibid. E.

Judices majores celerrime lites terminare debent, T. 9. c. 127. E.

Judices an mutari possint, T. 9. c. 140. C.

Judices extraordinarii qui, T. 9. c. 144. E.

Judices delegati sententiarum suarum executionem non habent, T. 9. c. 1212. D.

Judices Provinciarum ordinarii qui, T. 9. c. 1063. C.

Judices, qui aliqua lege confirmantur, T. 9. c. 144. E.

Judices qui recusari non possunt, T. 9. c. 1070. E.

Judices delegati quod tempus habeat ad iudicandum, Tom. 9. c. 140. C. D.

Judices dati quod tempus habent ad iudicandum, Ibid. D.

Judices suis sententiae poenam olim non exprimebant, & cur, T. 9. c. 1479. B.

Judices cujuscumque ordinis dant Urbani magistratus, Tom. 10. c. 400. B.

Judices sunt in actionibus strictis; arbitri in bonae fidei, T. 10. c. 514. C.

Judices a litigatoribus horis potestidianis non debent adiri, T. 10. c. 575. B.

Judices dantur a magistratibus, T. 10. c. 794. A.

Judices dati an possint alium iudicem dare, Ibid. A.

Judices ab interpretationibus jurisconsultorum, qui ab Imperatoribus

toribus potestatem concedendi juris acceptant, olim recedere non poterant. Tom. 10. c. 835. D.

Judices civiles quinam sint. T. 10. c. 858. D. E.

Judices, qui temerè eduxerunt mulieres c. domo, habentur inter maximos reos criminum capitalium. T. 10. c. 863. B.

Judices Provinciarum, cujuscumque ordinis sint, pratorum in Provinciis sibi debent componere, & suis sumptibus habitationem instruere contenti annona, & cellariis. Ibid. C.

Judices magistratu perfundi administratione certis in locis per quinquaginta dies debent morari. T. 10. c. 865. A.

Judices fur copiam in publico debent facere, ut cum eis sit civiliter experiendi facultas cubiliter. T. 10. c. 865. C.

Judices non modo, sed & affluere, cancellarii, & domestici eorum quinquaginta diebus debent remanere in Provincia. T. 10. c. 865. E.

Judices an possint postulare. T. 10. c. 879. A.

Judices olim soliti debitam laudem reddere advocatis, civiliter, vel criminaliter agentibus causam alienam. T. 10. c. 883. D.

Judices delegati an possint subdelegare, & arbitros dare. T. 10. c. 914. E.

Judices romani juris disceptatores. T. 10. c. 924. A.

Judices dati nec forum, nec jurisdictionem habent. T. 10. c. 924. D.

Judicum contractus prohibiti. T. 2. c. 88. C.

Judicum alii civiles, alii militares. T. 2. c. 81. C.

Judicum nomen generale est. T. 2. c. 119. C. & T. 7. c. 128. E.

Judicum, & arbitrorum differentia. T. 1. c. 349. B.

Judicum civilium divisio. T. 2. c. 1082. D.

De judicum patribus sententiis. T. 3. c. 374. D. E.

De judicum recusatione. T. 9. c. 233. D.

De judicum diversis paribus, vel imparibus sententiis. Tom. 3. c. 340. B.

Judicum, & reorum commune est lege agere. T. 4. c. 747. B.

Judicum, & reorum commune verbum est disceptare. T. 4. c. 743. E.

Judicum factum. Vide, Factum judicum.

Judicum tria genera. T. 6. c. 911. D. ordinarii, delegati, & compromissarii. Ibid. D.

Judicum appellatione continentur & ii, qui nec notionem, nec jurisdictionem habent, ut compromissarii arbitri. T. 7. c. 129. A.

Judicum datio rectè tribuitur mixto imperio. T. 7. c. 60. A.

Judicum appellatione quæ continentur. T. 7. c. 128. E.

Judicum pena, qui moram judiciis adferunt. T. 9. c. 140. B.

De judicum recusationibus. T. 9. c. 147. A. & seq.

Ex judicum præceptis, vel iussionibus jura nascuntur. Tom. 9. c. 1154. B.

Judicum omnium tam civilium, quam militarium, quæ sunt communia. Tom. 10. c. 861. A. & seq.

Judicum domesticis an præbeantur annona, & salaris de publico, & an communiter referantur in tertium, & inventarium Principis. T. 10. c. 868. A.

Judicum est titulus asserere præditi in fisco redactis. T. 10. c. 887. A.

Judicibus victuales expensæ debentur. T. 6. c. 970. D.

Judicibus delegatis tempus præscriptum numeratur a die, quo mandatum acceperint. T. 6. c. 937. D. E.

De judicibus, qui apostolorum copiam non faciunt. T. 9. c. 1106. F.

Judicibus certis ne liceat confiscare sine jussu Principis. T. 9. c. 1281. A. B.

Omnibus judicibus pœnas indistinctè irrogare non licet, etiamsi pœnae sint legitime, & receptæ. Ibid. A.

Judicibus pedantis interdum permittitur multam dicere. T. 10. c. 399. A.

Judicibus data an sit jus pignoris capiendi. T. 10. c. 303. D. & c. 514. B.

Judicandi necessitatem quænam tollant. T. 3. c. 894. E.

Judicandi munus, munus publicum est. T. 7. c. 65. B.

Judicandi potestatem habens, judicet exsecutionem an habeat. Ibid. A. B. an sibi judicare possit. Ibid. B.

A judicante vice Prætoris an appellatur Prætor, vel alius, qui majus imperium habet. T. 7. c. 59. A.

Judicare multam. Tom. 3. c. 302. C.

Qui judicare non potest, judicem non facit. T. 4. c. 875. D.

Judicare publicum munus est. T. 7. c. 94. A.

Judicare munus publicum est, sicut & jus dicere. T. 7. c. 91. A.

Judicare, vel jus dicere sibi nemo debet. T. 7. c. 90. E.

Judicare quis jubere possit, id est, judicem dare. T. 7. c. 139. A.

Judicare qui jubere possint, & qui judicem datum judicant operam dare. T. 7. c. 68. B.

Qui judicare dicuntur vice facti. T. 9. c. 1109. D.

Judicare intra certum tempus si quis sit jussus, id prorogare poterit, si etiam accedat judicis consensu. T. 10. c. 357. E.

Judicata res tantum inter presentes tenet. T. 1. c. 476. D.

Judicata res inter alios alios non proficit. T. 4. c. 884. C.

Judicata res inter alios quando alius nocet, & quando non. T. 4. c. 569. B. C. & seq.

Judicata res ab Episcopis ad effectum perducitur a prefidis, eorumque apparitoribus. T. 4. c. 838. A.

Judicata res. Vide, Res judicata.

Res judicata non tantum non obest alteri, sed etiam non prodest. T. 10. c. 797. A.

Res judicata quænam dicatur. T. 10. c. 1081. B.

Res judicate exceptio. Vide, Exceptio rei judicate.

Judicatz rei an major auctoritas sit, quàm jurisjurandi. T. 2. c. 155. D.

Judicatum rem quinam magistratui faciunt. Tom. 2. c. 475. E. & c. 476. A.

Judicati bona capi, & distrahi possunt. T. 1. c. 476. D.

Judicati faciendi tempus 30. dies, hodie duo menses. Tom. 3. c. 86. A.

Judicati actio est exsecutio judicati. T. 4. c. 925. A.

Judicari causa olim inflectione crescebat in duplum. T. 4. c. 1199. B.

Judicati actio quæ sit. T. 7. c. 1418. E.

Judicati actio siquis felicit alienæ obtulit, easque egit sine mandato, datur in eum, qui defenditur. T. 7. c. 161. C.

Judicati actio in condemnatum ex edicto preceptorio an, & cui judicet adducatur. T. 7. c. 166. B.

Judicati actio. Vide, Actio judicati.

Ex judicati causa pignori non capiuntur annua salaria, & stipendia militum, & eus. Tom. 9. c. 1093. B.

Judicati causa primùm capiuntur mobilia, tum immobilia, deinde nomina. T. 9. c. 241. B.

Judicati exsequendi ordo legitimus hodie non observatur. T. 9. c. 1093. E.

In judicati causa si pignus captum sit. T. 9. c. 1221. C. & seq.

Judicati, & confessi causa eadem est. T. 9. c. 1081. E.

Judicati actione novatur prior contractus, prior obligatio. T. 9. c. 116. B.

In judicati causa quæ res capi possunt. T. 9. c. 1093. B.

Judicatis, & confessis eadem tempora ad solvendum dari. T. 7. c. 156. A.

Pro judicato est, quod est iustum. T. 4. c. 47. E.

Judicato, & condemnatione, non.

judicio fieri novationem. T. 9. c. 115. A. B. C.
 Judicatio non constituitur duo rei debendi, quia sententia scinditur in personas. T. 9. c. 1097. B.
 Judicatum litium finit est. T. 1. c. 1009. A.
 De judicatum solvi satisfatione. T. 3. c. 284. C.
 Judicatum solvi. T. 1. c. 865. C.
 Judicatum rescindit appellatio. T. 1. c. 881. D.
 Judicatum quomodo exsequatur officio judicis appellations. T. 4. c. 838. B.
 Judicatum rite exigit presentiam omnium ad quos res pertinet. T. 4. c. 884. C.
 Judicatum est pars juris, ut Rhetores ajunt. T. 4. c. 394. D.
 Judicatum solvi satisfatio. Vide, Satisfatio.
 Judicatum solvi cautio quæ est. T. 4. c. 19. B. & est realis. Ibid. B.
 Judicatum solvi stipulatio. Vide, Stipulatio judicatum solvi.
 Judicatum adversus fidei iudicem exsequendum. T. 6. c. 383. B.
 Judicatum solvi cautio. T. 6. c. 8. C. D. E. Vide, Satisfatio.
 Judicatum solvi satisfatio debere causâ cognita. T. 6. c. 45. E.
 Judicatum solvi satisfatio. T. 6. c. 331. D.
 Judicatum solvi satisfatio quando, & a quo præstari debeat. T. 7. c. 166. C. D.
 Judicatum solvi cautio a quo non præstari debeat. Ibid. D.
 Judicatum solvi quis satisfidet. T. 7. c. 164. B.
 Judicatum solvi quid sit tres clausulas habere. T. 8. c. 540. D.
 Si judicatum esse dicatur a iudice non competenti. T. 9. c. 1081. B. & seq.
 Judicatum inter alios an noccat. T. 10. c. 796. E.
 Judicia omnia utrum sint, aut esse debeant absolutoria. T. 1. c. 277. D.
 Judicia publica capitalia, vel non capitalia. T. 1. c. 291. B.
 Judicia omnia hodie an extraordinaria. T. 1. c. 285. E. & c. 286. A.
 Judicia publica alia civilia, alia criminalia. T. 1. c. 291. A.
 Judicia publica unde oomen habent. Ibid. A.
 Judicia publica utrum alio more hodie instituantur, quam privatæ. T. 1. c. 290. E.
 Judicia privata sepe uonum iudicem habere solent. T. 1. c. 755. C.
 Judicia civilia eduntur sine inscriptione. T. 1. c. 876. B.
 Judicia stricta. T. 1. c. 1107. A. B.
 Judicia contraria. T. 3. c. 120. A.
 Judicia extraordinaria quid a privatit dissent. T. 3. c. 215. C. D.
 Judicia sacra appellacionum quæ sint. T. 2. c. 1568. D.
 Judicia extraordinaria eligentes or-

dinario iudicio decidimus. T. 4. c. 284. B.
 Omnia iudicia sunt hodie extraordinaria. T. 4. c. 1447. D. E. non tamen ordinaria, solemnia, formularia sunt sublata. Ibid. E.
 Inter iudicia bonæ fidei, & stricta differentia quæ. T. 4. c. 212. C. ratio diversitatis quæ est. Ibid. C.
 Judicia, & contractus in quo differunt. T. 4. c. 105. D.
 Judicia aut sunt generalia, aut specialia: specialia, quibus agitur de singulari de homine, de summa certa. T. 4. c. 272. D. generalia sunt, in quibus venit universalitas bonorum, ut actio pro socio, actio negotiorum gestorum, actio tutelæ. Ibid. D.
 Judicia publica ex legibus veniunt, & quantum illæ sint leges. T. 4. c. 844. B.
 Judicia bonæ fidei, & iudicia arbitraria in quo differunt. T. 4. c. 318. B.
 Judicia bonæ fidei. T. 4. c. 373. C.
 Judicia arbitraria. Ibid. C.
 Judicia omnia sunt hodie extraordinaria. T. 4. c. 284. B. & c. 616. C. & T. 7. c. 134. E. & T. 9. c. 1070. E. & T. 10. c. 394. D.
 Judicia bonæ fidei. Vide, Bonæ fidei iudicia.
 Judicia non capitalia quænam sint. T. 5. c. 205. C.
 Judicia centumviri quænam sint. T. 5. c. 211. E.
 Judicia recuperatoria quæ sunt. Ibid. E.
 Judicia capitalia quæ sint, & quæ sic dicantur. T. 5. c. 205. A. B.
 Judicia redduntur in iovitum. T. 5. c. 835. C.
 Judicia publica, sub quibus crimen peculatus, vel de vi publica continetur actio, an omnia sint famosa. T. 5. c. 387. B.
 Judicia, in quibus damni ratio habetur, ad quos pertineant. T. 5. c. 669. E. & c. 670. A.
 Judicia a quo tempore facta sunt extraordinaria. Tom. 5. c. 205. D.
 Judicia privata, & publica quando, & quibusnam ex causis commiserantur. T. 5. c. 371. C. & seq.
 Judicia penalia quænam sint, & cur dentur. T. 5. c. 83. D. E.
 Judicia famosa quæ sint, & quæ non sint. T. 5. c. 1163. D.
 Judicia plurimæ estimationis quæ dicuntur. Ibid. D. B.
 Judicia redduntur in iuvitos. T. 6. c. 340. E. & c. 458. C.
 Judicia omnia extraordinaria posita in arbitrio magistratus. T. 6. c. 1. D.
 Judicia, & contractus in quo differunt in oratione ambigua. T. 6. 340. D. E.
 Judicia quæ. T. 6. c. 765. A.

Judicia bonæ fidei generalia, & specialia quæ sint. Tom. 7. c. 153. E.
 Judicia duplicia quæ sint, & cur ita vocentur. Tom. 7. c. 140. C.
 Judicia liberalia quæ sint, & quantum differunt. T. 7. c. 158. E. & c. 159. A.
 Judicia quibus insunt reciproce vindicationes, & reciproca præstationes. T. 7. c. 483. A.
 Judicia vocantur disceptiones; quæ sunt apud iudices, & adfessores introductis litigatoribus, aut procuratoribus eorum. T. 7. c. 128. A.
 Judicia omnia sunt absolutoria, volente adhuc. Tom. 7. c. 171. A.
 Judicia incipiunt a contestatione litis, & durant usque ad sententiam. T. 7. c. 128. A.
 Judicia duplicia, & quadruplicia quid. T. 7. c. 1226. B.
 Judicia publica per quasnam res ordinentur. T. 8. c. 1131. C. D.
 Judicia famosa majora sunt non famosis, quæ paria. T. 8. c. 708. C. & c. 815. D.
 Judicia famosa quæ sint. T. 8. c. 708. C. & c. 815. D.
 Judicia privata quæ dicuntur. T. 9. c. 1457. B.
 Judicia centumviri sunt iudicia de perione hereditatis. T. 9. c. 179. E. & c. 180. A.
 Judicia criminalia olim exercebantur solenniter, ritus eorum iudiciorum exercendorum non observatur. T. 9. c. 1143. B.
 Judicia plura cum inter duos concurrunt, & vertuntur, criminalia iudicium præterit civilis, possessionis petitorio, major quoque litio minori. Tom. 9. c. 988. E.
 Judicia morientium ultima. Vide, Ultima iudicia.
 Judicia civilia, & extraordinaria multum inter se differunt. T. 9. c. 1457. A. B. & seq.
 Judicia omnia hodie esse extraordinaria. T. 9. c. 1142. C. D.
 Judicia privata unum plerumque habent iudicem multis, & adversis formulis. T. 9. c. 118. C.
 Judicia an sint disceptiones iudiciorum, vel realium, vel perionum. T. 10. c. 164. A.
 Judicia appellantur disceptiones, quæ sunt apud iudices, & adfessores introductis litigatoribus. T. 10. c. 357. C.
 Judicia duplicia quæ dicuntur. T. 10. c. 414. A.
 Judicia simplicia quæ sint, & an possint esse duplicia. T. 10. c. 414. B. C.
 Judicia omnia stricta pari jure non censentur. T. 10. c. 353. E.
 Judicia, & juris disceptiones in libris idem sunt. T. 10. c. 917. A.

Judi-

Judicia ex quibus consistit : T. 10. c. 941. D.
 Judiciale juramentum. Tom. 9. c. 186. A. Vide, Juramentum judiciale.
 Judiciale quidam sit. T. 10. c. 418. E.
 Judiciales stipulationes quarum sint. T. 8. c. 1054. E.
 Judicialia testimonia. T. 9. c. 181. A. Vide, Testimonia litis.
 Judicialia acta quae sunt. T. 6. c. 847. E.
 Judicii initium est contestatio litis, finis sententia, sive jus. T. 1. c. 744. D.
 Judicii accepti tempus spectari, non delicti. T. 3. c. 375. E.
 Judicii executionem etiam privato dari. T. 3. c. 455. C.
 De judicii mutandi causis alienatione facta. T. 1. c. 743. A.
 Judicii mutatio non facit aliam causam. T. 6. c. 864. D.
 Judicii publici cognitio, quæstio, executio, & executio non est jurisdictionis. T. 3. c. 455. C.
 Judicii translatio quando fit. T. 1. c. 979. A.
 Judicii translatio datur extraneo heredi. T. 4. c. 605. A. B.
 Judicii publici executio aliud est, aliud merum imperium. T. 4. c. 11. C.
 In judicii constitutione est forma, quædam, & species judicii. T. 6. c. 330. E.
 Judicii dies differtur morbo sentio. T. 6. c. 37. C.
 Judicii publici executio cui permittitur. T. 7. c. 88. D. E.
 Judicii finis, & extrema linea est executio. T. 7. c. 98. C.
 Judicii finis, & extrema linea quæ sit. Ibid. C.
 Judicii liberalis prærogativa quæ. T. 9. c. 988. E. & c. 989. A.
 Judicii initium est litis contestatio, non in jus vocatio. T. 9. c. 113. A.
 A judicii observatione relaxabitur reus. T. 9. c. 143. A.
 Judicii finis est res judicata. T. 9. c. 111. B. est jus. Ibid. B.
 Judicium vis plenior est, quam actionis nomen. T. 10. c. 163. B.
 Judicii publici cognitio, & executio publica an sit jurisdictionis. T. 10. c. 854. B.
 In judicii arbitrariis quarum rerum habetur ratio. T. 1. c. 1280. B.
 Judicii privatis dirimendis cur longiora sint tempora præstituta, quam publicis. T. 3. c. 499. D. E.
 De judicii centumviralibus. T. 3. c. 174. D. E.
 De judicii omnibus. T. 1. c. 371. E.
 Non omne, quod in judiciis accedere potest, arbitrio judicis quoque debebitur, & est in obligatione. T. 4. c. 100. D.

In judiciis bonæ fidei officium judicis est latissimum, non in arbitrariis. T. 4. c. 318. B.
 In judiciis bonæ fidei tacite inest doli exceptio. T. 4. c. 274. B.
 In judiciis extraordinariis formulæ non observantur. T. 4. c. 1447. C.
 In judiciis communibus familia eriscundæ, & communi dividundo singuli coheredare quare procuratorem dare teneantur. T. 5. c. 112. B. & c. 153. A.
 In judiciis publicis melior est conditio statuliberi, quam servi. T. 5. c. 1200. L. in privatis judiciis eodem jure sunt. Ibid. E.
 In judiciis familia eriscundæ, & communi dividundo utraque pars juri actoris, & rei habet. T. 6. c. 342. C.
 In judiciis familia eriscundæ, & communi dividundo allianari res unversas. T. 6. c. 481. A.
 In judiciis familia eriscundæ qui reus est, etiam actor est. T. 6. c. 40. E.
 In judiciis secundum eum sit interpretatio, qui ambiguit loquitur. T. 6. c. 340. D. in contractibus contra eum, qui ambigue loquitur. Ibid. D.
 In judiciis strictis judicis officium non est supplere omillas allegationes, defensiones, & exceptiones. T. 6. c. 235. A. B.
 In judiciis personarum triplex ratio. T. 6. c. 765. A.
 Judicis bonæ fidei pacta in continenti facta an, & quomodo iustit. T. 7. c. 57. D.
 A judiciis strictis juris bonæ fidei judicia distant. T. 8. c. 670. E. & c. 758. D.
 De judiciis in ædicio Prætoris quidam scriptum putant iuste de vindictis, sed male. Tom. 7. c. 128. C.
 De judiciis publicis, & privatis. T. 9. c. 1451. D. E. & ita, quid continent. Ibid. c. 1451. E.
 De judiciis privatis, quæ ex maleficiis oriuntur. T. 9. c. 1457. B. & seq.
 In judiciis exercendis hodie non observari subtilitatem jurisconsultorum, jurisque formulas, nec præfatum, & solennem ordinem legum. T. 9. c. 1141. D.
 In judiciis, in quibus de fraude agitur, quid maxime considerandum. T. 10. c. 65. B. C.
 In judiciis rem consequi quidnam sit. T. 10. c. 131. E.
 Titulus de judiciis an sit generalis. T. 10. c. 164. B.
 In judiciis bonæ fidei an semper spectetur tempus rei judicatæ. T. 10. c. 425. B. in strictis an semper tempus litis contestatæ. Ibid. B.
 In judiciis commodati, & pignoratitio venit quidem culpa, sed non eodem modo in utroque æstimatur. T. 10. c. 428. D.

In judiciis quoties plures questiones vertuntur, quid agendum. T. 10. c. 921. A.
 De judicio Episcoporum. T. 3. c. 497. C. D.
 Judicio filii cautio est personalis. T. 4. c. 159. B.
 Judicio communi quemam res, & an impensa quoque veniant. T. 5. c. 907. A. B.
 Judicio de peculio an egisse dicatur. T. 5. c. 445. B.
 Judicio filii per quæ impediri quis possit. T. 5. c. 815. A. B.
 Judicio, quod quis forsitan temerè instituit, non dum finito, actionem, & causam mutare an liceat. T. 5. c. 378. C.
 In judicio an inest exceptio per se. T. 5. c. 74. D.
 Judicio communi dividundo qui recte agi possit. T. 5. c. 909. E.
 De eo, qui judicio filii impediatur. T. 5. c. 860. B.
 In judicio comparere qui detrectat, & doli causa latet, quantum pæni sit afficiendus. Tom. 5. c. 9. B. C.
 Judicio se sistere quis nolit, apud quem contestatio fieri debeat. T. 5. c. 11. C.
 Judicio liberali an aliquod præjudicium accedere possit post litem contestatam. T. 5. c. 686. D.
 Judicio contrahi dicitur. T. 6. c. 340. E. & c. 341. A.
 Judicio publico servus accusatus. T. 6. c. 8. A.
 Judicio tutelæ communi dividundo, & familia eriscundæ obligatur pupillus, si locupletior factus sit. T. 6. c. 11. C.
 Judicio triplici superius non potest amplius appellare. T. 6. c. 958. B.
 Judicio semel accepto, nulla est præscriptio fori. T. 7. c. 137. E.
 Judicio absentis non defensi bona quo edicto possideri jubeantur. T. 7. c. 144. C.
 Judicio filii quis aliquem impedierit, quæ actio sit. T. 7. c. 89. A.
 De judicio petitorio. T. 9. c. 1165. A. & seq.
 De judicio tutelæ. T. 9. c. 590. B. & seq.
 De judicio possessorio. T. 9. c. 1165. A. & seq.
 De contrario judicio tutelæ. T. 9. c. 601. A. & seq.
 Judicio filii stipulatione. Vide, Stipulatio judicii filii.
 De judicio tutelæ contrario, quod tutori in pupillum datur finita tutelæ. T. 9. c. 601. B.
 An judicio civili servus convenire, & conveniri possit. T. 9. c. 124. C.
 In judicio bonæ fidei nimia est licentia judicis. T. 9. c. 1251. B. Vide, Bonæ fidei judicium.
 In judicio stricto nulla, vel arcta admodum est licentia judicis. Ibid. B.
 Judicio contrahitur. T. 9. c. 115. C.
 Q q a Judicium

Judicium petitorium. T. 7. c. 314. D. E.
 Judicium rei uxoris quid. Tom. 7. c. 327. D.
 Judicium an mortuo eo, qui iudicem dedit, solvatur. Tom. 7. c. 61. A. & c. 85. A.
 Judicium an solvatur morte magistratus, qui iudicem dedit. T. 7. c. 84. C.
 Judicium contumvirale est communis appellatio omnium petitionum hereditatis. Tom. 7. c. 170. C.
 Judicium civile an præponatur petitioni hereditatis. T. 7. c. 320. D.
 Judicium de futura obligatione accipi possit. Tom. 7. c. 147. D.
 Judicium defuncti qui impugnare dicantur. Tom. 7. c. 921. E. & c. 1055. B.
 Judicium defuncti quovis modo probant, an possit agere querela inofficiosi. T. 7. c. 204. A.
 Judicium familie ericundæ inter quos reddatur. Tom. 7. c. 165. A.
 Judicium magistratus est iurisdicção. T. 7. c. 65. D.
 Judicium minoris rei præjudicium est majoris. Tom. 7. c. 158. B.
 Judicium possessorem cum criminali nihil habet commune. T. 7. c. 150. B.
 Judicium ubi semel acceptum est, ibi finem accipere debet. T. 7. c. 98. C. & c. 137. D.
 In iudicio deductur id tantum, quod actor petit. T. 7. c. 99. A. B.
 In iudicio venisse an videatur id, quod post iudicium acceptum accidit. T. 7. c. 147. B.
 Judicium minus an possit adferre præjudicium majori. T. 7. c. 217. B.
 Judicium quadruplex quid. Tom. 7. c. 126. B.
 Judicium finium regundorum manet, quamvis focci communi dividendo egerint, vel fundum alienaverint. T. 7. c. 482. D.
 Judicium liberale impedit accusationem criminalem. T. 9. c. 989. A. impedit petitionem hereditatis. Ibid. C.
 Judicium accipere, & iudicem accipere non est idem. T. 9. c. 113. B.
 Judicium civile non est inter servos, & liberos, nec ex contractu, nec ex maleficio. Tom. 9. c. 123. A.
 Judicium non est cum servo. Ibid. A.
 Judicium non est sine actore, reo, & testibus. Ibid. A.
 Judicium pluribus modis dicitur. T. 9. c. 122. A.
 Judicium est de præterito, non de futuro. Ibid. B. nonnequum.

etiam de futuro iudicium constituit. Ibid. B.
 Judicium privatum facit præjudicium publico. Tom. 9. c. 1456. A.
 Judicium accipere non potest furiosus, nec prodigus. T. 9. c. 193. A.
 Judicium dicere. T. 9. c. 1. C.
 Judicium de moribus sublatum. T. 9. c. 536. D.
 Judicium non accipitur pro sententia, sive pronuntiatione ejus, quod in disceptationem venit. Tom. 9. c. 152. B.
 Judicium tutelæ est bonæ fidei. T. 9. c. 590. B.
 Judicium generale est actio tutelæ. T. 9. c. 117. D.
 In iudicio vocare quid. Tom. 9. c. 20. B.
 Judicium extraordinarium. T. 9. c. 719. C.
 Judicium criminale convenit omnibus. T. 9. c. 124. D.
 Judicium ex quibus personis constat. T. 9. c. 147. E.
 Judicium redditur in invitum. T. 9. c. 1227. C.
 Judicium ordinarium an sit propriè arbitrium compromissarium. T. 10. c. 395. D.
 Judicium constat ex iudicibus, assessoribus, advocatis, litigatoribus, & procuratoribus usque ad sententiam. T. 10. c. 397. C.
 Judicium pro socio an pertineat ad rerum communium divisionem. T. 10. c. 413. E.
 Judicium animi si absit, absit naturalis obligatio. T. 10. c. 423. E. & c. 424. A.
 Judicium quod differtur, amplari debet. T. 10. c. 514. E.
 Judicium sæpe sumitur pro foro. T. 10. c. 520. C.
 Judicium, quod differtur, amplari dicitur. T. 10. c. 708. B.
 Judicium voluntarium agere quid sit. T. 10. c. 888. E.
 Judicium publicum quibus inest, iis est jus mulctæ dicende. T. 10. c. 833. B. C.
 Judicium rescindens, & iudicium rescissorium an sint idem, vel diversa. T. 10. c. 931. C.
 Judicium, & iudicem accipere, in quo differant. Tom. 10. c. 1088. C.
 Iugatio aliud, aliud jegeratio. T. 2. c. 596. D.
 Iugerum quid sit, & quantum terræ spatium contineat. Tom. 2. c. 1195. C.
 Julia lxx. Vide, Lex Julia, & Papia.
 Julia lex miscella. T. 9. c. 834. B. & seq.
 Leges Julia, & Papia an duæ sint leges. T. 10. c. 4. E.
 Actio, de qua agitur in lege Julia, soluto matrimonio, quænam sit. T. 10. c. 218. C.
 Lex Julia iudiciorum quid conti-

neat. T. 10. c. 398. A.
 Julia leges quid faciant. Tom. 8. c. 1131. D. E. & c. 1132. C. D.
 Juliani a Celfo dissensio. Tom. 3. c. 215. B.
 Juliano egregium factum, quod edictum populi in ordinem redegit, tribuitur. T. 5. c. 95. D.
 A Juliano edictum novum emendatum auctoritate Imperatoris, & Senatus. T. 8. c. 168. C.
 Iulianus *capacitate* ex monacho factus est clericus. T. 2. c. 1047. E.
 Julianus jurisconsultus quo tempore vixit. T. 6. c. 1. B. eo auctore ex Senatusconsulto edictum perpetuum ordinavit, titulisque distinctis. Ibid. B.
 Julianus notatus. T. 6. c. 36. B. C.
 Julianus ubi tractat de his, quæ pro non scriptis habentur. Tom. 7. c. 1070. B.
 Julianus librum singularem scriptis de ambiguitatibus. T. 7. c. 1459. E.
 Julianus antecessor, auctor laudatus ab auctore hujus operis Novellis Justiniani latine, & breviter exposuit. T. 9. c. 475. D.
 Julianus, & Celsus discordant inter se. T. 9. c. 228. D.
 Julius Scaliger notatur. T. 9. c. 1092. A.
 Jumenta plura agens, quam oporteat, an servitutum amittat. Tom. 7. c. 468. C.
 Jumenta dorso domantur. Tom. 8. c. 553. D.
 Jumenta pars fundorum sunt. T. 9. c. 550. E.
 Jumenta sunt ea, quæ dorso domantur. T. 10. c. 750. D. & c. 1126. B.
 Jumentis legatis quid intelligatur legatum. T. 8. c. 553. D.
 Jumentorum appellatione quæ contineantur. T. 1. c. 434. D.
 Jumentorum appellatione quænam animalia contineantur, quænam non. T. 8. c. 943. A.
 Jumentum agere non potest. T. 1. c. 76. B.
 Jumenta adibus ne legari possint, causum fuit, & cur. T. 4. c. 1330. E. & c. 1331. A.
 Quod est junctum, a majori folet nomen accipere. T. 10. c. 386. A.
 Jennes qui, & caligati. T. 1. c. 972. B. C.
 Juniores Ecclesie non possunt a laicis judicari. T. 6. c. 782. E. C.
 Jupiter cur a Græcis dicitur *Cetera*. T. 3. c. 38. E.
 Jura naturalia an civilis ratin perimere possit. T. 1. c. 154. D.
 Jura prædiorum iuslicorum. T. 1. c. 74. A.
 Jura communia ad similia produci, singularia non item. Tom. 1. c. 463. E.
 Jura fiscalia, sive regalia. Tom. 2. c. 1325. C.

Jura prædiorum urbanorum, & rusticorum incorporalia. Tom. 1. c. 76. A.

Jura patronatus quæ. T. 4. c. 319. C.

Jura statuliberorum per heredem duriora fieri non possunt. T. 4. c. 53. A. B. hoc idem dicitur de servo, cui relicta est fideicommissaria libertas sub conditione. Ibid. B.

Jura sanguinis nullo jure civili dirimi possunt. T. 4. c. 1418. E.

Jura omnia pollumino recuperari solent. T. 4. c. 855. A.

Jura publica, jura civilia non in severtuntur minima capitis deminutione. T. 5. c. 150. E. & c. 151. A.

Jura incorporalia divisionem non recipiunt. T. 5. c. 301. A.

Corpora tantum divisionem recipiunt. Ibid. A.

Jura antiqua a Triboniano omnia si existant, in usum hodie plerique revocari possunt. T. 5. c. 784. C.

Jura, & jura prædiorum quomodo differant. T. 5. c. 861. C.

Jura in contrahentibus coramitate requirunt. T. 5. c. 552. C.

Jura prædiorum, & res incorporales nec usufructum, nec possessionem recipiunt. T. 5. c. 733. D.

Jura propria, & singularia quædam constituta sunt contra rationem juris. T. 4. c. 181. A.

Jura non usufructuaria quia sunt indivisibilia. T. 6. c. 18. C.

Jura quillo in loco sua, in loco corpora mobilia sunt. T. 6. c. 572. D.

Jura hereditaria, & tutelarum, propria sunt civium Romanorum. T. 6. c. 549. C.

Inter jura servitutum prædiorum quæ numerantur. T. 7. c. 381. B.

Jura personarum, & hominum quomodo, & quibus in rebus competant. T. 7. c. 380. C.

Jura incorporalia tradi non possunt, sed in eis cautionem, & cessionem vice traditionis, & possessionis vacare esse. T. 7. c. 739. A.

Jura prædiorum sunt conditiones, & quantitates prædiorum. Tom. 7. c. 381. B.

Jura prædiorum, & servitutes multum differant. Ibid. B.

Jura prædiorum omnia non esse servitutes. Ibid. B.

Jura adoptionis finiuntur emancipatione, jura naturalia non item. T. 8. c. 167. E.

Jura sanguinis quæ dicantur. T. 8. c. 653. B. & c. 745. A.

Jura sanguinis jure civili non posse dirimi, quid sit. Tom. 8. c. 190. C.

Jura sanguinis emancipatione non tolluntur. T. 8. c. 745. B. nullo jure civili dirimi possunt. Ibid. c. 681. C. & c. 746. A.

Jura sanguinis an corruptantur per

jura civile. T. 8. c. 746. D.

Jura nova semper retinenda accipiuntur. T. 9. c. 1262. B.

Jura paulatim crescunt, & ampliantur. T. 9. c. 914. B.

Jura nascuntur ex re scriptis Principia, & præceptis Judicum. T. 9. c. 1154. B.

Jura non noverunt id, quod interest, nisi ex iusta, & legitima causa. T. 10. c. 750. B.

Quænam jura divisionem non patiuntur. T. 10. c. 808. D.

Jura non sunt minutatim, & sigillatim abroganda. T. 10. c. 1076. A.

Jurabant olim litigatores. Tom. 1. c. 1147. D.

Jurandi mos apud Francos, & Saxones super arma. T. 1. c. 1193. C.

De jurando in litem. T. 9. c. 595. E. & seq.

Jurans usufructum suum esse, an cautionem usufructuariam præstare teneatur. T. 5. c. 817. C.

Juramento ad Sancta Evangelia præstito. T. 2. c. 135. D.

Cujus juramento fit in questione scudi. T. 2. c. 1293. E.

De juramento fidelitatis, & qualiter vassallus domino juret. Tom. 2. c. 1240. A.

Juramento quid referri possit, vel non. T. 5. c. 570. A. & seq.

Juramento promissum sub conditione improbum est. T. 7. c. 949. B. C.

Juramentum furi, aut ei, qui divortii causa res amovit, delatum cur referri non possit. Tom. 5. c. 570. B.

Juramentum calumnie an remitti possit in actione de edendo, patri, vel patrono contra liberum, vel libertos suos, qui argentariam fecerunt. T. 5. c. 44. D.

Juramentum non referens, vel non jurans, manifeste turpitudinis, & confessionis arguitur. Tom. 5. c. 570. C.

Juramentum calumnie quando præstandum. T. 6. c. 803. C.

Juramentum calumnie locum habet in civili, non in criminali causa. T. 6. c. 804. C.

Juramentum calumnie quid introduxerit. T. 7. c. 141. A.

Juramentum duplex quando, cur, & in quibus causis actor, & reus præstet. Ibid. A.

Jurantibus duobus, uter pejorare dicatur, priorne, an posterior. T. 5. c. 115. A. B.

Jurare ex animi sui sententia. T. 3. c. 13. B.

Jurare scientem oportet scientem animo suo. T. 1. c. 381. C.

Jurare corporaliter quid. Tom. 2. c. 1098. D. E.

Jurare perperam est pejorare. T. 4. c. 339. A.

Jurare liquidum. T. 3. c. 134. A.

Jurare in litem quid sit. Tom. 5. c. 570. E.

Jurare per caput suum, aut liberum suum frequens olim erat.

T. 5. c. 114. B.

Jurare non cogitur procurator, vel defensor, & cur. T. 6. c. 32. E. & c. 53. B.

Jurare non cogitur si omnes, qui negotium ignorant. Ibid. C.

Jurare in litem quid sit. T. 7. c. 459. C.

Jurare nemo cogitur invitatus. T. 7. c. 949. B.

Jurare de calumnia. T. 9. c. 491. C.

Jurare liquidum quisque debet. T. 9. c. 185. B.

Jurare in litem necesse est in interdictione unde vi, deficientibus actori probationibus. T. 9. c. 1169. D.

Jurare per Deum. T. 9. c. 185. C. & c. 188. A.

Jurare per Principis salutem. T. 9. c. 185. C. & c. 188. A.

Jurat dominus de suo iusto prædicto. T. 2. c. 1286. B.

Jurat vassallus, dominus non probans te. T. 2. c. 1287. B.

Jurat semper vassallus sine mentione concitator. T. 2. c. 1286. B.

Jurat utraque pars initio litis, sed non calumniandi animo litem inverte. T. 9. c. 198. B.

Jurato uni an fides habetur. T. 7. c. 1242. E.

Juratori cautio iudicio fisci, hodie ex novissimis constituta obtinet. T. 5. c. 94. A.

Juratori cautio. T. 9. c. 189. E.

Juratori cautioni qui non pareat, ius suum amittit. Ibid. E.

De juratoribus novella constitutio. T. 2. c. 1116. E.

Quod juratum est, periode habetur, atque fit iudicatum esset. T. 6. c. 47. E.

Si juratum sit sine precedenti taxatione, iudex poterit iurare dum moderare. T. 10. c. 698. A.

Juratur in litem eodem modo in actionibus fidei, quo in actione ex stipulatu, vel in actione ex testamento. T. 5. c. 381. B.

Juratus actor suo arbitrato modum sumptuum edicit. T. 2. c. 1067. C.

Jurgant inter se vicini, non litigant. T. 7. c. 471. D.

Jurgia fori rabiosi impii vendunt advocati. T. 1. c. 648. E.

Jurgiosa certamina canine contentione. T. 3. c. 114. A.

Jurgium est mitius verbum, quam verbum litis. T. 4. c. 899. C.

Inter jurgium, & divortium quæ est differentia. T. 4. c. 979. E.

Jurgium, vel frivolum, a frivolo apud Ulpianum, unde frivolum per diminutionem fit frivolum. Tom. 4. c. c. 594. B.

Hinc frivolaria rixæ, frivolaria noxia. Ibid. B. verba Aufonii, Petronii, & Donati quæ. Ibid. B.

Jurgium, frivolum, frivolarium, diffidium, & noxia divortium non efficit. T. 5. c. 55. D.

Jurgium potius est, quam lis in actionibus finium reguodorum, feni-

familia erescunda, & communi dividendo. T. 7. c. 471. D.
In iure nomina sunt alia naturalia, alia civilia. T. 1. c. 1456. B.
In iure si quid vel sanctillum mutes, deterius facies. Tom. 1. c. 1034. B.
De iure reipublice. T. 2. c. 876. C.
Qui iure communi utitur, is non videtur decipi. T. 4. c. 962. C.
Iure mariti an liberius possit patrum accusare. T. 4. c. 818. D.
Iure pratorio an domus in solidum teneatur infortiori actione ex contractu servi infortiori. T. 4. c. 953. E.
Iure suo uti nemo invitus cogitur. T. 4. c. 22. D.
Iure magistratus quæ competunt. Vide, Magistratus.
Iure civili nulla cognatio est inter serviles personas. T. 5. c. 547. D.
Iure singulari receptum est in rebus peculiaribus, ut ignorantia domini procedat usufructu. Tom. 5. c. 741. E.
Iure pratorio de pignore ex pacto tantum nascitur actio. Tom. 5. c. 414. B.
Iure civili quæ res, & quomodo acquiritur. T. 5. c. 597. D. & seq.
Iure naturali omnes homines æquales sunt. T. 5. c. 548. B.
Iure mariti sponsa non minus, quam nupta accusari potest. Tom. 5. c. 1169. B.
Iure fideicommissi proprietatem usufructus non adquiri, sed possessionem tantum. Tom. 6. c. 35. C.
Qui de iure querunt, eunt ad iuris consultos. T. 6. c. 196. E.
De iure superficario. T. 6. c. 233. D. E.
Iure novo, ex constitutione Justiniani de rei uxoria actione, retentiones dotium servatae sunt. T. 6. c. 613. B.
De iure accrescendi. T. 7. c. 1121. A. B. inter quos ius accrescendi versatur. Ibid. C.
In iure effusioem fieri quid sit. T. 7. c. 6. D.
Ex iure gentium multa introducta enumerantur. T. 7. c. 21. A. & seq.
Iure gentium introducta bella. T. 7. c. 28. B.
Iure gentium esse discretas gentes, & regna condita. T. 7. c. 30. E.
De iure gentium. T. 7. c. 15. C.
De iure naturæ. T. 7. c. 13. A. & seq.
De iure aureorum annulorum libertatis a Principe dato. T. 7. c. 124. A.
Iure civili omnia esse Regis. T. 7. c. 34. B.
De iure civili. T. 7. c. 38. C. D. & seq.
Iure civili debitor esse non definit, qui exceptionemactus est, iure tamen naturali definit esse debitor. T. 8. c. 693. B. & c. 790. A.

Iure civili non omnes cognati admittuntur ad successiorem. T. 8. c. 746. C.
Iure civili an servus obligetur. T. 8. c. 758. A. B.
Iure mariti, vel iure patris accusantur adulteri, & adulter. T. 9. c. 1408. C. & seq.
In iure nulli sunt termini universales. T. 9. c. 476. D.
De iure liberorum. T. 9. c. 1361. B. C.
De iure domini impetrandum. T. 9. c. 1238. B. & seq.
De iure patronatus. T. 9. c. 635. D. E. & seq.
In iure sunt ut plurimum multæ glossæ formulae intermixtae. T. 10. c. 90. C.
De iure suo ignorat, qui in facto errat. T. 10. c. 468. C.
Iure quid esse aliud est, aliud quid ex constitutionibus. T. 10. c. 1087. D.
Ex iurejurando actio non est. T. 2. c. 189. B.
Iurejurando actoris litem finire. T. 4. c. 1225. A.
Iurejurando litem pecuniaria deciditur, litem criminalis non item. T. 1. c. 381. C. D.
De iurejurando dilationis, & iurejurando calumnie. T. 2. c. 1097. C.
Ex iurejurando an nascatur actio inter cives Romanos, nisi sit legitimum. T. 3. c. 640. A.
Iurejurando actoris interdictum non creditor, sed a iudice res iudicium deducta æstimatur, & taxatur. T. 5. c. 148. D.
Iurejurando quod melius deciderit, fuit ex conventionem litigantium, ab eo appellati non potest. T. 5. c. 223. D.
Iurejurando plus tribuitur, quam rei iudicata. T. 5. c. 213. E.
Iurejurando in litem non punitur culpa rei, sed dolus tantum, & contumacia in iudiciis arbitrariorum, & bonæ fidei. T. 5. c. 149. C.
Ex iurejurando non nascitur obligatio civilis. T. 5. c. 1122. E.
Iurejurando a iudice delato, causa sententia iudicis decisa, regulariter ex integro agi non potest. T. 6. c. 500. A. multum interest a iudice, an ab adversario deferatur: hoc transactionis speciem habet, illud non item. Ibid. A.
Ex iurejurando actio. Vide, Actio.
De iurejurando in litem, quod iudicis tutelæ deferretur adolescenti, vel curatori valenti, non invito. T. 9. c. 595. E.
Ex iurejurando saepe datur actio utilis. T. 9. c. 195. B.
Ex iurejurando pactum vestiri. T. 9. c. 76. C.
Ex iurejurando est obligatio, sicut ex pacto. T. 9. c. 75. C.
Iurejurando an pactum vestiatur. Ibid. A.
Iurejurando iudiciali decidi litem

inopi probationum. T. 9. c. 190. A.
De iurejurando iudiciali, quod litem æstimanda gratia datur. T. 9. c. 185. A. & seq.
Iurejurando finis litem prestat per iurii an retractari possit. T. 9. c. 186. C.
Iurejurando tollitur obligatio naturalis. T. 9. c. 192. D. tollitur etiam obligatio civilis ipso iure. Ibid. D.
De iurejurando actoris. T. 9. c. 195. A.
De iurejurando iudicem, antequam iudicet. T. 9. c. 144. A. & seq.
De iurejurando advocatorum. T. 9. c. 144. A. & seq.
Iurejurando æque liberatur reus, ac solutio. T. 10. c. 419. E.
Ex iurejurando in iudicio debito, & præbitis est actio propria. T. 10. c. 427. C.
Ex iurejurando an sit actio. T. 10. c. 950. D. in absentem qui promissum, nihil agit. Ibid. D.
Iure æquali non semper utimur. T. 10. c. 993. D.
Iurejurando iudiciali dirimitur litem inopi probationum. T. 10. c. 651. B.
Ex iurejurando iudiciali datur actio, vel exceptio iudiciali directa. T. 10. c. 655. E.
Qualiter iuret dominus, aut vassallus, cum ei defensus datur. T. 2. c. 1303. C.
Iuri reddendo quotannis vacabat Marcus Philippus exemplo Augusti, & Tiberii, aliorumque imperatorum. T. 4. c. 489. E.
Iuri deductionis quando locus sit. T. 5. c. 779. C.
Iuri publico, seu fiscali quando locus sit. T. 5. c. 125. D.
Iuri publico contraria an possint postulari a Principe. T. 10. c. 837. D.
Iuridici officium. T. 1. c. 731. D.
De iuridico Alexandria plura. T. 10. c. 872. E.
Iuris tres partes apud Ciceronem in Topica. T. 1. c. 915. B. & c. 916. A.
Iuris omnes partes hominum causæ continetur. T. 1. c. 726. B.
Iuris nomina quæ. T. 1. c. 75. D.
Iuris nomen quid complectitur. T. 2. c. 55. C.
Iuris origo qualis sit. T. 1. c. 12. C.
Iuris divisio quænam detur a iuribus consultis. T. 1. c. 8. E.
Iuris civilis alia divisio. T. 3. c. 404. E.
Iuris antiqui, & novi differentia. T. 3. c. 212. D.
Iuris antiqui requiruntur diversa, & iura antiquum quale sit. T. 1. c. 889. B.
Iuris civilis ex Cicerone definitio. T. 1. c. 915. B.
Iuris libri quo tempore scripti. T. 1. c. 3. C. D.

- Juris positiones . T. 1. c. 7. C.
 Juris auctores, conditores . T. 1. c. 744. B.
 Juris tres partes a Cicerone notatae . T. 1. c. 915. B. & c. 916. A.
 Juris ignorantia non excusat . T. 3. c. 53. C.
 Sui juris qui sunt . T. 1. c. 310. E.
 Juris nomine quæ veniant . T. 1. c. 75. D.
 Juris civilis sacre etiam Judæi edimantur, & culunt . T. 3. c. 228. B.
 Juris capita ponenda sunt . T. 1. c. 721. B.
 Juris error neque lucro adficiet, neque damno liberat . T. 3. c. 137. D.
 Juris, & facti ignorantia . Ibid. C. D.
 Juris ignorantia mulieri parit . T. 3. c. 420. D. E.
 Juris præcepta . T. 1. c. 7. B.
 Juris duæ positiones . Ibid. B.
 Juris ignorantia militibus, & minoribus prodest . T. 3. c. 138. A.
 Juris ignorantiam in damnis non nocere . T. 3. c. 137. D.
 Juris successor quis dicatur . T. 3. c. 337. C.
 Sui juris fit quis aut emancipatio, ne, aut patris morte . Tom. 1. c. 316. D. E.
 Juris studiisalaria petentibus extra ordinem juris dici . Tom. 3. c. 182. A.
 De juris quibusdam regulis . T. 3. c. 444. C. D.
 Juris auctores suas rationes sæpe adstringere solent . T. 4. c. 501. A.
 Juris auctores in fit in judicio potestate . T. 4. c. 849. C.
 Juris civilis asperitatem corrigat Prætor; & quod desit, implet . T. 4. c. 1450. C.
 Juris ignorantia . Vide, Ignorantia juris.
 Juris error . Vide, Error juris.
 Juris civilis mater est utilitas publica . T. 4. c. 1450. B.
 Juris enigmata . Vide, Enigmata.
 Juris Civilis, & Prætorii definitio . T. 4. c. 1450. B.
 Plur juris in alium transferre nemo potest, quàm ipse habet . T. 4. c. 7. D.
 Juris gentium scientiam omnes homines prællare debere . T. 4. c. 813. C.
 Juris ignorantia non prodest acquire volentibus, lum verò petentibus non nocet . T. 4. c. 509. D.
 Juris civilis, & juris prætorii differentia quæ . T. 4. c. 1033. C.
 Juris possessor est omnis debitor . T. 4. c. 121. D.
 Juris ordu non observat in judiciis extraordinariis . Tom. 4. c. 1447. C.
 Juris pars est judicatum . T. 4. c. 394. D.
 Juris naturalis ignorantia neminem excusat . T. 4. c. 1495. D.
 Juris ordinarii rer, quæ ad magistratum pertinent, separantur a rebus, quæ sunt Principis . T. 4. c. 837. A.
 Juris successor . Vide, Successor juris.
 Juris commuio, quæ separatim intelligi potest . T. 4. c. 881. B.
 Juris necessitas est obligatio . T. 4. c. 100. D. & c. 797. E.
 Juris necessitas . Vide, Necessitas juris.
 Juris error nec faminis in compendis prodest . T. 4. c. 1430. B. in lucris error juris non prodest . Ibid. c. 1431. B.
 Juris ignorantia suum petentibus non nocet . T. 4. c. 1302. A. juris error in compendis nocet, non in damnis rei suæ . Ibid. D.
 Juris prætorii tres sunt virtutes, adjuvare jus civile, supplere, & corrigere . T. 4. c. 1450. B.
 Juris studiosi, & jurisconsulti idem ell, sicut *agari*, & *quæ vapori* idem ell . T. 4. c. 972. D.
 Juris conditores omnes sunt imbuti a Stoicis . T. 5. c. 393. E.
 Juris naturalis ne rusticis quidem ignari sunt . T. 5. c. 89. D.
 Juris rationi quod contrarium est, non producendum ad consequentiam, quomodo accipiendum . T. 5. c. 697. B.
 Juris contra rationem introductum ad consequentiam non trahendum . Ibid. B. quàm restrictè sit hoc accipiendum . Ibid. B.
 Juris civilis æquitas quando colligere dicatur . T. 5. c. 1039. C.
 Juris civilis, vel prætorii ignorantia nocet . T. 5. c. 628. D.
 Juris, & legum scientiam præstare debet adfessor . Tom. 5. c. 34. E.
 Quod juris est in toto, live universo, idem plerumque juris ell in parte . T. 5. c. 1180. B.
 Juris fitiones . Vide, Fitiones juris.
 Juris quæ sunt, non sunt facti . T. 6. c. 259. B.
 Juris necessitas . T. 6. c. 3. E.
 Juris causa, & voluntatis non mutatur ordine scripturæ . T. 6. c. 279. A. B.
 Juris ordinarii sunt legatæ . T. 6. c. 583. C.
 Juris plus heredi nemo relinquere potest, quàm ipse habuit . T. 7. c. 109. C.
 Juris error non dat conditionem in debiti . T. 7. c. 895. D.
 Juris quæ sunt, an illi mandari possint . T. 7. c. 78. C. D.
 Juris scientiam an omnes habere debeant . T. 7. c. 887. C.
 Juris sui ignari quæ personæ censentur . T. 7. c. 878. A.
 Juris dicundi potestatem habens rei judicatæ executionem habet . T. 7. c. 65. A.
 Juris dicundi officium quatenus in legatum Proconsulis transeat . T. 7. c. 55. B.
 Juris ignorantia an proffit faminis, & rusticis . T. 7. c. 892. A.
 Juris ignorantia nunquam damni causa est . T. 7. c. 891. E.
 Juris ignorantia an, quos, & de quibus excuset . T. 7. c. 893. C.
 Juris ignorantia an excuset minores a 5. annis . Ibid. C.
 Juris ignorantia an pariat conditionem indebiti . Tom. 7. c. 895. D.
 Juris nomen unde deductum . T. 7. c. 2. B. & seq.
 Juris duas esse positiones, publicam, & privatum . T. 7. c. 11. B.
 Juris civilis definitio . T. 7. c. 18. A. & c. 36. B. & c. 38. C. D.
 Juris civilis partes quæ . Tom. 7. c. 38. C. & seq.
 Juris ignorantia neminem excusat . T. 7. c. c. 374. E.
 Juris naturalis ignorantia neminem excusat . T. 7. c. 20. D.
 Juris sententie paulatim crescit . T. 7. c. 672. C.
 Juris divisio in significationes potitur, & ell multiplex . T. 7. c. 15. C.
 Juris divisio in species ponitur . Ibid. C.
 Juris civilis origo . T. 8. c. 894. A.
 Juris præcepta quænam sint . T. 8. c. 891. D.
 Juris definitio nulla ell perpetua . T. 8. c. 738. C. regula cum periculis in enuntiatur . Ibid. D.
 Ex juris regula qualis argumenta educatur . T. 8. c. 739. A.
 Juris quæstiones aut generaliter, aut speculatur tractantur . T. 8. c. 15. B.
 Juris ignorantia an detrahatur ell, cui facile ell consilare peritiorum . T. 8. c. 14. D.
 Juris auctores propensiores esse in reum, quàm in adorem, in debitorem, quàm in creditorem, in liberationem, quàm in obligationem . T. 8. c. 385. A.
 Juris ignorantia, & juris scientia quando exigitur, & quando non exigitur . T. 8. c. 234. B. & seq.
 Juris regulæ continentur ex iis, quæ sæpe sunt . T. 9. c. 1451. C.
 Juris gentium error neminem excusat, si incessum commiserit . T. 9. c. 447. D. juris civilis error excusat . Ibid. D.
 Juris scripti vir est in mente scriptoris, non literis . T. 9. c. 266. A.
 Juris patronatus partes . Tom. 9. c. 615. D.
 Quæ juris sunt, & facti, & vetus differentia inter ea . T. 9. c. 1067. D.
 Plur juris nemo potest in alium transferre, quàm ipse habet . T. 9. c. 472. D.
 Juris pleraque voces, quæ quod sint malè ab interpretibus acceptæ, accipiuntur & malè a foris . T. 9. c. 684. E.
 Juris tres partes facit Cicero . T. 9. c. 125. A.
 Juris remediis non debemus abuti
 ad

ad injuriam. T. 9. c. 1134. B.
 Juris retentio quæ. T. 9. c. 239. C.
 Certissima juris principia eodem verbo posse concipiuntur. T. 10. c. 86. E.
 Juris paratidici sectatores quinam sint. T. 10. c. 105. E.
 Juris ignorantia quibus casibus fecerit, & rubricis profiti, ne in damnum incidant. T. 10. c. 469. C. Vide, Ignorantia.
 Juris gentium ignorantia neminem excusat. T. 10. c. 469. E.
 Juris agnationis, & juris cognationis variz appellationes. T. 10. c. 778. D. E.
 Juris novi condendi ordo prescriptus a Julianiano. Tom. 10. c. 835. D. E.
 Juris totius partes enarratæ. Ibid. E.
 Juris nomen quid complectatur. T. 10. c. 836. C.
 Juris ignorantia an excuset. Ibid. C.
 Juris ignorantia neminem lucro afficit, aut præmio, sed non afficit etiam damno. Ibid. E.
 Jurisconsulti omnes res revocant ad duodecim partes. T. 1. c. 1094. C.
 Jurisconsulti a Stoicis imbuti, qui in ducendis nominum originibus nimis sumpti. Tom. 3. c. 324. D.
 Jurisconsulti est secundum judicium verborum significationem accipere, augere, & producere. T. 4. c. 1170. D. E.
 Jurisconsulti, & juris studiosi idem est. T. 4. c. 973. D.
 Jurisconsulti est augere significationem verborum pro loco, & tempore. T. 4. c. 531. A.
 Jurisconsulti non spectant ea, quæ raro eveniunt. T. 4. c. 405. C.
 Jurisconsulti, commutare nos eadem res per solutionem ejusdem generis in mutuo, statuunt, non ejusdem speciei. T. 5. c. 394. B.
 Jurisconsulti imitantur Stoicos, qui placebat sibi non in querendis notationibus nominum veris, sed fictis tantum, atque concinnis. T. 5. c. 197. D.
 Jurisconsulti substantiam fabricandi materiam appellant. T. 5. c. 393. E.
 Jurisconsulti nostri non sunt diligentes in perferendis constitutionum juris rationibus, quas a majoribus per manus acceperunt. T. 6. c. 379. D.
 Jurisconsulti quid sumperunt ex Stoicis. T. 7. c. 607. C.
 Jurisconsulti imbuti a Stoicis in deducendis nominum originibus. T. 7. c. 625. D.
 Jurisconsulti, qui dicant formulas stipulationis, dicuntur nodosi, & catenas addere. T. 7. c. 1203. B.
 Jurisconsulti imitantur Stoicos, dum exquirunt origines nominum. T. 7. c. 8. B.

Jurisconsulti quinam propriè sint appellati. T. 8. c. 893. E.
 Jurisconsulti verborum significationem augere solent. T. 8. c. 69. H.
 Jurisconsulti sunt peritiores verborum, quam Grammatici. T. 8. c. 581. D.
 Jurisconsulti adhibentur in lite ordinanda. T. 9. c. 982. E.
 Jurisconsulti nodosi dicuntur, & cur. T. 9. c. 492. B.
 Jurisconsulti multi amici Imperatorum dicuntur. T. 10. c. 663. D.
 Jurisconsultis omnia juris vocabula intellectum habent. T. 1. c. 1164. A.
 Jurisconsultis solis licet augere significationes verborum. T. 10. c. 34. B.
 Sine jurisconsulto miles quoquo modo testamentum facit, valet. T. 9. c. 499. C.
 Jurisconsultorum responsa valere, etiam ratio reddi non possit. T. 3. c. 202. A.
 Jurisconsultorum proprium munus. T. 1. c. 1071. B.
 Jurisconsultorum doctrina singularis, ac prope divina. T. 5. c. 320. B.
 Jurisconsultorum appellationes variz. T. 3. c. 181. D. E.
 Jurisconsultorum opiniones. T. 4. c. 534. C. & c. 535. B. Vide, Opiniones jurisconsultorum.
 Sine jurisconsultorum sententia, & auctoritate nullam constitutionem dabant in medium optimi Principes. T. 4. c. 534. C.
 Jurisconsultorum plerique filios suos doctrinæ juris insituebant. T. 7. c. 1121. A.
 Jurisconsultorum catenæ quæ sunt. T. 9. c. 492. B.
 Jurisconsultorum varia nomina. T. 10. c. 715. D.
 Jurisconsultorum veterum an sit eadem auctoritas in Pandectis. T. 10. c. 836. A.
 Jurisconsultorum erat propria dignitas magistri officiorum. T. 10. c. 846. C.
 Jurisconsultus quid. T. 1. c. 724. B.
 Jurisconsultus olim non erat, qui ignorabat jus Pontificium. T. 8. c. 321. A.
 Jurisdictio quid propriè sit. T. 1. c. 733. E.
 Jurisdictio voluntaria, aut contentiosa. T. 1. c. 1278. D.
 Jurisdictio contentiosa quæ est. T. 4. c. 7. E.
 Jurisdictio contentiosa ubique exercetur. Ibid. B.
 Jurisdictio cuiusam propriè mandata dicitur. T. 4. c. 6. B.
 Jurisdictio est aut voluntaria, aut contentiosa. T. 4. c. 7. D.
 Jurisdictio omnis nexa est imperio, & sine imperio nulla est jurisdictio, aut siqua est, clusoria sanè est. T. 4. c. 5. A.
 Jurisdictio cui mandata est, jurisditionem habet, non suo quidem jure, sed alieno. T. 4. c. 7. A.

Jurisdictio exercetur pro imperio. T. 4. c. 5. A.
 Jurisdictio est duplex. T. 4. c. 2. A. B.
 Jurisdictio voluntaria quando exercetur, & inter quos. T. 4. c. 7. D. item ubi. Ibid. E.
 Cui jurisdictio mandata est, quid dilet ab eo, qui iudex datur. T. 4. c. 7. A. B.
 Jurisdictio cui a magistratu mandatur, in hoc constituitur ab eo, ut ea exerceat, quæ sibi jure magistratus competant. T. 4. c. 5. C. D.
 Cui jurisdictio mandata est, eam jurisditionem rursus alii mandare nequit, & cur. Ibid. D.
 Jurisdictio quando legitime mandatur. T. 4. c. 6. E.
 Jurisdictio cui mandata est, fungitur vice ejus, qui mandavit, non sua. T. 4. c. 5. A.
 Jurisdictio iudicis, in possessionem rei servandæ causa mittenda, qualis esse debeat. T. 5. c. 773. C. D.
 Jurisdictio duumvirorum, sive magistratuum municipalium sibiis angustis circumscriptur, nempe territorio propriæ civitatis. T. 5. c. 5. D.
 Jurisdictio duumvirorum, sive magistratuum municipalium acta admodum, & exigua res est. Ibid. D.
 Jurisdictio aut contentiosa, aut voluntaria est. T. 5. c. 682. A. B.
 Jurisdictio contentiosa in quos datur. Ibid. A. B.
 Jurisdictio, quam ponitur absolute, specialiter accipitur pro Prætoris. T. 5. c. 409. D.
 Jurisdictio voluntaria in quos competit. T. 5. c. 682. B.
 Jurisdictio respondet interpretationi ex jure civili. T. 5. c. 409. D.
 Jurisdictio cui demandata est, certum est, eam alteri mandare rursus non posse. T. 5. c. 10. A.
 Jurisdictio contentiosa, quæ redditur inter invitatos litigatores inter invitatos, id quo differt a voluntaria, quæ exercetur inter volentes. T. 5. c. 3. E.
 Jurisdictio cui mandata est, is nihil proprii habet, sed ejus, qui mandavit, jurisditione utitur. T. 5. c. 10. C.
 Jurisdictio sine coercionem nulla est. T. 6. c. 988. C.
 Jurisdictio Ecclesiastica a Seculari distinguenda. Tom. 6. c. 1135. A. B.
 Jurisdictio Episcopi nullo tempore intercedit. T. 6. c. 916. B.
 Jurisdictio non datur Judici dato in litem certam, sed cognitio tantum, sine notio. T. 6. c. 25. A.
 Jurisdictio criminum lege data, legitur dicitur. T. 7. c. 621. C.
 Jurisdictio cui data est, an ei et mixtum imperium datum videatur. T. 7. c. 74. C.
 R. r. Iug

Jurisdictioni cui data est, an ei nota sine imperio data esse videatur. T. 7. c. 76. A.

Jurisdictioni cui data est, ea quoque concessa esse videntur, sine quibus ea explicari non potuit. T. 7. c. 74. A.

Id. cui jurisdictioni mandata est, vice mandantis, non sui jus dicit. T. 7. c. 60. C.

Jurisdictioni cui mandata est, an ei data sit directio. T. 7. c. 81. E. & c. 82. A.

Jurisdictioni cui mandata est, quo jure tam habeat, & an alteri eam rursus mandare possit. T. 7. c. 62. D. E. quando ea finiat, ibid. E.

Jurisdictioni cui mandata est, an ab eo appellatur, qui mandavit. T. 7. c. 136. B.

Jurisdictioni cui principaliter data est, quæ ei concessa videantur. T. 7. c. 74. C.

Jurisdictioni generaliter quomodo, & quomodo specialiter accipitur. T. 7. c. 73. A.

Jurisdictioni magistratui tribuitur, non Principi. T. 7. c. 79. A.

Jurisdictioni in majorem, vel æqualem magistratum, item in consentientes an esse possit. T. 7. c. 69. E. & c. 70. A.

Jurisdictioni mandata dici potest delegata. T. 7. c. 61. B.

Jurisdictioni mandata an re adhuc integri, morte mandantis solvatur. T. 7. c. 83. E.

Jurisdictioni mandata quæ sit. T. 7. c. 84. E.

Jurisdictioni mixta quæ sit. T. 7. c. 57. A.

Jurisdictioni non tam est lata, quam judicantis officium. T. 7. c. 71. C.

Jurisdictioni nulla est, si sine aliquo imperio miato. T. 7. c. 75. C.

Jurisdictioni nulla est sine imperio aliquo, quo explicetur, & ad emolumentum perducatur. Ibid. E.

Jurisdictioni nunquam accipitur pro cognitione judicis dati, notione tamen utrumque completi. T. 7. c. 58. E.

Jurisdictioni pars est officii judicantis. T. 7. c. 53. B.

Jurisdictioni perpetua, & edictum perpetuum idem sunt. T. 7. c. 86. B.

Jurisdictioni privato etiam homini mandari potest. T. 7. c. 79. D.

Jurisdictioni procuratoris Cæsaris quæ sit. T. 7. c. 58. B.

Jurisdictioni quando, & quæ nullius momenti. T. 7. c. 101. A.

Jurisdictioni quando videatur contempta. T. 7. c. 74. D.

Jurisdictioni simplex separatur a judicis datione. T. 7. c. 56. D.

Jurisdictioni sine quibus expediri non possit, & quæ ea sint. Tom. 7. c. 75. C.

Jurisdictioni vicaria quæ sit. Tom. 7. c. 84. D.

Jurisdictioni voluntaria magistratui proprio jure, & facilius, quam contentiosa competit. T. 7. c. 59. D.

Jurisdictioni Juliano dicitur juris districtio. T. 7. c. 100. D. & c. 481. D.

Jurisdictioni a quibus detur, & mandetur. T. 7. c. 75. B.

Jurisdictioni alia contentiosa, alia voluntaria, & quæ illæ sint. T. 7. c. 59. C.

Jurisdictioni an singulis juris partibus nominatim dictatis magistratui detur. T. 7. c. 74. A.

Jurisdictioni voluntaria, & contentiosa in quo differunt. T. 2. c. 94. A.

Jurisdictioni mandata potest dici delegata. T. 9. c. 122. D. E.

Jurisdictioni perpetua quid. Tom. 9. c. 301. C.

Jurisdictioni an sumatur pro exsequutione. T. 10. c. 381. B.

Jurisdictioni dicitur criminum cognitio. T. 10. c. 384. B.

Jurisdictioni pars est officii jurisdictionis. Ibid. E.

Jurisdictioni est notio, & definitio casuum, quæ magistratui proprio jure competit. T. 10. c. 385. A.

Nulla jurisdictioni vacat imperio mixto. Ibid. B.

Jurisdictioni simplex separatur a judicis datione in antiquis legibus de limitibus agrorum. Tom. 10. c. 386. A. B.

Jurisdictioni immitur pro edicto. Ibid. C.

Jurisdictioni est judicis dandi licentia. T. 10. c. 387. A.

Jurisdictioni quæ completitur. T. 10. c. 841. B.

Jurisdictioni quid sit. T. 10. c. 944. D.

Jurisdictionis mandatum morte mandantis finitur. Tom. 4. c. 7. A.

Jurisdictionis pars est iudicem delegare posse. T. 4. c. 1415. A.

Jurisdictionis quæ sunt, & juris ordinarii, quæ ad magistratum pertinent, separantur a rebus cognitionis, quæ sunt Principis. T. 4. c. 831. A.

Jurisdictioni est quicquid est imperii mixti, & contra. T. 4. c. 135. A.

Jurisdictionis pars est iudicis dandi licentia. T. 6. c. 14. E. & c. 25. A.

Jurisdictionis definitio. T. 7. c. 58. B.

Jurisdictionis extrema quot, & quæ sint. T. 7. c. 110. E. & c. 111. A.

Jurisdictionis mandato vel generali, vel speciali, quæ transigantur. T. 7. c. 60. B.

Jurisdictionis extremo contempto, quomodo ea res vindicetur. T. 7. c. 74. D.

Jurisdictionis extremum quod sit. T. 7. c. 58. D.

Jurisdictionis mandatum mandantis, an extinguitur morte mandantis,

re adhuc integræ. T. 7. c. 84. E.

Jurisdictionis pars an alii mandari possit. T. 7. c. 97. A.

Jurisdictionis Prætoris quæ sint. T. 7. c. 78. D.

Jurisdictionis potius, quàm imperii, & contra, quæ sint. T. 7. c. 59. D.

Jurisdictionis quæ sint. T. 7. c. 56. B. & c. 71. C.

Jurisdictionis quæ sunt, an alii mandari possint. Tom. 7. c. 72. C.

Jurisdictionis quæ sunt, diversa sunt ab illis, quæ lege dantur. Tom. 7. c. 139. C.

Jurisdictionis separatio a notione. T. 7. c. 73. B.

Jurisdictionis supremum munus quod sit. T. 7. c. 84. C.

Jurisdictionis verbo non significari notione etiam dati iudicis. T. 7. c. 58. D.

Jurisdictionis voluntariæ quæ sint. T. 7. c. 59. D.

Jurisdictionis mandatum quando finitur. T. 9. c. 357. A.

Jurisdictionis quæ sunt, separantur ab illis, quæ sunt legi. T. 10. c. 385. D.

Jurisdictionis extremum est sententia exsequutio. T. 10. c. 387. D.

Jurisdictioni non subiectis privilegiis suis, id est, præscriptioni fori specialiter renouari an possit. T. 7. c. 13. C.

Jurisdictioni extrema non parere quis dicitur. Tom. 7. c. 110. E. & seq.

Jurisdictioni non parentes an, & quomodo puniantur. T. 7. c. 110. D.

Jurisdictioni qui præstet, an jus sibi dicere possit. T. 7. c. 90. D.

Jurisdictioni qui præstet, magistratus est. T. 10. c. 865. B.

Jurisdictionem propriam an habeat legatus Proconsulis. T. 3. c. 179. C.

Jurisdictionem ordinariam habet Dominus inter subditos suos, moribus Gallis. T. 3. c. 375. B.

Jurisdictionem non habet Princeps, sed cognitionem extraordinariam. T. 4. c. 831. A.

Jurisdictionem voluntariam non habet legatus Proconsulis. Tom. 4. c. 8. A. B.

Jurisdictionem mandare jurisdictioni mandata. Vide, Mandata juris dictio.

Jurisdictionem quando habet procurator Cæsaris, & quando non. T. 4. c. 1414. E.

Jurisdictionem habens est magistratus, & quis. T. 4. c. 834. C.

Jurisdictionem voluntariam qui exercere possit. T. 5. c. 684. B.

Jurisdictionem non dat, vel prout error i qua non consentiunt, qui errant. T. 6. c. 4. D.

Jurisdictionem mandatum qui habet, iudicem dare potest. T. 6. c. 34. E.

Jurisdi

- Jurisdictionem suam an omnes magistratus penali judicio defendere possint. T. 7. c. 75. E.
- Jurisdictionem pro edicto interdum accipi. T. 7. c. 62. B.
- Jurisdictionem simplicem omnes magistratus, vel potestates habent. T. 7. c. 59. E.
- Jurisdictionem suo jure habens, hoc est magistratus Populi Romani, quomodo eam in alium transferre possit. T. 7. c. 60. A.
- Jurisdictionem voluntariam nec in volentem exerceri. T. 7. c. 95. C.
- Jurisdictionem contentiosam quando, & quando voluntariam Proconsul habeat. T. 7. c. 59. D.
- Jurisdictionem desiderare quid sit. T. 7. c. 65. E.
- Jurisdictionem extremam procurator, vel tutor, vel curator arcens, an edicto judicanti non obtemperare teneatur. T. 7. c. 111. D.
- Jurisdictionem inter, & cognitionem qua differentia sit. T. 7. c. 79. A.
- Jurisdictionem lex non defert, sed constituit mandata. T. 7. c. 63. D.
- Jurisdictionem mandare qui possint. T. 7. c. 81. D.
- Jurisdictionem dare cujus sit. Ibid. E.
- Jurisdictionem pater in causa filii, maritus in causa uxoris, patronus in causa liberti an habeant. T. 7. c. 65. D.
- Jurisdictionem qui mandare possit. T. 7. c. 80. D.
- Jurisdictionem sibi mandata alteri nemo mandare potest. T. 7. c. 82. A.
- Jurisdictionem an habeant omnes magistratus, & potestates. T. 10. c. 384. E.
- Jurisdictionem confirmat lex. T. 10. c. 386. C.
- Jurisdictionem an habeat procurator Caesaris. T. 10. c. 398. E.
- An curator reipublice. Ibid. E.
- An defensores civitatis. T. 10. c. 399. A.
- An pedanei Judices. Ibid. A.
- Jurisdictionem inter, & officium quid sit discrimini. T. 10. c. 386. B.
- Jurisdictionem extraordinariam habent etiam, qui proprie non sunt magistratus. T. 10. c. 924. D. E.
- Jurisdictionem mandata, ea non contineri, quae lege dantur. T. 4. c. 12. D.
- Jurisdictione mandati, an merum, vel mixtum imperium transeat. T. 7. c. 76. E.
- Jurisdictione mandati, an etiam mixtum imperium mandatum esse videatur. T. 7. c. 75. B.
- De jurisdictione cum agitur, iudex quis est in re sua. T. 9. c. 1083. B.
- Jurisdictiones, & feuda in Gallia patrimonialia esse censentur. T. 2. c. 1276. A.
- Jus quid. T. 1. c. 723. B.
- Jus naturale, id est, aequitas naturalis. T. 1. c. 915. B.
- Jus gentium intelligi nomine naturae. T. 1. c. 1505. E.
- Jus gentium mores ubique passim subegerunt. T. 1. c. 90. B.
- Jus naturale quidam proprie esse dicunt. T. 1. c. 8. A.
- Jus civile, vel gentium quomodo dividatur. Ibid. E.
- Jus scriptum quidnam sit. T. 1. c. 10. A.
- Jus civile Papinianum. Tom. 1. c. 891. B.
- Jus civile Flavianum cur ita vocatum. T. 1. c. 896. C.
- Jus Aelianum. Ibid. C.
- Jus civile an ex unaquaque civitate appelletur. T. 1. c. 9. B.
- Jus civile quodnam proprie dicatur. T. 1. c. 897. E.
- Jus publicum quid. T. 1. c. 7. B.
- Jus privatum quid. Ibid. B.
- Jus privatum quatuorplex. Ibid. B.
- Jus gentium an omni humano generi commune sit. T. 1. c. 9. C.
- Jus scriptum, aut non scriptum. T. 1. c. 10. A.
- Jus adfrendendi an transmittatur ad heredes ejus, qui pro portione sua adiit. T. 1. c. 168. D.
- Jus adfrendendi an reale sit. Ibid. D.
- Jus adfrendendi inter quos. T. 3. c. 710. A.
- Jus naturale an vetustius. T. 1. c. 65. A.
- Jus in bruta utrum cadat. T. 1. c. 8. B.
- Jus honorarium a pretorio an differat. T. 1. c. 11. E.
- Jus gentium in nuptiis potissimum spectari. T. 2. c. 1072. A.
- Jus publicum est jus gentium in duas partes distributum. T. 1. c. 920. E. & c. 921. A.
- Jus publicum pro legibus, & moribus sumptum. T. 1. c. 945. D.
- Jus privatum pactis privatorum cedi possit, jus alienum non item. T. 1. c. 949. B.
- Jus antiquum quid sit in L. 1. C. unde vir, & uxor. T. 3. c. 65. D.
- Jus, & factum differunt. T. 2. c. 53. D.
- Jus novum quomodo iniquum, & quomodo aequum dicatur. T. 1. c. 734. B.
- Jus civile, id est, aequitas civilis. T. 1. c. 915. B.
- Jus civile quid. Ibid. B.
- Jus civile directum, & strictum est, nec suppletur sine certa lege, aut constitutione. T. 1. c. 1073. D. E.
- Jus in bruta non cadit. T. 1. c. 8. B.
- Jus honorarium a pretorio differt. T. 1. c. 11. E.
- Jus civile pro 12. Tabulis accipitur plerisque locis. T. 1. c. 346. E.
- Jus deliberandi quid. T. 2. c. 404. B. C.
- Jus deliberandi etiam impoberes transmittunt ad heredes. T. 2. c. 1164. B.
- Jus liberorum. T. 1. c. 324. E.
- Jus auctorum annuorum. Tom. 1. c. 840. C. D. & T. 3. c. 174. D.
- Jus perpetuum ab emphiteuticario distinguitur. T. 2. c. 878. D.
- Jus agnaticum, & cognaticum. T. 2. c. 1143. B.
- In jus vocare potest pater liberos, uxorem, nurum. T. 3. c. 262. B.
- In jus vocare quid. T. 2. c. 95. B.
- Jus optimum usufructum, optimum jus possessionis. T. 1. c. 541. D.
- Jus civile mulier, & miles ignorare possunt. T. 1. c. 1006. C. D.
- Jus civile mulier ignorare potest. T. 2. c. 1050. A. jus gentium non item. Ibid. A.
- Jus civile est directum, & asperum; jus praetorium mitis, & moderatum. T. 3. c. 21. A.
- Jus civile jus praetorium subsequitur. T. 1. c. 1053. E.
- Jus omne aut consensus fecit, aut necessitas constituit, aut consuetudo firmavit. T. 3. c. 401. E. & c. 402. A. B.
- Jus, & injuria in bruta non cadit. T. 1. c. 8. B.
- Jus, quod necessitas fecit, est Senatusconsultum. T. 3. c. 402. A. E.
- Jus, quod consuetudo firmavit, est, quod inveteratus attulit mos. Ibid. B.
- Jus mixtum quid. T. 1. c. 1117. D. E.
- Jus in civitate quodnam sit. T. 1. c. 898. C.
- Jus filii. T. 1. c. 1061. C.
- Jus de late hereditatis personale est, nec transmittitur. T. 1. c. 168. D.
- Jus tuendi se, suaeque, est naturale; gentium, & civile. T. 1. c. 965. B.
- Jus incorporale. T. 1. c. 1143. A.
- Jus morganicum. T. 1. c. 1181. D.
- Jus patronatus, & necessitudinis est inextinguibile. T. 1. c. 1475. E.
- Jus aedilium, juris praetorii potestatem. T. 3. c. 216. E.
- Jus adfrendendi. Vide, Adfrendendi jus.
- Jus belli. T. 1. c. 883. D.
- Jus donationum inter virum, & uxorem. T. 1. c. 314. E. & c. 315. A.
- Jus d'apportendi, seu d'usurpandi, vel perpetuum, sive temporarium. T. 1. c. 215. B.
- Jus d'apportendi. T. 1. c. c. 1243. C.
- Tres species, in quibus jus ferre est idem. T. 3. c. 404. B.
- Jus dicenti qui non obtemperaverit, ut puniendus. T. 1. c. 734. C.
- In jus, vel in judicium vocare. R. r. 2. quod

quod sit. T. 1. c. 260. E.
 In jus vocatio est initium agendi.
 T. 1. c. 735. A.
 In jus vocati legi propius vocan-
 tem debent. Ibid. B. D.
 Jus a quoque est personale. Tom. 4.
 c. 896. B. C.
 Jus omne accrescendi est mutuum
 & reciprocum. T. 4. c. 435. C.
 Jus accrescendi quid est. Tom. 4.
 c. 434. B.
 Jus accrescendi inter quos est. T. 4.
 c. 427. B. deficiente jure accre-
 scendi, an jus consolidationis lo-
 cum habeat. Ibid. c. 428. D.
 Jus accrescendi est productio legati
 T. 4. c. 800. B.
 Jus civile saepe est iniquum, & aspe-
 rum, & rigor jura dicitur. T.
 4. c. 403. C.
 Jus fiscale pactis privatorum con-
 velli non potest. Tom. 4. c. 22.
 A.
 Jus gladii quid est. T. 4. c. 15. D.
 Jus gladii comprehendit etiam jus
 belli gerendi, & administrandi.
 T. 4. c. 16. B.
 Jus monumenti omnem heredem
 sequitur, nisi aliter delictus caverit.
 T. 4. c. 170. D.
 Jus naturale neminem excusat cri-
 mine, aut peccati crimen sit atro-
 cius. T. 4. c. 503. C. nec fomen-
 tam excusat, nec misertem as-
 annis. Ibid. C.
 Jus pignoris non potest quasi usu-
 capione, nec jus usufructus, nec
 jus servitutis, nec jus hereditatis,
 & cur. T. 4. c. 637. E.
 Jus positivum dicitur ad differen-
 tiam juris naturalis, quod est au-
 thenticum. T. 4. c. 278. C.
 Jus prætorium mitius est jure civili.
 T. 4. c. 348. E.
 Jus privatum facile privatorum
 conventiones mutat. T. 4. c. 21.
 C.
 Jus publicum in jure est triplex. T.
 4. c. 20. D. hoc jus privata
 conventionem mutari non potest.
 Ibid. D.
 Jus publicum privatorum pactis
 mutari non potest. T. 4. c. 20.
 C.
 Jus a constitutionibus est separandum.
 T. 4. c. 843. D.
 Jus aureorum annulorum quibus
 olim dabatur. T. 4. c. 842. E. &
 c. 843. A. verba Arnobii, & Suetonii
 de aureis annulis que. Ibid.
 c. 843. A.
 Jus cognationis ad feminas refer-
 tur, jus agnationis ad masculos.
 T. 4. c. 1418. E.
 Jus commune conventionem restringit,
 & coarctatur. T. 4. c. 947.
 E.
 Jus commune dividuum esse nequit,
 nec cognationem quidem in partes
 scindi potest. T. 4. c. 881. B.
 Jus civile, & prætorium specie plu-
 rimum differunt inter se. T. 4.
 c. 1450. A.
 Jus civile quid est. T. 4. c. 1448. E.

hæc definitio confecta est per
 partitionem. Ibid. D. quod &
 positivum dicitur. Ibid. D.
 Jus civile vigilanter scriptum est,
 non iis, qui alium dormiunt,
 T. 4. c. 1197. E.
 Jus dotis filie a patre dote non au-
 fect exhereditatio. T. 4. c. 893.
 A.
 Jus electionis sublatum est Novella
 Iustiniani. T. 4. c. 942. A.
 Jus filii, sive jus heredis exheredita-
 tione tollitur, jus verò potestatis
 non item. T. 4. c. 995. C. D.
 Jus novellæ constitutionis est gene-
 rale in querela inofficiosi testa-
 menti. T. 4. c. 1035. B.
 Jus patris, quod est jus fructuarii,
 majus est, quàm jus onerati fi-
 deicommissi. T. 4. c. 1231. E.
 Jus patris est perpetuum, jus ve-
 rò heredis plerumque tempora-
 rium. Ibid. E.
 Jus personæ potest esse quælibet ser-
 vitus. T. 4. c. 896. A.
 Jus pignoris in fundo firmitus est,
 quàm in fructibus. T. 4. c. 1287.
 E. & c. 1288. A. Accursum duas
 quæstiones hoc loco proponit, &
 quænam sint. Ibid. A.
 Jus potestatis causam improbandæ
 donationis præstat. T. 4. c. 995.
 D.
 Jus potestatis causam inhibendæ do-
 nationis præstat. T. 4. c. 994. E.
 Jus potestatis exheredatione non
 tollitur, sed jus filii tantum. T.
 4. c. 995. C. D.
 Jus potestatis, seu vinculum potesta-
 tis unam personam facit patris,
 & filii, vel filie. T. 4. c. 954.
 D.
 Jus prælegati ejusque condicio quæ
 est. T. 4. c. 1365. D. prælegata
 Falcidia subiungitur. Ibid. E.
 Jus prætorium quid est. Tom. 4.
 c. 1450. B. quod & honorarium
 dicitur. Ibid. E.
 Jus singulare temerè producendum
 non est ad alias species sine lege
 singulati. T. 4. c. 1215. C.
 Jus strictum humanitati opponitur.
 T. 4. c. 1078. A.
 Jus prætorium. Vide, Prætorium
 jus.
 Jus prætorium mitius est jure civili.
 T. 4. c. 348. E.
 An jus laicum transferat ad si-
 lum suum, quem superstitem
 reliquit illa, quæ per appellatio-
 nem judicatum extinxit, diemque
 suum diu tracto negotio obit.
 Tom. 4. c. 361. A. an idem.
 Jus in filium suum transmittat.
 Tom. 4. c. 361. B. decretum.
 D. Marci de transmissione. Ibid. B.
 Jus ignorantis non procedit usucapio.
 T. 4. c. 304. B.
 Jus stolæ militaris, atque gladii
 Præfides habuerunt. T. 4. c. 853.
 A.
 Jus individuum est. T. 4. c. 881. P.
 Jus sepulchrorum exhereditatio non
 aufert. T. 4. c. 893. A.

Jus ignorantibus subveniri solet
 mulieribus, sed non in lucris. T.
 4. c. 503. E.
 Jus singulare, & jus commune in
 quo differunt. Tom. 4. c. 1252.
 C.
 Jus emphiteuticum an alij donari
 possit, aut vendi salvo jure ve-
 galis. T. 4. c. 913. D.
 Jus emphiteuticum an transferri
 possit in legatarium. Ibid. B.
 Jus patronatus an servetur liberia
 damnatorum, quod habuit, qui
 damnatus est capitali judicio. T.
 4. c. 27. D.
 Jus accrescendi valet inter solos coj
 heredes. T. 4. c. 558. D.
 Jus civile per partitionem dividitur
 a Cicrone. T. 4. c. 1448. E.
 Jus pignoris, vel aliud jus rei co-
 herens quomodo est secundum
 a jure domini. T. 4. c. 1287. A.
 Jus decens ad officium pertinent
 etiam ea, quæ neque sunt imperii,
 neque jurisdictionis. T. 4. c. 853. D.
 Jus summum est jus strictum. T. 4.
 c. 105. E.
 Jus consolidationis. Vide, Jus ac-
 crescendi.
 Jus summum. Vide, Summum jus.
 Jus mutari solet, ita & nomina. T.
 4. c. 170. E.
 Jus novum restrictius est accipien-
 dum, non ampliandum. Tom. 4.
 c. 1336. E.
 Jus crediti retinet creditor, qui
 bonâ fide credit pecuniam a dole-
 scenti ignorans. T. 4. c. 726. E.
 qui vero sciens forte luxurioso
 adolescenti, hic jus credit non
 habet. Ibid. E.
 Jus commune ibi servatur, ubi
 nullum est privilegium. Tom. 4.
 c. 1056. E.
 Quod jus gentium est, inquit M. Tulio
 Ius, & jus civile esse debet. T. 4.
 c. 1450. A.
 Jus est individuum. T. 4. c. 881. B.
 Jus legitimæ successionis. Vide, Suc-
 cessio.
 Jus gladii cui est, ei & animadver-
 sio in milites, cæjuscunque ordi-
 nis iste sit. T. 4. c. 833. A.
 Jus publicum pactis privatorum
 mutari nequit. T. 4. c. 20. E.
 Jus prætorium. Vide, Prætorium
 jus.
 Jus plerumque rusticis ignorare
 permittitur est. T. 4. c. 1412. A.
 Jus, sive servitus, alium esse non po-
 test, nisi fundum vicinum habeat.
 T. 4. c. 893. E.
 Jus liberti quid. T. 4. c. 319. B.
 In jus ducere quandam incivile;
 & nescis fit. T. 5. c. 87. B.
 In jus vocare est juris experiendi
 causâ vocare. T. 5. c. 86. D.
 In jus vocantem non statim infe-
 quant, quia adiciunt penâ coercen-
 ter. T. 5. c. 11. C.
 In jus vocatos ex quacunque causâ
 sa venire debere. Ibid. C.
 In jus vocandi variz, & multipli-
 ces sunt causæ. T. 5. c. 87. A.
 Jus

Jus canonicum unde sumptum fuit. T. 5. c. 157. A.
 Jus semel quæsitum fideiussori ex pacto postea adhibito aufertur non potest. T. 5. c. 75. E.
 Jus gladii quibus mandari, & am- delegari possit. Tom. 5. c. 10. A. & seq.
 Jus commissi, & jus prælationis in quo differunt. Tom. 5. c. 423. C.
 Jus accrescendi an in paganis filiis familiæ, & militis bonis locum habeat. T. 5. c. 104. B. & seq.
 Jus accrescendi ex diversis causis non obtinet. T. 5. c. 595. C. D.
 Jus accrescendi inter quot veretur, & locum habeat. T. 5. c. 596. A.
 Jus accrescendi quibus debeatur. Ibid. A.
 Jus civile vivendi præcepta, obtinendæ rei sue dat. Tom. 5. c. 981. C.
 Jus commissi, in quod ob non solu- tum canonem, seu viduali emphy- teuticario incidit, quod in admo- ni pignoratitia operetur. T. 5. c. 422. D.
 Jus crediti qui, & quando amitta- tur. T. 5. c. 816. E.
 Jus prætorium, & jus constitutum, est jus legitimatum, tamen longè distat ab eo, quod per eminentiam jus legitimatum dicitur. T. 5. c. 876. A.
 Jus certum, & finitum est in factis, autem incerta, & infinita sunt. T. 5. c. 104. A.
 Jus experiri commune est verbum actoris, & rei. T. 5. c. 87. B.
 Jus emphyteuticum quid. Tom. 5. c. 421. D.
 Jus emphyteuticarii, vel superfi- ciarii proximum dominio est. T. 5. c. 422. B. C.
 Jus prælationis. T. 5. c. 423. B.
 In jus vocare quid sit. T. 5. c. 86. D.
 Jus ignorare quibus permittum sit. T. 5. c. 954. C.
 Jus litigandi quomodo crescere di- catur. T. 5. c. 1051. D.
 Jus non patitur, ut in collatione bo- norum faciendi minus confera- tur, plus auletur. T. 5. c. 616. C.
 Jus patriæ potestatis non spectatur in iis, quæ ad causam, jure pu- blicum pertinent. T. 5. c. 121. A.
 Jus patronatus inextinguibile est. T. 5. c. 257. B. C. & c. 1017. E.
 Jus potissimi quæ efficacia habet. T. 5. c. 624. E.
 Jus publicum perpetuum cur dica- tur, & quæ ejus effecta. T. 5. c. 916. D.
 Jus perpetuum pro jure summo, jure directo. T. 5. c. 916. D.
 Jus, quo nuptiæ vetitæ sunt inter certas personas, moribus, seu na- turali jure introductum est. T. 5. c. 548. A.
 Jus, quod defunctus habuit, locavit, quod sui naturæ cum anima ejus

interit. T. 5. c. 564. C.
 Jus absentis si interverum, aut res ejus usucapta fuerit, emendatur per restitutionem in integrum, edito ex quibus causis majores. T. 5. c. 165. E.
 Jus servitutis est, quod quis in alie- no fundo habet, non pars fundi, aut proprietatis. Tom. 5. c. 12. B.
 Jus singulare quod sit, & dicatur. T. 5. c. 697. B.
 Jus trium liberorum quod sit, & quando excuset. T. 5. c. 1044. D.
 Jus vetus, quod nuptias cum fororis filia concedebat, jure novissimo merito abrogatum est. Tom. 5. c. 548. B. C.
 Jus pontificium, & jus civile in quo differant. T. 6. c. 913. D.
 Jus nihil habet commune cum pos- sessione. Vide, Possessio.
 Jus pontificium a jure civili differt super matrimonii spadonum. T. 6. c. 1128. B.
 Jus summum in quo consistat. T. 6. c. 925. A. B.
 Jus Pontificium a jure civili dif- fert quoad assinitatum gradus. T. 6. c. 1119. C.
 Jus accrescendi inter quos veratur. T. 6. c. 227. D.
 Jus accrescendi. Vide, Accrescendi jus.
 Jus cloacæ est & urbana, & rusti- ca servitus. T. 6. c. 290. D.
 Jus filii qui non habet. Tom. 6. c. 167. A.
 Jus positum est in facto. Tom. 6. c. 401. C.
 In jus vocatio. Vide, Vocatio.
 Jus singulare proprium adversum est juri communi. T. 6. c. 182. A. B.
 Jus superficium, & jus emphy- teutici prædii sæpe in jure con- junguntur. T. 6. c. 233. D.
 Jus aquæ duccæz jus perioræ est, non prædii, an transeat ad he- redem ejus, cui usus aquæ con- cessus est. T. 6. c. 519. A.
 Jus ordinarium quod est. Tom. 6. c. 583. C.
 Jus sepulcri longâ possessione non tribuitur ei, cui jure non com- petit. T. 6. c. 632. C.
 Jus prætorium semper benignius est jure civili. T. 6. c. 570. B.
 Jus civile asperum est. Ibid. B.
 Jus civile filios servorum non agno- scit. T. 8. c. 576. E.
 Jus accrescendi inter eos tantum est, qui re conjuncti sunt, & concu- su partes faciunt. T. 6. c. 604. E.
 Jus novum, vel isiquum sibi posu- lans, & obtinens, eodem ipse uti debet in qualibet causa pari. T. 7. c. 102. E. & seq.
 Jus publicum an quis mutare possit. T. 7. c. 1045. A.
 Jus suum scientes, id non amittunt, licet aliud jus eligant. Tom. 7. c. 199. E.

Jus deliberandi cui detur. Tom. 7. c. 954. A.
 Jus deliberandi jure civili suis non datur, jure prætorio datur. Ibid. A. B. extraneis utroque. Ibid. B.
 Jus deliberandi an detur heredibus omnibus. Ibid. A.
 Jus dicens ex mandato nomine alie; no jus dicit. T. 7. c. 84. C.
 Jus dicenti extra territorium non paretur. T. 7. c. 70. D.
 Jus dicenti non obtemperare qui dicantur, & quomodo punian- tur. T. 7. c. 111. B. & c. 113. B. C.
 Jus dicenti non obtemperare quid sit in edicto ita dicto. T. 7. c. 113. B. C. & qui illud faciant. Ibid. C.
 Jus dicenti non obtemperare actio quare, & quomodo censetur pœnalis, cui, & in quem datur. T. 7. c. 111. E.
 Jus dicentis dolus malus quomodo puniatur. T. 7. c. 105. E.
 Jus dicentis extra territorium ju- risdictio nulla est. T. 7. c. 99. B. C.
 Jus dicentis majestatis contempta, quomodo vindicatur. T. 7. c. 61. E.
 Jus dicentis officium a jurisdictione quomodo distat. Tom. 7. c. 71. C.
 Jus dicentis officium latissimum est. Ibid. A.
 Jus dicentis officium quæ comple- ditur an ea jure jurisdictionis continent. Ibid. C.
 Jus dicere quid sit. T. 7. c. 65. D.
 Jus dicere an quis possit in ea causa, in qua advocatus adiit. T. 7. c. 60. B.
 Jus dicere, aut testimonium an quis possit in ea re, in qua advocatus fuerit, & an in consilio jus dicen- tis ea de re esse possit. Tom. 7. c. 96. E. & c. 97. A.
 Jus dicere quantum distet a judica- re. T. 7. c. 65. A.
 Jus dicere, jus statuere, jus reddere, justitiam exhibere, idem va- lent. T. 7. c. 58. C.
 Jus dicere pater filio an, & quando possit, & contra. T. 7. c. 166. E.
 Jus dicere plus est, quàm judicare. T. 7. c. 65. A.
 Jus gladii dicitur gladii potestas, & jus ferri. T. 7. c. 54. C.
 Jus gladii quo jure competat. Ibid. C.
 Jus in corpore loci, & jus in jure, loci qui habere dicantur. T. 7. c. 452. B.
 Jus iniquum dicentem, vel impe- trantem, in actionibus, quas habet, tum in futuris, penam pati debere. T. 7. c. 109. D. E.
 Jus iniquum magistratus consilio assessoris si dixerit, uter eorum teneatur. T. 7. c. 106. C.
 Jus iniquum postulans, & impe- trans, quando, & quo edicto teneatur. T. 7. c. 107. A. B.
 Jus iniquum, quod quis dicit alteri, eadem

eid. m. arere debet. T. 7. c. tot. C.
 Jus novum alteri dicens, eodem ipse
 uti debet. T. 7. c. 100. D. E.
 Jus novum dicens, & illud postu-
 laotis, utriusque eadem est pœna.
 T. 7. c. 103. E.
 Jus novum, & iniquum a magistra-
 tu postulant, quo edito teneatur.
 Ibid. E.
 Jus novum, & iniquum alteri di-
 cens quo edito teneatur. T. 7.
 c. 100. D.
 Jus novum, & iniquum qui primos
 impetravit, eo, & quo edito te-
 neatur. T. 7. c. 102. D.
 Jus novum in alium dicere volens
 an puniatur. T. 7. c. 104. C.
 Jus novum quod dicatur. Ibid. A.
 Jus a iudice an mutari, aut convelli
 possit. T. 7. c. 167. D.
 Jus accrescendi ad ad substitutum
 transmittitur. T. 7. c. 935. D.
 Jus coloniarum. T. 7. c. 382. E.
 Jus rectum, aut consuetudinem dan-
 dis utilibus actionibus Praetores
 non spectant, sed utilitatem. T.
 7. c. 671. D.
 Jus libellarium quod est. Tom. 7.
 c. 383. A.
 Jus aquæ dande quibus olim con-
 cessum erat. T. 7. c. 438. B. foli
 Principi hodie competit. Ibid.
 c. 438. B.
 Jus naturale an prius fuerit iure gen-
 tium. T. 7. c. 20. E.
 Jus sacrum est jus civitatis, sive
 publicum. T. 7. c. 29. D.
 Jus faciale quod. Ibid. D.
 Jus legatorum quod. Ibid. D.
 Jus tacitum quid sit. T. 7. c. 1204. D.
 Jus pratorium an possit vocari jus
 civile. T. 7. c. 41. C.
 Jus pignoris quo casu remanet cre-
 ditori indivisum. T. 7. c. 584. B.
 Jus civile detrahit quandam a iure
 naturali, vel gentium. Tom. 7.
 c. 18. B.
 Jus quibus modis accipitur. T. 7.
 c. 2. B. & seq.
 Jus nunciandi. Tom. 7. c. 563. B.
 Vide, Nunciandi jus.
 Jus gentium divina providentiâ sta-
 tutum est. T. 7. c. 29. B.
 Jus civile vivum est Prator. T. 7.
 c. 43. C.
 Jus civile Prator subsequitur. T. 7.
 c. 348. D.
 Jus civile, & jus pratorium an dif-
 ferant. Tom. 7. c. 42. C. D. &
 c. 44. B. C. D.
 Jus gentium introduxit servitutem.
 T. 7. c. 18. A.
 Jus civile non est idem ubique
 gentium. T. 7. c. 29. D.
 Jus non potest possideri pro diviso,
 nec dividi. T. 7. c. 132. D. pro
 indiviso potest possideri. Ibid. D.
 Jus gentium quid. T. 7. c. 22. C.
 & c. 28. B.
 Jus naturale quid tribuit omnibus
 passim. T. 7. c. 22. C.
 Jus quid. T. 7. c. 51. D.
 Jus gentium est divinum jus. T. 7.
 c. 23. E.

Jus publicum non mutat testatoris
 præceptum. T. 7. c. 525. B.
 Jus civile definitur a partium enu-
 meratione. T. 7. c. 38. C.
 Jus civile quid. T. 7. c. 5. E. &
 c. 38. C.
 Jus honorarium quid. T. 7. c. 6.
 A.
 Jus civile ut distinguatur a iure
 gentium, & ut dividatur. T. 7.
 c. 44. C.
 Jus civile quodammodo mutus Pra-
 tor est. T. 7. c. 348. D.
 Jus dicitur locus, quo jus redditur.
 T. 7. c. 6. D.
 Jus pratorium adjuvat jus civile.
 T. 7. c. 43. B.
 Jus emphyteuticum. T. 7. c. 377.
 C.
 Jus superficiei. Ibid. C.
 Jus consanguinitatis est fraternitas.
 T. 8. c. 746. A.
 Jus pratorium quid. T. 7. c. 43.
 A. B.
 Jus civile peperit utilitas. Tom. 7.
 c. 5. D.
 In jus vocari qui non possunt, vel
 non debent. T. 7. c. 116. A.
 In alterius jus qui succedit, ejus
 iure uti debet. Tom. 7. c. 109.
 C.
 In jus qui vocari possunt, vocati
 sequuntur, & ducuntur, vel si
 non sequuntur, prehendantur,
 & inviti rapiuntur in jus. T. 7.
 c. 116. A.
 In jus qui vocari non possunt, ne-
 que sequuntur, neque ducuntur,
 neque rapiuntur impune. Ibid.
 A. B.
 In jus vocare verbum est 12. Tabu-
 larum. T. 7. c. 115. B.
 Jus experiri quid sit. Ibid. C.
 An jus est aliquid nobis commune
 cum brutis. T. 7. c. 23. D.
 In jus sine permissu meo, ne quis vo-
 cet, quid hæc verba sonant. T. 7.
 c. 126. B.
 In jus vocare potest singulos impu-
 ne libertus civitatis, vel univer-
 sitatis, non autem civitatem, aut
 universitatem. T. 7. c. 124. C. D.
 In jus vocare quid sit. T. 7. c. 115.
 C. Vide, Vocare in jus.
 In jus vocare parentes vetantur li-
 beri. T. 7. c. 118. C. D. & c. 126. B.
 In jus vocari non possunt patroni.
 T. 7. c. 126. B. & seq.
 In jus antequam quis vocetur, præ-
 cedere debet denunciatio, vel edi-
 ctio actionis. T. 7. c. 18. D.
 Contra jus gentium est violare fa-
 ciale, violare legatum. Ibid. D.
 Jus nostrum quibus rebus consistit.
 T. 8. c. 893. C.
 Jus scriptum quodnam sit. Ibid. C.
 Jus duplex, alterum proprium, alter-
 um commune. T. 8. c. 936. D.
 Jus accrescendi quid sit. Tom. 8.
 c. 935. D.
 In jus vocare quid sit. Tom. 8.
 c. 1110. C.
 Jus civile, vel gentium quomodo
 dividatur. T. 8. c. 893. A. qua-

re ita appellatum. Ibid. A. B.
 Jus populi quod sit. T. 8. c. 393.
 A.
 Jus prædii quæ contineat. Tom. 8.
 c. 336. D.
 Jus hereditatis an plenus sit, qualem
 emptio. T. 8. c. c. 376. A.
 Jus totum consistit in adquirendo,
 & restituendo, sive conservando,
 & amittendo. T. 8. c. 137. C.
 Jus civile an efficere possit, ut qui
 testigetur, vel possidet, non in-
 telligatur possedisse. Tom. 8.
 c. 242. A.
 Jus civile an rem factam infectam
 facere possit. T. 8. c. 241. D.
 Jus dicenti an imperiti a culpæ ver-
 tatur. T. 8. c. 332. B.
 Jus fidei quod sit, & dicatur. T.
 8. c. 393. A. in quibus consistat.
 Ibid. C.
 Jus hominis quæ complectatur. T.
 8. c. 236. D.
 Jus agnatorum civile est, & ideo fa-
 cile corrumperetur. Tom. 8.
 c. 746. D.
 Jus civile non potest corrumpere ius
 naturalis. Ibid. D.
 Jus accrescendi successio non est?
 T. 8. c. 199. A.
 Jus agnitionis iure civili dirimitur.
 T. 8. c. 190. C.
 Jus civile, & jus pratorium in quo
 differunt. T. 8. c. c. 133. A.
 Jus non est vera, aut simpliciter
 scientia, & cur. T. 8. c. 738.
 C.
 In jus dominium alterius qui soc-
 cedit, iure ejus uti debet. T. 8.
 c. 731. B. C. & c. 843. B. & c.
 883. B.
 Jus antiquum quod vocatur. T. 8.
 c. 655. B. & c. 734. E. & c. 737.
 I. cur ex regulis non sit consti-
 tuendum. Ibid. C. 779. A.
 Jus civile non potest iura naturalia
 corrumpere. T. 8. c. 745. D.
 Jus accrescendi inter quos. Tom. 8.
 c. 592. & seq.
 Jus civile vagum, & inconstans. T.
 8. c. 525. B.
 Jus navigandi. T. 8. c. 557. A.
 Jus piscandi. Ibid. A.
 Jus sumitur latissime. T. 8. c. 516.
 B.
 Jus est scientia lata significatione,
 sed non vera, aut simpliciter. T.
 8. c. 738. C.
 Jus novum extendere non licet. T. 9.
 c. 3292. B.
 Jus commissi. T. 9. c. 427. E.
 Jus proximos. Ibid. B.
 Jus redemptionis, seu retractus;
 Ibid. B.
 Jus accrescendi an obveniat invito.
 T. 9. c. 655. B.
 In jus qui vocatur, non potest par-
 ticipare, & abstinere improba li-
 te. T. 9. c. 49. C.
 Jus strictum est scriptum. Tom. 9.
 c. 124. D.
 Jus scriptum quomodo a Græcis vo-
 catur. Ibid. F.
 Jus superficiei, & conductio in
 quo

quo differunt; T. 9. c. 416. D.
Ius publicum pactis privatorum
non potest mutari. T. 9. c. 38.
A.

Ius scriptum omnino sequendum.
T. 9. c. 126. B.

Ius civile in quibus verbis docebat-
tur. T. 9. c. 250. E.

Ius civile, & ius pretorium in quo
differunt. T. 9. c. 449. A.

Ius offerendi. Vide, Offerendi ius,
Ius adcrendi unde originem sum-
psit. T. 9. c. 632. C. inter quos
est. Ibid. c. 633. D.

Nullum ius esse, quod non perimam
continuum silentium 40. anno-
rum, quomodo intelligendum hoc
est. T. 9. c. 1042. E.

In ius vocatio non est initium iudi-
cii, sed litis contestatio. Tom. 9.
c. 113. A.

In ius vocati non dimittuntur, nisi
vel caveant iudicio sisti, vel de
re transierint. T. 9. c. 24. B.

In ius qui vocabatur, sequi compell-
ebatur. T. 9. c. 20. C.

Ius civile vigilantibus scriptum est.
T. 9. c. 354. B.

De in ius vocando tituli omnes per-
tinent ad eos, qui vocantur ad
magistratum; nihil ad eos, qui
vocantur ad iudicem pedaneum.
T. 9. c. 22. A.

Ius est res iudicata. T. 9. c. 113. B.

Ius perpetuum quid. T. 9. c. 301. C.

Ius naturale tolli non potest. T. 9.
c. 653. A.

Ius mariti, vel patris est privile-
gium, ut eo iure praeferatur ma-
ritus, vel pater omnibus accusa-
toribus, qui accusare intendunt
adulterem. T. 9. c. 1406. E.

Ius patris quod est. Ibid. E. & c.
1407. A.

Ius adcrendi in hereditate, tam
legitima, quam testamentaria lo-
cum habet. T. 9. c. 632. C. in
honorum possessione locum habet
inter eos, qui eodem iure ad
eamdem possessionem invitantur,
Prætoris beneficio. Ibid. C.

Ius esse, ut prædixi, quæ sunt in
controversia, possessor doceat, a
quo emerit, vel ex causa pigno-
ris accepit, vel ex causa iudi-
cati, uimque petitor pro sua
parte implente intentionem.
Ius. T. 9. c. 625. E.

Ius successiones actiones heredita-
rias complectitur. T. 9. c. 255.
C.

Ius vetus pedetentim deducere mel-
lius est. T. 9. c. 924. B.

Ius nullum defecit ante condicio-
nem; & qui repudiat ante con-
ditionem, nihil agit. T. 9. c. 31.
B. C.

Ius adcrendi, & ius substitutionis
in quo differant. Tom. 9.
c. 655. A.

In ius vocare est ad Prætorum, vel
ad eum, qui jurisdictionis præsit.
T. 9. c. 20. B.

In ius quæ peritorum non vocantur,

nec ducantur sine permisso Præ-
toris. T. 9. c. 22. B. & seqq.
Ius legitimum est ius scriptum. T.
9. c. 125. B.

Ius gentium commune est, & nun-
quam mutatur. T. 9. c. 446. B.

Ius promercii. T. 9. c. 1310. B.

Ius civile tolli potest. T. 9. c. 653.
A.

Ius conveniens est ius non scriptum.
T. 9. c. 125. B.

Ius representationis. T. 9. c. 472.
D.

Ius gentium nobiscum nascitur, &
notum est omnibus. T. 9. c. 447.
D.

Ius gentium, & naturale idem est.
T. 9. c. 52. B.

Ius novum ultra suos fines exten-
dere non licet. Tom. 9. c. 763.
E.

Ius Pontificum est ius extraordi-
narium. T. 9. c. 1386. D.

Qui ius dicit, dicitur scire. T.
10. c. 386. C.

Ius civile an contrario iure civili
tollatur. T. 10. c. 30. E.

Ius decens officium dicitur etiam
iurisdicentis officium. Tom. 10.
c. 384. D. nec non est officium
iurisdictionis. Ibid. D. quomo-
do differat a iurisdictione. Ibid.
D. E. quid contineat. Ibid.
E.

Ius dicere, vel ius dicenti affidere,
vel testimonium dicere an quis
prosit in ea causa, in qua advoca-
tus fuit. T. 10. c. 387. B.

Qui in ius vocatus est, ante litem
contestatam, obveniente malitia,
an possit mutare forum. T.
10. c. 399. C.

Ius ignorant an tempora petende
bonorum possessionis currant. T.
10. c. 468. B.

Ius omnibus patet. T. 10. c. 468.
E.

Ius quorumlibet magistratum di-
citur honorarium, non autem
pretorium. T. 10. c. 528. D.

Ius quandoque aliud, aliud æ-
quitas postulat. T. 10. c. 407.
A.

Ius ignorant tempora procedunt.
Ibid. E.

Ius optimum quoddam sit. T. 10.
c. 646. D.

Ius patrum minus est dominico.
T. 10. c. 725. E.

Ius directum appellatur perpetuum
ius. T. 10. c. 752. A.

Ius publicum in quo consistat. T.
10. c. 831. E.

Ius vetus quomodo vocatum a Ju-
stiniano. T. 10. c. 835. E.

Ius dicere extra ordinem quinam
magistratus dicantur. Tom. 10.
c. 855. C.

In ius vocare quid sit. Tom. 10.
c. 875. C.

Ius commune, & ius publicum pro
eodem sumuntur. T. 10. c. 894.
E.

Ius dicere plus est, quam iudicare.

Tom. 10. c. 919. D.

Ius nobis ipsis quo casu possimus
dicere. T. 10. c. 932. B.

Ius ignorant condicio indebiti an
debetur. Tom. 10. c. 954. A.

Ius significatur hereditatis, & adio-
nis appellatione. T. 10. c. 998.
E.

Ius accipitur tam activè, quam
passivè. T. 10. c. 1098. B.

Iusjurandum quomodo puniendum.
T. 3. c. 38. D.

Iusjurandum exiæ voluntatis at-
tingentium. T. 2. c. 1095. B.

Iusjurandum in litem. T. 2. c. 381.
E.

Iusjurandum calumnix *avertitur*;
T. 2. c. 142. C.

Iusjurandum quid. T. 2. c. 189. A.

Iusjurandum quasi ius sacrum.
Ibid. A.

Iusjurandum quid sit, & iusjurandi
di genera. T. 1. c. 759. C.

Iusjurandum est maximum, & æquis-
simum remedium litium expe-
diendarum. T. 1. c. 381. C.

Iusjurandum quibus deleri potest,
& quibus non. Tom. 2. c. 381.
D.

Iusjurandum nudum. T. 3. c. 113.
D.

Iusjurandum cui remittitur. T. 2.
c. 382. C.

Inter iusjurandum, & nudum ser-
vandum quantum sit in sacris li-
teris dictum. T. 3. c. 640. A.

Iusjurandum an pro pacto cedat.
T. 3. c. 640. A.

Iusjurandum dari posse per procu-
ratorem. T. 2. c. 1238. B. C.

Iusjurandum in litem quid. T. 1.
c. 759. E.

Iusjurandum domino deferretur agen-
te vassallo, nec probante. T. 2.
c. 1287. B.

Iusjurandum de calumnia vtrius ex
causis datur. T. 2. c. 1097. C.

Iusjurandum inutile. T. 3. c. 640. B.

Iusjurandum reo dari, est regula.
T. 2. c. 1294. A.

Iusjurandum controversiam decidit.
T. 1. c. 948. E.

Iusjurandum qui adversario deferret,
jurat, se id non animo calu-
mniandi deferre. T. 2. c. 1097. C.

Iusjurandum transfectionis continet
speciem. T. 1. c. 948. D.

Iusjurandum, res iudicata, & con-
fessio sunt paria. T. 2. c. 1145. E.

Iusjurandum contra bonos mores
nullius est momenti. Tom. 2.
c. 1098. D.

Iusjurandum, deficientibus proba-
tionibus, reo regulariter datur.
T. 2. c. 1225. A.

Iusjurandum ex passione venit. T.
2. c. 278. E.

Iusjurandum quotiens postulat, ap-
pellandum. T. 1. c. 515. E.

Iusjurandum adiorne, an reo com-
petat. T. 1. c. 381. D.

Iusjurandum dicitur ultro, referre
vero condicere. Tom. 4. c. 173.
D.

Iusju-

- Jusjurandum** ejusdemque tollit naturalem obligationem. T. 4. c. 710. B.
- Ab** jusjurandum calumnie accipitur possit ex consensu parium. T. 4. c. 10. E.
- Jusjurandum** sequi debet sententia iudicis, quod parti iudex detulit. T. 4. c. 899. D.
- Jusjurandum** alteri, an alteri proficit. T. 5. c. 314. E.
- Jusjurandum** actoris, officio iudicis refrenari potest, ut videlicet in certam summam juretur. T. 5. c. 149. C.
- Jusjurandum** an, & quando vimnovationis, vel litis concessit obtineat. T. 5. c. 219. E.
- Jusjurandum** per omnia novationi compar, nec item delegationi, aut iudicio. T. 5. c. 320. A.
- Jusjurandum** rei sequi solet sententia iudicis. T. 5. c. 153. A.
- Jusjurandum** an jusjurando elidatur. T. 5. c. 325. D.
- Jusjurandum** an rei iudicatur vicem sufficiat. T. 5. c. 819. C.
- Jusjurandum**, & res iudicata quomodo differant. T. 5. c. 215. D. E.
- Jusjurandum** deferre quando denegandum. T. 5. c. 217. E. & c. 218. A.
- Jusjurandum** de calumnia quando parenti, vel patrono non remittitur. T. 5. c. 44. E.
- Jusjurandum** fideiussoris reo non proficit. T. 5. c. 221. A.
- Jusjurandum** qui deferre potest, an etiam recitare possit. T. 5. c. 218. C. D.
- Jusjurandum** speciem passionis habet. T. 5. c. 54. B.
- Jusjurandum** iudiciale, quod in dubiis causis iudex exigit ab uno ex litigatoribus. T. 5. c. 215. C.
- Jusjurandum** acceptationis esse simile. T. 5. c. 210. A.
- Jusjurandum**, & pactum quomodo differant. T. 5. c. 221. D.
- Jusjurandum** esse instar iudicii accepti. T. 5. c. 219. E.
- Jusjurandum**, quod tutor detollit, an ratum haberi debeat. T. 5. c. 227. E.
- Jusjurandum** an Clericis remittatur. T. 5. c. 219. E.
- Jusjurandum** voluntarium an referri possit. Ibid. C.
- Jusjurandum** calumnie quibus remittatur. T. 5. c. 203. C.
- Jusjurandum**, & pactum in quo differant. T. 5. c. 72. B.
- Jusjurandum** filii an patri proficit. T. 5. c. 830. D.
- Jusjurandum** pro pacto cedit. Ibid. D.
- Jusjurandum** fideiussoris quando reo principali proficiat. Tom. 5. c. 72. A.
- Jusjurandum** calumnie non exigitur iure canonico, iure civili acquiritur. T. 6. c. 805. C.
- Jusjurandum** de non accusanda uxore esse illicitum. T. 6. c. 899. D.
- Jusjurandum** clericis interdictum. T. 6. c. 803. E.
- Jusjurandum** prohibitum monachis ordinis S. Benedicti. Tom. 6. c. 894. D.
- Jusjurandum** interpretati Pontificum est. T. 6. c. 902. A.
- Jusjurandum** defertur deficientibus probationibus. T. 6. c. 1083. B.
- Jusjurandum** juri publico derogare non potest. T. 6. c. 897. C.
- Jusjurandum** conditionale est imperfectum. T. 6. c. 890. E.
- Jusjurandum** in causa matrimonii iudicium facit. T. 6. c. 1127. E.
- Jusjurandum** non porrigitur ad ea, de quibus dictum, vel cogitatum non est. T. 6. c. 903. D.
- Jusjurandum** metu extortum obligat. T. 6. c. 890. D. absolute solvitur. Ibid. D.
- Jusjurandum** inter Christianos nihil magis operatur, quam nuda pactio. T. 6. c. 1055. E.
- Jusjurandum** non semper servandum. T. 6. c. 1077. D.
- Jusjurandum** in litem rei aestimandae causae actori defertur a iudice ex necessitate iuris. T. 6. c. 521. A.
- Jusjurandum** a debitore exactum, efficit, ut pignus liberetur. T. 6. c. 76. D.
- Jusjurandum** est acceptationis simile. Ibid. D.
- Jusjurandum** perpetuam exceptionem parit. Ibid. D.
- Jusjurandum** delatum adversario a Procuratore in litem alienam dato, cui specialiter dominus non mandavit, non auditur. Tom. 6. c. 53. A.
- Jusjurandum** est finis omnis controversiae. T. 6. c. 76. D.
- Jusjurandum** in locum solutionis succedit. Ibid. E.
- Jusjurandum**, quod in una causa juravi, non potest mihi prodesset in alia. T. 6. c. 47. C.
- Jusjurandum** parit actionem, si libertatis causa libertus patrono juraverit, se daturum operas quaecumque patronus indixerit. T. 6. c. 128. D.
- Jusjurandum** non defertur tutori, & curatori invito in causa pupilli, vel adolescentis, nec heredi defuncti. T. 6. c. 53. C.
- Jusjurandum**, vel conventio sine causa non valet. Tom. 6. c. 52. B.
- Jusjurandum** vicem rei iudicatae obtinet. T. 6. c. 76. E. & c. 77. A.
- Jusjurandum** ab adversario delatum an sequi debeat sententia. T. 7. c. 879. B.
- Jusjurandum** est etiam probatio. T. 7. c. 870. A.
- Jusjurandum** in litem quid sit, & in quibus rebus fiat. Tom. 7. c. 163. D.
- Jusjurandum**, & res iudicata in quo differant. T. 7. c. 121. A.
- Jusjurandum** calumniae parenti, patrono remittitur. T. 8. c. 487. C.
- Jusjurandum** calumniae ab argentarii adversario, rationes edi postulante, exigitur. T. 8. c. 487. C.
- Jusjurandum** de re principali aliud, aliud de calumnia. Ibid. D.
- Jusjurandum** in litem, quod datur propter contumaciam adversarii. T. 8. c. 618. B.
- Jusjurandum** deferri auctore iudice in bonae fidei iudiciis, etiam invito utroque litigatore. T. 9. c. 198. E.
- Jusjurandum**, quod litem finit, aut est voluntarium, aut necessarium, aut iudiciale. T. 9. c. 185. D.
- Jusjurandum** in litem an deferatur in tutorem ob levem culpam. T. 9. c. 596. C.
- Jusjurandum** iudiciale exigi in duobus casibus. T. 9. c. 190. A.
- Jusjurandum** iudiciale quid. T. 9. c. 186. A.
- Jusjurandum** tabulariorum. T. 9. c. 185. C.
- Jusjurandum**, quod passioni subjicitur, servandum. T. 9. c. 76. B.
- Jusjurandum** defertur in iudicio, vel in iure. Tom. 9. c. 195. C. D.
- Jusjurandum** reo delatum quando referri non potest. T. 9. c. 196. D.
- Jusjurandum** deferri in actione dei possit inopia probationum. T. 9. c. 198. E.
- Jusjurandum** delatum in iudicio an possit referri. Tom. 9. c. 197. C.
- Jusjurandum** qui defert, prior debet jurare de calumnia. Tom. 9. c. 197. E.
- Jusjurandum** calumniae. Tom. 9. c. 198. C. D.
- Jusjurandum** voluntarium quale. T. 9. c. 185. D.
- Jusjurandum** ex conventionem. T. 9. c. 184. D.
- Jusjurandum** Christianorum quale erat olim. T. 9. c. 185. C.
- Jusjurandum** qui petit, debet prior jurare de calumnia. T. 9. c. 198. A.
- Jusjurandum** actoris, & rei. T. 9. c. 195. A. & seqq.
- Ad** jusjurandum deferendum ob unum tellem moveri iudicem. T. 9. c. 191. B.
- Jusjurandum** voluntarium. Tom. 9. c. 185. A.
- Jusjurandum** necessarium. Ibid. D.
- Jusjurandum** ex passione deferri dicitur, cum reus jurat, volente, & deferente actore. T. 9. c. 196. B.
- Jusjurandum** liberti absente patrono non valet. T. 9. c. 76. A.
- Jusjurandum** loco solutionis cedit. T. 9. c. 163. C.
- Jusjurandum** dilationis. Tom. 9. c. 289. E.
- Jusjurandum** militum quale. T. 9. c. 185. C.

Jurjurandum non refertur inter modos tollendæ obligationis. T. 9. c. 156. B.

Jurjurandum voluntarium. T. 9. c. 185. A.

Jurjurandum dictare. T. 9. c. 191. D.

Jurjurandum præstator non vocatâ parte alterâ. T. 9. c. 202. C.

Jurjurandum debet exigî consensum, & cur. T. 9. c. 200. E.

Jurjurandum an deferre possint servi, & filii familias, in re domini, & patris, & in re peculiari. T. 9. c. 193. D.

Jurjurandum, quod quis facit initio litis. Tom. 9. c. 289. E.

Jurjurandum deferre non potest is, cui mandata est actio, vel defensio. Tom. 9. c. 107. E.

Jurjurandum falsum, quod iudex sequutus est. Tom. 9. c. 1100. C.

Jurjurandum deferre non potest prodigus, nec furiosus sine curatore. Tom. 9. c. 195. E.

Jurjurandum deferre acriori permittitur lege Cornelia. Tom. 9. c. 197. A.

Jurjurandum non potest deferre pupillus sine tutoris auctoritate. T. 9. c. 191. D.

Jurjurandum iudicis, & advocatorum. T. 9. c. 144. A. & seq.

Jurjurandum de calumnia primus induxit Justinianus. l. 1. to. c. 413. C.

Jurjurandum deferretur aut in iudicio, aut in iure. T. 10. c. 479. C.

Post jurjurandum, quod in iudicio ab adversario deterritur, appellari non potest. T. 10. c. 579. B.

Jurjurandum est definitio litis, quæ fit cum obstaculo divina. T. 10. c. 625. A.

Jurjurandum deferretur a iudice in bonæ fidei iudiciis, etiam invito utroque litigatore. T. 10. c. 615. E. & c. 616. A.

Jurjurandum qui detulit, an possit revocare. Ibid. A.

Jurjurandum præstatur ante accusationem falsi ab eo, qui petit in instrumentum iterum exhiberi. T. 10. c. 619. B.

Jurjurandum est Liberio Empla strum æris alieni, & Pacuvio mantric, quo quotidianæ noxæ abstergeretur. T. 10. c. 916. D.

Jurjurandum quid sit. T. 10. c. 950. C.

Jurjurandum cui debeat, & unde sic dicatur. Ibid. C.

Jurjurandum an debeat annumerari inter solennia, & legitima probationum genera. T. 10. c. 966. B. & seq.

Jurjurandum qui desert, debet prius jurare de calumnia. Tom. 10. c. 1176. D.

Princeps jurjurandi gratiam faciebat. T. 10. c. 1096. E.

Jurjurandi in sacrum actio. Vide, Actio jurjurandi.

Jurjurandi an major vis sit, quàm

facti. T. 5. c. 220. D.

Jurjurandi varia genera. T. 9. c. 195. A. voluntario adversatur. Ibid. A.

Jurjurandi forma, quod jurat is, qui comparationem fieri petit. T. 9. c. 289. E.

Jurjurandi antiqua formula. T. 3. c. 13. B. C.

Jurjurandi verba solennia. T. 3. c. 13. C. & Tom. 10. c. 410. A. B.

Jurjurandi duo genera. T. 2. c. 1286. A. & T. 9. c. 98. C.

De jurjurandi conditione. T. 3. c. 113. B. C.

Jurjurandi vis major, quàm pacti. T. 1. c. 935. B.

Jurjurandi conditio cur in libertatibus non remittatur. T. 3. c. 375. A.

Jurjurandi conditio heredi ex edicto Prætoris remittitur. T. 2. c. 1013. B.

Jurjurandi deferendi, vel exigendi iustæ causæ, quanam fuerint. T. 3. c. 652. D. E.

Jurjurandi electio datur domino in secundorum causis. T. 2. c. 1232. E.

Jurjurandi contempta religio sacris Deum ultorem habet. T. 3. c. 38. D.

Jurjurandi quæ vis, & efficacia. T. 5. c. 830. B. C. D.

Jurjurandi major in jure vis non est, quàm pacti. Tom. 5. c. 78. D.

Jurjurandi, & pacti par causa est. T. 5. c. 55. E.

Jurjurandi vis major, quàm fidei nuda. T. 6. c. 892. E.

Jurjurandi definitio. T. 6. c. 900. C.

Jurjurandi formula Episcopis tradita. T. 6. c. 890. E.

Jurjurandi tria genera. T. 6. c. 805. E.

Jurjurandi exceptio eadem est, quæ pacti conventi exceptio. Tom. 6. c. 52. A. hæc exceptio est perquisita. Ibid. A.

Jurjurandi conditio. T. 6. c. 207. C. D.

Ex jurjurandi causa possessio. T. 7. c. 187. B.

Jurjurandi conditio an remitti possit. T. 7. c. 2078. A.

De jurjurandi revocatione. T. 9. c. 200. B. C.

De jurjurandi recusatione. T. 9. c. 200. B. & seq.

Jurjurandi recusatio non permittitur favore fideicommissi. T. 9. c. 201. E.

Jurjurandi exceptio quorum comparata. T. 9. c. 192. D.

De quo est actio jurjurandi, reddi constituitur. Tom. 10. c. 427. C.

Jurjurandi recusandi iustæ quædam causæ. T. 10. c. 626. A. B.

Jurjurandi dandi duo genera. T.

to. c. 897. D.

Jurisperiti non debent esse imperiti artus memorem. T. 7. c. 477. E.

Jurisperiti augent verborum significationes. T. 8. c. 552. B.

Jurisperitorum munus, ac dignitas. T. 2. c. 909. A. B.

Jurisperitis in quibus olim ditigentes patres familias adhibebant. T. 8. c. 14. D.

Jurisperitis non omnis est, qui se proficitur. T. 7. c. 106. C. D.

Jurisperitis non est, nisi qui utrumque jus novum, & vetus novit, & tractat. T. 10. c. 350. E.

Jurisperitentes passim augent significationes verborum, quæ sunt in legibus, senatusconsultis, rescriptis, edictis. T. 6. c. 440. E.

Jurisperitencia a magistratu non exigitur. T. 7. c. 106. C.

Jurisperitencia quid. T. 7. c. 4. B.

Jurisperitencia exigitur in adlestribus, quæ non exigitur in magistratibus, quibus adident. T. 10. c. 867. B.

Jurisperitencia proprium. T. 1. c. 6. C.

Iusti, & mandati differentia. T. 1. c. 1387. A.

Iustus, quæ inest fidei iussio, in hæc aliud est, quàm iustus, ex qua nascitur actio quod iustus. T. 6. c. 96. A.

Iussio nuda citra stipulationem obligat patrem, vel dominum. Ibid. B.

De iussionibus sacris Constitutio Novella. T. 2. c. 1139. A.

Iussio patris quando ratum comparatur. T. 6. c. 15. E.

Ex iussu solus pater, vel dominus obligatur. T. 10. c. 637. D.

Iussu iudicis qui aliquid facit, non videtur dñs malo facere, quia parere necesse habet. Tom. 5. c. 679. C. D. E.

Ex iussu solus pater, aut dominus tenetur, non extraneus. T. 5. c. 82. D.

Quod iussu tenetur qui jubet. T. 9. c. 310. B.

Quid iussu actio. Vide, Actio quod iussu.

Ex iussu obligatur pater, vel dominus. T. 9. c. 312. B.

Actio quod iussu datur pro modo iussi. Tom. 10. c. 977. B. hinc actio quæ casu fit locut. Ibid. C. non pertinet ad extraneam personam. Ibid. D.

Iussum domini imperium est, iussum non domini mandatum, esse preces. T. 6. c. 201. B.

Iussum, & mandatum in quo differunt. T. 9. c. 310. B.

Iussum pro voluntate. T. 1. c. 232. E.

Iussum domini pro nomine est. T. 5. c. 698. D.

Iusta ætas, seu legitima non est ante 25. annum, nec in mare, nec in sociis. T. 4. c. 3269. C.

Iusta conventio an sit servanda, quæ

scilicet jure non improbat. T. 4. c. 837. C.
 Justa delictum facere. T. 4. c. 218. D.
 Justa sepultura quid. T. 4. c. 213. A.
 Justa causa, & modicum interval-
 lum moram excusat. T. 5. c. 567. B. C.
 Justa causa aperiendarum tabularum
 pupillarum quæ sit. T. 5. c. 632. E.
 Justa causa locatoris expellendi co-
 loni quæ sit. T. 5. c. 527. D.
 Justa, & probabilis coloniam, vel
 habitationem defendendi causa,
 quæ sit, & dicatur. T. 5. c. 525. E.
 Justa possessio. Vide, Possessio.
 Justa bella esse oportet. T. 7. c. 218. B. & seq. quomodo gerenda. Ibid.
 c. 29. E.
 Justa exceptio. Vide, Exceptio ju-
 sta.
 Justa servitus quæ. T. 9. c. 974. E.
 Non Justa libertas quæ est. Tom.
 9. c. 973. C.
 Non Justa servitus quæ est. Ibid.
 D.
 Justæ causæ renuntiandi re integræ
 mandatum quæ sint, & ubi enu-
 merentur. T. 5. c. 472. D.
 Justam causam possidendi qui ha-
 bent. T. 7. c. 587. C.
 Ad justas nuptias quæ requirantur.
 T. 5. c. 539. E. & c. 540. A.
 Justæ dies cur sic appellati. T. 3. c.
 86. A.
 Justæ liberti qui dicuntur, & qui non
 sunt justæ liberi. T. 6. c. 101. E.
 & c. 102. A.
 Justæ sumptus funeris qui existiman-
 tur. T. 7. c. 1192. D.
 Justæ pretii dimidium quando fraus
 superat. Tom. 9. c. 372. E. & c.
 374. C.
 Justæ dies qui dicuntur. Tom. 9. c.
 1092. A.
 Justiniani patria. T. 2. c. 1048. E.
 Justiniani constitutiones ab auctore
 bujus operis commendatæ. T. 9.
 c. 484. E. & c. 485. A.
 In juris Justiniani corpore an sit
 aliquid contrarium. T. 10. c. 77.
 A.
 Justiniani fides, & pietas a Pontifi-
 cibus Romano, & Constantino-
 politano laudatur. T. 10. c. 813.
 C.
 Justinianus Imperator jus vetus de
 successione matrum, fratrum, &
 aliorum l. ult. C. de Senatusconsulto
 Tertul. sustulit, & ex Novell.
 118. totam successionem ab in-
 testato aperte distinguit. T. 5. c.
 628. E.
 Justinianus controversiam inter Pau-
 lum, Pomponium, & Julianum,
 jurisconsultos sustulit l. ult. de
 leg. 2. & Pauli sententiam pro-
 bavit. T. 5. c. 135. A.
 Justissima erroris causa quæ dica-
 tur. T. 5. c. 744. C.

Justitia quid. Tom. 1. c. 5. C. & c.
 723. B. & T. 7. c. 1. B. & c. 4.
 A. & c. 50. D.
 Justitia dicitur quælibet pars justiti-
 æ, & præcipue æquitas. T. 7.
 c. 1. C.
 Justitia æquitati conjuncta. T. 9.
 c. 125. A.
 Justitiæ fundamentum est fides. T.
 3. c. 324. E.
 Justitiæ cultus est Quæstor. T. 1. c.
 4. B. & T. 2. c. 667. B.
 Justitiæ sæpe obvia privatus. T. 2.
 c. 1210. C.
 Justitiæ ratio non ex quantitate, sed
 ex suis regulis estimari debet. T.
 6. c. 937. A.
 Justitiæ descriptio. Tom. 8. c. 89. t.
 C.
 Inter justum, & legitimum bene-
 dem, Apuleji differentia quæ. T.
 4. c. 729. D.
 Justum, & legitimum in quo dif-
 ferunt. T. 9. c. 55. B.
 Justum pactum. Vide, Pactum.
 Justus quis. T. 1. c. 5. C.
 Justus heres separatim a legitimo ab
 Apulejo, & argutus 2. apologia.
 T. 5. c. 480. D.
 Justus accusator initio est sui, po-
 testatem inquit in alium. Tom. 9. c.
 852. C.
 Justus titulus usucapionis est pro
 tempore, vel transactione. T. 9.
 c. 995. B. & seq.
 Justus est titulus usucapionis pro
 donato. T. 9. c. 998. B. & seq.
 Justus titulus est usucapionis pro
 dote. T. 9. c. 999. D.
 Justus titulus est usucapionis pro
 herede. Ibid. E.
 Juvenalis dictum, *res fisci est ubi-
 que natæ*, verum non est.
 T. 5. c. 539. D.
 Juvenis a clericis separandi. T. 2.
 c. 1033. C.
 Juvenis quinam dicantur. T. 10.
 c. 1078. E.
 An juvenis, qui adolescentia æta-
 tem excessit, inter seniores nume-
 rari possit. T. 6. c. 617. A.
 Juvenis pro adolescentia. T. 1.
 c. 1015. E. & c. 1016. A.
 Juvenis quando incipit. T. 6. c.
 616. D. E.
 Juvenis quid. T. 8. c. 1117. C.
 In juvenem nomine anceps, mul-
 tiplexque potestas est. Tom. 6. c.
 616. E.
 Jure pro jure in textu legis Falcidie.
 T. 10. c. 803. B.

K

Kalendæ Julis erant olim solen-
 nes solvendi pensionibus. T.
 10. c. 665. C.
 Kalendarii actio. T. 1. c. 1439. B.
 Kalendario dispensator, præpositus,
 inceptor. T. 1. c. 1435. E.
 Kalendarius quid sit. Tom. 1. c.
 1434. C.
 Kalendarius qui extracet, Kalen-

dario dispensatorem præponere
 solet. T. 1. c. 1435. B.
 Kalendarius quid significet. T. 10.
 c. 1098. D. & c. 1117. A. & c. 1125. C.
 Kalendarius Januariarum appella-
 tione quid intelligitur. T. 1. c.
 1193. C.
 Kalendarius ante diem decimum
 quid significet. T. 10. c. 594.
 E. & c. 595. A.
 Kalendæ Julis locationibus incho-
 andis, & mercedibus exsolvendis
 esse solennes. T. 1. c. 1489. A.
 Kalendis Januariis affatum largitio-
 nes fiebant. T. 2. c. 687. E.
 Kalendis, & ante Kalendas. T. 1.
 c. 1170. B.

L

Laborum, seu laborum quid sit.
 T. 3. c. 311. D. E.
 Laborum vexillum in crucis effi-
 giem 2. Constantino ex auro, &
 lapidibus pretiosis transformatum.
 T. 2. c. 915. B.
 Labes quid proprie. T. 3. c. 448. D.
 Labes pro ruina. T. 1. c. 1484. A.
 Labi, errare humanum est. T. 7. c.
 888. A.
 Labratum, id est, osculum ab ore.
 T. 3. c. 317. C.
 Lac statim adquiritur bonæ fidei
 emptori, etiam si pecuniâ inser-
 ritur apud furem. T. 10. c. 100. A.
 Laccariorum privilegia. T. 2. c. 767. B.
 Laccus, id est, vini cisterna. T. 3.
 c. 260. B.
 Laciola quid. T. 3. c. 349. A.
 Lachia, lanx, & fetus eadem ratio.
 T. 1. c. 1114. D.
 Lacedæmioni in quo differrebat ma-
 xime ab Atheniensibus circa ma-
 teriam legum. T. 8. c. 894. A.
 Lacus vivus. T. 3. c. 298. D.
 Lacus, stagnum, piscina, pro viva-
 tio idiotismi ratione habita ac-
 cipiantur. T. 5. c. 715. E.
 Læx Majestatis in quæstionibus
 infames, & mulieres admittuntur
 aliasque accusandi non habentes.
 T. 4. c. 3376. A.
 Læx Majestatis crimen. Vide, Cri-
 men.
 Lætoris lex. Vide, Lex lætoris.
 Laici ad accusationem clericorum
 non admittuntur. T. 6. c. 854.
 A. nisi certis casibus. Ibid. A.
 Laicus magistratus non potest esse
 Clerici judex competens in crimi-
 nalibus causis. T. 4. c. 768. D.
 Laicus apud Christianos quis dica-
 tur. T. 1. c. 1035. E.
 Lampadarii. T. 2. c. 901. A.
 Lampridii locus in Alexandro cor-
 ruptus Duarenus jurisconsultum
 decepti, & cui. T. 4. c. 842. A.
 Lanæ legata, quo continentur. T. 1.
 c. 438. A.
 Lanæ legati, an debeatur vestis ex
 ea facta. T. 1. c. 1331. A. & T.
 10. c. 1129. E.
 Lana adnumeratur rebus, quæ usui
 sunt, & est ex genere earum re-
 sum.

- rum; quæ usu consumuntur. T. 7. c. 1157. C.
- Lana biatta, oxyblatta, hyanthina, byacinthina. T. 9. c. 368. E.
- Lana etiam inell pecudi apud fures, statim adquiretur bonæ fidei emptori. T. 10. c. 100. A.
- Lanæ appellatio quid veniat. T. 1. c. 438. A.
- Lanæ appellatio quæ contineatur. T. 10. c. 1115. E.
- Lancelotus Politus melius de substitutionibus scripsit. T. 6. c. 198. E.
- Lances leves quænam sint. T. 10. c. 1167. A.
- Lancis legatum an valeat, si nulla sit in hereditate. T. 7. c. 989. C.
- Langædœ Gallie Provincia quomodo olim appellabatur. T. 9. c. 1080. B. C.
- Lanipendia quid. T. 3. c. 120. C.
- Laonequid Longobardie nomen, quid significat. Tom. 9. c. 1192. E.
- Lapidæ pila quid. T. 9. c. 1062. D.
- Lapidem finalem, quam diu coheret solo, non venire in actionem communi dividundo. Tom. 7. c. 595. A.
- Lapides an sint in fructu. T. 3. c. 441. A. & T. 10. c. 105. B.
- Lapides ædificii non sunt partes. T. 1. c. 932. C.
- Lapides sepulcrorum amovens extra ordinem in factum actionem tenetur. T. 3. c. 387. C.
- Lapides sepulcrorum civium Romanorum, etiam si amoti fuerint, vindicari nō possunt a quodam domino. Ibid. C.
- Lapides sepulcrorum pars sepulcri sunt, & divini juris, non hominum, aut privati. Ibid. C.
- Lapides erutos ex fundo an venditori possit cogere emptorem tollere. T. 7. c. 748. B.
- Lapidicinæ quæ. T. 7. c. 748. D.
- Invento lapidicinarum an pertineat ad perpetuam utilitatem fundi. T. 10. c. 106. A.
- De lapidicinis. T. 3. c. 440. E.
- Lapidicinis apertis an fundus fiat deterior. T. 10. c. 106. A.
- Lapidibus emptis ex fundo vendito, emptoris est eos mueri suis sumptibus. T. 7. c. 794. C.
- Lapidis in flumen demersi, necdum extracti possessio an retineatur. T. 8. c. 274. A. an ejus domini retineatur. Ibid. A.
- Lapilli eritraz. T. 3. c. 272. E.
- Lapilli jactus quid sit. T. 7. c. 436. A.
- Lapilli, & gemmæ cujusnam sint. T. 8. c. 930. C.
- De lapillis secundo. T. 3. c. 450. E. & c. 461. A.
- Largiri quæque oportet de suo, non de alieno. T. 4. c. 1147. E.
- Largitio, quæ sit de alieno, non est liberalitas. T. 4. c. 121. B. legat-
- tum est honos, & liberalitas. Ibid. C.
- Largitionales tituli. T. 2. c. 690. B. C.
- Largitionales qui. T. 9. c. 120. C.
- Largitiones Kalendis Januariis affatum fiebant. T. 2. c. 587. E.
- Largitioem nomine honestantur res privatæ Principis. T. 10. c. 848. A.
- Lazidum cibis militaris. T. 2. c. 961. C.
- Lazigne. T. 1. c. 833. D.
- Larvales, & laicales habitus Clericis inhibentur. T. 6. c. 972. D.
- Lascivia coercetur. T. 1. c. 1484. B. ex viro plerumque nascitur. Ibid. B.
- Lasa culpa quæ. T. 9. c. 161. E.
- Latam culpam dolo proximam esse dicunt. T. 8. c. 613. C.
- Lateralia quidnam sint. T. 10. c. 1166. D.
- Lateranense Concilium sub Alexandro III. habitum Romæ in Basilica Lateranensi. T. 5. c. 980. E. & c. 981. A. aliud est etiam Lateranense Concilium generale habitum sub Innocentio III. Ibid. A.
- Lateranensis Ecclesia unde dicta. T. 6. c. 998. E. & c. 999. A.
- Laterculentes Propositi, & laterculus Index. T. 2. c. 924. B.
- Laterculi sacri. T. 2. c. 924. B.
- Laterculi militares, & civiles sub cura Quæstoris. T. 10. c. 845. A.
- Laterculum duplex, & quid. T. 2. c. 924. A. & c. 1046. C.
- Laterculum minus, le petit roule. T. 2. c. 65. C.
- Laterculum quid sit. T. 10. c. 860. B.
- Laterculus quid sit, & unde sic dictus. T. 10. c. 845. A. B.
- A latere nullus est primus gradus. T. 10. c. 101. C.
- Lateritii parietes quanti æstimauntur. T. 7. c. 593. B.
- Lateritium sepulcrum. Ibid. C.
- Laticlavii, & angusticlavii. T. 3. c. 119. C. D.
- Latina ingenia quæ sit. Tom. 1. c. 154. D.
- Latina verba an directa sint. T. 7. c. 958. A.
- De latina libertate tollenda. Vide, Libertas latina.
- Latina linguæ tantum sunt, quæ sunt juris civilis. T. 10. c. 126. A.
- Latine sit quidquid sit jure civili. T. 8. c. 995. C.
- Latini ut liberi vivunt, & ultimo spiritu vitam, & libertatem amittunt. T. 1. c. 180. B.
- Latini vivunt ut liberi, moriuntur ut servi. T. 3. c. 91. D.
- Latini quo pacto liberi dicuntur. T. 3. c. 92. A.
- Latini quibus modis jus Quiritium consequuntur. T. 1. c. 309. D.
- Latini qui, & qui cives Romani fiebant, cum donabantur libertate. T. 2. c. 304. D.
- Latini quænam, & unde ita dicti. T. 8. c. 897. C. an connubium, & patriam potestatem habeant. Ibid. B.
- Latini colonarii qui dicuntur, & latini juniani. T. 9. c. 951. E. & c. 952. A.
- Latino an sit testamenti factio. T. 8. c. 987. C.
- Latinoem legitime successiones nullæ penitus erant. Tom. 1. c. 180. B.
- Latinoem junianorum sublata conditio. T. 9. c. 636. C. & seq.
- Latinus fiebat manumissus minor 30. annis. T. 7. c. 1477. A.
- Latinus sit civis Romanus nave exstructa, aut inter vigiles 6. annos milita militat. T. 8. c. 480. A.
- Latinus sit civis, liberis Romæ nascitis. T. 8. c. 479. E.
- Latinus libertus jus Quiritium consequitur ædificio. Ibid. E.
- Latinus testamenti lationem non habet. T. 8. c. 189. C.
- Latinus non sit civis Romanus beneficium principali, nisi consentiente patre, vel patroni filio. T. 9. c. 956. C. D. variis modis fiebat civis Romanus. Ibid. C.
- Latitandi mos. T. 3. c. 7. B.
- Latitantis poenæ effugiendi iudicii causâ, frustrandi actoris causâ quæ. T. 6. c. 475. D.
- Latitare verbum quid propriè. T. 3. c. 7. B.
- Latrum duplex, vetus, & novum, & quæle Latii vis antiquum. T. 3. c. 290. D. E.
- Latro, eadem inferre volens, occiditur impune. T. 1. c. 305. B. C.
- Latro, & fur differunt. Tom. 9. c. 1255. D.
- Latrocinium mortis poenam non semper continet. T. 3. c. 1155. B.
- Latrocinium est casus fortuitus. T. 4. c. 177. A.
- Latrocinium est casus fortuitus, & cur. T. 7. c. 637. C.
- Latrocinium annuenerat casibus fortuitis. T. 9. c. 349. D.
- Latrocinium semper adnumeratur casui, & fortune. T. 9. c. 1197. E.
- Latronem visitori occidere licet. T. 1. c. 305. C.
- Latronem nominans infamandi causa, quæ actione tenetur. T. 5. c. 716. B.
- Latrones publici quibus poenæ afficiendi. T. 2. c. 1328. D.
- Latrones etiam, & re ipsa tenentur poenari debent. T. 1. c. 350. D.
- Latrones capere, aut damnari facere compelluntur oppidani. T. 3. c. 547. E.
- Latrones quænam sint, & a grassatoribus qui differant. Tom. 2. c. 1089. B.
- Latrones qui. T. 8. c. 575. B.
- De iis, qui latrones, vel alii criminosi reos occultaverint. T. 9. c. 1465. D.

- Latrones** quo nomine, ut honestior, vocari se voluerunt. T. 10. c. 949. B. Vide, Fur.
- Latroni** confessio, & convictio facile non est credendum. T. 1. c. 498. A.
- Latroni** admittit vita. Tom. 2. c. 1157. B.
- Latronum** occultator, & receptator extra ordinem coercetur. T. 1. c. 869. B.
- Latronum** inhibendum rationes. T. 3. c. 547. C. D.
- Latronum** aggressura est casus maior. T. 9. c. 298. E.
- Latronum** receptores in quantum tenentur. T. 9. c. 1465. D.
- Latronculator** est latrociniorum, specialis quisque, & iudex. T. 7. c. 478. C.
- Latronculatori**, qui de re pecuniaria principaliter cognoscere non potest, in causa criminali apud eum motus incidit querelam pecuniaria, de ea agere poterit. Tom. 9. c. 110. B.
- Latronculatur** quis dicitur, & ejus officium quod erat. T. 9. c. 989. C.
- Latronculatore** de re pecuniaria judicare non posse. T. 7. c. 478. C.
- Latronum** tamen connexi de ea cognoscere poterit. Ibid. C.
- Latronculatores** cur inliti. T. 3. c. 547. D.
- Latronculatores**, idest, latronum persequutores. T. 2. c. 1048. B.
- Latus clavus**. T. 8. c. 563. B.
- Lavatio** mundo adnumeretur mulieribus. T. 3. c. 273. A.
- Laudare** auctorem quid sit. T. 5. c. 858. E. & T. 9. c. 585. C. & T. 10. c. 757. C.
- Laudare** auctorem, idest, vocare, vulgo *sonner le garent*. Tom. 6. c. 391. C.
- Laudare** quid. Tom. 9. c. 1295. E.
- Laudari** auctorem. T. 9. c. 812. C. & c. 1295. D.
- Laudato** venditori cavendum est de res. T. 6. c. 9. B.
- Laudatum**, idest, conditum, & conventum. Tom. 1. c. 1259. A.
- Laudimia** quando debentur, & quando non. T. 9. c. 417. E.
- Laudis** studio dicebantur accusatores. T. 10. c. 883. C.
- Laurea**, idest, tabella laureata. T. 2. c. 1013. E.
- Lautumia**. T. 3. c. 143. D. E.
- Lazarus** facilius, & inlitis vinclis jacebat in sepulcro. T. 3. c. 349. A.
- Laccarii**, seu laccarii. T. 2. c. 767. D.
- Lectica**, aut equo, aut sella utimur valetudinis causa. T. 5. c. 310. C.
- Lectica**, sive carruca dormitorie. Ibid. C.
- Lecticarii** qui olim fuerunt. T. 1. c. 532. E. & T. 2. c. 809. A.
- Lecticarius** quis sit. T. 20. c. 1126. A.
- Lectio** est recitatio, & interpretatio certi loci ex Scriptura sacra. T. 6. c. 948. A.
- Legabatur** olim inliti proprio servo sine libertate. Tom. 4. c. 382. C.
- Legamus** recte signatoribus in testamentis. T. 3. c. 249. B.
- Legamus** recte servo heredis. T. 8. c. 993. A.
- Legandi** uxori vulgaris modus. T. 1. c. 1378. B.
- Legandi** verbum in libris de legatis passim fideicommissa significat. T. 7. c. 514. E.
- Legandi** uxori modus vulgaris qui licet. T. 7. c. 1076. A.
- Legandi** verbum quid comprehendat jure antiquo. T. 10. c. 477. E.
- In legandi rebus suis faciliores sunt voluntates, quam alienis comparandis, onerandisque hereditas ad emptionem rei. T. 4. c. 535. D.
- Legans** fundum an instrumentum quoque emptionis ejusdem fundi legare videatur, & e contrario. T. 6. c. 573. D.
- Legans** bis eandem rem, non amplius, quam semel ab herede prelati velle videtur. T. 7. c. 1407. B.
- Legantur** frustra, que in arca sunt, aut que quis deposuit, si nulla sint. T. 7. c. 1398. B.
- Legare** nemo frustra, & inliti intelligitur. T. 4. c. 442. C.
- Legare** ultra dodrantem lex Falcidia non permittit. T. 6. c. 405. C.
- Legare** inimico meo nemo presumitur. T. 6. c. 740. A.
- Legare** fundum, qui meus erit, aut qui meus est quid. T. 7. c. 1108. A.
- Legare** si velis servo alieno, duo exiguntur. T. 7. c. 1273. B.
- Legare** an quis possit sibi ipse. T. 7. c. 1030. B.
- Legare** incertum hominem, est generaliter legare. T. 7. c. 989. B.
- An legare possit heres sine libertate statulibero sub ea conditione, sub qua prior dominus ei libertatem dedit. T. 7. c. 1108. E.
- Legare** ultra dodrantem est hereditatem onerare. Tom. 7. c. 957. C.
- Legari** an etiam possint futura corpora. T. 7. c. 421. B.
- Legari** non potest ante heredis institutionem. T. 5. c. 423. E.
- Legari** incertae personae non potest. T. 5. c. 425. E. & c. 1344. D.
- Legari** utiliter sine libertate an proprio servo possit. Tom. 1. c. 1273. B.
- Legari** potest in tempus mortis heredis. T. 1. c. 414. D. E.
- Legari** an possit res aliena. T. 5. c. 126. E. c. 127. A.
- Legari** an possint res tam incorporales, quam corporales. T. 1. c. 132. B. C.
- Legari** heredis servo qua ratione legitime possit. T. 1. c. 535. A. B.
- Legari** an possit debitori liberatio. T. 1. c. 129. E.
- Legari**, vel fideicommissi an possit incertis personis. T. 5. c. 133. B.
- Legari** an possit certis personis. T. 1. c. 425. E.
- Quae** res legari possunt sine modo. T. 1. c. 425. D.
- Legari** optione. T. 1. c. 340. A.
- Legari** non potest a legatario. Ibid. D.
- Legari** potest rerum omnium usus fructus. T. 5. c. 425. C.
- Legari** servo hereditate proprio non potest sine libertate fideicommissaria. T. 1. c. 1108. A.
- Legari** domino res sua non potest. T. 1. c. 335. D.
- Legari** non potest post mortem heredis. T. 1. c. 340. B. & c. 424. C.
- Legari** poterat olim ante mediam heredum institutionem. T. 1. c. 424. A.
- Quae** res legari non possunt, & quibus modis legari non possit. T. 1. c. 339. B. & seq.
- Legari** res singulis possunt, & unicuique verarum summa. T. 1. c. 340. E.
- Legari** heredi non potest. T. 1. c. 340. D.
- Quae** legari possunt per damnationem. T. 4. c. 5196. C.
- Legari** non potest a patre, vel domino heredit. Tom. 4. c. 220. B.
- Legari** potest per damnationem res aliena, non per vendicationem. T. 4. c. 530. D.
- Legari** non potest domino, vel patri heredit inliti, aut legatarii. T. 4. c. 220. B. fideicommissi vero potest. Ibid. B.
- Legari** certum numerum nummorum aliud est, aliud certos nummos, qui sunt in illa sacra. T. 4. c. 108. C.
- Legari** posse ab herede solo, non a legatario. T. 6. c. 222. C.
- Legari** potest alii res heredis. T. 6. c. 234. D.
- Legari** frustra videtur usufructus earum rerum, quae utendo deperant. T. 6. c. 246. B.
- Legari** a legatario an possit. T. 7. c. 957. D.
- Legari** an possint res incorporales, ut nomina, & servitutes. T. 7. c. 1037. B.
- Legari** an possit res pignori obligata. T. 7. c. 1046. D. E. an legatarius, vel heres eam luere debeat. Ibid. c. 1047. C.
- Legari** an possit legatario servo proprio, alii non legato. T. 7. c. 1434. E.

Legari an uni ex heredibus a cohes rede possit. T. 7. c. 1007. E. & c. 1002. A.

Legari, & donari an possit incapaci in tempus, & in conditionem. T. 7. c. 1475. E.

Legari possunt ea, quæ pondere, numero, mensura constant, etiam si nihil eorum in bonis reliquerit testator. T. 7. c. 1445. E.

Legari quando, & in quibus rebus intelligatur quantitas, non corpus. T. 7. c. 989. E.

Legari quantum possit lege Falcidia. T. 7. c. 957. C.

Legari quomodo possit res aliena. T. 7. c. 1017. D.

Legari quod non potest domino, servo ejus recte legatur, & contra. T. 7. c. 439. E.

Legari an possit a legatario. T. 7. c. 901. A.

Legari an possit a substituto ejus. Ibid. A.

Legari an possit civitatibus parti, certis vicis, item collegis. Tom. 7. c. 1014. A.

Legari an possit civitatibus. T. 7. c. 1013. E.

Legari an possit ei, cujus in potestate est heres scriptus. Tom. 7. c. 1009. B. Item ei, qui est in potestate heredis scripti. Ibid. B.

Legari an possit id, quod apud hostem est. T. 7. c. 977. C.

Legari an possit id, quod nondum est in rerum natura, ut fructus futuri, aut servus. Tom. 7. c. 1008. B.

Legari an possit olim municipiis, quia incertum est corpus. T. 7. c. 392. E.

Legari an possit in fraudem creditorum. T. 7. c. 1032. E.

Legari an possit res aliena per vindicationem. T. 7. c. 1476. B.

Legari an possit res aliena, vel hostis. T. 7. c. 977. C. D.

Legari an possit usus, vel usufructus omnium, quæ in bonis nostris sunt. T. 7. c. 1336. C.

Legari an possint ea per vindicationem, quæ in bonis testatoris sunt, testamenti, & mortis tempore. T. 7. c. 1439. A.

Legari an possint futura. Tom. 7. c. 986. B.

Legari res aliena potest per damnationem, per vindicationem vero non. T. 7. c. 1005. A.

Legari an possint non adscripta quantitate, numero, pondere, vel mensura ex res, quæ illis constant. T. 7. c. 1445. A.

Legari an possint operæ liberi hominis. T. 7. c. 1340. B.

Legari an possint recte corpora, vel species, si nulla talia corpora testator reliquerit. T. 7. c. 1445. A.

Legari an possint res dotis nomine obligate. T. 7. c. 1415. E.

Legari non posse servo alieno, nisi & domino ejus legari possit. T.

7. c. 1475. A.

Legari non potest statim a domino servi heredi instituti, per quem domino acquiritur hereditas, eadem servo. T. 7. c. 1114. A. B.

Legari possunt per damnationem ea, quæ futura sunt, ut quod ex Pamphilo nascetur. T. 7. c. 1222. D.

An legari possit servo hereditario. T. 7. c. 1188. A. B.

An res aliena legari possit. Tom. 8. c. 990. A. B.

An duobus eadem res legari possit. Ibid. D.

An fundus alienus, an res sua, an res legatarii, &c. Ibid. D. B.

Quibusnam personis legari possit. T. 8. c. 992. B.

Legari an alicui possit post mortem ejus. T. 8. c. 92. D.

Legari an possit post mortem heredi, vel ab herede hereditas. Ibid. C.

Legari potest & post mortem heredis. T. 8. c. 635. E.

Legari an possint quæ non possunt avelli ex avibus. T. 10. c. 1063. E.

Incerte personæ an possit legari. T. 10. c. 473. B.

Legari an, & quomodo possint rei demeritæ, & futuræ. Tom. 10. c. 1071. A.

Legat nemo non recte rem, vel jus heredis sui. T. 4. c. 1238. E.

Legat frustra debitor creditoris id, quod ei debet. T. 4. c. 1192. B.

Qui legat hominem, incertum legat. T. 7. c. 645. C.

Legat nemo jure servo. Tom. 9. c. 124. B.

Legat codicillo dari, vel adimi possunt. T. 1. c. 443. C.

Legata a totis differunt. Tom. 1. c. 1017. E.

Legata quid a donationibus causis mortis differunt. T. 1. c. 1276. D.

Legata plerumque præstantur, non competunt. T. 3. c. 218. A.

Legata quis consequi poterit, etiam si conditionem non impleverit. T. 3. c. 375. A. B.

Legata minus per legem Falcidiam. T. 3. c. 194. A.

Legata minoræ efficit compensatio. T. 3. c. 431. E.

Legata incapacibus relicta ad fiscum pertinere. T. 3. c. 186. C.

Legata duobus res eadem cujus est. T. 1. c. 339. E. & c. 140. A.

Legata pura quando cedunt legatariis. T. 1. c. 131. E.

Legata, quæ hereditatem onerant, & quæ hereditatem exhauriunt. T. 1. c. 440. E. & c. 441. A.

Legata an in alienam voluntatem committi possint. Tom. 3. c. 26. A. B.

Legata domo instructa, quæ continentur. T. 1. c. 413. A.

Legata infirmari nudis voluntate. T. 1. c. 704. E.

Legata aut onerant, aut delibant, aut exhauriunt hereditatem. T.

1. c. 440. E. & c. 804. E.

Legata vindicamus, fideicommissa petimus, sive peritiquimus. T. 1. c. 445. A.

Legata erepticia, & quæ ut indignis auferuntur. T. 1. c. 812. A.

Legata annua quando cedunt. T. 2. c. 430. C.

Legata quando dicantur onerare, exhauriere, & delibare hereditatem. T. 1. c. 138. E. & c. 139. A. & c. 440. E.

Legata omnia fideicommissis ex æquari an possint. Tom. 1. c. 126. D.

Legata incertis personis relicta, & per errorem soluta, an possint repeti. T. 1. c. 133. C.

Legata nisi ex testamento non valent. T. 1. c. 144. E.

Legata, quæ jure non debebat, solvi Lentuli filia. Tom. 1. c. 147. B.

Legata, & fideicommissa differunt. T. 1. c. 145. D.

Legata minusquam Novellæ Justinianæ, nisi plurius lege Falcidia. T. 1. c. 813. E.

Legata ut adimuntur, vel transferuntur. T. 1. c. 137. B. & c. 810. A.

Legata annua, & mensura quæ sint. T. 1. c. 806. A.

Legata, quæ relinquuntur pœnæ causam. T. 1. c. 136. C. & c. 810. D. E.

Legata quæ inutilis dicuntur, & quæ pro non scriptis habentur. T. 1. c. 811. B. C.

Legata ab herede proficiuntur. T. 1. c. 1017. E.

Legata, ac tutela quæ differunt. Ibid. E. & seq.

Legata pœnæ causis relicta non valebant, hodie valent, nisi illicita, vel probrosa, vel impossibilia. Tom. 1. c. 810. D. E. & c. 1339. C. D.

Legata relinquuntur verbis directis. T. 1. c. 137. A.

Legata conditionalia a stipulationibus multum distant. Tom. 1. c. 1333. D. E.

Legata in heredem legatarii ut computanda. T. 1. c. 1278. A.

Legata inotia quæ sint. Tom. 1. c. 1275. D.

Legata, bonorum possessionem contra tabulas petita, non præstantur omnibus. T. 1. c. 1316. A.

Legata, & stipulationes quæ differunt. T. 2. c. 1333. E.

Legata comparantur bonæ fidei contractibus. T. 1. c. 1389. D.

Legata quando cedunt. T. 1. c. 817. A.

Legata per omnia fideicommissis exequuta. T. 3. c. 197. D.

Legata solvi, etiam si testamentum dicitur falsum. Tom. 3. c. 236. D.

Legata servo heredis pœnæ relicta, sine libertate fideicommissaria, non valere. T. 3. c. 397. A.

Legata

Legatū supellecile quid contineat. T. 3. c. 265. B.

Legata domus instructa. Vide, Domus legata.

Cui legata est habitatio, an possit scorum, sive alius concedere, seu donare. T. 4. c. 501. D.

Legatū habitatione an videtur domus legata, id est, proprietaria. T. 4. c. 503. B.

Legata pars simpliciter, & homo legatus simpliciter in quo differunt. T. 4. c. 445. E.

Legatū, aut venditā tabernā negotiorū, an merea legato, aut venditione contineantur. Tom. 4. c. 1159. A.

Legatū certā pecuniā, non corpora nummorum spectantur, sed quantitas. T. 4. c. 1116. C.

Legatū domo, an balnea, quæ sunt in ea domo quoque debeantur. T. 4. c. 1114. D.

Legatū domo cum supellecile, an ea etiam supellex debeatur, quæ domo translatā est in hortos ad tempus. T. 4. c. 1135. C.

Legatū domo instructā, an vina legata videantur. Ibid. A.

Legatū supellecile, non spectatur materia, sed saltem species. T. 4. c. 1113. C.

Legata conditionalia saltem eadem conditione existente. Tom. 4. c. 386. A. cur institutum est, legata morte cedere, non additione. Ibid. C.

Legata, quæ omnino existitura sunt, pro presentibus habentur. T. 4. c. 1445. E.

Legata, quæ relinquuntur sub conditione dandi, vel faciendi, nullo remedio capi possunt, antequam conditio sit impleta; quæ verò relinquuntur sub conditione non faciendi ea, capi possunt remedio stipulationis Mutianæ. Tom. 4. c. 1445. E. & c. 1446. A.

Legata captatoria. Tom. 4. c. 1044. E.

Legata, & in alienum in quo differunt. T. 4. c. 754. B.

Legata quæ sunt in causā caduci, T. 4. c. 411. A.

Legata non debentur, nisi deducto ære alieno. T. 4. c. 513. B. ereditores legatarij sunt priores, & posteriores. Ibid. B.

Legata non debentur, nisi ea testamento. T. 4. c. 707. E.

Inter legata, & donationes causā mortis differentia. T. 4. c. 1145. C.

Inter legata, & stipulationes differentia, ejusque ratio quæ. Tom. 4. c. 482. C. D. an oblata cautione Mutianā, legatarij consequantur legatum. Ibid. c. 483. D.

Legata conditionalia non faciunt, quæ tacite insunt. T. 4. c. 500. E.

Legatū supellecile, an vasa argentea quoque debeantur. Tom. 4. c. 1213. E.

Inter legata, & stipulationes differentia quæ. Tom. 4. c. 482. C. D.

Legata, aut fideicommissa contribuere est, in ratione legis, Falcidia incunda, ea comuni calculo subjicere. T. 4. c. 1218. E.

Legata an debeantur, si sic eripiente hereditatem heredi scripto. T. 4. c. 417. E.

Legata sæpius rei eadem, semel tantum debentur. Tom. 4. c. 441. B.

Legata, & fideicommissa non debentur, nisi deducto ære alieno. T. 4. c. 513. B.

Legata fideicommissi per omnia sunt exequata. T. 4. c. 509. C. D. & c. 1366. A.

Legata nudā voluntate relicta in testamento rupto non valent, nec debentur. T. 4. c. 1075. B. an peti possint beneficio exceptionis doli mali. Ibid. B. C. quando hæc exceptio locum non habet. Ibid. C.

Legata prius non debentur, quam satisfactum sit creditoribus defuncti. T. 4. c. 1347. D. quid minuit legata. Ibid. D.

Legata pro parte valent. Tom. 4. c. 1087. D.

Legata sunt repetenda, sive revocanda ab improvisum casum, novam, & inopinatam causam, & inopinatam fortunam. Tom. 4. c. 1074. D.

Legata, quæ ab initio non valent, ea postea non convalescunt. T. 4. c. 1445. B.

Legata anona quibus relinquuntur. T. 5. c. 2134. D.

Legata delibant hereditatem. T. 5. c. 1129. A.

Legata ex testamento militis non, nisi deducto ære alieno, debentur. T. 5. c. 616. C.

Legata, & fideicommissa liberis, & parentibus relicta; itemque legatum, quod uxori, vel nurui testamento dotis nomine relictum est, conservantur a Prætoribus bonorum possessione contra tabulas. T. 5. c. 606. B. C.

Legata primo dumtaxat gradu præstentur. T. 5. c. 607. B.

Legata quæ priori loco præstenda veniant. T. 5. c. 1129. B.

Legata quando sunt plura, & quando unum tantum est legatum. T. 5. c. 1198. E.

De legata habitatione. Tom. 5. c. 1197. C.

Legata an, & quæ in heredes transmittantur. T. 5. c. 781. B.

Legata in diem, & legata sub conditione in quo differunt. T. 5. c. 781. D.

Legata plura sunt, quoties nominatim plures rei in legato exprimuntur. T. 5. c. 865. C.

Legata ubi plura sunt, tot sunt necessaria stipulationes, quot sunt legata. Ibid. D.

Legata, & stipulationes in quo differunt. T. 5. c. 614. E.

Legata conditionalia non transmittuntur in heredes, & cur. T. 5. c. 923. C.

De re legata sub conditione. T. 5. c. 861. B.

Legata inter, & stipulationes differentia notissima. Tom. 5. c. 614. D.

Legata conservat Prætor. Tom. 6. c. 205. B.

Legata omnino inutilia quæ. T. 6. c. 422. A.

Legata, aut fideicommissa relicta a substituto exheredati, ejusdemque legatarii non valere. T. 6. c. 410. D.

Legata dat testator, heres autem ea præstat. T. 6. c. 407. C.

Legata duo, vel plura dividi possunt, ut alia agnoscantur, alia repudiarentur. T. 6. c. 209. B.

Legata sub conditione quando percipiuntur. T. 6. c. 271. E.

Legata conditionalia non transmittuntur ad heredem legatarii, si pendente conditione legatarius vitam decesserit. Tom. 6. c. 262. D.

Legata non debentur, nisi deducto ære alieno defuncti, aliquid superest. T. 6. c. 328. B.

Legata infirmantur per ære alienum defuncti, aut minuuntur. Ibid. B.

Legata quando non debentur, inuti; liaque

- liaque sunt. T. 6. c. 136. B. & c. 137. A.
- Legata certa summa in singulos annos, plura sunt legata: quot anni, tot legata. T. 6. c. 21. D.
- Legata dicuntur relinquere ab herede, & quomodo. T. 6. c. 105. D.
- Legata pocula si testator conlaverit, & in massam redeperit, vel si ex massa legata pocula fecerit, vel ex lana legata si vellimentum fecerit, an videatur ademisse legatum, qui mutavit formam legati, sive speciem. Tom. 6. c. 215. B.
- Legata ex quo tempore deferantur. T. 6. c. 421. D.
- Legata inlar donationis causâ mortis obtinent. Tom. 6. c. 404. B.
- Legata quæ inutilia dicuntur. T. 6. c. 404. B. C.
- Legata, & stipulationes multum differunt. T. 6. c. 365. A.
- Legata non debentur, nisi deducto ære alieno, quod ipse defunctus contraxit. T. 6. c. 326. D.
- Legata non debentur, nisi ex eo, quod superest deducto ære alieno. T. 6. c. 422. C.
- Legata plura esse, & tot esse, quot habitationes gratuitæ annuæ, & cuiusque diem legati cedere initio cuiusque anni, & ad heredem legatarii transmissi ejus tantum anni legatum, quod in omnibus legatis annuis observatur. T. 6. c. 415. A.
- Legata non debentur, nisi deducto ære alieno. T. 6. c. 421. A.
- Legata ex hereditate sunt, sive deliberationes hereditatis. Tom. 6. c. 278. A.
- Legata non dantur codicillis. T. 6. c. 265. B.
- Legata a substituto relicta quomodo, & quando solvenda. T. 6. c. 24. D. E.
- Legata relicta a filio impubere exheredato, vel a substituto exheredato non valere. T. 6. c. 410. C.
- Legata omnia in solus filius de portionibus præstare cogatur. T. 6. c. 675. D.
- Legata utrum sint juris ordinarii. T. 6. c. 183. C.
- Legata videtur actio, siquis alius legat, quod alter sibi debeat. T. 7. c. 1053. C.
- Legata sibi res sua pro non scripto an habeatur. Tom. 7. c. 995. C.
- Legata si sit alius summa, hoc adjecto, ut si forte ea perdidisset, mox totidem ei præstaretur, an sapius ei legatum restitueretur, si sapius perdidisset. T. 7. c. 1300. B.
- Legata si sit eadem res duobus disjunctim, an singuli solidi petitionem, vel partes viriles habeant. T. 7. c. 1014. C. D.
- Legata si sit eadem res a divestis heredibus eodem testamento, an semel dumtaxat debeat. T. 7. c. 1016. A.
- Legata si sit eadem res uni purè, alteri sub conditione, an legatarii sint res conjuncti. T. 7. c. 1436. E.
- Legata si sit mihi res mea, & caput post testamentum mea esse dixerit, an per hoc convalescat legatum. T. 7. c. 1014. A.
- Legata si sit mihi res a substituto pupilli, & eam a pupillo ante conditionem emerit, an existente conditione substitutionis legatum petere possim. T. 7. c. 1014. C.
- Legata si sit sapius eadem quantitas, an sapius debeat, & multiplicationem recipiat. T. 7. c. 1016. D. E.
- Legata si sit una res ex duabus, nec appareat quæ, cujus electio sit. T. 7. c. 993. B.
- Legata si sit uni eadem res duorum testamentis, an sapius, vel semel rem, vel affirmationem ejus petere possit. T. 7. c. 1016. C.
- Legata si sit uni res eadem sapius, an sapius debeat. T. 7. c. 1016. A.
- Legata electione, si locus electionis nullus sit, an legatum valeat. T. 7. c. 1436. B.
- Legata re uni, & deinde parte ejus alteri legata, an posterius legatum minuat prius. Tom. 7. c. 1015. C.
- Legata res quando adquiratur heredi. T. 7. c. 1010. B.
- Legata res si perierit, vel non compareat quomodo, & ubi ab herede præstanda sit. T. 7. c. 1036. D.
- Legata res sub conditione, an alienari possit. T. 7. c. 1060. A.
- Legata res uni ex heredibus, ei ad judicari debet. T. 7. c. 1048. E.
- Legata res ut actoris fiat, qua actio ne agitur. T. 7. c. 1035. A.
- Legata re alieni, an aliquid debeat. T. 7. c. 1015. A. B.
- Legata re aliena, cujus commercium non est, an aliquid debeat. Ibid. B.
- Legata re alieni per damnationem, an heres eam rem a domino redimere debeat, vel affirmationem ejus præstare. T. 7. c. 1017. E.
- Legata re duobus disjunctim per damnationem, an singulis debeat solidum. T. 7. c. 1015. C.
- Legata re eadem aliis pluribus conjunctim, aliis disjunctim, quomodo inter eos legatum dividatur. Ibid. E.
- Legata re eadem pluribus conjunctim per damnationem, an singuli habeant partes viriles. T. 7. c. 1014. D.
- Legata re eadem pluribus conjunctim per vindicationem, ab initio singuli solidum, concursu partes habent. Ibid. C.
- Legata una re duobus conjunctim, altero mortuo, an alter legatum ex sua causa repudiare, & ex hereditaria causa possit amplecti, vel contra. T. 7. c. 983. B.
- Legata si sit area, & ei impositum sit ædificium, an utrumque debeat legatario. T. 7. c. 1006. E.
- Legata certa re uni ex heredibus an totam, vel quam partem ejus rei capiat. T. 7. c. 1003. D.
- Legata certa res ubi præstanda. T. 7. c. 1011. A. cui perierit, videlicet si perierit sine dolo, & culpa heredis. Ibid. A.
- Legata parte bonorum, an continentur nomina debitorum, & æs alienum. T. 7. c. 1376. C.
- Legata parte bonorum, quid debeatur res ipsæ, vel ipsarum æstimatio. T. 7. c. 1008. A.
- Legata parte bonorum, an deducatur æs alienum, & tributum. T. 7. c. 1377. A. B.
- Legata peno, an legato cedat fructus promeritis. T. 7. c. 1377. E.
- Legata lana, an postea facta ex ea vestis debeat. T. 7. c. 1031. B.
- Legata nominatim conferri in tempus mortis. T. 7. c. 1475. E.
- Legata lance minore, cujus sit electio, & quæ debeat. Tom. 7. c. 992. A.
- Legata optio an per electionem ita legitime factam consumatur. T. 7. c. 1428. D.
- Legata optione alicujus rei, quod modo ea legitime fieri possit. T. 7. c. 1428. D.
- Legata optio, an optio semel tantum fieri possit. T. 7. c. 1428. C.
- Legata est area, vivus testator æram inadificavit, queritur, an legatario utrumque debeat. T. 7. c. 1162. D.
- Res legata sub conditione venit in actionem familie eriscunde. T. 7. c. 302. E.
- Legata agnitione adquiruntur. T. 7. c. 1019. D.
- Legata, donationes, fideicommissa mihi invito adquiruntur per servum, aut filium, etiam ignorantem. T. 8. c. 4. E.
- Legata an cum onere fideicommissi apud heredem remaneant, legatario repudiante. T. 7. c. 1322. D. E.
- Legata an debeantur ante deductum æs alienum. T. 7. c. 1309. E. & c. 1376. C.
- Legata an omnino exæquantur fideicommissis. T. 7. c. 919. C.
- Legata an exceptis personis ultra virilem conventur, bonorum possessione contra tabulas petiti. T. 8. c. 65. D.
- Legata an pendant ex institutione heredis. T. 7. c. 1041. B.
- Legata an præstentur, deducto ære alieno.

- alieno . T. 7. c. 1375. C.
 Legata an possint esse damnosa . T. 7. c. 994. A.
 Legata deferuntur ab additione hereditatis . T. 7. c. 1019. D.
 Legata an relicta sint, cum morietur heres, an post mortem heredis, quid intersit . T. 7. c. 958. E.
 Legata an sint reducenda ad rationem hereditatis, si testator plus legaverit, quod in bonis habet . T. 7. c. 1056. B. quomodo Falcidia detrahenda . Ibid. B.
 Legata an sint separanda a stipulationibus . T. 7. c. 439. B.
 Legata an valeant, nisi is, qui heres scriptus est, heres exsistat . T. 7. c. 1041. B.
 Legata an valeant, si contra testamentum pronuntietur . Tom. 7. c. 190. C.
 Legata annua an relinquuntur morte legatarii . Tom. 7. c. 1357. D.
 Legata annua, fidei remanerenda causa relicta, an debeantur, si saltem fides . T. 7. c. 1310. D.
 Legata annua, laboris remunerandi causa relicta, an labore finito, vel diminuto, ea etiam finiantur, & diminuantur . T. 7. c. 1311. A.
 Legata annua non alimentorum vice relicta, quando finiantur . T. 7. c. 1312. D. E. usufructui esse similia . Ibid. 1313. A. quid ab usufructu dissentiat . Ibid. A.
 Legata annua quando finiantur . T. 7. c. 1296. B. C.
 Legata annua quibus relicta sunt, etiam si alimentorum nomine relinquuntur, his Falcidia satisfactionem non remittitur . T. 7. c. 1297. A.
 Legata annua, vel mensuaria annuæ sempiterna intelligantur . T. 7. c. 1295. B.
 Legata annua, vel mensuaria heredis exonerandi gratia, unum est legatum, non plura . T. 7. c. 1297. B.
 Legata annua, vel mensuaria si testatores relinquunt, an intelligatur, quandoque legatarii vixerint . T. 7. c. 1296. B.
 Legata annua, vel mensuaria, vice alimentorum relicta, an morte alimentarii finiantur . Ibid. B. C.
 Legata a pupillo instituta sub conditione relicta, & a substituto ejus repetita an debeantur . T. 7. c. 1014. D.
 Legata a quibus præstentur . T. 7. c. 959. E. & c. 960. A.
 Legata a quibus relinquuntur . T. 7. c. 957. D.
 Legata a stipulationibus qua in re differant . T. 7. c. 439. B.
 Legata ab initio inutilia per repetitionem confirmantur . Tom. 7. c. 1001. B.
 Legata ab institutione, & substitutione relicta, an præstentur, testamento per bonorum possessionem contra tabulas rescisso . Tom. 7. c. 911. B. C.
 Legata ab instituto, & simul substituto quomodo præstanda, & quomodo ratio Falcidia habenda . T. 7. c. 936. B. C.
 Legata ab instituto relicta an a substituto ejus videantur repetita . T. 7. c. 1053. A.
 Legata conditionalia an conferantur . T. 8. c. 97. A.
 Legata conditionalia an transmittantur ad heredem . T. 7. c. 1443. A.
 Legata conditionalia credere, morte legatario, si conditio impletur eo moriente . T. 7. c. 1079. E.
 Legata cum simul capacibus, & incapacibus relicta sunt, an incapacibus relicta pro non scriptis habeantur . T. 7. c. 948. A.
 Legata damnationis an heredi acquiritur per additionem . T. 7. c. 1040. E.
 Legata, & donationes causa mortis non debent, nisi patroni legitimam portionem deducant . T. 7. c. 869. C.
 Legata, & fideicommissa an invitatis legatariis differantur . Tom. 7. c. 159. C.
 Legata, & fideicommissa an in ultimum vitæ tempus conferri possint . T. 7. c. 944. D.
 Legata, & fideicommissa, an inferantur, petita bonorum possessione contra tabulas . T. 7. c. 1405. C.
 Legata, & fideicommissa in multis causis sunt æqualia . T. 7. c. 959. B.
 Legata, & libertates quando per querelam non competant . T. 7. c. 211. A.
 Legata, & stipulationes in plerisque puri jure esse . T. 7. c. 1313. E. ab iis argumenta duci ad illa, & contra . Ibid. E.
 Legata hereditariarum actionum loco habentur . T. 8. c. 372. C.
 Legata incerta re, vel certâ, cujus electio sit . T. 7. c. 991. D.
 Legata indebita soluta quando, & a quo condantur . T. 7. c. 190. C.
 Legata in singulos annos relicta, pro rata 9. anni, quo legatarius vitæ decessit, ad heredem transmitti integra . T. 7. c. 1347. B. C.
 Legata inutilia ab initio, an posita confirmari possint . T. 7. c. 1005. A.
 Legata inutiliter data an & quomodo confirmantur . T. 7. c. 939. A.
 Legata inutiliter data per repetitionem confirmantur . T. 7. c. 1004. B. C. quo modo ea repetitio fiat . Ibid. c. 1005. A.
 Legata optionis an transferantur ad legatarii heredem . T. 7. c. 958. C. D.
 Legata plura si uni relicta sint, & unum adimatur, nec appareat quale, quid fiat . T. 7. c. 993. B.
 Legata postuma liberis an serventur, testamentum rescisso per bonorum possessionem contra tabulas . T. 8. c. 59. E.
 Legata, præfenti die relicta, an proferri possint . T. 7. c. 1411. D.
 Legata, præfenti die relicta, nullo modo retineri possunt, sed confestim præstari oportere . T. 7. c. 1412. A.
 Legata turpia pro non scriptis esse . T. 7. 1203. C.
 Legata per vindicationem a legatis per damnationem distinguuntur voluntate . T. 7. c. 1098. E.
 Legatum stipulationibus comparatur . Ibid. E.
 Legata præstare cujus sit . T. 7. c. 193. B.
 Legata quedam in testamento si sint inducenda, an ea apud heredem remaneant . T. 7. c. 1490. B.
 Legata, quæ defuncti vivo testatore, an in sicum recidunt cum contra fideicommissum . T. 7. c. 1312. D.
 Legata quæ, & quibus præstentur, petita bonorum possessione contra tabulas . T. 8. c. 71. E. & seq.
 Legata quæ vocentur captatoria . T. 7. c. 1049. E.
 Legata quando caduca sunt . T. 8. c. 27. C.
 Legata quando conferantur extra testis, bonorum possessione contra tabulas petita . T. 8. c. 50. E.
 Legata quibus personis conserventur, testamentum rescisso per bonorum possessionem contra tabulas . T. 8. c. 59. E.
 Legata, relicta a pupillo, an ejus substitutus debeat ex sua persona . T. 7. c. 1043. D.
 Legata relicta a substituto vulgari credere a morte testatoris . T. 7. c. 1071. E.
 Legata relicta a substituto pupillari credere a morte testatoris, quali pura . T. 7. c. 1073. B.
 Legata relicta ab instituto, an substitutus ejus debeat ex, nisi repetantur . T. 7. c. 1012. C. quibus verbis ea repetitio fiat . Ibid. C.
 Legata si sint uxori centum, quæ marito dederit in dotem, si non dedit, an nihilominus debeantur . T. 7. c. 1401. B.
 Legata sunt in vindicatione, fideicommissa in petitione, & restitutione . Tom. 7. c. 1011. B.
 Legata ubi præstari debeant . T. 7. c. 152. C. D.
 Legata si sint ab ædibus separata, postea testator eis innoxerit, an per hoc legatum extinguatur . T. 7. c. 1031. C.
 Legata si sint aliqui in annos singulos dena, nec quo loco dentur, adscriptum sit, ubi peti possint .

- sint; & dari debeant. Tom. 7. c. 1297. D.
- Legata si sint dulcia, quæ continentur legato. T. 7. c. 1458. D. E.
- Legata vindicationis quando legatario adquirantur. T. 7. c. 1020. E.
- Legata, quæ dicuntur esse in causa caduci, quæ sunt. T. 7. c. 1131. A.
- Legata caduca quæ dicuntur. Ibid. B.
- Legata plura facit enumeratio plurium rerum, conjunctivo modo comprehensa. T. 7. c. 1102. A.
- Legata non facit plura enumeratio, disjunctivo modo comprehensa. Ibid. A. B.
- Legata heredi relicta an separantur a retentionibus, præceptionibus, deductionibus, acceptionibus. T. 7. c. 1236. C.
- Legata fideicommissio exarquta. T. 7. c. 1192. A.
- Legata annua usufructui similia, esse, & tamen ab eo multum distare. T. 7. c. 1207. C. D.
- Legata incapaci relicta pro non scriptis habentur. T. 7. c. 1096. E.
- Legata qui non capiunt ex testamentis. T. 7. c. 1179. D.
- Legata, relicta sub conditione non faciendū quando implantur. T. 7. c. 1233. A.
- Legata quo die cedunt. Tom. 7. c. 1231. A.
- Legata, quæ die cedente legatorum mortui inveniuntur, nunquam debentur. Ibid. B.
- Legata an relinquuntur verbis directis. T. 7. c. 1144. D.
- Legata alimenta scilicet debentur pro dignitate natalium. T. 7. c. 1290. A.
- Legata solent plerumque ab indigentibus in solum transferri. T. 7. c. 1232. B.
- Legata pecuoiaria ut solvantur annua, bimā, trimā die. T. 7. c. 1223. E.
- Legata quæ dicuntur. Tom. 7. c. 1137. A.
- Legata non debet heres ultra viret patrimonii. T. 7. c. 1140. D.
- Legata ex qua die incipiunt, & valent. T. 7. c. 1135. A.
- Legata ignorantes adquirent legatarii. T. 7. c. 1240. D.
- Legata conditionalia quæ dicuntur. T. 7. c. 1135. E.
- Legata ereptitia quæ dicuntur. T. 7. c. 1131. & c. 1232. B.
- Legata rerum singularium non præstantur, nisi deductis oneribus. T. 7. c. 1106. A.
- Legata caduca, quæ sunt lege Papia. T. 7. c. 1165. A.
- Legata, & fideicommissa per omnia, & in omnibus exarqutur Justinianus. T. 7. c. 1159. E.
- Legata, quæ pro non scriptis dicuntur. T. 7. c. 1131. C.
- Legata pro qua parte heredes debeant, pro virili, an pro hereditaria, an singuli in solidum. T. 7. c. 1139. C.
- Legata non videntur nummorum corpora, sed quantitas. T. 7. c. 629. B.
- Legata quædam adiunguntur ab ipso testatore. T. 7. c. 1132. A.
- Legata quid differant a fideicommissis. T. 8. c. 995. B. C.
- Legata an ante aditam hereditatem cedant. T. 8. c. 1007. B.
- Legata res si sine facto heredis petantur. T. 8. c. 991. C.
- Legata, conditione pendente, si heres vitā decesserit, an ad heredem heredis transferantur. T. 8. c. 373. B.
- Legata an conferantur liberis, petita bonorum possessione contra tabulas. T. 8. c. 64. B.
- Legata an conferantur patrono præterito petente contra tabulas liberti. T. 8. c. 76. B.
- Legata an debeantur, nisi deducto ære alieno. T. 8. c. 62. B.
- Legata an debeantur, si petita sit bonorum possessio contra tabulas. T. 8. c. 68. E. a quo dentur, vel præstentur. Ibid. D.
- Legata an liberis, & parentibus conferantur ultra virilem bonorum possessionem contra tabulas petita. T. 8. c. 66. D.
- Legata an nudā voluntate adimantur. T. 8. c. 137. D.
- Legata an præstet suus præteritus, si petatur contra tabulas bonorum possessionem. T. 8. c. 74. C.
- Legata an transferantur in præteritum, si petatur bonorum possessio nem contra tabulas. T. 8. c. 75. E.
- Legata an valeant, testamentum rescisso per bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 58. C. an valeant, eo rescisso per querelam. Ibid. B.
- Legata an utiliter relinquuntur sub conditione impossibili. T. 8. c. 359. D.
- Legata annua non alimentorum, causi si relicta sint, an de iis transactio fieri possit. Tom. 7. c. 1297. B.
- Legata ab uno ex filiis institutis relicta parentibus, & liberis, si omnes filii per præteritum petierint coacta tabulas, quis eorum præstet. T. 8. c. 73. B. C.
- Legata ab herede non præstantur, nisi deducto ære alieno. T. 8. c. 804. A.
- Legata non cedunt a morte testatoris, sed ex apertis tabulis. T. 8. c. 765. B.
- Inter legata, & stipulationes magna differentia. T. 8. c. 668. A. B. & c. 753. A. B. & seq.
- Legata reperuntur. T. 8. c. 550. D.
- Legata differant propter orbis, & Romæ differentiam. T. 8. c. 552. E.
- Legata cui sunt relicta, an videantur præterita. T. 8. c. 35. B. si illa agnovit, an admittatur ad bonorum possessionem contra tabulas. Ibid. B.
- Legata quis, & quibus præstet, si petita sit bonorum possessio contra tabulas. T. 8. c. 74. B. C.
- Legata quomodo præstentur duo filii, unus institutus, alter præteritus, si ambo, vel alter bonorum possessionem contra tabulas petierit. T. 8. c. 75. B. C.
- Legata relicta uxori, vel navi dotis causam, an conferantur, si petita sit bonorum possessio contra tabulas. T. 8. c. 69. A.
- Legata si absumant hereditatem, an Falcidia locus sit. T. 8. c. 65. C.
- Legata tabulis popillaribus relicta, an firma maneat, testamento principali, seu paterno rescisso. T. 8. c. 62. D.
- Legata ultra virilem, an heres scriptus capere possit. T. 8. c. 67. A.
- Legata captatoria in testamento militis non admittuntur. T. 9. c. 707. E.
- Legata indebita, a possessore hereditatis soluta, reputantur petitiis hereditatis. T. 9. c. 167. C.
- Legata, pendente lite hereditatis, præstantur cautione, aut fideiussione data. T. 9. c. 128. B. & seq.
- Legata non debentur, nisi deducto ære alieno. T. 9. c. 1131. B.
- Legata, aut fideicommissa ex testamento militis non debentur, nisi deducto ære alieno. T. 9. c. 707. C.
- Legata pura, & legata conditionalia in quo differunt. Tom. 9. c. 893. D. E.
- Legata conditionalia, conditiones, & stipulationes in quo differunt. T. 9. c. 894. C. & seq.
- Legata sub conditione relicta non statim a morte testatoris, sed cum existit conditio, debentur incipiunt. Tom. 9. c. 894. E.
- Legata, vel fideicommissa, quæ sub modo relinquuntur. Tom. 9. c. 894. D. & seq.
- Legata quando adquiruntur. T. 9. c. 879. A.
- Legata quibus casibus sunt caduca. Tom. 9. c. 872. A.
- Inter legata, & fideicommissa communita quæ sunt. T. 9. c. 818. C. & seq. & c. 837. A. & seq.
- Legata præstantur ab herede ex inventario, deducto ære alieno. T. 9. c. 783. D.
- Legata restitui cum omni sua causa, evidēt hereditate. T. 9. c. 812. A.
- Legata soluta, etsi indebita, quæ condici non possunt. T. 9. c. 223. D.
- Legata relicta quibuscumque incertis personis, aut corporibus licitis, & collegis licitis, & postumulo alieno valere. T. 9. c. 835. B.
- Legata, quæ pro non scriptis habentur, in solum non recidunt. Tom. 9. c. 883. E. & c. 884. A.
- Legata, quæ non cedunt, nisi ab adi-

- adita hereditate. Tom. 9. c. 892. E.
- Legata olim relicta incertis personis nec valebant, nec peti poterant, soluta tamen non poterant condici. Tom. 9. c. 225. D.
- Legata per damnationem. Ibid. D.
- Legata fideicommissis per omnia esse exacta. Tom. 9. c. 1147. E. & T. 10. c. 685. A.
- De legata servitute personalis. T. 9. c. 891. E. & c. 892. A. Vide, *Ser vitus personalis*.
- Legata alia diem suum habent, alia non habent. Tom. 10. c. 90. A.
- Legata inter, & stipulationes quæ sit differentia. Tom. 10. c. 356. C.
- Legata ex futuro non ex presenti vites accipiunt. Ibid. C.
- Legata inter, & donationes causâ mortis differentia. T. 10. c. 507. A.
- Legata a testatore an corporaliter transferantur. Tom. 10. c. 517. A.
- Legata inter, & stipulationes conditionales differentia. Tom. 10. c. 399. C.
- Legata olim nominatim relicta ab instituto substitutus non debebat, nisi ab eo fuissent repetita specialiter, vel generaliter. T. 10. c. 686. A.
- Legata ex fundo an possint retinere. Tom. 10. c. 751. A.
- Legata non possunt exhaustire hereditatem, nec onerare supra dorantem. Tom. 10. c. 803. D.
- Legata relicta testamento mittit in quo differant a legatis relicta testamento pagani. T. 10. c. 805. A.
- Legata solida quamvis si heres solverit, non & cetera cogatur solvere. Tom. 10. c. 806. A.
- Legata relicta in alimenta puero rum an patiantur Falcidiam. T. 10. c. 807. E.
- Legata an sint exacta fideicommissis per omnia, & in omnibus. Tom. 10. c. 834. C.
- Legata fideicommissis jure novo exactantur. Tom. 10. c. 1056. A.
- Legata servo, constituto ad custodiam Ecclesie, an debeantur ante consummationem Ecclesie. T. 10. c. 1057. A.
- Legata quibus verbis possint reliqui. Tom. 10. c. 1059. E.
- Legata conditionalia, vel fideicommissa non transferuntur in heredem, si pendente conditione fideicommissarius decedat. T. 10. c. 1062. B.
- Legata duobus separatim, vel conjunctim per damnationem, vel per vindicationem an facta sint, multum interest. (Note interius in textu pro disjunctum repromittendum conjunctum) Tom. 10. c. 1073. C.
- Legata pluribus res una quomodo dividitur. T. 10. c. 1123. A.
- Legata si sint parata uxoris causâ, an veniant res æstimatæ in dotem. T. 10. c. 1121. D.
- Legata an remaneant apud heredem cum onere. Tom. 10. c. 1157. A.
- Legata, & prælegata sunt ex hereditate. Tom. 10. c. 1165. B.
- Legata, & libertates an perimantur, si per injuriam heres scriptus victus sit. Tom. 10. c. 1256. E.
- De rei legatæ evictione. Tom. 7. c. 1244. D. E.
- Legatæ sub conditione rei quis dominus sit. Tom. 7. c. 468. D.
- Legatæ pecuniæ solutione heredem liberari, non tantum si legatario solverit, vel alij voluntate legatarii, sed & si alij solverit voluntate, & jussu testatoris. T. 7. c. 1331. D.
- Legatæ rei dominium an legatarius adquisivisse videatur a mortui testatoris tempore. Tom. 7. c. 1435. E.
- Legatæ rei dominium an rectâ viâ transeat a testatore ad legatarium. Ibid. E.
- Legatæ rei dominium ante, & post aditam hereditatem ad quem pertineat. Tom. 7. c. 972. E. & c. 973. A.
- Legatæ rei dominium quo tempore videatur esse hereditatis. Tom. 7. c. 1019. E.
- Legatæ rei partem si adquisierit ex causa lucrativa, partem ex non lucrativa, an actio ex testamento extingatur. Tom. 7. c. 1062. C.
- Res legatæ non adquiruntur ignorantibus, & cur. Tom. 7. c. 1240. D.
- Legatæ si sint filio obligationes viginti, quæ elegerit, an legatum valeat, si ipse eas dolo malo, vivo patre, majores fecerit. Tom. 7. c. 1441. A. B.
- Legatæ si sint res non junctæ ædibus, an legatum extingatur, si vivo testatore jungantur ædibus. Tom. 7. c. 1017. E.
- An res legatæ, aut relicte per fideicommissum speciale, vel per fideicommissum universitatis, possint alienari, vel pignori, vel servi manumitti ab eis, a quibus relicte, vel relicti sunt. Tom. 9. c. 853. C. D.
- Rei legatæ dominium an rectâ viâ transeat ad legatarium, nec possit ullo momento esse apud heredem. Tom. 10. c. 408. C. D.
- Legatum rem utrum testator vendiderit, an donaverit, si vendiderit, quæ distinctio notanda. T. 4. c. 520. B.
- Legatum rem sub conditione frustrari alienari. Tom. 7. c. 1060. A.
- Legatum rem si emerit, antequam dies legati cederet, an extingatur actio ex testamento. Tom. 7. c. 1062. B.
- Legatum rem si testator alienaverit, an legatum extingatur. Tom. 7. c. 1050. C.
- Legatum rem sub conditione an heres alienare, legare, pignori obligare, equis servitutem imponere possit. Tom. 7. c. 1056. C. D.
- Legatum domum si heres potius potest possidere, quomodo legatario tenetur. Tom. 7. c. 1058. A.
- Legatum navem, aut domum si testator destruat, an præsumatur mutasse voluntatem. Tom. 7. c. 1051. C.
- Legatum mihi rem sub conditione si ignorat ab herede emi, an pretium ab illo, existente conditione, actio ex emptio consequi possit. Tom. 7. c. 797. A.
- Legatum rem qui accipit, an eam ex causa emptiois, vel dotis promissæ petere possit. Tom. 8. c. 345. D.
- Legatum rem si mihi dominus dolet naverit, vivo testatore, an post mortem testatoris eam rem, vel æstimationem ejus petere possit. T. 8. c. 345. B.
- Legatum rem, quod dolo scripti heredis perierit, an præteritis præstare cogatur, si petierit bonorum possessionem contra tabulas. Tom. 8. c. 76. E.
- Legatarii si plures sint heredes, ut eorum pro legatis convenire possint. Tom. 1. c. 1272. A. B.
- Legatarii conditionalis, & creditoris conditionalis discrimen. T. 3. c. 287. B.
- Legatarii post Trebellianum fidei commissarium veniant. T. 2. c. 1022. D.
- Legatarii & prælegatarii ad res alieni solutionem cogendi non sunt. T. 1. c. 1104. D.
- Legatarii morte si deficit conditio ante apertas tabulas, fisco locus est. T. 1. c. 1275. C.
- Legatarii, & fideicommissarii sunt possessores rei lucrativæ. T. 4. c. 1151. C.
- Legatarii connumerantur creditoribus hereditariis in causa separationis bonorum. T. 4. c. 1345. A.
- Legatarii non habent retentionem Falcidiam. T. 4. c. 1066. C.
- Legatarii, aut heredes instituti domino, vel patri, fideicommissi potest. T. 4. c. 220. B. legari verò non. Ibid. B.
- Legatarii in quo differant a creditoribus. T. 4. c. 1347. A. ?
- Legatarii agnitione retrotrahitur ad tempus aditam hereditatis, non ultra. T. 4. c. 1444. B.
- Legatarii conditionalis causa longè divisa est a causâ statuliberi. T. 3. c. 1172. C. & seq.
- Legatarii electio quando est. T. 6. c. 223. E.
- Legatarii an credentibus defuncti adnumerentur. T. 6. c. 326. C.
- Legatarii adnumerantur creditoribus hereditariis in separatione bonorum defuncti, & hereditatis. T. 8. c.

§. 2. 372. C. D.
Legatarii an cum singulis hereditibus, vel cum dispensatore in solidum legatorum nomine agere possint. T. 7. c. 1073. C.
Legatarii an possint vindicare fructus ab adita hereditate. T. 7. c. 1087. A.
Legatarii an sit electio, ut vel agat ad aëlimationem, vel ad rem, si servus heredis ei legatus fuerit, & heres eum manumiserit, vel veniderit. T. 7. c. 1077. D. E.
Legatarii capacitas an ex gatur utroque tempore, testamenti, & mortis. T. 7. c. 1475. D.
Legatarii conjuncti re, & verbis qui fiant. T. 7. c. 1165. D.
Legatarii conjuncti re, & verbis, vel verbis tantum, vel re tantum, an habeant jus accrescendi, & uter utri præstetur. Tom. 7. c. 997. C.
Legatarii, & fideicommissarii an dominium, & venditionem adquirent ab adita hereditate. T. 7. c. 1041. A.
Legatarii nomen fit testamentum, vel codicillis comprehensum non fit, an legatum nullum sit. T. 7. c. 1465. A.
Legatarii pro damnationem. T. 7. c. 1486. C. D.
Legatarii si fiant plures re, & verbis conjuncti, & unus ex eis deficiat, cui ex illis ejus portio accrescat. T. 7. c. 998. B.
Legatarii, vel fideicommissarii ubi agant. T. 7. c. 151. C.
Legatarii, vel heredit electio an sit. T. 7. c. 968. B.
Legatarii an habeant tacitam hypothecam in hereditariis bonis legatorum nomine. T. 7. c. 1309. C.
Legatarii an in possessionem rerum hereditarium, legatorum servandorum causam, mitti possint. T. 7. c. 1308. E.
Legatarii res an eidem ipsi legari possint. T. 8. c. 990. E.
Legatarii nunquam conferunt. T. 8. c. 106. A.
Legatarii parentes, & liberi an redigantur ad virilem, si petita sit bonorum possessio contra tabulas. T. 8. c. 69. B.
Legatarii qui fiant, quibus non deferatur contra tabulas. Ibid. B.
Legatarii unus rei per venditionem ab initio habent totum, concurrentes partes. T. 8. c. 47. B.
Legatarii non conferunt ad gravis aliam solutionem, ad falcidiam conferunt. T. 9. c. 105. B.
Si legatarii moriantur ante apertas tabulas, ex lege Papia non transmittunt legata ad heredes suos, sed caduca sunt. T. 9. c. 879. B.
Legatarii an sit electio, ut vel agat ad aëlimationem, vel ad rem. T. 10. c. 511. A.
Legatarii omnes, & fideicommissarii hodie ex constitutione Julii-

miani acquirunt dominium, & venditionem ab adita hereditate, si non repudiaverint. T. 10. c. 408. E.
Legatarii non sunt creditores, aut debitorum hereditarii. T. 10. c. 961. E.
Legatarii testibus utimur in testamento. T. 1. c. 249. B.
Legatarii substitui potest. T. 2. c. 1044. D.
Legatarii potiores sunt creditores. T. 4. c. 343. B.
An legatarii noceat injuria heredi scripto facta. T. 4. c. 570. B.
De duobus legatariis conjunctis. T. 6. c. 457. C. D.
Legatarius non minus, quam hereditus substitui potest. Tom. 5. c. 864. D.
Legatarii a testatore constituto specialiter pignore, legatorum nomine, an possint etiam jus taciti pignoris exercere. T. 7. c. 1309. C.
Legatarii actione in unam rem concurrentibus, an singuli solidi petitionem habeant. T. 7. c. 1014. C.
Legatarii an noceat sententia dicta adversus heredem scriptum. T. 7. c. 1041. A.
Legatarii an noceat, si heredi scripto hereditas auferatur. Ibid. A. B.
Legatarii ceteris non concurrentibus, solus, qui superest, solidi petitionem an habeat. Tom. 7. c. 1014. D.
Legatarii, & tutoribus quando, & quomodo substituere possunt. T. 7. c. 899. C.
De legatariis conjunctis. T. 7. c. 1165. D. & seq.
In legatariis quæ capacitas requiritur. T. 7. c. 1183. B.
Legatarii substituendi potestas data. T. 7. c. 899. B. C.
A legatariis fideicommissum relinqui posse. T. 7. c. 1220. B.
Legatarii an teneantur, qui ex testamento omittunt, & ab intestato succedunt. Tom. 7. c. 1065. D. E.
Legatarii substitui potest. T. 7. c. 1103. C.
De legatariis, aut hereditibus conjunctis, aut disjunctis. Tom. 9. c. 895. E. & c. 897. A. & seq.
Legatarii quæ actiones competunt. T. 9. c. 182. A.
Legatarii, & manumissi an noceat injuria facta scriptis. T. 10. c. 1456. E.
Legatario defuncti mala fides non nocet, sed heredi. T. 11. c. 1124. E.
A legatario legari an possit. T. 1. c. 340. D.
Legatario quando petitio legati esse incipit. T. 4. c. 1152. A. B.
Legatario heres omnem culpam, & dolum præstare tenetur, excepto casu fortuito. T. 4. c. 488. B.
A legatario legatum relinqui potest, fideicommissum relinqui

potest. T. 4. c. 382. C.
Legatario an substitui possit. T. 7. c. 1057. A.
De legatario, qui non accepit legatum. T. 7. c. 1220. B. C.
An legatario heres tenetur, ut exhibeat vestimenta, quæ ignorans consumperit in focis. T. 7. c. 1192. D.
Legatario utrum quina, aut quinque debeantur. T. 7. c. 1172. C.
De legatario incapace in totum. T. 7. c. 1168. D. pro parte. Ibid. C.
De legatario capace pro parte legati. Ibid. B.
Legatario ignoranti, an vendicatio adquiratur. T. 7. c. 1041. A.
Legatario onus impositum, eo repudiante, an in heredem transferatur. T. 7. c. 1056. A.
Legatario quando optio detur. T. 7. c. 1417. A. quando electio. Ibid. A.
Legatario qui advocatus adfuit, an querela inofficiosa excludatur. T. 7. c. 1393. D.
Legatario quomodo substitui possit. T. 7. c. 1059. D. E.
Legatario si heres rapax inventarit, & præstiterit pecuniam ante diem, an libere utatur. T. 7. c. 1316. D.
Legatario, vivo testatore, mortuo, an legatum ejus apud heredem, & an cum onere fideicommissi remaneat. T. 7. c. 1345. A. B.
Legatario uno moriente, vivo testatore, an ejus pars fiat caduca, vel ad quem pertineat. T. 7. c. 1060. C.
Legatario uno vivo, an hoc aliis noceat. T. 7. c. 192. A.
Legatario mortuo ante diem legati cedentem, legatum non transmitti in heredem legatarii. T. 7. c. 1189. A.
Legatario ad datur actio furti. T. 7. c. 1022. D.
Legatario an noceat injuria facta scriptis heredi. T. 7. c. 1104. A.
Legatario, aut heredi necessitas probandi an incumbat. T. 7. c. 874. C. D.
Legatario conditio imposita ab intestato, an eidem legatario videtur imposita a substituto. T. 7. c. 1013. C.
Legatario heres rem legatam immoventem an præstare debeat. T. 7. c. 1044. D.
Legatario an accedat tempus, quo testator possidet. T. 8. c. 178. A. an tempus, quo post testator rem heres possidet. Ibid. A. B.
Legatario mortuo pendente conditione, an legatum ad heredem ejus transferatur. T. 8. c. 373. B.
Legatario an tempus testatoris præstare possit. T. 8. c. 178. E.
De legatario, qui sit servus fidei. T. 9. c. 882. C.
De legatario conjuncto, & disjuncto. T. 9. c. 905. A.

In legatario, & herede capacitas exigitur utrumque tempore, tam testamenti, quam mortis. T. 10. c. 476. D.

Legatario in quemlibet casum an possit sublevari. T. 10. c. 506. D.

Legatario incedens in legato, quod & sibi legatum est, an petat eandem rem duplici actione. T. 10. c. 759. A.

A legatario an semper fideicommissum possit relinqui. Tom. 10. c. 1054. A.

A legatario fideicommissi an possit. T. 10. c. 1052. E.

A legatario pari ratione fideicommissum, non legatum potest relinqui. T. 10. c. 1054. C.

Legatariorum conjunctorum alii sunt conjuncti re, & verbaliter tantum. T. 7. c. 1165. D. quomodo differant inter se. Ibid. D. Inter legatarios disjunctos jus accrescendi non est. T. 6. c. 209. C.

Legatarios ignorantes etiam fideicommissis adstringi, & obligari. T. 7. c. 1240. D. Ignorantes adquirunt legata. Ibid. D.

Legatarius agnitus non obligat. T. 1. c. 2255. C.

Legatarius inter, & statuliberum differentia. T. 4. c. 608. A.

Ad legatarium non pertinet litis periculum, nisi dolo ejus, aut culpa in perierit. T. 4. c. 585. A.

Inter legatarios, & statuliberum quae est differentia. T. 4. c. 608. B.

Legatarius calumniari quid sit. T. 7. c. 3105. E.

Legatarius incapax non facit conditio legato adscripta. T. 7. c. 1096. C.

Legatarius simul tantum optare, optione legata. T. 7. c. 1445. C. D.

Legatarium uti Falcidia ex persona heredis. T. 7. c. 1347. C.

In legatarium ut onera transeant. T. 7. c. 1229. E.

Legatarius inter, & creditorem differentia. T. 10. c. 51. E.

Legatarius fideicommissum relinquere potest. T. 1. c. 2350. A.

Legatarius aut legatum exigit, aut omittit. Ibid. A.

Legatarius incapax quando excluditur. T. 1. c. 2260. A.

Legatarius partem legati repudiare non potest. T. 1. c. 425. D.

Legatarius quando heredi scripto praefertur. T. 3. c. 293. E.

Legatarius si servum locaverit, heredi jus nullum est, quamvis sit servi dominus. T. 3. c. 409. D.

Legatarius, a quo fideicommissum relictum est, fideicommissio deficiente post mortem testatoris, heredi scripto praefertur. T. 3. c. 295. E.

Legatarius anteponitur fisco. T. 3. c. 294. B.

Legatarius utilium negotiorum proprii dici non potest gestis cum

herede, vel defuncto. T. 1. c. 223.

A. Legatarius partiaris. T. 1. c. 345.

A. An legatarius, cujus legatum interit, cogatur restituere penam, ei, qui penam semel functus est. T. 4. c. 235. E.

An legatarius oneratus fideicommissio detrahat Falcidiam. T. 4. c. 221. D.

An legatarius quoque sacris obligetur. T. 4. c. 41. B.

Legatarius Falcidiam non exercet. T. 4. c. 602. C.

Legatarius, oblatus cautione mucianae, an legatum consequatur. T. 4. c. 483. D.

Legatarius est, successor rei, heres vero est successor juris. T. 4. c. 913. C.

Legatarius, a quo fideicommissum relictum est, quatenus fideicommissario teneatur. T. 4. c. 582. C.

Legatarius, & heres in quo differunt. T. 4. c. 584. E.

Legatarius si moram facit in praestando fideicommissum, an fideicommissum apud legatarium maneat. T. 4. c. 2255. C. D.

Legatarius non habet petitionem rerum legatarum, quas furatus est. T. 4. c. 1249. A.

Legatarius qua actione adversus heredem, ad legatam alius tollere volentem, agere possit. T. 5. c. 639. C. D.

Legatarius non est successor universitatis. T. 5. c. 558. D.

Legatarius conditionalis recte mittitur in possessionem bonorum. T. 5. c. 925. E.

Legatarius conditionalis non est creditor, & cur. Ibid. B.

Legatarius an teneatur de locatione a testatore facta. Tom. 5. c. 565.

A. Legatarius minuire potest fideicommissum, quod a se relictum est, quando heres minuit legatum jure Falcidia. T. 6. c. 294. D.

Legatarius, cui per vindicationem legatum relictum est, potest agere rei vindicationem, vel in personam actione ex testamento. Tom. 6. c. 289. A. B.

Legatarius repellit a se legatum, quod repudiat. Tom. 6. c. 372. D.

Legatarius conditionalis non differt ab herede conditionali. T. 6. c. 451. B.

Legatarius, pendente conditione defunctus, nihil in heredem suum transmittit. T. 6. c. 373. B.

Legatarius an ultra vires legati fideicommissum onerari possit. T. 6. c. 269. E.

Legatarius agit in heredem, ut heres agat in promissorem. T. 6. c. 229. E.

Legatarius an possit expellere inquilinum. T. 7. c. 1087. A.

Legatarius an possit Falcidiam inducere in fideicommissum annuo a se relicto. T. 7. c. 1347. C.

Legatarius an praefertur heredi in percipiendis ea mercede, qua servus operas suas legatus alii locaverat. T. 7. c. 1339. C.

Legatarius an rei legata dominus sit ante aditam hereditatem. T. 7. c. 1435. D.

Legatarius an sumptus refectiois adium legatarum heredi restituere debeat. T. 7. c. 1048. B. C.

Legatarius an tantum rei, vel etiam juris, & actionis successor sit. T. 7. c. 1020. B.

Legatarius an transferat legatum ad heredem suum. T. 7. c. 964. D.

Legatarius an ultra vires legati fideicommissum obligetur. T. 7. c. 1068. D.

Legatarius an utatur Falcidia. T. 7. c. 979. D.

Legatarius, cui legatum sunt opera, si moriatur, an legatum operarum transmittat ad heredem suum. T. 7. c. 1339. B.

Legatarius, cui opcio data est, quoad do, & quibus presentibus optare debeat. T. 7. c. 969. C.

Legatarius, cui pars bonorum legata est, an ex singulis rebus partes accipere possit, vel debeat. T. 7. c. 1008. B.

Legatarius, cui usufructus legatus sit, ut partem ejus alii cederet, an partem sumptuum necessariosum, quos fecerat, per retentionem fideicommissi sibi servare, vel a fideicommissario repetere possit. T. 7. c. 1372. B.

Legatarius cum morietur, usufructus inutiliter legatur, servitus non item. T. 7. c. 1341. E.

Legatarius, defunctum scientem locasse, probare debet. T. 7. c. 877. B.

Legatarius fundi an possit expellere colonum. T. 7. c. 1087. A.

Legatarius in actione falsi an amittat legatum. T. 7. c. 219. D.

Legatarius in percipiendis legato, sub modo relicto, quomodo caveat. T. 7. c. 1330. B.

Legatarius in petendo legato an doceat praestare culpam. Tom. 7. c. 1075. C.

Legatarius usufructus omnium bonorum an omni aere alieni agnoscere debeat. T. 7. c. 1383. B.

Legatarius partiaris an habetur pro herede. T. 7. c. 934. E.

Legatarius partiaris quando quis vocetur. T. 7. c. 1104. B. C.

Legatarius partiaris quis dicatur. Ibid. B. C.

Legatarius, per quem fiat, quominus fideicommissum praestet, an perdat legatum. T. 7. c. 1067. C.

Legatarius quando videtur legatum dominum adquisivisse. T. 7. c. 1019. E.

Legatarius, qui heredi rem legatam per vim extorsit, quomodo teneatur.

neatur . T. 7. c. 960. B.
 Legatarius quomodo legatum ad-
 quirat . T. 7. c. 951. C.
 Legatarius re, & verba conjuncta
 an præferat re conjunctio 10 ju-
 re accrescendi . T. 7. c. 997. C.
 Legatarius re tantum conjuncta an
 præferat ceteris legatariis aju-
 dem rei in jure accrescendo, si
 ous ex iis deficiat . Ibid. E.
 Legatarius rem ex causa lucrativa
 na nactus, ut eam retinere non
 possit, ei amissa, actio ex testa-
 mento eam petere potest . T. 7.
 c. 1042. A.
 Legatarius rem sibi sub conditio-
 ne legatum si emerit, & rursus
 alienaverit, an existente condi-
 tione rem, vel pretium ejus pe-
 tere possit . T. 7. c. 1034. C. D.
 Legatarius servum puri legatum
 rogatus manumittere, an possit
 alio fideicommissu onerari . T. 7.
 c. 1069. C.
 Legatarius si arbores exciderit, &
 ea emerit radice stoloque, an
 ea etiam pertineant ad legata-
 rium . T. 7. c. 1058. A.
 Legatarius si actum elegerit, vini
 electione dati, an electio consu-
 matur . T. 7. c. 1439. B.
 Legatarius si convivium aliquod
 grande jussit in testatorem, an
 legatum adimatur . T. 7. c.
 1489. A. an locus sit fisco . Ibid.
 Legatarius si moram fecerit in vino
 admetiendo sibi, an legatum ei
 perat . T. 7. c. 1448. C.
 Legatarius si iuvitis hereditas rei
 legatæ possessionem apprehendat, an
 fructus hereditatis sint restitu-
 endi . T. 7. c. 1535. B.
 Legatarius si in vita hereditas lega-
 tum apprehendat, & heredi quid
 inter sit, an teneatur heredi ad re-
 stitutionem . T. 7. c. 1535. B.
 Legatarius si moriatur, vivo milite,
 an legatum remaneat apud
 heredem . T. 7. c. 1056. B.
 Legatarius si sciens rem alienam le-
 gaverit, legatum valet, si igno-
 rans, non valet . T. 7. c. 877. B.
 Legatarius si testatori status con-
 troversiam fecerit, an legatum
 auferatur . T. 7. c. 1489. A.
 Legatarius si victus fuerit, an nocet
 ceteris . T. 7. c. 1041. B.
 Legatarius ut rem obtineat sine
 controversia, an heres præstare
 debeat . T. 7. c. 1035. A. B.
 Legatarius ut videatur rem ex cau-
 sa lucrativa adquisivisse, quæ re-
 quirantur . T. 7. c. 1068. A. B.
 Legatarius an admittatur ad lega-
 tum, si conditio legati deficiente
 videatur . T. 7. c. 1044. D.
 Legatarius an cogatur stare locatio-
 ni a testatore factæ . Tom. 7.
 c. 1407. E.
 Legatarius an fideicommissario im-
 putare possit Falcidiam, quæ
 passus est . T. 7. c. 1357. A. &
 c. 1348. A.

Legatarius an fideicommissu, &
 cautione onerari possit . Tom. 7.
 c. 1063. A.
 Legatarius an fideicommissum
 præstet extra ordinem . Tom. 7.
 c. 1067. C.
 Legatarius an fideicommissum præ-
 stare cogatur . T. 7. c. 1075. C.
 Legatarius an habeat beneficium le-
 gis Falcidie . Tom. 7. c. 937.
 D.
 Legatarius an legatum optionis
 transmittat ad heredem . T. 7.
 c. 1418. A. B.
 Legatarius an patitur Falcidiam .
 T. 7. c. 1546. E.
 Legatarius an possit eligere, quæ
 legati causam amplecti velit . T.
 7. c. 987. B. C.
 Legatarius non habet rei alienæ
 vindicationem . T. 7. c. 342.
 D.
 Legatarius conditionalis, & stipu-
 lator conditionalis in quo differ-
 runt . T. 7. c. 652. C.
 Legatarius Falcidiam non utitur,
 si amissus paritarius sit . Tom. 7.
 c. 1457. C.
 Legatarius certis casibus obligabatur
 sacris defuncti, licet heres .
 T. 7. c. 1230. D.
 Legatarius paritarius, & heres quo-
 modo onera hereditaria inter se
 deducunt . T. 7. c. 1105. D.
 Legatarius qui decessit post mor-
 tem testatoris ante apertas tabu-
 las, non transmittit legatum he-
 redi, sed legatum sit caducum leg-
 e Papii . T. 7. c. 1189. A.
 Legatarius mensis . T. 7. c. 1453.
 C.
 Legatarius si noluit agere comuni
 dividendo, potest uti vindicatione
 incerte partis . T. 7. c. 389.
 E.
 Legatarius paritarius . T. 7. c. 1034.
 B. C.
 Legatarius habet vindicationem le-
 gati, aut portionis, quæ remanet .
 T. 7. c. 390. A.
 Legatarius, qui nihil accepit, qui
 omisit legatum, fideicommissario
 non tenetur . T. 7. c. 1220. B.
 C.
 Legatarius si non totum legatum
 rogatus sit restituere fideicom-
 missario, & omittat legatum,
 partis actionem cogitur cedere
 fideicommissario . T. 7. c. 1220.
 D.
 Legatarius potest petere arbitrum
 comuni dividendo . Tom. 7.
 c. 389. D. arbitrum constituet par-
 tem heredi, & legatario . Ibid.
 E.
 Legatarius eatenus obligatur fidei-
 commissario, quatenus ad eum
 pervenit ex legato . T. 7. c. 1221.
 E.
 Legatarius conditionalis an mitti
 possit in possessionem bonorum
 hereditariorum cautionis vice .
 T. 8. c. 171. E.
 Legatarius si moriatur ante apertas

tabulas, vel antequam conditio
 legati existat, an legatum fiat
 caducum . T. 8. c. 27. C.
 Legatarius an plus habet, quam si
 qui heres est ex bonorum posses-
 sione contra tabulas . T. 8. c. 66.
 E.
 Legatarius moriens, pendente con-
 ditione legati, heredi suo oñi
 relinquit . T. 9. c. 894. E.
 Legatarius an possit expellere con-
 ductorem ædium . T. 9. c. 408.
 A.
 Sive legatarius, sive stipulator fue-
 rit iocapax, indistincte verum est,
 ælimationem non debere . T. 10.
 c. 307. A.
 Legatarius an habeat actionem sur-
 ti ex veteri contractatione . T. 10.
 c. 368. E.
 Legatarius successe esse reitantiæ,
 non juris, non actionis . Ibid. E.
 Legatarius nec domus est, nec pos-
 sessor . T. 10. c. 368. A.
 Legatarius quæ ratione teneatur
 fideicommissario . T. 10. c. 1057.
 E.
 Legatarius nullum in legato da-
 mnum facere intelligitur . T. 10.
 c. 1087. A.
 Legatum rerum dominium adqui-
 runt ignorantes, vel actionis,
 vel traditionis . T. 4. c. 1145. B.
 Legatum rerum dominium an he-
 res additione adquirit . Tom. 7.
 c. 404. C.
 Legati Cæsaris qui dicuntur . T. 3.
 c. 20. E.
 Legati habentur Sancti: unde illud
 Homeri, *εφεσθαι δ' εὐερεται, ἔλθ
 ὁδὸν ἑταίροις* . T. 3. c. 299. C.
 Legati, & stipulationis differentia .
 T. 1. c. 1203. E. & c. 133. E.
 Legati appellatione expressim fidei
 commissum significat, fideicom-
 missi vero legatum omnquam .
 T. 3. c. 105. D.
 Legati conditio, verbis modalibus
 concepta, facit fideicommissum .
 T. 3. c. 410. D.
 Legati causa lucrativa quæ . T. 1.
 c. 1348. D.
 In legati cessione alia ratio usus
 fructus, quam proprietatis est . T.
 1. c. 730. A.
 Ex legati modo est fideicommissi
 petitio . T. 3. c. 410. B.
 Legati conditio non retrahitur .
 T. 1. c. 1490. B.
 Legati cedere diem quid est . T. 4.
 c. 472. C.
 Legati dies credit a morte testatoris .
 T. 4. c. 497. A. usufructus vero
 credit ab additione hereditatis . Ibid.
 A.
 Legati conditio semel defecta, vel
 oblata, nunquam refertur . T.
 4. c. 1197. D.
 Legati jus per damnationem opti-
 mum est . T. 4. c. 1196. C. hac
 ratione quoque in fideicommissi
 optimum dici potest . Ibid. C.
 Legati petitio non est, quod nomi-
 natim debetur, retentio tamen
 ejus

ejus est. T. 4. c. 893. C.
 Legati productio est ius accrescendi. T. 4. c. 800. B.
 Legati vocantur Proprietores apud Græcos. T. 4. c. 831. E. quomodo Dio vocat legatos. Ibid. E.
 Legati proprii qui sunt. Tom. 4. c. 642. C. D. hi ubi conveniendi. Ibid. D.
 Legati Praefidi dantur a Senatu, & a Principe. T. 4. c. 831. D. E.
 Legati Cæsaris, legati Imperatoris, & legati Augusti vocantur Praefides. T. 4. c. 831. D.
 Legati Cæsaris qui sunt. Tom. 4. c. 831. B.
 Legati actio dividi non potest. T. 8. c. 219. C.
 Legati conditionem non mutat testatoris æstimatione. T. 6. c. 114. A.
 Legati Provinciales Romam profecti ad comitatus Principis, five republicæ causâ. T. 6. c. 5. A.
 Legati iniquitas, five modus certis personis, iustis decretis temperatur. T. 6. c. 157. E.
 Legati, servo legato relicti, dies non cedunt ante aditam testatoris hereditatem. T. 6. c. 252. A.
 Legati conditio. T. 6. c. 208. C. D. & c. 218. A.
 Legati genere dotem a patre filiam recte constitui possunt. T. 6. c. 486. D.
 In legatis causa Prætor dat iudicem, qui cognoscet, non ipsemet cognoscit de legato. T. 6. c. 249. B.
 Legati dies quando cedit ex mortis testatoris tempore. T. 6. c. 254. E.
 Legati, servo alii legato relicti, diem cedere non mortis testatoris tempore, sed aditæ hereditatis. T. 6. c. 255. B.
 Legati duas causas in eandem rem, & eundem hominem concurrere non possunt. T. 6. c. 432. C.
 Legati acquisitio, non legati datio perimit statulibertatem. T. 6. c. 214. C.
 Legati, patria sua in orbem missi, fe negotiis alienis, vel privatis interponere non possunt, ne avocentur a munere publico. T. 6. c. 510. A.
 Legati, quamvis legatione utuntur, negotiis alienis, vel propriis interponere fe nequeunt. Tom. 6. c. 525. B.
 Legati ademptio nihil valet, si obscura sit, & dubia. T. 7. c. 1018. C.
 Legati agnitio retrotrahitur ad diem aditæ hereditatis. Tom. 7. c. 973. D.
 Legati alii relicti causam in mutare possunt diviso inter alios facta. T. 7. c. 1367. C.
 Legati beneficium an transferatur in fideicommissum. T. 7. c. 1333. C.
 Legati cessionem esse legati non-

dum percepti ad heredes transmissio. T. 7. c. 1360. D.
 Legati cessionis effectus qui sunt. Ibid. C.
 Legati conditio an defecisse videatur, si per legatarium non fiat, quominus tam expleat. Tom. 7. c. 1324. C.
 Legati conditionalis dies quando cedit. T. 7. c. 1361. C.
 Legati conditionem an movet testatoris æstimatione, si legis Falcidie rationem habere oporteat. T. 7. c. 1018. E.
 Legati definitio Justiniani. Tom. 7. c. 959. D.
 Legati diem cedere, legatum deferre, legatum acquiri diversa sunt. T. 7. c. 972. E.
 Legati dies quando cedit. Tom. 7. c. 964. E.
 Legati dies servo legato relicti quando cedit. T. 7. c. 1455. A.
 Legati dies quando utiliter cedit. T. 7. c. 449. D.
 Legati dies unus, legatum onum, legati una forma quando sit. T. 8. c. 987. A.
 Legati domum revocare an, & quando possint. T. 7. c. 131. E. & c. 132. A. & seq.
 Legati existentia non potest suspendi. T. 7. c. 450. A.
 Legati hominis electio si detur heredi, an liberetur dando pessimum. T. 7. c. 991. C.
 Legati in annos singulos relicti, singulis annis singularum pensionum nasci actiones. T. 7. c. 1303. D.
 Legati in diem quando dies cedit. T. 7. c. 1361. C.
 Legati in diem, vel sub conditione relicti fructus percepti ante heredibus imputentur ius Falcidiam. T. 7. c. 1504. C.
 Legati nomen interdum generaliter pro fideicommissis, & donatione mortis causâ accipi. T. 7. c. 959. A.
 Legati multa, quàm publicis, negotiis implicatur. T. 7. c. 132. B.
 Legati onus ex rebus prædiorum, an sequatur emptorem prædiorum. T. 7. c. 1321. E.
 Legati qua actione Romæ experiri possint. T. 7. c. 132. B.
 Legati repudiatio an liberet heredem actione ex testamento. T. 7. c. 807. B. C.
 Legati repudiatio, quæ non fit tempore congruo, an valeat. T. 7. c. 1442. D.
 Legati repudiatio, quæ fit, antequam conditio existeret, an valeat. Ibid. D.
 Legati Proconsulis non tam ex mandato Proconsulis, quàm proprio iure iurisdictionem habent. T. 7. c. 59. B.
 Legati soluti repetitionem an heres habeat ob cautionem non prælitam. T. 7. c. 1330. B.
 Legati soluti repetitionem an he-

res habeat legatario modum legati adscriptum non adimpletis. Ibid. B.
 Legati sub disjunctioe dies quando cedit. T. 7. c. 969. B.
 Legati translationem quæ inducunt. T. 7. c. 1014. E.
 Legati, vel fideicommissi in diem, vel sub conditione relicti nomine cautio præstari debet. Tom. 7. c. 946. A. an, & a quo ea cautio remitti possit. Ibid. B.
 Legati unus dies an pro parte cedere possit. T. 7. c. 975. E.
 Legati acquisiti repudiatio iowanis est. T. 7. c. 1131. C.
 De legati augmento. T. 7. c. 1107. A.
 Legati definitio, cur non initio libri primi de legatis ponitur. Tom. 7. c. 1161. B.
 Legati dies quando cedit. Tom. 7. c. 1189. A.
 An legati dies utiliter cedit, si debui dies vivo testatore existere. T. 7. c. 1272. A.
 Quæ iure legati non valent, valent iure fideicommissi. T. 7. c. 1143. D.
 De legati pro parte capax. T. 7. 1168. B. & seq.
 Legati pro provinciales, vel municipales Romæ missi, vel in sacrum comitatum. T. 7. c. 155. A.
 Legati vocabulum unde deducuntur. T. 7. c. 1160. D.
 Legati puri dies quomodo cedit. T. 8. c. 1000. B.
 Legati causâ liquid mihi aliquo anno dare debeas, an tibi liberum sit, quolibet die ejus anni dare. T. 8. c. 384. B. C. an tecum ex ea causâ agere possim, antequam is annus eierit. Ibid. Cante, quàm annus exierit, si solveris, an habeas indebiti conditionem. Ibid. C.
 Legati incapax, cui legatur, an sit indignus parte mediâ pro premio delationis, & cor. T. 8. c. 432. A.
 Legati obligatio an extinguatur, si vivo testatore mihi res aliena legata donata sit. T. 8. c. 145. B.
 Legati partem quæ capere non potest, an faciat partem. T. 8. c. 477. A.
 Legati species quædam, quæ dicuntur partitio. T. 7. c. 995. E.
 Legati servandi causâ qui mittitur in possessionem, an possideat. T. 8. c. 270. D.
 Legati nomines quæ significentur. T. 8. c. 550. C.
 Legati datio, vel repetitio confirmat donationem. T. 9. c. 491. A.
 Legati, vel fideicommissi dies quando cedit. T. 9. c. 907. D. E. & seq.
 Legati fructus quando cedunt. T. 9. c. 514. D. & seq.
 Legati appellatio in lege Papia continetur etiam fideicommissum, & donationem causâ mortis. T. 9. c. 879. D.
 Legati provisiore decretum est, ut momenti, & proprietatis causâ in

in uno, eodemque iudicio ventile-
tur. T. 9. c. 118. E. & c. 119.
A.

Legati emolumentum nihil aliud
est, quam legatum. T. 10. c. 126.
C.

Legati nomine an veniat fideicom-
missum in legibus duodecim Tabu-
larum, vel in lege Falcidia. T. 10. c. 194. B.

Legati amplectendi, vel repudiandi
crusā an minor possit resistit. T. 10. c. 903. D.

Legati canis ubinam disceptetur. T. 10. c. 916. E. & c. 917. A.

Legati quædam definitiones. T. 10. c. 1014. E.

Actio legati per damnationem ex
insinuatione duplicatur. Tom. 7. c. 1070. D.

Legati nomine an continentur li-
bertates. T. 10. c. 1128. D.

Legati Proconsulum, quibus man-
data est iurisdictio, an possint ju-
dices dare, & unde hoc habeant. T. 10. c. 386. E. & c. 387. A.

Legati Proconsulis possunt cognos-
cere de suspectis tutoribus, non
ex mandato, sed ex legis senten-
tia. T. 10. c. 400. B.

Legati Proconsulis non eliguntur
iudicio Proconsulis, sed legatorum
a republica. T. 10. c. 579. C.

Legati Proconsulum an ius habeant
dandi iudices. T. 10. c. 793. E.
Quot legati adiungantur Proconsu-
libus. T. 10. c. 849. C.

Legati peregrinarum gentium de
quibus debeant portorium. T. 10. c. 1037. C.

Legatio libera quæ sit. T. 3. c. 139.
D.

Legatio publica est munus persona-
le, & non patrimoniale. T. 4. c. 866. C.

Legatio satisfactio impeditur. T. 7. c. 133. B.

Differentia una inter eos, qui pro
civitate sua, & eos, qui pro Prin-
cipe legatione funguntur. T. 3. c. 549. B. C.

Legatione functis biennii vacatio
datur. T. 2. c. 738. D. & c. 766.
A.

Ante legationem, & non in ipsa le-
gatione causa constituta peruenit
incipere debet. T. 4. c. 72. A.

Legationes sunt juris gentium. T. 1. c. 921. A.

Legationis munus est personale, &
legatorum impunitates. Tom. 2. c. 763. C.

Legationis officio fungens, pro civi-
tate sua suo nomine causam ali-
quam, vel litem instituit, aut
defendere, pupilli ismen sui no-
mine possit. T. 6. c. 514. B.

Legationis decreta quomodo fi-
niant, & insinuantur. T. 2. c. 766.
E. & c. 767. A.

Legati ambros, an inferes, pha-
siani, galline, & avisia debeantur. T. 1. c. 436. E. & c. 437.
C.

In legatis cuius sit electio. Tom. 1. c. 342. C. D.

Legatis, vel fideicommissis aut
causa inferitur, aut modus, aut
conditio. T. 2. c. 417. C.

Legatis modum imposuit lex Furia,
Voconia, & Falcidia. Tom. 1. c. 813. D.

In legatis posterior voluntas potior
est priore. T. 3. c. 393. E.

In legatis exigitur capacitas. T. 1. c. 1260. A.

De legatis præstandis contra tabu-
las. T. 1. c. 821. A.

De legatis duæ consultationes. T. 2. c. 655. A. & c. 667. D. E.

In legatis novissime scriptura ob-
servanda. T. 1. c. 655. A. & c. 660. E.

De legatis, & eorum iure. Tom. 1. c. 423. E.

De legatis non contrahendis a pu-
pillo, & pupilli substituto reli-
ctis. T. 3. c. 111. B. C.

Legatis mobilibus aurum, vel as-
terum non debetur. Tom. 1. c. 433. E.

Legatis onerari non potest heres su-
pra dodrantem bonorum. T. 4. c. 590. B.

In legatis servi persona inspicitur. T. 4. c. 412. E.

In legatis an locum habeat substi-
tutio. T. 4. c. 434. E.

Legatis servis non continentur ser-
vi pignori accepti. T. 4. c. 113. D.

In legatis tempus spectatur, quo di-
es eorum credit. T. 4. c. 413. C.

In quibus legatis regula Cæsoniana
locum habet. T. 4. c. 1445. B.

Legatis comparantur donationes
causæ mortis. T. 4. c. 145. D.

In legatis minus odia tantum lex Fal-
cidia locum habet, quam heredita-
tem absumit supra dodrantem. T. 4. c. 60. C.

Ex legatis quarta, quæ per legem
Falcidiam de decurrit, an differat a
quarta, quæ per Senatus consultum
Pegavianum, seu Trebellianum, ex
fideicommissis deducitur. T. 4. c. 909. B. C. D.

Legatis prædium non continentur
dotes prædiorum. T. 4. c. 1119. E.

Cum legatis res alienum confundi
non debet. T. 4. c. 764. A.

Legatis prædium non continentur
prædium pignori accepta. Tom. 4. c. 1123. D.

Legatis rebus omnibus, in domo
existentibus, an videantur lega-
ta cautiones debitorum, & em-
ptiones servorum. T. 4. c. 1137. A.

In legatis tempus, quo dies credit,
spectatur. T. 4. c. 413. C.

Legatis equis seius post moram
editi trahuntur. Tom. 4. c. 133. E.

De legatis operis servorum. T. 5. c. 1193. D. E.

In legatis conditionalibus quod
tempus spectatur. T. 5. c. 923.
B.

In legatis observatur mutationis

specierum distinctio. T. 5. c. 425.
E.

In legatis præstandis quæ observari
debeant. T. 5. c. 781. A. & seqq.

In legatis lex Falcidia an locum ha-
beat. T. 6. c. 404. B. & seqq.

Legatis ius esse revocandi domum,
revocandi forum, & domus lex
removet, cum conveniebantur cor-
am a magistratibus urbanis, quia
nullam adversus eos iurisdictio-
nem habebant. T. 6. c. 5. A.

De legatis incertis personis relictis.
T. 6. c. 257. B.

In legatis novissima conditio spe-
ctanda, ultimæque scriptura. T. 6. c. 130. D.

De legatis. T. 6. c. 217. C. D. &
seqq. & T. 9. c. 811. B. C. & seqq.

De legatis, quæ ab initio inutilia
sunt, & pro non scriptis habentur.
T. 6. c. 441. B.

De legatis cognoscit iudex datus a
Prætoribus urbano, vel Præfide, non
Prætor, vel Præfex. T. 6. c. 183.
C.

In legatis rebus an continentur ac-
tiones. T. 7. c. 1376. D.

Legatis rebus, cujus sit electio,
heredis, an legatarii. Tom. 7. c. 990. C.

Legatis villis, vel agris separatim,
alterum alteri cedere. Tom. 7. c. 1380. A.

Legatis alimentis, an etiam videat-
ur aqua legata. Tom. 7. c. 431.
A.

Legatis a substituto repetitis, si
pupillus heres non eassit, an
repetitio valeat. T. 7. c. 1043.
C.

Legatis alicui coquis, alteri textori-
bus, cui illi, qui sunt coqui, &
textores debeantur. Tom. 7. c. 1019. B.

Legatis alicui generaliter vestimen-
tis, alteri specialiter muliebrilibus
vestibus, an hic genus deroget
speciei. T. 7. c. 1446. D.

Legatis alicui textoribus præter vesti-
na, alteri vernis præter textores,
aut illi, qui sunt & vernæ, &
textores debeantur. Tom. 7. c. 1018. C.

Legatis alicui vernis, alteri textori-
bus, cui illi, qui sunt & vernæ,
& textores assignantur. Ibid. B.

Legatis ancillis cum liberis, an
etiam debeantur liberi, ubi non
sunt ancille. T. 7. c. 1032. E.

Legatis an nocent supervacua. T. 7. c. 1354. A.

Legatis annuis, ab initio cuiusque
anni legatum peti, & in heredem
transmitti possit. T. 7. c. 1347. A.

Legatis clausulis fideicommissorum
appositur. T. 7. c. 959. A.

Legatis decem millibus uni ex liberis
illis, quod heres elegerit, si ne-
minem elegerit, an legatum
omnibus liberis debeatur. T. 7. c. 1353. D.

- Legatis minutis per legem Falcidiam, an minuat etiam fideicommissum a legatario relictum. T. 7. c. 1087. E. & c. 1088. A.
- Legatis omnibus, quæ in domo sunt, an continentur promercedaria. T. 7. c. 1371. D. & seq.
- Legatis pluribus, an unum peti, alterum rejici possit. T. 7. c. 975. E.
- Legatis pluribus, an unius dies possit cedere. Ibid. E.
- In legatis plus valet scriptura, in fideicommissis plus valet meos. T. 7. c. 505. A.
- In legatis verborum solemnitates observantur. Ibid. A.
- De legatis iuri tres Digestorum ex quibus Iuriconfultorum libris confecti sunt. T. 7. c. 1161. C. D. de qua materia tractant. Ibid. C. D.
- De legatis conditionalibus. T. 7. c. 1136. C. eorum dies quando cedit. Ibid. C.
- De legatis ex tres libri a Justiniano confcripti sunt in compilatione Digestorum. T. 7. c. 1161. C. & quomodo dividantur. Ibid. C. D.
- De legatis relictis Augustulo, Augustave. T. 7. c. 1189. A. B. in his an lex caducaria locum habeat. Ibid. A. B. C.
- De legatis conjunctis. T. 7. c. 1163. D. & seq.
- Legatis cibariis, non videtur veliaria legata. Tom. 7. c. 560. D.
- Pro legatis habentur praeceptiones, retentiones, deductiones, & acceptiones. T. 7. c. 1236. A. B.
- Legatis omnibus mobilibus quæ continentur. Tom. 7. c. 1177. C.
- Legatis exceptis, personis certis relictis, testamentum rescindi petita bonorum possessione contra tabulas. T. 8. c. 62. C. D.
- Legatis iis, quæ iuncta, fixæque sunt, an affirmatio eorum debetur. T. 7. c. 1047. D. item an legatis iis legatum convalescat, si post testamentum vivo testatore separata sint ab ædibus. Ibid. D.
- De legatis, quæ ut indignis auferantur. T. 9. c. 817. D. E.
- De legatis annuis. T. 9. c. 814. E. & seq.
- De legatis alimentis sub conditione. T. 9. c. 815. D.
- De legatis annuis, quæ privato homini relinquuntur. T. 9. c. 907. E. & c. 908. A. ejus morte finiuntur. Ibid. c. 907. E.
- De legatis conditionalibus infertis. T. 9. c. 857. E. & seq.
- De legatis, & fideicommissis communia. Tom. 9. c. 847. A. & seq.
- Legatis comparantur donationes causæ mortis. Tom. 9. c. 1357. B. C.
- De legatis, quæ purè relinquuntur, vel in diem certum. Tom. 9. c. 890. E. & seq.
- De legatis, quæ in diem, vel purè relicta sunt. T. 9. c. 878. B. C. & seq. quando cedunt. Ibid. E.
- In legatis spectatur tempus, quo dies eorum cedit; in stipulationibus tempus, quo contrahuntur. T. 10. c. 356. D.
- In legatis heres præsstat etiam levissimam culpam. Tum. 10. c. 491. D.
- Ex legatis, & fideicommissis Falcidia an possit servari. Tom. 10. c. 517. A.
- Legatum quid. T. 7. c. 1159. B.
- Legato dominium acquiritur ex 12. Tabulis. T. 2. c. 411. B.
- Legato fundo, non debentur legata nisi fructus, ex eo percepti vivo testatore. T. 1. c. 451. C.
- Legato continetur, quod legatum est, aut quod intelligitur esse legatum. T. 3. c. 405. B.
- Legato auro, an aurea debeantur emblemata. T. 3. c. 159. B. C.
- Legato vino, amphoræ, & cadi debentur. T. 3. c. 51. D.
- De legato aoro, & argento pleraque notata. T. 3. c. 270. A. B.
- Pro legato usufructu. T. 1. c. 1147. A.
- De legato rei alienæ loci duo secundum jus vetus explicandi. T. 3. c. 419. A.
- De legato a presbytero filiz suæ spiritus relicto consultatio. T. 1. c. 651. E.
- Legato iustitiae representationis commodum. T. 4. c. 412. C.
- In legato plus esse potest vel summa, vel tempore, aut conditione. T. 4. c. 1191. B.
- Legato fundi instrumentum, debentur quoque pecora, si hercorandi fundi causâ parata. T. 4. c. 894. E. an vestis cedat, & medicamenta. Ibid. c. 1136. A.
- In legato non est quantitas, sed obligatio. T. 4. c. 494. E.
- In legato an quis non intelligatur repetisse conditionem emancipationis. T. 4. c. 1118. B.
- Legato chartarum an libri continentur. T. 4. c. 1114. C.
- Legato quando jurisdictionem mandat Proconsul. T. 4. c. 7. D.
- In legato idem jus non est, quod in hereditate. T. 4. c. 115. D.
- Legato cur officit testatoris error. T. 4. c. 535. D.
- Ex legato speciali qui rem petit, potior est in iure, quam qui ex generali legato petit. T. 4. c. 803. A.
- Legato equitio, fetus ante moram editi debentur. T. 4. c. 131. E.
- A legato an repellatur, si hereditas egiß adversus unum ex heredibus. T. 4. c. 117. C.
- Legato fundi instrumentum an debetur pecus, quod in eo fundo est. T. 4. c. 894. D. quando legato cedit, instrumentum non. Ibid. D.
- Legato domus an hortus vicinus continetur. T. 4. c. 1115. A.
- Legato domus instructa an continetur mensæ eboreæ item libri, quos ibi habuit studiorum suorum causa. T. 4. c. 1136. D.
- Legato fundo instructo cum omni instrumentum, an debeantur ventionis instrumenta, si quædam sunt de maximè confluit in venatione. T. 4. c. 894. A.
- Legato fundo instructo, non tantum debetur instrumentum fundi, sed & instrumentum patrisfamilias, vel matrisfamilias. T. 4. c. 1132. B. C.
- Legato peculii an servus peculiaris continetur. Tom. 4. c. 5. 1111. B.
- Legato familie quæ continentur. T. 5. c. 1199. B.
- Legato virorum pueri continentur. Ibid. C.
- Legato gregis quæ continentur. Ibid. D. E.
- Legato servorum, aut puerorum quæ continentur. T. 5. c. 1199. B.
- Legato mulierum etiam virgines contineri. Ibid. C.
- De legato annuo, & menstruo. T. 5. c. 1195. A.
- De legato usufructu. T. 5. c. 1194. A. B. & c. 1194. E. & c. 1195. A. & seq.
- De legato, quod expressè, vel tacite sit. T. 5. c. 1195. A. & seq.
- Legato Proconsulis ampliora jura constitutionibus principum dantur, quam aliis, quibus mandata est jurisdictio. T. 5. c. 21. A.
- Legato Proconsulis quæ potestas datur. T. 5. c. 10. E.
- Legato mandari jurisdictio debet. T. 5. c. 20. D.
- Usufructus pro legato quando processat. T. 5. c. 799. B. C.
- De legato pæni. T. 6. c. 430. C. D.
- De legato per damnationem relicto. T. 6. c. 223. E. & c. 217. A. E. & c. 231. C.
- Quæ legato adscripta est conditio, scindi non potest. T. 6. c. 301. A.
- De legato relicto servo ali legato. T. 6. c. 154. D.
- Legato indignus est, qui testamentum, in quo legatum ei relictum est, impugnatur. T. 6. c. 156. E.
- De legato usufructu. T. 6. c. 235. B. C. & seq.
- Pro legato titulus est lucrativus. T. 6. c. 219. C.
- Legato generaliter homine, electio nem esse legatarii, quæ vellet petere. T. 6. c. 369. B.
- De legato testamento relicto ei, qui in hostium potestate est. T. 6. c. 456. B.
- De legato, cui dies apposta non est, uxori relicto. T. 6. c. 430. C.
- De legato a debitore creditis relicto conditione præposita. T. 6. c. 226. C.
- Legato annuo ex fructu prædii, an usui.

- usufructus legatus videtur. T. 6. c. 574. C.
- Legato fundo, collegiis relicto, an contineatur etiam ea, quæ in diem mortis testatoris in eo subsistent. T. 6. c. 744. D.
- Legato alicui fundo, adjecto, ut pro parte habeat, an legatarius habeat nisi partem. T. 7. c. 1017. C.
- Legato an noccat demonstratio nec cellaria. T. 7. c. 1054. B.
- Legato an noccat scriptura super vacua. Ibid. B.
- Legato certo pondere auri, quod testator habet in armario, corpus certum legari videtur. T. 7. c. 1017. B.
- Legato chirographo, vel nomine, quod legatum videatur. T. 7. c. 1031. E.
- Legato deminuto per Falcidiam, minus etiam pro rata fideicommissum relicto. T. 7. c. 1070. B.
- Legato dotis impositum fideicommissum an valeat. T. 7. c. 1408. C. D.
- Legato ei relicto, qui indignus est an sit etiam indignus premio declarationis. T. 7. c. 1478. E.
- Legato, & hereditatis in eandem personam concurrente, an legatum infirmetur. T. 7. c. 1009. A. B.
- Legato fundo, aut adibus, an etiam continentur actiones, quas defunctus habuit. T. 7. c. 1376. D.
- Legato homine, aut pro eo decem, an unum sit legatum, & an dividi possit. T. 7. c. 976. E.
- Legato homine generaliter, si testator electionem heredibus dederit, eos in unum, quem legatario dent, consentire debere; aut si dissentiant, eos legatario ex testamento teneri. Tom. 7. c. 1437. D.
- Legato homine generaliter, onum hominem, unam rem, unam speciem esse legato. T. 7. c. 1434. B. non genus, aut totum corpus. Ibid. B.
- Legato homine, si testator electionem heredibus dederit, & illi in eligendo servo dissentiant, an forte rem dirimere possint. T. 7. c. 1438. B.
- Legato nomine debitoris duobus disjunctim, an intelligatur singulis solidum relicto. T. 7. c. 1015. A.
- Legato optionis an contineatur liber, cui præsentis libertas data est. T. 7. c. 1436. E.
- Legato omni vino cum vasis, an etiam illud, quod in cadis, vel amphoris nondum est, debeatur. T. 7. c. 1042. E.
- Legato vino, an vasa quoque vinaria legata videantur. T. 7. c. 1447. E.
- Legato vino, an acetum contineatur legato. T. 7. c. 1445. C.
- Legato vivo, an vasa sequantur legatarium. T. 7. c. 1452. D. E.
- Legato specialiter si subiciatur genus, an species modum faciat subiecto generi. T. 7. c. 1459. D.
- Legato usufructu aree, & ei imposito adificio, an aliquid debeatur. T. 7. c. 1006. D.
- Legato fundo sine instrumento, dotis infixa debentur. T. 7. c. 710. E.
- Legato an contineatur servi lexicarii, puellæ ornatrix. T. 7. c. 1158. C.
- Legato bigæ, trigæ, & quadrigæ quæ continentur. T. 7. c. 1178. A.
- Legato quæ accedunt, & quæ non accedunt. Ibid. A.
- Legato bove, qui postea mortuus est, neque corium, neque caro debetur. T. 7. c. 1176. E. nec debetur estimatio animalis. Ibid. E.
- In legato quæ sanctitas observanda. T. 7. c. 128. E.
- Legato conditio adscripta an reddat legatarium incapax. T. 7. c. 1096. C.
- De legato collato in tempus mortis heredis. T. 7. c. 1112. C.
- De legato homine. Tom. 7. c. 541. E.
- De legato per damnationem uni ex liberis relicto, vel fideicommissio. T. 7. c. 1118. B. C.
- De legato inutili, quia non est ad scripta certa summa. T. 7. c. 1133. D.
- De legato relicto pro dote. T. 7. c. 527. E. & c. 528. A.
- De legato damnationis. Tom. 7. c. 1095. B. D.
- De legato relicto ab omnibus heredibus. T. 7. c. 1140. A.
- De legato rei, quæ est apud hostes. T. 7. c. 531. A. B.
- De legato relicto ei, cui debemus aliquid compensandi animo. T. 7. c. 1242. B.
- De legato nomine debitoris. T. 7. c. 1175. A.
- De legato homine generaliter. T. 7. c. 1109. C.
- De legato militie. T. 7. c. 1125. A.
- De legato in tempus liberorum. T. 7. c. 1182. D.
- De legato relicto familie. T. 7. c. 1138. A.
- De legato relicto servo proprio sine libertate. T. 7. c. 1108. C. est inutile. Ibid. C.
- De legato rei alienæ. T. 7. c. 1045. A. B.
- De legato repudiato. T. 7. c. 648. C.
- De legato nomine. T. 7. c. 1179. E.
- De legato nomine duobus disjunctim. T. 7. c. 1112. A.
- In legato duplex vitium. T. 7. c. 1124. B.
- Legato indignis relicto, an dimidiam partem ferant, si fisco illud proderint. T. 8. c. 432. A.
- Legato servo villico cum filiis suis, videturne legalis nepotes villi- ci. T. 8. c. 552. A.
- De legato, aut fideicommissio viro; aut mulieri relicto sub conditione viduitatis, aut solutatus. T. 9. c. 854. B. & seq.
- De legato ita relicto, cum morietur heres, vel cum morietur legatarius. T. 9. c. 1263. B. C.
- De legato an liceat transigere, non inspecto testamento. Tom. 10. c. 391. A.
- A legato Proconsulis appellatur Proconsul. T. 10. c. 94. D.
- In legato translatio, translatio, & sub conditione adeptio, idem sunt, quod in obligatione novatio. T. 10. c. 487. D. & c. 496. C.
- Legatorum formule variae. T. 12. c. 339. B.
- Legatorum quando dies cedat. T. 1. c. 341. B. & c. 817. A.
- Legatorum cessionis effectus. T. 12. c. 817. B.
- Legatorum & fideicommissorum communia. T. 2. c. 466. C.
- Legatorum adeptio, translatio si res ma est. T. 1. c. 137. B.
- Legatorum, & fideicommissorum in quartæ deductionem jus idem esse. T. 3. c. 197. A. B.
- Legatorum stipulatio est una. T. 1. c. 1183. B.
- Legatorum stipulationem non præstari post licentiam de legato contestatam. T. 3. c. 430. A.
- Legatorum perperam solutorum receptio non est. Tom. 1. c. 341. C.
- Legatorum servandorum causæ ut cavetur. T. 1. c. 818. A. B.
- Legatorum conditiones, demonstrationes, causæ, & modi. T. 1. c. 812. C.
- Legatorum personales actiones ignorantibus adquiri. T. 1. c. 1046. D.
- Legatorum variorum titulus. T. 12. c. 809. C.
- Legatorum dispensationes, seu testamento exsequutor est. T. 1. c. 1272. B.
- Legatorum diei proferendæ vulgaris modus, seu clausula. T. 1. c. 1352. A.
- De legatorum contributione a pupillo ex assente instituto, & a substituto relicto. T. 3. c. 109. A.
- Legatorum actiones personales etiam ignorantibus legatariis adquiruntur. T. 4. c. 1444. D.
- Legatorum, & stipulationum comparatio est frequentissima. T. 4. c. 61. E.
- Legatorum, fideicommissorum, & legis falcidie ænequum ratio incitur, prius omne et alienum defuncti deduci debet. Tom. 4. c. 1174. C.
- Legatorum ratio quando separatur, & quando confunditur. T. 4. c. 768. D. & c. 771. B.
- Legatorum cautio quibus sit præstata. V. u. 1142.

- standa T. 4. c. 709. B. C.
- Legatorum divisio testamenti reliquorum cui mandatur, praesens, & momentaria cura mandatur. T. 4. c. 114. D.
- Legatorum emolumentum adquirentes ignorant ex testamento. T. 4. c. 114. B.
- Inter legatorum genera olim erat differentia, & quae. Tom. 4. c. 440. E.
- Hodie ea est sublata ex constitutione Iustiniani Imperatoris. Ibid. E.
- Legatorum usus. Vide, Usus.
- An legatorum, vel fideicommissorum fructus praestentur ex die mortis ante mortem. T. 4. c. 134. C.
- Legatorum onus ab herede reliquorum transit in fideicommissarium. T. 4. c. 121. E. & c. 122. A.
- Legatorum, quae purè relicta sunt, dies credit ex mortis testatoris tempore eorum, verò, quae sub conditione relicta sunt, dies credit, cum conditio existerit. T. 4. c. 1445. A. B.
- Legatorum, & arii alieni differentia quae. T. 4. c. 754. B.
- De legatorum stipulatione, & satisfactione. T. 5. c. 865. A.
- Legatorum praestatio soli fideicommissario Trebelliano incumbit, non heredi. Ibid. B.
- In legatorum computatione deducitur in primis si alienum, quod defunctus debuit. T. 5. c. 781. A.
- Legatorum dispensator. Tom. 6. c. 171. A.
- Legatorum genera distinguenda. T. 6. c. 127. D.
- De legatorum ademptione. T. 6. c. 115. D.
- Legatorum purè relictorum quando credit dies. T. 6. c. 134. C.
- De legatorum praestandorum cautione ante diem. T. 6. c. 364. A.
- Legatorum nomine etiam institutiones heredum completuntur, & libertates testamenti relictae. T. 6. c. 382. C.
- Legatorum alia ratio, alia contrarium. T. 6. c. 91. C.
- Legatorum ademptione quando, & quibus fieri possit. T. 7. c. 992. D. & seq. an nuda voluntas fieri possit. Ibid. c. 993. C.
- Legatorum ambiguitatem solvi ex comparatione rerum legatarum. T. 7. c. 1451. E.
- Legatorum bonorum servandorum causa an, & quomodo pignus constitui possit. T. 7. c. 1303. D. E.
- Legatorum conditiones, quae viduitatem inungunt, an remittuntur. T. 7. c. 945. B.
- Legatorum diem proferendi vulgaris clausula quae fuerit. T. 7. c. 1411. B.
- Legatorum dies quando cedat. T. 7. c. 1019. D.
- Legatorum dispensator cui, quomodo, & quando cavere debeat. T. 7. c. 1074. A.
- Legatorum dispensatori an adio competat, quae petat legata. T. 7. c. 1073. D.
- Legatorum, & fideicommissorum, tot esse differentias, quot testamentorum & codicillorum. T. 7. c. 958. E.
- Legatorum genera quot, & quae sint, & quae actiones singulorum nomine competant. T. 7. c. 960. D. E.
- Hodie ex constitutione Iustiniani haec permixta sunt. Ibid. c. 961. B.
- Legatorum genus quod optimum, sive sit. T. 8. c. 47. A.
- Legatorum munus in quibus constituit. T. 7. c. 19. C.
- Legatorum nomine an pignus testamenti constitui possit. T. 7. c. 1308. D.
- Legatorum nomine an variae actiones dentur. T. 7. c. 961. C.
- Legatorum nomine cautio an testamento heredibus remitti possit. T. 7. c. 1045. A.
- Legatorum obligatio an differri possit. Ibid. C.
- Legatorum onera solus fideicommissarius ignorat. T. 7. c. 133. D.
- Legatorum repetitio a pupilli substituto si an valeat, si pupillus heres existerit. T. 7. c. 1043. D.
- Legatorum, vel fideicommissorum actiones an differantur obtentu iudicii de hereditate. Tom. 7. c. 119. C.
- Legatorum, vel fideicommissorum causa cautio ubi exigitur. T. 7. c. 152. E.
- Legatorum verba formalia an sublata sint. T. 7. c. 951. D.
- In legatorum actione usus veniunt ex mora officio iudicis. T. 7. c. 652. C.
- Legatorum erant certae formulae, hodie nullae sunt. T. 7. c. 506. A.
- Legatorum cessio. Vide, Cessio legatorum.
- Legatorum omnium hodie una est natura. T. 7. c. 1099. B.
- Legatorum formulae quaedam, & clausulae. T. 7. c. 1136. B.
- Legatorum delatio. Vide, Delatio legatorum.
- Legatorum dies quando cedit. T. 7. c. 1135. A.
- Legatorum, vel fideicommissorum praestandorum mora quando fit. T. 7. c. 1278. A.
- Quot legatorum genera. T. 8. c. 989. D.
- Legatorum differentiae quot, & quae. T. 8. c. 994. B. & seq.
- Legatorum diversa genera. T. 8. c. 1001. A.
- Legatorum conservandorum causa missio in possessionem an dicatur bonorum possessio. T. 8. c. 1113. C.
- Legatorum actionem ignoranti adquire. T. 8. c. 750. D. eorum nomine non potest legatarius uti variis actionibus. Ibid. c. 775. C. D.
- De legatorum causa. T. 9. c. 854. D. E. & seq. de modo. Ibid. c. 856. B. & seq. de conditione. Ibid. c. 857. E. & seq.
- De legatorum, aut fideicommissorum usus, & fructibus. T. 9. c. 860. E. & c. 861. A. & seq.
- Legatorum quorundam diem non cedere a morte testatoris, sed ab additione hereditatis. Tom. 9. c. 891. A.
- Legatorum formula vetus. T. 9. c. 1163. C.
- Legatorum priorum per errorem solutorum hodie non est conditio. T. 9. c. 112. D.
- Legatorum dies non cedebat antea, apertas tabulas. T. 9. c. 788. E.
- Legatorum per errorem solutorum, vel perperam conditionem esse. T. 9. c. 115. C. D.
- Legatorum dies cedere statim a morte testatoris, & cur. T. 9. c. 891. D. E.
- Le legatorum servandorum causa satisfactione. T. 9. c. 909. A. & seq.
- Legatorum dies non cedere, neque transmissi, vivo testatore. T. 9. c. 887. E. & c. 888. A.
- Legatorum dies a testatore proposita quomodo debeat intelligi. T. 10. c. 90. B.
- Inter genera legatorum, & actiones differentia. T. 10. c. 408. D.
- In actione legatorum, quovis non sit bona fidei, generaliter est constitutum, offusae venire ex mora heredis. T. 10. c. 835. B.
- Legatorum dies credit a morte testatoris. T. 10. c. 1091. E.
- Legatorum divisio an possit mandari. T. 10. c. 1180. A.
- Legatorum varia genera iure veteri, & novo. T. 10. c. 1137. B. C.
- Legatorum usus debentur ex mora. T. 10. c. 1264. C.
- Legatos mittit Caesar in provincias. T. 4. c. 831. D.
- Legatum quid. T. 1. c. 339. B. & c. 804. C. & Tom. 9. c. 811. C. a fideicommissio feceruntur. T. 1. c. 804. C. 3.
- Legatum quid a donatione mortis causa differt. T. 3. c. 183. D. E.
- Legatum a testamento non separatur, nec alium onerat, quam heredes. T. 1. c. 804. D.
- Legatum conditionale non credit, antequam existat conditio. T. 1. c. 1303. E.
- Legatum rei peculiaris non valere, salvo relicto ab extante. T. 3. c. 488. E. & c. 489. A.
- Legatum partis non singulas continet partes. T. 3. c. 405. C.
- Legatum, defuncto relicto in tempus liberorum, ad postumum transmittitur. T. 1. c. 1019. B.
- Legatum valet in arbitrio legatarii.

- zii collata conditione . T. 1. c. 1175. D.
- Legatum in ea re constituit, quæ solvi potest . T. 3. c. 405. B.
- Si, quod uni legatum est, plurium interit, an omnes sint legatarii, omnibusque legati competat petitio . T. 3. c. 410. E.
- Legatum Proconfulis habere propriam jurisdictionem . T. 3. c. 179. C.
- Legatum solvens heres pupillo furioso, & prodigo liberatur . T. 3. c. 189. D.
- Legatum delegatum, & legatum adquisitionem longè inter se distant . T. 3. c. 65. C.
- Legatum incapax relictum pro non scripto est . Tom. 2. c. 1152. E.
- Legatum, & stipulatio loci *paulatim* . T. 1. c. 1175. D.
- Legatum extraneo tantum dari potest . T. 1. c. 340. D.
- Legatum quomodo adimi potest . T. 1. c. 341. A. B.
- Legatum, nisi rei certæ sit, & ad certam personam deferatur, nullius momenti est . T. 1. c. 425. E.
- Legatum nulli culpæ heredis intercedit . Ibid. C.
- Legatum quando fit caducum . T. 1. c. 490. D.
- Legatum per codicillos sine testamento dimissum non valere . T. 1. c. 644. E.
- Legatum instructi, & instrumenti . T. 1. c. 807. D.
- Legatum alium non onerat, quam heredem . T. 1. c. 804. D.
- Legatum valet in arbitrium legatarii collata conditione . T. 1. c. 1175. D.
- Legatum, quod in plecum hereditis arbitrium confertur, non valet . Ibid. A.
- Legatum invito non acquiritur, nisi suo, vel necessario, nec hereditas, nec bonorum possessio, nec adsignatio liberti, quæ quodammodo quasi legatum est liberti . T. 1. c. 1208. A. B.
- Legatum alimentorum morte legatarii finitur . Tom. 1. c. 1277. C.
- Legatum inutile duplici ratione . T. 1. c. 1289. E.
- Legatum qui sibi adscripserit, legis Cornelia poenâ tenetur . T. 1. c. 1288. E. & c. 1289. B.
- Legatum infirmæ utilitæ datio libertatis . T. 1. c. 1346. C.
- Legatum omisum apud heredem remanet sine onere fideicommissi . T. 1. c. 1350. A.
- Legatum causâ poenæ uno casu iure veteri valet . Tom. 1. c. 1339. E.
- Legatum purum, & legatum præiudens differunt . Tom. 1. c. 1352. A.
- Legatum demonstratio falsa non vitiat . T. 1. c. 1347. D.
- Multum interest, utrum quid debeat, ut legatum, an ut donatio . T. 1. c. 1378. C.
- Legatum, quod repudiatur, apud heredem remanere cum onere fideicommissarie libertatis . T. 1. c. 1475. B.
- Legatum heredi est onus, legatario iocum . T. 1. c. 1444. A. B.
- Legatum nullum falsa qualitas sine substantia facit . T. 1. c. 1347. D.
- Legatum hominis, orationis compendio, singulorum contioet homines . T. 3. c. 405. B.
- Legatum hominis valet, etiamsi nulli sint in hereditate servi . T. 1. c. 1344. C.
- Legatum domus, vel fundi non valet, si nulla domus, vel nullus fundus in hereditate sit . Ibid. C.
- Legatum morte finitur . T. 1. c. 1175. E.
- Legatum poenæ causâ . Tom. 2. c. 414. D.
- Legatum incapax relictum differt ab eo, quod indigno relinquatur . T. 1. c. 812. A.
- Legatum augeatur, vel minuitur his verbis, *Hoc amplius* . T. 3. c. 215. D. E.
- Legatum servo proprio relictum sub appellatione liberti non valet, hereditas valet . T. 1. c. 513. D.
- Legatum quid sit . T. 4. c. 520. E.
- Legatum est delibatio hereditatis testatoris, non ex bonis alienis . T. 4. c. 525. B.
- Legatum habitationis libertis relictum finitur morte eorum, & cur . T. 4. c. 947. A.
- Legatum instructi plenius est, quam instrumenti . T. 4. c. 1132. C.
- Legatum liberationis acceptatione perimitur . T. 4. c. 1206. C.
- Legatum conditionale non transmittitur . T. 4. c. 712. C.
- Legatum dotis Falcidia non minuitur . T. 4. c. 349. C.
- Legatum est delibatio hereditatis . T. 4. c. 712. D.
- Legatum est in genere liberalitatis . T. 4. c. 520. C. necessaria electio non est liberalitas . Ibid. C.
- Legatum est inutile, si debitor legat, quod debet, nisi plus in legato, quam in debito sit . Tom. 4. c. 441. E.
- Legatum est lucrum, quod sine alterius damno obvenit, ut scapio verò cum damno alterius . T. 4. c. 342. B.
- Legatum habitationis in factum magis, quam in iure consistit . T. 4. c. 502. A.
- Legatum in diem certam non habetur pro puro, & cur . Tom. 4. c. 385. E.
- Legatum non est, quod necessitate relinquatur . T. 4. c. 520. C.
- Legatum patrono relictum fideicommissio onerari potest . Tom. 4. c. 328. A. est distinguendum . Ibid. A.
- Legatum, quod ab initio inutile est, ex postfatio non convalescit . T. 4. c. 385. A.
- Legatum, sub modo relictum, purum est . T. 4. c. 444. C.
- Legatum qui sciens accepit, prohibetur inofficiosum dicere, & cur . T. 4. c. 117. D.
- Legatum purum proprium diem non habet, & contioetur vulgari clausula, legatum præiens proprium diem habet, & non contioetur vulgari clausula . T. 4. c. 672. C. D.
- Legatum non extinguit falsa demonstratione, nec facit . T. 4. c. 495. C.
- Legatum an sit antiquius manumissione servi, an verò manumissione legato antiquior . Tom. 4. c. 1181. C. quæ hic est Accursii distinctio . Ibid. D.
- Legatum an ex imperfecta scriptura debeat . T. 4. c. 1184. B.
- Legatum a legatario relinqui non potest . T. 4. c. 582. C.
- Legatum non vitiat falsi demonstratione . T. 4. c. 1105. B.
- Legatum an debeat omittitur, qui omittit hereditatem paternam . T. 4. c. 459. C.
- Legatum servituti quibus casibus interdicti, si filius noluit servitutem cedere . T. 4. c. 1103. A.
- Legatum conditionale non efficit tacita conditio . Tom. 4. c. 503. E.
- Legatum omne est inutile, cuius dies legatario vivo non credit . T. 4. c. 804. E.
- Legatum non vitiat falsa causa . T. 4. c. 492. E. & c. 493. A.
- Legatum facit inutile error . T. 4. c. 534. A.
- Legatum, & stipulatio in quo differunt . T. 4. c. 422. D.
- Legatum contrahit generis verbum . T. 4. c. 409. B.
- Legatum, nisi certæ rei sit, nullius est momenti . Tom. 4. c. 1178. B.
- Legatum non continetur nomine hereditatis . T. 4. c. 913. B.
- Legatum prædii facilius admittitur, quam legatum pecuniæ . T. 4. c. 1210. A. pecunia semper inest hereditati . Ibid. A. non quidem eadem species pecuniæ, sed quantitas pecuniæ, summa, potestas, facultas . Ibid. A.
- Legatum prædium instructum . Vide, instructum prædium legatum .
- Inter legatum æquum, & legatum equitatis differentia quæ est . T. 4. c. 1099. B. ratio huius differentie quæ . Ibid. B. sic inter legatum ovium, & legatum gregis ovium quod discriminis . Ibid. C.
- Inter legatum, & libertatem differentia quæ est . Tom. 4. c. 408. B.
- Legatum usufructus videtur esse in causa caduci . T. 4. c. 421. A.
- Legatum usus . Vide, Usus .
- Legatum equitatis, aut familie unum est .

- est legatum; quod scindi non potest. T. 5. c. 1200. A.
- Legatum pene causâ relictum non valet. T. 5. c. 1191. D.
- Legatum coactis generis verbum, dividit, disinditque verbum speciei. T. 5. c. 1200. A. Vide, Genus.
- Legatum annuum quando perimitur, & quando non perimitur. T. 5. c. 1195. B. C.
- Legatum usufructus in quo distat a legato relicto in annos, aut mens singulos. T. 5. c. 1194. E. & c. 1195. A.
- Legatum, & substitutio in quo differunt. T. 5. c. 1158. D.
- Legatum a debitore id, quod debet, creditoris factum, an sit validum. T. 5. c. 1070. D. E.
- Legatum annuum quando conditionale fiat. T. 5. c. 1134. B. C.
- Legatum, fideicommissum, & mortis causa capio quomodo differant. T. 5. c. 633. D.
- Legatum quid. T. 5. c. 692. E. & T. 6. c. 1095. E.
- Legatum vindemiarum, legatum mensis. T. 5. c. 854. A.
- Legatum collatum ad diem. T. 5. c. 848. C.
- Legatum captatorium. T. 5. c. 1055. E.
- Legatum quando unum est; non autem plura. T. 5. c. 885. C. D.
- Legatum inutile efficitur, si annus supervenerit vivo testatore. T. 5. c. 1071. E. & c. 1072. A.
- Legatum inutile est, quando id legatur, quod in rerum natura non est, nec speratur futurum. T. 5. c. 654. A.
- Legatum prædii dotalis an, & quatenus valeat. T. 5. c. 558. D.
- Legatum quando refertur ad tempus mortis testatoris. T. 5. c. 750. A.
- Legatum quid sit. Tom. 5. c. 749. B.
- Legatum si in diem relictum sit, simili modo, atque in puris, dies credit. T. 5. c. 781. B.
- Legatum usufructus an unum legatum sit. T. 5. c. 788. C.
- Legatum rei alienae quando valeat. T. 6. c. 1043. E.
- Legatum Episcopo relictum ut valeat. Tom. 6. c. 1045. C. D. & seq.
- Legatum pro redemptione animæ relictum Ecclesie parochiali ut debeatur. Ibid. B.
- Legatum rei alienae valet, si quis sciam, alienam eam esse, legaverit. T. 6. c. 348. B.
- Legatum inutile est, si quis rem suam mihi legaverit. Tom. 6. c. 351. E.
- Legatum sub conditione. Tom. 6. c. 173. C.
- Legatum unum scindi non potest. T. 6. c. 219. C.
- Legatum pro vindicationem. T. 6. c. 27. A. & c. 219. A. B.
- Legatum plerumque lucrosam est, non utique semper. T. 6. c. 493. C.
- Legatum conditionale non statim sub conditione debetur, atque ideo nec interim transitur in mortuo legatario in heredem ejus. T. 6. c. 365. B.
- Legatum liberalitas est. Tom. 6. c. 370. E.
- Legatum relictum per damnationem. T. 6. c. 217. C. D.
- Legatum non est portio hereditatis, sed delibatio hereditatis. T. 6. c. 411. A.
- Legatum legatarii morte finiri, sicut legatum usufructus. T. 6. c. 456. A.
- Legatum statim legatarii non fit; expectanda est mors testatoris. T. 6. c. 117. B.
- Legatum acquiritur agnitione. T. 6. c. 202. E.
- Unum legatum scindi non potest, partim agnoscit, partim repudiari. T. 6. c. 109. A. B.
- Legatum repetitur cum sua causa. T. 6. c. 481. B.
- Legatum perimitur, si prior existerit conditio statuliberitatis. T. 6. c. 214. B. C.
- Legatum quomodo accrescat inter collegatarios. T. 6. c. 245. B. & seq.
- Legatum pendebit, conditione substitutionis pendente. T. 6. c. 1200. A.
- Legatum servo delatum dominus repudiare potest. T. 6. c. 232. C.
- Legatum non vitiat demonstratio falsa. T. 6. c. 218. A.
- Legatum vitiat conditio falsa, quæ non exsistit. T. 6. c. 218. A.
- Legatum relictum in annos singulos non unum est legatum, sed plura. T. 6. c. 262. A.
- Legatum conjunctionis relictum, quando non accrescit. Tom. 6. c. 225. E. & c. 227. A.
- Legatum pro non scripto habetur, quod testamentarius sibi, vel ei, quem in potestate habet, sui manu, dicente testatore, adscripsit, & similiter hereditas, quam sibi adscribit, pro non scripta habetur. T. 6. c. 437. B. C.
- Ubi legatum non scinditur, neque conditio scinditur, & contra ubi legatum scinditur, & conditio quoque scinditur. T. 6. c. 301. C.
- Legatum potest minuire heres jure Falcidie. T. 6. c. 194. C. D.
- Legatum repellit a se heres, quod non se debere contendit, quod ademptum esse dicit, aut nullum. T. 6. c. 372. D. E.
- Legatum optionis est conditionale. T. 6. c. 216. A.
- Legatum an valeat, si debitor fidei iuramentum suum, qui pro eo intervenit apud creditorem, vel feneratorum, ab herede suo libera-
- ri juberet obligatione fidei iuramentum. T. 6. c. 256. E.
- Legatum, & venditio in quo differunt. Tom. 6. c. 92. C.
- Legatum est gratuitum. Ibid. C.
- Legatum optionis non transmittitur ad heredem legatarii, nisi legatarius optaverit. T. 6. c. 430. B.
- Legatum rei alienae valet, & ex eo vel res, vel æstimatio præstatur. T. 6. c. 219. A.
- Legatum, & donatio causâ mortis in quo differunt. T. 6. c. 115. B.
- Legatum optionis conditionale est. T. 6. c. 430. B.
- Legatum utile, & inutile, & de eo quod impetitur ante aditam hereditatem. T. 6. c. 251. B.
- Legatum, & heredis sollicitudo in quo differunt. T. 6. c. 562. A.
- Legatum inimicitia superveniente, extinguitur. T. 6. c. 740. A.
- Legatum pecuniæ debita, quod debetur creditoris reliquit, & legatum pignoris creditoris idem relictum quid. T. 6. c. 532. C. D.
- Legatum olim latinitas tantum verbis relinquebatur. T. 6. c. 742. A.
- Legatum valere non potest, nisi cui datum sit, intelligatur. Tom. 6. c. 669. B.
- Legatum a legatario heredi an relinquere possit. T. 7. c. 1002. D.
- Legatum a quibus relinquere possit. T. 7. c. 959. C.
- Legatum a semetipso heredi an dari, vel adimi possit. Tom. 7. c. 1002. C.
- Legatum ab herede heredi an relinquere possit. T. 7. c. 959. C.
- Legatum ab initio inutile, ex post facto non convalescit, regula Cætoniana. T. 7. c. 985. D. & T. 8. c. 677. B. & c. 765. A.
- Legatum ab omnibus heredibus, nullius nominis expressio, relictum a quo debeatur. T. 7. c. 967. E. & c. 968. A.
- Legatum alicui in singulos annos relictum an ad heredem transmittatur. T. 7. c. 1301. B. & seq.
- Legatum annis conditio legatarii inspicitur. Ibid. C.
- Legatum alienæ rei an valeat. T. 7. c. 1381. B.
- Legatum alienæ, vel communis rei an valeat. T. 7. c. 1357. A.
- Legatum an absumat æ alienum. T. 7. c. 1376. C.
- Legatum an amittat filius, qui repudiavit hereditatem. T. 7. c. 1065. B.
- Legatum an a morte testatoris, vel ab adita hereditate adquiratur. T. 7. c. 975. C.
- Legatum an adquiratur, si legatarius conditionem legati expleverit. T. 7. c. 972. E.
- Legatum an adquiratur adimpletio conditionis. T. 7. c. 951. C.
- Legatum an conficere possit in instrumento, fundo alienato a testatore sine instrumento. Tom. 7. c. 1019. C.

Legatum an cuiquam a semetipso dari possit. T. 7. c. 1002. C.

Legatum an extinguat conditio, quæ non impletur. T. 7. c. 970. A.

Legatum an, & quando diminutionem, & augmentum recipiat. T. 7. c. 974. A.

Legatum an extinguatur, si ex officio servus transeat ad artificium. T. 7. c. 976. B.

Legatum an extinguatur rei legatæ permutatone. T. 7. c. 1031. B.

Legatum an extinguatur, si servus ex artificio transeat ad officium. T. 7. c. 976. B.

Legatum an faciat conditionalem conditio tacita, si heres adierit. T. 7. c. 1302. B.

Legatum an faciat conditionalem tacita conditio, si legatarius vivat. Ibid. A.

Legatum an faciat inutile difficultas prælationis. T. 7. c. 1025. C.

Legatum an in arbitrium alienum conferri possit. T. 7. c. 1029. C.

Legatum an in extranei heredis, vel legatarii voluntatem conferri possit. Ibid. A.

Legatum an minuat exceptio ejus, quod non est in rerum natura. T. 7. c. 1035. A.

Legatum an petere possit jure hereditario is, qui suo nomine egit de inofficioso. T. 7. c. 105. C.

Legatum an peti possit nisi ab eo, qui adierit. T. 7. c. 964. D.

Legatum an perdat arrogator, si ceptam item de inofficioso arrogatarii nomine exsequutus fuerit. T. 7. c. 105. A.

Legatum an perimat lucrativa adquisitio. T. 7. c. 1052. D.

Legatum an perimat statulibertas. T. 7. c. 1052. B.

Legatum an perimat, si quis natus id fuerit ex causa lucrativa. T. 7. c. 1061. B.

Legatum an prællari debeat sine onere. T. 7. c. 1375. C.

Legatum an quilibet impossibilis conditio vitiet. T. 7. c. 984. B.

Legatum an ignoranti adquiratur. T. 7. c. 973. D.

Legatum an sit donatum causâ mortis testamento relicta. T. 7. c. 958. B.

Legatum an inutile sit harum rerum, quæ pondere, numero, mensurâ constant, nisi adscribatur quantitas. T. 7. c. 1446. B.

Legatum an sit inutile, quantitate non adjectâ. Ibid. B.

Legatum an sit inutile, si legetur id, quod non est in rerum natura. T. 7. c. 1055. A.

Legatum an sit inutile, si testator jussit heredem triduo post mortem suam solvere ibi, quod ob temporis angustiam perveniri non possit. T. 7. c. 984. B.

Legatum eo sola agnitione adqui-

ratur. T. 7. c. 973. C.

Legatum an statim deberi incipiat a morte testatoris, & an mortuo legatario ad heredem transmittatur. T. 7. c. 1350. C. D.

Legatum an tempore finiatur. T. 7. c. 1046. C.

Legatum an valeat reliquum incapaci tempore testamenti, & capaci tempore mortis. T. 7. c. 1475. D.

Legatum an valeat, si legetur illi, qui est apud hostes. Tom. 7. c. 1070. B. item si ibi decederit. Ibid. B.

Legatum an valeat, si quis alicui leget nummos, quos ei debet, ac possidet ei nihil debeat. T. 7. c. 1054. A.

Legatum an valeat, si quis alicui leget, quod alter sibi debeat. Ibid. A.

Legatum an valeat, si quis debitori leget id, quod sibi debeat. T. 7. c. 1053. D.

Legatum an valeat, si quis alteri leget nummos, quos in Arca habet, & arca inanis fuerit. T. 7. c. 1054. C.

Legatum an valeat si quis debitori suo leget id, quod debet. T. 7. c. 1053. D.

Legatum an valeat, si quis nomen debitoris leget. Ibid. C.

Legatum an valeat, si quis uxori dotem leget, quam nullam accepit. Ibid. E.

Legatum an videatur tacite ademptum, ortis capitalibus inimicis inter testatorem, & legatarium. T. 7. c. 1428. E.

Legatum an vitiet falsa demonstratio. T. 7. c. 970. A.

Legatum an vitiet impossibilitas conditio. T. 7. c. 1413. E.

Legatum an vitiet errores nominis, vel artificii. T. 7. c. 1476. E.

Legatum an vitietur per falsam, & superfluum demonstrationem. T. 7. c. 1401. B.

Legatum an uni ex heredibus a coherede relinqui possit. T. 7. c. 1001. E.

Legatum an utile sit, si per damnationem legentur tritici modii centum. Tom. 7. c. 1453. B. qui singuli modii pendeant pondo centum. Ibid. B. an æstimationis ejus debeatur. Ibid. B.

Legatum an utile sit, si centum legentur, & det centum. T. 7. c. 1063. B.

Legatum an utile sit, si quis debita creditori leget. Tom. 7. c. 1059. D.

Legatum annuum, administrandum oegotiorum causâ relictum, an minuatur minuto labore. T. 7. c. 1310. B.

Legatum annuum civitati relictum an finiatur spatio centum annorum, æquæ ac usufructus. T. 7. c. 1345. B.

Legatum annuum si sit tot amphora;

rum, aut pro lîs decem, an legata-rius pro primo anno amphoras, secundo decem petere, & sic subinde variare possit. T. 7. c. 979. C.

Legatum ante heredis institutionem an reliqui possit. T. 7. c. 959. C.

Legatum, aut fideicommissum ex testamento an petere possit is, qui illud rescindere conatus est. T. 7. c. 185. E.

Legatum centum librarum olei an unum sit. T. 7. c. 976. D. an id videri possit. Ibid. D.

Legatum centum, quæ in arca sunt, aut quæ ille apud me depositum valeat, si oibis sit in arca, si nihil apud me depositum sit. T. 7. c. 1398. D.

Legatum certæ personæ annuâ bimâ, trîmâ de relicto, et unum tribus pensionibus divinum. T. 7. c. 1399. B.

Legatum certum, herede adveniente, an transieratur ad heredem. T. 7. c. 954. D.

Legatum codicillis testamento non confirmatis reliquum an valeat. T. 7. c. 1320. A.

Legatum conditionale an ad heredem transmittatur. T. 7. c. 439. C. & c. 934. C.

Legatum conditionale an diminutionem, & augmentum recipiat. T. 7. c. 974. A. B.

Legatum conditionale an transmittatur ad heredem. T. 7. c. 439. C. D. & c. 934. C.

Legatum conditionale remedium cautionis Martiane præferatur, antequam conditio existerit. T. 7. c. 1335. A.

Legatum conditionale, vel in diem incertum ante conditionem, vel diem repudiari utiliter non potest. T. 7. c. 1442. C.

Legatum contumencie potius causâ, quam honoris relictum, an valeat, & pro scripto habeatur. T. 7. c. 1044. B. C.

Legatum corporis ubi peti possit. T. 7. c. 1297. E.

Legatum integrum ejus anni, quâvis decedit is, cui quod legatum est in annos singulos, an ad heredem ejus pertineat. T. 7. c. 1308. A.

Legatum, cujus heres non habet commercium, an valeat. T. 7. c. 1016. A.

Legatum, cujus legatarius non habet commercium, an utile sit. T. 7. c. 1016. D.

Legatum damnationis an accrescere possit cæteris. T. 7. c. 1003. A.

Legatum delatum potest repudiari, adquisitum non potest repudiari. T. 7. c. 973. A.

Legatum domus in arca an consistat, si domus combusta sit. T. 7. c. 1006. C.

Legatum dotis quæ contineat. T. 7. c. 1398. D.

Legatum dotis a nuru acceptæ, filio exheredato relictum, an, & quan-

- do utile sit; & valeat. T. 7. c. 147. E. & c. 148. A.
- Legatum Ecclesiasticis, an Ecclesie debeat. T. 7. c. 145. D.
- Legatum est hereditas solius delibatio. T. 7. c. 97. D.
- Legatum est honor sicut hereditas. T. 7. c. 104. B.
- Legatum, & fideicommissum, de donationem causa mortis honores sunt. T. 7. c. 180. B.
- Legatum ex qua lege modum accipiat. T. 7. c. 97. B.
- Legatum ex institutione inutile, an ex substitutione valere possit. T. 7. c. 105. C.
- Legatum ex testamento agnoscens an possit agere querela inofficiosa. T. 7. c. 104. A.
- Legatum filiius relictum, an etiam posthumum relictum videatur. T. 7. c. 103. C.
- Legatum filio relictum quando non adquiratur patri. T. 7. c. 145. A.
- Legatum si generaliter relictum sit, an electio sit legatarii. T. 7. c. 390. C.
- Legatum generaliter relictum an sit purum. T. 7. c. 98. E. item an transferatur ad heredes. Ibid. E.
- Legatum generaliter relictum an comparatur legato optionis. Ibid. E.
- Legatum generaliter relictum an sit conditionale, si servus legatur generaliter, etiamsi moriatur legatarius, antequam eligat servum, legatum transmittit ad heredem. T. 7. c. 148. B.
- Legatum gratie scriptum an valeat. T. 7. c. 95. A.
- Legatum gregis an augeatur accessione capiti. T. 7. c. 100. B. an minuitur morte veterum. Ibid. B. si grex ad uoum bovem redierit, an vindicari possit. Ibid. B.
- Legatum heres an perdat, si non acceptam litem de inofficioso a defuncto inchoaverit, & non obtinuerit. T. 7. c. 101. B.
- Legatum heres heredi an debere possit. T. 7. c. 100. A.
- Legatum hominis an transmittatur ad heredem. T. 7. c. 144. A.
- Legatum hominis generaliter relicti an valeat. T. 7. c. 98. C.
- Legatum idem homo dare, & accipere non potest. T. 7. c. 143. E.
- Legatum illud, cui illud verum elegit legatarius, an transmittatur ad heredem. Ibid. C.
- Legatum in annos singulos, alimentorum vice relictum, quando finitur. T. 7. c. 139. C. D.
- Simile esse usufructui. Ibid. D.
- Legatum in annos singulos quando cedat. T. 7. c. 138. A.
- Legatum in annos singulos an finitur capitis diminutione. T. 7. c. 137. D. an magis consistat in facio, quam in iure. Ibid. E.
- Legatum in annos singulos an tepet possit. Ibid. E.
- Legatum in annos singulos Ecclesie, civitati, vel collegio relictum, aeternum & sempiternum est. T. 7. c. 138. B.
- Legatum in annos singulos, si legatarius vivo testatore decesserit, an sit in causa caduci, & ad fiscum pertineat. Ibid. B.
- Legatum in arbitrio heredis positum an valeat. Tom. 7. c. 130. D.
- Legatum incerti hominis an valeat. T. 7. c. 98. B.
- Legatum, nisi certæ rei sit, nullius momenti est. T. 7. c. 98. B.
- Legatum incertæ rei, vel quantitatis non valet. T. 7. c. 131. C.
- Legatum incertis personis an relinquere possit. T. 7. c. 145. C.
- Legatum in diem certum relictum an a conditionali legato differat. T. 7. c. 135. B.
- Legatum indigno aufertur, & fisco vindicatur, & quis censetur indignus. T. 7. c. 188. C. D.
- Legatum in quo consistat, & ex quo pendat. T. 7. c. 97. E.
- Legatum inter, & potestatem an distinctio sit. T. 7. c. 68. C.
- Legatum non deferitur, nisi ex die aditæ hereditatis. T. 7. c. 139. A.
- Legatum oovissimum primam cessionem confirmat. T. 7. c. 449. D.
- Legatum octo lectionum, aut pro his certæ summae, an unum legatum sit, an dividi possit, an partem ex lectionariis, partem ex summa fumere possit. Tom. 7. c. 97. D.
- Legatum optionis an tepidari possit. T. 7. c. 144. D.
- Legatum optionis an transmittatur ad heredem. T. 7. c. 144. A.
- Legatum optionis conditionale an habeatur pro puro. T. 7. c. 143. E. & c. 143. A.
- Legatum optionis semper fuit conditionale ante Iulianum. T. 7. c. 143. C.
- Legatum optionis servi an consumat electio domini, cui per servum ea adquisita est. Tom. 7. c. 143. D. E.
- Legatum optionis servi an perimatur datione statulibertatis. Ibid. A.
- Legatum optionis an sit conditionale. T. 7. c. 144. A.
- Legatum parentibus, vel liberis relictum an debeat, si mortis tempore testatoris parentis, aut liberi non fuerit. T. 7. c. 147. B. C.
- Legatum patri a filio herede infirmo relictum, an imputetur in Falcidiam. T. 7. c. 100. D.
- Legatum petenti qui adluit advocatus, an repellatur a querela. T. 7. c. 148. E.
- Legatum putum an diminutionem, & augmentum recipiat. Tom. 7. c. 97. C.
- Legatum quando post testamentum & minui, & augeri potest. T. 7. c. 97. B. id diminutionem, & augmentum recipit. Ibid. B.
- Legatum per damnationem an valet, si res legata mortis tempore testatoris alienata fuerit. Tom. 7. c. 97. D.
- Legatum per vindicationem an valet, si res legata mortis tempore testatoris alienata fuerit. Ibid. C.
- Legatum peti debet, ubi maior pars hereditatis est. T. 7. c. 151. A.
- Legatum post testamentum ante mortem testatoris an & minui, & augeri possit. T. 7. c. 97. B.
- Legatum pure relictum servo proprio, data libertate sub conditione, an utile sit, & valeat. T. 7. c. 140. C. D.
- Legatum quando adquiratur. T. 7. c. 97. E.
- Legatum quando sit corpus, quando quantitas, diligenter considerandum. T. 7. c. 107. A. B.
- Legatum quando pro actione in personam deferatur, actione in rem. T. 7. c. 140. E.
- Legatum quasi debitum relictum, an sit inutile. T. 7. c. 88. E.
- Legatum quasi proprium, si non proprium sit, an debeat. T. 7. c. 88. B.
- Legatum qui accepit, an possit agere de testamento falso, vel iniusto. T. 7. c. 193. A.
- Legatum qui accepit, an repellatur ab accusatione falsi. T. 7. c. 148. E.
- Legatum qui accepit, an possit se excusare a tutela, & postea testamentum inofficiosum dicere. T. 7. c. 148. E.
- Legatum qui accepit, an possit falsum probare testamentum. T. 7. c. 61. D.
- Legatum qui accepit, an prohibeatur postea testamentum iniustum dicere. T. 7. c. 148. A.
- Legatum qui accepit, an repellatur a bonorum possessione. T. 7. c. 148. A.
- Legatum qui accepit, & postea testamentum falsum, aut iniustum dicat, an retineat legatum. T. 7. c. 148. C.
- Legatum qui accepit, ignorans testamentum falsum, an possit postea testamentum falsum dicere. T. 7. c. 148. E.
- Legatum qui accepit nomine defuncti, cui heres existit, an possit postea suo nomine agere de inofficioso. T. 7. c. 148. E.
- Legatum qui accepit, ut id alii restitueret.

stueret; an postea is possit suo nomine agere de inofficioso. T. 7. c. 191. C.

Legatum quibus verbis relinquitur. T. 7. c. 958. A.

Legatum quid sit, & ejus definitio. Ibid. A.

Legatum quomodo ab uno ex heredibus nominatum, vel ab omnibus heredibus, nullius nomine expresso, relinquitur. T. 7. c. 967. E.

Legatum quomodo cedere dicatur. T. 7. c. 1360. D.

Legatum, quod auferitur tutori, quasi indigno, an applicetur fisco. T. 8. c. 151. D.

Legatum, quod fuit ab initio inutile, an ex post facto convalescat. T. 7. c. 985. B.

Legatum, quod legatario, qui celavit tabulas testamenti in fraudem heredum, auferatur, an remaneat apud heredem. T. 7. c. 1477. D.

Legatum, quod mihi delatum non est, inutiliter repudio. Tom. 7. c. 1441. A. B.

Legatum, quod morte legatarii, vivo testatore deficiat, an fisco vindicetur. T. 7. c. 1056. A.

Legatum, quod tutori excusanti se auferatur, an remaneat apud heredem. T. 7. c. 1477. D.

Legatum redditus quid dilet a legato usufructus. T. 7. c. 1385. A.

Legatum rei alienae an valeat. T. 7. c. 1046. D. E. item rei pignori obligatae. Ibid. D. E.

Legatum rei meae an convalescat, si postea mea esse desierit. T. 7. c. 1027. E.

Legatum relictum illis, qui testamentum signaverint, an utile sit. T. 7. c. 1474. B.

Legatum relictum nomini familiaris, an si tantum inventurus, qui fuerint ex nomine mortis tempore testatoris. T. 7. c. 1475. C.

Legatum, relictum servo legato, cedere ab adita hereditate extraneo scripto, aut a morte testatoris suo scripto. T. 7. c. 1074. B. C.

Legatum relictum uni ex heredibus praestari officio iudicis familiaris erigendum. T. 7. c. 1003. D.

Legatum secundum legem Falcidianam an onus sit. T. 7. c. 957. C.

Legatum semper lucrosum esse. T. 7. c. 965. D.

Legatum relictum servo alieno an possit adimi ejus domino. T. 7. c. 972. A.

Legatum servo alieno post mortem domini acquiritur hereditari. T. 7. c. 1019. D.

Legatum, servo alieno relictum, ut valeat, quae requirantur. T. 7. c. 985. A.

Legatum, servo legato relictum, non cedit a morte, sed ab adita hereditate. T. 7. c. 1049. E.

Legatum, servo proprio absque libertate relictum, an pro non scripto habeatur. T. 7. c. 995. B.

Legatum, servo relictum, dominus an possit repudiare. T. 7. c. 971. E. & domini repudiatio an servo noceat. Ibid. L.

Legatum, servo proprio relictum si ne libertate, an valeat. Tom. 7. c. 1437. A.

Legatum servo relictum non valet ex persona domini, sed servi. T. 7. c. 985. A.

Legatum scilicet aliquid sit testamentum, & codicillis, an videatur duplicatum legatum. T. 7. c. 874. B.

Legatum si detur, deinde adimatur, pro non dato haberi. T. 7. c. 987. B.

Legatum si detur, vel adimatur sub diversis conditionibus, earum novissima spectanda. Ibid. B.

Legatum si legatarius repudiaverit, in quem transferatur. Tom. 7. c. 1056. A.

Legatum siquis servo communi adscripserit, quantum, cui debeatur. T. 7. c. 994. D.

Legatum si sit ab impubere sub conditione, & pure a substituto ejus, an haec repetitio ea persona substituti valeat. T. 7. c. 1045. D.

Legatum si sit alicui in singulos annos, plura legata esse, & primi anni parum, sequentium conditionale. T. 7. c. 1301. B.

Legatum si sit domino, & sit rogatus servum manumittere, si accusaverit testamentum, an ejus factum noceat servo. Tom. 7. c. 1485. A. B.

Legatum si sit dicitur, utriusque eorum, an altero mortuo, totum ad superstitem pertineat. Tom. 7. c. 1050. C.

Legatum si sit matri, si a liberis non decederit, an locus sit cautioni Mutianae. T. 7. c. 945. D.

Legatum si sit servo communi, nec legatum habeatur pro non scripto, utrum uno ex dominis repudiante, alteri domino totum accrescat. T. 7. c. 994. E.

Legatum si sit uni, & eidem genus, postea species, an species deroget generi. T. 7. c. 1459. D.

Legatum si sit uni genus, alteri species, tunc species derogat generi. T. 7. c. 1459. D.

Legatum speciale an, & quando deroget generali. Tom. 7. c. 1018. D.

Legatum, sub conditione non faciendo aliquid relictum, quando, & qua cautione praestetur. Tom. 7. c. 944. D. E.

Legatum tacite adimi posse. T. 7. c. 947. E.

Legatum tacite sequi jura, sine quibus illud usui esse non potest. T. 7. c. 1388. C.

Legatum tacite sibi relictum constitutum quod non potest capere, quod premium datur. T. 7. c. 1478. C.

Legatum testamentum mihi relictum an perdam, si jure hereditario ceptam a filio & hereditario item de inofficioso & sequutus fuero. T. 7. c. 104. E. & c. 105. A.

Legatum testamentum relictum an perdat is, qui de inofficioso in totum, vel pro parte egit, nec obtinuit. T. 7. c. 128. C.

Legatum tutori ademptum an applicetur fisco, vel remaneat apud pupillum. T. 7. c. 1077. A.

Legatum ubi, & quo loco heredes praestare debeant. T. 7. c. 1036. C. D.

Legatum, vel fideicommissum an a substituto ea hereditate relinquatur possit. T. 7. c. 900. C. D. E.

Legatum, vel fideicommissum ubi peti oporteat. Tom. 7. c. 151. C.

Legatum vel testamentum, vel codicillis relinquitur. T. 7. c. 965. D.

Legatum vindicationis peti actionem in rem, fideicommissum persequutionem in personam. T. 7. c. 1388. D.

Legatum uni, & alteri, qui non est in rerum natura, relictum, an totum uni debeatur. T. 7. c. 995. A. B.

Legatum unum pro parte adquiri, & pro parte repudiari non potest. T. 7. c. 975. E.

Legatum unum an sit, si legetur illi, aut alii illud. T. 7. c. 976. D.

Legatum annuum quando videatur esse relictum. Tom. 7. c. 1318. B.

Legatum usufructus a proprietatis legato quomodo distat. Tom. 7. c. 1007. B.

Legatum usufructus ab usufructuario an convalescere possit. T. 7. c. 1008. C.

Legatum usufructus fundi sequitur via ad lundum. Tom. 4. c. 1388. B. C.

Legatum, quod legatarius repudiavit, id videtur heredis factum, retro addit. T. 7. c. 1136. B.

Legatum pro vindicationem, & per damnationem quae in re necessaria separari debent. Tom. 7. c. 1109. B.

Legatum damnationis, & vindicationis in quo differt. Tom. 7. c. 1110. B.

Legatum est donatio testamenti relicta. T. 7. c. 1159. A. est liberalitas defuncti mera. Ibid. c. 1159. A.

Legatum aliud est, aliud legativum. Ibid. A.

Unum legatum scindi non potest. T. 7. c. 1163. D.

Unum legatum est, si una res legatur uni. Ibid. D.

Legatum testator solus rogare potest, ut minuire, & extenuare, vel

- vel in totum adimere. Tom. 7. c. 1163. A.
- Legatum, quod repudiatur, apud heredem remanet sine onere fideicommissarii libertatis. Tom. 7. c. 1094. A.
- Legatum, quod repudiatur, & legatum, quod habetur pro non scripto, quo distat. Ibid. C.
- Legatum relinquatur aut per vindicationem, aut per damnationem. Ibid. E. aut sciendi modo, aut per praeceptionem, aut per fideicommissum. Ibid. E.
- Legatum violare est contra jus gentium. T. 7. c. 18. D.
- Legatum quando non transmittitur heredi. T. 7. c. 1189. A.
- Legatum quando fit caducum. Ibid. A. quando non fit caducum. Ibid. A.
- Legatum tutori, testamento dato, relictum quando a tutore amittitur. T. 7. c. 1232. B.
- Legatum iniuriter repudiari, antequam delatum sit. T. 7. c. 1239. A.
- Legatum vindicationis, & legatum damnationis in quo differunt. T. 7. c. 1233. E.
- Legatum unum sciendi non potest. T. 7. c. 1234. A.
- Legatum quarum rerum non valet. T. 7. c. 645. E.
- Legatum gratie relinqui non potest. T. 7. c. 1144. D.
- Legatum filiis relictum, & filiabus debetur. T. 7. c. 1171. B.
- Legatum rei alienae constituit in corpore potius, quam in estimatione. T. 7. c. 1125. E.
- Legatum quibus verbis proponitur. T. 7. c. 1095. A.
- Legatum non solet esse damnosum. T. 7. c. 1252. D.
- Legatum qua in re redigitur ad exemplum fideicommissi. T. 7. c. 1151. D.
- Legatum an relinqui possit a patre, vel domino heredis instituti. T. 7. c. 1191. E.
- Legatum unum per parte sciendi non potest, nec divisionem admittit. T. 7. c. 1092. B. non licet partem repudiare, partem agnoscere. Ibid. E.
- Legatum inutile est, cum non est adscripta certa summa. Tom. 7. c. 1133. D.
- Legatum per vindicationem unde hoc nomen habet. T. 7. c. 125. B.
- Legatum relictoque verbis directis, id est, imperativi, civilibus, & legitimis. T. 7. c. 1159. B.
- Legatum acquiritur hereditariis, quasi personae defuncti. T. 7. c. 1188. E.
- Legatum partitionis. T. 7. c. 1104. C.
- Legatum caducum quando fit. T. 7. c. 1189. E.
- Legatum non corrumpit error in nomine. T. 7. c. 1245. E.
- Legatum sub conditione, vel in diem certum, aote conditionem, vel ante diem repudiari non potest. T. 7. c. 1173. E. & c. 1174. A.
- Legatum pecuniae valere, etiam si pecunia non sit in hereditate. T. 7. c. 1111. A.
- Legatum dotis continet actionem, de dote. T. 7. c. 1167. D.
- Legatum an augatur adfectione. T. 7. c. 1109. B.
- Legatum nullum deberi filiis, quod relictum non est: nam dixit, se legatum. T. 7. c. 1142. C.
- Legatum ususfructus. T. 7. c. 1131. E.redit ad heredem. Ibid. E.
- Legatum rei alienae, & legatum rei heredis propriae in quo differunt. T. 7. c. 1208. B.
- Legatum non valet ex tacita voluntate. T. 7. c. 338. C.
- Legatum transmittitur ad heredem, etiam si nondum agnitus sit, modo legatarius decesserit post diem legati cedentem. T. 7. c. 1225. A.
- Legatum libertatis: dationis comparatur. T. 7. c. 1099. B.
- Legatum quando sciendi potest propter fideicommissarium. Tom. 7. c. 1250. D.
- Legatum an possit conferri in arbitrium alterius. Tom. 7. c. 1088. D.
- Legatum, delatum servo, dominum repudiare posse. T. 7. c. 1146. D.
- Legatum duplex est, conditionale, & perum. T. 7. c. 1118. E.
- Legatum quando onum est, & quando sunt plura, hoc ad legem Falcidiam pertinet. T. 7. c. 1092. C.
- Legatum quando non debetur. T. 7. c. 1142. C.
- Legatum an falsa demonstratione perimatur. T. 8. c. 991. E.
- Legatum quid sit. T. 8. c. 989. D.
- Legatum an vitietur falsa causa, vel demonstratio. T. 8. c. 75. D.
- Legatum operarum servi quando finitur. T. 8. c. 94. D.
- Legatum quando non conservetur liberis, & parentibus, testamento rescisso per bonorum possessionem contra tabulas. Tom. 8. c. 61. A.
- Legatum qui agnovit, an possit se excusare a tutela. T. 8. c. 151. D.
- Legatum qui accepit, an possit petere bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 61. D.
- Legatum qui accepit, potest falsum probare testamentum. Tom. 8. c. 61. D.
- Legatum si sit alicui sub conditione, io, dandorum, si petita sit bonorum possessio, an heredi scripto, vel praeferito ea io, debeantur. T. 8. c. 76. A. B.
- Legatum inter, & stipulationem conditionalem differre quoad cessionis diem. Tom. 8. c. 632. E.
- Legatum, & venditio quoad vasa vinaria differunt. Tom. 8. c. 649. A. B.
- Legatum an videatur capere is, qui totum alit administravit. Tom. 8. c. 750. A.
- Legatum nepoti an conservetur, si pragmatica uxore filius emancipatus fuerit, & bonorum possessionem contra tabulas petierit. T. 8. c. 59. D. E. & c. 60. A.
- Legatum ex lege Papia, quod iure antiquo haberetur pro non scripto, caducum fit. T. 9. c. 883. C.
- Legatum sciendi non potest. T. 9. c. 905. B.
- Legatum quomodo petebatur. T. 9. c. 847. B.
- Legatum in quo distat a fideicommissio. T. 9. c. 816. E.
- Legatum annuum, & legatum ususfructus io quo differunt. T. 9. c. 814. E. & c. 815. A. B.
- Legatum annuum praescriptum trionio continuus, in futurum etiam perpetuo debet praestari. Tom. 9. c. 249. A.
- Legatum non agnitus transmittitur in heredem, si modo dies ejus cesserit. T. 9. c. 908. B.
- Legatum est imperativa voluntas, directa voluntas. Tom. 9. c. 811. C.
- Legatum relictum post mortem heredis, vel legatarii, aut prae, quam moreretur heres, vel legatarius, non valebat. T. 9. c. 1263. C.
- Legatum varie definitur. Tom. 9. c. 1114. C.
- Legatum mortuo relictum pro non scripto est. Tom. 9. c. 883. C. in causa caduca non est, Ibid. C.
- Legatum inutile est, si fructus legetur sine usu. Tom. 9. c. 123. E.
- Legatum creptorium. T. 9. c. 797. B.
- Legatum per vindicationem transmitti ad heredem legatarii, etiam si legatarius nondum constituerit ad se pertinere. T. 9. c. 891. A.
- Legatum captatorium. Tom. 9. c. 882. A.
- Legatum donationis petebatur tantum per actionem in personam. T. 9. c. 817. C.
- Legatum unum sciendi non potest. T. 9. c. 785. E. propter fideicommissarium, cui rogatus est restituere, sciendi potest. Ibid. E.
- Legatum per vindicationem, & legatum per damnationem in quo differunt. T. 9. c. 898. A.
- Legatum iocertum facit incerta conditio, vel dies. T. 9. c. 893. D.
- Legatum est honoris. T. 9. c. 895. B.
- Legatum praestatur ab herede infirmo

tuto, qui adit hereditatem: T. 9. c. 811. E.
 Legatum annum est simile usufructui: T. 9. c. 814. E.
 Legatum, relicum in annos decem, non debet initio cuiusque anni, sed novissimo die annorum decem: T. 9. c. 908. A.
 Legatum rei litigiosa magis in æstimatione, quam in corpore consistit: T. 9. c. 1249. C.
 Legatum, & fideicommissum in quo differunt: T. 9. c. 837. E. & seq. & in quo conveniunt: Ibid. E. & seq.
 Legatum non potuit olim relinqui a tempore: I. 9. c. 821. B. C. & cur. Ibid. C.
 Legatum optionis comparatur legato hereditatis delatæ servo: T. 9. c. 1053. D.
 Legatum scindi non potest: T. 9. c. 775. E. & c. 776. A. & honor defuncti est: Ibid. A.
 Legatum conditionale statim vires non accipit, sed postquam conditio existit: T. 9. c. 35. A.
 Legatum pœnæ causâ relicum an valeat: T. 9. c. 836. A. & seq.
 Legatum, si libat testamentum relicum, an etiam postumum relicum videatur: T. 10. c. 146. C.
 Legatum verò postumum relicum, an reliquis si libat relicum videatur: Ibid. C.
 Legatum, quod non est relicum dotis nomine, an impetetur in dote: T. 10. c. 202. B.
 Legatum, si licet relicum dotis nomine, an possit conteri iratritu: T. 10. c. 106. D.
 Legatum, in quo non plus est, quam in dote, si licet lucro an possit cedere: Ibid. E.
 Legatum militis an servo licet relinquitur: T. 10. c. 306. C.
 Legatum an valeat ex persona possessoris, si libero homini bonâ fide possessoris res sua legatur: T. 10. c. 356. B.
 Legatum non interit, si res ad sua principia redire possit: Tom. 10. c. 407. A.
 Legatum usufructus pecunie an sit certum, vel incertum: Ibid. C.
 Legatum cautionis an sit certum, vel incertum: Ibid. C.
 Legatum admittit testator, legatarius repodit: Tom. 10. c. 471. E.
 Ad legatum relicum nomine familiaris soli vocantur, qui sunt ex eius nomine mortis tempore: T. 10. c. 476. D.
 Legatum est inutile, si voluntas defuncti nullis argumentis demonstratur: T. 10. c. 473. A.
 Legatum qui litem dicit, an repellatur a legato: T. 10. c. 479. C.
 Legatum qui accipit, si post id tempus inofficium dicat testamentum, an audiat: T. 10. c. 479. C. D.
 Legatum qui petit, defuncti nomine, an suo prohibeatur petere: T. 10. c. 480. B.

Legatum ut debeatur, conditionem impleri necesse est: T. 10. c. 483. E.
 Legatum id tantum an videatur, quod superest, deducto eo, quod legatarius dedit conditionis implenda causâ: T. 10. c. 488. E.
 Legatum est, si retinere, præcipere, deducere jubetur heres: T. 10. c. 489. E.
 Legatum generaliter relicum an rectè comparetur legato optionis: T. 10. c. 510. E.
 Legatum relicum sub conditione impossibili an valeat: Tom. 10. c. 519. D.
 Legatum utile est, si legatarius habeat commercium rei, licet heres non habeat: T. 10. c. 533. C.
 Legatum penus transfunditur in legatum pœnæ: T. 10. c. 547. B.
 Legatum inter, & stipulationem an sit differentia: T. 10. c. 562. A.
 Legatum an adquiratur statim ab adita hereditate: T. 10. c. 567. C.
 Legatum non sufficit vicem censuæ, nec est nomen iuris: T. 10. c. 587. A.
 Legatum si cui amplius, quam capere possit, quid fiet: T. 10. c. 803. C.
 Legatum quomodo fiat caducum: T. 10. c. 814. B.
 Legatum, aut fideicommissum, quod quis reliquit in redemptionem captivorum, qui desert, an debeat formidare delatoris nomen: T. 10. c. 883. D.
 Legatum an testamento, an codicillis dari possit: T. 10. c. 1054. C.
 Legatum, & fideicommissum idem nequit petere a semetipso: T. 10. c. 1058. C.
 Legatum si sub conditione pluribus relicum sit, uno non adveniente, pars legati advenienti debeatur: T. 10. c. 1059. B. C.
 Legatum an possit poni in aliena voluntate: T. 10. c. 1061. D.
 Legatum an nudi voluntate admittatur: T. 10. c. 1063. C.
 Legatum per damnationem, & vindicationem: T. 10. c. 1068. D.
 Legatum si uni sapius sit, an unum, vel plura sint legata: T. 10. c. 1075. A.
 Legatum, per conjunctionem disjunctivam expellitur, quale censetur: T. 10. c. 1079. E. & c. 1078. A.
 Legatum si licet in testamento factum non revocatur per legatum patri factum in codicillis: T. 10. c. 1080. B.
 Legatum a seipso relicum non valet: T. 10. c. 1093. D.
 Legatum quomodo transmittatur in heredem: T. 10. c. 1094. A. & seq.
 Legatum an possit esse detrimens: T. 10. c. 1098. A.
 Legatum speciale an minuat generale: T. 10. c. 1114. D.
 Legatum inutiliter relinquebatur ante Iulianum, seu fideicommissum: T. 10. c. 1119. D.
 Legatum omne, quod ad minimum quid relinqui potest, nullum est: T. 10. c. 1120. B.
 Legatum filio familias relicum, cum

fui iuris erit, an valeat: T. 10. c. 1121. B.
 Legatum incertæ rei non valet: T. 10. c. 1128. A.
 Legatum unum scindi nequit, nec pro parte repudiari: T. 10. c. 1135. C.
 Per legatum, & per fideicommissum quid relinquere frequens erat, & cur id heret: T. 10. c. 1164. C.
 Legatum an utiliter relinquitur ab exheredato: T. 10. c. 1167. E.
 Legatum an valeat, si legatur res litigiosa: T. 10. c. 1256. A.
 Legatur inutiliter post mortem legatarii, aut heredis: T. 1. c. 136. A.
 Legatur inutiliter postumo alieno: T. 1. c. 133. D.
 Legatur utiliter usufructus infantis, furiosi, vel ægotantis, si infans creverit, furiosus resipuerit, vel ægotans convalescit: T. 1. c. 446. D.
 Legatur inutiliter servis vernis: T. 3. c. 170. D.
 Cur uno legatur rectè servo alieno via ad fundi domini: T. 4. c. 12. D.
 Si mihi legatur res mea, legatum est inutile, aliquando utile est: T. 4. c. 453. C.
 Legatur inutiliter, quod cui parè debetur; quod vero sub conditione debetur, rectè legatur: T. 4. c. 414. C.
 Non legatur usufructus vestimentorum, sicut pecunie: T. 4. c. 565. D.
 Legatur inutiliter domino res sua: T. 6. c. 126. E.
 Utrum legentur species certæ, sive corpora certæ, eorumve usufructus, an genera: T. 6. c. 137. E.
 Legatur inutiliter servo sine libertate: T. 6. c. 702. A.
 Legatur inutiliter sine libertate servo proprio: T. 7. c. 1438. D.
 Legatur inutiliter incertæ personæ: T. 7. c. 1275. A.
 Legatur sub conditione utiliter: T. 7. c. 919. A.
 Legatur inutiliter domino res sua, servo ejus rectè legatur: T. 7. c. 985. B.
 Quando inutiliter legatur: T. 8. c. 993. C.
 Legatus Proconfulis propriam habet jurisdictionem: T. 1. c. 179. C.
 Legatus servus periculo heredis & vivis, & deterior sit, si heres moram fecerit: T. 1. c. 13. A.
 Legatus Caesaris quis: T. 4. c. 831. B.
 Legatus fundus instructus laici patet, quam instrumenti legatum: T. 4. c. 1180. C. qua continentur instructio: Ibid. C.
 Legatus Proconfulis: T. 4. c. 10. B. Vide, Proconful.
 Legatus Proconfulis tutorem dare potest, non ex mandato, sed specialiter ex ratione D. Marci: T. 4. c. 9. E.
 Legatus Proconfulis voluntariam jurisdictionem non habet, & cur: T. 4. c. 8. A. B. casus singularis hic qualis: Ibid. C.
 Legatus alius est a Proconfuli, alius

iudex datus ab eo, qui dedit. T. 4. c. 7. C.
 Legatus reipublica causâ an suum organum simul gerere possit. T. 5. c. 189. C.
 Legatus an omnes actiones reipublice suscipere cogatur. T. 6. c. 325. C.
 Legatus usufructus an videatur, annuo legato ex fructu prædii. T. 6. c. 374. C.
 Legatus an adire hereditatem suspectam cogatur. T. 7. c. 133. D.
 Legatus an excusetur testimonium dicere. T. 7. c. 885. E.
 Legatus ex lege propriam jurisdictionem habet. T. 7. c. 55. B.
 Legatus nihil proprium habet, nisi mandatam jurisdictionem. Ibid. B.
 Legatus Proconsulis an propriam potestatem habeat. T. 7. c. 68. C.
 Legatus Proconsulis qualem jurisdictionem habeat. T. 7. c. 82. E. & c. 83. A.
 Legatus Proconsulis quando de suspecto tutore cognoscere possit. T. 7. c. 55. A.
 Legatus Proconsulis non tam mandatam, quam de propriam jurisdictionem habet. T. 7. c. 82. D.
 Legatus Proconsulis quam jurisdictionem gerit. T. 7. c. 128. E.
 Legatus tempore legationis an, & quando conveniri possit. T. 7. c. 131. B. & seq.
 Legatus tempore legationis hereditatem si adierit, an hereditarias actionibus teneatur. T. 7. c. 132. E.
 Legatus tempore legationis contrahens, an conveniri, & eo tempore se solvatur constitutus, an domum revocare possit. Ibid. C.
 Legatus tempore legationis an contrahere possit. Ibid. B.
 Legatus homo generaliter an recte solvatur voluntate, aut ratione legatarii. T. 7. c. 990. C.
 Legatus sicut homo fuisset, & per legatarium litescit, quo minus Stichum, cum heres tradere volebat, acciperet mortuo Stichio, exceptio doli mali heredi prædierit. T. 7. c. 1053. D. E.
 Legatus si sit alienus servus, & dominum eum ante moram hereditas manumiserit, an servus debeatur. T. 7. c. 1017. E.
 Legatus si sit fundus dominans, an imponenda sit servitus ab herede in legatarii gratiam. Tom. 7. c. 434. B.
 Legatus si sit homo, an legatum valeat, si nullam familiam testator reliquerit. T. 7. c. 1445. A.
 Legatus si sit homo purus, & generaliter, an legatarii sit electio. T. 7. c. 1433. D.
 Legatus si sit partus futurus ancilla, & legatarius eam emerit, & apud eum ea pepererit, an partus ad eum videatur pervenisse ex causa lucrativa, & an ideo cesset actio ex testamento. T. 7. c. 1062. D.
 Legatus si sit servus alienus, & an

te moram mortuus sit, an aliquid debeatur. T. 7. c. 1045. B.
 Legatus usufructus in annos decem quando debetur. T. 9. c. 908. B.
 Legatus Proconsulis an aliquid proprium habeat. T. 10. c. 94. C.
 Legatus Proconsulis suo quodam jure possit, quam jure Proconsulis sui dicit. T. 10. c. 94. D.
 Legatus an habeat jurisdictionem propriam, antequam ei mandetur. T. 10. c. 381. D.
 Legatus Proconsulis an majorem animadversionem habeat. T. 10. c. 385. E. & c. 665. D.
 Legatus Cæsaris est Praefes provincie. T. 10. c. 735. E.
 Legatus Proconsulis reos majorum criminum remittit ad Proconsulem. T. 10. c. 858. A.
 Legatus ad hostes missus an possit testari. T. 10. c. 1046. D.
 Si legaverit quis testamento ita, Titio fundum, & ejusdem fundi usufructum do, lego, non potest Titius & fundum, & usufructum vindicare. T. 6. c. 436. C. D.
 Legaverit quis uxori viatoria leralia, & quidquid in eis conditum erit, an ea debeantur, quæ mortis tempore continentur. T. 7. c. 971. C. D.
 Legaverit quis rem sibi legatam, an legatum utile sit. Tom. 7. c. 1030. E. & c. 1031. A.
 Legavi fundum excepto edificio, quod volui emanare apud heredem qua exceptione non adjecta, qui fundum legat, sine agrum legat totum cum edificio, cum vilis. T. 6. c. 120. E.
 Legavi Titio fundum sub conditione, si heredi decem dederit. T. 6. c. 112. D.
 Utrum legentur species certæ, sive corpora certa, & eorumque usufructus, an genera. T. 6. c. 117. E.
 Multum interest certum numerum numeris legatur, an certum numerum corporum. T. 1. c. 1347. A.
 Multum interest, certus servus legatur, an generaliter incertus. T. 1. c. 1445. D. E.
 Quid si legatur sæpe eadem quantitas. T. 4. c. 445. A.
 Si legatur fundus, aut ejusdem fundi usufructus, an possim eligere usufructum. T. 4. c. 499. A.
 Si illud, aut illud legatur, an unum sit legatum, vel duo, & utrumque sit in obligatione. T. 4. c. 497. E. quid propriè debetur. Ibid. c. 498. A.
 An legatur inutiliter domino res sua. T. 6. c. 226. E.
 Si legatur res conjunctam, vel disjunctam. T. 9. c. 897. C. & seq.
 Legio est pedum, vexillatio equitum. T. 1. c. 1082. B. & T. 4. c. 374. C.
 Legio succedit militi, qui intestatus decedit. T. 4. c. 374. C.
 Legiones comitatenses. T. 2. c. 956. A.

A legationibus numeri separantur. T. 2. c. 759. E.
 Legitima pars ab intestato debetur. T. 1. c. 120. A.
 Legitima dicitur esse pura. T. 2. c. 1061. B.
 Legitima portio naturalis liberis debetur, & Falcidia qualibet. T. 4. c. 950. B.
 Legitima portio quæ, & quanta est. T. 4. c. 898. A. secundum quid haberet, ab intestato concurrentes fratres. Ibid. B.
 Legitima hereditas propriè redire dicitur, quia ad eandem familiam recurrit. T. 4. c. 541. D.
 Legitima quæ dicitur. T. 4. c. 327. B.
 Legitima, seu quarta, quæ excludit querelam, defecit ex lege Cincia, & non ex constitutione D. Martii. T. 4. c. 365. B. C.
 Legitima. Vide, Quarta.
 Legitima portio cuiusdam debetur. T. 5. c. 389. D.
 Legitima quæ titulo patrono tenetur debeat. T. 5. c. 1015. B.
 Legitima non debetur patropæ, cum filius liberi heres existit. T. 6. c. 175. A.
 Legitima portio debetur filio æt alieno, cum dicitur, sive æt filio. T. 8. c. 458. B.
 Legitima filii debetur eorum bonorum tantum, quæ moricis fuerint. T. 9. c. 322. E.
 Legitima præmia quæ dicuntur. T. 9. c. 1143. B.
 Legitima oratio quæ. Vide, Oratio.
 Legitima tempora infusæ accusationis adversus adulterem quæ sunt. T. 9. c. 14. D.
 Legitima, cui debetur, debet relinqui qui purè, & sine onere ullo, & gravamine, deductis semper libertatibus testamento relicta. T. 9. c. 638. D. E.
 Legitima non modò onus æris aliquid in se non recipit, sed nec aliud quodcumque. T. 10. c. 202. C.
 Legitima successio interdictum præfertur, citam si testamento. T. 10. c. 771. C.
 Legitimi an possint pater fraudare liberos. T. 10. c. 804. B.
 Legitima portio, & Falcidia alia. T. 6. c. 1058. B.
 Legitima personæ an simili modo ad jura successione legitime ab intestato vocentur, secundum sui gradus prærogativam. T. 12. c. 101. A. B.
 Legitima actiones. Vide, Actiones legitime.
 Legitima usus. Vide, Usus.
 Legitima portio, & Falcidia alia, atque alia conditio quomodo sit. T. 5. c. 381. D.
 Legitimi filios naturales quatuor modi. T. 2. c. 1115. B. & seq.
 De in legitimam imputatione consultatio. T. 1. c. 969. D.
 In legitimam olim non imputabatur dos, vel donatio propter nuptias. T. 1. c. 670. B.

In legitimam non imputatur donatio directa, quæ non fit propter nuptias. T. p. c. 523. A.
 Que in legitimam computantur, ea veniunt in collationem. T. p. c. 695. E.
 Quodcumque in legitimam imputatur, conferatur. T. p. c. 523. B.
 In legitimam imputationes. Ibid. A. B.
 Legitimi qui sunt. T. 1. c. 826. E. & T. 8. c. 183. E. & c. 184. C. & c. 1018. D. & c. 1029. A. B. & T. 10. c. 775. A. & seq.
 Legitimi tutores qui sunt, & qui testamentarii. T. 4. c. 508. B.
 Legitimi actus anim totum videntur, qui recipiunt diem, vel conditionem expressam, non etiam qui tacite. T. 4. c. 745. C.
 Legitimi actus peraguntur solennibus verbis, & testibus presentibus. T. 4. c. 745. D.
 Legitimi magistratus abdicatio, teste Ulpiano, non valet. T. 4. c. 830. B.
 Legitimi proximiores vocantur ad hereditatem. T. 6. c. 185. A.
 Legitimi heredes qui. T. 8. c. 640. D.
 Legitimi post liberos vocantur ad intestatorum successionem. T. 8. c. 181. D. E.
 Legitimi heredes si impleant probationem de mota testatoris voluntate, ab intestato bonorum possessionem accipiunt cum re. T. 8. c. 170. C. D. & seq.
 Legitimi non existunt heredes, sed sunt aditione. T. 8. c. 197. E.
 Legitimi an etiam sint consanguinei. T. 8. c. 184. C.
 Legitimi iure civili vocantur. T. 8. c. 197. C.
 Legitimi sunt quidam; qui nec cognati, nec agnati sunt, ut putantur patroni. T. 8. c. 186. A.
 Legitimi adnumerantur etiam liberi sui. T. 1. c. 826. E.
 De legitimis heredibus. Tom. 6. c. 395. E. & c. 396. A. & seq. & T. 9. c. 919. A. & seq.
 De legitimis hereditatibus. Tom. 6. c. 397. D.
 In legitimis heredibus an porrigatur successio in edictum. T. 9. c. 699. A.
 Legitimi liberi, & ex filia nepotibus ab intestato venientibus. T. 9. c. 910. B. & seq.
 Legitimi proximioribus defertur unde legitimi. T. 10. c. 776. B.
 Legitimorum nomine qui coherantur. T. 8. c. 183. E. & c. 185. B.
 Legitimorum gradus in septem gradibus dividitur. T. 8. c. 198. E.
 Legitimum est equitas constituta. T. 7. c. 9. A.
 Legitimum, & iustum in quo differunt. T. 7. c. 9. A. & T. 9. c. 55. B.
 Legitimum, ordinarium, solenne, idem est. T. 9. c. 1143. B.

Legitimus tutor. Vide, Tutor.
 Legitimus, & iustus heres in quo differunt secundum Apulejum. T. 4. c. 729. D.
 Legitimus tutor tutelâ legitimi cedere potest in iure, abdicare se nequit. T. 4. c. 831. B.
 Legitimus factus ad actus spirituales, seu Ecclesiasticos, etiam ad actus seculares legitimus factus videtur. T. 6. c. 1137. E.
 Lego verbum est vindicationis verbum. T. 6. c. 111. E.
 Lego tibi rem tuam inutiliter, si pure lego; utiliter rem tuam tibi lego, si eam lego sub conditione aliquâ. T. 7. c. 1120. B.
 Legumes quid sit, & quid contineatur sub nomine leguminum. T. 5. c. 879. B.
 Lenam ingenuum uxorem ducere nequit. T. 2. c. 322. D.
 Lenitas verbi trillitiam rei mitigat. T. 4. c. 899. D.
 Lenus non est, nisi qui pretium accipit pro comperto stupro, five adulterio. T. 4. c. 1492. B.
 Lenus si retentionem dotis non habet, potest agere de moribus. T. 4. c. 282. B.
 Lenus pro adultero sumitur, & cur. T. 9. c. 1398. D.
 Lenocinium, & prohibita lege sublata. T. 2. c. 826. E.
 Lenocinium allegatio onerat maritum, sed non exonerat uxorem; quandoque uterque puniuntur. T. 4. c. 282. C.
 Lenocinium pœnâ si tenetur eidem, qua tenentur adulteri, qui uxorem criminis manifestam, vel deprehensam in ipsa turpitudine detinet, vel damnatam adulterii ducit, vel reducit. T. 9. c. 1418. C.
 Lenocinii mariti, & adulterii mulieris eadem est pœna, lege Iulia constituta. T. 9. c. 1398. B.
 Lenocinium eadem lege, & pœnâ, qua adulterium coercetur. T. 9. c. 574. D.
 Reus adulterii factus a marito, an ei possit lenocinium obijcere possit. Ibid. C.
 Lenocinium in viro puniuntur, adulterium in uxore. Tom. 9. c. 1398. C.
 Lenocinium mariti coercetur eidem pœnâ, qua adulterium. T. 9. c. 1363. E.
 Lenocinium mariti an lege Iulia puniatur. T. 10. c. 5. A.
 Lenones ipso iure sunt infames, & quid a productibus differant. T. 1. c. 1006. E. & T. 2. c. 1054. B.
 Lenonum genera, & pœnæ. T. 2. c. 826. A. B. C.
 Leo Philosophus *Sardanapalus* est auctor. T. 3. c. 145. B.
 Leonina societas hominum aliquorum quænam appelletur. T. 5. c. 480. D.
 Leporis nomen an sit verbum sicu-

lum, vel latium. T. 7. c. 626. A.
 Lepros differt ab impetigine. T. 6. c. 1105. E.
 Lepros superveniens matrimonio non dissolvit. Ibid. B. clericum a clericatus ordine non removet, sed a functione tantum, & admistratione. Ibid. D.
 Lepros nunquam corrumpit eum, qui libi exhibet virilitatem. T. 9. c. 706. A.
 Leprosi cur transportari dicantur. T. 6. c. 1105. B.
 Lettres de Margat. T. 9. c. 1327. E.
 Levamentum pro velamentum. T. 2. c. 217. C.
 Levare manus, & offerre quid sit. T. 9. c. 1262. E.
 Levaturum quænam ratio apud Gallos. T. 6. c. 790. C. D. quomodo metienda. Ibid. D.
 Leudes, five leodes, *leaus*, ou *loyaux*. T. 2. c. 1178. A.
 Leudum, idest, feudum. Ibid. B.
 Cum leviro non est connubium. T. 9. c. 447. B.
 Leviçiti liber vocatur ab Hebræis *Pocaris*. T. 10. c. 164. C. D.
 Lex quid. T. 1. c. 102. B. & c. 772. A.
 Lex pro edicto. T. 1. c. 414. D.
 Lex est pactio, quæ contracta ex continentî adjicitur. T. 1. c. 771. A.
 Lex est mutos Prætor. T. 1. c. 1053. E.
 Lex quid a iudice differt. T. 2. c. 1059. D.
 Lex in futurum, non in præteritum fertur. Ibid. D.
 Lex rogatur, aut abrogatur, aut derogatur, aut subrogatur. T. 1. c. 105. C.
 Lex 12. Tabularum, no privilegia irrogatur. T. 3. c. 428. E.
 Lex prima tribunicia. T. 1. c. 893. C.
 Lex regia qualis sit. Ibid. E.
 Lex Atheniensium cum quonam iure concordat. T. 3. c. 620. D.
 Lex Aquilia utrûm libero homine occiso, aut vulnerato locum habeat. T. 3. c. 622. B.
 Lex Vellica qualis fuerit. T. 1. c. 1073. C.
 Lex Hostilia qualis. T. 3. c. 326. C.
 Lex Cornelia injuriarum actionem introduxit. T. 1. c. 245. A. B.
 Lex Cornelia testamentaria. T. 1. c. 292. E.
 Lex de pecuniis, & testamentis falsis. T. 1. c. 293. A.
 Lex commissoriam de emptione, & venditione. T. 1. c. 771. E.
 Lex Rhodia cur sic appellata. T. 1. c. 765. A.
 Lex Salica unde, & quando cepit, & quid a lege Francica differt. T. 1. c. 1186. E.
 Lex Norbani, *Pæduæ*, *Poppæ*. T. 1. c. 400. E.
 Lex Hortensia, *Hortat*. T. 1. c. 10. B. C.
 Lex Canina lata Augusti temporibus. T. 1. c. 20. D.
 Lex

Lex Atina. T. 1. c. 82. C.
 Lex Julia, & Plautia. Ibid. C.
 Lex Julia de adulteris. Tom. 1. c. 391. C.
 Lex Julia de ambitu. T. 1. c. 394. A.
 Lex Julia de repetundis. T. 1. c. 394. A. B.
 Lex Falcidia est de legatis. T. 1. c. 116. E.
 Lex Voconia. T. 1. c. 137. E. & c. 138. A.
 Lex Furia testamentaria. T. 1. c. 305. B.
 Lex Papia Poppaea. T. 1. c. 323. C.
 Lex Junia. T. 1. c. 318. E.
 Lex Menfia. T. 1. c. 311. D.
 Lex Claudia. T. 1. c. 318. A.
 Lex Artelia. Ibid. C.
 Lex Julia de maritandis ordinibus. Ibid. E.
 Lex Julia de nuptiis senatorum, & libertinarum a Iuliano sublatam est. T. 1. c. 322. D. E.
 Lex Pœniana, vel Solonia. T. 1. c. 377. A.
 Lex Julia de vigesima hereditatum. T. 1. c. 450. D.
 Lex Voctidia, seu Voctii Vibicini. T. 1. c. 838. C.
 Lex Pompeja de parricidiis. T. 1. c. 392. C. & c. 307. C.
 Lex Julia majestatis. T. 1. c. 297. C. & T. 2. c. 189. A.
 Lex Lætoria an veteri minorem 25. annis stipulat. Tom. 3. c. 562. D.
 Lex Lætoria minoribus circumscriptis subvenit. Tom. 1. c. 985. D.
 Lex aliena, de cognitione liberalis causæ. T. 1. c. 358. A.
 Lex Julia inhibet alienationem fundi dotalis, Atinia seu furtive. T. 1. c. 1136. B.
 Lex Julia scripta est de fundo dotali, sed pertinet ad veteres. T. 1. c. 338. E.
 Lex Julia miscella. T. 2. c. 1081. C.
 Lex Cornelia nummaria. T. 2. c. 606. A.
 Lex Conradi de beneficiis. T. 2. c. 1287. C.
 Lex Aquilia, Aquilio tribuno rogante lata. T. 1. c. 247. D.
 Lex Cornelia de ficiis. Tom. 1. c. 392. A.
 Lex illa Sentia in frusdem creditorem datam libertatem ipso jure irritam facit. T. 4. c. 1172. B. de dote judicium bonæ fidei est. Ibid. C. res mobilis data in dotem alienari potest. Ibid. C. alienatio est domini mutatio. Ibid. D.
 Lex, & judex in quo differunt. T. 4. c. 49. A.
 Lex r. s. incidit. ad Senatusconsultum. T. 4. c. 847. C.
 Lex Julia ferrum dedit patri adulteri ultionem causam non stupri. T. 4. c. 1486. D.
 Lex non est, nisi conjuncta sit ne-

cessitati. T. 4. c. 30. C.
 Lex si potestatem testandi non dederit, nec privatus dabit. T. 4. c. 372. B.
 Lex regulæ derogat. T. 4. c. 1283. D.
 Lex 2. ff. de crimine falsissimatur in quibus causis procedit. T. 4. c. 845. A.
 Lex Rhodia in nautica questionibus est sequenda, & quatenus. T. 4. c. 1413. D.
 Ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus. T. 4. c. 615. E. sed adscripto stare, nisi aliud mens legis fuisset. Ibid. C.
 Lex, quæ vatat rem alienare litigiosam, est imperfecta. T. 4. c. 151. A.
 Lex 12. Tabularum esse, ut alienum defuncti dividatur inter heredes pro hereditariis portionibus. T. 4. c. 371. E.
 Lex Cornelia perpetuum Prætoris edictum fecit. Tom. 4. c. 1173. A.
 Lex Julia peculatus olim tantum erat de pecunia Populi Romani, postea eam Imperatores ad cuiuscumque civitatis pecuniam porrexerunt. T. 4. c. 843. D.
 Lex legum. 10. ff. de offic. Præsid. loquitur de magistratu, non de Principe. T. 4. c. 831. A.
 Lex obligat, nuda conventio verò non obligat. T. 4. c. 839. B.
 Lex Rheemmia coercet calumniatores, qui in iudicio publico calumniati sunt. T. 4. c. 1473. B. C. eos non facit inextinguibiles. Ibid. C.
 Lex sanc. de viis publicis est de curatoribus viarum publicarum, sive, ut Vatro ait de Vocura. T. 4. c. 1503. D. Græci eos a' r' r' v' v' nominant. Ibid. D.
 Lex commodiora est pactum, quod venditoris causâ adicitur emptioni venditioni. Tom. 4. c. 969. D.
 Lex Cornelia, quæ ab initio erat de falsis testamentis, postea porrecta fuit ad omnia instrumenta falsa. T. 4. c. 1479. C.
 Lex Falcidia heredis causâ lata est. Tom. 4. c. 1219. E. & c. 1355. C.
 Lex Falcidia in testamento militis cessat. T. 4. c. 1459. A.
 Lex Falcidia locum habet in donationibus mortis causâ, in donationibus inter vivos non. T. 4. c. 1371. A. B.
 Lex Fufia Caninia quando locum habet, & quando non. T. 4. c. 1380. B. C.
 Lex græca, quæ proponitur frater fratri legatæ digitum aquæ, & cur. T. 4. c. 896. B. & jus illud aquæ est personale. Ibid. B. C. ratio hujus quæ. Ibid. B. C.
 Lex quid est. Tom. 4. c. 1414. A.
 Lex est consuetudo scripta, & con-

suetudo est lex non scripta. Ibid. A. B.
 Lex 12. Tabularum tutoris dationem permittit patri tantum filium habenti 10 potestatem. T. 4. c. 1005. C.
 Lex 22. de appellat. pertinet ad eam partem utrius, quæ est de relationibus, & non ad illam, quæ de appellationibus, & cur. T. 4. c. 912. B.
 Lex (loquitur Euripides) est vincere ferper reum paribus fecit. T. 4. c. 1159. A. B.
 Lex 81. ff. de furt. & lex 4. ff. ult. ff. ad l. inf. peculatus planè diversa proponunt, & non contraria, & cur. T. 4. c. 843. C. D. sententia Alciati dudum hic est expiata. Ibid. E.
 Lex 15. de ritæ appariunt agit de optiis prohibitis ratione asinitatis. T. 4. c. 975. B. fecit. C. hujus legis quæ. Ibid. C.
 Lex Julia de adulteris, nisi certo modo divorcium factum sit, pro infecto habet. T. 4. c. 1471. B.
 Lex Julia de adulteris patri potestatem facit cum adultero occidendi filiam, quam in potestate habet. T. 4. c. 991. D.
 Lex Julia est multiplex, cæteræ vero leges singulares. T. 4. c. 844. B.
 Quoties lex nihil excipit, nec nos excipere debemus. T. 4. c. 615. C.
 Lex Cincia certum modum imposuit donationibus, nec permittit donare in infinitum, exceptis certis quibusdam personis. T. 4. c. 788. A.
 Hæc lex Cincia pertinet tantum ad incras donationes, non ad remunerationes inestimabilis beneficii. Ibid. E.
 Lex Cincia donationes certis casibus prohibuit, aut eis modum imposuit. T. 4. c. 651. B.
 Quæ & lex moeroris dicebatur. Ibid. C.
 Lex dedit magistratibus municipibus jus dandi tutores. Tom. 4. c. 33. E.
 Lex est coercitio delictorum. T. 4. c. 247. E.
 Lex Falcidia cessat in militari testamento. T. 4. c. 765. E.
 Lex Falcidia locum habet in testamento pagani. T. 4. c. 765. E.
 Lex Falcidia locum habet tantum in legatis minuendis, quæ hereditatem absumunt supra dondrantem. T. 4. c. 60. C.
 Lex Gabinia lata fuit de verfora non de usura. T. 4. c. 46. C.
 Lex potior est consuetudine. T. 4. c. 45. D.
 Lex omnis est publica. Tom. 4. c. 503. B.
 Lex, quæ dat jori patri dandi tutoris, non dedit etiam jus dandi curatoris in testamento. T. 4. c. 545. A. cur ventri datur curator, non tutor. Ibid. A.

- Lex sola dominum facit, Prætor possessorum tantum vice domini. T. 5. c. 7. D.
- Lex 12. Tabularum confirmat legiti-
mas hereditates ejus, qui apud hos-
tes vitæ functus est. T. 5. c. 626. E.
- Lex non patitur, ut alicui invito
suus heres agnoscatur. Tom. 5.
c. 532. A.
- Lex Julia de dote quando, & qui-
bus casibus cessare dicatur. T. 5.
c. 557. E.
- Lex Julia repetundarum ad quos
magistratus pertineat. Tom. 5.
c. 734. B.
- Lex in jure pro pactione interdum
accipitur. T. 5. c. 661. C.
- Lex Falcidia quando locum habeat.
T. 5. c. 782. D. E. & quando a
testatore prohiberi possit. Ibid.
c. 783. C.
- Lex Falcidia pars est juris publici.
T. 5. c. 517. D.
- Lex de jurisdictione non pertinet
ad magistratus Provinciales, &
quare. T. 5. c. 2. B.
- Lex Julia in omni re immobili, non
autem mobili in dote data locum
habet. T. 5. c. 557. C.
- Lex Julia repetundarum quarum-
nam rerum venditionem, aut dona-
tionem prohibeat. Tom. 5. c.
734. C.
- Lex Scribonia quænam sit. Tom. 5.
c. 755. A. B.
- Lex ut, adilectorem quandam unus-
cuique iudici portionem esse. T.
5. c. 34. E.
- Lex publica quomodo differat a lege
privata, secundum jura canonici-
um. T. 6. c. 1067. D.
- Lex Cincia modum donationibus
imponit. T. 6. c. 1038. C.
- Lex Iliis Sentia adversus libertates
a debitore servis suis datas in-
fraudem creditorum, ut ipso iure
non valeant. Tom. 6. c. 335.
E.
- Lex 3. de reg. caton. emendata. T.
6. c. 192. B.
- Lex Cincia donationibus omnibus
certum modum imposuit. T. 6.
c. 405. D. lex moralis ea ratio-
ne dicitur a Plauto. Ibid. D.
E.
- Lex Cornelia testamentaria. Tom. 6.
c. 293. E. hæc lex confirmat tes-
tamenta scilicet. Ibid. E. Vide,
scilicet.
- Lex Cornelia facit, ut testamentum
rumpatur, si testator decesserit
in captivitate post editionem,
mortemque postumi præteriti.
T. 6. c. 419. A.
- Lex Cornelia servum necessarium
heredem facit, periode atque il-
dominus vitæ decessisset paullo an-
te, quam caperetur ab hostibus.
T. 6. c. 294. B.
- Lex Falcidia legare non permittit
ultra dodrantem. T. 6. c. 405.
C.
- Lex Falcidia non patitur, ut supra
missis oneretur heres. Tom. 6.
c. 207. B.
- Lex Falcidia locum habet in dona-
tionibus causâ mortis. Tom. 6.
c. 404. A. locum etiam habet in
legatis. Ibid. B. & seq.
- Lex Falcidia. Vide, Falcidia.
- Lex Julia est lex caducaria. Tom. 6.
c. 271. C.
- Lex perennit, filii quæ cunctos
jubet ad vadimonia mortis. T.
6. c. 305. C.
- Lex Rhodia est lex de damno illato,
aut de damno, quod quis suli-
nuit. T. 6. c. 448. A. B.
- Lex Cincia quem modum impos-
uerit donationibus. Tom. 6. c.
488. E.
- Lex est mutus magistratus. Tom. 7.
c. 324. C.
- Lex etiam si dicat omne, semper
tamen excipitur aliquid. T. 7.
c. 83. C.
- Lex quod admittit in testamentis,
an admittat propterea in contra-
dictis. T. 7. c. 949. D.
- Lex quinquæ pedum. Cod. falam
regulorum explicatur. T. 7.
c. 477. D. E.
- Lex 7. finium regundorum a nemi-
ne adhuc intellecta. T. 7. c. 480.
E. ejus sententia quæ. Ibid. E.
- Lex annua vocatur edictum Præto-
ris. T. 8. c. 192. A.
- Lex ad hos Pontificum spectans.
T. 8. c. 519. C.
- Lex censoria quæ. T. 8. c. 625. B.
- Lex Falcidia pertinet ad eos, qui
apud hostes moriantur. Tom. 8.
c. 484. C.
- Lex de magistris faciendis. T. 8.
c. 532. C.
- Lex Falcidia an ad testamentum
ejus, qui apud hostes decessit,
pertineat. T. 8. c. 484. C.
- Lex interdum sumitur pro consti-
tutione, interdum pro edicto Præ-
toris, interdum pro Senatufcon-
sulto. Vide, Constitutio.
- Lex Cornelia ad hereditatem ejus,
qui decessit apud hostes, vocat
eos, qui vocarentur quasi agna-
ti, vel consanguinei, si in civi-
tate decessisset. Tom. 8. c. 184.
D. E. confirmat hereditatem in-
testati. Ibid. E.
- Lex de maritandis ordinibus. T. 8.
c. 218. A.
- Lex an plus valeat, quam consuetu-
do. Tom. 9. c. 127. B.
- Lex 9. de vestigiis, & commissis
relicta. T. 9. c. 402. C.
- Lex, & sententia in quo differunt.
T. 9. c. 1084. E.
- Lex omnis pactum nudum est. T. 9.
c. 68. E.
- Lex Pompeja de parricidiis. T. 9.
c. 1435. B. C. D.
- Lex municipalis inscribitur, secun-
dum quam honoribus fungi oportet.
T. 9. c. 131. B.
- Lex in quo distat a Jure. T. 9.
c. 907. B.
- Lex censoria unde. T. 9. c. 399. A.
- Lex venditionis, quam venditor im-
ponit emptori. T. 9. c. 391. A.
& seq.
- Lex commissoria quæ. T. 9. c. 298.
A.
- Lex Vocaciona coercuit formarum
hereditates. T. 9. c. 922. D.
- Lex de futuris statibus, Jure de præ-
teritis. T. 9. c. 122. B. & c. 907. B.
- Lex Cincia quomodo intelligenda.
T. 9. c. 1342. B.
- Lex 1. Cod. de duobus reis stipulandi,
& promittendi omnino delenda
est. T. 9. c. 1275. D.
- Lex commissaria quomodo sit. T. 9.
c. 388. C.
- Lex filius. Cod. solus. matrin. diffi-
rentiam facit inter dotem, & pecu-
niam filie. T. 9. c. 547. C.
- Lex quinquæcensaria apud Plautum
est lex Latoria. Tom. 9. c. 1357.
E.
- Lex Rhodia. T. 9. c. 348. B. C.
- Lex Latoria vetat, minorem 25. ani-
nis stipulari, quomodo intelli-
gitur. T. 9. c. 1257. D.
- Lex Julia, & Papia prohibuit, ali-
quem quidquam capere ex alio-
rum testamentis, nisi post mor-
tem testatoris intra centesimum
diem matrimonium contraheret,
præter quæ ex testamentis co-
gnatorum. T. 9. c. 1358. C.
- Lex Vocaciona ponit, mulieri plus-
quam semilem bonorum relin-
qui non posse. Tom. 9. c. 1344.
E.
- Lex commissoria non est improba
in venditionibus, & cur. T. 9.
c. 1240. C. cur improba est in
pignoris. Ibid. C.
- Lex Julia, & Papia voluit, orbem ex
alienis testamentis non plus cape-
re eorum, quæ sibi relinquerentur,
quam semilem. T. 9. c. 1358.
D.
- Lex Apuleja de læsa majestate. T. 9.
c. 1283. B.
- Lex Julia majestatis. Ibid. B.
- Lex Cornelia de læsa majestate.
Ibid. B.
- Lex Julia caducaria cur plurativo
numero dicitur Leges Julæ. T. 9.
c. 878. A.
- Lex Viscellia tocius digonatem, &
privilegia ingenuorum, dum po-
nit libertatis, qui honores solit
ingenuis deferentes usurpat, &
administrant, vel qui se gerant
pro ingenuis cum sint libertini.
T. 9. c. 1435. C.
- Lex Julia de fundo dotali scripta
fuit. T. 9. c. 550. B.
- Lex oblivioni. Tom. 9. c. 1275.
C.
- Lex Regia dat civibus Romanis po-
testatem vitæ, necisque in filios.
T. 9. c. 1308. C.
- Lex Pompeja pro parricidio habet
cedem cognatorum ex transverso,
& affinium, & patronorum, &
conjugis uxoris, seu mariti. T.
9. c. 1436. B. C.

- Lex Cornelia nummaria, seu de falsa moneta. T. 9. c. 1449. A. B. & seqq.
- Lex Cornelia testamentaria sic dicta, quia fuit de falsis testamentis. T. 9. c. 1439. E.
- Lex Fabia de plagiaris. T. 9. c. 1438. E.
- Lex de sodalitatibus. T. 9. c. 1455. C. pacata seditione paritur multitudo. Ibid. C.
- Lex Salica. T. 9. c. 440. E.
- Lex Julia repetundarum. Tom. 9. c. 1453. A. B. & seqq.
- Lex Petronia jungitur Senatusconsulto Turpilliano. T. 9. c. 1476. D.
- Lex commissoria quid. T. 9. c. 543. B.
- Lex Cincia. Vide, Cincia lex.
- Lex Fabia tuetur ingenuos homines, quos plagiarii celant, & distrahunt. T. 9. c. 1439. B. C.
- Lex Papia quid prohibet. Vide, Lex Julia.
- Lex Falcidia non pertinet ad testamentum militis. Tom. 9. c. 701. D.
- Lex 6. de transalioibus male posita est sub hoc titulo, nam pertinet ad titulum quemadmodum testamentum aperitur. T. 9. c. 187. C.
- Lex Licinia, & lex Mucia de civibus regundis leges item Licinia & Junia, Julia & Tittia, Cincia & Didia an sint actus diversae leges. T. 10. c. 4. E.
- Lex dat etiam privato criminum, punishmentem, & cogitationem, quae ei forte contingit. Tom. 10. c. 854. E.
- Legis Aquiliae primum caput. T. 1. c. 338. E.
- Legis Aquiliae secundum caput. T. 1. c. 341. A.
- Legis Aquiliae tertium caput. Ibid. A.
- Legis Falcidiae ratio in singulis hereditibus ponenda. T. 1. c. 138. E.
- Legis commissoriae pactum. Tom. 2. c. 1301. A.
- Primus L. Piso de repetendis legem tulit. T. 1. c. 294. C.
- Legis Juliae poena. T. 1. c. 323. B.
- Legis vox est praeco, legum manus est carnis. T. 2. c. 1112. A.
- Legis nomine populi, & plebis scita significari. T. 1. c. 735. B.
- Legis duritiam Princeps solus emendare potest. T. 2. c. 1230. A. B.
- Legis rigor omnis rescindit. T. 1. c. 1315. E.
- Legis mentem, non verba, & legis conditionem, non legem iudex spectare debet. T. 2. c. 1230. B.
- Legis Juliae de vi privata, & publica poena. T. 1. c. 493. B.
- Legis Juliae peculatus poena. Ibid. C.
- Legis Fabiae de plagiaris poena. T. 1. c. 494. A.
- Legis Juliae de ambitu poena. Ibid. A.
- Legis Juliae repetundarum poena. Ibid. A.
- Legis Juliae de annonae poena. Ibid. A.
- Legis Juliae majestatis poena. T. 1. c. 291. C.
- Legis Juliae de adulteriis poena. Ibid. C.
- Legis actiones, idest, legitimae actiones. T. 1. c. 894. E.
- Legis Corneliae de falsis poena. T. 1. c. 291. E.
- Legis Pompeiae de parricidiis poena. Ibid. C.
- Legis an habeat vigorem, quod Principi placet. T. 1. c. 10. E.
- Legis est augere, & producere vim, & significationem verborum. T. 4. c. 913. E.
- Legis Fabiae de plagio in provinciis Praedium cognitio est. Tom. 4. c. 1415. B. procurator Caesaris quando videtur fungi partibus Praedictis. Ibid. B.
- Legis 42. ff. de petiti. brevis, questio quae est. T. 4. c. 73. B.
- Legis Juliae de divortis quae fuit auctor. T. 4. c. 1476. A.
- Legis Juliae beneficium est bonorum cessio, quod debitorum liberat molestia carceris. T. 4. c. 234.
- Legis 36. ff. de jure si sit sententia quae est. T. 4. c. 965. C.
- Legis 42. ff. de pectus. ff. post di. visionem, sententia quae. T. 4. c. 839. C. & sententia ff. pater, qui dotem, ejusdem legis quae. Ibid. E.
- Legis 8. ff. de serv. exportandae explicatio. T. 4. c. 664. C. D.
- Legis Corneliae fictio. Vide, Fictio.
- Legis ff. si ff. 1. ff. de legat. 1. explicatio. T. 4. c. 494. D.
- Legis ff. debitor 45. ff. in fidei commissaria. ff. de fidei commissaria. liberat. sententia. C. 4. c. 328. C.
- Legis actiones specialiter mandari non possunt. T. 4. c. 9. C.
- Legis 23. ff. de legat. praest. species quae est. T. 4. c. 1035. E.
- Legis 81. de furt. & legis 4. ff. ult. ff. ad l. jul. pecul. repugnantia quae. T. 4. c. 843. C. D.
- Legis 4. ff. ult. ad leg. jul. pecul. & legis 81. de furt. repugnantia quae. Ibid. C. D.
- Legis 1. ff. de jure auctor. annulor. species facti qualis. T. 4. c. 842. D.
- Legis 27. ff. de militar. testamentis. species quae est. Tom. 4. c. 1072. C.
- Legis Falcidiae antiquam ratio inest, prius omne res alienum defuncti deduci debet. Tom. 4. c. 1174. C.
- Quod in legis albo est, est potentius, quam quod in testamento. T. 4. c. 1245. E.
- Legis filius. ff. de iuss. testam. intellectus quis est. T. 4. c. 1090. B.
- Legis consilissima. C. de testam. ff. imperfecto. intellectus quis. T. 4. c. 1073. C.
- Legis Nefennius. ff. ad leg. Falcid. explicatio. T. 4. c. 1049. A.
- Legis filio. ff. ad leg. Falcid. explicatio. T. 4. c. 1049. D. E.
- Legis filium. Cod. fam. et si fund. explicatio. T. 4. c. 1050. C. D.
- Legis si unquam. Cod. de terrorend. do. nat. explicatio. T. 4. c. 840. C.
- Legis 42. ff. pater, qui dotem. ff. de pectus explicatio. Tom. 4. c. 839. E.
- Legis qui habebat. ff. de vulgar. & pupill. substitut. explicatio. T. 4. c. 1064. C.
- Legis mulier. ff. qui potior. in pignore habebatur, speciei explicatio. T. 4. c. 1288. E.
- Legis nam pater. 77. de legat. 2. explicatio. T. 4. c. 1142. A. & seqq.
- Legis 81. ff. de furt. facti species quae. T. 4. c. 843. C.
- Legis actio unde originem trahat. T. 5. c. 682. D.
- Legis actionem qui habere dicatur. Ibid. D.
- Legis proprium est heredem facere. T. 5. c. 1088. B.
- Legis Rbodius de iactu ratio quae sit. T. 5. c. 532. E.
- Legis potestas maior est, quam iudicis. T. 5. c. 152. B.
- Legis 1. ff. de iur. iuri. de do. prelegat. & 1. quae autem de iure do. explicatione. T. 5. c. 358. B.
- L. 1. 3. ff. de mandat. quae sit sententia. T. 5. c. 460. E.
- L. 2. quando de pecul. aff. annalis sit, explicatur. T. 5. c. 444. A.
- L. 11. de olim. & tunc legat. dubium explicat auctor. T. 5. c. 1078. C. D.
- L. 5. ff. 1. de exercit. aff. unde, & ex quo loco explicanda. T. 5. c. 430. D.
- L. 2. de reb. credit. explicatio. T. 5. c. 389. E. & seqq.
- L. 1. de sepulcr. violat. explicatur, per leg. 1. ad l. jul. pecul. T. 5. c. 387. A.
- L. 1. ff. de penso. de migrando, explicatio ab auctore redditur. Tom. 5. c. 526. B.
- L. 1. & leg. si pater dotem. ff. de pectus. dotal. explicatio. T. 5. c. 198. C.
- L. 8. de aff. tribus. explicatur. T. 5. c. 435. E.
- L. 2. de reb. cred. est vestita ab omnibus interpretibus. T. 5. c. 390. C.
- L. 8. ff. ult. de precario, explicatur. T. 5. c. 416. E. & c. 417. A.
- L. 4. ff. cum domini de usuat. actio. oblatre videtur l. 1. si fam. furt. oblat. dir. T. 5. c. 42. C. D. & seqq.
- L. 2. ff. de mater. ad Senatusconsult. Tertul. dubium sentium auctor fultus. lit. T. 5. c. 161. B.
- In l. 8. ff. si ita res de pecul. & comm. rei vendit. proponitur casus, quo venditio conditionalis perfecta esse intelligitur, etiam si conditio impleta non fuerit. T. 5. c. 514. A. B.
- L. 4. de nonal. affion. oblatre videtur.

- tur L. sciendum in princ. ad l. acquit. & L. 6. §. si autem. §. si fam. fart. scilicet diade scientia domini in delictis servorum agentes. Tom. 5. c. 42. B. C.
- L. 5. & 7. de eo, quod certo loco. & L. 27. de condit. indeb. explicatur. T. 5. c. 402. D. & seq.
- L. 8. locat. condit. auctor diligentiori retractatione examinanda confit. T. 5. c. 320. C. D.
- L. 8. de confis. pecun. ver. 2. sententia. T. 5. c. 406. E. & c. 407. A.
- L. 9. de confis. pecun. explicatur. Ibid. c. 407. A.
- L. 10. & 13. de confis. pecun. de duobus reis stipulandi & credendi explicatur. T. 5. c. 407. A. B. & seq.
- L. 10. ad exhibendum expositio. T. 5. c. 373. D. B.
- L. 11. de relig. & famp. fau. caplatur. T. 5. c. 389. B.
- L. 12. & L. 13. ad exhibendum, quæ pugnare videntur, conciliantur. T. 5. c. 376. E.
- L. 12. ad exhibendum expositio. T. 5. c. 375. E. & c. 376. A. & seq.
- L. 6. de transat. tal. caplatur. T. 5. c. 427. A.
- L. 12. Tabularum v. heredes teneri pro portionibus hereditariis, non singulis in solidum. T. 5. c. 428. E.
- L. 13. depositi, intellectus diff. illis. T. 5. c. 452. D. E. & c. 453. A. & seq.
- L. 65. §. ult. pro socia, casus tecten fecit, quo maritus dotem precipuo iure sub principis in iudicio communi dividendo officio iudicis. T. 5. c. 492. E.
- L. 65. §. Lohen pro socia, Joannes male intelligit. T. 5. c. 486. C.
- L. 15. §. ult. de fideiussor. explicatur, & obiecto quædam extra diluitur. T. 5. c. 1099. B.
- L. 11. de æqua plur. arceus. §. afficiam, corrigat auctor. T. 5. c. 676. B. C.
- L. 17. de confis. pecun. casus longi serie enumeratur, & explicatur. T. 5. c. 410. B. & seq.
- L. 19. de iur. respo. breviter, at explicatur diffidilis. T. 5. c. 982. A. & seq.
- L. 20. de preul. explicatur. Tom. 5. c. 441. A. & seq.
- L. 21. de cautels. empt. auctor distortum locum testantur ad L. 34. cod. T. 5. c. 505. C.
- L. 22. mandati, inceptus questio, & quæ variè ab interpretibus arbitrata est. T. 5. c. 452. C.
- L. 22. §. si mandaverim. §. mandati, verba tam obicura sunt, ut ab interpretibus non intelligantur. T. 5. c. 470. A.
- L. 22. §. si mandaverim, verus sensus. Ibid. A.
- L. 24. de petis. hered. explicatio. T. 5. c. 284. B.
- L. 24. locat. condit. verba Budeus aliter, sed perperam legit. T. 5. c. 524. B. C.
- L. 27. in fin. de adimend. legat. & L. quæ res. §. aream. de solut. explicatur. T. 5. c. 838. D. E.
- L. 24. locat. condit. ex teibus questionibus, quæ tractat, primè ab interpretibus male accepta est. T. 5. c. 524. B.
- L. 31. de magnissim. testamento, quomodo intelligenda. Tom. 5. c. 376. D.
- L. 37. tu fur. de rei vindic. aut L. domum. Cod. cod. explicatio. Tom. 5. c. 274. C.
- L. 70. §. pro socio, corrigitur. T. 5. c. 479. A.
- L. 76. de verb. obligat. verus, & communis sensus qui sit. Tom. 5. c. 238. E. & c. 239. A.
- L. 109. de reg. jur. opponitur. L. Corn. ad l. Corneliam de falsi. T. 5. c. 93. H. C.
- L. 138. de reg. jur. quid contineat, & quò respiciat. Tom. 5. c. 384. D.
- L. 4. de auro, & argent. legat. causam possessionis pro legato dilucidè explicat. T. 5. c. 749. E.
- L. si el nuptura. & L. 1. §. an possit. de confis. pecun. & L. 26. §. si centum. de condit. indebiti explicatio, & cum L. penult. Cod. de confis. pecun. collatio. T. 5. c. 396. E. & c. 397. A.
- L. qui a servo. de obligat. & effus. explicatio. T. 5. c. 879. B.
- L. pecuniam de reb. crediti, quæ obicura aliis, & intricata est, dilucidè ab auctore explicatur. T. 5. c. 825. E.
- L. penult. §. sed her super illis a Cod. de præscriptio. 30. annorum, verus sensus. T. 5. c. 417. D.
- L. illud. de apion. legat. explicatio. T. 5. c. 239. B.
- L. eos. Cod. de usuris, explicatio, & de obligatio ex ea diluitur. T. 5. c. 992. E.
- L. penult. de cap. minis. ex L. 6. & ult. de olim. & rib. legat. explicatio. T. 5. c. 1079. A. B.
- L. penult. de passis, caplatur. T. 5. c. 389. C.
- L. penult. quando fise. vel priy. operet reitella Barolum in quæstione, an debitor principalis, priusquam hypothecatus agatur, excuti debeat. T. 5. c. 424. D.
- L. Matius. de rei vindic. brevis expositio. Tom. 5. c. 379. C.
- L. intra nulle unpus. §. de minoribus, explicatio, & cum L. Papinianus. §. ult. de minor. collatio. T. 5. c. 375. B.
- L. Julia de fundo dotali inestimato intelligenda est. Tom. 5. c. 557. B.
- L. ult. Cod. uti in rem alio, explicatur ab auctore. T. 5. c. 283. B.
- L. ultim. pro suo, in finis possessionum viuos teneat. Tom. 5. c. 717. A. B.
- L. ultim. de passis pugnare videtur, sed auctor controversiam sustulit.
- T. 5. c. 75. C.
- L. si ut certo. §. si nunc videndum. commod. L. rogati. de præscriptio. verbiè explicat, & illustrat. T. 5. c. 451. B.
- L. si a res. de fideiussoribus, sententia refertur, & explicatur. T. 5. c. 408. A.
- L. si divorcio at. de verb. oblig. explicatio. T. 5. c. 398. B.
- Legis Alie Senten capta plura. T. 6. c. 419. E. & seq. & c. 424. A & seq. capta hujus legis abrogata quæ. Ibid. c. 426. C.
- Legis Aquiliz actio. Vide, Actio legis Aquiliz.
- Legis Cornelie scitio. Vide, Fictio. In leges falcidie ratione inveniunt. T. 6. c. 406. D.
- Legis virtus quæ est. T. 7. c. 7. D. & T. 8. c. 647. A.
- Legis actiones quædam dicantur. T. 8. c. 1100. A. quid significant. Ibid. C.
- Legis, & rogationis differentia. T. 8. c. 599. D.
- Legis actio, & actus legitimus idem. T. 8. c. 798. B.
- Legis Aquiliz actio quis teneatur. T. 8. c. 827. D. & c. 828. D.
- Legis Julie durities ab Imperatoribus moderata. Tom. 8. c. 809. A.
- Legis Julie de vi privata pena, quæ. T. 9. c. 1428. D.
- Legis Julie de vi publica pena quæ est. T. 9. c. 1429. A.
- Legis 2. §. de condit. sine causa. species. T. 9. c. 120. D.
- Legis Papie caducarie latæ causa, quæ fuit. T. 9. c. 872. E.
- Legis alienæ mentio fit apud Dionem in Vicipasiano. T. 9. c. 1169. A.
- Legis committoræ pactum. T. 9. c. 1140. A.
- Legis beneficio renunciare possimus. T. 9. c. 375. A.
- Legis Cornelie testantiaræ pena quæ. T. 9. c. 1440. C.
- Legis Petroniæ pena est infamiae, quam accusator incurrit, cum non perfiti accusatorem intra legitimum tempus. T. 9. c. 1476. C.
- Legis Cornelie scitio. Tom. 9. c. 1318. D. & seq.
- Legis actiones expentur, & expediuntur per nometipios, non per alios. T. 9. c. 939. B.
- An legis actio mandetur a Præfide, vel datur a lege. T. 10. c. 94. D.
- An legis actionem habeant magistratus municipales. Tom. 10. c. 93. D.
- Jurisdictionem lex dat, non mandat. Ibid. D. & legis actionem similiter. Ibid. D.
- Legis actio, quæ magistratui municipali competit, sine mandato competit. Ibid. E.
- Legis actio neque datur, neque mandatullo modo a Præfide. Ibid. D. E.

- Legis actionem nemo habet ex mandato magistratus. T. 10. c. 94. E.
- Legis qualitas per principia ostenditur. T. 10. c. 164. C.
- Legis non est provocatio. T. 10. c. 194. E.
- Legis actionem non habebant omnes omnium municipiorum magistratus. T. 10. c. 87a. B.
- Legis scio, quæ est apud magistratum municipalem, an sit apud defensores plebis. Ibid. C.
- Legi annuarie tot anni diminuntur, quot anni habet liberis. T. 4. c. 860. C.
- Legi Falcidia locus est in donationibus mortis causa, exemplo legatorum, auctoritate D. Severi. T. 4. c. 1144. A.
- Legi, quam venditor indixit, an emptor stare teneatur. T. 5. c. 680. B.
- Legem pro edicto sumi. T. 1. c. 414. D.
- Ad legem Juliam de adulteriis coercendis. T. 1. c. 873. A.
- Ad legem Juliam majestatis. T. 1. c. 872. D. E.
- Ad legem Juliam de vi publica. T. 1. c. 873. C. de vi privata. Ibid. D.
- Legem rei suæ dicere ejusdem sit. T. 3. c. 683. D.
- Legem confensum expressum, & licentiam facit. T. 3. c. 404. B.
- Ad legem Corneliam de sicariis, & veneficiis. T. 1. c. 304. D. & c. 873. E.
- Ad legem Pompejam de parricidiis. T. 1. c. 307. C.
- Ad legem Corneliam testamentariam. T. 1. c. 308. A.
- Legem dat contractibus conventio. T. 4. c. 682. A.
- Legem abrogat consuetudo. T. 4. c. 45. E.
- Legem cum dicimus, 12. Tabularum leges dicimus. T. 5. c. 35. A.
- Legem suæ rei dicere quilibet potest. T. 3. c. 555. D.
- Ad L. 17. de pactis auctor diffidilem questionem discussit. T. 5. c. 54. D. & seq.
- Legem 18. de argenti diffidilem, ab interpretibus magis obscuram, quam explicatam, discutit auctor, & declarat. T. 5. c. 128. A.
- Ad legem 1. de sepulchris violatis, respondetur ex L. 1. ad leg. Jul. peculatus, & L. 5. ad leg. Jul. de vi publ. T. 5. c. 387. A.
- Legem dicere an plus sit, quam jus pacisci. T. 6. c. 527. A.
- Legem dorum interpretatione molliore solus est Principes. T. 8. c. 787. D.
- Legem Dei confundere, corrumpere, & offendere est sacrilegium. T. 9. c. 1455. A.
- Ad legem Fabiam de plagiariis. T. 9. c. 1438. E.
- Ad legem Juliam de vi publica, seu privata. T. 9. c. 1418. D. E. & seq.
- Ad legem Juliam majestatis. T. 9. c. 1393. D. E. & seq.
- Ad legem Juliam de adulteriis, & stupro. Tom. 9. c. 1397. A. & seq.
- Ad legem Juliam de ambitu. T. 9. c. 1451. E. & seq.
- Circa legem Papiam Senatusconsultum facta. T. 9. c. 879. B. C. & seq.
- Ad legem Corneliam de sicariis. T. 9. c. 1434. D. E. & seq.
- Inter legem 14. de legat. 3. & l. 22. de cond. & dem. quodnam sit diffidum. T. 10. c. 15. B.
- Legem quo casu faciat Principi ex iudiciis particularibus, quæ reddidit. T. 10. c. 832. B.
- Legem an possit vincere consuetudo. T. 10. c. 1266. A.
- De lege Cornelia de falsis, & de S. C. Liboniano. T. 1. c. 874. B.
- De lege Fabia de plagiariis. T. 1. c. 875. D.
- De lege Julia ambitus. Ibid. C.
- De lege Pompeja de parricidiis. T. 1. c. 874. A.
- De lege commissoria. T. 1. c. 771. E.
- In lege Falcidia patrimonii quantitas mortis tempore spectatur. T. 1. c. 139. A.
- In lege Falcidia utrum ex alienum ante deductum, quam lunaris impensa, & pretia servorum manumissorum. Ibid. C.
- Legem Corneliam testamentariam qui teneantur. T. 1. c. 308. A. B.
- De lege Julia repetundarum. T. 1. c. 874. C. D.
- Legem Juliam de annona qui teneantur. T. 1. c. 875. A.
- Legem obligari non tantum cum, qui contra, sed & qui secundum legis præceptum faciunt. T. 3. c. 496. A. B.
- De lege Glia. T. 3. c. 39. C. D. & c. 400. B. C.
- Sine lege non licet nobis quid ampliare, vel procedere. T. 4. c. 1213. A.
- Legem agere est commune reorum, & iudicum. T. 4. c. 747. B.
- Legem Juliam & Papiam singuli anni per singulos liberos remittuntur. T. 4. c. 860. C.
- Legem Juliam crimen adulterii capitale non luit. T. 4. c. 1496. B. politica constitutionibus novissima Theodosiani Codicis demum factum fuit capitale hoc crimen. Ibid. B.
- Legem Julia de adulteriis cavetur, ne ostate prædium maritus invitæ uxore alienet. T. 4. c. 1475. B.
- Legem Corneliam de falsis quomodo quis tenetur. T. 4. c. 15. D.
- Legem quæ dantur, ea mandata, iudisdictione non contineri constat. T. 4. c. 12. D.
- Legem quæ rominam dantur, mandata non continentur. T. 4. c. 8. A.
- Legem Voconiam masculorum hereditas jure agnationis non pertinet ad læminas ultra confanguinitatem. T. 4. c. 792. E. & c. 793. A. item hac lege Voconia non licet læminam heredem scribere, ne filiam quidem unicam. Ibid. B.
- Legem Julia repetundarum quæ res utcupi prohibeantur. T. 5. c. 734. C.
- Legem non refragante pignori dare quid sit. T. 5. c. 421. A.
- Legem Voconiam mulierum hereditates coarctatæ sunt. T. 5. c. 389. A.
- In L. 17. de pactis, multa, ac varia, & explicata difficultas proponuntur, quæ adversari videntur, & multum molestia omnibus interpretibus exhibet. T. 5. c. 47. E. & c. 68. A.
- Legem Ailia Sentia cautum, ut qui solvendo non est, non possit in suo testamento, nisi unum ex servis manumittere, simul & heredem instituire, qui necessarius heredes exsilat, & creditoribus respondet. T. 6. c. 419. E. & c. 420. A. & seq.
- De lege Aquilia. T. 6. c. 443. E. & c. 444. A. & seq.
- De lege Cornelia de falsis, & qui ea lege tenentur. T. 6. c. 448. E.
- Legem Corneliam pater singitur vitæ decessisse, antequam postumus nasceretur. T. 6. c. 418. E.
- Legem Juliam, & Papiam remittitur vique duntaxat conditio. T. 6. c. 147. B.
- De lege Rhodia, & eo, qui navis levandæ causâ iudicium rerum suarum fecit. T. 6. c. 460. A.
- Ex lege Scæbonia servitus non potest utcupi. T. 6. c. 37. A.
- Legem si cum quodam convenitur, quam sibi tribui postulat. T. 7. c. 205. D.
- Leges omnes, quæ sunt ex libris doctrinæ, non sunt regulæ sed notæ potius ad regulas, vel amplificationes, vel exceptiones. T. 4. c. 1413. A. explicatio definitionis legis. Ibid. A.
- Legem Papiam quantum sileo ex hereditate vindicatur. T. 9. c. 880. B.
- Legem promulgata novarum tabularum debitorum esse definiunt. T. 7. c. 814. C.
- Ex lege quæ habemus, non mandamus; quæ jure nostro habemus, quod sumus magistratus, ea recte mandamus. T. 7. c. 55. E. & c. 56. A.
- Legem quæ dantur, in alium non transferri. T. 8. c. 792. E.
- In lege aquilia qui continentur, & qui S. C. Syllaniano. T. 8. c. 645. B.
- De lege Fusia Caninia tollenda. T. 9. c. 948. D. E.
- Legem agitur in servis vindicta manumittendi. T. 9. c. 942. B.
- Ex lege Latoria exceptio. T. 9. c. 1248. B.
- Legem Rheimia calumniatores puniebantur. T. 9. c. 1478. A.

Leges agere nemo potest alieno nomine. T. 9. c. 939. B.
De lege Julia miscella tollenda. T. 7. c. 834. B. & seqq.
De lege commissoria in pignori bus rescindenda, & de pactis pignorum. T. 9. c. 1239. D. & seq.
A lege Latoria dicta est etas legiti- ma. T. 9. c. 1257. E.
Leges datur & cognitio, & animad- versio publici criminis. T. 10. c. 862. C.
Leges caducarie odiose. T. 3. c. 449. D. E.
Leges nauticæ a Rhodijs Romani sumpturæ. T. 1. c. 385. D.
Leges edictales, generales, rescripta generalia. T. 2. c. 50. A. B.
Leges testamentariz plures. T. 1. c. 1039. E.
Leges publicæ, idest, iudicia publica. T. 3. c. 214. A.
Leges fugitivæ multa sunt in libris a Justiniano collectis. T. 3. c. 84. D. E.
Leges curiatæ. T. 1. c. 891. B.
Leges Iuliz iudicariæ ab Augusto latæ sunt, quas & edicta Macrobius vocat. Tom. 3. c. 167. A.
Leges cum dicimus, per eminentiam duodecim Tabularum dicimus. T. 2. c. 567. B.
Leges, Plebiscita, Senatusconsulta, Edicta, Constitutiones aliud non habent, quàm commune nomen. T. 1. c. 895. C.
Leges in tabulis eboræ præscrip- tæ pro rollis. T. 1. c. 899. A. B.
Leges plures latæ de Consulari im- perio. T. 1. c. 899. A. B.
Leges de singulis an in præsens tem- poris ferri possint. Tom. 3. c. 429. B.
Leges quoniam ad præterita trahan- tur. T. 2. c. 1069. D.
Contra leges pacta conventa oon- valent. T. 4. c. 21. E.
Leges mutare non potest privati hominis voluntas. T. 4. c. 372. E.
Leges naturæ ignorare non licet. T. 4. c. 1432. D.
Leges caducariæ an locum habeant in usufructu legato. T. 4. c. 423. B.
Leges caducariæ non pertinent ad libertates. T. 4. c. 597. E.
Leges non tantum contractus ser- vant, sed & leges contradium. T. 4. c. 128. C.
Leges publicorum iudiciorum quæ. T. 4. c. 844. B.
Leges Romanæ faciunt, paternâ hereditate decidere eos, qui interfecti necem non vindicant, quod & in Gallia receptum est. T. 4. c. 1388. A.
Leges de negotiis nauticis latæ complures, & illæ vetustissimæ non solum, sed & novæ quædam. T. 3. c. 330. C.
Leges discrepare videntur, net ta-

men sunt contrariæ. T. 5. c. 972. A. B.
Leges perjuræ puniunt, quæ per ca- put, fortunam, genium, aut salu- tem Principis fiunt. T. 5. c. 553. B.
Leges nauticæ a civitate Rhodiensî primùm repetitæ sunt. T. 3. c. 330. B. C.
Leges quæ fortiores sint. T. 5. c. 973. B.
Leges abrogantur non tantum sus- fragio legislatorum, sed etiam ta- cito omnium consensu per desue- tudinem, & consuetudinem con- trariam. T. 6. c. 454. C.
Leges caducariæ ius accrescendi abrogaverunt, ut sicutum voca- rent ad portiones vacantes. T. 6. c. 188. E.
Leges scilicet, dissentiente filio, sub eius nomine sponsalia fieri non permittunt. T. 6. c. 613. C.
Leges priores plerumque trahan- tur ad posteriores. T. 6. c. 591. D.
An leges nomine earum rerum dent exceptiones, quarum actiones non sunt. T. 6. c. 413. C.
Leges caducariæ. Vide, Caduca.
Leges generatim conscribi solent. T. 6. c. 451. D.
Leges Iuliz, & Papiz, quæ sunt le- ges caducariæ, abrogabant ius ac- crescendi, ut sicutum vocarent in portiones vacantes. T. 6. c. 188. E.
Leges annuæ appellantur edicta prætorum. T. 6. t. 1. B.
Leges nihil introducunt sine ratio- ne aliqua. T. 7. c. 259. E.
Qui contra leges mercatur, mali fide emit. T. 7. c. 374. E.
Leges sanctæ sunt, non omnes, sed quæ poenâ aliqui sanctæ sunt. T. 7. c. 7. B.
Leges cur sanctæ dicantur. Ibid. B.
Leges non sanctæ quæ dicantur. Ibid. B.
Leges olim specialiter sacre, sacra- tissimæ, sacratæ dicebantur duo bus modis. T. 7. c. 8. C.
Leges non sunt privatæ, sed tom- munes. T. 8. c. 902. B.
Leges caducariæ cur sic dictæ. T. 8. c. 591. D.
Leges novæ Julia, & Papia. T. 8. c. 587. E.
Leges plerumque aliquæ inter se- aptæ, & colligatæ. T. 8. c. 555. B.
Leges tam scelus, quàm sceleris vo- luntatem puniunt. T. 8. c. 640. B.
Leges testamentariz. T. 8. t. 576. A.
Leges de iure filii, & populi. T. 9. c. 906. D.
Leges spectandæ in lite. Tom. 9. c. 127. A.
Leges morientibus minus permit- tunt, quàm viventibus, & cur. T. 9. c. 1354. C.
Leges nunquam fingunt, quod sc-

rum natura non fert. T. 9. c. 546. D.
Leges, & de pactis, quæ fiunt con- tra leges. Tom. 9. c. 55. E. & c. 34. A. & seqq. quæ sunt. Ibid. A.
Leges, quæ dant, vel quæ negant conditionem indebiti, quomodo accipienda sunt. Tom. 9. c. 168. E.
Leges mutari, aboleri, & abrogari per desuetudinem. T. 9. c. 1328. C.
Leges non possunt omnia exprime- re, plicaque supplenda nobis re- linquunt ex aliis legibus. T. 9. c. 476. C.
Leges Papiz cur numero pluriativo dicuntur, quævis fuerit una lex Papia. T. 9. c. 878. A.
Leges dnmite dicuntur, cum exole- scere incipiunt. Tom. 9. c. 147. A. D.
Leges Iuliz sunt mitiores constitutæ. T. 9. c. 1432. B.
Leges promulgabantur tripudino. T. 9. c. 1380. B.
Leges mittunt Principes ad summos magistratus, quibus respondent questionibus, postulationibus, in- terragationibus, consultationibus advocatorum. T. 9. c. 1270. A. B.
Leges a latorum gentilitio nomine nomen accipere solent. T. 10. c. 10. B.
Leges novæ quoniam sint appellatæ, l. ult. de leg. Caton. T. 10. c. 14. E.
Leges ignorare nulli Romanorum olim licebat, & puniebantur, qui per ignorantiam iuris peccabant. T. 10. c. 387. B.
Leges, & mores bonæ fidei iudicia faciunt, non certa naturalis ratio. T. 10. c. 449. B.
Leges, quæ sunt de conditione inde- biti, exigunt errorem facti. T. 10. c. 470. C.
Leges non sistent lucrum taptanti- bus, sed damnum vitantibus. T. 10. c. 759. A.
Leges publicæ, & generales quæ- nam sint. T. 10. c. 831. E.
Leges principum an sint generales. T. 10. c. 832. C.
Leges generatæ quoniam sint. Ibid. D.
Leges novissimæ emendant leges vetustiores. Ibid. D.
Leges omnia, quæ in corpus iuris referuntur, scire generales sunt, pauca speciales. Ibid. E.
Leges possunt nuncupari orationes ad Senatum. T. 10. c. 835. B.
Contra leges, vel quæ in fraudem legum fiunt, ipso iure nulla sunt. Ibid. C.
Leges futuris negotiis formam de- bent statuere, non præteritis. Ibid. C.
Leges, pro quibusdam scriptæ, contra eos an valent. Ibid. C.
Leges Julia, & Papia tunc dicantur caduæ.

- caducaria, in rem ficti facta, & per se odiosa. T. 10. c. 834. A. B.
- Leges dicere, & precibus respondere, precipuum Quæstoris manus fuit. T. 10. c. 845. C.
- In leges aut peccet, qui condemnatur in certam quantitatem, in ea ofensa utrarum accumulando. T. 10. c. 1233. D.
- In leges quibus casibus pronuntiet iudex. Ibid. D. E.
- Legum 12. Tabularum appellatio unde. T. 1. c. 893. B.
- Legum custos, & armarium est Quæstor iustitiae. T. 2. c. 667. B.
- Legum proponendarum formula, unde de plano scilicet legi possit. T. 3. c. 184. D.
- Legum Romanorum non est vilis auctoritas, sed usum non vincant, aut mores. T. 2. c. 1229. B. C.
- Legum fictio veritate potentior est. T. 4. c. 785. B.
- Legum claves sunt tituli, sive scripturae. T. 4. c. 1122. D.
- Legum animus, & medulla est ratio, quæ æquum, & bonum tuctur. T. 4. c. 875. C.
- Legum, & juris scientiam præstare debet adflictor. T. 5. c. 34. E.
- Legum omnium ratio reddi non potest. T. 6. c. 379. D.
- Legum vis in quibus posita. T. 8. c. 808. E.
- Legum iuris tacito consensu populi obliterari. T. 9. c. 876. B.
- Legum variae appellationes. T. 10. c. 832. A.
- Legibus Rhodis dicebat Antonius mare regi, quatenus eis nulla legum suarum adversaretur: idcirco Galli de Romanorum jure statuerunt. T. 1. c. 181. B.
- Legibus Principes soluti, tamen legibus vivunt. T. 1. c. 118. B.
- Legibus obtemperare convenit eum, qui leges facit. T. 1. c. 448. E.
- De legibus innatis. T. 3. c. 506. A. B.
- Legibus minor sententia, aut durior videtur esse corrupta. Tom. 4. c. 849. D.
- Legibus dantur exceptiones, seu paragraphi earum rerum, quarum nullæ proditæ sunt actiones. T. 4. c. 549. B.
- Legibus præstabiliora suos, licet hiis non observantur, sed edictis Prætorum tantum. T. 4. c. 148. B. quædam præstabiliora observantur. Ibid. B.
- A legibus, sive canonibus appellatio frustra interponitur. T. 6. c. 942. B.
- Legibus, aut Senatusconsultis comprehendere non possunt omnes articuli, omnes casus, & omnes causæ, sive species litigationum. T. 6. c. 90. E.
- Legibus improbatæ conventiones, aut stipulationes inutiles sunt. T. 6. c. 491. A. B.
- Legibus comprehendere, & definiri omnia non posse, sed generatim tantum. T. 6. c. 451. C. D.
- Legibus suis an teneatur Princeps. T. 7. c. 31. E.
- Legibus suis Populus tenetur. Ibid. E. teneatur ex legibus Principis, perinde ac suis. Ibid. E.
- Legibus solutus est Princeps. T. 7. c. 1189. C.
- Legibus an solutus sit Princeps. T. 7. c. 31. E.
- Legibus obtemperantes, quandoque legibus obligamur, & quomodo. T. 8. c. 386. B.
- Ex legibus actiones quæ sunt. T. 9. c. 237. C.
- Legibus datur facultas testandi de pecunia sua. T. 10. c. 803. A.
- Levis, T. 8. c. 214. B.
- Levissumas condiciones, Vide, Condiciones.
- Libellaria. T. 2. c. 1202. A. B.
- Libellaria aliud est, aliud precaria, aliud usufructus, aliud emphyteusis, & aliud feudum. T. 2. c. 1208. B.
- Libellaria in perpetuum sit semper. T. 2. c. 1201. B.
- In libellaria succedere filias. T. 2. c. 1209. E.
- Libellarius jus quod est. T. 7. c. 883. A.
- Libellarius contractus quis. T. 2. c. 1200. E. & Tom. 9. c. 418. C.
- Libellarius contractus in quo distat a jure emphyteutico, Tom. 9. c. 417. D. & seq.
- Libellarius contractus recte vocatur emphyteuticus, sed novus. T. 10. c. 744. B.
- Libelli repudiij formula. T. 2. c. 1071. C. D. & quibus ex causis viro in uxorem permittitur, iidem in virum uxori. Ibid. c. 1073. B. & seq.
- Libelli dimissorii, libelli appellatorii. T. 1. c. 88. C.
- Libelli famosi, Tom. 1. c. 867. C. D.
- Libelli datione, & rescriptione, perinde atque litis contestatione actiones tempore perire in totum rediguntur. T. 2. c. 55. C.
- Libelli qui sunt. T. 2. c. 102. D.
- Libelli inscriptione reus postulat. T. 4. c. 819. C.
- Libelli refutatorii, Vide, Refutatorii libelli.
- Libelli dimissorii dicuntur Apostoli. T. 9. c. 105. C. & c. 1108. D.
- Libelli litigatoris subscriptio non est sententia. T. 9. c. 1099. D.
- Libelli oblati Præfeco prætorio, & aliis magistratibus, an eandem vim habeant, quam illi, qui sunt oblati Principi. T. 10. c. 838. D. E.
- De libellis famosis. T. 9. c. 1464. C.
- Libellis famosis sit injuria. Ibid. C.
- De libellis appellatoriis plura. T. 10. c. 794. D. E.
- Libellorum famosorum auctores ut coercendi. T. 7. c. 475. B.
- Libellorum nomen latius patet, quam precum. T. 2. c. 102. D. & T. 10. c. 882. A.
- Libellorum famosorum scriptores an inestabiles. Tom. 8. c. 1092. A.
- Per libellum res non potest expediri, ubi decreto opus est. T. 9. c. 1099. E.
- Per libellum fit sententia, & legitur. Ibid. D.
- Libellus didascalicus, *requæste civile, & propositio d'error*. Tom. 1. c. 627. E.
- Libellus conventionis. T. 2. c. 1100. C.
- Libellus responsionis. T. 2. c. 1100. D.
- Libellus unus in causa commuoi sufficit. T. 1. c. 517. A.
- Libellus manii est sine rescripto. T. 2. c. 55. C.
- Libellus aliud est, aliud epistola. T. 9. c. 1099. D.
- Libellus est oratio Principis recitata in Senatu per Quæstorem. T. 9. c. 151. E.
- Libellus propositi erroris, & ejus origo in foro civili quæ. T. 9. c. 1057. B.
- Libellus civilis, vulgo *requæste civile*. T. 9. c. 1057. B. ejus origo in foro civili quæ. Ibid. B.
- Libellus conventionis etiam si incertus, sententia tamen debet esse certa. T. 9. c. 1072. E.
- Libellus accusatorius, libellus actoris, libellus delationis. T. 9. c. 1418. D.
- Libellus precum, Principi datus, pro litis contestatione habetur, si modo ad eum rescripterit Princeps. T. 10. c. 838. D.
- Libellus querelæ, & protestationis cui, & quando datur. Tom. 10. c. 819. E.
- Libri homo, qui fortum fecit, ei addicitur, cui factum factum est. T. 3. c. 163. B.
- Libri homo pejorare statum, & meliorem facere potest. T. 1. c. 396. B.
- Libri homo sui juris est, non tamen in bonis suis, vel dominis membrorum suorum. Tom. 1. c. 1354. D.
- Libri statim si infans expositus a domino, & servus in adversa valetudine domo ejectionis. T. 2. c. 1162. E. & c. 1163. A.
- Libri soli sponere republicæ actum gerere potest, non invitus, quia servile officium id est. Tom. 2. c. 823. B.
- Libri invitus actum gerere ne cogatur. T. 2. c. 822. E.
- Libri post annos esse iustus, post biennium liber fiat. T. 1. c. 541. A.
- Libri homo dicitur is, qui non est obnoxius. T. 4. c. 379. D.
- Libri homo præsens in crimine capitali per alium defendi non potest, servus verò defendi potest. T. 4. c. 1481. C. ex edicto Domitiani feris;

feris, & hilaritates, & abolitiones non pertinent ad servos, Ibid. E. sed tantum ad liberos homines. Ibid. c. 148a. A. lex Julia indifferenter utitur adulteris, & stupri nominibus, & quando. Ibid. c. 1484. D.

Liber singularis Papiniani de adulteris fuit tantum de executione publici iudicii. T. 4. c. 147. C. clausis, affiduique testes, qui dicuntur. Ibid. c. 147a. B.

Liber homo alteri inutiliter emit. T. 4. c. 97. C.

Liber qui ex testamento fieri dicitur in iure. Tom. 4. c. 1198. D.

Liber homo alteri inutiliter stipulatur. T. 4. c. 917. E.

Liber homo an possit in suamquam patrimonio, & pecunia esse. T. 5. c. 377. A.

Liber homo, qui dissimulato statu suo, dolo malo se venire passus, postea in libertatem proclamavit, & se ab emptore evicit, qua poena afficitur. T. 5. c. 681. E. & c. 685. A.

Liber homo in iure quinquam dicitur. T. 5. c. 666. C.

Liber homo an a sciente frustra ematur. T. 5. c. 906. E.

Liber homo ob 25 alienum pignori dari non potest. T. 6. c. 1032. A. B. nisi ob redemptionis premium. Ibid. B.

Liber censualem plenam fidem facit. T. 6. c. 977. D.

An liber fiat servus pro derelicto habitus. T. 6. c. 140. B.

Liber homo, qui bona fide serviebat, si pecuniam certam dederit pro capite, ut manumitteretur, quamvis manumissus fuerat cognita, & probata iudici conditione sua, pecuniam quasi ob rem datam, re non sequenti an condicere possit. Tom. 6. c. 59. E.

Liber homo, qui bona fide servit, ex duabus tantum causis acquirit. Tom. 6. c. 477. E. & c. 478. A.

Liber homo, bona fide possedat, dupliis iuris peculium habet. T. 6. c. 16. B.

Ut liber sit partim, & partim servus natura non patitur. Tom. 6. c. 470. D.

Liber homo a sciente emi potest. T. 7. c. 692. A.

Liber homo natura non potest vendi. T. 7. c. 691. C.

Liber homo exemptus est a commercio hominum. Ibid. C.

Liber homo an alteri emere, stipolari, pacisci possit. Tom. 7. c. 443. E. & c. 444. A.

Liber quod non potest sibi adquirere, nec servus domino adquirere. T. 7. c. 985. B.

Liber an fieri possit ante aditam hereditatem. T. 7. c. 1435. B. an legati dies utiliter apud eum

cedere possit. Ibid. B.

Liber homo pro servo venit sciens. T. 8. c. 545. C.

Liber sextus decretalium. Vide, Sextus.

Liber nonus codicis a Justiniano vocatur terribilis, & cur. Tom. 9. c. 1361. E.

Liber non potest videri iure Quiritium, qui non est civis. Tom. 9. c. 557. D.

Liber homo non potest esse in dominio alterius. Tom. 9. c. 1137. E.

Liber homo, & mulier libera in quo differunt. T. 9. c. 994. C.

Liber homo dedit tibi pecuniam ea lege, ut filias suas manumitteret, quas habes in potestate; non manumittis, competit conditio ob rem dati, vel praescriptis verbis. T. 9. c. 234. B.

Liber homo bona fide possedat, si ex re possessoris, vel ex suis operis rem suam stipulatus sit, stipulatio valet, & possessori obligatio acquiritur. T. 10. c. 556. B. C.

Libera si conceperit, & ancilla facta peperit, liberum parit. T. 1. c. 401. E.

Libera, id est, ingenua. Tom. 1. c. 28. A.

Libera res liberum praedium dicitur, non tantum quae servitutem non debet, sed etiam quae non est pignorat. Tom. 4. c. 178. E. is, qui est tempore prior, potior erit iure pignoris. Ibid. c. 179. A.

Libera persona utrum ministerium nobis tantummodo in acquisitione praestet. T. 5. c. 458. B. C. an nobis actionem adquirat. Ibid. c. 116. C.

Liberals iudicium an differatur, donec actum sit de hereditate. T. 7. c. 218. D.

De liberali causa. T. 5. c. 457. A. & T. 6. c. 303. A. & T. 9. c. 978. D. E. & c. 999.

In liberali causa vindicatur secundum libertatem. T. 3. c. 524. D.

Liberali iudicio an praedictum fieri possit. T. 5. c. 685. D.

De liberali causa compromissum fieri non potest. Tom. 8. c. 714. A.

De liberali causa cognitio. Tom. 9. c. 1169. C.

Liberalia iudicia, si non contestetur actio inofficiosa, non differunt. T. 7. c. 218. B.

Liberalis lis ordinata, & coepta dicitur. T. 3. c. 524. E.

Liberalis nemo exstitit in necessitatibus. T. 4. c. 520. C.

Liberalis, benignisque officium, gratitudo, caritatem, & amicitiam gratuitam, non fructum sequitur. T. 5. c. 459. B.

Liberalis amare exigendus non est. T. 10. c. 1230. C.

Liberalitas est perpetua benignitas constantia. T. 1. c. 723. B.

Liberalitas genus est, & continet sub se legatum. T. 4. c. 520. C.

Liberalitas non est largitio, quae sit de alieno. T. 4. c. 521. B.

Liberalitas non est necessaria electio. T. 4. c. 520. C.

Liberalitas non est, nec beneficium, quod necessitate sit. Ibid. B.

Liberalitas, vel affectio propendit in unum, quam in alterum, nemini vitio verti debet. T. 6. c. 347. B.

Liberalitas non est vitium, aut culpa. Ibid. B.

Liberalitas, quae donatio dicitur. T. 6. c. 116. E.

Liberalitas, quae sit a conjugibus filios habentibus, dum iterum nubunt. T. 9. c. 460. B. & c. 999.

Ex liberalitate sua quis damnum ferre non debet. Tom. 1. c. 488. B.

Liberalitates principales. Tom. 7. c. 1138. E.

Liberalitates Principis insinuatione non indigent. T. 9. c. 534. B.

Si liberalitatis imperialis locus sine herede decedat. T. 2. c. 669. B.

In liberalitatis genere est legatum. T. 4. c. 520. C.

Liberalitatis modus ex adolescentis bonis in adolescentis, non in tutoris voluntate positus sit. T. 5. c. 182. B.

Per liberam personam quo casu adquiratur actio. T. 10. c. 975. E.

Per liberam personam adquiratur actio ex mutuo, & promutuo. T. 10. c. 649. A.

Liberatur per pactum iure praetorio. T. 9. c. 10. A.

Liberatur solutione iure civili. Ibid. A.

Liberandi verbum non semper ius significat. T. 10. c. 555. C. & c. 559. D.

Ad liberandum sumus promiores. T. 10. c. 163. A.

Liberare seipsum nemo potest, sine consensu creditoris. T. 9. c. 40. B.

Liberari ipso iure, vel exceptione, quid sit, & explicatur multis libris, & exemplis. T. 5. c. 409. D.

Liberatio ex resolutione contingit. T. 1. c. 862. B.

Liberatio cui contingit ex solutione, is non habet conditionem indubitam. T. 4. c. 118. A.

Liberatio cur sit res incorporalis, & incerta. T. 5. c. 457. A.

Liberatio rei non est liberatio personae. T. 6. c. 75. A.

Liberatio nulla ei contingit, ubi indebiti soluti repetitio est, five conditio. T. 6. c. 379. C.

Liberatio. Vide, Solutio.

Liberatio non potest relinqui ad tempus, etsi legatur ad tempus, legatarius non liberatur. Tom. 7. c. 1155. B.

- Liberatio in quibus casibus non contingat. I. 8. c. 106. A.
- Liberatio an possit legari debitori. T. 8. c. 99. A.
- Liberatio ex solutione sequitur. T. 9. c. 128. C.
- Liberatio est juris, solutio est facti. Ibid. D.
- Liberatio, & solutio in quo differunt. Ibid. D.
- Liberatione legata, utrum augeantur bona debitoris. T. 5. c. 113. C.
- De liberatione legata. T. 7. c. 562. C.
- Liberationem parit res reddita, res data parit obligationem. T. 4. c. 996. C.
- Liberationes incerti condicuntur. T. 7. c. 741. B.
- De liberationibus, & solutionibus. T. 9. c. 128. D. E. & seqq.
- Liberationis verbum ad obligationem refertur. T. 2. c. 824. A.
- Liberationis legata effectus. T. 1. c. 809. E.
- Liberationis argumentum est chirographi redditus. T. 6. c. 126. C.
- Liberationum duo sunt genera. T. 4. c. 128. C.
- Quomodoque liberatur, recte solvit. T. 4. c. 128. A.
- Liberatur, qui recte solvit. T. 6. c. 352. A.
- Liberatus accepto, ut debitoris nomen delegaret, si fidem contractus non impleret, quomodo teneatur. T. 7. c. 837. B. C.
- Liberatus qui sit, cum queritur, juriconsultos debere faciliore esse ad liberationem. Tom. 8. c. 382. D.
- Liberi sunt vel ingenui, aut libertini. T. 1. c. 14. A.
- Liberi olim acquirebant patri sine ulla distinctione. T. 1. c. 92. B.
- Liberi quomodo sint in potestate parentum. T. 1. c. 12. B. C.
- Liberi an agant de inofficioso testamento. T. 1. c. 128. C.
- Liberi ad bona matrum intestatarum admittantur Senatusconsulto Orphitiano. T. 1. c. 167. C.
- Liberi vulgo quæriti an ad matris hereditatem ex Senatusconsulto Orphitiano admitti debeant. T. 1. c. 168. B.
- Liberi homines nullo tempore adquirentur. T. 1. c. 82. B.
- Liberi naturales a spurcis differunt. T. 2. c. 342. A. B.
- Liberi naturales qui. T. 2. c. 346. E.
- Liberi ad obsequia paterna meritis provocandi non factionibus adhibendi. T. 1. c. 350. A.
- Liberi in conditione positi, videntur esse in dispositione, ex opinione Doctorem. T. 1. c. 680. C. & c. 684. A.
- Liberi, & postumi heredes instituuntur, vel exheredantur. T. 1. c. 1053. B.
- Liberi ut instituendi, vel exheredandi. T. 1. c. 1053. B.
- Liberi omnes appellatione filiorum intelliguntur. T. 1. c. 1020. C.
- Liberi, qui sine manumissione sunt. T. 1. c. 839. E.
- Liberi non sunt, qui contra humani generis formam procreantur. T. 1. c. 458. A.
- Liberi aut in potestate, aut emancipati sunt. T. 3. c. 60. B.
- Liberi, qui non sunt sui, nec sunt agnati. T. 3. c. 93. B.
- Liberi ex concubinato nati ut sui, & legitimi sunt. T. 2. c. 1057. B.
- Liberi a parentibus lugeri debent. T. 4. c. 30. B. C.
- Liberi hominis nulla est estimatio. T. 4. c. 756. B.
- Liberi in bello amissi quando pro superstitibus habentur. Tom. 4. c. 863. B.
- Liberi naturales fideicommissarium quando excludunt. T. 4. c. 1214. C.
- Liberi legendi sunt secundum pietatis rationem. T. 4. c. 30. C.
- Liberi defuncti excludunt parentes, & cur. T. 4. c. 782. B.
- Liberi, & parentes petunt possessionem bonorum intra annum, agnati intra centum dies. T. 4. c. 346. B. C.
- Liberi illegitimi tamen non sunt facienda legitimi. T. 4. c. 1501. E.
- Liberi, qui parentibus heredes non existerent, cur illos lugent. T. 4. c. 30. A.
- Tempus luctus quod. Ibid. B.
- Liberi heredes scripti an dimidiam partem retinere possint, queritur. T. 4. c. 840. A.
- Liberi libertorum an ad fideicommissum vocentur. T. 4. c. 1170. B.
- Liberi non debent esse deterioris conditionis, quam liberorum liberi. T. 4. c. 1215. A.
- Liberi commentitii sunt adoptivi. T. 4. c. 1087. A.
- Liberi in conditione positi, non sunt in dispositione. T. 4. c. 1077. B.
- Liberi sunt nexi inter virum, & uxorem. T. 4. c. 1436. C.
- Liberi. Vide, Filii.
- Liberi hominis casum futurum ad servitutem expectare nefas est. T. 5. c. 107. A.
- Liberi sunt oera matrimonii, quæ sustinet pater, non mater. T. 5. c. 883. C.
- Liberi, & nepotes ex altero filio, quibus portionibus veniant ad hereditatem, five ad bonorum possessionem. T. 5. c. 636. A.
- Liberi an prohibere possint, ne dos profectitia redeat ad patrem. T. 5. c. 553. B. C.
- Liberi arrogati familiam mutant, & in arrogatoris potestatem transeunt. T. 5. c. 559. A.
- Liberi homines rei postulat in quo differunt a servis reis postulat. T. 5. c. 1285. C. & seqq.
- Liberi ex adulterio procreati a patribus sententia aliendi. T. 6. c. 1204. E.
- Liberi procreati ex clandestino, & illicito matrimonio sunt illegitimi, nec excusantur propter ignorantiam parentum. T. 6. c. 1088. E. secus, si clandestinum matrimonium non fuerit. Ibid. c. 1089. A.
- Liberi an matris conditionem sequantur. T. 6. c. 1107. C. D.
- Liberi ex adulterio suscepti non sunt legitimi per subsequens matrimonium. T. 6. c. 1132. C.
- Liberi ex solenni matrimonio suscepti legitimi sunt, licet postea per causam cognationis, vel aliam ob causam dissolutum sit matrimonium. Ibid. D.
- Liberi hominis nulla possessio civilis est. T. 6. c. 310. D.
- Liberi suscepti ex concubinato a legibus non per subsequens matrimonium. T. 6. c. 144. C.
- Liberi, licentia exhereditis patris militis testamento, an repellantur a paternis bonis. Tom. 6. c. 565. E.
- Liberi, quibus substituitur, an sint in potestate tempore mortis, & facti testamenti. T. 7. c. 903. D.
- Liberi, qui sunt in conditione, non sunt in dispositione. T. 7. c. 1080. D. E.
- Liberi rogati hereditatis superfluum fratribus suis restituere. T. 7. c. 1510. C.
- Liberi, rogati restituere, an cavere debeant de fideicommissio. Ibid. D.
- Liberi si hereditatem rogati sint restituere, & Falcidia non sufficiat doti, vel donationi propter nuptias, an possint ex fideicommissio supplere. T. 7. c. 1509. B.
- Liberi si sint exclusi ab unde liberi, possunt venire ad unde legitimi, & hac parte neglecta superest eis unde cognati. T. 8. c. 132. E.
- Liberi an sint sui, an emancipati, an reserit aliquid. T. 7. c. 206. B. C.
- Liberi, in successione, & petitione hereditatis. Ibid. C.
- Liberi cum emancipato patre quomodo conjungantur in successione avi, item in querela de inofficioso. T. 7. c. 205. D. E.
- Liberi exhereditati quam partem capiant jure legati, vel fideicommissi. T. 7. c. 1501. C.
- Liberi in querela inofficiosi quomodo cum patre emancipato concurrant. T. 7. c. 206. A.
- Liberi instituti quam partem capiant jure testamenti ex lege Falcidia. T. 7. c. 1505. C. in eadem partem an fructus, & quos impendant. Ibid. C.
- Liberi, parentes, fratres quando querela inofficiosi excludantur. T. 7. c. 182. E.
- Liberi patronorum quando jura patronatus.

tronatus amittunt. T. 7. c. 125. E.
 Liberi patronorum, & patroni in quo distant. T. 7. c. 126. A.
 Liberi homines non ceduntur flagellis, loris, fed fustibus, five virgis. T. 7. c. 126. E.
 Liberi vetantar parentes, in quorum potestate sunt, in ius vocare. T. 7. c. 129. B.
 Unde liberi. T. 8. c. 162. C. & seq.
 An liberi homines vindicari possint. T. 7. c. 128. B.
 Liberi ceteri, & filius differunt. T. 7. c. 903. E.
 Liberi hominis vindicatio quid sit. T. 7. c. 128. B.
 Liberi naturales patroni, quos patronus dedit in adoptionem, a liberto paterno in ius vocari non possunt. T. 7. c. 125. B.
 Liberi in adoptionem dati in numerum liberorum patri naturali non computantur. Ibid. C.
 Liberi, amissa bonorum possessione unde liberi, an possint venire ex inferioribus partibus. Tom. 8. c. 179. E.
 Liberi sui sunt etiam legitimi. T. 8. c. 183. E.
 Liberi quibus modis desinant esse in potestate parentum. Tom. 8. c. 913. E.
 An liberi naturales possint cogere parentes de sua potestate eos dimittere. T. 8. c. 914. C.
 Liberi an acquirere parentibus possint. T. 8. c. 917. E. & c. 918. A.
 Liberi an inter se differant. T. 8. c. 895. B.
 Liberi non solum filii, sed & nepotes, & alii deinceps. T. 8. c. 364. E.
 Liberi, qui repudiaverunt, vel omiserunt bonorum possessionem contra tabulas, an partem faciant aliis petentibus. T. 8. c. 45. D.
 Liberi qui veniant ex parte unde legitimi. T. 8. c. 132. E.
 Liberi, sub conditione instituti, an ea defecta admittantur ad successionem. T. 8. c. 34. E.
 Liberi adoptivi, in adoptionem rursus dati, an habeant bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 44. B.
 Liberi adoptivi prateriti an petere possint bonorum possessionem contra tabulas. Ibid. A. B.
 Liberi adoptati, relictis adoptione, per emancipationem, an admittantur ad bonorum possessionem contra tabulas patris naturalis. T. 8. c. 31. A.
 Liberi an admittantur ad bonorum possessionem contra tabulas foeminarum. T. 8. c. 36. A.
 Liberi an conferant ea, quae parentes dedere adipiscende dignitatis gratia. T. 8. c. 97. B.
 Liberi an invicem conferant donationem simplicem. T. 8. c. 90. D.
 Liberi uno casu possunt agere actione famosa in parentes. T. 8. c. 163. C.

Liberi an prateriti dicantur, si eis legata, vel fideicommissa relicta sint. T. 8. c. 24. B.
 Liberi an sint nominatim exheredandi. T. 8. c. 34. C. D. an possint silentio exheredari. Ibid. C.
 Liberi certo, & puro iure sunt exheredandi. T. 8. c. 42. A.
 Liberi emancipati an emancipatis conferant bona profectitia. T. 8. c. 90. B.
 Liberi emancipati ingrati an redigantur in potestatem patris. T. 8. c. 151. A.
 Liberi emancipati quae bona conferant petitis bonorum possessione. T. 8. c. 100. D.
 Liberi exheredati an per prateritos admittantur ad bonorum possessionem contra tabulas. Tom. 8. c. 33. B.
 Liberi in adoptionem dati quomodo conferant. T. 8. c. 89. B.
 Liberi, in adoptionem dati, an admittantur contra tabulas patris naturalis. Ibid. B.
 Liberi in adoptionem dati retinent originem naturalem, quantum ad honores, & munera. T. 8. c. 30. E.
 Liberi liberi an excludant patronum ab hereditate liberi. T. 8. c. 155. C.
 Liberi liberi an patronum excludant a bonorum possessione contra tabulas. T. 8. c. 157. E.
 Liberi milites an obsequia debeant parentibus utriusque sexus. T. 8. c. 160. A.
 Liberi naturales an petere possint bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 45. D.
 Liberi naturales emancipati sui esse desinunt, sed non liberi. T. 8. c. 24. E. an eis detur bonorum possessio contra tabulas. Ibid. c. 45. A.
 Liberi prateriti quando dicantur. T. 8. c. 24. B.
 Liberi prateriti, qui exclusi sunt, an possint restitui in integrum. T. 8. c. 138. B. si non sint restituti, an scripi rem obtineant. Ibid. B.
 Liberi quae bona conferant. T. 8. c. 90. B.
 Liberi qui institui heredes jure non possunt contra tabulas. T. 8. c. 32. A.
 Liberi, qui non possunt habere contra tabulas, an partem faciant. T. 8. c. 46. D.
 Liberi, quibus bonorum possessio non competit, & quibus competit. T. 8. c. 190. D.
 Liberi defuncti parentibus defuncti omnimodo, & omni jure praeruntur. T. 8. c. c. 180. B.
 Liberi, qui nunquam fuerunt in familia, prateriti habent bonorum possessionem contra tabulas, & ab intestato unde liberi. Tom. 8. c. 175. E.
 Liberi, qui non sunt in nostra potestate, non possunt vocare parentes in ius. T. 9. c. 12. D.

Liberi quot modis excent potestate parentum. T. 8. c. 376. E.
 Liberi emancipati non sunt legitimi successores. T. 9. c. 653. A.
 Liberi, & postumi in quo differunt. T. 9. c. 784. D. & seq.
 Liberi emancipati invicem non conferunt, cum simul veniant ad bona intestati patris. Tom. 9. c. 689. B.
 Liberi coloni alii sunt, alii servi coloni. T. 9. c. 974. C.
 Liberi sequuntur matres. T. 9. c. 552. B.
 Liberi non debent alienari a patribus quovis modo. T. 9. c. 371. A.
 Liberi prateriti qui dicuntur. T. 9. c. 767. C.
 Liberi apud quem morari, vel educari debeant, divortio factio. T. 9. c. 550. D. E.
 Liberi dicuntur filii, etiam si non sint uno amplius. T. 9. c. 868. D.
 Liberi naturales qui dicuntur. T. 9. c. 552. B.
 Liberi pro omnibus descenditibus. T. 9. c. 664. E.
 Liberi. Vide, Filii.
 Liberi hominis emptio contrahitur, si ab ignorante ematur. T. 10. c. 1002. E.
 Qui liberi non sunt, cives non sunt. T. 10. c. 123. B.
 Liberi libertorum an sibi invicem succedant, patrono excluso. T. 10. c. 361. B.
 Liberi sui liberis item suis, mortuo parente, sunt totius legitimi agnationis iure. T. 10. c. 707. E.
 Liberi exheredati an conjungantur in bonorum possessione petenda. T. 10. c. 775. A.
 Liberi vulgo questiti avia matris an succedant. T. 10. c. 780. A.
 Liberi facile restituntur adversus matres, si secundas nuptias contraxerint. T. 10. c. 908. A.
 Liberi Senatorum sunt clarissimi. T. 10. c. 929. D.
 De liberis, & postumis hereditibus institutis, vel exheredatis. T. 1. c. 777. D. & c. 1033. A. B. & seq.
 Liberi, qui in potestate nostra sunt, si fiat injuria, nostra interest vindicare. T. 2. c. 472. B.
 De liberis agnoscendis. Tom. 1. c. 401. D. E.
 De liberis naturalibus consultatio. T. 1. c. 900. E.
 Liberi dignitatis integra manet, etiam si pater, a quo eam dignitatem habent, ea dignitate exciderit. T. 4. c. 972. A.
 Liberi damnatorum an servetur ius patronatus quod habuit, qui damnatus est capitali iudicio. T. 4. c. 17. D.
 In liberis hominibus parum inter pretatione mollienda sunt, in servis

- fervis exasperanda: Tom. 4. c. 1409. B. C.
- Liberis extraneis, idest, emancipatis cur actio utilis ex stipulatione, quam parentes pro illis fecerunt, detur. T. 5. c. 59. D. E.
- Liberis in quem casum, & quomodo substituere possimus. T. 7. c. 900. C.
- Liberis emancipatis præteritis dari bonorum possessionem contra tabulas. T. 7. c. 911. D.
- Liberis in adoptionem datis, & præteritis an detur bonorum possessio contra tabulas. T. 8. c. 78. D.
- Liberis in petenda Carboniana bonorum possessione quod tempus detur. T. 8. c. 130. B.
- Liberis naturalibus emancipatis an detur bonorum possessio contra tabulas. T. 8. c. 14. E.
- Liberis præteritis an possessio bonorum contra tabulas testamenti detur. T. 8. c. 19. D.
- Liberis præteritis an detur querela contra testamentum militis. T. 8. c. 148. E.
- Liberis omnibus an detur unde liberi. T. 8. c. 175. E.
- Liberis omnibus in infinitum suo ordine dari bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 14. B.
- Liberis præteritis quomodo subveniantur. T. 8. c. 132. D.
- Liberis quæ adoptio noceat in petenda bonorum possessione contra tabulas. T. 8. c. 31. D.
- Liberis, qui petierunt bonorum possessionem contra tabulas, an conserventur legati. T. 8. c. 64. C. an auferantur fideicommissa. Ibid. C.
- Liberis quibuslibet an detur unde liberi. T. 8. c. 175. E.
- Liberis quod tempus præstitutum sit petende bonorum possessionis. T. 8. c. 13. A.
- Liberis præteritis an detur bonorum possessio contra tabulas. T. 8. c. 14. A. & c. 31. E.
- Liberis scriptis heredibus an detur bonorum possessio contra tabulas. T. 8. c. 32. E.
- Liberis scriptis an detur possessio bonorum contra tabulas pro præteritis. T. 8. c. 33. A.
- Liberis scriptis sub conditione an detur bonorum possessio contra tabulas. Ibid. D.
- Liberis suis non tantum dari ab intestato unde liberi, sed & unde legitimi. T. 8. c. 132. D. E. an omnes sui succedant ex altera. Ibid. E.
- Liberis ad petendam bonorum possessionem edictalem quod tempus detur. T. 8. c. 130. B.
- Liberis adoptivis emancipatis an detur bonorum possessio contra tabulas. T. 8. c. 14. E.
- Liberis an detur bonorum possessio contra tabulas, si nullus heres existat. T. 8. c. 9. C.
- Liberis an magis hereditas debeatur, quam parentibus. T. 8. c. 180. B. C.
- Liberis in adoptionem datis an detur bonorum possessio contra tabulas. T. 8. c. 30. C.
- Liberis suis præteritis iam adoptivis, quoniam naturalibus bonorum possessio contra tabulas datur. Ibid. C.
- Liberis defuncti datur bonorum possessio ex prima parte edicti de successione ab intestato. T. 8. c. 180. B.
- De liberis alienis. T. 9. c. 550. D. E.
- De liberis liberorum. T. 9. c. 645. E. & seq.
- De liberis præteritis, vel exhereditatis. T. 9. c. 760. E. & c. 761. A. & seq.
- De liberis ingratas. T. 9. c. 1317. C. D.
- De liberis legitimis ab intestato venientibus. T. 9. c. 910. B. & seq.
- De liberis hominibus, qui questionibus subjici possunt, vel non. T. 9. c. 1459. E. & c. 1470. A. & seq.
- De liberis naturalibus, & matribus eorum, & ex quibus causis iusti efficiantur. T. 9. c. 552. B. & seq.
- De liberis deducendis. Vide, Interdictum.
- De liberis exhibendis. Vide, Interdictum.
- Liberis natura non taxavit certam partem. T. 10. c. 492. B.
- Ex liberis duobus emancipatis, uno præterito, altero exhereditato quid fiet. T. 10. c. 772. E.
- Liberis potius debetur parentibus hereditas, quam liberorum parentibus. T. 10. c. 774. C.
- Liberis, & parentibus, nec non & ceteris omnibus quodnam tempus detur ad petendam bonorum possessionem. T. 10. c. 784. B.
- Interdictum de liberis exhibendis est præparatorium interdicti de liberis ducendis. T. 10. c. 947. B.
- De libero homine exhibendo interdictum exhibitorium. T. 1. c. 855. C.
- Libero homini, civique Romano libera est testamenti factio. T. 4. c. 1165. E.
- Libero homini an possit legari viam ad fundum alienum. T. 4. c. 412. B.
- Testamenti factio separanda est a rebus singulis. Ibid. B.
- Libero homini non temere vincula iniunguntur. Vide, Vincula.
- De libero homine vendito. T. 6. c. 392. C. D.
- De libero homine exhibendo interdictum. T. 7. c. 128. B.
- De libero homine exhibendo. Vide, Interdictum.
- Liberorum numerus excusat. T. 1. c. 51. E.
- Liberorum nomine qui significatur. T. 1. c. 798. A.
- Liberorum nomen est naturale, sive civile. T. 1. c. 826. E.
- Liberorum numerus ab oneribus non excusat. T. 2. c. 753. D.
- Liberorum alii patres familias, alii filii familias. T. 1. c. 726. B. C.
- Liberorum nomen nepotes comprehendere. T. 1. c. 700. A.
- Liberorum jus quando habet mater. T. 1. c. 457. D.
- Liberorum institutorum vel exheredandorum magna differentia inter filium, & filiam, ceterosque liberos. T. 1. c. 1053. B.
- De liberorum suite novella constitutio. T. 2. c. 1115. B.
- Liberorum loco quæ persone habentur in iure. Tom. 3. c. 250. D.
- Liberorum appellatione an naturales continentur. T. 4. c. 1157. A. & est quælio voluntatis, seu facti, non juris, quæ in ultimis non iudicis est, non Jurisconsulti in disquisitione Rhetoris, non Jurisconsulti. Ibid. A.
- Liberorum numerus an excuset a munibus civilibus. Tom. 4. c. 863. B.
- Liberorum numerus utrum excuset a Sacerdotio provincie. T. 4. c. 864. A. B.
- Liberorum trium, aut quatuor quodnam sit jus, & quandonam excuset a tutela. T. 5. c. 1044. D.
- Liberorum corporum, aut annulorum liberorum hominum an fiat ultimatio. T. 5. c. 536. C.
- Liberorum status conservatur, etiam si matrimonium incestui commixtum irritum sit. Tom. 6. c. 1089. A.
- Liberorum alii legitimi nascuntur, alii legitimi fiunt, & quomodo. T. 6. c. 1131. A.
- Liberorum locum an obtineant alumni. T. 6. c. 757. B.
- Liberorum appellatione an continentur naturales. T. 7. c. 1449. E.
- Liberorum custodia est ex jure naturalis. T. 7. c. 21. C.
- Liberorum jus definitur. T. 8. c. 1034. A.
- Liberorum appellatione qui continentur. T. 8. c. 531. A. B. & c. 564. E.
- In liberorum linea eodem jure continentur adoptivi, & naturales. T. 8. c. 167. E.
- Liberorum appellatione omnes descendentes continentur. T. 8. c. 564. E.
- Liberorum appellatio ubi sufficit, non necesse est singulis nominibus uti. T. 8. c. 565. A.
- Liberorum hominum genera duo. T. 8. c. 614. E.
- Liberorum nomen strictè acceptum. T. 8. c. 532. B.
- Liberorum nomine præmia. T. 8. c. 585. A.
- In liberorum linea dum regula obicitur.

- servanda, & quæ sunt. T. 9. c. 911. E.
- De liberorum emancipationibus. T. 9. c. 1314. D. E. & seq.
- Liberum nomen comprehendit etiam nepotes. T. 9. c. 501. D.
- De liberorum jure. T. 9. c. 1351. B. C.
- Liberorum in gradu proximior non excludit ulteriorem. T. 10. c. 779. A.
- Liberos morte patris, sui juris fieri fine capitis diminutione. T. 2. c. 1119. B.
- Liberos non pertingit nota patri aspersa. T. 4. c. 972. B.
- Inter liberos filium, & filiam quæ differentia fuerunt olim ante Julianum. T. 4. c. 1054. B.
- Per liberos singulos remittuntur singuli anni ex lege Julia, & Papia. T. 4. c. 860. C.
- Inter liberos homines, & servos quo ad crimen adulterii, ex Julia, differantia quæ. T. 4. c. 1480. E.
- Per liberos remittuntur anni ex lege Papia. T. 4. c. 860. C.
- Liberos quot quis habet, tot etiam legi annuaria dimittuntur anni. T. 4. c. 860. C.
- Liberos homines, & ingenuos flagellis afficere, flagellis cadere, quanta sit injuria. T. 5. c. 732. E.
- Liberos legitimot facit venia, seu permisso Ecclesiæ. T. 6. c. 1135. D.
- Liberos sacros, seu manumissos servos definitum possidere. Tom. 6. c. 310. D. E.
- Per liberos homines bonæ fidei possessores adquirimus omni ex causa, isdem etiam modis, quibus per servos nostros adquirimus. T. 5. c. 322. D.
- Erga liberos parentum affectione nulla major est. T. 6. c. 527. B.
- Liberos dicunt juris auctores numero plurali, & cum de uno tantum loquuntur. T. 8. c. 332. C.
- Erga liberos pietas, educatio, curam est ex jure naturali. T. 7. c. 11. C.
- Inter liberos non vocantur adoptati, & adoptati. T. 8. c. 167. B.
- Liberos etiam non suos, qui tamen sui futuri erant, præteritos invitari ad bonorum possessionem contra tabulas, vel ab intestato unde liberi. T. 8. c. 175. E.
- Ob liberos ante divorcium pacificum quodlibet. T. 9. c. 504. B.
- Liberis dici usque ad triumpotes. T. 9. c. 467. C.
- Propter liberos erat retentio sextarum, vel quintarum ex dote alendorum liberorum causâ. T. 9. c. 550. D.
- De his, qui liberos, vel parentes occiderunt. T. 9. c. 1436. B. C.
- Liberos homines non compelli, quasi principes debitorum, servire creditoribus ob æs alienum. T. 9. c. 246. D. E.
- Liberum caput qui dicitur. T. 4. c. 305. B.
- Liberum esse, & in libertate esse diversa sunt. T. 8. c. 270. E.
- Liberum hominem an scientes possidere possimus. T. 8. c. 288. C. & c. 292. D.
- Liberum facit nuda voluntas principis. T. 9. c. 1058. D.
- Qui liberum se esse contendit, actor est. T. 9. c. 270. B.
- Liberta uxor patroni, si ab eo invito decederit, an possit alii nubere. T. 7. c. 1492. C. an possit se alii in concubinatum dare. Ibid. C.
- Liberta filius an vocetur ad rem, persequendam, quam testator vetuit alienari de nomine familie. T. 7. c. 1081. E. & c. 1082. A.
- Libertas jure naturali constituitur. T. 1. c. 13. B.
- Libertas quid. T. 1. c. 13. A.
- Libertas est inestimabilis. T. 1. c. 1475. E.
- Libertas non datur ad tempus. T. 3. c. 156. B.
- Libertas pro parte adquiri non potest. T. 1. c. 1211. B.
- Libertas prædii non adquiri, neque servitus remitti pro parte potest. T. 1. c. 1368. B.
- Libertas ut testamento relinquitur. T. 1. c. 465. E.
- Libertas testamento data an adimi possit. Tom. 1. c. 1090. A. & c. 1346. C.
- Libertas ex testamento falso representata, vel præstita non revocatur. T. 3. c. 258. B.
- Libertas inutilis institutionem non vitiat. T. 1. c. 1101. A.
- Libertas pecuniâ reparari non potest. T. 1. c. 241. C.
- Libertas, quæ semel empetiit, restitui, repeti, & revocari non potest, ac ne pretium quidem ejus, quoniam inestimabilis res est. T. 3. c. 416. D.
- Libertas directè dari potest. T. 1. c. 308. D.
- Libertas per fideicommissum dari potest. Ibid. E.
- Libertas, fideicommissio data, factio heredis non mutatur. Tom. 1. c. 465. C.
- Libertas fideicommissaria est quali statulibertas. Tom. 3. c. 426. E.
- Libertas in jure cedi potest, quod sit res incorporalis. T. 1. c. 327. D.
- Libertas iusta est civitas Romana. T. 1. c. 465. C.
- Libertas dari, & adimi potest testamento, & codicillis. Tom. 1. c. 309. A.
- Libertas cessitia quæ sit. T. 1. c. 329. B.
- Libertas publicam tutelam meretur. T. 1. c. 468. E.
- Libertas quibus modis revocatur. T. 1. c. 335. D.
- Libertas alienatione revocatur, redemptione convalescit. T. 1. c. 1093. C.
- Libertas usufructus non usufructipatur. T. 1. c. 1137. D.
- Libertas invito non datur filio, invito servo datur. T. 1. c. 1208. C. D.
- Libertas ut adimi potest. T. 1. c. 1090. A. & c. 1346. C.
- Libertas alieno servo relicta nullius est momenti. T. 1. c. 1346. E.
- Libertas iusta testamento dari potest. T. 1. c. 306. C.
- Libertas fideicommissaria testamento relicta a minore 10. ann. valet. T. 2. c. 446. B. directæ non valet. Ibid. B.
- Libertas fideicommissaria, a directæ competat, aut debeat servo proprio tutori dato filio impuberi sine libertate. T. 3. c. 513. E. c. 514. A.
- Libertas iusta non iteratur: iustas adoptio non iteratur, & generaliter actus legitimi non iterantur, veluti aditus, & servi optio. T. 3. c. 171. B.
- Libertas per speciem fideicommissi relicta quænam dicatur. T. 1. c. 188. D.
- Libertas servo per fideicommissum an dari possit. T. 1. c. 146. A.
- Libertas quondam directè dari videatur. Ibid. C.
- Libertas potest nonnime dari an possit. T. 1. c. 136. D.
- Libertas inestimabilis. Tom. 1. c. 19. E.
- Libertas causâ potest non rectè dari, nec admitti. T. 1. c. 1318. E.
- Libertas rusticorum prædiorum servitutem non usufructipatur. Tom. 1. c. 378. B.
- Libertas data servo fideicommissi valet. legato non item. Tom. 2. c. 1090. A.
- Libertas efficacior est legato. T. 4. c. 450. B.
- Libertas est individua, nec pro parte præstari potest. T. 4. c. 513. B.
- Libertas data in frandem creditorum ipso jure irrita est. Tom. 4. c. 1372. B.
- Libertas directæ quando dati videatur. T. 4. c. 1198. D.
- Libertas an sit servus representanda ex causâ fideicommissi suspensâ cognitione masculi. T. 4. c. 1249. A.
- Libertas kindi non potest, & est individua. T. 4. c. 1305. E.
- Libertas nulla est cum servo. T. 4. c. 882. E.
- Libertas statulibertas quomodo derelinquitur. T. 4. c. 51. E.
- Libertas fideicommissaria. Tom. 4. c. 32. A.
- Libertas, & legatum in quo differunt. T. 4. c. 608. E.
- Libertas undenam publica res dicatur, & libertatis publica tutela. T. 3. c. 376. D.
- Libertas res inestimabilis, & sine pretio

- pretio pretiosa; T. 5. c. 30. D.
 Libertas servitutum urbanarum cur
 usufructu possit, usufructum vero
 non item. T. 5. c. 735. C.
 Libertas an ad tempus dari possit.
 T. 5. c. 848. B. & c. 1093. C.
 Libertas directa, & fideicommissaria
 in quibusdam differant, & an
 alieno servo utraque, aut alteru-
 trutra dari possit. Tom. 5. c. 681.
 B.
 Libertas an pro parte praestari pos-
 sit. T. 5. c. 811. E.
 Libertas in quo distet ab hereditate.
 T. 5. c. 1093. E.
 Libertas sub conditione relicta; T.
 6. c. 114. B.
 Libertas an adimi possit eodem te-
 stamento, quo data est. Tom. 6.
 c. 191. E.
 Libertas iusta, & plena quae est.
 T. 5. c. 304. D.
 Libertas, quae sine vindicta per si-
 lum imposita est servo, nullius
 momenti est. T. 6. c. 195. D.
 Libertas directa codicillis data. T.
 6. c. 150. B.
 Libertas pure dari potest servo he-
 redes per fideicommissum. T. 6.
 c. 304. C.
 Libertas semel data non potest revo-
 cari, nec pretium ejus repeti,
 quod nullum est i. libertas enim
 est res inalienabilis. T. 6. c. 197.
 B.
 Libertas, quae semel competit, per
 restitutionem in integrum revo-
 cari non potest. T. 6. c. 21. A.
 Libertas quando nullius momenti
 est. T. 6. c. 297. A.
 Libertas res est inalienabilis, res
 sine pretio, & ideo nec fidei-
 commissio, nec computationi sub-
 jecta est. T. 6. c. 170. C. non
 potest conferri libertas cum fidei-
 commissio pecuniario. Ibid. C.
 Libertas non valet, quae testamen-
 to data est, ex quo nemo heres
 existit. T. 6. c. 197. C.
 Libertas alieno servo an dari pos-
 sit. T. 7. c. 1476. A.
 Libertas an detur a semetipso. T. 7.
 c. 1001. C.
 Libertas an fideicommissio onerari
 possit. T. 7. c. 1069. B.
 Libertas non videtur relicta, si ali-
 menta ancillae relicta sint. T. 7.
 c. 882. A.
 Libertas data servo a debitore fisci
 in fraudem fisci an valeat. T. 7.
 c. 1470. B.
 Libertas data servo, pendente con-
 ditione fideicommissi, an valeat.
 T. 7. c. 1509. A.
 Libertas data testamento adimi
 an possit. Tom. 7. c. 1032.
 D.
 Libertas fideicommissaria an relin-
 qui possit a servi legati domino
 eodem servo. T. 7. c. 1485. C.
 Libertas in fraudem creditorum
 data an valeat. T. 7. c. 1032.
 E.
 Libertas in obscuris valet, non le-
 gatum, Ibid. D.
 Libertas in quibus casibus plus va-
 leat legato. T. 7. c. 920. E. &
 c. 921. A.
 Libertas semel concessa an revoca-
 ri possit. T. 7. c. 1050. B.
 Libertas servitutum quomodo usu-
 capiat. T. 7. c. 410. D.
 Libertas est ex jure naturali. T. 7.
 c. 18. A.
 Libertas juris naturalis est. T. 7.
 c. 691. C.
 Libertas an possit dari sub demon-
 stratione certa. Tom. 7. c. 647.
 B.
 Libertas quando non debetur. T. 7.
 c. 1142. C.
 Libertas dari quando non potest
 servo alieno directis verbis, an
 precariis possit. T. 7. c. 1099. B.
 C.
 Libertas si data sit, an cedat a mor-
 te, vel ab adita hereditate. T. 7.
 c. 1476. A.
 Libertas si data sit sub diversis con-
 ditionibus, non novissimam, sed
 levissimam spectari. T. 7. c. 987.
 D.
 Libertas si detur servo per legatum,
 vel fideicommissum, conjuncta
 scriptura, an servi sit electio,
 quam velit. Ibid. C.
 Libertas si directio data sit, an ut-
 rumque tempus testamenti, &
 aditionis spectetur. T. 7. c. 1476.
 A.
 Libertas statuta an perimatur ven-
 ditione servi. Tom. 7. c. 940.
 B.
 Libertas sub conditione non facien-
 di aliquid an relinqui possit. T.
 7. c. 944. D. E.
 Libertas an per fideicommissum
 servo dari possit. T. 8. c. 1010.
 A.
 Libertas an servo adimi possit. T.
 8. c. 974. B.
 An ademptio ejus post manumissi-
 onem vana sit. Ibid. D.
 Libertas in diem mortis legata an
 valeat. T. 8. c. 92. E.
 Libertas de plano datur ambulante
 Praetore. T. 8. c. 794. A.
 Libertas omnibus rebus favorabi-
 lior. Tom. 8. c. 713. E. & c.
 812. E. & c. 813. A. & c. 872.
 A.
 Libertas res inalienabilis est. T. 8.
 c. 709. A. & c. 816. B. C. & c.
 869. B.
 Libertas data in fraudem credito-
 rum nulla. T. 8. c. 492. B.
 Libertas data non revocatur. T. 9.
 c. 382. D.
 Libertas praestita nunquam revoca-
 tur. T. 9. c. 479. B.
 Libertas publice data pro premio
 iudicii. Tom. 9. c. 971. B. &
 seq.
 Libertas data quando non valet. T.
 9. c. 961. C. D. & seq.
 Libertas, quae semel competit adira
 hereditate, vel suo herede exis-
 tente, statim ipso jure a morte
 cessatoria; quae libertas etiam
 competitis statim non revocatur.
 T. 9. c. 947. B.
 Libertas publicam tutelam meretur.
 T. 9. c. 1300. D.
 Libertas testandi. T. 9. c. 94. A. B.
 Vide, Testandi libertas.
 Libertas vindicta data a domino
 adimi non potest, nisi ex causa
 ingratiitudinis. T. 9. c. 947. D.
 Libertas non praescribitur. Tom. 9.
 c. 1034. D.
 Libertas olim data testamento ab
 ipso testatore adimi non potuit.
 T. 9. c. 947. C. D.
 Libertas non iusta quae est. Tom. 9.
 c. 973. C.
 Libertas an invito dari possit. T.
 9. c. 948. C.
 Libertas directa, & fideicommissaria
 in quo differunt. Tom. 9.
 c. 946. C.
 Libertas, & tutela in quo differe-
 runt. T. 9. c. 154. D.
 Libertas, & quod nihil difficultius
 revocatur, quam ea. T. 9. c. 947.
 C.
 Libertas potior est legato. Tom. 10.
 c. 15. A.
 Quibus libertas fideicommissaria
 debetur, an possint torqueri. T.
 10. c. 26. E.
 Libertas relicta servo, qui heres
 scriptus non est, an possit adimi.
 T. 10. c. 209. E.
 Libertas an adimatur a coherede.
 T. 10. c. 211. C.
 Libertas quomodo dabatur a testa-
 toribus, his, quos, cum essent
 minores 30. annis, cives Roma-
 nos fieri cupiebant. T. 10. c. 413.
 B.
 Libertas fideicommissaria in quo sit
 directa, quomodo competat se-
 cundum Graecos. T. 10. c. 492.
 D.
 Libertas comparatur legato. T. 10.
 c. 508. C.
 Libertas competit post penitentiam,
 si emptor, & venditor decesse-
 rint sine herede. T. 10. c. 370.
 D.
 Libertas nominatim relinquenda
 erat ex lege Fufia. T. 10. c. 688.
 E. & c. 689. A.
 Libertas olim triplex. T. 10. c. 831.
 C.
 Libertas semel data ex alia causa
 revocari non potest. Tom. 10.
 c. 1014. B.
 Libertatis causa potior est, quam
 fisci. T. 1. c. 189. E.
 Libertatis causa commodum pecu-
 niario an praferenda. Tom. 1.
 c. 188. E.
 Libertatis datio per Procuratorem
 fieri non potest. T. 3. c. 415. D.
 De libertatis ademptione. Tom. 1.
 c. 839. B.
 In libertatis nomine legum auctoritas
 sapientis errare contingit. Tom. 1.
 c. 335. E.
 Libertatis dies cedat ab adita here-
 ditate. T. 4. c. 387. C.
 Liberta-

Libertatis favore jure veteri tempus editionis tantum spectatur, hodie vero tempus conceptionis. T. 4. c. 138. C.
 Libertatis auxilium potentius est, quam manus injectionis. Tom. 4. c. 127. A.
 Libertatis fideicommissum. Vide, Fideicommissum.
 Libertatis ex die datio in quo differat a datione hereditatis. T. 4. c. 1440. E.
 Libertatis causa publica est. T. 5. c. 578. C.
 Libertatis gratia quondam actio injuriæ competat. T. 5. c. 111. B.
 Libertatis, & statulibertas dies non credit ante aditam hereditatem. T. 6. c. 216. C.
 Libertatis cudo nomine libertas directa intelligitur. T. 6. c. 261. B.
 Libertatis publica tutela est. T. 6. c. 394. C.
 Libertatis usucapio an sit contigua. T. 7. c. 411. A.
 In libertatis evocatione conjuncti tempora inter emptorem, & venditorem. T. 7. c. 417. A.
 Libertatis datio an legatum infermet. T. 7. c. 1032. E. quando nulla sit. Ibid. E.
 Libertatis dationem an conditio impossibilis impediat. T. 7. c. 984. E.
 Libertatis in possessione qui est, non probat; qui eam petit, in cuius possessione non est, probat. T. 7. c. 871. C.
 Libertatis iudicium, lite contestata de inofficio, an differatur. T. 7. c. 217. C.
 Libertatis purè datæ dies quando cedat. T. 7. c. 1433. B.
 Libertatis statutorum dies quando cedat. Ibid. B.
 Libertatis causi cuiam addici bona possunt. T. 8. c. 1043. E.
 Libertatis, & necessitudinis infinita est ultimatio. T. 8. c. 731. B. & c. 816. C. & c. 843. A. & c. 883. B.
 Libertatis quoties dubia interpretatio est, quomodo respondendum. T. 8. c. 669. C. & c. 715. C. & c. 833. D.
 Libertatis adfectio quid. Tom. 9. c. 983. D. E.
 Libertatis eripienda filius nunquam jus habuerunt patrem. Tom. 9. c. 1309. E. filios occidere licuit, libertatem eis eripere non licuit. Ibid. D.
 Libertatis actus trahit ad factum servitutis. T. 9. c. 252. A.
 Libertatis publica est tota, & publica causa. T. 9. c. 1310. A.
 Libertatis auctor est Adrianus. T. 10. c. 461. B.
 Libertatis favor superat favorem ætatis. T. 10. c. 897. C.
 Libertatis datio prematura non facit legatum inutile. Tom. 10. c. 1089. D.
 Libertatis, & legatorum servis relictorum dies fœdæ ab adita he-

reditate. T. 10. c. 1091. E.
 Libertati media tempora non nocent. T. 11. c. 403. A.
 Libertati plus favetur, quam ætati. T. 11. c. 996. C.
 Libertati favere cur nemo prohibendus sit. T. 5. c. 377. A.
 Libertati savendum in obscura voluntate. T. 7. c. 1460. E.
 Libertati non sunt similes servitutis prædiorum legatæ testamentum. T. 7. c. 1227. B.
 Ut libertati proficiat præscriptio longi temporis, quæ requiruntur. T. 9. c. 992. C.
 Libertati majores plurimum fuisse, & plus libertati perperit, quam vitæ. T. 9. c. 1309. E.
 Libertatem fideicommissariam affirmatam, directam non abrogat. T. 3. c. 514. B.
 Ad libertatem quibus proclamare non licet. T. 1. c. 841. B. C.
 Libertatem retinent in perpetuum damnati, & civitatem amittunt. T. 1. c. 499. E. & c. 500. A.
 Contra libertatem dare quid sit. T. 3. c. 157. E.
 Libertatem fideicommissariam qui abneit, non continet abnuere directam. T. 4. c. 1005. B.
 In libertatem qui aliquem vindicatus est, an ei detur actio ad exhibendum. T. 5. c. 378. C.
 Libertatem defendere quare maxime cuilibet sit concessum. T. 5. c. 791. B.
 Libertatem adipisci potest servus de peculio suo. T. 6. c. 303. A.
 Libertatem rectè dari sub conditione. T. 6. c. 297. A.
 Libertatem si quis testamento accepit sub conditione, si rationes reddiderit, debet pro hereditaria parte hereditibus reliqua solvere, etiam si nomina quorundam heredum sint in conditione posita. T. 7. c. 39. E. & c. 40. A.
 Libertatem an usucapere possit is, qui precario jure impetravit. T. 7. c. 426. D. E.
 Libertatem probare debet, qui se in eam adire velit. T. 7. c. 870. D.
 Libertatem non esse redimendam, pretio alimentorum. Tom. 9. c. 1325. C.
 In libertatem adfectio iterari potest. T. 9. c. 983. A.
 Ad libertatem qui non possunt pervenire. T. 9. c. 989. C. & seq.
 Libertatem auferri non potest. T. 9. c. 754. C.
 Qui libertatem meruit, & de ejus peculio. T. 9. c. 993. A.
 In libertatem adfectio iterabatur ab eodem ter, quaterve. Tom. 9. c. 984. A.
 Ad libertatem proclamatio nullo tempore extinguitur. Tom. 9. c. 992. C.
 Ad libertatem quibus proclamare non licet, & de rebus eorum, qui ad libertatem proclamantur,

non prohibentur. T. 9. c. 987. A. & seq.
 Libertatem pro quibus causis servus in premium accipitur. Tom. 9. c. 971. A. & seq.
 Libertatem competere quid sit. T. 9. c. 891. B.
 Adversus libertatem minor an possit restitui. Tom. 10. c. 898. D. E.
 Libertate pleni cives Romani fruantur. T. 3. c. 91. D.
 De libertate data servo communi ab uno ex dominis sub conditione, si to, dederit, non adfecto, cui daret. T. 6. c. 302. D. & seq.
 Libertate ancillæ legata, si primum masculum pepererit, maculum & seminum peperit incertum est, uter prior natus sit. T. 7. c. 1469. D.
 De libertate fideicommissaria. T. 7. c. 1227. E.
 Pro libertate præscriptio longi temporis plurimum facit. Tom. 9. c. 992. C.
 De libertate dediticia tollenda. T. 9. c. 955. E. & seq.
 De libertate latine tollenda, & per certos modos in civitatem Romanam transfusa. T. 9. c. 957. B. C. & seq.
 Libertate adempta, an & hereditas adempta videatur. T. 10. c. 111. C. D.
 Pro libertate lata sententia an semper prævaleat. Tom. 10. c. 1234. B.
 Libertates datæ sunt nominatim. T. 1. c. 1346. C.
 Libertates datæ in fraudem patroni ipso jure nullæ sunt. T. 1. c. 414. D.
 Libertates relinquuntur verbis directis. T. 1. c. 1037. A.
 Libertates fideicommissariæ. T. 1. c. 838. D. E.
 Libertates ab adita hereditate cedunt. T. 3. c. 91. C.
 Libertates in fraudem datæ nullæ sunt. T. 3. c. 213. C.
 Libertates in fraudem patroni, vel creditorum factæ non valent. T. 1. c. 1258. C.
 Libertates quando sunt irritæ, quando non. T. 4. c. 1040. C.
 Libertates, quæ servis testamentis matris datæ sunt, an irritæ constituantur. T. 4. c. 1102. B. C.
 Libertates fideicommissariæ libertates.
 Libertates cedunt ab adita hereditate, regula vero Cæroniana pertinet tantum ad ea, quæ a morte testatoris cedunt. T. 4. c. 1122. C.
 Libertates directæ a testatore dantur & legata verò præstantur ab herede. T. 4. c. 1033. B. ratio quæ est. Ibid. B.
 Libertates testamentum datæ an etiam post aditam hereditatem suspendantur. T. 4. c. 1107. E. & c. 1108. A.

- Libertates.** Vide, Regula Catoniana.
- Libertates datae in fraudem nullae sunt.** T. 5. c. 1175. B.
- Libertates confirmat testamentum pupillare.** T. 6. c. 177. C.
- Libertates testamentum relictae conservat Praetor.** Tom. 6. c. 205. B.
- Libertates servitutum.** Vide, Servitus.
- Libertates fideicommissariae inutiles quae.** T. 6. c. 422. A.
- Libertates directae datas in fraudem creditorum nullas esse.** Tom. 6. c. 421. E.
- Libertates.** Vide, Manumissiones.
- Libertates directae, seu fideicommissariae malae fide datae, revocantur a creditoribus actione Pauliana.** T. 6. c. 328. A. & c. 335. E.
- Libertates fideicommissariae infirmantur per aes alienum, quarum praestatio heredi incumbit, nec ad tam adigitur, antequam persolutum sit omne aes alienum defuncti.** T. 6. c. 336. B.
- Libertates directae non infirmantur per aes alienum defuncti, sed competunt statim, atque adita est hereditas ipso jure, nisi testator, cum eas dedit, consilium iniecit fraudandorum creditorum, quo casu infirmantur.** Ibid. B. C.
- Libertates in priori institutione utriusque, & eodem testamento directio datae statim competunt.** T. 6. c. 407. B.
- Libertates directae non praestantur ab herede, sed a testatore solo.** Ibid. C.
- Libertates competunt, legata praestantur.** Ibid. B.
- Libertates non dari in fraudem creditorum, vel patronorum.** T. 6. c. 420. B. & seq.
- Libertates ex testamento datae an competant, & fideicommissariae debeantur.** T. 6. c. 681. D.
- Libertates a die aditae hereditatis demum vitae accipere.** T. 7. c. 1435. B.
- Libertates datae in fraudem patroni nullae sunt.** T. 7. c. 184. A.
- Libertates ex falsis codicillis praestantur an revocentur.** T. 7. c. 191. C.
- Libertates redemptae pecunia an valeant, testamento per quersum inofficiosi relicto.** Ibid. A. B.
- Libertates interdicere quid.** T. 7. c. 1227. B.
- Libertates testamento relictae cedunt ab adita hereditate.** T. 7. c. 1237. A.
- Libertates dare, aut relinquere qui non possunt.** T. 8. c. 898. C. & seq.
- Libertates datae in fraudem creditorum nullae sunt.** T. 8. c. 801. E.
- Libertates, & legata differunt.** T. 8. c. 942. E.
- Libertates adita hereditate an competant, si petita sit bonorum possessio.** T. 8. c. 68. D.
- Libertates an competant, si quersum inofficiosi testamentum scilicet sit.** Ibid. D.
- Libertates an valeant, testamento relicto per bonorum possessionem contra tabulas.** T. 8. c. 58. C. an valeant, eo relicto per querelam, Ibid.
- Libertates non competere, pendente lite hereditatis.** T. 9. c. 182. E. & c. 183. A. & seq.
- Libertates fideicommissariae, & directae testamento relictae in quo differunt.** T. 9. c. 892. A. B.
- Libertates datae in fraudem creditorum ab eo, qui solvendo non est, vel in fraudem patronorum a libertis, nullas esse.** T. 9. c. 957. A. B.
- Libertates directae competunt ipso jure.** T. 9. c. 182. E. fideicommissariae libertates praestantur, & debentur dicuntur. Ibid. E.
- Libertates directae post annum competunt.** T. 9. c. 183. B.
- Libertates quando competunt.** T. 9. c. 891. B.
- Libertates poenae causa relictae an valeant.** T. 9. c. 836. B. C.
- Ad libertates fideicommissarias an pertineat lex Julia Caninia.** T. 9. 949. A.
- An libertates minuant legitimam portionem libero, & patroni.** T. 9. c. 638. B.
- Libertates directae, & fideicommissariae, & ea, quae sunt communia inter eas.** T. 9. c. 952. E.
- Libertates cedunt ab adita hereditate, non a morte.** T. 10. c. 477. E.
- Libertates an separantur a legatis.** T. 10. c. 59. C.
- Libertates quibus temporibus cedant.** T. 10. c. 508. B.
- Libertates an valeant, ubi injustum est testamentum.** T. 10. c. 899. C.
- Libertatum testamento relictae dies quando cedit.** T. 11. c. 1197. B.
- In libertatum directarum datione, levissima conditio spectatur.** T. 6. c. 150. D.
- In libertatibus cur Mucianae cautioni non sit locus.** T. 3. c. 445. D.
- In libertatibus cur non remittitur jurisjurandi conditio.** Tom. 3. c. 371. A.
- In libertatibus non potest intervenire Falcidia.** T. 4. c. 1033. B.
- In libertatibus an locum habeat regula Catoniana, quae vitas convalescere ea, quae ab initio inutilia sunt.** T. 4. c. 1125. C.
- In libertatibus fideicommissariis ultima scriptura spectanda.** T. 6. c. 330. D.
- Libertatibus condiciones insertae.** T. 9. c. 857. E. & c. 858. A. & seq.
- De libertatibus fideicommissariis.** T. 9. c. 949. E. 950. A. & seq.
- De libertatibus datis incertis personis.** T. 9. c. 863. C. & seq.
- De libertatibus coadjuvandis.** T. 9. c. 947. B.
- Libertatibus in fideicommissariis novissima semper spectatur scriptura.** D. 19. c. 508. A.
- Libertatibus directis plus favetur, quam fideicommissariis.** T. 50. c. 508. A.
- Liberti assignatio sit quibuscumque verbis.** T. 1. c. 1037. A.
- Liberti in decurionum ordinem conscribi non possunt, nisi impetrato jure aureo cum annulotum.** T. 2. c. 725. A.
- Liberti assignatio non acquiritur invito.** T. 5. c. 1208. A. B.
- Jo bonis liberti quis prior est jure.** T. 2. c. 413. D.
- Liberti natalibus omnes ipso jure restituntur.** T. 2. c. 725. B.
- Liberti in decurionum ordinem conscribi non possunt, libertorum filii possunt.** Ibid. A.
- Liberti nec volentes audiantur adversus patronos, vel patronorum liberos.** T. 4. c. 1478. D.
- Liberti ut integrati, & donatarii extra ordinem coercentur.** T. 5. c. 636. A. B.
- Liberti qui natalibus restituti sunt, postus ingenui sunt, non ii, qui aureo tantum annulo, aut scutulae gestant annuli donati sunt.** T. 5. c. 636. C. difficultas torquentur ingenui, quam libertini.
- Ibid. C.**
- Liberti orcini quinam dicantur.** T. 6. c. 717. B.
- Ad liberti hereditatem proximum quoque vocari in solidum, in alium.** T. 6. c. 185. B.
- Liberti filius sunt, vel emancipatus praefertur patrono.** T. 6. c. 174. E.
- Liberti patronis necessario debent honorem, reverentiam, pietatem, obsequium.** T. 6. c. 659. E.
- Liberti an sint ex nomine, & famulii patroni.** T. 7. c. 1081. D.
- Liberti libertorum an etiam ad fideicommissum agnatorum vocentur.** Ibid. E.
- Liberti si iuvicem in legato substituti sint, illorumque novissimo morienti alius substitutus sit, fideicommissum non ab herede, sed a libertis relictum videri.** T. 7. c. 1378. D. E.
- Ex liberti bonis patrono debetur triens.** T. 7. c. 1129. B.
- Liberti praestantur libertis patroni, aut parentibus legata, aut fideicommissa supra scissum.** Ibid. D.
- Liberti an possint agere actione famosa in parentes.** T. 8. c. 160. B. C.
- Liberti centenarii qui sint.** T. 8. c. 156. B.
- Liberti successionem qui sperat, ejusdem impuberis tutelam gerit.** T. 4. c. 319. C.
- Liberti integrati an redigantur in servitutem.** T. 8. c. 150. E.
- Liberti milites an obsequia debeant patronis.** T. 8. c. 160. A.
- Liberti appellatio.** T. 8. c. 606. E.
- Liberty

Liberti patronos accusare non possunt, nec eorum heredes. T. 9. c. 1374. A.
 Liberti adsumebant nomen patroni. T. 9. c. 664. A.
 Ad liberti bona qui non potest venire ut patronus, an possit venire ut patroni filius. Tom. 10. c. 303. D.
 Liberti an possint interrogari in patronorum filios, vel nepotes. T. 10. c. 637. B.
 Liberti ingrati etiam si militent, in servitutem revocantur. T. 10. c. 678. E.
 Ad liberti paterni successione quinam vocantur. Tom. 10. c. 773. B.
 Liberti de quibus obligentur ex iurisdictione. Tom. 10. c. 950. D. E.
 Liberti latini Juliani. T. 9. c. 951. E.
 Liberti contractus non potest esse vestitus, quam operam. T. 10. c. 960. E.
 Liberti assignatio valet sine testibus. T. 10. c. 1052. C.
 Liberti verax quinam sint. T. 10. c. 1106. E.
 Libertine conditionis miles. T. 5. c. 1047. C.
 Libertini Senatores in uxores ducere nequeunt. T. 1. c. 322. E.
 Libertini sunt manumissiones. T. 2. c. 1052. A. B.
 Libertinicius Romani etiam in orbibus tribus referebantur. T. 3. c. 174. E.
 Libertini quinam proprie sint. T. 1. c. 15. C.
 Libertini perard torquentur: uno tantum casu torqueri possunt. T. 5. c. 436. C.
 Libertini filio emancipato sub conditione instituto, patronus quando ei praefertur. Tom. 6. c. 174. A. B.
 Libertini dicuntur nasci, & cur. T. 7. c. 23. E.
 Libertini quinam proprie sint. T. 8. c. 896. C.
 An libertini manumissionem efficiantur, qui ex iniusta servitute manumissi sunt. T. 8. c. 897. B.
 Libertini, & ingenui in quo differunt in successione. T. 8. c. 162. E.
 Libertini non habent cognatos, & agnatos. T. 8. c. 163. A.
 Libertini qui dicuntur. T. 9. c. 639. B. & c. 642. E.
 Libertini plerumque habent nomen a municipio manumissi. T. 9. c. 964. A.
 Libertini, qui a Principe natalibus restituti sunt, obsequia non debent. T. 9. c. 647. C.
 Libertini omnes ingenui sunt bodie. T. 9. c. 976. C.
 Libertini patris potestas in filios eadem est, quam potestas patris ingenui. T. 9. c. 1310. D.
 Libertini ingrati cige patronum,

quomodo puniatur. T. 10. c. 689. A. B.
 De libertinis, qui se gerunt pro ingenuis. T. 9. c. 1439. C.
 Libertinis olim licebat causas agere. T. 10. c. 879. D.
 In libertinitate esse videtur, qui doctus malo se gerit pro ingenuo. T. 9. c. 270. A.
 Libertinorum status quatuorplex. T. 1. c. 16. C.
 Libertinorum genera quot. T. 3. c. 91. D.
 De libertinorum conditione sublati, ibid. D.
 Libertinorum successio pars est juris patronatus omnium maxima, & operae quoque libertorum officiales. T. 6. c. 148. C.
 Libertinorum status olim tripartitus. T. 8. c. 896. E.
 Ad libertinorum successione qui vocantur. T. 8. c. 162. E.
 In libertinorum successione legitimi, & cognati vocantur usque ad quatuor gradum. Ibid. E.
 Libertinorum filii sunt ingenui, non libertini. T. 9. c. 647. A.
 Libertinos nunquam in equestrem locum redigi. T. 3. c. 174. E.
 Libertinorum facit manumissio. T. 4. c. 1199. D. E.
 Libertinum hominem natalibus non restituit Princeps, invito patrono. T. 9. c. 647. D.
 Libertinus penè habetur pro servo. T. 1. c. 710. B.
 Libertinus propter patronum s. muneribus non exculatur civilibus. T. 2. c. 761. C.
 Libertinus filii manumissionem. T. 4. c. 1198. E.
 Libertinus filius quis dicatur. T. 7. c. 956. E.
 Libertinus imaginem, non statum ingenuitatis habet. T. 9. c. 647. E.
 De libertis universitatum. T. 1. c. 885. D. E.
 Libertis suis si testator reliquerit singulis annuos denarios 12. sub hac conditione, si ab uxore sua latere non recederent, an fideicommissum eis debeatur, si iusta causa recedendi eis sit. T. 7. c. 1314. E. & c. 1315. A.
 De libertis, & eorum liberis. T. 9. c. 645. E.
 De libertis civitatum, quorum officio, & operis republica utatur. T. 9. c. 615. B. & c. 616. A. & seq.
 De libertis privatorum, quorum officio, & operis republica utatur. T. 9. c. 615. E. & c. 616. A. & seq.
 A libertis alienatio facta in fraudem patroni. T. 9. c. 639. E. & c. 640. A. & seq.
 Liberto an liceat patronum suum testamento praeterire. T. 1. c. 178. A.
 Liberto patroni famam laedere, non temere conceditur. T. 4. c. 818. D.

Liberto patris quæ. Tom. 4. c. 852. A.
 Liberto, quem dominus sponte manumissit, privilegium excusationis auferitur. T. 4. c. 313. B.
 De liberto alieno, quem quis detinet, quozam actio competat. T. 5. c. 377. D.
 Liberto, qui promissit diurnas operas, & sex horis tantum ameneridialis praestitio laui, vel pomeridianis, an liberatio contingat. T. 7. c. 1298. D.
 Liberto quomodo patronus succedat. T. 7. c. 869. C. D.
 Liberto cenenario mortuo, quæ pars bonorum ejus patrono debeatur. T. 8. c. 67. D. & c. 154. C.
 Liberto quæ auferantur actione in grati. T. 8. c. 150. D.
 Liberto sine liberis, & ab intestato mortuo, an frater, an patronus succedebat. Tom. 10. c. 361. C. D.
 Liberto semper sancta, & honesta, videri debet persona patroni. T. 10. c. 905. D.
 Libertorum possessione excluduntur rei capitalis damnati. T. 1. c. 1326. D.
 Libertorum successio quomodo dividitur inter plures patronos. T. 1. c. 594. E.
 Libertorum tria genera. Tom. 1. c. 305. A.
 Libertorum hereditas in capita, non in stirpes dividitur. T. 1. c. 414. A. B.
 Libertorum filii clarissimam adipisci dignitatem non prohibentur. T. 2. c. 889. B.
 Libertorum possessio. T. 1. c. 845. A.
 Libertorum operæ. Tom. 1. c. 844. D.
 Libertorum successio, & assignatio. T. 1. c. 178. A. & c. 181. A.
 Libertorum jus quod. T. 4. c. 319. B. C.
 Libertorum liberi an ad fideicommissum vocentur. T. 4. c. 1170. B.
 Libertorum operæ officiales sunt pars juris patronatus. T. 6. c. 148. C.
 Libertorum, & libertarum tutela ad quos pertinet. T. 8. c. 918. D. E.
 Libertorum successiones. T. 8. c. 1038. B. & seq. & assignationes. Ibid. c. 1039. E.
 Libertorum appellatione quinam continentur. T. 8. c. 165. E.
 Libertorum appellatione quinam continentur, valde interest scire. T. 8. c. 501. E.
 De libertorum bonis. T. 9. c. 635. D. & seq.
 De libertorum obsequiis, & eorum liberis. T. 9. c. 645. E. & c. 646. A. & seq.
 De libertorum operis. T. 9. c. 631. D. & seq.

- Libertorum** appellatione an continentur liberti libertorum, T. 10. c. 1105. C.
- Libertus** facit manumissus. T. 1. c. 203. A. B.
- Libertus** etiam vernas appellari. T. 3. c. 275. D.
- Libertus** ingratus in servitutem non revocari posse. T. 3. c. 283. D.
- Pes** libertum dabant libellum Principi. T. 3. c. 250. A.
- Per** libertum rei defensionem mittebant, aut recitabant. Ibid. B.
- Per** libertum heredes testamenta recitabant. Ibid. A.
- Libertus** assignasse simpliciter aliud est, aliud assignate alimentorum causa. T. 4. c. 1379. C.
- Libertum** qui adquisivit, locupletior non est factus. T. 4. c. 1197. C.
- Libertum** perducere quid sit. T. 7. c. 25. B.
- Libertum** habenti in venditore non competere pretii repetitionem. T. 7. c. 845. A. B.
- Inter** libertum, & patronum differentia. T. 9. c. 23. D.
- Libertus** Charonianus quamvis formidatus fuerit a Theophilo. T. 1. c. 309. B.
- Libertus** originem sequitur patroni. T. 2. c. 734. D. E.
- Libertus** patroni, patronave libertator esse cogitur. T. 1. c. 407. D.
- Libertus**, qui patronum, filiamve patroni duxerit uxorem, metalli poenâ coercendus. T. 1. c. 397. E.
- Libertus** de dediticiorum numero nullus certe civitatis civis est. T. 1. c. 1341. B.
- Libertus**, qui aulorum jus obtinuit, pro ingenuo habetur. Tom. 1. c. 2013. A.
- Libertus** egentem patronum alere cogendus. T. 1. c. 412. D. E.
- Libertus** Orcinus. T. 1. c. 146. B. C. & c. 1523. D. E. & T. 5. c. 623. E. & T. 6. c. 210. C. & T. 7. c. 1403. E. & T. 9. c. 183. C. & c. 735. A. & c. 945. E.
- Libertus** Charonianus. T. 1. c. 309. B. & T. 9. c. 183. C. & c. 945. E.
- Libertus** dicitur conjunctus patroni liberti. T. 3. c. 194. E.
- Libertus** an possit patronum jure mariti acculare. T. 4. c. 818. D.
- Libertus** an liberam tellandi factionem habeat. T. 4. c. 172. A.
- Libertus** Orcinus dicitur libertus familiaris, non est libertus heredis, non est libertus defuncti. T. 4. c. 268. C.
- Libertus** patrono obligatur ad praestandas operas. T. 4. c. 189. C. Inventus non debet operas. Ibid. D.
- Libertus** patronum praeterire non potest. T. 4. c. 371. E. an juri publico derogabitur, si patronus liberti liberam tellandi facultatem concedat. Ibid. c. 372. A.
- Libertus** Orcinus est libertus familiaris nullius viventis, seu Platonius libertus. T. 4. c. 12. E.
- Libertus** an uigere possit patronum adversus libertum, accusationem instituentem, ut crimine calsequatur. T. 4. c. 835. E.
- Si** libertus minus expendat in educationem monumentum, quid juris. T. 4. c. 877. C.
- An** libertus vivente herede possit petere proprietatem fundi ex causa fideicommissi. T. 4. c. 538. E.
- Libertus** Orcinus nullus est. T. 4. c. 1197. B.
- Libertus**, qui sine venia edicti praetoris patronum in sua vocaverit, quae actione patrono tenetur. T. 4. c. 835. D.
- Libertus** clarissimi viri num a ceteris muneribus civilibus, tanquam a tutela, immunitatem habent. T. 4. c. 852. B.
- Libertus** non excusatur a personalibus muneribus reipublice patrie sine propter operas, quas patrono debet. T. 4. c. 852. A.
- Libertus** patrie, & patrono servire debet. Ibid. A.
- Libertus**, qui jus aureorum annu locum impetavit, postea ad ingenuitatem proclamavit, num ille ad libertinitatem rodigi possit. T. 4. c. 843. A. B.
- Libertus**, qui tutelam filiorum Senatoria gessit, an sit immunis a tutelae, & a ceteris muneribus civilibus. T. 4. c. 852. B. C. item nec ille, qui jus annuli auctei impetravit, immunitatem habet, & cur. Ibid. C.
- Libertus** retorquens crimen in patronum, accusator non est, & patronus desiderans calumnia puniatur, & cur. T. 4. c. 835. A.
- Libertus** Senatoris, qui negotia ejus omnia procurat, an a tutelae excusetur. T. 4. c. 852. B. hoc Senatoris consilium strictius accipitur. Ibid. B.
- Libertus** operas faciens undenam sumptus ad vitæ necessitatem adquirit, & quisnam eos suppeditare ipsi debet. Tom. 5. c. 593. D. E.
- Libertus** dominum ab occisionibus non defendens, & periculo non eximens, Italia deportatur. T. 5. c. 635. D.
- Libertus**, vel filius manumissus, vivo manumisso, an in pagania liberam testamenti factionem habeat. T. 5. c. 1046. D.
- Libertus** quod sciens, prudensque indubitum solvit, actione favianâ repetit patronus. Tom. 5. c. 623. D.
- Libertus** si patroni vitam appetierit, quomodo puniatur. T. 5. c. 636. A.
- Libertus** Acheronticus, sive Orcinus quando fiat. Tom. 5. c. 624. B.
- Libertus**, & alius quilibet operas edens, alendus. T. 6. c. 503. B. C.
- Libertus** Orcinus nullus viventis est libertus. T. 6. c. 740. E.
- Libertus** curatoris puella an possit cum uxorem ducere. T. 6. c. 544. A.
- Libertus** ad officium, & remunerationem quasi jure naturali obligatur. T. 6. c. 348. E.
- Libertus** minor 25. annis si filio familias pecuniam crediderit, succurti ei debet Senatoris consilio Macedoniano, causâ cognita. T. 6. c. 181. B.
- Libertus**, qui legatum, vel fideicommissum liberto reliquit. T. 6. c. 175. A. B.
- Libertus** si conjunctum patronum, & extaneum heredes instituerit ex femine, quid erit. T. 6. c. 175. D.
- Libertus** filii non recte dicitur, patris est libertus. T. 6. c. 185. B. contra qui patris est libertus, recte dicitur filii libertus. Ibid. B.
- Libertus** Orcinus. Vide, Orcinus libertus.
- Libertus** patronum, jure mariti, adulterii acculare possit. T. 7. c. 173. E.
- Libertus** aliquando plus patrono debet, quam patri filius. T. 7. c. 22. B.
- Libertus** quae debeat patrono. Ibid. B. C.
- Libertus** alienus jure non potest adoptari, & cur. T. 7. c. 123. E. nec consentiente quidem patrono. Ibid. c. 124. A.
- Libertus** natalibus relictus a Principe. T. 7. c. 124. B.
- Libertus**, & libertinus an differant. T. 7. c. 27. C.
- Libertus** non potest esse sine patrono. Ibid. C.
- Libertus** si in libertinitatem petatur, ultio onus probandi suscipere potest. T. 7. c. 870. E.
- Libertus** Orcinus, cui dominus peculium legavit, an conveni possit a creditoribus hereditariis. T. 7. c. 1403. D. E.
- Libertus**, qui vocavit patronum in testamento, an incidat in poenam. T. 7. c. 891. D.
- Libertus**, an patronus probare debeat, cum de jure patronatus queritur. T. 7. c. 870. E.
- Libertus** an ingratus sit, qui invito patrono aliquam negotiationem exercet. Tom. 8. c. 151. B.
- Libertus**, qui secus tutelam libertorum patroni, an ingratus sit. Ibid. B.
- Libertus** adoptione patroni non mutat patronum. T. 8. c. 606. C.
- Libertus** siquæ alienaverit, an alienatio valeat. T. 8. c. 156. C.
- Libertus** an possit agere de dolo, vel injuriarum cum patrono. T. 8. c. 160. D.
- Libertus** an possit agere cum patrono sine venia. T. 8. c. 161. A. Libertus.

- Libertus** liberti mei qualis. Tom. 8. c. 365. E.
- Libertus** proprius alius, alius patris. T. 8. c. 362. E. & c. 367. A.
- Libertus** est aliquando sine patrono. T. 9. c. 637. E.
- Libertus** civitatis nullum alium habet patronum, quàm civitatem, aut rempublicam, non singulos cives. T. 9. c. 964. A.
- Libertus** oculus nullius est libertus. T. 10. c. 142. A.
- Libertus** punitur, si patronum capitis accuset. Tom. 10. c. 480. E.
- Libertus** minor 25. annis captus caliditate patroni, an ei detur actio in patronum. Tom. 10. c. 617. A.
- Libertus** non postulat restitutionem natalium sine consensu patroni. T. 10. c. 837. D. E.
- Libertus** naturaliter, & civiliter obligatur ex iurejurando. T. 10. c. 971. B.
- Librum** dicitur, quod ari alieno non est obnoxium. T. 5. c. 103. C.
- Libro** sceminarum sub Tiberio gravibus decretis correpta fuit. T. 4. c. 1490. A. verba Suetonii in Tiberio quæ. Ibid. A. non omnis mulier vulgaris est infamis. Ibid. B.
- Libidinosæ** mulieres hodie magis maritum, imò fratrem, quàm patrem venient. T. 4. c. 1487. A. domus accipitur pro qualibet habitatione. Ibid. c. 1489. D.
- Libonianum** Senatusconsultum. Vide, Senatusconsultum Libonianum.
- Libra** auri antiquis, hodie marca dicitur. T. 2. c. 1335. E.
- Libra** panis. T. 5. c. 397. C.
- Libra** farris vinctis debitoribus dabitur. T. 8. c. 525. C. D.
- Libra** auri. T. 9. c. 346. C.
- Libra** auri non fuit olim plaris, quàm libra ferici. T. 9. c. 369. A.
- Liberalis** sextarius. T. 7. c. 630. B.
- Liberalis** a tutelis non excusatur. T. 1. c. 1024. D.
- Liberalis** caducorum. T. 8. c. 230. B.
- Liberalis** error non vitiat stipulationem. T. 8. c. 709. E. & c. 810. B.
- Libratores**. T. 2. c. 767. C.
- Libre** frumenti non sunt. Tom. 7. c. 631. B.
- Libri** fundo instructo legato continentur. T. 1. c. 412. C.
- An libri** continentur legato charitarum. T. 4. c. 1114. C.
- Libri**, quos testator habuit studiorum suorum causâ, an continentur legato domus instructæ. T. 4. c. 1115. D.
- Libri** an debeantur, chartis legatis. T. 7. c. 967. B.
- Libri** veneficiorum, & maleficiorum comburi debent. T. 9. c. 1437. D.
- Libri** improbatæ lectionis qui. Ibid. D.
- Libri** sacri sua nomina fumentur primis verbis, a quibus incipiuntur. T. 9. c. 1145. C.
- Libri** studiorum pignori obligari non possunt. T. 9. c. 1208. C. D.
- Libri** qualitas per principia ostenditur. T. 10. c. 364. C.
- Libripens** cur sic vocatus. Tom. 3. c. 177. A.
- De libris** Aegyptiorum artem eorum admirabilem continentibus. T. 3. c. 161. E. & c. 162. A.
- Librorum** appellatione quæ continentur. T. 1. c. 439. C.
- Librorum** apotheca in debeatur, instructa domo legatâ. Tom. 4. c. 1135. A.
- Libros** an filii conferant. Tom. 8. c. 91. D.
- Ne licet**, si facit exceptio, ibi necesse est licere, ubi non est exceptum. T. 4. c. 991. B.
- Licet** palam pleraque, quæ clam non licerent. Tom. 4. c. 1494. E.
- Licet** multa in iure tacite, quæ expressè non licent. T. 4. c. 372. B.
- Licet** pleraque ex continenti, quæ non licerent post temporis tractum. T. 4. c. 116. D. E.
- Licet** pleraque tacite, quæ expressim non licent. Tom. 7. c. 1358. A. B.
- Licentia** nimis temporis brevitate infringitur. Tom. 2. c. 1237. C.
- Licentia** iudicis dandi est pars jurisdictionis. T. 4. c. 6. E.
- Non licere** dicitur, quod lege illicitum, & vitium est. T. 3. c. 381. E. & c. 382. A.
- Licere** quid dicatur. T. 7. c. 1358. A.
- Licere** habere quid significet. T. 10. c. 763. A.
- Licere** est pretium adjicere. Tom. 4. c. 149. C.
- Lichni** sunt candelabra, vel lacerne parietibus hærentes. Tom. 8. c. 653. E.
- Lichor** est submotor. T. 7. c. 70. E.
- Lieutenant de province**, Praefes provincie. T. 8. c. 387. C.
- Ligus** vasallus qui proprie. T. 2. c. 1311. D.
- Ligna** adium venditarum ad quem pertineant. T. 7. c. 781. E.
- Ligna** olim appendi solebant. T. 7. c. 1312. D. hodie fit Avenione. Ibid. D.
- Ligna** sole cocta, & amurci conspersa fumum non faciunt. T. 10. c. 1124. A.
- Lignæ** sur lignæ n'a point de resine. T. 2. c. 1274. A.
- Lignorum** appellatione continentur quæcumque sunt parata comburendi causa, si modo proprio nomine non appellentur. Tom. 4. c. 591. D. virga, nuclei, carbonæ, etiamsi comburendi causâ habeantur, non continentur lignorum appellatione. Ibid. E.
- Lignum** pro tabulis. T. 3. c. 305. B. C.
- Lignum** pro chyrographo. T. 10. c. 497. E.
- Limes** quid proprie dicatur. T. 8. c. 913. D. E.
- Limites** sunt in agris limitatis, qui populo iter præbent. T. 3. c. 32. A.
- Limites** in modum agri non cedunt. Ibid. A.
- Limites** transversæ, & limites linearum quomodo dividuntur. T. 8. c. 218. C. D.
- Limites**. Vide, Fines.
- Limites** sunt, quibus Romanæ Provinciae separantur ab agris libitum. T. 10. c. 724. A.
- Limitibus** præstant rectores Provinciarum, vel duces limitum. Ibid. B.
- Limitrophes**. T. 9. c. 419. F.
- Limitum** in suas species divisio. T. 3. c. 32. A.
- De limitum** agrorum positio. T. 3. c. 253. I.
- Linearis** culores. T. 2. c. 768. E.
- Lineæ** duplex, recta, & transversa. T. 1. c. 460. D.
- Linea** margaritarum. T. 3. c. 194. D.
- Linea** pluribus gradibus consistit. T. 1. c. 661. D. E.
- Lineæ** jacens quid. T. 1. c. 1094. C.
- Lineæ** superiores, inferiores, & transversæ. T. 8. c. 218. C. D.
- Lineæ** rectæ asinum duæ constituuntur. T. 8. c. 210. A.
- Linearis** limites quomodo dividuntur. T. 8. c. 218. C.
- Lineatum** vestium usus frequens in Oriente propter aestus fervorem. T. 2. c. 798. C.
- Lineæ**, aut lineæ quæ dicantur. T. 3. c. 142. E. & c. 149. A.
- Ubi lingua** murepessit in 12. Tabulis quid significet. Tom. 7. c. 1160. C.
- Lingua** juris quænam esse debeat. T. 8. c. 1050. B.
- Linearis**, limifces, & linearis. T. 2. c. 798. C.
- Linearis**, non lineones. Tom. 2. c. 796. D.
- Antiquæ** puer. Tom. 3. c. 214. E.
- Antiquæ**, antiquæ. T. 6. c. 141. D. E.
- Lis** criminalis iurjurando non deceditur. T. 1. c. 381. C. D.
- Lis** pecuniaria iurjurando, aut testibus, aut instrumentis deciditur. T. 1. c. 496. A.
- Lis** non moritur homine mortuo, de quo agebatur. T. 3. c. 243. D.

- Lis* non est, nisi inter duos. Tom. 3. c. 660. E.
- Lis* mori dicitur. T. 1. c. 995. D.
- Lis*, & controversia. T. 2. c. 98. A.
- Lis* fiscalis inter sex menses terminanda, *lis* Reipublice intra triennium. T. 3. c. 41. D.
- Lis* an ad exitum perducı possit, *si* utraq; parte praesente. T. 4. c. 875. A.
- Lis* a contestatione incipit. Tom. 4. c. 356. E.
- Lit* est res in iudicium deducta. *Ibid.* E.
- An *lis* sit contestanda cum tutore, qui in ius vocatus est. T. 5. c. 74. A.
- Lis* collatoria non est *lis*. Tom. 4. c. 370. B.
- Lis* estimatur iurejurando auctor etiam immenso pretio, ut tutor *libido* auctoris. Tom. 5. c. 381. B.
- Lis* quæ dicitur. T. 5. c. 867. B.
- Lis*, & controversia in quo differunt. T. 5. c. 867. B. & T. 7. c. 215. C. & T. 8. c. 519. B.
- Lis* inanis. T. 5. c. 867. A.
- Lis* quando, & quam ob causam crescere dicitur. Tom. 5. c. 905. A.
- Lis* de dote cum parentibus, in quorum potestate sunt, an a libris haberi possit. T. 5. c. 1022. C. D.
- Lis*, & controversia Sabinianorum, & Proculianorum, quam ex *se* possit iudicari. *Id.* ad eademque habebant, distinetur. Tom. 5. c. 379. E. & c. 380. A.
- Lis* nulla est ubi partes auctoris a defensoris, seu rei patribus non distinguuntur. T. 5. c. 118. E. & c. 119. A.
- Lis* quandonam dicitur mori. T. 5. c. 829. B. C.
- Lis* mota inter Episcopum Parisiensem, & Abbatem S. Genesii ob Parochiam S. Stephani de Monte. T. 6. c. 827. B.
- Lis*, vel causa quando ordinari dicitur. T. 6. c. 300. A.
- Lis* minuitur materia litis, cumque instituta *lit* est de toto, particulatione oblata solutione, vel restitutione, redigitur ad partem, quæ non offertur. T. 6. c. 330. C.
- Lit* ubi non est, nec sententia. T. 7. c. 248. A.
- Lis* quid. T. 7. c. 615. E. & T. 8. c. 519. A.
- Lit* in quibus iudiciis estimatur in simplicem. T. 7. c. 511. B.
- Lis* quando mortua est, & quando mortua non est. Tom. 7. c. 266. E.
- Lis*, inchoata a muliere ante nuptias apud competentem iudicem, an transferatur in forum viri. T. 7. c. 70. C.
- Lis* inter patrem, & filium an, quando, & in quibus causis esse possit. T. 7. c. 136. D.
- Lis* ante contestationem non est. T. 8. c. 519. A.
- Lit* proprie de pecuoriaris actionibus. *Ibid.* B.
- Lis* finitur sententia, si appellatione suspensa non sit, vel retractione. Tom. 9. c. 290. E. & c. 291. A.
- Lis* de statu potest iterari. Tom. 9. c. 1048. E. & c. 1049. A. B.
- Lis* quando intelligitur finita transactione. T. 9. c. 105. D.
- Lis* cum olim instituebatur ex scripto aliquo Principis, debebat intervenire solennis denunciatio, & editio scripti, dabanturque certa tempora ad denunciantum. T. 9. c. 132. A.
- Lis* propria non est, nisi quæ contestata est. T. 9. c. 11. A.
- Lis* non moritur mortuo co, qui appellavit. T. 9. c. 1123. A.
- Lis* de causis criminalibus dicitur. T. 9. c. 11. B.
- An *lis* ex lite nascatur. T. 9. c. 143. C.
- Lis* novo iure est peragenda in biennium a die litis contestatæ. T. 9. c. 11. B.
- Lis* civilis quo tempore finitur, si perimatur. Tom. 9. c. 129. E. & c. 128. A.
- Lis* contestata, & vadimonium, & etemodicium a multis confunduntur. T. 9. c. 135. A.
- Lit*, antequam in iudicium veniat non est, sed controversia. T. 9. c. 185. E.
- Lis* perempta post triennium an possit prorogari consensu partium. T. 9. c. 131. C.
- Lis* quando defici videtur. Tom. 9. c. 47. A.
- Lis* contestata aliud est, aliud vadimonium. Tom. 9. c. 135. A. B.
- Lis*, vel causa quando finitur. T. 9. c. 47. D. Vide, Causa.
- Lit*, & res in quo differunt. T. 9. c. 222. D.
- Lit* quibus personis ordioetur. T. 9. c. 123. A.
- Lit* non dicitur, nisi sit contestata. T. 9. c. 135. D.
- Lit* est res in iudicium deducta. T. 9. c. 10. E. accipitur pro actione. *Ibid.* E. in quo differat ab actione. *Ibid.* E.
- Lis* mortua nulla res est. Tom. 9. c. 132. E.
- Lis* mortua quando dicitur. T. 9. c. 1113. C.
- Lis* nulla est cum eo, qui est in nostra potestate. Tom. 9. c. 170. C.
- Lis* ordinata quando dicitur. T. 9. c. 981. A.
- Lis* liberalit. cause quando ordinatur. Tom. 9. c. 980. E. & c. 981. A.
- Lis* non est, antequam contestetur, sed controversia. Tom. 9. c. 156. D.
- Lis* finita iurejurando an prætextu perjurii retractari possit. Tom. 9. c. 126. C.
- Lis* an ultra triennium proferri possit. T. 9. c. 132. C. & seq.
- Lis* quando finitur. T. 9. c. 106. B.
- Lis* inter patrem, & filium familias iure ordinario nulla est, extra ordinem sape *lit* est. T. 10. c. 399. B.
- Lis* non retractatur, antequam de provocacione pronuntiatum sit. T. 10. c. 615. B.
- Lis* an sit contestata, si simpliciter postulator celebrata sit. T. 10. c. 874. E.
- Lis* nulla est, vel actio, quæ non indiget probatione. Tom. 10. c. 965. A.
- Lis* finem accipit, & iudicii, & transactionis iure. T. 10. c. 989. B.
- Lis* extinguuntur, nec potest reviviscere, quoties sententia dicitur ex edito peremptorio. Tom. 10. c. 1245. B.
- Lis* non est sine adversario. T. 10. c. 903. B.
- Litis* contestatio est initium iudicii. T. 1. c. 744. D.
- Litis* incertior est, quàm hereditatis causa. Tom. 11. c. 535. B.
- Litis* causi Imperatorum hereditum initium invidiosum est. T. 1. c. c. 491. D.
- In *litis* medio ne forma sacra fiat. T. 2. c. 1138. C.
- Litis* contestatio quid. T. 2. c. 1501. C. D. & T. 3. c. 232. A.
- De *litis* capitibus dividendis contestatio. T. 3. c. 330. B.
- De *litis* instrumentis edita. T. 3. c. 266. A.
- Litis* metus, vel comminatio rem litigiosam non facit. Tom. 2. c. 1138. C.
- Litis* contestatione actio perpetuatur. T. 3. c. 519. B.
- Litis* alienæ nemo est idoneus defensor sine satisfacione iudicatum solvi. T. 4. c. 205. C.
- Litis* initium cujus quisque fecit, ejus etiam eventum excipiat. T. 4. c. 875. D.
- Litis* estimatio est iudex. T. 4. c. 316. B.
- Litis* contumacia damno coarctetur. T. 4. c. 875. C.
- Litis* contestatione electio consumitur, & cur. Tom. 4. c. 194. B.
- Litis* contestatio, & petitio idem est iure. *Ibid.* B.
- Litis* periculum ad legatarium non pertinet, nisi dolo ejus, aut culpa *lis* perierit. Tom. 4. c. 583. A.
- Si verò dolo, & culpa abest, periculum *litis* ad fideirommissum spectat. *Ibid.* A.
- Litis* estimationem absoluisse quid est. T. 4. c. 451. C.
- Litis* procuratorem tutor facere non potest ante *lit*em contestatam. T. 4. c. 879. B.
- Litis* estimatio est similis vendicio.

- in emptioni. Tom. 4. c. 1341. E.
- Litis allimatio a possessore domino litis oblata, an usufructu impleri possit. T. 5. c. 747. B.
- Litis contestatione quasi contrahitur, & post litis contestationem quasi ex contractu transferitur iudicium in heredem in solidum. T. 5. c. 688. B.
- Litis contestatio omnia, quæ post eam sequuntur, complectitur. T. 5. c. 920. E.
- Litis allimatio est similis emptioni. T. 5. c. 745. C.
- Litis allimatio in partes an dividi possit. T. 5. c. 673. D.
- Litis contestatio in quibus a contestatione novi operis differat. T. 5. c. 657. E.
- Litis contestatio obligat. T. 5. c. 448. C.
- Litis contestatione procurator dominus litis factus est. T. 5. c. 53. B. & c. 121. E.
- Litis, si rei allimatio emptioni similis est. T. 5. c. 747. C.
- Litis contestatio initium iudicii. T. 6. c. 803. C.
- Litis contestatio quomodo fiat. T. 6. c. 795. C.
- Litis contestatio in causa legati sit apud iudicem datum, non apud Prætorum. T. 6. c. 583. C.
- Litis contestatione non interruptio usufructu. T. 6. c. 6. C.
- Litis contestatio. Vide, Contestatio litis.
- Litis contestatione etiam penalis actio transmittitur ad heredem. T. 6. c. 7. D.
- Litis impensæ. T. 6. c. 384. D. Vide, Impensæ litis.
- Litis ordinatio sequitur litis contestationem. T. 6. c. 300. B.
- Litis ordinatio litis preparatio est. Ibid. B. post litem contestatam in restitutionem venire fructus fundi petiti, vel petite servitutis, vel exstantes, vel præceptos, vel omnes, si hunde petatur, sit malefidei possessor. Tom. 6. c. 474. A.
- Litis contestatæ tempus in quibus iudicii spectatur. T. 6. c. 613. A.
- Post litis contestationem interdum mutari, & emendari actio potest. T. 7. c. 245. B.
- Litis contestatæ, & rei iudicatæ idem tempus non est. Tom. 7. c. 615. A.
- De litis contestatione. Tom. 7. c. 265. B. de re petita, quæ suo facto interit post litem contestatam sine dolo, & culpa possessoris, vel quæ interit dolo, vel culpa possessoris. Ibid. B. & seq.
- Litis contestatione causa nostra deterior non fit. Tom. 8. c. 807. D.
- Litis contestatio facit, ut actiones, quæ tempore, & morte pereunt, in heredem transmittantur. T. 8. c. 808. A.
- Litis causâ donata an fideus admittat. T. 8. c. 441. D.
- Litis contestatio quid. T. 9. c. 113. A.
- Litis summa genera quatuor. T. 9. c. 131. B.
- Litis contestatio, & editio in quo differunt. T. 9. c. 14. B.
- De litis sumptibus debet aliquid statuere iudex; si nihil statuerit, quid fiet. T. 9. c. 1088. A.
- Litis impensarum condemnationem facere non tantum debet iudex, sed etiam detrimentum omne. T. 9. c. 1087. C.
- Litis contestatio de sorte non perimit, nec consumit litem de usuris. T. 9. c. 113. C.
- Litis contestatione actio temporaria perpetuatur. T. 9. c. 114. E. interruptitur præscriptio, & usufructu. Ibid. E.
- Litis contestatio quæ, & quando est. T. 9. c. 114. A. & seq.
- Litis contestationem quæ præcedunt. T. 9. c. 119. E.
- Litis dominus quis dicitur. Tom. 9. c. 1065. E.
- Litis instrumenta edere debet, qui acturus est, priusquam ad iudicem eatur. T. 9. c. 1. A.
- Litis instrumenta. T. 9. c. 181. E.
- Litis contestatione videtur res novari. T. 9. c. 113. D.
- Litis finis fors est, & controversias potentiorum dirimit. Tom. 9. c. 854. C.
- Litis contestatio, & inscriptio in crimen in quo differunt. Tom. 9. c. 119. E. & c. 130. A.
- Litis testimonia. T. 9. c. 181. A. & c. 181. E. Vide, Testimonia litis.
- Litis contestatio, & editio actionis in quo differunt. Tom. 9. c. 11. E.
- Litis futuræ conditiones, & denunciationes solennes. Vide, Conditiones.
- Litis contestatio est principum iudicii, non in ius vocatio. T. 9. c. 113. A.
- Litis contestatio perpetuat actionem temporariam, aut quæ morte rei erat peritura. Tom. 10. c. 838. D.
- Pro litis contestatione quando habeatur libellus Principi oblatus. Ibid. E.
- Litis contestatio nihil aliud est, quam factorum narratio. T. 10. c. 858. E.
- Litis movendæ quæ olim erant ambages. T. 10. c. 875. A.
- Litis consortes quinam sint. T. 10. c. 944. B. C.
- Litis contestatio, quæ tenet defunctum, an teneat heredem. T. 10. c. 944. D.
- Litis contestatio quid sit. T. 10. c. 1088. D.
- Litis contestationem imitatur denuntiatio, & controversia. T. 10. c. 1131. B.
- Liti qui se obicit, quasi possessor, si condemnatus sit, & liti allimatioem præstiterit, an salva sit actio adversus verum possessorem. T. 7. c. 148. D.
- Liti se offerre quis videtur. T. 7. c. 147. C.
- Liti renunciare quando videtur alicui. T. 9. c. 47. A.
- Liti qui renunciavit, tacite passus videtur, amplius eo genere actionis experiri. T. 9. c. 47. B.
- Liti se offerre quidam sit. T. 10. c. 113. E.
- Liti alienæ accessit, & etiam si non egerit, appellare an possit is, cuius interest. T. 10. c. 1136. A.
- Litem in perniciem privatorum si scio donari non oportet. T. 11. c. 491. C.
- Post litem cum reo contestatam, defensor interveniens ultro, an sit condemnandus. T. 4. c. 876. B.
- In litem sumptus facti. Vide, Sumptus in litem.
- Litem addicito presentibus ambobus. T. 4. c. 882. B.
- Post litem contestatam nulla differentia est inter bonæ fidei, & malæ fidei possessorem, secus vero ante litis contestationem. T. 4. c. 125. B. & c. 130. E.
- Post litem contestatam pares possessorum sunt. T. 4. c. 130. E.
- Post litem contestatam integrum non est mutare actionem, nisi magna ex causa. T. 4. c. 905. E.
- Post litem contestatam incipiunt omnes malæ fidei possessores esse, etiam qui ab initio bonæ fidei possederunt. T. 4. c. 888. B.
- Litem qui contestatur, damnari debet. T. 4. c. 875. D.
- Litem contestari pro alio est iudicium suscipere pro alio, & quasi expromittere; expromittere vero est debitum suscipere pro alio. T. 4. c. 138. E. & c. 139. A.
- Litem preparare, & ordinare patia sunt. T. 5. c. 686. C.
- Litem de inofficioso testamento, et si regulariter postea non admittatur ad movendam eandem litem, admittitur tamen ex iusta causa. T. 6. c. 518. B.
- Litem contestatam cum reo, & adversario suo quilibet potest, qui modò ius speciale revocandi domum non habet. T. 6. c. 509. A.
- Post litem contestatam reus præstat dolum, & culpam. T. 3. c. 314. E.
- Post litem contestatam multum interelli, utrum quis dolo, aut culpa possidere desierit rem, de qua agere velit. T. 7. c. 334. B.
- Litem contestari qui non cogitur, nec jussu cogitur. T. 7. c. 131. D. E.
- Litem donatam an fideus suscipiat. T. 8.

- T. 8. c. 441. D.
 Litem suam facere quid sit. T. 7. c. 106. B.
 Litem contestatione perpetuari quid sit. T. 9. c. 1117. B.
 Litem qui deserit, et in quo liti non adliit, differunt. T. 9. c. 1046. E.
 Ad litem datur tutor, vel curator ad defendendum puberem, vel impuberem. T. 9. c. 184. C. et seq.
 Litem non perire post preemptionem instanti. T. 9. c. 49. A.
 Litem criminalem præcedit in scriptio. T. 9. c. 11. B.
 Litem præcedit conventio, et admonitorio extrajudiciali. Ibidem B.
 De in litem dando tutore, vel curatore. T. 9. c. 184. C. et seq.
 Litem suam facere iudex dicitur, cum ab adversario in eum vertitur tota lis. T. 10. c. 401. A.
 Litem nemo invitus subit ex pacto, at ex stipulato invitum quis subit litem. T. 10. c. 709. E.
 Litem inter, et controversiam differunt. T. 10. c. 877. C. D.
 Litem æternam non potest suscipere, qui est in reatu. Tom. 10. c. 883. A.
 Litem mandat actor procuratori, non dat. T. 10. c. 913. C.
 Litem dat iudex. Ibid. C.
 Litem qui capis, eam debet peragere, nisi velit incidere in calumniam. T. 10. c. 940. E.
 Litem perficit contestatio. T. 10. c. 996. E.
 Ante litem contestatam non tenentur factus consumpti. T. 10. c. 1231. C.
 Litem inter contestatam, et actionem differentia. T. 10. c. 610. A.
 Lite contestata, utrum ab actione discedere liceat. T. 5. c. 905. D.
 Lite pendente, unus ex pluribus, qui agebat familiæ ericundæ, vel communis dividendum, vel finium reguadorum decessit, pluribus heredibus relicto, an auctus videatur numerus litigantium. T. 7. c. 564. A.
 In lite ambitiosa scripta non sunt spectanda, sed spectanda leges, spectandi mores. T. 9. c. 117. A.
 A lite non desistit, qui differt. T. 9. c. 49. C.
 Ex lite, quam intendit tutor, vel curator minoris nomine, si condeimatur, minorem conveniri actione iudicati, non tutorem, vel curatorem. T. 9. c. 576. B. C.
 Lite contestata de sorte tantum, an super sit petitio usurarum. T. 10. c. 618. C.
 Lite pendente, vel post definitivam sententiam an liceat Imperatori supplicare. T. 10. c. 839. B. C.
 Lite finita, an valeat transactio. T. 10. c. 877. D.
 Lite transacta io potentior, potestior, & qui ei cessit, pocius. T. 10. c. 883. D. ad Prædictam Provinciam hæc causa revolvitur. Ibid. D. E.
 Lites ad publica munera pertinentes intra tres menses finiende. T. 2. c. 448. A. B.
 Lites multo plures sunt inter consortes, quam inter dissortes, & cur. T. 4. c. 1163. B.
 Lites breviter terminandæ. T. 9. c. 117. C. & E.
 Lites sæpe inchoantur ex rescripto Principis extra ordinem, vel ex sententia interlocutione, vel commotione iudicis. Tom. 9. c. 1153. E.
 Lites criminales quo tempore finiuntur. T. 9. c. 128. A.
 Lites duæ sunt, cum de hereditate agitur. T. 9. c. 174. A.
 Lites fiscales intra quod tempus terminandæ. T. 9. c. 130. C. civiles intra quod tempus. Ibid. C.
 Lites protelare quid. T. 9. c. 118. A.
 Lites finitæ cognitione iudicis. T. 9. c. 186. C.
 Lites finitæ non restitui prætextu novorum instrumentorum. Ibid. C. D.
 De litium finibus. T. 1. c. 475. E.
 Litium concinatores, & redemptores. T. 3. c. 113. A.
 Litium finientium tria genera. T. 1. c. 1143. C.
 De litium expensis constitutio Zenonis. T. 3. c. 349. A.
 Litium finis est iudicatum. T. 1. c. 1099. A.
 Litium Procurator. Vide, Procurator.
 De litium expensis. T. 9. c. 1086. A. & seq.
 Litium redemptores. T. 9. c. 368. B.
 In litibus statutum erat lege Papiam Tribuni plebis deponere certum numerum assiduum. T. 7. c. 1113. D.
 Litanæ Aræ. T. 2. c. 1147. C.
 Litanæ sunt preces publicæ. T. 10. c. 815. A.
 Litanæ quid. T. 6. c. 926. C.
 Litanæ, & Epistolæ quid inter se differant. T. 1. c. 803. E.
 Litanæ Tabellionis ipso defuncto comparandæ. T. 2. c. 1097. B.
 Litanæ Cancellariæ comparantur cum bonorum possessionibus. T. 5. c. 601. A.
 Litanæ non sunt eadem apud omnes. T. 7. c. 966. B.
 Litanæ, & Epistolæ in quo differant. T. 7. c. 1144. E.
 Litanæ singulares. T. 9. c. 1100. A.
 Litanæ dimissoriæ. T. 9. c. 1105. B. C.
 Litanæ, quæ mittuntur a iudice abfentibus, ut veniant, & liti subsistant. T. 9. c. 1133. C. D.
 Litanæ, quæ frontibus calumniatorum inurebantur. T. 9. c. 1478. A. B.
 Litarum singularum antiquorum Romanorum notæ. T. 3. c. 361. A. & c. 362. A.
 Litarum obligatio quænam sit. T. 8. c. 1065. D.
 Litarum, transpositiones in Pandectis Florentinis. T. 7. c. 381. A. & T. 8. c. 604. C.
 Litarum comparationes. Vide, Comparationes litarum. Vide, Collationes scripturarum.
 Litarum transpositiones frequentissimæ in Pandectis Florentinis. T. 9. c. 892. E. & c. 893. A.
 Litarum obligatio unde procedit. T. 9. c. 70. C.
 Litarum collatores qui erant. T. 9. c. 169. B.
 Litrati variis ex causis audiendi, & loquendi facultatem amittunt. T. 1. c. 104. E.
 Litratorum privilegium. T. 6. c. 999. D.
 Litratura omnium virtutum maxima. T. 3. c. 611. D.
 De lriteris dimissoriis. Tom. 10. c. 517. D.
 Literis non contrahitur stipulatio. T. 4. r. 839. B.
 Literis inversis multa esse scripta in Pandectis. T. 7. c. 381. A.
 Litreris brevibus descriptis sententia an valeat. T. 10. c. 1150. D.
 Litigandi gratis privilegium quibus datum. T. 7. c. 103. D.
 Litigantium iudicem dare est ius iudicis. T. 7. c. 1150. D.
 Ex litigantium consensu cum fieri iudicem competentem, qui ex ordine est incompetentis, dommodo iurisdictionem habeat. T. 7. c. 1159. C.
 Litigantium temerè pœna quænam sit. T. 8. c. 1129. D.
 Litigantium temeritas quomodo coerenda a iudice. T. 9. c. 1087. E.
 Litigare inofficiale quid sit. T. 5. c. 881. B.
 Litigare velle, & sub quo iudice utrum prius sit. T. 7. c. 149. C.
 Litigator præfens jurat præfente iudice. T. 1. c. 1147. E.
 Litigator temerarius an, & quando condeimetur sumptuum nomine. T. 7. c. 167. B.
 Litigator legitimus qui sit. T. 10. c. 920. A.
 Litigatoris inofficiosi pœna quæ. T. 5. c. 881. A.
 Litigatoris unus absentia Dei præfentis suppletur. T. 9. c. 138. B.
 Litigatoris interfecti potius admitti appellationem, quam relationem permitti. T. 10. c. 792. B.
 Litigatorem legitimum, ut & iudicem legitimum esse oportet, ut lata valeat sententia. T. 10. c. 920. A.
 Afferendum si sint, & quod eorum officium. Tom. 2. c. 1048. B.

Litigatores olim iurabant. T. 2. c. 1147. D.

Litigatorum voluntas an possit efficere, ut iudex litem proferat ultra triennium. T. 9. c. 532. C.

Ex litigatorum voluntate a Prætoribus, vel Præfide is datur iudex, quem volunt. T. 10. c. 1232. B.

Litigiosa res quæ dicatur. T. 2. c. 551. A. B.

Litigiosa res alii dari potest transactio, vel divisionis causâ, vel in causam dotis, aut sponfalium. T. 2. c. 1138. B.

Res litigiosa reddi relinquitur in testamento, vel codicillis. T. 9. c. 1249. D.

Res litigiosa potest ad alium transferri ex causa transactionis, & divisionis rerum hereditariarum, factæ inter coheredes. Ibid. D.

Res litigiosa an possit donari, vendi, pigneri. T. 10. c. 395. C. D. & 434. C.

Litigiosa res apud quem deponitur, in eam datur actio depositi. T. 10. c. 395. C.

Litigiosa rei nec vendi, nec pignori potest. T. 10. c. 1025. B.

Litigiosa rei alienatio, vel pignoratium non valet. T. 2. c. 1137. D.

Litigiosa rei dedicatio non fit insana. T. 2. c. 1138. A.

Litigiosa rei emptio nulla est. T. 9. c. 159. B. C.

Litigiosam rem sola denuntiatio non facit. T. 2. c. 1138. B.

Litigiosam rem lex quæ vetat alienari, aliâ est perfecta, aliâ imperfecta. T. 4. c. 151. A.

Litigiosam rem qui sciens emit, incidit in poenam litigiosij, ignorans non item. T. 7. c. 889. B.

Rem litigiosam in alium transferri posse ex dotis causa, vel donationis propter nuptias. Tom. 9. c. 1249. E.

Litigiosij exceptio. Vide, Exceptio litigiosij.

Litigiosij nomine quid continetur. T. 9. c. 1248. D.

De litigiosis. T. 1. c. 839. A. & T. 9. c. 1248. D. & seq.

Lituras testamenti vitii nihil adferre. Y. 1. c. 1085. E.

Amortuosa, id est missa, ut fieri, & celebrari solet. T. 2. c. 1045. B. C.

Littora custodiuntur. T. 2. c. 979. C.

Littora publica esse, quomodo accipiendum. T. 8. c. 556. B.

Littorum usus communis, sicut maris. T. 1. c. 59. A.

Littorum usus publicus est, & iuris gentium. T. 1. c. 60. D.

Litus an debeat in modum agri computari. T. 7. c. 715. B. & an videatur accedere fundo. Ibid. B.

Litus est, quæ fluctus se eludit. T. 10. c. 592. E.

Auterpositio. T. 2. c. 1041. E.

Loca sacra religio commercio hominum eximit. T. 4. c. 255. E.

Loca religiosa in iudicium non deducuntur. T. 6. c. 659. B.

Loca sacra, & religiosa pertinent ad religionem. T. 7. c. 692. B.

non possunt legari res sacre. Ibid. B. non possunt quoque in stipulationem deduci. Ibid. B. non possunt emi. Ibid. B.

Loca sacra, & religiosa, & publica, & liberi homines, si fuerint venditi, non possunt adquiri emptori. T. 7. c. 693. A.

Loca sacra, religiosa, publica, liberos homines si quis emerit, etiam si emptio non teneat, ex empto tamen actio competit. T. 7. c. 693. A.

Loca venerabilia quædam sint. T. 8. c. 1114. D.

Loca sacra, & loca religiosa in iure an semper pro eodem fiantur. T. 10. c. 368. B.

Locantur, quorum est usus aliquis. T. 7. c. 862. C.

Locare quid. T. 3. c. 204. B. C.

Locare aversione. Ibid. C.

Locare navem aliud est, aliud exercere. T. 4. c. 128. D.

Locare idem, quod ad firmam dare. T. 6. c. 1047. A.

Locare in plures annos prædia Ecclesiæ permittitur. T. 7. c. 640. D.

Locare in plures annos, id est, in plures, quam in quinquennium. Ibid. C.

Locare non nummo, sed partibus quid sit. T. 10. c. 447. D.

Locarium. T. 9. c. 389. D.

Qui locat, fruitur habitatione percipiendo mercedem. T. 4. c. 501. E.

Qui locat rem suam, utendam dat. T. 9. c. 392. D.

Locatarum ædium pensio quando pendebatur. T. 9. c. 407. E.

Locati pretii, & mercedis nomine promissu auctores utuntur. T. 5. c. 414. E.

Locati quis non teneatur. Tom. 3. c. 776. A.

Locatio quid. T. 1. c. 213. E. & T. 2. c. 305. E.

Locatio, & conductio proxima emptioni, & venditioni. Tom. 1. c. 213. E.

Locatio, & conductio quamquam familiaritatem inter se habent. T. 1. c. 214. E.

Locatio, & conductio contrahuntur, si merces constituta sit. T. 1. c. 213. E.

Locatio, & conductio sunt iuris gentium. T. 1. c. 213. E.

Locatio, & conductio, emptio, & venditio inter se familiaritatem habent. T. 1. c. 213. E.

Locatio, & conductio proxima est emptioni, & venditioni. T. 1. c. 213. E.

Locatio, & conductio est negotium auterpositio emptioni, & venditioni. T. 1. c. 773. C.

Locatio rei suæ non valet. Tom. 1.

c. 1128. E.

Locatio rei privatæ Principis Palatinis fieri non debet. Tom. 2. c. 881. B.

Locatio quælibet fit ad tempus. T. 3. c. 427. C.

Locatio, & conductio penitentia renovatur. T. 2. c. 1186. B.

Locatio prædiorum civilium, vel fiscalium. T. 2. c. 878. B.

Locatio sine certo pretio nulla est. T. 1. c. 1194. E.

Locatio est, si interveniat merces, & pretium operæ. T. 4. c. 940. E.

Locatio dominium mutare non solet. T. 4. c. 509. E.

Locatio est, si interveniat merces, & pretium operæ, non si interveniat modicum salarium honoris gratia. T. 4. c. 940. E.

Omnis locatio fit ad tempus, servitus vero non. T. 4. c. 537. A.

Locatio, & conductio sine pecunia numerata non consistit. T. 4. c. 42. E.

Locatio non est sine pretio certo, depositi vero substantia sine estimatione consistit. T. 4. c. 267. A. B.

Locatio conductio quid sit, quomodo contrahatur, & cujus juris esse dicatur. T. 5. c. 522. E.

Locatio an semper metuet dominium. T. 5. c. 667. A.

Locatio in quinquennium an sit alienatio. A. 5. c. 563. C.

Locatio rei alienæ an possit fieri bonâ fide. T. 5. c. 520. A.

Locatio an transeat in heredem locatoris. T. 5. c. 564. E.

Locatio quid a donatione differat. T. 5. c. 521. B. C.

Locatio conductio dominium non solet mutare. T. 5. c. 522. B.

Locatio conductio quomodo claudicare dicatur. T. 5. c. 521. D.

Locatio conductio an certâ conditione, sicut & depositum, & commodatum, in numerum fieri possit. T. 5. c. 391. E.

Locatio dominium non probat. T. 4. c. 879. B. nec civilem possessionem. Ibid. B.

Locatio, & conductio vulgaris nullum jus tribuit conducitori in rem ipsam, parit tantum conducitori actionem in personam. T. 7. c. 577. C. D.

Locatio, & conductio simplex non est alienatio. Ibid. D.

Locatio cum patrizio colono non contrahitur, sed societas. T. 7. c. 850. C.

Locatio, & conductio oritur ex do, ut faciat. T. 7. c. 838. B.

Locatio fit mercede, non partibus rei. T. 7. c. 850. C.

Locatio prædiorum publicorum fiebat in quinquennium. T. 7. c. 640. C. D.

Locatio conductio est species commercij. T. 7. c. 35. A.

Locatio quomodo contrahatur. T. 10. c. 447. D.

Locatio conductio: T. 8. c. 471. B.
 Locatio vectigalium: T. 8. c. 625. B.
 Locatio conductio an valeat, si quis precario rugaverit ante, deinde conduxerit. T. 8. c. 270. C.
 Locatio dicitur emptio. T. 9. c. 45. C. affinis est venditioni. Ibid. D.
 Locatio operatum ad certum tempus. T. 9. c. 412. E.
 Locatio, & emphyteusis in quo differunt. T. 9. c. 416. E. & c. 417. A.
 Locatio quasi emptio est. T. 9. c. 374. D.
 Locatio sine scriptis facta valet. T. 9. c. 412. E.
 Locatio quando rescindi, & quando non potest. T. 9. c. 374. D.
 Locatio horientium. T. 9. c. 406. A.
 Locatio quid. T. 9. c. 73. B. & c. 337. D. & T. 10. c. 1043. B.
 Locatio omnis incipit a verbo *dominus* non a verbo *facio*. T. 10. c. 41. E.
 Locatio dominum non mutat, id est, locator non transfert dominium in conductorem. Tom. 10. c. 42. A.
 Locatio est, quoties aliquid faciendum datur, Ibid. C.
 Locatio, & conductio an sint unus, vel plures contractus. T. 10. c. 45. E.
 Locatio contrahitur non tantum certo pecunie numero, sed & eorum rerum, quae pondere certo, & mensura certa constant. T. 10. c. 417. D.
 Locatio contrahitur non tantum certo pecunie numero, sed & eorum rerum, quae pondere, numero, & mensura constant. T. 10. c. 666. D.
 Locatio, & emptio aliquando clausi dicant. T. 10. c. 1043. D.
 Locatio dominum non immutat. T. 10. c. 1127. C.
 Locationis, & conductiois differentia, & jus. T. 1. c. 215. E. & c. 214. A. & seq.
 Locationis, & fenebris differentia. T. 3. c. 237. C.
 Locationis vinculum est aza. T. 3. c. 308. D.
 Locationis, & commodati comparatio. T. 1. c. 1447. A. B.
 In locationis contractu locatorem venditorem appellamus, & conductorem emptorem. T. 7. c. 1290. E. & c. 1291. A.
 Locationis, & conductiois nominibus an promissum uti liceat. T. 10. c. 41. C.
 De locationis, & conductiois contractibus. T. 10. c. 1043. B.
 Locationi recte comparari negotium do, ut facias. T. 7. c. 835. D.
 Locationis venditoris an, & quando emptor stare teneatur. T. 7. c. 834. D. & seq.
 Locationem venditionem appellari. T. 3. c. 237. E.
 Locationem licite non videntur, aut

videri possunt emptor, & mulier, & legatarius, & proprietarius, & eorum plerumque interelli non, servari locationem a venditore, vel marito, vel testatore, vel usufructuario factam. T. 5. c. 565. A.

Locationem proprietatis an heres locatoris servare omnimodo teneatur. T. 5. c. 564. C. D.

Locationem veteres vocabant venditionem. T. 7. c. 1291. A.

Locationem veteres appellasse venditionem, & conductioem emptionem. T. 7. c. 1325. D.

Locationem conductioem nullam esse, si error interveniat. T. 8. c. 390. B. C.

Locationem factam nummo uno haberi inflat donationis. T. 8. c. 271. C.

Locationem inter, & emptionem differentia. T. 10. c. 1044. A. B.

In locationem aza non intervenit. T. 3. c. 304. E.

Locatione in quinquennium facta, an conductus coloniam, vel zedes conductus deferere possit ante finem quinquennii, & qua ex causa. T. 5. c. 526. D.

In locatione an arbitrium profusum, aut arbitrium ex xquo requiratur. T. 5. c. 524. D.

In locatione, & conductioe promissum utitur emptionis verbo. T. 7. c. 1290. E.

In locatione fidem contractus maxime servandam. T. 9. c. 412. D.

In locatione constituntur plures rei debendi. Ibid. B.

In locatione an sit restitutio, ut in venditione. T. 9. c. 374. D.

In locatione, & conductioe quomodo sit locus legi a. C. de rescindenda vend. T. 10. c. 197. B.

Locatione contracta res eadem redditur, contracto ignore non redditur eadem. T. 10. c. 462. C.

Locationes Censorum olim dicebantur venditiones. T. 3. c. 227. E. & T. 7. c. 825. C. & T. 10. c. 18. C.

Locationes in lustum fiebant. T. 1. c. 215. C.

Ad locationes edictum *adilictum* pertinere. T. 3. c. 318. E.

Locationes rerum Ecclesiasticarum annos 30. non excedant. T. 1. c. 148. A.

Locationes omnes quandam per singula lustra, id est, per quinquennium fiunt. T. 5. c. 565. C.

Locationes, quae sunt in modicum tempus, & hae, quae sunt in longum tempus, quae sint. T. 7. c. 377. A. & seq.

Locationes solebant fieri in quinquennium. T. 7. c. 377. A.

Locationes publicorum vectigalium fiebant olim in quinquennium, a Censoribus, hodie in triennium. T. 10. c. 380. E.

In locationibus publicorum operum

quid obsecratur, vel tacite etiam. T. 5. c. 524. B.

De locationibus in quinquennium. T. 5. c. 525. E.

In locationibus, & venditionibus an fideius, & re publica differant. T. 6. c. 153. B.

De locato, & conducto. Tom. 1. c. 396. B. & T. 9. c. 406. A. & seq.

Actio ex locato conducto an detur ex parte locatoris, an ex parte conductoris. T. 10. c. 46. C.

Actio ex locato, & actio ex conducto facpe sumuntur utralibet pro altera. T. 10. c. 768. D. E.

Locator, & conductor quid. T. 1. c. 773. C.

Locator, vel is, cui locator resistere potest, si conductorem fundo locato sui prohibeat, hoc casu quae actio conductori datur. T. 1. c. 1481. B. C. & c. 1483. A.

Locator, etiam si sine dolo, vel culpa sui domus evicta sit, quid praestare conductori tenetur. Tom. 1. c. 1484. D.

Locator modò dat pretium, modò conductor. T. 3. c. 104. E.

Locator, qui domum demolitus est rescindendi causa, in quid conductor tenetur. T. 1. c. 1483. C. D.

Locator est is, qui dedit aliquid fruendum, vel sciendum, esseque definitio Cuiuslibet. T. 4. c. 175. B.

Locator est is, qui mercedem a cuius praestare aedium, si aedes locaverit. Ibid. B.

Locator quandam damnetur in solidum sine ulla deductione interese. T. 5. c. 527. B. C.

Locator si colono usufructum fundi legaverit, quam actionem uti possit colonus. T. 5. c. 529. A. B.

Locator quibus casibus conductor rem expellere possit ante impletum tempus conductiois. T. 6. c. 1027. E.

Locator, & emptor qui differant. T. 7. c. 700. B. C.

Locator an possidere possit per colonum, qui adhuc sit pupillus, & conductus sine tutoris auctoritate. T. 8. c. 226. B. C.

Locator quissim sit. T. 5. c. 522. D. & T. 10. c. 42. C. & c. 1044. B.

Locator quid conductor praestare debet, si rem alienam locaverit, & ea evicta sit a domino, si sciens locaverit. T. 9. c. 410. D.

Locato postquam praestitit conductor, si fundo fruetur, si fundo petierit casu majore, an teneatur ex conducto mercedem remittere, aut quam prorogavit reddere. T. 10. c. 47. E.

Locator nec dominum habet, nec possessionem. T. 10. c. 518. A.

Locator, & emphyteuta Ecclesiastici post biennii cessationem canonis solutione potest expelli. T. 10. c. 668. D.

Locustoris, & conductoris nomen differt. T. 3. c. 43. E. & c. 684. D.
 Locustoris est dare, conductoris accipere. T. 4. c. 175. B. exemplum habes in magistro navis, et domino ovis. Ibid. R. C.
 Locustoris, et conductoris definitionem scire quare multum interest. T. 5. c. 122. D.
 Locatori, et conductori an, et quomodo subveniatur. T. 10. c. 197. E.
 Locatori, non conductori datur rei iussio. T. 10. c. 1043. C. D.
 Locatorem oportet praeferre conductori frui licere. T. 1. c. 1483. A.
 Loc. adjectio, quasi temporis est adiectio. T. 3. c. 470. A.
 De loci servatoribus. T. 3. c. 67. A. B.
 Loc. sacri, vel religiosi emptio nulla est, et cur. T. 4. c. 944. D. E.
 Loc. sacri nulla est venditio. T. 4. c. 945. E.
 Loc. publici quare nullus intelligatur esse dominus. T. 5. c. 660. B.
 Loc. quem mare, aut flumen occupavit, an possessio amittatur. T. 5. c. 716. A.
 Loc. corpus an sit domini ipsius, cui servitus debetur. Tom. 7. c. 472. C.
 Loc. sacris, vel publicis venditis, deceptus a venditore an habeat actionem ex empto. T. 1. c. 113. C.
 De locis, & itineribus publicis interdictionem. T. 1. c. 850. A.
 De locis religiosis. T. 1. c. 758. A.
 Loc. inesse tempus. T. 1. c. 1280. R.
 De loco, quo quis solvere se obligavit. T. 6. c. 465. A.
 Loco secundo scriptus coheres est. T. 7. c. 898. C.
 De loco quaestio. T. 7. c. 477. E.
 Alio loco non iudicatur res, quam quo est contestata. T. 10. c. 753. E.
 De loco quoties queritur, non distinguitur inter locum, quo lis contestatur, et ubi lis iudicatur. T. 10. c. 402. B.
 Locorum intervalla quomodo metantur Graeci, Latini, Itali. T. 8. c. 482. E.
 Locos nominamus secundum ordinem successionis. T. 7. c. 898. D.
 Locum sacrum qui facit, an is alienare locum dicatur. T. 4. c. 449. B.
 Locum religiosum quae personae facere non possunt. T. 4. c. 164. C.
 Locum in institutione quomodo accipi oporteat. T. 7. c. 898. C.
 Locum religiosum, vel sacrum in scientes possidere possumus. T. 8. c. 293. D.
 Locupletis quid sit proprie, & qua ratione cavere debeat. Tom. 5. c. 94. A.
 Locupletis an satietur. T. 5. c. 456. E.

Locupletis factus videatur, qui rem, quam habuit in pecuniam, aliam rem convertit, licet eam rem, vel pecuniam postea disperdiderit. T. 6. c. 420. D.
 Locupletis cautionem an praestet. T. 8. c. 135. D. E.
 Locupletari me ex re tua equum naturi non est. Tom. 1. c. 1260. E.
 Locupletes, & asidui, qui possident bona immobilia, non satiantur. T. 6. c. 45. E.
 Locupletes non satiantur. Tom. 9. c. 182. C.
 Locupletes qui dicuntur. Ibid. C.
 Locupletior factus non est, qui librum adquisierit. T. 4. c. 1197. C. & T. 8. c. 715. C. D. & c. 844. D. & c. 873. A.
 Locupletior qui semel factus est ante litem contestatam, an videatur defuisse locupletior esse. T. 6. c. 11. D. E.
 Locupletissimus quisque an semper intelligatur satis idoneus. T. 5. c. 657. A.
 Loc. publicus quid. T. 1. c. 850. C.
 Loc. sextus honoratior. Tom. 2. c. 444. E.
 Loc. sacer, esse deus victoriam non rui adificii, sique profanus victoris. T. 4. c. 944. E. quod Marcus Tullius libro de signis, & Virgilius 12. Aeneid. testantur. Ibid. E. & c. 945. A.
 Falcidae locus non est invito testatore. T. 4. c. 267. C.
 Loc. purus qui est, item religiosus locus quis. T. 4. c. 165. A.
 Loc. sacer, aut religiosus an transferatur per venditionem in emptorem. T. 4. c. 255. D. licet cedere possit in modum agri. Ibid. D.
 Loc. religiosus. Vide, Sepulcrum.
 Loc. & species certae loci, vel rei in iudicium delatae an exprimi debeant. T. 5. c. 99. D. & seq.
 Loc. monumenti puri quare vendi possit. T. 5. c. 389. A. B.
 Loc. vulneris an possit augere atrocitatem delicti. T. 5. c. 755. C.
 Loc. purus quoniam dicatur proprie. T. 5. c. 388. E.
 Loc. religiosus. T. 5. c. 924. D.
 Loc. religiosus quando fit. T. 5. c. 925. E.
 Loc. profanus quando fit. T. 5. c. 926. D.
 Loc. an possit facere institorem. T. 5. c. 437. A. B.
 Loc. religiosus, licet solus specialiter vendi non possit, cum universitate tamen, cum loco toto

vendi potest. Tom. 6. c. 659. C. D.
 Loc. non facit praedium urbanum. T. 7. c. 477. C.
 Loc. sacer, & religiosus an vendi possint. T. 7. c. 492. B. C.
 Loc. publicus quis sit. T. 7. c. 398. D.
 Loc. publicus. T. 8. c. 356. A. & seq.
 Loc. quid. T. 8. c. 354. E.
 Loc. illatione moritur religiosus sit. T. 8. c. 293. D.
 Loc. & tempus pretii varietatem adierunt. T. 10. c. 753. C.
 Loc. altaria examina inter segetum calamitates numerari. Tom. 3. c. 448. C.
 Locustorum edacitas, aut perniciem a Plinio vocatur ira Dei. T. 10. c. 666. C.
 Lodicula. T. 5. c. 169. E.
 Logistae curatores sunt, & patres reipublicae. T. 2. c. 772. A.
 Logographi qui sint, & quae eorum privilegia. Tom. 2. c. 770. D.
 Logotheta quis dicatur. Tom. 1. c. 1151. E.
 Longa praestatio tacitam passionem inducit. T. 4. c. 749. B.
 Quae sit longa consuetudo. T. 9. c. 1325. C. & seq.
 Longævus pro fene, necdum mortuo. T. 10. c. 142. E.
 Longi temporis praescriptio quomodo continuatur. Tom. 5. c. 812. A.
 Longi temporis possessio. Vide, Possessio.
 Longi temporis definitio quae. T. 9. c. 613. B.
 Longi temporis praescriptio. Vide, Praescriptio.
 In Longobardis qui summi ordinis. T. 8. c. 645. E.
 Longum tempus, longave consuetudo quoniam tempore aestimatur. T. 5. c. 662. A.
 Longum tempus quid. Tom. 7. c. 397. A.
 Longum tempus dicitur 30. annis. T. 5. c. 1325. D.
 Qui loqui apertius poterunt, nec loquuti sunt, hi decipere volebant. T. 4. c. 104. E.
 Loquitur obscurè, qui quod dixerit non apparet; ambiguè loquitur, qui si verum loquatur, non apparet. T. 4. c. 105. A.
 Qui loquitur obscurè, in eo dolus est, ut in eo, qui ambiguè loquitur. Ibid. A.
 Loquitur persulfurè, qui rem totam non aperit, sed retinet aliquid. Ibid. A.
 Lora quod genus potionis. T. 3. c. 319. C.
 Loricarum fabrica. T. 2. c. 1122. D.
 Loris, flagellis, flagris non ceduntur liberi homines, sed sustinentur, siue virgines. Tom. 7. c. 126. E.

Loti, & ventis. T. 9. c. 417. D.
Lucas Penna errorum, & ineptiarum amaxarius ingens. Tom. 2. c. 799. C.
Lucii Scaenatufconsulta ut plurimum vera. T. 6. c. 951. C. D.
Lucius Lentulus iurifconsultus primus codicillos introduxit. T. 1. c. 147. A.
Locius vir sapiens, Christianus repente factus. T. 3. c. 33. E.
Lucra, & damna post mortem testatoris illata sustinet heres. T. 4. c. 201. B. secus in nominibus factis deterioribus, seu melioribus. Ibid. C.
Lucra, quae obtingunt post mortem, ad solum heredem pertinent. Ibid. B.
Lucra primarum nuptiarum liberis primi matrimonii, lucra secundarum nuptiarum liberis secundi matrimonii tanquam paterna servantur. T. 9. c. 450. C.
Lucra nuptialia servantur liberis ejusdemque matrimonii. Ibid. C.
Lucra primarum nuptiarum, viduitatem servante matre, servantur solis liberis prioris matrimonii; ita secundarum nuptiarum lucra, viduitatem servante matre, nec adspiciunt ad ventris, cedunt solis liberis secundarum nuptiarum. T. 9. c. 451. B.
Lucra nuptialia. T. 9. c. 461. C. & seq.
Lucra insperata, & adventitia utrum & in rem nostram veri proprie dicantur. T. 5. c. 151. E.
Lucratio insperata, & adventitia in bonis nostris. Ibid. E.
Lucrativa, & onerosa causa. Vide, Causa lucrativa.
Lucrativa non est causa dotis. T. 5. c. 411. A. B.
Lucrativa non est causa emptionis, aut causa crediti. Ibid. A.
Lucrativa causa cum non lucrativa concurrere potest. Ibid. B.
Lucrativa causa cum alia lucrativa causa concurrere non potest. Ibid. B.
Lucrativa est causa consolidationis. T. 6. c. 220. A.
Lucrativa causa, & non lucrativa in quo differunt. T. 9. c. 1022. B. & c. 1115. E.
Qualis qui rem habet ex lucrativa causa, &c. T. 9. c. 1295. C.
Lucrativa causi qui rem habet, utatur accessione temporis, quo possedit auctor suus. T. 9. c. 1022. B.
Lucrativae causae duae in eandem rem concurrere non possunt, in eandem quantitatem possunt. T. 3. c. 424. B.
Lucrativae duae causae in eandem rem, & personam eandem concurrere non possunt. Tom. 4. c. 441. C.
Lucrativae duae causae in eandem

hominem, & eandem rem concurrere non possunt. Tom. 4. c. 1152. A.
Lucrativae duae res in eandem personam, ut in eandem rem, concurrere non possunt. T. 4. c. 617. A.
Rei lucrativae possessoribus sunt legatarii, & fideicommissarii. T. 4. c. 1151. C.
Duae lucrativae causae in eandem rem, & eundem creditorem concurrere non possunt. T. 5. c. 354. D. & c. 370. D.
Lucrativae duae causae concurrere possunt in eundem hominem, & duas diversas res. T. 6. c. 322. A.
Lucrativae causae duae in eandem rem, & eundem hominem concurrere non possunt. T. 7. c. 771. C.
Lucrativae causae duae an in eandem rem concurrere possunt. T. 7. c. 1016. C.
Lucrativae duae causae in eandem rem concurrere non possunt. T. 7. c. 1222. D.
Lucrativae duae causae in eandem personam, & in eandem rem an possunt concurrere. T. 10. c. 759. A.
Lucrativas duas causas in eandem rem, & in eundem hominem concurrere non possunt. Tom. 6. c. 218. D. in quibus locum habet. Ibid. E.
Lucrativas causas duas in eandem personam concurrere non possunt. T. 7. c. 1074. D.
Lucrativi rituli. T. 2. c. 731. D. & c. 733. B.
Lucrativi tituli qui sunt. Tom. 6. c. 219. C.
De lucrativis duabus causis. T. 6. c. 451. C.
Lucrativorum onus. T. 2. c. 733. A.
A lucrativorum descriptione in munera esse Ecclesias, quid sit. T. 10. c. 816. E.
Lucris interceptis in judiciis arbitrariis habetur ratio. T. 1. c. 1286. B.
Lucris species est ufucapio. Vide, Ufucapio.
Lucris facienda causa cum damno alterius auxilium restitutionis non datur. T. 4. c. 342. C.
Lucris, & damni compensatio quando, & in quo locum habeat. T. 5. c. 977. D. & seq.
Lucris creditoris, & debitoris morae quando, & quae ratio habeatur. T. 5. c. 929. C. D.
Lucris, vel accessionis species est, si non decrevit, quod decrevere potuit. T. 7. c. 1422. B.
Lucris causi utriusque querens ratio vertitur, is praecedens est, cujus in lucrum causa tempore praecedit. T. 8. c. 797. A. & c. 811. B. C. & c. 858. A.
In lucris error juris non prodest.

T. 4. c. 1431. B.
In lucris nec masculis, nec feminis jus ignorantibus succurritur, in damnis vero succurritur. T. 4. c. 508. A.
In lucris juri non solet subvenire. T. 4. c. 505. E.
In lucris, si ve compendiis mulieri non prodest juris ignorantia. T. 8. c. 234. D.
In lucris interceptis, quotiens nostra interest, loquimur affirmative. T. 10. c. 749. D. E.
De lucro qui certat, an potior sit eo, qui de damno certat. T. 4. c. 1179. A.
De lucro, & damno societatis. T. 7. c. 580. B.
De lucro duorum cum quaeritur, potiorum esse possidemem. T. 8. c. 811. C.
De lucro cum quaeritur duorum, melior est causa possidentis. T. 8. c. 678. A. & c. 707. A.
In lucro vix ulli unquam subvenitur, qui contemplerit iustitiam solum. T. 9. c. 611. A.
Lucrorum duo sunt genera, unum, quod absque damno alterius; alium, quod cum damno alterius obvenit. T. 5. c. 167. C. D.
Lucrum quid. T. 1. c. 1468. A. & T. 4. c. 504. B. & T. 10. c. 1074. D.
Lucrum est puerilis nomine sumptum facere. T. 2. c. 1034. C.
Lucrum, vel damnum non est eveni- tum tantum. T. 1. c. 1460. C.
Lucrum, & damnum inter socios communicatur. T. 1. c. 393. D.
Lucrum sibi parare sub beneficii specie non est honestum. Tom. 1. c. 1458. A.
Lucrum extrarium. T. 1. c. 1482. A.
Lucrum ab eo, quod interest, separatur. T. 1. c. 1481. A.
Lucrum inoponum ferat, qui magnum adit periculum. Tom. 1. c. 1408. C.
Lucrum nemo facere debet ex alioj na iactura. T. 4. c. 891. B.
Lucrum est dare beneficium amico, inire gratiam alienam, gerere negentia aliena. T. 4. c. 250. E.
Lucrum est, quod ex alieno mihi obvenit sine ullo opere meo. T. 4. c. 504. B.
Lucrum inhonestum petitoris restitui an aequum sit. T. 5. c. 265. D.
Lucrum interceptum damni species quadam est. T. 5. c. 870. A.
Lucrum, & quaeritum an conjugenda sint in contractu societatis. T. 5. c. 480. A. B.
Lucrum caprare ex damno alieno dolus est. T. 6. c. 137. D.
Lucrum est donatio, quae extrinsecus accedit. T. 7. c. 1468. B.
Lucrum nunc auferendum est possessori si ve bonae fidei, si ve male fidei. T. 7. c. 304. B.
Lucrum ex qua persona quis capit, ejus factum praestare debet. T. 8. c. 724. B. & c. 836. A. & c. 877. A.
 Luc.

Lucrum cessant, vel damnum emergent. T. 9. c. 1075. C.
 Lucrum lucuosum quale. T. 9. c. 470. C. trille. Ibid. C. dura fortunæ solatium. Ibid. C.
 Lucrum quo casu in venditione fundi compensetur cum damno. T. 10. c. 751. D. E.
 Lucrum omne an veniat in actione ex empto. T. 10. c. 754. C.
 Lucrum turpe est, quod etiam ad innocentes ex alieno scelere pervenit. T. 10. c. 964. C.
 Lucrum non facere in re lucrativa non venit in estimationem ejus, quod interest. Tom. 10. c. 1017. C.
 De luctu mulierum. T. 2. c. 1075. D. & T. 3. c. 159. E.
 Luctu, vel luctore qui mortem sibi conciverit, an ejus testamentum valeat. T. 4. c. 374. B. C.
 In luctu quis modus præscribitur. T. 4. c. 30. C.
 De luctu parentum, & liberorum, & cognatorum, & an lugeri debeant. T. 5. c. 103. A. & seq.
 Luctu indigni quidam mariti, & qui sunt. Tom. 9. c. 452. A. B.
 Luctui peragendo definierant decem menses mulieribus. Tom. 1. c. 532. C.
 Luctui femininarum quinquam primi annum definierat. Tom. 10. c. 11. B. C.
 Luctui peragendo feminis olim constituitur decem menses. T. 10. c. 672. B.
 Luctuosa, & tristis hereditas cur sic appellata. T. 8. c. 180. C.
 Luctum pietas exigit ab omni cognatione, & agnatione. Tom. 4. c. 30. C.
 Luctus facinoræ ob maritum defunctum quamdiu continuandus. T. 2. c. 1075. D.
 Luctus indicitur non tantum propter turbationem sanguinis, sed & propter reverentiam mariti. T. 1. c. 539. E.
 Luctus vel est *πένθος*, vel *πένθος*, Ibid. E.
 Luctus signum actus maritalis estio. T. 3. c. 613. D.
 Luctus maritorum an impedimento esse nuptiarum debeat. Ibid. E.
 Luctus mulieris in marito lugendo qualis esse debeat. T. 3. c. 613. D.
 Luctus tempus quale esse oporteat. Ibid. D.
 Quid genus luctus requiritur a cognatis, & agnatis. T. 4. c. 30. D. E.
 Luctus est dolor vel amissæ uxoris, vel amissi viri. Tom. 4. c. 374. B.
 Luctus defuncti variis nominibus effertur, & quibusnam. Tom. 4. c. 39. C.
 Luctus nomen diurnum spatio celebratur. T. 4. c. 29. E. hic mos a

Christianis non observatur. Ibid. E.
 Luctus, qui ab herede desideratur, in quibus consistit. Ibid. D.
 Luctus sponsi nullus est, & cur. T. 5. c. 92. C.
 Luctus mulieris, defuncto marito, in quo consistat. Ibid. C.
 Intra annum luctus nubens mulier sit infamis. T. 7. c. 891. C.
 Luctus religionem nullam debet vir uxori. T. 9. c. 412. A.
 Luctus quando minuitur, finiturque. T. 9. c. 455. D.
 Luctus minutio non consistit in licentia nubendi, sed in posito atrii, & lugubris habitus. Ibid. E.
 Luctus dignorum, & luctus indignorum. T. 10. c. 392. A.
 Ludi prohibiti, vel permitti. T. 2. c. 184. E. & c. 185. A.
 Ludi, qui vocabantur ciliis. T. 9. c. 248. E.
 Ludicra cruenta penitus tollenda. T. 2. c. 832. D. E.
 De ludis juris studiosis interdictis. T. 3. c. 147. A.
 Ludorum publicorum expensæ. T. 2. c. 827. B. C.
 Ludorum quinquæ genera legibus non vetita. T. 10. c. 948. B.
 In ludum damnatio. T. 3. c. 368. A.
 Ludus duplex, gladiatorius, & venatorius. T. 1. c. 459. D.
 Luere, & luere, & repignerare. T. 2. c. 547. E. & c. 548. A.
 Luere est verbum 12 tabularum, pro quo dicunt luere, & repignerare. T. 9. c. 225. B.
 Lugdunensis supercilio Præfectus. T. 10. c. 820. D.
 Lugendi sunt parentes, liberi, agnati, cognati secundum pietatis rationem. T. 4. c. 30. C. locus facientes non carent notâ, in laud. Ibid. D.
 Lugendi sunt parentes annum integrum, sed non necessariò integrum annum, & lugendi sunt a liberis, etiam si sint exhereditati a patre, vel præteriti a matre. T. 4. c. 29. E. & c. 30. A.
 Lugendi non sunt capite damnati. T. 9. c. 452. A. B.
 Lugendi sunt parentes, & liberi, & agnati, & cognati. T. 9. c. 455. B. hic luctus non est præscriptum certum tempus, Ibid. B. hic luctus non est impedimento nuptiarum. Ibid. B. hic luctus differt a luctu, quem mulier superstes persolvere debet marito defuncto. Ibid. B.
 Olim qui lugebat, abstinere debebat a conviviis, ornamentis, & alba veste. T. 10. c. 613. D.
 Lugebitur is, qui in bello cecidit, et si corpus ejus non compareat. T. 4. c. 31. D.
 Propinqui non lugent capite damnatum. T. 2. c. 1075. E.
 Cur lugent liberi parentem, quibus

heredes non existerent. T. 4. c. 30. A.
 Lugentes quibus rebus abstinere debent. T. 1. c. 382. A.
 Lugeo a *λύω*, quod est singulio, unde Ovidius, & Aristoteles. T. 4. c. 30. D.
 Inter lugere, & elugere differentia quæ. T. 4. c. 31. A. item plus est evincere, quam vincere, et plus est exigere, quam agere. Ibid. A.
 Lugere debet defunctum heres extraneus. T. 4. c. 28. B. C.
 Lugere, et elugere in quo differunt. T. 9. c. 456. C.
 Lugeri debent liberi a parentibus. T. 4. c. 30. B. C.
 Lugeri debent parentes, et liberi, imò generaliter cognati, & agnati. Ibid. C.
 Non luget maritus uxorem. T. 5. c. 92. C.
 Non luget vir uxorem. Tom. 9. c. 452. A.
 Lugubris vestes, quando deponere liceat. Tom. 9. c. 455. A. et seq.
 A lugubri structura quæ aliena sunt. T. 9. c. 1174. B. C.
 De lutione pignoris. T. 9. c. 1255. E.
 Lumen est, ut cælum videatur; prospectus, ut terra, vel mare. T. 4. c. 97. C.
 Lumen, et prospectus in quo differunt. T. 7. c. 408. C. & Tom. 9. c. 1181. E. & Tom. 10. c. 409. B. & c. 1182. E.
 Lumina balnearum, & thermarum. T. 2. c. 783. B.
 Lumina, et fenestræ an differant. T. 5. c. 903. D.
 Lumina. Vide. Servitium.
 Lumina futura an etiam concedi possint. T. 7. c. 421. D.
 Lumina qui mutare dicatur. T. 7. c. 415. D.
 Lumina uti vult sunt, ut ita sint, si constituti, an videatur actum de futuris. T. 7. c. 421. E.
 Luminibus an viridaria obstant. T. 7. c. 415. E.
 Luminibus ne officiat, et ne prospectui officior, quomodo differunt. T. 7. c. 408. A.
 Luminibus ne officiat, quid sit. T. 7. c. 415. D.
 Luminibus ne officiat, quomodo consistit possit. Tom. 7. c. 421. D.
 Luminibus ne officiat, servitium debens an arborem ponere possit. T. 7. c. 415. E.
 Luminibus ne officiat, servitium debens an edificare possit. T. 7. c. 408. E.
 Luminibus viridaria obstant. T. 7. c. 415. E.
 Luminis immittendi jus in æder, vel cavadium vicini qui non habet, aperto pariete communi, nullo iure fenestras mittere possit. T. 6. c. 518. D.

Luminis servitutem debent an aedae-
fuz deprimere possit. Tom. 7. c.
414. A.
Luminis servitutem debens an so-
lem auferre possit. T. 7. c. 413. E.
& c. 414. A.
Luminis immittendi, et recipiendi
idem jus est. T. 7. c. 408. D. E.
Luminum servitus nisi imponatur,
non licere fenestras immittere in
vicini aedes. T. 7. c. 428. E.
Luminum servitus quae sit. T. 7.
c. 408. D.
Luminum servitutem debens an
prohibeatur in suo aedificare. Ibid.
E.
Luminum servitutem inter, & ne
luminibus officatur, quae differ-
entia sit. Ibid. D.
Lupinis possidet an liceat ludere. T.
10. c. 948. C.
Lurco, & **lurcosus**. T. 3. c. 303. B.
Lusca imago, vulgo imago porphi-
le, quae. T. 9. c. 1198. D.
Luscus quis dicitur. Ibid. D.
Luscus victiosus est. Ibid. C.
Lusoria minatio. T. 5. c. 857. A.
Lusoriae minaeque dicuntur. Ibid. A.
Lusoria minu. T. 6. c. 249. D.
In lustris singula solebant veda-
galia privata, & publica locari. T. 7.
c. 377. A.
Lustramentum quid sit. T. 13. c. 447.
E.
Lustrationis agrorum formula. T. 3.
c. 214. E.
Lustricus dies quid. T. 9. c. 1360. D.
Lustrum conditum an retrotrahat-
ur. T. 9. c. 683. B. C.
Lustrum conditum quid. Ibid. B.
Luxuria est omnis dissolutio mo-
rum. T. 1. c. 1165. D.
Luxuria exilimata est habere, quod
potest totum perire. T. 3. c. 272.
E.

M

Macarii quinam apud Donati-
llas. T. 10. c. 829. B.
Macedoniae Proconsul. T. 4. c. 832.
C.
Macedoniani exceptioni renuntiare
non potest filius familias. T. 9. c.
321. E.
Macedoniani. T. 10. c. 814. B.
Macedoniani, & **Velleiani** Sena-
tusconsulti sententia an sit op-
ponenda ante sententiam. T. 10.
c. 1237. E.
Macedonianum Senatusconsultum.
Vide, & **enaticum** consultum.
Macedonianum, & **Velleianum** in
quo conveniunt, & in quo non
conveniunt. T. 9. c. 311. D. E.
Macedonianum Senatusconsultum,
ad quos pertineat. T. 10. c. 979.
E.
Quid habet commune cum Sena-
tusconsulto **Velleiano**. T. 10. c.
980. C. D.
Maceria vestra ferendo oneri par
non est. T. 10. c. 124. E.

Maceries est paries ex puro cemen-
to, sive arenato, & calce. T. 4.
c. 147. D.
Macheræ parva permittuntur pri-
vatis, quia non sunt arma belli-
ca. T. 2. c. 1143. A.
Machilda pro **Launachilda**. T. 2. c.
1242. D.
Machiones, unde nomen **Gallicum**,
maron. T. 6. c. 744. D.
Macon nomen **Gallicum** unde de-
ductum. Ibid. D.
Macrinus Imperator juris peritissi-
mus decrevit abolere omnes Pri-
ncipum constitutiones, ut ex iure
ageretur, non ex re scriptis. T. 4.
c. 17. C.
Magiam qui exercent, & consilii,
& qui magis libros apud se ha-
bent, summo sunt afficiendi sup-
plicio. T. 1. c. 506. D. E.
Magicae artes prohibentur. T. 9. c.
1437. A. & seq.
Magica artibus dediti sunt plerum-
que violatores sepulcrorum. T.
9. c. 1437. E.
Magia spectatur id, quod in veritate
est, quam quod est in existi-
matione mentis. T. 4. c. 504. D.
Magis articulus, & ejus vis. T. 5.
c. 394. A.
Magis dictio dupliciter accipitur,
elective, & comparative. T. 7.
c. 970. B.
Magister census. T. 2. c. 912. A.
Magister filii, vel aris. T. 2. c.
646. A.
Magister officiorum. T. 2. c. 67. C.
Magister officiorum Comes etiam
dicitur. T. 2. c. 941. D.
Magister officiorum est fabricen-
sum iudex. T. 2. c. 802. A.
Magister officiorum, gallice *Prævoit*
de l'hôtel, & quod ejus munus.
T. 2. c. 898. E.
Magister milium. T. 2. c. 1085. A.
Magister navis *mercatoris*. Tom. 1. c.
764. E.
Magister navis quis sit, Tomi. 9. c.
417. D.
Magister societatis quis sit. T. 3.
c. 401. E.
Magister olim iure ordinario cepit
appellari, iure extraordinario
curator. T. 8. c. 533. A.
Magister quis. T. 8. c. 532. D.
Magister census habet jus actorum
publicorum conficiendorum. T.
9. c. 714. E. & c. 715. A. et c.
788. D.
Magister navis quemodo a Grae-
cis vocatur. Tomi. 9. c. 304.
B. **navicularius** vocatur, Ibid.
B.
Magister officiorum frater charissi-
mus augustinorum appellabatur.
T. 10. c. 853. C.
Magisteriani interpretes. Tomi. 2. c.
1133. C.
Magisteriani literarum peritissimi
erant, edebant omnia acta, et ex-
cipiebant, conferbantque scrip-
turam cum scriptura. T. 9. c.
189. B.

Magisteriani unde sic dicti. T. 10.
c. 930. B.
Magisterium praefentale. Tomi. 2. c.
949. B.
Magistri equitum an sint **magistra-**
tus. T. 1. c. 900. C.
Magistri scriniorum, memoria, epi-
scolarum. T. 2. c. 905. C.
Magistri scriniorum munus per-
sonalium excusationem habent.
T. 2. c. 905. B. & seq. & eorum
dignitas. Ibid. B. & seq.
Magistri literarum ab onere meteo-
rorum liberantur. T. 2. c. 977.
A. B.
Magistri studiorum ordinis decreto
constitui debent, qui bonis mo-
ribus praediti sint. T. 2. c. 756.
D. E.
Magistri artium liberalium a civili-
bus muneribus exculantur, non
eorum filii. T. 2. c. 713. C. & c.
744. E.
Magistri duo militum praefentia-
lium. T. 2. c. 959. B.
Magistri pedanei. T. 8. c. 794. B.
Magistri militum. T. 9. c. 414. D.
Magistri officiorum, Ibid. D.
Magistri census. T. 9. c. 714. E.
et c. 715. A. et c. 788. D.
Magistri militum dignitas, et pote-
stas. T. 10. c. 844. D.
Sub **magistri** officiorum jurisdictione
ne quoniam erant. T. 10. c. 846.
D.
De officio **magistri** officiorum. Ibid.
B. et seq.
Magistri officiorum cum **Questore**
comparatio. Ibid. B.
Magistri officiorum dignitas an
temporalis, an continua. Ibid.
B. C.
Magistrarius timor. T. 5. c. 141. C.
Magistratus militum **Constantinus**
primus fecit. T. 2. c. 64. D.
Magistratus militum posse iudicandi
officio fungi inter militares viros.
T. 9. c. 150. C.
Magistratus quid. T. 2. c. 724. B.
Magistratus frequentissime pro du-
umviris. T. 1. c. 796. A.
Magistratus ea, quae sunt jurisdic-
tione imperii mixti mandare po-
tuit; quae vero lege, aut Sena-
tusconsulto ei data sunt, non item.
T. 1. c. 933. B. C.
Magistratus separantur ab his, qui
extra ordinem jus dicunt. T. 1.
c. 730. E.
Magistratus, qui appellatorem neca-
rit, vel torserit, lege Julia de vi
damnandus. T. 1. c. 111. C.
Magistratus est, qui jurisdictionem
habet. T. 4. c. 834. C.
Magistratus Princeps non est, nec
jurisdictionem habet, sed cogni-
tionem extraordinariam. T. 4.
c. 831. A.
Magistratus tutorem dare non po-
tuit, nisi lege nominatim con-
cedente. T. 4. c. 9. E.
Magistratus, cui nihil nominatim
denegatur, omnia habet. T. 4. c.
13. D.

- nator. Vide, Collega; Fidejussor.
- Magistratus fidejussor, nominator. Vide, Fidejussor. Vide, Nominator magistratus.
- Magistratus iudex datus. Vide, Iudex.
- Magistratus annui sunt Proconsules. T. 4. c. 831. E.
- Magistratus proprium est intelligere, & gerere personam civitatis. T. 5. c. 11. E.
- Magistratus imprudentia non punitur, additor ejus, sive consiliarius punitur, & cur. T. 5. c. 34. D.
- Magistratus jure quacunque competunt, mandari possunt. T. 7. c. 78. E. & c. 79. A.
- Magistratus officium male confundi cum jurisdictione. Tom. 7. c. 79. B.
- Magistratus officium saepe jurisdictionis nomine significatur. T. 7. c. 71. B.
- Magistratus quales viri creabantur. T. 7. c. 105. E.
- Magistratus vires quae sint. T. 7. c. 74. C.
- Magistratus viri omnis compositionis est ea jurisdictione, & imperio. T. 7. c. 75. C.
- Magistratus viri propria, composita est ex imperio, & jurisdictione. T. 7. c. 56. C.
- Magistratus est statuere, an sua sit jurisdictio, cum praescriptio forti opponitur. T. 9. c. 103. B.
- Magistratus jurisdictionis pars est iudicis dandi potestas. Tom. 9. c. 108. C.
- Magistratus est iudicem facere, non privatorum hominum. Ibid. E.
- Magistratus quando singuli tenentur in solidum. T. 9. c. 111. B. C.
- In magistratus municipales, qui tutores, vel curatores dederunt, vel nominaverunt, missis nominibus ad Praefidem, est actio utilis in factum. T. 9. c. 614. B.
- Magistratus potestas in quo consistat. T. 10. c. 861. D.
- Quae magistratui competunt, aut quae jure magistratus competunt, quae sit divisio inter ea. Tom. 4. c. 9. A. B.
- Magistratui qui solidum solvit, cum duo essent magistratus, datur actio utilis adversus collegam, pro quo solvit. Tom. 4. c. 39. C.
- Magistratui, reipublicae causae absenti, actiones tempore amittunt quare non restituntur. Tom. 5. c. 156. A.
- Magistratus municipali munus imponi non potest. T. 5. c. 1175. B.
- Ad magistratum adversus magistratum eadem actio datur. Tom. 6. c. 10. B.
- Magistratus extra territorium, & de re, vel quantitate majori, quam ei lege liceat, ius dicenti non obtemperans an puniatur.
- T. 7. c. 99. C.
- Magistratus jurisdictionem suam defendere penali iudicio an liceat. T. 7. c. 74. D.
- Magistratus modica castigatio non est deneganda. T. 7. c. 93. D. sed tamen in liberis est. Ibid. D.
- Magistratui municipali extra territorium, & ultra modum in territorio ius dicenti an pareatur. T. 7. c. 70. D.
- Magistratus quae concessa videantur. T. 7. c. 74. B. C.
- Magistratui quae proprio jure competant. T. 7. c. 59. B.
- Magistratui municipali missio in possessionem non competit sine mandato. T. 10. c. 91. E.
- Magistratus si suos obtigerit, dederitque cognitionem publici iudicii, ea non competit ei propter jurisdictionem suam, ut jurisdictionis suae, sed legis beneficium, simul ac sortis ductae ex lege. T. 10. c. 862. E.
- Magistratui dolus, sed non imperitia imputatur. T. 10. c. 867. B. C.
- Magistratum qui emptis comitiis ambiunt, in insulam deportandi. T. 1. c. 514. E. & c. 515. A.
- Inter magistratum municipale, & magistratum urbanum, vel provinciale quid discriminis. T. 4. c. 305. B. C.
- Ad magistratum quae pertinent, se parantur a rebus, quae sunt Principis. T. 4. c. 831. A.
- Magistratum municipale in iduam viratu gerens filiusfamilias, in ceteris omnibus causis pro patre familias habetur, & tenetur in solidum. T. 5. c. 10. E.
- Magistratum esse plus est, quam iudicem, & cur. T. 7. c. 166. E.
- Magistratum facere quid sit, & quis possit. T. 7. c. 81. D. E.
- Magistratum ius dicere, non iudicare, iudices datos e contra. T. 7. c. 90. E.
- Magistratum municipale habere jurisdictionem usque ad certam summam. T. 7. c. 57. D.
- Magistratum municipale ius vitae, necisque non habere. Tom. 7. c. 95. B.
- Magistratum non posse in ius vocari, & magistratui in magistratum non posse ius dici diversa sunt. T. 7. c. 69. A.
- Magistratum non omnem de qualibet summa, & quantitate ius dicere posse. T. 7. c. 91. C. D.
- Magistratum olim inducere iuris erat extraordinarii. T. 10. c. 918. E.
- In magistratu quamdiu quis est, invitatus iudicium non patitur. T. 4. c. 6. E.
- Pro magistratu qui fidejussit, certaque pignora dedit, qua actione is conveniri possit. T. 4. c. 871. A. B.
- De magistratu, non de Principe loquitur lex. *legatur* 20. D. de off. *praef.* T. 4. c. 831. A.
- Io magistratu municipali officium utriusque & nominatoris, & collegae est individuum, & commune. T. 4. c. 845. D. E.
- Magistratus abdicare se constanter prohibere possit senatum, testatur Livius. T. 4. c. 850. C.
- Magistratus mortuus, qui iudicem dedisset, an iudex mascat. T. 7. c. 84. D.
- Magistratus municipales tutelae causae conveniunt, item scribae, vel officiales. T. 1. c. 795. E. & c. 796. A.
- Magistratus minores dicuntur *aediles*, *Aediles Aequarii*, & quae eorum differentia. Tom. 4. c. 1504. A.
- Magistratus municipales sunt separandi ab iis, qui munus publicum gerunt. T. 4. c. 38. C.
- Magistratus, & iudices cur aediles sibi in iurjurando optent. T. 5. c. 34. E.
- Magistratus ex quo genere hominum deligantur. Ibid. E.
- Magistratus neque proficiunt, neque praestare debent scientiam iuris. Ibid. E.
- Magistratus municipales dictionem multae habent. Tom. 5. c. 11. A.
- Magistratos quinquennio durat, neque quae absque venia Principis deponi possit. T. 5. c. 895. A.
- Magistratus municipales non ante, quam tutores omnes excessu sit, conveniri possunt. T. 6. c. 554. E.
- Magistratus municipales non dant tutores, nisi iulii, & mandatu Praefidis Provinciae. Ibid. C.
- Magistratus municipales sunt collegae. T. 6. c. 10. D. eorum commune est periculum, & commune officium. Ibid. D. E.
- Magistratus urbani, qui nullam jurisdictionem habebant adversus legatos. T. 6. c. 5. A.
- Magistratus aut majores sunt, aut minores. T. 6. c. 494. E.
- Magistratus majores sunt Consules, Praetores, Centuriones, Aediles Curules, & in Provinciis Praefides. Ibid. E.
- Magistratus minores sunt Aediles plebis in Urbe, aut Duumviri in Provinciis. Ibid. E.
- Magistratus an omnes suam jurisdictionem ad effectum perducere possint. T. 7. c. 75. D.
- Magistratus annui erant. Tom. 7. c. 156. E.
- Magistratus minores quae exsequi possint. T. 7. c. 71. E.
- Magistratus municipales imperium non habent, jurisdictionem habent. T. 7. c. 53. C.
- Magistratus municipales iudicem dare non possunt. T. 7. c. 55. E.
- Magistratus municipales quousque

jus dicere possint. Tom. 7. c. 56. C.

Magistratus non omnes tutores dationem habent. T. 7. c. 53. D.

Magistratus omnes an possint exequi ea, quæ magis sunt imperii, quam jurisdictionis. T. 7. c. 75. D.

Magistratus omnes jurisdictionem, sed non omnes tribunal habere. T. 7. c. 90. E.

Magistratus quam jurisdictionem mandent. T. 7. c. 60. B.

Magistratus quibus causis judices dent. T. 7. c. 85. D.

Magistratus quod habent more majorum, suo jure habent, & quæ eo jure habeant. Tom. 7. c. 80. A.

Magistratus soli jurisdictionem habent. T. 7. c. 55. C.

Magistratus soli, non tamen omnes imperium mixtum habent. Ibid. D.

Magistratus urbani quo jure, quomodo, & cui jurisdictionem suam mandare possint. T. 7. c. 81. C. D.

Magistratus orbani quodcumque more majorum habent, suo jure habent. T. 7. c. 56. A.

Magistratus urbani cur judices dent. Ibid. D.

Magistratus majores, & minores, qui olim dicebantur. T. 7. c. 156. C.

Magistratus municipales in ipso magistratu coequevi poterant. T. 7. c. 156. B.

Magistratus municipales quam latè in jurisdictione. T. 8. c. 478. C.

Magistratus, minores qui dicuntur, quod imperium habent, eorum quæ notæ quæ sint. T. 7. c. 116. D. E.

Magistratus majores qui dicuntur, quod imperium habent, eorum quæ notæ quæ sint. Ibid. B.

Magistratus, qui tribunali præfunt. T. 7. c. 128. E.

Magistratus qui non gerunt, sed aliquam jurisdictionem habent. Ibid. E.

Magistratus urbani, & magistratus provinciales quamdiu magistratus sunt, non possunt vocari in jus. T. 7. c. 116. B.

Magistratus quo anno gerunt magistratum, propriam actionem non introducunt, persequendo, vel fugiendo. T. 7. c. 156. A.

Magistratus omnes cui merum imperium non habeant. Tom. 8. c. 793. D.

Magistratus municipales, qui dederunt tutores, vel qui cavere pupillo non curaverunt, singuli reventur in solidum actione in factum, si tutores non sint solvendo. T. 9. c. 57. A.

Magistratus nulli erant olim perpetui. T. 9. c. 1117. E. & c. 1118. A.

Magistratus urbani judicem dpo-

propter vim imperii, & magistratus provinciales tant judicem legis auctoritate. Tom. 9. c. 121. E.

Magistratus an recusati possint. T. 9. c. 149. E.

Magistratus municipales pterumque erant duo, instar Consulium urbis, & ob id dicuntur Duumviri. T. 9. c. 1120. B. municipales cur sic appellati. Ibid. B.

Magistratus municipales jurisdictionem habent sine imperio. T. 9. c. 144. E.

Magistratus celerrimè lites terminare debent. T. 9. c. 127. E.

An magistratus municipales legis actionem habeant, nec ne. T. 10. c. 95. D.

Magistratus Populi Romani, & provinciales soli possunt addicere. T. 10. c. 398. D.

Magistratus urbani quo jure dant judices. T. 10. c. 400. B.

Magistratus municipales an habeant jus pignoris capiendi. T. 10. c. 707. B.

Magistratus omnes fuerunt annui excepto Censorio. T. 10. c. 728. B.

Magistratus, qui non poterant ultra certam summam jus dicere. T. 10. c. 795. C. & seq.

Magistratus non sunt propriè, qui ordinari non sunt. T. 10. c. 855. C.

Magistratus omnes Romæ erant temporales. T. 10. c. 865. B.

Magistratus municipales. Tom. 10. c. 871. C. unde sumebantur. Ibid. D.

Magistratus municipales, qui sunt sine imperio, non restituunt. T. 10. c. 890. B.

Magistratus delecti a majoribus etiam ignavis legum, & juris. Tom. 10. c. 1219. D.

Magistratum furta, & rapinæ, quæ repetundarum appellantur, ut coercenda. T. 1. c. 874. D.

Magistratum municipale, sive Duumvirorum jurisdictionem quam, arcta, & exigua. T. 5. c. 5. D.

Magistratum cognitio quatuor generum. T. 8. c. 583. A.

Magistratum creatio ad quem pertinet. T. 7. c. 74. B. & c. 84. D.

Magistratum tria genera. T. 10. c. 586. E.

Magistratum creatio pertinet ad curam Principis. T. 10. c. 831. E.

Magistratum edicta non minorem obtinent legis auctoritatem, quam leges, edicta, responsa. T. 10. c. 821. C.

Magistratibus reverentia debita in quo consistit. T. 1. c. 1016. D.

De magistratibus injuriæ affectis. T. 5. c. 11. E.

Magistratibus specialiter quæ legibus competant. Tom. 7. c. 54. A.

Magistratibus quæ delegentur. T. 7. c. 57. A.

Magistratibus municipalibus quæ mandari possint. Tom. 7. c. 56. A.

Magistratibus omnibus an liceat penali judicio jurisdictionem suam defendere. T. 7. c. 113. B.

Magistratibus provincialibus, quæ competant. T. 7. c. 56. A. B.

Magistratibus urbani quæ competant proprio jure. Ibid. A.

De magistratibus conveniendis. T. 9. c. 614. A.

A magistratibus nequid detor suffragii nomine, vel suffragatoriibus. T. 9. c. 216. E.

Magistratibus municipalibus an liceat legis actionem, quam habent, aliis mandare. T. 10. c. 94. C.

Solis magistratibus Populi Romani, ut Præfatis, qui eos dederunt, competit pignoris capio. T. 10. c. 503. D. & c. 514. B.

Magistratus solos judicem dare possent, & jubere judicare, hoc esse habere judicem datum judicio operam dare. T. 7. c. 94. A.

Magna capies diminutio in maximam, & mediam dividitur. T. 7. c. 160. B.

Magna negligentia lata culpa est. T. 8. c. 935. C.

Magnus opus facilius ruit. T. 5. c. 643. D.

Majestas polluta ubi defenditur, nulla dignitas a tormentis excipitur. T. 1. c. 514. D.

Majestas prætoris, & juris publici, ac auctoritas acriter vindicanda est. T. 7. c. 89. C.

De Majestate judicium duplex. T. 1. c. 514. B.

De Majestate lex tres sunt leges; lex Julia, lex Cornelia, & lex Apuleia. T. 9. c. 1383. B. an lia omnibus legibus reus sint Majestatis delicti possit. Ibid. B.

Majestatis lèse, & perduellionis crimina quid differant. T. 1. c. 872. E.

Majestatis reus quibus penis afficiendus. T. 1. c. 514. C.

Majestatis immunitas Prætoris gravius est causa, vel immunitas libertatis privati hominis, quam damni pecuniarii. T. 7. c. 90. C.

Majestatis crimeo fit latio, & dictio. T. 10. c. 722. B.

Major sexagenario ducere minorem quinquagenario potest. Tom. 1. c. 550. E.

Major pars, major numerus sententiarum, vel æqualis. Tom. 1. c. 930. E. & c. 931. A. B.

Major obligatio tollit minorem. T. 4. c. 673. E.

Major pena. Vide, Pena.

Major 25. annis si mandato minoris negotium gesserit, & latus fuerit, qua actione damnum suum petere possit. T. 5. c. 155. E.

Major dici pars quot horis cond.

B b b

lit.

flet. T. 5. c. 16. C.
 Major est potestas legis, quam iudicis. T. 5. c. 152. B.
 Major pars intelligitur, non tantum ex numero, sed etiam ex dignitate personarum. T. 6. c. 1018. C.
 Major obligatio tollit minorem. T. 4. c. 329. B.
 Major 20. annis, passus se venundari, an possit contumaciter ad libertatem adversus emptorem. T. 7. c. 890. C.
 Major, vel æqualis adiens sui sponte minorem magistratum nuntiantem tendi causā, an minuatur maiestas sua. T. 7. c. 69. E.
 Major pars diei, & noctis quæ. T. 8. c. 482. A.
 Si maior factus alienationem factam sine decreto ratam habuerit. T. 9. c. 613. C. & seq.
 Si maior effectus res, quas minor egit, factus, vel silentio comprobaverit, adversus hoc in integrum restitui frustra desiderat. T. 1. c. 369. B.
 Major vis. Vide, Casus majores.
 Major si minori, vel majori heres exstitit, quomodo restituitur. T. 50. c. 912. A. B.
 A majore ad minus valet argumentum tantum ad negandum. T. 4. c. 2401. D.
 Majori summæ minor inest. T. 6. c. 366. D.
 Majori trimo, seu filio alimentum decernitur, & cætera onera, remedium extraordinarium per magistratum. T. 9. c. 1307. A.
 Majorem 25. annis infirmus est non esse sapientem, si indolentius appareat. T. 5. c. 137. B.
 Majorem se esse quibus probare quoniam possit. T. 7. c. 875. A. B.
 Majorem se esse probare debet, qui res suas a curatoribus vult recipere. T. 7. c. 875. A. B.
 A majore ad minus argumentum, in contractu meri imperiti an valet. T. 7. c. 54. C.
 Majores fructus dicuntur dupli fructus, qui in restitutionem veniunt. T. 4. c. 131. D.
 Majores cur in integrum non restituantur. T. 5. c. 889. C.
 Majores ordines qui. T. 6. c. 669. B.
 Majores magistratus. Vide, Magistratus.
 Majores qui dicuntur. T. 7. c. 119. A.
 Majores usus. Vide, Usus majores.
 Majores iudices. Vide, Iudices.
 Majores quibus ex causis in integrum restituantur. T. 10. c. 912. D.
 Non omnium, quæ a majoribus tradita sunt, rationem reddi possit. T. 3. c. 202. A. & c. 491. A.
 Majoribus in quibus succurritur. T. 5. c. 202. B.
 Majoribus factum ignorantibus subvenitur. T. 10. c. 899. C.
 Majoribus 25. annis quibus casibus

competat restitutio in integrum. T. 10. c. 910. C.
 Majus quid. T. 2. c. 833. C.
 Mala ratio est, quæ servi se mandant emi ab extero. T. 3. c. 382. D.
 Mala fides non est scientia sola rei alienæ, aut fidei commissi. T. 4. c. 1207. A.
 Mala fide qui possidere desistit, possidere videtur. T. 4. c. 184. E.
 alia est ratio fundi, alia pecunie, alia venditionis, alia mutui, vel solutionis. Ibid. c. 185. B. ratio differentiarum eorum. Ibid. C.
 Mala fides superveniens an usufructum interruptat. T. 5. c. 747. A.
 Mala fides unde probetur. T. 5. c. 147. E.
 Mala fides summum vitium possessionis est. T. 5. c. 745. C.
 Mala fides defuncti nocet heredi, licet bonæ fide possideat. T. 9. c. 1000. E.
 Mala fides quid sit. T. 9. c. 1033. B.
 Mala fides, & dolus malus in quo differunt. T. 9. c. 1302. E.
 Mala fides quomodo probatur. Ibid. E.
 Non omnis malæ fidei possessor est fur, licet prædo vocetur. T. 4. c. 130. B.
 A malæ fidei possessore fructus consumpti condici possunt; an tamen quoque usurarum veniant? T. 4. c. 133. D.
 Malæ fidei possessor non tantum invasor est, sed & prædo. T. 4. c. 889. B.
 Malæ fidei possessor non usufructu. T. 4. c. 631. B.
 Malæ fidei possessor culpam, & casum fortuitum præstare debet. T. 4. c. 921. D. E.
 Malæ fidei possessor fructus cum ipsa re perdat. T. 4. c. 1352. A.
 Malæ fidei possessor omnes fructus quocumque tempore restituit. T. 4. c. 1375. C. perceptos vero post litem motam omnes possiditores partes sunt, quantum attinet ad fructuum restitutionem causam, Ibid. C.
 Malæ fidei possessor. Vide, Possessor.
 Malæ fidei possessor quid acquirat per liberum hominem, & lectum alienum. T. 5. c. 498. A.
 Malæ fidei possessor nihil prodesset prescriptionem 30. vel 40. annorum. T. 6. c. 913. D.
 Malæ fidei emptor est, qui cum procuratore a domino constituto ad fundum vendendum colloquit, & cum præmin corruptis, quo vilius venderet. T. 6. c. 321. D.
 Malæ fidei possessor fructus suos non facit ex fundo alieno, etiam si eos dominus non severit. T. 6. c. 32. D.
 Malæ fidei possessor quam retentionem, & repetitionem expensarum factarum in rem alienam habet per exceptionem doli mali, quas

temerè fecit in rem? quam sciesbat alienam. T. 6. c. 135. C.
 Malæ fidei possessor, si rem per emptorem domino restituerit sine retentione sumptuum, non quidem competit certi condicio, sed tantum condicio incerti. Ibid. C. D.
 Malæ fidei possessor prædo vocatur. T. 6. c. 378. E. Vide, Prædo.
 Malæ fidei emptor quoniam sit. T. 7. c. 703. A.
 Malæ fidei negotiatores qui dicuntur. T. 9. c. 1033. D. E.
 Malæ fidei emptio non est emptio. T. 9. c. 241. C.
 Malæ fidei possessori prescriptio 30. annorum necessaria. T. 9. c. 245. A.
 Malæ fidei debitori est necessaria prescriptio 40. annorum. Ibid. A.
 Malæ fidei possessor omnes fieri non statim post litem, sed & post controversiam motam, & rem in iudicium deductam. T. 9. c. 116. E.
 Malæ fidei possessor in quo differat a bonæ fidei possessore. Tum. 9. c. 152. B. & c. 155. A.
 Non omnis malæ fidei possessor fur est, nisi rem contractaverit. T. 9. c. 239. B.
 Malæ fidei possessori fructus conijuncti condicuntur, quasi sine causa, vel iniusta causa percepti. Ibid. A.
 Malæ petere in libris nostris est plus petere, vel summam, vel causam, vel tempore, vel loco. T. 4. c. 77. A. sic malè agere. Ibid. A.
 Malè agere, aut petere, & nihil agere, quomodo differunt. T. 5. c. 50. A.
 Malè emere, & bene emere quid sit. T. 5. c. 472. D.
 Malè petitor, quod plus tempore, vel summam petitor. T. 5. c. 49. E.
 Malè emere quid significet. T. 5. c. 472. D.
 Non maledicendum mortuis. T. 9. c. 645. D.
 Maledictum qui ingesserit, famosus efficitur, & is, cujus ope, consilio factum esse dicitur. T. 1. c. 475. C.
 Maledictum ab injuria processum in Principem veni donandum est. T. 9. c. 1393. C. D.
 Si quis maledixerit Imperatori. Ibid. B.
 Maledictum artium crimen. T. 9. c. 1470. E.
 Maledicta privata disceptantur apud recuperatores, seu iudices privatos. T. 7. c. 613. A.
 Maledicta innumera esse. Ibid. B.
 Ob maledicta, quorum non est certum nomen, introducta est actio de dolo. Ibid. B.
 Maledicta alia ordinaria, alia extraordinaria. Ibid. A.
 Maledicta publica disceptantur apud magistratum. T. 7. c. 653. A.
 Maledicta.

Maleficus quis dicitur. Tom. 6. c. 112. B.

Malefici nomine non tantum dolum, sed etiam culpam continet. T. 1. c. 327. D.

Malefici inscripti actio dicitur stellionatus. T. 9. c. 115. D.

In malefici spectatur voluntas, non exitus. T. 1. c. 305. B.

In maleficio rati habito mandato comparatur. T. 8. c. 744. E. & c. 785. C. & c. 836. D. & c. 877. C.

Maleficiorum differentia. Tom. 1. c. 229. B.

Maleficium non purgatur oblatione, nec restituitur rei furtivae. T. 4. c. 247. B.

Maleficium non purgat oblatio. Ibid. D.

Maleficium inscriptum. T. 7. c. 653. B. Vide, Stellionatus.

Maleficium quid proprie sit. T. 8. c. 1093. A.

Maleficium an sit, quod fit per iocum. T. 8. c. 327. C.

De maleficiis, & mathematicis, & ceteris similibus. T. 9. c. 1436. E.

Maleficorum appellatio. Tom. 2. c. 600. A.

Maleficorum nomen latissime patet. T. 9. c. 1437. C.

Maleficorum appellatione etiam vesces, aut venenari continentur, qui venescis, votis, diris, devotionibus desigunt alios, qui fingunt ceteras imagines hominis necandi causa, aut cruciandis. Ibid. B.

Maleficus indemnatus impune non interficiendus. T. 3. c. 97. A. B.

Malitia. T. 1. c. 960. E.

Malitia mala, id est, dolus malus. T. 1. c. 973. E.

Malitia, & dolus an differant. T. 5. c. 890. A.

Malitia quando atatem supplet, quid juris obtinet. Ibid. A.

Malitia quo casu suppleat atatem. T. 10. c. 906. C.

Malitiarum omnium everriculum est actio de dolo. T. 7. c. 653. B.

Malo more. T. 1. c. 963. B.

Malum infinitum est. T. 7. c. 653. B.

Malus pars navi. T. 8. c. 657. B.

Manalis. T. 1. c. 1236. E.

Manalis fons apud veteres quid sit. T. 5. c. 673. B.

Manceps carceris, manceps fustis, manceps divinitatis, & manceps pro publicanis. T. 1. c. 807. B.

Manceps quis est. T. 4. c. 1280. B.

Mancipare nummo scilicet. T. 5. c. 561. A.

Mancipati nomen in malam partem accipi. T. 1. c. 336. C.

Mancipatio quid, quot modis sit, & inter quos habet locum. Tom. 1. c. 327. A. B.

Mancipatio nisi per procurationem fieri non potest. T. 3. c. 953. D. E.

Mancipatio an sit actus legitimus. T. 3. c. 435. D. & T. 5. c. 479. C.

Mancipatio non recipit conditionem, & cur. T. 5. c. 479. C.

Mancipatio rei alienae aliud est, aliud traditio. T. 7. c. 565. D.

Mancipatio diem, vel conditionem non recipit. T. 8. c. 699. A. & c. 799. C. & T. 9. c. 360. C.

Mancipatio est venditio imaginaria. T. 8. c. 388. C.

Mancipatio an possit fieri sub conditione. T. 8. c. 799. C. & T. 10. c. 995. C.

Mancipatio tacita. T. 9. c. 360. C.

In mancipationibus, & acceptilationibus symbolum sunt 21, & libra, in manumissionibus alapa. T. 4. c. 747. D. E.

Mancipes publicani. T. 1. c. 992. B.

Mancipes cursus publici mutationum. Ibid. B.

Mancipes, & quod publicani dicuntur mancipes. T. 9. c. 399. D.

Mancipes quoniam sint. T. 10. c. 338. C. & c. 663. D.

Mancipi quae res sunt, & quae non. T. 1. c. 327. A.

Res mancipi quae sunt. T. 9. c. 1005. A.

Mancipi, & nec mancipi differentia sublata. T. 9. c. 1002. E.

Res nec mancipi quae sunt. Tom. 9. c. 1001. C.

Mancipia quare appellantur servi, & undenam ista appellatio. T. 1. c. 13. C.

Mancipia nihil aliud sunt, quam civitates. T. 1. c. 1014. A.

Mancipia rerum mobilium appellatione contineri. T. 3. c. 396. E.

Mancipia rustica esse veluti membrum rerum immobilium. Tom. 4. c. 1042. A.

In mancipia vaga sine domino manus infectio sileo competit. T. 1. c. 835. D.

Mancipia textrinae qui occultaverit, ut mulcandus. T. 2. c. 794. A.

Mancipia bina, quae ex hereditate paterna reservata sunt, divisa non videntur, sed omnium communia permanent. T. 6. c. 386. B.

Mancipia venalia quae dicantur. T. 7. c. 955. D.

Mancipia rustica immobilibus rebus adjuvantur. Tom. 9. c. 469. C.

Mancipia pars fudorum sunt. T. 9. c. 510. D.

Mancipia rustica pars juris, & fundi. T. 9. c. 1030. A.

Mancipia ne prostituantur, ad officium praefecti usque pertinet providere. T. 10. c. 661. B.

Mancipia Christiani olim interdicta Iudeis, Haereticis, & Paganis. T. 10. c. 829. D. B.

Mancipii hereditarii, quae reus possidebat, post litem contestatam, demortui sine dolo, & culpa possessoris, an eorum periculum pertineat ad possessorem. T. 5. c. 276. A.

De mancipiis civitatum, quorum artificum, & operis reipublicae utebatur, de libertis, mancipiis, quae privatorum. T. 9. c. 615. B. & seq.

Mancipio non dari rem alienam. T. 1. c. 1474. B.

Mancipiorum venalium vestigal quoniam, aut vicissim remissum a Nerone. T. 5. c. 1028. E.

Mancipiorum operis in fructu sunt. T. 6. c. 33. B.

Mancipiorum venditionibus quae pactioes adiacuntur. Tom. 9. c. 391. A. & seq.

Mancipium quid. T. 1. c. 328. C.

Mancipium Christianum Haereticus, Iudeus, vel Paganus habere non potest. T. 1. c. 45. B.

Mancipium quomodo traderetur, si per emptorem iterum, arbitri cibaria emptori imputabit. T. 7. c. 804. B.

Si mancipium fuerit alienatum, ut manumittatur, vel contra. T. 9. c. 392. E.

Si mancipium ita venerit, ne prostituatur. T. 9. c. 392. C. & seq.

Mancipium si iura fuerit alienatum, ut manumittatur, vel contra, quid sequetur. T. 10. c. 1028. D. & seq.

Mandans non videtur permittere, ut quicquam agat in fraudem suam. T. 6. c. 711. E.

Mandantis causa an melior fieri possit. T. 5. c. 459. C.

An mandantis iantum gratia interveniat mandatum. T. 8. c. 1074. D.

An aliquando evanescat. Ibid. c. 1075. C.

Mandare, & imperare. T. 1. c. 863. A.

Mandare, & infligare in quo differunt. T. 4. c. 841. B.

Mandare est deligare non minus, quam vice sua alium reum creditori dare. T. 4. c. 931. D.

Mandare, cedere, & exhibere iure idem est. Tom. 4. c. 83. B.

Mandare jurisdictionem quid est. T. 4. c. 5. A.

Mandare est verbum precarium significans idem, quod rogare. T. 5. c. 433. A.

Mandare est transferre. T. 6. c. 4. B.

Mandare qui jurisdictionem possunt. T. 7. c. 81. D.

Mandare quid sit. T. 9. c. 1276. E.

Mandare aliud est, aliud dare. T. 10. c. 93. D.

Mandari non possunt quae lege nominatim dantur. T. 4. c. 8. A.

Nec mandari, nec mandato Praefidis tutor dari usquam dicitur. T. 10. c. 93. E.

Qui mandat solvi, ipse solvere videtur, & qui mandat accipi, & ipse accipere videtur. T. 4. c. 733. A.

Mandata Principum, quae praefidis

B b b a

bus datur, T. 2. c. 1055. E.
Mandata juridictio. Vide, Juridictio mandata.
Mandati jurisdictione ex transierunt in eum, cui mandata est, quæ jure magistratus competunt. T. 4. c. 9. A.
Mandata jurisdictionis finitur morte mandantia. T. 5. c. 473. C.
Mandata retrahenda. T. 6. c. 1004. B.
Cui mandata est jurisdictionis, non potest mandare alteri. Tom. 9. c. 121. C. potest tamen iudicem dare. Ibid. C.
Mandata quidnam sint. Tom. 10. c. 478. E.
Mandata secreta Principis an valeant. T. 10. c. 835. A.
Mandatario non precipimus. T. 5. c. 467. D.
Quod a mandatario bonæ fide gestum est post revocationem mandati, ex aquo, & bono ratum habetur. T. 6. c. 1095. B.
Mandatario quid imputatur. T. 9. c. 359. A.
Mandatarius consequitur cibarium empti servi. Tom. 5. c. 476. D.
Mandatarius cibaria; & mercedem doctrinæ actione mandati contraria consequitur. Ibid. D.
Mandatarius etiam levissimam culpam præstare debet. T. 7. c. 845. A.
Mandatarius quod gerit post mortem domini, an ratum habetur. T. 8. c. 298. C.
Mandatarius agere potest ante solutionem, si mandator labatur facultatibus. T. 9. c. 359. A.
Mandatarius multis casibus adversus mandatorem agere potest, antequam quicquam præstiterit. Ibid. C.
Mandatarius qui dicitur. T. 9. c. 358. E.
Mandatarius, vel procurator, qui quid solvit ex mandato, id repetit contrariâ actione mandati. Ibid. D.
Mandatarius pecunie periculum non agnoscit. T. 9. c. 212. D.
Mandatarius mercenarius esse non potest, salarius esse potest. T. 10. c. 438. B.
Mandatarius an omnibus casibus agat mandati, antequam quicquam præstiterit. Ibid. E.
Mandati negotio quibus causis renuntari potest. T. 1. c. 393. A. B.
Mandati forma servanda. Tom. 3. c. 358. B.
Mandati vis non minor est, quam ratihabitionis. T. 4. c. 194. A.
Mandata causa nihil commune habet cum causa salarii. Tom. 4. c. 945. B.
Ex mandati causa usure petuntur. T. 4. c. 956. B.
Mandati actio. Vide, Actio mandati.
Mandati taciti minor vis non est,

quam expressi. T. 4. c. 208. C.
Mandati actio inter presentes ut plurimum accidit. T. 5. c. 471. A. & seq.
Mandati fines temerè egredi non licet. T. 5. c. 459. E.
De mandati actione. T. 6. c. 79. A. & seq.
Mandati actio non nascitur ex negotio gesto. T. 6. c. 54. D.
Mandati actio. T. 6. c. 87. B. & seq.
Mandati actio ex mutuo consensu oritur, & ex conventionione. T. 6. c. 54. D.
Mandati natura quæ sit. T. 7. c. 852. D.
Mandati fines diligenter custodiendi. T. 7. c. 720. C.
Mandati actio quandonam sit. T. 8. c. 1076. A.
Mandati, vel contra. T. 9. c. 354. E. significatur duplicem esse actionem, contrariam, quæ datur procuratori, & directam, quæ datur mandatori. Ibid. E.
Mandati alieni ignorantiam non potest obtinere, qui ex mandato agit. T. 10. c. 433. B.
Actiones mandati, & negotiorum gestorum sepius de eadem respondentur. T. 10. c. 525. C.
Mandati, & negotiorum gestorum actiones sepius eadem dantur, ita ut sit in arbitrio actoris, quæ experiri velit. T. 10. c. 601. A.
Mandati damnati an prohibeantur testimonium ferre. T. 10. c. 605. C.
Mandati genera duo, T. 10. c. 991. C.
Mandato morte soluto, duobus tabulis durat actio mandati. T. 1. c. 1267. D.
Mandato finito obligatio non finitur. T. 4. c. 20. B.
Mandato comparatur ratihabitione. T. 4. c. 359. B.
Mandato constituitur procurator. T. 4. c. 940. D.
Mandato relicto quis obtemperare non tenetur. T. 4. c. 654. B.
Mandato finito morte mandatarii, jus vendendi rem heres non habet. T. 4. c. 1161. B.
Mandato quæ sint contraria. T. 5. c. 459. A.
Mandato quæ minus conveniant. T. 5. c. 458. B.
De mandato generali, & de mandato speciali. T. 5. c. 1176. D. & seq.
Mandato comparatur ratihabitione. T. 6. c. 372. A.
Mandato non semper comparatur ratihabitione. T. 6. c. 17. E.
Mandato generali an comprehendatur transactio. T. 9. c. 195. B.
An sine mandato possit agere magistratus municipalis. T. 10. c. 95. D.
Mandato finito, an procurator causas appellationis cogatur persequi, an verò iudicium transferatur in dominium verum. T. 10. c. 797.

E. & c. 798. A.
Quis sine mandato ad alienum negotium accedat, non ante astringitur ullo vinculo, quam genere coeperit. T. 10. c. 888. E. & c. 889. A.
Sine mandato an possit quis agere alieno nomine. T. 10. c. 945. E.
Mandator obligatur ex contractu juris gentium. T. 2. c. 1057. B.
Mandator quid. T. 1. c. 861. C.
Mandator a creditore conventus an habeat actionem propriam. T. 1. c. 956. E.
Quod mandator, aut fidejussor solvit, debitor principalis refundere debet. T. 4. c. 100. A. B.
Mandator homicidii aequæ, ac periculis punitendus. T. 5. c. 635. A. B.
Mandator cædis, & qui eadem fecit, periode puniuntur, ut homicida. T. 9. c. 1376. E.
Mandator, qui solvit, an habeat actionem adversus comandatorem. T. 10. c. 561. E.
Mandator mercedem non recipit, vel quodcumque mercedis loco, salarium tamen recipit. T. 10. c. 610. E.
Mandator an possit appellari ab eo, cui mandata est jurisdictionis. T. 10. c. 794. A.
Mandator, & mandatarius quoniam sint. T. 10. c. 885. A.
Mandatoris relictio an reum liberet. T. 1. c. 359. E.
Mandatoris opera non fungitur, qui exhortatur. T. 4. c. 641. A. B.
Mandatoris, & calumniatoris an eadem sit poena, eademque infamia, sicut mandatoris, & homicidæ. T. 4. c. 841. B.
Mandatori res acquiritur ex voluntate ementis, & vendentis. T. 10. c. 1016. C.
Mandatorem si non eligat creditor, sed pignora, & minoris distrahatur, an possit reliquum, quod credito deest, a mandatore petere. T. 4. c. 941. D.
Mandatorem dare mulieri maritus, qui dotem accipit, non cogitur dotis servandæ causâ, & reddendæ soluto matrimonio. T. 9. c. 544. B. & seq.
Mandatores cædis, perinde ut homicidæ, puniuntur. T. 1. c. 593. D.
Inter mandatores quo pacto obligatio dividitur. T. 1. c. 180. A.
Mandatores singuli in solidum tenentur, non pro virilibus portionibus. T. 4. c. 957. D.
Mandatores liberantur novatione voluntariâ, non etiam necessariâ. T. 4. c. 965. B.
Mandatores affines sunt fidejussoribus. T. 9. c. 1276. B.
Mandatores quod jus habent commune cum fidejussoribus. T. 9. c. 1278. C. & seq.
Ad mandatores, vel fidejussores extenduntur defensiones, vel exceptiones,

peioris, quibus reus principalis est manitus. T. 9. c. 1168. B.
Mandatoris fuit, quorum mandato quis pecuniam credit, aut fideiubet. T. 10. c. 715. E.
De mandatorum iure. T. 1. c. 393. A. & seq.
De mandatoribus. T. 2. c. 1034. E.
Mandatoribus, & fideiussoribus leges variis modis opulatur. T. 9. c. 1279. C.
De mandatoribus, & fideiussoribus. T. 1. c. 851. B.
Mandatoris conditio aliquando melior fieri potest. T. 1. c. 450. D.
Mandata legati Caesaris, qui ius dicit, quo nomine appelletur. T. 1. c. 20. E. & c. 21. A.
Mandata alicujus aliquid, licet iniquum, postulans a magistratu, an excusetur, & quare. Tom. 7. c. 114. C.
Mandata alicujus majestatem jus dicentis contemnent, aut vim faciant, aut hominem occidens, an excusetur. Ibid. C.
Mandatum quid sit. T. 1. c. 451. E.
Mandatum, & iustum in quo discrepant. T. 1. c. 1387. A.
Mandatum quot modis contrahitur. T. 1. c. 219. B.
Mandatum contra bonos mores an possit esse obligatorium. T. 1. c. 210. B.
Mandatum quot, & quibus modis possit revocari. Ibid. D.
Mandatum non suscipere an cullibet liberum sit, vel non sit. T. 1. c. 221. B.
Mandatum & in diem differri, & sub conditione fieri potest. Ibid. C.
Mandatum an debeat esse gratuitum, aut in alium negotii locum cadere. Ibid. C.
Mandatum perficiunt hæc duo verba, *rogo, & recipi* alicui stipulatio. nem. T. 1. c. 261. E. & T. 5. c. 458. B.
Mandatum cum amicis contrahitur. T. 1. c. 1265. C.
Mandatum hereditatis adeunde nullum est. T. 1. c. 1316. E.
Mandatum quibus modis resolvitur, & finitur. T. 1. c. 1422. C. D. & T. 3. c. 47. A.
Mandatum omne penitentia finitur. T. 1. c. 1316. D. E.
Mandatum extinguitur voluntate finit. Ibid. D.
Mandatum mandatoris morte finitur. T. 1. c. 1274. B. & c. 1446. A.
Mandatum, nisi gratuitum, est nullum. T. 4. c. 940. D. & T. 6. c. 61. A.
Mandatum: non extinguitur morte mandatarii, re integrâ. T. 4. c. 5. E.
Mandatum quærendi mariti si pater filio dedit, & illa optaverit, atque ita junxerit sibi aliquem matrimonium, non suppetit consensisse pater videtur. T. 4. c. 976. E.
Mandatum finitur morte mandantis. T. 4. c. 1149. B. sic iustum morte jubentis. Ibid. B. & cessat

tia tutela morte cedentis. Ibid. B.
Mandatum etiam tacito consensu contrahitur. T. 4. c. 596. D.
Mandatum jurisdictionis finitur morte mandantis, sed in datione iudicis, sed ea durat. T. 4. c. 7. A.
Mandatum oritur ex his verbis, *rogo, & mando*. T. 4. c. 81. A.
Mandatum suscipere est voluntatis, consummare, seu eximplere necessitatis. T. 4. c. 12. A.
Mandatum quibus verbis perficitur. T. 4. c. 955. E.
Mandatum. Vide verbum *Oro*, vel *Rogo*.
Mandatum quandoque licet interveniat, actionem tamen non producit. T. 5. c. 464. B. C.
Mandatum quibus conditionibus contrahitur. T. 5. c. 458. D. E.
Mandatum quomodo perficitur. Ibid. B.
Mandatum originem ex officio, & amicis trahit. Tom. 5. c. 458. E. & c. 459. A.
Mandatum etiam consistit in re propria mandatoris. T. 5. c. 457. B.
Mandatum est contractus bonæ fidei. T. 5. c. 458. D.
Mandatum salarium, sive honorarium recipit; mercedem, seu pretium operæ non recipit. T. 5. c. 459. A. B.
Mandatum an morte domini finitur, & quando. Tom. 5. c. 104. D.
Mandatum finitur, re integrâ, morte mandatoris, quæ obicit non tantum in mandato negotii cuiusque, sed etiam in mandato jurisdictionis. Tom. 5. c. 20. B.
Mandatum minimum qui excedit, aliud agere videtur. T. 5. c. 450. A.
Mandatum rei capis nullum est. T. 5. c. 458. D.
Mandatum quando finitur. T. 5. c. 435. D.
Mandatum quomodo contrahitur. T. 5. c. 458. B.
Mandatum quomodo sit, & inter quos. Ibid. A.
Mandatum revocari potest re integrâ. T. 6. c. 1095. B.
Mandatum facit verbum *oro*, vel *rogo*. T. 6. c. 405. A.
Mandatum morte mandatoris finire non potest, quod mandator constituit in tempus mortis suæ. T. 6. c. 405. D.
Mandatum finitur morte mandantis. T. 6. c. 395. C.
Mandatum, quod confertur in servum nostrum, aut in eum, quem exillimamus esse servum nostrum, non est propriè mandatum, sed imperium. T. 6. c. 14. E.
Quale mandatum non est precarium. Ibid. E.
Mandatum solo consensu etiam inter absentes per nuntium, vel per

epistolam contrahitur. T. 6. c. 493. C.
Mandatum alienum an quis creque debeat suis sumptibus. T. 7. c. 844. C.
Mandatum an debeat esse gratuitum. Ibid. C.
Mandatum aliquando est consilium. T. 7. c. 529. A.
Mandatum rei flagitiose nullum est. T. 7. c. 706. E.
Mandatum ex officio originem trahit. T. 7. c. 844. D.
Mandatum ex pacto naturam suam non nihil mutare possit. Ibid. E.
Mandatum ex pacto recipere potest depositi, & custodie legem. T. 7. c. 845. A.
Mandatum, quod sit mercedis loco, nihil recipit. Tom. 7. c. 849. D.
Mandatum salarium, & remunerationem recipit. Ibid. D.
Mandatum quod duplex sit, & an id quod sumpe easqueat. T. 7. c. 832. E.
Mandatum solum morte mandatoris re integrâ, quando obtineat. T. 7. c. 84. C.
Mandatum voluntate mandatoris, re integrâ, an finitur. T. 8. c. 61. A.
Mandatum quibus, & quæ modis contrahitur. Tom. 8. c. 1074. C. D.
Mandatum an finitur furore. T. 8. c. 19. A.
Mandatum nullum est rei turpis. T. 8. c. 391. C.
Mandatum quando valet, & quando est inutile. T. 9. c. 359. D.
Mandatum jurisdictionis quando finitur. T. 9. c. 337. A.
Mandatum suscipere est voluntatis, necessitatis eximplere. T. 9. c. 245. D. de contractu resolutione. Ibid. C. D.
Mandatum pretium non recipit. T. 9. c. 349. B. præmium, vel salarium recipit. Ibid. B.
Mandatum finitur voluntate mandatarii, seu renuntiatione. T. 9. c. 337. A.
Mandatum generale quid. Tom. 9. c. 395. A. B.
Mandatum, & fideiussor non tollunt priorem obligationem. T. 9. c. 1182. B.
Mandatum, & iustum in quo differunt. T. 9. c. 310. B.
Mandatum est origo delegationis. T. 9. c. 1181. E.
Mandatum eximplere est necessitatis, nisi oportuerit renuntietur. T. 9. c. 245. E.
Mandatum morte mandatoris finitum esse videtur. T. 9. c. 247. A. non finitur, si heredem reliquerit, qui actionem exsequi potest. Ibid. B.
Mandatum servi, qui se emi mandavit, an valeat. Tom. 9. c. 359. C.
Mandatum salarium recipit, non mercedem. T. 9. c. 351. B.
Manda-

- Mandatum** inter; & iustum an aliquid iuterit. Tom. 10. c. 94. B.
- Mandatum** generale est libera universorum, sive omnium bonorum, & negotiorum procuratio, & administratio. T. 10. c. 391. C.
- An **mandatum** contrahatur, etiam si interverit salarium. T. 10. c. 437. E.
- Mandatum** finitur morte, non actio mandati. T. 10. c. 432. D.
- Mandatum** solo consensu contrahitur. T. 10. c. 430. E.
- Mandatum** morte dissolvitur; T. 10. c. 432. E.
- Mandatum** non finitur domino post litem contestatam delundo. T. 10. c. 514. A.
- Mandatum** non contrahitur cum advocato. T. 10. c. 881. A.
- Mandatum** actionis quid sit. Ibid. B.
- Mandatum** suscipere beneficium est, & puræ voluntatis, susceptum adimplere necessitatis. Tom. 10. c. 883. E.
- Mandatum** quomodo contrahatur, & quid sit. T. 10. c. 988. D.
- In **mandatum** recipiente procuratoris animus exigitur. Tom. 10. c. 989. C.
- Mandatum** est gratuitum, sicut depositum. Ibid. D.
- Is, qui mandavit actionem alteri, eam experiri possit. T. 9. c. 337. A.
- Mando** verbum est precarium: T. 2. c. 163. A. & Tom. 7. c. 1219. A.
- Mando** est verbum fideicommissi, non directum. T. 4. c. 80. E. & c. 81. A.
- Mando**, rogo, volo, cupio, & peto, hæc verba sunt precaria, non directa. T. 4. c. 111. A.
- Mando** aliud est, aliud commendo. T. 4. c. 136. E.
- Mando** est verbum fideicommissi, & precarium. T. 4. c. 1163. D. est quoque commune & consensum, & fideicommissum, & procuratorem constitutis. Ibid. D.
- Mando** idem est, quod roga. T. 6. c. 14. E.
- Mando** quid significat. Tom. 10. c. 988. D.
- Mangones** non mercatores, sed vernalicarios appellari. T. 9. c. 398. A.
- Mangones** qui dicuntur. Tum. 7. c. 1137. C.
- Mangones** num mercatores, & qui. T. 8. c. 544. E. & c. 542. A.
- Mangones**. T. 9. c. 398. B.
- Manichæi**. T. 2. c. 34. A.
- Manichæi** quare actionem injuriarum non habeant. T. 5. c. 716. D.
- Manichæi** insigniores hæretici. T. 10. c. 815. B.
- Manipularius** quis dicitur. Tom. 9. c. 1451. B.
- Manius** Papirius Rex Sacrorum, primus post Reges exstinctos. T. 5. c. 895. A.
- Manus** quænam fuerint animalia. T. 63. c. 307. D.
- Manusnatici**. T. 2. c. 1197. A.
- Manusones**, idest diversoria, Gallis *manus*. T. 2. c. 672. D.
- Manusones** diversæ, in quibus officia fiscalia consistunt. T. 9. c. 331. E. & c. 332. A.
- Manuarii**. T. 2. c. 1196. E. & c. 1197. A.
- Manum**. T. 7. c. 1144. C.
- Manus** quid. T. 2. c. 1196. C.
- Manicularii** quæ pena afficiendi. T. 1. c. 869. D. E.
- Manilla**. T. 2. c. 775. C.
- Manualia** iuris. T. 3. c. 144. C.
- Manus** cur dicatur opponi iuri, & legibus. T. 1. c. 697. C.
- Manus**, quæ lupi vocatur. T. 3. c. 381. A.
- Manus** injectio. T. 4. c. 1270. D. E.
- Manus** injectio quid. T. 5. c. 1000. D.
- Manus** injectio in servum venditum an, & cui competat. Ibid. A. B.
- Manus** in actione aquæ pluvie arcentis pro opere manufacto sumitur. T. 5. c. 669. C.
- Manus** levare, & efferre quid sit. T. 9. c. 1262. E.
- Manus** elatio, aut digitorum alligatio quid sit. Ibid. E.
- Manus** injectio quid, & quomodo sit. T. 9. c. 392. D.
- An qui manus amisit, possit testamentum facere. T. 10. c. 86. E.
- Manus** pro arte. T. 10. c. 188. C.
- Manus** injectio quibus, & in quos detur. T. 10. c. 516. D. & c. 1027. C.
- In **manum** suam non potest quisque alium quemvis recipere, qui ipse in alia manu est. Tom. 4. c. 1481. C.
- In **manum** viri conveniri quid sit. T. 5. c. 397. C.
- Manum** injicere est verbum juris. T. 1. c. 1000. D.
- In **manum** convenire farre. T. 7. c. 632. B.
- Manum** qui conferit ex iure, non videtur vim facere. T. 8. c. 782. C.
- Manum** opponere quid sit. Tom. 10. c. 1176. B. C.
- Manum** conferre in re civili quid sit. T. 10. c. 918. A.
- Manu** conferre ex iure quid sit. T. 5. c. 800. D.
- Manu** quod sit, an habeat perpetuam causam. T. 7. c. 423. A.
- Manu** facta an sint fructus. Tom. 10. c. 1262. B.
- Manumilla** quandoque nubere potest. T. 5. c. 148. B.
- Manumissio** non est capitis diminutio. T. 3. c. 156. B.
- Manumissio** fit inter vivos, vel causâ mortis. Tom. 2. c. 443. B.
- Manumissio** per vindictam. Tom. 1. c. 337. D. & T. 2. c. 444. A. & seq.
- Manumissio** vindictæ legis actio est. T. 2. c. 444. A.
- Manumissio** est datio libertatis. T. 1. c. 11. C.
- Manumissio** testamentaria an differat ab ea, quæ per vindictam fit. T. 2. c. 446. B.
- Manumissio** multis modis procedit. T. 2. c. 11. E.
- Manumissio** servi inter vivos differt a testamentaria. T. 2. c. 463. B.
- Manumissio** quid a tutela differt. T. 3. c. 177. C.
- Manumissio** mortis comparatur. T. 2. c. 1197. D.
- Manumissio** ingenuum non facit; restitutio ingenuum facit. T. 1. c. 457. A.
- Manumissio** sola ingenuum facit. T. 2. c. 1012. B.
- Manumissio** per procuratorem non fit. T. 3. c. 177. D.
- Manumissio** per vindictam, & apud legatum. T. 3. c. 1. A. B.
- Manumissio** quibus personis prohibita. T. 1. c. 305. B. D.
- Manumissio** apud Francos olim; & ubi fiebat. T. 3. c. 92. C.
- Manumissio** quot, & quibus modis procedat. T. 1. c. 51. E.
- Manumissio** servi an sit antiquior legato. T. 4. c. 1187. C.
- Manumissio** quæ natalis dies, quem municipem, seu civem facit. T. 4. c. 812. A.
- Manumissio** libertinum facit. T. 4. c. 1199. D. E.
- Manumissio** similis est mortis, & cur. T. 5. c. 838. D.
- Manumissio** contractus est, si fiat sub conditione resolutoria. T. 6. c. 1091. E.
- Manumissio** per epistolam fieri potest. T. 6. c. 1107. B. C.
- Manumissio** fiebat per epistolam, fiebat etiam inter amicos, vel convivi adhibitione, sive per mensam. T. 6. c. 310. E.
- Manumissio** directa est. T. 7. c. 1159. C.
- Manumissio** quid. T. 7. c. 13. B.
- Manumissio** an fiat per procuratorem. T. 7. c. 69. C. & T. 8. c. 200. B.
- Manumissio** locari non solet. Tom. 7. c. 818. D.
- Manumissio** revocari non potest. T. 7. c. 841. E.
- Manumissio** servi alient nihil valet. T. 7. c. 798. E.
- Manumissio** quid, & quomodo manumittatur. Tom. 8. c. 896. C. quot, & quibus modis manumissio procedat. Ibid. D. a quibus manumitti soleant servi. Ibid. D.
- Manumissio** non restituit ingenuitatem. T. 8. c. 653. D.
- An omnis manumissio libertinum faciat. T. 9. c. 975. C.
- Manumissio** non potest fieri per procuratorem. T. 9. c. 919. B.

Manumissio quomodo fit, & quibus modis. T. 9. c. 938. D. & seq.

Manumissio facta a fructuario nullius momenti erat. T. 9. c. 977. C.

Manumissio servi nulla est actus legitimus. T. 9. c. 366. D.

Manumissio servi alieni ipso iure non valet. T. 9. c. 941. C.

Manumissio, quæ fit apud Consulem, vel alium magistratum, in quo differat ab ea, quæ fit apud Principem. Ibid. C.

Manumissio vindicta non est legis actio. T. 9. c. 943. B.

Manumissio est legis actio, siue legitimus actus. T. 9. c. 919. A. peragitur solemnibus verbis. Ibid. A. non iteratur. Ibid. A.

Manumissio servi alieni nullam constituit obligationem, quæ facta est directio. T. 9. c. 954. D.

Manumissio, quæ fit a non domino, nullius est momenti. Tom. 10. c. 282. B.

Manumissio quandoque comparatur morti. T. 10. c. 337. B.

Manumissio similis est morti. T. 10. c. 1036. D.

Manumissionis definitio. Tom. 1. c. 837. C. D.

Manumissionis formula in lapide incisa. T. 1. c. 16. A.

Manumissio, & adoptionis differentia. T. 1. c. 1083. C.

Manumissionis etymon, & notatio. T. 3. c. 122. D.

In manumissionis instrumento si error est in nomine manumissi, an status ejus laedatur. T. 4. c. 65. B.

Manumissionis iustæ causæ quænam sint. T. 8. c. 899. A.

Manumissionis Christianæ privilegia a Constantino concessa. T. 10. c. 831. C. D.

Manumissionem servi impedit populus, qui habet tacitam hypothecam. T. 9. c. 952. D. E.

Manumissionem servi non impedit tacita hypotheca. Ibid. D.

Manumissionem fieri vindicta apud concilium Principis, fieri etiam apud Consules. T. 9. c. 940. E.

Manumissio fuit libertini. T. 1. c. 1031. A. B.

Manumissio servus incipit habere caput. T. 1. c. 1353. D.

Manumissio relictio plenior. T. 1. c. 1327. A.

Manumissio separari personas, atque discerni. T. 1. c. 1507. B.

De manumissione per censum. T. 1. c. 305. B.

Manumissio finitur officium servi dispensatoris. T. 4. c. 934. B.

officium verò indultoris non. Ibid. B.

Manumissio solâ quis insistor esse non definit. Ibid. A.

Manumissio inter vivos peractâ, an actiones contra debitores peculiares cedi possint. Tom. 5. c. 1085. A. B.

Manumissio non perimitur naturalis obligatio. T. 5. c. 130. C.

Manumissio dominus, & servus duæ personæ discrete constituantur. T. 9. c. 1434. A.

De manumissione testamentaria. T. 9. c. 944. A. & seq.

De manumissione apud concilium. T. 9. c. 938. D. & seq.

Manumissiones apud quos magistratus fieri debent. Tom. 1. c. 404. E.

Manumissiones ipso iure nullæ sunt, quæ factæ sunt consilio fraudandorum creditorum. T. 6. c. 422. A.

Manumissiones. Vide, Libertates. Manumissiones esse ea iure gentium. T. 7. c. 45. A. B. & seq.

Manumissiones quot in emancipationibus, & quot in adoptionibus numerantur. T. 8. c. 914. E.

Manumissiones, & alienationes in quo differunt. T. 9. c. 967. C.

Manumissiones servorum a reo an valeant. T. 9. c. 1396. C.

Manumissiones an fiant apud legatum Proconsulis vi mandata jurisdictionis. T. 10. c. 94. E.

Manumissiones an possint fieri apud magistratum municipale. T. 10. c. 872. A. B.

Manumissionum symbola. Tom. 1. c. 1153. B.

Manumissionum iura. T. 1. c. 463. E.

De manumissionum solemnibus, & manumissionum vicibus. T. 3. c. 122. C.

In manumissionibus expressa, integra, & libera exigitur voluntas. T. 3. c. 484. D.

De manumissionibus Novella constitutio. T. 2. c. 1117. A.

Manumissionibus modum imposuit lex Caninia. Tom. 1. c. 813. D.

In manumissionibus symbolum est alapa. T. 4. c. 747. E.

De manumissionibus communis. T. 9. c. 976. E.

Manumissi inter amicos. Tom. 3. c. 322. D.

Manumissi testamento potest legatarius, & fideicommissarius veniunt. T. 2. c. 1022. E.

Manumissi patroni originem sequuntur. T. 1. c. 884. D.

Manumissi denariales, & chartularii qui sint. T. 3. c. 92. B. C.

Manumissi testamento iure veteri, qui minores 30. annis erant, fiebant Latini, non cives Romani. T. 6. c. 304. D.

Manumissi testamento non accipiebant nomen heredis, sed restatoris. T. 7. c. 1248. C.

Manumissi a non dominis. T. 9. c. 964. C. & seq.

Manumissi inter amicos, manumissi per epistolam, manumissi per mensam. T. 9. c. 951. D.

Manumissi omnes hodie ingenui sunt. T. 9. c. 975. C.

Manumissi in testamento directio pileum flammæ fumere, ac funus præcedere solebat. T. 20. c. 688. D.

De manumissis ingenuis. T. 9. c. 973. B. & seq.

Qui non manumissi, quibus casibus pro patrono habetur. T. 7. c. 112. B.

Qui manumissi, quando pro patrono non habetur. Ibid. B.

Qui manumissi factus, non intelligitur voluisse manumittere. T. 9. c. 795. D.

Manumissi servo, legatum peculii non extinguitur. T. 4. c. 1111. B.

De manumisso servum pignori dato. T. 9. c. 961. C. & seq.

De manumisso communis servo. T. 9. c. 919. C.

Manumissor utrum quiritaris, an bonitarius sit dominus, hodie non queritur. T. 1. c. 47. C.

Manumissor pater. Vide, Pater. Manumissor manumissionem, quam fecit, accedente iure domini, quod non habuit, cum manumitteret, revocare non potest, sicut nec venditor venditionem. T. 6. c. 630. A.

Manumissores patroni alii sunt, alii patrooi cum manumissores. T. 5. c. 1189. E. & c. 1190. A.

Manumissioni quæ reverentia debeatur. T. 5. c. 88. E.

Manumissus vindictâ in servitute nunquam revocari potest. T. 3. c. 288. C.

Manumissus recipere cognationem. T. 3. c. 92. C.

Manumissus ire, & habitare quod debet. T. 3. c. 412. A.

Manumissus quidam esse, qui dicitur ex voluntate domini in libertate morari. T. 9. c. 951. D.

Inter manumissum inter vivos, & manumissum testamento, quæ est differentia. T. 4. c. 1120. D. ratio huius differentie quæ. Ibid. D. E.

Manumissum non sequitur peculium. T. 7. c. 518. D.

Manumissum extraneo teneri actione furti ex ante factio. Tom. 9. c. 253. B. C.

Adversus manumissum servum an nulla sit relictio in integrum. T. 10. c. 281. E. & c. 282. A.

Quo casu in manumissum servum competit actio ex dolo. T. 10. c. 282. A.

In manumissum nulla est manus injectio. T. 10. c. 1028. A.

Manumissum testamento, & manumissum inter vivos an peculium sequatur. T. 10. c. 1120. E.

Manumissus directio ex testamento an fiat testatoris libertus. T. 1. c. 146. B.

Manumissus vindictâ servus minor 30. annorum non fit civis romanus, nisi apud Concilium causâ probata. T. 1. c. 305. D.

Manumissus patroni originem sequitur.

funt. T. 9. c. 975. C.

Manumissi in testamento directio pileum flammæ fumere, ac funus præcedere solebat. T. 20. c. 688. D.

De manumissis ingenuis. T. 9. c. 973. B. & seq.

Qui non manumissi, quibus casibus pro patrono habetur. T. 7. c. 112. B.

Qui manumissi, quando pro patrono non habetur. Ibid. B.

Qui manumissi factus, non intelligitur voluisse manumittere. T. 9. c. 795. D.

Manumissi servo, legatum peculii non extinguitur. T. 4. c. 1111. B.

De manumisso servum pignori dato. T. 9. c. 961. C. & seq.

De manumisso communis servo. T. 9. c. 919. C.

Manumissor utrum quiritaris, an bonitarius sit dominus, hodie non queritur. T. 1. c. 47. C.

Manumissor pater. Vide, Pater. Manumissor manumissionem, quam fecit, accedente iure domini, quod non habuit, cum manumitteret, revocare non potest, sicut nec venditor venditionem. T. 6. c. 630. A.

Manumissores patroni alii sunt, alii patrooi cum manumissores. T. 5. c. 1189. E. & c. 1190. A.

Manumissioni quæ reverentia debeatur. T. 5. c. 88. E.

Manumissus vindictâ in servitute nunquam revocari potest. T. 3. c. 288. C.

Manumissus recipere cognationem. T. 3. c. 92. C.

Manumissus ire, & habitare quod debet. T. 3. c. 412. A.

Manumissus quidam esse, qui dicitur ex voluntate domini in libertate morari. T. 9. c. 951. D.

Inter manumissum inter vivos, & manumissum testamento, quæ est differentia. T. 4. c. 1120. D. ratio huius differentie quæ. Ibid. D. E.

Manumissum non sequitur peculium. T. 7. c. 518. D.

Manumissum extraneo teneri actione furti ex ante factio. Tom. 9. c. 253. B. C.

Adversus manumissum servum an nulla sit relictio in integrum. T. 10. c. 281. E. & c. 282. A.

Quo casu in manumissum servum competit actio ex dolo. T. 10. c. 282. A.

In manumissum nulla est manus injectio. T. 10. c. 1028. A.

Manumissum testamento, & manumissum inter vivos an peculium sequatur. T. 10. c. 1120. E.

Manumissus directio ex testamento an fiat testatoris libertus. T. 1. c. 146. B.

Manumissus vindictâ servus minor 30. annorum non fit civis romanus, nisi apud Concilium causâ probata. T. 1. c. 305. D.

Manumissus patroni originem sequitur.

- tus. T. 2. c. 734. C.
- Manumissus ex causa fideicommissi, cuius originem sequitur, testatoris, non talem libertatem relinquentis, an hereditas, vel egatus, qui manumissus. T. 4. c. 855. D.
- Manumissus an post praestitam libertatem heredi operas permittere cogatur, ut testator cavit. T. 4. c. 1245. C.
- Manumissus ex bona fide tenetur de eo, quod gesserit tempore servitutis. T. 5. c. 129. A.
- Manumissus minor 30. annis sibi et Latinus. T. 7. c. 1477. A. maior 30. annis sibi et Romano. Ibid. A.
- Manumissus servus a proprietario iure veteri non veniebat ad libertatem, sed servus remanebat sine domino. T. 9. c. 977. B. C.
- Manumissus sub conditione, vel in dactm, est statuliber. T. 9. c. 946. B.
- Manumissus testamento, & vindicta, si minor 30. annis, civis Romanus non sibi et. T. 10. c. 413. B.
- Manumissus an recipiat cognationem, quam servitus casu amisit. T. 10. c. 780. D.
- Ne manumittatur in fraudem creditorum. T. 9. c. 965. E. & c. 954. A. & seq.
- De manumittendis servis reipublice. T. 9. c. 963. A. & seq.
- Manumittens servum hereditarium, nondum aditū hereditate, et si nihil agat, an aditū hereditate libertas convaleat. Tom. 7. c. 952. E. & c. 955. A.
- Manumittens iactum representationis conditionis potest. T. 10. c. 1039. A.
- Manumittere potest filius familias iussu patris, matris non potest. T. 1. c. 173. E.
- Manumittere minorem 20. annis, vetat lex Aelia. Tom. 1. c. 840. A.
- An manumittere servum pupilli tutor possit. T. 3. c. 476. E.
- Manumittere quando potest mulier sine tutoris auctoritate, & quando non. T. 3. c. 382. C.
- Manumittere in fraudem creditorum quis dicatur. Tom. 1. c. 18. D.
- Manumittere an possit minor 20. annis, nisi manumissionis iudici causā probat. T. 1. c. 18. E.
- Manumittere non possunt pupillus, populus, & mulier, quae est in tutela. T. 1. c. 306. A.
- Manumittere non potest pupillus ex causa fideicommissi sine tutoris auctoritate. Tom. 1. c. 465. C.
- Manumittere apud aliquem, & consilium manumittere volenti praebere, diversa fuere. T. 4. c. 10. D.
- Manumittere non potest quis apud collegam. T. 4. c. 10. D.
- Manumittere apud quem possimus, T. 5. c. 682. A.
- Manumittere potest minor 20. annis vindicta hunc, & illum servum causā concilio approbat. T. 6. c. 295. A.
- Manumittere in fraudem creditorum vetitum est. T. 7. c. 184. A.
- Manumittere an cuicumque volenti liceat. T. 8. c. 893. C.
- In fraudem creditorum manumittere quānam videatur. Ibid. E.
- Domino minori viginti annis quomodo manumittere liceat. Ibid. E. & c. 899. A.
- Qui manumittere non possunt. T. 9. c. 965. E. & c. 956. A. & seq.
- Manumittere, & alienare in quo differunt. T. 9. c. 853. D. E.
- Manumittere servum an possit minor 20. annis. Tom. 10. c. 539. C.
- Manumitti censu, vindicta, tellamento. T. 1. c. 305. A.
- Manumitti testamento nominatim servi possunt. T. 1. c. 465. D.
- Manumitti invito domino servum noxae deditum. T. 3. c. 367. B.
- Manumitti an apud collegam possit. T. 3. c. 177. D.
- Qui manumitti non possunt, possunt certis casibus manumitti. T. 9. c. 971. A. & seq.
- Quos manumittimus, eos definitius possidere, etiam si manumissio iure non valeat. Tom. 6. c. 310. D. E.
- Manumittitur certis servorum numerus per legem Iuliam Caninianam. T. 1. c. 466. B. C.
- Manuscriptum, & iusque lectura. T. 8. c. 495. C.
- Manus quis, vel manzus, vel manus. T. 6. c. 1135. B. C.
- Mapala, et impia. T. 3. c. 121. E.
- Marcas auri pro libris accipi. T. 2. c. 1315. D. E.
- Marcus Iulius in consilio Antonini Pri. T. 1. c. 1042. C.
- Marcus Iuliano fuit adversarius acerrimus. T. 7. c. 1180. D. E.
- Marchia non dividenda. Tom. 2. c. 1323. C.
- Marchia plerumque juxta mare posita. T. 2. c. 1245. D.
- Maschia sunt regales. T. 2. c. 1325. E.
- De marchia investitura. Tom. 2. c. 1221. A.
- Marchiones qui sunt, cur ita dicti, & quod eorum munus. T. 2. c. 1186. D. c. 1245. D.
- Marchionis fuit Regis Capitanei. T. 2. c. 1246. B.
- D. Marci Evangelistae prima apud Alexandriam Locusta. T. 2. c. 1038. A.
- D. Marci constitutioni quando locus est. T. 4. c. 1247. D. quando hac constitutio cessat. Ibid. E.
- M. Tullii dictum, Nihil iam a se dici posse, quod non dicatur a quodam Philosopherum, hoc meritis de DD. dici possit. T. 7. c. 1304. B.
- Marcus Tullius inquit, confitetur de his uisura, quae erat in edilio suo, deponere volent. Significat de possessionem pecuniae fuisse uisuram. T. 4. c. 902. A.
- Marcus Philoepus Imperator vacabat quantumvis iuri reddendo mensibus sex, exemplo Augusti, & Tiberii, aliquotum Imperatorum. T. 4. c. 489. E. inde Semestria dicti sunt libri, & veluti coedex Marcianus. Ibid. E.
- Marcus Tullius. Vide, Cicero.
- Marcus Antoninus adhuc puer Philosophiae operam sumpsit, & anno 12. Philosophi habitum sumpsit. T. 7. c. 1332. D. E.
- Marcus Perperna peregrinus pro ciue Romano ad honoris consulatus euectus fuit. T. 9. c. 1067. C.
- Marcus Philoepus dabat operam iuri dicendo lex mensibus quotannis. T. 10. c. 1028. E.
- Mares extrahi de domo sua possunt ab apparitore, non ab adversario. T. 8. c. 527. D.
- Mares a foraminis non distinguitur lex Falcidia, quae dat liberam potestatem quibilibet pecuniam suam, suasque res legandi. T. 10. c. 803. A.
- Margarita allimata siquis vendenda dedit, & ex perierit antevenditionem, quaeritur, cujus de trimento perierit. T. 7. c. 853. D.
- Margarita apud Plinium censita fuit in rebus mancipi. T. 10. c. 189. A.
- Margarita in eorum ornamentis prohibetur. T. 2. c. 804. B. & seq.
- Margaritae operis Orientis sunt. T. 3. c. 926. A.
- Margaritam altissimam siquis alteri cederet, ut venderet, & pretium sibi restitueret, an sit locatio conductio, vel venditio. Tom. 7. c. 853. B.
- Margaritam restitui dicitur, quā margarita. Ibid. B.
- In mari qui me ante mdes suas piscari prohibet, actione tenetur injuriarum. T. 3. c. 389. B.
- In mari culibet edificare licet. T. 1. c. 851. C.
- In mari, vel ejus lictore, in flumine, vel lo ejus ripa siquis velic edificare, an sit opus nuntiationis. T. 10. c. 1179. D.
- S. Maria natale. T. 2. c. 1328. B.
- De mari prospectu. T. 2. c. 1107. C.
- De mari prospectu regula generalis. T. 2. c. 1167. C.
- Mariis natura est imperare, fecmine obsequi. T. 4. c. 792. D.
- Mariis, & fecminae conjunctio est juris natura. T. 8. c. 758. C.
- Maritalis honor, & effectio facit nuptias. T. 2. c. 1069. E.
- Martii ab noxiis domini appellantur. T. 3. c. 70. A. B.
- Martii diuturna taciturnitas est patetio iusta. T. 4. c. 980. D. E.
- Martii jus. Vide, Jus.

Mariti de uore nullus luctus est. T. 5. c. 92. A.

Mariti abſentia, quantumlibet diuturna, ſilem mulieris non abſolvit. T. 6. c. 1070. A. certo nuntio opus eſt. Ibid. A.

Mariti domus domicilium eſt matrimonii. T. 6. c. 1051. D.

Mariti periculum eſt, dum cunctatur in exigenda dote. Tom. 6. c. 111. C.

Mariti culpa divortio factio, propter liberos, pacto non poſſe deterior fieri conditionem dotis. T. 7. c. 1397. E.

Mariti culpa an doli ratio habetur in iudicio dotis. T. 7. c. 1421. A.

Mariti loco an cedat dos, mortui in matrimonio uxore. T. 7. c. 1409. E.

Mariti patri dos debetur, quia ſuſtinet onera filii, & nutus. T. 7. c. 1444. A.

Mariti duarum ſororum non ſunt affines. Tom. 8. c. 211. C.

Mariti mora in reddenda dote. T. 9. c. 495. B. & ſeq.

Mariti qui ſunt eligendi, & qui non ſunt eligendi. T. 9. c. 452. A. B.

Ob mariti civile munus dos ſiſco tenetur, & conſtante matrimonio cā ſuſtetur ſiſcus, quaſi maritus. T. 9. c. 248. C.

Mariti quidam luctus indigni. T. 9. c. 454. A.

Mariti jux quod eſt, T. 9. c. 1406. E.

Mariti bona pro dote mulieris non debent addici. T. 9. c. 548. C. & ſeq.

Patri cur liceat filiam deprehenſam in adulterio occidere, non marito. Tom. 4. c. 877. D. permiſſum eſt marito deprehenſum occidere ſi mul cum adultera uno iſtu. Ibid. c. 818. B.

Marito poſtponitur pater in accuſatione adulterii. T. 4. c. 1485. E.

Marito non omnem adulterum occidere licet, quem in ipſo actu deprehendit, ſed infamem tantum. T. 4. c. 1485. B.

Marito licet occidere deditum liberum hominem in adulterio uxoris deprehenſum. T. 4. c. 1467. C. liber homo, teſte Paulo, pignori, vel ſiducie dari non poſſe. Ibid. D.

A marito factam locationem an mulier teneatur ſervare. T. 5. c. 565. A.

Marito ad inopiam vergente, quomodo conſulatur uxori de dote annua. T. 5. c. 463. E.

Marito non licet ad monachium tranſire citra uxoris conſenſum. T. 6. c. 1068. B.

Marito ad inopiam vergente dos non ſolvitur, niſi datis fidejuſſoribus ſaltem ſidejunctio juratorii. T. 6. c. 1149. D. E.

Marito aliquando creditur adverſari

mulierem de eo conquerentem. T. 6. c. 1128. A.

Marito auferri lucrum dotis, ſi necem uxoria ſux non ultus fuerit. T. 8. c. 435. B.

Marito actiones multæ ſuppent ad retinendas res donatas uxori. T. 9. c. 499. A.

Marito quando licet deprehenſum in adulterio occidere, & quando ei non licet. T. 9. c. 1403. B. & ſeq.

An marito liceat per legem Juliam in adulterio uxoris ſux deprehenſum, ſine iudice, impune occidere. T. 9. c. 1402. C. & ſeq.

Marito quibus caſibus impoſuitur dos mulieris non ſoluta. T. 10. c. 1227. A.

Maritum delinquentum quamdiu vane lugere debet. T. 2. c. 1075. D.

Maritus an uxori ſuccedat in ſeudo. T. 8. c. 1251. A.

Maritus adulter repudio ab uxore ſeparari poſſe. Tom. 2. c. 1073. B. C.

Maritus qua pena coercetur ob calumniam, ſi falſo mulierem adulteriæ ream poſtulerit. Ibid. B.

Maritus uxori curator datus an ſe poſſit excuſare. Tom. 1. c. 55. A.

Maritus quando poſſit adulterum occidere. T. 1. c. 405. B. & ſeq.

Maritus tantum oculo putatus. T. 2. c. 315. D.

Maritus, qui uxorem in adulterio deprehenſam non ſtatim dimiſerit, lenocinii reus poſtuletur. T. 1. c. 405. E.

Maritus quo jure ſit dominus dotis. T. 3. c. 187. C.

Si maritus fundum dotalem vendiderit, poſſeſſe hæc venditio mulieri eſſe fraudi. T. 4. c. 1147. C. Maritus an fundum in dotem datum pignori obligare poſſit. T. 4. c. 1330. C. D.

Maritus, & pater jux æquale habent in accuſatione adulterii quoad extraneos, inter ſe vero non. T. 4. c. 1485. D. E.

Quid ſi maritus uxorem aluerit ſuis ſumpeſibus, ſed eos ſuperat quantitas uſurarum promiſſarum, an promiſſor dotis reſiduum retinere debeat, ſi ſoluta dotis uſurae fuerint; diſtinctio hic notanda. T. 4. c. 984. E. & c. 983. A.

Maritus ab accuſatione adulterii impune non deſiſcit. Tom. 4. c. 1399. B.

Maritus in Provincia centurio ſcripſit mulieri, ut ad ſe veniret in Provinciam, quaeritur, an mulier de ſumptibus recipiendis cum viro agere poſſit. T. 4. c. 994. A. quæ actio hæc datur. Ibid. A.

Maritus, qui uxorem, quam damnavit adulteri iudicio publico, domum reduxit, an teneatur penam legis Juliae de pudicitia. T. 4. c. 977. B.

Maritus ſi ab accuſatione deſiſterit, penam legis Juliae, uxorem reducere, non prohibetur. Tom. 4. c. 977. B. C.

Maritus uxori mentecapæ curator datur. T. 4. c. 1031. B.

Maritus filiusfamilias inconfulto patre adulterum domi ſux comprehenſum jure occidere poſſe. T. 4. c. 116. B.

Aliis quælibet occidere non licet. Ibid. B. ſunt quidam homines, quos in adulterio comprehenſos occidere licet. Ibid. B.

Maritus, qui uxorem in adulterio comprehenſam occidit, leviſſi puniuntur. T. 4. c. 817. A. B. & ei reſ mittitur pena legis Cornelie. Ibid. B.

Maritus quando uxori de eviſione cavere debet. T. 5. c. 559. C.

Maritus creditor uxoris quando dicitur. T. 5. c. 828. A. B.

Maritus uxori in quantum de eviſione teneatur. T. 5. c. 559. C.

Maritus ſi ſciverit, debitorem uxoris dotem promittentem non eſſe ſolvendo, periculum dotis mentis ſuſcipit. T. 5. c. 552. B. C.

Maritus vocatur dominus. Ibid. A.

Maritus, qui ſoluto matrimonio res dotales congruo loco, & tempore interpellatus non reſtituit, teneatur æ mora, licet culpam, aut dolum non admiſerit, ad omne periculum. Tom. 5. c. 563. A.

Maritus dotis reſtituenda nomine cavere debet. T. 5. c. 563. B.

Maritus quis dicitur proprius. T. 5. c. 552. A.

Maritus in rebus dotalibus uſuſuſuario æquiparatur. T. 5. c. 564. E.

Maritus non fructus ex fundo dotali, ſed etiam fundum ipſum lucrare poſſe. T. 5. c. 563. B. C.

Maritus in rebus dotalibus non ſolum dolum, ſed etiam culpam leviſſimam, ideſt, negligentiā, & injuriā præſtat. T. 5. c. 562. C.

Maritus aliam uxorem ducere non poſſe, anequam de morte uxoris certum pronum acceperit. T. 6. c. 414. C. D.

Maritus quando culpa caret, cum dotem non caegit. T. 6. c. 429. A.

Maritus an cum ſocero agere poſſit, ut ſalarium ſibi promiſſum exſolvat. T. 6. c. 705. D. E. & an eo nomine hæcat maritus paraphraſeorum retentionem. Ibid. c. 706. A.

Maritus adulter incidit in penam Senatusconſulti Tertylliani, non in penam legis Juliae. Tom. 6. c. 800. A.

Maritus ſuperſtes a ſocero dotem petere non poſſe. T. 6. c. 625. A.

Maritor ſi donavit uxori inter vivos, non valet donatio; & quandoque quod donavit, revocari po-
C c c tell.

- teff. l. 6. c. 116. B.
 Maritus nihil videtur cepiffe, qui quod cepit, retinere non potest. T. 6. c. 113. C.
 Maritus iura mariti, intra 60. dies utiles ex die divortii numerandos, uxorem adulteri accusare potest sine calumniæ periculo. T. 6. c. 49. D.
 Maritus uxorem dimittere non potest. T. 6. c. 1062. B. caput est mulieris. Ibid. C.
 Maritus, cui pars fundi data est in dotem, toto fundo mulieri adjudicato, an totum fundum habiturus sit in dotem. T. 7. c. 1368. D.
 Maritus, & uxor si simul interierint, an prior videatur mulier decessisse, ut dotem maritus lucretur. T. 7. c. 1366. A.
 Maritus si in dotem accepit ab uxore res æstimates, magis pretium earum, quam corpora ipsestantur. T. 7. c. 1420. D.
 Maritus si funumque dotis uxori legaverit sub conditione, si omnes res, quæ tabulis dotalibus continentur, secusdum exhiberet, an legatum valeat, si quædam res tempore mortis mariti non sint in rerum natura. T. 7. c. 1423. D. E.
 Maritus si uxori simpliciter legaverit fundum, in quo dos consistebat, mox generaliter eidem dotem prælegaverit, an fundus mulieri debetur. T. 7. c. 1407. A.
 Maritus si uxori præter id, quod a se vivo ea accipiebat, annui nomine legaverit centum alimentorum vice, an ea centum debeantur, quod annis. T. 7. c. 1311. D.
 Maritus uxori si legaverit quicquid ad se, vel in stipulationem dotis nomine pervenit, & duo sint instrumenta dotalia, an utriusque summa uxori debeat. T. 7. c. 1426. E.
 Maritus dotem retinere mortua uxore si covenierit, an dos reddenda sit, si simul pereant. T. 7. c. 1467. C.
 Maritus uxori si legaverit his verbis, *que dotis nomine accepit ab ea*, si nihil accepit in dotem, an legatum valeat. T. 7. c. 1417. A. B.
 Maritus non potest detrudere marmora, & columnas ex diatæ, quam in uxoris hortis fecit. T. 7. c. 715. C.
 Maritus non deducit impensas voluntarias. T. 7. c. 301. D.
 Maritus potest revocare donationem penultimam. T. 7. c. 1210. E. & c. 1211. A.
 Maritus dominus dicitur, uxor domina. T. 7. c. 1323. A.
 Maritus in possessione rei dotalis an utatur accessione temporis, quo uxor possedit. T. 8. c. 275. B. C.
 Maritus, si quid in dotem impendit, an repetere possit. Tom. 8. c. 104. A. B.
 Maritus. Vide, Vir.
 Maritus est dominus dotis. Tom. 9. c. 479. B. & c. 483. D.
 Si maritus prior uxori, quæ secundò nupsit, dederit, vel reliquerit usufructum rerum suarum, quid erit. T. 9. c. 475. B. & seq.
 Maritus quando retinet uxorem, non potest accusare adulterium. T. 9. c. 1405. D.
 Maritus quando incidit in poenam Senatorum, Turpiliani. T. 9. c. 1407. A. B.
 Maritus, qui dotem accipit, an sit solus dominus, an & domina mulier. T. 9. c. 104. A.
 Maritus socio est similis in rebus dotalibus. T. 9. c. 362. A.
 Maritus est plus, quam fructuarius in percipiendis fructibus dotis. T. 9. c. 512. B.
 Maritus tollit onera matrimonii. T. 9. c. 479. C.
 Maritus præstat dolum, & culpam in rebus dotalibus. T. 9. c. 532. B. in paraphernis præstat dolum, & diligentiam, si parapherna ei commissa sint. Ibid. B. C.
 Maritus quando lenocinii penam tenetur. T. 9. c. 1418. C.
 Maritus tacitam hypothecam habet pro dote pumilia in bonis uxoris. T. 9. c. 493. A.
 Maritus, qui deprehensum necavit, punitur, & cur. T. 9. c. 1550. D.
 Maritus non tenetur pro uxore. T. 9. c. 248. D.
 Maritus, qui altore deiecit in fundo dotali, tenetur perinde, ac si fundum deteriorem fecerit. T. 10. c. 106. C.
 Maritus per dotem consequitur plenam fundi proprietatem. T. 10. c. 297. C. D.
 Maritus an sit dominus dotis. Ibid. C.
 Maritus non dicitur dominus simpliciter, sed dominus dotis causæ. T. 10. c. 298. A.
 Idem, fundo dotali æstimato, non dicitur emptor simpliciter, sed emptor dotis causæ. Ibid. A.
 Maritus quo casu lucretur dotem adventitiam. Tom. 10. c. 1050. D.
 Maritus, conventus de dote soluto matrimonio, in quantum facere possit, damnatur. T. 10. c. 1225. B.
 Marmor in alieno loco effodere licet, domino loci solatio præstato. T. 11. c. 792. A.
 Marmor an sit in fructu. Tom. 10. c. 106. D.
 Marmora, vel columnas ex urte rus in aliquam possessionem transferre non licet. T. 7. c. 712. A. nec ea legare. Ibid. A. B.
 Marmor ex cruda an ad rem emptorem sequatur. Tom. 7. c. 781. E.
 Marmore legato quid intelligatur. T. 10. c. 1115. C.
 Marquis iur. T. 2. c. 813. B. C.
 Marquisianum. T. 8. c. 572. C.
 Martini opinio probata. Tom. 1. c. 250. A.
 Martyres Christi sepe flagellis, aut iulibus, aut taureis debilitatos esse, in martyrologio legitur. T. 5. c. 316. L.
 Mæstræ quæ græcè, dicuntur latine Consoflores. T. 10. c. 816. A.
 Mas potest extrahi ob causam publicè debet. T. 10. c. 863. B.
 Maska. T. 2. c. 1200. A.
 Masculi effemmati læminino vocabulo non continentur. Tom. 5. c. 1199. C.
 Masculina in iure habent intellectum mulierum, scus mulierum. T. 10. c. 1123. B.
 Maskulit iure prætorum plus tribuitur, quam læminis. Tom. 1. c. 337. B.
 Malla, five villa. T. 7. c. 1144. C.
 Malla auri, vel argenti vindictio. T. 7. c. 237. B.
 Dux massa duorum dominorum si rediguntur in unam massam, comitata massa ex duobus erit pro indiviso. T. 7. c. 595. C.
 Mallurum habuit in equestri ordine fuit, & primum publicè crepuit. T. 1. c. 913. C. D.
 Malluræ. T. 3. c. 272. E.
 Mater lemper certa. T. 2. c. 1066. B.
 Mater filio succedit quasi legitima. T. 1. c. 457. D.
 Mater quando iur liberorum habet. T. 1. c. 459. D.
 Mater filii vulgo quæsitis succedit. T. 1. c. 462. A.
 Mater post liberos vocatur ad intestati defuncti hereditatem. T. 1. c. 433. A.
 Mater familiat. T. 1. c. 1053. B.
 Mater familias a natione nihil differt. T. 7. c. 790. A.
 Mater familias dignitatis est nomen. T. 1. c. 1059. E.
 Mater si tutores liberos non petierit, vel in locum remota, vel excusati intra annum petere neglexerit, a filiorum impuberum successione repellitur. T. 1. c. 107. B.
 Mater etiam ad bona filii vulgo quæsitæ an ex Senatorio consulto Tertulliano admittatur. Tom. 1. c. 108. B.
 Mater nunquam potest esse incerta. T. 4. c. 1382. A.
 Mater an negotia filii sine patris consensu gerere possit. Tom. 4. c. 878. E.
 Mater quomodo dilatet a tutoribus in administratione rerum filii. T. 4. c. 879. B.
 Mater iure tutorem non dat. T. 4. c. 303. B.
 Mater non potest filio impuberi testamento tutorem dare, & cur. T. 4. c. 543. E.
 Mater (patrem cognatum excludit, frater

frater agnatus, seu confanguineus excludit matrem. T. 4. c. 358. E.

Mater juris civilis est utilitas publica. T. 4. c. 1450. B.

Mater, cui in testamento patris admittitur rerum filii est co-nominata, an debitorem filii liberare possit accipiendo pecuniam debitam. T. 4. c. 879. D.

Mater filio impuberi suo periculo actorem constituere non potest litium causa, quod soli tutori, vel curatori permittitur. T. 4. c. 879. A.

Mater hodie legitimis tutoribus a gnatibus praefertur. T. 4. c. 1000. E.

Mater negotia filiae suae pupillae gessit, ut res ejus vendendas dedit argentarius; hi vero eas res iussu matris vendiderunt, & pretium perfolverunt, quaeritur, an mater recte solverint an jure sint libera-ti, & qualis distinctio adhibenda. T. 4. c. 879. E.

Mater pupillo actorem constituere nequit, & cur. Tom. 4. c. 878. C.

Mater, tutelam filiorum affectans, prius beneficio Senatufconsulti Velleiani renunciare debet. T. 4. c. 1000. E.

Mater vidua quoque permanere debet, alioquin tutela removetur. T. 4. c. 1001. A.

Mater tutor num possit testamento a patre dari. Tom. 4. c. 878. D. E.

Mater adoptiva nulla esse potest. T. 5. c. 88. D.

Mater semper certa est, etiam si vulgus conceperit. T. 5. c. 87. C. & T. 7. c. 119. D.

Mater si libera pronuntietur, filius ex ea natus ad liber sit. Tom. 5. c. 685. D.

Mater, & filius naturae vocabula sunt. T. 5. c. 160. E.

Mater est similis solo, non solum simile matri. Tom. 6. c. 210. C.

Mater, & filia cum patre, & filio jure contrahunt matrimonium. T. 6. c. 590. C.

Mater solo, pater femini comparatur. T. 6. c. 11. E.

Mater filio succedit. T. 8. c. 644. C.

Mater an possit facere pupillares tabulas filio. T. 7. c. 904. A.

Mater, & filius uno casu se invicem in ius vocare non possunt sine venia. T. 7. c. 115. D.

Mater an habeat querelam contra substitutionem pupillarem. T. 7. c. 178. A.

Mater an possit nominatim substitutionem pupillarem facere. T. 7. c. 904. A.

Mater an pupillariter substituere possit. T. 7. c. 934. A.

Mater an, & cur liberis testa-mentum facere possit. Tom. 7.

c. 903. A. & seq.

Mater, & filius si simul moriantur, an videatur filius heres existisse matri. T. 7. c. 1468. D.

Mater non potest agere de inoffi-cioso testamento patris. Tom. 7. c. 911. C. D.

Mater potest exheredare tacite, pa-ter non item. T. 7. c. 169. C.

Mater si pro filia dotem dederit, & stipulata sit, cum filia reddi mor-tui in matrimonio filia, si simul perierint, an actio ex stipulatu detur heredibus matris. Tom. 7. c. 1457. B. C.

Mater praefertur venienti ex tacita pupillari substitutione. Tom. 7. c. 911. D.

Mater familias quae. T. 8. c. 348. A.

Mater an filiae bonorum posses-sionem acquirere possit. Tom. 8. c. 18. C.

Mater filium succedit ex Tertylliano quasi legitima, & datur ei bonorum possessio Unde legitimi. T. 8. c. 126. B. an ei praefertur frater. Ibid. B.

Mater post liberum vocatur ad he-reditatem filii intestati, tan-quam heres legitima. T. 9. c. 913. C. & seq.

Si mater indemnitate promisit tu-tori pro pupillo, vel pupillo pro tutore. T. 9. c. 586. E.

Mater, quae pro tutoribus filiorum suorum indemnitate promisit, non pertinet ad Senatufconsulti beneficium. T. 9. c. 587. C.

Mater fructuaria bonorum, quae ha-buit a priore marito liberis satis-dat de rebus mobilibus. T. 9. c. 470. E.

Mater semper est certa. T. 9. c. 535. E.

Mater an possit ex causa filium vendere. T. 9. c. 371. C.

Mater legitimis tutoribus praefertur. T. 9. c. 565. C.

Mater, quae repetit nuptias, liberis prioris matrimonii restituit usum-fructum. T. 9. c. 475. B.

Mater liberis suis tutores petere debet, & punitur, si non pe-tierit. T. 9. c. 560. C. & seq. & c. 555. A.

Mater potestatem in filios non ha-bet. T. 9. c. 1310. D. non ha-bet ius familiaris. Ibid. D. suum heredem habere non potest. Ibid. c. 1310. C.

Mater non tenetur pro filio. T. 9. c. 248. E.

Mater si tutori pro tutore se obli-gaverit, non est intercessio, si pro pupillo est intercessio. T. 10. c. 433. C.

Mater filii liberti, & manumissi ex servitute, an possit ei succe-dere. T. 10. c. 780. D.

Mater quomodo succedit, vel non succedit filius. T. 10. c. 781. D.

Mater pro filio an possit conveniri. T. 10. c. 959. D. E. & c. 950. A.

Mater familias pubertate non veni-at in suam tutelam. Tom. 10. c. 1122. D.

Materia, *diver'a*, idest substantia, T. 1. c. 1177. C.

Materia, abunde forma, non sim-pliciter interit. T. 1. c. 1351. D.

Materia vestimentorum ad luxu-riam comparatorum. Tom. 3. c. 272. D. E.

In materia si dissentiant contrahen-tes, nulla est emptio. Tom. 3. c. 27. D.

Materia, natura, substantia, qua-litas idem possunt apud juris conditores, quoniam ius promi-scud obtinetur. T. 4. c. 393. D. E.

Materia si petatur, qualis designa-tio fieri debeat. Tom. 5. c. 100. B.

Materia quid. T. 8. c. 605. A. B.

Materia, substantia, qualitas pro eodem usurpantur. T. 7. c. 698. D.

De materie confusione. Tom. 7. c. 241. D.

Materie, substantia, *diver'sae*, & quali-tatis nominibus utimur promi-scue. T. 3. c. 27. D.

Materie definitio. T. 1. c. 1177. C.

Materiam dupliciter appellari Stoi-corum more. T. 1. c. 1331. D.

Mathematici, & vaticinantes qui bus poenis plectendi. T. 1. c. 504. D. E.

Mathematici quidam, homini ad vi-vendum datum esse 120. annos, quamvis non omnes eam aetatem attingant, judicant. Tom. 7. c. 1344. E.

Mathematici malefici, qui profitemur, se fata cujunque nosse, & na-turalias siderum observationes. T. 9. c. 1457. C.

Mathematicis quae dantur immuni-tates. T. 1. c. 1024. E.

Mathematicos qui d. Principis, vel reipublicae salutem con-sulant, ut punituri. T. 1. c. 503. A.

Materna, & materni generis bona. T. 2. c. 437. C.

Materna bona cur patri adquiri non possint. T. 8. c. 959. C.

Materna materis cedere, paternae paternis. T. 2. c. 435. E. & c. 1121. E. & T. 9. c. 924. A.

Materna bona filii poter non habet ius alienandi, vel dissolvendi, vel pignori dandi. T. 9. c. 910. D.

De maternis bonis, & materni ge-neris. T. 9. c. 917. D. & seq.

Matertera quae. T. 8. c. 1036. B.

Matertera est cognata. Tom. 8. c. 188. C.

Materteram uxorem ducere an li-ceat. T. 8. c. 904. E.

De matre, quae iterum nuptis intra annum inchois, & quas pernas in-currit. T. 9. c. 915. C. D.

De matre, quae venit ad secundas nuptias. T. 9. c. 458. A. & seq.

C c c 3 Ma-

Mater familias pubertate non veni-at in suam tutelam. Tom. 10. c. 1122. D.

Materia, *diver'a*, idest substantia, T. 1. c. 1177. C.

Materia, abunde forma, non sim-pliciter interit. T. 1. c. 1351. D.

Materia vestimentorum ad luxu-riam comparatorum. Tom. 3. c. 272. D. E.

In materia si dissentiant contrahen-tes, nulla est emptio. Tom. 3. c. 27. D.

Materia, natura, substantia, qua-litas idem possunt apud juris conditores, quoniam ius promi-scud obtinetur. T. 4. c. 393. D. E.

Materia si petatur, qualis designa-tio fieri debeat. Tom. 5. c. 100. B.

Materia quid. T. 8. c. 605. A. B.

Materia, substantia, qualitas pro eodem usurpantur. T. 7. c. 698. D.

De materie confusione. Tom. 7. c. 241. D.

Materie, substantia, *diver'sae*, & quali-tatis nominibus utimur promi-scue. T. 3. c. 27. D.

Materie definitio. T. 1. c. 1177. C.

Materiam dupliciter appellari Stoi-corum more. T. 1. c. 1331. D.

Mathematici, & vaticinantes qui bus poenis plectendi. T. 1. c. 504. D. E.

Mathematici quidam, homini ad vi-vendum datum esse 120. annos, quamvis non omnes eam aetatem attingant, judicant. Tom. 7. c. 1344. E.

Mathematici malefici, qui profitemur, se fata cujunque nosse, & na-turalias siderum observationes. T. 9. c. 1457. C.

Mathematicis quae dantur immuni-tates. T. 1. c. 1024. E.

Mathematicos qui d. Principis, vel reipublicae salutem con-sulant, ut punituri. T. 1. c. 503. A.

Materna, & materni generis bona. T. 2. c. 437. C.

Materna bona cur patri adquiri non possint. T. 8. c. 959. C.

Materna materis cedere, paternae paternis. T. 2. c. 435. E. & c. 1121. E. & T. 9. c. 924. A.

Materna bona filii poter non habet ius alienandi, vel dissolvendi, vel pignori dandi. T. 9. c. 910. D.

De maternis bonis, & materni ge-neris. T. 9. c. 917. D. & seq.

Matertera quae. T. 8. c. 1036. B.

Matertera est cognata. Tom. 8. c. 188. C.

Materteram uxorem ducere an li-ceat. T. 8. c. 904. E.

De matre, quae iterum nuptis intra annum inchois, & quas pernas in-currit. T. 9. c. 915. C. D.

De matre, quae venit ad secundas nuptias. T. 9. c. 458. A. & seq.

C c c 3 Ma-

- Matrem sequitur partus. Tom. 4. c. 157. C.
- Extra matrem ceteræ mulieres sunt parvæ. T. 3. c. 883. E.
- Matrem filio tutorem jure dare non possit. T. 7. c. 118. A. & c. 132. C.
- Matrem non possunt in jus vocare spuril sine venia Prætoris. T. 8. c. 197. D.
- Matrem excludunt liberi defuncti. T. 9. c. 913. C.
- Matrem excludunt fratres jure veteri. T. 9. c. 458. C. jure novo succedit cum fratribus. Ibid. C. jure novissimo etiam cum sororibus succedit tantum in virilem. Ibid. C.
- Matres totius rationibus obnoxie sunt, præsertim si iterum nubant. T. 2. c. 1163. C.
- Matres familias, etiam in criminalibus causis, in carcerem non conjiciendæ. T. 8. c. 527. D.
- Matres familias facere an nubere possint sine patris consensu. T. 8. c. 906. D.
- Matres familias ab additione, vinculis, vel nea fuerunt semper immunes. T. 8. c. 527. C.
- Matres sequuntur liberi. Tom. 9. c. 552. B.
- Matres familias ob publica tributa, vel functiones publicas, an possint extrahi e domo in forum. T. 10. c. 863. A.
- Matri quæ conditio pupillorum, permittitur educatio. Tom. 3. c. 118. D.
- Matri an hereditas filiorum intestatorum deferenda. T. 1. c. 164. E. C.
- Matri quænam hodie ex jure præstentur. Ibid. E.
- Matri cedunt partus. T. 6. c. 220. C.
- Matri non præfertur veniens ex substitutione pupillari reciproca. T. 7. c. 912. B. C.
- Matri semper videtur supervivisse filio. T. 7. c. 1457. C.
- Matri suæ præfertur, qui venit ex substitutione vulgari capite, vel tacita, quia nulla fit injuria matri. T. 7. c. 911. C. D.
- Matri an præferatur frater confanguineus in successione filii. T. 8. c. 126. B.
- Matri suæ qui stipulatur, an aliquid agat. T. 8. c. 339. E.
- Matri an legatum servetur, testamento relicto per bonorum possessionem contra tabulas, in quo filius præteritus erat. T. 8. c. 59. C. D.
- De matribus naturalium liberorum. T. 9. c. 512. B. & seq.
- Matricati. T. 2. c. 1053. C.
- Matricula quid sit propria. Tom. 2. c. 901. E.
- Matricula quid. T. 6. c. 912. C.
- Matricularii, vulgo *Margasferi*. T. 1. c. 457. D.
- Matrices fistule. T. 2. c. 828. B.
- Matris hereditas non est in cassum peculio. T. 1. c. 900. B.
- De matris familias, & matronæ appellationibus. T. 3. c. 79. A.
- Matris judicium in datione tutoris. Vide, Judicium matris.
- Matris officium aliud est, aliud vero tutoris. T. 4. c. 879. C.
- Matris testamentum libertates, quæ servis datæ sunt, an irritæ constituentur. T. 4. c. 1102. B. C.
- Matris origo an in partem patris computetur. T. 4. c. 857. B.
- Matris conditio in servitute spectari debet, non autem conditio patris. T. 4. c. 1382. A. B.
- In matris testamento an quoque legatæ sint servitutes prædiorum, & an id legatum in totum constituat. T. 4. c. 1101. D.
- Matris affectum superare omnem affectum. T. 1. c. 883. E.
- Matris exemplum in affectu erga liberos ad aviam transferendum est. Ibid. E.
- Matris professio de filio an veritati præjudicat. T. 7. c. 875. A. B.
- Matris testamento præterito an debeat querela inofficiosa. Tom. 7. c. 309. D.
- Matris votum est ut prior liberis moriatur. T. 7. c. 945. E.
- Si contra matris voluntatem tutor datus sit. T. 9. c. 587. D.
- Matris voluntas servatur a Præatore in dando tutore. Ibid. D.
- Ad matris intestatæ hereditatem vocantur liberi tanquam legitimi. T. 9. c. 913. C. D.
- Ad matris intestatæ legitimam hereditatem vocantur filii, exclusis omnibus agnatis matris. T. 9. c. 913. E.
- De matris successione ad hereditatem filii intestati. T. 9. c. 913. C.
- Matris hereditatem si filius repudiaverit, an confanguinei admittantur. T. 10. c. 786. D. quid, si sit relictus. Ibid. D.
- Matrimonium quid. T. 1. c. 783. A. & T. 5. c. 540. E. A. T. 8. c. 768. C. & c. 923. A. & T. 9. c. 428. C. & c. 440. C. & c. 447. C.
- Matrimonium, & concubernium in quo differunt. Tom. 1. c. 397. C.
- Matrimonium jullum quid. T. 1. c. 311. A.
- Matrimonium immaturum quale sit. T. 1. c. 1076. D.
- Matrimonium est civile nomen. T. 1. c. 1455. B.
- Matrimonium est contractus. T. 1. c. 1176. B.
- Matrimonium redintegratum idem est matrimonium. T. 1. c. 1501. C.
- Matrimonium impar. T. 1. c. 314. D.
- Matrimonium incestum quis contrahere dicatur. Tom. 1. c. 311. C.
- Matrimonium an clericis contrahere liceat. T. 2. c. 1037. E.
- Matrimonium inter servos, & servas non est, sed concubernium. T. 2. c. 1072. B.
- Matrimonium alienum corrumpere
- communigentium jure damnatur. T. 2. c. 1050. B.
- Matrimonium quibus causis dissolvi potest. Tom. 2. c. 1070. B. & seq.
- Matrimonium quatuor potissimum causis dissolvitur. T. 2. c. 1071. C.
- Matrimonium solvitur morte, vel divortio. T. 3. c. 159. E.
- Matrimonium bene concordans separari a patre, Divus Pius prohibuit. T. 1. c. 482. D.
- Matrimonium inter pupillam, & tutorem, & curatorem, liberorum eorum interdictum. Tom. 2. c. 311. B.
- Matrimonium ratione potentatus prohibetur. T. 2. c. 312. B.
- Matrimonium facit animi destinatio, sive consensus audis. T. 4. c. 1335. E.
- In matrimonium ducere nemo debet, quam prius adulterio polluit. Tom. 4. c. 1501. A.
- Novissimi canones, hoc jus strictius accipientes non aliter matrimonium dissolvi volunt. Ibid. B.
- Matrimonium si solvatur divortio, an maritus cogatur actione ex stipulato filio ducem reddere. T. 4. c. 1153. A.
- Matrimonium perficitur consensu collato in præsentem tempus, non in futurum, ut emptio impletur traditione, & numeratione, perficitur nudo jologo consensu, & ut venditio. T. 4. c. 1336. C.
- Matrimonium ann facient solæ tabule nuptiales. T. 4. c. 1335. E.
- Post matrimonium renovatum stipulatio dotis, & usufructus extinguitur. T. 4. c. 981. A.
- Matrimonium ubi non est, ibi nec divortium. T. 4. c. 301. E. ubi matrimonium cessat, ibi & actio rerum amotarum, & cur. Ibid. E. judicium rerum amotarum solvitur, reconciliatio matrimonii. Ibid. c. 302. A.
- Matrimonium illicitum mares qui contraxerunt, & infames fiunt, & extra ordinem coercentur. T. 4. c. 1434. E.
- Matrimonium contrahi non potest cum relicta patris uxoris suæ. T. 4. c. 976. A.
- Matrimonium inter adulterum, & adulteram contractum non confirmatur. Tom. 4. c. 1501. C.
- Diuturnitas temporis crimen non minuit, sed auget, & multiplicatas prolis ita susceptæ magis eorum crimen exaggerat. Tom. 4. c. 1501. C. D.
- Matrimonium statim solvi captivitate mariti, ante constitutiones Principum receptum erat. T. 4. c. 1502. D. olim cum erat maritus patronus, captivitate patris, ejusdemque mariti non solvebatur matrimonium. Ibid. D.
- Matrimonium. Vide, Connubium. Vide, Nuptiæ.

Matrimonium est naturale nomen, quod a matre trahitur. Tom. 5. c. 540. E.

Matrimonium perpetuum, & indissolubile conjugum vinculo contrahitur. T. 5. c. 556. D. et contra, divortium est, quod fit animo perpetue diffensionis. Ibid. D.

Matrimonium quomodo solvitur. Ibid. B.

Matrimonium facit benedictio. T. 6. c. 1054. D.

Matrimonium dissolvitur ex causa cognationis. T. 6. c. 891. B.

Matrimonium, contra interdictum Episcopi contractum, irritum est. T. 6. c. 1092. A.

Potest tamen reintegrari Episcopi iudicio. Ibid. B.

Matrimonium sine auctoritate Ecclesiae non conciliatur. Tom. 6. c. 1052. A.

Matrimonium vitatur per conditionem contra substantiam matrimonii insertam. T. 6. c. 1096. A. non autem per conditionem turpem, vel impossibilem. Ibid. C. D.

Matrimonium clandestinum dicitur tribus modis. Tom. 6. c. 1086. C.

Matrimonium prohibetur inter cognatos usque ad quintum gradum. T. 6. c. 1088. A.

Matrimonium solo consensu contrahitur. T. 6. c. 1066. E.

Matrimonium incestus commixtum irritum fit, sed status liberorum conservatur propter ignorantiam parentum. T. 6. c. 1089. A.

Matrimonium morte tantum dissolvitur. T. 6. c. 1143. C.

Matrimonium praesumptum quid. T. 6. c. 1067. B.

Matrimonium impeditur per comaternitatem. Vide, Comaternitas.

Matrimonium post mortem conjugum impeti non potest. Tom. 6. c. 1136. C. aliquando tamen impeti potest. Ibid. C.

Matrimonium lepra superveniens non dirimit, nec quivis morbus fonticus, nec impedit. Tom. 6. c. 1105. C.

Matrimonium probat annulus probus. T. 6. c. 924. C.

Matrimonium accusari non potest per tabellam, nec per procuratorem. T. 6. c. 1141. B. C.

Matrimonium sine consensu parentum fieri non potest. Tom. 6. c. 1142. A.

Matrimonium an propter haereticum solvi possit. Tom. 6. c. 1144. C.

Matrimonium dissolvi alterutrius conjugis captivitate, vel quavis alia contingente servitute. T. 6. c. 414. A.

Matrimonium contractum ab eo, qui officii causa in aliena provincia agit, vel militat, si post depositum officium conjuges in

eandem voluntate perleveraverint, & liberi inde nati iusti, & legitimi sunt. Tom. 6. c. 544. C.

Matrimonium inter patrem, & filium cum matre, & filio legitimum. T. 6. c. 590. C.

Matrimonium nomen naturale est, quod a matre trahitur, quae sola est natura certa. Vide, Nuptiae. Matrimonium non dissolvi furore superveniente alterutri. Tom. 6. c. 116. A.

Matrimonium liberi non contrahere potest filius familias post triennium, patre capto ab hostibus. T. 6. c. 413. B.

Matrimonium sine nuptiis esse potest. Ibid. D.

Matrimonium. Vide, Nuptiae, Sponsalia.

Matrimonium an sit cum concubina. T. 7. c. 1491. E. & c. 1491. A. item cum stupro cognita. Ibid. c. 1491. A.

Inter matrimonium, & sponsalia definitur esse aetatem. Tom. 8. c. 562. D.

Matrimonium quando solvitur. T. 9. c. 505. A. & c. 537. C. & seq.

Matrimonium quomodo perficitur. T. 9. c. 438. B.

Matrimonium solvitur deportatione. T. 9. c. 537. C. & seq. suspensus captivitate. Ibid. c. 538. B.

Matrimonium, & contubernium in quo differunt. Tom. 9. c. 1431. B.

Matrimonium prius, & antiquius dicitur, quod unum fuit, vel quod sequutum non est aliud matrimonium. T. 9. c. 474. E.

Matrimonium impar, & inessum. Vide, Concubina, Concubinitas.

Matrimonium alienum sordatur, & fugillatur, extraneo accusante adulterum manente matrimonio. T. 9. c. 1405. C.

Matrimonium potest esse sine dote. T. 9. c. 541. D.

Matrimonium bene concordatum, ius patris potestatis non potest turbare, sponsalia potest. T. 9. c. 444. A.

Matrimonium, idest bona materna. T. 9. c. 927. E.

Matrimonium alienum corrumpere omni gentium iure damnatur. T. 9. c. 1411. D.

Matrimonium raptus scelere contractum damnatur. T. 9. c. 1433. B.

Matrimonium recte contractum ex postulo non vitari. Tom. 9. c. 442. B.

Matrimonium, idest nudus consensus, quo contractum perfici constituitur, inducit, & creat conjunctionem maris, & feminae, simul ac coitionem corporum. T. 9. c. 440. C.

Matrimonium est societas omnis vi-

ta, & fortune, sive prospera, sive adversa. Ibid. D.

Matrimonium, dotis datio, & divortium an sint contractus. T. 10. c. 403. A.

Matrimonium an sit causa adquirendi domini dotis. Tom. 10. c. 298. A.

Matrimonium si sit iniustum, & vir, aut mulier heres instituitur, an hereditas cum effectu adiri possit, aut bonorum possessio peti cum re. Tom. 10. c. 481. D. E.

Matrimonium an sit cum contubernio. Ibid. E. an cum concubina. Ibid. E.

Matrimonium, & divortium an sit punitio penalis adstringi possit. T. 10. c. 531. C.

Post matrimonium solum recte datur a marito uxori fideiussor dotis nomine. Tom. 10. c. 1216. C.

Matrimonii, & patrimonii differentia. T. 11. c. 57. D.

Matrimonii domicilium est domus viri. T. 11. c. 737. E.

Matrimonii verbo significantur bona materna. T. 6. c. 520. E.

Matrimonii onera filium in potestate patris existientem post mortem patris sequuntur. Tom. 7. c. 1402. A. B.

Matrimonii causa apud quem disceptari debeat. Tom. 8. c. 120. D.

Matrimonii onera quae sunt. T. 9. c. 479. C. maritus ea sustinet. Ibid. C.

Matrimonii perpetuitatem olim auspicabantur penitus univire. Tom. 9. c. 478. E. & c. 479. A.

Matrimonio per divortium soluto, alius anni interitus quo pacto inter virum, & uxorem dividendi. T. 3. c. 405. E.

Matrimonio soluto morte mariti, an pecunia legata pro dote mulieri debeat. Tom. 4. c. 1119. A. B.

Matrimonio renovato, tacita dos non renovatur. Tom. 4. c. 979. C.

In matrimonio contrahendo consensus, & auctoritas patris requiritur. T. 5. c. 540. C.

In matrimonio contrahendo pena adjecta nihil operatur. Tom. 6. c. 1073. B. C.

Matrimonio consummato, non licet uni ad monachismum transire, absque alterius consensu. T. 6. c. 1068. A.

In matrimonio hoc tantum requiritur, ut qui contrahunt, intelligant quod agunt, & animi sensum exprimant quavis signo. T. 6. c. 1071. E. & c. 1072. A.

Matrimonio constante, nulla est actio de dote. T. 7. c. 1421. E.

Matrimonio morte mariti soluto an servetur pactum, ut liberis in-

- tervenientibus dos non redda-
tur uxori superfluit. T. 7. c. 1397.
E.
- Matrimonio soluto morte viri,
quando cessat actio de dote. T.
7. c. 1398. C.
- Matrimonio soluto, si stipulatus sit
dotem reddi. Tom. 8. c. 650.
C.
- Matrimonio constante, an dos repe-
ti possit. T. 8. c. 104. C.
- Matrimonio constante, maritus non
potest accusare mores uxoris, quos
probat, dum retinet. T. 9. c. 1405.
B.
- De matrimonio interdictio inter pu-
pillam, & tutorem, seu curato-
rem, & filioque eorum. Tom. 9.
c. 448. A. & seq.
- De matrimonio corrupto, vel vio-
lato. T. 9. c. 1421. B.
- De matrimonio quod sit cum altero
conjuncto & deportato. Tom. 9.
c. 557. C. D.
- Legis 7. *solutus matrimonio*, nec
non compulsiorem ejusdem legis
paragraphorum ampla explicatio.
T. 10. c. 168. D. & seq.
- Matrimonio quotus annus fuerit ne-
cessarius. T. 10. c. 616. E.
- Matrimonia esse debent libera. T.
T. 1. c. 1175. B.
- Matrimonia sine voluntate patris
jure non contrahuntur, sed con-
tracta non solvuntur. Tom. 1.
c. 357. A.
- Matrimonia pro bonis maternalis. T.
1. c. 57. D. & Tom. 2. c. 437.
B.
- Matrimonia non concordantia non
sunt turbanda jure patris pote-
tatis. T. 4. c. 1486. B.
- Matrimonia inter paganos & judaeos
contracta moribus suis non dis-
solvuntur nisi postea Christianis
edictis lapsimus. Tom. 6. c.
1133. C.
- Matrimonia vinculo penae obstringi
& inhonestum est, & a bonis mo-
ribus alienum. T. 6. c. 590. D.
- Matrimonia illicita variis ex causis
contrahi. T. 7. c. 1480. A.
- Matrimonia inhonesta. T. 9. c. 432.
B. C.
- Matrimonia libera esse debere tam
in contrahendo, quam in dissol-
vendo. T. 9. c. 1472. C. D.
- Matrimonia non debent contrahi,
aut contracta retineri metu penae.
T. 10. c. 711. D.
- Matrimoniorum interpellatores extra
ordinem puniuntur. Tom. 1.
c. 472. C. D.
- Matrimoniorum causae apud arbi-
tros non disceptantur, sed apud
judices tantum. T. 6. c. 1121.
E.
- In matrimoniis publica honestas
servatur. T. 6. c. 1059. B.
- Matrix Ecclesia quid. T. 6. c. 912.
C.
- Matriones etiam domine dicuntur.
T. 5. c. 70. A.
- De matrone, & matris familias ap-
pellationibus. T. 3. c. 69. E.
- Matronis, seu obstricticibus, credi-
tur. T. 6. c. 1139. A.
- Murculis quis. Tom. 1. c. 171.
E.
- Matula est in argento balneari. T.
3. c. 472. A.
- Maxima, aut media capitis demin-
utione si debitor liberatus sit,
adversus fiscum datur creditoribus
utilis actio in solidum. T. 3.
c. 158. C.
- Mausoleum. T. 7. c. 593. C.
- Mea res pignori mihi esse non po-
test. T. 4. c. 1289. B.
- Mechanici qui, & eorum privile-
gia. T. 3. c. 759. D.
- Media jurisprudentia quoniam esse
dicatur. T. 1. c. 105. A.
- Media quoque capitis deminutio
plerumque mortis comparatur, &
quare. Vide, Capitis deminutio.
Vide, Deminutio capitis.
- Mediarum capitis deminutionis varia
exempla. T. 5. c. 160. A.
- Mediallini in urbe quoniam luere. T.
8. c. 1093. B.
- Mediatores a Justiniano *potestati*.
T. 7. c. 130. A.
- Medicam artem acquis servus, aut
femina discedit, lege prohibi-
tum. T. 3. c. 501. E.
- Medicamenta an cedant infirmis
legato. T. 4. c. 1136.
A.
- Medicamenta mala, & venena ut
disferant. T. 7. c. 494. E.
- Medici qui dicantur. T. 1. c. 434.
B.
- Medici a tutelis excusantur. T. 1.
c. 1024. B.
- Medici multum munus civilium
immunitatem habent. Tom. 2.
c. 755. B.
- Medici circumforanei, vel circui-
tores, *significatur*. T. 1. c. 1024.
B.
- Medicis instrumento legato, quae
debentur. T. 7. c. 1312. B.
- Medicis decurionum decreto datur
immunitas. T. 2. c. 744. E.
- Ut medicis competat immunitas,
exiguntur duo. Tom. 2. c. 755.
E.
- Medicus, qui medicamento agrum
occiderit, ut puniendus. T. 1. c.
107. A.
- Medicus olim ipsemet conficiebat
medicamenta, non, ut sit hodie,
ab alio confici imperabat. T. 4.
c. 1158. E. hac de re mentionem
facit Paulus 3. *seni. tit. de legat.*
Ibid. E.
- Medicrit nomen quid. Tom. 1. c.
1475. C.
- Medicritas paupertati vicina. Ibid.
C.
- Medicritas civitates. T. 2. c. 672.
E.
- Mel frugum quid sit. T. 7. c. 1456.
C.
- Melancholiz vitium an faciat, ut
rehibitioni locus sit. Tom. 7. c.
716. D.
- Ex melle constat redditus fundi. T.
4. c. 894. C.
- Mellis mixtura facit, ut vinum de-
finat esse. T. 7. c. 1435. E.
- Mellia quae dicantur. Ibid. E.
- Melloproximi sacrorum ferminorum.
T. 2. c. 916. A.
- Meliorationes contineri in actione
ex empto, quae evictionis nomine
datur in id, quod interest. T. 9.
c. 1298. B.
- De meliorationum alienatione. T.
9. c. 426. C. & seq.
- Membra navis quae. T. 8. c. 651.
D. E.
- Membrum pro cubiculo. T. 2. c.
974. D.
- Memorabilia quae sunt. T. 1. c. 950.
C.
- Memoria mortui, vel vivi quomodo
potest damnari. T. 4. c. 1112.
A. B.
- Memoria Dantis poena damnata fuit
post mortem, & quare. Ibid. A.
- Memoria appellatur fuit locus, in
quo Martium reliquiae condite
erant. T. 7. c. 1352. E.
- Memoria quando, & quando non
exilet. T. 7. c. 881. D.
- Memoriae consecrata est auris. T. 1.
c. 1152. A.
- Memoriae non, nisi ex sacra pro-
batore, recipiuntur. Tom. 2. c.
1005. D.
- Memoriale utrum separantur a re
sponsis. T. 1. c. 910. C.
- Memoria rerum judicarum re
solvare publice interest. T. 10. c.
1240. B.
- Menas, & Menoforus idem est. T.
7. c. 1324. B.
- Menda in testamentis deesse conse-
mus. T. 7. c. 984. B. C.
- Mendacii poena. T. 8. c. 516. D.
- Mendacium est species doli mali. T.
4. c. 162. B.
- Mendacium an, & quando corrigere
liceat. T. 5. c. 254. C.
- Mendacium dicere, & mentiri quid
disferant. T. 5. c. 916. A. B.
- Mendacium quae actione puniatur.
Ibid. A. B.
- Mendacium species est doli. T. 5.
c. 294. E.
- Mendacium non officit ei, qui man-
dato extorsit. T. 6. c. 998. C.
- Mendici validi coercentur. T. 2.
c. 1118. E.
- Mendicis invalidis populares dan-
bantur largitiones. T. 2. c. 814.
D.
- Mendum, & vitia quando volunta-
tem testatoris non vitiant. T. 4.
c. 1071. A.
- Mendum in l. *qui, & a quibus ma-
nifici*, corrigitur. T. 5. c. 161. B.
- Mendum an sit heredi instituire,
excepta re certa. T. 7. c. 341. A.
- Menachmus Plauti. T. 8. c. 525.
E.
- Menur, & promener voces Gallicae
undenam deducere fuerint. T. 2.
c. 758. B. C.
- Menur verbum Gallicum unde de-
ductum.

ductum . T. 7. c. 393. D.
 Menecensis Ecclesia in Vvalla. T. 6. c. 861. A. B.
 Meniana quæ sint . T. 3. c. 18. D. E.
 Mens domini quando in ufucapione a fervo facta intuenda fit . T. 1. c. 743. A. B.
 Mens dantis beneficium fpectari debet . T. 4. c. 1003. C.
 Mens contrahentium potior verbis . T. 4. c. 913. B.
 Mens nulla est adeo nitida , quia depravari poffit . T. 10. c. 810. B.
 Menfarii creditores . T. 7. c. 1252. D.
 Menfis deficiat . T. 3. c. 161. B. C.
 Menfis eboreæ an continentes legato domus follicitudine . T. 4. c. 1136. D.
 Menfis argentariæ fides publica eft . T. 4. c. 913. B.
 Menfis legatarius . Tom. 7. c. 1252. C.
 Menfis inargentatæ an fint in fupellectiliis . T. 7. c. 956. E.
 Menfis fcriptura non , fed oratio obligationem facit . Tom. 8. c. 487. D.
 Menfam ligneam coopertam argento , qui pro argentea emit , eras in materia . T. 3. c. 18. C.
 Menfis varii in jure observandi . T. 1. c. 533. C. & fep.
 Menfis utiles . T. 3. c. 38. C.
 Menfis decem tempus pariendo legitimum . T. 6. c. 621. B.
 Menfis quomodo femper fint accipiendi . T. 8. c. 814. A.
 Menfis ufurarum parentes . T. 9. c. 339. B.
 Menfis intercalaris ab Julio Cæfare fubfatus . T. 1. c. 1110. E.
 Menfis pro 30. diebus . T. 1. c. 530. B.
 Menfis marcedonius quis , & cur fic dictus . Vide , Mercedonius menfis .
 Menfis intercalaris quot dierum . T. 8. c. 558. C.
 Menfium 10. fpatium legitimi patus . T. 9. c. 767. B.
 Menfor frumentarius . T. 3. c. 301. D.
 Menfor fit falum modum renuntiaverit . T. 1. c. 757. C.
 Meniores qui , & eorum munus . T. 2. c. 943. C. D.
 Menfores porruentes . T. 2. c. 692. B.
 Menfores propriè terminare dicuntur . T. 7. c. 481. E.
 Menfores frumentarii erant fub cura Præfecti annonæ . Tom. 10. c. 816. A.
 Menforum fententia eft terminus ruæ declaratio . T. 7. c. 481. E.
 Menforum artis non debent juriſperiti eſſe impositi . T. 7. c. 477. D. E.
 Menfura , vel annua fciui legata , fint , quando petitionem eorum habeat . T. 7. c. 1310. D. E.
 Menfura , vel annua fciui legata , fint , primi menfis , vel anni lega-

tum purum eſt , cæterorum conditionale . T. 7. c. 1311. A.
 Menſura conſtitutio . T. 9. c. 329. D.
 Menſura ad quid proſit in emptio-nibus . T. 1. c. 305. A.
 Menſurarii qui dicuntur . Tom. 9. c. 4. B.
 De menſuris fingularum civitatum . T. 2. 771. C.
 Menſuri dicti quinam . Tom. 9. c. 821. B.
 Mente nudi poſſeſſio non acquiritur . T. 5. c. 705. E.
 Menti vox ſubſervire debet , non mens voci . T. 7. c. 957. C.
 Mentientibus non impertuntur beneficia juris . T. 4. c. 325. D.
 Mentiri , & mendacium dicere , an ſint idem . T. 7. c. 754. A.
 Mentio . Vide , Commemoratio . Qui mentitus eſt de artificio , vel peculio ſervi a ſe venditi , tenetur quanto minoris duntaxat . T. 6. c. 99. B.
 Mentum , idell commentum . T. 3. c. 231. D.
 Meorum , & tuorum appellatione omnia jura continentur . Tom. 8. c. 514. D.
 Mercari quid . T. 2. c. 172. D.
 Mercator , & vector uter amplexor in navi loco utatur . Tom. 5. c. 199. E.
 Mercator . Vide , Negotiator , Empor .
 Mercatores qui . Tom. 2. c. 302. B.
 Mercatores non dicuntur hi , qui vendunt ſervos . T. 7. c. 1137. C. quo nomine appellantur . Ibid. C.
 Mercatores venalium . T. 9. c. 398. A.
 Mercatores peregrini non ſuſcipiuntur ſine voluntate Comitum merciorum . T. 10. c. 654. B.
 Mercatribus quæ , & qualia licet arma eſcumerre . T. 2. c. 302. B.
 De mercatoribus , & nundinis . T. 9. c. 397. E.
 De mercatoribus , & commerciis . T. 9. c. 401. E.
 Mercatorum , ſeu negotiatorum , tria ſunt onera . T. 3. c. 472. B.
 Mercatorum eſt in naufragio initium jactandorum mercium facere . T. 5. c. 134. B. C.
 Mercatus ſunt regales . Tom. 2. c. 1325. E.
 Mercaturæ lucrum , vel compendium non eſt prohibitum . T. 6. c. 1149. E.
 Mercatus , vulgo *aſſembli* , a nundinis differunt . T. 2. c. 198. C.
 Mercatus ſeparantur a nundinis . T. 10. c. 1031. F.
 Mercatrix non accipit turpiter mercedem ſlupri . T. 10. c. 955. D.
 In merce cur expectatus eviſio . T. 10. c. 449. D.
 In mercedem mittere quid . Tom. 3. c. 100. A.

Mercedem non eſſe ſalutem . T. 4. c. 940. C. D.
 Qui mercedem accepit pro cuſtodia alicujus rei , iſ hujuſ periculum cuſtodie præſtat . T. 6. c. 1. D.
 Mercedis operum ſunt in fructu . T. 1. c. 425. B.
 Mercedis , quæ in locatione , & conductione intervenit , appellationes variae . T. 3. c. 104. B. & c. 109. A.
 Mercedis ſymbola . T. 9. c. 1024. A.
 Mercedonius menſis quis , & cur fic dictus . T. 8. c. 118. C.
 Mercem averſione conducere , ſive navem , quid fit . T. 9. c. 304. B. C.
 Mercenarii . T. 8. c. 322. C.
 Mercenarii liberi . Tom. 9. c. 974. B.
 In mercenarios ſervos nollros juſ non habemus . Ibid. B.
 Mercenatio , quibus hodie utimur , eſſe ſervorum loco . Ibid. A.
 Merces a venalibus ſeparatur , & mangones a mercatoribus . T. 1. c. 1287. C.
 Merces in horreis , vel in area poſitæ pignori obligatæ ſunt . T. 3. c. 213. C.
 Merces , & præmium quo differunt . T. 3. c. 104. E. & c. 105. A.
 Merces interdum ſunt namm . T. 4. c. 43. D. aliquando merces vice luntur pecunia . Ibid. D.
 Merces non dicuntur ſalutem . T. 4. c. 940. C. D.
 Merces jactæ quanti æſtimantur . T. 1. c. 317. B.
 Merces appellatur pretium . Tom. 7. c. 1291. A. & T. 9. c. 63. D.
 Merces illicitæ quæ ſint . Tom. 7. c. 1478. E. an ſiſco vindicantur . Ibid. C. earum pretium utro an in heredem tranſiat . Ibid. C. an crimen hoc in heredem tranſmittatur . Ibid. C.
 Merces illicitæ ſiſco committuntur . T. 9. c. 400. A. merces licitæ improleſſæ etiam ſiſco committuntur . Ibid. A.
 Merces illicitæ quænam ſint . T. 10. c. 478. C.
 Merces an cedat in vicem preſtiti . T. 10. c. 47. B.
 Merces illicitæ ſiſco committuntur , & earum perſequutio in heredem tranſit . T. 10. c. 478. D.
 Merces quomodo ſeparantur a venalibus . T. 10. c. 1034. C.
 Merces quid ſit . T. 10. c. 1127. C.
 Mercibus in ſcapam levandæ navis cauſa injectis , ſcapa ſi ſalva fuerit , an aliis nave perſidia contributione debeat conſcurrere . T. 1. c. 114. D. E.
 Mercibus levandæ navis gratiâ in ſcapam injectis , ſi ſcapa perierit , an mercator contributionem petere poſſit . Ibid. E.
 Mercimonium omne apud majores in permutacione conſtituit . T. 3. c. 327. A.

- Mereis** appellatione homines non contineri. T. 1. c. 1287. C.
- Mereis** appellatio propria. Tom. 8. c. 541. D.
- Mercis** variae appellationes. T. 9. c. 406. C.
- Mercium** pro temporibus pretium variatur. Ibid. C.
- Mercium** domini, multum interese, merces vehedans locaverint, an navem, aut locum navigi conducxerint. T. 9. c. 332. D.
- Mercium** elatarum vestigial fuit octava. T. 10. c. 654. D.
- Mere**, & **vinere** voces gallicae, pro vi majore. T. 2. c. 712. D.
- Meretrix**. Vide, **Focaria**.
- Meretrix** bonis interdicitur. T. 1. c. 416. B.
- Meretricem** qui libidinis causa rapuit, & celavit, furti actione tenetur. T. 2. c. 409. D.
- In meretrice** non vindicantur adulterium, vel stuprum. Tom. 9. c. 1244. A.
- Meretrices**, seu foras quae proprie sint. T. 2. c. 1054. B.
- Meri** impetii definitio quae. T. 4. c. 14. C.
- Meri** impetii quae sunt, ea lege dari oportet. T. 8. c. 694. E.
- Meridarii** post meridiem longis diebus etiam invito locare non liceat illi, qui operas suas conducunt. T. 10. c. 499. C.
- Benemeriti** quibus modis dicuntur. T. 4. c. 1266. E. & c. 1167. A.
- De meritis** quoties queritur, quis benemeritus censetur. T. 10. c. 1062. B. C.
- Meritoria** domus sunt loca dnmus, quae particulatim locari solent, & quoniam sint ista loca. T. 4. c. 1154. E.
- Meretrices** qui hodie est, potest etiam malemeretri. T. 4. c. 1165. D.
- Meretrices**, idest, malus monasterium. T. 2. c. 712. D.
- Meruille** videtur, qui non apparet offendere. T. 1. c. 1260. C.
- Mum** imperium quid est. T. 4. 12. E. & c. 14. C. & c. 16. B.
- Mum** imperium aliud est, aliud exercitio publici iudicii. Tom. 4. c. 31. C.
- Mum** impetium. Vide, **Imperium** merum.
- Merum** imperium lege datur. T. 8. c. 694. E.
- Mex** si conditione triticaria petatur, estimatur tanti, quanti ro die, vel loco fuit, quo dari debuit. T. 1. c. 1287. R.
- Mex** peculiaris aliud est, aliud peculium. T. 4. c. 209. C. peculium aliud est, aliud servus peculiaris. Ibid. C.
- Mex** quid sit. T. 10. c. 1287. C.
- Mex**, cuius causi actione tributaria conveniuntur, rationis est, ut ad nos pertineat. T. 9. c. 435. C. D.
- Mex**, & pretium quomodo inter se differunt. T. 9. c. 497. B. & E.
- Mex** var an in eadem causa testimonium dicere possint. T. 7. c. 284. C.
- Mellium** feriae solennes. Tom. 9. c. 12. D.
- Mellium**, vel vindemiarum ferias in dicere cujus est. T. 8. c. 481. A.
- Mellius** iuriconfultus quo tempore vixit. T. 9. c. 187. C.
- Melonae**. T. 9. c. 304. D.
- Mera** ab habitu ad privationem est, sed non a privatione ad habitum. T. 2. c. 1502. E.
- Metallicorum** duo genera. T. 2. c. 790. D.
- Metallicorum**, & metallorum jus, & procuratores. T. 2. c. 792. B.
- Metallicum** mutuum quomodo contrahatur. T. 8. c. 319. D.
- Merali** poena ultimi supplicii appellatione continetur. Tom. 9. c. 84. A.
- Merali** poena an gravior sit, quam poena gladii. T. 9. c. 1160. C. D.
- Merali** nomen generale est. T. 9. c. 1056. D.
- An damnati** in opus metalli ad tempus capite minuantur. Tom. 10. c. 122. F. & c. 123. A.
- Ex metallo** refugae, & eorum poena quae. T. 9. c. 1161. A.
- Metallosum** in Illyrien fuit commercium. T. 2. c. 790. E.
- In metallum** damnatio non fit ad tempus. T. 3. c. 155. E.
- In metallum** damnatio est maxima capitis deminutio. T. 4. c. 1147. A.
- In metallum** damnatus jus eligendi amittit. Ibid. A.
- In metallum** damnatio. Tom. 9. c. 1160. C. D. Vide, **Damnatio**.
- In metallum** damnati statim suam conditionem permutant. T. 8. c. 165. B.
- Metallosum** publicum qui viclavit, quibus legibus conveniri potest. T. 9. c. 1445. D.
- In metallum** damnatus est servus poena, servus sine domino. T. 9. c. 882. B.
- An sint** idem damnatus in metallum, & damnatus in opus metalli. T. 10. c. 124. A.
- In metallum**, vel in opus metalli damnatus, an damnatorum in opus publicum appellatione continetur. Ibid. C.
- Metata**, & **metatores**. T. 2. c. 972. C. D.
- A metatocum** onere qui excusantur, & qui non. T. 2. c. 973. C.
- Metatorum** exactio quid sit, & quoniam ab ea excusantur. Tom. 10. c. 824. B. C.
- Metata** quid. T. 2. c. 791. A.
- Metaxarii** quoniam sint. Tom. 10. c. 701. E.
- Metaxa** nomine quid significatur. T. 9. c. 1199. D.
- Metaxa** quoniam sint. Tom. 10. c. 737. A. B.
- Metaci** qui sint, & eorum ius. T. 2. c. 644. B.
- Metrocomia** habitatoribus loca sua ad extraneum non licere transferre. T. 2. c. 851. E.
- Metrocomia** quid sit. Tom. 10. c. 996. C.
- Metropolis** quot sunt, tot sunt & Provinciae. T. 10. c. 854. D.
- Metropolis** talis est inter urbes, quae in est inter vicus metrocomia. T. 2. c. 682. C.
- Metroplitanus** quis. T. 6. c. 1000. C. olim Archiepiscopo inferior. Ibid. C.
- Metu** iulian extorta nullus esse modum. T. 2. c. 1335. B.
- Metu** gessa esse debent irrita. T. 2. c. 639. C.
- Metu**, aut vi coactus. T. 6. c. 20. B.
- Metu** coactus qui promissit, habet actionem quod metu causi. T. 10. c. 750. B.
- Metui**, seu potius **metuiri**, verbum antiquum. T. 9. c. 812. B.
- Metum** ex atrocitate facti probari convenit, dolum ex insidiis per spicem. T. 7. c. 869. D.
- De his**, qui propter metum iudicis non appellaverunt. T. 9. c. 1124. C.
- Metum** ex atrocitate facti probati convenit. T. 10. c. 615. B.
- Metum** non iactationis, sed atrocitate facti probati convenit. T. 10. c. 891. A.
- Metus** quid. Tom. 2. c. 741. C. & c. 959. E.
- Metus** est futurorum. T. 1. c. 974. A.
- Metus** verbo quid significatur, & quae subiecta sunt ius hoc. T. 1. c. 959. E. & c. 960. D.
- Metus** causi actio a. L. Octavio primū proposita. T. 1. c. 959. D.
- Metus** cognitionis non est iustus metus. T. 1. c. 972. B.
- Nihil** tam bonae fidei contrarium, quam doli, & metus. Tom. 1. c. 1186. C.
- Metus** exceptio. T. 1. c. 858. B.
- Metus** causi quid gestum dicatur. T. 2. c. 367. C.
- Metus** causi actio est arbitraria. T. 1. c. 964. A.
- Metus** causi actione res omnimodo continetur. T. 1. c. 967. E.
- Actio** quod metus causi rei continet persequutionem. T. 1. c. 963. D.
- Metus** causi actio post annum non datur. T. 1. c. 967. A.
- Metus**. Vide, **Verecundia**.
- Metus**, aut vis illata atrocitatis quomodo probatur. Tom. 9. c. 147. E.
- Metus** pro metu maioris malitatis. T. 9. c. 1241. E.
- Metus** mortis, & verberum. Ibid. E.
- Metus** iustus quis dicatur. Ibid. B.

- Metus causâ quod promissum est, obligationem non parit. Tom. 5. c. 144. B.
- Metus probatur ex atrocitate facti. T. 6. c. 1075. A. & T. 7. c. 869. D.
- Metus quid sit. T. 9. c. 29. E. & c. 1261. C. D.
- Metus, dans causam contractui bonæ fidei, vincit ipso jure contractum. T. 9. c. 371. E.
- Metus, dans causam contractui bonæ fidei, an faciat contractum ipso jure nullum. Tom. 10. c. 177. A.
- Metus omnis non sufficit ad rescindendum contractum. T. 10. c. 614. D.
- Actio Quod metus causâ intra annum utilem datur in quadruplum. Tom. 10. c. 890. D. post annum datur in simplex causâ cognita. Ibid. E.
- In actione Quod metus causâ restitutio fit in integrum ex utraque parte. T. 10. c. 891. B.
- Utrum meum sit facit, quod alterius fuit, aliquid intercedere necesse est. T. 4. c. 1457. E.
- Metum verbum demonstrationem præsentis temporis continet, non futuri. T. 7. c. 1107. B.
- Quod meum est jure gentium, id ex jure Quiritium meum est. T. 7. c. 129. D. quod nostrum est jure Quiritium male tuum dixeris, Ibid. D.
- Meum an sit, quod pro parte meum est. T. 7. c. 970. E.
- Metum quomodo accipiendum sit. T. 7. c. 942. D.
- De migrando edictum exhibitum, & prohibitorium. T. 1. c. 876. B.
- Migrare. Vide, Emigrare.
- Migrare quandomodo dicantur inquilini. T. 8. c. 1109. A.
- Miles Christi serviat Christo, milites seculi serviant seculo. T. 2. c. 1316. E.
- Miles ordinarius. Tom. 2. c. 1059. B.
- Miles, & paganus qua in re non differunt. T. 3. c. 351. D.
- Miles gregarius, & tiro. T. 2. c. 972. B.
- Miles ne sibi vacet, vel aliena peragat obsequia. Tom. 2. c. 955. C.
- Miles, qui hostibus prædandi facultatem dedit, exurator vivus. T. 2. c. 954. C.
- Miles si ruficium de violata pace pulsaverit, ut puniendus. T. 2. c. 1328. A. B.
- Miles si adversus militem duellum committere voluerit, quibus poenis subijciendus, Ibid. B.
- Miles, qui sine comestatu abfuerit, ut coercetur. Tom. 2. c. 978. B. C.
- Miles veteranus completi militiæ eurus non fiat tiro. Ibid. D.
- Miles jure suo recte testatur, rite non testatur. T. 1. c. 1289. E. & c. 1290. A.
- Miles jus civile ignorare potest. T. 1. c. 1006. C. D.
- Miles feudum non amittit, nisi ex certa culpa. Tom. 2. c. 1218. A.
- Miles quot modis suum amicitiam beneficium. T. 2. c. 1219. B.
- Miles, & filius familias pro patribus familiaribus habent in callem si peculo, decreto, & constitutionibus Divi Adriani. T. 4. c. 315. B.
- Miles plura testamenta facere potest. T. 4. c. 311. C. D.
- Miles, qui sine causa se vulneravit, nec necavit, capite punitur. T. 4. c. 374. E. qui sibi non pepercit, multo minus alii parcat. Ibid. E.
- Miles testamentum facere voluit jure communi, nec fecit, fecit quidem, sed non servato jure communi, an valeat testamentum jure militari. T. 4. c. 361. C.
- Miles pro parte testatur, & pro parte intestatus decedere an possit. T. 5. c. 1047. C.
- Miles libertina conditionis. Ibid. C.
- Miles excusatur a tutela. T. 6. c. 633. D.
- Miles an possit pueri, vel extraneo substituire in secundum casum. T. 7. c. 912. C.
- Miles captus ab hostibus an testari possit. T. 7. c. 963. A.
- Miles cui, & in quem casum substitui possit. Tom. 7. c. 900. D.
- Miles pro parte an filio testari possit. T. 7. c. 902. C.
- Miles pro parte impuberi substitui, & filio testamentum facere potest, etiam si non faciat. T. 7. c. 917. B.
- Miles si substituerit pueri verbis directis, valet substitutio, quasi precaria fideicommissi jure. T. 7. c. 914. A.
- Miles, & paganus differunt in substitutionibus. T. 7. c. 912. C.
- Miles an possit pro parte intestatus decedere. T. 8. c. 975. A.
- Miles jure militat recte testatur, non autem rite. T. 8. c. 41. E.
- Miles libertus, qui aliquid commiserit in patronum, quomodo puniatur. T. 8. c. 160. A.
- Miles olim citatus, qui non ad delectum responderat, in servitutum redigebatur, & vendebatur bona ejus. T. 9. c. 235. A.
- Miles sine juriconsulto quoquo modo testamentum facit, valet. T. 9. c. 699. C.
- Miles præsumitur tantum substitui si vulgariter communi verbo, *vel* *invenit* *substituto*. T. 9. c. 739. B.
- Miles gregarius quis dicitur. T. 9. c. 1455. B.
- Miles quis dicitur. T. 9. c. 604. E.
- Miles mercenarius quomodo olim appellatus. T. 10. c. 37. E.
- Miles tacitum postremum testamentum an possit evocare solum. T. 10. c. 983. B.
- Miles dicentis si mortuus fuerit, crimen extinguitur. Tom. 10. c. 722. A.
- Tam miles, quam paganus feudum tenere possit. T. 10. c. 744. A.
- Filius miles an ex, quem pater, cui heredes exstiterit, cum eliet in militia, gessit, rescindere possit. T. 10. c. 910. E. & c. 911. A.
- Miles, & mercator regulariter quis non potest esse. T. 10. c. 930. D.
- Miles solent appellari devotissimi. T. 10. c. 932. D.
- Miles potest relinquere fideicommissum deportato. Tom. 10. c. 1037. A.
- Miles damnatus an habeat testamenti satisfactionem. T. 10. c. 1076. C.
- Miliarienses qui sint. T. 2. c. 937. E.
- Militarium quod genus vasit. T. 3. Militans in urbe an pro absente republicæ causâ habeatur. T. 5. c. 169. C.
- Militans negotiator, negotians militis, quo sensu dictum. T. 10. c. 741. C.
- Militantes in aliena Provincia, vel magistratum gerentes contra mandata Principum (acutissimi) ex Provincia uxores ducunt. T. 6. c. 544. E. C.
- Militantes, alii magistratarii, ubi conveniant, & quænam sint eorum privilegia. T. 10. c. 930. A. B.
- Militantes quibus casibus non utantur præscriptione fori. Ibid. B.
- Militantium in sacro palatio privilegia. T. 2. c. 943. E.
- Militarium nomen quæ contineat. T. 2. c. 163. A. B.
- Militantium commune. Tom. 9. c. 1200. A.
- Militantium schola. Vide, Schola militum.
- Militare testamentum. Vide, Testamentum.
- Militares viri curas civiles arripere prohibentur. T. 2. c. 936. C.
- Militares homines posse iudicandi officio fungi inter militares viget. T. 9. c. 150. C.
- Militares iudices quænam sint. T. 10. c. 859. E.
- Militari jure an testari possit, qui est relictus in matriculis militares. T. 8. c. 149. C.
- Militaria jura. T. 2. c. 953. A. & seq.
- Militaribus ingenii subtilitatem, deesse. T. 1. c. 100. E.
- Militaribus viris nihil sit commune cum curis. T. 2. c. 715. B.
- Militaribus ingenii plerique credunt subtilitatem deesse. T. 9. c. 699. C.
- Ex militaribus iudicibus alii sunt inferiores, alii sunt superiores. T. 10. c. 860. B.

- De militaris annonæ erogatione. T. 2. c. 961. B.
- Militaris stolæ jus, atque gladii Præfides habuerunt. T. 4. c. 813. A.
- Militaris testamenti privilegia. T. 8. c. 963. E. c. 955. A. & seq.
- Militaris annonæ. T. 9. c. 369. C.
- Militarium vestium canon. T. 2. c. 971. B.
- Militarium ordinum divisio. Tom. 1. c. 860. B.
- Militie capite damnato, seu intestato deluncto, ad bona castrensiâ filicum non vocari, sed fisco anteponi agnatos usque ad quintum dumtaxat gradum. T. 4. c. 1399. E. & c. 1400. A. B.
- A militie hereditas potest per exheredationem adimi, & quidem sola, salvis legatis, fideicommissis & cæteris omnibus, quæ in testamento scripta sunt. T. 10. c. 319. A. B.
- Militum causaria missio non infamam, ignominiosam infamam. T. 2. c. 914. B.
- In militem exasperatur crimen. T. 1. c. 1087. C.
- Militem fieri per probatoriam tantum Principis. T. 2. c. 957. A.
- Milites qui dicuntur. T. 2. c. 395. C. & T. 9. c. 702. C.
- Milites a signis, & stationibus solis non discedant. Tom. 2. c. 914. E.
- Milites annonas in dies singulos accipiant, & qui in mora fuerint, eas amittant. T. 2. c. 952. D.
- Milites ob adversam valetudinem militiæ non involunt. T. 2. c. 914. A.
- Milites ne privatis negotiis occupentur. T. 2. c. 1140. A.
- Milites ignominiosè missi, sunt infames, & honorum incapaces. T. 2. c. 913. D.
- Milites dimissi non temerè restituantur. T. 2. c. 954. A.
- Milites urbanici, & prætoriani. T. 1. c. 1031. E.
- Milites castellani, & limitanei. T. 2. c. 861. B.
- Milites classici. T. 2. c. 805. C.
- Milites extraordinarii, & evocati. T. 3. c. 172. A.
- Milites pro annonis non exigant præria. T. 2. c. 953. A.
- Milites venatores non esse manifestos. T. 2. c. 746. C.
- Milites desertores, & eorum occultatres ut puniendi. T. 2. c. 979. D. E.
- Milites an possint esse procuratores. T. 2. c. 129. C. D.
- Milites blisifamilias an testamentum facere possint de eo, quod in castris adquisierunt. T. 1. c. 102. E.
- Milites veterani post missum an iure communi testari debeant. T. 1. c. 101. D.
- In milites animadversio ei est, cui jus gladii. T. 4. c. 831. A.
- Milites ordinarii, & gregarii qui dicuntur. T. 4. c. 831. D.
- Militer magis arma, quam iura scire præsumuntur. T. 4. c. 510. A.
- Milites præsumptione sunt ignari juris. Ibid. A.
- Milites dicuntur, qui sunt in numeros relati, & in expeditione degunt, excolez. Tom. 4. c. 511. E.
- Milites munifices, principales, & beneficiarii quomodo differant. T. 5. c. 123. B.
- Milites Alexandrini unde dicti. T. 6. c. 1079. C.
- Milites an ignorantia juris semper excuset. T. 7. c. 894. C.
- Milites ordinarii qui dicuntur. T. 7. c. 129. A. B.
- Milites an possint accusare, vel rem fiscalem deferre. T. 8. c. 437. E. & c. 438. A.
- Milites principales qui. Tom. 8. c. 499. C.
- Milites posse pro parte testari, & pro parte non. T. 8. c. 662. D. E.
- Milites an excusentur a tutela. T. 9. c. 695. A.
- Milites stationarii qui dicuntur, & eorum officium. T. 9. c. 1377. B.
- Milites, & pagani in quo differunt in testaments. T. 9. c. 699. A. & seq.
- Milites inviti deducebantur ad militiam. T. 9. c. 235. A. interdum ædes ejus, aut vilis direbantur ab contumaciis. Ibid. B.
- Milites erant vigiles. T. 9. c. 1164. C.
- Milites, qui negotiantur, militiæ privari debent. Tom. 9. c. 402. D.
- Milites etiam si non faciant inventarium, non tenentur supra vires hereditatis. T. 9. c. 784. A.
- Milites absunt reipublice causi. T. 9. c. 609. B.
- Milites, qui vicena stipendia meruerunt, in perpetuum excusantur a tutela. Ibid. F.
- Milites scholares qui. T. 9. c. 414. D.
- Milites gregarii qui dicuntur. T. 9. c. 937. C.
- Milites facile restituantur in integrum adversus prescriptionem longi temporis. Tom. 9. c. 1031. C.
- Milites non posse procurare aliena negotia. T. 9. c. 233. C.
- Milites procurare res alienas non debent, nec conducere. T. 9. c. 414. C.
- Milites supernumerarii dicti scholares. T. 10. c. 741. B.
- Milites limitanei quo jure agros olim tenebant. T. 10. c. 744. A.
- Milites appellati ab Imperatore in constitutionibus devotissimi. T. 10. c. 1040. A.
- Ne milites qui in munere civilium fraudem. T. 2. c. 949. A.
- Milites, qui intestatus decedit sine ullo successore, succedit legio; legio est pedum, vexillatio equi; Tom. 1. c. 374. C.
- Milites non est remissum, ut in ejus testamento scriptura captatoria valeat. T. 9. c. 707. D.
- Milites cohortali mortuo, nullo herede relicto, cohortales ejusdem Provincie succedunt, excluso fisco. T. 9. c. 937. C.
- Milites armato privilegium quale datur. T. 9. c. 1093. C. D.
- Militia quid. T. 1. c. 990. C.
- Militia est officium publicum. T. 1. c. 1388. B.
- Militia non solvit patriam potestatem. T. 2. c. 960. D.
- Militia quomodo solvitur. T. 2. c. 948. E.
- Militia est in patrimonio nostro, & emi potest, sicut feudum, dignitas verò non. T. 4. c. 352. B.
- Militia, sive officium, quo longitur is, cui cura est distribuendæ annonæ militaris. T. 7. c. 816. D. E.
- Militia filentiariorum. Tom. 7. c. 816. D. & c. 1135. B.
- Militia adjutorum Questoris. T. 7. c. 816. D.
- Militia interdum significat administrationem, seu officium. T. 7. c. 816. D.
- Militia est officium, vel administratio quædam civilis, aut palatina. Tom. 7. c. 816. D. & c. 1135. A.
- Separari interpretatur quilibet administrationes civiles, Zonaras Apost. can. 82. Ibid. c. 856. D. & c. 1135. A. B.
- Militia, quæ non transferitur, an conferatur, si petatur honorum possessio. T. 8. c. 54. B.
- Militia obligat pignori, quæ intelligatur esse pignori. T. 9. c. 1200. B.
- Militia pro officio palatino, officio civili. T. 9. c. 1159. E.
- Militia adjutorum Questoris quid. Ibid. E.
- Militia non est dignitas. T. 10. c. 306. D.
- Militia an veniat in collatione honorum inter fratres. Ibid. D.
- Militia quare non transmittatur ad heredes. T. 10. c. 702. A.
- Militia separatur a dignitate. T. 10. c. 741. C.
- Militia quid sit. T. 10. c. 1165. B.
- Militia est in quantitate, quæ in corpore. Ibid. C.
- Militie casus. T. 1. c. 990. C. D.
- Militie officia singula. T. 2. c. 626. C. D.
- Militie an hypothecæ obligari possint. Tom. 2. c. 1101. E. & c. 1102. A.
- Militie sunt regales. T. 2. c. 1325. E. & c. 1326. A.
- Militie ex casu sunt nullæ. T. 2. c. 990. C.
- Militie casus, live placitum scholæ. T. 1. c. 990. C. D. & T. 2. c. 1088. B.
- Militie vendi non possunt. T. 2. c. 1102. A.

Militie onus adiunctum est nobilitati. T. 4. c. 51. E.

Militia vendi poterat. T. 7. c. 824. E. & c. 225. B.

Militie privilegium in substitutione quod sit. T. 7. c. 826. D.

Militia: quæ legari possunt, & in hæredes transmitti, vel in liberos, etiam si oco sint heredes. T. 7. c. 826. E.

Militie legatum in eo, qui militiæ alienus est, non est omnino illicitum, & cur. T. 7. c. 2246. C.

Militie delicta crimen deferentibus quod præmium legibus promissum sit. T. 8. c. 433. B.

Militie casus, vulgo *la cheute de l'epre vacans*. T. 9. c. 1200. A.

Militis officia. T. 9. c. 1199. E.

Militis nomine significatur officium palatinum, quod quis exercet in palatio. T. 9. c. 697. B.

Militis casus quis dicitur. Ibid. C.

Militia, five officia, quæ transmittuntur in heredes. T. 9. c. 1199. E. & c. 1200. A.

Militie legatum servo non selinquitur licitè, & quare. T. 10. c. 306. C. D.

Militis casus, & ejus æstimatio imputatus in legitimum. T. 10. c. 679. E.

Militie palatior: civiles, inermes quemq. sint. T. 10. c. 702. A.

Non omnes militie erant venales. T. 10. c. 702. A. & c. 741. C.

Militie rationes, militis deposita, ubinam sedantur. Tom. 10. c. 928. B. C.

Militie deferretorem an impune liceat occidere. T. 10. c. 932. D.

Militis qui impleverint, quæ adipsos privilegia. T. 2. c. 760. C.

Militiam qui digitorum amputatione fugiunt, ut mulcandi. T. 3. c. 456. B. C.

De eo, qui militiam cum non habeat, militiam legat. T. 7. c. 2245. C.

Militiam detrectare, pretio dato, non est honestum. T. 9. c. 235. A.

Militibus dantur stipendia, five annonæ, donativa, angustatica, clavaría. T. 2. c. 953. B.

Militibus quæ præmia dabantur. T. 3. c. 235. D.

Militibus rerum alienarum conductio, & procuratio prohibetur. T. 2. c. 802. D.

Militibus dantur stipendia, five annonæ, ac donaria. T. 2. c. 953. B.

Militibus juris ignorantia prodest. T. 3. c. 138. A.

Militibus a novembri mense novum datur vinum. T. 2. c. 963. E.

Militis privilegium, quod datum est, constitutionibus Principum datum est. T. 4. c. 1043. E.

Militibus concessum est, quoquo modo velint, & quomodo possint, testamentum facere: ita tamen, ut hoc ita subsequutum esse legitimis probationibus ostendatur. T. 6. c. 360. E. & c. 361. A.

Militibus in expeditione alternis vinum, alternis ætutum datum suis. T. 7. c. 1445. D.

Militibus qui agri assignabantur. T. 7. c. 48. C.

Militibus omnia licent in supremis voluntatibus. T. 9. c. 702. D.

De militibus fugitivis, militique defensoribus. T. 9. c. 618. B.

Militibus permittitur ignorare jura publica non tantum in damnis, sed etiam in lucris, & compendis. T. 9. c. 699. B.

Militibus post sententiam datur ex sententia Senatusconsultorum peremptorium opponere ex rescripto Antonini. T. 10. c. 1227. E.

De militis fidelis culpis, & successione. T. 2. c. 1216. B.

Militis familia quæ continetur personæ. T. 2. c. 954. D.

Militis condemnati successio ab intestato angustior est, quam pagani in castrensibus bonis. Tom. 1. c. 2082. C.

Militis, qui doloris impatientia, vel timore vitæ mori maluit, an valeat testamentum. T. 4. c. 374. B. & seq.

Militis, & pagani differentia. T. 4. c. 1050. B.

In militis testamento vires hereditatis finiuntur aliis, in pagani vero dolente aliis. T. 4. c. 766. A.

Militis quolibet voluntas testamentum perfectam est. T. 4. c. 375. D.

Militis testamentum soli voluntate perficitur, in pagano solennitas exiguit. T. 4. c. 375. D.

Militis testamentum. Vide, Testamentum.

Militis privilegia in testamentis ordinandis quæ. T. 5. c. 1047. C. D.

Militis voluntas extrema pro iusta, & legitima est. T. 6. c. 361. E. & c. 362. A.

Militis testamenta rats sunt quoquo modo facti. Tom. 8. c. 149. A.

Militis quolibet nuda voluntas divisione bonorum suorum pro iusto, & legitimo testamento est. T. 9. c. 699. A.

In militis funebri pompa quid observabatur. T. 9. c. 837. B.

De militis testamento. Tom. 9. c. 698. E. & c. 699. A. & seq.

Militum duo genera. T. 2. c. 1180. E.

Militum veteranorum immunitates, & eorum dignitas. T. 2. c. 980. E. & c. 981. A. B.

Militum pænx. T. 1. c. 515. C. D.

Militum Privilegia. T. 1. c. 884. A.

Militum successio. T. 1. c. 828. C.

De militum transitu. T. 2. c. 1153. C.

De militum, qui in bello moriuntur, filius. T. 2. c. 982. B.

Militum duæ hereditates, castrensium

& pægnæ, quæ fecerunt constitutiones Principum. T. 4. c. 77. D.

In militum testamentis etiam habet locum regula, quæ versat, partim hereditatem adiri, partim repudiari. T. 5. c. 1048. A.

Ad militum testamentum non pertinet jus accrescendi. Tom. 5. c. 1047. D.

Militum alii principes, alii munifices. T. 8. c. 499. C.

Militum annonæ, salaria, & stipendia ex causa iudicati non capiuntur, & cur. T. 9. c. 1093. B. C.

Militum appellatione qui continentur. T. 9. c. 414. D.

Militum tribuni. Vide, Tribuni militum.

Militum arma pignori obligari non possunt. T. 9. c. 1208. B.

Militum magistris. Vide, Magistri militum.

De militum cohortalium hereditatibus. T. 9. c. 926. B. & seq.

Militum imperitia militare induxit testamentum. Tom. 10. c. 682. A.

Io militum testamentis an locum habeat lex Falcidia. Tom. 10. c. 805. A.

Militum restitutio transmittitur in heredem, etsi nondum petita sit. T. 10. c. 910. C.

Militum, qui non videntur sibi seipublice causâ, duo sunt generâ. T. 10. c. 1035. C. D.

De militum delictis. T. 10. c. 1076. B. C.

Militum iudicium, & quare sic dicitur. Tom. 10. c. 544. D.

Mille passus unde numerandi. T. 8. c. 482. E. & c. 483. A.

Militum quid. T. 8. c. 481. E.

Minæ iusoria. T. 6. c. 299. D.

Minare quid. T. 6. c. 378. B.

Minare verbum est agere, & ante se pellere, vulgo *menar*. Tom. 7. c. 393. D. Vide verbum galli-cum *Pourmenar*.

Minatores inforia, minæ iusoria. T. 5. c. 867. A.

Minatus se alicui ex lege Cornelia falsum obiectum in libello Principis dato, an, si non obierit, sit in pernam Senatusconsulti Turpiliani incidat. T. 6. c. 376. C.

Minerva digiti consecrati. Tom. 1. c. 1752. A.

Minicij libri sex. T. 6. c. 455. A.

Minicius Iuriscultus. T. 3. c. 167. C.

Miniculator, vulgo *calamineur*. T. 7. c. 302. E.

Minima capitis deminutio non inverteit tutelam, nisi eas, quæ agnatis deferuntur, quia deminutio est agnati per capitis deminutionem minium. T. 5. c. 161. A.

Minimâ capitis deminutione omnia jura, omnes actiones, & omnes fortunæ arrogati cum ejus capite transferuntur io arrogantem. T. 5. c. 161. D.

- Minimā capitis deminutione jura publica, jura civilia, officia civilia non intervertuntur.** Tom. 5. c. 162. E. & c. 161. A.
- Minimā capitis deminutione sublata actio, puta debitorum familia mutato, salva civitate, & libertate, quod fit per adoptionem, vel adrogationem, & conventionem in manum, vel emancipationem.** T. 5. c. 157. E. actio, inquam, hoc genere amittit ex hoc edicto restituitur creditori in debitorem, perinde atque si debitor capite minutus non fuisset: & restituitur in solidum, vel in emancipationem causā cognita in id tantum, quod facere potest, secundum id, quod est proditum in edicto, *quod cum eo, qui aliena potest.* Ibid. E.
- Minimā capitis deminutione non perit cognitio, agatio perit.** T. 8. c. 853. C. & c. 745. C.
- Minimam capitis deminutionem adrogatus patitur, quia familiam mutat, ex sua nimirum propria transiendo in alienam, & ex patre tantum filiusfamilias fit.** T. 5. c. 159. A.
- Minimum in obscuris sequendum.** T. 7. c. 1450. E.
- Ministerii sacra vestis jurisdictioni subiacent officiorum magistris.** T. 2. c. 941. C.
- Ministeria, sive officia pratoris.** T. 6. c. 57. B.
- In ministerio qui esse dicitur.** T. 4. c. 409. C.
- Ministerium pro operis fervorum.** T. 2. c. 173. D.
- Ministerium, & habitatio non ab usufructu differant.** Ibid. D.
- Ministerium nihil aliud videtur esse, quam usufructus servilis.** T. 10. c. 938. E.
- Ministra cauponae in quo differat a domina cauponae.** T. 9. c. 1433. E.
- Minor quomodo accipiat.** T. 3. c. 191. C.
- Minor si repudiatur hereditatem adire velit, quo iudicet beneficio.** T. 1. c. 124. C.
- Minor ad fidelitatem feudi non cogendus.** T. 2. c. 1272. E.
- Minor an adversus minorem restituitur.** T. 1. c. 997. A.
- Minor adversus iudicatum restitui potest, licet per procuratorem legitime constitutum defensum.** T. 1. c. 1009. C.
- Minor quibus causis restituitur adversus sententiam.** T. 1. c. 995. E. & c. 995. A.
- Minor invitus restitutione non utitur.** T. 1. c. 1009. B.
- Minor quibus modis in integrum restituitur.** Tom. 1. c. 370. B. C.
- Minor 25. annis adversus rem iudicatam in integrum restitui potest.** T. 1. c. 950. B.
- Minor 25. annis non citis, qui ante**
- num 25. agit, quantum ad honores pertinet.** T. 1. c. 988. D.
- Minor 20. annis manumittere non potest, nisi causi apud confilium probati.** T. 1. c. 305. D. & c. 1209. D.
- Minor restituitur adversus dotem.** T. 1. c. 995. B.
- Minor pro pupillo.** T. 1. c. 91. B.
- Minor uno casu ex suo contractu non restituitur, & quo.** Tom. 1. c. 998. C.
- Minor inest in maiori, & non e contra.** T. 4. c. 849. E.
- Minor, & mulier in quo differunt.** T. 4. c. 270. E. & c. 271. A.
- Si minor pradia vendere non potest sine decreto Praetoris, multo minus donare.** T. 4. c. 1407. C.
- Si minor 25. annis prius adierit hereditatem, mox abluentis sit beneficio restitutionis in integrum, quid juris.** T. 4. c. 944. D.
- Minor 25. annis paulo minore pretio fundum suum rite vendidit curatore auctore, an is adversus eam venditionem in integrum restitui possit quasi deceptus.** T. 4. c. 965. B.
- Minor 25. annis in negotio circumscriptus, & relegatus ex causa delicti, an reversus ab exilio in integrum restitui possit.** Tom. 4. c. 915. D. eadem ratio hic est, quae in relegato, Ibid. E.
- Minor 25. annis decurio forte factus accipit inter alios sportulas decurionatus, in curia vero interim suffragium inter ceteros ferre nequit, nisi ad iuliam aetatem pervenerit.** T. 4. c. 861. B.
- Minor pœna.** Vide, Pœna.
- Minor.** Vide, Adolescent. Vide, Pupillus.
- Minor si in damno versetur, beneficio restitutionis in integrum sortitur.** T. 5. c. 156. A.
- Minor causa majori præiudicium adferre non debet.** T. 5. c. 225. A. B.
- Minor in maiorem, par in parem imperium an habeat.** Tom. 5. c. 175. E.
- Minor in numerum advocatorum adscribi potest.** Tom. 5. c. 157. B.
- Minor 25. annis an adversus libertatem servo per manumissionem collatam in integrum restitui, & manumissionem rescindere possit.** T. 5. c. 154. B. C.
- Minor 25. annis ad administrandum procurator fieri potest.** Tom. 5. c. 156. B.
- Minor 25. annis in integrum restitui an possit adversus sententiam pro libertate.** T. 5. c. 154. B. C.
- Minor 24. annis, si cum filiofamilias maiore contraxerit, potest in integrum restitui, ut magis ætatis ratio, quàm Senatusconsulti Macedoniani habeatur.** Tom. 6. c. 20. C. D.
- Si minor 25. annis libertus filiofamilias pecunias crediderit, succuri ei debet causā cognita.** T. 6. c. 181. B.
- Minor.** Vide, Restitutio.
- Minor, per ignorantiam juris solvens, habet conditionem indebiti.** T. 7. c. 893. C.
- Minor 25. annis ad munera civilia an possit admitti.** T. 7. c. 130. B.
- Minor 25. annis an iudex possit fieri, & cogi.** Ibid. B.
- Minor 25. annis an possit in criminibus testimonium dicere.** T. 7. c. 885. C.
- Minor 25. annis si filiofamilias crederet pecuniam, an creditum amittat.** T. 7. c. 893. C.
- Minor 25. annis si solverit indebitum per errorem juris, an detur ei conditio indebiti.** Ibid. C.
- Minor an possit adoptari a maiore natu.** T. 8. c. 909. D.
- Minor 25. annis esse an intelligatur, qui attingit anni 25. novissimum diem.** T. 8. c. 557. E.
- Minor 25. annis quis.** T. 8. c. 557. E.
- Minor 25. annis esse an credatur, qui attingit anni 25. supremam diem non dum completi.** Tom. 8. c. 335. A.
- Minor 25. annis restitui potest ad verum momenti beneficium.** T. 9. c. 1125. E.
- Minor frustra pro alio fideiubet.** T. 9. c. 262. E.
- Minor 25. annis, & pupillus in quo differant.** Tom. 9. c. 1259. B.
- Minor, qui petit restitutionem in integrum, aetatem probare debet.** T. 9. c. 268. A.
- Minor, ex ploribus tutoribus, qui gesserint, unum eligere potest, a quo suum repetat, cessis eidem actionibus adversus collegas.** T. 9. c. 192. D.
- Minor, qui se maiorem dixerit, an possit quasi minor restitui in integrum.** T. 9. c. 98. A. B.
- Minor 25. annis quando restituitur.** T. 9. c. 374. C.
- Minor in quibus sit limitis ei, cui bonis interdicitur est.** Tom. 10. c. 52. D. E.
- Minor 25. annis an in curiam legi, & ad civilia munera admitti possit.** T. 10. c. 396. B.
- Minor ex causa admissus in curiam ante 25. annum, non potest ferre suffragium, antequam illum attingerit.** Ibid. B. C.
- Minor 20. vel 25. annis ex partium consensu iudex electus an possit cogi invitus iudicare.** Ibid. C.
- Minor viginquique annis an possit restitui adversus dotem, vel promissionem dotis.** T. 10. c. 394. D. & c. 900. A. B.
- Minor an possit restitui adversus venditionem pignorum.** Tom. 10. c. 898. A. B.
- Minor ob inultam eadem delinens, cui**

eui heres exstitit; an dsmum faciat hereditatis, vel possit testari. T. 10. c. 924. A. B.

Minor, qui dolo malo fecit, quo minus perciperet, videtur petcepisse. T. 10. c. 909. D.

Minor si minori, vel majiori heres exstitit, quomodo testatur. T. 10. c. 911. E. & c. 912. A.

Minor 25. annis an possit esse iudex. T. 10. c. 1249. A.

Minoris aetatem plena pubertate moderatam esse. Prætor tatus est ad prodendum in forum. T. 5. c. 156. D.

Minoris ætatis causam potiorum esse, quam Senatusconsulti Mæcedoniæ. T. 6. c. 20. C. D.

Minoris ætas probatur variis modis. T. 9. c. 268. A.

Minoris rem si quis comparaverit ignorans sine decreto. Tom. 9. c. 612. E. & c. 613. A.

Minoris indefensio ob cessionem tributum bona an distrahatur. T. 10. c. 657. A.

Minoris actio si ignoranti subvenit. T. 3. c. 424. C.

Minori veniam ætatis solus Prætor dat. T. 4. c. 1019. C.

Minori maxime utilis sit restitutio in integrum. T. 4. c. 904. C.

Minori decepto tantum restitutio datur. T. 4. c. 962. C.

A minori ad majus argumentum tantum valet ad affirmandum. T. 4. c. 1405. D.

Minori adversus tutorem non competit restitutio in integrum, si ei alia actio sit. Tom. 4. c. 903. E.

Minori 25. ex manumissione consulto in servum collata, magnâ existente causâ dolo de dolo reservatur de eo, quod interest. T. 5. c. 154. C.

Minori adversus minorem restitutio in integrum non est. T. 6. c. 20. D.

Minori viginquinque annis quomodo, & quando datur restitutio. T. 10. c. 893. C. & seq.

Minori an succurratur in delictis per restitutionem in integrum. T. 10. c. 901. A. B.

Minorem qui se dicit in petenda restitutione, utrum statem probare debeat. Tom. 1. c. 1003. B.

Minorem 25. annis jus naturale non excusat, nec faminam. Tom. 4. c. 503. C.

Minorem 25. annis defensionem, aut administrationem rei alienæ suscipere posse, modo tantum non sit minor 17. annis. T. 5. c. 156. E. & seq.

In minorem cessat Senatusconsultum Mæcedonianum, si restitutus a Prætor fuerit. T. 6. c. 20. D.

Minorem 20. annis neque servum suum in solidum, neque servum suum ex parte manumittere posse, nisi vindicta capiti setvi imposi-

tâ apud Prætorum, vel Consulem, vel Proconsulem, iustâ causâ manumissionis approbatâ in consilio Prætoris, vel Consulis, vel Proconsulis. Tom. 6. c. 295. E. & c. 296. A.

Minorem 20. annis apud collegam causâ probatâ manumittere posse, apud se scilicet, non apud collegam. T. 6. c. 296. D.

Minorem 25. annis rectâ stipulari sine curatoris auctoritate. T. 9. c. 1257. C. & seq.

Minorem conveniri actione iudiciali, non tutorem, vel curatorem ex lite, quam intendit tutor, vel curator, minoris nomine. T. 9. c. 576. B. C.

Contra minorem an possit proferri sententia ex edicto peremptorio. T. 10. c. 1243. D. E.

Pro minore si ex pluribus tutoribus, vel curatoribus omnes, vel unus agere, vel conveniri possit. T. 9. c. 577. B. C. & seq.

A minore 25. annis, etiam si doli abest, variis ex causis venditio rescinditur. Tom. 10. c. 656. A.

Cum minore 25. annis gesta auctore tutore, vel curatore, an rescinduntur. T. 10. c. 896. C.

Minore restituto adversus expromissionem, creditor restituitur vetus actio in veterem debitum, quam novatio peremerat. T. 10. c. 909. D.

Argumentum a minore ad majus an valeat ad affirmandum, vel ad negandum. T. 10. c. 1022. D.

Minores 25. annis ob atrociora delicta in integrum non restituntur. T. 1. c. 368. D.

Minores 25. annis in curiam conscribi non possunt, & vix ad munera civilia admittuntur. Tom. 2. c. 751. E.

Minores 25. annis an iudices fieri possint. T. 2. c. 752. A.

Minores 25. annis decutiones creari solent, & cut. T. 4. c. 860. B. C.

Minores 25. annis, & mulieres in quibus quoad beneficium restitutionis in integrum differant. T. 5. c. 234. D.

Minores 25. annis, ante constitutionem leg. ult. C. de leg. ult. etiam pupillæ, erant legitimi tutores, jure scilicet, & nomine, non administratione. Tom. 5. c. 580. B.

Minores iurjurando non obstringuntur. T. 6. c. 890. C.

Minores ordines qui. T. 6. c. 969. B. C.

Minores magistratus. Vide, Magistratus.

Minores qui dicuntur. Tom. 7. c. 119. E.

Minores adversus prescriptionem longi temporis ipso jure tuti sunt, id est non indigent restitutione in integrum, sed adversus prescriptionem 30. annorum. T.

9. c. 1031. C.

Minores 20. annis an testes esse prohibentur. T. 9. c. 277. B.

Minores quando ex facto tutoris, vel curatoris agere, vel conveniri possunt. T. 9. c. 576. B. & seq.

Minores excusantur a testimonio dicendo, impuberes prohibentur. T. 10. c. 457. B.

Minores jurati corporales se nullam controversiam facturos emptori, qui ex eis emit aliquid, an illam venditionem possint rescindere. T. 10. c. 897. D.

Quinam minores, & adversus quos non possint testari in integrum. T. 10. c. 905. C. & seq.

Minores legitimæ defensionis, & damni, an possint testari. T. 10. c. 1243. E.

Minorum nomen commune populi, tum, & adolescentum. Tom. 1. c. 792. D.

Minorum jure republica uti solet. T. 4. c. 1204. E.

Minorum bona sine decreto, vel auctoritate magistratus non alienanda, vel obliganda. Tom. 9. c. 609. E. & c. 610. A. & seq.

quando non opus est decreto. Ibid. c. 612. B.

Minorum rei aut mobiles, aut immobiles. T. 9. c. 572. B.

De minorum prædiis, & aliis rebus sine decreto non alienandis, vel obligandis. T. 9. c. 609. E. & c. 610. A. & seq.

quando non opus est decreto. Ibid. c. 612. B.

Minorum jura melius est integrâ servari, quam post vulnus inflictum remedia querere. T. 10. c. 932. D.

An minoribus prescriptio quinquennii nocet, & an curat prescriptio longi temporis. Tom. 1. c. 994. E.

Minoribus jura ignorantia prodest. T. 5. c. 128. A.

Minoribus temporales exceptiones non currunt. Tom. 1. c. 1003. A.

Minoribus non nocet exceptio temporalis, sed ea, que tempore ipso jure percutit. Tom. 4. c. 67. B.

Minoribus 25. annis, lapsis, aut circumscriptis dolo adversarii, Prætor causâ cognita, se daturum pollicetur restitutionem, & adverteat quem. T. 5. c. 154. D.

Minoribus non debentur usura ex tunc restitutiones. T. 7. c. 1273. C.

Minoribus necessaria est tutio auctoritas, non tantum in civilibus, sed etiam in criminalibus causis. T. 9. c. 602. C.

Minoribus prescriptio quinquennii præstituti inofficiorum quætelæ an objiciatur. T. 10. c. 621. C.

Minoribus 25. annis nulla currit prescriptio. T. 10. c. 692. A.

Minoribus jus ignorantibus succurritur. T. 10. c. 899. C.

Minori.

- Mooribus 35, annis datum est; ut eis fiat mora ipso jure, & ex hoc la tarditate solutionis sine interpellatione. T. 10. c. 904. C.
- Minus est imperare, quam jubere. T. 4. c. 536. C. verbum commune; de an sic peccarium. Ibid. D.
- Non minus erogari potest, quam iustus testator. Tom. 4. c. 877. C.
- Minus solvit, qui tardius solvit. Tom. 5. c. 180. E. & Tom. 8. c. 493. B.
- Minus particula tria significat. T. 8. c. 493. B.
- Minus proprie dici per abusionem. T. 8. c. 493. E. & c. 497. A.
- Argumentum a majori ad minus valet ad negandum. Tom. 10. c. 1022. D.
- Minus quid significet. Tom. 10. c. 589. C.
- Minutio capitis triplex. Tom. 8. c. 745. D.
- Miracula que. T. 6. c. 874. C. opera solius Dei, vel per se, vel per homines. Ibid. C. D.
- Miscella lex Julia. Tom. 9. c. 834. C.
- Lex miscella quid sit, & unde sit dicta. T. 10. c. 10. B. quare dictatur lex Saturna. Ibid. C.
- Miscere se est hereditate iam adquisita uti. T. 4. c. 1265. A.
- Miscere. T. 9. c. 919. B. Vide, Abstinere se.
- Qui miscuit se bonis, & qui non miscuit, in quo differunt. T. 4. c. 88. D.
- Miser nomen uode. T. 2. c. 156. A.
- Miserabiles persone quaream sint. T. 2. c. 156. A. & T. 10. c. 925. E. an iis personis liceat adversarios suos impetrato rescripto evocare in aulam Principis, licet ipse non possint evocari. Tom. 2. c. 155. B. & c. 156. A. & T. 10. c. 925. E. & c. 926. A.
- Miseratio flexus, vel rusticitatis, vel stultitiae, quandoque iudicem perducit ad mediocrem penam. T. 4. c. 503. C.
- Miseri cordis genus consecrata. T. 2. c. 1154. A.
- Missa, seu *Missa*, aut celebrari solet. T. 2. c. 1035. B.
- Missionem de Spiritu Sancto electorum adventu in Civitate *Frankfort* decem decantari. T. 2. c. 1357. A. B.
- Missa agere; vel facere, non dicere, non canere. T. 2. c. 1045. C.
- Mularum solennis quoties Imperatoris presentia celebrantur, quid observandum. T. 2. c. 1371. A.
- Missa oomen unde sumptum. T. 6. c. 991. B.
- Missi, & exauctorati in quo differunt. T. 9. c. 1120. A.
- Missiones, & derelicta quid differant. T. 2. c. 1145. D. & c. 1145. B.
- Missiones Consules in populum spargunt. T. 2. c. 1135. A.
- Missionis triplex. T. 2. c. 759. A.
- Missionis bocesta quae sit. Tom. 1. c. 1031. A.
- Missionis causaria est honesta. Tom. 2. c. 759. B.
- Missionis in possessionem, seu in bona, est cautio communis pro pretorio pignore. T. 4. c. 1345. B. & c. 759. A.
- Missionis, sive cautio pignoris, omnibus creditoribus prodest. Ibid. B. C.
- Missionis in possessionem est generalis possessio creditorum. Ibid. C.
- Missionis in possessionem bonorum quantum se extendat. Tom. 5. c. 784. E.
- Missionis in possessionem magis est imperii, quam jurisdictionis. T. 5. c. 5. B.
- Missionis in bonorum possessionem, & bonorum possessionem quomodo differunt. T. 5. c. 1049. C.
- Missionis in possessionem bonorum quando iniuncta videatur. T. 5. c. 773. C. D.
- Missionis militis quatuorplex sit. T. 5. c. 1053. D. B.
- Missionis in possessionem legatum non revocat ab officio susceptae praerogationis. T. 6. c. 5. C.
- Missionis in possessionem constituit pignus pretorium. T. 6. c. 323. A.
- Missionis in bonorum possessionem. T. 8. c. 491. D.
- Missionis sequitur aperturam, & recitationem testamenti. Tom. 9. c. 791. D. & seq.
- Missionis pretorii pignoris quomodo procedat in actionibus debitorum. T. 9. c. 1221. A. B.
- Missionis in possessionem bonorum debitoris non solventis sit ex edicto, & decreto Pretoris. T. 9. c. 1220. D.
- Missionis in possessionem imitatur petitionem hereditatis, quae est perpetua. T. 9. c. 793. A.
- Missionis in possessionem rerum debitorum sit ex decreto. Tom. 9. c. 1099. E.
- Missionis in possessionem magistratus municipali non competit sine mandato. T. 10. c. 93. E.
- Missionis ignominiosae formula. T. 1. c. 1030. D. E.
- De missionis in possessionem, quae sit sententiae iudicis exsequenda causa. T. 9. c. 1056. C. hac missionis in possessionem numeratur etiam inter species possessionis. Ibid. C. saepe in iure possessio dicitur. Ibid. C.
- De missionis in rem tollenda. T. 9. c. 847. A. & seq.
- De missionis in possessionem. T. 9. c. 791. D. & seq.
- In missionis non viget privilegium temporis. T. 10. c. 705. B.
- Missiones sunt ex edictis. Ibid. A.
- Missionis in possessionem causa. T. 7. c. 609. E.
- Missionis lapsus. T. 8. c. 537. A.
- Missionis adnumerantur velli. T. 3. c. 272. B.
- Missionis duas, & viginti linguas percellit non minus, quam si gentilis fuisset, teste Gellio. T. 4. c. 81. C.
- Missionis quinquam proprie dicatur. T. 2. c. 688. D.
- Missionis certus numerus. T. 2. c. 938. B.
- Missionis in negotium quid sit. T. 3. c. 99. E. & c. 100. A.
- Missionis in possessionem bonorum nomine debitoris ignominiosum erat. T. 9. c. 548. D.
- Missionis in possessionem heres scriptus per officiales iudicis, per publicas personas. Tom. 9. c. 793. C.
- Missionis obligatio naturalis. T. 9. c. 52. B.
- Missionis actiones. Vide, Actiones mixtae.
- Missionis imperii est coercitio modica. T. 4. c. 16. C.
- De mixtis actionibus. T. 7. c. 469. C.
- Missionis imperium quid est. T. 4. c. 12. D. & Tom. 8. c. 634. E.
- Missionis imperium. Vide, Imperium.
- Missionis imperium unde dictum. T. 5. c. 4. E.
- Missionis imperium cur mandetur. T. 8. c. 595. A.
- Missionis, quae adhaerent aedificio, quomodo possideantur. T. 1. c. 1129. D.
- Missionis non nisi praesentia mancipia possint. T. 2. c. 327. C.
- Missionis luto fortis, immobilis, vi possideri possunt. Tom. 1. c. 1116. D.
- Missionis, & moventia in quo differunt. T. 8. c. 261. C. D.
- Missionis res quae appellantur. Ibid. C. D.
- Missionis res an possideantur, si non sub custodia nostra sint. T. 8. c. 255. D.
- Missionis res minorum, & ius, quod de eis alienandi constitutum est. T. 9. c. 572. B.
- Missionis res, quae sunt admodum pretiosae, ad res immobiles pertingunt. T. 9. c. 1157. C.
- Missionis rem persequi non possit creditor actione hypothecaria, si debitor eam vendiderit, vel alio modo ad extraneum pervenerit. T. 9. c. 1193. C.
- Missionis res an possint sequestrari. T. 10. c. 792. B.
- Missionis res. Vide, Res mobilis.
- Missionis res, sine pretio pretiosae, rei immobilis comparatur. T. 6. c. 1036. E. & c. 1037. A. & hoc casu ratio legis 4. c. de *rescin. vend.* locum habet. Ibid. c. 1036. E.
- Missionis res, & immobilis in quo differunt. T. 9. c. 1193. C.

Mobilium-ufucapio triennio perficitur. T. 1. c. 542. B.
 Mobilium rerum appellatione res le moventes continentur. T. 4. c. 645. D.
 Mobilium appellatione continentur etiam moventes, quæ per se moventur. T. 4. c. 621. C.
 Mobilium rerum appellatione continentur animalia omnia. T. 8. c. 261. D.
 Mobilium rerum custodix omifio pro amiffa poffeffione est. T. 8. c. 314. A.
 Mobilium rerum, de quibus lis est, fit fequeffratio. T. 9. c. 217. C.
 Mobilium rerum fequeffratio cur fiat. T. 10. c. 628. B. C.
 Mobilibus legatis, aurum, vel argentum non debetur. Tom. 1. c. 433. E.
 De mobilibus rebus, quæ matri obvenierunt. T. 9. c. 470. A.
 Modelfini eurementia. T. 3. c. 354. D.
 Modiationis calculus, & modiatio quid. T. 3. c. 790. B.
 Modicum tempus, quod tempus interpretatur. T. 8. c. 246. E.
 Modicum tempus. Vide, Tempus.
 Modius iniquus ille est, qui modius non est. T. 10. c. 84. A.
 Modus pro causa. T. 1. c. 1108. A.
 Modus, idest, conditio. Tom. 2. c. 812. C.
 Modus legati quis. T. 2. c. 812. C.
 Modus an poffit habere vim fideicommissi. T. 3. c. 665. E.
 Modus, & conditio in quo differunt. T. 4. c. 457. D. & T. 7. c. 711. B.
 Modus impleri poffit paffationem legati, conditio verò ante. T. 4. c. 1246. C.
 Modus contrahende obligationis pactum non est. T. 5. c. 82. C.
 Modus ftipulationibus adjectus quid operetur. T. 5. c. 850. E. & c. 851. A.
 Modus pro domus, inverfus literis. T. 7. c. 381. A.
 Modus civilis in legatis quis fit. T. 10. c. 803. B.
 Modus collatus in personam noius an pariat alteri legati, vel fideicommissi sub eodem modo relicti petitionem. T. 10. c. 1072. E. & c. 1073. A.
 Modi vocandi aliquem in ius quot, & qui funt. T. 5. c. 9. A.
 Sub modo relictum legatum purum est. T. 4. c. 464. C.
 Pro modo recte conditionem accipi. T. 4. c. 197. D.
 Pro modo conditio accipitur fapissime. T. 6. c. 401. E.
 In modo agri mentitus venditor qua actione convenitur. T. 10. c. 751. D. E.
 Quibus modis extranei heredes adquirunt hereditatem. Tom. 4. c. 82. C.
 Quibus modis obligatio civilis tol-

litur ipfo iure. T. 4. c. 728. B. C. hifce quoque modis & naturalis obligatio tollitur. Ibid. B. C.
 Molæ aquæ, aliz publicæ, aliz privatæ. T. 2. c. 832. A. B.
 Molæ quid funt, & an funt in inftrumento legato. T. 10. c. 1135. A.
 Molem in mare iactare an cuique liceat. T. 7. c. 817. B.
 Momenta interdida quæ. T. 9. c. 1138. B. C.
 Momentanea poffeffio cur fit appellata. T. 9. c. 1104. D.
 Momentaneæ poffeffiones quæ. T. 9. c. 1138. B. C.
 Momentaria poffeffio. T. 3. c. 11. E. & c. 12. A.
 Momentaria actio. Vide, Actio momentaria.
 Momentaria causa quænam fit. T. 10. c. 920. B.
 De momentariæ poffeffionis interdido. T. 9. c. 1159. A. & feq.
 Momenti causa duplex. T. 3. c. 50. A.
 Momenti, & proprietatis causa quo ordine est agenda. Ibid. A. & feq.
 Momenti beneficium. T. 3. c. 11. E. & T. 9. c. 1155. B.
 Momenti beneficium, fen momentaria poffeffio quid, & quomodo vocatur. T. 6. c. 938. D. E.
 Momenti actio quæ est. T. 7. c. 155. E.
 Momenti beneficium vocatur interdido de exhibendis tabulis. T. 9. c. 1168. A.
 Momenti tempora vigilibus dilata esse. T. 9. c. 1164. C.
 Momenti beneficium quid. T. 9. c. 1104. D.
 Momenti beneficium latius patet, quàm ut continet tantum, caulam recuperande poffeffionis; nam continet etiam generale interdido causam apulende poffeffionis, & caulam reitendæ poffeffionis. T. 9. c. 1160. A. B.
 Momenti causa dicitur poffeffionis causa quælibet. Ibid. B.
 Momenti tempora non fervantur inter abfentes. Tom. 10. c. 658. B.
 Momenti tempus quodnam fit. T. 10. c. 857. D.
 In momenti causa an fervus admittatur. T. 10. c. 520. C.
 Momenti nomine quid intelligitur. Ibid. C.
 Momenti causa prius difceptatur, quàm causa proprietatis. T. 10. c. 921. B.
 De momento prius, & poffeffione cognofcendum est, quàm de proprietate. T. 10. c. 618. C.
 Momentum quot modis accipitur. T. 2. c. 522. A. & feq.
 Momentum quid, & unde dictum. T. 3. c. 12. A.
 Momentum moriendi vitæ potiùs, quàm morti tribui. T. 3. c. 81. E.
 Momentum in iure heram fignifi-

cat. T. 1. c. 2120. B.
 Momentum dicitur unæ interdido, quod de poffeffione est. T. 9. c. 1155. A.
 Momentum pro horz. Tom. 10. c. 394. D.
 Mensana quid funt, & cur ita dicantur. T. 7. c. 405. E. & T. 10. c. 699. D. E.
 Mensana in urbe, & Provinciis an femper fuerit licitum extruere. Ibid. E.
 Meroris indicia. T. 3. c. 141. B.
 Monachi qui. T. 2. c. 21. E.
 Monachi quid a Clericis difcrepant. T. 2. c. 505. E.
 Monachi non funt clerici, clerici tamen fieri poffunt. T. 2. c. 1037. E.
 Monachi, & Anachoretæ differunt. T. 2. c. 1038. D.
 Monachi primi quales fuerit. Ibid. A.
 Monachi non habent Ecclefiam. Ibid. A.
 Monachi ut, & ubi habitare debent. Ibid. B. C.
 Monachi, nifi coram Epifcopo, conveniri non poffunt. T. 2. c. 1118. A.
 Monachi olim propria bona, & testamenti factorem habuerunt. T. 2. c. 1039. B.
 Monachi legitimarum hereditatum habent ius. Ibid. A.
 Monachi quibus de rebus tellari poffunt. Ibid. A. B.
 Monachi curiales, aut cohortales fieri poffunt. T. 2. c. 1040. B.
 Monachi cur ignavie feclatores appellantur. T. 5. c. 963. D.
 Monachi regulam B. Benedicti proftitentes jurare prohibentur. T. 6. c. 894. E.
 Monachi fidei iurare prohibentur fine confenfu Abbatis, & Capituli, ac nec etiam mutuum pecuniam accipere. T. 6. c. 1035. B.
 Monachi contra regularem difciplinam ordinis fui appellare non poffunt. T. 6. c. 941. A.
 Monachi quomodo a Canonicis regularibus difcrant. Tom. 6. c. 1099. D.
 Monachi Clericorum numero non cenfentur. T. 6. c. 1097. D.
 Monachi an heredes admittunt, & an legari eis poffit. T. 8. c. 5. B.
 Monachi per vim eripiebant eum, qui ducbatur ab fupplicium. T. 9. c. 1110. D.
 Monachi, & alii nomine ejus, qui ad fupplicium ducitur, invito eo, poffunt appellationem interpone- re. Ibid. D.
 Monachi ubinam debeant conveniri. T. 10. c. 803. B.
 Monachi non funt clerici. Ibid. C.
 Monachi propriè quia funt. T. 10. c. 820. B.
 Monachis matrimonium contrahere non licet. T. 2. c. 1038. A.
 Monachus Imperator Valens pertinaciter infenfus. Tom. 2. c. 710. C.
 Mona-

Mona-

- Monachus non licet conficere Chrisma, consecrare altaria, & ordinare Clericos. T. 6. c. 980. B. C.
- Monachismo feudum amitti. T. 2. c. 1159. B.
- Monachismo solvitur matrimonium. T. 2. c. 1039. B.
- Monachismo ingratitude liberorum erga parentes delicti. T. 3. c. 350. D. E.
- Monachismo solvitur matrimonium. Vide, Matrimonium.
- Monachismo morti comparatur. T. 2. c. 1070. D. & T. 6. c. 1068. A. mortis imago. T. 6. c. 1070. E.
- Monachismus non est capitis deminutio. T. 2. c. 1039. A. & T. 9. c. 1485. A.
- Monachismus non aufert libertatem. T. 6. c. 892. B.
- Monacho mortuo, oculo herede relicto, Monasterium ei succedit. T. 9. c. 918. B.
- Monachorum tonsura. Tom. 2. c. 1039. D.
- Monachorum bona tacito iure in Monasterium transeunt. T. 2. c. 1039. E.
- Monachorum vera, & genuina descriptio quæ. T. 5. c. 953. D.
- Monachorum munera sunt munera in bamo. T. 5. c. 1055. E.
- Monachorum acta Abbati nocere non possunt. T. 6. c. 771. E.
- Monachorum privilegia. T. 10. c. 821. A.
- Monachos sine literis Episcopi in urbem non vocit. T. 2. c. 1123. C.
- Monachos ex uno Monasterio in aliud non transire. T. 2. c. 1034. C.
- Ad monachos interdum Ecclesie pleno iure pertinent. T. 2. c. 1002. A.
- Monachum Abbas oblidem dare potest. T. 6. c. 892. B.
- Monachum non facit habitus, sed professio regularis. T. 6. c. 1042. E. & c. 1098. A.
- Monachus quidquam proprium habere non potest. T. 6. c. 1093. E.
- Monachus sivejussor dati non potest. T. 6. c. 892. B.
- Monasteria prima. T. 2. c. 1038. B.
- Monasteria plurima iure patronatus utuntur. T. 6. c. 992. C. D.
- Monasteriis concessa privilegia. T. 3. c. 6. D.
- Monasterium an sit aliud, quam affecterium. T. 10. c. 826. B.
- Monasterium Gabinie Abbatissæ Sancti Gabini, & Luxorii, ut vulgo legitur in Martyrologio Sancti Gabini, & Crispi conditum in civitate Sardinia, quæ dicitur Turris. Tom. 6. c. 1043. D.
- Moneta potestate, aut facultate aucta, vel diminuta, inspicendum, an in contractu militatio numismatis facta fuerit, quæ sit de-
- nariis, vel assibus. Tom. 5. c. 396. A. B.
- Moneta quid propriè significet. T. 5. c. 395. D.
- De moneta falsa. T. 9. c. 1449. A. & seq.
- Moneta non tantum significat pecuniam signatam, sed etiam signum, aut notam. Tom. 10. c. 727. E.
- Monetæ nomen multiplex. T. 2. c. 606. B.
- Monetæ vultus Principis impressus. T. 3. c. 556. D. E.
- Monetæ sunt regales. T. 2. c. 1215. A. B.
- Monetæ veteris, & novæ potestas. T. 2. c. 803. E.
- Monetæ falsæ rei quibus penis afficiendi. T. 1. c. 492. C.
- Monetæ falsæ delatoribus quod præmium legibus promissum sit. T. 8. c. 433. B.
- Monetæ nomen est multiplex. T. 9. c. 1449. B.
- Monetæ publicæ circumcisio. T. 9. c. 1450. A. B.
- Monetæ falsæ qui reum in iudicium detulit, quod præmium habet. T. 9. c. 1451. A.
- Monetæ falsæ reos accusantibus præmium conceditur immunitas. T. 10. c. 727. E.
- Monetales triumviri prærant æri, auro, argento stando, feriendo. T. 9. c. 1450. E.
- Monetam privatis non licet flare, & ferire, sed tantum monetariis. Ibid. E.
- Monetariæ, & ingenui proles conditionem sequitur matris. T. 2. c. 795. E.
- Monetarii qui, ac de eorum iure. T. 2. c. 792. D. E.
- Monetario ne ingenua copuletur lege prohibetur. T. 2. c. 794. C.
- Monetariorum certum, & numerosum corpus fuit. T. 10. c. 727. E.
- Monitio censuram præcedere debet. Tom. 6. c. 1058. E. & c. 1059. A.
- Monitio præcedere debet excommunicationem. T. 6. c. 940. E. nisi quis ipso facto incidit in excommunicationem. Ibid. E.
- Monitor cur debet esse unusquisque. T. 6. c. 19. A.
- Monitores quinquam propriè dicantur. T. 2. c. 419. B.
- Monoloxes paragæde. Tom. 2. c. 798. A.
- Misepæus quid sit. T. 3. c. 108. B.
- Monopodia, & podia quid sint. T. 3. c. c. 369. E.
- Monopolia olim vetita. T. 2. c. 296. C. & T. 3. c. 274. B.
- Monopolia Senatusconsultis interdicta. T. 9. c. 397. B.
- Monopolia veteribus Senatusconsultis vetita. T. 10. c. 662. B.
- Monopolia civitatibus, & rebus publicis licet exercere, privatis non licet. Ibid. B.
- Monopolium quid. T. 2. c. 296. C. & T. 9. c. 397. B. C. & T. 10. c. 662. B. & c. 1032. C.
- Monopolium privatis interdictum. T. 9. c. 397. C.
- Monopolium Tiberius in Senatu nominatur veniam rogavit, quod sibi esset græco verbo utendum. T. 10. c. 1032. B. C.
- Monstræ, sive prodigia liberos non appellamus. T. 9. c. 785. A.
- Monstruosus partus num liber sit. T. 8. c. 189. E. & c. 590. A.
- Monstrum mulier enixa, nihil proficit. T. 1. c. 458. A.
- Monstrum a moneo deductum. T. 4. c. 1484. E.
- Monstrum quid. T. 8. c. 911. E.
- Montium prospectus quibus casibus vicino potest auferri. Tom. 4. c. 97. A.
- Montis Pessulani Episcopus olim Magalensis vocabatur. T. 6. c. 925. B.
- Monumenta publica in agris sculpta sunt probationes finium. T. 4. c. 896. E. hæc monumenta omnia in causa finium potiora sunt testibus. Ibid. 897. A.
- Monumenta, & census, & libros testibus potiora esse. T. 7. c. 873. A. B.
- Monumenta publica, & finalia præstare vicem terminorum. Ibid. B.
- Monumenta publica esse potiora testibus. T. 9. c. 97. E.
- Monumenta finalia quænam sint. T. 10. c. 466. A.
- Monumenta sunt species terminorum. Ibid. A.
- Monumenti appellatio varia est. T. 4. c. 256. E. & c. 257. A. accipitur abusive & pro sepulchro. Ibid. c. 257. A.
- Monumenti nomen iure veteri est multiplex. T. 4. c. 259. A. separatio monumenti, & cenotaphii. Ibid. A.
- Monumenti ius omnem heredem sequitur, nisi aliter defunctus eaverit. T. 4. c. 220. D.
- Monumenti ius heredem sequitur. T. 7. c. 823. C.
- Monumento non factio, an pœna committatur. Si hereditas iusta fuerit causa non faciendi. T. 7. c. 1344. C.
- An monumento liceat imponere status, vel alia ornamenta. T. 9. c. 1174. B.
- Monumentum Papiniani. T. 4. c. 365. D.
- Monumentum quid propriè. T. 4. c. 259. A. B. separatur a cenotaphio. Ibid. A.
- Monumentum heres qui facere iustus est, uno casu tenetur civili actione. T. 4. c. 120. D.
- Ad monumentum edificandum, testator heredem rogat per fiduciam committit, ut liberis ducenta daict, an, si quod ulterius expenderunt, ab herede recuperare possint.

- sine actione negotiorum gestorum. T. 4. c. 877. B. C.
- Monumentum si iussit sibi testator ab hereditibus suis fieri sub pena, si eo defuncto nullum fecerint, an incidant in penam. T. 7. c. 1324. B.
- Monumentum pignori obligari non potest. T. 9. c. 1206. E.
- Juxta monumentum, vel sepulcrum non licet edificare. Tom. 10. c. 756. D.
- Mora quid, quando, & a quibus fiat. T. 1. c. 780. A. B.
- Mora utrum fiat re ipsa in fisco. T. 3. c. 657. A. B.
- Mora quomodo in personam dicitur. T. 9. c. 928. C. D.
- Mora rei fideiussori nocet. T. 2. c. 1283. A.
- Mora ex persona fit. T. 1. c. 1498.
- Mora rei obligationem productatque perpetuat. T. 1. c. 1179. A.
- Mora rei non augeat obligationem fideiussoris. T. 1. c. 1283. A.
- Mora quando nec reo, nec fideiussori nocet. T. 1. c. 1196. E.
- In mora non est, qui offert. T. 1. c. 1244. A.
- Ex mora facta in manumittendo non fit translatio in stipulationem penalem. T. 1. c. 1242. C.
- Pro mora habetur aditio tardior. T. 1. c. 1335. A.
- Mora est tardior prelatio post aditionem. Ibid. A.
- Mora non fit ex persona debitoris, nisi tempestiva, & opportuna in interpellatio, ut ex persona creditoris, nisi opportuno tempore fiat obligatio. T. 1. c. 1197. A.
- Mora purgari an possit. Tom. 1. c. 1225. B.
- Mora proprie quæ est. T. 4. c. 47. C.
- Mora, & conditio, quam adfert prelatio dici, quo fideicommissum solvatur, in quo differunt. T. 4. c. 1242. A. B.
- Mora, & conditio in ovo differunt. T. 4. c. 1445. C. & T. 7. c. 1111. E.
- Mora conditione non suspenditur. T. 4. c. 805. C. differentia est inter moram, & conditionem. Ibid. C.
- Mora emendatur, seu purgatur obligatio ejus, in quo prestando moram trahit usque ad item contestatam. T. 4. c. 60. B.
- Mora fit in personam, non in rem. T. 4. c. 47. C.
- Mora contrahitur ex interpellatione. Ibid. C.
- Mora non est maleficium, sed culpa. T. 4. c. 241. C.
- Mora quomodo definitur. Ibid. C.
- Mora purgatur obligatione. Ibid. C.
- Mora periculis coheret, & fit in personam tantum. T. 4. c. 884. A.
- Mora quibus modis finitur, purgatur, & conditio sursum tollitur. T. 4. c. 240. E.
- Mora unus ex reis promittendi non nocet alteri. T. 4. c. 684. A.
- quando alteri nocet. Ibid. E.
- Mora sua unicuique nocet, ac nocere debet. T. 4. c. 1213. B.
- Mora non suspendit obligationem, sed petitionem. T. 4. c. 1445. C.
- Mora non est omnis tarda solutio. T. 4. c. 214. A.
- Mora est tarditas, quam creat interpellatio. Ibid. A.
- Mora. Vide, Usura.
- Mora ad quod tempus noceat. T. 5. c. 796. B.
- Mora a venditore in emptione commissâ, ad quid emptori ejus nomine teneatur. Tom. 5. c. 516. E.
- Mora est injuncta dilatio solvendi, vel accipiendi, quod debetur. T. 5. c. 411. C.
- Mora ex quo tempore aestimatur, & quando commissâ esse dicatur. Ibid. B.
- Mora commissâ emendari potest. Ibid. A.
- Mora correi an coreo noceat. T. 5. c. 939. C.
- Mora fit ex solo die, quo solvi debuit, ex tempore tardæ solutionis, etiam antequam lis contestata sit. T. 5. c. 409. B.
- Mora in emptionibus cui noceat. T. 5. c. 508. A. B.
- Mora mea, quæ adversario meo non nocet, mihi etiam non nocet. T. 5. c. 528. A.
- Mora paucorum dierum nihil ex obligatione minuit. Ibid. A.
- Mora, quæ actio penaliter causatur, qualis esse debeat. T. 5. c. 90. A. B.
- Mora, quæ procuratori, seu mandatario meo, vel procuratori voluntario fit, mihi fieri intelligitur. T. 5. c. 569. A.
- Mora rei an fideiussori noceat. T. 5. c. 975. E.
- Mora cum probetur, & exigatur, sufficit una interpellatio. T. 5. c. 566. D.
- Mora quæ fit minoribus, & majoribus. T. 6. c. 379. C. D.
- Ex mora quando ulura, & fructus legatorum, aut fideicommissorum debentur. T. 6. c. 379. C. D.
- Mora quando fit. Ibid. C.
- Mora prestandorum legatorum, vel fideicommissorum quando fit. T. 7. c. 1278. A. B.
- Mora dandi, vel accipiendi neque debitori, neque creditori in rem mota prodit. Tom. 7. c. 740. C. D.
- Mora quomodo fiat. T. 7. c. 1021. E.
- Mora si fiat & per emptorem, & venditorem, quomodo viciosa tradatur, quis eorum moram fecisse videatur, & cui nocere debeat. T. 7. c. 815. A.
- Mora per alium fieri non videtur, nisi factum in ejus personam sit collatum. T. 8. c. 773. C.
- Mora ibi fieri non intelligitur, ubi nulla est actio. T. 8. c. 808. B.
- Mora jure quibus modis purgatur. T. 9. c. 236. D. E.
- Mora mori in reddenda dote. T. 9. c. 496. A. B.
- Mora ex die contracta an emendetur, debitore post diem ostendente pecuniam debitam. T. 9. c. 1266. B.
- Mora non fit in personam pupilli sine auctoritate tutoris. T. 9. c. 192. B.
- Mora fit in personam puberis sine curatore. Ibid. B.
- Ex mora quando venit id, quod interest. T. 9. c. 1074. D. E.
- Ex mora venire usuras pretii in actionem ex vendito. Tom. 9. c. 1076. B. C.
- Etiam nulla mora intervenient, opera certa, & in stipulationem deducta cedunt. T. 10. c. 77. D. E.
- Mora quiescit inter tempora judicati post rem judicatam. T. 10. c. 436. E.
- Mora quando demum fieri intelligatur. T. 10. c. 492. A.
- Mora fit jure singulari. T. 10. c. 509. B.
- Mora est dilatio, cessatio, tarditas, procrastinatio. T. 10. c. 532. A.
- Mora fieri potest in non impiendo pacto. T. 10. c. 501. C.
- Mora fit & ante item contestatam per interpellationem. T. 10. c. 685. D.
- Mora proprie fit in personam, & est mora, quæ fit in rem. T. 10. c. 904. B. C.
- En mora omne damnum patitur heres, ante moram fideicommissarius. T. 10. c. 1079. B.
- Ex mora usura venit tantum in contractibus bonæ fidei. T. 10. c. 1250. C.
- Mora quomodo debeatur. T. 10. c. 1262. A.
- Mora moram eludit. Tom. 10. c. 1263. A. est injuncta tarditas. Ibid. A. ejus definitio. Ibid. B.
- Mora ratio unde ducitur. T. 11. c. 419. B.
- Purgatio moræ tollit conditionem fortivam. T. 4. c. 241. B.
- Mora sine penam unicuique sufficit. T. 4. c. 1213. B.
- Mora semel commissa emendatio fit per obligationem. T. 5. c. 430. C.
- Mora definitio difficilis. T. 8. c. 761. B. quæ ratione dilucida fit. Ibid. E.
- Mora definitionem esse difficilem. T. 9. c. 1074. D.
- Moram otium facit creditor, qui ante diem accipere recusat. T. 3. c. 678. B. C.
- Moram si creditor fecerit, utro minoris fuerit, condemnatio fiet. T. 1. c. 1472. E.
- Ad moram credendam plures interpellationes requiruntur. T. 1. c. 1498. E.

- Moram esse culpam. T. 1. c. 1469. D.
- Moram semper facere intelligitur in re lurtiva. T. 1. c. 1473. B.
- Moram emendat oblatio pecunie. T. 1. c. 1503. E. & c. 1504. A.
- Moram purgat oblatio. Tom. 4. c. 141. D.
- Moram an polt litem contestatam purgare liceat. Tom. 5. c. 855. B.
- Moram facere is non videtur, qui sine dolo malo ad iudicium provocat. T. 5. c. 567. E. & T. 6. c. 119. D.
- Moram facere, vel non facere qui dicitur. Tom. 5. c. 567. D. E.
- Polt moram a debitore commissam debitori perire id, quod ex causis conditionis debetur, si percat. T. 7. c. 649. E. & c. 641. A.
- Moram facere, & oblatio conditioni differunt. T. 8. c. 773. C.
- Moram debitor scilicet non intelligitur, qui interpellatus est in non opportuno loco, & tempore. T. 9. c. 1083. C.
- Polt moram damna, & pericula quæ sequuntur debitorem. T. 9. c. 496. B.
- Moram emptor facit etiam non interpellatus. T. 9. c. 381. E.
- Moram semper facere intelligitur fur ex tempore delicti, etiam sine interpellatione. T. 9. c. 236. D.
- Moram sine tutore an faciat pupillus. T. 10. c. 532. B. & c. 537. A.
- Polt moram in actione ex stipulatu venit id, quod interit, si quis stipulatus sit rem sibi præstari. T. 10. c. 752. E.
- Morari, & habitare quid significet. T. 10. c. 1095. D.
- Morari quid sit. T. 10. c. 1264. B.
- Moratoria appellatio. Vide, Appellatio.
- Moratoris utilitatem æstimari absurdum est. T. 1. c. 1282. D.
- Morbi appellatio latior patet, quàm morbi fontici. Tom. 5. c. 895. E.
- Morbi, & vitii differentia quæ. T. 8. c. 563. A. B.
- Morbi nomine significatur etiam, cæcitas, & surditas, & amissio vocis. T. 9. c. 607. E.
- Morbi definitio a Galeno. Ibid. E. & c. 608. A.
- Morbi quomodo definiantur a Medicis. T. 10. c. 949. B.
- Qui morbo fe excusant a tutela. T. 9. c. 407. E.
- Ob morbum an competat actio ex empto. T. 10. c. 750. C.
- In morbum, & curationem defuncti si quis quid consumperit, quomodo repetat. T. 10. c. 950. A. B.
- Morbus fonticus litigatoris diem iudicii differt, etiam invito ju-
- dice. T. 3. c. 342. C.
- Morbus patris non præstat filio personalium munerum excusationem. T. 2. c. 753. C. D.
- Morbus, & vitium in quo differant. T. 5. c. 1198. D.
- Morbus comitalis. T. 5. c. 895. D.
- Morbus perpetuus an a iudicio impediat. Ibid. C.
- Morbus temporalis quæ fieri permittat, & quæ impediat. Ibid. D.
- Morbus fonticus. T. 5. c. 895. C. quis dicitur. Ibid. E.
- Morbus fonticus impedit matrimonium. T. 6. c. 899. C. D.
- Morbus matrimonium non dirimit. T. 6. c. 1127. B.
- Morbus fonticus, qui pendente iudicio contingit, alterutri ex litigatoribus diem iudicii differt, atque diffundit. T. 6. c. 27. B.
- Morbus fonticus quis morbus. Ibid. C.
- Morbus fonticus est febris, quæ perpetuo nocet, ut febris vehemens, five continua, non levissima febris. Ibid. C. D. Vide, Febris.
- Morbus fonticus dicitur dupliciter. T. 8. c. 170. C.
- Morbus fonticus quis. T. 8. c. 569. D. & seq.
- Morem facit consuetudo. T. 9. c. 1326. A.
- Mores gravesiores, vel leviores qui sint. T. 1. c. 322. E. & c. 313. A.
- Mores diuturni legem imitantur. T. 1. c. 322. B.
- An mores vincant Romanæ leges. T. 2. c. 1229. B.
- Mores mulieris quomodo coercantur, & quomodo mores mariti. T. 4. c. 210. E. & c. 281. A.
- Mores mulieris aliter puniuntur, aliter mores viri. T. 4. c. 280. E.
- Mores mulieris gravesiores qui. Ibid. E.
- Mores mulieris leviores qui dicuntur. Ibid. E.
- Mores conjugum gravesiores, graviore etiam eorum crimina, etiam adulteria, inter eas personas instituto iudicio privato, ut non ex crimina suo nomine nuncupemus, sed mores. T. 5. c. 569. E.
- Ob mores gravesiores tantum adulteria censebantur. Tom. 9. c. 499. C.
- Mores. Vide, Actio de moribus.
- Mores, & poëta, quæ sunt contra bonos mores, quæ sunt. T. 9. c. 55. C. D. & seq.
- Mores spectandi in lite. T. 9. c. 1127. A.
- Mores boni, alii naturales, alii civiles. T. 9. c. 55. C.
- Ob mores erat olim retentio ex dote. T. 9. c. 535. D.
- Morganatica quid significet. T. 10. c. 744. C.
- Morganaticum jus quid. Tom. 1. c. 1181. C. D.
- Morgangheba quid. T. 2. c. 1282. D.
- Mori quando lis dicatur. Tom. 5. c. 829. B.
- Moribus recepta manarunt ex disputatione prudentium habita in auditoriis, & cognitionibus Principum, aut magistratuum. T. 3. c. 895. D.
- Ex moribus Populi Romani pleraque in XII. tabulas translata. T. 1. c. 903. A.
- De moribus potestne agere leno, si retentionem dotis non habet. T. 4. c. 282. B.
- Moribus fœmininis publica, five civitatis munera, seu officia interdiciunt. T. 5. c. 447. D.
- Moribus improbate conventiones, aut stipulationes iniques sunt. T. 6. c. 491. A. B.
- Ex moribus malis bonæ leges natae sunt. T. 9. c. 357. D.
- De moribus actio. Vide, Actio de moribus. Vide, Mores.
- Moriendi momentum distinguit a morte. T. 1. c. 1195. C.
- Moriendi tempus semper in iure vitæ deputatur. Tom. 4. c. 345. B.
- Morietis mortiferè vulneratus si dixerit, se ab illo occisum, non est ei temerè credendum. Tom. 5. c. 635. A.
- Morietis filiofamilias, ubi manet peculium. T. 8. c. 615. A.
- Morietens facilius relinquimus, quàm alienamus, viventes. T. 9. c. 949. A.
- Morietis, qui se ab alio occisum dicit, an credendum. T. 6. c. 595. B. C.
- Morietis sine liberis, sine agnatis, & sine cognatis, quis succedat. T. 10. c. 781. E.
- Morietibus leges minus permittunt, quàm viventibus, & cur. T. 9. c. 1354. C.
- Morietium est relinquere, dare viuentium potius est. T. 4. c. 517. C.
- Morietium actus rescindentia quæ. T. 8. c. 509. A.
- Morietium ultima iudicia certiora. T. 9. c. 85. C.
- Cum morietur, & cum moritur farris in legatis, & stipulationibus quomodo interpretantur. T. 9. c. 247. C.
- Cum morietur heres, fideicommissum relictum an valeat. Ibid. B. C.
- Moris quæ sunt, an veniant in iudicium bonæ fidei. T. 10. c. 666. A.
- Moritur quis plerumque sine successore. T. 10. c. 784. B.
- Mors fatalis quid a morte violenta differat. T. 1. c. 971. C.
- Mors sæpe ex puerperis matribus illata, vel aliud periculum. T. 1. c. 165. D. E.
- Mors alimentarii el liberatio ejus, a quo alimenta relicta sunt. T. 4.

T. 4. c. 1245. B.
 Mors omnem societatem solvit, ne-
 dum conjugalem. T. 4. c. 219.
 A.
 Mors Senecæ fuit arbitraria per
 Neronem. T. 4. c. 15. A. Se-
 neca dictus, quasi seipsum necavit.
 Ibid. A.
 Mors. Vide, Nex.
 Mors, interitusque subiecti summa
 mutatio est. Tom. 5. c. 426.
 C.
 Mors hominis certa est, casus au-
 tem fortuitus, & ruina ædium,
 incerta. T. 5. c. 842. C.
 Mors sola matrimonium dissolvere
 potest. T. 6. c. 1143. C.
 Mors, & mortalitas id quo differ-
 runt. Vide, Mortalitas.
 Si mors interveniret pendente ap-
 pellatione. T. 9. c. 1122. D. &
 seq.
 Mors ejus, cui concessa est habitatio,
 an habitationem extinguat. T.
 10. c. 939. A.
 Mortalitas. T. 2. c. 587. B.
 Mortalitas, & mors in quo differunt.
 T. 6. c. 118. A.
 Mortalitas quid sit. T. 9. c. 1394.
 B. C.
 Mortalitatē nomine significatur
 mors, quam fors, & conditio
 humana adfert, & mortalitas ho-
 minum natura. Tom. 4. c. 1341.
 C.
 Morte parentis an continetur do-
 minum. T. 1. c. 151. E.
 Morte crimina extinguuntur. T. 4.
 c. 1341. B. C.
 Morte sibi addicta nullum crimina
 extinguuntur. Ibid. C.
 An morte viro soluto matrimonio,
 pecunia legata pro dote mulieri
 debeatur. T. 4. c. 1119. A.
 Morte rei crimen extinguuntur. T.
 4. c. 1391. C.
 Morte hominis petiti non finitur lis
 propter periculum evisionis, ut
 sciatur, an stipulatio sit com-
 missa evisionis nomine. T. 4.
 c. 1015. C.
 Morte denunciati nuntiatio novi o-
 peris non finitur, & quare. T. 5.
 c. 648. B.
 Morte mandantis re integrā solvi-
 tur mandatum. T. 5. c. 473. B.
 Morte filii an extinguuntur pecu-
 lium. T. 5. c. 982. C. D.
 Morte hominis petiti extinguuntur
 iudicium in rem. T. 5. c. 296.
 A.
 Morte rei crimen perimi. Tom. 9.
 c. 1123. C.
 Morte rei crimen, & penam, &
 causam honorum rei confiscando-
 rum extingui. Tom. 9. c. 1391.
 E.
 Morte accusatoris accusatio extingui-
 tur. T. 9. c. 1391. E. crimen,
 & culpam non extingui. Ibid.
 E.
Le mort fait le vis. in Gallia, T. 9.
 c. 252. A.
Mors tailable. T. 9. c. 411. D.

Mortem qui sibi consecravit luctu,
 vel furore, ad ejus testamentum
 valeat. T. 4. c. 374. B. C.
 Si sibi mortem turpiter consecravit
 miles, vel paganus, cum habeat
 heredem, an bona ejus caduca
 fiant. T. 4. c. 371. C. D.
 Mortem sobire potius quis debet,
 quam atrox delictum committere.
 T. 5. c. 92. E.
 Mortem defuncti heres, qui annu-
 vindicat, amittit hereditatem.
 T. 7. c. 559. D.
 Post mortem arguere de dolo, aut
 vi parentes, aut patronos non
 possumus. T. 9. c. 845. D.
 De bonis eorum, qui mortem sibi
 consecraverunt. Tom. 9. c. 1483.
 C. D.
 Mores manumissio similis est. T.
 5. c. 838. D.
 Morti comparatur proscriptio bene-
 ficii debitoris. T. 9. c. 1127. B.
 Mortis casus ad deportationis casum
 non trahitur. T. 1. c. 1237.
 D.
 Mortis causā capio non imputatur
 heredi in Falcidia. T. 4. c. 908.
 E. & c. 909. A. hæc verba quo-
 modo accipiuntur. Ibid. c. 908.
 E. & 909. A. duobus modis ali-
 quid imputari in Falcidiam dicitur.
 Ibid. c. 909. A.
 Mortis causā capio quæ est. T. 4.
 c. 60. D. in mortis causā capien-
 tis lex Falcidia non habet locum.
 Ibid. D.
 Mortis causā capio quæ sit, & di-
 catur. T. 5. c. 612. A.
 Mortis causā capio non est legatum.
 T. 5. c. 633. D.
 Mortis causā capio latius patet;
 quid mortis causā donatio. T.
 6. c. 402. A.
 Mortis causā capientes non instat le-
 gatorum obnoxio, & donationes
 causā mortis. T. 4. c. 404. B.
 Mortis tellitoris tempus semper
 spectatur in Falcidia ratione. T.
 6. c. 66. C.
 Mortis causā capio. Vide, Capio.
 Mortis causā capio accipitur gene-
 raliter, & specialiter. Tom. 7.
 c. 1211. A.
 Mortis causā capio an imputetur
 in quartam legis Falcidie, vel
 legis Glicie, vel in Trebellianum.
 T. 7. c. 185. D. E.
 Mortis causā capio commune no-
 men est. T. 7. c. 1463. B. legata,
 & fideicommissa continent. Ibid.
 Mortis causā capio quomodo acci-
 piatur, & an querelam inofficiosi
 testamenti excludat, & quando.
 T. 7. c. 185. A. B.
 Mortis causā donationem an agens
 de inofficioso amittat. Tom. 7.
 c. 189. A.
 Mortis causā capi quid dicatur. T.
 8. c. 76. A.
 Mortis causā capio an sit legatum,
 fideicommissum, vel hereditas.
 T. 8. c. 75. E.
 Mortis causā capientes quibus con-

serventur, si petita sit honorum
 possessio contra tabulas a prate;
 110. T. 8. c. 76. C.
 Mortis causā capio capitur, capi-
 tur sine donatione. T. 8. c. 76.
 A.
 Mortis nullum aliud solatium esse
 videtur, quam voluntas ultra
 mortem. T. 9. c. 719. A.
 Mortis causā capio continet & he-
 reditatem, & legatum, & dona-
 tionem causā mortis. Tom. 9.
 c. 1357. A.
 De mortis causā donationibus. T.
 9. c. 1355. A. & seq.
 Mortis causā donationes ab intestato
 an sint instat legatorum. T.
 10. c. 506. E.
 Casus mortis an trahatur ad casum
 deportationis. Tom. 10. c. 548.
 A.
 Mortis fortuna communis, quibus
 sit propria. T. 10. c. 611. D.
 Ex mortis causā capionibus ad sub-
 ducatur Falcidia. T. 10. c. 805.
 C.
 Mortis causā capio an subjiciatur
 fideicommissum, vel Falcidia. T.
 10. c. 1051. B.
 Mortis casus trahitur ad casum
 emancipationis. T. 10. c. 1119.
 C.
 Mortui in matrimonio filia dos
 profectitia ad patrem redit. T. 5.
 c. 553. B. C.
 Mortuus quando dicitur. T. 5.
 c. 132. E. & c. 1113. C. D.
 Mortuus res. T. 9. c. 132. E.
 Mortui illatio locum religiosum facit,
 reliquique mortui in alium locum
 translati non faciunt locum
 religiosum. T. 4. c. 945. A.
 Mortui corpus commendare terræ
 est deponere. Tom. 4. c. 313.
 A.
 Mortui nulla defensio est. Tom. 7.
 c. 165. D.
 Mortui oti, nati esse non videntur.
 T. 8. c. 584. E.
 Mortui filicernum, obolum, &
 pollidorem parati. Tom. 3. c.
 301. D.
 Mortui duobus pariter, an videatur
 alter alteri supervivisse. T. 7.
 c. 1468. C.
 Mortui non maledicendum. T. 9.
 c. 645. D.
 De mortuo inferendo, T. 1. c. 758. C.
 De mortuo inferendo interdium.
 Vide, Interdium.
 De mortuo inferendo interdium
 datur domino proprietatis. T. 4.
 c. 165. A.
 Mortuo bove, qui legatus est, ne
 que corium, neque caro debetur.
 T. 7. c. 1174. E. nec debetur alli-
 mento animalis. Ibid. E.
 De mortuo homine, vel animali
 post litem contestatam sine dolo,
 & culpa possideri. T. 7. c. 265.
 B. & seq.
 Mortuo eo, qui appellavit a senten-
 tia in negotio civili, lis non au-
 ritur, sed transfertur in herede.
 E. c. 2. dem.

- dem. T. 9. c. 1123. A.
De mortuo inferendo, & sepulchro edificando. T. 10. c. 415. A.
Mortuorum bona vacante ut ad fiscum transferantur. Tom. 2. c. 658. B.
Mortuorum damnatorum bona non honestè petuntur. T. 2. c. 655. C.
Mortuorum ante condemnationem bona fisco non vindicari. T. 2. c. 647. D.
Mortuorum corpora qui injuriis afficiunt, ut puniendi. Tom. 2. c. 1104. E.
Mortuus intra urbes sepelire vetuit Divus Adrianus. Tom. 4. c. 1232. E.
Mortuum in urbe sepeliri lege vetitum. T. 3. c. 449. E. & c. 450. A.
Mortuum in locum purum inferens aut eximere eum, aut pretium loci prestare actione in factum funerarii compellitur. Tom. 5. c. 385. D.
Mortuum inferre in locum purum an unus ex sociis invito altero possit. T. 7. c. 411. C.
Mortuum qui inferre in alienum locum, non facit locum religiosum, & tenetur actione in factum. T. 7. c. 583. A. B. qui in communem locum inferre mortuum qua actione tenetur. Ibid. B.
Mortuus, & mortui ossa, & cineres quomodo intelligenda. T. 5. c. 924. D.
Mortuus postumus qui nascitur, nunquam intelligitur in rebus humanis fuisse. Tom. 6. c. 439. C.
Mortuus obligationem in heredem an transmittat. T. 7. c. 165. E. Si mortuus fuerit reus, vel accusator. T. 9. c. 1391. E.
Mortuus an rectè condemnatur lite contestata. T. 10. c. 1245. A.
Morum præsumptio dicitur ex antea vita. T. 6. c. 887. A.
Morum mulieris coercio ad maritum pertinet, non ad ejus heredem. T. 9. c. 499. D. E.
Morum publica coercio non potest privata pactione tolli. Tom. 9. c. 498. B.
Mos unde priorum habuit originem. T. 2. c. 1231. C.
Mos in veteratibus consuetudinem fecit. Ibid. C.
Mos vetus inhumandarum mortuorum qui. T. 5. c. 983. C.
Mos exarandi incivili in metu spectatur. T. 5. c. 124. A.
Mos, & consuetudo an differant. T. 7. c. 41. E. & c. 42. A.
Mos quid. Ibid. c. 41. A.
An mos sit jus scriptum. Tom. 9. c. 125. B.
Mos judiciorum, seu stilus quis. T. 9. c. 92. A. B.
Motus, idest indignatio. Tom. 3. c. 379. E. & c. 380. A.
Motus ordine recuperare potest, nisi quis in ejus locum inserim subleatas sit. T. 4. c. 849. A.
Matus corporis, & ejus definitio. T. 6. c. 27. C.
Moventia, & mobilia in quo differunt. T. 7. c. 1375. E. & T. 8. c. 261. C. D.
Moventia propriè accipi pro animalibus. T. 7. c. 1376. D.
Moventia quæ dicuntur. T. 7. c. 1376. D. & T. 8. c. 261. D.
Moventes. Vide, Mobilia.
Movere, idest agere. T. 2. c. 900. A.
Muciana cautio, a Quinto Mucio Scævola composita, quænam est. T. 4. c. 1109. E. cautionem Mucianam legatarii quomodo cavent. Ibid. c. 1110. B.
Muciana cautio in quibus locum habet, & in quibus non. Tom. 4. c. 1129. A.
Muciana cautio. T. 6. c. 171. C.
Vide, Cautio Muciana.
Mulas, alteri experiendæ datæ, si intra diem experimenti latorcinio perierint, cujus sit detrimentum. T. 7. c. 858. C.
Mulas si quis alteri experiendas dederit, ut si displicuerint, in dies singulos certam mercedem pro usu earum præstaret, an sit locatio. Ibid. B.
Mulcta irrogatur extra ordinem. T. 4. c. 284. B.
Mulcta, & poena in quo differunt. T. 4. c. 14. C.
Mulcta cui irruetur. T. 5. c. 12. C.
Mulcta ut evitetur, fidejussor judicio sili dandus est. Ibid. E.
Mulcta nunquam aufert totum, sed publicatio, sive confiscatio, sive adjudicatio. Tom. 6. c. 613. C.
Mulcta omnis poena est, sed non contra. T. 7. c. 134. D.
Mulcta pecuniaria est, & arbitraria. Ibid. E.
Mulcta præjudicialis. T. 7. c. 231. B.
Mulcta an poena sit. T. 8. c. 585. A.
Mulcta, & poena differunt. T. 8. c. 585. E. & c. 585. A.
Mulcta præjudicialis quæ sit. T. 10. c. 789. A.
Mulcta incompetiivæ appellationis clerici jure antiquo quibus debeatur. Tom. 10. c. 822. E. & c. 823. A.
Mulcta plerumque accedit fisco. T. 10. c. 870. B.
Mulcta an infamæ. Ibid. C.
Mulcta propriè quid sit. Ibid. C.
Mulcta, quæ semel irrogata est, potest abrogari a superiori judice, non ab eodem judice. Ibid. E.
Mulcta quomodo irrogatur. Ibid. E. & c. 871. A.
Mulcta olim fuit non pecuniæ, sed pecoris, & armenti. T. 10. c. 871. A.
Mulcta dictionem habet, quæ publicum judicium exercet. Tom. 4. c. 14. A.
Mulcta dictionem an judices omnes habeant. T. 5. c. 21. E. & c. 12. A.
Mulcta dictionem qui magistratus habent. Ibid. c. 12. A.
Mulcta an provocatio sit. Tom. 7. c. 134. E. & c. 135. A.
Mulcta dictio quibus competat, & quo jure. T. 7. c. 81. A. B.
Mulcta dictionem qui habent. T. 7. c. 57. E. & c. 75. A.
Mulcta dictio ad quorum jurisdictionem pertinet. T. 8. c. 478. E.
Mulcta dictio jurisdictionis est. T. 10. c. 387. E.
Mulcta dictionem qui judices habent. T. 10. c. 870. A.
Mulcta infligendæ jus habet omnis, qui publicè judicium exercet. T. 10. c. 872. C.
Mulctam dicere quis possit. T. 7. c. 135. B.
Mulctam solus magistratus, penam irrogat quilibet. T. 7. c. 34. A.
Mulctam dicere pedaneis, & specialibus judicibus interdum permittitur est. T. 7. c. 135. E.
Mulctam dicunt magistratus urbani, provinciales, municipales. T. 8. c. 585. D.
Mulctam dicere tantum hi possunt, qui sunt ordinarii judices. T. 9. c. 1059. E.
Mulctam is potest dicere, cui adjudicatio data est. T. 10. c. 398. D.
Mulctam dicunt more majorum, id est suo jure, magistratus urbani. T. 10. c. 400. B.
Mulctam non unus, idemque in singulandam modum servatur. T. 5. c. 12. A.
Mulctam modus certus est a lege præscriptus, intra quem judex potest mulctare, cum excedere non potest. T. 10. c. 594. D.
Mulier propriè non est homo. T. 3. c. 153. E.
Mulier ducenda ob solam proles causam. T. 2. c. 1081. C. D.
Mulier post quinquagesimum annum non significat. T. 1. c. 325. B.
Mulier, quæ abegit partum, vel abortum fecit, peperisse non videtur. T. 1. c. 459. B.
Mulier, quæ uno partu tres edidit filios, jus liberorum non consequitur. T. 1. c. 457. E.
Mulier propter doctem habet tacitam hypothecam, nisi sit hæretica. T. 2. c. 1157. B.
Mulier vidua domicilium retinet, quod habuit maritus. Tom. 2. c. 737. D.
Mulier an in judicio testis esse possit. T. 1. c. 1048. D.
Mulier, quæ in tutela est, manumittere non potest. T. 1. c. 305. A.
Mulier quando videtur intercedere. T. 1. c. 1297. D.

Mulier jus civile ignorare potest, an gentium non item. Tom. 1. c. 1006. C. D. §.

Mulier olim si vinum bibisset, repudio a viro separabatur. Tom. 1. c. 1073. B. C.

Mulier nomine dotis omnibus praesertur creditoribus. T. 2. c. 1131. A.

Mulier a marito repudiata an alteri nubere possit. T. 2. c. 1072. D.

Mulier post quinquennium adultorii accusari non potest. Tom. 3. c. 98. B.

Mulier adultera in monasterium detrudenda. T. 2. c. 1073. A.

Mulier gyneciaria. T. 2. c. 793. C.

Mulier, nisi seipsam, deferre non potest. T. 2. c. 659. A.

Mulier, quae suam, vel suorum injuriam persequitur, subscibere non tenetur. T. 3. c. 575. A.

Mulier, & minor in quo differunt. T. 4. c. 270. E.

Mulier quomodo per matrimonium originem patris naturalis sequi debeat, & quomodo per adoptionem. T. 4. c. 856. B. C.

Mulier reduci dicitur, non quae deprehensa, vel damnata est, sed quae suspecta damnata est. T. 4. c. 1393. D.

Mulier an ex adulterio, quod in prioris matrimonii admittit, postquam secundo viro nupsit, accusari queat. T. 4. c. 1394. A. B.

Mulier vi compellit adulterii accusari nequit, nec stupri. Tom. 4. c. 1392. D. venia fit tribus modis, 1. vi, casu, ignorantia. Ibid.

Mulier, non damnata adulterii, in judicio testis esse potest, in testamento vero potest. T. 4. c. 1472. B.

Mulier ex mandato, ut procurator, litem alienam agere nequit, nisi in rem suam. T. 4. c. 879. C.

Mulier, damnata adulterii, in matrimonio citra lenocinii crimen retineri non potest. T. 4. c. 1394. D. damnata vero quasi latrocinium socia impune retineri potest. Ibid.

Mulier in legem falsitatis de plagiariis suam, & suorum injuriam exsequi potest. T. 4. c. 1479. D. excipitur tantum causa adulterii. Ibid.

Mulier 15. annis minor consensu curatoris dotem marito dedit, an possit hac relictui adversus dotem, si usa est jure communi. T. 4. c. 952. E.

Mulier an adversus maritum, si convenitur ex stipulato, possit se tueri exceptione Senatusconsulti Vellejani. Tom. 4. c. 937. D.

Quid interest, utrum mulier dotem dederit, an extraneus pro muliere. T. 4. c. 999. C. D.

Mulier, quae non potest esse testis in testamento, an possit in judicio. T. 4. c. 11. D.

Mulier quot partus edere plerumque potest. T. 4. c. 405. C. Picus Mirandula quid de eo in hymnis scribit. Ibid. C. Jurisconsulti septem partus tantum genuisse mulierem prodiderunt. Ibid. C.

Si mulier intercedendi animo pro alia muliere dotem promiserit, & forte res etiam suas viro eo nomine obligaverit, ex hac causa non adjuvatur Senatusconsulto Vellejano. T. 4. c. 985. C.

Si quid mulier solvisset, dedisset post interitum mariti, cum ipsa fructus cepisset, ad omnes filiorum pertineret. T. 4. c. 1104. D.

Mulier a defuncto gravis relicta, quo beneficio juris utatur. T. 5. c. 510. A.

Mulier duobus nupta esse non potest. T. 5. c. 549. B.

Mulier in pignore an, & quando remotioribus creditoribus praeratur. T. 5. c. 955. D.

Mulier quando servi nomine in solidum, & quando noxali actione teneatur. T. 5. c. 572. A. B.

Mulier invita rem marito vindicanti an restituere cogatur. Tom. 5. c. 694. D.

Mulier an teneatur servare locationem a marito laetam. Tom. 5. c. 565. A.

Mulier si servum dotalem post mortem accipere recusa verit, quid juris. T. 5. c. 567. A.

Mulier per calumniam petens se mitti in possessionem bonorum defuncti, notatur, & laborat infamia. T. 5. c. 102. D.

Mulier quaeque plures patrias habere potest. Tom. 5. c. 618. E. & c. 619. A.

Mulier quo casu adversus maritum exceptione doli uti possit. T. 5. c. 828. B.

Mulier si abortum fecerit post mortem mariti, quo jure uratur, & an habitationem retinere possit. T. 5. c. 610. B. C.

Mulier ante concubium potuit dissentire, vel allegare dissentium, non post concubium. Tom. 6. c. 1147. C. D.

Mulier procuratrix in judicio esse non potest. T. 6. c. 963. D.

Mulier antequam de morte viri absens certa fuerit, alii nubere non potest. Tom. 6. c. 1059. E.

Mulier iudex non potest esse ex arbitrio. T. 6. c. 953. D. Multissima domina potest. Ibid. D.

Mulier ex causa adulterii dimissa, judicio Ecclesiae dotem, & dotilitium amittit. T. 6. c. 1147. E. & c. 1148. A.

Mulier in bonis mariti tacitam habet hypothecam dotis nomine. T. 6. c. 1033. A.

Mulier an videatur inrercedisse pro marito. Tom. 6. c. 706. E.

Mulier debet omne id, quod percipit ex re mariti, imputare in usuras dotis, non in dotem, & in usuras pro rata. T. 6. c. 513. A.

Mulier fidejubeus pro alio liberatur Senatusconsulto Vellejano. Tom. 6. c. 706. D. E. item si constituerit se saluam pro alio. Ibid. E. item si rem suam pro alio pignori obligaverit. Ibid. E.

Mulier divorcio facto si dotem viro repetat, an cogatur vir eam mulieri reddere. Tom. 6. c. 545. E.

Mulier per epistolam an manumittere possit servum suum. Tom. 6. c. 311. A.

Mulier praegnans post divortium. Vide, Praegnans mulier.

Mulier nuptura debitori suo sub hac disjunctione, sive alternatione dotem dixit, quid mihi debeat, aut fundus sempermaneat meus doli tibi erit, electio est mulieris, utrum malit. Tom. 6. c. 108. C. D.

Mulier si in ea opinione sit, ut credat se pro dote obligatam, quicquid dotis nomine dederit, non repetit. Sublata enim falsa opinione relinquuntur pietatis causa, ex qua solutum repeti non potest. T. 6. c. 55. A. B.

Mulier an, & quando jure accusare possit. T. 7. c. 891. E.

Mulier an possit dote defraudari propter liberos. Tom. 7. c. 1397. E.

Mulier an possit substituere pupilis, vel exemplariter. Tom. 7. c. 938. C.

Mulier an possit testimonium dicere. T. 7. c. 885. C.

Mulier an praeratur in ratione dotis liberis communibus. Tom. 7. c. 1398. A.

Mulier major 50. annis olim nuptas contrahere prohibita. T. 7. c. 784. E.

Mulier major annis 50. pro sterili habetur. Ibid. E.

Mulier quando domicilium mutat, & sequatur domicilium, & forum mariti. T. 7. c. 98. A.

Mulier quomodo postumum habere possit. T. 7. c. 173. D.

Mulier si quid medico per fideicommissum reliquerit, quae ei vivax prestat solita sit, quid medico debeatur. T. 7. c. 1311. C.

Mulier si in diem expromiserit pro alio, an intercessio mulieris inferretur statim ex Senatusconsulto Vellejano. Tom. 7. c. 1389. C.

Mulier si liberis legaverit simpliciter, quae viva praestabit, quid legato cedat. T. 7. c. 1312. A.

Mulier, si plus sit in legato dotis, quam

- quàm in ipsa dote; an fideicom-
missum onerari possit. T. 7. c. 1426. A.
- Mulier si sciens se pregnantem non
esset, perierit, se mitti in bonorum
possessionem ventris nomine, an
sumptus re comperta ab ea repe-
tantur. T. 8. c. 113. E. & c. 114. A.
- Mulier nubens intra annum luctus,
an infamia sit, itemque qui eam
duxit. T. 7. c. 891. C.
- Mulier quibuscumque creditoribus præ-
feratur. T. 8. c. 1116. E.
- Mulier ad solennia adhiberi non po-
test. T. 8. c. 964. A.
- Mulier an in exigenda dote præfe-
ratur omnibus creditoribus. T. 8.
c. 105. A.
- Mulier an possit, constante matrimo-
nio, a marito dotem petere. T. 7.
c. 1401. A.
- Mulier ex quo tempore ob inopiam
mariti dotem repetere possit. T.
8. c. 104. E.
- Mulier si sui iuris sit, an conferat
dotem, si sit maritus inop. T.
8. c. 105. B.
- Mulier procuratrix, aut defensor
esse in iudicio in rem alienam
non potest. T. 8. c. 740. A.
- Mulier nec docere potest, nec testis
esse, neque fidem dicere, neque
iudicare. T. 8. c. 658. B.
- Mulier an possit esse iudex. T. 8. c.
759. C. an arbitrium suscipiat.
Ibid. c. 740. A.
- Mulier non potest ab apparitoribus
domo educi. Ibid. E.
- Mulier emancipata quæ. T. 8. c.
599. C.
- Mulier ventris nomine, per calum-
niam in possessionem mitti, quæ
dicatur. T. 8. c. 494. C. D.
- Mulier heres instituta. Tom. 9. c.
495. A.
- Mulier ingenua potest haberi in
concubinato. T. 9. c. 994. B.
- Mulier pregnant non potest alii
nubere, antequam pepererit, quan-
do maritus est indignus luctu, &
cur. T. 9. c. 452. A. B.
- Mulier est privilegiaria inter credi-
tores, si repetat dotem soluto
matrimonio. T. 9. c. 1134. B.
- Mulier, quæ intra tempus luctus alii
nupit, quibus poenis coercetur.
T. 9. c. 452. E. & seq.
- Mulier renuntiare potest Senatuf-
consulto Vellejani. T. 9. c. 375. A.
- Mulier frustra fidejubeat. T. 9. c.
262. E.
- Mulier apud quem iudicem repe-
tat dotem soluto matrimonio.
T. 9. c. 1072. C.
- Mulier quando officio tutelæ fungi
possit. T. 9. c. 565. B. & seq.
- Mulier potest renuntiare exceptio-
ni Vellejani. T. 9. c. 321. E.
- Mulier facilitas se obligat, quàm
donat. T. 9. c. 948. D.
- Mulier non parit excommunicationi
mariti mortuam, si nullus heres ei
existat, dotis servandæ causa mit-
tatur in possessionem universorum
bonorum, eaque distrahit nomi-
- ne mariti, quod erat infame. T. 9.
c. 548. E.
- Mulier transiit in potestatem viri
conventionem in manu. T. 9. c.
559. A.
- Mulier est dotis domina. T. 9. c.
479. C. & c. 482. D.
- Mulier plus commodi heredi suo
non relinquit, quàm ipsa habue-
rit. T. 9. c. 496. C. ipsa non po-
test maritum convenire ultra,
quàm facere possit, nec heredem
ejus. Ibid. C.
- Mulier rea adulterii facta post di-
vortium servos manumittere non
potest intra sexaginta dies. T. 9.
c. 1246. C.
- Mulier, adulterii convicta, hodie to-
tam dotem amittit, & donatio-
nem propter nuptias. Ibid. E.
- Mulier in actionibus personalibus
præfertur aliis creditoribus ma-
riti, etiam antiquioribus. T. 9. c.
480. E.
- Mulier, cujus culpa divortium sit,
multatur dote tota, & lucro nu-
ptiali. T. 9. c. 500. C.
- Mulier causa dotis quod privile-
gium habet. T. 9. c. 1215. C.
- Mulier ingenua, quæ conjungit se
servo alieno. T. 9. c. 351. A.
- Mulier jus familiæ, aut suum
heredem habere non potest. T. 9.
c. 1212. C.
- Si mulier libera contra denunciatio-
nem meam miscat se servo meo,
serva sit mea, & bona omnia
ejus cum capite in me transferun-
tur genere quodam successione.
T. 9. c. 926. B.
- Si mulier stipulata est a marito pa-
rem dimidiam dotis reddi ei, cui
ipsa veller relinquere. Tom. 9. c.
1255. D.
- An mulier habeat tacitam hypo-
thecam dotis nomine. T. 9. c.
1134. D.
- Mulier. Vide, Uxor.
- Mulier ex legato patris tantum
consequuta, quantum ei dotis no-
mine debetur a marito, qui patri
dotem solvit, an aliquid lucri fa-
ciat. T. 10. c. 1205. C.
- Mulier an sit domina rerum dota-
lium, an maritus. T. 10. c. 298.
A. B.
- Mulier, quæ suæ dotis conservandæ
causâ bona mariti persequitur ju-
re tacite hypothecæ, an præferta
prioribus omnibus creditoribus
hypothecariis, etiam expres-
sæ, & manifestæ hypothecæ,
habentibus. T. 10. c. 318. D.
- Mulier etiam non habebat, nisi ex-
pressam hypothecam in bonis ma-
riti. T. 10. c. 319. A.
- Mulier concurrens cum privato an-
tiquiore vincit, concurrens cum
fisco antiquiore vincitur. T. 10.
c. 319. A.
- Mulier an in prætium dotis præfe-
ratur fisco, si privatus sit antiquior
fisco, & muliere & fisco anti-
quior muliere, eo quod mulier
- præferatur privato, cum scilicet
agitur de bonis mariti distraben-
dis. T. 10. c. 319. A.
- Mulier concurrens cum privato, &
fisco antiquioribus, quomodo, cum
agitur de dote recuperanda in
bonis mariti, vocat utrumque.
Ibid. A.
- Mulier quo casu, & quæ conditio-
ne possit accusari. T. 10. c. 575.
D.
- Mulier quomodo se eximat a fidei-
jussione. T. 10. c. 632. E. & c.
633. A.
- Mulier quo privilegio gaudeat in
rebus mariti adversus creditores.
T. 10. c. 675. D.
- Mulier an omnia sua bona possit
dare in dotem. T. 10. c. 900. B.
- Mulier viripotens an veniat in
suam tutelam. T. 10. c. 1122. C.
D.
- Mulier an possit nuntiare. T. 10. c.
1182. D.
- Mulier si dotem promiserit non im-
putatur marito. T. 10. c. 1227.
A.
- Mulier absenti nubere potest, mulier
absenti nubere non potest. T. 1.
c. 397. D.
- Mulieris prudentiæ celerior est
cursus. T. 10. c. 907. C.
- Mulieris venter per quinquem inspi-
citur oblietores. T. 1. c. 405. C.
- Mulieris mores quomodo coercen-
tur, & quomodo mariti. T. 4.
c. 180. E. & c. 181. A.
- Mulieris mores aliter puniuntur, ali-
ter mores viri. Vide, Mores.
- Mulieris obligatio. Vide, Obligati-
tio.
- Mulieris patrimonium est dos. T. 5.
c. 385. A.
- Mulieris legatarii, proprietarii, &
emptoris causa multum a pupilli,
& tutoris causa differt in loca-
tione servanda a venditore, vel
marito, vel testatore, vel usufru-
ctuario facta. T. 5. c. 565. A. B.
- Mulieris impetrix in quibus casibus
venia datur. T. 6. c. 169. D.
- Mulieris culpa divortio facta, jure
multatur dote mulier. T. 7. c.
1598. A.
- Mulieris morte soluto matrimonio,
an maritus ex pacto dotem inte-
gram retinere possit. Ibid. A.
- Mulieris proprium est in domo se
continere. T. 8. c. 658. D.
- Mulieris morte crimen extinguitur.
T. 9. c. 1246. D.
- Pro mulieris dote bona mariti non
debent addici. T. 9. c. 548. C.
& seq.
- Mulieris privilegium in repetitione
dotis. T. 9. c. 478. C. & seq.
- Mulieris dotem repetentis privile-
gium. T. 9. c. 1215. C. & seq.
- Mulieris expressioem an tol-
latur naturalis obligatio, & pi-
gnus remaneat. T. 10. c. 414. D.
- Mulieris intercessione rescissa, credi-
tori vetus actio restituitur. T. 10.
c. 509. E.

Mulieri ignorantia juris ignoscitur. T. 3. c. 410. D. E.

Mulier quādo actio dotis recuperandæ nascitur, & quando non. T. 4. c. 476. A. & seq. quid statuit hic Accursius. Ibid. c. 477. C. item Joannes Glossator. Ibid. c.

Mulier vetustas temporis deductionem impensarum adimere non potest. T. 4. c. 188. E.

Mulier in petenda dote nil obest ignorantia juris. Tom. 4. c. 505. C.

Mulier, & minori quando, & quibus casibus succurritur. T. 5. c. 202. B. C.

Mulier, de frigiditate viri conquirendis, fides adhibenda. Tom. 6. c. 1118. A. B.

Mulier prohibetur intra conspectum altaris consistere, vel altari seruire, presbytero faciente sacra. T. 6. c. 974. A.

Mulier, quæ pro alio intercessit animo novandi, non tantum Senatusconsulto Vellejano subvenitur, sed etiam fidejussori mulieris. T. 6. c. 498. E.

Mulier an tacite sint obligatæ res mariti pro paraphernis. T. 7. c. 1399. B.

Mulier quantum lege Voconia relinquere potuerit. T. 7. c. 91. E. & c. 92. A.

Mulier si legata sint 50. donec nubat, an in singulos annos 50. relicta esse videatur, ac debeantur, donec nubat. T. 7. c. 1318. D.

Mulier non prodest ignorantia juris in compendiis, siue lucris. T. 8. c. 134. D.

Mulier plerumque semidem bonorum relinquere non potest lege Voconia. T. 9. c. 1344. E.

Mulier nulla ex causa licet a viro divertere, viro licet. T. 9. c. 1397. D.

Mulier danda actio rei uxoris, non extraneo. T. 9. c. 530. B.

Mulier nullus polcendi finis. T. 9. c. 533. B.

Mulier etiam antiquiori, quoad bona mariti distrahenda, quāvis creditor anteposatur. T. 10. c. 319. A.

Mulier factum ignorantem, non jurat, detur petitio hereditatis, si legata acceptet. T. 10. c. 480. A.

Mulier, & prodigo bonis interdicitur. T. 10. c. 519. C.

L. Mulieri, de consil. & demas. fr. expolito. T. 10. c. 1137. D.

In mulierem an compromitti possit. T. 3. c. 375. B.

Mulierem an excuset jurit naturalis ignorantia. T. 4. c. 1495. D.

Adversus mulierem Procurator agendo mandati, & muliere opponente exceptionem Senatusconsulti Vellejani, an possit se tueri replicatione doli. T. 4. c. 206. E. & c. 207. A.

Qui mulierem feneravit suis sumptibus, non pietatis causa, ei datur actio funeraria de recuperandis

sumptibus in funus mulieris factis. T. 4. c. 925. C. hæc actio est prætoria, & privilegiata, & quando datur. Ibid. D.

Mulierem post quinquagesimum annum non gignere, Pinius, & Aristoteles affirmant. T. 5. c. 515. D.

Mulierem pro dote ante Iustinianum non habuisse tacitam hypothecam. T. 7. c. 540. E.

Mulierem in adulterio deprehensam ipso facto infamia notari. T. 8. c. 446. E.

Mulierem, cui maritus rerum quarundam suarum plenam proprietatem dedit, vel donavit, vel reliquit, si post mortem ejus in secundum matrimonium convenit, amittere earum rerum, nodam proprietatem, & ususfructum solum earum rerum retinere, proprietatem statim a die secundi matrimonii acquiri liberis primi matrimonii. Tom. 9. c. 457. C. D.

Mulierem juris ignorantia excusat. T. 10. c. 480. A.

De ea muliere, quæ cum audisset, absentem virum vitæ esse summum, alii tunc nupserit, quid sit statuendum, si prior fuerit reversus, an teneatur Lege Julia. T. 4. c. 1502. A. B.

A muliere data dñs, & dñs ab extraneo data in quo differant. T. 4. c. 999. E.

De muliere, quæ convenit a marito ex promissione dotis. T. 5. c. 1166. C.

De muliere cum marito de dote agente. T. 5. c. 1165. C.

Muliere emptæ, quæ virgo putabatur, an rehibitioni locus sit. T. 7. c. 751. C. D.

De muliere, quæ stuprum committit cum servo proprio. T. 9. c. 1427. D.

De muliere, quæ sine causa legitima divertit a marito. T. 9. c. 1425. E.

De muliere, quæ beneficio Principis aliquem adrogaverit. T. 9. c. 1312. C.

De muliere libera, quæ contra denunciationem domini se jungit servo alieno, capite minuitur, & fit ancilla ejus, cujus servus est. T. 9. c. 993. C.

Muliere in matrimonio mortuæ, a patre profecta, si pater non sit, apud maritum an remaneat. T. 10. c. 332. B.

Cum muliere ejus Provincia, in qua quis officium gerit, an sit concubium, vel concubinatus. T. 10. c. 482. C.

Mulierem jure naturali inspecto domini sunt dotis, & soluto matrimonio, aut inopri virorum contingente, jure civili actione hypothecariæ res dotales persequuntur. T. 10. c. 704. C. D.

Mulieres bonore, & genere marito-

rum nobilitantur. T. 2. c. 737. D.

Mulieres arbitras esse posse, iudices non posse. T. 3. c. 375. C.

Mulierem a patrimonialibus muneribus non excusantur. T. 2. c. 785. A.

Mulierem quot modis sint impudicæ. T. 2. c. 1098. C. D.

Mulierem pręgnantes neque torqueri, neque damnari possunt. T. 1. c. 373. C.

Mulierem extraneæ, *ovonæ* dicitur, quæ sint. T. 3. c. 44. D.

Mulierem personalia quædam munera subire coguntur. T. 2. c. 754. D.

Mulierem an ad actionem suspecti admittatur. T. 1. c. 35. E.

Mulierem admittitur in questionibus lætæ Majestatis, aliis accusandis non habentibus. Tom. 4. c. 1176. A.

Mulierem libidinose hodie magis maritum, imò fratrem, quā patriem veretur. T. 4. c. 1487. A.

Mulierem olim de suis dotibus lineabantur, etiam si alia bona haberent. T. 4. c. 926. B.

Mulierem quando muneribus beneficii Senatusconsulti Vellejani, & quando non. T. 4. c. 935. E. & c. 936. A.

Mulierem quid non hodie post mortem viri artibus omnibus dæcipiunt. T. 4. c. 505. C.

Mulierem. Vide, Fæmiox.

Mulierem cæcæ extra matrem paritæ sunt. T. 5. c. 885. E.

Mulierem olim in bonis præter dorem nil habebant, ne intollererent. T. 5. c. 385. A.

Mulierem infames esse Paulus jurisconsultus affirmat, si non elegend maritum tempore legitimo. T. 5. c. 92. B.

Mulierem olim discere solebant, ne intollererent. T. 5. c. 385. A.

Mulierem, quæ nolis literarum loco sunt, uxores ducere non possumus. T. 5. c. 549. D.

Mulierem etiam puberes erant in perpetua tutela. T. 5. c. 1189. D.

Mulierem olim viræ appellatæ. T. 5. c. 1199. C.

Mulierem in Ecclesia ordinari non possunt, sicut mares. Tom. 6. c. 1043. A.

Mulierem testes adhiberi possunt adversus clericum. T. 6. c. 850. D.

Mulierem solent pecuniam sumere ex arca mariti, infans marito. T. 6. c. 705. E.

Mulierem discerunt in perpetua tutela esse ex lege Claudia. T. 6. c. 556. A.

Mulierem olim erant in perpetua tutela. T. 6. c. 111. A.

Mulierem quinq; septem, & novem partus habere possunt uno utero. T. 6. c. 482. B. & c. 483. A. B.

Mulierem dotatas esse republice intercessit. T. 7. c. 1420. B. C.

Mulierem an ab actione prohibeantur. T. 8. c. 436. B.

- Mulieres an fisco deferre possint
jus alienum, quasi ad fiscum pertineat. *Ibid.* A.
- Mulieres, etsi non alios, se tamen
deferre possunt. *Tom. 8. c. 435. C.*
- Mulieres non possunt fideiubere,
constituere, expromittere. *T. 8. c. 618. D.*
- Mulieres non possunt fungi officio
argentariorum. *Ibid. D. E. aibitrium non suscipiunt. Ibid. E. remouventur ab officiis publicis. Ibid. A. & seq.*
- Mulieres cur olim arrogare non
potuerint. *T. 8. c. 740. C.*
- Mulieres humiles, abjectæ & famo-
sæ quæ censentur. *Tom. 9. c. 444. E.*
- Mulieres, quæ transiungant in aliam
familiam, obliuiscuntur liberos
prioris matrimonii. *T. 9. c. 457. E.*
- Mulieres veneficæ, vel adulteræ do-
mo exigere licuit viro, liberis de
sini sublati, clauibusque ademptis. *T. 9. c. 1397. D.*
- Mulieres nihil habebant in urbe
Roma præter dotem, parapherna
parcissima. *T. 9. c. 1215. E.*
- Mulieres, damnatæ in opus metalli
ad tempus, an retineant libertatem. *T. 10. c. 123. C.*
- Mulieres quo casu, & qua summa
bonorum excellentes heredes in-
stitui non poterant. *T. 10. c. 455. B. C.*
- Mulieres adsequendum in re anno-
naria admittit Præfectus annonæ.
T. 10. c. 855. D.
- Mulieres an remoueantur ab offi-
cio mensæ argentariæ. *T. 10. c. 980. E.*
- Mulierum intercessiones prohiben-
tur. *T. 1. c. 388. A. & duobus casibus ipso jure uallæ sunt. Ibid. A.*
- De mulierum luctu. *T. 3. c. 159. E.*
- Mulierum patrimonium olim consi-
stebat in dotibus. *T. 4. c. 926. A.*
- Mulierum hereditates lege Voconii
coarctatæ sunt. *T. 5. c. 385. A.*
- Mulierum legato etiam virgines
contineri. *T. 5. c. 1199. C.*
- Mulierum intercessiones. *T. 5. c. 448. C. Vide, Intercessiones.*
- Mulierum intercessiones improban-
tur Senatusconsulto Vellejano. *T. 6. c. 74. C. D.*
- Mulierum intercessiones infirmæ
Senatusconsultum Vellejanum. *T. 5. c. 345. A.*
- Mulierum iudicium non sequitur
sine inquisitione. *T. 7. c. 1217. D.*
- Mulierum officium est domum cu-
rare, & liberos. *T. 8. c. 659. A. & c. 740. B.*
- Mulierum intercessio quibus casibus
non valet. *T. 9. c. 320. C. D. c. 324. D.*
- Mulierum luctui lex præscripsit cer-
tum tempus. *Tom. 9. c. 452. A.*
- Mulierum mortis grauiiores qui. *T. 9. c. 459. C.*
- Mulieribus tutoris auctoritas ne-
cessaria. *T. 3. c. 173. A.*
- Mulieribus, quæ pro aliis intercesse-
runt, succurritur exceptionis, re-
plicationis, & conditionis ope. *T. 1. c. 1294. C.*
- Mulieribus iugentibus viros decem
menses dari. *Vide, Luctus, & lugere.*
- De mulieribus scenicis. *Tom. 2. c. 1098. C.*
- Mulieribus intercedentibus in rem
suam non succurritur. *Tom. 4. c. 937. E.*
- Mulieribus jus ignorantibus subve-
niri solet, sed non in lucris. *T. 4. c. 503. E. aliquando etiam subve-
niri solet rusticis non habenti-
bus capiam jurisconsulti, quem
consultant. Ibid. E.*
- Mulieribus in quibus casibus, &
quam ab causam restituito in in-
tegrum denegatur. *T. 5. c. 134. D.*
- Mulieribus tunc succurritur, cum
defenduntur, non ut facilius ca-
lumnientur. *T. 5. c. 98. D.*
- Mulieribus, quæ contrahunt secundas
nuptias, antequam priorem virum
eluxerint, poenæ indictæ. *T. 9. c. 451. D.*
- De mulieribus liberis, quæ se servis
alienis conjunxerunt, Senatuscon-
sultum Claudianum. *T. 9. c. 1448. E.*
- De mulieribus institutendis plura. *T. 10. c. 485. B. C.*
- Mulierum mutationi bus deputatum
qui sollicitat, vel receptat, ut
coercendus. *T. 2. c. 992. A.*
- Muliones, & inlitores servis urba-
nis continentur. *T. 1. c. 435. C.*
- Mulomedicorum immanitates. *T. 1. c. 757. C.*
- Mulorum verbum est ambiguum,
nam & mulæ eo verbo significari
possunt. *T. 6. c. 502. C.*
- Mulorum, vel mulatum par si lege-
tur, nihil intercil an duo mulæ, seu
duæ mulæ. *Tom. 7. c. 1177. E.*
- Mulsum, & cenomeli an pro eodem
a jurisconsultis habeantur. *T. 3. c. 714. A.*
- Mulsum quomodo fiat. *Tom. 7. c. 1455. D. an vini oomine conti-
neatur. Ibid. D.*
- Multa quid. *T. 2. c. 93. B. C.*
- Multa minor ovium unius olim fuit,
hodie alium decem. *Tom. 3. c. 302. D.*
- Multa in iure tacite licent, quæ ex
pressè non licent. *Tom. 4. c. 372. B. si lex potestatem testan-
di non dederit, nec privatus
dabit. Ibid. B.*
- Multa sunt inutiliter nominatim,
quæ si verbis tegantur, utiliter
sunt. *T. 7. c. 978. B.*
- Mulæ dictionem, & pignoris capio-
nem an habeant, qui iudicationem
habent. *T. 2. c. 90. A.*
- Multam indicare. *T. 3. c. 302. C.*
- Multarum compendia sunt regalia.
T. 2. c. 1326. A.
- Mundanum se esse dicebat Socrates.
T. 9. c. 1023. A.
- Munduldi vox, unde dicta. *T. 6. c. 5120. D.*
- Mundo muliebri quamquam adoumej-
runt. *T. 3. c. 172. A.*
- Mundo mulierum legato quamquam co-
dunt. *T. 1. c. 438. C.*
- Mundus muliebris quis. *T. 1. c. 809. C. D.*
- Mundus muliebris, & ornamentum
muliebre differunt. *Ibid. C. D.*
- Mundus ab ornamentis separatur;
T. 1. c. 438. E.
- Mundus viris nullus est. *T. 10. c. 1265. B.*
- Munera civilia, seu publica iuvitia
iunguntur. *Ibid. C. D.*
- Municare pro communicare. *T. 3. c. 235. D.*
- Municipales magistratus. *Vide, Ma-
gistratus municipales.*
- Municipales magistratus sunt annui.
T. 4. c. 845. B.
- Municipales magistratus dicuntur
duumviri. *T. 9. c. 1720. B.*
- Municipalis ordo tormentis eximi-
tur. *T. 2. c. 889. C.*
- Municipalis magistratus an habeat
jus dandi tutoris. *T. 4. c. 304. E.*
- Municipalis magistratus habuit ju-
risdictionem ulque ad certam
summam. *T. 7. c. 57. D.*
- Municipalis magistratus jus habet
dicende mulctæ. *T. 8. c. 186. D.*
- Municipalis lex. *Vide, Lex municipi-
palis.*
- Municeps qui dicitur. *T. 4. c. 852. B.*
- Municipem origo propriè facit. *T. 1. c. 884. D. & Tom. 2. c. 737. A.*
- Municipem, & curialem pro eodem
accipit. *T. 2. c. 850. E.*
- Municipem origo, manusmissio, adeo-
ptin, aut adlectio facit. *T. 8. c. 645. B.*
- Municipes quibus modis fiunt. *T. 2. c. 737. A.*
- Municipes tria faciunt. *T. 2. c. 734. A.*
- Municipes qui propriè vocantur. *T. 1. c. 884. D.*
- Municipes originarii, & voluntarii.
T. 2. c. 734. A.
- Municipes intelliguntur scire, quod
sciunt hi, quibus est summa rei-
publicæ commissa. *T. 3. c. 354. B.*
- Municipes an per servum suo nomi-
ne acquirere possint. *Tom. 5. c. 704. C.*
- Municipes heredes institui non possunt
cur. *T. 1. c. 703. E.*
- Municipes, & municipatiles, & ci-
uitates an per se possessionem ap-
prehendere possint. *T. 5. c. 703. D.*
- Municipes quibus promiscuè utun-
tur, ea nullo modo possidere di-
cuntur. *T. 5. c. 704. A.*
- Municipes qui sint, & dicantur. *T. 1. c. 123. A.*
- Municipes an per se, vel per alios,
& per quas personas, & quid sibi
adqui-

adquirere possint . T. 7. c. 392. D.
 Municipis, quibus non solvitur v^{er}g^{al}, id est emphiteuma, retinebunt rem quasi sibi commissam . T. 7. c. 379. D.
 Municipis tenentur actione ad exhibendum . T. 7. c. 614. C. D.
 Municipis incertum corpus est, & universum non idem animus . Ibid. D.
 Municipis h^{er}edis institui heredes possunt, olim non poterant, & cur. T. 7. c. 1200. E.
 Municipis non obligabantur legibus Romanorum . T. 8. c. 499. B.
 Municipis proprii qui sunt . T. 8. c. 641. B.
 Municipis qui. Ibid. A. B. & c. 498. E. & c. 499. A.
 Municipis unde dicti. Ibid. B.
 Municipis an per se possidere possint. T. 8. c. 253. A. an per alium possint. Ibid. A.
 Municipis an heredes institui possint, & an succedere possint. T. 8. c. 5. C. an ei legari possint. Ibid. C.
 Municipia, & municipes cur heredes institui non possunt . Tom. 1. c. 332. D.
 Municipia hodie loco privatorum habentur . T. 5. c. 243. A.
 Municipia quae sint proprii . T. 5. c. 650. C.
 Municipia olim non poterant institui heredes ex Senatusconsultis . T. 7. c. 1200. E.
 Municipia possidere per admistratores licet, per se possidere non possunt . T. 7. c. 392. D.
 Municipia incertis personis adnumerantur . T. 9. c. 843. D.
 Municipibus quid concessum est, & quid non . T. 4. c. 397. A. B.
 Cum municipibus testamenti factio olim non erat . T. 7. c. 614. B.
 Municipiorum Consules qui . T. 5. c. 1175. B.
 Municipiorum bona privatorum esse intelliguntur . T. 5. c. 650. C.
 Municipiorum singulorum sunt magistratus municipales . T. 10. c. 386. E.
 Municipum titulus correctus . T. 3. c. 245. B.
 Municipem fieri quid sit, & significet . T. 5. c. 688. C. D.
 Municipes quomodo graece quidem interpretari soleant . T. 5. c. 123. B.
 Municipes qui dicuntur . Tom. 9. c. 1452. D. E.
 Munificia . T. 5. c. 688. C.
 Munificium, id est, vestigali obnoxium. Ibid. C.
 Munire sua praedia a vi torrentium aquarum sapere est . T. 5. c. 656. A.
 Munis res, id est, communis . T. 3. c. 235. D.
 Munis quid significat, & quid immunis . T. 9. c. 401. C.
 Munus quid sit . T. 2. c. 739. B. & T. 5. c. 1175. A.

Munus personale non licet adire . T. 2. c. 747. B.
 Munus publicum, & jus civile . T. 2. c. 1028. B. C.
 Munus cogendarum angariarum . T. 2. c. 747. D.
 Munus, donum, & xenium differunt . T. 3. c. 150. C.
 Munus publicum si duobus injunctum sit, quis prius conveniendus . T. 4. c. 38. C.
 Munus patrimonii, & munus possessionis idem est . T. 4. c. 855. E.
 Munus aliquod quemadmodum suscipimus, ita perfungi solemus . T. 4. c. 830. C.
 Munus exigendi tributi patrimonij id est, & cur. T. 4. c. 854. B.
 Munus exigendi tributi num habeatur inter furdida munera . T. 4. c. 855. C.
 Munus hospitii alia metatum dicitur . T. 4. c. 854. B.
 Munus, & honor in quo differunt . T. 5. c. 1175. A.
 Munus sustinendi honor deferri potest. Ibid. A. B.
 Munus publicum est tutela . T. 5. c. 161. A.
 Munus Sironis quod est . T. 5. c. 178. A. & T. 6. c. 510. C.
 Munus publicum an arbitrio impedimento esse possit . T. 9. c. 178. A. B.
 Novus quot modis dicatur . T. 5. c. 123. A.
 Munus frumenti comparandi de pecunia publica personale est, non patrimoniale . T. 6. c. 510. C.
 Munus interpretatur donum, & largitionem; munus gladiatorum, venationem . T. 7. c. 1132. E.
 Munus necessarium, donum voluntarium quid proprii . Tom. 8. c. 619. D.
 Munus publicum quid . T. 8. c. 739. D.
 Munus tribus modis dicitur . T. 8. c. 499. B. C.
 Munus quodcumque donum non dicitur . T. 8. c. 619. D.
 Munus hamatum, vifatum, spe eliciendi aliquid . T. 9. c. 354. A.
 Munus patrimoniale quid sit . T. 10. c. 751. A.
 Muneris publici vacatio . Tom. 2. c. 744. C.
 Muneris injuncti sumptus ad omnes pertinet collegas . T. 2. c. 823. C.
 Muneris sub specie, quod minus exsequitur, nemo dicitur alterius muneris sarcina relevari . T. 10. c. 821. B.
 Munere civili qui sanctus est, certi temporis vacationem habet . T. 2. c. 705. D.
 De munere gratuito non est iudicandum . T. 9. c. 1185. D.
 Munera hamata, & vifata . T. 1. c. 1103. E.
 Ad munera personalia qui, & quales sunt nominandi . T. 2. c. 769. C.

Ad munera civilia nominationes ut fieri debent . T. 2. c. 716. A.
 Munera civilia inter patrem, & filiumfamilias sunt indivisa . T. 2. c. 705. D.
 Munera civilia per ordinem pro sortuorum modo sustinenda sunt . T. 2. c. 739. C.
 Munera civilia iterare, vel continere nemo cogitur . Tom. 2. c. 717. D.
 Ad munera civilia minores 15. annis vix admitti possunt . Tom. 2. c. 752. B.
 Munera reipublicae quae sunt . T. 11. c. 1028. A.
 Munera, quae patrimonij utilitatis publicae gratia inducuntur, ab omnibus subeunda sunt . Tom. 2. c. 739. D.
 Munera patrimoniorum mulieres etiam sustinere debent . Tom. 2. c. 741. A.
 Munera civilia quemadmodum inducuntur . Ibid. C. D.
 Munera corporalia, & pecuniaria, quando remittuntur . Tom. 2. c. 739. E.
 Munera alia ordinaria, alia extraordinaria . T. 4. c. 55. C.
 Munera civilia etiam invititis injungi possunt . T. 4. c. 19. A.
 Inter munera publica, & privata, differentia quae . T. 4. c. 1025. E.
 Munera fordida non mandantur Dejonianibus . T. 4. c. 855. C.
 Munera, & honores non oratoriibus, sed potioribus sunt injungenda . T. 4. c. 866. E.
 Munera patrimonialia duplicia sunt, & quantum illa . Tom. 4. c. 854. A.
 Munera monachorum, & stellionum sunt munera hamata, seu vifata . T. 5. c. 1055. E.
 Munera nuptialia, aut nuptiales sportulas tutori matri, aut forori pupilli mittere non tenetur . T. 5. c. 581. D.
 Munera civilia, quae feminis interdixta sunt, qualia sunt, & quomodo distinguantur . T. 5. c. 447. E.
 Munera civilia feminis interdixta . Ibid. E.
 Munera civilia deseruntur invititis . T. 6. c. 510. D.
 Munera publica an invititis deserantur . T. 7. c. 65. B.
 Munera sponsalitia quando redduntur, & quando non redduntur . T. 9. c. 435. A. & seq.
 Munera sponsalitia retineat ab ea, quae non jure despondit . Tom. 9. c. 438. C. D.
 Munera sponsalitia . Vide, Sponsalitia, Sponsalitia.
 Munera sponsalitia, nuptialia . T. 9. c. 440. A.
 Muneralis lex unde nomen accepit . T. 8. c. 894. C.
 Munerum seminarum est curia . T. 2. c. 738. C.

- Manerum vatiâ generâ. Tom. 1. c. 1038. A.
- Museum vacationem non habent infames. T. 2. c. 706. C.
- Manerum, seu honorum divisio, & enumeratio, & quid sit manus. T. 1. c. 835. C. D.
- Manerum vacatio a Principe est impetranda. T. 2. c. 705. D.
- Museum fordidorum excusatio ad heredem transire non potest. T. 2. c. 749. C. D.
- De munerum excusationibus. T. 2. c. 745. B.
- Museum civiliam quædam sunt patrimonialia, quædam corporalia, & quibus singula indicantur. T. 2. c. 851. A.
- Munerum vacatio, & excusatio quibus publicanis datur. Tom. 4. c. 864. D.
- Munerum civiliam vacatio cui specialiter concessa est, is non excusatur a solennibus maneribus, indictionibus, functionibus. T. 4. c. 865. C. D.
- A muneribus personalibus excusatur ætas 70. annorum. T. 2. c. 705. A.
- A muneribus fordidis qui excusantur. T. 2. c. 748. E.
- A muneribus fordidis vindicantur illatæ. T. 2. c. 750. C.
- A muneribus patrimonialibus qui excusantur, & qui non. Tom. 2. c. 745. B. & seq.
- Muneribus publicis originis tantummodo, vel domicilii causâ obligantur. T. 2. c. 735. D.
- A muneribus civilibus qui non excusantur. T. 2. c. 705. C.
- Muneribus civilibus functis quanto tempore vacatio conceditur. T. 2. c. 738. D. E.
- De muneribus inter patrem, & filium non continuandis, & de intervallis. Ibid. A. & seq.
- De muneribus, atque donis. T. 3. c. 150. B.
- Muneribus civilibus injungendum sola ratio possessionis idonea sit citra speciale privilegium a Principe datum. Tom. 4. c. 853. D.
- A muneribus civilibus libertus clarissimus viri immunitatem non habet, sed tantum a tutelâ. Tom. 4. c. 852. B.
- A muneribus personalibus reipublicæ, patris suæ, libertus non excusatur propter operas, obsequia, vel ministeria, quæ patrono suo debet. Ibid. A.
- A quibus muneribus veterani excusantur, & a quibus non. Tom. 4. c. 865. A. B.
- A muneribus civilibus ætas quæ excusatur. T. 4. c. 865. B.
- In muneribus civilibus duo collegæ eoræ sunt debendi, focus in magistratibus. T. 4. c. 859. A.
- A quibus muneribus excusantur Philosophi, & a quibus non. T. 4. c. 865. E.
- A muneribus, tutelisque condæto;
- res vestigialium an excusentur. T. 4. c. 864. C.
- A muneribus civilibus quinque liberorum numerus in provinciis excusatur. T. 4. c. 853. E.
- A muneribus civilibus quinam removeantur. Tom. 5. c. 447. E.
- De muneribus gerendis causæ ad cuius agnitionem spectant. T. 8. c. 583. A.
- De muneribus, & honoribus. T. 9. c. 136. B. C.
- Qui a muneribus civilibus delatis, vel honoribus appellant, an alius eorum loco creetur. T. 10. c. 801. A.
- Muneribus; & donationibus modum imposuit lex Cincia, quæ Muneralis dicitur. T. 10. c. 1230. D.
- Marci qui sint, & ut multandi. T. 3. c. 456. B. C.
- Murex conchyliorum genus. T. 2. c. 794. E.
- Mures quid, & ex quo fit. T. 3. c. 298. D.
- Muricuri sanctidicuntur. T. 1. c. 62. D.
- Murileguli, & conchylioleguli. T. 2. c. 795. D.
- Murilegulo alterutro parente natus deterioris parentis conditionem sequitur. T. 2. c. 797. A.
- Muris fundos suos cingere non omnibus permittitur. T. 9. c. 179. B.
- Muretum sanctitas an antiquior, quam portarum. Tom. 1. c. 61. E.
- Murorum reparationi tertia pars redditus civitatis cuiusque deputatur. T. 9. c. 1183. D. E.
- Murum examina inter segetum calamitates numerari. T. 3. c. 448. C.
- Musarii, sive musivarii qui, & eorum privilegia. T. 2. c. 768. A. B.
- Musica ars est ingenua, & liberalis. T. 1. c. 1024. D.
- Musici a tutelâ non excusantur. Ibid. D.
- Mustum an vini nomine contineatur. T. 7. c. 1455. D.
- Mustum de vinea vendita si venditor emptorem non patitur evellere, emptori quæ actio sit. Tom. 7. c. 794. B.
- Mustum tria comprehendere. Ibid. C.
- Mutari solet iuxta ut nomina. Vi. de Jus.
- Nihil mutari ex antiquo sine consensione multarum rerum, & perturbatione populi. T. 9. c. 924. B.
- Mutatio status causam periculi non mutat. T. 4. c. 914. A.
- Mutatio personarum an rem mutare dicatur, sive aliam, atque aliam rem faciat. T. 5. c. 954. D.
- Mutatio, quæ rem auget. Tom. 5. c. 425. D.
- Mutatio; quæ rem minuit. Ibid. D.
- Quæ mutatio rei pignori datæ periculum pignus, vel non. Ibid. D.
- Mutatio summa est moris, interitus, quæ subiecti. Tom. 5. c. 426. C.
- Mutatio voluntatis, sive inconstantia venditoris, an libertati officiat. T. 5. c. 680. D.
- Mutatio familiaris capitis deminutio est. T. 5. c. 1554. C.
- Mutatio domini servitutem non mutat. T. 6. c. 516. B.
- Mutatio voluntatis est penitentia; & contra, penitentia est mutatio voluntatis. T. 6. c. 287. B. C.
- Mutatio personarum aliam, atque aliam rem facit. Tom. 6. c. 10. A.
- Mutatio sententiæ in docto homine quasi inconstantia cuiquam debet obijci. T. 10. c. 137. E.
- Mutatio quælibet mutatio usufructus. T. 10. c. 1130. D.
- Mutationis specierum distinctio in legatis observatur. T. 5. c. 425. E.
- Mutationis genera quomodo sunt distinguenda. Ibid. D.
- Mutatione rei extingui pignus videtur. Ibid. C.
- De mutatione nominis. Tom. 9. c. 1451. C.
- Mutationum distinctiones vix in usufructu servantur. Tom. 5. c. 426. B.
- Muti loco absentium habentur. T. 1. c. 97. D.
- Muti, surdi, & surdus testamentum quando fiat. Tom. 5. c. 1059. B. C.
- Mutuenfium consuetudo abrogata, qui concubitus inimicum tribuebant. T. 6. c. 1092. C.
- Mutua pecunia. Vide, Pecunia mutua.
- Mutua vita est. T. 5. c. 392. B.
- Mutua stipulatio inter vicinos damno infecto quando interpretatur. T. 5. c. 651. E. & 652. A.
- De mutua pecunia, sive credita. T. 7. c. 655. C. & seq.
- Mutux pecuniarum usus non debetur ex pacto nudo, sine vinculo stipulationis. T. 4. c. 953. D.
- Mutux pecuniarum periculum, nisi aliud actum sit, ad debitorem pertinere. T. 7. c. 655. E.
- Mutux pecuniarum obligatio quomodo fit. T. 7. c. 655. C.
- Mutux donationes. Vide, Donationes.
- Mutuari an dicatur, quod commodato accipitur. T. 5. c. 392. C.
- Mutuas petitiones sæpe infiniti apud eundem iudicem. Tom. 9. c. 334. B.
- Mutui definitio. Tom. 3. c. 324. A.

Mutui notatio vera. T. 3. c. 325. C.
 Mutui donationes, ut hec verba accipi debeant. Tom. 1. c. 1300. D.
 Mutui non debentur usura. T. 3. c. 214. E.
 Mutui, & commodati quænam sit differentia. T. 1. c. 192. E.
 Mutui datio in quibusdam rebus consistit. T. 1. c. 191. E.
 Mutui, & promutui eadem est ratio. T. 4. c. 927. B.
 In mutui obligatione contrahenda non impicitur, in cuius rem, vel nomen pecunia accipitur, & vertatur, sed quis accipiat, & cuius contemplatione ea detur. T. 4. c. 1013. E.
 Ex mutui causa nemo obligatur catione, quæ ex mutuo nascitur. T. 4. c. 873. A.
 Mutui datio uide appellata. T. 5. c. 390. C. D.
 Mutui datio appellata est ab eo, quod de meo tuum sit. Tom. 5. c. 397. D.
 Mutui nomen multiplex est. T. 5. c. 392. B.
 Mutui dati dominium transfertur in accipientem; commodati, pignoris, depositi, locati, conducti non item. Tom. 5. c. 393. A.
 In mutui datione oportet, dominum esse dantem. T. 5. c. 390. A.
 Mutui vera definitio, genere, specie, & differentiâ constans. Ibid. C.
 Mutui actio, & actio calendarii differunt. T. 7. c. 643. C.
 Mutui singularia præcepta quædam. T. 7. c. 657. B. & seq.
 Mutui datio in concessa fit ei, qui liberam peculii administrationem habet. T. 7. c. 661. D.
 Mutui esse commodatum ad abusum. T. 8. c. 319. E.
 Mutui donationes quomodo accipiuntur. T. 9. c. 328. D.
 Mutui indebiti solutio promutuum est. T. 9. c. 218. B.
 Mutui obligationem non contrahunt servi, nisi pro modo peculii. T. 9. c. 311. A.
 Mutui non datur usura, nisi deductæ sunt in stipulationem. T. 9. c. 218. C.
 Mutui, aut promutui extra casum obligatio, aut actio nobis non adquiritur per liberam personam, retineret quidem, & conservaret. T. 10. c. 642. D.
 Ex causa mutui an nobis adquiratur obligatio per liberam personam. T. 10. c. 979. B. C.
 Mutui ea est natura, ut beneficio afficiat debitorem, qui accipit. T. 10. c. 984. B.
 Ex mutuo debitor pecuniæ periculum esse debitoris. T. 1. c. 1453. B.
 In mutuo exigitur, ut quod datur,

fiat accipientis. Tom. 3. c. 324. B.
 In mutuo non res eadem, sed ejusdem generis reddi debet. Tom. 3. c. 325. C.
 In mutuo, post moram, pecunie non debentur usura, quia non sunt deductæ in stipulationem. T. 4. c. 939. C.
 Mutuo accepto vino non attenditur, an sit auctum, an diminutum vini pretium. T. 5. c. 395. D.
 Mutuo si in id agatur, ut quod datur statim, & extemplo reddatur, res ridicula peragitur. T. 5. c. 397. B. C.
 In mutuo nunquam queritur de dolo, vel culpa, quia res commendata datur, non servanda, ut in commodato. T. 5. c. 416. B.
 Ex mutuo consensu oritur mandati actio. T. 6. c. 14. D.
 In mutuo pactum in continenti factum nihil prodesse adquirendam obligationem, præterquam in pecunia nautica. T. 7. c. 659. C.
 De mutuo conditio. T. 7. c. 643. L.
 Mutuo si data sit res, an ea periculo sit ejus, qui eam accipit. T. 8. c. 320. E.
 Mutuo dare non poterant Præfides provinciarum tempore sui officii. T. 9. c. 206. D. E. an possint sumere mutuum. Ibid. 207. A.
 Ex mutuo quomodo constituantur duo rei debendi. T. 9. c. 207. D.
 Actioni ex mutuo adhæret propriæ conditionis nomen. Tom. 10. c. 918. C.
 Quæ ex mutuo datur actio, non habet aliud, quàm conditionis nomen. T. 10. c. 983. B. C.
 Mutus an testamentum facere possit. T. 1. c. 104. C. D. & T. 6. c. 1071. E. & T. 7. c. 938. A. B. & T. 8. c. 968. C.
 Mutus, & furdus, furiosus stipulationem contrahere an possint. Tom. 1. c. 102. E. & c. 203. A.
 Mutus, & furdus re, literis, & consensu obligari possunt, verbis non item. T. 1. c. 1152. C.
 Mutus per se stipulationem contrahere non potest, per proprium servum potest. Tom. 1. c. 1153. A.
 Mutus emere, & vendere potest, non autem furiosus. T. 2. c. 395. B.
 Mutus in testamento testis esse non potest. T. 1. c. 330. C.
 Mutus, & furdus olim familiaris emptores fieri non poterant. T. 1. c. 1089. B.
 Mutus, & furdus servos manumittere possunt inter amicos, vel per epistolam. T. 1. c. 463. A.
 Mutus an fructum retinere possit. T. 2. c. 1290. A.
 An mutus, & furdus bonorum possessionem pretere possint, & an eis dies petendæ possessionis ce-

dant. Tom. 4. c. 395. B. quid de cæco. Ibid. E. quid cæcis concessum est, & quid non. Ibid. E. & c. 397. A. de municipibus quid sentiendum. Ibid. c. 397. A.
 Mutus, & furdus pro absentibus, & ignorantibus habentur. T. 4. c. 1146. B.
 Mutus hereditatem adire non potest, & quare. Tom. 4. c. 396. B. C.
 Mutus, & furdus ab honoribus exculantur, non a muneribus. T. 5. c. 1175. C.
 Mutus an possit esse procurator. T. 5. c. 1177. D. Vide, Procurator.
 Mutus, & furdus, ut matrimonium contrahere possint, si procuratores dari, & qua ratione hoc illis concessum. T. 5. c. 115. A. B.
 Mutus an præfens esse dici possit. T. 5. c. 909. E.
 Mutus, & furdus donare non prohibentur, per traditionem scilicet, vel mancipationem, vel cessionem in iure, non per stipulationem. T. 6. c. 689. A.
 Mutus si intellectum habet, potest videri respondere. T. 7. c. 714. C.
 Mutus quare non possit stipulari, nec promittere. T. 8. c. 1057. C.
 Mutus an fideicommissum relinquere possit. T. 7. c. 962. B. C.
 Mutus an intervenire possit iis contrahentibus periculis, qui nudo consensu periculantur. T. 8. c. 383. B. an in contrahentibus, qui verbis periculantur, intervenire possit. Ibid. C.
 Mutus an obligationem, vel stipulationem contrahere possit. T. 8. c. 324. B.
 Mutus an tutor esse possit. T. 8. c. 383. C.
 Mutus an in emptionibus, traditionibus, & similibus contrahentibus obligari possit. T. 8. c. 387. A.
 Mutus, & furdus quomodo possint obligari. T. 10. c. 525. A. B.
 Mutuum est juris gentium. T. 1. c. 9. C. D.
 Mutuum esse contractum. Tom. 1. c. 922. E.
 Mutuum quid a proprio differt. T. 3. c. 345. B.
 Mutuum quid a commodato differt. T. 1. c. 763. D.
 Mutuum quibus in rebus consistat, & quibus non. T. 3. c. 324. A.
 Mutuum non contrahitur alienæ pecuniæ datione. Ibid. B.
 Mutuum tacitum quid. T. 2. c. 659. C.
 Mutuum conciliare solet consumptio boni fide facta. T. 1. c. 1439. C. & c. 1465. D.
 Mutuum undenam ita appellatum. T. 1. c. 192. A.

Mutuum quid est. T. 4. c. 184. A.
 Mutuum propriè est commodatum ad abusum. T. 4. c. 1136. C.
 Mutuum est species alienationis. T. 5. c. 392. B.
 Mutuum cum pupillo absque tutoris auctoritate contractum non consistit. T. 5. c. 415. D.
 Mutuum est quodcumque habemus ad tempus. T. 5. c. 391. B.
 Mutuum datur, non ut eandem speciem creditor, quam dedit, idem, cujus dominum accipientem fecit, recipiat, sed aliam ejusdem generis. T. 5. c. 390. C.
 Mutuum est creditum speciale. T. 5. c. 398. A.
 Mutuum in his solis rebus, quæ sunt in abusu, consistere potest. T. 5. c. 391. A.
 Mutuum est, quod conductori datur in antecessum. T. 5. c. 392. B.
 Mutuum non est, si genus aliud recipimus, ut pro utriusque vinum. T. 5. c. 390. C.
 Mutuum, & creditum in quo differunt. T. 5. c. 399. A.
 Mutuum in quibus rebus consistit. T. 5. c. 392. D.
 Mutuum vulgarè appellatur prælitium. Ibid. D.
 Mutuum pro commodato accipitur, & commodatum pro mutuo. Ibid. D. E.
 Mutuum esse contractum. T. 5. c. 390. C.
 Mutuum, & promutuum certi conditionem specialem continent. Ibid. B.
 Mutuum est quasi commodatum ad abusum. T. 5. c. 391. A.
 Mutuum consumptio conciliat. T. 5. c. 969. E.
 Mutuum cur in cæteris rebus, quæ non in numero, pondere, vel mensura consistunt, & æstimantur, sed corpore solo constant, non consideretur, rationem reddit auctor probabilem. T. 5. c. 394. D.
 Mutuum in rebus tantum similibus, non dissimilibus consistit. T. 5. c. 395. A.
 Mutuum non est, nisi alienatio sit. T. 6. c. 51. B.
 Mutuum est creditum solubile, quod reddi, & rescindi oportet. T. 6. c. 83. D.
 Mutuum consumptione convalescit, quod propter diffusum contractum ab initio non fuit mutuum. Ibid. B.
 Mutuum, & donatio in quo differunt. Ibid. D.
 Mutuum alienæ pecuniæ consistit. T. 6. c. 340. A. B.
 Mutuum diuinus non recepturi eandem pecuniam, sed aliam tantam. T. 7. c. 626. C.
 Mutuum non fieri, nisi dominium mutetur. T. 7. c. 613. A.
 Mutuum eodem genere reddi oportere, quo datum est. T. 7. c. 626. C.

Mutuum eadem bonitate reddendum, quæ datum est. T. 7. c. 633. C.
 Mutuum contractus est. Tom. 7. c. 624. E. & c. 625. A.
 Mutuum re contrahitur. T. 7. c. 625. D.
 Mutuum quid. T. 7. c. 624. B. propriè datur ad abusum. Ibid. B.
 Mutuum species, creditum genus. T. 7. c. 631. E.
 Mutuum voluntas nuda non efficit. T. 7. c. 658. E.
 Mutuum an contrahi possit sub conditione. T. 7. c. 647. E. & c. 648. A.
 Mutuum an sit verbum Siculum, an Latinum. T. 7. c. 625. E. & c. 626. A.
 Mutuum conditionale. Tom. 7. c. 636. B.
 Mutuum aliud est, aliud est scænus. T. 7. c. 625. C.
 Mutuum a mutatione nomen habet. Ibid. E.
 Mutuum, & depositum differunt. T. 8. c. 319. C. & seq. & c. 616. A. B.
 Mutuum in quibus rebus consistit. T. 7. c. 631. E.
 Mutuum cur sic dicatur. T. 7. c. 625. B. est sui naturæ gratum. Ibid. C.
 Mutuum quando ambigitur esse, vel donatio. T. 7. c. 674. A. & seq. c. 678. A. & seq.
 Mutuum, & creditum in quo differunt. T. 7. c. 631. E.
 Mutuum non in corporibus, sed in speciebus consistit. T. 7. c. 861. D.
 Mutuum non contrahitur nudâ conventionem, sed traditione propriæ pecuniæ. T. 7. c. 857. A.
 Mutuum anmen anmero jure ex omni contractu nudâ conventionem fieri possit. Ibid. D.
 Mutuum unde ita nominatum. T. 8. c. 1046. C.
 Mutuum non admittit usuram. T. 8. c. 576. B.
 Mutuum vini, olei, frumenti, quomodo contrahatur. T. 8. c. 319. D.
 Mutuum ab aliis contractibus, qui re contrahuntur, in quibus differat. T. 8. c. 320. D.
 Mutuum est alienationis species. Ibid. B. an contrahatur datione alienæ rei. Ibid. B.
 Mutuum in quibus consistit, an ex res dentur ad abusum. T. 8. c. 319. D. E.
 Mutuum fideicommissum inter fratres potest remitti pactione. T. 9. c. 29. A.
 Qui mutuum dat, rem suam utendam dat. T. 9. c. 292. D.
 Mutuum est contractus. Tom. 9. c. 218. C.
 Mutuum non contrahitur pecuniæ alienæ datione. T. 9. c. 205. D.
 Ut mutuum contrahatur, quid requiritur. T. 9. c. 1010. E.
 Mutuum quid. Tom. 9. c. 73. B. & T. 10. c. 970. B.
 Mutuum non consistit de re aliena.

T. 10. c. 416. D.
 Mutuum an datione pecuniæ contrahatur. T. 10. c. 462. C.
 Mutuum verum in quibus consistat. T. 10. c. 970. B.
 Mutuum an admittat usuram. T. 10. c. 986. A.
 Mutuum an sit idem, quod scænus. T. 10. c. 1262. A.
 Mutuum an sit semper voluntarium. T. 10. c. 1054. A.
 Mutuum aliud est, aliud promutuum. T. 10. c. 1098. E.
 Mutuus congressus, promercium, commercium. Tom. 7. c. 34. E.
 Myrrina vasa. T. 1. c. 435. B.
 Myseria veris signa caret Ecclesia, non est Ecclesia. T. 10. c. 815. E. & c. 816. A.

N

Nam pro sed. T. 1. c. 75. E.
 Nascitur verbum quod significat. T. 3. c. 285. D.
 Narbonensis provincia Garbia olim vocabatur. T. 6. c. 1000. E.
 Nardus Pilitica. T. 1. c. 1451. C.
 Narratio, quæ fit in liti contestatione, quid sit, & qualis sit debeat. T. 10. c. 922. B.
 Nascendi conditio infamem non facit, sed ratio tantum vitæ, & iniquitatis est turpis, & nocens. T. 4. c. 860. A.
 Nati, & edī dicuntur abortivi. T. 5. c. 620. B.
 Nasci possunt quinque, septem, & novem postumi uno utero. T. 6. c. 482. E. & c. 483. A.
 Qui nasci speratur, pro superstitibus habentur. T. 6. c. 447. C.
 Nasci dicitur, qui in Christi nomine tingitur aqua. T. 7. c. 21. E.
 Nasci dicitur, qui adoptatur in aliam familiam. Ibid. E.
 Nasci dicuntur, qui pro Christo patiuntur, & ex hac vita migrant. Ibid. E. & c. 212. A.
 Nasci dicuntur, qui consilium adipiscuntur. T. 7. c. 12. A.
 Nasci dicuntur, qui ab exilio revertuntur. Ibid. A.
 Nascimur variis modis, & qui sunt illi nascendi modi, & quotuplices. T. 7. c. 21. E. & c. 21. A.
 Non omnis nascitur, qui utero exit. T. 4. c. 551. A.
 Natalis quando plus valent, quam testes. T. 9. c. 274. C.
 Natalibus omnes liberi ipso jure restituuntur. T. 2. c. 725. B.
 Natalibus restitutus nec obsequium, vel honorem debet, nec quasi in gratias accufari potest. Tom. 2. c. 1117. C.
 Natalibus restituti meliore sunt conditione, quam annulo donati. T. 2. c. 725. A.
 De natalibus restituendis. T. 1. c. 840. E. & T. 9. c. 647. C.
 Natalibus non officit manumissio, nec

nec fuisse in servitute. *Tom. 1. c. 15. A.*
 Natalis restitutus libertus a Principe. *T. 7. c. 124. B.*
 Natalis libertinum non restituit Princeps, invito patrono. *T. 9. c. 647. D.*
 Qui natalibus refectus sunt a Principe obsequia non debent. *Ibid. C.*
 Natalis dies adoptionis. *T. 7. c. 12. A.*
 Natalis dies Imperii. *Ibid. A.*
 Natalis dies Sanctorum qui dicuntur. *Ibid. A.*
 Minucius Natalis jurisconsultus temporibus Trajani. *T. 10. c. 757. B.*
 Namictia. *T. 8. c. 619. B.*
 Natalitia gemma quæ sit. *Ibid. A.*
 Natalitium, quod est munus, dicitur quidem donum. *Ibid. D.*
 Natalitium domini dies, dictus olim *Sol noster*. *T. 10. c. 123. E.*
 Natalium dignitas femel liberis quævis, eis non auferitur ob patriæ casum. *T. 4. c. 971. E.*
 Natalium questio ad forum Ecclesiasticum pertinet. *T. 6. c. 833. B.*
 Natalium causa spiritalis est. *T. 6. c. 1135. B. C.*
 Natalium relictio juris patronatus plenissima est abolitio. *T. 9. c. 647. D.*
 Natalium restitutio jus ingenuitatis restituit. *T. 9. c. 647. C.* Libertum omnimodo ingenuum facit, ut nec obsequia manumissori debeat. *Ibid. C.*
 Nati non videntur, qui mortui nascuntur. *T. 1. c. 457. E.*
 Nati sequuntur deteriorem conditionem parentis. *T. 4. c. 348. B.*
 Pro natis infantes vulgari sermone accipiuntur. *T. 4. c. 1180. D.*
 De iis, qui nati nobis extranei heredes futuri sunt ex edicto Prætoris, non jure civili. *Tom. 8. c. 417. D.*
 Nati poli captivitatem, patri mortuo apud hostes sunt sui heredes ex lege Cornelia. *Tom. 8. c. 189. D.*
 Pro natis habentur, qui concepti sunt. *T. 6. c. 417. C.*
 Nato postumo conferri bona possunt, non nato non possunt. *T. 5. c. 619. A. B.*
 Pro nato habetur in jure, qui in utero est. *Ibid. B.* quando pro nato non habetur. *Ibid. B.*
 Naturum, & postumorum differentia. *T. 1. c. 336. A.*
 Natura maris est imperare, feminæ obsequi. *T. 4. c. 792. D.* in quibus causis melior conditio feminarum videtur esse. *Ibid. D.*
 Natura non patitur, ut idem sit actor, & reus ex eadem causa. *T. 4. c. 678. D.*
 Natura nihil facit frustra, nec homo prudens. *T. 4. c. 162. C.*
 Natura auri noscenda est, non fa-

cultas auri, Cicero *ad Attic. ait*. *T. 9. c. 395. C.*
 Natura æquum est, ne quis alienis spoliis suas augeat facultates. *T. 5. c. 1091. E.*
 Natura, & jus gentium pro eodem accipiuntur. *T. 5. c. 505. D.*
 Natura est communis omnium hominum. *T. 5. c. 438. A.*
 Natura inferior ager superiori servitutem debet, ut naturaliter ex superiori aquam profluentem excipiat. *T. 5. c. 661. D.*
 Natura non patitur, ut uterque sit emptor, uterque venditor. *T. 5. c. 500. A. B.*
 Natura, sive substantia est temperatura auri, vel argenti, vulgo *Calley*. *T. 5. c. 395. C.*
 Natura loci quod incommodi nobis in agro nostro allatum est, id æquo animo ferre debemus. *T. 5. c. 664. B.*
 Natura soli a seipsa mutari potest. *T. 5. c. 459. B.*
 Natura rerum, hominum gratia, fructus innumeris comparavit. *T. 5. c. 727. B.*
 Natura non patitur, ut quis partim sit servus, partim liber. *T. 6. c. 470. D.*
 Natura quid. *T. 7. c. 16. C.*
 Natura vitæ insuram cedit, tanquam pecunia, nullâ præstitâ die. *T. 7. c. 626. B. C.*
 Natura, & naturalia jura unde ita dicantur. *T. 8. c. 910. D.*
 Natura quis debeat. *T. 3. c. 702. D. E.*
 Nihil natura, nec ars, nec vir sapiens faciunt frustra. *Tom. 10. c. 484. D.*
 Naturæ causa certa, & perpetua est. *T. 3. c. 298. A.*
 Naturæ rerum nihil incertum est. *T. 1. c. 296. E.*
 Naturæ, & artis perelegans comparatio. *T. 1. c. 916. B. & c. 917. A.*
 Naturæ nomine jus naturale, vel gentium intelligi. *T. 1. c. 1506. E.*
 Naturæ leges ignorare non licet. *T. 4. c. 1432. D.*
 Naturæ vinculum pæso solvitur. *T. 4. c. 719. E.*
 Naturæ vocabula sunt filius, & mater, cognatus etiam naturæ verbum est. *T. 5. c. 160. E.*
 De naturæ jure. *T. 7. c. 13. E. & c. 14. A. & seq.*
 Quod naturale est, jure civili non perimitur. *T. 4. c. 502. B.*
 Naturale debitum peti acquirit. *T. 4. c. 500. B.*
 Naturale debitum neque ab alio, neque a seipso exigi potest, nec debet. *T. 5. c. 130. A.*
 Naturales liberi fideicommissarii quando excludunt. *Tom. 4. c. 1214. C.*
 Naturales qui jam propriè dicantur. *T. 8. c. 899. E. & c. 900. A.*

Naturales quibus modis efficiantur legitimi. *T. 8. c. 1015. C.*
 Naturales filii qui dicuntur. *T. 8. c. 191. D.*
 Naturales, & adoptivi an differant. *T. 8. c. 165. B. C.*
 Naturales emancipati an nomen familiaræ amittant. Vide, Emancipati.
 Naturales liberi multipliciter accipiuntur. *T. 9. c. 552. C.*
 Naturales liberi a spuris liberis multum differant. *T. 9. c. 553. A.*
 Naturales liberi quibus modis jus ita efficiuntur. *Ibid. C. D.*
 Naturales liberi quinam sint. *T. 10. c. 491. D.*
 Naturales liberi quid ex parentum successione possint lucrari. *T. 10. c. 675. E. & c. 676. A.*
 Naturales filii, curiales facti si nunc legitimi. *T. 10. c. 675. E.*
 Naturales inter heredes, & spurios differentia. *T. 10. c. 821. E. & c. 822. A.*
 De naturali fossa actione æque pluvie arcende agi non potest. *T. 5. c. 665. D.*
 Naturalia jura quæ sunt. *T. 8. c. 190. B.*
 De naturalibus liberis. *T. 1. c. 700. E.*
 De naturalibus emancipatis, & an veniant ad bonorum possessionem. *T. 8. c. 165. C.*
 De naturalibus liberis, & matribus eorum, & ex quibus causis iusti efficiantur. *T. 9. c. 552. B. & seq.*
 Naturalis obligatio quid est. *T. 4. c. 727. E.*
 Naturalis obligatio tollitur multo pluribus modis, quam civilis. *T. 4. c. 728. B.*
 Naturalis filius, & adoptivus in quo differunt. *T. 4. c. 808. A.*
 Naturalis juris ignorantia neminem excusat. *T. 4. c. 1495. D.*
 Naturalis filius qui dicatur. *T. 5. c. 1006. C.*
 Naturalis possessio solo corpore consistit. *T. 5. c. 593. D.*
 Naturalis possio sine vi necessaria non est. *Ibid. B. C.*
 Naturalis ratio nuptias non solum impedit, nisi concurrat civilis. *T. 5. c. 540. B.*
 Naturalis obligatio. Vide, Obligatio naturalis.
 Naturalis possessio. Vide, Possessio.
 Naturalis de testamento patris queri potest. *Tom. 7. c. 212. C. D.*
 Naturalis possessio. *T. 9. c. 1007. B. C.* Vide, Possessio.
 Naturalis filius quisnam sit. *T. 10. c. 451. A.*
 Naturalis filius non potest fieri legitimus, nisi vocatus agnatus, quorum interit. *T. 10. c. 837. E.*
 Naturalis pater quisnam sit. *T. 10. c. 1118. D.*
 Naturaliter quod fit, perpetuum esse videtur. *T. 3. c. 298. A.*
 Naturaliter quomodo intelligendum. *T. 5. c. 512. E.*

Natu-

- Naturaliter possidere quid . T. 7. c. 407. E.
- Naturaliter qui possident, & qui non possident. T. 7. c. 388. C.
- Naturaliter quod adquiritur, per omnes adquiritur, non quod civiliter. T. 10. c. 286. A.
- Naturaliter servus non prohibetur id sibi a nobis adquirere, quod ab aliis nobis acquireret. Tom. 10. c. 285. C.
- Natus, & prognatus in quo differunt. T. 1. c. 151. A.
- Natus ex ingenuo, & colono, vel ancilla, matris conditionem sequitur. T. 2. c. 873. B.
- Natus septimo mense matris prodest. T. 1. c. 458. C.
- Bis natus quis dicatur. T. 7. c. 31. E. & c. 22. A.
- Navarrorum Reges olim Duces fuerunt. T. 6. c. 943. C.
- Nauclosos nullam vim oportet sustinere. T. 2. c. 783. C.
- Nauleus quis sit. T. 10. c. 429. E.
- Naufragii periculum pertinet ad locutores. T. 3. c. 191. A.
- Naufragii periculum solus agnoscit sciscus, non possessor, qui semel suo munere functi sunt annonam collati, & in navem impositi. T. 2. c. 789. C.
- Naufragii tantum periculum suscipit creditor. T. 10. c. 462. C.
- Naufragio factio, contributio non sit. T. 1. c. 186. B.
- Naufragio an liberetur debitor certi corporis. T. 4. c. 912. D.
- Naufragio decemsum liquid sit in mare, vel flumen, qui id possidet an habeat pro derelicto. T. 8. c. 286. C. D.
- Naufragiorum ius. T. 2. c. 788. A.
- Naufragium non liberat debitorum creditur pecunie. T. 4. c. 951. D.
- Naufragium est casus major. T. 9. c. 298. E.
- Navem fluctibus vexatam levis jactura defendit. T. 1. c. 385. E.
- Navem locare aliud est, aliud exercere. T. 4. c. 128. D.
- Navem adificatam ex aliena arbore ejus esse, cuius fuit arbor. T. 5. c. 379. C.
- Navem captam ab hostibus, aut equam an possim legare. T. 7. c. 977. C.
- De nave que navigando deterior facta est. T. 5. c. 535. D.
- Nave laborante, siquis alienas merces in mare projecerit, suas fervaret, quomodo teneatur. T. 7. c. 850. D. E.
- Naves amitte. T. 2. c. 805. C.
- Naves maritimas privatis habere licet. T. 2. c. 787. A.
- Qui na ves habere non possunt. T. 3. c. 165. A. B.
- Navi annonâ publicâ concessa qui privatum onus imposuerit, publicè puniendus. T. 2. c. 787. E.
- De navibus non excusandis. T. 2. c. 787. A.
- Pro navicella an debeatur portorium. T. 10. c. 1036. A.
- Navicularum conchyliorum lectioni deputatam qui usurpaverit, ut puniendus. T. 2. c. 774. D. E.
- Navicularii, naucleri, navarchi, nautici, exercitores navium idem sunt. Tom. 2. c. 788. E.
- Navicularii, susceptiannonâ publicâ transvehenda, ex ea negotiari veniant. T. 2. c. 784. A.
- Navicularii qui aliquid deripuerint, ut puniendi. T. 2. c. 784. B.
- Navicularii qui erant. T. 9. c. 936. C.
- Navicularii qui dicuntur. T. 9. c. 405. A. excusantur a tutela. Ibi. A.
- Navicularii sub cuius sint cura, & an excusentur a muneribus publicis. T. 10. c. 835. A. B.
- Naviculario mortuo, nullo relicto herede, corpus naviculariorum, ex quo ipse erat, ei succedit remoto filio. T. 9. c. 936. C.
- Naviculariorum periculum ad totum eorum corpus pertinet pro rata portione. T. 2. c. 790. B.
- Naviculariorum prædium, & eorum omnibus rebus. T. 2. c. 785. C.
- Naviculariorum certum sunt in urbe corpus. T. 2. c. 783. D.
- De naviculariorum hereditatibus. T. 9. c. 936. B. & seq.
- Navicularius, qui urbis annonam aliò avertendo diltraxit, capite damnandus. T. 2. c. 785. A.
- Navicularius, qui publicas species vehit, naufragii casum non præstat. T. 2. c. 788. C.
- Navicularius, Vide, Magister navis.
- Navicularius, qui petit veniam attatis, debet probare mores suos. T. 10. c. 836. B.
- Navigacionis opportunum tempus. T. 2. c. 789. B.
- Navis quæ sint partes. Tom. 1. c. 942. C.
- Navis usufructus quemadmodum extinguatur. T. 1. c. 1330. C.
- Navis pars non sunt tabulæ, remi, transtra, antennæ. T. 4. c. 618. E.
- Navis partes quæ sunt. T. 5. c. 811. D.
- Na vis magister quis dicatur. T. 5. c. 427. D.
- Navis artes enumerantur. T. 5. c. 811. D.
- Navis aimenta. T. 4. c. 448. B.
- Navis legata, & post testamentum, particulatim relicta, an peti possit. T. 7. c. 1008. E.
- Navis legata si dissoluta fuerit, an convalescat legatum, si post alia navis relicta. T. 7. c. 1009. A.
- Navis pars est malus, artemo non est. T. 8. c. 651. B.
- Navis excisor an de damno, aut furto teneatur, quod in nave, factum est. T. 8. c. 535. B. C.
- Navis levandæ causæ, si quid projectum sit in mare, vel flumen, qui id possidet, an habeat pro derelicto. T. 8. c. 286. C. D.
- Navis magister. Vide, Magister navis.
- Nautiluli unde confectum nomen. T. 3. c. 473. E.
- Nauta oneris averse actione tenetur. T. 3. c. 191. A.
- Nautæ ex recepto custodiæ plus tenentur, quam depositarii. T. 1. c. 744. B. C.
- Nautæ qui dicuntur. T. 9. c. 304. B. C.
- Nautæ accipiuntur pro exercitoriis bus, & naviculariis. Ibi. B.
- Exanarum delicto, & ex quasi delicto exercitoris actio in factum, Ibi. D.
- Nautica verba ferè omnia a Græcis desumpta sit identissimus noster Gallicus. T. 6. c. 475. A. B.
- Nautica pecunia. Vide, Pecunia nautica.
- Nautica usura. Vide, Usura nautica.
- Nauticæ pecuniæ creditor periculum suscipit. T. 4. c. 932. E. & seq.
- Nauticæ leges. Vide, Leges nauticæ.
- Nauticæ pecuniæ periculum creditor suscipit, & ideo ei maxima usura debetur ex pacto. Tom. 7. c. 865. B.
- Nauticarum pecuniarum duo genera. T. 1. c. 1241. A.
- In nauticis questionibus lex Rhodia quoque est sequenda, & quæ tenet. T. 4. c. 1415. D.
- De nautico seniore. T. 1. c. 780. B. C. & T. 2. c. 215. D. & T. 7. c. 886. A. & seq. & T. 9. c. 348. A.
- Nauticum senus quomodo contrahitur. T. 7. c. 865. C.
- Nauticum senus. T. 9. c. 348. A. Vide, Senus nauticum.
- De navis Tiberinis. T. 2. c. 812. E.
- Neapolitanum Regnum Rex Gallicus sibi alii ratione vindicare nequit, quia iure adoptionis. T. 4. c. 619. A.
- Nebuloni vix unquam est sinceræ fides. T. 1. c. 1417. B.
- Qui necatus sit venenosus, vi, clam, vel palam, quid interest. T. 4. c. 907. B.
- Necessaria electio non est libertas. T. 4. c. 320. C.
- Necessaria mora. Vide, Mora.
- Necessaria novatio. Vide, Novatio.
- Necessaria obtemperatio obligat, ut in servo herede instituto. T. 7. c. 654. C.
- Necessaria impense. T. 8. c. 548. E. & T. 9. c. 502. D. E.
- Necessarii in iure non dicuntur se pro herede gerere, aut adire, vel hereditatem cinere, sicut & extranei non dicuntur se immittere. T. 4. c. 191. A.
- Necessarii heredes qui sunt. T. 4. c. 190. C. horum sunt duo genera. Ibi. D.
- Necessarii, & extranei heredes quomodo differant. Tom. 5. c. 875. B.
- Necessarii heredes quare ita dicti. T. 8. c. 985. E.
- Necessarii personis qui annumerantur. T. 5. c. 13. B.
- Necessarium vestigial quid Paulus jurisconsultus nominet. Tom. 5. c. 612. C. D.

- Necessarium iurandum. Vide, Iurandum necessarium.
- Necessarius a Græcis accipitur pro eo, quod refertur in iure. T. 10. c. 418. E.
- Necessarium quod est, an sit utile. T. 10. c. 118. B.
- Necessarius heres si nondum se bonis immiscuerit, violato sepulchro hereditario, fructus, & dejectio, an possit agere sepulchri violati. T. 4. c. 191. A. H.
- Necessarius heres. Vide, Extraneus. Vide, Heres.
- Necessarius heres servus; Vide, Servus. Vide, Heres.
- Necessarius heres qui sit, & quid in solutione æris alieni domini sui prestare debeat. Tom. 5. c. 763. D.
- Necessarius heres quinam dicatur. T. 8. c. 985. D.
- Necesse non est id fingere, ubi suppletionem non est opus. Tom. 4. c. 159. E.
- Necessitas est vis voluntati contraria. T. 1. c. 1483. C.
- Necessitas ius constituit. Tom. 1. c. 725. C.
- Necessitas iuris est obligatio. T. 4. c. 100. D. & c. 727. E.
- Necessitas iuris. T. 6. c. 3. D. E.
- Necessitas. Vide, Voluntas.
- Necessitas probandi. Vide, Probandi necessitas.
- Necessitas venditorem in maiorem fraudem inducit, quàm emptorem. T. 10. c. 192. A.
- Necessitatis verbo significatur obligatio. T. 4. c. 520. D.
- Necessitatis potestas non est conjuncta. T. 4. c. 100. E.
- Necessitatis succumbere cogimur. T. 5. c. 821. E.
- Propter necessitatem rei familiaris nemo donat, ut ea se absolvat, dum premitur. Tom. 4. c. 520. C.
- Necessitate iuris dicitur fieri venditio fideiussori, cum creditor suum aliter ab eo consequi non possit. T. 4. c. 933. B.
- Quod necessitate sit, non est beneficium, nec liberalitas. Tom. 4. c. 520. B.
- Ex necessitate omnia estimamus, vel ex utilitate, vel ex voluptate, vel ex amicitia. Tom. 4. c. 895. C.
- In necessitatibus non liberalis existit. T. 4. c. 520. C.
- Necessitudinis ius est inextinguibile. T. 1. c. 1475. E.
- Necessitudinis ultimatio infinita. T. 8. c. 709. B.
- Necessitudo quid in iure. Tom. 1. c. 495. C.
- Necessitudo personarum testimonium rei veræ plerumque corrumpit. T. 4. c. 1478. E.
- Necem patris interfecti filii, qui non vindicant, paternâ hereditate decidunt. T. 4. c. 1388. A.
- Necis per vimilitate causa quid differat a causa veneni. Tom. 4. c. 908. A.
- Nefarie nuptiæ. Vide, Nuptiæ.
- Nefas, seu infas, quid veteribus dictum fuerit. Tom. 5. c. 838. A.
- Nefasti dies. T. 1. c. 404. D.
- Negantia pleraque sunt, quorum probatio, seu ratio exigitur. T. 9. c. 264. A.
- Negantia sunt multa, quorum probatio exigitur. Tom. 10. c. 683. A.
- Negantis nulla est probatio. T. 6. c. 1074. E.
- Negantis ratione naturali non est probatio. T. 7. c. 867. D.
- Negatio, aut affirmatio in præsens, aut præteritum tempus concepta secundum Dialecticorum statim veritas, aut falsitas est. T. 4. c. 1426. C.
- Negatio minoris summæ maiorem complectitur. T. 5. c. 80. A.
- An negatio sit exceptio, an sit ultia eius probatio. T. 5. c. 815. E.
- Negationis nulla subest causa, nulla directa probatio. T. 6. c. 848. B. ex circumstantiis probari potest. Ibid. B.
- Negationem imitatur taciturnitas, non confessio. Tom. 4. c. 162. D.
- Pro negatione non habetur taciturnitas. T. 5. c. 758. C.
- Negationes duæ in hisce libris frequenter ponuntur pro una negatione. T. 4. c. 712. C.
- Negationes multæ sunt, quæ effectum affirmationis sunt. Tom. 10. c. 656. C.
- Negatoria actio. Vide, Actio.
- Negatoria actio est reipsa confessio. T. 10. c. 1196. B.
- Negligentia fœda quæ. Tom. 1. c. 1118. E.
- Negligentia unius creditoris vigiliat, & sedulitati reliquorum officere non debet. T. 5. c. 769. B.
- Negligentia magna, culpa est. T. 8. c. 633. C.
- Negligentia, aut fraus vitio vertitur, non paupertas. Tom. 9. c. 184. A.
- Negligentiæ secusatoris pœna quæ. T. 9. c. 1475. B. C.
- Negligentiæ nostræ quæ nobis adnumerantur. T. 9. c. 1197. E. & c. 1198. A.
- Negligere, & omittere custodiam aliæ rei, aliud negligere, & omittere possessionem. Tom. 4. c. 650. D.
- Negotia filii, matri testamento patri commissa, quæ mater agere potest, & quæ non. T. 4. c. 878. E. & c. 879. A.
- Negotia, quæ perficiuntur nudo consensu. T. 6. c. 462. A. B.
- Negotia sunt plura, quàm vocabula. T. 4. c. 174. C.
- Ad negotia aliena qui accedit ex necessitate officii, & amicus voluntarius, qui ultro suscipit aliena negotia gerenda, quomodo differunt. T. 4. c. 1099. D.
- Negotia hereditaria urgentia, quæ. T. 4. c. 907. D.
- Negotia cuius gressu ignorans, quæ actio ei competat. T. 4. c. 873. E.
- Negotia aliena gerens usuras præstare cogitur, & cuius nempe pecunie. T. 4. c. 876. E. & c. 877. A.
- Negotia aliena gerenda qui suscipit, quomodo cautè quæ versari in eis debeat. T. 5. c. 124. D. E.
- Negotia gratuita sunt mandatum, & commodatum. T. 5. c. 419. B.
- Negotia aliena gerere volens in pecunia fœnorii collocanda, eum imitari debet, cuius ipsi est, ne sterilem illam, & vacuum inveniat. T. 5. c. 132. D.
- Negotia hereditaria gerens suas cautiones exigere debeat a legatariis. T. 5. c. 136. A. B.
- Negotia non solum viventis, sed etiam mortui, id est, hereditaria jacentis hereditate geri possunt, & quæ actio ultro citroque datur. T. 5. c. 124. C.
- Negotia pupilli, & hereditas gerens, quæ adquirat, & quam actionem habeat. T. 5. c. 133. D. E.
- Negotia nudo consensu obligantur, nem quæ constituent. Tom. 7. c. 828. C.
- Ea tantum negotia nudo consensu obligationem constituent, quæ legitimum nomen habent. T. 10. c. 439. E.
- Negotiari cautius discere, ait Tibellus. T. 4. c. 380. D.
- Negotiatio restitutio. T. 3. c. 1. A.
- Negotiatio venalitaria. Tom. 1. c. 216. D.
- Negotiationis compendium est extra emptionem, vel extra conditionem. T. 1. c. 1481. E.
- Negotiationem exercere non possent nobiliores natalibus, & honoratos, & ditiores patrimonio. T. 9. c. 401. C.
- Negotiationes quæ olim fuerint illicitæ. T. 8. c. 151. B. C.
- Negotiatores Imperatori deservientes a muneribus excusantur. T. 2. c. 746. D.
- Negotiatores nec civilem, nec armatam militiam habere possunt. T. 2. c. 952. E.
- Negotiatores, ne modum excedant, Episcopi curare debent. Tom. 2. c. 781. B. C.
- Negotiatores malæ fidei qui dicuntur. T. 9. c. 1033. E.
- Negotiatores distinguendi ab his, qui patrimonium distinet, vel honoribus clariore sunt. Tom. 9. c. 404. C. D.
- Negotiatores ne inter se conjurent, & pacificantur, ne minoris merces, quàm stauerint, distrahant. T. 9. c. 397. D.

Negotio

- Negotiatores frumentarii an fœderint sub cura Præfecti annonæ. T. 10. c. 856. C.
- Negotiatores quamquam sint. T. 10. c. 512. D.
- De negotiatoribus, qui pecunias mutuas accipiunt, & pignori opponunt, quæ ex his pecuniis comparantur sunt. T. 9. c. 1199. C. D.
- Negotiatorum tria sunt onera. T. 3. c. 472. B.
- Negotiatorum conventio de non plus vendendo certas merces an sit licita. T. 10. c. 1032. E. & c. 1033. A.
- Negotii si non sit omen proprium, qualis sit actio, quæ datur ex eo negotio. Tom. 10. c. 1049. E.
- In negotiis Sempronii gerendis, aliquis negotium quoque Titii gessit ignorans, queritur, an Sempronius teneatur ille actione negotiorum gestorum, non tantum Sempronii, sed etiam Titii negotii nomine. Tom. 4. c. 873. D.
- In negotiis gessis id solum spectamus, quod gestum est. Tom. 6. c. 14. D. E.
- Ex negotiis quædam inter ignorantes non rectè contrahuntur, inter scientes rectè. T. 8. c. 584. A. & c. 776. B.
- Ex negotiis gessis in rem actio non est, sed in personam. Tom. 10. c. 890. C.
- Ex negotio existit obligatio civilis, & naturalis. Tom. 5. c. 74. A.
- Ex negotio non competit actio mandati. T. 6. c. 14. D.
- Ex negotio alieno gello quot, & quænam dantur actiones. T. 10. c. 889. E.
- Ex negotio, quod nomine vacat, an datur actio civilis. Tom. 10. c. 1047. A.
- Negotiorum gestor dolum, & omnem culpam præstat. T. 1. c. 362. E.
- Negotiorum gestor minoris ætatis in integrum restitutio datur, licet domus major sit. T. 1. c. 368. E.
- Negotiorum gestor alienare non potest. T. 4. c. 879. D.
- Negotiorum gestor non tantum dolum, sed & culpam præstat tenetur. T. 4. c. 921. D.
- Negotiorum gestor pecuniam debitorum usuris debet ob causam administrationis, quam percipit, aut percipere potuit. T. 4. c. 875. E.
- Negotiorum gestor sine mandato procuratori est adsimilis. T. 4. c. 940. E.
- Negotiorum gestor, & tutor in quo differunt. Tom. 4. c. 879. D.
- Negotiorum gestor rem alienare non potest. Ibid. D.
- A negotiorum gestore rationes purgande sunt apud iudicem decimo quoque die. Tom. 4. c. 876. E. & c. 877. A.
- Negotiorum gestori, sive Procuratori comparatur actor, servus, sive dispensator. T. 5. c. 136. C.
- Negotiorum gestor pupilli, vel servi in initis novæ condendæ familiaræ non est argendus ad solutionem in solidum ex edicto prætorio. T. 5. c. 126. D.
- Negotiorum gestorum actio competit ei, qui captivi negotia incivitate, aut extra eam existens gessit. T. 5. c. 133. D.
- Negotiorum gestorum actio inter absentes contingit. T. 5. c. 471. B.
- Negotiorum alienorum gestores an vim majorem, aut aliquid præstare teneantur. T. 5. c. 125. E.
- In negotiorum gestione, cuius temporis conditio spectatur. T. 5. c. 126. B.
- Negotiorum gestor cur absque cessante actione de furto agere non possit. T. 5. c. 587. B. C.
- Negotiorum gestorum defuncti actio cui, & quando, & pro quibus negotiis competat. Tom. 5. c. 383. C. & seq.
- Negotiorum gestores dolum, & culpam levissimam præstare tenentur. T. 5. c. 125. E.
- Negotiorum gestor indebitum an repetere possit. T. 5. c. 359. B. C.
- Negotiorum gestores quomodo a M. Tullio appellentur. Tom. 5. c. 123. C.
- Negotiorum gestores qui dicantur. T. 5. c. 123. C.
- De negotiorum alienorum administratione ex mandato, vel sine mandato. T. 5. c. 1152. B.
- Negotiorum gestio est quali contractus, in quo exitus rei, sive effectus spectatur potius, quam initium. T. 6. c. 14. D.
- Negotiorum gestorum actio. Ibid. D.
- Vide Actio negotiorum gestorum.
- Negotiorum gestorum actio cui datur, & cui denegatur in impensis in re communi factis. T. 7. c. 580. E. & seq.
- Negotiorum administrator, a negotiis ex iusta causa remotus, an annua præteritis temporis ex causa fideicommissi petere possit. T. 7. c. 1314. E.
- Negotiorum gestorum actio quibus, & adversus quos datur. T. 7. c. 875. A. B.
- Negotiorum alienorum administrationem sine mandato suscipere, an delictum, vel culpa sit. Tom. 8. c. 389. B.
- Negotiorum conventus illiciti. T. 9. c. 397. B. C.
- Actio directa negotiorum gestorum ex quo datur. T. 10. c. 889. A. B.
- Actio negotiorum gestorum contraria an datur tantum voluntario Procuratori. T. 10. c. 889. A.
- Negotiorum gestorum actio non accedit obligationi de dote. T. 10. c. 1331. D.
- Negotium do, ut des, nomine capret. T. 1. c. 773. E. & c. 774. A.
- Negotium commune quibusdam absentibus agi potest, si præsentem rem ratam dominum habiturum cavere sint parati. Tom. 1. c. 641. E.
- In negotium mittere quid sit, & a negotio dimittere. Tom. 3. c. 99. E. & c. 100. A.
- Negotium nullum contrahitur in re pupillam, & tutorem. T. 1. c. 122. D.
- Negotium quid propriè sit, & quid connotet. T. 5. c. 673. B.
- Negotium alienum quod quis semel susceperit, vel ultro, vel ex mandato, impune deseri nequit. T. 5. c. 479. B.
- Negotium defuncti gerens, nullius negotium gerere dicitur. T. 5. c. 383. E.
- Negotium suum ex mandato alieno gerens actionem quandoque in mandantem habet. T. 5. c. 454. C.
- Negotium nullum contrahitur inter stipulatorem, & promittentem, nec ullum inter stipulantem, & extraneum, qui stipulanti non respondet. Tom. 6. c. 350. D.
- Negotium peculiare est negotium partis, vel domini. T. 6. c. 15. B.
- Negotium facio, ut des, nullum habere similitudinem cum negotiis civilibus, ideoque ex eo non datur actio præscriptis verbis. T. 7. c. 851. B.
- Negotium gerere non est maleficium exhibere. T. 8. c. 800. C.
- Qui negotium pro tutore gessit. T. 9. c. 586. B. C.
- Negotium bonæ fidei dolo, & fraudis contractum, an sit ipso iure nullum. T. 10. c. 177. B.
- Negotium pro lite sumitur. T. 10. c. 400. A.
- Nema scribum. T. 1. c. 795. A. B.
- Nema, & metaxa quid significant. T. 10. c. 505. E.
- Nemefiaci. T. 3. c. 371. E.
- Neminem esse idoneum defensorem sine satisfactione. T. 5. c. 1184. E.
- Neminem sibi ipsi causam, id est, suam possessionem mutare posse, certissima juris regula est. T. 5. c. 716. D.
- Neminem sibi ipsi causam, sive titulum possessionem mutare posse. T. 6. c. 313. A.
- Neminem esse idoneum defensorem rei alienæ sine satisfactione. T. 6. c. 514. C.
- Neminem rem suam condicere, nisi furi, regula juris est. T. 7. c. 618. C. & cur. Ibid. C.
- Neminis damnum dat, injuriæve facit.

facit, qui jure publico utitur. T. 5. c. 646. D.
 Nemini res sua servire potest. T. 6. c. 699. B.
 Nemo in patria sua Praefidi adfide-
 dere potest, & cur. T. 4. c. 834. D. E. verba Cassiodori quae hic.
 Ibid. c. 835. B.
 Nemo invitus alteri donat. T. 4. c. 1370. C.
 Nemo invitus de domo sua extrahi
 debet, ut in jus vocetur, si est
 denuntiatio fieri ad domum.
 T. 4. c. 1394. C.
 Nemo potest obligare rem alienam,
 in qua nihil juris habet. T. 4. c. 1282. D.
 Nemo rem, vel jus heredis sui non
 recte legat. T. 4. c. 1218. E.
 Nemo sub specie muneris, quod
 minus exsequitur, alterius mu-
 neris oneribus relevari debet. T. 4. c. 866. B.
 Nemo alteri utiliter paciscitur, ni-
 si ei, in cuius potestate est. T. 4. c. 843. A.
 Nemo alteri utiliter stipulatur po-
 test, quomodo hoc sit intelli-
 gendum. T. 4. c. 1337. C.
 Nemo ex aliena jactura lucrum fac-
 ere debet. Tom. 4. c. 892. B.
 Nemo ex causa mutui obligatur ex
 actione, quae ex mutuo nascitur.
 T. 4. c. 871. A.
 Nemo feminam pecuniam credere de-
 bet incertis animi mulieris. T. 4. c. 936. D.
 Nemo idoneus videtur esse defen-
 sor litis alienae sine satisfactione.
 T. 4. c. 1296. D.
 Nemo actum legitimum alieno no-
 mine exsequi, aut peragere po-
 test. T. 5. c. 1093. B.
 Nemo alterius rei locuplet, & ido-
 neus defensor absque satisfactio-
 ne intelligitur. Tom. 5. c. 653. E.
 Nemo rem suam futuram in eum
 casum, quo sua sit, utiliter sti-
 pulatur. T. 5. c. 861. A.
 Nemo rem suam sibi dari pure sti-
 pulatur recte, & cur. Ibid.
 A.
 Nemo debet onerari supervacua
 cautione. T. 5. c. 647. C.
 Nemo cogitur id facere, cuius ef-
 fectus nullus futurus est. T. 5. c. 177. A.
 Nemo facile pro eo fidejubeat, qui
 vergit ad inopiam. T. 5. c. 463. C.
 Nemo fidejubeat potest fuisse nomi-
 ne. T. 5. c. 413. D.
 Nemo idem duobus separatim sol-
 vere compellitur. T. 5. c. 650. D.
 Nemo invitus emancipatur. T. 5. c. 1109. A.
 Nemo invitus rem alienam defen-
 dere cogitur. T. 5. c. 63. B.
 Nemo invitus utile iudicium pati-
 tur. T. 5. c. 659. A.
 Nemo, nisi miles sit, potest mori,

ut pro parte testatus, pro parte
 intestatus existat. T. 5. c. 900. E.
 Nemo prohibendus est libertati fa-
 vere. T. 5. c. 377. A.
 Nemo prohibetur, quod conduxit,
 alii locare. T. 5. c. 525. C.
 Nemo, quod suum est, ulcupit. T. 5. c. 759. A.
 Nemo rem suam ufucapit. Tom. 5. c. 747. D.
 Nemo sanus praesumitur indebitum
 solvisse, sicut nec projicere ne-
 mo existimatur, quod suum est.
 T. 5. c. 964. B. C.
 Nemo absens, qui se reipublice mu-
 nus editum pollicitus est, obli-
 gatur ad editionem muneris, quia
 apud rempublicam ipsam fieri
 pollicitatio debet. T. 6. c. 631. E.
 Nemo, alieno nomine, lege agere
 potest. T. 7. c. 69. D.
 Nemo plus juris in alium transfert,
 quam ipse habet. T. 7. c. 704. A.
 Nepos Opiter quis apud veteres di-
 cebatur. T. 1. c. 121. E. & c. 123. A.
 Nepos, & filius in hereditatem con-
 currere non possunt. Tom. 5. c. 1266. E.
 Nepos jure civili exheredari potest.
 T. 1. c. 1054. B.
 Nepos, si filius praecedat, non est
 suus, sed agnatus. T. 4. c. 781. C.
 Nepos ex filio adoptivo natus, in
 familia adoptiva susceptus, utrum
 avi naturalis originem sequatur,
 quaeritur. T. 4. c. 856. B.
 Si nepos intra trigessimum annum
 aetatis vitae decessit, relicti libe-
 ris, & patruo superstitibus, an pa-
 truo fideicommissum debeatur.
 T. 4. c. 1213. D.
 Nepos emancipatus, ex filio em-
 ancipato procreatus, nihil retinet
 ex bonis propriis, sed omnia con-
 fert. T. 5. c. 657. A. B.
 Nepos, qui exheredatus filio voca-
 tur ad hereditatem avi, ex tes-
 tamento ejusdem avi, avo suus,
 & necessarius heres existit. T. 6. c. 880. B.
 Nepos avix quomodo succedat. T. 7. c. 172. A.
 Nepos cum patruo quomodo avo
 succedat. T. 7. c. 109. A. B.
 Nepos exheredatus impubes an
 pendente lite inofficiosi alatur
 ex facultatibus. Ibid. B.
 Nepos institutus quomodo cum e-
 mancipato patre conjungatur. T. 7. c. 215. E.
 Nepos an conjungatur patri, vel
 emancipato, vel in adoptionem
 dato, in hereditate avi. Tom. 8. c. 108. B. C.
 Nepos ex filio emancipato succep-
 tus, si sit praeiurus, an admit-
 tatur ad bonorum possessionem
 contra tabulas. T. 8. c. 36. A.
 Nepos ex uno filio an simul cum
 patruo admittatur ad bonorum
 possessionem contra tabulas. T. 8. c. 24. C.

Nepos emancipatus ab adoptivo a-
 vo an admittatur contra tabulas
 avi naturalis. Tom. 8. c. 40. D. E.
 Nepos emancipatus an jungatur pa-
 tri suo emancipato in petenda
 bonorum possessione contra ta-
 bulas. T. 8. c. 78. D.
 Nepos filii emancipati, qui dedit
 se anogandum, an admittatur
 contra tabulas avi naturalis. T. 8. c. 53. D.
 Nepos in adoptionem datus, vel suc-
 ceptus in adoptiva familia, an
 jungatur patri suo emancipato in
 petenda bonorum possessionem
 contra tabulas. T. 8. c. 78. D.
 Nepos in adoptionem datus, vel
 emancipatus, & scriptus, an
 conjungatur patri, qui in pote-
 estate emancipatus est. Tom. 8. c. 50. C.
 Nepos in potestate retentus an ex-
 cludat filium emancipatum, peti-
 da bonorum possessionem contra
 tabulas. T. 8. c. 107. E.
 Nepos institutus sub conditione ca-
 suali an pendente ad possit petere
 bonorum possessionem contra ta-
 bulas. T. 8. c. 34. B. C.
 Nepos si conjungatur patri em-
 ancipato in petenda contra tabu-
 las, quis eorum legata praestet. T. 8. c. 110. A.
 Nepos susceptus in adoptiva fami-
 lia an admittatur ad bonorum
 possessionem contra tabulas avi
 naturalis. T. 8. c. 40. D.
 Nepos quo casu possit esse suus he-
 res avo. Tom. 10. c. 774. A.
 Nepotis praeiuratio quando testa-
 menti rumpitur. Tom. 7. c. 904. E. & c. 905. A.
 Nepotis bonorum possessio unde li-
 beri datur. T. 3. c. 93. A. B.
 Nepotis exheredatio an detur que-
 re adversus patrum. T. 7. c. 209. A. B.
 Nepotis impuberi exheredatio an
 detur Carboniana bonorum pos-
 sessio. Ibid. B.
 Nepotes nomine liberorum compre-
 hendi. T. 1. c. 700. A.
 Nepotes filii nomine significari. T. 6. c. 440. L.
 Nepotes ex filiis avo succedunt in
 stirpes. T. 7. c. 181. B. C.
 Nepotes si sint, & patruus, quomodo
 do fili in vicum conferant. T. 8. c. 102. E. & c. 103. A.
 Nepotes an cum patruo admittantur
 ad bonorum possessionem, &
 an partes viriles fiant. T. 8. c. 16. A.
 Nepotes ex filia an avo matris
 succedant cum avunculis, & ma-
 terteris. T. 8. c. 103. D.
 Nepotes ex filia an patruo dotem
 conferre debeant, item avunculis.
 Ibid. D.
 Nepotes si plures sint ex filio em-
 ancipato, an fiant viriles. T. 8. c. 107. E.
 Nepotes ex filia quomodo succe-
 dant avo matris cum avuncu-
 lis.

lis. *T. 8. c. 103. D. an dotem conferant.* Ibid. E.
Per nepotes ayo adquiri potuit hereditas citra iulium iure pretorio. *T. 9. c. 170. A.*
Nepotes exheredati an conjugantur cum emancipatis. *T. 10. c. 773. A.*
Nepotum appellatione an continentur prænepotes, consulario. *T. 1. c. 690. D. E.*
Nepotibus, & cæteris in patrum potestatem non recusatis utiliter an sublevari possit. *T. 7. c. 904. D.*
De nepotibus ex filio ab intestato venientibus. *Tom. 9. c. 911. C. D.*
Neptem uxorem ducere an liceat. *T. 8. c. 904. A.*
Nepotes ex filio, vel filia, an conferant dotem, vel donationem propter nuptias matris suæ. Ibid. E.
Neratii Prisci sententia de cantione Mutiana comprobata fuit constitutione Divi M. *T. 7. c. 1208. C.* item sententia de vendendis bonis ejus, qui latitat, adversus actionem in rem. Ibid. C.
Neratii sententia de prædictis rusticis explosis. *T. 7. c. 477. C.*
Neratius Priscus quis fuit. *T. 6. c. 601. B.*
Neratius floruit Trajani temporibus. *T. 7. c. 1208. C.*
Nero anno XI. ætatis fuit traditus in disciplinam Annæo Senecæ. *T. 7. c. 1332. D.*
Nero Imperator. Vide, Claudius Nero.
Ip. nervum, & in compedes iudicatus a creditoribus ducuntur. *T. 8. c. 335. B.*
In nervum non eunt omnes. Ibid. C.
In nervum ferant olim debitores, tanquam ibi, judente creditore. *T. 9. c. 1391. D.*
Nervus carcer. *T. 8. c. 335. C.*
Nescire id, quod omnes sciunt, est lata culpa, magna negligentia. *T. 4. c. 503. B.*
Nescire, quod sciunt omnes, nimia negligentia est. *T. 8. c. 633. D.*
Nestoriani, sive Simoniani. *T. 10. c. 814. A.*
Nexum Varro dixit esse, quod nec suum sit, quod quis alii ne suum mancipavit. *T. 5. c. 397. D.*
Nexus, & mancipium, vel mancipatio. *T. 2. c. 470. C.*
Nexus quid sit. *T. 9. c. 1002. B. C.*
Nicaea Lithymæ metropolis. *T. 2. c. 878. A.*
Niconis nomen restitutum. *T. 3. c. 6. D. E.*
Nihilari aut, id est, nullo modo. *T. 1. c. 1141. E.*
Nihil scire est planè nescire factum. *T. 4. c. 1042. B.*
Nihilominus ubi accipiendum sit pro nullo modo. *T. 7. c. 946. C.*
Nihil omnino habere quid sit. *T. 8. c. 646. A.*
Nili muscula, & fluvia. *T. 9. c.*

1265. B.
Nili inundatio agros fertiores facit in Ægypto. *T. 9. c. 1054. D.*
De Nili aggeribus non rumpendis. *T. 9. c. 1455. A.*
Nilius Ægyptii Deum esse fingunt, & Cæli æmulum. *T. 10. c. 730. C.*
Nilus satifer & fetiferam Ægyptum facit. *T. 6. c. 483. B.*
Nilus totam Ægyptum semel in anno inundat, & oblimat. *T. 10. c. 730. C.*
Nisi corrigit interdum. *Tom. 1. c. 935. B. C.*
Nives insolite est eas ipsæ majores. *T. 9. c. 198. E.*
Nobiles qui sunt. *T. 2. c. 1246. D.*
Nobiles sunt filii ea patre nobili, & matre plebeja. *T. 2. c. 1282. E.*
Nobiles qui sunt. *T. 4. c. 511. E.* quid opus est ad comparandam nobilitatem. Ibid. E.
Nobiles, & Principes viri, & in Gallis Præfides provinciarum, arma magis, quam jura tractare solent. *T. 3. c. 34. E. & c. 35. A.*
Nobiles, & Principes civitatum, ex militibus viris an magistratum adiunguntur. *T. 5. c. 34. E.*
Nobiles non sunt milites, nisi quando in expeditione sunt occupati, & testamenta eorum ad privilegium multum non pertinent. *T. 9. c. 702. C. D.*
Nobiliores natalibus non posse negotiationem exercere. *T. 9. c. 492. C. D.*
Si nobilis det se in adoptionem plebejo, an desinat esse nobilis, an mutet genus. *T. 4. c. 811. A.*
An nobilis fiat ignobilis, qui adoptatur a nobili. *T. 4. c. 809. A.*
Nobilissimorum, vel Cæsaris appellatione liberos suos Principes honestabant. *T. 10. c. 886.*
Nobilitas ex genere dicitur la verget nobilis. *T. 1. c. 705. D. E.*
Nobilitas an per adoptionem adquiratur. *T. 4. c. 806. A.*
Nobilitas est virtus generis. *Tom. 6. c. 896. C.*
Nobilitati adjunctum est onus militiæ. *T. 4. c. 512. A.*
Nobilitati adnexum est onus militiæ. *T. 9. c. 702. D.*
Nobilitatem catingunt infamia. *T. 9. c. 455. C.*
Nobilium est proprium donare. *T. 6. c. 1036. C.*
Nobis non licet sine lege quid ampliare, vel procudere. *Tom. 4. c. 1213. A.*
Nocentem qui absolverit pecuniâ, iudex ut puniendus. *Tom. 1. c. 498. B.*
Nocentes puniri publica utilitas exigit. *T. 7. c. 846. D.*
Nocentium peccata nota esse oportet. *T. 8. c. 534. C.*
Nocere, & non prodelle diversa sunt. *T. 3. c. 137. C.*
Nocere debet unicuique mora sua,

T. 4. c. 1213. B.
Nocere non debet alteri unius consensu. *T. 4. c. 18. B.*
Nocere, & nocere posse in tractatu de aqua pluvia arcenda, paria sunt. *T. 5. c. 462. E.*
Nocere bifariam accipitur, & quomodo. *T. 7. c. 890. E. & c. 891. A.*
Nocere propriè quid sit. *T. 10. c. 488. E.*
Nocere non debet alteri, quod inierte alios actum est. *Tom. 10. c. 1252. A.*
Nocet unicuique mora sua. *Tom. 4. c. 1213. B.*
Nodosi dicuntur iuriconsulti, & cur. *T. 7. c. 1203. B.*
Nodosi iuriconsulti cur sic appellati. *T. 9. c. 492. B.*
Nodus eo modo solvitur, quo nexus est. *T. 5. c. 56. D.*
Nolle est huius, qui potest velle. *T. 3. c. 445. A.*
Nolle, & non velle diversa sunt. *T. 3. c. 137. C.*
Nolle qui potest, ejus est non velle. *T. 7. c. 409. E.*
Non nolle ejus, qui potest velle, Ibid. E.
Nomen adire. *T. 3. c. 178. D.*
Nomen fallum qui sibi imposuerit, lege Cornelia coercendus. *T. 1. c. 510. C.*
Nomen non idoneum hereditatem augere ex eventu. *T. 4. c. 100. D.*
Nomen mutat adrogatio. Vide, Adrogatio.
Nomen pænom facit creditor. *T. 5. c. 474. A.*
Nomen idoneum, & bonum. *T. 5. c. 552. C.*
Nomen est jus, id est, obligatio actio. *T. 5. c. 17. B.*
Nomen fit in injuria illata adjectum sit, non solum publico iudicio locus est, sed etiam privatam causam læsus agere potest, & in iuribus ulcisci. *T. 5. c. 754. A. B.*
Nomen bonorum mutat mutatio personarum, vel mutatio status. *T. 6. c. 570. C.*
Nomen debitoris si a novissimo creditore probatum est, frustra tutor de eo convenitur. *T. 4. c. 616. E.*
Nomen est obligatio. *T. 6. c. 135. A.*
Nomen gentilium latius est, quam agnatum. *T. 7. c. 867. C.*
Nomen non potuit legari, nisi per damnationem. *T. 7. c. 1122. B.*
Nomen est generale verbum. *T. 8. c. 485. B.*
Nomen patroni assumentur liberti. *T. 9. c. 954. A.*
Nomen servile assumentur servi. *T. 9. c. 971. D. E.*
De iis, qui sibi nomen mutant, quique novum sibi nomen imponunt dolo malo, quo quid alienum intercipiunt, vel possideant. *T. 9. c. 1451. C.*
Nomen pueris parvulus imponi solebat nono die. *T. 9. c. 1360. D.*

Nominis loco est demonstratio certa. T. 1. c. 1345. A.
 Nominis error non nocet. T. 1. c. 1185. A.
 Nominis mutatio prohibita. T. 2. c. 637. A.
 Nominis usura non debetur, nisi ex cautione, idest, stipulatione. T. 4. c. 418. B.
 Nominis venditor quis dicatur. T. 5. c. 997. C.
 Nominis definitio. T. 7. c. 2. C.
 Nominis appellatio etiam res significatur. T. 8. c. 484. D.
 De nominis mutatione. Tom. 9. c. 1451. C. D.
 De nominibus paternis, quid observandum. T. 4. c. 1008. E.
 De nominibus in familia crescentis actione agitur. T. 7. c. 491. A. & seq.
 De omnibus graduum, & affinitum. T. 8. c. 209. B. & seq.
 Nominibus pro hominibus sepe a libris erratum. T. 9. c. 518. A.
 Nominis alieno lege agere nemo potest. T. 4. c. 8. A. & c. 737. B.
 Nominis absentis an cogi possit heredes adire, & restituere. T. 4. c. 193. D.
 De nomine inter duos questio ob hereditatem ex testamento delatam. T. 5. c. 853. B.
 Nominis evictionis cautio quomodo prestatu debeat. T. 5. c. 501. D.
 Nominis debitoris vendito, qualis debitor esse debeat. T. 5. c. 510. A. B.
 Nominis ejus, qui non est, non potest agi, quicquam. T. 7. c. 84. C.
 Pro nomine demonstratio est. T. 7. c. 647. A.
 De nomine legato duobus disjunctum. T. 7. c. 1112. A.
 Nominis proprio nihil refert res demonstraretur, an Antonomasi. T. 7. c. 647. A. B. an digitum. Ibid. B.
 De nomine legato. T. 7. c. 1179. E. & c. 1180. A. & seq.
 De nomine debitoris legato. T. 7. c. 1175. A.
 Ex nomine argumenta ducunt juristicis, falsi. T. 7. c. 2. C.
 Nominum periculum in jure pertinet ad eum, qui fecit, si ea non sint idonea, vel si culpa ejus facta sit deteriora, dum non satis maturè interpellavit. T. 4. c. 51. C.
 Novus tutor ea nomina suscipere cogitur a priore tutore, vel curatore, etiam si ea nomina improbe, sed non cogitur ea probare. Ibid. C.
 Nominum periculum ad quem propriè pertinet. T. 4. c. 1225. C.
 Nominum numerus est finitus, rerum infinitus. T. 3. c. 174. C.
 Nominum nuncupatio inter heredes, vel legatarios, vel fideicommissarios aequales partes facit. T. 5. c. 423. A.
 In nominum originibus deducendis Stoici licentiores, & inepti fuerunt. T. 7. c. 625. D.
 Nominum duo esse genera; & quæ

illa sint. T. 7. c. 966. B.
 Nominum divisio non fit per judicium communi dividundo. T. 7. c. 577. B.
 Nominum hereditariorum ut divisio fit ipso jure, non per arbitrum, ita etiam nominum communium ipso jure. Ibid. C.
 Nominum divisio. T. 9. c. 1241. D.
 Nominum divisio est juris. T. 9. c. 50. C.
 Non alia, five non alia. T. 6. c. 1099. E.
 Non debitor quis dicatur. T. 5. c. 456. D.
 Non jam, vel jam non an sumi possit pro nondum. T. 10. c. 340. E.
 Non jure aliquid fieri, & non fieri paria sunt. T. 5. c. 635. E.
 Non ingentior appellatio quæ. T. 5. c. 619. E.
 Non omne quod licet, honestum est. T. 3. c. 700. D.
 Non omne, quod statim debetur, & peti statim potest. T. 4. c. 1445. C.
 Non omnis fidejussio, aut capromissio est intercessio, & quare. T. 4. c. 937. E.
 Nonne nomen vetustissimum est. T. 9. c. 1432. C. pro virginibus accipitur. Ibid. C.
 Non negatur solvendo esse, qui pro parte solvit. T. 8. c. 571. D.
 Non nisi causa cognita aliquid alicui permittere quid sit. Tom. 5. c. 39. E.
 Notioconi qui sint. T. 2. c. 21. E. & Tom. 10. c. 820. B.
 Non solventis bona distrahantur, & possidentur a creditoribus ex edicto. T. 8. c. 571. D.
 Quod nostrum est, amplius nostrum fieri non potest. T. 4. c. 430. D.
 Nota patri aspersa non pertingit liberos. T. 4. c. 973. A.
 Notæ litterarum singularum Romanorum antiquorum. T. 3. c. 361. A.
 Notæ non sunt litteræ, sed quædam dictionum compendia. T. 3. c. 358. D.
 Notæ dicantur formulæ scriptæ litteris singularibus. T. 6. c. 551. D.
 Notæ non sunt litteræ. Ibid. C. secundum eas Prætor non dat bonorum possessionem secundum tabulas. Ibid. C.
 Notæ quid sint. T. 8. c. 10. D.
 Notæ epistoliarum sunt sigillæ temporis Iulianiani. Ibid. D.
 Notarii cur ita dicantur. Tom. 3. c. 352. A.
 Notarii secretorum. T. 2. c. 901. B.
 Notarii, & librarii. T. 1. c. 1014. E.
 Notarii olim omnia propria manu scribebant. T. 6. c. 879. E.
 Notarii nomen est servile nomen, est manus servi privati hominis. T. 9. c. 1214. B.
 Notarii quinam sint. T. 10. c. 749. B.
 Notarios inter, & singulares differtentia. T. 10. c. 867. E.
 Notarii, & famuli quid inter se di-

ferrent. T. 2. c. 887. A.
 Notii filii sparii, qui vulgo legitime quæriti non sunt. T. 1. c. 310. E.
 Notii quid juris habere in parentum bonis. T. 3. c. 118. C.
 Notii an possint capere ex testamento, & ab intestato. T. 7. c. 1491. E. an eis alimenta debeantur. Ibid. E.
 Notii qui dicuntur. T. 9. c. 552. B.
 Notii non datur bonorum possessio contra tabulas, nec unde liberi, & cur. T. 8. c. 165. A. datur unde legitimi in successione matris. Ibid. A.
 Notii quod datur, nulli datum videtur, & quare. T. 10. c. 482. C.
 Notiorum definitio. T. 3. c. 118. C.
 Notiorum nomen latius capriminequit. T. 2. c. 1051. B.
 Notiorum, & spuriorum discrimen. Ibid. B.
 Notios hodie nullos esse. Tom. 3. c. 159. B.
 Notio quid sit, & significet. T. 7. c. 75. A.
 Notio est genus, jurisdictionis species. T. 8. c. 560. B.
 Notio quid comprehendat. T. 10. c. 914. D.
 Notionis nomen latius patet, quam jurisdictionis. T. 7. c. 58. C. & T. 10. c. 515. E.
 Notionis nomen quomodo accipitur. T. 7. c. 58. C.
 Notionis verbum latius patet, quam jurisdictionis. T. 8. c. 560. B.
 Notionis verbum generaliter accipitur, & comprehendit tam jurisdictionem, quam jure magistratus competit, quam cognitionem, quæ iudicibus datis sola competit. T. 8. c. 560. B.
 Notionis nomen quid comprehendatur. T. 7. c. 73. A. & Tom. 10. c. 593. A.
 Notiones sunt a natura, & nomina sunt ab institutis hominum. T. 7. c. 966. B.
 Notis, maxima ex parte constabant juris formulæ ante Constantinum. T. 10. c. 1250. D.
 Notitia pro inventario. T. 2. c. 659. A.
 Notitiam ædificiorum habere, vulgo cognoscitur ex effluviis de la maison. T. 7. c. 497. B.
 Notoria quid. T. 3. c. 58. E.
 In iis, quæ notoria sunt, nec rigor, vel ordo juris observatur, nec probatio, vel accusatio necessaria est. T. 6. c. 932. B.
 Notoria probationem non requirere. T. 6. c. 876. B.
 Notoria, five notaria quæ dicuntur. T. 9. c. 1377. A.
 Notoria proxima, & affines sunt accusationibus. Ibid. A.
 In notoriis appellatio non admittitur. T. 4. c. 956. B.
 De notoriis, five notariis apparitorum Præfidi provinciarum. T. 9. c. 1375. E. & c. 1377. A.
 Notio-

Notorium probatione non indiget. T. 6. c. 1155. A.

Nova jura semper restrictiis accipiuntur. T. 9. c. 1262. B.

Novale si factum sit ex silva, aliud fundus esse intelligitur. T. 5. c. 820. A.

Novalia quid. T. 6. c. 839. C.

Novalia ad Ecclesiam pertinentia. T. 6. c. 1030. C. & c. 1041. D.

Novalia in emphyteusim dari possunt. T. 6. c. 1030. C.

Novalis terra quid. T. 8. c. 515. A.

Novalis ager quis dicitur. Ibid. B.

Novalis ager quis sit. T. 10. c. 589. B.

Novandi animo qui stipulator sub conditione, non sit novatio statim, sed tunc demum, cum conditio existerit. T. 6. c. 355. B.

Novare qui possunt. T. 5. c. 832. E. pupillus, quamvis paterfamilias sit, sine tutoris auctoritate non potest novare obligationem. Ibid. C. 833. A.

Novari solebat obligatio, vel in verborum obligationem, vel in obligationem nominum. T. 1. c. 261. D.

Novari res videtur litis contestatione. T. 9. c. 115. D.

Novarum tabularum lege promulgata, omnes res alieno solvebantur. T. 7. c. 814. C.

Non novat obligationem fidejussio. T. 4. c. 870. A.

Novatio priori obligatione per rem judicatam non novari hypothecariam, non fidejussoriam, non usurariam, quæ in iudicium non venerunt, & cur. T. 9. c. 514. D.

Novatio quid. T. 1. c. 861. D. & T. 4. c. 302. E.

Novatio civilis est. T. 5. c. 215. C.

Novatio, & delegatio priorum obligationem perimit. T. 2. c. 555. E.

Novatio voluntaria est stipulationis veteris, vel alterius obligationis veteris in novam stipulationem translatio, atque consensu. T. 2. c. 556. A.

Novatio per quos fit. T. 1. c. 424. D. E.

Novatio legitimus modus obligationis solvendi. T. 1. c. 817. E.

Novatio quomodo fiat. Tom. 1. c. 943. B.

Novatio, & delegatio per stipulationem fit, & voluntaria est, & cur. T. 2. c. 556. A.

Novatio obligationis an extinguat fructuum persequutionem. T. 3. c. 512. D.

Novatio necessaria, & voluntaria. T. 2. c. 556. A.

Novatio voluntaria quatuor modis fit. Tom. 2. c. 556. D. & T. 9. c. 1225. D.

Novatio, ut acceptilatio, similis solutioni est. T. 3. c. 639. C. D.

Novatio quondam dicitur fieri. T. 1. c. 227. B.

Novatio non extinguat fructuum persequutionem, qui ante sunt, vel postea percepti, usurarum.

verò persequutionem extinguat, & cur. T. 3. c. 512. D. & T. 4. c. 671. D.

Novatio fit duobus modis. T. 4. c. 63. E.

Novatio est alia necessaria, alia voluntaria. T. 4. c. 202. C.

Novatio est in aliud nomen, & alium statum prioris obligationis translatio. T. 4. c. 142. D.

Novatio fit expromissione, non si de jussione. T. 4. c. 269. C.

Novatio vera est expromissio. T. 4. c. 258. A.

Novatio, & oblatio nuda in quo differant. Tom. 4. c. 243. A.

Novatio quomodo, & per quas personas perficitur. T. 5. c. 832. E.

Novatio aut voluntaria, aut necessaria est. T. 5. c. 765. D.

Novatio proprie non fit, nisi existente conditione posterioris stipulationis. T. 6. c. 361. C.

Nulla novatio hodie fit, nisi id dictum sit nominatim, ut novatio fiat ex constitutione Justiniani. T. 6. c. 354. B. C.

Novatio quondam fiebat inter veteres. T. 8. c. 1078. E.

Novatio non fit, nec recepto, nec constituto. T. 9. c. 251. A.

Novatio obligationis. T. 9. c. 208. C. D.

Novatio, & delegatio in quo differunt. T. 9. c. 38. E.

Novatio voluntaria quid. T. 9. c. 1282. D.

Novatio, & delegatio tollunt priorem obligationem. Ibid. B.

Novatio voluntaria principalis obligationis novat accessiones omnes novatio necessaria non novat. T. 9. c. 514. D.

Novatio necessaria non perimit pigora. Tom. 9. c. 1227. C. cur dicitur necessaria novatio. Ibid. C.

Novatio voluntaria, & novatio necessaria in quo differunt. T. 9. c. 1227. D. E.

Novatio non fit pendente iudicio, finito fit. T. 9. c. 115. C. D.

Novatio fit iudicato, iudicio non fit novatio. T. 9. c. 115. C.

Novatio, & litis contestatio differunt. T. 9. c. 113. E.

Novatio est modus tollendi obligationis. T. 9. c. 50. B.

Novatio fit iudicio damnato debitorum. T. 9. c. 1227. C.

Novatio extinguat priorem obligationem. T. 9. c. 1095. E.

Novatio est mutatio debitoris, vel causæ debendi. T. 9. c. 91. C.

Novatio an fiat interventu servi. T. 10. c. 390. C.

Novatio olim ex sola mente contrahentium fiebat. T. 10. c. 538. E.

Novatio ut fiat per servum, aut filium familias, iussu, aut ratihabitu patris, vel domini exigitur. T. 10. c. 558. C.

Novatio quomodo fiat, & quo dif-

ferat a delegatione. T. 10. c. 716. C.

Novatio in causa lucrativa fit, in non lucrativa non fit. T. 10. c. 769. D.

Novationis tempore usque currere desinunt. T. 4. c. 671. D.

Novationis summus effectus est, ut priorem obligationem perimat, & posteriorem introducat. T. 6. c. 371. E.

Novationi faciendæ sufficiebat olim solus animus, & tacita voluntas, nec erat opus voluntate expressa; hodie tamen ex constitutione Justiniani Imperatoris necesse est exprimi specialiter, & nominatim novationis causam stipulationem, posteriorem interponi. Ibid. D.

Post novationem obligationis usurarum non currunt. T. 4. c. 965. A.

Inter novationem, & oblationem differentia quæ. T. 4. c. 243. A.

Inter novationem voluntariam, & necessariam differentia quæ est. T. 4. c. 302. C. & c. 965. A. & T. 5. c. 765. D. & T. 9. c. 1095. A. & c. 1227. D. E.

Novationem si iudicatus, & condemnatus, non iudicio. T. 9. c. 115. B. C.

Novationem non facit mutatio rei. T. 9. c. 91. C.

Novatione voluntariâ perimitur stipulatio pœnalis, non etiam necessaria. T. 4. c. 965. B. C.

Novatione voluntariâ liberantur pigora, & hypothecæ, non etiam necessaria. Ibid. B.

Novatione voluntariâ fidejussores liberantur, non autem necessaria. Ibid. B.

Novatione voluntariâ mandatores liberantur, non autem necessaria. Ibid. B.

Novatione factâ non omnino perimitur obligatio. T. 4. c. 106. C.

Novatione factâ non perimitur legatum liberationis. Ibid. C.

Novatione factâ an creditor obligationem mutare cogatur. T. 4. c. 876. D.

Novatione tollitur obligatio. T. 4. c. 658. C.

In novatione faciendâ ante constitutionem Justiniani solus sufficiebat novandi animus. Tom. 6. c. 354. C.

De novatione a legatario factâ cum herede. Tom. 7. c. 1230. D.

Novatione voluntariâ factâ per stipulationem tacite de pigora, & fidejussoribus liberantur. T. 9. c. 1095. A.

Novatione necessaria, re principalis tantum iudicatis, nec pigora, nec fidejussoribus liberantur. Ibid. A.

Novatione factâ usurarum non currunt. T. 9. c. 113. D.

Novatione voluntariâ pignum, quod prior debitor dederat, nec repetitum est, perimitur. Tom. 9. c. 1227. C.

INDEX RERUM,

422

Novatione tollitur obligatio : T. 10. c. 524. A. B.
 Novatione facta usum non currunt, lite contestata currunt. T. 10. c. 543. E.
 De novationibus, & delegationibus. T. r. c. 861. C. D. & T. 2. c. 555. E. & T. 9. c. 1282. B. & seq.
 Novellæ constitutiones cur sic appellatae, & quando edictæ. T. 1. c. 1017. B.
 Novellæ 9. de Testibus sensus qui. T. 5. c. 964. A.
 Novellæ. Vide, Constitutiones novæ.
 Novellam quartam Iustiniani Basilidis male non recipit. Tom. 5. c. 454. D.
 Novellarum sententia in pandectis a Triboniano relata. T. 1. c. 3. D.
 De novellarum Iustiniani interprete veteri. T. 3. c. 218. A.
 Novellarum titularum novusindex. T. 2. c. 1018. A. & seq.
 Novellæ Iustiniani, quæ sunt fusiores, & copiosiores, Accursius semper nominat authenticas, & singulas, non novellas. Tom. 9. c. 473. D.
 Novellæ Accursius cum citat, semper intelligit Julianum antecessorem, qui novellas Iustiniani latine, & breviter exposuit. Ibid. B.
 De novellis Leonis Philosophi, & ad easdem emendationes quedam. Tom. 3. c. 504. C. D. & seq.
 Novendialis pro novem diebus apud veteres Latinos. Tom. 1. c. 527. B.
 Novendialis celebrata ab Adriano in honorem Plautine uxoris Trajani. T. 7. c. 1189. C. D.
 Noverca quæ causâ habetur loco parentis. T. 3. c. 30. D.
 Noverca dedit patri meo fundum an dotem eo pacto, ut ipsa credituribus suis, quibus fundus ille simul, & omnia prædia pignori obligata erant, solveret usuras. T. 9. c. 81. D.
 Novercam uxorem ducere an liceat. T. 8. c. 904. C.
 Novercam ducere pudor vetat. T. 9. c. 445. E.
 Novi operis nuntiatio, sive denuntiatio. Vide, Nuntiatio. Vide, Denuntiatio.
 De novi operis nuntiatione. T. 6. c. 291. B. & seq.
 Novi operis nuntiatio similis est vindicationi rei corporalis. T. 7. c. 455. C.
 Novi operis nuntiatio quando, quibus, & adversus quos competat. T. 7. c. 456. B.
 Novissime conditiones. Vide, Conditiones.
 Novum jus restrictum est accipiendum, non ampliandum. Tom. 4. c. 1356. E.

Novum non est, ut quod alius solvit, alius repetat. T. 4. c. 1074. C.
 Novum edictum. Vide, Edictum novum.
 Novum opus qui nuntiare possunt. T. 7. c. 455. C.
 Novum opus, quod Prætor facere prohibuit, qui fecit, tenetur actione, quod adversus edictum factam sit. T. 7. c. 654. A.
 Novum jus ultra suos fines extendere non licet. Tom. 9. c. 753. E.
 Nox naturalis quot horis constat. T. 1. c. 524. A.
 Nox amica furibus, inimica pastori- bus. T. 5. c. 584. C.
 Noxa quid. T. 1. c. 269. D.
 Noxa pro peccato. Ibid. D.
 Noxa caput sequitur. T. 1. c. 439. B. C. & T. 5. c. 91. C. & T. 9. c. 252. B. & T. 10. c. 961. A.
 Una noxa est, quæ est unius servi. T. 5. c. 925. E.
 Noxæ dedum servum invito domino manumitti. T. 3. c. 355. D. E.
 Noxæ deditio liberum hominem, non necit iure pignoris, aut si- ducit. T. 4. c. 1467. D.
 Noxæ deditio inanis est, quæ ædorem dominum non facit. T. 5. c. 97. D.
 Noxæ si dominus servum alii ex posteriore noxa dederit, hoc facto non liberari servum, quominus noxæ deditur ob priorem noxam, si pro eo non offeratur æstimationis damni. T. 5. c. 95. A.
 Noxæ dedere, vel damnum facere. T. 7. c. 593. E.
 Noxæ, sive noxiæ generale nomen est, quod scinditur in delictum, & crimen. T. 8. c. 607. E.
 Noxæ separantur a capitalibus criminibus. T. 8. c. 608. A.
 Noxæ dabatur statuliber. Tom. 9. c. 43. B. C.
 Noxæ olim dodebantur liberi homines, & servi. T. 9. c. 421. E. & c. 43. A.
 Noxæ deditio nullum iudicium, est. T. 10. c. 945. A. B.
 Noxales actiones unde prodierint. T. 8. c. 1120. B. quibus rebus constituta. Ibid. C.
 Noxales actiones esse perpetuas. T. 9. c. 313. C.
 Noxales actiones solæ caput sequuntur. T. 8. c. 1120. C. & T. 9. c. 252. C. & T. 10. c. 425. C.
 Noxales actiones quænam sint, & an sint in rem, vel in personam. T. 10. c. 945. E. & c. 945. A.
 Noxales actiones quo casu dantur, & quo casu cessant in dominum. T. 10. c. 946. C. D. E.
 Noxali actione agere non potest is, qui tenetur actione noxali servi nomine. T. 5. c. 441. A.
 Noxali actione servi nomine cum domino actum ad æstimationem, damni datur actio ad exhiben-

dum. T. 5. c. 376. C.
 Noxali iudicio actum datur actio ad exhibendum servum, scilicet noxum. T. 6. c. 45. D.
 In noxali actione servum, qui noxam noxuit, a domino datur in noxam. T. 7. c. 511. A.
 Noxalis actio morte extinguitur. T. 1. c. 772. C.
 Noxalis actio posterior perimitur; etiam si ceterorum, qui antea egerunt, vel agere potuerunt, causa sit vetustior. T. 5. c. 95. B.
 Noxalis actio, & actio prætoris; sive honoraria in quo differunt. T. 5. c. 234. B.
 Noxalis actio pertinet tantum ad noxas privatas. T. 6. c. 8. A.
 Noxalis actio ex delicto filii familias nulla est in patrem. T. 6. c. 497. E.
 Noxalis actio quæ est. T. 6. c. 45. B. ea vel est civilis, quæ proprie noxalis appellatur, vel prætoris, sive honoraria, quæ civilis actio- nis succedanea est. Ibid. B.
 Noxalis actio. Vide, Actio noxas- tis.
 Noxalis actio nulla competit in li- beris hominibus. T. 9. c. 46. A. B.
 In noxam dedere quid, Tom. 1. c. 772. C.
 Noxam facere quid. Ibid. C.
 Noxia trivialia. T. 4. c. 994. B.
 Noxia an idem nomen, quod noxa; & quid sit. Tom. 8. c. 1220. B.
 Noxiæ privatz sunt quatuor. T. 8. c. 607. B.
 Noxiæ appellatione omne delictum continetur. T. 8. c. 647. D. & c. 1141. A.
 Noxiæ quomodo ad supplicium du- gebantur. T. 9. c. 1389. A.
 Noxiæ servus si venditus sit, ad quid venditor emptori teneatur. T. 5. c. 636. E.
 Nubens vidua intra annum luctus; iofamis est, itemque is, qui eam sciens duxit. T. 7. c. 891. C.
 Nubentes, citra parentum consen- sum, an exheredari possint. T. 2. c. 1053. B.
 Nubentis mulieris intra tempus lu- ctus pænx quinque. T. 9. c. 451. E. & seq.
 De secundo nubentium electione; & successibus earum, & de us- usufructu donationum propter nu- ptias, & aliis capitalis. Tom. 2. c. 1029. A. B. & seq.
 Nubere melius est, quam uri. T. 6. c. 217. E.
 Nuclei, etiam si comburendi causâ habeantur, non continentur li- gnamur appellatione. Tom. 4. c. 591. E.
 Nuda pactio obligationem tollere; seu mutare non potest. Tom. 4. c. 683. C.
 Nuda ratio non facit donationem. T. 4. c. 787. A.
 Nuda proprietatis, vel plena redit ad si;

- ad flicum ex fula caufis, ufus-
fructus nudus nunquam. Tom. 4.
c. 1434. E.
- Nuda voluntas teftamentum irri-
uum non facit. Tom. 4. c. 1075.
A.
- Nuda voluntas non perficit tefta-
mentum, nec evertit. Ibid.
A.
- Nuda voluntas, & tacita fidei-
commiffum facit. T. 4. c. 536.
E.
- Nuda obligatio naturalis. Tom. 9.
c. 51. D.
- Nuda pollicitatio dotis. Tom. 9. c.
27. B.
- Nudum nomen heredis a teftame-
nto corroboret. T. 4. c. 83. B.
- Nudum preceptum nullius eft mo-
menti. T. 4. c. 541. D.
- Nudum pactum. T. 9. c. 27. B. ou-
di definitio. Ibid. B.
- Nudum pactum. Vide, Pactum.
- Nudus confenfus obligationem pa-
rit, traditio exequitur, & cur.
T. 5. c. 649. A.
- Nudus proprietarius fundi, tantum
eum fundum fuum. Sic etiam vin-
dicas, etiamfi ufufructus alie-
nus fit. T. 8. c. 505. A.
- Nudus confenfus. T. 9. c. 410. A.
- Nugas, & nugae promittunt dice-
bant veteres. Tom. 6. c. 396.
B.
- Nulla res eft, cujus poffeffionem
poffit adipifci, nili concurrat
corpus, & animus. id eft, ap-
prehenfio rei, & affectio poffiden-
dae rei. T. 4. c. 643. C.
- Nullius rei nulla debitus eft. T. 6.
c. 355. C.
- Quod nullum eft, an poffit rompi.
T. 10. c. 1004. A.
- Nullus articulus non rejicit fempet
quemcumque. T. 9. c. 1041. E.
- Numerarii fuos officiales, qui nu-
meros agunt. Tom. 2. c. 686.
D.
- Numerarii quid a tabulariis diftant.
T. 2. c. 776. D. E.
- Numerarii, qui funt in officio Prae-
fidum, & Confularium, condicio-
nales funt. T. 2. c. 983. D.
- Numerarii, qui rectoribus parent,
trijennales funt. Tom. 2. c. 985.
E.
- Numerarii ne ruficos ad obfequium
vocat. T. 2. c. 851. D.
- De numerariis, aduariis, & char-
tulariis, & adiutoribus, fcrinia-
riis, & exceptoribus fedus excef-
fu, ceterorumque iudicium tam
civilium, quam criminalium. T. 2.
a. c. 983. B. C. & feq.
- Non numerata pecunia exceptio-
nem, vel replicationem obitare
non tantum chirographo credita
pecunia, fed etiam cautioni, vel
donationi pignoris. T. 9. c. 1257.
D.
- Numeratio non tantum creditum,
fed folutum fignificat. Tom. 4.
c. 728. D.
- Non omnis numeratio confenfum ob-
ligationem parit. T. 6. c. 53.
E.
- Si numeratio pecuniae fequuta non
fuerit conventionem pignoris.
C. 9. c. 1257. D.
- Numeratio non debet excedere
mandatum. T. 10. c. 715. B.
- Numerationis verbo mutuum fi-
gnificatur. T. 7. c. 647. E. fi ab-
fit numeratio, neque pura, neque
fub conditione mutuum contra-
hitur. Ibid. E.
- Numeratione expletur obligationis
fubftantia. T. 5. c. 948. A.
- Quod numerato datur, & numera-
to folvi debet, non quidem in
fpecie, fed in numerorum genere
eodem. T. 5. c. 396. D.
- Numeri, id eft, vexillationes a le-
gionibus feperantur. T. 2. c. 759.
E.
- Numeri Pythagorei quam vim
habent. T. 1. c. 458. C.
- Numeri proportionales. Tom. 10.
c. 176. A.
- Numeri funt militum. Tom. 10.
c. 667. D.
- Sub numero plurativo, fi fine libe-
ris, tellator etiam fingularem
comprehendit. T. 4. c. 1189. E.
- Numerorum appellatio. T. 2. c. 759.
E.
- Numerorum nota in l. Thais. D. de
fiduciam. lib. emendata. T. 3.
c. 45. A. B. C.
- Numerorum nota facili corruptu-
pantur. T. 6. c. 379. A.
- Numerorum liber vocatur ab He-
breis *Lequans* eft. Tom. 10.
c. 164. C. D.
- Numerum dualem non habent Lati-
ni, pluralis pro duali eft. T. 6.
c. 897. D.
- Numerum perficiunt duo. T. 9.
c. 1395. C.
- Numerus rerum eft infinitus, noi-
mionum vero finitus. T. 4. c. 174.
C. plura funt negotia, qualem vo-
cabula. Ibid. C.
- Numerus annorum ab optima indo-
le non exigitur. T. 4. c. 861. B.
- Numerus quinque liberorum a ma-
xime a muneribus civilibus,
& quomodo. T. 4. c. 853. B.
- Numerus quinque liberorum utrum
excelet a sacerdotis provinciae.
T. 4. c. 864. B.
- Numerus numerorum in folutione
facienda fatus non eft, fed qualitas
prius fpectanda eft. T. 5. c. 395.
B.
- Numerus liberorum a tutela excu-
fat. T. 8. c. 364. D.
- Numerus fingularis in re odiofa
non porrigitur ad numerum
multitudinis. T. 8. c. 114. D.
- Numerus dici non poffet unum.
T. 9. c. 1395. C.
- De numismatis veteris potestate.
T. 2. c. 805. A. B.
- Numeraria lex Cornelia. Tom. 9.
c. 1449. A. & feq.
- Numerarii, id eft, lucri avidi. T.
2. c. 1013. D.
- Nunmi jura non funt. T. 1. c. 75.
D.
- Nunmi flagnei. T. 3. c. 197. B.
- Nunmi peregrini, ut olim, ita
hodie mercis loco funt. Tom. 4.
c. 45. D.
- Nunmi integri funt, qui nondum
funt confumpti. T. 4. c. 185.
C.
- Nunmi quando confumpti dicun-
tur. T. 3. c. 379. B. & T. 4. c.
184. D.
- Nunmi fi non iidem ipfi, fed alii
ejufdem valoris redditi fint, non
vitiantur contractus mutui. T. 5.
c. 391. A. B.
- Nunmi affidei permutatione dei
perire videntur. Ibid. A.
- Nunmi, qui ex arca frumentaria
dantur pilloibus ad cocemptionem
frumenti, qui non iolebant
iis dari, nili poft cocemptionem,
dicuntur mutui dari, quia dan-
tur in antecellum, five promutuo.
T. 5. c. 391. B. C.
- Nunmi affimatio publica eft, non
privata. T. 5. c. 498. B.
- Nunmi, qui mutuo dati funt in vi-
cem datorum fuccedunt. Tom. 5.
c. 400. E. & c. 401. A.
- Nunmi Cajani appellatio unde. T.
5. c. 1181. C.
- Nunmi nunquam fignificantur a-
genti, vel auri nomina. Tom. 6.
c. 493. A.
- Nunmi affimatio eft perpetua. T.
7. c. 686. A.
- Nunmi poffunt publice mutari, at
privatus non poffet. Tom. 7.
c. 966. C.
- Nunmi fi generaliter legentur,
nullum eft legatum. T. 7. c. 989.
E.
- Nunmi Philippi victoriat. T. 7.
c. 645. A.
- Nunmi afperi qui dicuntur. T. 9.
c. 1199. D.
- Nunmi peregrini, mercis loco ha-
bentur, & venduntur. T. 10.
c. 716. E. & c. 717. A.
- Nunmi an argento fafto, vel infe-
fto computantur. T. 10. c. 1139.
D.
- Nunmi emuntur res, non rebus,
alioquin permutatio exiftit. T.
5. c. 497. E.
- Nunmi exiftantibus an fidejuffor
teneatur. T. 5. c. 1114. B.
- Nunmi, qui in arca funt, legatis,
an corpus videatur legatum. T.
7. c. 1017. B.
- Nunmi legatis in obfcuro, quales
debeantur. T. 7. c. 1042. C.
- De nummis legatis, & non inven-
tis in hereditate, an debeantur.
T. 7. c. 1110. C. D.
- De nummis peculiaribus creditis.
T. 7. c. 661. B.
- De nummis filiofamilias mutuo,
aut feniori datis. T. 9. c. 317.
B. & feq.
- Numerorum certa affimatio eft,
non arbitraria, ficut ceterarum
rerum omnium. T. 5. c. 400. B. C.

- Nummorum usus qui, qualis, & quantus. T. 5. c. 390. E. & c. 391. A.
- Nummorum corpora in emptione venditione, aliisque contractibus spectantur, sed nummos in emptione venditione venditoris fieri oportet. Tom. 5. c. 501. B.
- Nummorum reproborum aliquis usus est, & ideo non rescindendi sunt a creditore, qui eos recipit a debitore, sed reddendi. T. 6. c. 451. C.
- Nummorum certus numerus legari debet, alioqui non valet legatum. T. 7. c. 645. B.
- Nummorum corpora communis generis continentur, non specie. T. 7. c. 649. B.
- Nummorum certo numero legato, non adjecta qualitate nummorum, an in heredis arbitrio sit, quod genus nummorum praeferat vellet. T. 7. c. 1451. D. E.
- Nummorum qualitas cur sit incerta, & varietas nummorum infinita. T. 7. c. 1451. D.
- Nummorum legatum est incertum. T. 8. c. 632. B.
- Nummorum non est usus, sed abusus. T. 9. c. 337. D.
- Nummos aureos, vel argenteos qui adulteravit, lege Cornelia tenetur. T. 1. c. 508. B.
- Nummos mutuos datus ea lege, ut non reddantur, licet dixerit, se mutuos nummos dare, mutuum forte gratiam capere videtur. T. 5. c. 392. B.
- Nummos siquis ex alterius manu excussit, ut cederent in flumen, aut mare, quomodo tenetur. T. 7. c. 851. C.
- Nummos siquis ex alterius manu excussit, ut alius auferret, qua actione tenetur. Ibid. C.
- Nummos qui debet, quantitatem debet, non corpora. Tom. 10. c. 561. B.
- Nummos probos vultu Principum signatos qui reprobant, tenentur lege Cornelia nummaria. T. 10. c. 717. C.
- Nummularii pecuniam probant. T. 1. c. 1503. C.
- Nummularius, aut argentarius ex pacto nudo, perinde atque ex stipulatione iurare debet. T. 5. c. 45. D.
- Nummulario, non ex fide versanti pecunias, manus amputandae. T. 3. c. 174. B.
- De nummulario, qui abjecta mensi argentaria, quam habuit in foro, foro cessit, & solum versit. T. 6. c. 318. D. E.
- Nummus unus venditionis non est pretium. T. 1. c. 1145. A.
- Nummus in emptione est mensura rerum longe certior, & verior, quam in permutatione res. T. 5. c. 498. A.
- Nummus rem venditam semper facit æqualem. Ibid. A.
- Nummus unus an pretium sit. T. 8. c. 171. B. C.
- Nummus non est pretium, sed imago pretii. T. 9. c. 1315. C.
- Nummus asper quis dicitur. T. 9. c. 5450. A.
- Nunc articulus, praefata tempus significat. T. 9. c. 1165. D.
- Nunciandi ius qui habeant. T. 7. c. 565. B.
- Nunciatio, quae sit iuris nostri conservandi causa, non acquirendi. T. 9. c. 316. B.
- Per nuncium nobis parari actionem. Ibid. B.
- Nuncupatio filii filium non facit, sed natura tantum, vel adoptio solennis. T. 6. c. 639. E.
- Nundinae non sunt heredes. Tom. 1. c. 887. B. C. & T. 2. c. 298. A. B.
- Nundinae quid sint Graecis, & Latinis. T. 10. c. 662. C.
- Nundinae quidnam sint. Tom. 10. c. 1034. A.
- Nundinariae epulae. T. 3. c. 100. A.
- Nundinarum exercendarum ius de conio amittitur. T. 1. c. 545. D.
- Nundinarum definitio, & earum ius. T. 1. c. 887. B. C. & T. 2. c. 298. A. B.
- Nundinarum dies antiquitus erant feriati. T. 9. c. 357. E.
- Nundinarum dies olim nefasti, postmodum fasti. Tom. 10. c. 662. C.
- Nundinas sine permissu Principis, & in agro suo instituire non licet. T. 7. c. 1324. D.
- De nundinis, & mercatoribus. T. 9. c. 357. E.
- Nunciare est prohibere. Tom. 6. c. 391. B.
- Nunciare, & prohibere an idem sit. T. 8. c. 551. B.
- Nunciare an possit emptor praedii ante ejus traditionem. Tom. 10. c. 1180. C.
- Nunciare an possit, qui habet servitutem rusticam, vel urbanam. T. 10. c. 1181. C.
- Nunciari quibus personis debeat. Tom. 10. c. 1184. E. & c. 1185. A.
- De eo, qui nunciat novum opus vicino edificanti, aut molienti adificationem. Tom. 9. c. 1182. A.
- Nuntiat, qui habet dominium, servitutem, & vindicationem utilem. T. 10. c. 1181. A.
- Nunciatio operis novi statim vim suam exercet, & inhibet opus. T. 1. c. 5517. A.
- Nunciatio operis novi possessori adversus possessorem non permittitur. Ibid. B.
- Nunciatio novi operis alia est in rem, alia in personam. Tom. 4. c. 94. D.
- Nunciatio operis in personam, si non possit fieri in personam, ut si reperiri non possit, fit ad domum ejus libello ad postem fixo. Ibid. E.
- Nunciatio in assu jussu Praetoris praestatio remitti possit. T. 4. c. 82. C.
- Nunciatio novi operis permittitur ipso jure, hoc est, ex edicto Praetoris. T. 4. c. 93. D.
- Nunciatio operis sit in rem praesentem ex jure veteri. T. 4. c. 93. D. imò etiam in ignorantem sit nunciatio operis. Ibid. D.
- Nunciatio. Vide, Aedes.
- Nunciatio alienatione praedii sui fit. T. 5. c. 617. D.
- Nunciatio novi operis an in heredes transeat. Ibid. E.
- Nunciatio, & liti contestatio quomodo differant. Ibid. E.
- Nunciatio novi operis non personae, sed operi fit. Tom. 5. c. 658. B.
- Nunciatio novi operis aut jure, aut injuria fit. Tom. 5. c. 656. B.
- Nunciatio novi operis morte, sicut & alienatione finitur, & extinguitur. T. 5. c. 657. D. E.
- Nunciatio novi operis, sicut & vindicatio olim in re praesenti facta est. T. 5. c. 375. E.
- Nunciatio novi operis & scienti, & nescienti, quive in eo loco nihil juris habet, fieri potest. T. 5. c. 658. B.
- Nunciatio novi operis cui, & ad versus quos datur. T. 7. c. 458. C. D.
- Nunciatio novi operis fit in rem; non in personam. T. 7. c. 585. A.
- Nunciatio novi operis an teneat, etiamsi jus nuntiandi non fuerit. T. 10. c. 856. B.
- Nunciatio non tenet, quam fecit, qui jus nuntiandi non habuit, quamvis vis noceat, & effectum habeat, si opus inhibet, nec contemto possit. Ibid. B.
- Nunciatio quomodo remittatur uti tiliter, vel inutiliter. Tom. 10. c. 259. E. & c. 260. A.
- Nunciatio novi operis an sit remedium subsidarium. Tom. 10. c. 1175. D. & seq.
- Nunciatio an fiat adversus furiosos. T. 10. c. 1177. A.
- Nunciatio fit operi, non personae. Ibid. B.
- Nunciatio quibus ex causa fiat. T. 10. c. 1179. E. & c. 1180. A.
- Nunciatio in quid fiat. Tom. 10. c. 1183. A.
- Nunciatio an possit fieri in foro. T. 10. c. 1184. A.
- Nunciatio an recte fiat uni ex dominis communibus loci, in quo fit opus. T. 10. c. 1184. C.
- Nunciatio novi operis imitatur actionem. T. 10. c. 1185. A.
- Nunciatio an possit fieri ei, qui rescissum, vel cloacam purgat. Ibid. C.
- Nuntia.

Nuntiatio quando fiat . Tom. 10. c. 1191. D.
 Nuntiatio nova an sit necessaria. novo rei successori. Tom. 10. c. 1193. A.
 Nuntiatio novi operis in quo distat ab actione civili. Tom. 10. c. 1194. E.
 Nuntiatio ex causa an teneatur quilibet possessor illius loci, in quo nuntiatio est novum opus. T. 10. c. 1177. B.
 Nuntiationis causae tres. Tom. 10. c. 1178. E.
 Nuntiationis novi operis diversae species. T. 10. c. 1183. A. & seq.
 Nuntiationis effectus quis sit. T. 10. c. 1186. C. & c. 1192. E.
 Per nuntiationem novi operis si quid solus addicat, an sit ius prohibendi. T. 4. c. 152. C. D.
 Nuntiationem novi operis qui habeat. T. 5. c. 653. C. D.
 De nuntiatione operis novi. T. 1. c. 830. E.
 De nuntiatione novi operis edificium. T. 4. c. 93. D. Vide, Edictum de novi operis nuntiatione.
 De nuntiatione novi operis in communi edificio. Tom. 7. c. 583. A.
 De nuntiatione novi operis plura. T. 10. c. 1179. B. & seq.
 In nuntiatione novi operis an causa conventionis libello sit exprimenda. T. 10. c. 1179. C. & seq.
 De nuntiatione novi operis an valeat privatorum conventio sine Praetore. Tom. 10. c. 1177. E. & c. 1178. A.
 Nuntiatorem inter, & nuntiatum differentia. T. 10. c. 1193. A.
 Nuntiatori an detor aliquod interdictum prohibitorium. Tom. 10. c. 1197. E. an nuntiato. Ibid. E. & c. 1198. A.
 Per nuntium an recte emanus. T. 10. c. 1016. B. C.
 Nuntius fungitur epistolae vice. T. 1. c. 929. B. & Tom. 2. c. 275. D.
 Nuntius, idem, nuntiatio. Tom. 2. c. 275. D. E.
 Nuntius minister est tantum negotii, quod contrahentes tractant. T. 5. c. 408. C.
 Nuntius nihil aliud est, quam epistola loquens. Ibid. C.
 Nuntius, aut epistola quid praestare solet. Ibid. C. D.
 Nuntius, & procurator in quo differunt. T. 9. c. 316. B. C.
 Nuntius non contrahit cum venditore. T. 9. c. 385. C.
 Nuntius fungitur vice epistolae. T. 10. c. 1016. B.
 Nuntius est epistola loquens. T. 9. c. 385. C. & T. 10. c. 1016. C.
 Condicio si non superis, an remittatur lege Papia. Tom. 10. c. 4. D. quomodo sit remissa & uxori, & mulieri extraneae.

Ibid. c. 15. D.
 Nupta esse eadem duobus non potest. T. 1. c. 26. A.
 Nupta, vox ambigua. T. 1. c. 693. E.
 Nupta. Vide, Mulier.
 Nupta, & sponsa in quo differunt. T. 5. c. 1170. C. D.
 Nupta non impeditur, quo minus cum priore marito de dote expectetur. T. 6. c. 110. C.
 Nupta secundo viro ante denuntiationem adulterii sca est. Tom. 6. c. 448. D.
 Nuptalium. T. 8. c. 618. E.
 Nuptae quae sint. T. 1. c. 782. E. & T. 2. c. 317. B.
 Nuptae sunt inter absentes. T. 1. c. 783. A.
 Nuptae nudo consensu constituntur, & hypothecis comparantur. T. 1. c. 782. E. & c. 783. A.
 Nuptae iuxta inter quos contrahi nequeunt. T. 3. c. 432. B.
 Nuptae iniuxtae quae sint. Tom. 3. c. 60. B.
 Nuptae collocatae quae sint. Tom. 3. c. 307. C.
 Nuptae secundae dupliciter dicuntur. T. 2. c. 1082. D.
 Nuptae secundae ut solvi possint. T. 1. c. 1071. B. C.
 Nuptae furtivae, & clandestinae damnantur. T. 3. c. 152. C.
 Nuptae pecora infringi non possunt. T. 1. c. 1228. C.
 Nuptae incestae sunt, quae naturaliter prohibita sunt. T. 1. c. 319. E. & c. 320. A. & c. 1049. C.
 Nuptae nudo consensu perficiuntur. T. 2. c. 317. A.
 Nuptae pro commixtione corporum, vel celebritate, vel felicitate. Ibid. B.
 Nuptae quaedam hodie permixtae, quae olim prohibita. Tom. 2. c. 317. B.
 Nuptae imparet. Tom. 2. c. 320. A.
 Nuptae serviles. Ibid. A. B.
 Nuptae ex rescripto prohibita. T. 2. c. 322. C.
 Nuptae confobrinas olim ex rescripto permixtae. Ibid. C.
 Nuptae secundae quasi illicitae sunt. T. 2. c. 323. C.
 Nuptae iuxtae quoniam proprie dicuntur. T. 1. c. 23. A. B.
 Nuptae immaturae. T. 2. c. 1082. D.
 Nuptae contra mandata contradiuntur. T. 2. c. 1049. C.
 Nuptae vetitae, vel permixtae clericis. T. 2. c. 22. D.
 Nuptae fieri palam teste populo debent. T. 3. c. 152. C.
 Nuptae transferri solite quousque prohibentur. T. 4. c. 976. B. C. iure pontificio usque ad quatuor gradum prohibitio extenditur. Ibid. C.
 Nuptae incestae confirmari non solent. T. 4. c. 278. B. & c. 1501. D.
 Nuptae hodie decreto Innocentii in

primo tantum genere adfinitatis prohibentur, non in secundo, vel tertio. T. 4. c. 977. D. tria adfinitatis genera sunt. Ibid. D.
 Nuptae an iniuxtae sint, quae sunt invito patre. Tom. 4. c. 285. C.
 Nuptae, quae ignorante patre, cujus in potestate est vir, aut mulier, sunt, non sunt iuxtae. Tom. 4. c. 282. E. ubi non sunt nuptae, ibi neque dos. Ibid. E.
 Nuptae confobrinarum iure Civili licitae sunt. Tom. 4. c. 1071. C.
 Nuptae inter tutorem, & pupillum prohibita. T. 4. c. 1433. A. B.
 Nuptae. Vide, Matrimonium.
 Nuptae considere non possunt, nisi consentiant illi, qui contrahunt, & illin quorum potestate sunt qui nuptiae contrahunt. T. 5. c. 539. E. & c. 440. A.
 Nuptae inter adoptivos prohibita sunt. T. 5. c. 546. A. B.
 Nuptae nuda voluntate perficiuntur, concubitus implentur. Tom. 5. c. 648. E.
 Nuptae inutiles an habeantur pro sponsalibus. T. 5. c. 832. D.
 Nuptae non recte contrahuntur ad dissolvendi, & quo casu non possint. T. 5. c. 1039. A. B.
 Nuptae solius aui auctoritate inter nepotes, & nepes ex altero filio contrahi possunt. T. 5. c. 542. C.
 Nuptae, & sponsalia in quo differant. T. 5. c. 1169. B. & seq. multis inter se communia habent. Ibid. B.
 Nuptae immaturae quae. Tom. 5. c. 1170. B.
 Nuptae possunt contrahi intra gradus prohibitos ex indulgentia Summi Pontificis. T. 6. c. 1124. C.
 Nuptae nova voluntate, vel ratione habitioe conciliantur. Tom. 6. c. 1082. B.
 Nuptae secundae permittuntur potius, quam probrantur. Tom. 6. c. 1150. D. ideo sine benedictione ne celebrantur. Ibid. D. E.
 Nuptae non quolibet anni tempore celebranda, seu consummandae. T. 6. c. 811. E. & seq.
 Nuptae inter filios diorum compatrum an consistere possint. T. 6. c. 1110. A.
 Nuptae invito nulla sunt. Tom. 6. c. 1070. C. sed convalescent novo consensu, vel tacito. Ibid. C.
 Nuptae sponsalium perfectio est. T. 6. c. 1052. A.
 Nuptae invito difficiles, & incertae exitus patiuntur. T. 6. c. 1063. D.
 Nuptae iuxtae non sunt cum minore annis 22. quae aetas non est iuxta ad nuptias contrahendas. T. 6. c. 136. B.
 Nuptae sine consensu patris contrahuntur iniuxtae dicuntur, sed ita: H h h m m

- men non dissolvuntur. Tom. 6. c. 101. E.
- Nuptie sine matrimonio esse non possunt. T. 6. c. 413. D. Vide, Matrimonium.
- Nuptie & connubium civilia sunt nomina, atque ita sit, ut non sint nuptie civili jure, sit tamen matrimonium jure naturali. Ibid. D.
- Nuptie iustae quae dicantur; & quae iniustae. T. 6. c. 101. C. & seq.
- Nuptie iustae quae. T. 7. c. 14. C.
- Nuptie an possint inter absentes contrahi. T. 7. c. 897. D.
- Nuptie dimissae marito uxoris an interdicantur ei, quem maritus suspectum habuit. T. 7. c. 1490. C.
- Nuptie iustae non sunt, nisi fiant liberorum procreandorum causa. T. 7. c. 784. E.
- Nuptie si sint illicitae, an donata, legata, & dos quali indigni auferantur. T. 7. c. 1480. C. D.
- Nuptie quid. T. 8. c. 903. D. inter quos contrahi possint. Ibid. D. & seq.
- Nuptie an possint inter absentes contrahi. T. 7. c. 897. A.
- Nuptie quibus gradibus prohibentur, & quibus non prohibentur. T. 8. c. 216. C. & seq.
- Nuptie factae jure gentium cum deportato, vel deportata conjugum an valeant. T. 9. c. 557. C.
- Nuptie immaturae quibus penis puniuntur. T. 9. c. 453. E. & c. 453. A. & seq.
- Nuptie prohibita supra sunt, non nuptie, & earum multi effectus. T. 9. c. 441. D.
- Nuptie quibus personis, & cum quibus personis prohibita sunt. Ibid. D.
- Nuptie quae sunt permixtae, & quae prohibita. Tom. 9. c. 441. A. & seq.
- Nuptie si ex rescripto Principis petantur. T. 9. c. 451. A.
- Nuptie perficiuntur nudo consensu, impletur concubitus. Tom. 9. c. 1334. B.
- Nuptie iustae quae sunt. Tom. 9. c. 431. E.
- Nuptie sicut sponsalia, hodie nudo consensu contrahuntur. T. 9. c. 429. B.
- Nuptie incestae, & inutiles quae sunt. T. 9. c. 444. B. & seq.
- Nuptie permittuntur cum consobrina. T. 9. c. 441. B. permittuntur etiam inter dispares ordinis, dignitatis, honestatisque personas. Ibid. B.
- Nuptie consistere possunt sine dote. T. 9. c. 1415. E.
- Nuptie nefariae quae. T. 9. c. 445. A.
- Nuptie, & sponsalia in quo differunt. T. 9. c. 435. D.
- Nuptie inter quos possint contrahi. T. 9. c. 431. D. E.
- Nuptie immaturae quae dicuntur. T. 9. c. 451. E.
- Nuptie nefariae sunt, quae incestae sunt jure gentium. T. 9. c. 445. A.
- Nuptie turpes. T. 9. c. 444. D.
- Nuptie quae prohibentur ratione potentatui. T. 9. c. 448. D.
- Nuptie in Oriente prohibita fuerunt usque ad sextum gradum. T. 9. c. 730. D.
- Nuptie non possunt contrahi, vel reconciliari sine consensu patris, & auctoritate. T. 9. c. 448. C. D. non possunt solo consensu patris dissolvi, sponsalia possunt. Ibid. c. 445. A.
- Nuptie quid. T. 9. c. 428. C. & c. 447. C. D.
- Nuptie an possint inter absentes contrahi. T. 10. c. 391. D. E. & c. 471. B.
- Nuptie quomodo Clericis olim vetitae, & quomodo concessae. T. 10. c. 821. D. E.
- Nuptiarum vinculum est aera. T. 3. c. 108. C.
- Nuptiarum tria vitia. T. 3. c. 155. C. D.
- Nuptiarum secundarum multandum rationes. T. 2. c. 1080. C. D.
- Nuptiarum incestuum poena. T. 1. c. 1050. C.
- Nuptiarum definitio. T. 2. c. 317. E.
- Nuptiarum incestuum indulgentia. T. 1. c. 1160. A.
- Nuptiarum incestuum quae sit poena. T. 2. c. 1050. B. & seq.
- Nuptiarum alienarum sollicitatores extra ordinem puniuntur. T. 3. c. 471. C. D.
- De nuptiarum jure. T. 1. c. 397. A.
- De nuptiarum solutione. Tom. 9. c. 1069. D.
- Nuptiarum prohibitio latius patet jure civili, quam pontificio. T. 4. c. 976. C. D.
- Nuptiarum prohibitio est extendenda potius, quam coangustanda. T. 4. c. 813. C.
- Nuptiarum potestas omnis in patre est, qui cum, eamve in potestate habet. T. 5. c. 540. A. B.
- Nuptiarum prohibitio ex causa affinitatis usque ad quartum gradum extenditur. T. 6. c. 1121. C.
- Nuptiarum fidem facit instrumentum publicum. T. 6. c. 887. E.
- Favore nuptiarum testimonium de auditione recipitur. T. 6. c. 1148. D. cognati, & affines admittuntur. Ibid. D.
- Nuptiarum non omnis potestas in patre est. T. 6. c. 101. E.
- Nuptiarum prohibitio non est argumentum affinitatis. Tom. 8. c. 211. B.
- Nuptiarum solemnitas, & pompa. T. 9. c. 441. C.
- Nuptiarum intercessores, sive conciliatores. T. 9. c. 437. C. Vide.
- Proxenetici.
- Nuptiarum secundarum viris nulla vacatio fuit concessa, ut feminis, quae elugere debent virum, viduae permanentes spatio anni. T. 9. c. 1359. E.
- Nuptiarum inutitium causa. T. 9. c. 444. C. D.
- Nuptiarum alienarum corruptores, & sollicitatores quomodo puniuntur, etiam effectus potiri non potuerunt. T. 9. c. 450. C.
- Nuptiarum definitio quae. T. 9. c. 448. C.
- Nuptias secundas permixtae potius, quam probavit Ecclesia. T. 2. c. 1030. E.
- Nuptias sine consensu patris contrahere non licet. T. 1. c. 397. A.
- Nuptias an faciant tabulae. T. 3. c. 609. B.
- Nuptias incestas bruta quaedam abhorrent. T. 2. c. 1049. C.
- Nuptias incestas continentium boni sunt fidei. T. 2. c. 1315. B.
- Nuptias illicitas clam contrahere, gravius est, quam palam. T. 2. c. 1045. A. B.
- Nuptias alienae uxoris appetere turpe. T. 1. c. 1050. C.
- Nuptias facit maritalis honor, & affectio. T. 1. c. 1049. E.
- Nuptias non contrahunt illustres viri sine dotalibus instrumentis. T. 2. c. 1070. A.
- Nuptias inter servos, & servas non esse, sed contubernium. T. 2. c. 1072. B.
- Nuptias facit solus consensus, & deductio in domum viri. T. 4. c. 982. C.
- Nuptias solus animus facit, impletur concubitus. T. 4. c. 1134. B.
- Nuptias iustas an privigni inter se contrahere possint. T. 4. c. 977. D.
- Nuptias non facit sola deductio in domum mariti, nec sola dotis promissio sponsalia. T. 4. c. 265. B.
- Nuptias cum sororis filia concedebat jus vetus, jure novissimo merito abrogatum est. Tom. 5. c. 548. B. C.
- Ad nuptias iustas quae requirantur. T. 5. c. 539. E. & c. 540. A. & seq.
- Nuptias contrahere possunt furtivi, muti, & caeci. T. 6. c. 1071. E.
- Nuptias a patre factas non valere, dissentiente filii familias. T. 6. c. 101. C.
- Nuptias binas qui eodem tempore constitutas habuit infamia notatur. T. 7. c. 897. A.
- Post nuptias hae verba ut accipiuntur. T. 7. c. 612. C.
- Ad nuptias contrahendas totius auctoritas necessaria. Tom. 9. c. 442. D.
- Ad nuptias contrahendas tutorem habenti tutor dari potest. T. 10. c. 801. A.
- De nuptiis secundis. T. 2. c. 313. C. & c. 1069. D.
- A quorum nuptiis abstinendum. T. 1. c. 24. B.

De nuptiis incestis. T. 5. c. 210. E.
In nuptiis jus gentium potissimum
spectari. T. 2. c. 1073. A.
De nuptiis contra mandata contra-
ctis. T. 5. c. 6. B.
De nuptiis parentum injussu contra-
ctis. T. 3. c. 60. B.
De nuptiis novella Constitutio. T.
2. c. 1115. B. & seq.
Nuptiis junguntur duz cognationes,
sicut duo tigna glutine. T. 4. c.
977. E. & c. 978. A.
De nuptiis prohibitis ratione affi-
nitatis agit lex 155. de ritu nupt.
T. 4. c. 975. B.
Nuptiis an videatur consensisse pa-
ter, qui dedit filie mandatum
querendi mariti. T. 4. c. 975. E.
In nuptiis scientia, & patientia pa-
tris exigitur. T. 4. c. 162. E.
In nuptiis contrahendis jus natu-
rale inspicitur, quod est jus gen-
tium. T. 4. c. 1449. E.
In nuptiis contrahendis non tam
spectatur, quid licet, quam quid
debet. T. 4. c. 975. D.
In nuptiis naturale jus, & pudor in
fuit debet, & vel sola honestatis
ratio est idonea secundum no-
strum Cujacium. T. 4. c. 975. D.
In nuptiis contrahendis consensus,
& auctoritas patris requiritur.
T. 5. c. 540. B. C.
In nuptiis, & sponsalibus contra-
hendis patria potestas non omnia
potest, nec sola sufficit. T. 6. c.
107. D. an taciturnitas liberorum
pro adfensu sit. Ibid. D.
Nuptiis non sequitur, fructus rei in
dotem datæ condici posse omnes,
etiam eos, qui percepti sunt ante
litem contestatam. T. 6. c. 104. E.
Sine nuptiis duo esse non potest. T.
6. c. 486. C.
Nuptiis improbatas an videantur im-
probata sponsalia. T. 7. c. 1480. D.
Nuptiis contrahendis quot anni sint
constituti. T. 8. c. 935. E. & c.
906. A. B.
De nuptiis. T. 1. c. 313. A. & seq. & c.
397. A. & T. 2. c. 517. A. & T. 8. c.
903. C. D. & seq. & T. 9. c. 4430. B. &
seq. & T. 10. c. 670. E.
De secundis nuptiis. T. 9. c. 451.
D. & seq.
In nuptiis definitam esse ætatem.
T. 9. c. 432. E.
In nuptiis non exiguntur dotalia
instrumenta, neque ritus solennes,
nisi inter personas illustres. T. 9.
c. 431. C.
De nuptiis secundis edictum Fran-
cisci II. Gallie Regis. T. 9. c.
456. B. C. hoc edicto coercetur li-
beralitas feminarum, & virorum
liberos habentium, in secundas
nuptias concutientium. Ibid. B. & seq.
De nuptiis in quibusdam affinitatis
gradibus vetitis. T. 10. c. 571. B.
In nuptiis mos quidam olim obser-
vatus. T. 10. c. 672. C.
Nuptiales tabule. Vide, Tabule
nuptiales.
Nuptialia, lucra quomodo parenti

alienare possit. Tom. 2. c. 1074.
E. & c. 1075. A.
Nuptialia munera, aut nuptiales
sportulas tutor matri, aut forori
pupilli mitti ere non tenetur. T. 5.
c. 581. D.
Nuptialia lucra per præsumptionem
ad filios pertinere, licet heredes
non exhiberint. T. 7. c. 1470. B.
C.
Nuptialis sportula. T. 8. c. 619. A.
De nuptialibus lucris novella Con-
stitutio. T. 2. c. 1131. C.
Nurum uxorem ducere an liceat.
T. 8. c. 904. C.
Nurus cur non dicitur materfamili-
as. T. 1. c. 1063. B.
Nurus appellatio quid contineat.
T. 8. c. 69. B. & c. 530. D.
E. Vide, Gradus affinitatis.
Nurus. T. 8. c. 210. A.
Nurus omni tempore non agit con-
tra focerum in solidum. T. 10. c.
1224. E.
Nutricem veteres matrem dicebant.
T. 1. c. 483. C.
Nutu solo pietate consistunt. T.
1. c. 1153. E.
Nuta consistunt pacta, & contra-
ctus, qui solo consensu contra-
hantur. T. 10. c. 324. C.
Nutu relinqui fideicommissum quo-
modo intelligendum. T. 10. c.
1051. C.
Nutu quomodo reliquatur fidei-
commissum. T. 10. c. 1074. A.
Nutus significatio est voluntas. T.
1. c. 1153. D.
Nutus an fideicommissum faciat an-
nuendo tempore mortis. T. 4. c.
536. E. & c. 537. A.
Nutus pro sermone in mutis est. T.
c. 8. 387. A.
Nutus est plus, quam tacitus con-
sensus. T. 7. c. 654. E.
Nyctostrategus, vel Nycteparchus
quis, & quod ejus officium. T.
2. c. 1051. D.
Nymphæ sunt ades publicæ, in quib.
celebrant nuptias, qui ædibus
carcent ad choreas capacibus. T. 2.
c. 829. A.

O

Ofes duas fuisse. T. 3. c. 210.
C.
Oasis insula culticibus, & muscis,
mortis causam hominibus dese-
rentibus, infesta. Ibid. C.
Ob pro ad, & pro circum. T. 3. c.
175. D.
Obba, vel obua quid. T. 3. c. 301. C.
Ob causam quando detur, & com-
petat actio. T. 5. c. 1007. B.
Ob causam dari quid dicamus. T. 7.
c. 835. B. ob rem dari quid sit.
Ibid. A. B.
Ob dñum æstimatio ipsius actoris
etiam in immensum concessa est.
T. 5. c. 562. E.
Objectio Accursii ex l. 2. §. si pensio,
de migrando contra l. 24. §. si

domus locat. solvitur. Tom. 5.
c. 126. A.
Objectio Accursii ex l. 2. c. de bon.
profic. & l. 22. §. si, ejus. mandati.
diluatur. T. 5. c. 468. C.
Objectio Accursii ex l. 3. §. si fidei
sub conditione, de honor. posses.
contra tabulas ex l. 18. cod. tit.
diluatur. T. 5. c. 605. E.
Objectio Accursii ex l. 6. §. si quis
ita de neg. gest. contra §. prout. l.
22. D. mandati. Tom. 5. c. 471.
D.
Objectio Accursii ex l. ultim. de cno
rat. bon. donat. contra §. pro, l. 22.
mandati conciliatur. Ibid. B.
Objectio Accursii ex l. licet, §. ea
obligatio de prestat. contra l. 22.
mandati solvitur. T. 5. c. 464.
D.
Objectio, & responsio ad dubium
de vocabulis bonum, & optimum
ortum. T. 5. c. 401. B. C.
Objectio Accursii ex l. si is, apud
quem depositi contra l. 69. §. ult.
de negot. gest. res solvitur. T. 5. c. 134.
C.
Objectio ex l. 1. c. de furt. contra l.
21 §. qui adem. mandati perperam
sit. T. 5. c. 469. A. B.
Objectio ex l. 5. §. si quis duobus;
& admiu. tut. contra l. si fuerit de
reb. dub. diluatur, & explicatur.
T. 5. c. 1034. B.
Objectio l. 3. qui ordo in bon. poss.
serv. contra l. 7. §. ult. de bon. poss.
resoluitur. T. 5. c. 530. C.
Objectio ex l. 4. c. de parit. & l.
5. §. prout. de statu hominum
contra l. 4. in material. de sen-
tentiam passu, & resiliatur. T. 5. c.
1131. A.
Objectio ex l. 4. c. de contrah. empt.
diluatur. T. 5. c. 708. B. C.
Objectio ex l. 5. c. de excep. disti contra
l. periculum de reb. cred. concili-
atur, & luculenter explicatur.
T. 5. c. 825. C.
Obiectio ex l. 5. & l. 7. de condit.
furt. explicatur. T. 5. c. 573. A.
Obiectio ex l. cum quidem, de usur.
contra l. 40. §. qui cert. prout. explica-
tur. T. 5. c. 929. D. E.
Obiectio ex l. 8. de adq. rit. vel omis.
posses. in qua ferè ævum inter-
pretes consumpserunt, facillime
resolvitur, & explicatur. T. 5. c.
710. D. E.
Obiectio ex l. 10. de condit. causi.
dat. contra l. 43. de jur. dos. re-
soluitur, & explicatur. T. 5. c.
551. B.
Obiectio ex l. 21. de tut. & curat.
dat. contra l. 15. de tutor. & curat.
dat. reteritur. T. 5. c. 27. C.
Obiectio ex l. 13. §. si solum. de ac-
cepit. solvitur. Tom. 5. c. 80.
C.
Obiectio ex l. 15. §. item queritur, de
demon. infectio contra l. 9. §. ultim.
cod. tollitur. T. 5. c. 642. D.
Obiectio ex l. 17. de pass. & l. si rem.
§. si duo, de novat. & l. si duo, de
recept. & l. in duobus. de jurjur.
H h h 2 resolu

- resolvitur, leges propositae explicatur, & antequam conciliatur accuratissime. T. 5. c. 67. E. & 68. A.
- Objectio ex l. 29. de pecul. solvitur. T. 5. c. 441. C.
- Objectio ex l. praescriptio. §. ult. de usuris. & usuris. explicatur. T. 5. c. 692. D.
- Objectio ex l. in rem. §. 1. de compensat. contra l. 26. §. si ita, qui. T. 5. c. 474. E.
- Objectio ex l. Induamus. si quis omisi. caus. test. solvitur. T. 5. c. 1129. C.
- Objectio ex l. argui. 19. §. cum mo. de neg. gest. contra l. 2. §. tutor. & si quia, pro emptore. T. 5. c. 742. D.
- Objectio ex l. opera. de dol. except. explicatur. T. 5. c. 974. A.
- Objectio ex l. 20. de dolo diluitur. T. 5. c. 445. A.
- Objectio ex l. de fidejussor. & quam in pupillum. l. 3. de pupi. & l. 1. §. ult. commodati solvitur. T. 5. c. 416. B.
- Objectio ex l. 35. §. ult. de procurat. contra l. 43. §. ult. eod. conciliatur. T. 5. c. 117. D.
- Objectio ex l. si donata. de don. inter vir. & uxor. explicatur. T. 5. c. 302. D.
- Objectio ex l. si servus. de evict. & l. si quis titi. C. eod. diluitur, & explicatur. T. 5. c. 285. C.
- Objectio ex l. iusto. §. si possidet. de acquir. vel amit. posses. solvitur. T. 5. c. 717. D.
- Objectio ex l. heres. §. ult. de petis. heredi. contra l. 86. de reg. jur. resellitur. T. 5. c. 1051. E.
- Objectio ex l. 12. mandati contra l. 26. §. si ita, qui. eod. sit. solvitur. T. 5. c. 474. D.
- Objectio ex l. mandatu. in fin. mandati solvitur. T. 5. c. 121. E.
- Objectio ex l. non potest. de judic. retentur. T. 5. c. 920. D.
- Objectio ex l. 1. instit. de curator. l. 3. §. pen. de tutor. & l. 1. C. qui potant. tut. retentur. T. 5. c. 116. A.
- Objectio ex l. si qui ex stipulatu de obligat. & actione explicatur, & tollitur. T. 5. c. 798. D.
- Objectio ex l. si iudici. §. si res, de pignor. contra l. 18. §. pen. eod. sit. solvitur, & conciliatur. T. 5. c. 415. C.
- Objectio l. ult. Cod. de evict. ex l. si sum. de lib. caus. l. 12. explicatur, & veritas ejus aliturstur. T. 5. c. 945. D.
- Objectio ex l. & qua non dam. §. 1. de pign. explicatur. T. 5. c. 944. C.
- Objectio ex l. datus. de lib. caus. explicatur. T. 5. c. 210. E.
- Objectio ex l. unde Neratius. §. si dolo. ad l. aquilam solvitur. T. 5. c. 574. C.
- Objectio ex l. si quis major. Cod. de transact. perspicue explicatur, &
- resolvitur. T. 5. c. 882. A.
- Objectio ex l. inter stipulantes. §. si stipulante. de verborum obligat. dissolvitur. Tom. 5. c. 841. D.
- Objectio ex l. pen. si famul. sust. ferisse die. resolvitur, & explicatur. T. 5. c. 588. E.
- Objectio ex l. si fact. & l. 12. §. pen. de usufructu retentur, & declaratur. T. 5. c. 902. D.
- Objectio ex l. rogatus. in fin. de praescript. verb. explicatur, & specie facti proposita declaratur. T. 5. c. 450. C.
- Objectio ex l. proinde. §. 1. de stipulat. serv. diluitur, & explicatur. T. 5. c. 1112. C.
- Objectio ex l. si a sponso. C. de don. ante nuptias resolvitur, & explicatur. T. 5. c. 885. D.
- Objectio ex l. in transiuntibus 48. de pallis contra l. 17. eod. tollitur, & explicatur rationes diversitatis. T. 5. c. 55. A.
- Objectio trium legum, quae §. si servus. l. 3. de acquir. vel amitend. posses. accidit, accuratissime dissolvitur. T. 5. c. 712. E.
- Objectio l. 1. §. servus. Cod. de quasi. & l. 11. etiam si. eod. in quibus de tortura servorum controversitur, resellitur. Tom. 5. c. 893. C.
- Objectio l. quidam §. si quis filium, ad Senatufconsultum Trebellianum contra l. 34. de religiois. & sumpt. funerum, & l. 11. de manu missa. solvitur. Tom. 5. c. 798. C.
- Objectio l. defunctus de procurat. explicatur. T. 5. c. 985. D.
- Objectio, seu contrarium ex l. 2. de jurejur. contra l. 8. eod. tollitur. T. 5. c. 214. E.
- Objectio nem ex l. 3. Cod. de admir. vel amit. posses. solvit auctor. T. 5. c. 695. B.
- Objectio nem ex l. ete. §. ult. de arxat. a. §. 12. contra l. 1. §. si dimittit. §. si quis aliqu. test. probat. judicatur, & solvit auctor. T. 5. c. 651. B.
- Objectio ex l. 4. de movat. ab Accursio facte respondet auctor. T. 5. c. 515. A.
- Obliata repudiare, ad quibus dereclinare, vel alienare possumus. T. 7. c. 963. B.
- Obliatio tempore, & opportuno loco facta quibus habet effectus. T. 1. c. 1503. E.
- Obliatio sola usurarum cursum nunquam impedit. Tom. 1. c. 1240. B.
- Obliatio est sinit usuras, quae ex mora current, non ex stipulatione. T. 1. c. 1244. A.
- Obliatio debet fieri congruo loco, & tempore. T. 1. c. 578. C.
- Obliatio purgat culpam veluti moram, sed non maleficium. T. 4. c. 251. D.
- Obliatio nuda non liberat furem
- condicionem fortivi; vel alium delictorem, antequam res interierit. T. 4. c. 242. A.
- Obliatio, & novatio in quo differunt. T. 4. c. 242. E. & c. 243. A.
- Obliatio heredis moram, & periculum transierit in legatarium. T. 6. c. 224. A.
- Obliatio, xut quicquid pro oblatione, ne est, purgat moram. T. 10. c. 540. C.
- Obliatio sola an liberet. T. 10. c. 545. D.
- Obliatio sola quae non efficit, depositio etiam sola non efficit. T. 10. c. 546. E.
- Obliatio an emphyteuticarium liberet, vel praestatione canonis praeteritis, vel a periculo dejectionis. T. 10. c. 668. D. E.
- Obliatio, & obignatio pretii per emptorem an inhiibet cursum usurarum. T. 10. c. 758. A.
- De oblatione, & depositione pecuniae, & aliis articulis Consultatio. T. 1. c. 705. B. C.
- Oblatione rei debite purgatur, & extinguitur mora. T. 5. c. 566. E.
- Inter oblationem nudam, & novatorem quo est differentia. T. 4. c. 243. A.
- Oblationis nuda quinam sint effectus. T. 1. c. 1212. E.
- Oblationis generis duo sunt, & quae. T. 4. c. 241. E.
- Oblativum aurum. Tom. 2. c. 892. D.
- Obligamur certis modis, certis libetamur. T. 1. c. 917. A.
- Obligans per prolo, ac dicens sibi iubeo, sibi obligat. T. 1. c. 380. A.
- Obligantur puberes sine curatoribus suis. Tom. 4. c. 400. A.
- Obigare nemo potest rem alienam, in qua nihil juris habet. T. 4. c. 1282. D.
- Obigare pignori solius domini est. T. 4. c. 1283. A.
- Obligari possunt mutus, & furdus re, & literis, & confesso. T. 1. c. 1152. C.
- Obligari ne aliquis possit, quod recepturus sit ab alio, quod praestiterit. T. 3. c. 789. C.
- Obligari lege non tantum eum, qui contra, sed & qui secundum legis praeceptum facit. Tom. 3. c. 496. A.
- Obligari rogando non potest, cui nihil datur. T. 4. c. 144. B.
- Obligari qui possit, & qui modis. T. 5. c. 831. C. D. & seq.
- An obligari possint puberes ex stipulatu sine curatoribus suis. T. 10. c. 84. D.
- Obligari potest, quod alienari potest. T. 10. c. 455. D.
- Obligari ex stipulatione matris, & furdus non potest. T. 6. c. 689. A.

Obligatio verborum nobis per servum acquiri potest. T. 3. c. 136. A.

Obligatio per liberam personam alteri non acquiritur, nisi certi conditionis ex mutuo, vel pro mutuo, & pignoratitia ex ea causa, qua necessarii usus ratione receptum est, ut per procuratorem possessio adquiratur. T. 1. c. 1192. C.

Obligatio alia est, quæ fit stipulatione, alia, quæ nominibus. T. 1. c. 931. C.

Obligatio omnis per contractum habetur. T. 1. c. 9. D.

Obligatio uno verbo *sponsa* contrahitur. T. 1. c. 1197. D. E.

Obligatio generalis alternata per omnia similis. T. 1. c. 940. C.

Obligatio personalis dividitur, hypothecaria non item. Tom. 1. c. 548. B.

Obligatio verborum, & acceptatione non fit inter absentes. Tom. 3. c. 135. E.

Obligatio literarum. T. 1. c. 109. A.

Obligatio quot modis contrahitur. T. 1. c. 934. C.

Obligatio omnis per contractum. T. 1. c. 9. D.

Obligatio quot modis differtur. T. 3. c. 409. E.

Obligatio ex die differri potest, ex die finire non potest. Tom. 1. c. 1202. D.

Obligatio propriæ actionem parit. T. 1. c. 1246. E.

Obligatio ut inter fideiussores dividitur. T. 1. c. 380. A. B.

Obligatio ex testamento civilis est. T. 3. c. 449. E.

Obligatio, quæ a defuncto, vel in defunctum cepit, inter heredes necessarii dividitur. Tom. 1. c. 943. E.

Obligatio, quæ in defunctum cepit, in omnes heredes pro sua portione competit. Ibid. E.

Obligatio per quas personas nobis acquiritur. Tom. 1. c. 224. A. & quibus modis tollitur. Ibid. c. 225. B.

Obligatio non acquiritur, sed crediti conditio. T. 1. c. 95. B.

Obligatio personalis dividitur, prædictorum non item. T. 2. c. 671. B.

Obligatio ambulatoria. T. 1. c. 215. D.

Obligatio mutua ex contractu nascitur. T. 3. c. 135. D.

Obligatio quid. T. 1. c. 191. B.

Obligatio an nobis solum adquiratur per eas personas, quæ in potestate nostra sunt. T. 1. c. 224. A.

Obligatio per liberos homines duci ex causis nobis acquiritur, id est, ex operibus, & ex re nostra. Ibid. D.

Obligatio fiebat olim ex scriptura, seu nominibus. Tom. 1. c. 209. A.

Obligatio quondam re contrahitur. T. 1. c. 91. E.

Obligatio ex delicto cum capite ambulat. T. 1. c. 1450. B.

Obligatio principalis non tollit fideiussoriam. T. 3. c. 430. E.

Obligatio ex condicionali contractu non nascitur, antequam existerit conditio. T. 1. c. 1489. E.

Obligatio ex persuasione non nascitur, nisi dolus malus intervenit. T. 1. c. 1495. D.

Obligatio peculiaris sequitur peculium. Tom. 1. c. 1417. C. & c. 1509. C. D.

Obligatio dotis esse videtur in peculio filii. T. 1. c. 1454. D.

Obligatio naturalis duplex. T. 1. c. 1247. A.

Obligatio si naturaliter sit indivisa, singuli in solidum tenentur. T. 1. c. 1156. E.

Obligatio principalis maior est, & plenior. T. 4. c. 828. D.

Obligatio omnis solvitur per acceptationem. T. 1. c. 864. E.

Obligatio certis modis contrahitur. T. 1. c. 917. A.

Obligatio naturalis iusto pacto tollitur. T. 1. c. 360. E. & c. 361. A.

Obligatio maior tollit minorem. T. 1. c. 1398. C. & T. 4. c. 828. D.

Obligatio acceptatione, solutione, & novatione finitur. Tom. 1. c. 225. B. & seq.

Obligatio nulla nascitur inter dominum, & eum, qui in eius potestate est. T. 1. c. 270. D.

Obligatio per contractum quænam dicatur. T. 1. c. 280. C.

Obligatio an novatione tollatur. T. 1. c. 227. A.

Obligatio an nascatur ex conventionem supervacua. T. 1. c. 219. C.

Obligatio an nominibus contrahatur sine stipulatione. T. 3. c. 537. E. & c. 638. A.

Obligatio an tollatur solutione, vel acceptatione. T. 1. c. 225. C.

Obligatio fideiussoris an possit esse in pendentia. T. 1. c. 208. C.

Obligatio, vel conventionum executionem habet forensem, citra iudicis sententiam paratam. T. 4. c. 838. C.

Obligatio stipulatione acquiritur, liberatio vero acceptatione. T. 4. c. 996. C.

Obligatio generalis quæ est. T. 4. c. 1282. A.

Obligatio quid distat a possessione. T. 4. c. 1459. A. B.

Obligatio non finitur mandato finito. T. 4. c. 20. B.

Obligatio impossibilium nulla est. T. 4. c. 594. B.

Obligatio, & cautio est incerta. T. 4. c. 548. A.

Omnis obligatio solutione ejus, quod debetur, solvitur. T. 4. c. 228. B. duo sunt genera libe-

rationum. Ibid. C.

Obligatio naturalis tollitur ipso jure aliis modis, quibus civilis obligatio non tollitur. T. 4. c. 729. A.

An obligatio tollatur passionem nudam, an tempore, vel conditione. T. 4. c. 141. E. & c. 141. A.

Obligatio major tollit minorem. T. 4. c. 673. E.

Obligatio civilis, & naturalis ex contractibus nascitur, ex pactis obligatio naturalis tantum. T. 4. c. 248. A.

Obligatio generalis pignoris, & obligatio specialis in quo distant. T. 4. c. 1282. A.

Obligatio per quam personam aliquid acquiritur. Tom. 4. c. 171. A.

Obligatio principalis ab accessoria separari debet. T. 4. c. 230. A.

Obligatio propriæ non est, cui non est adjuncta necessitas. Tom. 4. c. 727. E.

Obligatio tollitur novatione. T. 4. c. 668. C.

Obligatio tutoris, qui tutelam gessit, quomodo dividitur per tempora. T. 4. c. 311. B.

Obligatio civilis quibus modis tollitur ipso jure. T. 4. c. 728. B.

C. hisce quoque modis & naturalis obligatio tollitur. Ibid. C.

Obligatio tollitur solutione ejus, quod debetur. Ibid. C.

Obligatio confunditur, si creditor adeat hereditatem debitoris. T. 4. c. 828. B. C.

Obligatio significatur necessitatis verbo. T. 4. c. 520. D.

Obligatio non nascitur ex pacto, nec ullam necessitatem habet pactum. T. 4. c. 520. D.

Obligatio mulieris, quæ intercessit pro alio, perimitur exceptione Senatusconsulti Vellejani. Tom. 4. c. 724. D.

Obligatio operum amittitur capitis minutione. Tom. 4. c. 455. B.

Obligatio usus, & usufructus amittitur morte legatarii. Ibid. B.

Obligatio civilis quid est. T. 4. c. 727. E.

Obligatio eodem modo solvitur quo acquiritur. Tom. 4. c. 617. A.

Obligatio est juris necessitas. T. 4. c. 100. D. & 727. E.

Obligatio est nulla, quæ non adstringit. Ibid. E.

Obligatio fideiussoris extinguitur confusione. T. 4. c. 673. D.

Obligatio minuit bona nostra, æris alieni liberatio vero augeat. T. 4. c. 588. D.

Obligatio naturalis quæ est. T. 4. c. 727. E.

Obligatio civilis quæ est. Ibid. E.

Obligatio nulla est, quæ necessitate contrahentem non adstringit. T. 4. c. 1455. C.

In remediis prætoriiis, quibus obligatio

- tio tollitur, factum, in civilibus
verò jus versatur. T. 4. c. 141.
B.
- Obligatio naturalis. Vide, Natu-
ralis obligatio.
- Obligatio augetur, vel minuitur
certis ex causis, & quibus. T. 5.
c. 424. E.
- Obligatio collata in diem præfens
est, conditionalis non est præfens.
T. 5. c. 413. B.
- Obligatio conditionalis eadem condi-
tione suspenditur, qua prin-
cipalis, donec conditio existerit.
T. 5. c. 412. C. D.
- Obligatio, & pignus quomodo,
& in quo differunt. T. 5. c. 422.
A.
- Obligatio, & possessio quomodo
solvitur. T. 5. c. 801. B. & seq.
- Obligatio inanis est, quæ exceptio-
ne perpetui perimi potest. T. 5.
c. 416. D.
- Obligatio eodem modo dissolvitur,
quo contrahitur. Tom. 5. c. 801.
E.
- Obligatio civilis non nascitur ex ju-
rejurando. T. 5. c. 1111. E.
- Obligatio dissolvitur pacto. T. 5.
c. 73. E.
- Obligatio quo tempore tollitur.
T. 5. c. 848. D.
- Obligatio, dominium, & posses-
sio invicem comparantur. T. 5.
c. 801. E.
- Obligatio constituta in diem est
præfens, non actio, non petitio.
T. 5. c. 405. B.
- Obligatio interitui rei interire non
potest, sed perpetuatur potius.
T. 5. c. 558. A.
- Obligatio est parens actionis, & na-
scitur ultro, citroque. Tom. 5.
c. 111. B. C.
- Obligatio mandati ad tempus col-
lata, in tempore perimitur r.
casus singularis recensetur. T.
5. c. 849. B.
- Obligatio naturalis ipso jure peri-
mitur. T. 5. c. 74. A.
- Obligatio omnis contraria con-
ventioni tollitur, & finitur. T. 5.
c. 144. E.
- Obligatio pura quæ dicitur. T. 5.
c. 847. C.
- Obligatio quomodo constituitur;
& tollitur. T. 5. c. 848. E.
- Obligatio semel sublata, & extin-
cta, ipso jure restitui non potest.
T. 5. c. 76. A.
- Obligatio ubi non consistit, ibi
nec acceptilatio tenet. Tom. 5.
c. 80. D.
- Obligatio unde nascitur. Tom. 5.
c. 832. B.
- Obligatio ex societate descendens
durat etiam post mortem socii,
& heredes ejus tenet. Tom. 5.
c. 151. A.
- Obligatio operis faciendi, quæ sit,
& quæ ejus vis. Tom. 5. c. 857.
B.
- Obligatio quomodo solvitur. T. 5.
c. 975. C.
- Obligatio personalis recipit incre-
mentum. T. 5. c. 821. A.
- Obligatio quando claudere dicitur.
T. 5. c. 507. B.
- Obligatio mandati inter dominum,
& procuratorem contrahitur. T.
5. c. 111. B. C.
- Obligatio tempore solo non tolli-
tur. T. 6. c. 1071. C. statim vi-
res accipit, etiamsi fuerit sub
conditione contracta. Ibid. C.
- Obligatio tollitur confusione. T.
6. c. 480. E.
- Obligatio hominis, qui desinit esse
in rebus humanis, commutatur
in obligationem pretii. Tom. 6.
c. 57. A. B.
- Obligatio ipso jure non tollitur di-
tione dotis. T. 5. c. 158. E.
- Obligatio heredum pleitur, ubo-
riorque est, quam defunctorum.
T. 6. c. 81. B.
- Obligatio naturalis non tollitur re
judicata, absolutoque debitore.
T. 6. c. 77. A.
- Obligatio propria fidejussores sin-
gulos obligat. T. 6. c. 10. D.
- Obligatio pignoratitia quando tol-
litur, & quando non. Tom. 6.
c. 76. E. & c. 77. A.
- Obligatio quantitas numero divi-
ditur. T. 5. c. 152. C.
- Obligatio est juris vinculum, non
facti. T. 6. c. 219. B.
- Obligatio non potest conferri in ter-
tiam, nec in extraneam personam.
T. 6. c. 148. E. solutio potest.
Ibid. E.
- Obligatio ubi nulla est, adjectio
quoque nulla est. T. 6. c. 362.
A.
- Obligatio ubi est inutilis, inutilis
quoque adjectio, vel accessio.
T. 6. c. 350. A.
- Obligatio communis quæ dicitur.
T. 6. c. 373. E. & c. 374. A.
- Obligatio rei alia est, alia obliga-
tio personæ. T. 6. c. 76. A.
- Obligatio individua, & communis
singulos collegas obligat. T. 6.
c. 10. E.
- Obligatio tollitur confusione. Vi-
de, Confusio.
- Obligatio major tollit minorem,
plenior exteriorem. T. 5. c. 349.
B.
- Obligatio naturalis non dicitur
proprie obligatio. T. 6. c. 367.
B.
- Obligatio pecuniæ sequitur pecu-
niam. T. 6. c. 152. E.
- Obligatio pæne non dissolvitur,
nisi forte omni soluta. Tom. 6.
c. 94. C.
- Obligatio mandati tempore non ex-
tinguitur. T. 5. c. 530. C.
- Obligatio non nascitur ex epistola,
sed ex causa tantum in epistola
expressa, veluti depositi. T. 6.
c. 530. D.
- Obligatio ubi nulla est, ibi etiam
nulla liberatio est. T. 6. c. 671. E.
- Obligatio certis modis contrahitur,
& dissolvitur. T. 8. c. 770. C.
- ex delicto contrario modo non
solvitur. Ibid. c. 771. B.
- Obligatio non adtingit necessita-
te contrahentes. T. 7. c. 695.
A.
- Obligatio ut valeat, oportet, ut vin-
culum sit. Ibid. A.
- Obligatio naturalis inhihet condi-
tionem indebiti. T. 7. c. 110.
A.
- Obligatio omnis quando pro con-
tractu habetur. T. 7. c. 164. E.
- Obligatio pignoratitia an tollatur
confusus personis debitoris, &
creditoris. T. 7. c. 517. C.
- Obligatio semel nata ex die, vel
conditione suspendi, sed finire
non potest. T. 7. c. 1545. A.
- Obligatio semel perfecta, & consti-
tuta quomodo finitur. Tom. 7.
c. 1045. E.
- Obligatio, vel actio per procurato-
rem an nobis adquiratur. T. 7.
c. 777. C.
- Obligatio an nascitur ex jurejuran-
do. T. 7. c. 549. C.
- Obligatio an pacto tolli, item an
tempore vel conditione finire
possit. T. 7. c. 1045. B.
- Obligatio dotalis an sequatur do-
tem. T. 7. c. 1404. A.
- Obligatio fidejussoria an persona-
lis sit. T. 7. c. 517. B.
- Obligatio an tollatur, confusus per-
sonis debitoris, & creditoris. T.
7. c. 1415. B. & T. 7. c. 517. B.
- Obligatio literarum, quæ est juris
gentium. T. 7. c. 36. B.
- Obligatio non constituitur ad tem-
pus. T. 7. c. 1155. B. constituta
tamen prodest ad exceptionem.
Ibid. B.
- Obligatio civilis, & naturalis in
quo differunt. T. 7. c. 516. B.
C.
- Obligatio servitutis ejus est gene-
ris, ut neque in petitione, neque
in solutione divisionem recipiat.
T. 7. c. 538. D.
- Obligatio aut re sit, aut verbis,
aut consensu. T. 7. c. 476. A.
- Obligatio mater est conditionis.
T. 7. c. 649. B.
- Obligatio præfens opponitur obli-
gationi in diem. T. 7. c. 531. A.
- Obligatio civilis inter quos contra-
hitur. T. 7. c. 516. A.
- Obligatio naturalis inter quos con-
trahitur. Ibid. B.
- Obligatio in personam per confusio-
nem & civilis, & naturalis jure
constituitur. T. 7. c. 517. C.
- Obligatio pignoratitia non tollitur
confusione, quæ realis est, non
personalis. Ibid. C.
- Obligatio est mater actionis. T. 7.
c. 649. B. non est sine actione,
non magis, quam mater sine fi-
lio. Ibid. c. 651. E.
- Obligatio perimet ad conditionem
incerti. T. 7. c. 645. D.
- Obligatio tollitur confusione. T. 7.
c. 1105. B.
- Obligatio, quæ sit literis, inco-
gnita

gnita Pandectis, Tom. 7. c. 676.
 A. Obligatio nulla est, quæ non astringit necessitate contrahentes. T. 7. c. 1203. B.
 Obligatio quid propriè sit. T. 8. c. 1045. A. plures obligationum divisiones. Ibid. A. B. quibus modis re contrahatur obligatio. Ibid. B. C.
 Per quas personas nobis obligatio acquiritur. T. 8. c. 1077. C.
 Quibus modis obligatio tollitur. T. 8. c. 1078. A.
 Obligatio, & contractus differunt. T. 8. c. 500. C.
 Obligatio, & solutio sub eodem genere quasi contraria. Tom. 8. c. 574. D.
 Obligatio an a procuratore adquiratur. T. 8. c. 312. D.
 Obligatio an ad diem contrahi possit. T. 8. c. 375. D.
 Obligatio an alteri per liberam personam adquiri possit. Tom. 8. c. 330. E.
 Obligatio an fieri possit sub conditione hæc illi volam. T. 8. c. 335. D. E.
 Obligatio nominum quomodo contrahitur. T. 8. c. 371. D.
 Obligatio omnis an contrahentes necessitate obstringat. Tom. 8. c. 317. C.
 Obligatio personalis quæ sit. T. 8. c. 237. A.
 Obligatio, quæ contrahitur mutatione, an ex contractu nasci dicatur. T. 8. c. 343. A.
 Obligatio quæ nascitur ex gestu negotiorum absentis, aut ignorantis, aut inviti. T. 8. c. 328. C.
 Obligatio, quæ non caput a defuncto, vel contra defunctum, an possit incipere ab herede, vel contra heredem. T. 8. c. 92. C.
 Obligatio quando nascitur ex culpa. T. 8. c. 331. B.
 Obligatio quibus modis amittitur. T. 8. c. 181. B.
 Obligatio re contrahitur ex contractu. T. 8. c. 319. C.
 Obligatio realis quæ sit. Tom. 8. c. 217. A.
 Obligatio semel contracta, vel constituta an tempore possit finire. T. 8. c. 376. C.
 Obligatio si conferatur in diem certum, an statim ex ea agi possit, atque is dies venit. T. 8. c. 334. A.
 Obligatio verbis quomodo contrahitur. T. 8. c. 324. D.
 Obligatio verborum an consistat non mutato dominio. Tom. 8. c. 326. D.
 Obligatio an pariat actionem in rem. T. 8. c. 376. B.
 Obligatio an per procuratorem adquiratur. T. 8. c. 251. E.
 Obligatio an tempore finiatur, vel perimatur. T. 8. c. 376. D.
 Obligatio an, & quomodo sub

modo fieri possit. T. 8. c. 377. D.
 Obligatio an ex conditione, vel die constitui possit, & an ad diem, vel conditionem possit. Tom. 8. c. 375. D. & seq.
 Obligatio an valeat, quæ necessitate non adstringit. T. 8. c. 335. E.
 Obligatio civilis non omnis naturalis est. T. 8. c. 239. E.
 Obligatio conditionalis ex contractu obligatio est. T. 8. c. 377. C.
 Obligatio ex actu dicitur quoque de contractu. T. 8. c. 319. A.
 Obligatio ex die contracta quomodo ab obligatione contracta ad diem differat. T. 8. c. 375. D.
 Obligatio ex maleficio dicitur ex contractu. T. 8. c. 329. A.
 Obligatio ex mutuo quibus complicatur. T. 8. c. 326. D.
 Obligatio ex stipulato an per quemlibet adquiratur. T. 8. c. 339. E.
 Obligatio in quibus causis nudo consensu, vel nutu, vel gestu solo perficitur. T. 8. c. 380. E. & c. 387. A.
 Obligatio naturalis an pariat actionem. T. 8. c. 338. D.
 Obligatio quæ jure naturali consistit, facilius restituitur, quàm quæ nullo jure consistit. T. 9. c. 1247. E.
 Obligatio empti venditi est juris gentium. T. 9. c. 1215. C.
 Obligatio verborum est juris civilis, & solennitatem juris desiderat. Ibid. C.
 Obligatio pignoris nudo pacto, vel expresse, vel tacite remitti, atque dissolvi potest. Tom. 9. c. 1246. A.
 Obligatio consensu contracta an tollatur pacto. T. 9. c. 71. E. & c. 72. A.
 Obligatio naturalis non perit litis contestatione, & sequente condemnatione sortis tantum. Tom. 9. c. 114. E.
 Obligatio naturalis ubi manet, si decessor non liberatur, non pignus. Ibid. E. & c. 115. A.
 Obligatio civilis pacto non tollitur ipso jure. T. 9. c. 53. B. quomodo tollitur. Ibid. B.
 Obligatio acquiritur certis modis, & tollitur, non nudis pactis. T. 9. c. 85. A.
 Obligatio dotis quomodo contrahitur. T. 9. c. 477. A. & seq.
 Obligatio an finiatur tempore. T. 9. c. 829. E.
 Obligatio naturalis an per pactum tollatur ipso jure. Tom. 9. c. 53. A.
 Obligatio prior tollitur novatione, & delegatione. T. 9. c. 1284. B. C.
 Obligatio tollitur solutione, & liberatione. Tom. 9. c. 1284. D. E.
 Obligatio, & alienatio fundi dota-

lis in quo differunt. T. 9. c. 527. C. & seq.
 Obligatio naturalis, ut jurejurando, ita pacto tollitur. Tom. 9. c. 75. C. ut pacto, ita jurejurando nascitur naturalis obligatio. Ibid. C.
 Obligatio naturalis quibus exceptionibus expungitur. Tom. 9. c. 333. D.
 Obligatio nascitur, ex indicatione remere facta. Tom. 9. c. 1183. C.
 Præter obligatio perimitur re judicata. T. 9. c. 516. D.
 Obligatio literarum. T. 9. c. 70. C.
 An obligatio semel nata denotat, tolli, & interire possit, & bene dicat semel data adimi an possit. T. 10. c. 210. E.
 Obligatio naturalis, ex causis creditæ pecuniæ pecuniæ quasdam fratri adversus fratrem, an patri, in cuius potestate sunt ambo, adquiratur. T. 10. c. 85. C.
 Obligatio juris gentium an possit queri domino jure potestatis. T. 10. c. 285. D. E.
 Obligatio naturalis, vel civilis patri ex filio, & domino ex legato an adquiratur. Ibid. D. E.
 Obligatio civilis contracta inter filium, & extraneum, in quo differt ab ea, quæ contracta est inter fratrem, & fratrem, aut servum, & conservum respectu patris, & domini. T. 10. c. 285. B.
 Obligatio fideiussoris, quem pater dedit filio, exflare videtur, nec patri adquiri, quamdiu pater apud filium manere peculium patris. T. 10. c. 286. B.
 Obligatio naturalis tollitur jurejurando. T. 10. c. 419. E.
 Obligatio naturalis an tollatur mulieris expromissione. T. 10. c. 434. D.
 Obligatio quibus modis tollitur. T. 10. c. 524. B.
 Obligatio quo casu dividua sit, quocumque individua. T. 10. c. 537. D.
 Obligatio differtur ex loco, die, & tempore. T. 10. c. 539. A.
 Obligatio pignoris realis est. T. 10. c. 557. C.
 Obligatio major minorem absumit. T. 10. c. 715. C.
 Obligatio quibus, & quot modis solvitur. T. 10. c. 716. B.
 Obligatio naturalis nascitur hodie ex pacto, & ex jurejurando, & convenit ex ea fideiussor tenetur. T. 10. c. 951. A.
 Obligatio est mater actionis. T. 10. c. 958. D.
 Obligatio efficax non nascitur ex negotio contracto dolo malo. T. 10. c. 958. E. & c. 959. A.
 Obligatio, quæ non caput a defuncto, vel contra defunctum, an a persona heredis, vel contra heredem possit incipere. T. 10. c. 959.

c. 959. C. Vide; Defunctorum lites.
 Obligatio an nascatur ex iurejurando. T. 10. c. 1248. E.
 Obligationis elegans definitio. T. 1. c. 860. A.
 Obligationis, & liberationis eadem est origo. T. 1. c. 1155. C.
 Obligationis quatuor species, & quibus modis ipsa contrahitur. T. 1. c. 191. D.
 Obligationis duo genera, & eorum ex adjunctis, & causis explicatio. T. 1. c. 1416. D. E.
 Obligationis verborum tres sunt modi, liberationis unus. T. 1. c. 942. D.
 Obligationis alterne, & generalis discretio. T. 1. c. 941. A.
 Obligationis inutilis est adjectio, non contra. T. 1. c. 1227. A. B.
 Obligationis confusionem duobus modis fieri. T. 1. c. 1508. E.
 Obligationis fidei iussoria speranda ab obligatione pignoris nulla ratio est. T. 1. c. 1415. E.
 Obligationis fidei iussoria consumptio argumentum est consumptæ naturalis obligationis. Tom. 1. c. 1508. C.
 Obligationis exsequenda quatuor species. T. 1. c. 1222. C. D.
 Obligationis utilis pars per inutilem non vitiat. T. 1. c. 1227. A.
 Obligationis tollendæ summa est solutio. T. 1. c. 157. D.
 Obligationis naturalis effectus. T. 1. c. 1507. A.
 Obligationis tollendæ modi. T. 1. c. 125. B.
 Obligationis verborum quænam sint silennes voces. Tom. 3. c. 618. B.
 Obligationis contractæ onere ex causa venditionis an procurator depositio officio relevetur. T. 4. c. 870. B.
 Post obligationis novationem quando usury currunt. T. 4. c. 965. A.
 Obligationis substantia expletur numeratione. T. 5. c. 948. A.
 Obligationis individui qualis exequutio sit. T. 5. c. 856. E.
 Obligationis naturalis quæ vis, & efficacia sit. T. 5. c. 817. E.
 Obligationis empti venditi exequutio, summa contractus perfectio, & absolutio est. T. 5. c. 649. A.
 Obligationis confusio. Vide, Confusio.
 Obligationis, & actionis verbum promissum. T. 8. c. 764. D.
 Obligationis confusio quoties fiat. T. 7. c. 1506. B.
 Obligationis tollendæ certos modos esse. T. 7. c. 1550. E.
 Obligationis latius est, quam contractuum onem. Tom. 7. c. 35. C.
 Obligationis substantia expletur non ratione. T. 7. c. 676. C.
 Obligationis substantia in quo con-

sistit. Ibid. B. C.
 Obligationis, quæ ex consensu sit, substantia in quo consistit. Ibid. B.
 Obligationis causa quomodo mutatur. T. 8. c. 753. E.
 Obligationis contrahendæ, & tollendæ qui sunt modi. Tom. 8. c. 376. C. D.
 Obligationis definitio. Tom. 8. c. 316. E.
 Obligationis naturalis an fidei iussor accipi possit. T. 8. c. 338. E.
 Obligationis duo genera esse. Ibid. E.
 Obligationis vim an habeat commemoratio pecunie ab eodem debitor in cautione aliqua facta. T. 8. c. 358. A.
 Obligationis vinculum an eodem modo solvatur, quo quæritur. T. 8. c. 258. A.
 Obligationis vis propria, & effectus quis sit. T. 8. c. 385. D. E.
 Obligationis cuiusvis producendæ, & tollendæ eadem est causa. T. 9. c. 120. C.
 Obligationis contrahendæ sunt certi modi, & certi tollendæ; tempus non est inter modos. T. 9. c. 821. E.
 Obligationis naturalis an servus sit capax. T. 9. c. 251. E.
 Obligationis tollendæ quinam sint modi legitimi. Tom. 10. c. 210. E.
 Obligationis emolumentum nihil aliud est, quam obligatio. T. 10. c. 286. D.
 Obligationis inutilis est inutilis adjectio. T. 10. c. 553. C.
 Obligationi cum certum tempus, certusque dies additur, nisi eo tempore, vel die præterito agi non possit. T. 4. c. 1461. A.
 Obligationi cum dies, vel tempus interitur, quid agendum. T. 5. c. 847. D.
 Obligationi bona fidei tacite insunt omnes exceptiones, hoc est, suppletur officio iudicis. T. 5. c. 409. E.
 Obligationi naturali fidei iussorem accedere posse, qui naturaliter tantum debere potest, non civiliter. T. 6. c. 365. C.
 Obligationi in diem adungi debet obligatio, cui locus inest. T. 6. c. 377. A.
 Obligationi si inferatur accessio personæ, & rei simul, an utraque sint in solutione. Tom. 6. c. 378. E. & c. 379. A.
 Obligationi naturali accedere potest fidei iussor. T. 9. c. 75. C.
 Obligationem fidei iussuriam non tolli, si debitor heres existerit fidei iussor. T. 3. c. 430. C. D.
 Obligationem esse nullam, quæ non obstringit necessitate. T. 1. c. 850. B.
 Obligationem qualemque per filium similes acquiri patri, & io atomo. T. 1. c. 1507. B.
 Obligationem naturalem; & personalem confusionem tolli, pignoratitiam non item. T. 1. c. 1508. E.
 Obligationem perpetuam culpa debitoris. T. 1. c. 1225. B.
 Obligationem rei mora producit, atque perpetuat. T. 1. c. 1179. A.
 Obligationem pignoris confusio non tollit. T. 4. c. 828. E.
 Obligationem suspendit conditio. T. 4. c. 1445. C. mora non suffragatur. Ibid. C.
 Obligationem parie res datæ, redditæ verò liberationem. Tom. 4. c. 956. C.
 Obligationem civilem ipso iure tollit omne, quod pro solutione eadit, non iurjurandum. Tom. 4. c. 730. B.
 Inter obligationem personalem; & obligationem hypothecariam differentia magna est. T. 4. c. 183. A.
 Inter obligationem personalem; & obligationem hypothecariam differentia quæ est. Ibid. A.
 Obligationem tollere, seu mutare non potest pactio nuda. T. 4. c. 683. C.
 Obligationem conditio suspendit. T. 4. c. 827. B. conditio confertur in futurum tempus, non in præsens, aut præteritum tempus, quod Martinius Capella vocat *existens*, & *raptum*, præsens scilicet *existens*, præteritum *raptum*, futurum verò *insensu* ordinat. Ibid. C.
 Obligationem contrahere in diem; & ad diem quomodo differunt. T. 5. c. 848. A.
 Obligationem totam quando quis remississe dicatur. Tom. 5. c. 81. B.
 Obligationem totam quis remississe dicatur. Ibid. B.
 Obligationem quomodo exsequitur. T. 5. c. 856. D.
 Obligationem totam solvit acceptilatio unius correi. T. 6. c. 1551. D.
 Obligationem non posse constitui ad tempus. T. 6. c. 352. E.
 Obligationem non parit confessio omnis numeratio. T. 6. c. 55. E.
 Obligationem peculiarem servus qui novat citra voluntatem domini, adicit potius obligatio nem obligationis, quam pactionem novat. T. 6. c. 85. C.
 Obligationem aut civili, aut naturali iure constitui. T. 7. c. 5162. A.
 Obligationem nullam acquirunt hi, qui numeros alienos mutuos dant. T. 7. c. 663. A.
 Obligationem an dies, aut conditio tollere possit, aut inducere. T. 7. c. 386. A.
 Obligationem non nasci ex nuda conventionem. T. 7. c. 97. C.
 Obligationem pristinam an novatio iulii Prædicti facta perimat. T. 7.

T. 7. c. 1331. A.
 Obligationem an conditio constituat, vel extinguat. T. 8. c. 377. C. D.
 Obligationem an finiat dies novissimus cæptus, sed nondum completus in actionibus temporalibus. T. 8. c. 333. E. & c. 334. A.
 Obligationem an sibi, vel alteri adquiratur, qui stipulatur alteri. T. 8. c. 339. E.
 Obligationem an pariat indebiti solutio. T. 8. c. 330. C. D. an ex ea nascatur conditio indebiti. Ibid. E.
 Obligationem an sibi adquirat, qui erit alteri. T. 8. c. 340. A.
 Obligationem novam que leges fæpe inducant. T. 8. c. 386. A. B.
 Obligationem nullam nasci ex contractibus imaginariis. Tum. 8. c. 388. B. C.
 Obligationem si lex introducit, nisi nominatim caverit, ut sola ea actione utamur, etiam veteres eo nomine actiones competere. T. 8. c. 365. D. E.
 Obligationem strictam an iudex dilatare, vel coardare possit. T. 8. c. 321. A.
 Obligationem tantum certo jura civili tolli. Tum. 8. c. 378. A.
 Obligationem, vel liberationem an quis extraneo acquirere possit. T. 8. c. 340. B.
 Obligationem an nudum pactum pariat, vel tollat. T. 8. c. 258. B.
 Obligationem naturalem parit pactum. T. 9. c. 51. D.
 Obligationem præterit non tollunt fidejussio, & mandatam. T. 9. c. 1281. B. novatio, & delegatio tollunt. Ibid. B.
 Obligationem parit pactum, vel contractus. T. 9. c. 195. C.
 Obligationem confirmare, & constituere partis solutio, aut certi temporis præstatio. T. 9. c. 149. A.
 Obligationem an constituit duntaxat præstatio, quæ non fuit ab initio. Vide, Prælatio.
 Obligationem non novat obligatio. T. 9. c. 208. D.
 Obligationem civilem non nasci, sed naturalem ex contractibus, qui consensu contrahuntur. T. 9. c. 71. E.
 Obligationem, quæ non caput a defuncto, vel contra defunctum, ab herede, vel contra heredem incipere non posse, regula juris antiqui. T. 9. c. 247. B.
 Obligationem pignoris pro liberam personam nobis non adquiri. T. 9. c. 1195. C.
 Obligationem naturalem non tollit, nec parit rei judicata. Tum. 9. c. 220. C.
 Obligationem fortis debita crescere ab ea, quæ creditor, cui fundus pignori traditus est, fundi nomine continet ad mantinendum, & reparationem viarum publicarum. T. 9. c. 1190. C. D.
 Obligationem perpetuat rei præstatio mora. T. 10. c. 1079. C.

Obligatione generali quæ continentur. T. 1. c. 485. A.
 Obligatione naturali non tenetur pupillus, quia animi iudicio caret. T. 1. c. 127. D.
 Obligatione principali extincta, hypothecariam non remanere. T. 3. c. 444. E.
 Obligatione immunis est donator. T. 4. c. 890. C.
 In obligatione, & petitione est, quod est io convectione. T. 4. c. 63. B.
 Ex obligatione naturali, qua pupillus tenetur, actio non nascitur. T. 4. c. 301. A.
 In obligatione mutui contrahenda non inspicitur in cuius rem, vel nomen pecunia accipitur, & vertatur, sed quis accipiat, & cuius contemplatione ea datur. T. 4. c. 1013. E.
 Obligatione principali contractus observatur tempus dati, vel conventi pignoris. T. 4. c. 180. C.
 Sine obligatione solutio esse noquit. T. 4. c. 731. A.
 In obligatione non omne, quod in iudiciis accedere potest, est. T. 4. c. 100. D.
 Obligatione principali sublata, manet accessoria. T. 5. c. 413. E.
 Obligatione omnium honorum an veniat ancilla, quam quis in concubinato habet, & liberi naturales continentur. T. 5. c. 809. C.
 Ex obligatione naturali petitio, vel actio nulla est. T. 6. c. 367. B.
 Obligatione personalis sublata, an maneat hypothecaria. Tum. 7. c. 1507. C. D. E.
 Obligatione principali confusione sublata, an fidejussoria, & pignoratitia obligatio tollatur. Ibid. B. C.
 Obligatione principali sublata, an novorum præscriptione, an tollatur etiam ulurarum obligatio. Ibid. D.
 In obligatione, quæ in petitione divisionem recipit, in solutione non recipit. T. 7. c. 540. A. B.
 De obligatione, quæ statim vires accipit. T. 7. c. 676. E.
 De obligatione, quæ statim non obligat. T. 7. c. 677. A.
 De obligatione, quæ fit jure honorario. T. 7. c. 655. E. de ea, quæ fit jure civili. Ibid. c. 654. A.
 Obligatione seipsum liberare nemo potest sine consensu creditoris. T. 9. c. 40. B.
 An quodcumque est in obligatione, sit etiam in petitione, Tum. 10. c. 69. D.
 Obligatione principali non consistente, an sequens ejus locum habeat. T. 10. c. 131. D.
 Quod in obligatione est novatio, hoc in legato est transmissio, & sub conditione ademptio. T. 10. c. 487. D.
 Obligationes, quæ ex delicto nascuntur. T. 1. c. 219. A.
 Obligationes quasi ex delicto.

Tom. 1. c. 246. C.
 Obligationes inter res numerantur incertæ. T. 1. c. 1113. E.
 Obligationes actionum ex delicto venientium cum capite ambulant. T. 1. c. 1450. B.
 Obligationes dandi, & faciendi differunt. T. 1. c. 1184. E.
 Obligationes quasi ex contractu. T. 1. c. 221. D. E.
 Obligationes consensu contractæ an voluntate dissolvantur. T. 1. c. 228. C. D.
 Obligationes an omnino dissolvantur pacto convento. Tum. 1. c. 278. C.
 Obligationes *mutuæ, & mutui*. Tum. 1. c. 110. B.
 Obligationes an etiam inter absentes contrahantur per epistolam, vel onium. T. 1. c. 109. E.
 Obligationes viles quæ videntur. T. 4. c. 169. C. D.
 Obligationes bonæ fidei, contrario consensu sublata, pacto novum restitui non possunt. Tum. 5. c. 76. B.
 Obligationes, & actiones, quæ naturalem præstationem habent, an in capitis diminutionem veniant. T. 5. c. 151. D.
 Obligationes, & actiones activæ sunt, & passivæ. T. 5. c. 158. C.
 Obligationes naturales non pariant actionem. T. 5. c. 141. E.
 Obligationes, quæ solo consensu fiunt, ab iis, quæ verbis fiunt propriis, & solemnibus, distinguuntur. T. 5. c. 46. E.
 Ut obligationes, si liberationes, quæ sunt res incorporales, & incertæ, incerti condicuntur. T. 6. c. 399. E.
 Obligationes naturales dicuntur dupliciter. T. 6. c. 367. A.
 Obligationes & actiones veniunt in familiæ eriscundæ iudicio. T. 7. c. 495. E.
 Obligationes dividuæ dividuntur inter heredes pro hereditariis portionibus. Tum. 7. c. 535. A.
 Obligationes duæ in ejusdem personæ de eadem re an concurrere possint. T. 7. c. 748. D.
 Obligationes duæ si sint in eadem personâ, una principalis, altera accessoria, principalis accessoriâ, minorem major tollit. T. 7. c. 749. D.
 Obligationes personales cui, & ad quas quæ tenentur. Tum. 7. c. 490. D.
 Obligationes aut sunt dividuæ, aut individuæ. T. 7. c. 536. A.
 Obligationes individuas an recipiant familiæ eriscundæ iudicium. Ibid. D.
 Obligationes, quæ descendunt ex maleficio, quadripartitæ sunt. T. 7. c. 651. E. & c. 653. A.
 Obligationes quæ institutæ sunt jure gentium. T. 7. c. 35. C. D.

- Obligaciones activas; vel passivas esse, & quæ illæ sint. T. 7. c. 748. D.
- Obligaciones omnes contrario consensu tolluntur. T. 7. c. 694. C. præter mandat. Ibid. C.
- Obligaciones quasi ex contractu quænam dicantur. T. 8. c. 1079. C. & seq.
- Obligaciones ex delicto, seu maleficio, quæ dicantur. Tom. 8. c. 1079. C.
- Obligaciones quasi ex delicto quænam esse dicantur. Tom. 8. c. 1091. C. & seq.
- Obligaciones quæ sint, quæ nascuntur ex quasi maleficio. Tom. 8. c. 331. B.
- Obligaciones an due sint, si navem non feceris, centum dari. T. 8. c. 379. C. utrum existens conditio posterioris obligationis tollat priorem. Ibid. C.
- Obligaciones an fiant consensu. T. 8. c. 324. E. an nascantur ex contractu. Ibid. E.
- Obligaciones ex consensu an subleantiam capiant. T. 8. c. 326. H. C.
- Obligaciones ex contractu quætriplices sint. T. 8. c. 319. C.
- Obligaciones ex maleficio quot, & quæ dentur. T. 8. c. 327. D. in quibus consistant. Ibid. D. in quæ summa questionis in quo consistat. Ibid. E.
- Obligaciones naturales solo requiritur vinculo subalterni, non jure civili. T. 8. c. 338. D. quæ existuntur ex. Ibid. D.
- Obligaciones omnes, aut naturales, aut civiles esse. Tom. 8. c. 338. C. D. civiles etiam naturales esse, sed non semper contra. Ibid. D.
- Obligaciones, quæ consensu perficiuntur, an verborum, vel scripturæ solennitatem requirant. T. 8. c. 325. B. an inter absentes contrahi possint. Ibid. C.
- Obligaciones, quæ contrahuntur solo consensu, Tom. 8. c. 324. D.
- Obligaciones, quæ ex consensu fiunt an corpus aliquid, vel servitutem nostram faciant. T. 8. c. 326. B. C. an dominium transferant. Ibid. C.
- Obligaciones, quæ re, aut verbis, aut nominibus contrahuntur, an consensum desiderant. Tom. 8. c. 327. A.
- Obligaciones, quæ solo consensu fiunt, quid differant a cæteris, quæ non magis consensu, quam re, aut verbis, aut nominibus fiunt, & contrahuntur. Tom. 8. c. 327. D. E.
- Obligaciones quomodo dividuntur. T. 8. c. 383. D. E.
- Obligaciones quomodo in diem contrahuntur. Tom. 8. c. 375. D.
- Obligaciones re contractæ an consistant in his, ut aliquid nostrum fiat. T. 8. c. 326. L.
- Obligaciones verbus contractæ pariunt actiones strictas, consensu contractæ pariunt actiones bonæ fidei. T. 8. c. 326. A.
- Obligaciones sunt inventæ, ut unusquisque sibi adquirat, quod sua interest. T. 8. c. 339. E.
- Obligaciones ex contractu, aut re, contrahuntur, aut verbis, aut consensu. T. 8. c. 319. A.
- Obligaciones sunt vincula. Tom. 9. c. 1250. D.
- Obligaciones involuntariæ quænam sint. T. 10. c. 203. D.
- De obligationum novationibus. T. 1. c. 861. D.
- Obligationum summa divisio. T. 1. c. 191. C.
- Obligationum plures causæ diversæ aliquando uni tolluntur solutione. T. 1. c. 1423. E.
- Obligationum constitutarum quæ sint, & quot sint. Tom. 5. c. 847. C.
- Obligationum exsequendum generæ quot sint. Tom. 5. c. 856. D.
- Obligationum accessio, quæ est tertia causa, cujus accessio dicatur. T. 1. c. 851. C.
- Obligationum, sive cautionum, sive nominum conditio quæ. T. 6. c. 64. L.
- Obligationum divisio multiplex traditur. T. 7. c. 633. C.
- Obligationum ex contractu quadrigæ sunt, rei, verba, literæ, consensus. T. 7. c. 631. A.
- Obligationum aliarum dicuntur contrahi consensu, aliarum verbis, aliarum literis. T. 7. c. 41. A.
- Obligationum constitutarum modi. T. 7. c. 631. A. qui modi in consuetudinem abierant. Ibid. A.
- Obligationum, quæ purè conceptæ non sunt, quatuor causas esse. T. 8. c. 375. B. D.
- Obligationum species quæ sint ex contractu. T. 8. c. 385. E. & c. 386. A.
- Obligationum species recentiorum. T. 8. c. 385. E. & c. 386. A. & seq.
- Obligationum species varias esse. T. 8. c. 316. D.
- Obligationum vires quæ sint. T. 8. c. 357. B.
- Obligationum civilium effectus quæ sint. T. 8. c. 338. D. naturalium effectus quæ sint. Ibid. D.
- Obligationum ex variis causis figuris contractuum species quæ sint. T. 8. c. 328. C. D.
- Obligationum genera subtilius explicantur. T. 8. c. 385. E.
- Obligationum vincula. T. 9. c. 492. B.
- Obligationibus quotiens dies non apponitur, die præsentis pecunia debetur. T. 1. c. 1195. D.
- In verborum obligationibus an alius stipuletur, alius promittat. T. 1. c. 210. A.
- Obligationibus disjunctivis electio est debitoris. T. 6. c. 108. D.
- In obligationibus, quæ consensu fiunt, nulla verborum proprietate desideratur. T. 7. c. 634. D.
- De obligationibus individuis quæstio. Tom. 7. c. 336. A. & seq.
- De obligationibus dividuis. Ibid. A.
- De obligationibus aliis sunt quasi ex contractu, aliarum ex maleficio, aliarum quasi ex maleficio, ac etiam ex his omnibus certi conductio competit. T. 7. c. 634. D.
- De obligationibus, quæ solutione, vel petitione, vel alterutro, id est, vel petitione tantum, vel solutione tantum, divisionem non recipiunt. T. 7. c. 336. A. & seq.
- In obligationibus, in quibus dicta non ponitur, præsentis die debetur. T. 8. c. 751. A.
- De obligationibus, quæ plerumque sunt pleniores in heredem, quam in defunctum. T. 9. c. 248. A.
- De obligationibus, & actionibus. T. 9. c. 139. E. & seq.
- In obligationibus dandi facili est adimplere, ut qui dare debet, omnimodo cogatur dare. T. 10. c. 749. A.
- In obligationibus faciendi succedit obligatio in id, quod interest. T. 10. c. 752. E.
- Obligari quilibet eorum pro colpe legalis suo, quia licet duo sint, tamen unus est magistratus. T. 4. c. 845. C.
- Obligatur pater, vel dominus ex jure. T. 9. c. 244. B.
- Obligatus nemo esse potest eidem pro eodem ipso. T. 6. c. 394. A.
- Obligatus an sit naturaliter, qui si depulsorem dedit interpositum jure regardando. T. 10. c. 951. A.
- Quo quis se obligavit ad solvendum aliquid, eo loco contraxisse videtur, etiam si alibi contraxerit, & ratione contractus eo loco conveniri, & exigi potest, sine metu præscriptionis fori. T. 6. c. 462. A.
- Obligentur etiam ignorantes in quorum negotia gesta fuerint. T. 1. c. 222. A.
- Obligentur aliqui quasi ex maleficio. T. 1. c. 245. C.
- Obligentur ex consilio. T. 1. c. 220. A.
- An obligetur naturaliter servus. T. 3. c. 201. B.
- An obligetur alius pro alio promittentis autorem cum, vel facturum. T. 10. c. 334. E.
- Oblivisci aliquid, & officiorum dementia est. Tom. 4. c. 363. D.
- Ch rem actio quando dati dicitur. T. 1. c. 1007. B.

Obrogare quomodo explicatur . T. 1. c. 307. A.

Obryza, id est, solidi aurei . T. 2. c. 804. A.

Obryza quot constat uncis . T. 2. c. 791. B.

Obscura, aut ambigua venditori, aut locatori potius nocere, quam emptori, aut conductori . T. 4. c. 104. D.

Omnis obscura, aut ambigua ratio tendicula est, quæ ei, qui tendit, potius fraudi esse debet . Ibid. E.

Obscura & inumbrata quies furiosi venditoris an emptori noceat . T. 5. c. 745. A.

Obscura est creditori voluntas, qui non expresse, totam obligationem tolli, an minui velit . T. 5. c. 81. B.

Obscura pro non scriptis habentur . T. 7. c. 1459. C.

Obscura, quæ solvi non possunt, pro non scriptis habentur . Ibid. B. C.

Obscura variis modis deciduntur . T. 8. c. 810. D.

In obscura voluntate manumittentis favendum est libertati . T. 8. c. 731. D. & c. 843. C. & c. 883. D.

Obscurè loquitur quis, si quod dixerit, non apparet; ambiguit loquitur, si utrum dixerit, non apparet . T. 4. c. 105. A.

Obscurè qui loquitur, in eo dolus est, ut in eo, qui ambiguit . Ibid. A.

Obscurè qui loquitur, fallendi causa id facere videtur, & ab eo dolus non absit . T. 7. c. 708. A.

In obscuris inspicendum quid in quavis regione frequentatur . T. 5. c. 137. A.

In obscuris quid sequamur . T. 8. c. 770. A.

In obscuris interpretatio sit adversus loquentem . T. 7. c. 701. A.

In obscuris quod minimum est, sequendum . T. 7. c. 993. D. & T. 8. c. 770. A. & T. 10. c. 1075. A.

In obscuris inspicere solet, quod verisimilius est, aut plerumque fieri solet . T. 8. c. 711. C. D. & c. 819. D. & c. 870. E.

Obscuritas differt ab ambiguitate . T. 6. c. 501. A.

Obscuritas, & ambiguitas in quo differunt . Ibid. A.

Obscuritas pactionis cui nocet . T. 7. c. 701. A.

Obscuritas verborum cui nocet . Ibid. A.

Obscuritas pactionis nocet potius venditori, quam emptori . Tom. 7. c. 700. E. & c. 701. A.

Obscuritatis explicandæ varii modi . T. 8. c. 719. A. & c. 841. A.

De obscuritatibus, quæ occurrunt in testamentis . Tom. 6. c. 257. B.

In obscuro procliviores sumus ad liberandum, quam ad obligandum . T. 5. c. 81. B.

In obscuro potius favere debemus condicenti indebitum, quam reo contententi sibi donatum esse . T. 8. c. 774. B.

Obscurum, & ambiguum in quo differunt . T. 1. c. 245. B. & T. 6. c. 501. A.

Cum aliquod obscurum est, id est inspicendum, quod verisimilius, & quod plerumque fieri solet . T. 5. c. 137. A.

Obscurum est, si queratur, quid dictum sit . T. 6. c. 340. D.

Non omne obscurum ambiguum est . T. 6. c. 501. B.

Obscurum quid . T. 8. c. 672. E. & c. 761. B.

Obscuri natura feminæ est, maris imperare . T. 4. c. 791. D.

Obsœquia personalia, & patrimonialia . T. 4. c. 851. A.

Obsœquia quæ parentibus, & patrie debentur . T. 7. c. 21. C.

Obsœquia quæ dicuntur . Tom. 9. c. 644. C.

Obsœquia non debent libertati, qui a Principe natalibus restituti sunt . T. 9. c. 647. C.

Obsœquia non præstantis potest quæ . T. 9. c. 645. E. & c. 646. A. & seq.

Obsœquia jure naturali æque debentur parentibus, & patronis . T. 9. c. 644. C.

Obsœquia pro muneribus, & tributionibus . T. 10. c. 700. E.

Obsœqui nomine quæ veniant . T. 1. c. 824. B.

In obsœquiis quæ sint . T. 9. c. 644. D. E.

Ab obsœquiis separantur officia, sive operæ . T. 9. c. 644. C.

De obsœquiis libertorum, & eorum liberis . Tom. 9. c. 645. E. & c. 646. A. & seq.

De obsœquiis patronis præstantis . T. 9. c. 644. B. & seq.

Obsœquiorum nulla petitio est, quæ sit edicto prætoris proposita . T. 9. c. 644. D.

Obsœquium rusticani nullum præstent . T. 1. c. 851. A.

Obsœquium, ut filius restituat hereditatem, meritis promerendum, non pactionibus . Tom. 9. c. 97. A.

Obsœquium, quod debetur parentibus, & patronis, quod est . T. 9. c. 645. C.

Obsœquium, & officium, & pietas in quo differunt . T. 9. c. 561. A.

Obsides testamentum facere non possunt . T. 1. c. 1044. E.

Obsignare, & assignare idem est . T. 8. c. 267. E. subscribere plus est, quam assignare . Ibid. c. 268. A.

Obsignatio solennis ut fieri debet . T. 1. c. 1504. B.

Obsignatio est pro solutione . T. 4. c. 241. E.

Obsignatio necessaria est, & pro solutione habetur; obligatio non est sufficiens . T. 4. c. 50. B.

Obligatio bonorum non est publicatio . T. 9. c. 1123. E.

Obligatorius quoniam sint . T. 10. c. 1123. E.

Oblit. l. c. 5. incidit, ad Senarum fons. Tarpit. legi ob hæc de his, qui non infam. T. 4. c. 841. B. C.

Oblitricer antiquos non habuisti, & cur. T. 3. c. 501. E.

Oblitricer medicæ vocabantur olim . T. 1. c. 404. A.

De oblitricibus quidam . T. 1. c. 403. D. E.

Oblitricibus fides habetur, cum queritur, an aliqua prægnans sit, necne . T. 1. c. 403. D. E. & T. 3. c. 501. B.

Oblitricis, & aditricis differentiæ . T. 8. c. 645. C.

Oblitrix, quæ partum alicuius attulit, ut supponi possit, summo suspicio est afficienda . T. 1. c. 404. A.

Obtemperatio necessaria obligat, ut in servo herede instituto . T. 7. c. 654. C.

Obtinere, id est, retinere . T. 3. c. 516. D.

Obtinere, id est, obtinere . Tom. 2. c. 980. B.

Obtinere plus est, quam tenere . T. 4. c. 1274. A.

Obvagulation quid . Tom. 8. c. 334. B.

Obvagulation ito quid . Ibid. B. C.

Obvancator quid dicitur . T. 3. c. 250. E. & T. 8. c. 631. C.

Obvenire dicitur, quod deferretur, nondum adquisitum est . T. 1. c. 218. A.

Ob vim, metumve illatam judicio publico criminaliter ex l. Julia de adulter. agi potest . T. 5. c. 142. A.

Occasio aliud est, aliud causa . T. 4. c. 659. A.

Occasio adjuvat consilium . T. 5. c. 476. B.

Occasio emancipati præteritis non debet institutum lucio aspicere . T. 5. c. 610. D.

Occasio homines in delictum trahit . T. 5. c. 476. B.

Occasio est anima actionum, Ibid. B.

Occasio nec est causa, nec principium . T. 7. c. 353. B.

Occasio circumstat causam, Ibid. B.

Occasio damni habetur pro causa; pro principio, pro damno . Ibid. B.

Occasio non est causa, sed circumstat causam . T. 9. c. 101. C.

Occasio, & causa in quo differunt . T. 9. c. 1435. A.

Occasio aliud est, aliud causa . T. 9. c. 996. E.

Occasionem rapinis, quæ præbet benignius responsum . Tom. 4. c. 989. D.

Occasionem juris nemo ad compendium suum cum detrimento al-

- terris trahere debet : T. 5. c. 51.
E.
Occasione rapendam, quæ benignus responsum præbet. T. 5. c. 384. E.
Occurratit quid. T. 8. c. 533. E.
Occasus pro occasione. Tom. 5. c. 476. B.
Occidere propriè est gladio. T. 3. c. 230. B.
De his, qui occiderunt parentes, vel liberos. T. 9. c. 1436. B. C.
Occiso suis manibus domino, de ejus familia questio non est habenda. T. 1. c. 421. C.
Occisus quis dicatur. Ibid. A. B.
De his, qui occulaverunt latrones, vel alius criminibus reos. T. 9. c. 1455. D.
Occupantis melior conditio est. T. 5. c. 981. D. sed non adversus fidei scum. Ibid. E.
Occupantis melior est conditio eo casu, quo pluribus agere licet eodem iudicio. T. 5. c. 444. C.
Occupantis quæ res fieri dicantur. T. 5. c. 693. A.
Occupant causa melior. T. 8. c. 755. E.
Occupantis melior est conditio, si plures sint creditores. T. 10. c. 1224. C. & donatarii. Ibid. c. 1228. B.
Occupatorii agri qui. Tom. 7. c. 481. B. eorum conditio quæ. Ibid. B.
Occupatorii agri. T. 9. c. 1005. A.
Octava, octavarum. Tom. 4. c. 199. D.
Octava promercalium vestigal. T. 10. c. 1002. C.
Octavam agere quid. T. 10. c. 810. B.
Octaveni sententia existimantis, plura facta pro uno habenda, ab auctore resellitur. T. 5. c. 34. B.
Odenatus Palmyrenorum Rex, vel decurio, tyrannidem exercuit cum Zenobia uxore sub Galieno, & Liberiano Imperatoribus. T. 10. c. 689. E.
Odia restringuntur. T. 5. c. 877. E.
Odio famerorum quæ juris remedia concessa sint. Ibid. C. D.
Odisse ditorum multa Senatufconsulto Macedoniano in causa numerorum filii familias creditorum feverius sunt introducta, & recepta. T. 5. c. 440. C.
Quod odio creditoris comparatum est, id ita restringitur, ut tollat civilem tantum obligationem. T. 5. c. 877. E.
Odisia non sunt producenda ad benigniora. T. 10. c. 1132. C.
Odisia actiones non resiliuntur. T. 4. c. 68. A.
Ob odium quicquid fit, fit & ob penam. T. 10. c. 956. C.
Odoacer Tyrannus Occidentis imperium invasit Zenone imperatore. T. 3. c. 70. D.
Oeconomus Ecclesie quinam sint. T. 10. c. 816. C. & c. 820. C.
Oeconomia est monarchia quidam. T. 1. c. 1063. C.
Oeconomus Ecclesie quales esse oportet. T. 2. c. 1034. D.
Oeconomus quis. T. 8. c. 603. B.
Oenomeli an sit aliqua species vini. T. 3. c. 713. E.
Oenomeli an idem sit, quod mulsum. Ibid. c. 714. A.
Offendere legem Dei est sacrilegium. T. 9. c. 1455. A.
Offendi jus priori creditori an posterior creditor habeat, & ei, qui a priore creditore emerit. T. 4. c. 900. B.
Offendi jus non habet Chirographarius creditor hypothecario creditori, ut in ejus locum succedat, vel hypothecam habeat. T. 9. c. 1214. E.
Offendi jus habet posterior creditor hypothecarius priori creditori hypothecario, ut sibi confermet, & corroboret suum pignus. Ibid. E.
Offerre interpretatur dare velle. T. 6. c. 363. D.
Offerre se liti quid sit. T. 7. c. 247. C.
Offre de chanfreire. T. 9. c. 697. B.
Officia cohortalia. T. 2. c. 688. E. & c. 689. A. & seq.
Officia palatina. T. 2. c. 688. B. C.
Officia singula militum. Tom. 2. c. 926. C.
Officia rectorum provincialium. T. 2. 999. D. E.
Officia in provinciis erant perpetua. T. 2. c. 1149. B.
Officia separari ab obsequiis. T. 2. c. 382. A.
Officia civilia onera honoratiora sunt, quàm simpliciter dicuntur onera. T. 5. c. 123. B.
Officia civilia onera & ipsa dicuntur. Ibid. B.
Officia prima Deo debemus, secundum patriam, tertiam parentibus. T. 7. c. 21. A.
Officia virilia quæ sunt. T. 8. c. 658. A. & seq.
Officia, siue opera separantur ab obsequiis. T. 9. c. 644. C.
Officia aliquando appellari obsequia. Ibid. C.
Officia quibus debentur, & quibus non debentur. Ibid. D. E.
Officia militum poterant vendi jure filio, & jure licito. T. 9. c. 697. B.
Officia quæ in collationem veniunt, & quæ non veniunt. Ibid. B. C. D.
Officia, siue militum. T. 9. c. 1199. E.
Officia, siue militum, quæ transmittuntur in heredes. Ibid. E. & c. 1200. A.
Officiales Præsidum præmæ specie in curiam non damantur. T. 2. c. 714. A.
Officiales Præsidibus longè sunt inferiores. T. 3. c. 102. D.
Officiales numerarii. T. 2. c. 686. D.
Officiales, qui sine auctoritate aliorum judicati bona occupant, vel describunt, vel obligant, ut puniendi. T. 1. c. 491. C.
Officiales qui. T. 6. c. 1005. E.
Tres officiales diversorum in Ecclesia Parisiensi admittuntur. T. 6. c. 989. B.
Officiales Archidiaconorum Lutetie jurisdictione funguntur. Ibid. B.
Officiales opera. Vide, Opera officiales.
Officiales prohibentur emere in provincia. T. 7. c. 720. A.
Officiales magistrorum an jure militari tellari possint. Tom. 8. c. 149. B.
Officiales Præsidum Provincialium. T. 9. c. 205. E.
Officiales Procuratoris summæ rei. T. 9. c. 377. B.
Officiales rectoris provincie. Ibid. B.
Officiales opera. T. 9. c. 633. C. & seq.
Officiales opera an possint promitti alteri, quàm patrono. T. 10. c. 554. A.
Officiales Procuratoris summæ rei sunt Cæsariani. T. 10. c. 657. B.
Officiales Rectoris provincie sunt Cohortales. T. 10. c. 657. B.
Officialis, quod loci officium gerit, nihil potest emere. Tom. 10. c. 456. A. an mutuum pecuniam possit dare. Ibid. A.
Officialis an appellare possit a sententia judicis, quæ condemnatus est, quod in officio suo deliquisset. T. 10. c. 800. D. an abicis damnari possit. Ibid. D.
Officialibus operis indignum est hominem ingenuum attingi. T. 9. c. 643. B.
Ab officialibus operis quantum aliz, & quare separantur. T. 10. c. 551. E.
Ex officialibus suis dabatur iudici, quos haberet pro domesticis protectoribus, vel secretariis cubilibus. T. 10. c. 668. C.
Officialium filii sequuntur militiam patris. T. 2. c. 982. B. C.
Officialium primates quinam sint. T. 10. c. 864. D.
Officii præstatio facilior, quàm præstatio pecunie. T. 6. c. 150. C.
Officii latior est significatio, quàm jurisdictionis. T. 10. c. 861. B.
Officii promerende sunt hereditates, non actionibus. Tom. 9. c. 94. B.
De his, qui ex officio, quod administraverint, conveniuntur. T. 2. c. 823. D. E.
Officio argentarii, siue trapæitæ, quid incumbit. T. 4. c. 923. A. B.
Ab officio qui remouetur ab incrementum, & simplicitatem, non sit infamia.

infamis, fecus qui ob dolum, T. 4. c. 324. C.

Officio mereri oportet alienas hereditates, non litpatione, vel conditione, T. 6. c. 497. A.

De officio iudicis in familiæ eriscendæ actione. T. 7. c. 493. A. B.

De officio iudicis, & adventus quem hæc actio competat, & quod attinet ad officium iudicis. T. 7. c. 254. B. & seq.

De officio iudicis sententia generalis. T. 7. c. 343. D.

Officiorum Principes ne rusticos ad obsequium vocent. T. 2. c. 851. D.

Officiorum, & affectuum oblivisci dementia est. T. 4. c. 363. D.

Officiorum publicorum administratores. Vide, Administratores.

Officiorum publicorum significatio latè patet. T. 8. c. 658. A.

Officiorum alii Principes, alii Primates. T. 10. c. 864. D.

Officiorum materia quam sit. T. 10. c. 933. A.

Officium, idell, *officium*. Tom. 3. c. 302. D.

Officium rationale. T. 2. c. 680. A.

Officium publicum cuiquam damno, vel compendio esse non debet. T. 1. c. 1388. B.

Officium magistratus potestatis. T. 2. c. 997. B.

Officium suum nemini debet esse damnum. T. 1. c. 1446. D.

Officium individuum. T. 4. c. 845. E.

Officium iudicis tantum proficit, quantum stipulatio. T. 4. c. 254. B.

Officium magistratus municipalis est individuum, commune, & mutuum. T. 4. c. 36. C.

Officium procuratoris quam distet ab officio advocatorum. T. 4. c. 940. D.

Officium virile est tutela. T. 4. c. 1000. D. decreto, & concessu Principis est quoque officium mulieris. Ibid. D.

Officium publicum est tutela. T. 5. c. 161. A.

Officium arbitri quando, & quomodo solvatur, aut finitur. T. 5. c. 186. C.

Officium institoris quando, & quomodo finitur. T. 5. c. 433. D.

Officium iudicis, & exceptio doli quomodo differant. T. 5. c. 297. B.

Officium magistratus latius patet, quam iurisdicção. T. 5. c. 15. C.

Officium, & artificium in quo differant. T. 7. c. 976. B.

Officium, sive militia. T. 7. c. 816. D. Vide, Militia.

Officium latius patet, quam iurisdicção. T. 7. c. 79. B.

Officium aliud est, quam iurisdicção. T. 7. c. 79. B.

Officium amico qui exhibet, lucro ei, vel compendio esse non debet.

T. 7. c. 844. C.

Officium artificii mutatur, at non contra. T. 7. c. 976. B.

Officium iurisdicção dicitur officium iurisdicção. T. 7. c. 53. A. & officium iurisdicção. Ibid. A.

Officium iurisdicção quæ contineat. Ibid. B.

Officium iurisdicção latè patet. Ibid. B. non ita latè patet iurisdicção. Ibid. B.

Officium iurisdicção quid differat a iurisdicção. Ibid. A.

Officium administrate quis dicatur. T. 7. c. 713. E.

Officium administrans in provincia prohibetur emere. T. 7. c. 714. A.

Officium, & obsequium, & pietas in quo differunt. T. 9. c. 561. A.

Ad officium iudicis pertinet explorare ea, per quæ probetur quanti sit in bonis. T. 9. c. 6. C.

Officium qui gerunt, eo loci emere prohibentur, & quomodo ementes plectantur. T. 10. c. 456. A. & 654. E.

Officium iudicis latius patet, quam iurisdicção. T. 10. c. 861. B. & c. 924. D.

Officium pro officialibus dicitur. T. 10. c. 705. C.

Officium propter, proverbium quomodo interpretandum. T. 1. c. 1050. D.

Oleæ. T. 3. c. 311. D.

Oleæ immatura an sit in fructu. T. 7. c. 1386. C.

Oleæ immatura majoris redditus est, quam matura. Ibid. C. qui in alieno oliveto eam decerpserit, quomodo tenetur. Ibid. D.

Oleæ si vapulet, vel quatiatur peritica, marcescit, & minus olei fert. Ibid. D.

Oleæ an ad fructuarium pertineat. T. 8. c. 514. C.

Oleæ, vino, ovibus, aut frumento ad numerum, aut mensuram venditis, ad quem periculum pertineat. T. 5. c. 508. A.

Oleæ certâ quantitate legato; non adiectâ qualitate, an ideo hereditas sit, cuius generis oleum præstare velit. T. 7. c. 1451. B. C.

Oleæ legato, an omne oleum debeatur legatario, quod testator habuit. Ibid. C.

Oleæ legato, non adscriptâ quantitate, vel si nullum oleum testator habuerit, an utile sit legatum. Ibid. C.

Oleum semper legari, aut venire ad pondus. T. 7. c. 1452. B.

Oleum exportari non debet. T. 9. c. 369. E.

Oloberæ velles, vel oloveræ. T. 9. c. 369. B.

Olobericæ velles. Ibid. B.

Omissa commemoratio prioris debiti an alicui nocere possit. T. 4. c. 579. A.

Omissio instrumenti emphiteutici an noccat. T. 10. c. 668. C.

Omittendi, & repudiandi discrimen. T. 1. c. 1000. E. & c. 1001. A.

Omittere, & amittere quo differant. T. 1. c. 807. E.

Omittere est tempore excludi. T. 1. c. 801. E. & c. 802. A. & T. 7. c. 886. E.

Omittere, idell, silentio exheredare. T. 1. c. 108. E.

Omittere actionem quid sit. T. 1. c. 1005. B.

Omittere propriè est tempore excludi, scripto tempore submovendi. T. 4. c. 66. D. & c. 546. E.

Omittere aliud est, aliud amittere. T. 7. c. 1123. C.

Omittere est species, amittere est genus. T. 7. c. 886. E.

Omittere bonorum possessionem, vel hereditatem, in iure est ab ea tempore excludi. Tom. 10. c. 342. C.

Omittere hereditatem quid sit. T. 10. c. 903. C.

An qui omittit hereditatem paternam, omittere etiam debeat legitimum. T. 4. c. 469. C.

Omne, & totum in quo differunt. T. 4. c. 227. E. & c. 118. A.

Non omne, quod in iudicis accideret potest, arbitrio iudicis quodque debetur, & est in obligatione. T. 4. c. 100. D.

Omne qui dicit, nihil excipit. T. 4. c. 803. B. genus non derogat generi. Ibid. B. nec species speciei derogat. Ibid. B. species generi derogat, non genus speciei. Ibid. C.

Omne, quod pro solutione credit, tollit civilem obligationem ipso iure, non iurandum. T. 4. c. 750. B.

Per omne ex alienum testatoris quid intelligatur. T. 10. c. 810. B.

Omnem de tribus principibus. T. 8. c. 512. E.

Omnia esse Principum intelligentium. T. 7. c. 34. B.

Omnis pars pro incerto. T. 8. c. 505. E.

Omnium appellatione comprehenditur etiam pater, & filius. T. 4. c. 1067. D.

Omnium nomine, id est, singulari. T. 6. c. 257. D.

Omnibus annis, idell, singulis annis. Ibid. C.

Omnimodo particula ambigua. T. 7. c. 644. B. C.

Onera tria curatorium. Tom. 1. c. 1020. A.

Onera tutela rum an a quarta præstant excusationem. T. 4. c. 1030. A.

Onera alia sunt creditorum, quæ dividuntur inter heredes, & fideicommissarios pro dodrante, vel quadrante; alia verò onera legatariorum, & fideicommissariorum non dividuntur, sed solida transeunt in fideicommissarium.

riam Trebellianum. T. 4. c. 137. B.

Onera hereditaria. Vide, Hereditaria onera.

Onera ut transeunt in legatarium. T. 7. c. 1239. A. E.

Onera hereditatis sunt aris alieni loco, ut impensa funeris. T. 7. c. 1106. C.

Onera hereditaria continentur nomine hereditatis. T. 7. c. 1228. E.

Onera matrimonii quæ sunt. T. 9. c. 479. C. maritus ea sustinet. Ibid.

Onera succellianis omnia agnoscit fides, quæ non subirent legiti-
mi. T. 10. c. 500. B.

Ob onera utilia, quorum nomine persequatio est, non vindictio, cessat actio de evizione. T. 10. c. 514. A.

Onerari nemo debet supervacua cautione. T. 5. c. 547. C. & T. 7. c. 547. B. C.

Onerata portio. Vide, Portio : Io onere quod obstat, obstat etiam in lucro. T. 10. c. 783. D.

Oneri publico sarcina privatum nequis imponat. T. 2. c. 787. D. E.

Oneris averſi actio. T. 3. c. 191. A.

Oneris ferendi actio negatoria, quando, & cui competat. T. 7. c. 458. E. & c. 459. A.

In oneris ferendi actionem etiam vinciant fructus. Tom. 7. c. 458. B.

De oneris ferendi jure quæ actio competat. T. 7. c. 457. A.

Oneris ferendi reſectio ad quem pertineat. Ibid. C.

Oneris ferendi ſervitus quid a cæteris diſſet. Ibid. C. D. item an ſit jus perſonale, vel reale, & an ſequatur rem, vel perſonam. Ibid. B.

De oneris ferendi ſervitute actionum quis ſit exitus. T. 7. c. 458. E.

Oneris ferendi ſervitutem debens qua ſtrutura, & forma parietem reſicere debeat. Ibid. A.

Oneris ferendi ſervitutem debens qua de cavere debeat, & quid ſtat, ſi non caveat. T. 7. c. 459. B. C.

Oneris ferendi ſpecialis eſt ſervitus, & quod proprium ejus ſit. T. 7. c. 427. C.

Actio oneris averſi. T. 10. c. 447. E.

Non onero, quem non honoro. T. 6. c. 271. C.

Onerosa cauſa. Vide, cauſa lucrati-
va, & oneroſa.

Onus avertere quid. T. 3. c. 191. A.

Onus legatorum ab herede reſectio-
rum tranſit in fideicommiſſa-
rium. T. 4. c. 221. E. & c. 122. A.

Onus probandi ei incumbit, qui di-
git ſe gēnuſ, vel gentem habere.

T. 4. c. 80. B.

Onus, ſive incommodum quem ſe-
quitur, cum ſequi debet & com-
modum. T. 5. c. 611. E.

Onus probandi. Vide, Probandi
necceſſitas.

Onus matrimonii, quod ſequitur
patrem etiam poſt divortium,
eſt alere liberum. T. 9. c. 502. C.

Onus an ſemper ſequatur commo-
dum. T. 10. c. 1053. A.

Opera imperfecta pro nihilo com-
putantur. T. 1. c. 1199. A.

Opera publica. T. 1. c. 887. A.

Opera alicujus pro pecunia valet.
T. 1. c. 117. A.

Opera in actu conſiſtit, nec ante in
rerum natura eſt, quàm ſi præ-
ſtetur. T. 5. c. 84. A. B.

Opera malorum hominum qui uti-
tur, an culpam præſtare teneatur.
T. 5. c. 199. B.

Opera in facto conſiſtit. T. 6. c.
359. D.

Opera uſuarii ſervi locare non po-
teſt uſuarius. T. 6. c. 241. C.

Opera locari ſolet, non liberale of-
ficium. T. 7. c. 838. D.

Opera publica ſunt vel ſumptu
privato ex liberalitate, vel ſumptu
publico. T. 9. c. 1183. E.

Opera locari ſolet, non liberale
officium, ut manuſiſſio. T. 10.
c. 451. B.

Opera, vel ejus pretium poteſt in
ſocietate ſuperare, vel ſaltem
æquare pecuniam. T. 10. c. 994.
D.

Opera libertorum quæ ſunt. T. 1.
c. 824. D. & T. 2. c. 381. A.

Opera per legatum data morte le-
gatarii non finiuntur. Tom. 1. c.
805. B.

Opera liberi hominis legari poſſunt.
Ibid. C.

Opera ſervorum officiales adroga-
tione pereunt. T. 2. c. 187. B.

Opera jure civili non debentur, niſi
jurata, & promiſſa. T. 2. c. 381. A.

Opera officiales quid. T. 1. c. 187.
B.

Opera pictoria, & fabriles ab of-
ficialibus ſeparantur. Ibid. D.

Opera hærent perſonæ ſervi. T. 3.
c. 555. E.

Opera ſervorum uſumfructum imi-
tantur, & eo plurimum diſtant.
T. 1. c. 749. D. ad uſum magis,
quàm ad uſumfructum accedunt.
Ibid. c. 750. A.

Opera, Gallicè corvæ. Tom. 2. c.
690. E.

Opera non utendo amittuntur. T.
4. c. 456. C.

Opera ſunt diurnum officium. T.
4. c. 954. D.

Opera, ſeu artis pretium eſt leva-
mentum. T. 4. c. 958. C.

Opera liberti edi debent eo loco,
ubi patronus moratur, ſumptu, &
veſturi patroni. T. 5. c. 594. D.

Opera ancillæ, vel ſervi ſunt in
fructu. T. 5. c. 425. B.

Opera jurata. T. 5. c. 593. C.

Opera diviſionem non recipiant, pro
parte peti, ſolvi, præſtari non
poſſunt. T. 5. c. 593. E.

Opera diviſionem non recipiant.
Ibid. E.

Opera eorum, qui bonæ fide poſſi-
dentur, cui debentur. T. 5. c.
697. E.

Opera ſervorum uſui comparantur.
T. 5. c. 592. E.

Opera, quæ honeſtè, & abſque
periculo vite peti poſſunt, præ-
ſtari debent. T. 5. c. 593. B.

Opera uſumfructum imitantur, &
tamen individua ſunt. T. 5. c.
1195. D.

Opera ſervi legati, & uſumfructus
ſervi legati io quo diſſerunt. Ibid.
D.

Opera infantis inutiliter legantur.
T. 5. c. 1196. A.

Opera, quæ in ſtipulationem deda-
cuntur, non ſunt, ſed intelligun-
tur tanquam res incorporate, non
ſunt in rerum natura, ſed futura,
quandoque cauſa patroni indixe-
rit. T. 6. c. 152. A.

Opera fabriles, pictoria, & alia quæ
cumque certi generis opera ſta-
tim deberi incipiunt ex die ſtipu-
lationis purè poſſunt, quævis
ſtatim peti non poſſunt. T. 6. c.
349. B.

Opera, & fructus in idem jus reci-
dunt. T. 6. c. 33. B.

Opera mancipiorum in fructu ſunt.
Ibid. B.

Opera fabriles, vel pictoria in quo
diſſerunt ab operis officialibus.
T. 6. c. 149. B. C. & c. 150. D.
E.

Opera certæ ſunt, quarum in ſtipu-
lationibus ſpecies, & quantitas
exprimitur certa. T. 6. c. 348. D.

Opera incertæ ſunt, quæ officiales
opera dicuntur, quæ ſervi patro-
ni libertas debere, & reddere po-
teſt, & debet ex ſtipulatione, vel
ex jurejurando. Ibid. E.

Opera incertæ ſunt officiales ope-
ra, quia non exprimitur certa ca-
rum ſpecies, vel quantitas, ſed ge-
neraliter libertatis cauſa promit-
tit libertas, juratve, ſe operas datu-
rum patrono, operas quæcumque,
quas modo præſtare poſſit, quan-
doque popoſcerit. T. 6. c. 349. A.

Opera libertorum, quæ patroni
debentur. T. 6. c. 148. B. C. &
ſeq.

Opera quodammodo ex re noſtra
ſunt. T. 6. c. 461. E.

Opera officiales dicuntur, quæ of-
ficii cauſa patroni natura debentur
jure civili ex ſtipulatione, vel
ex jurejurando ob præſtitam li-
bertatem. T. 6. c. 148. C.

Opera officiales foli patrono deberi
poſſunt. T. 6. c. 359. D. & T. 7.
c. 1338. D.

Opera certæ, vel incertæ ſunt. T.
6. c. 348. D.

Opera quo jure debentur. T. 8.
c. 805. C.

- Operæ servi non amittuntur capite deminutione legatarii, vel non utendo, usufructus amittitur. T. 7. c. 1338. E.
- Operæ non coherent personæ ejus, cui debentur, personæ legatarii, sed personæ servi, quamdiu igitur is servus maneat, manent & operæ, quas debet, & debentur legatario, vel heredi ejus. Tom. 7. c. 1340. A.
- Operæ legari possunt non tantum servi, sed etiam liberi hominis. Ibid. B.
- Operæ an consistant in actio ejus, cui debentur. T. 7. c. 1339. A.
- Operæ diurnæ servi hereditarii si legatæ sint, & eas heres non a mane præstiterit, an totius diei nomine teneatur. T. 7. c. 1338. C. D.
- Operæ officiales præstantur patrono. T. 7. c. 861. B.
- Operæ servi legatæ an imittuntur usufructum servi. T. 7. c. 1338. B.
- Operæ servi legatæ quid dissent ab usufructu servi. Ibid. B.
- Operæ servi sunt individua, sicut usus. Ibid. C. sunt quasi proprium jus seorsum ab usu, & usufructu. Ibid. C.
- Operæ solutæ non possunt repeti, nec tantundem operarum. T. 7. c. 861. B.
- Operæ diurnæ non dividuntur in horas. T. 8. c. 480. C.
- Operæ officiales in quo consistant. T. 8. c. 159. B. an patrono debeantur. Ibid. B.
- Operæ fabriles quæ dicuntur. T. 9. c. 634. A.
- Operæ officiales quæ sunt. Ibid. A. qui eas debet. Ibid. A.
- Operæ servi diurnæ officia, quæ libertus præstati patrono jurat, vel promittit libertaris causâ. T. 9. c. 631. D. non debentur, nisi promissa, vel jurata sint. Ibid. E.
- Operæ societate, veluti quondam dominio servi conjunguntur. T. 9. c. 1192. B.
- Operæ alienæ inutiliter promittuntur. T. 9. c. 1190. A.
- Operæ legatæ non perimuntur capite deminutione legatarii, vel non utendo. T. 9. c. 1191. C.
- Operæ, sive officia separantur ab obsequiis. T. 9. c. 644. C.
- Operæ certæ, in stipulationem deductæ, ex die interpositæ stipulationis cedunt, etiam si nulla mora intervenerit. T. 10. c. 77. D.
- Cum operæ officiales sunt indicæ, tunc incipit actio. Tom. 10. c. 78. A.
- Operæ officiales promitti non possunt, nisi patrono. T. 10. c. 554. A.
- Operæ libertorum quare dicuntur officiales. T. 10. c. 553. E.
- Operæ officiales non debentur in actum, sed tunc incipiunt deberi, cum peti cœperint. T. 10. c. 669. B.
- Operam dare cur dicuntur judices. T. 1. c. 134. B.
- Operarii Cyziceni. T. 2. c. 830. C. D.
- Operarum officialium, & fabrilium differentia. T. 3. c. 493. D. E.
- Operarum præbitio a Provincialibus non expetenda. T. 2. c. 690. D. E.
- Operarum obligatio. Vide, Obligatio.
- Operarum mercedes sunt in fructu. T. 5. c. 425. B.
- Operarum legato plus continetur, quam legato usufructus servi. T. 5. c. 595. A.
- Operarum libertorum petitio an in heredes, & quando transeat. T. 5. c. 877. E. & c. 878. A.
- De operarum stipulatione. Tom. 6. c. 349. C. D.
- Operarum divisio inter patronos. T. 6. c. 148. B. C. & seq.
- Operarum officialium præstatio, officii præstatio est. T. 6. c. 149. D.
- Operarum fabrilium præstatio, quasi pecuniæ præstatio est, non officii. Ibid. D.
- Operarum obligatio an diminutionem, & augmentum recipiat. T. 7. c. 971. B.
- Operarum præstatarum æstimatio condici potest. T. 7. c. 861. B. C.
- Operarum causa an separata sit ab obsequiis. T. 8. c. 159. B. C.
- Operarum officialium exactio quando extinguitur. T. 9. c. 634. C. & seq.
- Operarum obligatio quomodo dividatur. T. 10. c. 1199. B.
- Operæ servi locare aliud est, aliud ex operis servi mercedem capere. T. 3. c. 409. C.
- Operas alienas promitti. Tom. 3. c. 135. A.
- Inter operas, & usufructum, usumque differentia quæ. T. 4. c. 454. E. & c. 455. A. & seq.
- Operas alienas promitti posse. T. 6. c. 150. E.
- Operas locari in annos, si visâ deciderint, an transmittat. T. 7. c. 1301. E.
- Operas servi sui si quis dederit, ut mutas operæ servi alieni sibi præstarentur, quæ actio sit. T. 7. c. 851. B.
- Operas servi legatas cedere debere, non ex die actæ hereditatis, sed ex die petitionis. T. 7. c. 1341. E.
- Operas servi legatas non esse præstandas, vel cedendas ab actæ hereditate, ut usufructum servi, sed cedendas eas esse ex die petitionis, sive legatarius eas petat, sive heres ejus, cedendas esse ex die, quo indicuntur, imperantur, petuntur, & cur. Tom. 7. c. 1343. B.
- Operas præteritas petere possunt creditores, qui distrahunt bona debitoris. T. 9. c. 632. C.
- Operas inter, & alias res differentie. T. 10. c. 536. D.
- Operatio vitalis est accidens. T. 10. c. 215. B.
- De operæ restituendo an plures, qui nuntiant, debeant stipulari. T. 10. c. 1199. B.
- Operi publico præscribitur nomen solius Principis. T. 9. c. 1183. C. vel ejus, cujus pecuniâ factum est. Ibid. D.
- De operibus publicis. Vide, Interdictum.
- Operis novi nuntiatio. Tom. 1. c. 830. E. & c. 1316. E. & c. 1317. A.
- Operis novi nuntiatio ut sit moribus Gallie. Tom. 2. c. 1517. A.
- Pro operis, & ex operis differentia quæ. T. 4. c. 456. B.
- Novi operis nuntiatio alia in rem est, alia in personam. T. 4. c. 94. D.
- Operis nuntiatio. Vide, Nuntiatio.
- In operis a liberto patrono præstatis duo genera sumptuum inesse. T. 5. c. 594. D. quos eos sumptus præstare debet. Ibid. C. D.
- De operis servi legatæ. T. 5. c. 1195. D. & T. 7. c. 1338. B.
- Operis institutio, licet & restitutio, est actus individuus. T. 5. c. 843. B.
- Operis restitutio individuus est. T. 5. c. 973. C.
- Operis novi nuntiatio. T. 6. c. 291. B. & seq.
- Operis servi legatis, neque usum, neque usufructum in eo legato esse videtur. T. 7. c. 1338. B. C.
- De operis officialibus. Tom. 9. c. 1168. E.
- De operis servorum legatis. T. 9. c. 1192. C.
- Operis exactio inhihet per nuntiationem, quomvis inutilem, donec remissio facta sit, aut præstita satisfactio vice remissionis. T. 10. c. 259. E.
- Operum publicorum reipublicæ curatores tenentur ab opere absoluti usque in annos 15. Tom. 9. c. 1183. A.
- Operum publicorum rationes, neque Præfides provinciarum excutiant. T. 9. c. 1185. B.
- Opilio quis sit. T. 10. c. 1144. E.
- Opinari est dubitans. T. 9. c. 738. B.
- Opinatores, & eorum officium. T. 2. c. 680. E. & c. 681. A. & seq.
- Opinatum munus. T. 2. c. 664. A. & c. 970. D. E.
- Opinio heredis opinionem defuncti non excludit. T. 3. c. 236. A.
- Opinio uti petitor est, in illis agitur de errore juris. Tom. 7. c. 894. D.
- Opinio judicis deferenda ad Principem.

per per consultationem, intra
que tempora debeat edi. T. 10.
c. 799. C. D.
In opinione non tam est, quam
in re. T. 4. c. 304. D.
Opinio jurisconsultorum. T. 4.
c. 334. C. Vide, Constitutiones
Principum.
Opinionis interpretum admittit us-
ur. T. 4. c. 837. D.
Opinionum Pegasi, & Sabini differ-
rentia magna est a Papiniano
composita. T. 4. c. 61. A. B. C.
Opulographum quid sit. Tom. 8.
c. 134. E.
Opusculum verbum. T. 8. c. 486.
A.
Opusculum verbi potestas. T. 8. c. 518.
C. D.
Opusculum verbum præfens tempus si-
gnificat. T. 1. c. 126. E.
Opusculum quod tempus in stipulationi-
bus, & in iudicio designet. T.
5. c. 921. B. C.
Opusculum utrumque, præfens, & su-
turum denotat. T. 8. c. 486. A.
Oppida, quæ consilium publicum,
& magistratum suum non habent,
esse præfatur. T. 3. c. 314. D.
Oppida multantur auri 30. libris.
T. 2. c. 1335. E.
Oppidanus sermo distinguitur ab
urbano. T. 8. c. 649. D.
Oppidum unde deductum. Ibid. D.
Oppidum unde appellatur. Ibid. D.
Oppositio ex l. 5. §. ult. de exerceit.
affian. contra l. 20. de pecul. dis-
citur. T. 5. c. 441. A.
Oppositio l. si quis separavit. §. ult.
de appell. contra l. 22. de excepti-
rei iudic. retextitur. Tom. 5.
c. 45. §. E.
Optari an possit statuliber, si con-
ditio statulibertatis delecerit, an-
tequam legatarius optarit. T. 7.
c. 1433. A.
Uti optimus, maximusque est. T. 1.
c. 411. B.
Optimus maximus quis fundus dic-
tur. T. 8. c. 554. C.
Optimus sponsor est in solo. T. 8.
c. 573. B.
Optio quis dicatur, & cur creetur.
T. 2. c. 481. C.
Optio quid ab electione differat. T.
1. c. 807. B.
Optio est erogator militaris anno-
na. T. 2. c. 687. B.
Optio militum quom longitur offi-
cio. T. 2. c. 1153. C.
Optio simplex, & electio quantum
differunt. T. 3. c. 672. B.
Optio quomodo amittitur. T. 5.
c. 374. D.
Optio servi cui legata est, an is
ad exhibitionem totius familie
testatoris agere possit. Ibid. B.
Optio servi cui legata est, an ad
exhibendum agere possit, ut tota
familia testatoris ei exhibetur.
T. 5. c. 374. B.
Optio servi testamento relicta quo
tempore facienda. Ibid. C.
Optio cui datur hominis legati, an

possit optimum eligere. Tom. 7.
c. 969. A.
Optio unius servi generaliter legati.
T. 7. c. 513. B.
Optio cum legatur, species legatur,
non genus. T. 7. c. 1434. B.
Optio est actus legitimus, qui non
potest peragi, nisi vocato, &
præfente herede. T. 7. c. 1443. B.
Optio, & electio utrumque nomen
idem est. T. 7. c. 968. B.
Optio qualis actus sit. Tom. 7. c.
1427. A.
Optio quomodo datur. Tom. 7. c.
969. B.
Optio quomodo legatario datur.
T. 7. c. 1427. A.
Optio rerum depositarum si legata
sit, an legatarius actione ad exhiben-
dum agere possit cum herede,
vel depositario. T. 7. c. 1432. A. B.
Optio servi cui legata est, si statu-
liberum non legitimè elegerit, an
electio consumatur. Tom. 7. c.
1428. D.
Optio legata quomodo legitimè
fieri debeat. Ibid. D.
Optio legati quando, & quibus
præfentibus fieri debeat. Tom. 7.
c. 969. B. C.
Optio servi cui data est, & alter,
qui servus legatur est, an in ean-
dem personam concurrere pos-
sint. T. 7. c. 1434. B.
Optio servi si duobus legata sit, no-
vissimi optio superioris confir-
mat. T. 7. c. 1431. E.
Optio duorum servorum cum Titio
data sit, reliqui Mavio legati sint,
cessante primo in electio, reli-
quorum appellatione omnes ad
Mavium pernoctant. T. 7. c. 1441. E.
Optio si data sit, semel tantum
optandum. T. 7. c. 970. A.
Optio si datur per legatum, exigi-
mus, ut utroque tempore res,
quæ optatur, testatoris fuerit.
Ibid. D.
Optio, vel electio datur legatario
per vindicationem. T. 7. c. 958. B.
Optio utrum tacite, vel nominatim
relinquatur, quantum inter sit.
T. 8. c. 1002. C.
Optio servi inter legitimos actus
numeratur. T. 9. c. 939. B. non
potest iterari, vel retrahari.
Ibid. D.
Cui optio relicta est, an optimum
possit optare. T. 10. c. 394. A.
Optionis verbum conditionem fa-
cit. T. 1. c. 132. E.
Optionis legatum, Vide, Legatum
optionis.
Optionis legatum est conditiona-
le, & fuit semper ante Iustinia-
num, T. 9. c. 1432. C.
Optionis conditio si semel optando
impleta sit, an ejus, quod opta-
verit, repudiatio sit. T. 7. c. 1442.
D.
Optionis legatæ dies quando cedit.
T. 7. c. 1434. C.
Optionis legatum quando cedit.
T. 7. c. 969. B. ejus conditio

quæ sit. Ibid. B.
Optionis servi legatum an perima-
rie datione statulibertatis. T. 7.
c. 1433. A.
Optionis verbum conditionem facit.
T. 7. c. 1432. C.
Optionis legatum. T. 8. c. 992. A.
Optionis legatum comparatur leg-
gato hereditatis delatæ servo. T.
9. c. 1093. D.
Optioni jungitur actus, qui
subscribendarius. Tom. 2. c. 687.
B.
Optionem servi inter, & servum
legatum differentia. T. 3. c. 671.
D. E.
Optione legata, cuius sit electio. T.
5. c. 638. D.
Optione tempore amittenda quid he-
ret teneatur. T. 5. c. 374. D.
Optione servi legatæ, heres neminem
ex servis testatoris defuncti in-
rem manu mittere potest, ita ut ad
libertatem statim perveniat. T.
7. c. 1446. B.
Optione legata, legatarius semel
dumtaxat optare potest. Tom. 7.
c. 1443. C. D.
Optione legata a testatore rerum
apud Titum depositarum, legatari-
us actione ad exhibendum in
id, quod interit, agere potest,
vel cum depositario, vel cum he-
rede. T. 7. c. 1432. A. B.
Optione data servi, vel cuiusque
rei, unam rem tantum esse in leg-
gato. T. 7. c. 1434. B.
Optione legata alicui rei, si heres
non omnes res exhibuerit, & le-
gatus elegerit, an electio con-
sumpta sit. T. 7. c. 1439. C.
Optione legata intra certum tem-
pus, si legatarius semel optaverit,
an mutare voluntatem possit. T.
7. c. 1431. C.
Optione servi legata, an a Prætoris
tempus decerni possit, intra quod
optet legatarius. T. 7. c. 1440.
E.
Optione, vel electione unius servi
vel legata per vindicationem. T.
7. c. 1427. D. E.
Optione legata, an non nisi semel
optio fieri possit. T. 7. c. 1428.
C.
De optione legata. T. 7. c. 1427.
A. & seq.
Optione servorum legata, quod ei
ligere liceat. T. 7. c. 1427. E.
De optione legata servi, vel alterius
rei. T. 9. c. 831. C. & seq.
Optiones dicuntur auxilia fœderat-
orum. T. 2. c. 681. D.
Optiones, idest, carceribus præpo-
siti. T. 1. c. 872. D.
Optiones carcerum. Ibid. D.
Optiones sunt fœderatorum. T. 10.
c. 657. D.
Optionum inter milites inferior est
gradus. T. 3. c. 160. E.
Optio est fideicommissi verbum. T.
4. c. 536. C.
Optum nomine propriè continetur
gratia tantum, quæ solo con-
tinen-

tinentur. T. 4. c. 81. B.
Opus individuum quod dicatur. T. 5. c. 843. A.
Opus plerumque materiam superat. T. 8. c. 495. B.
Opus quid significet. T. 8. c. 483. A.
Opus struibile quid. T. 8. c. 650. E.
Opus publicum perpetuum quid aulert. T. 9. c. 1480. E.
Opus publicum temporarium quid aulert. Ibid. E.
In opus publicum perpetuum dag mnati in capite minuantur. T. 10. c. 123. E.
Opus novum prohibere, & nuntiare an sint idem. T. 10. c. 1195. D.
Oratio conjuncta utrum possit accipi pro disjuncta in testamentis, & stipulationibus. T. 3. c. 665. B.
Oratio ambigua. Vide; Ambigua oratio.
Oratio D. Marci; & Commodi prohibet nuptias inter tutorem, filiumque tutoris, & pupillam, & quare. Tom. 4. c. 1433. A. B. C. ratio tamen omnino necessaria non est, sed probabilis tantum. Ibid. C.
Oratio soluta quando pro disjuncta, aut separata accipitur. T. 10. c. 776. C.
Oratio ambigua in emptione, & venditione contra venditorem interpretanda, qui eam protulit, & cur. T. 5. c. 505. C.
Oratio universalis tota est falsa, si quid in ea sit falsi. T. 3. c. 116. B. & T. 6. c. 506. A. & T. 7. c. 1472. A.
Oratio particularis tota est vera, si quid in ea sit veri. T. 3. c. 116. B. & T. 6. c. 506. A. & Tom. 7. c. 1472. C.
Oratio universalis quæ est. T. 6. c. 506. A.
Oratio particularis quæ est. Ibid. A.
Oratio indefinita necessario accipitur pro particulari. T. 7. c. 382. C. pro universali non necessario. Ibid. C.
Oratio indefinita accipitur pro universali, sed non utique necessario semper. Ibid. B.
Oratio legitima, quam Dominus noster composuit. T. 9. c. 1143. C. ceteræ orationes extraordinariæ sunt. Ibid. C.
Oratio iustitiam ad Senatum. T. 9. c. 781. A.
Oratio vocatur edictum. Tom. 10. c. 599. C.
Orationis brevis. Vide, Brevitas.
Orationis diversa genera. T. 10. c. 475. B. C.
Orationem indefinitam accipi pro universali. F. 7. c. 1445. E.
Orationem Imperatoris habitam in Senatu de decernenda re aliqua statim sequebatur Senatus.

consultum. T. 9. c. 533. A.
Orationes, quæ ad verbum sunt, simul veræ esse non possunt, ut omni heres debet defendere mortem defuncti. T. 7. c. 1472. A.
Orationes contradicentes, siue dispartæ, quæ sint. Ibid. C. an simul veræ, vel falsæ esse possint. Ibid. C.
Orationes subalterne quæ sint. Ibid. D.
Orationes subcontrariæ quæ sint. Ibid. B. an simul veræ, vel falsæ esse possint. Ibid. B.
Orationes Principum quænam fuerint. T. 8. c. 985. D.
Orationes Principum ad Senatum factæ. T. 9. c. 772. D.
Orationes Principum quidam sint. T. 10. c. 832. B.
Orationes Principis dictæ etiam libelli, & libri. T. 10. c. 845. A.
Orationum daturum contrarium an una semper sit falsa, & altera vera. T. 3. c. 116. A.
Orationum contrarium tria esse genera. T. 7. c. 1472. E.
Orationum contrarium contraria sunt genera. T. 10. c. 475. B.
In orationibus ambiguis maxime sententia spectanda est ejus, qui eas protulit. T. 8. c. 705. C. & c. 810. E. & c. 867. D.
Oratores donum, & menus capere prohibentur. T. 3. c. 550. D.
Oratorum grex. T. 3. c. 113. A.
Orbis sollicitas. T. 5. c. 395. B.
Orbitas quomodo interpretatur. T. 9. c. 875. A.
Orbus decessisse non videtur, qui pregnantem reliquit uxorem. T. 1. c. 109. B.
Orbus ex alienis testamentis legem Papii non poterat plus capere eorum, quæ sibi relinquebantur, quam semissem. T. 9. c. 1358. D.
Orbus semissem tantum capit, non omne legatum. Tom. 9. c. 1359. B.
Orcine serobes. T. 1. c. 5123. D.
Orcini Senatores qui dicuntur. T. 6. c. 489. A.
Orcini liberi qui dicuntur. T. 6. c. 488. E. & c. 740. E.
Orcino liberti si peculium legatum sit, & solum, obligatio peculii cum tenet, non heredi testamenti, qui penes se peculium habere desinit, dum id ex legati causa orcinii liberti persolvit. T. 6. c. 151. E. & c. 263. A.
Orcinus libertus. T. 4. c. 52. E. Vide, Libertus orcinus.
Orcinus libertus quis dicatur. T. 5. c. 383. B. & T. 5. c. 488. E. & T. 9. c. 945. E.
Orcinus libertus nullum alium patronum demonstrare potest, quam orcum. T. 6. c. 488. E.
Orcinus libertus nullius vivens est libertus. T. 6. c. 740. E. & T. 7. c. 1188. A. & T. 10. c. 142. A.
Orcinus libertus, & charonians. T. 9. c. 183. C.

Quem oculus ademit, nullus est. T. 4. c. 1597. B.
In ordinanda lite adhibentur juris consulti, & advocati. Tom. 9. c. 983. E.
Ordinare licem aliud, aliud licem contestari. T. 2. c. 182. C.
Ordinare licem quid sit. T. 10. c. 945. B.
Ordinaria judicia. T. 4. c. 1447. E.
Ordinaria judicia. Vide, Judicia.
Ordinaria cum servo actio nulla est. T. 5. c. 31. E. & c. 32. A.
Ordinarie, & extraordinarie actiones quænam sint. T. 10. c. 715. A.
Ordinarii iudices qui dicuntur. T. 7. c. 129. A. & T. 9. c. 1063. C. Vide, Iudices ordinarii.
Ordinarii milites, qui dicuntur. T. 7. c. 129. B. Vide, Milites ordinarii.
Ordinarii iudices, & ordinarii iudicia. T. 10. c. 605. B.
Ordinarii iudices sunt clarissimi. T. 10. c. 609. C.
Ordinarius, & legitimus idem semper est. T. 5. c. 800. D.
Ordinarius ius. Tom. 6. c. 583. C. Vide, Ius ordinarius.
Ordinarius in libris juris quid debeat notet. T. 8. c. 1045. D.
Ordinarius, solum, & legitimus idem est. D. 9. c. 1145. B.
Ordinarius ordinarius Summus Pontifex dicitur. T. 2. c. 935. D.
Ordinatio, datio, creatio, nominatio in iure idem. T. 4. c. 1014. D. E.
Ordinatio clerici non fit sine titulo, vel beneficio. T. 6. c. 987. C. olim sine titulo facta nulla erat. Ibid. D. quod intelligendum de superioris ordinis Clericis. Ibid. E.
Ordinatio clericorum in literas redacta. T. 6. c. 794. B.
Ordinatio ad Clericos, consecratio ad Episcopos pertinet. Vide, Consecratio.
Ordinatio litis est litis preparatio. T. 6. c. 300. B.
Ordo est merum ius. T. 2. c. 1195. A.
Ordo iuris in iudiciis extraordinariis non observatur. Tom. 4. c. 1447. E.
Ordo inter contemporaneos non est. T. 5. c. 427. A.
Ordo qui in compilatione juris a Triboniano observatus sit. T. 5. c. 204. A.
Ordo artis est prius definire nomen, quam rem. T. 5. c. 584. B.
Ordo advocatorum, qui pro aliis postulant, seminarium dignitatis est. T. 5. c. 34. C.
Ordo fratrum humiliorum in Lombardia ortus. T. 6. c. 824. B.
Lucio III. Summo Pontifici reprobatum. Ibid. B.
Ordo scripturæ non mutat causam juris, & voluntatis. T. 6. c. 279. A.
Ordis ambitiosa decreta reprobat. T. 2. c. 745. A.
Ordinem commodiorem lib. 6. & K z z 7. sdi.

7. edicti Pauli ostendit auctor. T. 3. c. 109. E. & c. 101. A.
Ordinem juris remittere, aut abolire non intelliguntur rescripta Principis. T. 9. c. 1154. A. & c. 1155. E. & c. 1164. E.
Ordine motus recuperare potest, nisi quis in eus locum interim subiectionis sit. D. 4. c. 849. A.
Ordine licet hodie agere, vel extra ordinem, quia omnia iudicia hodie sunt extraordinaria. T. 4. c. 655. C.
Ab ordine juris nunquam temere est discedendum. T. 9. c. 1159. E.
De ordine cognitionum. T. 9. c. 983. E.
Ad sacros ordines spurti promoveri non possunt. T. 6. c. 1139. C.
Ordinum alii majores, alii minores qui sunt. T. 6. c. 959. B. C.
Organarii quales lucunt. T. 2. c. 745. A.
Ornamentum scribendum, non aurum chalcum. T. 7. c. 713. D.
Originalis, vel originarius qui sunt. T. 2. c. 734. A.
Originarii ad civilia munera vocantur. Ibid. B.
Origo municipis facit. T. 2. c. 717. A.
Origo ingenuum facit, manumissum vero libertinum. T. 4. c. 1199. D.
Origo non solum civem facit, sed & adoptio. T. 4. c. 851. D. E.
Origo patris naturalis patriam facit. T. 4. c. 857. D.
Origo, & causa actionis legatorum ex voluntate defuncti proficiscitur. T. 5. c. 164. A.
Origo emendi, vendendique unde sit. T. 5. c. 495. E.
Origo est verbum juris, quo significatur titulus domini. T. 9. c. 301. C.
Originis nomine quæ contineantur. T. 2. c. 734. A.
Originis jus non mutatur. T. 2. c. 734. E. & c. 735. A.
Originis appellatio locus paternæ originis notandus est, non natale solum, in quo quis nascitur. T. 4. c. 857. D.
Origini arborem finalem cedere. T. 7. c. 595. A.
Origine propria neminem posse suæ eximi voluntate. T. 2. c. 734. E.
Origines nominum studiosè exquisiverunt Stoici. T. 7. c. 1. B.
Oris reverentia, & dignitas. T. 4. 860. E. quæ. Ibid. E. indolis. Ibid. E.
Oriundi, & ortus differunt. T. 8. c. 618. A.
Ornamenta consularia. T. 2. c. 894. B.
Ornamenta muliebria, & ornamenta virilia. T. 2. c. 438. D. E. & c. 899. C. D.
Ornamenta, & instrumenta, & partes alienius rei, in quo differunt. T. 4. c. 1115. A. & seq.
Ornamenta Adiles quid vocent. T. 8. c. 544. C.
Ornamenta legatis quæ cedunt.

T. 1. c. 438. D.
Quibus ornamentis utebantur senatoribus, quibus milites. T. 8. c. 562. B.
Ornamentorum nomine quæ veniant. T. 3. c. 372. B.
Ornamentum, idell. sacrum atrium. T. 2. c. 703. B.
Ornatrices. T. 3. c. 308. A.
Ornatrices puellæ. T. 7. c. 1158. C.
Ornatus, & cultus differunt. T. 1. c. 438. E.
Ornatus legata non sequitur, nisi nominatim dictus. T. 4. c. 899. A. exemplum Accursii in pullo, & equa. Ibid. A.
Ornatus urbium magnæ curæ veteribus fuit. T. 7. c. 715. E.
Oro verbum. Vide verbum Oro.
Oro verbum mandatum facit. T. 6. c. 403. A.
Oro verbum est mandati. T. 10. c. 938. D.
Orphanotrophia. T. 2. c. 1041. E.
Orphanotrophii qui sunt. T. 2. c. 21. D. & T. 10. c. 819. D.
Orphanotrophio privilegia concessa. T. 3. c. 6. D.
Orphanotrophus quis dicatur. T. 8. c. 1114. D.
Orphelin nomen Gallicum. T. 9. c. 588. E.
Orphitanum Senatufconsultum quo tempore, & ad quid latum. T. 8. c. 1041. C. D.
Osculum, quod interveniebat ante nuptias. T. 5. c. 885. D.
Ossa mortui, & cineres sunt corporis combusti reliquæ. Tom. 5. c. 924. D.
Ostium conditorium est ostiuarium. Ibid. E.
Ostuarium. T. 3. c. 193. B.
Ostuarium sepulcrum appellatur. T. 5. c. 924. E.
Obsecrorum genera duo. T. 8. c. 520. B.
Ostentum, monstrum, prodigium, portentum sunt synonyma. T. 10. c. 589. D.
Ostiarus textor. T. 3. c. 229. B.
Ostiarus. T. 4. c. 409. C.
Oves, & pecudes in quo differunt. T. 5. c. 1199. D.
Oves cogere quid sit. T. 7. c. 347. A.
Ovibus legatis agni non continentur. T. 1. c. 415. D.
Ovibus, aut pecudibus legatis, quæ continentur. T. 5. c. 1199. D.
Ovibus legatis an debeantur agni. T. 10. c. 1114. C.
Ovium, vel porcorum abignis quomodo fiat. T. 7. c. 1026. C. 3. unus bos abignus faciat. Ibid. B.
Oxygarum exportari non debet. T. 9. c. 369. E.

P

Pabula, & annonæ. Tom. 2. c. 647. A.
Pabula jumentorum, quæ vulgo dicuntur capita. T. 10. c. 858. E.

Pabula jumentorum, & pulex an continentur legato domus. T. 10. c. 1165. E.
Pacare creditorem quid sit. T. 6. c. 12. D.
Nemo alteri pacificetur res. T. 4. c. 61. C.
Pacificator quis partem quid refert, an quantitatem parti parem. T. 4. c. 941. B. in hoc nulla est differentia. Ibid. B.
Peciscendi inter absentes modi. T. 1. c. 919. B.
Pacisci contra beneficium Adilium licet. T. 1. c. 943. D.
Pacisci alteri nemo potest. T. 1. c. 919. B. & c. 935. A.
Pacisci de crimine non capitali turpe est. T. 3. c. 581. B.
Pacisci postumus de his rebus, de quibus transigere licet. T. 1. c. 360. A.
Pacisci non licet de adulterio. T. 2. c. 350. B. & Tom. 9. c. 1262. A.
Pacisci de re nondum iudicata postumus, donandi, aut decedendi causâ; de re iudicata pacisci donationis causâ postumus, decedendi causâ non postumus, nisi si adhuc subsistere possit. Tom. 4. c. 351. A.
Pacisci contra bonos mores, vel leges non possunt. T. 1. c. 642. C.
Pacisci contra aditum edictum, est juri publico derogare. T. 4. c. 22. E.
Pacisci alteri nemo potest utiliter, nisi ei, in ejus potestate est. T. 4. c. 840. A.
Pacisci creditores cum hereditas defuncti debitoris de certa debiti parte an possint. T. 5. c. 783. C. D.
Pacisci cur, & quibus postumus, vel non. T. 5. c. 57. A.
Pacisci extra jus, & confiteri in jure paria sunt. T. 5. c. 91. E.
Pacisci postumus de nondum delatis. T. 7. c. 1442. C.
Pacisci an liceat contra jus publicum. T. 7. c. 725. A.
Pacisci an liceat contra regionis consuetudinem. Tom. 7. c. 725. A.
Pacisci non potest is, cui mandata est actio, vel defensio. T. 9. c. 107. E.
Pacisci licet de crimine capitali. T. 9. c. 1262. A.
Pacisci alteri nemo potest, quomodo hoc intelligitur. T. 9. c. 1273. A.
Pacisci dimittendi causâ non potest administrator regionis civitatis. T. 9. c. 107. E.
Pacisci licet de raptu. Tom. 9. c. 1252. B.
Pacisci, & quod cavere ponitur pro pacisci. T. 9. c. 65. C.
Pacisci nemo potest de re iudicata. T. 9. c. 65. E.
Pacisci non licet de re litigiosa, & dubia, de qua transigere non licet. T. 10. c. 611. B.
Pacisci an postumus utiliter alteri. T. 10.

T. 10. c. 1103. C. & c. 1104. B.
 Is pacificator, qui legem commisso-
 riam dicit. T. 10. c. 442. C.
 Pacificor inuoluitur, ne necum agat
 fur. T. 9. c. 498. B.
 Pacis pro pacificator. T. 5. c. 50.
 E.
 Pacto antiquum verbum. T. 1. c.
 244. E.
 Pactio, & pactum nihil differunt.
 T. 1. c. 917. C.
 Pactio nuda, sive pactum nudum,
 cur sic dicitur. T. 1. 917. C.
 Pactio commissorioria. T. 2. c. 122. 5. C.
 Pactio pacis an una, vel multiplex
 pactio sit. T. 3. c. 708. B.
 Pactio per omnia an sit similis solu-
 tionis. T. 3. c. 639. E.
 Pactio quæ actionem de furto perim-
 it. T. 4. c. 248. C.
 Ad pactio unus, ut si unus pactus
 sit de non petenda pecunia, no-
 ceat alteri. T. 4. c. 684. A.
 Pactio nuda obligationem tollere,
 seu mutare non potest. Tom. 4.
 c. 683. C.
 Pactio alterius, sive consensio alteri
 nocere non potest. T. 4. c. 1238.
 B.
 Pactio venditioni scripta, si sit ob-
 scura, aut ambigua, venditori, qui
 eam pactorem condant, potius
 nocet, quam emptori. Tom. 3. c.
 104. D.
 Pactio defuncti quibus prodest. T. 5.
 c. 986. D.
 Pactio patrum cum filiabus facta, ut
 soli dote contenta, nullum ad bona
 paterna regressum haberent, iure
 civili improbat. T. 5. c. 385. B.
 Pactio, ne culpa præstetur, in com-
 mendo valet. T. 5. c. 418. C.
 Pactio quid pariat, & producat. T.
 5. c. 817. B.
 Pactio solutionis similis non est, nec
 legitimus modus dissolvendæ obli-
 gationis esse potest. T. 5. c. 71. A.
 Pactio contra naturam contractus
 adfecta vitat contractum. T. 6.
 c. 1095. E.
 Pactio nuda tantum operatur apud
 Christianos, quantum iurjurandum.
 Vide, Iurjurandum.
 Pactio adhibita contra substantiam
 matrimonii vitat matrimonium.
 T. 4. c. 1096. A.
 Pactio de evizione non prestanda,
 an excludit dolum. T. 7. c. 756. E.
 Pactio obcura, vel ambigua a
 venditori, vel locatori nocet. T.
 7. c. 416. B.
 Pactio, ut vicinus aliquid faciat, ius
 personæ acquirit, non prædium. T.
 7. c. 401. A.
 Pactio. Vide, Pactum.
 Pactio omnis versatur in fædo. T.
 9. c. 31. C.
 Pactio apponitur stipulationi ex con-
 tinenti. T. 9. c. 87. C.
 Pactio inest transactioni quasi genus.
 T. 9. c. 24. D. nomen, & defini-
 tionem dat transactioni. Ibid. D.
 Pactio non fit solennibus verbis. T.
 9. c. 75. E.

Pactio genus est, transactio species.
 T. 9. c. 25. E.
 Pactio format contractum. T. 9. c.
 41. D.
 Pactio de assimilatione fundi in do-
 tem dati. T. 9. c. 81. D. E. &
 seq.
 Pactio non facit ingenuum, servum,
 aut libertinum. T. 9. c. 975. D.
 Pactio ante divortium, ne agatur
 ob res amotas, non valet. T. 9.
 c. 498. B.
 Pactio, & contractus tollunt natu-
 ralem, & civilem obligationem.
 T. 9. c. 113. E.
 Pactio inter duos facta leges in uni-
 versum abolere non potest. T. 9.
 c. 57. C.
 Pactio cum possessore alienæ heredi-
 tatis non prodest ei, qui postea
 evertit. T. 9. c. 108. C.
 Pactio a voluntate est separanda. T.
 9. c. 30. C.
 Pactio rata est sine actis, & instru-
 mentis. T. 9. c. 104. E.
 Pactio quæ dicitur fiducia. T. 9.
 c. 498. A.
 Pactio de individuo vinculo com-
 munionis severior est propter
 discordias, quas excitat commu-
 nio. T. 10. c. 414. D.
 Pactio contractus naturam potest ex-
 cedere, at illi contraria esse non
 potest. T. 10. c. 518. E.
 Pactio, qua procurator pacificatur
 ex eventu litoris litis, improba-
 tur. T. 10. c. 989. E.
 Pactio etiam ea intervallo facta,
 proficit ad libertatem. Tom. 10.
 c. 661. B.
 Pactio non valet contra naturam
 precarii. T. 10. c. 595. A. B.
 Pactio non dicitur lex, nisi quæ
 contractui adjicitur. Tom. 10.
 c. 1232. D.
 Pactionis tacite argumentum est
 diuturna acceptio ulurarum totius
 pecunie. T. 4. c. 839. C.
 Pactionis species sunt transactio, lex,
 pax. T. 9. c. 26. C.
 Pactione nuda non transfertur do-
 minium. T. 1. c. 1463. C.
 Ex pactione nuda non semper na-
 scitur actio. T. 4. c. 917. D.
 An pactione nuda tollatur obliga-
 tio. T. 4. c. 141. E.
 Pactione tollitur actio injuriarum.
 T. 9. c. 106. D. tollitur etiam
 querela inofficiorum. Ibid. D.
 Pro pactione est iurjurandum. T. 9.
 c. 196. B.
 Pactione nuda testandi libertas non
 amittitur. T. 9. c. 94. A.
 Pactionem ambiguum in emptione,
 & venditione venditori nocere.
 T. 5. c. 505. C.
 Pactionem nullam esse, quæ impu-
 gnat ius publicum. T. 9. c. 687.
 D.
 Pactiones; quæ contractibus appon-
 untur, plerumque sunt super-
 vacaneæ. T. 1. c. 657. A.
 Pactiones, quæ in servorum ven-
 ditionibus adici solent. Tom. 1.

c. 772. E.
 Pactiones, quæ ab initio lege aliqua
 confirmantur, ut obligationem,
 & actionem pariant, aut tollant
 ipso iure. T. 5. c. 50. D.
 Pactiones sociorum servantur a iu-
 dice communi dividundo. T. 7.
 c. 576. A.
 Pactiones quæ, & cur dicantur lo-
 ges. T. 7. c. 387. E.
 Pactiones illicitæ sunt inutiles. T. 9.
 c. 498. B.
 Pactiones de mutua successione, an
 admittantur. T. 9. c. 96. A. &
 seq. admitti constat in leudis pa-
 ctiones de succedendo, & non suc-
 cedendo. Ibid. c. 97. B.
 Pactiones, quæ sunt donandi an-
 ticipatio. T. 9. c. 24. E.
 Pactiones esse servandas inter do-
 minum; & emphiteuticarum;
 factas super omnibus capitalibus,
 & specialiter super casibus fortui-
 tis. T. 9. c. 421. C. D. & seq.
 Pactiones, quæ sunt transgrediendi
 animo. T. 9. c. 24. D.
 Pactiones tacito consensu fiunt. T.
 9. c. 38. C. fiunt tacito consensu
 inter absentes. Ibid. C.
 Pactiones non sunt confundendæ
 cum contractibus. T. 9. c. 26.
 D.
 Pactiones sunt conventiones, quæ
 nomine proprio, & causâ vacant.
 T. 9. c. 26. D.
 Pactiones contractum formant, &
 actionem. T. 10. c. 1014. C. ex
 his dicuntur leges, & condicio-
 nes. Ibid. D.
 Pactiones, quæ adiunguntur ex in-
 tervallo, non valent, nec proxi-
 ant ad agendum. T. 10. c. 1014.
 E.
 Pactiones, quæ in venditionibus
 mancipiorum addi solent. T. 10.
 c. 1047. A. B.
 De pactionibus, quæ adiunguntur
 venditionibus mancipiorum. T.
 9. c. 391. A. & seq.
 Pactionibus actiones non abolentur
 præter injuriarum actionem, &
 querelam inofficiorum testamenti.
 T. 9. c. c. 106. D.
 Pactionibus debitum, creditorem
 petito nec tolli, nec mutari
 potest. T. 9. c. 108. E. & seq.
 De pactionibus illicitis artificum,
 negotiatorum, & balneariorum.
 T. 9. c. 397. C. D.
 Pactionum varia, & plura genera;
 T. 10. c. 1044. C.
 Pacta exceptiones pariant. T. 1.
 c. 912. C.
 Pacta sunt conventiones. Tom. 1.
 c. 912. C.
 Pacta omnia sunt juris gentium.
 T. 2. c. 921. C.
 Pacta, & pactiones contractus
 nunquam appellatur. Tom. 1.
 c. 917. D.
 Pacta non fiunt verbis solennibus.
 T. 1. c. 1151. D.
 Pacta ab invito contra leges fa-
 cta vim nullam habent. T. 1.
 c. 921. C.

- T. t. c. 619. C.
 Pacta naturali, & pratorio jure servantur. T. t. c. 915. A.
 Pacta, quæ consensu contrahuntur, interroganti si quis adiungat, suot ad agendum utilia. Tom. 1. c. 1154. A.
 Pacta facta, non iuris. T. t. c. 943. E.
 Pacta conventa. T. t. c. 915. A.
 Pacta variis ex causis fuot. T. 4. c. 947. D.
 Pacta inter absentes, & a mutis & surdis recte fiunt. T. t. c. 804. B.
 Pacta donandi cautâ, nisi de re certa, non fiunt. T. t. c. 947. D.
 Pacta hypothecarum, & pignorum. T. t. c. 775. D.
 Pacta in rem quibus profunt. T. 4. c. 936. C.
 Pacta, quæ post emptionem ex intervallo fiunt, adiciunt aliquid emptioni, vel detrahunt. T. 3. c. 412. D.
 Pacta cur nuda, aut conventa appellentur. T. t. c. 917. D.
 Pacta dotalia. T. t. c. 783. D.
 Pacta cur dicuntur nuda. Tom. 4. c. 248. A.
 Pacta, & conventa. T. 4. c. 247. E.
 Pacta in continenti facta cur ad actionem proficiunt. T. 4. c. 248. E.
 Pacta in continenti facta stipulationi infunt. Tom. 4. c. 992. E. & c. 993. A.
 Quæ pacta dicuntur fieri in continenti, an quæ statim ipso negotio fiunt. T. 4. c. 249. A.
 Pacta quæ valent ad exceptionem, & non ad actionem. Tom. 4. c. 250. C.
 Pacta, teste Cicerone, iusta juri præstant. T. 4. c. 1333. D.
 Pacta contra legea conventa non valent. T. 4. c. 21. E.
 Pacta præfabiliora sunt legibus, licet hiæ non observentur, sed edictis Prætorum tantum. T. 4. c. 248. B.
 Quædam pacta legibus observantur, & quæ. T. 4. c. 248. B.
 Pacta, quæ fiunt ex intervallo, an quod emptio sibi iungit, vel detrahunt. T. 4. c. 250. A.
 Pacta adjecta contractibus stricti iuris in continenti infunt ex parte rei, non actoris. Tom. 5. c. 55. B.
 Pacta adjecta bonæ fidei contractibus ipso jure non tantum minuant, sed etiam augent obligationem, & infunt ea utraque parte, actoris, & rei. Ibid. B.
 Pacta desiderant operam, & allegationem, puta exceptionem, aut replicationem ejus, ad quem ea res pertinet. T. 5. c. 74. D.
 Pacta dolo malo facta, nec Prætor, nec iudex servat. Tom. 5. c. 79. A.
 Pacta tantum iusta servantur. T. 5. c. 78. E.
 Pacta dicuntur exceptiones. T. 5. c. 997. B.
 Pacta dotalia, ut & reliqua omnia, servanda. T. 5. c. 553. C.
 Pacta dotalia quomodo fiunt, Ibid. C.
 Pacta juri præstant. T. 5. c. 75. A.
 Pacta iusta servanda fiunt. Tom. 5. c. 78. E.
 Pacta plerumque in pecunia non debita fiunt. T. 5. c. 405. E.
 Pacta, quæ non servanda fiunt. T. 5. c. 77. C. & seq.
 Pacta, quæ turpem causam continent, non valent. T. 5. c. 77. C.
 Pacta verbis quibuscumque fieri etiam possunt. T. 5. c. 48. A.
 Pacta, ut alia omnia, licet dotalia, aut nuda voluntate contrahentium requiruntur, aut jure, & legibus. T. 5. c. 54. A. B.
 Pacta futuræ successionis, pacta ne factæ spei jure civili improbantur. T. 6. c. 1007. B.
 Pacta adjecta divisioni rerum auctilia fiunt ad agendum. Tom. 7. c. 440. E.
 Pacta contractui dant legem, & formam. T. 7. c. 845. A.
 Pacta ex continenti adjecta dant legem contractui, & actionem contractus formant. T. 7. c. 849. B.
 Pacta quæ tantum formant, pariterque actionem. T. 8. c. 761. A.
 Pacta vulgaris in jus commune transeunt. T. 8. c. 801. D.
 Pacta, & pacta conventa idem significant. T. 7. c. 725. C.
 Pacta, quæ fiunt ex intervallo. T. 9. c. 87. A. B. & seq.
 Pacta actionem non pariunt. T. 9. c. 59. C.
 Pacta novissima servari oportere, tam juri, quam ipsius rei æquitas postulat. T. 9. c. 83. E. & c. 84. A. & seq.
 Pacta supervacua multa fuot. T. 9. c. 1190. D.
 Pacta, quæ fiunt de adminiculis, contractui adjuvant. T. 9. c. 90. C.
 Pacta iusta ab injustis diffinit. T. 9. c. 58. B.
 Pacta, quæ fiunt contra Edicta, Senatusconsulta, Plebiscita. T. 9. c. 56. C. D. & seq.
 Pacta injusta, vel turpia nullam vim habent. T. 9. c. 58. D.
 Pacta in universum non possunt tollere jus publicum, tam in imperio pacificis iura fiunt. Tom. 9. c. 57. E.
 Pacta, quæ contractibus adjuvantur, propriè appellantur leges, & cur. T. 9. c. 66. D.
 Pacta, quæ fiunt ex intervallo, aut fiunt ex adminiculis contractus, aut de natura contractus. T. 9. c. 89. B.
 Pacta servaturum pollicetur Prætor in edicto de pactis. T. 9. c. 64. L.
 Pacta, quæ fiunt contra leges, constitutiones, aut bonos mores, fiunt tribus, aut quatuor modis. T. 9. c. 55. D. & seq.
 Pacta iusta esse, quæ non continentur scriptorâ. T. 9. c. 97. C.
 Pacta non fiunt iuris. T. 9. c. 50. C.
 Pacta contra legea, & constitutiones non valent. T. 9. c. 58. A.
 Pacta, quæ contra bonos mores, leges, constitutionesque fiunt, omnem vim habere, neque jure civili, neque pratorio, neque naturali jure. T. 9. c. 54. A. & seq. nec actionem, vel obligationem ullam pariunt, nec exceptionem. Ibid. A.
 Pacta solent formate contractus, & actionem ex contractui, solentque dare legem contractui, & perinde efficiunt, ut certa contractuum forma non possit constitui, quoniam eam quæque contractus habet formam, quam accepit ex pactis. Tom. 9. c. 330. A.
 Pacta iusta quæ dicuntur. Tom. 9. c. 54. A.
 Pacta iusta nodis non fiunt adversa. Ibid. B.
 Pacta Prætor servare, custodire, sequi, sæpe dicitur. T. 9. c. 54. B.
 Pacta, quæ fuot de adminiculis, fiunt extra naturam contractus. T. 9. c. 89. E.
 Pacta alia fiunt legitima, alia non legitima. T. 9. c. 54. B.
 Pacta fiunt facta, non iuris. T. 10. c. 390. C.
 Pacta mutant formas contractuum. T. 10. c. 453. B. & c. 673. B.
 Pacta ultro citroque formant actionem ex empto, & vendito. T. 10. c. 658. B.
 Pacta, quæ initio contractus ex continenti adjuvantur, formam, & legem dant contractui. T. 10. c. 673. B.
 Pacta plerumque fiunt supervacua. T. 10. c. 766. A.
 Pacta ex continenti contractibus adjecta, formant conventionem. T. 10. c. 769. C.
 Pacti definitiones, & ejusdem etymon. T. 1. c. 738. A. & c. 917. C.
 Pacti, quæ stipulationis discrimine. T. 1. c. 939. A. B.
 Pacti, & conditiu differentia. T. 1. c. 935. B. C.
 Pacti conventi quæ fiunt vires. T. 1. c. 916. C.
 Pacti solatiu. T. 3. c. 362. C.
 Pacti exceptio actioni bonæ fidei inest. T. 4. c. 250. B.
 Pacti contrarium est cocontractus. T. 4. c. 728. B.
 Pacti exceptio stipulationi inest. T. 4. c. 273. D.
 Pacti taciti exceptio utrumque credituribus obest. T. 4. c. 839. B.
 Pacti

- Pacti in rem exemplum quasle.** T. 4. c. 836. D.
- Pacti in personam exemplum quasle.** Ibid. D.
- Pacti taciti eadem vis est, quæ expreßi.** T. 4. c. 960. E.
- Pacti exceptione repellitur creditor, si pecuniam petat.** Tom. 5. c. 138. E.
- Pacti exceptiones nihil profunt, nisi opponantur, & allegentur.** T. 5. c. 512. D.
- Pacti exceptiones strictis iudiciis non insunt.** Ibid. D.
- Pacti exceptio per eos, quos bonæ fide possidemus, nobis acquiritur.** T. 5. c. 61. C.
- Pacti obligatio quando nulla est.** T. 5. c. 60. E.
- Pacti nudi deßictio.** T. 7. c. 846. D.
- Pacti exceptioni cur addatur exceptio doli.** T. 7. c. 386. C.
- Pacti exceptio inest bonæ fidei iudicio.** T. 9. c. 375. B. C.
- Pacti legitimi vis quæ.** T. 9. c. 54. C. D.
- Pacti conventi exceptio.** Tom. 9. c. 51. A. B.
- Pacti taciti exemplum.** T. 9. c. 36. B. C. & seq.
- Pacti vires quæ.** T. 9. c. 58. D. E.
- Pacti nudi nulla est obligatio.** T. 9. c. 108. D.
- Pacti, & contractus vis non est eadem.** T. 9. c. 70. E.
- Pacti exceptio.** Vide, Exceptio.
- Pacti via hæc est, ut pariat exceptionem.** T. 9. c. 51. B.
- Pacti complures definitiones.** T. 10. c. 389. D. E.
- Pacti, vel pactionia nomen aut comprehenduntur etiam contractus.** T. 10. c. 876. B.
- Pacti rectissima definitio.** Tom. 10. c. 877. B.
- Pacti nomen latius patet, quàm transactionis.** Ibid. D.
- Pacti cum iurejurando frequens est comparatio.** Tom. 10. c. 950. E.
- Ex pactis in Cives Romanos actio non datur.** T. 1. c. 928. C.
- Pactis nudis rerum dominia non transferuntur.** T. 1. c. 1107. C.
- De pactis dotalibus Consultatio.** T. 1. c. 693. C. D.
- Pactis leges mutari non possunt.** T. 1. c. 916. B.
- Ex pactis naturalis obligatio nascitur.** T. 1. c. 915. A.
- Pactis privatorum jus proprium lædi posse, jus alienum non item.** T. 1. c. 949. B.
- De pactis inter virum, & uxorem.** T. 1. c. 400. C. D.
- Ex pacta jure civili non dantur actiones.** T. 1. c. 1383. E.
- De pactis inter emptorem, & venditorem complicitia.** Tom. 1. c. 288. C. D.
- Pactis privatorum an jus proprium lædi possit, an alienum.** T. 1. c. 949. B.
- Ex pacta non datur actio, ex contractibus verò datur.** Tom. 4. c. 718. A. contrarium pacti est contractus. Ibid. B.
- Ex pactis obligatio naturalis tantum nascitur.** T. 4. c. 148. A.
- Pactis privatorum mutari nequit jus publicum.** T. 4. c. 20. C. D. & T. 9. c. 38. A.
- In pactis factum verari, in stipulatione jus.** T. 8. c. 767. C.
- Pactis nudis non transferuntur dominia rerum, sed traditionibus, & usucapionibus.** T. 9. c. 101. A. B. & seq.
- De pactis conventis tam super dote, quàm super donatione antenuptias, & paraphernis.** Tom. 1. c. 389. D. E. & T. 9. c. 529. E. & c. 530. A. & seq.
- Pactis omnibus stipulatio subijci debet, ut ex stipulatu actio nasci possit.** T. 9. c. 70. C.
- De pactis, quæ sunt inter dominum, & pastorem in dividendis pecorum foetibus.** T. 9. c. 81. C. D.
- De pactis, quæ sunt in societate.** T. 9. c. 61. E. & c. 63. A.
- In pactis jus non contineri, sed factum.** T. 9. c. 51. B.
- Ex pactis dotalibus alia utilia, alia inutilia.** T. 9. c. 530. C.
- De pactis pignorum, & de legem commissaria in pignoribus rescindenda.** Tom. 9. c. 1239. D. E.
- De pactis super donatione antenuptias.** T. 9. c. 531. A.
- De pactis super paraphernis.** T. 9. c. 531. B. C.
- De pactis.** Tom. 9. c. 24. A. B. & seq.
- De pactis iustis, vel iniustis, quæ fieri solent in contrahendis pignoribus.** T. 9. c. 1239. D.
- De pactis inter emptorem, & venditorem complicitia.** T. 9. c. 388. C. D. & seq.
- Pactis sæpe dirimuntur lites, atque definiuntur, & extinguuntur stipulationes iudicio filii extortæ ad adversario in jus vocatis.** T. 10. c. 875. E. & c. 876. A.
- Ex pacto datur exceptio, vel replicatio, & formatur actio contractus.** T. 1. c. 738. B.
- Pactio transactionis non tollitur ex actio iudicati.** Tom. 1. c. 642. D.
- Pactio non tollitur actio, nisi aequiliana subijciatur stipulatio, & acceptatio.** T. 1. c. 360. D. & c. 955. B. C.
- Pactio non amittitur agnatio, vel cognatio.** T. 1. c. 944. C.
- Pactio quomodo rescilto pœna ex stipulatu repeti potest.** T. 1. c. 360. C.
- Pactio fieri potest, quod & testamento.** T. 1. c. 947. A.
- Pactio folio actio non tollitur.** T. 1. c. 360. D.
- De pacto legis commissoriæ.** T. 2. c. 1101. A.
- De pacto nudo.** T. 3. c. 308. B. C.
- Ex pacto nudo non nascitur actio.** T. 4. c. 63. A. & c. 992. A. & c. 1454. D.
- Ex pacto exceptio datur, non actio.** T. 4. c. 1280. A.
- Ex pacto nudo debentur usuræ pecuniarum depositæ.** T. 4. c. 965. C.
- Ex pacto nudo actio non nascitur.** T. 4. c. 683. E. an unius pactio, ut si unus pactus sit de non petenda pecunia, nocet alteri. Ibid. c. 684. A.
- Ex pacto nudo obligatio non nascitur, vel tollitur.** T. 4. c. 956. A.
- Ex pacto nascitur actio hypothecæ ipsi jure.** T. 4. c. 1294. E.
- Pactio solvit vinculum nature.** T. 4. c. 729. E.
- Pactio convento in emptione, & venditione siquid exceptum sit, an servari oporteat.** T. 5. c. 997. A.
- Pactio ipsi jure tollitur actio.** T. 5. c. 78. A.
- Pactio neque tollitur, neque nascitur obligatio.** T. 5. c. 138. E.
- Ex pacto neque nasci, neque renasci potest actio injuriarum.** T. 5. c. 76. A.
- Pactio tollitur omnis obligatio, etiam quæ verbis non est contraria.** T. 5. c. 81. B.
- Pactio effici non potest, ne emptor in monumentum, quod emit, inferat, quos volet.** T. 5. c. 389. B.
- Pactio inserto in emptione, ne alii, quàm mihi furtum vendas, ad quid venditor emptori teneatur.** T. 5. c. 518. A.
- Pactio etiam per exceptionem obligationis causâ mutatur.** Tom. 8. c. 764. A.
- Ex pacto nudo jure singulari obligatio nascitur.** T. 8. c. 315. A.
- Ex pacto transactionis causâ factio datur exceptio, non actio.** T. 9. c. 105. A.
- Ex pacto nudo non nascitur actio.** T. 9. c. 1256. A.
- Ex pacto folio non est actio, sed ex pacto, quod est licitum ex iurejurando.** T. 9. c. 688. C.
- Ex pacto est actio, quod lege jovatur.** T. 9. c. 237. D.
- Ex pacto de pignore nascitur obligatio.** T. 9. c. 291. B.
- Ex pacto nudo actio non est, nisi subjecta sit stipulatio.** T. 9. c. 65. C.
- Pactio non tollitur civilis obligatio ipsi jure.** T. 9. c. 53. B.
- Pactio furti actio tollitur ipsi jure, non condicio furtiva.** Tom. 9. c. 55. A.
- Pactio constituitur pignus.** Tom. 9. c. 295. A. B.
- Pactio non valente, non valet stipulatio penalisa, quæ pacto servando subijcitur.** T. 9. c. 65. D.

- Ex pacto nudo actio non datur.** T. 9. c. 48. D.
- Ex pacto naturalis obligatio nascitur.** T. 9. c. 51. D.
- Ex pacto nudo actio non est, nisi subiecta sit stipulatio.** Tom. 9. c. 65. C.
- Pactio revocandi potest apud venditorem, & praescriptis quoque verbis.** T. 10. c. 453. B.
- Pactio an finitur obligatio.** T. 10. c. 514. B.
- Pactio commissoria debitori non admittitur pignoratitia.** Tom. 10. c. 640. C.
- Pactio non videtur mutari dominium, quod nunquam translatum est.** T. 10. c. 660. B.
- Ex pacto convento datur actio ex vendito.** T. 10. c. 759. B. C.
- Ex pacto an sit actio.** T. 10. c. 876. C.
- Ex pacto nudo nulla nascitur obligatio civilis.** T. 10. c. 878. B.
- Pactio nudo non rescinditur venditio, nisi rescindatur cetera venditionis, quae sequuta sunt, & restituantur in integrum.** T. 10. c. 1008. C.
- Ex pacto nudo actio non oritur.** T. 10. c. 1351. E.
- Pactorum stipulatio cur non sit una.** T. 1. c. 1183. B.
- Pactorum divisio exemplis declaratur.** T. 5. c. 75. A.
- Pactum arale quoddam propositum dicitur.** T. 3. c. 309. A.
- Pactum omne in generaliter sit nudum, etiam legitimum.** Ibid. A.
- Pactum tria significat.** T. 1. c. 949. A.
- Pactum, pactionem, depectionem, placitum & conventum idem esse.** T. 1. c. 917. C.
- Pactum obligationem, liberationem, actionem, vel exceptionem iure legitimo non parit.** T. 1. c. 916. A.
- Pactum a contractu separatur.** T. 3. c. 36. B.
- Pactum genus est, transactio species.** T. 1. c. 738. A.
- Pactum neque nomen, neque causam habet.** T. 3. c. 36. B.
- Pactum legitimum contractus non est.** T. 1. c. 923. A.
- Pactum iuri praestat.** T. 1. c. 916. B.
- Pactum quae ratio dicitur vulgariter.** T. 3. c. 102. E.
- Pactum quid.** T. 1. c. 916. B. & T. 2. c. 96. B.
- Pactum & conventum, pactum & conditum, pactum & consensum.** T. 1. c. 917. C.
- Pactum in rem, in personam.** T. 1. c. 928. C.
- Pactum cur nudum, conventum.** T. 3. c. 36. B.
- Pactum pro canone.** T. 2. c. 1145. D.
- Pactum posteriore pacto dissolvitur.** T. 1. c. 360. C.
- Pactio, ne de iustificatione agatur, quereclam non excludit.** Tom. 1. c. 459. A.
- Pactum divisionis bonorum plerumque fit transactionis causa.** T. 1. c. 943. D.
- Pactum quando fit in personam, & quando in rem.** T. 1. c. 928. C.
- Pactum in personam ad alium non pertinet, quia nec ad heredem.** T. 1. c. 937. C.
- Pactum post rem iudicatam an ferri vari oporteat.** Tom. 1. c. 361. A.
- Pactum adjectum mandato obligat.** T. 1. c. 1488. A.
- Pactum adjectum emptioni obligat ex continenti, stipulationi adjectum non item.** T. 3. c. 277. E.
- Pactum venditoris hereditatis emptori nocet.** T. 1. c. 936. B.
- Pactum alio pacto dissolvitur.** T. 1. c. 642. B.
- Pactum quando feudi successioni non obstat.** Tom. 2. c. 129. B. A.
- Pactum tutoris pupillo prodest.** T. 1. c. 943. A.
- Pactum donandi causa factum ex mera liberalitate constat.** T. 1. c. 948. D.
- Pactum iustum nihil aliud est, quam nudum.** T. 1. c. 917. E.
- Pactum legitimum actionem parit.** T. 1. c. 926. B.
- Pactum ex intervallo interpositum an contractum, vel actionem, formet.** Ibid. D.
- Pactum ex continenti appositum actionem, vel contractum format.** Ibid. E.
- Pactum in rem generale dicitur.** T. 3. c. 512. A.
- Pactum in rem prodest emptori, non in personam.** Ibid. A.
- Pactum rei fidei iussori prodest.** T. 1. c. 936. C.
- Pactum divisionis bonorum.** T. 1. c. 944. D.
- Pactum, quo debitum remittitur, vel est in rem, vel personam.** T. 3. c. 512. A.
- Pactum nudum de usuris praestandis impositum nullius est momenti.** T. 1. c. 391. E.
- Pactum inter Francos, & Saxones sacramento super arma, ut eis mor erat, iuramentis firmatum, est.** T. 2. c. 2193. C.
- Pactum est species conventionis.** T. 4. c. 247. E.
- Pactum quid est.** T. 4. c. 247. D. E.
- An pactum unius ex reis debendi prodest alteri, vel nocet.** T. 4. c. 683. E.
- An alter culpam utique praestabit, maxime si socii fuerint.** Ibid. E.
- Pactum omne est nudum, aut sane non est pactum, sed contractus.** T. 4. c. 252. E.
- Pactum nudum non parit obligationem, sed exceptionem, imò format actionem.** T. 4. c. 253. A.
- Pactum est conventio, ex qua facile est dare actionem, datur namque nunquam.** T. 4. c. 728. B.
- An pactum unius ex reis debendi nocet alteri.** Tom. 4. c. 683. E.
- Pactum in continenti factum stipulationi inest.** Tom. 4. c. 273. C.
- Pactum non consistit in fine placiti, sed datione sumit effectum.** T. 4. c. 252. C.
- Pactum nullum habet necessitatem, nec ex eo obligatio nascitur.** T. 4. c. 520. D.
- Pactum prodest ad contractum.** T. 4. c. 252. B.
- Pactum in continenti factum actionem format in bonae fidei contractibus, non in stipulationibus.** T. 4. c. 992. E.
- Pactum in personam an debitoris heredi prodest, & cur.** Tom. 4. c. 836. B.
- Pactum in rem an heredi debitoris prodest, & cur.** Ibid. B.
- Pactum in rem emptori prodest, ad quem ea res transit.** Tom. 4. c. 836. B.
- Pactum nudum obligatione non traiecit sed datione tantum.** Tom. 4. c. 1279. D.
- Pactum, quo pecunia debita remittitur, quomodo in rem concipitur, & quomodo in personam.** T. 4. c. 836. A. B.
- Pactum non parit obligationem, nisi legitimum sit, & certis casibus.** T. 5. c. 415. A.
- Pactum nudum est conventio, quae proprium, & legitimum nomen non habet.** Tom. 5. c. 1005. C. D.
- Pactum arrarum exit in contractum, sacra traditione arrarum.** T. 5. c. 76. B.
- Pactum a stipulatione multum distat.** T. 5. c. 74. B.
- Pactum aut generale, aut personae est.** T. 5. c. 64. D.
- Pactum contra ius, & mores Romae non civitatis quod, & quale.** T. 5. c. 77. D.
- Pactum debitoris fidei iussori prodest.** T. 5. c. 65. A.
- Pactum dotale quo tempore fieri debeat.** T. 5. c. 1020. C. D.
- Pactum, & iurjurandum quomodo differant.** T. 5. c. 221. D.
- Pactum fidei iussoris reo non prodest.** T. 5. c. 221. C.
- Pactum in personam unius ex reis debendi, etiam si socii sint, alteri non prodest.** T. 5. c. 66. D.
- Pactum in rem magis altimatur ex mente convensionem, quam ex verbis.** T. 5. c. 64. D.
- Pactum in rem prodest non tantum debitori, qui id fecit, sed etiam omnibus, quoniam iuravit, obligationem dissolvit.** Ibid. D.
- Pactum iustum quod sit.** T. 5. c. 794. A.
- Pactum, nisi sit legitimum, non diff.**

- diffolvit obligationem . T. 5. c. 73. E.
- Pactum , ne petatur intra annum , cui noceat , vel proficiat . T. 5. c. 75. C.
- Pactum novum transit in proprium nomen contractus . Tom. 5. c. 76. B.
- Pactum ooo parit obligationem . T. 5. c. 415. A.
- Pactum pro ea tantum conventione sumitur , quæ nomine vacat . T. 5. c. 47. E.
- Pactum quæ de re non valet , nec quoque iurjurandum . Tom. 5. c. 78. C.
- Pactum ex utraque parte inest emptioni , & venditioni . T. 5. c. 934. C.
- Pactum , quod ab initio non valet , ex posthac convalescere non potest . T. 5. c. 58. A. B.
- Pactum , quod defunctus fecit , an , & quando proficiat , vel noceat . T. 5. c. 60. D.
- Pactum quod , & quando nullius momenti sit . T. 5. c. 77. C.
- Pactum rei , ne a te petatur , prodest fideiussori . Tom. 5. c. 75. B.
- Pactum stipulationi subiectum , incontinenti inesse ex parte rei debendi , ut ei ipso iure proficiat , non etiam ut præbeat creditori actionem ex stipulatu , vel præscriptis verbis , quod postremo ex hac lege nullo modo colligi potest . T. 5. c. 933. C.
- Pactum iurjurandum continens , improprium , & contra bonos mores esse dicitur . T. 5. c. 77. C.
- Pactum quomodo solvitur . T. 5. c. 56. D.
- Pactum a filio pro patre interpositum , cum persona filii coarctatur , patri prodest non potest , nisi quando adveniat filius . T. 5. c. 61. D.
- Pactum contra bonos mores nullius momenti est . T. 5. c. 77. C.
- Pactum , conventionem utilitati publicæ repugnantem continens , non servandum . Ibid. C.
- Pactum emptoris , & venditoris etiam fideiussori prodest . T. 5. c. 552. C.
- Pactum an sit in rem , aut in personam . T. 5. c. 57. A.
- Pactum ex lege commissoria in contractu locationis conductionis intervenire potest , & quando . T. 5. c. 541. D.
- Pactum in personam debitoris principalis conceptum , fideiussori non prodest . T. 5. c. 66. D.
- Pactum iustum , & legitimum non est idem . T. 5. c. 78. E.
- Pactum originem sumit a reo principali . T. 5. c. 73. D.
- Pactum quanto pluris , aut minoris in dote an locum habeat . T. 5. c. 555. A.
- Pactum contra ius publicum quale sit . T. 6. c. 787. D.
- Pactum personale sit , an reale . T. 6. c. 123. E.
- Pactum fideiussoris personale non prodest debitori . T. 6. c. 231. A.
- Pactum fideiussoris reo principali non prodest , quia est personale . T. 6. c. 54. E.
- Pactum iustum esse si convenerit inter locatorem , & conductorem , ut siquid vi majore accidisset , id conductor locatori præstaret . T. 6. c. 100. D.
- Pactum nos alteri obligare . T. 7. c. 5432. C. repudiationem non . Ibid. C.
- Pactum ex continenti adjectum contractui bonæ fidei formare ipsam actionem . T. 7. c. 787. B.
- Pactum ab initio factum tam tollit actionem bonæ fidei , quam strictam . T. 8. c. 764. C.
- Pactum in rem quando videatur esse , & quando in personam . T. 7. c. 872. A.
- Pactum nudum qualis conventio sit . T. 7. c. 846. E.
- Pactum omne nudum esse . T. 7. c. 846. E.
- Pactum perfici duorum , pluriumve consensu , repudiationem unius voluntate . T. 7. c. 1443. C.
- Pactum si obcurum sit , an fiat interpretatio adversus venditorem . T. 7. c. 416. B.
- Pactum in rem cui proficiat . T. 8. c. 1054. B.
- Pactum cur hypothecariam actionem producat . T. 8. c. 771. A. ex intervallo factum non format bonæ fidei actionem . Ibid. c. 764. C.
- Pactum fieri non potest , ne dolus præstetur . T. 8. c. 751. A.
- Pactum ex intervallo factum non valet , nisi exceptione . T. 8. c. 764. C.
- Pactum tollere naturalem obligationem . T. 8. c. 790. B.
- Pactum an sit modus contrahendæ , vel dilahendæ obligationis . T. 8. c. 376. D.
- Pactum nudum , an obligationem pariatur , vel tollat . T. 8. c. 258. B.
- Pactum arrale , & pactum , & contractus est . T. 9. c. 285. C.
- Pactum nudum non parit actionem . Ibid. D.
- Pactum an iurejurando vestitur . T. 9. c. 75. A.
- Pactum esse efficacissimum , cui subditum est iurjurandum . Ibid. B.
- Pactum dolo factum irritum est . T. 9. c. 65. D. subiecta stipulatio manet irrita . Ibid. D.
- Pactum tacitum . T. 9. c. 340. D. E.
- Pactum , & pollicitatio in quo differunt . T. 9. c. 2256. A.
- Pactum , & pactio utrumque dicitur . T. 9. c. 25. A.
- Pactum de furto . T. 9. c. 54. D.
- Pactum a pactione potest deduci , quemadmodum donum a donatione . T. 9. c. 26. A.
- Pactum iustum quid . T. 9. c. 1239. D.
- Pactum quod coheret contractui ; nudum dicitur . T. 9. c. 27. B.
- Pactum nudum lex est . T. 9. c. 68. E.
- Pactum arrale . T. 9. c. 27. E. & c. 285. B. C.
- Pactum omne esse nudum . T. 9. c. 28. A.
- Pactum non vestitur re , literis , verbis , consensu . T. 9. c. 27. E.
- Pactum filifamilias , factum diminuendi animo , non nocere patri . T. 9. c. 307. E.
- Pactum omne est nudum , & ejus de finitio . T. 9. c. 27. B.
- Pactum nudum literis non vestitur . T. 9. c. 70. C.
- Pactum , quod coheret contractui . T. 9. c. 59. D.
- Pactum , & pollicitatio in quo differunt . T. 9. c. 74. B.
- Pactum prius non tolli per pollecius ipso iure . T. 9. c. 53. C.
- Pactum de iniuriis . T. 9. c. 54. C.
- Per pactum liberamur iure prætorio . T. 9. c. 50. A.
- Ut pactum non parit actionem , ita non potest abolere actionem . T. 9. c. 215. D.
- Pactum divinis . T. 9. c. 285. C.
- Pactum nullum potest esse , quod non sit nudum . T. 9. c. 54. C.
- Pactum prius posteriori dissolvitur . T. 9. c. 85. B.
- Pactum nudum non nunquam parit actionem . T. 9. c. 59. E.
- Pactum utile quid . T. 9. c. 550. D.
- Pactum est species conventionis . T. 9. c. 26. C.
- Pactum factum cum falso heredæ , vel putativo , de non pretendo legato , non prodest vero heredi . T. 9. c. 108. B. C.
- Pactum nudum non vestitur inter alias personas , sed inter easdem personas . T. 9. c. 69. B.
- Pactum vestiri iurejurando quid sit . T. 9. c. 75. C.
- Pactum nudum divisionis . T. 9. c. 77. E.
- Pactum an tollat obligationem contrahendam . T. 9. c. 72. C.
- Pactum vestitum nullum est . T. 9. c. 69. D.
- Pactum a pollicitatione in quo differunt . T. 9. c. 75. A.
- Pactum ad novum contractum proficiat . T. 9. c. 285. C.
- Pactum tutoris , & curatoris an noceat pupillo , & adultæ . T. 9. c. 307. A. B.
- Pactum variè definitur . T. 9. c. 26. E.
- Pactum expressè , vel tacitè . T. 9. c. 1200. D.
- Pactum iuccellorium . T. 9. c. 309. E.
- Pactum an pacto absumatur . T. 9. c. 53. C.
- Pactum legis commissoria . T. 9. c. 240. A.
- Pactum quid . T. 9. c. 77. A. & c. 1256. A.
- Pactum nudum quid . T. 9. c. 76. E. Omne

- Omne pactum posteriore pacto dissolvitur, non ipso jure. T. 9. c. 1226. C.
- Pactum emptiois adjectum ex continenti obligat. T. 9. c. 88. E. & 89. A.
- Pactum contractibus adjectum lex est. T. 9. c. 65. D.
- Pactum in quo dicitur a conventionem. T. 9. c. 27. A. B.
- Pactum, & transactio de furto, & injuriis est permilla. T. 9. c. 197. B.
- Pactum, quod est contra naturam contractus, dicitur non valere. T. 9. c. 836. C.
- Pactum cum alio factum, aliis non prodest. T. 9. c. 108. B.
- Pactum, & contractus an idem sint. T. 10. c. 390. C.
- Pactum, & contractus, ut idem vocetur, non est novum. T. 10. c. 442. C.
- Pactum est conventio, cui res non accessit. T. 10. c. 451. A.
- Pactum in rem heredi prodest, pactum in personam non prodest, in dubio presumitur esse in rem. T. 10. c. 465. E.
- Pactum adjectum ex continenti stipulationi non inest ex parte actoris. T. 10. c. 551. D.
- Pactum an sufficiat in iis rebus, quae mensura constant, ut oleo, vino, frumento. T. 10. c. 646. D.
- Pactum inter, & pactioem an sit differentia. T. 10. c. 876. B.
- Pactum, quod apponitur contractui, format actionem contractus, & dicitur lex. Ibid. C.
- Pactum omne nudum est. Ibid. E.
- Pactum potest esse liberalitas. T. 10. c. 877. E.
- Pactum adjectum ex continenti tantum valet, quantum stipulatio. T. 10. c. 1017. A.
- Pactum an possit rescindere venditionem perfectam. Tom. 10. c. 1014. E.
- Pactum arrale non parit prope iam actionem. T. 10. c. 1015. A.
- Pagani testamentum pertinet ad jus civile, militis vero testamentum est juris gentium. T. 4. c. 375. D.
- Pagani, si versentur in hostico, & in provincia, an iure militari testari possint. T. 8. c. 149. A. B. si evaserint, an testamentum valeat. Ibid. B.
- Pagani, & milites in quo differunt in testamentis. T. 9. c. 899. A. & seq.
- Paganis interdicta mancipii Christiani possessio. T. 10. c. 829. D. E.
- Paganus an sit propositum capitale supplicium. T. 10. c. 830. D.
- A pagano an possit adiri hereditas, ut a milite. T. 10. c. 210. A. B.
- Paganorum sacrificia, & templorum prohibita. T. 2. c. 45. B.
- Paganorum matrimonia post baptismum quomodo rata habeantur. T. 6. c. 1145. A. & seq.
- Paganorum conditio deterior, quam
- Judorum. T. 10. c. 830. D.
- Inter paganum, & militem quae est differentia. T. 4. c. 1060. B.
- Paganum peculium. Vide, Peculium.
- Paganum non posse pro parte testatum, & pro parte intestatum decedere. T. 8. c. 745. E.
- Paganus codicillis jure hereditatem non dat, vel admittit verbis directis. T. 4. c. 1073. A. secus in milite. Ibid. A. Bartolus patrem paganum liberis facientem testamentum exaequat militi. Ibid. B. negat Angelus Perusinus. Ibid. B.
- Paganus curatorem jure non dat filio impuberi, vel puberi, sicut nec Centurio. T. 4. c. 1043. D.
- Paganus an possit puberi, vel extraneo substituere in secundum casum. T. 7. c. 924. C.
- Paganus, & miles differunt in substitutionibus. Ibid. C.
- Paganus quis apud Jurisconsultos. T. 8. c. 965. B. C.
- Pagenes, seu *pagani*. T. 2. c. 1302. A.
- Pagi nomine significatur Universitas civitatum. T. 9. c. 736. D.
- Pagi societas, aut communio. Vide, Societas, aut Communio.
- Pagorum appellatio latius patet. T. 4. c. 1176. D.
- In quatuor pagos dividitur Helvetia apud Caesarem. Ibid. D.
- Pagus significat Provinciam, vulgo *Payr*. T. 9. c. 736. D.
- Pagus, & vicus in quo differunt. Ibid. D.
- Palam magistratum ambire licet, non clam. T. 4. c. 1394. E.
- Palam quod sit, boni fide fieri videtur. T. 5. c. 599. B.
- Palam a coram differt. T. 8. c. 630. E.
- Palam quid significet. T. 8. c. 515. E. & T. 10. c. 589. C.
- Palatii in civitatibus consueti sunt regalia. T. 2. c. 1345. B.
- Palatia ne privatorum usus deferant. T. 2. c. 884. A.
- Palatini in libris non respondeant urbi Praefecto. T. 2. c. 939. B.
- Palatini qui. T. 9. c. 140. B.
- Palatini emere vetantur res privatas Principis, cum eas administrent. T. 10. c. 656. E.
- Palatini semper appellantur apparatus Comitum thesaurorum, seu facrarum largitionum, & rerum privatarum. Ibid. E.
- Palatini largitionales, & privati. T. 10. c. 848. C.
- Palatini palam possunt emere res privatas Principis. T. 10. c. 1007. D.
- Palatinorum nomen generale, eorum genera, officia, & privilegia. T. 2. c. 954. E.
- Palatinorum dignitas, & privilegia. T. 2. c. 944. C. D.
- De palatinorum omnium castrensium peculio. T. 2. c. 947. D.
- Palatinorum cuius aequi societate sine adoptione Principis. T. 2. c. 938. G.
- Palatium pro Palatinis dicitur. T. 10. c. 701. C.
- Palca unde dicta. T. 6. c. 1078. D.
- Palzmon. Vide, Quiescent Rhemmius Palzmon.
- Pali junguntur vineis. T. 7. c. 611. E.
- Pali, vineae causam parati, an fundi sint. T. 7. c. 784. C.
- Pali quid. T. 8. c. 513. B.
- De paludibus, & piscibus ad alium statum translati. T. 9. c. 1054. C. D. & seq.
- Pallium quid sit. T. 8. c. 546. C. & T. 10. c. 590. A.
- Pancarpium. T. 2. c. 1135. B.
- Pandecta est omnium contractuum stipulatio. T. 4. c. 389. A.
- Pandecta. T. 1. c. 721. A.
- Pandecta quando confecta. T. 1. c. 6. B.
- Pandecta an priores Institutionibus. T. 8. c. 894. B.
- Pandecta, leges peculiariter dicta. T. 8. c. 966. D.
- Pandecta ex quibus libris sint confecta. T. 10. c. 836. A.
- Pandecta penes integritatem pertinent ad actiones, & ad ea, quae sunt loco actionum. T. 10. c. 1169. C.
- Pandecta sunt reformationis reformationis sine constitutionibus. T. 10. c. 1246. A.
- Pandectarum imperfectarum iudicium. T. 5. c. 153. C. & seq.
- Pandectarum Florentinarum editio est divinum munus. Tom. 4. c. 1459. E.
- Pandectarum officines non habent omnes jurisconsultorum libros integros. T. 8. c. 488. A.
- In Pandectis nullos esse generales titulos. T. 3. c. 186. D. E.
- In Pandectis multa esse inverso ordine a librariis polita, necdum restructa. T. 3. c. 22. B. C.
- Panem significari verbo farinam. T. 5. c. 397. C.
- Panem appendi solere. Ibid. C.
- Panes civiles, qui & congiarii nomine significantur. T. 3. c. 608. D.
- Panes civiles scholis a Constantino dati. T. 2. c. 813. E.
- Panes palatini. T. 2. c. 812. D.
- Panes gradiles. T. 2. c. 691. E. & T. 9. c. 469. C.
- Panes civiles. T. 9. c. 469. C.
- Panes certi quotis diebus. Ibid. C.
- Panis libra. T. 5. c. 397. C. & T. 7. c. 631. B.
- Panis faraceus. T. 5. c. 397. C.
- Panis silpigenus. T. 6. c. 10. B.
- Panis simalageneus. Ibid. C.
- Panis datus in pondus an eat in creditum. T. 7. c. 631. B.
- Panis buccellatus. T. 10. c. 747. D.
- Panis auro follicitus pensatur. T. 10. c. 836. D.
- Pannicularii damnati hodie cedunt speculatori. T. 8. c. 572. C.
- Pantametalorum hominum genere nihil fraudulentum, nihil iniurius. T. 3. c. 274. A.

- Pantapole. Ibid. A.
 Pantheram liquis emerit, & nihil ceperit, nihil pertinet ad emptorem, & tamen pretium prelatum debet venditori actione ex vendito. T. 1. c. 300. A.
 Pantomimi qui fuerint. Tom. 7. c. 808. E.
 Panula. T. 3. c. 399. E. & c. 300. A.
 Pape nomen usus, & auctoritas Ecclesie fecit proprium summi Pontificis. T. 6. c. 966. E.
 Papam nomen olim commune erat omnium Clericorum. T. 6. c. 965. E.
 Papi lex. Vi de, Lex Julia, & Papi. Lex Papi decimaria cur sic appellata. T. 9. c. 1360. D.
 Papii des compes particularis, & come les memoires, fidem non faciunt. T. 9. c. 1073. A.
 Papiniani obfcura valde quodam explicatur ratio. T. 3. c. 405. A.
 Papiniani monumentum. T. 4. c. 363. D.
 Papiniani epitheta, & ejusque laudes, & ornamenta quæ. T. 4. c. 3. B.
 Papiniani scripta: Vide, Scripta Papiniani.
 Papiniani Scriptura in l. 1. §. item adquirimus, de adquirenda, vel omittenda possessione imperfecta, & supplenda. T. 3. c. 696. E.
 Papinianus olim dicebatur auditor juris, eique festum diebus celebrabant. T. 4. c. 3. E. & c. 4. A.
 Papinianus vocatur a Iustiniano, qui libris Digestorum 20, 21, & 22. operam dant, & cur. T. 9. c. 203. A.
 Papiniano amicum est prisca verba sapient aduti. T. 3. c. 702. D.
 Papinianum aliquando variasse, & sententiam mutasse. T. 3. c. 52. C.
 Papinianus Jurisconsultus, Severi Imperatoris magister libellorum. T. 3. c. 167. D.
 Papinianus comparatur cum Divo Paulo a Divo Hieronymo, dum divinum jus cum humano confert. T. 4. c. 4. A.
 Papinianus occisus est iussu Antonini Caracalla, & cur. T. 4. c. 17. E.
 Papinianus est asyllum juris. T. 4. c. 4. B.
 Papinianus de verbo *deri* scripsit, non tantum significare effectum transferendi domini, sed & factum nudum sine effectu. T. 4. c. 660. E. & c. 661. A.
 Papinianus præterea liberos duos speciales scripsit de adulteris, & Græci lingual librum singularem *de verborum*, qui est de officio *Adilium* plebis. Tom. 4. c. 4. D.
 Papinianus scribit de verbo *facere*, eo significari non tantum factum, sed etiam jus. T. 4. c. 660. E. credere etiam est *facere*, Ibid. E.
 Papinianus scripsit 37. libros diversarum questionum, & diversorum responsorum libros 19. T. 4. c. 4. C. scripsit & 2. libros de notationum. Ibid. C.
 Papinianus in libris questionum saltem difficiles, & arduas questionum tractat, & cur. T. 4. c. 829. C. responsa verò perique facillima. Ibid. c. 830. A.
 Papinianus quali munere in questionibus fungitur, & contra in responsis. T. 4. c. 829. C.
 Quid Papinianus vocat cautionem communem. T. 4. c. 1345. B.
 Papinianus in libris questionum Doctoris, in libris responsorum Jurisconsulti munere fungitur. T. 4. c. 829. C.
 Papinianus in Responsis non disputat, præsentibus respondet, absentibus verò rescribit. T. 4. c. 829. B.
 Papinianus scripsit duos libros de adulteris, & librum quoque singularem de adulteriis. T. 4. c. 1475. A. quid inter hos interest. Ibid. B.
 Papinianus auxit, & locupletavit jus civile, hæc laus ei ab omnibus tribuitur. Tom. 4. c. 957. E.
 Papinianus constitutionem Mæri, & Commodi porrexit etiam ad servos ab lege donatos, quod postea Imperator Alexander comprobavit. T. 4. c. 1255. D.
 Papinianus definitiones vocavit regulas juris, & sententias regulares. T. 4. c. 1421. A.
 Papinianus familiæ vinculum vocat pariam potestatem. T. 4. c. 1265. B.
 Papinianus in l. ab hæc. 20. de his, qui nos. infam. saltem agit de nudo instigatore. T. 4. c. 841. A. B. C.
 Papinianus inter fratres mitiore verbo iurii, quam *deri*, uti mavult; tanquam inter vicini, & inter maritos iurgium potius esse dicitur, quam lis. Tom. 4. c. 899. C.
 Papinianus libros suos regularum, quomodo iocohavit. Tom. 4. c. 1448. D.
 Papinianus multa nobis subintelligenda, & subaudienda reliquit, & plus habet in recessu, quam in fronte, ut est comprehensione rerum brevis. Tom. 4. c. 930. A.
 Papinianus. Vide, Æmilius Papinianus.
 Papinianus quomodo Jurisconsulti ceteris prælati. T. 10. c. 836. A. B.
 Paponi non omnino adhibenda fides. T. 6. c. 961. C.
 Parabaptismata Donatistarum damnata. T. 2. c. 1088. D.
 Parabolanus quales in Ecclesia miolistri. T. 2. c. 1033. D.
 Parabolanus medici quinquam sint. T. 10. c. 820. C.
 Parafredi. T. 2. c. 988. A.
 Paragadarum usus privatis interdicitur. T. 2. c. 798. A.
 Paragum. T. 2. c. 1245. E.
 Paragraphi. Vide, Exceptiones Paragraphi §i mandaverim, l. 22. mandati sensum difficilem auctor fludet reddere facilem. Tum. 5. c. 469. C.
 In paragraphi *sepis*, & paragraphi §i post iudicium ad exhibendum, questione se medium interposuit Paulus. T. 3. c. 379. A. & c. 380. B.
 Paragraphus creditum, l. 2. de rebus crediti. explicatur. T. 5. c. 398. A.
 Paragraphus fugiatur, l. 22. mandati valde illustrat L. cum fundus. §. 1. de rebus crediti. Tom. 5. c. 470. D.
 Paragraphus Laleo autem L. 15. pro socio ita obscurus est, ut nemo interpretum ausus sit eum attingere, sed ab auctore explicatur. T. 5. c. 485. C. D.
 Paragraphus §i in rem, & paragraphi in heredem, l. 15. pro socio conciliantur. T. 5. c. 483. E.
 Paramonarii quinquam dicantur. T. 2. c. 22. C. T. 10. c. 820. E.
 Paramonarii quid sit. T. 10. c. 684. A.
 Paramonarii quid sit. Ibid. A.
 Paramonarum prælationes sunt regales. T. 2. c. 1325. B.
 Paramonarii quinquam sint. T. 2. c. 751. A.
 A paramonariis expeditionis tempore excusari neminem. Ibid. A. B.
 De paramonariis, & angariis. T. 2. c. 987. C. D.
 Paramonarii qui. T. 6. c. 1085. D.
 Parapessia. T. 2. c. 534. A.
 Parapessia quæ sunt. T. 2. c. 1182. E. & c. 1183. A.
 Parapessia. T. 2. c. 534. A.
 Parapherna ob civile munus, vel honorem mariti non tenentur. T. 2. c. 704. B.
 Parapherna bona. T. 6. c. 48. D. & T. 9. c. 483. E. Vide, Bona parapherna.
 Parapherna parvissima habebant mulieres in urbe Roma. Tom. 9. c. 1215. E.
 Parapherna quæ. T. 9. c. 483. E.
 Paraphides inter eas numerantur. T. 3. c. 271. E.
 Paratitici juris sectatores quinquam sint. T. 10. c. 105. E.
 Paraveredi. T. 2. c. 749. A.
 Qui sibi non parit, multo minus alii parit. T. 4. c. 174. E.
 Parcit in testamento laudanda. T. 2. c. 807. B.
 Parendum patri, & parentibus. T. 7. c. 21. A.
 Parens masculus, & signatus de dotis promissione filie facta tenetur. T. 3. c. 550. D.
 Parens manumissor similis est patrono. T. 8. c. 145. C. D.

- Parentes an possint furioso extraneum substituere. T. 7. c. 933. C.
- Parentes si institutus sit ex debita portione, & adierit, an præbet legatæ pro portione. T. 8. c. 147. E.
- Parentis, & filiique legatigii faciendi vetus ratio. T. 3. c. 432. B. & seq.
- Unius parentis licentia non nocet liberis, sed scientia utriusque tantum. T. 5. c. 1089. C.
- Parentis appellatio quid continetur. T. 8. c. 133. D.
- Parenti cum vivo, tum mortuo honorem deberi. T. 9. c. 643. E.
- Parentes, & liberi adversus se invicem ad testimonium non admittendi. T. 1. c. 495. B.
- Parentes an possint filius facere testamentum. T. 1. c. 113. D.
- Parentes an possint sine causa pleurumque filios exheredare, vel omittere. T. 1. c. 118. C.
- Parentes defuncti excluduntur a liberis, & cur. T. 4. c. 782. B.
- Parentes lugendi tempus secundum pietatis rationem. T. 4. c. 30. C.
- Parentes amicissimos, & fidelissimi tutores liberis suis eligere debent. T. 4. c. 1007. C.
- Parentes, & liberi lugentur, imò generaliter cognati, & agnati. T. 4. c. 30. C.
- Parentes, & liberi petunt possessionem bonorum intra annum, agnati intra 100. dies. Tom. 4. c. 346. B.
- Parentes Papiniani quid eo mortuo inscripserint monumento. T. 4. c. 303. D.
- Parentes sunt lugendi annum integrum, non quidem necessarium, & a liberis etiam exheredatis, vel præteritis. T. 4. c. 29. E. & c. 30. A.
- Parentes, liberi, agnati, & cognati, ab uxoris in edicto proposito tempore lugendi debent. Tom. 5. c. 103. A. E.
- Parentes quos in ius vocare licet. T. 5. c. 38. B. C.
- In parentes, & patronos cur non palli de dolo, sed in factum agatur. T. 5. c. 358. E.
- Parentes ut plurimum pro cognatis accipiuntur. T. 6. c. 1074. C.
- In parentes liberis actio turpis, & famosa non datur. T. 6. c. 90. A. solet agi in eos in factum, non in personam. Ibid. A.
- Parentes an cujuslibet sexus, vel gradus possint manumittere per filios. T. 8. c. 174. D.
- Parentes an possint a liberis conveniri actione famosa, vel actione, quæ sit in speciem turpis. T. 8. c. 160. C.
- Parentes an possint ad successionem ingenuorum vocari. T. 8. c. 162. E.
- De his, qui parentes, vel liberos occiderunt. T. 9. c. 1436. B. C.
- Parentes post mortem arguere re, dolo, aut vi non possunt. T. 9. c. 645. D.
- Parentes an in ius vocari, & duci possint. T. 9. c. 42. B.
- Parentes pro omnibus ascendentibus. T. 9. c. 951. E.
- Parentes dici usque ad tritavum. T. 9. c. 487. C.
- In parentes luti actio non est, c. tiam si nobis furtum fecerunt. T. 9. c. 620. D.
- Parentes filius an sint heredes extranei. T. 10. c. 784. C.
- Parentes, & patroni non deducunt ad alienum, quod ex simili causa debetur in computatione ejus, quod facere possunt. Tom. 10. c. 1229. D.
- Parentes inter, & liberi hoc præcipuum erat, quod obligabantur invicem, non tantum si donare promississent, sed etiam ex alia causa. T. 10. c. 1230. B.
- Parentum loco quæ personæ habeantur in iure. T. 1. c. 230. D.
- Parentum amor an maior, quam liberorum. T. 5. c. 924. E.
- Parentum consensum non solum in nuptiis, sed etiam in sponsalibus necessario exigi, manifestum est. T. 5. c. 541. B.
- Parentum testimonium rejiciendum. T. 6. c. 815. B.
- Parentum est liberis offerre monasteria. T. 6. c. 959. D.
- Parentum affectione erga liberos nulla major est. T. 6. c. 527. B.
- De parentum tutela. T. 8. c. 919. A.
- Parentibus judicium operarum inter liberos non est. T. 1. c. 824. D.
- Parentibus quæ obsequia præstanda. Ibid. B.
- Parentibus omnibus servanda una, & æqualis reverentia est. T. 4. c. 1338. B.
- Parentibus omnibus debetur reverentia. T. 4. c. 1007. D.
- Parentibus præteritis an etiam, & quando detur querela inofficiosi testamenti. T. 7. c. 196. C.
- Parentibus an honor debeatur, si interveniant pro aliis. Tom. 8. c. 160. E.
- Parentibus manuscriptoribus an detur bonorum possessio contra tabulas liberorum emancipatorum. T. 8. c. 145. D.
- Parentibus quod tempus præstitutum sit petendæ bonorum possessioni. T. 8. c. 13. B.
- De parentibus alienis. Tom. 9. c. 550. D. E.
- De parentibus utriusque sexus iterum nubentibus. T. 9. c. 463. A. B. & seq.
- Cum parentibus, vel cum patronis gressa a minori an rescindantur. T. 10. c. 905. D. & seq.
- Parere pensioni quid sit. Tom. 6. c. 535. E.
- Parere quid. T. 9. c. 58. E.
- In re pari melior est causa possessoris. T. 4. c. 152. E.
- In re pari, ut sit potior causa prohibentis, stricta ratio est. T. 4. c. 165. C.
- Jo pari delicto ocerari potius potior debet, quam alter. Tom. 5. c. 89. E.
- In pari causa meliorem esse conditionem possidentis. T. 6. c. 335. A.
- In pari causa melior est causa possidentis. T. 10. c. 937. D.
- Paria sunt hæc in iure, scire, aut scire debere. T. 4. c. 667. B.
- Paria sunt, sciens, & scire debens. T. 4. c. 949. A.
- Paria delicta mutua compensatione tolluntur. T. 4. c. 282. A. B.
- Paria sunt in iure, si quis scierit, si quis potuerit, & idem esse, posse, & debere scire. Tom. 4. c. 105. C. D.
- Paria sunt ejicere aliquem de possessione, & primo aditu, vestibusque prohibere. T. 5. c. 652. C. D.
- Paria sunt scire, aut scire debere, exultimare, aut exultimare debere, timere, & timere debere. T. 6. c. 318. C.
- Paritationes quidam sunt. T. 10. c. 1162. D.
- Paritor quid sit. T. 1. c. 1515. C.
- Paritor tempus legitimum quod est. T. 6. c. 621. B.
- Patentiam pro patientiam. T. 3. c. 4. B.
- Paries pars non est ædificii. T. 1. c. 942. C.
- Paries communis ut ædificari debet. T. 1. c. 487. B.
- Paries cæcus quid sit. Tom. 3. c. 19. C. & T. 10. c. 409. B.
- Paries directus quid est. Tom. 4. c. 154. B.
- Paries intergerius est, qui duo media dissolvitur. T. 4. c. 152. A. B.
- Paries vicinus quando vitium facere dicitur. T. 5. c. 611. C.
- Paries cæcus est, qui fenestras non habet, secundum Virgilium. T. 6. c. 118. E.
- Paries cæcus, paries apertus, paries communis. Ibid. E.
- Paries communis ab uno ex sociis relictus quanti æstimetur. T. 7. c. 411. D.
- Paries intergerius quis dicitur. T. 7. c. 1393. D.
- Paries quando communis censetur. T. 7. c. 411. B.
- Paries rescindendus a quo fulciri debet. T. 7. c. 459. D.
- Paries quid. T. 8. c. 598. D.
- Parietibus rivum usufructuarius imponere non potest. T. 5. c. 21. D.
- Paris histrio, pantomimus celebratissimus. T. 9. c. 981. A. manus missus a Domitia amita Neronis. Ibid. B.
- Parochiarum redditus ab Episcopo dissipari, seu partiti non debent. T. 8. c. 1001. E.
- Parochiarum divitiis religione obsequenda. T. 6. c. 1016. E.
- Paricida fuit Antoninus Caracalla, cujus iussu Papinianus est occisus,

ctus, dum parricidium excusare nolebat. T. 4. c. 16. A.

Parricida non tantum is est, qui parentem occidit, sed is etiam, qui hominem liberum. Tom. 10. c. 726. B.

Parricidarum poenae. T. 8. c. 1132. A. B.

Parricidum lege Pompeja coercendi. T. 1. c. 874. A. B.

Parricide olim aut bestiis obijciuntur, aut vivi comburebantur. T. 10. c. 726. B.

Parricidii manifesti reus non puniebatur, nisi ultro confiteretur, nec coactio extorquebatur tormentis. T. 9. c. 1436. D.

De parricidii lex Pompeja. T. 9. c. 1436. B.

Parricidium in quas personas committi dicitur, & ut puniatur. T. 1. c. 507. C. D.

Parricidium non tam facile excusatur, quam sit. T. 4. c. 15. A. Alterum parricidium est (inquit Papinianus ad Antonium Caracallam) accusare innocentem occisum. Ibid. A. B.

Parricidium propriè inter quos committitur. T. 9. c. 1436. C.

Parricidium homicidii species atrocior. T. 1. c. 874. B.

Pars non est genus. T. 3. c. 405. D.

Pars fundi quilibet fundus est. T. 1. c. 1129. C.

Pars pro diviso, & partes pro indiviso quæ sint. T. 1. c. 1132. D.

Pars adium maxima est solum. T. 4. c. 1202. B.

Pars domus an sint statuz affixa. T. 4. c. 1133. C.

Pars est adium prothyus. Tom. 4. c. 1134. B. C.

Pars non est genus, vel generale, vel speciale. T. 4. c. 449. A.

Pars juris est judicatum. Tom. 4. c. 394. D.

Pars jurisdictionis mandari potest. T. 4. c. 6. A.

Pars etiam continetur appellatione rei. T. 5. c. 869. D. E.

Pars rei continetur in hac stipulatione, rem salvam fore. Ibid. E.

Pars an, & quando rei, cujus pars est, accrescere possit. Tom. 5. c. 810. B. C.

Pars adium an area sit. Tom. 5. c. 1212. A.

Pars parti an, & quando accrescere possit. T. 5. c. 810. B. C.

Pars domus, aut navis quid dicatur. T. 5. c. 812. D.

Pars, & totum an differant. T. 5. c. 1180. E. & c. 1181. A. & seq.

An pars pro derelicto, & pro indiviso haberi possit. T. 5. c. 1180. E.

Pars proprietatis accrescit parti. T. 6. c. 442. E.

Pars hominia non est homo; pars pecunie pecunia est. Tom. 6. c. 369. D.

Pars ulla rei tuasquam non pos-

test verè estimari, nisi tota re æstimata, tota re judicata. T. 6. c. 485. B.

Pars pecunie pars est quantitatis promissæ, & debita, sicut pars rei certæ pars est ipsius rei. T. 6. c. 374. C.

Si pars hereditatis petatur, quomodo hoc intelligatur. T. 6. c. 40. C. D.

Pars alia est pro diviso, alia pro indiviso. T. 7. c. 251. C.

Pars pro diviso certis finibus continetur, & sibi ipsi quoddam totum est. Ibid. C.

Pars pro indiviso quid sit. Ibid. D.

Pars pro indiviso, & pars pro diviso in quo differunt. Ibid. C. D. & seq.

Pars incerta quæ dicatur. T. 8. c. 254. B.

Pars pro indiviso est totum quoddam potius, quam pars. Tom. 8. c. 506. A.

Pars, & species ad idem sint. T. 8. c. 505. A.

Pars posterior conventionis ampliat priorem. T. 8. c. 582. B. C.

Pars appellatione rei etiam continetur. T. 8. c. 543. C. D.

Pars debiti tanta est, quanta est pars coheredum. T. 9. c. 255. E.

Pars hodie pro rapsodia in Pandectis florentino, literarum trajectione. T. 9. c. 892. E. & c. 893. A.

Pars tertia Pandectarum non tota de rebus tractat, sed tantum primus titulus tertie partis de rebus tractat. T. 9. c. 203. A.

Pars prima Digestorum cur habeat propriam appellationem. Ibid. c. 204. B.

Pars secunda item de iudiciis, tertia de rebus, quarta vero partes Digestorum non habeant propriam appellationem, sed singuli libri singulares dicuntur. T. 9. c. 204. C. D.

Pars, & res inter se differunt. T. 9. c. 1484. D.

Pars hereditaria. Tom. 9. c. 255. D.

Pars, quæ accedit iure institutionis, semper confunditur; pars verò adveniens iure adcrendi cum illo non confunditur. Tom. 10. c. 489. C.

Pars major judicium quænam sit. T. 10. c. 1236. A.

In partis nomine nullum est orationis compendium. T. 3. c. 405. D.

Particularis oratio. Vide, Oratio.

Partis æstimatio sæpe ad exiguum præterius reducitur. T. 6. c. 485. B.

Facilius emptor totius, quam emptor partis invenitur. Ibid. B.

Partis appellatione dimidia significatur. T. 6. c. 198. C.

Partis secundæ Digestorum libri omnes de iudiciis vocantur, citri non sint de iudiciis, & cetera. T. 7. c. 128. B. C.

Partis tertiæ Digestorum libri omnes cur de rebus traditis appel-

lentur. Ibid. B. C.

Partis incertæ vindictio ex iusta causa. T. 7. c. 589. E.

Partis alienæ pignus non contrahitur. T. 7. c. 584. A.

Partem qui improbat, non statim, & totum improbat. T. 4. c. 1086. A.

Qui partem suam solvit, an restū conveniatur in partem residuam. T. 4. c. 960. B.

Inter partem simpliciter legatam, & hominem simpliciter legatum differentia Papiniani quæ. T. 4. c. 445. E. & c. 446. A. & c. 448. A. B.

alud est contineri, aliud confidere. Ibid. c. 448. C.

inter partem & speciem differentia quæ. Ibid. E.

Qui partem auferit heredi scripto; an pro ea parte legatarius teneatur. T. 4. c. 1177. D.

Partem sæpe facit, qui partem non capit, nec fert. T. 7. c. 1379. D.

Partem terræ terram esse, & partem aquæ aquam esse, & partem fundi fundum esse. T. 7. c. 1366. E.

Si partem suam debiti solverit, vel acceperit suam ex pluribus hereditibus creditoris, vel debitoris. T. 9. c. 1237. B. C.

Partem meam quo casu possim emere. T. 10. c. 950. A.

Parte principali quod constet, & parte secundariæ constet. T. 4. c. 762. C.

In parte plerumque idem juris est, quod in toto, live universo. T. 5. c. 1180. B.

Partes pro titulis. T. 1. c. 721. B.

Partes domus tantum sunt solum, & superficies. T. 4. c. 618. E.

Inter partes aliquos rei, & ornamenta, & instrumenta, differentia quæ est. T. 4. c. 1133. E.

Partes Digestorum septem esse. T. 7. c. 127. E.

Partes Centumvirales. Tom. 7. c. 1226. D.

Partes dissimilares. T. 8. c. 651. E.

Partes similes. Ibid. E.

Partes potentium quando non adcreverint potentibus. T. 9. c. 652. A. B. & seq.

Partium permutatio rerum communione discernitur. Tom. 4. c. 1151. E.

Partium consensus an possit efficere, ut liceat licem proferre ultra triennium. T. 9. c. 131. C.

Partium merita causarum adfectio ne panduntur. T. 9. c. 1164. D.

Partium supplementa. T. 9. c. 1107. C.

Partium solutio an possit fieri in diversis. T. 10. c. 583. D.

Ex partibus disparibus instituti, & substituti. T. 6. c. 476. D.

De partibus bonorum inter emancipatos, & liberos scienda. T. 6. c. 160. A. & seq.

Partiarum pecora. Vide, Pecora partiarum.

Partiarum coloni qui dicuntur . T. 4. c. 918. B.
 Partitio legatario quæ portio adscribi queat. T. 8. c. 602. B. C.
 Partitarius legatarius. T. 1. c. 343. A.
 Partitarius colonus, vulgo *meffayer*. T. 5. c. 272. E. domino præstare debet partem fructuum, de qua convenit, non deductis impensis. Ibid. E.
 Partitarius legatarius . T. 7. c. 994. A. & T. 8. c. 602. B. C.
 Partitarius legatarius . Vide, Legatarius.
 Partitarius redemptor . Vide, Politor.
 Partitarius colonus: T. 9. c. 63. E.
 Particarii Imperatori deferuntur a muneribus civilibus excusantur. T. 2. c. 746. D.
 Particeps quis dicitur. T. 7. c. 150. D.
 Particeps quid. T. 8. c. 895. C. quid si non particeps pretium. Ibid. C.
 Particula *dumtaxat* denotat exclusionem. T. 4. c. 892. C.
 Particulæ duæ an simul possint esse veræ. T. 7. c. 1473. A.
 Partiri non possunt res communes, nisi consentiant omnes. T. 7. c. 589. C.
 Partitio, & divisio quomodo differunt. T. 5. c. 492. B.
 Partitio quæ species legati sit. T. 6. c. 142. A. & T. 7. c. 993. E.
 Partitiois nomen, ejusque significatum. T. 8. c. 602. A. B.
 Male partium divitiarum suspicio. T. 9. c. 993. B.
 De partu pignoris, & omni causa. T. 9. c. 1224. C. & seq.
 Partum efficere non videtur venter abactus, vel abortus. T. 1. c. 439. B.
 Partum matris emptione contineri. T. 7. c. 1223. A.
 Partum a fure ufurpi non posse. T. 7. c. 370. D. E. a bonæ fidei emptore potest ufurpi. Ibid. E. & c. 371. A.
 Partum si mihi venderis ex ancilla, & illa major 30. annis, vel sterilis sit, tenebris mihi ex empto. T. 7. c. 784. D.
 Partus non est in fructu. T. 1. c. 447. A.
 Partus, mense septimo editi, maturi videntur. Tom. 1. c. 458. B. C. & c. 517. E.
 Partus, qui membrorum humanorum officia ampliat, an possit matri prodesse. T. 1. c. 458. C.
 Partus suppositi quæstio morte non finitur. T. 2. c. 647. D. E.
 Partus ufurpi non potest. T. 1. c. 1114. A.
 Partus est liber, si mater libera concepta, licet ancilla pepererit. T. 1. c. 402. E.
 Partus ancillæ furtivæ an ufurpi possit. T. 1. c. 1114. A. & T. 9. c. 998. A.
 Quot partus parere potest mulier,

T. 4. c. 405. C.
 Partus ancillarum, & fructus prædictorum in quo differunt. T. 4. c. 557. E.
 Partus ancillarum intelligitur emptus, ancillæ emptæ. T. 4. c. 1160. A.
 Partus ancillarum dotalium dicuntur esse portio dotis. Ibid. B.
 Partus ancillæ hodie non est in fructu. T. 4. c. 987. A.
 Partus ancillarum in fructibus, vel redditibus non computantur. T. 4. c. 1235. E.
 Partus hominis non intelligitur in fructu esse. T. 4. c. 1098. E.
 Partus sequitur jus fructuum, licet non sit in fructibus, Tom. 4. c. 1236. C.
 Partus nondum editus non recte dicitur esse pars ancillæ. T. 4. c. 557. E.
 Partus, antequam edatur, est portio mulieris. T. 4. c. 552. C.
 Partus hodie non est in fructu. Ibid. D. non omnis, qui exit utero, nascitur. Ibid. c. 553. A.
 Partus separantur a fructibus. T. 4. c. 131. B. & c. 552. D.
 Partus sequitur matrem. T. 4. c. 157. C.
 Partus an sit in fructu. Tom. 5. c. 727. B.
 Partus alienum ancillarum, vel alienorum pecorum an ufurpi possit. T. 5. c. 722. E. & c. 723. A.
 Partus ancillæ furtivæ an pars sit. T. 5. c. 727. A.
 Partus ancillæ non est in fructu, sed operæ ancillæ, vel servi. T. 5. c. 415. B.
 Partus an pars ancillæ dicatur. T. 5. c. 840. C. D.
 Partus editus ante litem contestatam an in restitutionem veniat. T. 5. c. 919. E.
 Partus emptorem ancillæ an sequatur. T. 5. c. 840. D.
 Partus, & fœtus pecorum quid differant. T. 5. c. 728. B.
 Partus plerumque multi testes, conceptionis nulli. T. 5. c. 87. E.
 Partus, ex illegitimo matrimonio editus, an matrem sequatur. T. 5. c. 685. D. E.
 Partus ancillarum augent familiam. T. 5. c. 1199. D.
 Partus non est in fructu. T. 5. c. 727. B. & T. 7. c. 501. D. & T. 8. c. 505. D.
 Partus ancillarum, editi ante dicam fideicommissi cedentem, fideicommissio non continetur. T. 6. c. 577. B. C.
 Partus ancillarum eodem jure censentur, quo & matres. Tom. 6. c. 136. D.
 Partus ancillarum non sunt in fructu, & redditu. T. 6. c. 577. C.
 Partus matrem sequitur, non patrem. T. 6. c. 34. E.
 Partus quinque, septem, & novem habere possunt mulieres uno utero. T. 6. c. 483. A.

Partus matris ædunt. T. 6. c. 210. C.
 Partus editus post divortium. Vide, Pregnans mulier.
 Partus ancillæ furtivæ non est furtivus. T. 6. c. 312. D.
 Partus sunt tellæ, & inspectores certi. T. 7. c. 119. E.
 Partus est accessio matris. T. 7. c. 1223. C.
 Partus an sit pars ancillæ. T. 7. c. 5062. D.
 Partus ancillæ an pertineat ad fructuarium. T. 7. c. 888. D.
 Partus non est pars ancillæ. T. 8. c. 652. A.
 Partus an sit pars rei furtivæ. T. 8. c. 506. D.
 Partus subjei accusatio an sit publica. T. 8. c. 124. D. quibus competat. Ibid. D.
 Partus subjei mater res postulat, si causam obtinuerit, an adhuc super sit status quæstio. T. 8. c. 125. E. & c. 126. A.
 Partus an in restitutione fideicommissi sint. T. 9. c. 517. E.
 Partus duplici de semine constat. T. 9. c. 922. E.
 Partus suppositi accusatio an possit differri. Tom. 9. c. 1441. E. & seq.
 Partus ancillarum non est in fructu, nec in redditu. T. 9. c. 513. B.
 Partus, fructus, & redditus an differant. T. 9. c. 517. D.
 Partus suppositus. Vide, Suppositus.
 Partus ancillæ pigneratæ, qui eduntur, vel nascuntur apud debitorem, vel heredem ejus, tacite pignori esse creduntur. T. 9. c. 1224. E.
 Partus, & fructus veniunt in hereditatis petitionem. T. 9. c. 517. A.
 Partus legitimi spatium decem mensium. T. 9. c. 767. B.
 Partus pignoris creditor non impunit in usuras, vel sortem, & cur. T. 9. c. 1224. D.
 Cum partus editus est, seu cum ex res, ex qua pura stipulatio distinctionem accipit, peritari potest, tunc incipit actio. T. 10. c. 77. E.
 Partus ex ancilla furtiva conceptus apud furem, vel conceptus, antequam ancilla furripere, editus verò apud bonæ fidei emptorem, an possit ufurpi. T. 10. c. 99. D. E.
 Partus cum non sit in fructu, bonæ fidei emptori, quamvis apud eum edatur, non acquiritur. T. 10. c. 100. A.
 Partus antequam edatur, an sit hominæ, vel animalis. T. 10. c. 567. A.
 Partus non tenetur pignori, nisi id nominatim convenerit. T. 10. c. 702. B.
 Partus mulieris an sit in fructu. T. 10. c. 1118. C.
 Partus an veniat ex causa donationis,

tionis. T. 16. c. 1230. C.
Partus an sit fructus. Tom. 10. c. 1202. C.
Parvuli dicuntur esse intra 25. annorum. T. 2. c. 869. D.
Pascendi jus an sit jus prædii, an hominis. T. 7. c. 431. B.
Paschali die laxator carceres; T. 10. c. 924. B.
Pascua sylva quid. T. 8. c. 512. D. E.
De pascuis publicis, vel privatis. T. 2. c. 862. C.
De pascuis, & paludibus ad alium statum translatis. T. 9. c. 1054. C. D. & seq.
Passerum agmina inter segetum calamitatis numerari. Tom. 3. c. 448. C.
In passiva significatione sumitur aliquando verbum cunctendi. T. 10. c. 1223. B.
Passum an sit species vini. Tom. 3. c. 714. E.
Passionis annorum commodum de sylva eadem ad fructuarium pertinet. T. 8. c. 512. E.
Pastori si quis ad tempus pascenda pecora dat, eo pacto, ut foetus pecorum sint communes inter dominum, & pastorem certis portionibus, cum eo contrahitur societas, non locatio. Tom. 9. c. 62. C. & seq.
Pastoribus inimica est nox, amicis furibus. T. 5. c. 584. C.
De passu pecoris actio in actionem communi dividendo non venit secundum naturam suam. T. 7. c. 598. E.
Passus pecoris non est damnum, vel pauperies. T. 7. c. 811. E.
Pater & filius unum, & ambo quasi unus. T. 3. c. 417. A.
Quod scit pater, filius scire non videtur. T. 3. c. 396. A.
Pater non tenetur ex pecuniæ causa. T. 3. c. 190. B.
Pater tenetur post condemnationem mortuo, aut vivo filio, vel post litem contestationem mortuo filio. Ibid. B.
Pater pro emancipatis filiis non tenetur. T. 2. c. 763. C.
Pater ex filii contractibus tenetur de peculo. T. 1. c. 1196. C.
Pater filium indemnatum, quem in potestate habet, interficere non potest. T. 3. c. 97. A.
Pater captus ab hostibus definit habere filium in potestate, reversus sua jura recipit. T. 1. c. 404. B.
Pater, qui filium prostituit, patriam amittit potestatem. T. 2. c. 826. B.
Pater filium in privatis negotiis iudicem habere potest. T. 1. c. 1278. C.
Pater vendere, vel alienare sanguinolentum alium potest. T. 2. c. 276. B. C.
Pater civitatis. T. 2. c. 743. B.
Paterfamilias, dominus, & heres quod discrepant. T. 3. c. 269. B. C. D.

Pater in occidenda filia, cur jus præcipuum habeat, non maritus. T. 4. c. 1485. E.
An pater querelam inofficiosi, quam filius præparavit, exsequi possit. T. 4. c. 115. C.
Pater, & heres in quo differunt. T. 4. c. 686. D.
An pater ob res amotas de peculo teneatur. T. 5. c. 300. D.
An pater præteritus a filio emancipato admittatur ad querelam inofficiosi post liberos. Tom. 4. c. 362. D.
Pater dotem a nuru acceptam a filio exheredato rectè legat. T. 4. c. 475. A. quem onus matrimonii sequitur, eum & dos sequi debet. Ibid. C.
Pater dotem, quam semel filiafamilias constituit, ei auferre, vel minuire non potest, nisi uno casu. T. 4. c. 379. A.
Pater nomine filii querelam inofficiosi instituire non potest invito filio, focus in aliis actionibus. T. 4. c. 114. D.
Pater ob tutelam gestam a filio familias an teneatur de peculo, & de in rem verso. T. 4. c. 236. E.
Si pater dedit filia mandatum querendi mariti, & ita junxit sibi aliquem matrimonio, an nuptiis consensile videatur. T. 4. c. 976. E.
Si pater, vel quis alius, qui vire dotem promittit pro milite, non promiserit quoque ultas, an usus dotis viro debeatur. T. 4. c. 982. D.
Pater, & filius in quo differunt in querela inofficiosi. Tom. 4. c. 365. E.
Pater quando filium emancipare cogitur, & quando non. T. 4. c. 313. D.
Pater an in litoria actione teneatur, si pro filio fidejussit apud creditorem, qui filio in litori mercium causa credidit. T. 4. c. 934. C. D.
Pater debet dotem filia, tanquam res alienum. Tom. 4. c. 983. D.
Pater, & filius in jure pro una persona habentur. Tom. 4. c. 859. B.
Pater, & maritus jus æquale habent in accusatione adulterii quoad extraneos, inter se verò non. T. 4. c. 1485. D. E. marito poliponitur in accusatione adulterii. Ibid. E.
Pater ex contractu filii, quem tabernæ proposuit, tenetur. T. 4. c. 934. C.
Pater inrer filios si aliquid indivisum reliquit, quomodo id inter eos dividendum. T. 4. c. 898. D. hac questio qualis. Ibid. D.
Pater magistratus, vel decurionatus filiafamilias non contentiens, utrum obligetur pro filio in

id, quod reipublice abest. T. 4. c. 861. A. B.
Pater, qui filio creato decurione appellatur, num causam ad se pertinerere ostendat. Ibid. C.
Pater servum suum rectè manumittit, non tantum pro filiumfamilias, sed & per filium emancipatum. T. 4. c. 2008. A.
Pater tutorem, vel curatorem testamento dare matrem non potest. Tom. 4. c. 878. D.
Pater an, & quomodo filio obligari possit. T. 5. c. 1213. C. D.
Pater, vel dominus an ultra peculii quantitatem teneatur. Tom. 5. c. 1019. B.
Pater an liberis alimenta præstare cogatur. T. 5. c. 883. B.
Pater ex consensu, quo magistratum filiafamilias approbavit, tanquam fidejussor in solidum pro eo Reipublice tenetur. T. 5. c. 11. A.
Pater constitutus se soluturum pro filiofamilias, aut dominus pro servico, tenetur peculo tenus. T. 5. c. 413. B.
Pater est, quem nuptia demonstrant. T. 5. c. 88. C. mater semper est certa, etiam vulgo concepterit. Ibid. C.
Pater filio ex causa & assensu peculii an stipulari possit. Tom. 5. c. 1107. C.
Paterfamilias qui sit, & dicatur. T. 5. c. 831. D.
Pater nobis non solum agnatus, sed & cognatus est. Tom. 1. c. 544. D.
Pater, qui patitur, filiumfamilias intra tempora luctus viduam ducere, & uno, eodemque tempore bina sponsalia, bina nuptias contrahere, erimen amittit, & infamiam incurrit. Tom. 5. c. 93. A.
Pater de rebus filiafamilias, quæ in peculo castrensium sunt, & aliis paganis filii bonis an actionem patitur. T. 5. c. 62. C.
Pater cur tenetur actione ad exhibendum de rebus filiafamilias. Ibid. D.
Pater quando ex mora filii, & qua actione conveniri possit. T. 5. c. 568. B. C.
Pater naturalis quis dicitur. T. 5. c. 87. E.
Pater quas filias dotare tenetur. T. 5. c. 445. A. B.
Pater, tanquam defensor filii sui, in solidum actionem pari non potest, at de peculo, vel de in rem verso conveniri posse constat. T. 5. c. 61. E.
Pater naturalis semper pro matrem habetur, pro patrono. T. 5. c. 1184. A.
Pater, qui in emancipatione filiafamilias manumissor existerat, in quo differbat jure antiquo a patre, qui in tali emancipatione manumissor non existerat. T. 5. c. 1183.

- c. 1183. A.
 Pater familias supra quantitatem patrimonii obligatur. Tom. 5. c. 439. C.
 Pater non est heres filiofamilias. T. 6. c. 74. B.
 Pater famini, mater solo comparatur. T. 6. c. 31. E.
 Pater non est idoneus defensor filii, cum filii nomine suscipit actionem injuriarum sine satisfactione iudicatur solvi. T. 6. c. 345. D.
 Pater quatenus mihi tenetur actione negotiorum gestorum. T. 6. c. 15. A.
 Pater in solidum obligatur, si ratum habuerit, quod filius gessit, & iusto comparatur. Ibid. B.
 Pater, qui ex filiofamilias contra actum iure pratorio creditori pecuniari heres existerit, & ea hereditate vendita alteri, caverit emptori, tantum ex stipulatu praestare debet emptori, quantum fuit in peculio filii venditioe omni tempore. Tom. 6. c. 66. B. C.
 Pater civiliter filiofamilias debitor esse non potest. Tom. 6. c. 398. E.
 Pater si falso existimans se filium suum debitorem esse, dotem promississet, obligabitur. Tom. 6. c. 109. A.
 Pater filium duplici praestatione dotis onerare nequit. T. 6. c. 675. A.
 Pater dotis nomine legatam pecuniam praestare, & marito dotem restituere tenetur, si per errorem socero dotem gener restituerit, non adiuncta persona filiae. T. 6. c. 674. D. E.
 Pater non est defensor filii absentis. T. 6. c. 514. C. 1.
 Pater acceptis literis filii, statim, nisi velit eo nomine teneri, actum filii improbare, & testationem, siue praestationem contraria voluntatis interponere debet. T. 6. c. 516. A. B.
 Pater potest vendere filium propter inopiam victus. Tom. 7. c. 692. A.
 Pater per filium familias delatam bonorum possessionem repudiare non potest. T. 8. c. 101. B.
 Pater spuris non succedit. Tom. 8. c. 191. C.
 Pater non potest esse sine filio. T. 7. c. 27. D.
 Pater is tantum est, quem nuptiae demonstrant, vel concubinatus. T. 7. c. 119. D. E. extra nuptias pater est incertus. Ibid. E.
 Pater si filia domum legaverit, & ad eam ius transfundi per alias domos hereditarias, an sit ius personale, vel praedii. T. 7. c. 1396. A. an filia mariti idem ius praestetur. Ibid. A. an filia illud ius ad filios transmittat. Ibid. C.
 Pater si filius substitutionem reciprocam legerit, & eorum novissimo mortuo extraneum; mortuo uno, an fratres, vel extraneus succedat. T. 7. c. 925. B.
 Pater si filio ita legat, cum erit annorum 14, ei annua, bima, trimma die heres meus 30. dato, an legatum sit conditionale, & in diem. T. 7. c. 1019. C.
 Pater si nihil filio reliquerit, nullum ab eo fideicommissum relinquere potest. T. 7. c. 907. C.
 Pater si pro filia stipulanti marito dotem promittit, an mortuo patre, maritus adversus heredes soceri ex stipulatu agere possit. T. 7. c. 1051. D.
 Pater si velit, an debeat uno contextu, & iisdem verbis sibi, & filio impuberi lacere testamentum. T. 7. c. 921. B.
 Pater, vel dominus, qui rogatus est hereditatem restituere sibi per servum quaesitam, an possit uti legis falcidiae beneficio. Tom. 7. c. 979. C.
 Pater ex testamento uxoris legatum agnoscens, an possit filiofamilias praeteriti nomine agere de inofficioso. Tom. 7. c. 104. A.
 Pater filio impuberi si ita legaverit, cum erit 14. annorum, quando intelligitur esse 14. annorum, utrum cum attigerit, an verum cum expleverit. T. 7. c. 1038. E. item an annus capitus pro completo habeatur. Ibid. c. 1039. A.
 Pater in causa filii an jus dicere possit. T. 7. c. 65. D.
 Pater filio lusuoso an possit facere testamentum per substitutionem. T. 7. c. 938. A.
 Pater impuberi filio quomodo substituere possit. Tom. 7. c. 899. B.
 Pater liberis exhereditatis quoniam modo substituere possit. Tom. 7. c. 900. C.
 Pater libertinus si cum filio moriatur, an videatur libertus supervivisse. T. 7. c. 1468. D.
 Pater naturalis an de filii in adoptionem dati testamentum queri possit. T. 7. c. 212. A.
 Pater nomine filii agent querela inofficiosi, an repellatur a legato sibi relicto. Tom. 7. c. 204. D. E.
 Pater postumum suum necessarium heredem facere potest pupillo. T. 7. c. 907. A.
 Pater potest sibi per scripturam testamentum lacere, vel contra. T. 7. c. 907. A.
 Pater, quos sibi necessarios heredes lacere potest, eosdem & filio impuberi substituendo necessarios lacere an possit. T. 7. c. 907. A.
 Pater rogatus filio hereditatem restituere, an utatur Falcidia. T. 7. c. 980. C.
 Pater si accusaverit testamentum; an ejus lachrum noceat filio. T. 7. c. 1484. E. & c. 1485. A.
 Pater an possit imponere servitutes tem filiofamilias caelestis praedii. T. 7. c. 383. C.
 Pater an possit bonis pupilli item exhereditato substituere. Tom. 7. c. 917. A.
 Pater an possit liberis substituere. T. 7. c. 902. B.
 Pater an possit muto testamentum facere. T. 7. c. 938. B.
 Pater an possit petere bonorum possessionem filio majore infante. T. 7. c. 22. B.
 Pater an possit servum castrensem filiofamilias legare. T. 7. c. 1030. C.
 Pater an possit precario substituere filio impuberi. Tom. 7. c. 935. B.
 Pater an possit surdo testamentum facere. T. 7. c. 938. B.
 Pater si filio impuberi ita legat, cum erit 14. annorum, an legatum sit conditionale, & an moriente legato transmittatur ad heredes. T. 7. c. 1039. B.
 Pater an videatur praedium donasse filio, si filii nomine in censum tulerit. T. 7. c. 1470. C.
 Pater cui, quando, & quatenus testamentum facere possit. Tom. 7. c. 177. C.
 Pater cui, & quando substituere possit. Ibid. C.
 Pater, & filius si simul moriantur, an videatur filius supervivisse. T. 7. c. 1468. C.
 Pater, & plures filiofamilias pro uno habentur in omnibus negotiis. T. 7. c. 89. C.
 Pater ab intestato succedens filiofamilias militis, an utatur beneficio Falcidiae, si fideicommissum sibi relicto sit. T. 7. c. 979. C. D.
 Pater an de causa criminali filii possit cognoscere. Tom. 7. c. 655. E.
 Pater an de re uxoris, aut liberti aut domesticis jus dicere possit. T. 7. c. 91. A.
 Pater an filii familias operas locare; vel alii gratis utendas concedere possit. T. 7. c. 1340. C.
 Pater an invito filio possit agere querela inofficiosi. T. 7. c. 176. C.
 Pater aliud est, aliud paterfamilias. T. 8. c. 621. D.
 Pater non tenetur mera actione poenali, nisi de in rem verso. T. 8. c. 784. A.
 Pater si decesserit ante petitam possessionem bonorum, an admittatur nepos ad eam possessionem contra tabulas. Tom. 8. c. 50. B.
 Pater si filio aliquid dona verit, deinde pater decesserit, an filius ea possit uti capere a patre. T. 8. c. 106. D.

Pater si se ded-rit in adoptionem, an filius admittatur ad bonorum possessionem contra tabulas filius patris. T. 8. c. 31. D.

Pater si testamentum fecerit, in quantum filium paterit, deinde filias, & pater deportati sine; filio postea testamento non patre, filius ad intestato veniet. T. 8. c. 27. D. E.

Pater familias furiosus, item ignorans, & iovitus, an ex contractibus obligetur. T. 8. c. 37. E. & c. 375. A.

Pater familias ut obligari possit, quæ requirantur. T. 8. c. 374. B. C.

Pater, qui se in adoptionem dedit, si decesserit mortuo patre adoptivo, deinde filium præterierit, an filius detur bonorum possessio contra tabulas. T. 8. c. 31. D.

Pater an uxori actione teneatur, si filius foris habitavit, & e cor niculo filii decessit, vel effusum quid fuerit. T. 8. c. 333. D.

Pater an possit infantem bonorum possessionem petere. T. 8. c. 12. B.

Pater, cujus filio gravis multa dicta ob delictum in legitimam representare debeat, quæ possit iudicatus filius satisfacere. T. 8. c. 94. E.

Pater duos filios habens impuberes, si substituerit supremo morienti, & uterque frater simul perierit, an substitutus utriusque succedat. T. 8. c. 144. B. C.

Pater quando inodit in pœnam Scatunculæ consulti Turpiliani. T. 9. c. 1407. B. C.

Pater propriæ est, quem iuste nuptiæ demonstrant. T. 9. c. 353. A.

Pater, qui tacet, consentit. T. 9. c. 305. E.

Pater fiduciaris quis dicitur. T. 9. c. 558. B.

An pater teneatur de peculio noxaliter. T. 9. c. 312. A.

Pater teneatur in solidum, non quidem pupillo, sed reipublicæ, quæ curæ. T. 9. c. 307. A.

Pater, qui filium vendidit, teneatur lege Falcia de plagiaris. T. 9. c. 979. E.

Pater impuberis nomine non teneatur de peculio, nisi sit res versa in peculium. T. 9. c. 311. D.

Pater, & extraneus dant dotem pro muliere in quo differunt. T. 9. c. 325. C.

Pater quando obligatur, & quando non obligatur. T. 9. c. 399. A. & seq.

Pater iure potestatis potest vendere liberos ex tabulis, hodie non nisi alimentorum causâ. T. 9. c. 371. C.

Pater fructuarius bonorum, quæ habuit a priore uxore, non satisfat libris. T. 9. c. 373. E.

Pater dotis filie nomine dote dominus non est. T. 10. c. 202. D. Vide, Dax.

Pater filio obligatur naturaliter. T.

10. c. 286. A.

Pater si teneatur de peculio, pro qua quantitate teneatur. T. 10. c. 400. E.

Pater in re filii an possit iudicare. T. 10. c. 403. an ius dicere possit. Ibid. B.

Pater filii tutorem quomodo debeat instituire. T. 10. c. 590. D.

Pater per filio familias fidei iudicare an possit. T. 10. c. 681. C.

Pater an possit repudiare bonorum possessionem filio declarari. T. 10. c. 785. D.

Pater an possit interdicere liberis deductionem Falcidiz. T. 10. c. 804. B.

Paterna paternis, materna maternis deferri. T. 2. c. 128. E.

Paterna, & materna bona. T. 2. c. 657. D. E.

Paterna paternis, materna maternis cedere. T. 2. c. 657. E. & f. 2. c. 455. E.

Paterna hereditate decidere ens, quæ patris interfecti necem non vindicant. T. 4. c. 1388. A.

Paterna bona quæ censentur. T. 9. c. 463. B.

Paterna bona, matre in secundas nuptias convolante, quomodo perveniant, vel non perveniant ad liberos prioris matrimonii. T. 10. c. 833. C. D.

Paternam auctoritatem non utique semper conservare necesse est. T. 7. c. 1305. D.

De paternis nominibus quid observandum. T. 4. c. 1038. E.

Paterno amari nullus est similis, nullus maior affectus. T. 4. c. 104. A.

Paternum officium est, non materiam dotem filie familias constituere. T. 6. c. 109. B.

Pati videtur, qui cum prohibere potest, non prohibet. T. 5. c. 93. B.

Pati, & non facere diversa sunt. T. 7. c. 401. A.

Patientia in servitutibus est pro traditione. T. 4. c. 787. B.

Patientia, sive conniventia pro iussu est. T. 5. c. 41. D.

Patientia mandato comparatur, ut & ratihabito. T. 10. c. 611. B.

A patre, vel domino heredis legari non potuit, at fideicommissi potuit. T. 4. c. 123. B.

Ana patre, vel domino, qui hereditatem, vel legatum adquisivit per filium familias, vel per servum iure potestatis, fideicommissum relinqui possit. T. 4. c. 123. B.

Patre, & filio simul in eadem nave morietur, uter eorum supervivisse videatur. T. 7. c. 195. D.

Patre manu missæ præterito duplici iure defertur successio. T. 7. c. 197. B.

Patre emancipato repudiante, an ejus portio solis nepotibus ex eo natis accrescat. T. 8. c. 108. A.

De patre, qui venit ad secundas nuptias. T. 9. c. 452. C.

Patrem in pseudo filio non succedere.

T. 2. c. 1308. A.

Patrem ad filii bona tantum misere rationis ratio, filium vero ad patris hereditatem commune votum vocat, vel solatis ratio. T. 4. c. 353. C.

Patrem intestatum an Centumviri facere possunt. T. 5. c. 897. A.

Patrem stipulantem pecuniam dari filio familias, vel filie familias, sibi adquirere obligationem, quamvis non sibi, sed filio stipulatus sit, & ex ea stipulatione agere possit. T. 9. c. 1253. A.

Patrem non habere iurisdictioni, vel distrabendi, vel pignorandi bona materna filii. T. 9. c. 932. D.

Patrem non teneatur contra filii emancipati, nec etiam ex filii familias contracta teneatur ultra peculii quantitatem, nisi iussu patris fuerit contractum a filio. T. 9. c. 249. D.

Patres, qui filios suos vendunt, statim ingenuitatis eorum non præjudicant. T. 1. c. 467. A.

Patres civitatum quarum rerum curam habent. T. 2. c. 1112. D.

Patres civitatum non omnes habent eam operum publicorum omnium. T. 4. c. 105. D.

Patres plerumque olim filias suas exheredarant, aut nuptias eas collocaturi, pacti sunt, ut dote contentæ, autulum ad bona paterna recedendum haberent. T. 5. c. 383. A. B.

Patres civitatum qui faciunt. T. 7. c. 72. A.

Patres familias, & privati homines tutoris dationem habent. T. 7. c. 53. C.

Patres familias in quibus nomen iurisperito adhibuerint. T. 8. c. 14. D.

Patres familias qui sint. T. 8. c. 374. C.

Patres familias cur hoc nomine vocantur, non domini. T. 8. c. 183. C.

Patres familias soli intestati esse possunt. T. 2. c. 775. E.

Patres suos Principes solus patricius solet appellare. T. 10. c. 851. B.

Patres imperii, & patres provinciarum dicebantur Præfides prætorum. Ibid. C.

Patri filium qualiter olim vendere licebat. T. 1. c. 163. B.

Patri præterea quemadmodum subveniat. T. 1. c. 239. G.

Patri, vel domino heredis instituti, aut legatarii fideicommissi potest. T. 4. c. 123. B. legari non. Ibid. B.

Patri ferrum dedit lex Julia adulterii tantum ulciscendi causâ, non stupri. T. 4. c. 1485. D.

Patri nata alpecta non pertingit filium, vel filiam. T. 4. c. 972. B.

Patri potestatem facit lex Julia de adulterio cum adultero occidenti filium, quam in potestate habet. T. 4. c. 991. D.

- Patri** cur liceat filium deprehensam in adulterio occidere, non mari: *to*. T. 4. c. 877. D.
- Patri** conservanda dotis omnis, & officium incumbit. T. 5. c. 555. D.
- Patri** an detur querela inofficiosi testamenti in bona pagana. T. 5. c. 1045. E.
- Patri** manumissori praterito duplici jure filii hereditas deferatur. T. 6. c. 189. E.
- Patri** dos data, in cujus potestate maritus est. T. 6. c. 125. A.
- Patri** a filio familias herede instituto an utiliter legetur. T. 7. c. 1009. A.
- Patri** a filio quantum relinquat oportet. T. 7. c. 195. E.
- Patri** an liceat impune filio facere convitium. T. 7. c. 1044. C.
- Patri** praterito a filio an, & quando bonorum possessio contra tabulas detur. T. 7. c. 196. E.
- Patri** non succedunt spurii, & cur. T. 8. c. 191. C.
- Patri** an actiones adversus filium dari, & cedi possint. T. 8. c. 335. C.
- Patri** emancipato an jungatur nepos, in potestate avi retentus, in admittenda contra tabulas petitione. T. 8. c. 77. C.
- Patri** suo in adoptionem datus an sit in aliena familia, & an habeat bonorum possessionem contra tabulas sui sui. T. 8. c. 31. C.
- Patri** debet filius pietatem, & obsequium, non officium. T. 9. c. 643. B.
- Patri** ejus, qui beneficium utriusque integrum restitutus est, an detur, aut prosit restitutio in integrum. T. 10. c. 896. C.
- Patri** an detur querela inofficiosi testamenti. T. 10. c. 934. B.
- Patria duplex**. T. 1. c. 1016. A. & T. 3. c. 399. D.
- Patria potestas** est inextimabilis. T. 1. c. 1475. E. & T. 9. c. 1323. D.
- Patria** carior esse debet, quam nosmetipsi. T. 2. c. 660. C.
- Patria potestas** est juris civilis. T. 1. c. 38. E. & Tom. 10. c. 185. D.
- Patria potestas** certis modis acquiritur. T. 1. c. 917. A.
- Patria potestas** quid. T. 2. c. 563. D. & T. 8. c. 834. E.
- Patria potestas** certis modis resolvitur. T. 2. c. 565. B. C.
- In patria potestate** sunt liberi. T. 1. c. 311. A.
- Patria potestas** quibus modis tollitur. T. 1. c. 316. E.
- Patria potestas** captivitate suspenditur potius, quam solvitur. T. 1. c. 404. B.
- Patria potestate** solvuntur filii minores, Diales, aut Vestales. T. 1. c. 317. B.
- Patria potestas** solvitur patriaciatu. T. 2. c. 895. E.
- De patria potestate**. T. 2. c. 563. B. C. & T. 3. c. 149. A. B.
- Patria domicilii** in jure magis spectatur, quam originis. T. 4. c. 643. A.
- Patria potestas** in pietate consistit. T. 4. c. 314. A.
- Patria a patre** dicitur, non a matre. T. 4. c. 857. A.
- Patria a patre** ducitur, sicut pater alius est naturalis, alius civilis, qui adoptatus est, ira patria ipsi duplici. T. 4. c. 851. E.
- Patria dicitur a patre, & non a matre**, excepto speciali privilegio dato. T. 4. c. 857. A. versus poetam Virgilii hic qui. Ibid. B.
- Patria non est** omne natale solum, sed natale solum patris. T. 4. c. 855. B.
- Patria potestas** est inextimabilis, & res sancta. T. 4. c. 1257. C.
- Patria communis** est Roma. T. 4. c. 641. D.
- Patria germana**, sive originalis. T. 5. c. 619. A.
- Patria adoptiva**. Ibid. A.
- Patria mariti** est patria uxoris. Ibid. A.
- Patria adoptatoris** est patria adoptati, vel adoptatæ. Ibid. A.
- Patria patroni** est patria liberi, vel liberti. Ibid. A.
- Patrii potestate** quomodo filius absolvetur. Tom. 5. c. 1183. C. D.
- Patria duplex** est, una originis, altera domicilii. T. 7. c. 49. E.
- Patria potestas** cessat, cum pater caput est ab hostibus. Tom. 9. c. 1318. D.
- Patria potestas** in filios. T. 9. c. 1311. A. B. C.
- Patria interdicere** non potest magistratus, qui non habet merum imperium. T. 9. c. 1059. E.
- Patria potestas** acquiritur non tantum beneficio naturæ, & procreacionis ex iustis nuptiis, sed etiam beneficio adoptionis. Tom. 9. c. 1310. E.
- Patria potestas** non acquiritur adoptione duobus casibus. T. 9. c. 1312. C.
- Patria potestas** est quasi proprietatis, quam patres jure civili habent in liberos suos iuste procreatos. T. 9. c. 1305. E. hoc jus est proprium civium Romanorum. Ibid. E.
- Patria potestas** in liberis qualis olim erat. T. 9. c. 1309. D.
- Patria interdicere**. Tom. 9. c. 1069. D. E.
- Patria potestas** in pietate, non in atrocitate consistit. Tom. 9. c. 1309. A.
- De patria potestate**. T. 9. c. 1305. C. D. & seq.
- De patria potestate** resolvenda. T. 9. c. 1314. E. & c. 1315. A. & seq. resolvitur variis modis, sed certis tantum. Ibid. c. 1314. E.
- Patria potestas** leniori vocabulo dicta est pietas. T. 10. c. 573. E.
- In patria sua** an quis Rector fieri, aut Praefex possit. T. 10. c. 854. D.
- Patriæ suæ causam** qui agit, quæ nobis omnibus carior esse debet, quam nosmetipsi, delatorum numquam habetur, & ideo si non obtineatur, infamia non notatur. T. 2. c. 660. C.
- Patriæ potestatis** ius moribus receptum, nam l. 12. Tabularum adscribitur. T. 1. c. 799. E.
- Patriæ potestatis** ius olim multiplex. T. 1. c. 467. B.
- De patriæ potestatis** solutione constitutio Novella. T. 2. c. 1119. A. B.
- Patriæ potestatis** vinculum. Vide. Vinculum.
- Patriæ potestatis** ius in iis, quæ ad causam, sive publicum pertinent, non spectatur. T. 5. c. 121. A.
- Patriæ potestatis** ius, sicut & ius patrimoniatum, est inextimabile. T. 7. c. 845. A.
- Patriæ potestatis** ius est inextimabile. T. 7. c. 808. C.
- Patriæ nomen** ambiguum, alia est originis, alia domicilii. T. 9. c. 709. A.
- Patriæ potestatis** alie partes. T. 9. c. 1310. B.
- Patriam** qui vivit, sunt impii. T. 1. c. 733. E.
- Patriam potestatem** amittit, qui filium a patre recentem prole inhumaniter, & quodammodo ad mortem exponit. T. 9. c. 1333. B.
- Patriarcha, & Archiepiscopus** idem. T. 2. c. 1049. B.
- Patriarchæ** quot olim fuerint. T. 6. c. 500. D.
- Patriarchicum** privilegium a Metropolitanis privilegio separatur. T. 2. c. 76. E.
- Patrias** plures habere potest mulier, & quæ sunt illæ patriæ. T. 5. c. 618. E. & c. 619. A.
- De patribus** despondentibus filios, & filias. T. 9. c. 430. B. C.
- De patribus** civitatum. T. 9. c. 1185. A. B.
- Patriacium** dignitas patriam solvit potestatem. T. 2. c. 895. E.
- Patriacium** codicillis ut vir illustri accipere possit, etiam si consulatum, aut præfecturam non gesserit, statuit Iulianianus. T. 10. c. 740. E.
- Patrii** filii super illustres. T. 10. c. 851. B.
- Duo patrimonialia** unius hominis non sunt. T. 4. c. 753. E.
- Patrimoniale** ab emphiteutico differt, ut species a genere. T. 10. c. 740. A.
- Patrimonialia** fundi. T. 2. c. 863. C. & T. 9. c. 1037. A.
- Patrimonii** divisio inter liberos fit quacumque scriptura. Tom. 2. c. 1067. A.
- Patrimonii** quod in corpus versum est, id non dignum videtur. T. 4. c. 1141. B.

Quod in corpus patrimonii retinetur, non videtur absumptum. T. 4. c. 188. D.

Patrimonium verbo significatur bona paterna. T. 6. c. 520. D. E.

Patrimonii quantitas tempore mortis computatur in penenda Falcidia. T. 7. c. 1458. C.

In patrimonio nostro est milititia, sicut et feudum, & emi potest. T. 4. c. 362. B.

Ex patrimonio fit peculium. T. 6. c. 570. C.

Patrimonium est civile nomen. T. 1. c. 1456. B.

Patrimonium aliud privatum, aliud sacrum. T. 2. c. 863. C.

Patrimonium paterna, patrimonium materna bona significat. T. 1. c. 57. D.

Patrimonium privatum, vel sacrum. T. 2. c. 72. A.

Patrimonium quodplex est. T. 4. c. 258. C.

Patrimonium filiz statim fit, quod est in dotem datur. T. 4. c. 893. A.

Patrimonium mulierum olim consistebat in dotibus. T. 4. c. 926. A.

Patrimonium mulieris est dos. T. 5. c. 185. A.

Patrimonium ejus, qui reipublice causis abuit, non videtur deminutum. T. 6. c. 49. B.

Patrimonium an continet jura, vel causas patrimonii. T. 8. c. 4. A.

Patrimonium Principis duplex est. T. 10. c. 848. E.

Patrimonium est nomen civile, peculium est nomen naturale. T. 10. c. 975. C.

Patrimonium dicitur, deducto aere alieno. T. 10. c. 1098. B.

Patris scientia non nocet filio. T. 3. c. 395. D.

Patris taciturnitas, scientia, patientia non obligat eum in solidum. T. 1. c. 1385. A.

Patris casus, aut meritis filio non praeiudicat personalium munerum executionem. Tom. 2. c. 753. C. D.

Patris fraudem coargui non est honestum, ne post mortem quidem. T. 1. c. 710. A.

Patris familias gratius nomen, quam domini est. T. 1. c. 1249. A.

Patris familias nomine in eadem familia unus tantum appellari potest. T. 1. c. 1063. C.

Patris jus, quod est jus fructuarii, majus est, quam jus heredis onerati fideicommissio. Tom. 4. c. 1311. E.

Patris jus est perpetuum, jus vero heredis plerumque temporarium. Ibid. E.

Patris adoptivi finit potestate, nullum ex pristino vestigium retinetur. T. 4. c. 807. E. quae differentia est inter adoptivum, & naturalem filium, Ibid. c. 808. A.

Patris consensus in nuptiis. Vide, Consensus patris.

Patris taciturnitas pro voluntate habetur. T. 4. c. 255. B. & T. 8. c. 279. A.

Patris naturalis origo patriam facit. T. 4. c. 857. D.

Patris iudicium in datione tutoris. Vide, iudicium patris.

Patris electio quandoque pro satisfactione est. Tom. 4. c. 1243. A.

Patris scientia. Vide, Scientia.

Patris scientia, & patientia in nuptiis exigitur. T. 4. c. 262. E.

Patris victoria filio exheredato proficit, patri non proficit. T. 4. c. 884. C.

Patris sacrum. T. 5. c. 548. D.

Patris familias prudens est, maxime si longinquo abstantes sit, relinquere domum rerum, & litium suorum omnium procuratorem. T. 5. c. 121. C. D.

Patris iusjurandum quando filio proficit, vel non. Tom. 5. c. 72. B.

Patris pntestas Clericatus non solvitur. T. 6. c. 1042. C.

Patris, & filii appellatione quid continetur. Tom. 5. c. 439. D. E.

Patris ratihabitio quando efficax est. T. 6. c. 15. E.

Patris obligatio nem non resolvit, qui pro filiali filio dotem promittit, quod eam postea emancipavit. T. 6. c. 105. B.

Patris voluntas exigitur, non tantum in constituendis primis nuptiis, sed etiam in secundis. T. 6. c. 103. A.

Patris, & filii persona an eadem semper constet. Tom. 7. c. 65. A.

Patris iudicium impugnantes, ex quo illud desit, nihil ex eo consequi possit. Tom. 7. c. 921. E. repellit a substitutione pupillari. Ibid. E.

Patris scientia an nocet filio. T. 7. c. 890. D.

Patris scientia filio ignoranti non nocet, & contra, patris ignorantia filio non prodeit in petenda bonorum possessione. Tom. 7. c. 889. A.

Patris naturalis una tantum demonstratione est, & probatio. Tom. 7. c. 119. E.

Patris persona filio honesta, & sancta esse debet. T. 7. c. 21. E. & c. 127. B.

Patris vox dicitur vox filii, & rectorum, vox filii vox patris. T. 7. c. 19. E.

Patris furore superveniente, an liberi ejus potestate exeant. Tom. 8. c. 375. E.

Patris appellatione quid significatur. T. 8. c. 552. B.

Patris, & domini discrimen quod. T. 8. c. 201. B.

Patris scientia ignorantis filio non

nocet. T. 8. c. 12. E.

Patris ius nomen datur patri naturali, quia & filio naturali non succedit. T. 9. c. 553. A.

Patris consensus intervenire debet in contrahendis nuptiis filiorum, vel filiarum. T. 9. c. 410. B.

Patris persona sancta. T. 9. c. 315. D.

Patris officium est docere filios consistere, & conservare. Tom. 9. c. 485. D.

Patris captivitas non in plenum solvit patriam potestatem, quamdiu vivit pater, propter jus postliminii. T. 9. c. 1318. E.

Ad patris successiones quos natura vocat. T. 9. c. 1147. B.

Patris jus quod est. T. 9. c. 1496. E.

Patris, & patroni nomina sancta sunt. T. 9. c. 645. C.

Patris vox tanquam vox filii est. T. 9. c. 1255. B.

Patris consensus filius factus decurio. T. 9. c. 306. E.

Patrum jus. T. 5. c. 1045. E.

Patrocinii gratia quod possidetur, verè non possidetur. T. 2. c. 682. C.

Patrocinii nomine significatur procuratio, non advocatio. T. 10. c. 885. C.

Patrona humani generis dicitur praescriptio 30 annorum. T. 9. c. 793. A. & c. 1029. C. D.

Qui patronatus, vel liberum nati nascitur, non oneratur fideicommissio. T. 10. c. 1052. C.

Patronatus juxta multiplex. Tom. 2. c. 181. E.

Patronatus juxta est inextimabile. T. 1. c. 1475. E. & T. 6. c. 270. C.

Patronatus juxta minimi capitis deminutione non perit. Tom. 1. c. 320. C.

Patronatus jura per eminentiam appellari jura succedendi in bonis libertorum. T. 2. c. 181. E.

De patronatus jure quaedam. T. 3. c. 288. A.

Patronatus jura quae. T. 4. c. 319. C.

Patronatus juxta. Vide, juxta patronatus.

Patronatus juxta in heredes transmittitur. Tom. 6. c. 928. A. pignori dari potest, & locari cum fundo. Ibid. A.

Patronatus juxta cui competat. T. 6. c. 768. A.

Patronatus esse commoda innumera. T. 7. c. 846. A.

Patronatus jure quae partem suam ferat Falcidia. Tom. 7. c. 1327. C.

Patronatus juris multa esse commoda. T. 7. c. 1069. C. ejus nulla est estimatio, Ibid. C. non onerari potest. Ibid. C.

Patronatus juxta quae causa patronatus non amittitur. Tom. 7. c. 126. A.

Patronatus juxta est inextimabile, M m m sicut

- sicut jus patris potestatis. T. 7. c. 828. C. & c. 846. A.
- Patronatus jus an amittatur, si filius patris libertam paternam accusaverit. T. 8. c. 153. C.
- Patronatus jus an amittatur, si patronus obligaverit libertum ad mercedem operarum. Tom. 8. c. 152. B.
- Patronatus jus an amittatur, si patronus libertum accusaverit. T. 8. c. 153. D.
- Patronatus jus an amittatur, si patronus libertum, vel libertam obligaverit viduitati. T. 8. c. 152. B.
- Patronatus jus an amittatur, si patronus sit rei capitalis damnatus, nec relictus. T. 8. c. 153. C.
- Patronatus jus an individuum sit. T. 8. c. 159. A.
- Patronatus jus an minuatur, si libertus solutus fuerit ipso jure operarum obligatione. Tom. 8. c. 153. B.
- Patronatus jus est varium, & multiplex. T. 8. c. 150. B. quæ illius jura sint. Ibid. C.
- Patronatus jus quales liberi patroni habeant. T. 8. c. 155. A.
- Patronatus jus quibus modis perimatur. T. 9. c. 635. B.
- De patronatus jure. T. 9. c. 635. D. E. & seq.
- Juris patronatus partes. T. 9. c. 645. D.
- Patronatus, & libertas an sint in bonis. T. 10. c. 1052. B.
- In patroni fraudem liquid factum sit. T. 1. c. 826. A.
- Patroni futebant liberis pecuniam utendum dare. Tom. 1. c. 947. C.
- Patroni major dignatio, quam procuratoris. T. 5. c. 1576. A.
- Patroni, & liberti in quo differunt. T. 5. c. 1172. B. & c. 1174. A.
- Patroni alii sunt manumissores, alii patroni non manumissores. T. 5. c. 1189. E.
- Patroni jus succedendi in bona libertorum, omnium maximum. patronorum jus est. T. 6. c. 148. C.
- An patroni filius possit omittre hereditatem patris, & amplecti hereditatem liberti patroni. T. 6. c. 179. B.
- Patroni tutor, vel curator impone in jus vocari possit sine venia, & patroni defensor. T. 7. c. 127. B.
- Patroni, & liberi patronorum in quo distant. T. 7. c. 126. A.
- Patroni, patronæve in jus vocari non possunt. T. 7. c. 128. D.
- Patroni adrogatione libertus amittit patronum. T. 8. c. 605. C.
- Patroni filius, qui accusavit liberum paternum capitis, an perdat bonorum possessionem contra tabulas liberti. T. 7. c. 146. D.
- Patroni appellatiōne an patroni continetur. T. 8. c. 606. E.
- Patroni libertas ad quos pervenisse videbitur. T. 8. c. 606. D.
- Patroni jus, quomodo adquiritur, vel amittitur. T. 8. c. 150. D.
- Patroni præteriti portioni an accerscat portio heredes scripti, qui hereditatem omisit. Tom. 8. c. 9. E.
- Patroni liberis, aut parentibus liberti præstabant legata, aut fideicommissa supra semilevem, non supra quadrantem. T. 7. c. 129. D.
- Patroni, qui manumiserunt servos, si fuerint a libertis præteriti, an habeant contra tabulas liberorum emancipatorum. T. 8. c. 145. E.
- Patroni an in jus vocari, & duci possint. T. 9. c. 22. B.
- Patroni, & patris nomina sunt sancta. T. 9. c. 645. C.
- Patroni filio, quæ pars competeat olim in bonis liberti ab intestato, & sine liberis mortui. Tom. 10. c. 361. D.
- Patroni persona non erit honesta, si turpitudine patroni sit manifestata. T. 10. c. 905. E.
- Patronis non perit bonorum possessio unde legitimi, adoptione, vel minima capitis deminutione. T. 6. c. 184. C.
- Patronis dissentientibus libertini a libertis adoptari non possunt. T. 7. c. 124. A.
- Patronis datur actio Fabiana, & Calvisiana. T. 9. c. 539. E. & c. 640. A. & seq.
- Patronis quæ obsequia præstanda sunt. T. 9. c. 644. B. & seq.
- Patrono legatum relictum fideicommissum onerari potest. T. 4. c. 328. A.
- Patrono præterito datus bonorum possessio contra tabulas liberti. T. 5. c. 624. E.
- Patrono legatum, vel fideicommissum relictum, quod sufficit explende portioni legitime, debetæ verecundia patronali, patronum repellit a bonorum possessione contra tabulas. Tom. 6. c. 175. B.
- Patrono præterito testamento liberti dari potest contra tabulas bonorum possessio. T. 6. c. 481. D.
- Patrono non debet legitimam, cum filius liberti heres exstitit. T. 6. c. 175. A.
- Patrono filium liberti præferri suum, vel emancipatum. Tom. 6. c. 174. E.
- Patrono an certa portio ex bonis liberti debeatur. T. 7. c. 869. B.
- Patrono pars debita an excludat querelam inofficiosi. T. 7. c. 1207. A. B.
- Patrono quæ pars debeatur ex bonis liberti. T. 7. c. 1327. B.
- Patrono reverentia semper habenda. T. 7. c. 127. B.
- Patrono an noceat facti ignorantia. T. 7. c. 1270. B.
- Pro patrono quando non habetur, qui manumiserit. Tom. 7. c. 122. B.
- Patrono an auferatur debita pars, si non vindicavit mortem liberti. T. 7. c. 1494. B.
- Patrono an debeantur operæ a liberti. T. 8. c. 159. C.
- Patrono an debeantur obsequia a liberti, & ejus filio. Ibid. C.
- Patrono an detur ab intestato bonorum possessio unde legitimi. T. 8. c. 150. C.
- Patrono an detur actio, vel querela ingrati. Ibid. C.
- Patrono an detur bonorum possessio contra tabulas liberti. T. 8. c. 9. A. an detur omnium bonorum. Ibid. A. an detur si nullus heres exstiterit. Ibid. B.
- Patrono defuncti nihil honoris debent extranei heredes liberti. T. 8. c. 159. D.
- Patrono an liceat liberti imponere operas, donum, munus. T. 8. c. 150. C.
- Patrono an, & apud quem detur actio ingrati adversus libertum. Ibid. D.
- Patrono instituto ex debita parte sine dilatione, & conditione, an detur bonorum possessio contra tabulas. T. 8. c. 157. A.
- Patrono præterito an debita partis bonorum possessio contra tabulas detur. T. 8. c. 156. E.
- Patrono quando detur Faviana, vel Calvisiana. Tom. 8. c. 150. C.
- Patronorum liberi, & parentes accipiunt utriusque sexus. T. 7. c. 125. A. in jus vocari non debent sine venia. Ibid. B.
- Patronorum jura in libertos quæ lege adacta. T. 8. c. 1058. C.
- Patronorum interventoribus an eadem honor, qui patronis, habentur. T. 8. c. 150. E.
- In patronos liberti actio turpis, & famola non datur; at ex causis famolis solet agi in eis in factum, non in personam. T. 6. c. 90. A.
- Patronos etiam esse legitimos heredes. T. 7. c. 1058. C.
- In patronos quæ actio non datur. T. 7. c. 125. B.
- Patronos inter, & advocatos fuit olim differentia. T. 10. c. 879. E.
- Patronum potest habere ingenuus. T. 7. c. 124. C.
- Patronum an excludant ab hereditate liberti liberi liberti. T. 8. c. 155. C.
- Patronum an naturales liberi liberti excludant a bonorum possessione contra tabulas. T. 8. c. 157. E.
- Patronum an possit libertus in jus vocare. T. 8. c. 159. C.
- Inter patronum, & libertum differentia. T. 9. c. 25. D.
- Patronum inter, & clientem magna fuit olim necessitudo. T. 10. c. 10.

To. c. 715. D.

Patronus, & patrona differunt. T. 1. c. 351. A.

Patronus etiam est, qui ex causa fideicommissi manumissus. T. 2. c. 734. C.

Patronus fisci. T. 2. c. 665. D.

Patronus quomodo ad hereditatem liberti vocatur. Tom. 1. c. 178. A.

Patronus si libertum criminis capitalis reum fecerit apud Praesidem, & libertus Praesidem sepius interpellat, veniam con precatus, an videatur in edictum Praetoris committere, quod sine venia sepius eum interpellat. T. 4. c. 835. D. E.

Patronus liberti impuberis est tutor legitimus. T. 4. c. 307. A.

Patronus praeteritus, & filius praeteritus in quo differant. T. 4. c. 327. B.

Ut patronus utrumque veniat, an ut patroni filius, quis est diffidentia. T. 4. c. 357. A.

Patronus. Vide, Libertus.

Patronus a successione liberti, aut bonorum possessione, quando excludatur. T. 5. c. 624. C. D.

Patronus fisci an possit emere rem fiscales. T. 5. c. 741. E.

Patronus heres institutus an cogi possit adire hereditatem liberti. T. 6. c. 387. A.

Patronus quando iuspationatus amittit. T. 6. c. 414. A. & seq.

Patronus praeteritus quando admittitur ad partis debita bonorum possessionem contra Sempronium fideicommissarium. T. 6. c. 175. A.

Patronus conjunctim institutus heres cum extraneo. T. 6. c. 173. D.

Patronus quando praefertur filio liberti emancipato sub conditione instituto. T. 6. c. 174. A. B. C.

Patronus si petat operas officiales, probare debet, se esse patronum. T. 7. c. 871. C.

Patronus testamentum liberti falsum dicens, nec obtinens, an possit transire ad bonorum possessionem contra tabulas. T. 7. c. 187. D. E.

Patronus heres institutus est ex portione debita. T. 7. c. 129. E.

Patronus non est, qui maximam, aut mediam capitis deminutionem subiit. T. 7. c. 123. A.

Patronus quis dicitur. T. 7. c. 120. D.

Patronus non potest in ius vocari sine vocis. T. 7. c. 131. A.

Patronus in eadem causa an testimonium dicere possit. Tom. 7. c. 834. C.

Patronus in praedicio an probet. T. 7. c. 871. C.

Patronus probare debet, libertum in fraudem suam aliquid dedisse, ut partem in fraudem dati possit

avocare. T. 7. c. 869. B. C.

Patronus praeteritus testamento liberti an habere bonorum possessionem contra tabulas. T. 7. c. 187. D. E.

Patronus si libertum partem quinquagesimam ex redditu praediorum legaverit, & heredes praedia vendiderint, an ei heredes quinquagesimam partem usufructuum pecuniarum ex venditione redactarum, vel usufructuum ejus pecuniarum, quae ex consuetudine in ea regione frequentantur, debeant legatario praestare. T. 7. c. 1325. E. & c. 1324. A.

Patronus an si omnino sit, qui juraverit se esse patronum, delato iurejurando a libertis. Tom. 8. c. 155. D.

Patronus an repellatur a bonorum possessione, si imposuerit libero operas, & dona. T. 8. c. 153. A.

Patronus an repellatur ab hereditate, si libertum operas vendiderit. Ibid. A.

Patronus an repellatur ab hereditate, si exegerit pecuniam initio libertatis promissam. Ibid. B.

Patronus an sit omnino, qui sententia iudicis patronus pronuntiatus est. T. 8. c. 155. D.

Patronus praeteritus si petierit contra tabulas, an praestet legata. T. 8. c. 148. A.

Patronus si libertis suis legaverit fundum, ita ut invicem succederent, & eorum novissime mortuo succederet reipublica, fideicommissum reipublicae relictum videri a libertis, non ab herede. T. 7. c. 1378. B. C.

Patronus, & libertus donis mutuis se afficiebant. Tom. 9. c. 32. A.

Patronus ex debita portione heres institutus, & coactus adire, an restituere teneatur. T. 10. c. 341. E.

Patruus quoniam dicitur. T. 6. c. 172. A.

Patruus frater. Vide, Frater patruus.

Patrum fulmen exhereditatio, & abdicatio. T. 9. c. 762. A.

Patrum scelera in crimine laesi majestatis luuntur filiorum pœnis, & cur. T. 9. c. 1396. A.

Patruus meus mihi agnatus, & cognatus est, avunculus tantum cognatus est, non agnatus. T. 4. c. 1091. B.

Patruus patris locum obtinet. T. 6. c. 711. D.

Patruus incestas nuptias cum filia fratris suo contrahit. Tom. 5. c. 548. C.

Patruus impuberis an contra substitutionem pupillarem possit movere querelam. T. 7. c. 178. B.

Patruus est frater patris. Tom. 8. c. 1036. B.

Patruus est agnatus. T. 8. c. 183. C.

De Pauli tribus decretorum libris. T. 3. c. 42. D. E.

Pauliana actio dicitur in factum. T. 8. c. 800. C.

Pauliana actio. Vide, Utilis.

Pauliana actio. Vide, Actio Pauliana. Pauliana actio in quo differat ab actione in factum. T. 8. c. 1108. A.

Pauliana actio quis teneatur. T. 8. c. 899. D. & c. 800. B.

Pauliana actio. T. 9. c. 1135. A. B. & seq. Quando non datur. Ibid. c. 1136. B.

Pauliane actioni quondam sit locus, & in quo differat a Pauliana. T. 8. c. 1109. C.

A Paulo Jurisconsulto facile, & libenter diffidet Ulpianus etiam Jurisconsultus. T. 10. c. 77. D.

Paulus Verginius. T. 1. c. 911. A.

Paulus, & Ulpianus auctoribus Papiniani praefecti praetorio lucent. T. 5. c. 937. E.

Paulus ex eorum numero fuit, qui erant, dicuntur, id est, quibus mediam viam sequi, amicum, & familiare est. T. 5. c. 380. E.

Paulus in L. 3. §. L. r. ad Senat. consultum Peltianum duos casus recenset, quibus Senat. consultum Peltianum intercessionem facit, minarum non recusat. Tom. 5. c. 448. C.

Paulus in fine L. r. ad Senat. consultum Peltianum, ait, qui impoluit mulierem, ut pro se suam pecuniam acciperet ab alio, magis mulierem decept, quam creditorem. Ibid. B.

Paulus Jurisconsultus, quid esset in jurare, non recte definitur, ut si perperam definitur. T. 5. c. 166. D.

Paulus Jurisconsultus cum ait, utilis tam petitori esse conservandam, quomodo intelligendus. Tom. 5. c. 374. D.

Paulus Jurisconsultus dat actionem in factum ex tertio edicto in id, quod interit adversus eum, qui quem prohibet mortuum inire in locum, vel monumentum suum. T. 5. c. 389. A.

Paulus Jurisconsultus respicit ad id, quod plerumque fit. T. 5. c. 394. C.

Paulus Jurisconsultus singularem locum de aliena materia, & specie ex ea facit nota. L. 12. §. 2. ad exhibendum. Tom. 5. c. 378. D.

Paulus Jurisconsultus quid intel ligat per suam. T. 5. c. 400. C.

Paulus Jurisconsultus iurjurandum, quod exigitur propter calumniam, separavit a iurjurando propter rem. T. 5. c. 45. B.

Paulus pacavit dissidium, quod erat inter auctores. Tom. 5. c. 380. D.

Paulus Jurisconsultus novā dicens formā petere pro petere, id est, vindicare usurpavit. Tom. 5. c. 387. E.

Paulus ubi ordinem perpetui edicti sequitur sit. Tom. 5. c. 812. C.

Paulus a Papiniano dissentit ; T. 7. c. 1272. A.
 Paulus libro 75. ad edictum agit de stipulationibus . Tom. 7. c. 1092. A.
 Pavonum, & columbarum an ferre si natura . Tom. 1. c. 64. B.
 Pavonum natura quoniam sit . T. 8. c. 930. B.
 Pauper vix satisfactionem prestare potest . T. 1. c. 53. B.
 Pauper, & egenus quomodo differunt . T. 8. c. 765. C.
 Pauper quisnam sit . T. 10. c. 1230. A.
 Pauperes ab accusationibus repelli . T. 3. c. 504. B.
 Pauperes qui dicuntur, & an testimonium dicere possint ; T. 7. c. 884. B.
 Pauperes, & positos in necessitate adjuvare verum est cultus Christiani Episcopi . T. 10. c. 822. E.
 Pauperibus multa irrogatus in causis Ecclesiasticis . T. 10. c. 870. B.
 Pauperem si quadrupes fecerit ; T. 1. c. 271. B.
 Pauperem si quadrupes fecisse dicatur . T. 8. c. 1221. D. E.
 Pauperes quid . T. 1. c. 271. C.
 Pauperes quid . T. 8. c. 1121. E. & c. 1122. A. de pauperie actioni locus est, etiam si bellis pauperem fecerint . Ibid. C.
 De pauperie ex 12. Tabulis actio bellis non continetur . T. 8. c. 1089. A.
 Pauperes extrema munus civilium vacationem prestat . T. 2. c. 754. E.
 Paupertas tutoris, vel curatoris vitio non vertitur . T. 9. c. 584. A.
 Paupertatem qui simulat, fucis vitibus, vel arboribus, quo declinet fidem censuratur puniendus . T. 2. c. 854. A. B.
 Paupertati vicina mediocritas . T. 1. c. 1476. C.
 Paupertatis definitio ad 50. millia scelerum in ingenuis, in libertis ad 30. millia scelerum . T. 3. c. 560. B.
 Paupertas n'est par vice, comme l'on, proverbiu Gallicum . T. 9. c. 584. A.
 Pax est juris gentium . T. 1. c. 921. A.
 Pax passionibus conficitur . T. 1. c. 917. C.
 Pax dicitur, quod pacto fiat . T. 5. c. 50. C.
 Pax est species pacti, quam inter se duces pacifuntur, finendi belli causa . T. 9. c. 28. C.
 Pacis etymon . T. 1. c. 917. C.
 Pacis violatores ut puniendi . T. 2. c. 1329. C.
 De pacis violatoribus constitutio Friderici . T. 2. c. 1331. C. D.
 De pace tenenda constitutio Friderici . T. 2. c. 1326. C. D.
 In pace non est postliminium, sed in

bullo tantum . T. 9. c. 26. B.
 Payer dictio Gallica unde derivatur . T. 5. c. 555. E.
 Peccare qui non vetat, cum possit, jubet, vel peccat ipsemet potius . T. 6. c. 552. B.
 Plus peccat, qui facit, quam qui non facit . T. 4. c. 1018. E.
 Peccata nocentium nota esse oportet, & capedit . T. 5. c. 756. B.
 Peccata nocentium nota esse expedit . T. 8. c. 524. C.
 Peccatum omne actionem esse . Stoicorum sententia vera non est . T. 1. c. 1213. E.
 Peccatum omne in actione esse . Stoici dicunt . T. 8. c. 821. E.
 Peccata pacendi causa parata, ut ex eis fructus capiatur . Tom. 2. c. 1151. A.
 Pecora fletuandi fundi causa parata debet instrumentum fundi legatio . T. 4. c. 894. E.
 Pecora, quæ immittuntur in paciscus publica, scripta sileo committi . T. 9. c. 400. A.
 Pecora partiarum . T. 9. c. 62. C. & seq.
 Pecoris ad aquam appulsus aliis personalis, aliis realis servitus est . T. 7. c. 1024. C.
 Pecoris morbo venditur, si contagione illius totus grex perierit, an adlimationem gregis prestat cogatur . T. 7. c. 750. A. B.
 Pecoris nudus usus si alicui legatus sit, quomodo eo uti debeat . T. 7. c. 1058. B.
 De pecoris noxalis passu ; T. 7. c. 598. E.
 Pecorum appellatio quæ contineatur . T. 1. c. 436. C.
 Pecorum factus sunt in fructu . T. 5. c. 425. B. & c. 728. B.
 Pecorum appellatione quoniam continentur . T. 10. c. 1126. A. B.
 Pecunia quid sit . T. 10. c. 662. B.
 Pecuniarum . T. 2. c. 785. C.
 Pecudes, & oves in quo differunt . T. 5. c. 1199. D.
 Pecudes de quibusnam animalibus dicantur . T. 8. c. 1088. E.
 Pecudibus, aut ovibus legatis quæ continentur . T. 5. c. 1199. D.
 Pecudum numero quoniam esse dicuntur . T. 1. c. 239. B.
 Pecudum appellatio an etiam fues continentur . Ibid. B.
 Peculatus quid . T. 1. c. 875. B.
 Peculatus actio morte non finitur . T. 2. c. 647. D.
 Peculatus crimen tantum intenditur in furem pecuniae publicæ populi Romani . T. 4. c. 843. C.
 Peculatus ex lege Julia olim tantum erat de pecunia populi Romani, postea eam legem Imperatores ad cuiuscumque civitatis pecuniam porrexerunt . Ibid. B.
 Peculatus lex 4. §. ult. D. ad l. Jul. peculatus, & lex 8. D. de furis plane diversa proponunt, & non contraria . Ibid. C. D. E.

Peculatus crimen est crimen captae rum pecuniarum . T. 9. c. 1454. C.
 Primen peculatus quodam sit . T. 10. c. 729. A.
 Pecunia in bonis patris, vel domini an computetur . Tom. 1. c. 103. B.
 Pecunia si separata sit inter coheredes, qua actione, aut quo remedio illis subveniatur . T. 5. c. 441. C. D.
 Pecunia exingui non tantum mori te filiarum familias, sed etiam morte patris, & conlundi ceteris bonis paternis . T. 7. c. 517. D.
 Pecularem rem quoniam non possunt alienare . T. 7. c. 661. C.
 Peculiares res servi donare, & perdere non possunt ; sed vendere, permutare, novare, exigere, transigere, solvere possunt . T. 9. c. 44. C.
 De peculiaribus nummis creditis . T. 7. c. 661. B.
 In peculiaribus rebus omnia possunt & servi, & filii familias . T. 9. c. 44. B.
 Peculiaris obligationis onus sequi peculium ubicumque sit . T. 1. c. 1509. C.
 Peculii nomen juris intellectum habet . T. 1. c. 1509. A.
 Peculii nomen non modò emolumenta, sed etiam onera competit hendit . Ibid. A.
 Peculii definitio, & ejusdem actio . T. 1. c. 767. D. & c. 1453. C.
 Peculii onus quæ via in legatarium transeat . T. 1. c. 1510. B.
 Peculii actio ex maleficio non vertitur . T. 1. c. 1473. C.
 Peculii nomine quantum quantum patet, idemque hères testatori suo debuerit ; & quo tempore spectamus quantum in peculo fuerit . T. 4. c. 199. C.
 Peculi nomen in iure ubi est, semper adeit nodus, vel scitipulus aliquis . T. 4. c. 196. C.
 Peculi vindicatio . T. 6. c. 433. E.
 Qui peculii sui servus rem aliquam amoverit furandi animo, furum non facit . T. 6. c. 144. D.
 Peculi obligatio sequitur peculium . T. 7. c. 1404. A.
 Peculi singula corpora an minuantur per alium, quod domino debetur . T. 7. c. 1216. B.
 Peculi concessio finitur morte patris . T. 7. c. 1253. B.
 Peculi filifamilias species duæ sunt . T. 8. c. 6. B.
 In peculii iure nemo pater potior est . T. 9. c. 919. D.
 Peculii nomen congruit tantum servo homini . T. 9. c. 983. A.
 Peculi definitio . T. 10. c. 431. E.
 Peculii totius dominium habet ipso iure pater . T. 10. c. 583. E.
 Qui est in peculo, vicarius dicitur, ad eius servi servus . T. 1. c. 1456. A.

De peculo non tantum tenetur pater, vel dominus ex persona filii familias, vel servi, sed etiam de in rem verso. T. 1. c. 1458. E.

De peculo legato. T. 1. c. 808. B. C.

Ex peculo an deducatur, quod debet servus vicario suo. T. 1. c. 167. B.

De peculo castrensis militum, & praefectorum. T. 1. c. 959. E.

Peculo legato an servus pecuniarum continetur. T. 4. c. 1122. B.

De peculo actio. Vide, Actio de peculo.

In peculo quod tempus spectandum sit, an tempus mortis, vel additionis. T. 4. c. 201. B.

De peculo an pater tenetur ob res amotas. T. 4. c. 300. D.

De peculo quod dat heredi statuliber, imputatur in Falcidiam. T. 4. c. 909. A.

De peculo agit, qui agit de in rem verso, sed non contra. Tom. 4. c. 137. E.

De peculo si agatur stricto iudicio, & nihil sit in eo rei iudicatae tempore, an dominus de futuro peculii incremento cavere debeat. T. 4. c. 173. B.

Ex peculo fit patrimonium. T. 6. c. 570. C.

Ex peculo duobus modis fieri deductionem. T. 6. c. 66. A.

De peculo suo se redimere servus potest. T. 6. c. 77. E.

De peculo actio annalis est. T. 6. c. 74. C.

De peculo servi agere potest fructuarium cum proprietario, siquid amplius fructuarium debeatur, quam quod sit in peculo ad se pertinet. T. 6. c. 68. E.

In peculo servi infortioris computatur pretium, quod eidem servo dominus debet naturaliter ex causa emptionis venditionis. T. 6. c. 58. E.

De peculo actio in dominum est, ubi servus obligatur naturaliter. T. 6. c. 467. E.

De peculo dominus conventus id deducit, quod servi nomine obligatus est, & etiam quod solvit pro servo. T. 6. c. 65. A.

De peculo servi communis unus ex sociis conventus in solidum, deducit etiam solidum, quod sibi, & socio debetur. T. 6. c. 71. B.

De peculo conventus dominus, quod servus exegit a debitore domini, deducitur, si modo dominus id ratum habeat. T. 6. c. 65. D.

De peculo servi quando emptor, & venditor servi simul tenentur. T. 6. c. 67. C. D.

De peculo tenetur is, qui usufructum in servo, vel usum habet, alio habente proprietatem. T. 6. c. 68. C.

De peculo suo servus se redimere, & libertatem adipisci potest. T. 6.

c. 303. A.

De peculo servi communis venditi. T. 6. c. 67. D. de deductione eius quod servus debet. Ibid. c. 58. A.

De peculo non esse actionem in adrogatorem. D. 6. c. 439. A.

In peculo continetur servi vicarii. T. 8. c. 604. B.

De peculo cum dominus convenitur, plerumque effugere potest solutionem pecuniae. T. 7. c. 551. B.

Actione de peculo recte convenitur pater, etiamsi nihil sit in peculo. T. 7. c. 614. E.

Peculo a patre filio semel permissio, filium familias potest patri in firorem proscripto acquirere non modo possessionem, sed & usufructum causam. T. 8. c. 245. E.

De peculo actio. Vide, Actio de peculo.

De peculo ejus, qui libertatem meruit. T. 9. c. 993. A. B.

De peculo servi quando dominus obligatur, & quando non. T. 9. c. 123. A. & seq.

In actione de peculo spectatur, quantum sit in peculo rei iudicatae tempore. T. 10. c. 409. E.

Actione de peculo inest actio de in rem verso. T. 10. c. 975. D. E.

Actio de peculo quo casu sit utilis, & efficax ex contractu servi adversus dominum. Ibid. B.

Peculum est naturale nomen. T. 1. c. 1456. B.

Peculum homini proflus esse simile. T. 1. c. 1510. C.

Peculum adventitium. T. 1. c. 93. B.

Peculum est veluti servi patrimonium. T. 1. c. 1456. B.

Peculum filii non tantum est, quod pater ei dedit, vel concessit, sed etiam, quod ipse sui patrimonii paravit. T. 1. c. 1453. C.

Peculum qua ratione servo, vel filio praestigiari dicitur. Tom. 3. c. 103. D.

Peculum vicarii est in ordinarii peculo, non contra. Tom. 1. c. 1456. E.

Peculum pagani iure antiquo in bonis est patris. T. 1. c. 92. E.

Peculum castrense quid sit. T. 1. c. 884. B.

Peculum castrense scrinarii, exceptores, & ceteri praefectiani habent. T. 1. c. 961. A.

Peculum castrense filii proprium est iure pleno. Tom. 2. c. 962. D.

Peculum est simile homini, id est, servo, cuius peculum est. T. 1. c. 1510. C.

Peculum castrense, filio familias mortuo, acquiritur patri. T. 1. c. 960. E.

Peculum castrense omnium palatinorum. T. 1. c. 947. D.

Peculum quibus modis extinguatur. T. 1. c. 768. A.

Peculum ademptione extinguitur.

T. 1. c. 768. A.

Peculum est veluti patrimonium, filiorum, filiarumque, vel servorum. T. 1. c. 154. B.

Peculum quomodo intelligendum. T. 1. c. 857. B.

Peculum protectum, & adventitium. T. 1. c. 93. A. B.

Peculum, & merx pecuniarum sunt idem. T. 1. c. 208. C.

Peculum pagani, & castrense in quo differunt. T. 4. c. 376. D.

Peculum pagani est quali patrimonium. T. 4. c. 379. B.

Peculum pagani, & castrense in quo differunt. T. 4. c. 805. C. D.

In peculum, vel in dotem siquid quid filiofamilias datur, quid interit. T. 4. c. 893. A.

Peculum morte filii familias extinguitur. T. 4. c. 301. C.

Peculum accensionem, & decessionem recipit. T. 4. c. 409. B.

Peculum castrense, vel quasi castrense filiofamilias habent. T. 4. c. 1216. C.

Peculum aliud est, aliud merx pecuniarum. T. 4. c. 209. C.

Peculum intelligitur deducto eo, quod dominus debetur. T. 4. c. 209. C.

Inter peculum pagani, & peculum castrense quae est notanda differentia. T. 4. c. 378. D.

Peculum castrense. Vide, Castrense peculum.

Peculum si diminutum sit, tempus mortis spectatur, si autem, tempus additionis. T. 4. c. 201. B.

Peculum est quasi patrimonium servi. T. 4. c. 911. A.

Peculum filii protectum est, res patris, hoc est, in bonis, in patrimonio patris. T. 4. c. 929. D.

Peculum mulieris est res extra dotem. T. 4. c. 1337. E. ut parapherna. Ibid. B.

Peculum non sequitur legatum, aut vadium servum, nisi nominatim legatur. T. 4. c. 899. A.

In peculum quod filius datur, interdum ei a patre auferri potest, & quando. T. 4. c. 833. B. hoc ab heretibus peti non potest, sed retineri, & cur. Ibid. B. C.

Peculum est quasi patrimonium servi, aut filiofamilias. T. 5. c. 396. B.

Peculum est accessio servi. T. 5. c. 436. E.

Peculum quando ex constituto patris, aut domini minus dicitur. T. 5. c. 413. B. C. D.

Peculum si commune fuerit, fuisse actio pro socio, vel communi dividendo. T. 5. c. 441. D.

Peculum si minatur universum, perit actio de peculo. Tom. 5. c. 413. D.

Peculum duplicis iuris habet, si liber homo bona fide possidet. T. 6. c. 16. B.

Peculum dicitur esse quasi patrimonium.

monium servi, T. 6. c. 144. D.
 Peculium servi sui domini quidque possidet civiliter, ut dominus; servus naturaliter. Ibid. C. D.
 Peculium duplicis juris qui servi habere possunt. T. 6. c. 359. E.
 Peculium extinguitur morte servi. T. 6. c. 261. C.
 Peculium filii, vel servi, peculium patris, vel domini est, siue pars sui patrimonii, bonorumve suorum. T. 6. c. 15. B.
 Peculium servorum in bonis dominorum est, sicut filiorum familias in bonis parentum est. T. 6. c. 308. E.
 Peculium universum servi ubicumque sit, velut patrimonium servi intuetur. T. 6. c. 68. D.
 Peculium dicitur, quod dominos ipse separavit, rationes suas aut servi rationibus discernens. T. 6. c. 308. E.
 Peculium servi communia quo casu ad alterum ex dominis solum pertineat. T. 6. c. 64. C. D.
 Peculium, & hereditas nomen est universi juris. T. 6. c. 608. A.
 Peculium intelligitur, deducto, quod domino debetur, vel conservia, vel liberis domini. T. 7. c. 590. B.
 Peculium legatum an dividi possit. T. 7. c. 1092. B.
 Peculium manusium non sequitur. T. 7. c. 518. D.
 Peculium, deducto alieno ere domino, legatario debetur. T. 7. c. 1422. A.
 Peculium potest esse accessio servi. Ibid. A.
 Peculium est accessio servi. T. 7. c. 1386. A.
 Peculium aliud est, aliud merx peculiaris. T. 7. c. 1422. A.
 Peculium filii familiae castrense an ad patrem pertineat iure domini. T. 7. c. 1033. D.
 Peculium filii familiae proprium est. T. 7. c. 137. A.
 Peculium, id est, sui peculii. T. 8. c. 785. C.
 Peculium est quasi proprium patrimonium servi, vel filii familiae. T. 7. c. 651. B.
 Peculium si sit legatum. Tom. 8. c. 997. E.
 Peculium suum quasi castrense an emancipatum conferat. T. 8. c. 95. B.
 Peculium paganum an sit in bonis patris. T. 8. c. 959. B.
 Peculium profectum an liberi invicem conferant. T. 8. c. 90. D.
 Peculium an ex quolibet titulo augere. T. 8. c. 309. C.
 Peculium castrense quis conferat, & cur. T. 8. c. 95. B. C.
 Peculium est eorum, qui alieni juris sunt. T. 8. c. 65. C.
 Peculium castrense an adquiratur patri. T. 8. c. 95. C.
 Peculium filium familiae per servum, vel naturaliter possidetur, non ci-

viliter. T. 8. c. 312. E.
 Peculium castrense adnumeratur bonis. T. 8. c. 615. A.
 Peculium ut Graeci definiunt. Ibid. C.
 Peculium ubi manet, moriente filio familiae. Ibid. A.
 Peculium sequitur obligatio peculiaris. T. 9. c. 519. D.
 Peculium castrense non confertur. T. 9. c. 682. B. & c. 692. C. non venit in iudicium familiae eriscentis. Ibid. c. 692. C.
 Peculium quid. T. 9. c. 311. B. & c. 522. B.
 Peculium quibus modis extinguitur. T. 9. c. 335. B.
 Peculium servi separatur a domini substantia. T. 9. c. 44. B.
 Peculium servi est quasi patrimonium servi. Ibid. B.
 Peculium non intelligitur, nisi eo deducto, quod domino debetur. T. 9. c. 510. D. tenetur directio servi nomine, utiliter aliorum nomine. Ibid. D.
 Peculium potest adimi nuda voluntate. T. 9. c. 522. A.
 Peculium solet accedere in venditione servi, nisi excipiat. T. 10. c. 767. A.
 Peculium servi minuire, quod servus domino debet, vel liberis domini, vel conservis, quomodo accipiendum. T. 10. c. 809. A.
 Peculium aliud paganum, aliud castrense. T. 10. c. 830. E.
 Peculium non sequitur emptorem servi, nisi ira nominatim convertit. T. 10. c. 1012. E.
 Peculium licet non sequatur servum venditum, tamen quod ex eius peculio pervenit ad emptorem, venit in actione ex vendito. T. 10. c. 1013. C.
 Peculium est accessio servi. T. 10. c. 1262. C.
 Pecunia res est mutabilis; & facile augetur, & minuitur. Tom. 3. c. 670. A.
 Pecunia non est hereditas, sed successio. T. 1. c. 75. D.
 Pecunia ex re mea an sit mea. T. 1. c. 1263. B.
 Pecunia consignata quae dicatur. T. 1. c. 1503. C.
 Pecunia arosa. T. 1. c. 1503. E. Vnde, Arosa pecunia.
 Pecunia credit olim stipulari licet usuram contestam. T. 2. c. 1087. B.
 Pecunia nautica modum non habet ullum. T. 1. c. 1482. B.
 Pecunia trajectory, siue nautica, quae est. T. 1. c. 1407. A.
 De pecunia constituta. Tom. 1. c. 385. A.
 Pecunia certa legata non corpora numerorum spectantur, sed quantitas. T. 4. c. 1136. C.
 Pecunia non semper fungitur vice pretii, sed etiam mercis. T. 4. c. 43. D. item nummi interdu mercis sunt. Ibid. D.

Pecunia sola est in obligatione, vel praestatione. T. 4. c. 40. B.
 Pecunia valet quantitate, non corpore, & substantia. T. 4. c. 186. A.
 Pecunia legata pro dote, an mulieri debeat morte mariti soluta matrimonio. T. 4. c. 1119. A.
 Pecunia cum dicitur nautica, trajectory, vel maritima, ea dicitur, quae periculo temeraria mutua datur. T. 4. c. 953. A.
 Pecunia naturaliter pecuniam non generat. T. 4. c. 918. B.
 Pecunia petitur ab eo, cui credita est, quamvis illa ad alium aliquo modo pervenerit. T. 4. c. 944. A. hoc ius tantum in argentaria sociis consuetudine acceptum est; Ibid. A.
 Is, cuius pecunia domus empti est; an habeat in ea domo tacitam hypothecon. T. 4. c. 1262. E.
 Quid de pupilli pecunia ex Cnelli tutione D. Severi & Antonini. T. 4. c. 1263. B.
 Pecunia quasi debita pupillo, soluta per errorem tutori nomine pupilli, quid sit. T. 4. c. 927. B. C.
 In pecunia apud argentaria deposita, quae ratio habetur depositiorum post privilegia, & quae ante privilegia. T. 4. c. 210. A. B. C.
 Pecunia ad quid mutua detur. T. 5. c. 138. C.
 Pecunia interveniente, res ad loca tionem, & conducionem respicit. T. 5. c. 457. E.
 Pecunia certi conditione repetitur, liberatio conditione incerti. T. 5. c. 457. A.
 Pecunia numerata est res certa. T. 5. c. 457. A.
 Pecunia in quovis turpitudinis negotio tanquam decipula est. T. 5. c. 478. C.
 Pecunia numerata certa cur sequi strari nequeat. T. 5. c. 26. C.
 Pecunia quocumque loco repeti potest, etiam si non fiat mentio solutionis facili certo loco, quasi eo loco dari debeat. T. 5. c. 405. B.
 Pecunia quam ob causam commodeatur. T. 5. c. 138. C.
 Pecunia deposita redditur sine usuria. T. 6. c. 127. D.
 De pecunia debita, quam procurator exegit, cum mandatum non haberet. T. 6. c. 385. E.
 Pecunia est modus constituendae qualitatis. T. 6. c. 484. E.
 Pecunia accepta ad materiam vendenda sub pena certa, si quis decesserit partem datam materiam, an heredes & in usuram, & in portum conveniri possint. T. 7. c. 811. C. D.
 Pecunia an diminuat cum labori re. T. 7. c. 1310. B.
 Pecunia an mutuo dari tacite possit sine fraude. T. 7. c. 1077. C.
 Pecunia an sine mandato possit aliegi no nomine exigi. T. 7. c. 844. B.
 Pecunia certa annua in habitatio;

pecunia

nem relicta; quo die; quoque anno locatori prestanda sit. T. 7. c. 1347. A. an ab initio cuiusque anni legati dies cedat. Ibid. B.

Pecunia otiosa, sterilis, vel vacua quæ dicitur. T. 7. c. 860. D. E. Pecunia propriè solvi, res verò traditur dicitur. T. 7. c. 792. E. Pecunia, & fundus in quo differunt. T. 7. c. 1111. A.

Pecunia, quæ est in dote, an minuat per impensas necessariò factas in prædia dotalia. T. 7. c. 1408. E.

Pecunia res est mutabilis, quæ faciliè minuitur. T. 7. c. 1416. A.

Pecunia quid propriè significat. T. 7. c. 988. B.

Pecunia omnis residuorum appellatione continetur. T. 7. c. 1442. A.

Pecunia in divisionem, & deminutionem recipiat. T. 7. c. 1310. B.

Pecunia faciliè minuitur per pecuniam, id est, per pecuniarum impensam. T. 7. c. 1408. E.

Pecunia legata, & non inventa in hereditate an debeatur. T. 7. c. 1110. C. D.

De pecunia credita præcepta quædam singularia. T. 7. c. 667. B. C. & seq.

Pecunia ad soluta sibi videatur, si creditor debitorum, pecuniam præsentem solvere paratum, & ostentem iusserit alii dare. T. 8. c. 132. C.

Pecunia publica quæ appellatur. T. 8. c. 410. C.

Pecunia intelligitur esse in hereditate, etiam si nulli fidei sacculi in ipsa hereditate. Tom. 8. c. 353. B.

Pecunia cui numerata est pro altero, alterum non teneri. Tom. 9. c. 114. A. B.

Pecunia inventa in hereditate a bonæ fidei, vel malæ fidei possessore. T. 9. c. 155. C.

Pecunia mutua sumpta, pro ea vinum condici potest, si reddendi vini stipulatio sit subiecta. T. 9. c. 122. C.

Pecunia proba quæ dicitur. Tom. 9. c. 1450. A.

Pecunia repentinè. T. 9. c. 1292. E.

Pecunia aëria quæ est. Tom. 9. c. 1449. C.

Pecunia in antecessum data, Galli dicunt avacer. T. 9. c. 68. C.

Pecunia terrestris periculo caret. T. 9. c. 348. B.

Pecunia caduca. T. 9. c. 130. D. Vide, Caduca pecunia.

Pecunia meà ab alio credità meo nomine, & accepto pignore, mihi ipso jure acquiratur obligatio principis, non obligatio pignoris. T. 9. c. 1195. E.

In pecunia censuina est usura. T. 9. c. 338. C.

De pecunia pupillari sceleranda, &

deponenda. T. 9. c. 559. A. B. & seq.

De pecunia non numerata. T. 9. c. 326. E. & c. 327. A. & seq.

Pecunia numerata conditione triangulari non petitur. T. 10. c. 149. D. E.

Pecunia gratuita quænam sit. T. 10. c. 455. C.

Pecunia trajectory quænam sit. T. 10. c. 452. C.

Pecuniarum non est usus, sed abusus, quoniam utendo perit. Ibid. C.

In pecunia nautica periculi pretium exigitur, impleta, seu existente conditione. T. 10. c. 463. B.

Pecunia chiographaria quænam sit. T. 10. c. 705. A.

Pecunia centā numeratā triplex datur conditio. T. 10. c. 709. B. C.

Pecunia soluta quo caso, & quomodo repeti possit ab appellante. T. 10. c. 798. B. C.

Pecunia valet pro quantitate. T. 10. c. 953. A.

Pecunia constituta quid sit. T. 10. c. 963. D.

Pecunia sceleris quomodo dividatur. T. 10. c. 983. A.

Pecunia si detur, an permutatio sit, ut invicem res detur. T. 10. c. 1041. D.

Pecunia an debeatur actione depositi. T. 10. c. 1104. C.

Pecunia deposita an possit capi pignori. T. 10. c. 1123. D.

De pecunia numerata. Tom. 10. c. 980. E.

De pecunia constituta. T. 10. c. 963. B. C.

Pecuniaria pena non cadit in servos. T. 10. c. 745. A.

Pecuniaria actio quibus in causis locum habet. T. 10. c. 945. A.

Cujus pecuniariter, & peculiariter interest, quomodo differant. T. 5. c. 376. E. & c. 377. A.

Pecuniariter interesse quid dicatur. T. 5. c. 377. A.

Pecuniarum una, & certa æstimatio est. T. 1. c. 1280. E.

Pecuniarum nauticarum quodcumque accedit, nullum habet modum. T. 1. c. 1408. C.

Pecuniarum trajectory an pena peti possit. T. 1. c. 1409. C.

De pecuniarum constituta reis. T. 2. c. 1034. E.

Pecuniarum redditus est usura. Tom. 1. c. 1485. E.

De pecuniarum debitorum obligatione, ac depositione Consultatio. Tom. 1. c. 706. B. C.

Pecuniarum publice decoctor ut puniendus. T. 2. c. 714. C.

Pecuniarum depositio significat silitere usuram. T. 4. c. 902. A.

Ejus pecuniarum, quæ est trajectory in provinciam, an periculum perinat ad tutorem postea constitutum rebus italicis. T. 4. c. 1017. A.

Pecuniarum depositi usus non est, sed

custodia tantum. Tom. 4. c. 1117. E.

Pecuniarum creditæ actio utilis competit militi sine actione. Tom. 4. c. 919. D.

Pecuniarum creditæ usurarum non debentur ex pacto nudo sine stipulatione. T. 4. c. 966. C.

Pecuniarum constitutæ causa. Vide; Causa constitutæ pecuniarum.

Pecuniarum creditæ, & conditionis indebiti eadem est ratio. T. 4. c. 927. B.

Pecuniarum studiosi non sunt veri Philosophi. T. 4. c. 855. A.

Pecuniarum depositæ usurarum etiam ex pacto nudo debentur. Tom. 4. c. 955. C.

Pecuniarum legatum difficultus adimitur, quam legatum prædii. T. 4. c. 1210. A.

Pecuniarum creditæ usurarum non debentur sine stipulatione. Tom. 5. c. 45. D.

Pecuniarum præstatio dividua est. T. 5. c. 675. B.

Pecuniarum debitorum cum re corporali infirmata, quam exigit, compensatio non est. T. 5. c. 424. A.

Pecuniarum significatio ad quid refertur. T. 5. c. 29. B.

Pecuniarum numeratæ: certa quantitas distracta petitur certi conditione, non æstimatio ejus. Tom. 5. c. 400. C.

Pecuniarum præstatio non tam facilis est, quam officii. T. 4. c. 150. C.

Pecuniarum creditæ conditio duplex. T. 6. c. 83. A.

Pecuniarum illecebris decipimur. T. 6. c. 491. E.

Pecuniarum in usu non consistunt, quoniam utendo consumuntur. T. 7. c. 862. C.

Pecuniarum nauticarum sunt periculo creditoris, aliarum pecuniarum periculo sunt delictoris. Ibid. B.

Pecuniarum nominis etiam corpora continentur. T. 7. c. 988. C.

Pecuniarum trajectory quæ sunt. T. 7. c. 862. B.

Pecuniarum debitorum legatum creditori relictum an inutile sit. Tom. 7. c. 1398. D.

Pecuniarum, & nominum usufructus an legari, & constitui possit. T. 7. c. 1358. D.

Pecuniarum creditæ ad diem non solutæ stipulatio in duplum quomodo intelligatur. Tom. 7. c. 778. A.

Pecuniarum creditæ conditione agens, quæ probare debeat. Tom. 7. c. 877. D.

Pecuniarum creditæ nulli specialis actio est. T. 7. c. 170. B.

Pecuniarum appellatione contineri homines. T. 7. c. 1137. C.

Pecuniarum trajectory quæ lege, & quomodo credantur. Tom. 7. c. 852. B.

Pecuniarum usura non est, quod utendum consumitur. T. 7. c. 626. D.

Pe-

- Pecunia deposita nomine an conditio competat. T. 7. c. 639. E.
 Pecuniae usus non est, sed abusus. T. 7. c. 446. D.
 Pecuniae usus, & usufructus legato, quando proprietatis ejus legata videtur. T. 7. c. 1369. D.
 Pecuniae appellatione res omnes continentur. T. 8. c. 619. B.
 Pecunia verbum. T. 8. c. 611. E.
 Pecunia verbum complectitur mobilia & immobilia, corporalia & incorporalia. T. 8. c. 619. C.
 Pecuniae verbum non tam late patet, ac rei verbum. Ibid. B.
 Pecuniae verbum non tantum numerum, sed & corpora significat. Ibid. B.
 Pecuniae verbum pro nummis. T. 8. c. 557. C.
 Pecuniae numeratae mutuum quomodo contrahatur. T. 8. c. 319. D.
 Pecuniae reconditae sub terra possessio an amittatur, si eum, qui depositum, obliuio loci ceperit. T. 8. c. 308. E.
 Pecuniae sub terra depositae possessio an amittatur, si lundum fiat, ubi illam deposuerat. Ibid. E.
 Pecuniae debita ab eodem ex alia causa vetustiore commemoratio omnia in cautione nova, pacti, aut liberationis vim non habet. T. 8. c. 358. B.
 Pecuniae usufructus vix receptus. T. 9. c. 4. A.
 Pecuniae creditae actio. T. 9. c. 256. C. & seq.
 Si pecuniae numeratio sequuta non fuerit conventionem pignoris. T. 9. c. 1237. D. E.
 Pecuniae non numeratae exceptio. T. 9. c. 97. C. D.
 Pecuniae non numeratae exceptio contestatione perpetuatur. T. 9. c. 317. A.
 Pecuniae non numeratae exceptio. T. 9. c. 253. C. D.
 Pecuniae sequestratio. T. 9. c. 217. B.
 Pecuniae nauticae periculum ad creditorem pertinet ex conventionem in solidum. T. 9. c. 348. C.
 Pecuniae publicae furtum coarctatur lege Julia. T. 9. c. 1254. B.
 Pecuniae non numeratae exceptionem, vel replicationem obliuio non tantum chirographo creditae pecuniae, sed etiam cautioni vel donationi pignoris. T. 9. c. 1237. D.
 Pecuniae non numeratae exceptio. Vide, Exceptio.
 Pecuniae non solutae exceptio. Vide, Exceptio.
 Pecuniae mutuae periculum ad debitorem pertinere. T. 9. c. 212. D.
 Pecuniae periculum non agnoscunt commodatarius, depositarius, & mandatarius. Ibid. D.
 Pecuniae debita priori creditori officio tercede jus. T. 9. c. 1044. A. praescriptione tollitur hoc jus. Ibid. A.
 Pecuniae alienae datione mutuum non contrahitur. T. 9. c. 205. D.
 Pecuniae verbo omnes res continentur. T. 9. c. 261. C.
 De pecuniae depositione inventa in bonis pupilli, vel adulti, aut resecta ex venditione fructuum, vel rerum mobilium. T. 9. c. 559. D. E.
 De pecuniae non numeratae exceptione. T. 9. c. 326. E. & c. 327. A. & seq.
 Pecuniae veniant tantum in constitutum. T. 9. c. 253. B.
 Pecuniae hereditariae veniant in petitionem hereditatis officio iudicis. T. 10. c. 494. B.
 Pecuniae usufructus an sit separandus ab usufructu aliarum rerum. T. 10. c. 477. C.
 Pecuniae, & rei debito dissimilis est. T. 10. c. 449. D.
 Pecuniae nomen pertinet ad, id quod nostrum est. Tom. 10. c. 486. E.
 Pecuniae ejusdem qui habent eundem rem, & fideiussorem, an possint eundem convenire, divisi actione partem rei, partim fideiussoris nomine. Tom. 10. c. 554. D.
 Pecuniae creditae iudicium est strictum. T. 10. c. 360. C.
 Pecuniae verbum an latissime accipitur. T. 10. c. 198. B.
 Pecuniae, quam quis alii vicit, an sit petitio. T. 10. c. 948. D.
 Pecuniae mutuae conditio an nobis adquiratur per liberam personam. T. 10. c. 979. B.
 Pecuniae numeratio non facit dominum, sed traditio. T. 10. c. 1017. B.
 Pecuniae constituta actio est accessoria. T. 10. c. 1231. D.
 Pecuniae mediterraneae, & nauticae ejus periculo, an creditoris, an debitoris suscipiantur. T. 10. c. 1260. D.
 Pecuniam otiosam negotiorum gestor pati non debet. T. 1. c. 363. B.
 Pecuniam scelerem qui ex publicis rationibus sumpsit, in quadruplum tenetur. T. 2. c. 654. D.
 Pecuniam mutuum unus ex sociis accipit, an ex ea causa alter socius sit obligatus. Tom. 4. c. 943. D.
 Pecuniam mutuum qui credidit suo periculo, non potest sibi pacisci infinitas usuras, sed usuram centesimam tantum ex constitutione Iulianiana. T. 4. c. 953. B. C. opinio Accursii de duodecimo mense ex ploditur. Ibid. C.
 Pecuniam accepisse is videtur, qui pro pecunia rem aliquam accepit. T. 5. c. 138. B.
 Pecuniam qui credit sciens luxuriosus adolescenti, protinus sortidum, creditum amittit. T. 6. c. 461. A.
 Pecuniam reconditae consilium pro alio per epistolam. T. 6. c. 57. B.
 Pecuniam, apud se depositam alicuius gratia, si quis non reddat, qua actione teneatur. T. 7. c. 855. D.
 Pecuniam interdum accipi pro aestimatione. T. 7. c. 1375. D.
 Pecuniam qui acceperunt ob testimonium, quomodo teneantur, & an fiant infames. T. 7. c. 885. B.
 Pecuniam si do, ut rem accipiam; emptio venditio contrahitur, ex qua nascitur ultro citroque actio empti, & venditi. T. 7. c. 835. C.
 Pecuniam si do, ut rem accipiam, hoc negotium non pertinet ad actionem praescriptis verbis. Tom. 7. c. 827. E.
 Pecuniam redactam ex re vendita si quis velit retinere quasi mutuum, an sit mutuum. Tom. 7. c. 857. C.
 Pecuniam indebitam qui cavet, habere conditionem indebiti. T. 7. c. 879. D.
 Pecuniam si quis alterum iubeat accipere a debitore suo, & sique uti quasi crediti, an sit mutuum. T. 7. c. 857. C.
 Pecuniam mutuum accipiens pupulum an obligetur. T. 8. c. 350. E.
 Pecuniam exegisse quis videtur. T. 8. c. 615. C.
 Pecuniam mutuum a reis turpiter sumere magistratus. T. 9. c. 307. B.
 Pecuniam mutuum qui sumere non possunt, & qui possunt. Ibid. C.
 Si pecuniam mutuum gestor nosse sumpsit, an ex mutuo teneatur. T. 9. c. 314. A.
 Pecuniam mutuum, neque gratiniam, dare non posse Praefides provinciarum, vel Procuratores Caesaris in provinciis tempore sui officii. T. 9. c. 206. D. apparitorum, & officialium eorum mutuum pecuniam possunt dare. Ibid. E.
 Pecuniam alienam qui credidit, an mutuum contrahat. T. 9. c. 215. D.
 Pecuniam accipi solitam fuisse per argentarium duobus modis. T. 9. c. 4. B.
 Pecuniam non numeratam qui allegat, id allegare debet intra biennium. T. 9. c. 235. B. qui allegat, se promississe ob turpem causam, id potest allegare perpetuo. Ibid. B.
 Pecuniam mutuum qui sumpsit suo, vel alieno nomine, conditione teneri. T. 9. c. 213. A.
 Pecuniam esse nervos negotiorum. T. 9. c. 175. B.
 Oh pecuniam chirographariam pignus

- gaus teneri. T. 9. c. 1217. A. B. & seq.
- Pecuniam qui accepit, de ea tenetur, etiam si eam sibi non sumptur. T. 10. c. 517. D.
- Pecuniam cum dicimus, dicimus summam, vel quantitatem. T. 10. c. 760. A.
- Pecunias communes si socius locavit suo nomine, & usurat percepit, eas communicabit. Tom. 4. c. 127. A.
- Pecuniarum ex alia causa debitarum commemoratio in chirographo vim obligationis non habet. T. 7. c. 881. B.
- De pecuniarum divisione, & subministratio redactarum ex reitu ante divisionem hereditatis. T. 7. c. 529. D.
- Pecuniarum captarum crimen. T. 9. c. 1454. C.
- De pecuniis civitatum. Tom. 3. c. 1165. E.
- De pecuniis repetendis. Tom. 1. c. 394. B.
- Pecus, quod in fundo est, an debeatur instrumentum fundi legato. T. 4. c. 894. D.
- Pecus aberrans an possidere destinet. T. 5. c. 714. B.
- Pecus, quod custodiam nostram evaserit, an possidere destinet. Ibid. B.
- Pecus, quod pastori pascendum in commune querendus factus datur. T. 9. c. 52. C. D.
- Pedagogi. T. 4. c. 499. D.
- Pedamentum junguntur vicini. T. 7. c. 611. E.
- Pedamenta inter quae numerantur. T. 8. c. 513. D.
- Pedamenta ex sylva caedua fumeri fructuario licet. Ibid. B.
- Pedamentorum qualia genera. Ibid. B.
- Pedanei iudices. Tom. 1. c. 1035. C.
- Pedanei iudices quoniam sint. T. 8. c. 794. B. & T. 10. c. 918. B.
- Pedanei magistri. T. 8. c. 794. B.
- Pedanei iudices cognitionem tantam habent, non tribunal. T. 9. c. 12. A.
- Pedanei iudices an multae dictionem habeant. T. 10. c. 399. A.
- Pedanei iudices cognitionem habent, non jurisdictionem, nec executionem suae sententiae. T. 10. c. 918. C. Vide, iudices pedanei.
- Pedaneus iudex non potest sententiam remittere, sine Principis auctoritate. T. 10. c. 1443. B. C.
- Pedatica qualia vestigia. Tom. 2. c. 1235. E.
- Pedem struere quid sit. T. 3. c. 281. D. & T. 10. c. 1027. C.
- Pedem struere, quid Servio Sulpitio significet. T. 8. c. 646. C.
- Pedibus 10. circa aquam venditis, an eos intelligamus, cum lacus crevit; an verò cum in eo sitaret lacus, in quo fuit, cum venderetur. T. 7. c. 714. B. C.
- Pedilecti. T. 4. c. 499. D.
- Pedules fasciae. T. 3. c. 121. E.
- Pegasi sententiae quando locus est, quando Sabini. T. 4. c. 61. A.
- Pegasi, & Sabini opinionum differentia a Papiniano compilata. Ibid. A. B.
- Pegasus cuiusnam tempore Praefectus urbi fuerit. Tom. 1. c. 914. C.
- Pejorare non videtur pupillus, quod sciet fallere non videtur. T. 3. c. 13. C.
- Pejorare est perpetam jurare. T. 4. c. 339. A.
- Pejorare per Deum, & pejorare per salutem Principis. T. 9. c. 188. A.
- Qui pejorare per Principem, castigatur: qui per Deum, non item. Ibid. C.
- Si pejoratum sit per Principem, ipse Princeps est vindex; si per Deum, Deus. Tom. 3. c. 38. E.
- Pelaeus, & Pelagius quid differunt. T. 1. c. 539. E.
- Pelles, quibus involvantur vestimenta, an in suppellectile sint. T. 3. c. 265. E.
- Pelles vestis appellatione continentur. T. 8. c. 512. D.
- Pelliones a muneribus civilibus excusantur. T. 2. c. 767. C.
- Pelves in suppellectile esse dicuntur. T. 3. c. 271. C.
- Penuaria cella, non penuaria. T. 3. c. 281. B.
- Pendans d'unc bouffe artema est. T. c. 653. B.
- Pendens non est pro eo, quasi sit. T. 8. c. 749. C. & c. 841. B. & c. 881. D.
- Pendente conditione in emptione appositae, si res omnino perierit, cui periculo dicatur. T. 3. c. 513. C.
- Pendente conditione, quod emptor solverit pretii nomine, quomodo condicere possit. Ibid. E.
- Pendente iudicio, aut quod quis forsitan temere instituit, non dum finito, mutare actionem licet. T. 5. c. 378. C.
- Si pendente appellatione mors intervenit. T. 9. c. 1122. D. E. & seq.
- Pener te quid propriè sit. Tom. 1. c. 1129. D.
- Pener, & apud synoima. Tom. 8. c. 538. B. C.
- Penes nos, & apud nos quid differant. T. 8. c. 538. B.
- Pensatio, vel permutatio pro datione, aut solutione est. T. 5. c. 885. A.
- Pensatio tacita quae est. Tom. 7. c. 1204. D.
- Pensionem tacitam fieri ratione doli exceptionis quid. Tom. 3. c. 413. A.
- Pensio quibus de rebus dici solet. T. 3. c. 105. A.
- Pensio utrum sit dividenda inter proprietarium, & fructuarium, pro rata anni, an heredi fructus illi debeatur integra. Tom. 4. c. 394. A.
- Pensio praediorum rusticorum etiam pro fructibus accipitur. Tom. 4. c. 1227. C.
- Pensio quid sit. T. 5. c. 395. C.
- Pensio id est, salarium. T. 5. c. 647. E.
- Pensio annua, bimà, trimà die. T. 6. c. 122. E.
- Pensio an differat a redditu. Tom. 8. c. 1071. A.
- Pensio annua. T. 9. c. 418. E.
- De pensionibus quinquennii ex locato. T. 5. c. 545. E.
- Pensionibus solvendis calendae Juliae Iulones erant, ut & Martiae. T. 10. c. 457. A.
- Pensionis remissio colonis interdum datur propter hereditatem anni. T. 4. c. 1006. B.
- Pensio, specificatione, numero definitum solvitur. T. 5. c. 395. C.
- An pensiones sint in fructu urbanorum praediorum, sicut rustico; rum. T. 4. c. 291. D.
- Pensiones praediorum rusticorum; & urbanorum an pro fructibus accipiantur. T. 4. c. 1227. C.
- Pensiones praediorum sunt in fructu. T. 5. c. 445. B.
- Pensiones plures emptorem exonerant. T. 5. c. 395. D.
- Pensiones plures heredem exonerant. Ibid. D.
- Pensiones si in legato certa quantitas, veluti triginta, alius rei, etiam annua, bimà, trimà die, non sint expressae, quae debeantur. T. 7. c. 1299. E.
- Pensiones, & usurae differunt. T. 8. c. 576. D.
- Pensiones praediorum urbanorum in fructibus numerantur, item rusticorum. T. 9. c. 512. E.
- Inter pensiones praediorum locatiorum, & pensiones operarum, vestiarum, & nauticarum, an sit aliqua differentia. Tom. 10. c. 184. B.
- Pensionum solutio praesumptionem inducit. T. 9. c. 249. C.
- Si pensionationes propter publicas venditiones celebratae fuerint. T. 9. c. 376. D. E.
- Pentecostes parauxae. T. 2. c. 798. A.
- Penu legato, an vinum continetur. T. 7. c. 1446. D.
- Penu poculentis legatis, an vase continetur. T. 7. c. 1447. E.
- Penu alii legato, alii vino, an legato penu vinum continetur. T. 7. c. 1446. D.
- In penu quae res sunt. Tom. 7. c. 1157. D.
- Penu legati quid debeatur. T. 10. c. 1121. B.
- Penua quod vestimenti genus. T. 3. c. 360. B.
- Pennum qui legatum sit, an etiam vinum debeatur. T. 7. c. 1018. E.
- Pennum qui legat, an omnem penum legale videatur. Tom. 7. c. 1446. E.

- Penus quid . T. 1. c. 808. D.
 Penus est omne id, quod clui, potiusque est, & cellarium vocatur . T. 4. c. 39. E.
 Penus est in praelatione . Tom. 6. c. 430. C. Falcidiae non subiecitur . Ibid. D.
 Penus an lit in supellectili . Tom. 7. c. 966. E.
 Penus est vox trium generum, ut specus . T. 7. c. 1445. E.
 Penus est abulus . Tom. 7. c. 1157. D.
 Penus in urbe, an urbana legatur, multum interit . T. 8. c. 1035. A. B.
 Penus facile dari potest . Tom. 10. c. 547. B.
 Perpetrari aliud, aliud habuisse filius . T. 8. c. 589. A.
 Per, & ex in quo differunt . Vide, E.
 Per se suo nomine quod quis non potest, neque per alium . T. 4. c. 875. E.
 Perrequator quis dicitur . Tom. 9. c. 178. E.
 A perrequatore praedium accipere . Ibid. E.
 Perrequatores qui sint, & eorum officium . T. 2. c. 853. C. D.
 Perrequatores a dominis deserti praedia aliis tradere solent . T. 1. c. 855. A.
 Perrequatores ob culpam, vel gratiam damnati sunt infames . T. 2. c. 855. C.
 Perceptio fructuum inchoat adquisitionem fructuum, consumptio corroborat, atque confirmat . T. 5. c. 729. A. B.
 Perceptio fructuum, & fortuam, quoniam sunt in fructu, an bonae fidei emptori plenum jus tribuat . Ibid. A.
 Percipere plus, quam cogere . T. 3. c. 327. C.
 Percipere non tam est, quam cogere . T. 7. c. 347. A.
 Percussor certus qui sit, & dicatur . T. 5. c. 635. B.
 Perfiduscia sunt habenda perinde, ac si effici non possint . Tom. 4. c. 401. A.
 Perfidie rei possessio an amittatur . T. 8. c. 290. A.
 Perditum an labatur pro detecto . T. 8. c. 285. D. & c. 290. A.
 Perditum quid . T. 8. c. 488. D.
 Perdonare quid . T. 8. c. 604. D.
 Perducere & perferre in quo differunt . T. 7. c. 619. B.
 Perduci nomen . T. 1. c. 1085. D.
 Perduellio quid . T. 1. c. 872. E.
 Perduellionis, & maiestatis laese crimina quid differant . Ibid. E.
 Ante perduellionis crimen contractum donationis facta . T. 4. c. 1345. B.
 Perduellionis reus . Vide, Reus perduellionis .
 Perduellionis crimen . Vide, Crimen .
 Per errorem dati cuius repetitio est, ejus consulto dati donatio est . T. 5. c. 625. E. & T. 8. c. 685. E. & c. 779. E.
 Peregrini, & peregrini dissident . T. 1. c. 114. A.
 Peregrinari qui dicantur . Tom. 5. c. 487. A.
 Peregrinatio necessaria quae dicatur . T. 5. c. 485. E.
 Peregrinatio, & peregrinitas differunt . T. 5. c. 485. E.
 Peregrinationem accipit pro ea quae religionis causa, veluti ad Sanctum Jacobum, instituitur . T. 5. c. 487. A.
 Peregrini jus togae non habent . T. 1. c. 1044. E.
 Peregrini qui sunt . T. 5. c. 160. D.
 Peregrini, nec si redeant, jure postliminii civitati restituantur . Ibid. C.
 Peregrini, & advenae institui heredes non possunt . T. 9. c. 719. C.
 Peregrini bona in ararium rediguntur . T. 10. c. 1017. C.
 Peregrini peregrinorumve filii an sint servi . T. 10. c. 123. B.
 Peregrinis erant olim constituta Xenodochia . T. 10. c. 820. C.
 Peregrinitas an morti computetur . T. 9. c. 882. C.
 Peregrinitas aliud est, aliud peregrinatio . T. 3. c. 680. B. & T. 5. c. 486. E.
 Peregrino opponitur civis Romanus . T. 5. c. 584. D.
 Cum peregrino testamenti factio non est . T. 10. c. 1056. E.
 Peregrinorum, & advenarum bona vacantia . T. 9. c. 907. A. B.
 Peregrinus quis dicatur . Tom. 1. c. 335. A.
 Peregrinus fit is, cui aqua, & igni interdictum est . T. 10. c. 1048. B.
 Peregrinus nec legatum, nec hereditatem, nec fideicommissum capere potest . T. 10. c. 1055. E. & c. 1057. A.
 Peremptio instantia . T. 9. c. 48. A. Vide, Instantia .
 Peremptoria exceptio et si dicatur opponi ante sententiam, innumeris tamen casibus opponitur post sententiam . T. 4. c. 904. E.
 Peremptoria exceptio quandoque opponi potest ante rem judicatam . T. 6. c. 45. C.
 Peremptoria exceptio opponi potest quovis tempore, modo ante sententiam . T. 10. c. 646. B. & c. 1227. D. & c. 1231. E.
 Peremptoria, & perpetuae exceptiones quanam dicantur . T. 8. c. 1116. E.
 Peremptoriae exceptiones . Vide, Exceptiones .
 Peremptorium morte solvitur . T. 10. c. 1245. A.
 Perfecti, & imperfecti domini quis censetur . T. 5. c. 902. E.
 De perfectissimae dignitate . T. 2. c. 938. B. C.
 Perfectissimum, & eminentissimum . T. 3. c. 589. C.
 Perfectissimi qui dicti fuerint . T. 5. c. 941. D.
 Perfectum delictum purgat poenam, imperfectum poenitentia . T. 5. c. 89. B.
 Perferre est vincere . T. 7. c. 1226. A.
 Perferre accusationem quid sit . T. 9. c. 800. E.
 Perferre causam . T. 9. c. 801. A.
 Perficere emptionem aliud est, aliud implere . T. 4. c. 245. D.
 Perficere an id teneatur, quod quis facere cepit reipublice causi . T. 4. c. 1192. A.
 Perficere, & implere contractum, quomodo differat . T. 5. c. 948. E.
 Perfidia vasallus amittit feudum . T. 2. c. 1198. E.
 De perfidia, & rationibus confendis quibus actionibus cogoscatur . T. 5. c. 153. D.
 Perfidia crescit in deposito . T. 9. c. 352. E.
 Perfidia in deposito maxime vindicatur . T. 10. c. 986. E.
 Perfidus nomine in constitutionibus saepe intelligitur haereticus . T. 10. c. 815. C. D.
 Perfidum sanctum est domus . T. 9. c. 85. E.
 Perfidiorum assertiones . Tom. 1. c. 1035. B. & T. 9. c. 984. A. Vide, Adlectiones .
 Perfidiorum loquutus, qui rem totam non aperit, sed retinet aliquid . T. 4. c. 105. A. B.
 Perfidiorum est, quod dicitur causi pronuntiat, non admodum liquido . T. 6. c. 340. D.
 Pergula quid sit . T. 3. c. 305. A. & T. 7. c. 145. A.
 Pergulae magistrales quae dicuntur . T. 7. c. 145. B.
 Pergula rei venditae cuius sit . T. 10. c. 1009. E.
 Periculi nomine quid significetur in contracta venditionis . Ibid. D.
 De periculo tutorum, & curatorum . T. 9. c. 575. C. D.
 De periculo administrationis tutelae, quod aliquando mater suscepit, promittendo indemnitate, & securitatem pupillo filio suo, vel tutori ejus ex causa tutelae, vel curae . T. 9. c. 586. E.
 Periculosum est omnis definitio . T. 4. c. 4. C.
 Periculosae juris regulae . Tom. 4. c. 671. A.
 Periculosae sunt omnes sententiae juris . Ibid. E.
 Periculum ad debitorem pertinere, etiam sine pacto . T. 1. c. 1463. A.
 Periculum qui adit magnum, magnum ferat lucrum . T. 1. c. 1408. C.
 Periculum, id est, index, libellus . T. 3. c. 170. D.
 Periculum rei venditae an ad emptores pertineat, tamen adhuc res em;

- emptio tradita non sit, eum sine scriptura sit venditio. Tom. 2. c. 112. C.
- Periculum, idell, casum majorem præstare non tenetur inspector. T. 4. c. 177. D.
- Periculum litis ad legatarium non pertinet. Vide, Litis periculum.
- Periculum creditæ pecunie regulariter ad debitorem pertinet, qui mutuum pecuniam accepit. T. 4. c. 951. D.
- Periculum nominati successoris utrum fideiussorem nominantis obliget. Tom. 4. c. 858. E. & c. 859. A.
- Periculum nominum ad quem proprie pertinet. T. 4. c. 1225. C.
- Periculum rerum ultimatarum pertinet ad virum, etiam si atterantur vel uxoris. Tom. 4. c. 986. D.
- Periculum rerum per fideicommissum relictarum ex tempore moræ an pertineat ad heredem frustratorem. T. 4. c. 1224. C.
- Periculum, & commodum rei venditæ ad quem spectet. Tom. 5. c. 507. D.
- Periculum custodiæ an, & quando ad venditorem spectet. T. 5. c. 198. C. D.
- Periculum nominis quis suscipiat. T. 5. c. 454. C.
- Periculum rei post conditionem impletam ad emptorem pertinet. T. 5. c. 513. B.
- Periculum rerum hereditarium an, & quando ad gerentem negotii hereditatis pertineat. T. 5. c. 124. D. E. & c. 125. A. B.
- Periculum malæ administrationis tutelæ etiam ad honorarios, & notitæ causâ datos tutores pertinet. T. 6. c. 549. C.
- Periculum manci est, dum cundatur in exigenda dote. Tom. 6. c. 170. D. E.
- Periculum est accipientis in mutuo, non dantis; in deposito dantis est periculum, non accipientis. T. 7. c. 636. A.
- Periculum ex contractibus depositi, vel commodati nunquam præstat. T. 7. c. 819. A.
- Periculum significare libellum, in quo sententia scripta est. T. 9. c. 1054. C.
- Periculum appellat Cicero parvum suum poema de Mari. Ibid. D.
- Periculum nauticæ pecunie, nauticæ, incendiæ ad quem pertinet. T. 9. c. 348. C. D.
- Periculum administrationis an finiat pueritatem, sicut tutela. T. 9. c. 588. A.
- Periculum, & commodum rei venditæ. T. 9. c. 379. A. & seq.
- Periculum significat libellum, instrumentum, documentum. T. 9. c. 257. E.
- Periculum curæ, vel tutelæ semper cum administratione ambulat. T. 9. c. 575. A.
- Periculum in actionem pignoratitiam non venit, nisi ita conveniatur. T. 9. c. 298. D.
- Periculum, idell, per lapidea, in qua conscribitur sententia iudicum, ut innoteat præsentibus, & posteris. T. 9. c. 1062. D.
- Periculum in nullis contrahibus præstat, nisi ita conveniatur. T. 9. c. 294. D.
- Periculum an præstet commodatarius. Ibid. D.
- Periculum nomen generale est, & comprehendit damnum, quod contingit dolo, culpa, vel facto. Tom. 10. c. 454. D. & c. 567. E.
- Periculum unde dictum. T. 10. c. 454. D. & c. 567. E.
- Periculum quid sit in jure. T. 10. c. 691. B.
- Periculum non spectat emptorem, nisi post perfectam venditionem. T. 10. c. 1012. A.
- Siquid perierit ex dolo communi, vel lata culpa, quæ proxima semper dolo est, quid latendum; item si quid culpa levi, aut levissima perierit. T. 4. c. 34. E. & c. 35. A.
- Si res perierit ante venditionem, an venditio consiliet, & an contractus ex utraque parte impleri debeat. T. 4. c. 245. C.
- Periisse quid dicatur. T. 8. c. 488. D.
- Perimere, & elidere idem est. T. 9. c. 58. D.
- Perimitur omne jus post annos 30. T. 10. c. 1233. E.
- Periti est habere in promptu regulas, & definitiones tum rerum, tum etiam nominum. T. 4. c. 20. C.
- Perjuria per Deum facta humines impunita relinquunt. Tom. 5. c. 153. B.
- Perjuria puniunt leges, siquæ facta sunt per caput, fortunam, genus, aut salutem Principis, an quæ per Deum. Ibid. B.
- Perjuri pena quæ est. T. 1. c. 984. D. & T. 4. c. 182. A. & Tom. 9. c. 188. E.
- Perjuri pena est ultio divina, si per Deum; vel pena corporalis, solum scilicet, si per Principem peccatum sit. T. 5. c. 353. B.
- Perjuri causa ante novissimas constitutiones non infamabat. T. 9. c. 188. C.
- Perjuri Deum solum esse vindicem, nisi per Principem juratum sit. T. 9. c. 189. C. D.
- Ex perjuria aut crimen stellationis non contrahitur. T. 4. c. 182. A.
- Perjurio penam constitutam novissimæ constitutionibus. T. 9. c. 189. D.
- De perjuria puniendo nulla lex fuit. T. 9. c. 188. D.
- Perjurius est plus, quam falsum, cui tamen nullum legibus crimina-
- proditum est, nulla accusatio, & nulla poena. T. 5. c. 374. E. & c. 375. A.
- Perjurius a falso in jure separatur. T. 4. c. 181. E.
- Perjurius est plus, quam falsum; Ibid. E.
- Perjurius an magistratus puniri possit. T. 9. c. 188. D.
- Perjurare quid. T. 8. c. 604. D.
- Perjurium est provocare se defendere, vitamque suam, & salutem tuam. T. 4. c. 836. A.
- Permitti pro remissis. T. 1. c. 945. C.
- Permutatio, & emptio differunt. T. 2. c. 303. D.
- Permutatio est mutatio domini. Ibid. D.
- Permutatio est juris gentium. T. 2. c. 305. A.
- Permutatio emptioni, & venditioni similis est, & ebus sit. T. 2. c. 303. D.
- Permutatio temporaria utrumque provincia innovet. T. 3. c. 690. D.
- Permutatio aliud est, aliud emptio, & venditio. T. 1. c. 212. A.
- Permutatio propria an sit species contractus. Ibid. A. B.
- Permutatio est similis emptioni. T. 4. c. 704. E.
- Permutatio partium rerum communionem discedit. Tom. 4. c. 1151. E.
- Permutatio temporaria an jus provincie innovare possit. T. 4. c. 834. A.
- Permutatio, & contractus do, ut deaparia sunt. T. 5. c. 391. C.
- Permutatio est cum in contrahendo id agitur, ut non eandem speciem, idemve genus, sed ut aliud genus recipiamus, nempe pro tritico vinum, vel oleum. T. 5. c. 397. B. C.
- Permutatio ex re tradita initium præbet obligationi. T. 5. c. 503. E. & T. 7. c. 828. C.
- Permutatio non est emptio. T. 5. c. 397. C.
- Permutatio est vicina, proxima, & similis emptioni venditioni. T. 5. c. 500. B.
- Permutatio aliud est, aliud emptio. T. 5. c. 499. C.
- Permutatio ex traditione rei suæ obligationi initium præbet, non ex traditione rei alienæ. T. 5. c. 1008. C.
- Permutatio rerum emptio venditio est. T. 5. c. 498. E.
- Permutatio re contrahitur non consensu nudo. T. 5. c. 503. E.
- Permutatio, & emptio in quo differunt. T. 5. c. 501. A.
- Permutatio non ex consensu nudo; sed ex re tradita initium obligationi præbet. T. 5. c. 504. B.
- Permutatio quid. T. 5. c. 627. A.
- Permutatio an ex traditione rei suæ, vel alienæ obligationi præbeat initium. T. 5. c. 836. C.
- Permutatio contrahitur ita, do, ut

- des, re, specie, & corpore certo interveniente ex utraque parte. T. 7. c. 838. C.
- Permutatio, & emptio venditio quot modis differant. T. 7. c. 837. A. B.
- Permutatio in quibus cum emptio- ne similitudinem habet. T. 7. c. 838. D.
- Permutatio non est proptium nom- en, sed commune. T. 7. c. 836. E.
- Permutatio nihil aliud est, quam domini mutatio. T. 7. c. 827. A.
- Permutatio temporaria juxta provin- ciam non innovat. T. 8. c. 714. A. & c. 823. A. & c. 872. C.
- Permutatio quomodo fit. T. 9. c. 403. A.
- Permutatio, & emptio in quo dif- ferant. T. 9. c. 404. A.
- Permutatio rerum vicina est em- ptioni, & venditioni. T. 9. c. 403. E.
- Permutatio fit rebus. T. 9. c. 404. A. fit sine pretio. Ibid. c. 403. D.
- Permutatio dicitur vicem emptio- nis obtinere. T. 10. c. 1040. B.
- Permutatio est contractus innomi- natus. Ibid. E.
- Permutatio aliud est, aliud placitum permutacionis. Tom. 10. c. 1042. B.
- Permutationis contractus longè ve- tutior est emptione, & venditio- ne. T. 5. c. 497. D.
- Permutatio placitum obligatio- nem non parit. T. 7. c. 828. C.
- Permutatio nomen non est pro- prium, sed commune. T. 10. c. c. 1040. E.
- Permutatio an contrahat, qui rem alienam dat. T. 3. c. 683. A. B.
- Permutationem corpora non recipi- unt. T. 4. c. 101. C.
- Do aut dea, permutationem esse. T. 3. c. 391. C.
- Permutationem inter, & emptio- nem plures differentie. Tom. 10. c. 1041. A. & seq.
- In permutatione apud majores omne constituit mercimonium. T. 3. c. 337. A.
- In permutatione debentur laudi- mia. T. 9. c. 427. E.
- De permutatione rerum. T. 9. c. 403. E. & seq.
- Ea permutatione duplex actio dat- ur. Tom. 9. c. 404. E. eligam, quam malim. Ibid. E.
- In permutatione an sit relictio in integrum, si fraus in permutando incidit. T. 9. c. 374. E.
- In permutatione an sit loca L. 1. Cod. de rejud. venditione. T. 10. c. 197. A.
- In permutatione non potest consti- tui, quid sit pretium, quid merx. T. 10. c. 449. D.
- Ex permutatione originem ducit emptio, venditio. Tom. 10. c. 1040. B.
- Perperam accipere est interciper- e, & perperam jurare est pejerare. T. 4. c. 339. A.
- Perperam, & perperus, & ejus signi- ficatio. T. 9. c. 1170. E.
- Perperam scripta valent, contra le- gem scripta sunt pro non scriptis. T. 10. c. 471. B.
- Perpetuari quid. T. 9. c. 1173. B.
- Perpetuarii conductores. Vide, Con- ductores.
- Perpetuarii differunt ab emphyteu- ticiis. T. 10. c. 608. C.
- Perpetui edicti ordo servatur in li- bris Pauli. T. 5. c. 433. B.
- Perpetuum ut accipi debet. T. 3. c. 298. A.
- Perpetuum dicitur tantum com- paratione temporarii; generale ve- rò comparatione specialis, vel sin- gularis. T. 4. c. 1173. A.
- Perpetuum Prætoris edictum fecit lea Cornelia. Ibid. A.
- Perpetuum non est, quod dicitur, actione furti agere omnem, cu- jus interit rem furto subreptam non esse. T. 5. c. 587. D.
- Perpetuum est in jure, ut actiones di- rectæ, quæ cedenti competunt, ce- dantur, utiles etiam sine cessione competant. T. 5. c. 510. E.
- Peris pro barbaris habitis apud Ro- manos. T. 10. c. 254. B.
- Persequutio quid est. T. 4. c. 1447. B.
- Persequutio dicitur tantum de ex- traordinariis actionibus. Ibid. B.
- Persequutio rei est extra penam. T. 4. c. 333. D.
- Persequutio est extraordinaria, actio est in personam, & petitio est in rem. T. 4. c. 740. B.
- Persequutio passim jure exsequutio dicitur. T. 4. c. 1447. D.
- An persequutio fideicommissi com- petat familiæ, quod extero sondu sit alienatus. T. 4. c. 342. D.
- Persequutio est in rem, & in perso- nam. T. 8. c. 611. D.
- Persequutio duplex. Ibid. E.
- De persequutione portio debita liberi consultatio. T. 1. c. 709. A. B.
- In persequutione, & distracione fun- di Tusculani, duobus obligati, an posterior prior potior sit. T. 4. c. 1191. C.
- Persequutiones an sint actiones, an formulae. T. 8. c. 1100. E. & c. 1101. A. in quibus differant ab actionibus. Ibid. A.
- Persequutiones extraordinarie an descendant ab heredem. T. 3. c. 648. E.
- Persequutio rei causâ quamvis vi- dantur actiones. T. 8. c. 1096. B.
- Persequutio pœnæ. Ibid. C.
- Persequi videtur & qui satia accepit. T. 3. c. 700. B.
- Persequi pro consecui. Ibid. C.
- Persequi videtur eum, qui satis accepit. T. 8. c. 333. D.
- Persequi videtur quid. Ibid. E.
- Persequutus pro consecutus. T. 1. c. 668. E.
- Persona domestica æstimata non ea cognatione, vel consubornio, sed ex vinculo potestatis. T. 5. c. 111. A.
- Persona libera nobis nihil, præter possessionem, acquirit. T. 5. c. 713. C.
- Persona rei spectatur in casu, non in exordio litis. T. 6. c. 46. E.
- Persona capicet in plerisque causis spectatur, omiſſa interposita pe- sona. T. 7. c. 1405. A.
- Personæ miserabiles. T. 3. c. 156. A.
- Personæ juxta potest esse qualibet ser- vitus. T. 4. c. 896. A.
- Personæ contrahentium obligantur, res ipsa invito domino non obli- gatur. T. 3. c. 422. A.
- Personæ egregie cum jurare debent, ad eorum domum mittitur. T. 3. c. 94. C.
- Personæ, quæ sine mandato nomine alieno agere possunt. Tom. 5. c. 122. A.
- Personæ, quibus reverentia, aut re- ligione obſtricti sumus, quæ sine T. 5. c. 547. A. B.
- Personæ, quæ intercedunt, in quo differant. T. 5. c. 186. B. C.
- Personæ, quæ obligatae sunt non in solidum, sed in id dumtaxat, quod facere possunt, conveniri, & con- demnari possunt. Ibid. B.
- Personæ incerte an dari possit con- ditionis implende causâ. T. 7. c. 1463. C.
- Personæ pares, & impares in sub- stitutione qui sine. T. 7. c. 913. E.
- Personæ institutæ impares sunt, & invicem substitutæ. Ibid. E.
- Personæ, quæ coherant, an heredem sequantur. T. 8. c. 94. C.
- Ea, quæ personæ coherant, trans- ferri, transmitti, conferri non possunt. Ibid. B.
- Personæ, & instrumenta quid com- muniunt. T. 8. c. 160. C.
- Personæ, quæ præsentis esse dici non possunt. T. 8. c. 814. C.
- Personæ, ex quibus judicium constat, quæ. T. 9. c. 147. E.
- Personæ, quæ coherant. Vide, In certe personæ electio.
- Decem personæ, quibus fides pos- sit poni, & quæ sunt illæ decem personæ. T. 9. c. 453. E. & c. 454. A.
- Personæ, quæ in id tantum, quod fa- cere possunt, damnantur. T. 10. c. 1114. B.
- Personale beneficium sequitur vi- casium, non accessorium, & suc- cessorium. T. 10. c. 1116. B.
- Personales servituties. Vide, Servitus, Personales actiones. T. 9. c. 254. D.
- In personali actione prior non præ- fertur posteriori. T. 10. c. 1128. E.
- Personalis actio. Vide, Actio per- sonalis.

Personalia obsequia qui solvantur, item qui patrimonialia. Tom. 4. c. 81. A.

Personalia iura cum persona extinguuntur. T. 7. c. 410. C.

Personalia iura, quae personae coherent, non sunt in bonis. T. 8. c. 94. B.

Personalia beneficia Principis non tenentur exemplum. T. 9. c. 781. D.

Personalia quaeque haerent personae, & cum ea extinguuntur. T. 10. c. 1053. D.

In personam sit mora, non in rem. T. 4. c. 47. C. Vide, Mora.

In personam actio. Vide, Actio in personam.

In personam actio qualis sit, & quomodo instituitur. T. 8. c. 1103. C. D.

Solae in personam actiones sunt hereditariae. T. 10. c. 951. E.

Personarum non spectatur numerus, sed status, & patrimonium. T. 1. c. 1041. D.

Personarum circumstantiae in operis praestandis observari debent, & quae. T. 1. c. 593. D.

Personarum, quarum negotium gerendum suscipimus, qualitas, & initium temporis gestionis observandum est. T. 5. c. 126. A. B. & seq.

Personarum, quibus reverentia naturalis debetur, ad certam memoriam habere teneamur. T. 5. c. 547. A.

Personarum differentia. Tom. 5. c. 1165. B. C.

Personarum mutatio aliam, atque aliam eam facit. T. 5. c. 455. B. C. D. & c. 914. D. & Tom. 6. c. 10. A.

Personarum confusio non mutat causam rerum. T. 7. c. 557. C.

Personarum de iure divisio. T. 8. c. 895. A.

Personarum divisio inter eas, quae sui juris sunt, & eas, quae alieno iuri subiectae sunt. T. 8. c. 901. D.

Personarum divisiones plures. T. 8. c. 1193. C.

De personarum iure. T. 8. c. 894. E.

De personarum alienatione. T. 9. c. 818. B. & seq.

De personarum illustrium, & clarissimarum tutoribus, vel curatoribus. T. 9. c. 551. E. & c. 562. A. & seq.

Personae, ex quarum testis aqua salire solet, Tullius, & Silanus interpretati sunt. T. 3. c. 399. E.

Personae quasdam esse, quae ab alienis testamentis nihil, aut solidum capere non possunt. T. 7. c. 930. D.

Personae segregat honor, & amicitia, quas inter se confundit civilis ratio. T. 8. c. 346. A.

De personis, quae in familiis eriscunde iudicium veniunt. T. 7. c. 484. C. & seq.

Personis incertis quae adnumerantur. T. 9. c. 863. D.

Persuadere est rogare sibi parere. T. 8. c. 777. D.

Non persuasum habeo, dicitur in re ambigua. T. 4. c. 81. E.

Pertica illius dicitur a Propertio distractio bonorum patris sub hac praconis. T. 4. c. 196. E.

Pertica trillius. T. 9. c. 1092. E.

Perticae junguntur vineis. T. 7. c. 611. E.

Perticae transverse. T. 8. c. 513. D.

Perticales falices. T. 6. c. 574. B.

Pertinentes qui sunt. T. 3. c. 314. B.

Pertinere pro cedere male interpretatum. T. 7. c. 1174. B.

Pertinere pro deferri. Ibid. B.

Pertinere verbum quid. Tom. 8. c. 614. C. Vide, Pervenire.

Pervenire, & perirere, & eorum verborum vana significatio. T. 4. c. 555. E.

Pervenire verbum cum effectu accipitur in stipulationibus emptae, & venditae hereditatis. T. 7. c. 1105. A.

Pervenire. T. 8. c. 606. A.

Pervenire verbum quamquam significationem habet. T. 10. c. 1095. E.

Pervenisse quid in lege si verus, & dabit, solus, matrim. T. 8. c. 594. D.

Pervides verbum, quo utimur in re clarissima. T. 9. c. 313. E.

Pessibilis fundus. T. 3. c. 473. E. & T. 10. c. 1030. C.

Pestibularum nomine quid significatur. T. 10. c. 1030. C.

Pestilulae quid sint. T. 4. c. 473. E. & T. 9. c. 395. D. & T. 10. c. 662. A.

Pestilens locus odore solo saepe fit. T. 3. c. 473. E.

Plus petendi periculum incurrimus, & causam perdimus. T. 1. c. 643. A.

Petens contra voluntatem dictandi an exceptione doli mali repellatur. T. 6. c. 620. D.

Petere, id est, vindicare. T. 1. c. 5134. B.

Plus petere, vel minus petere quis dicitur. T. 1. c. 1181. C.

Petere quid. T. 1. c. 935. C.

Petere male, vel agere, & nihil agere, quantum differant. T. 3. c. 636. B. C.

Male petere in libris postis est plus petere, vel summa, vel causa, vel tempore, vel loco. T. 4. c. 77. A.

Petere plus. Vide, Plus petere.

Petere idem est, ac quod suum est, vindicare. T. 5. c. 958. E.

Petere est verbum conditionum, non vindicationum. T. 7. c. 576. A.

Petere proprie quid significet. T. 7. c. 1297. D.

Petere alteri nemo potest, nisi qui cognovit factus est. T. 9. c. 1163. A.

Quod peti potest, id tantum proprie debetur. T. 4. c. 500. B.

An peti statim possit, quod statim debetur. T. 4. c. 1445. C.

Quod peti potest, etiam potest compendari. T. 4. c. 577. D.

Quae peti possunt, & dividi possunt. T. 6. c. 42. C.

Peti concessum debet non omne, quod debetur. T. 7. c. 1360. D.

An peti possit omne, quod cessit, quodve debetur. T. 10. c. 77. E.

Petites nostras exstantes, et peti concessas. T. 5. c. 387. E.

Qui plus petit in iudicio, quo casu causa cadat. T. 10. c. 922. B. C.

Petitor pro petitionibus. T. 2. c. 1566. A.

Petitor, & retentio. T. 3. c. 636. B.

Petitor hereditatis est bona fidei. T. 1. c. 159. B.

Petitor in servitutum non iteratur. T. 1. c. 841. C.

Petitor hereditatis generalis differt a querela inofficiosi testamenti. T. 1. c. 179. B.

Petitor hereditatis an transmittatur ad heredem. T. 1. c. 375. B. & c. 376. A.

Petitor quid est. T. 4. c. 1447. B.

Petitor hereditatis. Vide, Hereditatis petitor.

Petitor interitur in rem, quae & petitoria actio dicitur; persequitur in rem, vel in personam. T. 4. c. 1447. B.

Petitor cui datur, multo magis retentio. T. 4. c. 548. E.

Petitor est in rem, actio in personam, persequitur est extraordinaria. T. 4. c. 740. B.

Petitor hereditatis adversus quem datur. T. 4. c. 121. D.

Petitor hereditatis ad heredem non transmittitur, nisi adita sit hereditas. T. 4. c. 367. D. modi adquirentis hereditatis sunt, aditio, cretio, petitorum bonorum possessio, nisi. Ibid. D.

Petitor improba est, quam intendit heres contra iudicium delensum. T. 4. c. 893. D.

Petitor, & litis contestatio idem est in iure. T. 4. c. 194. B.

Petitor hereditatis est actio bona fidei. T. 4. c. 889. A.

Petitor non est legatus, quod nominatum non debetur, retentio tamen eius est. T. 4. c. 893. C.

Petitor hereditatis formatur ex persona actoris, non ex persona rei. T. 5. c. 13. E.

Petitor hereditatis datur etiam adversus eum, qui rem minimam ex hereditate possidet pro herede. Ibid. D.

Petitor, vel repetitio eius, quod natura debetur, nulla est, etiam si iure civili non debeat. Tom. 5. c. 477. D.

Petitor hereditatis naturam actionis de peculio assumit. T. 5. c. 269. C.

Petitor hereditatis, & actio quod metus causa quomodo differt. T. 5. c. 888. B.

Petitor hereditatis anno post mortem, aut manumissionem seivi finitur. T. 5. c. 269. C.

Petitor hereditatis quo tempore perimatur.

imitur. T. 5. c. 1179. C.
 Petitio legatorum adversus heredes pro partibus hereditariis competit nec pro his, qui solvendo non sunt, onerari coheredes oportet. T. 6. c. 667. E. & c. 668. A.
 Petitio, vel actio nulla est ex obligatione naturali. T. 6. c. 367. B.
 Petitio hereditatis est bonæ fidei iudicium. T. 6. c. 30. C.
 Petitio hereditatis non est de dividenda hereditate, sed de restituenda cuique heredi parte sua pro indiviso, vel heredi ex alie de restituendo alie. T. 6. c. 40. D.
 Petitio hereditatis quomodo in heredem transmitti possit. T. 7. c. 175. D.
 Petitio bonorum possessionis contra tabulas an rumpat paternum, & pupillare testamentum. Tom. 7. c. 923. B.
 Petitio hereditatis an, & quando detur possessori. T. 7. c. 117. E. & c. 118. A.
 Petitio hereditatis de inofficio est rescissoria. T. 7. c. 170. C.
 Petitio hereditatis de inofficio testamento adversus quos detur. T. 7. c. 113. A.
 Petitio hereditatis de inofficio, & petio hereditatis ex aliis causis quid differant, & quibus detur, & adversus quos. Tom. 7. c. 170. D. E.
 Petitio hereditatis est in rem. T. 7. c. 112. E.
 Petitio hereditatis de inofficio testamento non tantum natus datur, sed etiam posthumus. T. 7. c. 171. B.
 Petitio hereditatis in quem detur. T. 7. c. 111. E.
 Petitio mutua, & compensatio idem an sint. T. 7. c. 67. B.
 Petitio hereditatis de inofficio. T. 8. c. 982. A.
 Petitio hereditatis adversus possessorem ejus hereditatis datur. T. 9. c. 151. A.
 Petitio quid significat. Tom. 9. c. 150. D.
 Petitio hereditatis, & actio in rem specialis in quo differunt. T. 9. c. 151. C. & seq.
 Petitio hereditatis non differt a rei vindicatione speciali. Tom. 9. c. 157. B.
 Petitio hereditatis de inofficio est rescissoria. T. 9. c. 173. C.
 Petitio hereditatis est querela inofficiosi testamenti. Ibid. C.
 Petitio hereditatis. Vide, Hereditas.
 Petitio hereditatis tollitur prescriptione 30. annorum. T. 9. c. 793. A.
 Petitio actoris. Vide, Actoris petitio. Libellus conventionis ad-journementi libellus.
 Petitio hereditatis est perpetua. T. 9. c. 650. D.
 Petitio hereditatis consistere non

potest inter eum, qui possidet pro emptore, & inter eum, qui petit hereditatem. T. 9. c. 158. B.
 Petitio hereditatis non potest esse, nisi inter eos, qui de hereditate invicem controversantur. Ibid. B.
 Petitio hereditatis, & interdictum quorum bonorum in quo differunt. T. 9. c. 147. C.
 Petitio hereditatis est bonæ fidei. T. 9. c. 159. E.
 Petitio quandoque exceptionem significat. Tom. 10. c. 553. D. & c. 716. A.
 Petitio propriè inferitur in rem, actio in personam. T. 10. c. 999. A.
 Petitio quo jure sumitur pro qua sione proprietatis. T. 10. c. 920. D.
 Petitio hereditatis est mixta rem, & in personam. Tom. 10. c. 941. C.
 Petitionis, vel hereditatis dies. Vide, Hereditatis dies.
 Petitioni improbe opponitur exceptio doli mali. Tom. 4. c. 693. D.
 Petitioni hereditatis due sunt actiones, & que sint. T. 5. c. 1179. D.
 Petitioni hereditatis quibus casibus locus sit. Tom. 9. c. 151. B.
 Inter petitionem hereditatis, & specialem in rem actionem quatuor differunt. T. 3. c. 251. D.
 In petitionem hereditatis quid veniat. T. 3. c. 431. A.
 Petitionem, & obligationem conditio suspendit. T. 4. c. 1445. C. mora suspendit petitionem, non obligationem. Ibid. C.
 Inter petitionem hereditatis, & conditionem differentia quæ. T. 4. c. 889. A.
 Petitionem is non habet, qui tantum retentionem habet. Tom. 4. c. 990. C.
 In petitionem hereditatis venit, quod servus sub conditione dandæ, vel reddendæ pecuniæ, testamento manumissus de peculo hereditas dedit. T. 6. c. 40. B.
 Per petitionem hereditatis non possumus consequi id, quod familiaris ercundæ iudicio consequimur, ut a communione discedamus. Ibid. C. D.
 Inter petitionem hereditatis, & actionem familiaris ercundæ differentia. Ibid. D.
 In petitionem hereditatis bona fides non patitur, ut pena veniat, in quam ex casu crevit actio, quæ ab initio simpliciter tantum erat. T. 6. c. 30. C.
 In petitionem hereditatis indivisa non veniunt, ut dividantur. T. 6. c. 42. C.
 In petitionem hereditatis venire mancipia, vel pecora, quæ pos-

seffor emit ex pecunia hereditatis vel corpora ipsa, scilicet mancipiorum, aut pecorum, si hereditatis interfuit ea emi, vel pretium eorum, quod sumptis ex hereditate, si possessor ea sui cariæ emit, vel si hereditati necessaria non fuerint. Tom. 6. c. 30. B.
 Petitionem inter, & repetitionem differentia. T. 10. c. 507. B.
 Petitione fortis cessante, cessat quoque usurarum petitio. Tom. 4. c. 982. A.
 In petitione est, quod est in conditione. T. 4. c. 63. A.
 In petitione est fideicommissum; non in vindicatione. Tom. 4. c. 488. D.
 Petitione hereditatis instituitur, si post litem contestatam mancipia hereditaria, quæ reus possidebat, vel iumenta, aut pecora demortui sint sine dolo, & culpa possessoris, an eorum periculum ad possessorem pertineat. T. 5. c. 176. A.
 De petitione hereditatis. Tom. 2. c. 170. A. B. & T. 9. c. 150. D. E. & seq.
 Petitione hereditatis qui agit, negat possessorem heredem esse vel ex parte, vel negat heredem esse ex alie. T. 6. c. 40. E.
 De petitione hereditatis factum Senatusconsultum. T. 9. c. 151. C. D. & seq.
 In petitione hereditatis quæ res veniunt. T. 9. c. 159. E. & c. 160. A. & seq.
 Petitione hereditatis utili heredem emptoris teneri. Tom. 9. c. 163. C.
 De petitione hereditatis. Tom. 9. c. 171. A. qui et agit contra heredem scriptum, probare debet vitia testamenti. Ibid. A.
 Petitione hereditatis cum teneri; qui pro herede, vel pro possessore possidet. T. 9. c. 157. E. & seq.
 In petitione hereditatis veniunt fructus omnes quocumque tempore percepti. Tom. 9. c. 159. C. D.
 Petitione hereditatis an possit agi cum eo, qui emit hereditatem a fisco. T. 10. c. 692. D.
 Petitiones mutuas sæpe institui a iudice. Tom. 9. c. 334. B.
 Petitiones hereditatis, speciales, & generales, adversus quos dentur. T. 10. c. 935. A.
 De plus petitionibus. T. 3. c. 183. D. E.
 De plus petitionibus constitutiones Zenonis, & Iustiniani. Tom. 3. c. 345. A. B.
 De petitionibus bonorum sublati. T. 2. c. 666. A. & seq.
 De petitionibus mutuis. Tom. 2. c. 1129. D.
 Quæ sunt 10 petitionibus, actionibus,

- bus, & persequutionibus, in bonis communeratur. T. 4. c. 1447. C.
- De petitionibus hereditatum iudicant Centumviri. T. 9. c. 177. E.
- Petitor si provocat, frustas in causa depositi esse non possunt. T. 1. c. 518. E.
- Petitor est, qui agit in rem; actor, qui agit in personam. Tom. 3. c. 183. A.
- Petitor, aut possessor hereditatis an possit conveniri a creditoribus hereditariis. T. 4. c. 75. A.
- Petitor hereditatis an ex causa possit in rem agere. T. 4. c. 74. C.
- Petitor quis dicitur. Ibid. B.
- Petitor an citra metum exceptionis agere possit actione in rem. T. 4. c. 74. E.
- Petitor hereditatis an possit interim agere cum his, qui res hereditarias occupaverunt, id est, res singulas vindicare, quas alii possident. T. 4. c. 74. B. C.
- Petitoris causa est durior, possessoris melior. Tom. 4. c. 278. D.
- Petitoris deterior est conditio, rei est melior. T. 5. c. 139. A.
- Petitori ut in hereditatis vindicatione, sic in singularium rerum vindicatione onus incumbit probandi. T. 3. c. 183. B.
- Petitoria actio. Tom. 4. c. 1447. B.
- Petitur plus quatuor modis. T. 1. c. 161. B. & c. 374. A. & T. 6. c. 814. B.
- Peto, rogo, volo, mendo, hæc verba sunt petitiæ, non directæ. T. 4. c. 515. A.
- Petitorium vehiculi genus. Tom. 9. c. 531. B.
- Petroneus frater Augustæ, verberibus publicæ casus, quod alius ædes tollendo officeret luminibus ædium cuiusdam mulieris. T. 10. c. 940. E.
- Divus Petrus primicerius Apostolorum appellatus est. T. 2. c. 901. A. & T. 10. c. 867. E.
- Pharmacia que promiscui usus sunt. T. 7. c. 494. A.
- Philantropus. T. 3. c. 309. D.
- Philantropum. T. 2. c. 311. E.
- Philippus Augustus judæos regno Franciæ eiecit. Tom. 6. c. 944. B.
- Philosophi sunt rari. T. 1. c. 1015. E.
- Philosophi munus civilium vacationem non habent. Tom. 2. c. 757. A.
- Philosophi a quibus muneribus excusentur, & a quibus non. T. 4. c. 865. E.
- Veri philosophi pecuniæ studiosi non sunt. T. 4. c. 858. A.
- Philosophi differentiam faciunt inter totum, & omne; dicentes, totum quantitatis nomen esse, omne numeri; vel totum in sin-
- gulis agnoscitur, omne in multis. Tom. 4. c. 127. E. & c. 128. A.
- Philosophia universa tantum præcepta regende Reipublicæ nos docet, nec attingit lingua quæque. T. 1. c. 1351. B. C.
- Philosophia a muneribus patrio- cialibus non excusat. Tom. 2. c. 740. C.
- Philosophiæ præceptorum immunitates. T. 2. c. 757. E.
- Philosophiæ, & juris peritia desiderabatur in magistris officiorum. T. 10. c. 845. C.
- Philosophorum inquilini qui sint. T. 3. c. 182. B.
- Philosophos a tutelis vacare. T. 2. c. 1015. D.
- Phoenicarchia. T. 1. c. 1017. B.
- Piculum qui contrahit. Tom. 3. c. 614. B.
- Picariæ quænam sint, & quales. T. 2. c. 1325. B.
- Picariæ quid. T. 8. c. 498. D.
- Picariarum reditus sunt regales. T. 2. c. 1325. B.
- Piscæres pro putatores. Tom. 8. c. 537. E.
- Pictoris, & pistoris instrumenta. T. 1. c. 434. C.
- Pictorum privilegia. T. 2. c. 757. B.
- Picturæ ingenui ab onere metatorum excusantur. T. 2. c. 975. B.
- Picturæ in pariete communi quantitas metitur. Tom. 7. c. 415. B.
- Pietas exigit lætum ab omni cognitione, & agnitione. Tom. 1. c. 30. C. lex non est, nisi conjuncta sit necessitati. Ibid. C.
- Pietas paterni nominis exigit, doctem filium constituit. T. 4. c. 825. A.
- Pietas naturalis patrem obligat præstandis alimentis, imò & præstandæ doti. Tom. 5. c. 883. B.
- Pietas parentum erga liberos dicitur, & patriæ potestas. Tom. 7. c. 870. C.
- Pietas, & officium, & obsequium in quo differunt. T. 9. c. 561. A.
- Pietas est gratuita, & officium sequitur, non fructum. Tom. 9. c. 1345. B.
- Pietatis nomine sumptum facere est lucrum. T. 2. c. 1034. C.
- Pietatis gratius nomen, quam potestatis. T. 1. c. 1248. A. & T. 3. c. 183. B. C.
- Pietatis vocabulum gratius est, quam potestatis. Tom. 4. c. 314. A.
- Pietatis causæ data an repeti possint. T. 5. c. 883. B.
- Pietatis causæ solutum, etiamsi non debeatur, repeti non potest. T. 5. c. 55. A. B.
- Pietatis gratia quodcumque fit pro alio, ejus non esse repetitio-
- nem. T. 9. c. 1322. D.
- Piger, & pudes in quo differunt. T. 3. c. 312. D.
- Res pignerata, quam debitor subripuit, an sit fictiva. Tom. 10. c. 248. A.
- Pigneratio rei litigiosæ non valet. T. 2. c. 1137. D.
- Pignerationes, quæ dicuntur præfatiæ, & repræfatiæ. T. 9. c. 240. C.
- Pignerationes illicite, cum vicinus pro conviciis teneretur, olim plurisque in locis usurpata. Ibid. A. B.
- Pigneratiæ actio. Vide, Actio pigneratiæ.
- Pigneratiæ actio, antequam nata sit, præscriptione tolli non potest. T. 1. c. 1113. B.
- De pigneratiæ actione. Tom. 9. c. 294. E. & c. 295. A. & seq.
- Pigneratiæ actio non tantum de pignore datur, sed & de hypotheccæ. T. 10. c. 540. C.
- Pigneratiæ actio nulla præscriptio- nem tolli potest, antequam nata sit: non nascitur autem, antequam debitor pignus repigneravit. Ibid. D.
- A pigneratiæ ad hypotheccariam, an bonum fit argumentum. T. 10. c. 703. A.
- Pigneratiæ actio quænam sit. T. 10. c. 1254. B.
- Pigneratiæ actionem, de pignore recuperando, quæ debitoris com- petit, non perimi præscriptio longi temporis. T. 9. c. 1043. A.
- Qui pigneravit duobus in solidum rem eandem diversis temporibus, an falsi crimine teneatur. T. 3. c. 374. D.
- Pignora qualiter contrahantur, ac de eorum pactis. T. 1. c. 775. A. B.
- Pignora debitoris si creditor sine auctoritate judicis abduxerit, violentiæ crimen admittit. Tom. 1. c. 192. C. D.
- Pignora, bonorum alienatione veti- ta, excipiuntur. Tom. 3. c. 124. B.
- Pignora tributorum non solutorum causâ capiuntur, & distrahantur. T. 2. c. 585. A.
- Pignora. Id est, filii. T. 2. c. 705. B.
- Pignora si creditor eligat, non autem mandatore, & minoris ea pignora distrahat, an possit relictum, quod credito deest, a mandatore petere. T. 4. c. 941. D.
- Pignora si non sufficiunt utrique, an jus omnium pignorum pri- mum pertineat ad venditorem, an vero ad eum tantum pro rata illius anni. T. 4. c. 105. E. an interpretatio fiat adversus vendi- torem, qui legem dixit. Ibid. E.
- Pignora curatoris an capi possint. T. 4. c. 1024. E.

Pignora, & hypothecæ liberantur voluntarij uniusvotio lacti, non etiam necessarii. T. 4. c. 965. B.

Pignora infringere quid sit, & dicatur. T. 5. c. 174. E.

Pignora nominum veri Prætoris est. T. 5. c. 424. B.

Pignora non fini, non solvi, non liberari, nisi omnino debito soluto, & teneri, vel si unus tantum numerus refidat ex sorte, qui solutus non sit. T. 5. c. 330. C.

Pignora sequela, & accessiones sunt principalium obligationum. T. 5. c. 714. A.

Pignora obligata pro pensionibus ædium. T. 9. c. 1203. A.

Pignora traditione constituuntur. T. 9. c. 1430. D.

Pignora liberatio compensatione. T. 9. c. 335. D.

Pignora condemnati capta post quod tempus distrabantur in foro sub habit. T. 9. c. 1092. C. D. & seq.

Pignora a creditore distrahi possunt contra obstantiam, vel prohibicionem debitoris, si debitor non solvat omnem pecuniam, vel obliget omnem, atque disponat. T. 9. c. 1235. C.

Pignora per apparitores in causis iudicata capebantur, & ab eis vendebantur. T. 10. c. 693. D.

Pignora inger, & venditionem quoad legem commisionem differunt. T. 12. c. 1016. D.

Pignori non potest liber homo. T. 7. c. 30. A.

De pignoratitia re a defuncto. T. 7. c. 345. E. & c. 346. A.

Pignoratitia rei periculum ad quem pertinere debeat. T. 8. c. 320. E. & c. 321. A.

Pignoratitia rem si debitor a creditore redimat, quasi suæ reimpot, actione ex vendito non tenetur, & omnia in integro sunt creditori. T. 6. c. 91. B. C.

Pignoratitio lervi alieni nihil valet. T. 7. c. 798. A.

Pignoratitia actio quomodo debitor distat. T. 4. c. 918. B.

Pignoratitia actio quæ sit. Tom. 5. c. 1109. E.

Pignoratitia obligatio quo genere non tollatur. T. 6. c. 77. A.

Pignoratitia actio duplex est, alia in rem, alia in personam. T. 7. c. 345. D.

Pignoratitia actio in personam quæ est. T. 7. c. 346. E. est duplex, alia directa, alia contraria. Ibid. E.

De pignoratitia actione. Tom. 12. c. 972. A. B.

De pignorato fundo ab uno ex sociis. T. 7. c. 584. A.

Pignoris causam non perimit usucapio. T. 1. c. 1521. E.

Pignoris, & hypothecæ differentia. T. 1. c. 153. A.

Pignoris possessio sola transit in creditorem. T. 2. c. 1215. D.

Pignoris possessionem habet creditor. T. 2. c. 1214. D.

Pignoris specialis maior est vis, quam generalis. T. 5. c. 508. D.

Pignoris luendi jus, quod debitori competit, nullo tempore perimitur. T. 2. c. 481. C.

Pignoris venditionem debitor impedire non potest. T. 2. c. 546. B. C. & T. 9. c. 1235. C. D.

De pignoris lutione. T. 2. c. 547. C.

De pignoris remissione a muliere facta consultatio. T. 1. c. 655. B. C.

Pignoris duo genera. T. 1. c. 775. D. & T. 8. c. 775. E. & T. 9. c. 195. A. B.

De pignoris parva. T. 2. c. 542. E.

Pignoris iure non tenetur satus, vel partus ejus rei, quæ pignori data est. T. 1. c. 385. A.

Pignoris remissio exceptionis iure resolvit pignus. T. 1. c. 1501. D.

Pignoris causa est individua. T. 4. c. 182. D. & c. 928. C. & T. 7. c. 545. B. & c. 707. D. & c. 1165. D.

Pignoris causa inæqualis inæqualis imputationem exigat. T. 4. c. 1324. B.

Pignoris iure prior erit, qui est tempore prior. T. 4. c. 179. A.

Pignoris causa dominium non mutat. T. 4. c. 1215. D.

Pignoris ius in fructibus firmius est, quam in fructibus. T. 4. c. 1287. E. & c. 1288. A.

Pignoris datus intercessum facit. T. 4. c. 1290. D.

Pignoris summa quæ dicitur. T. 4. c. 232. E.

An pignoris iure, re evicta, possit uterque heredum conveniri ab emptore ex stipulatione interposita nomine evictum. Tom. 4. c. 182. E.

Pignoris cautio, siue missio omnibus creditoribus prodest. Tom. 4. c. 1343. B.

In pignoris venditione, quæ sit ex pacto, creditor suum negativum gerit, non debitor. T. 4. c. 632. C.

A pignoris actione non recedit invitus, quam habet in venditorem pignoris. Ibid. B.

Pignoris venditione perimitur pignoris causa iure creditoria facta. T. 4. c. 910. B.

Pignoris obligationem confusio non tollit. T. 4. c. 828. E.

Pignoris remissio non est donatio. T. 4. c. 651. B.

Pignoris ius non potest quæri usucapione, nec ius usufructus, nec ius servitutis, nec ius hereditatis. T. 4. c. 657. E.

Pignoris ius. Vide, ius pignoris. Pignoris causa causam naturalis obligationis conservat. Tom. 5. c. 994. C.

Pignoris causa an dividua sit. T. 5. c. 859. D.

Pignoris causi non extinguitur, competit nihilominus actio furti de pignore furto sublato. Tom. 5. c. 591. A.

Pignoris ius an posterius creditorem liquatur. T. 5. c. 951. A.

Pignoris possessio an apud debitorem sit. T. 5. c. 878. C.

Pignoris dominium quando debitor acquirit. T. 5. c. 1187. B.

Pignoris datione non intelligitur interruptio usucapio. T. 5. c. 834. C.

Pignoris emptionem in persona debitoris non confiliter. Tom. 6. c. 921. D.

Pignoris causam esse individuum, ut & usuram. T. 6. c. 350. C. & c. 648. E. & c. 649. A.

Pignoris genus fiducia. Tom. 7. c. 926. E.

Pignoris instrumentum potest fieri inter consensientes prælati die. T. 7. c. 583. A.

Pignoris vindicatio personam non obligat. T. 7. c. 546. D.

Pignoris ius an dominum exsequi possit. T. 7. c. 579. E.

Pignoris die prælati, instrumento inter debitorem, & creditorem conscripto, an debitor teneatur falsi nomine alius creditoribus. T. 7. c. 883. A.

Pignoris capio a quibus rebus incipere debeat. T. 8. c. 647. A.

Pignoris contrahendi qui mos fuerit. T. 7. c. 1382. E.

Pignoris datione an rite capta usucapio incerpumpat, vel interpellat. T. 8. c. 121. B.

Pignoris alienatione facta sine consensu creditoris, pignus non perimitur. T. 9. c. 1192. D.

Pignoris distractio non impeditur, nisi debitor hiat pignus in solidum soluti omni pecunia. T. 9. c. 1235. E.

In pignoris persequutione prior creditor hypothecarius potior habetur. T. 9. c. 1209. D. & seq.

Pignoris dominum cum non fieri, qui pro debitor animo negotiorum gesturam soluta pecunia, & usuris pignus liberat. Tom. 9. c. 1198. C.

Pignoris retentio pro usuris. T. 9. c. 338. E.

Pignoris retentionem, & persequutionem creditor competere ob pecuniam hypothecariam. Tom. 9. c. 1228. A.

Pignoris distractionem impeditur, si da obligatio. T. 9. c. 1232. B.

De pignoris possessione. Tom. 9. c. 1038. A.

De pignoris retentione, & persequutione. T. 9. c. 1228. A.

Pignoris evictionem creditorem non debere. T. 9. c. 1303. B. C. & seq.

Pignoris luendi jus, quod debitori competit, an præscriptione 40. annorum tollatur, an triginta anni sufficiant. T. 9. c. 1021. B.

Pignoris depositum. T. 9. c. 350. A. Vide, Depositum.

Pignoris obligatio nudo pacto, vel expresse, vel tacito remitti, an que dissolvi potest. T. 9. c. 1256. A.

Si pignus

Si pignoris conventionem numeratio pecunie frequata non fuerit. T. 9. c. 1237. D. E.
 Ut pignoris venditio a creditore facta valeat, multa desideratur. T. 9. c. 232. A.
 In pignoris venditione quem observanda sunt. Tom. 9. c. 1193. D.
 De pignoris capione. T. 9. c. 242. B.
 De pignoris remissione. Tom. 9. c. 325. C. & c. 1226. A. B. & seq.
 De pignoris partu, & omni causa. T. 9. c. 1224. C. D. & seq.
 De pignoris lutione. T. 9. c. 1235. E. & seq.
 Pignoris luitio an tollatur prescriptione trienni. Tom. 9. c. 301. D.
 Pignoris luendi jus est perpetuum. T. 9. c. 1042. E.
 Pignoris lege si id actum sit, ut si ad diem pecunia soluta non sit, creditori liceat pignus distrabere, hoc pacto non admittit debitori actio pignoratitia adversus creditorem. T. 9. c. 197. D.
 Pignoris jus est, ut omnem pecuniam solutam esse oportet, antequam pignus ex ulla parte solvatur. T. 9. c. 1043. A.
 In pignoris causa priorem creditorem esse potiorum posteriori. T. 9. c. 1042. A.
 Pignoris causa. Vide, Causa pignoris.
 Pignoris obligationem per liberam personam nobis non adquiri. T. 9. c. 1195. C.
 Pignoris obligationem non contrahunt servi, nisi suo modo peculii. T. 9. c. 311. A.
 Pignoris fructus an in debitum imputentur. T. 9. c. 296. A.
 Pignoris usufructu conventionem non extinguit. Tom. 9. c. 1191. A.
 Pignoris vindictio ad quem extenditur. T. 9. c. 1306. B. C.
 Pignoris remissio. Vide, Remissio pignoris.
 Pignoris partus. Vide, Partus pignoris.
 Pignoris causa a dominio separata est. T. 10. c. 248. E.
 Pignoris capiendi jus an sit municipalibus magistratibus. Tom. 10. c. 503. D. & c. 514. B.
 Pignoris liberandi jus prescriptione an tollatur. Tom. 10. c. 693. C.
 Pignoris capiendi jus solis magistratibus Populi Romani competit. T. 10. c. 701. B.
 Pignoris capionem an habeat magistratus municipalis. Tom. 10. c. 872. C.
 Jure pignoris non domus dominum incit. T. 10. c. 970. A.
 Pignoris nomen civile est. T. 10. c. 972. D.
 Pignoris obligatio, & actio hypo-

thecaria ex qua causa nobis adquirantur. T. 10. c. 979. B.
 Pignoris corporalis capionem sequitur distractio. T. 10. c. 1224. A.
 In pignoris persequutione debitor superatur a creditore. T. 10. c. 1253. E.
 Pignori quæ res obligari possunt, vel non, & qualiter pignus contrahitur. T. 2. c. 537. C. D.
 Pignori quæ res obligari non possunt. T. 1. c. 777. A.
 Pignori prædia, vestes, & vasa Ecclesie specialiter obligari non possunt. T. 2. c. 1044. C.
 Pignori servus datus si creditori furtum fecerit, an debitor teneatur. T. 1. c. 1442. D.
 Pignori non est lectus, vel parvus, nisi hoc inter contrahentes convenerit. T. 1. c. 385. A.
 Pignori obligare solius domini est. T. 4. c. 1283. A.
 Pignori obligari potest usufructus tam a domino proprietatis, quam ab usufructuario. T. 4. c. 1329. D.
 Pignori, vel fiducie dari non potest liber homo. T. 4. c. 1457. D.
 Pignori accepta prædia non continentur legatis prædiis. Tom. 4. c. 1123. D.
 Pignori mihi esse non potest res mea. T. 4. c. 1289. B.
 Pignori cum sylvâ obligata est, quæ obligata intelligantur. Tom. 5. c. 425. C.
 Pignori obligatæ rei an legatum valet. T. 7. c. 1047. A. quis eam luere debeat. Ibid. A.
 Pignori obligata res legata si distracta fuerit a creditore, an heres estimationem ejus legatario præstare debeat. Ibid. A.
 Pignori res obligata an per fidei commissum, & damnationem relinqui possit. T. 7. c. 1046. D.
 Pignori esse res invecas in horreum, si conductoris sint. T. 7. c. 609. B.
 Pignori incumbere melius est, quam in personam agere. T. 8. c. 673. C. & c. 762. C.
 Pignori obligari non possunt servitutes. T. 9. c. 1204. A.
 Pignori opponuntur quæcumque jura, & quæcumque res incorporales. Ibid. D.
 De pignori dato servo manumisso. T. 9. c. 951. C. D. & seq.
 Pignori intelligitur esse obligata militi. T. 9. c. 1200. B.
 Pignori obligatis rebus pluribus, & unius pignore remissio, alias res in obligatione manere. Tom. 9. c. 325. D.
 Si pignori data sit communis res. T. 9. c. 1220. D. E.
 Pignori esse non potest liber homo jure civili. T. 9. c. 1198. D.
 Si pignori obligavi bona mea simpliciter, intelligitur obligasse non

tantum præsentia, sed futura. T. 9. c. 1202. E. & c. 1209. A.
 Pignori non capuntur ex causa judicati annonæ, salaria, & stipendia militum, & cur. Tom. 9. c. 1095. B.
 Quæ pignori res obligari possunt, vel non. T. 9. c. 1204. D. B. & seq.
 Si pignori aliena res data sit. T. 9. c. 1203. A. B. & seq.
 Quod non potest pignori dari per traditionem, de eo non potest conveniri, ut hypotheca sit. T. 10. c. 1023. A.
 Ex pignore percepti fructus in sortem imputantur. T. 3. c. 320. C.
 De pignore prætorio. T. 2. c. 541. B. & T. 3. c. 132. D. E.
 In pignore plus est cautionis, & fecerit, quam in persona. T. 4. c. 1294. E.
 In pignore, quod filius emit ex re patris, five ex peculio profecticio, patronus jure bonorum possessionis contra tabulas an habeat partem domini, queritur. T. 4. c. 930. B. ratio quæ. Ibid. C.
 In pignore quod, & quæ sit jus priorum, & posteriorum creditorum. T. 5. c. 950. D. E. & seq.
 In pignore usufructu non interrumptur rogatione precari. T. 6. c. 86. A.
 Pignore, vel hypothecâ a creditore venditâ sub pacto revocandi, & redimendi, posse creditorem pignus redimere, sed non etiam debitorem, cui nec creditor pasci potuit. T. 6. c. 61. C.
 In pignore prior est potior. T. 7. c. 365. D.
 De pignore prætorio, & ut in actionibus etiam debitum missio prætorii pignoris præcedat. T. 9. c. 1221. A. B. & seq.
 De pignore conventionali. Ibid. c. 1221. B.
 Si pignori vendito agatur. T. 9. c. 1234. A. B. & seq.
 In pignore qui potiores habentur. T. 9. c. 1209. C. D. & seq.
 De pignore rei mobilis non est actio hypothecaria ex nudo pacto moribus nostris. T. 9. c. 1041. D.
 De pignore dato nulla mentione facta distrabendi, vel non distrabendi. T. 9. c. 1194. A.
 De pignore usufructu. Tom. 9. c. 1191. A. B.
 De pignore quod initio fuerat contrarium nudo pacto, an detur actio pignoratitia. T. 10. c. 972. D.
 Pignorum capio sufficit, nec vincula, aut tormenta sunt adhibenda. T. 1. c. 685. B.
 Pignorum datio in vicem satisfactionis est. T. 5. c. 796. D.
 Pignorum an alia sit causa, & alia fiduciosioris. T. 6. c. 650. E.
 Pignorum distractio, non solvente

- debitore, est pignorum extrema linea. T. 9. c. 1299. E.
- Pignorum captio nec est infamia, nec iniuria. T. 9. c. 1127. C. D. Proscriptio, & diffusio bonorum debitoris infert infamiam. Ibid. C.
- Pignorum possesores potiores sunt. T. 9. c. 1244. C.
- De pignorum pactis, & de lege commissoria in pignoribus rescindenda. T. 9. c. 1239. D. E.
- De pignorum evicitione. Vide, Evicatio pignorum.
- De pignorum districtione. Tom. 9. c. 1229. E. & seq.
- Pignorum retentio non est, nisi post biennium. T. 10. c. 449. A.
- In pignoribus distrahendis creditor bona fide versetur. T. 2. c. 546. D.
- Pignoribus plus esse cavere; quam fideiussoribus. T. 8. c. 673. C. & c. 761. D.
- De pignoribus, & hypothecis. T. 9. c. 1186. A. B. & seq.
- In pignoribus lex commissoria est impropria, & cur. Tom. 9. c. 1240. C.
- Pignoribus captis magistratus municipalis contumaces, & inobedientes ius coercendi habet. T. 9. c. 1194. B. C.
- In pignoribus distrahendis creditor sinceriter, & bona fide debet versari. T. 9. c. 1234. A.
- Pignoribus si pro te cavero, habebis hypothecam. T. 10. c. 651. A.
- De pignoribus obligatis locatione prædii urbani, vel rustici. T. 10. c. 1044. D. E.
- Pignus quid. T. 1. c. 764. B. & T. 2. c. 235. E. & T. 8. c. 647. A. & T. 9. c. 295. E.
- Pignus ut ab hypotheca differt. T. 2. c. 535. A.
- Pignus aliud est, aliud hypotheca, aliud fiducia, & aliud *inseparabile*. T. 2. c. 1208. B.
- Pignus prætorium constituit in possessionem missio. T. 2. c. 1142. D.
- Pignus rei alienæ non valere. T. 1. c. 1491. D. & T. 8. c. 614. C.
- Pignus rei alienæ convalescit acquisitione domini. T. 1. c. 1491. E.
- Pignus re eadem reddi debet. T. 3. c. 325. C.
- Pignus aut prætorium, aut conventionale, & quid habeant communem. T. 1. c. 1142. D.
- Pignus prætorium quid. Tom. 3. c. 132. D.
- Pignus manifestarium, & tacitum. T. 2. c. 536. A.
- Pignus in causa iudicati factum. T. 2. c. 542. A.
- Pignus creditor pignori obligare potest. T. 2. c. 542. C.
- Pignus perimitur novata debiti obligatione. T. 2. c. 544. B.
- Pignus perimitur districtione pignoris laci a creditore. Tom. 2. c. 545. C.
- Pignus quibus modis contrahitur. T. 1. c. 920. A.
- Pignus conditione pendente restitit contrahitur, nec invito creditore solvi potest. T. 1. c. 1489. E. & c. 1490. A.
- Pignus propriè possidet creditor, non debitor. T. 1. c. 1491. D.
- Pignus propriè creditrix pecuniam vinculum. T. 3. c. 308. D.
- Pignus debitor creditori vendere potest, fiduciam non potest. T. 1. c. 390. D.
- Pignus cur creditor possidet. T. 1. c. 946. D.
- Pignus venire in potestatem creditoris hodie non necesse est. T. 1. c. 1138. E.
- Pignus simpliciter acceptum creditor distrahere non potest, nisi ter denunciaverit debitori suo. T. 1. c. 384. D. E.
- Pignus debitor si subtrahit, tenetur furti. T. 1. c. 410. C.
- Pignus si minoris venderis creditor, residui petitiōi creditori superest. T. 1. c. 390. B.
- Pignus est inutile, quod alii vendi non potest. T. 3. c. 447. E. & c. 428. A.
- Pignus propter sortem chirographariam retineri potest, propter usuras chirographarias non item. T. 3. c. 131. D. E.
- Pignus idem si duobus fuerit oblatum, quid iuris. T. 1. c. 391. D.
- Pignus quibus modis solvitur. T. 1. c. 777. E.
- Pignus ipso iure redditio resolvitur. T. 1. c. 1301. D.
- Pignus a debitore subreptum usucapi potest, hypotheca non item. T. 1. c. 1115. C.
- Pignus debitoris, & creditoris gratia datur. T. 1. c. 193. D.
- Pignus an finiatur rei pignorate mutatione. T. 3. c. 677. B.
- Pignus non mutatur, nec perimitur usucapione. Tom. 4. c. 637. B.
- Pignus rei alienæ non est. Tom. 4. c. 1182. E.
- Pignus an liberetur principali reo deportato. T. 4. c. 128. D.
- Pignus prætorium a conventionali quid differt. T. 4. c. 1275. E. quando inter se conveniunt. Ibid. c. 1276. B.
- Pignus vendere non cogitur creditor invitus. T. 4. c. 933. A.
- Pignus & fideiussorem qui accipit, quando pignus, & quando fideiussorem convenire potest. T. 4. c. 961. E.
- Pignus, vel usufructus non perimitur, nec mutatur usucapione. T. 4. c. 637. B.
- Pignus prætorium constituitur, quando creditores mittuntur in possessionem bonorum debitoris. A. 4. c. 1275. D.
- Pignus contrahitur non tantum traditione, sed etiam nuda conventionem. T. 4. c. 178. C.
- Pignus obligationem precedere potest, fideiussor. T. 4. c. 180. B.
- Creditor primus vendendo pignus etiam secundi creditoris pignus perimitur consentiendo autem vendenti debitori pignus secundi non perimitur. T. 4. c. 952. C.
- Pignus, quod alii vendi nequit; inutile est. T. 4. c. 567. C.
- Pignus rei alienæ non valet, convalescit tamen acquisitione domini. T. 4. c. 95. D.
- Pignus est sequela principalis obligationis, ut fideiussor. Tom. 4. c. 180. B.
- Pignus semper manet in dominio debitoris. T. 4. c. 930. C.
- Pignus rerum mobilium triennii præscriptio perimitur. Tom. 4. c. 1287. D.
- An pignus teneatur in usus usurarum, quas priori auditori solvit debitor. T. 4. c. 970. C.
- Si pignus venditur sit a creditore suo iure, & debitor ab eo minoris emerit, quid. T. 4. c. 928. C. D.
- Pignus si subreptum sit creditori, actio furti datur ei non tantum adversus eamrum, sed & adversus debitorem dominum rei furtivæ. T. 4. c. 231. D.
- Pignus a creditore alii creditori suo pignori obligari potest. Tom. 4. c. 930. E. ratio hujus quæ. Ibid. c. 931. A.
- Pignus inane est, cuius nulla est actio. T. 4. c. 1285. D.
- Pignus rei alienæ est nullum. T. 4. c. 1290. D. & T. 7. c. 609. B.
- Pignus subreptum a debitore. Vi. de, Debitor.
- Pignus prætorium constituitur in rem. T. 5. c. 772. E.
- Pignus remissum videtur cautione principalis redditu. T. 5. c. 468. D.
- Pignus convalescere quando dicatur. T. 5. c. 945. E.
- Pignus qua ex causa revocari possit. T. 5. c. 811. D.
- Pignus est accessio principalis obligationis. T. 5. c. 48. D.
- Pignus inutile est quod emptionem; & venditionem non recipit, quod distrahere mihi non licet. T. 5. c. 810. C. D.
- Pignus in re mea non mutat dominium. T. 5. c. 466. E.
- Pignus prætorium, & conventionale quomodo differant. T. 5. c. 811. C.
- Pignus pro parte liberati an possit. T. 5. c. 859. D.
- Pignus qua actione vindicatur. T. 5. c. 374. A.
- Pignus quando creditor vendit voluntate debitoris, idest, ex pacto. T. 5. c. 961. B.
- Pignus rei alienæ an valeat. T. 5. c. 947. B.

Pignus pignori an dari possit. T. 5. c. 95. C.
Pignus quod utile, & quod inutile est. T. 5. c. 8 to. D.
Pignus an sine traditione constitui possit. T. 5. c. 73. B.
Pignus tacitum facilius tollitur, quam obligatio principalis. T. 5. c. 52. A.
Pignus rei suae consistere non potest. T. 6. c. 307. B.
Pignus contrahitur aucta conventionione, nudo pacto, jure praetorio. T. 6. c. 315. D.
Pignus rei suae in persona domini non consistit. Tom. 6. c. 316. B.
Pignus praetorium non perimitur impleta ufucapione ab herede. T. 6. c. 323. A.
Pignus praetorium quale. Ibid. A. misso in possessionem constituit pignus praetorium. Ibid. A.
Pignus duobus modis contrahi potest, nudo consensu, & re. T. 6. c. 323. A.
Pignus non mutat dominium. T. 6. c. 29. D.
Pignus liberatur jurejurando. T. 6. c. 76. D. E.
Pignus creditor re vera solus possidet, debitor omnino non possidet. T. 6. c. 84. C.
Pignus si creditor acceperit, & amiserit ejus possessionem, quid fiat. T. 6. c. 57. D. E.
Pignus traditum a debitore creditori si debitor subripiat actionem, actione furti tenetur. Tom. 6. c. 145. E. & c. 146. A.
Pignus non constituit sola destinatio, sed conventio tantum, vel traditio. T. 6. c. 337. D.
Pignus quondam contrahatur utiliter. Ibid. C.
Pignus in pecunia consistere potest. T. 7. c. 526. D.
Pignus cui creditum. T. 7. c. 631. E.
Pignus, siue hypotheca testamento potest constitui. T. 7. c. 540. D. E.
Pignus an valeat ex testamento, item an ejus causa maneat superata herede debitoris. Tom. 7. c. 104. A.
Pignus in solidum obligatum est, si vel nummus unus residuat. T. 7. c. 135. C.
Pignus naturale quod vocatur. T. 7. c. 1030. B.
Pignus nullum est, si tempore conventionis non fuit in bonis debitoris. T. 7. c. 877. C.
Pignus praetorium in quibus constituitur. T. 7. c. 1309. B.
Pignus rei alienae an convalescat, si it, qui rem alienam pignora vit, domino heres exstiterit. Tom. 7. c. 811. B.
Pignus non dissolvitur, nisi soluta tota pecunia. T. 7. c. 1365. C. D.

Pignus, si nummus unus solutioni deficit, non liberatur. Tom. 7. c. 767. D.
Pignus testamento an recte constituitur legatorum nomine. T. 7. c. 1308. D.
Pignus totum obligatum manet, etiam si unus nummus solutioni deficit. T. 7. c. 767. D.
Pignus, quod traditione constituitur, possidetur a creditore, hypotheca non possidetur. T. 7. c. 609. B.
Pignus, & dominium nihil habent commune. T. 7. c. 584. B.
Pignus non potest liberari pro parte. T. 7. c. 1355. C.
Pignus nudo pacto contrahitur, non eodem dissolvitur. T. 8. c. 679. C. & c. 770. E.
Pignus tantum securitatis causi datur. T. 8. c. 777. A.
Pignus an contrahatur re, aut nudo consensu. T. 8. c. 324. E.
Pignus an dominium mutet. T. 8. c. 320. B.
Pignus cur detur. Tom. 8. c. 322. C.
Pignus cur non additur contrahi- bus, ex quibus solo consensu obligationes fiunt. Tom. 8. c. 324. E.
Pignus in quibus rebus consistit. T. 8. c. 329. C.
Pignus an debitor possidere intelligatur, cujus possessionem cessit creditori. T. 8. c. 286. B.
Pignus pignoriari potest a creditore. T. 8. c. 614. D.
Pignus proprii in qua re sit. T. 8. c. 647. A.
Pignus unde deducitur. Tom. 8. c. 647. A.
Pignus praetorium maxime distat a conventionali. Tom. 9. c. 1211. B.
Pignus praetorium sequitur jus, & conditionem personalis actionis, non etiam conventionale. Ibid. B.
Pignus potest retineri ob chirographariam forem, non ob chirographariam usuram. T. 9. c. 338. D. E.
Pignus inutile est, quod creditor distrabere non potest, aut cujus non sit emptorem inventurus. T. 9. c. 1204. B.
Pignus licet teneat creditor, id tamen sibi non possidet, sed illud debitor possidet per eum. T. 9. c. 1193. A.
Pignus quando potest repeti. Ibid. A.
Pignus praetorium quo genere constituitur. Tom. 9. c. 139. E. & c. 1247. A. & c. 1210. E.
Pignus judiciale quomodo constituitur. T. 9. c. 1211. B. differt a pignore praetorio. Ibid. C.
Pignus non confirmat obligatio sola, & nuda. T. 9. c. 1198. E.
Pignus solvi non tantum soluto debito, sed eo etiam oblato, & deo

posito. T. 9. c. 302. D.
Pignus, & fidejussor in quo differt. T. 9. c. 144. E.
Pignus aut re constituitur, aut pacto. T. 9. c. 295. A.
Pignus semel remissum nunquam reituitur, nisi novo pacto. T. 9. c. 1226. E. & c. 1227. A.
Pignus non tantum remissione perimitur, sed etiam novata debiti obligatione. T. 9. c. 1227. A. B.
Pignus non liberatur, si vel unus nummus tantum superest ex forte, qui debeatur. Tom. 9. c. 1190. E.
Si pignus caprum sit in causa iudicati. Tom. 9. c. 1222. C. D. & seq.
Pignus in causa rei iudicatum caprum in quo differt a pignore praetorio. T. 9. c. 1222. D. E.
Pignus, vel hypotheca in quibus causis tacite contrahitur. T. 9. c. 1200. D. E. & seq.
Si pignus pignori datum sit. T. 9. c. 1223. E. & c. 1224. A.
Pignus rei alienae non consistit. T. 9. c. 1203. B. C. & c. 1224. B.
Pignus debitoris gratia contrahitur. T. 9. c. 1197. C.
Pignus remissio, & novatione voluntaria perimitur. T. 9. c. 1227. C.
Pignus distractione recte facta a creditore, cui pignus jure obligatum sit, perimitur. Tom. 9. c. 1229. E. & seq.
Pignus tueri ob chirographariam pecuniam. T. 9. c. 1227. A. B. & seq.
Pignus non est pignus, nisi quandoque distrahi possit. Tom. 9. c. 1231. B.
Pignus, quod eritor datum habet signori, obligare potest creditori suo. T. 9. c. 1223. E.
Pignus non perimitur ufucapione. T. 9. c. 1192. D.
Pignus re, & pignus consensu contrahendum differunt. T. 9. c. 1193. C.
Pignus, & commodatum in quo differunt. Tom. 9. c. 1197. D. E.
Pignus qualiter contrahitur. T. 9. c. 1208. E.
Pignus, & hypotheca nihil inter se differunt. T. 9. c. 1185. C. D. & c. 1286. A.
An pignus ob turpem causam contrahitur. T. 9. c. 235. B.
Pignus, & hypotheca quando non differunt. Tom. 9. c. 961. C. D.
Pignus nulli societate dominio, proprietate conjungitur. Tom. 9. c. 1192. B.
Pignus non tantum expressim contrahitur, quod appellatur manifestum pignus, sed contrahitur etiam tacite ex iusta praesumptione. T. 9. c. 1200. D.
Pignus pacto contrahitur. Ibid. D.

Pignus naturale. T. 9. c. 1198. D.
Pignus depositum dicitur apud creditorem. T. 9. c. 295. A.
Pignus quod pactu constituitur, non deponitur, & hypotheca dicitur propriè. T. 9. c. 295. B. & T. 10. c. 428. A. B.
Pignus in debitu non imputatur. T. 9. c. 296. A.
Si pignus vendiderit antiquior creditor. T. 9. c. 3220. A. B.
Pignus sibi addicere non potest creditor, & eür. T. 9. c. 1238. B.
Pignus contractus est. Tom. 10. c. 389. B.
Pignus, quod est obligatum in forem, quomodo tacite censetur in usus. T. 10. c. 428. B.
Pignus an sit bonæ fidei. Tom. 10. c. 531. E.
Pignus ob turpem causam non contrahitur, ut nec fideiussor rectè datus. T. 10. c. 630. C.
Pignus sibi obligatum usor an viro remittere possit. T. 10. c. 643. C.
Pignus prætorium quodnam sit. T. 10. c. 705. A.
Pignus traditione constituitur. T. 10. c. 972. A. an sit contractus. Ibid. B.
Pignus rei alienæ convalescit adquisitione domini. Tom. 10. c. 1020. D.
Pignus inutile est, quod alii distrahi non potest sui consequendi causa. T. 10. c. 1023. E.
Pignus quomodo liberatur. T. 10. c. 1053. E.
Pignus est accessio fortis. T. 10. c. 1097. C.
Pila lapidea quid. T. 9. c. 1052. D.
Pilatus procurator in Syria. T. 2. c. 85. C. & T. 3. c. 549. B.
Pilatus an fuerit procurator Cæsaris in Syria. T. 10. c. 955. B. & c. 951. B.
Pilatus legatos dicitur a Laetantio. T. 10. c. 955. D.
Pileata quæ sunt. T. 3. c. 381. C.
De pilei impositione. T. 3. c. 73. C. D.
Pilei impositione servi fiebant liberi. T. 9. c. 915. C.
Pirata qui sunt. T. 5. c. 537. A.
Piscandi ius commune. Tom. 1. c. 1137. E.
Piscandi ius ubinam omnibus commune. T. 8. c. 929. A. & c. 935. B.
Piscari in alieno lacu, flagrove iure Romano licet. T. 3. c. 89. D. E.
Piscari in mari ante ædes suas qui me prohibet, actione tenetur injuriarum. T. 3. c. 389. B.
Piscari an liceat in diversiculo fluminis. T. 7. c. 437. B.
Piscari an liceat in flumine publico. Ibid. B.
Piscari an liceat in piscina, vel la-

cu alieno. Ibid. B.
Piscatio thynnaria. T. 3. c. 702. A. & T. 5. c. 837. A.
Piscationum redditus sunt regales. T. 2. c. 1225. B.
Piscæ, qui sunt in lacu, vel stagno non sequuntur emptorem fundi; secus, qui in piscinis a nobis concessi sunt. T. 5. c. 715. D.
Piscæ præcipue aliæ aquæ dulci, etiam in medio mari. Tom. 7. c. 815. C.
Piscæ, qui sunt in piscina ædium, venditarum, vel fundi venditi, ædium, vel fundi non esse. T. 7. c. 780. C.
Piscæ cu jussim sint. T. 8. c. 929. D.
Piscina. T. 5. c. 715. E.
Piscinam qui emerit, an etiam piscis emissæ videatur. T. 8. c. 222. D.
Piscium possessio qualis sit. T. 5. c. 715. D.
Piscium mutuum contrahi posse Varro 3. de re rustica. Tom. 5. c. 397. C.
Pistores erant servi conditionales. T. 9. c. 1214. C.
Pistores, & fundi dotales sub cujus cura magistratus olim fuerint. T. 10. c. 856. D.
De pistotibus, & catabolensibus. T. 3. c. 459. C.
Pistorum in Urbe fuit certum corpus. T. 2. c. 807. A. & T. 3. c. 459. C.
Pistorum per officinas discurrebat Præfectus annonæ, & munditiam panis exigebat. T. 10. c. 856. D.
Pittacia quæ propriè sunt. Tom. 1. c. 350. B. & T. 2. c. 952. C. & T. 10. c. 747. E.
Pix fossilis. T. 2. c. 1246. B.
Placet est verbum solenne in sententiis iudicum. T. 6. c. 734. A.
Placitum Principis lex est. Tom. 4. c. 847. E.
Placitum commune militantium. T. 9. c. 1200. A.
Plaga, & ejus interpretatio quæ. T. 9. c. 1158. C.
Plagiarii, lavezæ, & fragane. T. 2. c. 502. C.
Plagiarii qui dicuntur. Tom. 9. c. 1439. A. B.
De plagiariis lex. Cornelia, & Fabia. T. 9. c. 1438. E.
Plagiarius ab uxore separari potest. T. 2. c. 1073. D.
Plagiarius dicitur suppressor. T. 10. c. 716. D.
Plagiæ pœna quoniam sit, & quantæ. T. 5. c. 681. D.
Plagium quid. T. 1. c. 875. E. & T. 2. c. 602. C. & T. 9. c. 1456. D.
Plagium fit sine furto. T. 9. c. 1456. C.
Plagium est venditio civis Romani. T. 9. c. 1458. E.
Plagium a patre commissum. T. 9. c. 979. E.
Plagium arguere, ubi dolus malus

abest, non nisi maligni calumniæ actoris est. T. 10. c. 218. C.
Plagium est crimen suppressi hominis. T. 10. c. 726. D.
Planaria interpellatio, planarii contestus. T. 2. c. 789. E. & c. 790. A.
Plangianum Senatusconsultum. Vide, Senatusconsultum Plangianum.
Unde de plano rectè legi possit. T. 3. c. 184. C.
De plano jus dicentem non stetit, sed sedisse. T. 8. c. 236. A.
Planta quo iure retineri possit. T. 8. c. 920. B. C.
Plautus dicit modò *resolvere*, modò *remolvere*; sic DD. ajunt *remgrallare*, & *regrallare*, id est, *olvere*. T. 4. c. 235. C.
Plebeii de Plis oppido Lucæ vicino. T. 6. c. 1059. B.
Ex plebe Principes assumebant homines literatos, per quos recitarent in Senatu orationes, epistolas, libellos, placita sua. T. 10. c. 845. E.
Plebeis non dabatur aditus in Senatu. T. 10. c. 845. E.
Plebeiorum divisio apud Romanos. T. 8. c. 636. D.
Plebejos potius evchere, quam *Sei* natorum, animus semper fuit *Plebeis*, epibus. T. 10. c. 842. D.
De his, qui plebem audent colligere contra rempublicam. Tom. 9. c. 1355. C.
Plebis, & civitatum defensores quinam erant Romæ, & in municipiis. T. 10. c. 509. D.
Plebiscita an leges ducantur. T. 10. c. 485. A.
Plebiscitum quidnam propriè sit. T. 8. c. 891. C. in quo differat pacta a populo. Ibid. C.
Plebs oppugnitur indebitis immunitatibus. T. 10. c. 816. E.
Plegiarii qui. T. 6. c. 897. C.
Plena pubertas. T. 5. c. 156. D.
Plena vacatio est, cum conceditur vacatio militibus, munerisque. T. 8. c. 499. C.
Pleni domini pars est usufructus. T. 8. c. 505. C.
Plenissime in L. 2. ad Senatusconsultum *Pellegrinam*. T. 5. c. 447. B.
Pleraque pallim licent, quæ clam non licent. T. 4. c. 1492. E. qui errat, non contentum sui. Ibid. c. 1495. B.
Pleraque ea continentur licent, quæ non licent post temporis tractum. T. 4. c. 116. D. E.
Pleraque sunt generaliter veræ, quæ sumpta specialiter falsa sunt, & contra. T. 4. c. 449. E. quod est abusu sine litiis assimilationem. Ibid. c. 451. C.
Plerumque quodcumque peti potest, etiam compensari potest. T. 4. c. 577. D. aliquando & quæ peti non possunt, saltem compensari possunt. Ibid. D. quandoque

doque ea, quæ peti possunt, compen-
sari nequeunt. Ibid. E.

Pinus scribitur, valorum delictu su-
pe vina effusa fuisse. Tom. 7. c.
145. B.

Piomarii qui sunt. T. 2. c. 768.
C. D.

Plumbata quod verberum genus.
T. 2. c. 678. E.

Plumbatura non facit confusionem.
T. 1. c. 658. A.

Plumbatura, & ferruminatione in quo
differunt. T. 7. c. 405. D.

Plumbum est ædium, T. 8. c. 652.
D.

Plumbum sequitur emptorem ædi-
um. Ibid. D.

Plura sunt genera vindicationum. T.
5. c. 374. A.

Pluralitas beneficiorum inhibetur.
T. 6. c. 988. A. nisi ex dispensa-
tione summi Pontificis. Ibid. D.

Pluralitas beneficiorum quo casu
admittitur. T. 6. c. 999. D.

Sub pluralivo numero, si sine libe-
ris, testator etiam singularem
comprehendit, quod & usus lo-
quendi admittit. T. 4. c. 1189.
E. & c. 1190. A.

Plurativus casus dualem complecti-
tur. T. 9. c. 488. D.

Plures fidejussores unius tutoris be-
neficium divisionis non habent.
T. 4. c. 322. D. E. excepto uno
casu. Ibid. c. 321. A. ratio differe-
ntiæ quæ. Ibid. B. C.

Plures tutores beneficium divisio-
nis habent exceptis quibusdam
casibus. T. 4. c. 322. A. B. ratio
differentiæ quæ. Ibid. c. 323. B.
C.

Plures eandem rem eidem præstare,
æquitas non patitur. T. 5. c. 805.
D. E.

Plures cum in unam summam con-
demnantur, an sit una sententia.
T. 10. c. 796. B. C.

Plurimum quid sit. T. 10. c. 761. C.

Actio, quæ datur in quod plaris inter-
est, an sit penalis. T. 10. c. 130. E.

Plurium facta plures penas exi-
gunt. T. 10. c. 745. D.

Plus petitur quatuor modis. T. 1.
c. 152. B. & c. 371. A.

Plus petens causa cadebat. Ibid. A.

De plus petitionibus constitutiones
Zenonis, & Iulianæ. Tom. 3. c.
345. A. B.

Plus juris nemo in alium transferre
potest, quàm ipse habet. T. 4. c.
7. D. & T. 9. c. c. 472. D.

Plus cautio est in re, quàm in
persona. T. 4. c. 314. B.

Plus est dnnare habitationem, quàm
locare. T. 4. c. 501. E.

Plus est esse dominum, quàm pa-
trem. T. 4. c. 400. C.

Plus est exgere, quàm agere. T. 4.
c. 550. C.

Plus est inducere nomen heredis,
quàm dicere. T. 4. c. 417. B.

Plus est laccere, quàm dicere. Ibid.
C.

Plus est in re, quàm in opinione. T.

4. c. 504. D.

Plus petitur multis modis, & qui
sunt hi modi. Tom. 4. c. 77.

A.

Plus petitur, cum malè agitur. Ibid.

A.

Non plus esse debet in stipulatione,
quæ novat causam emptionis,
quàm in iudicio empti, aut ven-
diti: minus potest esse. T. 4. c.
658. D.

Plus habitationi esse videtur, quàm
usui nudo. T. 4. c. 502. A.

Plus petere videtur, qui præmatu-
re petit. T. 4. c. 679. C.

Plus actum, minus dictum intelli-
gitur. T. 4. c. 990. E.

Plus est cautio, & securitatis in
re, seu pignore, quàm in persona.
T. 4. c. 1294. E.

Plus est in ære alieno, quàm in
qualitu. T. 4. c. 1101. E.

Plus peccat qui facit, quàm qui non
facit. T. 4. c. 1018. E.

Plus est restituere, quàm exhibere. T.
5. c. 165. A.

An plus sit in æstimatione, quàm
in re: aut plus sit in re, quàm
in æstimatione. Tom. 5. c. 745.
B.

An plus valeat quod est in opinio-
ne, quàm quod est in re. Ibid. B.

Plus valet, quod in veritate est, quàm
quod est in æstimatione ejus.
T. 6. c. 14. C.

Plus, minusve. T. 8. c. 618. D.

Plus quid significat. T. 8. c. 493.
B.

Plus petendi periculum nullum est
in actionibus incertis. Tom. 9. c.
493. B.

Plus valere quod agitur, quàm quod
simulatè concipitur. T. 9. c. 291.
D.

Parietes lignei, quibus præsepuntur
parietes, ædium emptorem an
sequantur. T. 7. c. 782. A.

Muvia. Vide, Aqua.

Poculum abortionis, aut amatorium
qui dant, quibus penis efficiendi.
T. 1. c. 506. B.

Poculum si quis in mare projecerit
quasi suum, quæ actione teneatur.
T. 7. c. 851. B.

Podagricus a muneribus civilibus
non excusatur. Tom. 2. c. 706.
C.

Podagricus a personalibus non ex-
cusatur muneribus. T. 2. c. 753.
B.

Podia, & monopodia. T. 3. c. 359.
E.

Pœna illegitima est inediæ necari.
T. 3. c. 418. D.

Pœna deteriorem, non meliorem
ejus, qui puniatur, conditionem facit.
T. 2. c. 714. A.

Pœna pro ultione, & vindicta. T. 1.
c. 1005. A.

Pœna præstare demittit, non culpa.
T. 1. c. 879. B.

Pœna extraordinaria: T. 1. c. 504.
A.

Pœna canina, pœna servilis. T. 3.

c. 312. E.

Pœna legis Julis quænam. T. 1. c.
323. B.

Pœna rapti quænam constituitur:
T. 3. c. 217. A.

Pœna defensionis. T. 3. c. 261. C.

De pœna compromissi. T. 1. c. 659.
B.

Pœna eorum, qui ultimo supplicio
damnati sunt, non est differenda.
T. 3. c. 591. E.

Pœna committitur ex die solentiam:
si debetor non interpellatur. T. 1.
c. 125. E.

Pœna metalli ultimi supplicii appel-
latione non continetur. T. 3. c.
84. A.

Pœna injuriarum, quæ honoraria
appellatur, in iudiciis frequenter
tur. T. 1. c. 244. C.

Pœna injuriarum ex leg. XII. Tabu-
larum. Ibid. C.

Pœna operis publici. T. 4. c. 1405. E.

Pœna actionis furti est metra pœna,
non comminata rei persequutioni,
persequutio rei est extra penam.
T. 4. c. 333. D.

Pœna capitis quæ est. T. 4. c. 15. E.

Pœna major, & minor in quo dif-
ferunt. T. 4. c. 849. C.

Pœna solius legis est iure ordina-
rio, damnatio verò iudicis est. T.
4. c. 848. C.

Pœna si a iudice mitior indicta sit
ei, cui lex graviorem penam in-
fluxit, an in infamia notetur. T. 4.
c. 848. C.

Pœna angustæ refugæ pœna. Ibid. E.

Pœna legitima est lali, perjurii ve-
rò nulla. T. 4. c. 182. A.

Pœna legis Julianæ famæ scemine non
tenetur. T. 4. c. 1489. E.

Pœna privatorum, aut publicorum
iudiciorum, quæ ex maleficiis na-
suntur, qualis est. T. 4. c. 849.
C.

Pœna stellationis non est legitima,
nec crimen ordinarium. Ibid. A.

Pœna criminibus non imponitur ar-
bitrio iudicis, sed lege constitui-
tur. T. 4. c. 849. C.

Pœna ficalis est post creditores, T.
4. c. 1278. E.

Pœna irrogatur lege, multa verò
extra ordinem. T. 4. c. 284. B.

Pœna non est exaggeranda, aut am-
plianda, sed potius minuenda, &
mollienda. T. 4. c. 24. D.

Pœna, quæ semel est pensata, usquam
restituatur. T. 4. c. 298. E.

Pœna semel commissis emendari non
potest. T. 4. c. 241. C.

Pœna semel soluta repeti non po-
test. Ibid. C.

Pœna unus non debet esse præ-
mium alterius. T. 4. c. 420. B.

Pœna similis utrosque committi de-
bet, quos par facinus conquinat,
& æquat. T. 4. c. 851. C.

Pœna graviore videtur cum reo
transactum de fama. T. 4. c. 848.
D.

In pœna separari non debent, qui in
culpa junguntur. T. 4. c. 851. C.

AN

An poena fisco debeatur ex contractu privati. T. 4. c. 884. A.
 Poena, aut crimine ius naturale neminem excusat, si crimen sit atrocius. T. 4. c. 503. C.
 In poena evitanda quando privilegium vires suas caeret. T. 4. c. 1028. A.
 Poena id tantum plectitur, quod effectum habuit. T. 4. c. 151. A.
 Poena an eadem sit mandatoris, & calumniatoris, sicut mandatoris, & homicidae. T. 4. c. 841. B.
 Poena semel commissi ob contumaciam non solvitur compromissum. T. 5. c. 194. E.
 Poena compromissi quondam quis tenetur, & quando non. T. 5. c. 180. B. C.
 Poena desertionis quanam sit, quondam, & quobusnam de rebus committatur. T. 5. c. 264. D.
 Poena est, quae extra rem insiligit. T. 5. c. 854. C.
 Poena in arbitrium compromitti quando dicitur. Tom. 5. c. 177. B. C.
 Poena conventa intra contahentes hoc agit, ut stricto iure rem agant. T. 5. c. 410. C.
 Poena improbitatis praeposita est. T. 5. c. 421. C.
 Poena non admittens missum in possessionem quanam sit. T. 5. c. 943. A.
 Poena nihil habet commune cum eo, quod interell, idell, cum res, ex litatione poenali agit etiam si, cuius non interell. Tom. 5. c. 389. C.
 Poena quadrupli dominus ex facto servi quodam liberetur. T. 5. c. 757.
 Poena capitali damnatis ne invidemus quotidiana alimenta, humanitatis ratio exigit. T. 5. c. 1079. D.
 Poena, non poenitentia purgatur crimen perfectum. T. 5. c. 92. A.
 Poena inficionis multum dilata a poena vis illata possessori. T. 6. c. 397. E.
 Poena desertionis, quam exegit possessor, aut exigere potest. T. 6. c. 398. A.
 Poena dupli. Ibid. B.
 Poena tardius soluti pretii. Ibid. B.
 Poena reticentiae a iurificonsultis constituta quae. T. 6. c. 99. A.
 Poena Senatusconsulti Syllaniani. T. 6. c. 595. A.
 Poena in matrimonio contrahendo adiecta nullus est momenti. T. 6. c. 1075. C.
 Poena indicta adversus eum, qui vivens beneficium imperat. T. 6. c. 1006. D.
 Poena indicta adversus Sacerdotes, qui interierunt clandestino matrimonio contrahendo. T. 6. c. 1089. D.
 Poena illiciti congressus. T. 6. c. 1084. D.
 A poena legitima an appellare liceat.

T. 6. c. 933. C.
 Poena legis Fabiae erat pecuniaria. T. 7. c. 197. B.
 Poena quae transeat in heredem. T. 7. c. tot. B.
 Poena quid. T. 8. c. 585. E.
 Poena latissime accipitur. T. 8. c. 680. C. & c. 771. E.
 Poena semel commissa an definit deberi. T. 8. c. 350. D.
 Poena calumniae quae est. T. 8. c. 631. E.
 Poena sine fraude esse non potest. T. 8. c. 585. E.
 Poena legitima quae. T. 9. c. 1153. D.
 Poena legis Juliae de vi privata quae. T. 9. c. 1418. D.
 Poena legis Juliae de vi publica. T. 9. c. 1429. A.
 Poena ejus, qui vendit sententiam iudicis litigatori convento certo pretio. T. 9. c. 1376. C. D.
 Poena coelibatus maior est, quam orbitatis. T. 9. c. 1358. D.
 Poena perjurii. Vide, Perjurium.
 Poena est a lege. T. 9. c. 188. D.
 A poena non appellatur. Ibid. D.
 Poena iudicum, qui moram iudicii adferunt. T. 9. c. 140. B.
 Poena cur imponitur. T. 9. c. 1478. E.
 Poena non tam ad delictum, quam ad exemplum pertinet. T. 9. c. 1479. A.
 Poena non praestanti obsequia quae. T. 9. c. 645. E. & seq.
 Poena est ultimum delicti. T. 9. c. 1478. E. vel supplicium peccati. Ibid. E.
 Poena compromissi. T. 9. c. 145. A.
 Poena vocatur id, quod interell. T. 5. c. 1076. E.
 Poena dupli, tripli, & quadrupli qui tenentur. T. 9. c. 1157. A. B.
 Poena quae inferitur ei, cuius interell, ut usura, & quanti interell, quod propter moram exigitur, & praestatur officio iudicis. T. 9. c. 1076. D.
 Omnis poena capitalis differatur in diem decimum. T. 9. c. 1480. A.
 Poena ex causa compromissi. T. 9. c. 113. C. D.
 Poena quae acculatori irrogatur, qui non peregit litem criminalem intra tempus legitimom. T. 9. c. 1476. C.
 Poena constituta ei, qui it ad inficias. T. 9. c. 222. D.
 Poena quomodo definitur. T. 9. c. 1391. B.
 Poena cootumaciae. T. 9. c. 134. D. E.
 Poena tentantis interdictum matrimonium. T. 9. c. 453. B. C.
 Poena advocatorum, qui moram iudicii adferunt. T. 9. c. 141. E.
 Poena est quidquid ultra sortem, & rem principalem exigitur. T. 9. c. 1076. D.
 Poena contempta, & deserta promissionis iudicio sustinetur causa facta.

T. 9. c. 21. A.
 Poena, Vide, Usura.
 A poena hodie appellari potest, cum olim non pollet. T. 9. c. 1143. C.
 De poena iudicis, qui male iudicat; vit. T. 9. c. 1085. D. E.
 De poena adulteri. T. 9. c. 1411. E. & seq.
 Poena in conventionem deducta rei, & ab eo intelligitur, cuius oihil interell. T. 9. c. 1076. C.
 Poena, quae continetur actione legis Aquiliae, poena est ex parte actoris, & ex parte rei. Tom. 10. c. 131. A.
 Poena, quod simpliciter accedit rei coercedi gratia. Ibid. B.
 Poena humana est, si per Principem pejeratum sit, non si per Deum. T. 10. c. 394. C.
 Poena est genus, multa species. T. 10. c. 394. C.
 Poena a multa distat. Tom. 10. c. 794. B.
 Poena an insit conditioni furtiva. T. 10. c. 956. E.
 Poena depensa a debitore pro subrot pro pignore an imputetur a creditore. Tom. 10. c. 956. E. & c. 957. A.
 Poena definitio. T. 1. c. 877. B. & T. 10. c. 956. E.
 Poena aut funus sunt, aut medicus cret, aut minima, & quae sunt. T. 1. c. 499. B. & seq.
 Poena molliendo, & restringenda. T. 1. c. 1449. D.
 Poena fiscalis persequutio creditoribus postponitur. T. 2. c. 615. B.
 Poena olim cret erant, & legitima, nunc arbitraria. T. 2. c. 626. E.
 Poena modus legitimus in calibus certis. T. 1. c. 756. E. & c. 737. A.
 Poena nomine inutiliter legabatur, & adimebatur, vel transferabatur. T. 1. c. 136. B.
 Poena nomine legari videtur, quod heredis causa coercent reliquus. Ibid. C.
 Poena nummarie pauperibus graeviores. T. 1. c. 144. E.
 Poena irrogatio est legis, non iurisdictionis. T. 4. c. 85. E.
 Poena obnoxia non est feli ceteras, sed conscientia criminis. T. 4. c. 374. A.
 A poena causa separatur causa restitutionis. T. 4. c. 916. A.
 Poena servi qui fuor. T. 4. c. 15. E.
 Poena omnes hodie sunt extraordinariae. T. 4. c. 26. B.
 Poena interpretatio molliendo sunt in liberis hominibus, in servis exasperanda. T. 4. c. 1409. B. C.
 Poena causa an individua sit. T. 5. c. 857. C.
 Poena sunt remedia delictorum. T. 5. c. 32. E.
 Poena pecuniaria fubjicitur, qui in alienum sepulchrum, quod ius ei non fuit inferre, mortuum intulit.

- lit. T. 5. c. 186. D.
 Poenae quae possessoribus obveniunt per hereditatem, vel propter hereditatem ipsam, T. 6. c. 358. B.
 Poenae obligatio non dissolvitur, nisi forte omni soluta, T. 6. c. 94. C.
 Poenae causa est individua. T. 6. c. 94. C. & §40. D. & T. 7. c. 152. B.
 Poenae omnes arbitrarie sunt. T. 6. c. 935. C.
 Poenae irrogatio non est iurisdictionis, sed legis. T. 7. c. 136. A. & T. 10. c. 594. D.
 Poenae provocatio an sit. T. 7. c. 135. A.
 Poenae obligatio an forte universi praestitit dissolvatur, T. 7. c. 81. t. E.
 Poenae, quae de penis sunt, repeti non solent. T. 8. c. 776. D.
 Poenae servus. Vide, Servus poenae.
 Poenae mulieris, quae intra tempus luctus alii nupit. T. 9. c. 452. E. & §9.
 Poenae, etiam si sint legitime, & receptae, non tamen omnibus iudicibus eas irrogare licet indistincte. T. 8. c. 1481. A.
 Poenae divortiorum. T. 9. c. 1272. D. E.
 Poenae coelibatus, & orbitatis ex lege Julia, & Papia. T. 9. c. 1358. B. & §9.
 Poenae semel remissae a praestatione non liberatur, qui se sinit post eam. T. 10. c. 388. C.
 Poenae an sit provocatio. T. 10. c. 594. E.
 Poenae iudicium quid. T. 5. c. 89. C. D.
 Poenalem actionem meram nonquam dicitur in heredem. T. 9. c. 1259. C.
 Poenales actiones, quae poenae nomine concipiuntur, brevitate temporis constringuntur. T. 5. c. 771. B.
 Poenales actiones quoniam dicuntur. T. 8. c. 1095. E. Vide, Actiones mixtae, poenales.
 Poenales actiones an in heredem transeant. T. 10. c. 401. B.
 De poenali stipulatione committenda. T. 9. c. 1254. C. & §9.
 Ex poenali stipulatione actio utilis sit. T. 9. c. 65. C.
 Ex poenali causa pater non tenetur de peculio. T. 10. c. 400. E.
 Poenali iudicio an possit iurisdictionem suam tueri magistratus municipalis. T. 10. c. 873. C.
 Poenalia iudicia semel accepta an heredes transmitti possint. T. 8. c. 728. C. & c. 880. D.
 Poenalis in causis benigniora interpretandum est. T. 5. c. 800. E.
 In poenalibus iudiciis & atati & imprudentiae succurritur. T. 5. c. 89. C.
 In poenalibus causis benigniora sunt praesentia. T. 8. c. 782. D.
 Ex poenalibus causis pater non tenetur de peculio. T. 8. c. 785. E.
 Poenali stipulatione an novet priorem conventionem. Tom. 8. c. 380. A.
 Poenalis stipulatio iudicio sinit. T. 9. c. 21. A.
 Poenalis stipulatio. T. 9. c. 1280. B. C. Vide, Stipulatio.
 Poenam cogitationis non esse. T. 3. c. 207. C. D.
 Ad poenam mediocre quandoque iudicem producit miseratio sexus, vel rusticitatis, vel aetatis. T. 4. c. 503. C.
 Poenam turpem sequi crimen turpe aequum est. T. 4. c. 847. D.
 Poenam morae suae quilibet sustinet. T. 4. c. 1213. B.
 An poenam restituere ei, qui poenam semel functus est, cogatur legatarius, cujus legatum interit. T. 4. c. 1233. E.
 In poenam S. C. Turpilliani an incidat is, qui accusationem extraordinariam deserit. T. 4. c. 852. A.
 Inter poenam, & multam differentia quae. T. 4. c. 14. C.
 Poenam legitimam iudex nec augere, nec minuire potest. T. 4. c. 849. D.
 Poenam infamiae quis exsequitur. Ibid. B.
 Poenam furti, & injuriarum timere publice expedit. Tom. 5. c. 78. A.
 Poenam semel commissam an debitor effugere possit. T. 5. c. 411. B.
 Poenam qualem habeat mandatarius, qui non quamprimum, & opportune mandatori mandatum renuntiavit. T. 5. c. 472. B. C.
 Poenam, in quam non incidit, remitti an sit opus. T. 5. c. 881. C.
 Poenam irrogare qui possint. T. 7. c. 135. L.
 Poenam etiam privatus irrogat. T. 8. c. 586. D.
 Poenam petere cui permitti debeat. T. 8. c. 725. C. & c. 837. A. B. & c. 878. C.
 Poenam inter, & multam an sit differentia. T. 8. c. 586. A.
 Poenam parem exigit omnis culpa, aut certe minorem potius, quam maiorem, humanitatis hanc esse legem. T. 9. c. 1077. A.
 Poenam olim fuit sententiae iudices non exprimebant, & cur. T. 9. c. 1479. B.
 Poenam potest petere, qui in eam non incidit. T. 10. c. 243. C.
 Poenam an possit irrogare, qui magistratus non est. T. 10. c. 862. C.
 Poenarum varia genera. Tom. 3. c. 174. B.
 De poenarum omni genere eleganter Galenus. Ibid. C.
 Poenarum interdictarum genera quidam. T. 3. c. 417. D.
 Poenarum eodem iure tria genera, poena pecuniae, trajectitia, commissio, & commissi. T. 2. c. 1412. B.
 Poenarum compendia sunt regalia. T. 2. c. 1351. B.
 Poenarum ecclesiasticarum duo genera. T. 2. c. 1092. A.
 De poenarum refugio. T. 3. c. 162. A.
 De poenarum modo. T. 3. c. 480. C.
 Poenarum tria genera. T. 8. c. 586. A.
 Inter poenarum genera quaedam reprobantur. T. 9. c. 1480. C.
 Poenae plures plura remedia exiguunt. T. 5. c. 32. L.
 Poenae eas tantum exigi naturae congruum est, quae cum componente moderamine proferuntur. T. 9. c. 1076. E.
 Poenae criminum olim in usu desinunt. T. 9. c. 1143. C.
 De poenis coelibatus infirmandis, & orbitatis. T. 9. c. 1358. B. & §9.
 De poenis. T. 9. c. 1478. D. E. & §9.
 Poenitenti datur venia. Tom. 2. c. 1057. C.
 Poenitentia pleraque emendat, efficiturque nunquam facta videatur. T. 1. c. 1409. E.
 Poenitentia, seu variatio an admittatur, posito verbo extensio volens. T. 4. c. 196. A.
 Poenitentia non purgatur crimen, perfectum, sed poena. T. 5. c. 92. A.
 Poenitentia est mutatio voluntatis. T. 6. c. 387. C.
 Poenitentia nulla est, quam correctio nulla consequitur. T. 4. c. 1117. C.
 Poenitentia procul dubio consenti, & poenitenti in iungenda est. Ibid. B.
 Ex poenitentis conditio. T. 9. c. 210. A.
 Poenitentia non abolet crimen apostatarum. T. 10. c. 826. C.
 Poenitentia regulariter non emendat crimen. T. 10. c. 825. D.
 Poenitentia nemini nocens esse desinit. Ibid. D.
 Poenitentiae portus est erroris cognitio & consilii mutatio. T. 6. c. 940. D.
 Poenitentiae facta professio a venditore ex continentian rescindit emptiorem. T. 10. c. 1008. A.
 Poenitentiam, & dolorem quae non afferunt, non videtur quae invitae fecisse. T. 7. c. 893. L.
 Poeta quando dicitur, nec additur nomen, quae subauditur apud Graecos & quis apud Latinos. T. 8. c. 893. B.
 Poeta nulla immunitatis praerogativa inveniatur. T. 2. c. 755. D.
 Poeta Daotus memoria damnata post mortem. T. 4. c. 1112. A.
 Polia. T. 5. c. 1198. E.
 Polimentum dicebant testiculos porcorum, cum eos castrabant. T. 9. c. 63. B.
 Polire agros, polire segetes quid sit. Ibid. B.
 Politor agra. T. 1. c. 214. B.
 Politor, qui suscipit agrum possidendum in commune quarendum fructibus, a Catoe redemptor partiaris dicitur. T. 9. c. 63. C.
 Pollicitatio solennibus non fit verbis, & ideo, quae ex ea nascitur obligatio, non est verborum obligatio. Tom. 1. c. 1151. D. & c. 1152. A.

Pollitatio nunquam definit; vel transit in contractum. T. 3. c. 565. E. & c. 568. A.

Pollitatio, & pactum in quo differunt. T. 1. c. 887. D. & T. 9. c. 74. B. & seq. & c. 1256. A. B.

Pollitatio quid sit. T. 1. c. 887. D. & T. 9. c. 1256. A.

Pollitatio donationis. T. 9. c. 74. E. & c. 75. A.

Pollitatio non fit solemnibus verbis. T. 9. c. 75. E.

Pollitatio species est votum. T. 1. c. 887. E. & T. 9. c. 75. A.

Ex pollitacione nulla nascitur actio. T. 1. c. 491. D.

Ex pollitacione ouda, & pacto non semper nascitur actio. T. 9. c. 1257. A.

Ex pollitacione duobus casibus est actio, ex pollitacione dotis, & ex pollitacione facta reipublica. T. 9. c. 1181. C.

Pollitacione an contrahatur verborum obligatio. T. 10. c. 524. E.

Ex pollitacione nuda nec Princeps ipse agere potest. T. 10. c. 1110. D.

Pollincere, & **pollinctor** quid significet. T. 3. c. 37. D.

Pollinctorem parari mortuis. T. 3. c. 301. D.

Pollucere, & **polliceri** sunt vocabula affinis. T. 9. c. 75. A.

Pollucere est votare Deis. Ibid. A.

Pollucere est votare; & vota dicuntur pollitaciones, seu pollutaciones. T. 10. c. 585. C.

Polonia ex Imperio pendet. T. 2. c. 1188. B.

Polypici an sint chirographa, vel apocrypha. T. 3. c. 105. B.

Poma decerpuntur, decedatur senum, aut frumentum. T. 6. c. 239. A.

Pomaria in edificiis constituta urbana praedia sunt. T. 6. c. 30. A.

Pomatium quid sit. T. 7. c. 1456. D. an vini appellatione contineatur. Ibid. D.

Pomerium, & **suburbia** in quo differunt. T. 4. c. 259. E.

Pomerium quid. T. 4. c. 833. B.

Pomis quae adnumerantur. Tom. 7. c. 1458. E.

Pompa eorum. T. 7. c. 117. D.

Pompejus privatus vixit cum imperio confulari. T. 10. c. 594. E. & c. 852. C.

Pondera singularum talitatum. T. 2. c. 775. C.

Pondera iniqua, & falsa commodum qua actione teneatur. T. 5. c. 250. D.

Pondera maiora si emptor adhibuit, quibus fidei oleum appenderetur, quomodo, & qua actione teneatur. T. 7. c. 801. C. D. e contra si venditor minora pondera adhibuerit, quomodo teneatur. Ibid. D.

Ponderatores. T. 2. c. 778. B.

Pondere auri, vel argentilegato, an quodvis, vel corpus videtur

legatum. T. 7. c. 1017. B.

De ponderibus librum scriptit Quintus Rhemmius Palamoo. T. 4. c. 1473. B. C.

Pondus, & numerus mutuum functionem recipiunt. T. 7. c. 1323. C.

Pondus pro pondere ex mutuo redditur. T. 7. c. 861. D.

Pont supra alienum rivum an extrui possit. T. 5. c. 673. A.

Pont an super rivum alicuius edificari possit. T. 7. c. 436. C.

Romanum Pontificem magis reverebatur Iustinianus, quam Epiphanius Pontificem Constantinopolitana. T. 10. c. 815. C.

Pontifices votum incerte pecuniae non valere censent. T. 4. c. 943. B.

Pontificat Romani multos errores in decreta sua transferunt, a quibus in mores, & regionum consuetudines postmodum translati hodie conspiciuntur plerique. T. 5. c. 157. A.

Pontifices an iidem Principes. T. 8. c. 936. A.

Pontificium ius multum discrepat a iure civili in computatione graduum cognationis. T. 6. c. 1118. C.

Pontificum leges circa iussa funerum, & sepulchra. T. 8. c. 519. D.

Populare tantum est ad aliquid, nempe ad publicam utilitatem pertinet. T. 1. c. 539. B.

Populares qui sunt. Tom. 3. c. 211. C.

Populares actiones. T. 9. c. 259. A.

Vide, **Actiones populares**.

Popularis actio civilis est, non criminalis. T. 5. c. 110. C.

Popularis actio quae sit, & quare sic dicatur. Ibid. C. ea quae conveniunt, procuratorem potest dare ad defendendum, qui vero tam actionem movet, ei non licet procuratorem dare ad agendum. Ibid. C. D.

Popularis annona. T. 9. c. 349. C.

Populares qui sunt, & eorum cum cui obli commissa. Tom. 10. c. 844. C.

Populi scitum, quod pluit est, quidem scitum plebis. Tom. 8. c. 646. D.

Populi ius quod sit, & dicatur. T. 8. c. 393. A.

Populi ius aliud est, aliud fisci. Ibid. A.

Populi fuit leges ferre, & perferre, creare magistratus, bella indicare, hodie sunt Principis. Tom. 9. c. 906. E.

Populi ius omne translatum est in Principem. Ibid. D. E.

Populus Romanus quo tempore rei publicae operam dare coeperit. T. 5. c. 530. B.

Populus Romanus quinto quoque anno censetur. T. 7. c. 73. E.

Porca praedicant quid est. Tom. 4. c. 29. A. Philippus Melintheon

aliquando usus est hac lege, & cum accomodavit moribus suis patriae. Ibid. B.

Porcinarii urbis aeternae. Tom. 2. c. 807. C.

Porcus cum ore humano; Tom. 8. c. 520. C.

Portarii quid. T. 8. c. 537. C. D.

Porticus publicae. T. 9. c. 1182. C. & seq.

Portio virilis est portio rata, non aequalis. T. 4. c. 33. A.

Portio onerata si accedit onerata; si exhausta exhausta, quod iuris. T. 4. c. 774. C. quid si onerata portio accedit onerata in totum, quo casu Falcidia interz venit. Ibid. C.

Portio debita fideicommissio onerari non potest. T. 4. c. 328. A.

Portio legitima. Vide, **Legitima**, & **portio**.

Portio debita verecundiae patronali hodie est tertia pars bonorum, aote Iustinianum fuit dimidia pars bonorum. T. 5. c. 195. D.

Portio universitati adequatur. T. 5. c. 1180. B.

Portio hereditaria rei vindicatione non petitur. T. 10. c. 314. C.

Portio debita patrono, an fideicommissio possit onerari. Tom. 10. c. 341. E.

Portio deficiens coherediti; eo repudiante, an accretat cohereditum suo onere. T. 10. c. 1049. E.

Portio deficiens an accretat invititi. T. 10. c. 1155. B. C. & seq. an accretat cum onere, cui accret fecit. Ibid. c. 1156. C. D. pro qua parte accretat cohereditibus, vel collegatis. Ibid. c. 1157. B. C.

Portionis hereditatis emolumentum nihil aliud est, quam portio hereditatis. T. 10. c. 286. C. D.

Portionis, quae adcrevit heredi, an sit opus fideicommissario nova restitutione post restitutum hereditatem. T. 10. c. 314. D.

Portiones portionem accrescere, vel iuti alluvionem. T. 3. c. 338. E.

In portionem hereditariam quae insinctor filii, & quae non imputentur. T. 7. c. 526. C. D.

Portionem coheredis coheredi adcreverit tacito iure. Tom. 9. c. 690. A.

Portione onerata accedente, integre contributionis locum non esse. T. 3. c. 434. A.

De portione congrua vicario dandi. T. 6. c. 941. E.

De portione hereditatis legata. T. 9. c. 817. D. E.

Portiones, quae domino de servo competunt, a iudice, seu recuperatore estimantur. T. 5. c. 634. A.

Inter portiones ex pluribus scilicet dari potest actio communi dividundo. T. 7. c. 589. B.

Portio:

Portiones collationum quomodo fiant, si petita sit bonorum possessio contra tabulas. T. 8. c. 81. B. & seq.

Portiones viriles. Vide, Viriles portiones.

De portionum deaurum deductione. T. 3. c. 175. E.

De portionibus coheredum consultatio. T. 1. c. 689. E.

Portoris sublati, sequitur, ut tributum abolitio postuletur. T. 3. c. 152. B.

Portorium vestigialium pars est minima, quæ censu non continetur. Ibid. B.

Portuensis mensura. T. 2. c. 692. B.

Ob portum, id est, ad domum. T. 3. c. 175. D.

In portu, fluminibusque jus piscandi commune est omnibus. Tom. 1. c. 59. C. & c. 1137. E.

Portuum proprietates citi populi. T. 1. c. 59. C.

Portus etiam statio dicitur. T. 3. c. 55. A.

Portus sunt regales. T. 2. c. 1325. A.

Portus, & flumina publica sunt. T. 8. c. 928. D.

Portus quid. T. 8. c. 534. A.

Portus dumtaxat significat. Ibid. B.

Portiones duas esse juris, quid sit, & quomodo accipiendum. Tom. 8. c. 573. A. B.

Positum juris querenda ratio non est. T. 4. c. 814. A.

Positivum jus. Vide, Jus positivum.

Posse, & debere verbis auctores non promissus utuntur. Tom. 4. c. 72. D.

Posse, & debere scire idem est. T. 4. c. 206. D.

Verbo posse certissima juris principia concipiuntur. T. 10. c. 88. E.

Posse habere majorem parte anni quis videtur. T. 8. c. 598. A.

Posse res vi, aut clam an usucapi possit. T. 8. c. 667. D.

Posse quid, & quot modis adquiratur, vel amittatur. T. 1. c. 843. B. C. & T. 2. c. 473. A. & seq.

Posse duplex. T. 2. c. 472. E. & T. 3. c. 142. B.

Posse longi temporis, lite omisa, nullius momenti est. T. 1. c. 1141. B.

Posse civilis ut a possessione naturali differat. T. 1. c. 1133. A.

Posse bonam fidem non exigit. T. 1. c. 1139. B.

Posse penes possessorem remanet, si petitor non satisfacti. T. 1. c. 577. B.

Posse rei immobilis sine vi expeditis sanciscitur, quam mobilis sine furto. T. 1. c. 83. E.

Posse quibus modis, & per quas personam nobis adquiritur. T. 1. c. 459. B. C. D.

Posse rerum quomodo sine traditione naturali nobis adquiritur. T. 3. c. 90. B. C.

Posse nudo animo retinetur, nu-

nudo animo amittitur, nudo animo non adquiritur. T. 1. c. 469. C.

Posse civilis, naturalis, corporalis. T. 2. c. 94. D.

Posse ab usu differt. T. 1. c. 843. B. & T. 5. c. 692. D.

Posse naturalis non tantum facti, sed & juris est. Tom. 3. c. 525. E.

Posse adquiritur per liberam personam. T. 2. c. 472. D. E.

Posse amittitur solo corpore, duobus casibus. Tom. 2. c. 473. A.

Posse quomodo per procuratorem nobis adquiritur. Tom. 1. c. 1123. D.

Posse civilis adquiritur etiam ignorantia. T. 1. c. 95. B.

Posse, quæ vi, aut clam possessa est, injusta est. Tom. 1. c. 1124. C.

Posse precaria iusta est; Tom. 1. c. 1123. C.

Posse rei vi possesse an prescriptione 30. annorum defendatur. T. 3. c. 265. E.

Posse bonorum a quo magistratu datur. T. 3. c. 98. D. E.

Posse bonorum quibus personis, & quot modis datur. Tom. 1. c. 348. B. C.

Posse bonorum aut cum re, aut sine re datur. T. 1. c. 349. A.

Posse bonorum quibus non competit. T. 1. c. 828. D.

Posse bonorum post diem centesimum rata haberi non potest. T. 1. c. 1317. E.

Posse bonorum quibus denegatur. T. 1. c. 1326. D.

Posse bonorum contra tabulas rescindit tabulas pateras, non pupillares. T. 1. c. 821. A.

Posse bonorum contra legem. T. 3. c. 305. B.

Posse adquiritur ex omni causa, per servum, vel filium domino, vel patri ignorantia, non tamen ex omni causa usucapionis occasio ignorantia præbatur. T. 3. c. 594. B.

Posse bonorum non datur contra tabulas hereditibus institutis. T. 1. c. 414. A.

Posse bonorum contra tabulas filio præterito datur, si scriptus heres adierit, live non adierit. T. 1. c. 1318. D.

Posse bonorum Carboniana, quando datur. T. 2. c. 1325. B.

Posse bonorum per alium agnoscitur, etiam sine mandato. T. 1. c. 1328. A.

Posse longi temporis est facti, usucapio juris. T. 1. c. 1141. B.

Posse an interpelletur, mortuo colono, per quem fundum possidebam. T. 1. c. 1402. B.

Posse longi temporis colonum non facit. T. 1. c. 841. C.

Posse, seu traditio facti potius, quam juris est. T. 1. c. 487. E.

Posse est facti potius, quam animi. T. 1. c. 1317. D. & T. 8. c. 561. C. D. & c. 744. B.

Posse defuncti iusta quo casu heredi nihil prodicit. T. 1. c. 1400. B.

Posse defuncti consensum successorum sequitur sine facto moribus. Gallie. T. 1. c. 681. A. B.

Posse longi temporis non re tantum, sed etiam lite interruptitur. T. 1. c. 1141. B.

Posse momentaria. T. 3. c. 11. E.

Posse vacua. T. 1. c. 1165. A.

Posse seneca. T. 2. c. 1036. A.

Posse iusta creditorum est. T. 1. c. 1125. E. & c. 1127. A.

Posse sine possessione non competit. T. 4. c. 68. E.

Posse adquiritur nobis animo, & corpore. T. 4. c. 615. C.

Posse a quasi possessione quid differt. T. 4. c. 70. A.

Posse bonorum Carboniana finitur pubertate. T. 4. c. 360. B.

Posse bonorum Carboniana additi quæ est. Ibid. C.

Posse bonorum contra tabulas habetur iure bonorum possessionis secundum tabulas, & contra. T. 4. c. 378. C.

Posse parit actionem in rem adversario. T. 4. c. 654. D.

Posse est res incerta, cum sit incorporea. T. 4. c. 659. B.

Posse sunt incerta. Ibid. B.

Posse stipulator, rem tradi, nudum factum stipulator; qui stipulator, vacuum possessionem tradi, non stipulator nudum factum, sed stipulator rei causam. Ibid. B. C.

Posse re vera est usus rei. T. 4. c. 68. D.

Posse nudæ voluntate amittitur, dominium non item. T. 4. c. 105. B.

Posse, & possessio bonorum. Vide, Bonorum possessio, & Bonorum possessio.

Posse quo casu amittitur solo corpore. T. 4. c. 616. C.

Posse aliud est, aliud usufructus. T. 4. c. 1094. A.

Posse bonorum contra tabulas. Vide, Bonorum possessio.

Posse quorundam rerum solo animo nobis adquiritur. Tom. 4. c. 625. C.

Posse æstivorum, & hybernorum saltuum an nudo animo retineantur. T. 4. c. 1456. C. D.

Posse plurimum juris habere dicitur. T. 4. c. 69. C. permixta.

Posse ex utroque, ex jure, & ex corpore, seu facto possessoris, sed magis ex facto possessoris. Ibid. C.

Posse bonorum, aut cum re, aut sine re datur. T. 4. c. 1089. C.

Posse Divus Ambrosius hac de re Epist. 9. Ibid. C.

Posse bonorum Carboniana quæ, & qualis. T. 4. c. 887. B. & T. 6. c. 128. A.

Posse bonorum dominium tribuit. T. 4. c. 930. C.

Possessio magis est facti, quam juris. T. 4. c. 69. D.
 Possessio bonorum contra tabulas, quam patronus accepit, an sit cum re, & quomodo. Tom. 4. c. 378. B.
 Possessio & scienti, & volenti per servum acquiritur. T. 4. c. 514. D.
 Possessio regulariter acquiritur scienti. T. 4. c. 612. D.
 Possessio rerum quid distat a bonorum possessione. T. 4. c. 69. C.
 Possessio utrum facti, an juris sit. Ibid. D. cui mandata est iurisdictio quid distat ab eo, qui iudex datur. T. 4. c. 6. E.
 Possessio initium sumit a facto, vel corpore, id est, a naturali apprehensione. T. 4. c. 69. C.
 Possessio, & dominium in quo differunt. T. 4. c. 143. E. & c. 614. E. & c. 1457. D.
 Possessio alius est, aliud custodia. T. 4. c. 650. D.
 Possessio bonorum per procuratorem peti potest etiam ignorantis instituto, & sine eius mandato. T. 4. c. 1077. A.
 Possessio domus sola, quæ in aliena civitate comparatur, domicilium non facit. T. 4. c. 854. C.
 Possessio per procuratorem acquiritur, etiam nobis ignorantibus, si eam apprehendit nostro nomine. T. 4. c. 1458. E.
 Possessio quid distat ab obligatione. T. 4. c. 1459. A. B. obligationes, & actiones an per procuratorem adquirantur. Ibid. B.
 Possessio rerum donatarum jure constituta est apud donatarios, non apud heredes, & cur. Tom. 4. c. 1145. D.
 Possessio sola per se neque civem, neque incolam facit. Tom. 4. c. 854. C.
 Possessio, ut non acquiritur nisi corpore, & animo, ita non amittitur nisi corpore, & animo. T. 4. c. 1457. C. D. quid Joannes glossator sentiat, quem & Græci interpretes sequuntur in amittenda possessione. Ibid. D.
 Possessio, & proprietates permisceri non debent. T. 4. c. 616. C.
 Possessio rei non amittitur propter infirmitatem memoriz. Tom. 4. c. 622. B.
 Possessio semper amittitur solo animo, quæ tamen non amittitur solo corpore, nisi certis, & paucissimis casibus. Tom. 4. c. 626. D.
 Possessio quantum justa, quantum iniusta esse dicatur. T. 5. c. 717. E.
 Possessio adversarii petitoris parit actionem ad exhibendum. T. 5. c. 415. E.
 Possessio eodem modo amittitur, quo etiam acquiritur. Tom. 5. c. 801. E.
 Possessio bonorum intra quod tem-

pus petenda est. Tom. 5. c. 618. A.
 Possessio sepius accipitur pro utiucapione. T. 5. c. 709. C.
 Possessio bonorum decretalis. T. 5. c. 602. C. & c. 611. B.
 Possessio bonorum ecclesiæ. T. 5. c. 602. C. & c. 627. E.
 Possessio unde dicta sit. Tom. 5. c. 692. B. C. & T. 9. c. 1005. C. & c. 1006. D.
 Possessio quid sit. Tom. 5. c. 692. E. & T. 8. c. 237. A. & seq. & c. 238. E. & c. 548. C. & c. 572. E. & T. 9. c. 103. E. & c. 1004. A. & seq.
 Possessio, dominium, & obligatio invicem comparantur. Tom. 5. c. 801. E.
 Possessio oon acquiritur nisi corpore, & animo. Tom. 5. c. 694. E.
 Possessio non acquiritur nisi certo iudicio, certo scilicet, & intellectu. Ibid. L. intans possessionem adquirere non potest sine auctoritate tutoris, & cur. Ibid. E.
 Possessio iniusta nulla est civilis, sed naturalis tantum. T. 5. c. 718. B.
 Possessio naturalis in quo consistit. T. 5. c. 665. D.
 Possessio naturalis in quonam a civili differt. Ibid. D. E.
 Possessio naturalis quantum sit. T. 5. c. 692. D. & c. 693. E.
 Possessio civilis quantum sit. T. 5. c. 693. E. & T. 6. c. 313. B. & T. 8. c. 259. D.
 Possessio per procuratorem etiam ignorante acquirere possunt, & cur. T. 5. c. 704. B.
 Possessio per eos, quos in potestate habemus, an, & quomodo acquiritur. T. 5. c. 695. C.
 Possessio quomodo, & per quos acquiritur. T. 5. c. 694. D. E. & seq.
 Possessio naturalis a donatore, sive marito, sive uxore transferitur in donatarium. Tom. 5. c. 559. A.
 Possessio quando, & quo jure capitur. T. 5. c. 693. A.
 Possessio pascuum quæ sit. T. 5. c. 715. D.
 Possessio an ignorantibus per alios acquiri possit. T. 5. c. 695. C. D.
 Possessio non acquiritur solo animo, quia naturali apprehensione opus est. T. 5. c. 710. A.
 Possessio solo animo retineri, & amitti potest. T. 5. c. 710. D.
 Possessio bonorum debitoris quibus ex causis concessa, & quomodo fiat. T. 5. c. 750. C.
 Possessio bonorum auctoritate iudicis possidendorum unde proficiatur. Ibid. D.
 Possessio bonorum debitoris creditori rei servandæ causæ ex edicto Prætoris permitti est. Ibid. C.
 Possessio civilis sit semper animo, & cogitatione domini. T. 5. c. 559. A.

Possessio verarum bestiarum quomodo retinetur. T. 5. c. 715. C.
 Possessio fundi corporalis quomodo fieri debet. T. 5. c. 706. C.
 Possessio malo more, malâ ratione, comparata valida non est. T. 5. c. 731. E.
 Possessio brutorum quoque animalium, omnis custodia, vel negligentia custodia eorum animalium, & consensu amittitur, ut & ceterarum rerum mobilium, quæ animi carent. T. 5. c. 715. B. C.
 Possessio sine tactu, & corporali apprehensione non acquiritur. T. 5. c. 706. A. B.
 Possessio vicaria quantum dicitur. T. 5. c. 612. B. C.
 Possessio servi vitiosæ utrum dominus noceat. T. 5. c. 727. D.
 Possessio a domino quantum, & quomodo distat. T. 5. c. 707. E. & c. 708. A. & c. 710. A. B.
 Possessio bonorum contra tabulas quantum filio dari potest, heres scriptus quodammodo debitor non est. T. 6. c. 25. E. & c. 24. B.
 Possessio bonorum contra tabulas dari potest intra annum. T. 6. c. 24. B.
 Possessio naturalis nunquam est sine jure. T. 6. c. 313. B.
 Possessio longi temporis interruptitur litis contestatione. T. 6. c. 4. C. interruptitur & controversia mota. Ibid. C.
 Possessio legitimi temporis parit utiucapionem, quæ utique procedit nec interpellatur, vel amittitur a possessore per litis contestationem. Ibid. C.
 Possessio longi, vel longevi temporis quomodo differt ab utiucapione. Ibid. B. C.
 Possessio iusta, & iniusta ejusdem rei concurrendo oon potest. T. 6. c. 337. E.
 Possessio longi temporis post litem contestatam retro in præteritum æstimatur. T. 6. c. 6. C.
 Possessio res facti est, quæ sine corpore non consistit. Tom. 6. c. 140. C.
 Possessio bonorum per matrem, vel aliam quæcumque lætinam alii non acquiritur, quod nec jure fieri potest, sed per Prætoris potestatem, & ideo scientis Prætoris requiritur. T. 6. c. 551. E.
 Possessio ejusdem rei apud duos in solidum esse non potest. T. 6. c. 846. E.
 Possessio dubius in solidum competere potest diversis modis. T. 6. c. 847. A. scilicet ut civiliter, alteri naturaliter. Ibid. A.
 Possessio est res temporalis, res secularis. T. 6. c. 1133. E. & c. 1134. A. cujus cognitio ad iudicem secularem pertinet. Ibid. A.
 Possessio corporalis pro naturali aliquo jure subnixæ. T. 6. c. 905. D. E.
 Possessio nihil habet commune cum jure.

- jure; T. 6. c. 995. D.
 Possessio momentaria unde dicatur. T. 6. c. 815. A.
 Possessio beneficii per alium acquiritur. T. 6. c. 997. A. B.
 Possessio amittitur solo animo. T. 6. c. 820. D. & Tom. 8. c. 237. C.
 Possessio non transfertur in actorem propter contumaciam rei, nisi post annum. T. 6. c. 801. E.
 Possessio emptori quando a venditore tradita videatur. Tom. 7. c. 737. C.
 Possessio non admittit consensum in solidum. T. 7. c. 290. A.
 Possessio perinet ad conditionem incerti. T. 7. c. 645. D.
 Possessio est sine possessione. T. 7. c. 335. A.
 Possessio incerti condicatur. T. 7. c. 650. E.
 Possessio an sit ex his, quae tangi non possunt. T. 7. c. 639. B.
 Possessio vindicatur interdicto, non actione. T. 7. c. 349. A.
 Possessio est causa actionis in rem. T. 7. c. 247. B.
 Possessio, & eas ethymon. T. 7. c. 1260. E.
 Possessio precaria an dominium rei transferat in emptorem. T. 7. c. 776. B.
 Possessio precaria emptori concessa advocari potest. Tom. 7. c. 737. C.
 Possessio quando precario concedatur. Ibid. C.
 Possessio vacua quae sit. Tom. 7. c. 403. E.
 Possessio bonorum semel agnoscenda est. T. 7. c. 969. D.
 Possessio per quem acquiritur. T. 8. c. 240. C. & seq.
 Possessio a proprietate in quibus differt. T. 8. c. 256. A. B.
 Possessioedium ruinorum an amittatur, si earum dominus noluit cavere damni infecti. T. 8. c. 255. E.
 Possessio bonorum cuique datur. T. 8. c. 186. A.
 Possessio bonorum edictalis separanda a decretali. T. 8. c. 234. E.
 Possessio bonorum contra tabulas quibus datur. T. 8. c. 173. D. E.
 Possessio bonorum contra tabulas non datur nothi, nec Unde liberi, & cur. T. 8. c. 165. A. datur Unde legitimi in successione matris. Ibid. A.
 Possessio precaria an vitiosa sit. T. 8. c. 276. E. & c. 277. A. an accedat possessioni ejus, qui precario concessa. Ibid. A.
 Possessio precaria iusta est. T. 8. c. 274. E.
 Possessio, quae vitiosa non est, an accedat vitiosa cum effectu. T. 8. c. 275. A. vitiosa an cum re, & effectu accedat possessioni, quae vitiosa non est. Ibid. A.
 Possessio quando separata esse dicatur a proprietate, sive dominio. T. 8. c. 314. C.
 Possessio duplex est, naturalis, & civilis. T. 8. c. 239. D.
 Possessio sine possessione consistere non potest. T. 8. c. 238. A.
 Possessio rei an amittatur, si eam condusero a domino, vel precario dominum rogavero, ut in ejus possessione eisem. Tom. 8. c. 294. B. C.
 Possessio rei, a viro uxori donatae, an uxori adquiratur. T. 8. c. 241. B. C. an amissam recuperare possit. Ibid. C.
 Possessio rei corporalis an sit divisa. T. 8. c. 254. A.
 Possessio rei decalis recipitur ab uxore soluto matrimonio morte mariti. T. 8. c. 277. A.
 Possessio rei immobilis an amittatur si nobis peregre profectus desierit esse in praesentia nostra, in oculis nostris. Tom. 8. c. 261. D.
 Possessio rei subrepta, vel crepta an amittatur. T. 8. c. 294. B.
 Possessio rei vendita recipitur a venditore, cum redhibetur. T. 8. c. 277. A.
 Possessio rerum mobilium an amittatur, si desierint esse sub custodia. Tom. 8. c. 275. D. an dominium earum amittatur. Ibid. D.
 Possessio rerum immobilium an solo animo retineatur, si desierint esse sub custodia nostra. T. 8. c. 273. D. rerum in flumine demersarum, aut flumine inundatarum possessio an amittatur. Ibid. c. 274. A. an dominium earum amittatur. Ibid. A. B.
 Possessio semel quaesita an animo solo retineri possit. T. 8. c. 259. A.
 Possessio si translata sit in pupillum praestita cautione & satisfactione, an adversarios probare debeat. T. 8. c. 233. C.
 Possessio solo animo amitti, deponi, & mutari potest. Tom. 8. c. 241. E.
 Possessio venditoris quomodo conjungatur possessioni emptoris, vel contra, redhibita re vendita. T. 8. c. 274. C. D.
 Possessio vitiosa an proffit adversus extraneum in interdicto Uti possidetis. T. 8. c. 315. B. C.
 Possessio bonorum captivi defuncti apud hostes an detur. T. 8. c. 6. B.
 Possessio bonorum duplex est contra tabulas, & secundum tabulas. T. 8. c. 138. A. utra prior sit ordine edicti. Ibid. A.
 Possessio bonorum secundum tabulas ut competat, quae requirantur. T. 8. c. 135. A.
 Possessio civilis est juris magis, quam facti. T. 8. c. 312. B. naturalis magis facti, quam juris. Ibid. B.
 Possessio clandestina quae sit. T. 8. c. 267. D. & c. 305. B. an rei suae esse possit. Ibid. c. 305. C. an interumpat usucapionem bona fide inchoatam. Ibid. c. 268. A.
 Possessio debet adquiri non tantum manu, sive tactu, vel pede, sed etiam siquid intercedat, quod tantundem praestet. Tom. 8. c. 283. B.
 Possessio ejus loci, quem mare, vel flumen occupavit, an amittatur. T. 8. c. 255. A.
 Possessio rei, quae ex caelo, & peculii ad nos pertinentis servus, vel filius alienus adquisierit, an nobis adquiratur. T. 8. c. 244. C.
 Possessio emptoris an accedat venditori, redhibita re vendita. T. 8. c. 274. C.
 Possessio facilis amittitur, quam dominium. T. 8. c. 281. B. facilis adquiratur. Ibid. B.
 Possessio iniusta, quoad ejus fieri potest, coarctatur, & coangustatur. T. 8. c. 283. E. illicitus accipitur, quam iusta. Ibid. D.
 Possessio longi temporis an proficiat adversus actionem hypothecariam, vel vindicationem usus fructus. T. 8. c. 307. E.
 Possessio mobilis sine igno-ranti intervertatur. T. 8. c. 310. D.
 Possessio naturalis rei donatae a marito uxori an inanis sit. T. 8. c. 242. B.
 Possessio naturalis in factu consistit. T. 8. c. 241. D.
 Possessio naturalis quae sit. T. 8. c. 239. D. quoniam jure nitatur. Ibid. c. 304. C. D.
 Possessio non acquiritur sine animo, & voluntate adipiscendi eam. T. 8. c. 299. B.
 Possessio per custodem retinetur. T. 8. c. 314. B.
 Possessio praesens quae dicatur. T. 8. c. 313. E.
 Possessio adquiritur animo, & corpore. T. 8. c. 237. C. & c. 233. C. D.
 Possessio an adquiratur emptori erranti per procuratorem non errantem. T. 8. c. 299. E.
 Possessio an adquiratur emptori, si emptor emendo erraverit in corpore, procurator vero ejus accipiendo non erraverit. Tom. 8. c. 300. A.
 Possessio an adquiratur ipso jure sine naturali apprehensione. T. 8. c. 287. C. an ipso jure transeat a defuncto ad heredem. Ibid. C.
 Possessio an adquiratur per inrosium, vel impuberem. Tom. 8. c. 247. B.
 Possessio an per furiosum recte potestatur, aut quaeratur. T. 8. c. 18. E.
 Possessio an adquiratur per servum, aut filium alienum. T. 8. c. 244. C.
 Possessio an adquiratur per servum, aut filium, qui in potestate est. T. 8. c. 243. B.
 Possessio an adquiratur per servum

communem. T. 8. c. 246. B.
 Possessio an adquiratur per servum fructuarium. Ibid. D.
 Possessio an amittatur nudo animo, nuda voluntate. Tom. 8. c. 294. A.
 Possessio an amittitur nudo pedio, nudo animo, nuda voluntate. T. 8. c. 281. B.
 Possessio an amittatur, si quod possidebamus, in aliam speciem translatum sit. T. 8. c. 294. B.
 Possessio an eodem genere amittatur, quo acquiritur. T. 8. c. 258. A.
 Possessio an per filium, aut servum proprium, vel communem, per servum fructuarium, per filium, aut servum alienum, aut liberum hominem bonæ fidei possidemus, acquiritur. T. 8. c. 247. B.
 Possessio an, & quomodo acquiritur per procuratorem. T. 8. c. 251. D.
 Possessio an ex plurimis causis contingere possit. Tom. 8. c. 256. B.
 Possessio an ignorantem acquiritur. T. 8. c. 247. D.
 Possessio an ignorantem per procuratorem acquiritur. T. 8. c. 312. C. an ex ea possessione ulcuspicio competat, Ibid. C.
 Possessio an ignorantem per quemcumque acquiritur. T. 8. c. 309. B. an solo animo amittatur, Ibid. D.
 Possessio an ignorantibus nobis interest. Ibid. E.
 Possessio an interruptatur per sequestrationem. T. 8. c. 304. B.
 Possessio an interruptatur morte coloni, per quem possidebamus. T. 8. c. 305. C.
 Possessio an nobis ignorantibus per servum acquiritur. T. 8. c. 289. A.
 Possessio an per quemlibet volentibus acquiritur. Tom. 8. c. 244. E.
 Possessio an per quemlibet volentibus nobis possidere acquiritur volentibus, vel ratum habentibus. T. 8. c. 289. E.
 Possessio an per se solo animo amittatur. T. 8. c. 258. B.
 Possessio an per se solo animo, vel solo corpore acquiritur. T. 8. c. 299. B.
 Possessio an solo animo retineatur. T. 8. c. 258. B.
 Possessio an solo animo acquiritur. T. 8. c. 294. D. quarum rerum solo animo acquiritur. Ibid. c. 313. D.
 Possessio an animo, vel corpore acquiritur, vel amittatur. T. 8. c. 289. C.
 Possessio an solo animo, solâ suspensione, vel opinione amittatur. T. 8. c. 265. A.
 Possessio an transferatur in adversarium, si non caveat litres. T. 8. c. 133. C.

Possessio an transferatur in emancipatum, si caveat luo. Ibid. B.
 Possessio bonorum an acquiritur per alios eam petentes nostro nomine. T. 8. c. 6. C. D. an per procuratorem acquiri possit. Ibid. D.
 Possessio non tam est corporis, quam juris. T. 8. c. 255. A.
 Possessio bonorum servitutis interruptitur, non absenti, aut vinculo. T. 8. c. 821. A.
 Possessio bonorum petendæ temporis an cedant ignorantem. T. 8. c. 14. A. sed ignorantia duplex est, scilicet, & juris. Ibid. A. hæc ignorantia facti prodest, ut, si quis ignoret eum decessisse, cujus bonorum possessio deservit. Ibid. A.
 Possessio est res incorporalis, quæ cerni, aut tangi non potest. T. 9. c. 1004. E.
 Possessio interdum accipitur pro corpore ipso, quod possidetur. T. 9. c. 1005. A.
 Possessio rerum hereditariarum non acquiritur auctendo, nisi eas apprehenderit. Tom. 9. c. 1458. D.
 Possessio est causa actionis in rem. T. 9. c. 13. C. D. perit dominium. Ibid. E.
 Possessio bonorum contra tabulas, quam Prætor pollicetur liberis, datur liberis naturalibus suis, vel emancipatis, non etiam in adoptionem datis. T. 9. c. 659. A.
 Possessio testatoris non tantum heredi accedit, sed heredi heredis, & deinceps in infinitum. T. 9. c. 714. D.
 Possessio heredis, & defuncti continuatur in Gallia, *le mors saisi le vif*. T. 9. c. 252. A. & c. 1041. A. B.
 Possessio momentanea tur sic appellatur. T. 9. c. 1104. D.
 Possessio civilis juris est, & facti. T. 9. c. 1007. A.
 Possessio bonorum non tribuit dominium. T. 9. c. 1130. A.
 Possessio bonorum, & bonorum possessio in quo differunt. T. 9. c. 1130. A.
 Possessio & dominium in quo differunt, & in quo non differunt. T. 9. c. 103. E.
 Possessio, quæ corpore consistit, naturalis, & corporalis dicitur. T. 9. c. 1007. B.
 Possessio fructuaria, quæ naturalis tantum est, dicitur plurimum ex jure mutuari. Ibid. B.
 Possessio bonorum debitoris, vel datur creditoribus ex cessione sui debitoris, vel ex edicto Prætoris, per Prætorum ipsum, sus Prædictem. T. 9. c. 1289. B.
 Possessio creditoris, quæ prodest debitori ad præscriptionem, ei nocere non debet, quomodo iactantem agat, vel rem ipsam luat. T. 9. c. 302. B.

Possessio omnium bonorum datur vel ex cessione iudicis, sive debitoris, vel ex edicto, auctore Prætoris, vel Præfide, iudicis, sive debitoris servandi causa. T. 9. c. 1129. A.
 Possessio acquiritur ignorantem. T. 9. c. 1009. D. E.
 Possessio nulla hominem ex liberate, vel ingenuitate perducit ad servitutem. T. 9. c. 973. D. non etiam mutatio dominii. Ibid. D.
 Possessio quomodo nobis acquiritur. T. 9. c. 314. D. & seq.
 Possessio bonorum ex edicto datur in rem, non in personam. T. 9. c. 1130. C.
 Possessio an per liberam personam acquiritur. T. 9. c. 1009. C. D. & seq.
 Possessio non acquiritur verbo, aut scriptura sola, sed re ipsa, facti ipso. T. 9. c. 1012. A.
 Possessio non acquiritur, nisi quæ vacua est, & libera. Ibid. B.
 Possessio, & ulcuspicio in quo differunt. T. 9. c. 1009. A. B.
 Possessio non transit in heredem, antequam eam apprehenderit suo corpore, vel corpore suorum. T. 9. c. 1041. B.
 Possessio a defuncto continuatur in heredem qualescumque in Gallia, Ibid. A.
 Possessio incerta est, quæ per alluvionem a decrevit, & cur. T. 9. c. 1098. A.
 Possessio civilis interruptitur litis contestatione. Tom. 9. c. 1009. B.
 Possessio per procuratorem acquiritur. T. 10. c. 297. B. an & prædictas. Ibid. B.
 Possessio bonorum accepta non potest omitti. T. 10. c. 341. B.
 Possessio est usus quidam rei. T. 10. c. 194. A.
 Possessio non omnino adquiretur, ita etiam amittitur. Tom. 10. c. 601. D.
 Possessio perturbata celeriter debet reformari. T. 10. c. 980. B.
 Possessio actionem in rem parit adversario. T. 10. c. 927. C.
 Possessio transferitur in petitem, si nolente possessoris fastidiare, paratus sit petitor fastidiare. T. 10. c. 937. D.
 Possessio quomodo acquiritur. T. 10. c. 979. C.
 Possessio rei lucrativæ ipsi iuri ratione repellitur ab actione evictionis. T. 10. c. 1086. E.
 Possessionis tres species, & earum differentia. T. 1. c. 94. D.
 Possessionis, ac dominii differentia. T. 1. c. 1433. D.
 Possessio dominus alius est, alius usufructus. T. 9. c. 289. C.
 Possessionis causam nemo sibi mutare potest. T. 1. c. 473. B.
 Possessionis plures esse causas, usufructu unam. T. 1. c. 1109. E.
 Possessionis recipienda, & apertissima.

scende interdicta duplicia. T. 3. c. 95. A.
 Possessionis retinendæ duo sunt interdicta. T. 1. c. 478. C.
 Possessionis vindicationes. T. 1. c. 745. D.
 Possessionis adeptio pupillum non obligat. T. 1. c. 1317. E.
 Possessionis initium quale est, siue iustum, siue iniustum, talis et possessio est omnis, quantum ad usucapionem pertinet, et interdictum. T. 1. c. 1403. C.
 Possessionis ratio alia est, alia usucapionis. T. 1. c. 1399. C.
 Possessionis bonorum agnitio quid ab hereditatis additione distat. T. 1. c. 1348. A.
 Possessionis causæ bonorum rei scetandæ causæ. T. 3. c. 185. B.
 Possessionis vitium. T. 4. c. 1459. D. Vide, Vitium possessionis.
 Possessionis titulum nemo sibi ipsi mutare potest. T. 4. c. 124. A.
 Sola ratio possessionis muneribus civilibus iniungendis non idonea sit citra speciale privilegium. Principum datum. T. 4. c. 813. D.
 Accursum de quibus muneribus hanc sententiam intelligit. Ibid. D.
 Possessionis adquirendæ alia est ratio, alia adquirendi dominii, et alia ratio amittendæ possessionis, alia amittendi dominii. T. 4. c. 201. B.
 Possessionis bonorum petitio est solum adquirendæ hereditatis. T. 4. c. 367. D.
 Possessionis causam nemo sibi ipsi mutare potest. Tom. 4. c. 124. A. & c. 513. D.
 Possessionis causæ, et tituli quotuplices sunt. T. 3. c. 738. A.
 Possessionis, et obligationis eadem ratio est. Ibid. C.
 Possessionis effectus quis. Ibid. C.
 Possessionis naturalis effectus quis. T. 3. c. 559. B.
 Possessionis apprehensio magis est facti, quam iuris. T. 5. c. 695. A.
 Possessionis vindicatio quomodo instituitur. T. 3. c. 1374. A.
 Possessionis an semper furtum fiat. T. 3. c. 583. B.
 Possessionis ordinariæ beneficium perpetuum est. T. 4. c. 154. A.
 Possessionis Carboniarum beneficium temporarium est, quia finitur potestate. Ibid. A.
 Possessionis rogatio est, non proprietatis. T. 6. c. 84. C.
 Possessionis causa prior ea sequenda, quam causa proprietatis. T. 6. c. 781. A.
 Possessionis traditæ argumentum est præstitio pænalis. T. 6. c. 831. C.
 Possessionis argumentum est crucis impositio. I. 6. c. 825. C.
 Possessionis petendæ tempora quæ sunt. T. 7. c. 885. D. est utilis, non continuæ. Ibid. D.

Possessionis vacuæ appellatione quid significetur. T. 7. c. 738. D.
 Possessionis bonorum ius a quo, et quando introductum fuerit. T. 8. c. 1040. B. C.
 Quinam sint illius possessionis gradus. Ibid. E.
 Possessionis causa an separata sit ab usufructu. T. 8. c. 314. C. an eum quis sibi ipsi mutare possit. Ibid. c. 284. B.
 Possessionis finita questione, an agatur de proprietate. T. 8. c. 133. C.
 Possessionis initium iustum esse, factis est, ut usufructus procedat. T. 8. c. 105. A.
 Possessionis memoriam an resolutio aboleat. T. 8. c. 274. C. D.
 Possessionis nunciandæ origo spectanda est. T. 8. c. 269. A.
 Possessionis pro herede titulum bifariam, aut trifariam accipi. T. 8. c. 285. B.
 Possessionis qualitatem, quam non habemus, an in alium transferre possimus. Ibid. D.
 Possessionis titulum, vel causam an quis sibi ipsi mutare possit. T. 8. c. 264. A.
 Possessionis vindicatio nulla prodita est iure civili. T. 9. c. 1166. B.
 Possessionis causa est titulus, quo possidemus. T. 9. c. 1015. D.
 Possessionis causa est possessio. T. 9. c. 1005. A.
 Possessionis causam nemo sibi ipsi, idest, per se solum mutare potest. T. 9. c. 1015. D.
 Possessionis adipiscendæ interdicta quæ. T. 9. c. 1145. B. quibus competant. Ibid. B.
 Possessionis adipiscendæ interdicta non sunt in usu, sed retinendæ tantum, et redintegrandæ, siue recipiendæ. T. 9. c. 1148. E.
 Possessionis recipiendæ interdicta. T. 9. c. 1148. D. & seq.
 Possessionis vindicatio. Tom. 9. c. 129. C.
 Possessionis titulus. T. 9. c. 164. D. Vide, Titulus possessionis.
 De possessionis momentariæ interdictis. T. 9. c. 1159. A. B.
 Possessionis momentariæ interdictum non semper comprehendit causam interdicti Unde vi. T. 9. c. 1159. B.
 Possessionis titulus potest duplicari. T. 9. c. 164. E.
 Possessionis plures titulos esse posse. Ibid. E.
 Possessionis dominium. T. 9. c. 265. D.
 Possessionis reformatio, & restitutio. T. 9. c. 1104. D.
 Possessionis suæ titulum dicere cogitur reus, unde eam rem habeat. T. 9. c. 175. C. in vindicationibus non cogitur. Ibid. D. nec in rei vindicatione. Ibid. E.
 Possessionis causa quilibet dicitur causa momenti. T. 9. c. 1160. B.

Possessionis conditio est incerti. T. 9. c. 219. B.
 Possessionis translatio est clavium traditio. T. 9. c. 1459. C.
 Possessionis beneficium redintegrandæ possessionis unde ducitur. T. 9. c. 1155. C. D.
 Possessionis qui furtum facit, et rei furtum facit. Tom. 10. c. 248. A.
 Possessionis adipiscendæ vel recipiendæ causa nobis est momenti causa. T. 10. c. 875. B.
 Possessionis interverto facit furem. T. 10. c. 988. B.
 Possessionis an videatur renuntiassæ, qui tem vindicavit. T. 8. c. 571. C.
 Possessionis non tenentandæ, sed advocandæ vindicatio comparata est. Ibid. C.
 Possessionem possidere, stipulationem stipulari. T. 1. c. 118. D.
 In possessionem rerum hereditariarum missio. T. 1. c. 407. D.
 Ad possessionem bonorum petendam centum dies dantur utiles. T. 1. c. 114. A.
 Possessionem bonorum qui petit secundum tabulas, duobus calibus non caret emolumento bonorum possessionis contra tabulas. T. 1. c. 1319. D.
 Possessionem adeptus an is videatur, qui ita nactus est, ut eam retinere non possit. T. 3. c. 696. C. D.
 In possessionem quibus ex causis eat. T. 1. c. 844. D.
 Possessionem advocat actio hypothecaria. T. 1. c. 1521. E.
 Possessionem prius esse restituentiam, quam de principali agatur causa. T. 2. c. 3307. B. C.
 Possessionem mihi per vim ereptam concessit vi repetere possum, non ex intervallo. T. 3. c. 126. D.
 Possessionem hereditatis, non bonorum possessionem dixisse veteres. T. 3. c. 99. C.
 Possessionem vis admittit. T. 1. c. 1451. C.
 Possessionem non amittit ignorans. T. 4. c. 643. C.
 Possessionem non adquirit ignorans, præter quam uno casu. Ibid. C.
 Possessionem rei mobilis etiam ignorans amittit. T. 4. c. 649. C.
 Possessionem suam ex iure Quiritium nemo vindicare audeat iæ legitimis actionibus, sed ad interdictum venit Ut possidetis, vel Utrubi. T. 4. c. 655. A.
 Possessionem significat, non proprietatem, qui stipulatur tem tradi. T. 4. c. 658. A.
 Possessionem vacuum tradi, & tem tradi in quo differunt. Ibid. E.
 Nulla res est, cuius possessionem possit adipisci, nisi concurrat corpus, & animus, idest, apprehensio rei, & affectio possidendæ rei, sed acquiritur quidem possessio sine

no tantum nostro, & corpore nostro, vel alieno. T. 4. c. 815. C.
In possessionem rerum hereditariam an mitti possit filia cum fratribus coheredibus suis, qui onerata est fideicommissio retinenda fratris portionem suam hereditariam. T. 4. c. 1137. C. D.
Possessionem bonorum petunt parentes, & liberi intra annum, agnati intra centum dies. T. 4. c. 146. B. C.
Possessionem amitti animo solo, id verissimum est in ea possessione, quam per nosmetipsos possidemus; non etiam in ea, quam possidemus per alios, veluti per servum, per colonum, per inquilinum, per procuratorem; hanc enim possessionem retinemus, non amittimus. T. 5. c. 771. A. B.
Possessionem non amitti hoc solo, quod servus, vel colonus, per quos corpore possidebam, decederint, vel discesserint; sed si aliquid traderint, si alii fundum venderint, & tradiderint, tum possessionem amitti, & ulucationem interpellari. T. 5. c. 772. A.
Possessionem ejus loci amitti, & quidem videri amitti animo, quem mare, aut flumen occupavit. T. 5. c. 776. A.
In possessionem missio possessorem non facit, sed custodiam tantum opponit rebus. Tom. 5. c. 778. D.
Possessionem non tantum amitti inundatione, sed & dominium. T. 5. c. 776. B.
Possessionem esse usum quandam rei, usum quandam agri, vel edificii. T. 5. c. 968. E.
Si dominus possessionem rei furtiva nactus sit eo modo, quo ab eo avelli non possit, idem, id est iusta causa, in L. Atinia in potestatem domini eam rem rediisse, aut venisse videri. T. 5. c. 728. B.
Possessionem naturalem nihil aliud esse, quam detentionem rei. T. 5. c. 692. D.
Possessionem amittimus animo nostro, libero scilicet, aut vi. T. 5. c. 772. C.
Possessionem adeptus non videtur, cui ea avelli potest. Tom. 5. c. 772. A.
Possessionem retinere intelligimus, donec aut nostra voluntate discesserimus, aut vi dejecti fuerimus. T. 5. c. 772. B.
Possessionem nactus non videtur is, qui ita nactus est, ut eam retinere non possit. T. 5. c. 728. B.
Possessionem naturalem esse usum quandam rei, usum, idem, *ususque*. T. 5. c. 692. D.
Possessionem naturalem, quae facti est, idem, quae actus, & corpore consistit, constitutio juris civilis infirmare, & infirmam facere non potest. T. 5. c. 694. B.

Possessionem nobis adquiri per eos, quos in potestate habemus, puta per servum, aut per filiumfamilias. T. 5. c. 695. C.
Possessionem sine possessione non consistere. T. 5. c. 696. B.
Possessionem non adquiri solo animo, quia naturali apprehensione opus est. T. 5. c. 770. A. amitti solo animo, & affectione sola. Ibid. A.
Possessionem retineri animo, sive servus, vel colonus, per quos corpore possidebam, discesserint, sive decederint. T. 5. c. 771. C.
Possessionem naturalem, sive corporalem a Graecis vocari *κατοχή*, detentionem, vel ut nostri antiquiores loquuntur, detentionem. T. 5. c. 692. D.
Possessionem longi temporis omnia iuste inefficacem esse. T. 7. c. 160. D.
In possessionem mittere ex decreto est imperii. T. 7. c. 53. B.
Possessionem suam rerum an capiti ab hostibus amittant. T. 8. c. 188. B. an eam postliminio reversi recipiant. Ibid. B.
Possessionem a proprietate separatam esse. T. 8. c. 272. B.
Possessionem adquirere an possit infans tutore auctore. Tom. 8. c. 197. D.
Possessionem adquiri corporis quodam genere, impositum rebus custodae. T. 8. c. 314. A.
Possessionem alienam accedere proximae possessioni. T. 8. c. 278. D. tempus alienum proprio temporis. Ibid. D.
Possessionem amitti multis modis. T. 8. c. 193. D.
Possessionem an adquirat errans in nomine. T. 8. c. 199. D. an errans in corpore. Ibid. D. an adquirat procurator nobis eam acquirere volentibus. Ibid. c. 182. B. an acquirere possint hi quorum temporis interjecti quiete intervallos fecerint. Ibid. B. an amittamus capite deminuti. Ibid. c. 194. A. an animo retineamus in saltibus hibernis, & silvis. Ibid. c. 260. C.
Possessionem corpore, & actu apprehendere non est necesse, sed etiam oculis, & effectus. T. 8. c. 252. C. ejus plures species. Ibid. C.
Possessionem vitiosam non accedere vitiosis, vel contra. T. 8. c. 278. D.
Possessionem an ignorantes adquiramus. T. 8. c. 510. A.
Possessionem an pupillus per servum adquirat. T. 8. c. 147. C.
Possessionem an pupillus sine tutoris auctoritate acquirere, vel amittere possit. Tom. 8. c. 192. C.
Possessionem an retineamus, si colonum fundum meum alii locaverit. T. 8. c. 295. C.

Possessionem non videtur adeptus is, qui ita eam nactus est, ut eam a se arceat non possit. T. 8. c. 186. E. clandestinam possessionem qui per vim retinet, vi possidere non videtur, sed clam. Ibid. c. 269. A.
Possessionem eodem modo amitti, quo & adquiritur, an ulqueque verum sit. T. 8. c. 269. C.
Possessionem ejus rei, ejus ipsi non habemus possessionem, nos alii tradere possunt. T. 8. c. 285. B.
Possessionem ingredienti prohibere Praetorem vim fieri plus est, quam jubere retulit possessio; nem. T. 8. c. 315. A.
Possessionem non accedere, nisi possidenti. T. 8. c. 278. D.
Possessionem omnem civilem naturalem esse, at non contra. T. 8. c. 239. E.
Possessionem quando per nosmetipsos adquiramus, vel adipiscamur, vel nanciamur. T. 8. c. 149. B. C.
Possessionem rei immobilis an ignorantes amittamus. T. 8. c. 163. D.
Possessionem rei mobilis an ignorantes amittamus. T. 8. c. 163. C. & c. 310. A.
Possessionem rerum hereditarium an aditio hereditatis in heredes transferat. T. 8. c. 287. B. libi alieno nomine traditam, alii etiam ignoranti acquirere possit. Ibid. c. 182. C.
Possessionem causam esse vindicationis. T. 9. c. 13. D.
De eo, qui possessionem per vim iniuste, ejectione possessoris. T. 9. c. 1156. C. D. & seq. tenetur in duplum. Ibid. c. 1157. A.
Possessionem rei nobis adquiri, licet in instrumento emptiois non sit comprehensum, traditam possessionem fuisse. T. 9. c. 1022. A.
Qui ad possessionem bonorum admitti possunt, & intra quod tempus. T. 9. c. 648. A. & seq.
Possessionem abientis non esse per turbanda in sub specie sola rescipi, aut interloquutionis iudicis. T. 9. c. 1164. D.
Possessionem adquiri corpore, & animo. T. 9. c. 1012. D. E. & seq. retinere solo animo. Ibid. c. 1014. D.
In possessionem quemadmodum heredes scriptus mittatur. T. 9. c. 792. C. D. & seq.
Inqui possessionem, quam alius tenet, ad se pertinere putat, & ea re agere vel civiliter, vel criminaliter potest, & debet. T. 9. c. 1410. C. & seq.
In possessionem missio. Tom. 9. c. 1016. C. Vide, Missio in possessionem.
In bonorum possessionem mitti debitoris nomine, in gnomionisum erat. T. 9. c. 548. D.
Possessionem nobis adquiri omnium rerum per liberam personam, quae

non est in nostra potestate, & per servum alicuius. T. 9. c. 1009. D. & seq.

Possessionem non amittit dominus coloni facto. T. 9. c. 1018. B.

Possessionem bonorum qui accepit, an possit possit eam omittit. T. 10. c. 342. C.

Possessionem interpellat incidenti mala fides longi, aut longevi temporis. T. 10. c. 591. D.

Possessionem vacuum tradere est facti. T. 10. c. 752. C.

Possessionem bonorum contra tabulas adito hereditatis deterior. T. 1. c. 1320. B.

Ab eo, qui possessione spoliatus est, per interdictum, vel actionem ex causa interdicti postulat possessionem momentaria. T. 3. c. 12. A.

Qui possessionem armatis hominibus aliquem deprecitur, lege Julia de vi tenetur. T. 1. c. 512. A.

Pro possessione elsi dolus. T. 4. c. 890. A. & T. 5. c. 164. B.

In possessione esse aliud est, aliud possidere. T. 4. c. 1275. E.

Sine possessione non procedit usucapio. T. 4. c. 342. C.

De possessione interdicta quaedam. T. 4. c. 165. B.

Sine possessione possessio non consistit. T. 4. c. 68. E.

Sine possessione usucapio contingere non potest. Ibid. B.

Sine possessione non consistit usucapio. T. 4. c. 69. A.

A bonorum possessione an differat hereditas. T. 4. c. 370. A.

De possessione bonorum secundum tabulas. Tom. 6. c. 188. C. D. & seq.

De possessione, an de proprietate prius iudicandum sit. Tom. 7. c. 163. B.

De possessione, & vindicatione pariter. T. 7. c. 251. C.

De possessione ex iusta causa. T. 7. c. 587. C.

De possessione ex causa iurijurandi. Ibid. B.

In possessione esse aliud est, aliud juberi possidere. Tom. 7. c. 578. D.

Possessione cedere est tradere, & nolle possidere. Tom. 8. c. 252. A.

Possessione qui deiecit est vi, possessionem ipsam habere videtur. T. 8. c. 280. C.

Possessione uti an alter possit, si alibi alteri possessione rest. T. 8. c. 314. D.

In possessione qui dicantur esse, & tamen non possident. T. 8. c. 270. E.

De possessione per vim occupati a creditoribus, sui crediti servandi causa. T. 9. c. 1430. C. & seq. an lege Julia de vi teneantur creditores. Ibid. c. 1430. D.

Si de possessione momentaria appellatum fuerit. T. 9. c. 1125. A.

De possessione bonorum contra tabulas liberti, que patronis, vel

liberis eorum datur. Tom. 9. c. 661. A. & seq.

De possessione bonorum secundum tabulas. T. 9. c. 456. B. & seq.

De possessione bonorum contra tabulas, quam Praetor liberis pollicetur. T. 9. c. 659. A. B. & seq.

De possessione aliena, quam quis per vim, vel alio modo occupat, & auferat absente possidere. T. 9. c. 1362. C. & seq.

De possessione bonorum repudianda. T. 9. c. 676. A. & seq.

De possessione olim apud Praetorem agebatur, de proprietate apud pedaneum iudicem. T. 9. c. 1144. A.

De possessione adquirenda, & retinenda. T. 9. c. 1004. A. & seq.

De possessione occupata absente domino. T. 9. c. 1162. E. & seq.

De possessione est vindictio per interdictum Uti possidentis, vel Utrubi. T. 10. c. 933. A.

Possessiones bonorum contra tabulas, & secundum tabulas quibus dantur. T. 1. c. 348. B. C.

Possessiones donare dampno canonis relevare tributis: transferre in aliud jus, aliamve functionem, veluti ex patrimoniali iure in privatum, vel ex una praestatione in aliam, sunt beneficia Principum. T. 2. c. 697. E.

Possessiones rei privatae Principis ne locentur Palatinis. T. 2. c. 881. B.

Possessiones divinae viae instruenda, vel sternenda immunitatem non habent. T. 2. c. 883. A.

Possessiones dual iniustas concurrere non possunt. T. 6. c. 337. E.

Possessiones bonorum ex testamento quot, & quae sint. T. 8. c. 234. D.

Possessiones duae uni rei an in solidum esse, & concurrere possint. T. 8. c. 269. B.

Possessiones pleraque esse sine rei. T. 8. c. 9. D.

Possessiones momentariae cur sic appellantur. T. 9. c. 1138. C.

In possessionibus quos ordo servetur. T. 1. c. 819. A.

Possessionum adiores quoniam olim erant. T. 3. c. 203. B.

Possessionum accessiones. T. 1. c. 837. E.

Possessionum onera. T. 2. c. 671. C.

Possessionum duarum contemtionem esse, & accessionem, & conjunctionem. T. 8. c. 278. D.

Possessionum accessio an detur marito, vel uxori in possessione rei dotali. T. 8. c. 274. B. C.

Possessionum accessio an sit inter heredem, & defunctum, vel inter emptorem, & venditorem. T. 8. c. 275. D.

Possessionum accessio est conjunctio possessionum potestiarum. T. 8. c. 274. B.

Possessionum tempus quemodo in-

ter emptorem, & venditorem, continetur. T. 8. c. 274. D.

Possessionum tria vitia viciantur: carum. T. 9. c. 1150. A.

Possessor solus est dominus. T. 3. c. 243. C.

Si filius hereditatis praeterea retinet, quas dolo alienavit, cum usufructu praestare cogendus est. T. 1. c. 375. D.

Possessor quotiens appellatur, fructus sequestro deponuntur. T. 1. c. 118. E.

Possessor rei alienae duplos fructus reddit. T. 1. c. 488. A.

Possessor rei alienae generaliter ex eo tantum die fructus praestatur, quo res in iudicium deducta est. T. 3. c. 128. A.

Possessor prior est in pari causa. T. 1. c. 571. B. & T. 8. c. 133. B.

Possessor si verus non fuerit heres; ei legatum servus non acquirit. T. 1. c. 1293. C.

Possessor malae fidei fructus suos facit. T. 1. c. 1401. A.

Possessor bonae fidei fructus facit suos. T. 1. c. 1398. E.

Possessor malae fidei de fructibus percipiendis semper tenetur. T. 2. c. 651. A.

Possessor malae fidei quos fructus reputare petitor debet. Tom. 3. c. 451. B.

Possessor malae fidei si puerum alienum erudit, evictio pueri, ejus impensis deductio possessori debetur. T. 3. c. 449. C.

Possessor malae fidei ante litem contestatam tenetur, si consumpserit, & post litem, si res naturaliter interierit. T. 1. c. 970. E.

Possessor malae fidei conditionem cedere non potest, quam non habet. T. 1. c. 1435. D.

Possessor si fraudationis causa latet, ne in jus vocetur, & boni viri arbitratu non defendatur. T. 1. c. 846. D. E.

Possessor deiecit quis videtur. T. 1. c. 480. C.

Possessor juris est omnis debitor. T. 4. c. 121. D.

Possessor bonae fidei. Vide, Malae fidei possessor.

Possessor bonae fidei. Vide, Bonae fidei possessor.

Possessor bonae fidei num praestet fructus perceptos ante litem contestatam, nisi quatenus ex iis locupletior factus est. T. 4. c. 888. C. & utrum usuras praestet. Ibid. C.

Possessor, aut petitor hereditatis an possint conveniri a creditoribus hereditariis. T. 4. c. 75. A.

Si possessor bonae fidei possit litem contestatam sine dolo, & sine culpa rem possidere desierit, an absolvatur. T. 4. c. 318. C. quid dicendum in possessore malae fidei. Ibid. D.

Possessor bonorum loco h. redit est. T. 4. c. 913. A.

- Possessor** malæ fidei non usufructuarius. T. 4. c. 631. B.
- Possessor** bonæ fidei in jure plerumque pro domino habetur. T. 4. c. 803. C.
- Possessor** malæ fidei, qui pecuniam non exerceat, cur usuras non præstat, & tamen malæ fidei possessor, qui usuras non exerceat, usuras præstat. Tom. 4. c. 126. C.
- Possessor** malæ fidei tenetur de fructibus percipiendis, de usuris percipiendis non tenetur. T. 4. c. 671. E.
- Possessor** bonæ fidei quos fructus petitori hereditatis restituere tenetur. T. 4. c. 886. E.
- Possessor** ea quoniam tempore eorum bonorum fructus fisco restituere debeat, utrum ex dia, quo prior lis mota & contestata esset, qua delator, sive accusator fisci nomine non obtinuit; an ex die ceptæ postterioris litis, in qua accusator, sive delator obtinuit. T. 4. c. 374. E.
- Possessor** hereditatis, quæ ad alium pertinebat, pecuniam hereditariam alii credidit, eamque certâ die sibi solvi, & quò tardius sibi solveretur, ejus sibi usuras dari stipulatus est; queritur, an electionem habeat verus hereditarius, si forte dumtaxat, verus, pecuniam creditam accipere velit, si eam possessor perciperit; aut si non perciperit, utrum sibi cedi velit sortis tantum repetitionem periculo possessoris, an vero sortis, & usurarum. T. 5. c. 266. A. B.
- Possessor** malæ fidei tenetur petitione hereditatis ad servum restituendum, vel ejus æstimationem, quem injuria occidit. T. 5. c. 270. C.
- Possessor** bonæ fidei an melioris conditionis sit, quam prædo, aut malæ fidei possessor. T. 5. c. 266. B. C.
- Possessor** prior, qui vi expulsus est possessione, quam longissimo tempore possederat, pro domino habetur. T. 5. c. 417. E.
- Possessor** bonorum similis heredi est, non heres. T. 6. c. 154. B.
- Possessor** bonæ fidei fructus ante litem perceptos suos facit. T. 7. c. 1293. A.
- Possessor** si rem arbitrio judicis non restituit, manu militari rei ei auferitur. T. 7. c. 733. E.
- Possessor** malæ fidei an fructuum ante litem perceptorum, & venditorum pretia, & usuras præstat post litem. Ibid. A.
- Possessor** malæ fidei, & possessor bonæ fidei in quo differunt. T. 7. c. 296. D.
- Possessor**, cum quo agitur rei vindicatione, in fructus damnatur. T. 8. c. 695. E. & c. 794. E.
- Possessor** in pari causa potior haberi debet. Tom. 8. c. 678. A. & c. 716. A. & c. 768. D. & c. 825. D. & c. 873. C.
- Possessor** an cogi possit titulum possessionis suæ edere. T. 8. c. 443. A. an alter possit eile nudus possessor, alter usufructuarius ejusdem rei. Ibid. c. 314. C.
- Possessor** bonæ fidei an usufructu dominum adquirat, qui agit post mortem diem temporis ad usufructuendum lege debuit, T. 8. c. 334. D.
- Possessor** incertus quis est. T. 8. c. 254. C. & c. 291. D.
- Possessor**, qui delatorem in causis fiscalibus corripit datâ pecunia, an pro confesso, vel convicto habeatur. Tom. 8. c. 446. C. D.
- Possessor**, qui delatus est in fiscum, an compellatur titulum possessionis suæ edere. T. 8. c. 442. E. & c. 443. A.
- Possessor** rei alienæ, conducendo eam a domino, an desinat sibi possidere. T. 8. c. 291. E. an incipiat possidere domino. Ibid. E.
- Possessor** rei, si rem, quam possidet, conducit a domino, desinit possidere, & dominum possessorem facit. T. 8. c. 266. A.
- Si possessor bonorum nemo sit, fisci vocatur. Tom. 8. c. 206. A.
- Possessor**, qui nostro nomine possidet, si dejectus de possessione sit, an nos dejecti videamur. T. 8. c. 270. A. an nobis interdictum competat. Unde vi. Ibid. A.
- Possessor** bonæ fidei est (quod est, iuste possidere) is, qui auctore iudice comparavit. T. 8. c. 175. D.
- Possessor** violentus non est omnis invalor. T. 9. c. 1154. D.
- Possessor** juri herede. Vide, Pro herede possidere.
- Possessor** hereditatis quoscunque iustus impetus, quos fecit de suo propter onera hereditaria, compenstat. T. 9. c. 266. D.
- Possessor** pro emptore. Vide, Pro emptore possidere.
- Possessor** hereditatis, qui creditoribus hereditariis solvit suo nomine, non hereditario. T. 9. c. 168. C. & seq.
- Possessor** an cogatur proferre titulum suæ possessionis in rei vindicatione, Tom. 9. c. 264. D. & seq.
- Prior possessor**, licet malâ fide possederit, in causa possessionis præferatur domino, vel creditori. T. 9. c. 2046. C.
- Possessor** hereditatis id, quod indebitum solvit, reputat petitori hereditatis. T. 9. c. 167. C. D.
- Quod possessor hereditatis de suo creditoribus hereditariis solvit, id compenstat. T. 9. c. 167. B. C.
- Possessor** habet ius possessionis, & per consequens est dominus possessus, nis. T. 10. c. 197. D.
- Possessor** rei fiscalis, qui præscriptio non securus sit adversus fiscum, & adversus competentem. T. 10. c. 202. B.
- Possessor** cui nuntium est novum opus, quomodo ex possessore fiat non possessor. Tom. 10. c. 1795. C.
- Possessoris** actiones quæ dicuntur. T. 9. c. 648. C.
- De possessoris hereditatis petitione**. T. 1. c. 746. A.
- Possessoris** editi pars prima quæ. T. 6. c. 153. C.
- Possessoris** scientia ceptam bonâ fide de possessione, nec intermissam, non interruptit. T. 1. c. 1185. B.
- Possessoris** conditio melior est in pari causa. Tom. 4. c. 1073. C. D.
- Possessoris** melior causa est in re præteriti. T. 4. c. 152. E.
- Possessoris** bona fides exigitur in usufructu. T. 4. c. 631. B.
- Possessoris** semper melior causa est in jure. T. 4. c. 178. E.
- Possessoris** causa melior est, durior petitoris: petitoris vero non est potior, nisi is occupaverit. Ibid. E.
- Possessoris** causa semper est potior, etiam si non occupaverit prior. T. 8. c. 769. C. D.
- Possessoris** causa in pari delicto melior est. Tom. 8. c. 715. C. & c. 837. A.
- Possessoris** cuiuslibet prædicti 30. annorum præscriptio. Tom. 3. c. 264. B.
- Possessoris** Carboniano an detur possessoria hereditatis petitio. T. 8. c. 129. D.
- Possessoris**, & petitoris an Carbonia; na detur. T. 8. c. 233. A.
- Possessoris** hereditatis tenetur verus heres actione negotiorum gestorum, cum de suo solvit, si non utatur reputatione. Tom. 9. c. 168. B.
- Possessoris**, qui interdicto vicit, non incumbit onus probandi, sed petitori. T. 9. c. 1517. B.
- Possessoris** bonæ fidei ex re ejus adquiretur, quod fisci liber homo acquirere non potest. T. 10. c. 317. A.
- Possessorem** esse aliud est, aliud esse in possessione. T. 3. c. 243. A.
- Apud possessorem** lite pendente bona remanent. Tom. 2. c. 645. E.
- In possessorem** rei datur actio in rem. T. 7. c. 247. B.
- Possessorem** bonæ fidei esse, quod est iuste possidere. T. 8. c. 277. D.
- Possessorem** an faciat epistola, qua qui declarat, se sibi tradidisse, quod non tradit, T. 8. c. 311. D.
- Possessorem** fundi, vel alterius rei, qui

qui precario rogat dominum, ut in fundo sit, desinere possidere. T. 3. c. 286. A.

Possessore, qui vi deiecit quomodo punitur. T. 9. c. 153. A.

Possessorem hereditatis id, quod solvit, reputatur petitori hereditatis, & ex retentione rerum hereditarium sibi satisfacturum. T. 9. c. 267. C. D.

Possessore convento liberatur is, qui possessionem amisit. T. 4. c. 738. D.

Pro possessore possidere quis dicitur. T. 4. c. 221. C.

Pro possessore simpliciter possidet sur, & praedon, qui nullam potest dicere causam possessionis. T. 9. c. 157. E.

Pro possessore possidere. T. 9. c. 175. D.

Pro possessore qui possidet. T. 9. c. 1146. C.

Possessores, exactiones debitas non solventes, dominio praediorum excidentur. T. 2. c. 682. D.

Possessores duo an ejusdem rei in solidum esse possint. T. 3. c. 241. D. E. & T. 8. c. 256. E.

Possessores, & emphiteuticiarius differunt. T. 3. c. 286. E.

Possessores, idem, emptores. T. 3. c. 4. A.

Possessores bonae fidei, & male fidei in quibus differunt, & in quibus non. T. 4. c. 2386. B. & seq.

Possessores omnes possint licem contestatam suam praedones. T. 4. c. 350. E.

Possessores, vel domini unius rei non possunt esse pro solo duo, vel plures. T. 9. c. 697. C.

Possessores qui viam publicam muniunt. T. 5. c. 874. B.

Possessores in pari causa potiores esse. T. 7. c. 451. C.

Possessores succellentes honorarii qui. T. 7. c. 492. A. B.

Duo possessores, vel domini an esse possint ejusdem rei, & quomodo. T. 7. c. 251. C.

Possessores pignorum. T. 9. c. 344. C.

Possessores in civitatibus quoniam sint. T. 10. c. 859. B.

Possessurum auctores qui sint. T. 3. c. 203. B.

Possessorio iudicio qui victus est, in petitorio iudicio auctoris partibusungi debet. T. 8. c. 300. D.

De possessorio iudicio. T. 9. c. 265. A. & seq.

Possessorium iudicium cum criminali quidquam commune non habet. T. 3. c. 123. D.

Possessorium cum petitorio aliquando cumulat. T. 6. c. 855. C. D.

Possessorium iudicium. Tom. 9. c. 147. A.

Possibilis, & impossibilis conditio quae sit. T. 1. c. 418. B. C.

Qui possidebat pro herede, cum non esset heres, fundum hereditarium,

deiectus est vi de possessione, an verus heres fundum ab eo recte petat. T. 4. c. 138. E.

Possidenda ejus rei, quam ignoramus ubi sit, an habeamus animum. T. 8. c. 262. A.

Possidendi iustam causam qui habent, & qui non. T. 7. c. 586. B. C.

Possidendi iustam causam qui habent, inter eos datur utilis communis dividendi actio. Tom. 7. c. 587. C.

De possidendi rebus auctoritate iudicis. T. 1. c. 845. E.

De possidendis bonis auctoritate iudicis, seu venundandis. T. 9. c. 1129. A. & seq.

Ex possidendorum bonorum prelo ordine quot, & quanta exoleverunt. T. 5. c. 784. B.

Possidens nomine alieno non est possessor simpliciter, vel absolute. T. 6. c. 802. A.

Possidentis meliorem esse conditionem in pari causa. T. 6. c. 351. A.

Possidentis causa melior est, cum de lucro duorum quaeritur. T. 8. c. 678. A. & c. 768. D.

Quod possideo, non statim usufructu. T. 1. c. 1499. A.

Quod possideo meo nomine, an possim solo animo possidere alieno nomine. T. 8. c. 281. E.

Possidere est sibi habere. Tom. 3. c. 245. B. C.

Possidere, ac tenere in quo distant. T. 5. c. 1455. D.

Possidere pro emptore, pro herede, pro possessore, pro donato, pro derelicto, pro legato, pro dote, & pro suo. T. 1. c. 844. B. & seq.

Possidere aliud est, aliud alieno nomine possidere. Tom. 3. c. 516. A.

Possidere precario quis dicitur. T. 1. c. 483. D.

Possidere naturaliter qui dicuntur. T. 3. c. 525. E. & c. 526. A. B. C. & T. 7. c. 607. E. & c. 608. A.

Possidere quid. Tom. 2. c. 472. B.

Possidere pro alieno qui dicuntur. T. 1. c. 323. A.

Possidere vitiöse quis dicitur. T. 3. c. 854. B.

Possidere clam an videatur, qui servum meum emptori bonae fidei clam abduxi. T. 1. c. 1403. E.

Possidere commodius est, quam petere. T. 1. c. 284. A.

Possidere pro herede videtur, qui putat, se heredem esse. Tom. 1. c. 283. C.

Possidere pro possessore. Ibid. C.

Possidere pro suo aliud est, aliud pro suo usufructu. T. 1. c. 149. B.

Possidere animo quid est. Tom. 4. c. 626. B.

Possidere aliud est, aliud in possessione esse. T. 4. c. 1275. E.

Possidere aliquid is intelligitur, qui dolo malo possidere desuit. T. 4. c. 890. A.

Possidere sibi non potest is, qui ab hostibus, vel ab aliis possidetur. T. 4. c. 58. B.

Possidere pro suo, & possidere pro emptore in quo differunt. T. 3. c. 708. B.

Possidere est commune verbum. T. 5. c. 699. A.

Possidere rei, vel acquirere possessionem per nos, quos non possidemus, novum, & inauditum non est. T. 5. c. 699. A.

Possidere commodius est, quam alio possidente petere. T. 6. c. 256. D.

Qui possidere desuit, fingitur alij quando possidere. T. 6. c. 308. A.

Possidere iustus Rheni, an in possessionem muti possit in altera provincia. T. 7. c. 253. A.

Possidere, pro possidere qui dicuntur. T. 7. c. 928. C. D.

Possidere civiliter quis dicitur. T. 7. c. 607. E. & c. 608. A.

Possidere melius est, quam in rem agere. T. 7. c. 289. D.

Possidere naturaliter quis sit. T. 8. c. 269. B. & c. 960. E.

Possidere civiliter quis sit. T. 8. c. 269. B.

Possidere an desinam rem mihi furto subreptam. T. 8. c. 263. C. & an desinam possidere vas, quod est in domo mea, sed ignoro ubi sit. Ibid. c. 264. A.

Possidere an desinamus solo animo. T. 8. c. 282. D.

Possidere an desinat, qui ea mente possessionem alij tradidit, ut publica ei restitueretur. T. 8. c. 281. B. C.

Possidere an possimus animo alieno. T. 8. c. 260. E. an possimus eandem rem ex plurimis causis. Ibid. c. 255. E. & c. 256. A. an possideamus liberum hominem, vel res ejus, si eum vinxerimus, & in potestatem nostram redegerimus. c. 288. C. D. E. an possimus per amicum. Ibid. c. 306. D.

Possidere an videatur feras, quae in sylvis nostris vagantur. T. 8. c. 262. C. an videatur piscis, qui in stagno sunt. Ibid. C.

Possidere an videatur is, a quo possessio avocari potest. Tom. 8. c. 287. A. an videatur, qui iure familiaritatis amici fundum ingreditur. Ibid. c. 306. D.

Possidere animo rem immobilem an desinamus, etiam si forte nobis peregre profectus non sit ea in praesentia nostra, in oculis nostris. T. 8. c. 265. D.

Possidere clam qui dicitur. T. 8. c. 267. C.

Possidere cui volumus, an ejus voluntas requiratur, vel scientia. T. 8. c. 245. A.

Possidere mala fide aliud est, aliud iniuste possidere. Tom. 8. c. 274. E.

Possidere mala fide tribus possit. Q q q m m m

mum modis. *Ibid.* D. qui illi sint. *Ibid.* D.
 Possidere naturaliter qui videatur. T. 8. c. 271. D.
 Possidere, possessionem esse, & in possessionem esse diversa sunt. T. 8. c. 270. D. & Tom. 9. c. 974. D.
 Possidere iustè, id est, bonæ fidei possessorem esse. Tom. 8. c. 271. D.
 Possidere pro furtivo, & pro rapto an pro possessore possidere sit. T. 8. c. 267. A.
 Possidere ab alio vi, aut clam, quod suum est, an quisquam videatur. T. 8. c. 268. C.
 Possidere aliud est, aliud esse in possessione. T. 9. c. 549. D.
 Possidere quid sit. T. 9. c. 1005. D. & T. 10. c. 819. E.
 Possidere qui defuit, an invitatus te neatur actione in rem. Tom. 10. c. 615. E.
 Possideri corporalia, non incorporealia. T. 5. c. 692. E.
 Possideri non potest hereditas, quæ jacet, quæ nondum hereditas habet. T. 6. c. 240. C.
 Possideri an possit incerta pars rei. T. 8. c. 254. B. C. an possit pars pro indivisi. *Ibid.* D.
 Possideri possunt, quæ corporalia sunt. T. 8. c. 255. B. C.
 Qui possidet pro alieno, an pro possessore, usufructu non potest. T. 1. c. 1123. A.
 Qui possidet pro suo, usufructu potest. *Ibid.* A.
 Quasi possidet portus, quæm possidet. T. 3. c. 535. E.
 Possidet nemo scipsum, sed alterum. T. 1. c. 1156. C.
 Non possidet propriè creditor. T. 1. c. 1126. E.
 Possidet ad unam causam debitor per creditorem. T. 1. c. 1401. D. E.
 Non omnia, qui possident, etiam usufructu. T. 1. c. 1129. B.
 Possidet incujus nomine possidetur. T. 6. c. 919. A.
 Possidet iustè, qui auctore Prætor possidet. T. 8. c. 272. C. qui ita possidet, usufructu potest. *Ibid.* D.
 Adversus eum, qui possidet ex nolla iusta causa scilicet alienum, domino dari rei vindicationem, cum effectu. Tom. 9. c. 1016. D.
 Possidetur res corporalis, quasi possidetur res incorporealis. T. 2. c. 1134. E.
 Post condemnationem nullum est officium iudicis. T. 4. c. 572. A.
 Postulare quid sonat. T. 5. c. 167. A.
 Posterior creditor habet jus offerendi priori creditori, non etiam jus offerendi ei, qui a priore creditore emerit. Tom. 4. c. 900. B.
 Posterior creditor non habet jus offerendi simplici emptori, cui prior

creditor sua sponte pignus vendidit iure conventionis. T. 4. c. 901. B.
 Posterior creditor habet jus offerendi emptori pignoris causa, cui licet prior creditor pignus vendidit, cum cogatur pignus in eum transferre. T. 4. c. 901. C. & quæ hujus ratio. *Ibid.* C.
 Posterior actus trahit ad se priorem, & uterque deducitur in actionem negotiorum gestorum. T. 5. c. 120. E.
 Posterior procurator datus quando priorem excludat. T. 5. c. 106. E.
 Posterior scriptura in testamentis an potior sit priore. T. 7. c. 1113. C.
 Posterior dies intercalatur, non prior. T. 8. c. 558. A.
 Posteriores leges an, & quando ad priores trahantur. T. 5. c. 972. D.
 Posteriores voluntates, conventiones, contractus, posterosa iudicia, posterior scriptura. T. 9. c. 84. A. & seq.
 Posteriori creditori non est jus auferendi pignus emptori. T. 4. c. 900. D.
 Posterioris mandati quando ratio non habeatur. T. 5. c. 111. E.
 Posteriorum appellacione quinam continentur. T. 1. c. 798. A.
 Posterioris quod est, potentius est, quam quod prius actum est. T. 8. c. 270. D.
 Posteriori cui licet, non semper licet primum. T. 10. c. 1180. B.
 Posteriori ejus, quo feudum originem cepit, soli successores succedunt. T. 2. c. 1187. E.
 Posteriorum appellacione continentur liberi infinitum. T. 10. c. 1131. E.
 Postes on les appelle en cour d' Eglise, & ita qui vulgo dicuntur les posses, sunt apostoli, sive libelli dimissorii. T. 6. c. 691. D.
 Postliminii ius juris gentium. T. 1. c. 921. A.
 Postliminii fictionem non prodesse. T. 1. c. 1216. C.
 Postliminii ius a jure belli separat. T. 3. c. 95. B.
 De postliminii jure. T. 3. c. 313. D.
 Postliminii ius an capto, reverbis ab hostibus, scilicet usufructu, ut fingatur medio tempore possidisse. T. 4. c. 68. B.
 Postliminii spes hoc facit, quam semper nostri auctores habent pro certissima, propterea quod posita est in virtute Populi Romani, si qui sit capus ab hostibus, cum ea limitat mox recuperatum. T. 5. c. 624. E.
 Postliminii spes facit, ut actio de peculio non finiat anno, sed duret quamdiu servus postliminio revocatus potest. T. 5. c. 444. D.
 Postliminii ius est juris gentium. T. 8. c. 27. A. ejus spes nunquam frustratur. *Ibid.* B.
 Postliminii fictio. T. 9. c. 1318. D. & seq. Vide, Fictio.
 De postliminio reversus, & redem-

ptis ab hostibus. T. 1. c. 883. D. & T. 9. c. 1318. C. D. & seq.
 Postliminium quid. T. 1. c. 883. D. E. & T. 9. c. 1319. A.
 Postliminium non habet homo liber transiit. T. 3. c. 313. D.
 Postliminium unde sit deductum. T. 1. c. 35. C.
 Postliminium an in pace, vel induciis sit. T. 3. c. 701. B.
 Postliminium quid, & unde dictum. T. 8. c. 913. D.
 Postliminium habet conceptus, & editus apud hostes, licet ipse captus non fuerit. T. 9. c. 1319. D.
 Post nuptias quomodo intelligendum. T. 5. c. 598. B. C.
 Post nuptias contractus dos rectè datur, vel promittitur, etiam si nihil aliud præterea sequatur. *Ibid.* D.
 Pullula, pullula, & pullula idem. T. 3. c. 191. B.
 Pullulandi officium improprie tam civile, quam publicum dici. T. 8. c. 658. C. & c. 739. D.
 De pullulando. T. 1. c. 739. B. & T. 2. c. 99. A.
 Pullulare quid. Tom. 1. c. 739. B.
 Pullulare qui possint, & qui prohibentur. T. 5. c. 90. C.
 Pullulare qui possint, & in qua Provincia. T. 5. c. 3. A.
 Pullulare iniquum non est turpe. T. 7. c. 108. A.
 Pullulare rem absentem etiam lite non contestata olim moris erat, quod est recipi inter res postulare. T. 9. c. 1415. E.
 Pullulare rem aliud est, aliud iudicium exercere. *Ibid.* E.
 Pullulare quibus licet pro se, vel pro alio. T. 10. c. 879. D.
 Pullulatio aliud est, aliud accusatio. T. 9. c. 1415. E.
 Pullulatio simplex, quæ fit ex una tantum parte, non est litis contestatio. T. 10. c. 922. A.
 Pullulationis nomen latissime patet. T. 2. c. 99. A.
 Pullulatum pro pullulatum, vel putulatum. T. 10. c. 448. A.
 Pullum an filiarum appellacione continentur. Tom. 7. c. 1001. B. item an legatum filiarum relictum ad eam pertineat. *Ibid.* C. eadem res potest inter ceteros, cum adfectione tamen legati. *Ibid.* C.
 Pullumæ feminini sexus ante huius humanum exitu ceteros exheredes dari poterant postumi nominati. T. 3. c. 616. B.
 Pullumæ si legentur 100, deinde pluribus nata postumi, an singulis tantumdem legatum videatur. T. 7. c. 1001. D.
 Pullumæ, postumatum, & postumum Tertullianus dicit in libro de resurtectione carnis. T. 3. c. 59. E.
 Pullum definitio, & etymon. *Ibid.* D.
 Pullus

Postumi agnasci dicuntur. T. 2. c. 716. D.

Postumi, qui post mortem sui nascuntur, ex jure antiquo qui post testamentum, ex lege Velles institui possunt. T. 1. c. 1068. D.

Postumi agnati testamentum rumpunt. T. 1. c. 1307. D.

Postumi liberi suorum heredum numero sunt. T. 1. c. 333. C.

Postumi alieni, id est, qui sui non nascuntur, jure civili institui non possunt, licet agnati sint, vel cognati, jure pratorio institui possunt. T. 1. c. 1068. D.

Postumi liberi, vel heredes institui, vel exheredari debent. Tom. 1. c. 106. A. B.

Postumi de inofficioso testamento agere possunt. T. 1. c. 119. C.

Postumi verbum. T. 3. c. 59. C.

Postumi alii sui, alii Aquiliani, alii Velleiani, alii Juliani. T. 1. c. 105. D. E.

Postumi veri quinque proprie. T. 1. c. 105. E. & T. 3. c. 59. D.

Postumi a liberis superstitibus differunt quatuor modis. Tom. 2. c. 403. C.

Postumi praterito pro exheredatione habetur. T. 4. c. 1074. E.

Postumi prateriti agnatione testamentum rumpunt. T. 4. c. 403. C.

Postumi, si forte mortui nascantur, nunquam intelliguntur in rebus humanis fuisse. T. 6. c. 429. C.

Postumi prateriti agnatione testamentum omnino sumpti. T. 6. c. 190. D.

Postumi quinque nasci possunt uno utero. T. 6. c. 482. E.

Postumi cognati qui sint. T. 7. c. 172. B.

Postumi exheredati an, quando, & quorum testamentum inofficiosum dicere possint. T. 7. c. 171. A. B. & seq.

Postumi quomodo succedere possint. T. 7. c. 172. C.

Postumi sui in quatuor differunt. T. 8. c. 971. A.

Postumi alieni definitio. T. 8. c. 1002. D.

An postumi alieni heredes institui possint. Ibid. E.

Postumi alieni mittuntur in possessionem unde legitimi, & unde cognati. T. 8. c. 119. B. C.

Postumi qui sint, & dicantur. T. 8. c. 113. A. B. appellantur postiores. Ibid. B.

Postumi exheredandi nominati. T. 8. c. 601. E.

Postumi, & liberi in quo differunt. T. 9. c. 764. D. & seq.

Postumi incertis personis adnumerantur. T. 9. c. 863. D.

Postumi educantur, nascuntur, agnoscuntur defuncto. T. 10. c. 142. A.

Postumi exhereditio ipso jure nulla est, nec de inofficioso queri necesse est. T. 10. c. 621. E.

De postumis heredibus instituendis, vel exheredandis. Tom. 1. c. 797. D. & c. 1053. A. B. & seq. & Tom. 2. c. 403. B. C. & Tom. 9. c. 764. C. D. & seq.

Postumis non natis, liberis non natis, an servi, quos manumissi jussit testator sub conditione, cum liberi ad pubertatem pervenissent, consilium petere fidicommissariam libertatem possint ab extra neo primo gradu instituto, & a substituto; nec expectare cogantur id tempus, quo si nati essent liberi, pubertatem attigissent. T. 6. c. 621. D.

Postumia, & natis datus petitio hereditatis de inofficioso testamento. T. 7. c. 171. B.

In postumis nepotibus, ex filio emancipato post emancipationem filii conceptis, male exemplum Accursius ponit. T. 7. c. 171. E.

Postumis an detur querela de inofficioso. T. 8. c. 984. C.

Postumis an collatio bonorum fiat. T. 8. c. 80. D.

Postumo alieno inutiliter legabatur. T. 1. c. 133. D.

Postumo hereditates legitimæ restituantur. T. 1. c. 1019. C.

Postumo nullum elogium adscribi potest. T. 3. c. 1057. C. & T. 10. c. 681. D.

Postumo praterito, bonorum possessio contra tabulas a quo, & quando peti potest. T. 3. c. 502. A.

Postumo praterito testamentum patris, & filio emancipato herede scripto, non tantum postumo, cum editus fuerit, sed etiam filio heredi scripto competit bonorum possessio contra tabulas, quasi commisso edicto per postumum, id est, quasi per postumum patris, via heredi scripto ad petendam bonorum possessionem contra tabulas. T. 6. c. 163. C. D.

De postumo, postumave, qui, quæve ex uxore sua nascitur post mortem suam intra decem menses. T. 6. c. 621. B.

Postumo alieno exhereditato restituitur querela inofficiosi. T. 7. c. 173. B.

Postumo an noceant merita patris. T. 7. c. 174. A.

Postumo non nato, an possit interim emancipatus bonorum possessionem contra tabulas petere. T. 8. c. 35. D.

Postumo certâ summâ legatâ, pluribus natis, an legatum multiplicetur. T. 7. c. 1001. E. & alii si legentur centum, pluribus natis, an debeantur nisi una centum. Ibid. D. E.

Postumo si legentur centum, pluribus natis, an tantundem singulis debeatur. Ibid. E.

Postumo an, & quando conferatur bonorum possessio contra tabulas. T. 8. c. 100. B.

Postumorum loco qui sunt. T. 1. c. 106. C.

Postumorum acceptiones quatuor. T. 1. c. 105. D. E.

Postumorum, & natorum differentia. T. 1. c. 336. A.

Postumorum institutio. Ibid. A. & c. 420. C.

Postumorum summa divisio. T. 1. c. 1070. C.

Postumorum genera quæ sint. T. 8. c. 16. B.

Postumorum diversa genera. T. 10. c. 145. E.

Postumos extraneos, vel alienos jure civile non novit, nec sunt heredes futuri. T. 6. c. 427. D.

Postumum opus commentatitia Cajacii in libros Quæstionum instituitur. T. 4. c. 1.

Postumum corporis quid sit apud Terullianum. T. 10. c. 146. A.

Postumus alienus quis. T. 1. c. 133. D.

Postumus ut a filio differt. T. 1. c. 1304. E. & c. 1305. A.

Postumus institutus, aut exheredandus. T. 1. c. 1304. E.

Postumus, & postuma in quo differunt. T. 3. c. 616. B. & T. 7. c. 1001. C.

Postumus, qui institutus est ex jure antiquo, non videtur institutus ex lege Velles, & contra. T. 1. c. 420. C.

Postumus alienus an heres institui possit. T. 1. c. 133. C.

Postumus an continetur filii, vel filiae appellatione. Tom. 1. c. 37. B.

Postumus quando exheredari potest. T. 4. c. 404. C.

Postumus omnis an heres institui possit. T. 3. c. 613. B.

Postumus, si in utero est, an pro nato habeatur in jure. T. 3. c. 619. B. quondam pro non nato habeatur. Ibid. B.

Postumus nondum natus ad bonorum possessionem an, & quando admittatur, ut bona conferre possit. Ibid. A.

Postumus potest queri de testamenti to matris. T. 7. c. 173. D.

Postumus inofficiosum testamentum potest dicere. T. 7. c. 171. B.

Postumus alienus non potest institui jure civili, sed pratorio. T. 7. c. 173. B. potest etiam ab intestato succedere. Ibid. B.

Postumus non cregit manumittere & cur. T. 7. c. 1218. B.

Postumus est is, qui post mortem testatoris nascitur. T. 7. c. 173. D.

Postumus alienus an sit bonorum possessor, & heres ab intestato. T. 7. c. 1088. B.

Postumus an semper pro nato habeatur. T. 8. c. 16. C.

Postumus exhereditatus an rumpat testamentum. Tom. 7. c. 1001. C.

Postumus alienus an heres institui possit. T. 8. c. 992. E. inutiliter ei legabatur. Ibid. D.

Qq q a po:

Postumus agnatus an alienus sit. T. 8. c. 119. B.

Postumus alienus qui sit. T. 8. c. 119. B. C. an utiliter instituat. Ibid. C. an ei detur honorum possessio secundum tabulas. Ibid. C.

Postumus an possit exheredari sub conditione. T. 8. c. 114. D. an possit institui sub omni conditione. Ibid. D.

Postumus, & venter an idem sint. T. 8. c. 113. A.

Postumus extraneus an mittatur in possessionem. T. 8. c. 119. C.

Postumus extraneus an possit institui. Ibid. C. extraneus, vel alienus quis sit. Ibid. B.

Postumus alienus jure civili institui non potuit, jure pextorio institui potuit, & admitti ad bonorum possessionem secundum tabulas, non etiam adire hereditatem jure civili. T. 9. c. 864. E. & c. 865. A.

Postumus pluribus modis potest intelligi. Tom. 10. c. 145. D. E.

Postumus pro ferro, vel pro postremo. T. 10. c. 146. A.

Postumus vivo patre natus aliud est, quam filius. T. 10. c. 315. C.

Postumus non semper est pro nato. T. 10. c. 383. A. & c. 473. C.

Postumus numeratur inter incertas personas, quia in rerum natura non est. T. 10. c. 473. C.

Postumus alienus olim ab intestato succedere potuit, si agnatus esset, aut legitimus. Ibid. D.

Postumus alienus jure civili institui non potuit, pratorio potuit. T. 10. c. 473. C.

Postumus suus, & postumus alienus quoniam sint. Ibid. D.

Omnis nimia potentia saluberrima brevitate constringitur. T. 4. c. c. 746. A.

Potentiores an possint omnes causas neare. T. 2. c. 105. D.

Potentiores causam orare pro quolibet & adversus quemlibet possunt, sed non procuratorio nomine agere. Ibid. D.

Potentiores, & eorum definitio quae. T. 9. c. 1051. A.

Potentiori siquis fundum vendiderit in odium vicini, quae actione conveniatur. T. 5. c. 668. B.

Potentioris nomine qui abuteretur in lite, causam cadit, si sit iustus, si injustus, plumbatis casus domatur in metallum. T. 10. c. 886. D.

Potentius (inquit Quintilianus) est, quod in alio legis, quam quod in testamento. Tom. 4. c. 1246. E.

Potentius est, quod posterius, quam quod prius actum est. T. 8. c. 1370. D.

Potest verbum quando accipiat pro debet. T. 7. c. 155. D.

Potest verbum lata significationis. T. 8. c. 578. B.

Potestas patria in pietate consistit. T. 4. c. 314. A.

Potestas necessitati non est conjuncta. T. 4. c. 100. E.

Potestas patria est res inestimabilis. Tom. 4. c. 1089. B. & c. 1187. E.

Potestas iudicis. Vide, Iudex.

Potestas legis an maior sit, quam iudicis. T. 5. c. 152. B.

Potestas gladii, ius gladii, ius ferri, & ferrum est eadem. T. 7. c. 77. A.

Potestas publica quae sit. T. 7. c. 58. B.

Potestas parentum in liberos quantal. T. 8. c. 903. A. B.

Potestas patria. Vide, Patria potestas.

Potestas in filios est iuris civilis, non iuris gentium. T. 9. c. 1306. A.

Potestas in servos est iuris gentium. Ibid. A.

Potestas tutorum, vel curatorum in alienandis rebus minorum. T. 9. c. 572. A. & seq.

Potestas liberini patris in filios. T. 9. c. 1310. D.

Potestas vitae, necisque civium Romanorum in servos, & liberos iuste procreatos. T. 9. c. 1306. A. & c. 1308. C.

Potestas, & dominium distant. T. 9. c. 1168. A.

Potestas patria dicitur in pietate consistere. T. 10. c. 498. D.

Potestas domini est ius gentium. T. 10. c. 285. D.

Potestas patria est iuris civilis. Ibid. D.

Potestas patria alio vocabulo dicitur pietas. T. 10. c. 498. D.

Potestatis ius causam improbandae donationis praestat. T. 4. c. 995. D.

Potestatis ius causam inhibendae donationis praestat. T. 4. c. 994. E.

Potestatis vocabulum indifferenter accipitur. T. 4. c. 16. C.

Potestatis ius exheredatione non tollitur, sed ius filii tantum, si ius sui heredis. T. 4. c. 995. C.

Potestatis ius, vinculum potestatis unam personam facit, patria, & filii, vel filiae. T. 4. c. 994. D.

Potestatis patriae vinculum. Vide, Vinculum.

Potestatis vinculum hoc facit, ut duo pro uno habeantur. Tom. 4. c. 396. C.

De plenitudine potestatis potest summus Pontifex supra ius dispensare. T. 6. c. 1007. D.

Potestatis verbum quid significat in persona servorum. Tom. 8. c. 634. D.

Potestatis vinculum unam familiam, unum corpus, & quasi unum hominem facit. T. 7. c. 89. B. C.

Potestatis ius quibus modis solvitur. C. 8. c. 913. E.

Potestatis verbum in persona libero- rum quid significat. T. 8. c. 634. E. in potestate qui dicatur. Ibid. D.

Potestatis ius, quod in liberos habemus, proprium est civium Ro-

manorum. T. 8. c. 901. A.

Potestatis verbum in persona magi- stratus quid significat. T. 8. c. 634. D.

Potestatis vinculum unius vocis, & unius personae intellectum inducit. T. 9. c. 1253. B.

Potestativa conditio. T. 5. c. 859. E. & T. 9. c. 895. B. Vide, Con- ditio potestativa.

Potestativa conditio trahi potest in longum tempus. T. 6. c. 481. C.

Potestativae conditiones quae sunt. T. 4. c. 1212. E.

In potestate avi qui fuit, & nunquam fuit in potestate patris sui, an is debeat alteri, qui fuit in potestate patris sui bona propria coo- ferre. T. 4. c. 1037. B.

Potestatis patriae adoptivi finiti, nullum ex praestito vestigium retine- tur. T. 4. c. 807. I.

De potestate, & vi invecturae con- tractus. T. 6. c. 453. A.

In potestate qui sunt, his iure non dantur tutores. T. 9. c. 169. E.

Potestatem in filios non habet mater. T. 9. c. 1310. D.

Potior qui nominari non potest. T. 1. c. 407. C.

Potior est causa veri domini, quam bonae fidei possessoris. T. 4. c. 271. D.

Potior est vindictio directa, quam praetoria. T. 4. c. 271. D.

Potior an sit in iure, qui prior est tempore. T. 5. c. 772. E.

Potior est iure pignoris, qui prior est creditor tempore, regula lo- cum habet non tantum in pigno- re conventionali, sed etiam in pigno- re praetorio. T. 9. c. 1210. C. D.

Potiores qui nominare non possunt. T. 1. c. 407. C.

Qui potiores in pignore habentur. T. 2. c. 538. C. & T. 9. c. 1209. C. D. & seq. & T. 10. c. 703. D.

In potioribus facultates potius spe- ctantur, quam generis propinquitas. T. 1. c. 407. B.

De potioribus ad tutelam nominan- dis. Ibid. A.

Practica forensis Imberti commen- data. Tom. 9. c. 1148. E. & c. 1149. A.

Pragmatica quid, & ut fiat. T. 2. c. 58. A.

Pragmatica quid sit. T. 10. c. 841. A.

Pragmaticae sunt ad preestitutum, vel provinciarum, vel scruinorum, vel officiorum, vel cuiuscumque corporis, vel universitatis. T. 2. c. 58. B.

Pragmaticae sanctiones unde origi- nem ducere. T. 10. c. 841. B.

Pragmaticae sunt saepe ad rela- tionem, & suggestionem iudicum. Ibid. D.

Pragmatici notati. T. 9. c. 195. C.

Prata provincialium, & rei privatae Principis, periculum est, militum molestia sit tigris. T. 2. c. 861. A.

Præbenda exercitus conducere quid. T. 3. c. 40. C.

Præbenda an dividi possit. Vide, Beneficium.

Præbendæ nomine quid intelligatur. T. 6. c. 979. E.

Præbendæ a dignitatibus differunt. T. 6. c. 986. C.

Præbendæ, & Canonatus differentia. T. 6. c. 985. E. & c. 986. A.

Præbendarum panes absentibus non reservantur. T. 6. c. 983. D.

Præbendarum Canonici. T. 6. c. 986. A.

Præbendarum collatio Regi nonnunquam competit. T. 6. c. 1003. B.

Præbendarum numerus a Capitulo augeri potest. T. 6. c. 995. B.

Præbendarum quædam aliæ sacerdotales, aliæ non sacerdotales. T. 6. c. 866. D.

De præbendis, & dignitatibus. T. 6. c. 985. D. & seq.

Præcedentia plerumque ex consequentibus restringuntur, & explicentur. T. 7. c. 718. B.

Præceptum fit beneficio actionis. T. 4. c. 541. C.

Præceptum retentionem imitatur. T. 4. c. 990. C.

Præcepto dotis. Vide, Dotis præceptio.

Præcepto propriæ quid sit. T. 10. c. 1165. B.

Præceptum nudum nullius est momenti. T. 4. c. 541. D.

Præceptum, & interloquutio iudicis an idem sint. Tum. 5. c. 194. B.

Præceptum impossibile iudicis an sit nullius momenti. T. 6. c. 596. B. C.

Præceptum, iussio, & interloquutio iudicis, idem sunt. Tum. 10. c. 1339. D. ad possunt revocari. Ibid. D.

Præsentia quæ dicantur. Tom. 8. c. 526. B.

Præcipere, & retinere in quo differunt. T. 4. c. 541. C.

Præcipuum, & prælegatum. T. 1. c. 341. C.

Præcipuum vox est propria iuriconsultorum. T. 6. c. 43. A.

Præcis pro præcisâ. T. 8. c. 575. A.

Præcis non cavetur de quadrupelo, sed de ea tantum, quæ pecudum numero est. T. 1. c. 239. B.

Præco vox legis dicitur, & vox iudicis. T. 1. c. 1772. A. & T. 3. c. 198. E.

Præconis elogium. T. 3. c. 198. E.

Præconia vox latina a Græcis retinetur. T. 1. c. 542. C. D.

Præda aliquando in publicum redigebatur. T. 3. c. 545. D.

Præda quid est. T. 4. c. 905. B.

Prædatoria est casus fortuitus. T. 4. c. 177. A.

Præda urbana, & rustica quomodo distinguantur. T. 1. c. 76. E. & c. 750. D.

Præda urbana utrum omnia dicantur ædificia. T. 1. c. 76. D.

Præda meritoria. Vide, Meritoria præda.

Præda tributaria, vel stipendiaria quæ vocantur. T. 1. c. 75. C.

Præda fullonica, & meritoria, quænam appellantur. Tom. 3. c. 664. C.

Præda donationis propter nuptias non conferente quidem muliere alienantur, vel obligentur. T. 2. c. 1105. C. D.

Præda vestigialia, tributaria, & stipendiaria ulucapi non possunt, sed longo tempore acquiri. T. 1. c. 1118. A. & Tom. 7. c. 396. C.

Præda desertæ quomodo a domino successoribus addicuntur. T. 2. c. 859. D.

Præda, vasa, velles Ecclesiæ pignori, vel hypothecæ specialiter obligari non possunt. T. 2. c. 1044. C.

Præda Ecclesiastica ut, & quando alienari possunt. T. 2. c. 1094. C.

Præda Ecclesiastica æris alieni causa vendi possunt, & arripuerunt lege pignori, & in solutum dari. T. 2. c. 1044. E.

Præda minorum sine Prætoris, vel Prædis decreto alienari non possunt. T. 4. c. 10. E. hoc est ex oratione Severi. Ibid. E.

Præda publica, vel fiscalia Senatores, vel Decuriones conducere non possunt. T. 4. c. 86. D.

Præda urbana sunt horti, & pomaria in ædificiis constituta. T. 6. c. 30. A.

Cum præda urbana, & rustica negligentia possessorum pecunia sunt facta: veluti quia vines, pomaria, hortus, theatrum consuetudinem patrisfamilias defuncti culta sunt: litis estimationem earum rerum, quantum pecores sint facti, possessoribus dari debent. Tom. 6. c. 29. D. E.

Præda dotalia an minuantur corporaliter per impensas necessario factas. T. 7. c. 1415. C.

Præda urbana a rusticis quomodo definiantur. T. 7. c. 432. A.

Præda quoniam alia sunt urbana, alia rustica, ideo servitutum alia sunt urbana, alia rustica. T. 7. c. 380. D.

Præda stipendiaria, & tributaria, quæ. T. 8. c. 932. D. an differant ab italicis. Ibid. C. D.

Præda alia libera, alia serva. T. 8. c. 552. C.

Præda rustica, & suburbana, non autem urbana ante Constantium alienari vetabantur. T. 8. c. 623. B.

Præda urbana quæ. Ibid. C. D.

Præda minorum, & jus, quod de his alienandis constitutum est. T. 9. c. 572. B. & seq.

Præda Provincialia ulucapi possunt. T. 9. c. 1019. A.

Præda superficialia ulucapi possunt. T. 9. c. 1019. B.

Præda civitatum sola dicuntur vel trigala. T. 10. c. 405. D.

Olim & sola dabantur in emphyteusin. Ibid. D.

Præda videtur pater donare filio, si ejus nomine ea in censum de ferat. T. 10. c. 718. E.

Præda an possint emere urbani magistratus. T. 10. c. 869. B.

Præda libera nulla sunt, quæ non dicare oportet in censum, & subsignare apud Censorem. Tom. 10. c. 1009. A.

Præda minorum an possint vendi; vel obligari sine decreto. T. 10. c. 1023. B.

Prædialia jura sequi quolibet possit scire. T. 7. c. 430. C.

Prædiales servitutes, sive prædii. Vide, Servitus.

Prædialiores qui sint. T. 3. c. 132. C.

Prædialia jura subjecto esse non possunt. T. 1. c. 1329. C.

Præditi legatum facilius admittit, quam legatum pecuniarum. Tom. 4. c. 1210. A.

Præditi instrumentum continetur tantum instrumentum, quod prædii gratia comparatum est. Tom. 4. c. 1133. B.

Præditi appellatio quænam complectatur. T. 5. c. 557. C.

Præditi non est finitio certa, & naturalis. T. 7. c. 646. D.

Præditi jus quæ continetur. T. 2. c. 216. D. E.

De prædiis corialium sine decreto non alienantur. T. 2. c. 725. D. E.

De prædiis diversis urbanis, & rusticis temporum, & civitatum, & omni redditu civili. T. 2. c. 875. C. D. & seq.

De prædiis tamiacis, & de his, quæ ea colonis dominici, alique liberæ conditionis procreantur. T. 2. c. 875. D. E.

De prædiis Ecclesiasticis. Tom. 2. c. 883. A.

Prædiis imponi possunt servitutes, non tantum ob utilitatem, sed etiam ob amicitiam. T. 7. c. 389. B.

Prædiis legatis, legato prædiorum non contineri prædiorum, sive dotis prædiorum. T. 4. c. 1119. E.

Prædiis legatis non continentur præda pignori accepta, Tom. 4. c. 1123. D.

De prædiis, & aliis rebus minorum sine decreto non alienandis, vel obligandis. T. 2. c. 372. E. & T. 9. c. 609. E. & c. 611. A. & seq. quando non opus est decreto. T. 2. c. 373. E. & T. 9. c. 612. B. C.

Prædiis suis, vel alienis titulus imponere nomine Principis, vel sacrarum necessitudinum nomine, sine iudicis auctoritate non licet. T. 10. c. 886. E.

Prædio instructo legato continentur etiam servi rustici, vel urbani, si instructum prædium urbanum lega-

- legatum sit. T. 4. c. 1133. C.
 Prædium instructum legato continetur
 & instrumentum prædii, & do-
 mini, quo instructum est in eo
 prædium, quod in eo prædium ha-
 bet usus sui causâ. T. 4. c. 1133.
 B. C.
 Prædium communi ab uno ex sociis
 pro parte indivisa imponi, vel
 ferri servitus non potest. Tom. 7.
 c. 389. D.
 Prædium venditum, an sequatur sepul-
 crum, vel monumentum, quod
 est in eo prædium. T. 10. c. 949.
 E.
 Prædium urbanorum; & rustico-
 rum communia. T. 1. c. 751. C.
 Prædium urbanorum, & rustico-
 rum jura sunt mancipii. Tom. 1.
 c. 327. A.
 Prædium rusticorum jura quæ
 sunt. T. 1. c. 76. A.
 Prædium urbanorum servitutes
 quæ sunt. Ibid. D.
 De prædium urbanorum servitu-
 tibus. T. 1. c. 750. D.
 De prædium rusticorum servitu-
 tibus. T. 1. c. 751. A.
 Prædium obligatio inter heredes
 non dividitur. T. 2. c. 671. B.
 Prædium vendendorum lex. T. 3.
 c. 384. D.
 De prædium civilium, vel fisco-
 rum locazione, sive rei private,
 vel dominice. T. 2. c. 878. B.
 C. & seq.
 De prædium sterilitatem ad fertiles
 impositione. T. 2. c. 1167. D.
 De prædium republicæ condu-
 ctibus. T. 2. c. 857. D. E.
 Prædium onera. T. 2. c. 671. B.
 Prædium rusticorum, & urba-
 norum servitutes. Vide, Servitu-
 tes.
 Prædium rusticorum, & urba-
 norum pensiones an pro fructibus
 accipiantur. T. 4. c. 1217. C.
 Prædium pensiones an sint in fru-
 ctu. T. 4. c. 425. B.
 Prædium omnium urbanorum,
 & rusticorum servitutes vel in
 superficie consistere, vel in solo.
 T. 5. c. 306. E.
 Prædium urbanorum servitus eur-
 pignori non obligari, rusticorum
 verò prædium optine possit.
 T. 5. c. 810. A. B.
 Prædium qualitates. T. 6. c. 39.
 D.
 De prædium servitutibus. T. 6.
 c. 390. C. & seq.
 Prædium urbanorum, & rustico-
 rum servitutes. T. 6. c. 36. D.
 & seq.
 Prædium mercedes in fructu non
 esse, sed loco fructuum accipi.
 T. 7. c. 770. B.
 Prædium multa sunt onera, T. 7.
 c. 1044. D. ea onera quis agnos-
 cat. Ibid. D.
 Prædium jura sunt conditiones, &
 qualitates prædium. Tom. 7.
 c. 381. B.
 Inter prædium servitutum jura,
 quæ numerantur. T. 7. c. 381. B.
 Prædium qualitates an usufructuan-
 ti. T. 7. c. 396. B.
 Prædium rusticorum jura quando
 prædialis sunt, & quando perso-
 nalia. T. 7. c. 430. C.
 Prædium servitutes an constitui
 possint inter prædium longè distita.
 T. 7. c. 315. D.
 Prædium rusticorum jura qua-
 nam sint. T. 8. c. 942. C.
 Prædium urbanorum servitutes.
 Ibid. C.
 Prædium dominis solit dari iter,
 vel actus. Tom. 7. c. 1057. E. &
 c. 1058. A.
 Prædium jura an possideantur. T.
 8. c. 455. C.
 Prædium servitutes an præscrip-
 tione longi temporis acquiri
 possint. T. 9. c. 1019. B.
 Prædium onus duplex. Tom. 9.
 c. 417. C.
 Prædium jura sunt ipsa prædium.
 T. 10. c. 592. D.
 Prædium genera quomodo distin-
 guantur. T. 10. c. 1178. B.
 Prædium quando usufructus, cum
 sua causa, & conditione, & qua-
 litate usufructus. T. 1. c. 1119.
 B.
 Prædium vendi, donative non pos-
 se receptis colonis. T. 2. c. 853.
 C.
 Prædium aliud dicitur dominans,
 aliud serviens. T. 4. c. 140. C.
 D. & T. 7. c. 389. E.
 Prædium instructum legato. Vide,
 Instructum prædium legato.
 Prædium liberum. Vide, Libera rei.
 Prædium pupillare. Vide, Pupilla-
 re prædium.
 Prædium dotale an ad legatarium
 mariti testamentum transferri pos-
 sit. T. 5. c. 558. D.
 Prædium dotale an, & quando alie-
 nari possit. T. 5. c. 558. C.
 Prædium dominans quodnam dica-
 tur. T. 5. c. 106. E.
 Prædium rusticum, & urbanum. T.
 6. c. 458. E. & c. 459. A. B.
 Prædium urbanum est area qui ruri
 dicitur ager, non area. T. 6. c. 458.
 E.
 Prædium commune servitute an pos-
 sit proprio, vel contra. Tom. 7.
 c. 445. E.
 Prædium si mihi pretio certo, & ut
 aliquid facerem, vendideris, an
 actio ex empto, & actio ex stipu-
 latu tibi competat. T. 7. c. 795.
 E. & c. 796. A. an ex utraque
 lucrum facias. Ibid. A.
 Prædium suum si quis alteri credi-
 tari suo obligandum dederit, &
 officii ejus certam mercedem pa-
 cius est. an sit locato. Tom. 7.
 c. 857. D.
 Prædium emphyteuticum inter vi-
 vos alienari potest. T. 8. c. 638.
 C.
 Prædium feudale inter vivos non
 potest alienari. Ibid. C.
 Prædium commune est agri, & pos-
 sessioni. T. 8. c. 573. B.
 Prædium. Vide, Iundus.
 Prædium emphyteuticum. Tom. 9.
 c. 415. B. C.
 Prædium civitatis non potest usufructu
 pi. T. 9. c. 416. B.
 Prædium patrimoniale. T. 9. c. 415.
 B.
 Prædium a peragatore accipere.
 T. 9. c. 178. E.
 Prædium vicigale. Tom. 9. c. 415.
 B.
 Prædium, quod officialis compara-
 vit contra prohibitionem legis,
 quo casu fisco vindicetur. T. 10.
 c. 891. C. D.
 Prædium commune, cuius parti jure
 pignoris est obligata, an possit
 legari. T. 10. c. 1146. C.
 Prædium pupilli an possit dari pig-
 nori. T. 10. c. 1223. C.
 Prædium ex eo die, quo rem alienam
 in usum, præstat fructus, non tan-
 tumquæ vel in bonæ fidei percepti,
 sed & quos vetus possessor hocce
 sit percipere potuit. Tom. 3.
 c. 128. A.
 Prædium civile debitum non deducere
 potest. T. 3. c. 451. D.
 Prædium fideiussor non est. Tom. 4.
 c. 291. E.
 Prædium imperitus non est. Ibid. E.
 Prædium est quicumque malæ fidei
 possessor, non in usum tantum.
 T. 4. c. 889. B.
 Prædium, idem, malæ fidei possessor
 est, qui in usum bonæ, quæ scia-
 bat ad se non pertinere. Tom. 5.
 c. 270. D.
 Prædium non debet esse melioris con-
 ditionis, quam bonæ fidei pos-
 sessor. T. 5. c. 271. B.
 Prædium quomodo differat a bonæ fi-
 dei possessore. T. 5. c. 272. D.
 Prædium dicitur omnis malæ fidei pos-
 sessor, non in usum tantum, omnis
 impotens possessor. T. 6. c. 378.
 E.
 Prædium non est, qui pretium nume-
 rat de suo. T. 8. c. 824. D.
 Prædium accipitur pro omni malæ fi-
 dei possessore. T. 8. c. 167. A.
 Prædium quis sit. T. 8. c. 824. D.
 Prædium non tantum tenetur interdic-
 tio Unde vi, ut restituat posses-
 sionem, & omnem causam, sed
 etiam penam legitimam, id est legi-
 tum Julius statuit. T. 9. c. 1152.
 D.
 Prædium non est, qui clam possidet,
 sed prædium est, qui vi possidet. T.
 10. c. 414. C. D.
 Prædium, vel malæ fidei possessor non
 habet deductionem, vel compensa-
 tionem fidei crediti naturalis, aut
 civilis. T. 10. c. 982. C.
 Prædiones. Vide, Possessores. Vi-
 de, Malæ fidei possessores.
 Prædioni non procedit ulucapio. T.
 5. c. 797. D.
 Prædioni, & possessori bonæ fidei
 omne lucrum auferitur. Tom. 8.
 c. 715. E.
 Prædioni omne lucrum auferitur in
 petiti.

petitione bonorum. T. 8. c. 845. B.
 Prædonis, & bonæ fidei possessoris discrimen. T. 3. c. 257. B. C.
 Prædonis nomine quinquaginta in iure nostro contineantur. T. 5. c. 797. B.
 De Præfecti urbi quibusdam officiis. T. 3. c. 351. B.
 De Præfecti prætorio Africæ officio, & omni ejusdem dioceseos statu. T. 2. c. 62. A. & T. 10. c. 843. B. C.
 Præfecti prætorio forma. Tom. 2. c. 1170. C.
 De Præfecti urbi officio. Tom. 1. c. 728. D. & T. 2. c. 62. D. & T. 10. c. 844. A.
 A Præfecti prætorio sententia non appellatur. T. 2. c. 1144. A.
 De Præfecti vigiliis officio. T. 1. c. 730. D. E. & T. 2. c. 80a. C. & T. 10. c. 837. A. B.
 De Præfecti annonæ officio. T. 2. c. 79. D.
 Præfecti ærarii. Tom. 1. c. 1089. A.
 Præfecti prætorio dicebantur Patres Imperii, & Provinciarum. T. 2. c. 60. C.
 Præfecti prætorio duo. Ibid. D.
 De Præfecti prætorio officio. T. 1. c. 728. A. B.
 De Præfecti Augustalis officio. T. 1. c. 731. C. & T. 2. c. 73. D. & T. 10. c. 819. E.
 Præfecti ærarii erant iudices rerum fiscalium. T. 4. c. 417. D.
 Præfecti urbis potestatem quantum se extendat. T. 5. c. 2. A.
 Præfecti prætorio olim non erant perpetui. T. 9. c. 1118. A.
 Præfecti prætorio sunt majores magistratus post Principem. Tom. 9. c. 1056. C. ab eorum sententiam non potest appellari. Ibid. D.
 Præfecti nomen mutatum in nomen Comitum. T. 10. c. 847. C.
 Præfecti ærarii erat fisco delata vel agnoscere, vel repudiare. T. 10. c. 308. E.
 Præfecti annonæ, & Præfecti vigiliis sunt extraordinarii magistratus. T. 10. c. 855. B.
 Præfecti annonæ jurisdictionem an videatur esse parâ jurisdictioni Præfecti urbi. T. 10. c. 856. D.
 Præfecti prætorio gerunt apicem omnium bonorum. T. 10. c. 837. C.
 Præfecti prætorio an senatores, an plebei. T. 10. c. 843. D.
 Præfecti prætorio unde nomen, & dignitatem traxerunt. Ibid. E.
 Præfecti prætorio plures arbitrio Principum instituti. T. 10. c. 843. E.
 Præfecti urbi imperium erat intracensuram militare. Tom. 10. c. 383. C.
 Præfecti urbi, & magistrati militum præfectorie quodammodo potestati sunt pares. T. 10. c. 844. A.
 Præfectiani, palatini, vel alii appa-

sitores in provincias missi exigendi causa, intra annum peragant exactionem, & iudici suo, qui misit, renuncient, quod egerint. T. 2. c. 1008. E.
 Præfectiani, idest, apparitores Præfecti prætorio. T. 2. c. 995. D.
 Præfectiani præfecti prætorio parent. T. 2. c. 1069. A.
 Præfectiani quinquaginta sint. Tom. 1. c. 102. C.
 Præfectiani peculium habens castrofe. T. 2. c. 959. E.
 Præfectiani literarum peritissimi erant, edebant omnia acta, & excipiebant, conferebantque scripturam cum scriptura. Tom. 9. c. 289. B.
 Præfectuano mortuo, nullo herede relicto, in ejus successione præfectorum fisco arca PP. T. 9. c. 958. B.
 Præfectianus publici, vel privati negotii. T. 2. c. 1004. D.
 Præfectianus dicitur apparitor Præfecti prætorio. T. 9. c. 958. B.
 De præfecti prætorio, sive urbis, & magistris militum in dignitatibus exaequantur. T. 2. c. 396. B. & seq.
 A Præfectio annonæ quæ appellatur. T. 10. c. 856. E.
 De Præfectuorum prætorio officio Otientis, & Illyrici. T. 2. c. 60. C. & T. 10. c. 842. B.
 Præfectorum ærarii munus. Tom. 1. c. 307. E.
 De Præfectorum prætorio sententia. T. 9. c. 1056. C. D.
 Præfectorum prætorio generalia edicta vocabantur forma. Tom. 10. c. 715. E.
 Præfectorum prætorio dignitas, & auctoritas luculenter enarrata. T. 10. c. 842. B. C.
 Forma Præfectorum prætorio quomodo pro legibus esse debeant. T. 10. c. 843. A.
 Præfectorum prætorio qui vice agunt, an habeant jurisdictionem propriam. Tom. 10. c. 850. E.
 Præfectum urbi Augustus instituit. T. 2. c. 62. E. & c. 63. A.
 Ad Præfectum urbi remittit Prætor, si res exigit graviorum animadversionem. T. 10. c. 369. D. E.
 Præfecturam vicariam agere qui nam dicantur. T. 10. c. 850. D.
 Præfecturas a coloniis, municipiis, conciliabulis, & aliis quibusdam fuisse separatas. T. 3. c. 314. D.
 Præfectus urbi quis vocatur. T. 1. c. 907. D.
 Præfectus annonæ, & vigiliis. Ibid. D.
 Præfectus prætorio quis, & ejus officium. T. 1. c. 728. B.
 Præfectus urbi omnes alios antecedit. T. 2. c. 1107. A.
 Præfectus augustalis quis. Tom. 1. c. 731. C. & T. 2. c. 73. D.
 Præfectus vigiliis ex equestris crea-

batur ordine. T. 2. c. 1053. B.
 Præfectus prætorio rerum summam obtinet, & vice sacra iudicat. T. 1. c. 999. E.
 Præfectus urbi quis, & ejus officium. T. 1. c. 728. B.
 Præfectus prætorio Africa, & Italia. T. 2. c. 62. A. C.
 Præfectus Ægypti. Tom. 1. c. 731. C. & T. 2. c. 73. E.
 Præfectus urbi. T. 2. c. 62. D.
 Præfectus vigiliis quis atrociter verberandi habet, jus vero gladii non, & cur. T. 4. c. 14. D.
 Præfectus annonæ jus gladii beneficii speciali habuit. T. 7. c. 59. B.
 Præfectus urbi jus gladii quomodo habuerit. Tom. 7. c. 59. C.
 quando merum imperium habet. Ibid. c. 94. B. tutori dationem habet. Ibid. c. 55. C.
 Præfectus vigiliis merum imperium non habuit. T. 9. c. 406. B.
 Præfectus urbi dicitur accipere imaginem principis disceptionum. T. 9. c. 1109. D.
 Præfectus prætorio solus vice sacra iudicat. Ibid. E. ceteri per imaginem. Ibid. E.
 Præfectus prætorio apex omnium magistratum est. T. 9. c. 1280. E.
 Præfectus annonæ per apparitorem suum exigit frumentariam pensionem debitam urbi Romæ. T. 10. c. 855. D.
 Præfectus augustalis quis sit, & unde sic dictus. T. 10. c. 849. E. ex quo ordine sumptus. Ibid. E.
 Præfectus prætorio solus verè iudicat vice sacra. T. 10. c. 408. D. ab eo an appellare liceat. Ibid. D. & c. 800. E.
 Præfectus prætorio Orientis, & Illyrici sub Iulianiano. Tom. 10. c. 842. B. C.
 Præfectus prætorio Africa a Iulianiano institutus. T. 10. c. 843. C.
 Præfectus prætorio solus habet ius dicende supremæ militis. T. 10. c. 870. B.
 Præfectus vigiliis spectabilis appellatur, & tamen novissimus inter clarissimos ponitur. T. 10. c. 857. A.
 Præfectus vigiliis de criminibus capitalibus cognitionem habet, non coercionem. T. 10. c. 857. E.
 Præfectus vigiliis est custos urbis nocturnus. T. 10. c. 857. B.
 Præfectus urbi insulam non assignat, quia nullam habet. T. 10. c. 383. C.
 Præferre diem, & referre quid. T. 3. c. 62. C.
 Prægnans mulier post divortium si partum postea editum a marito agnosci velit, denuntiare marito debet. T. 6. c. 128. C.
 Prægnans mulier. Vide, Mulier prægnans.
 Prægnantes neque torqueri, neque damna-

dammari possunt. T. 1. c. 373. C.
Prægnax, & prægnat pro *pregnans* promissu dicebant veteres. T. 6. c. 306. B.
Præjudicare est parare exceptionem, vel actionem contrariam. T. 10. c. 797. A.
Præjudicare est parere exceptionem, vel actionem iudicati. T. 10. c. 1451. B.
Præjudicia dicuntur interloquutiones, quæ interveniunt in litibus, & causis. T. 7. c. 231. B.
Præjudicia utrum propriæ actiones sint. T. 8. c. 1108. C.
Præjudicia propriæ non sunt actiones. T. 9. c. 129. B.
Præjudicialis actiones. Tom. 5. c. 687. C. D. & T. 8. c. 1091. E. & T. 9. c. 258. D. E. Vide, *Actiones præjudiciales*.
Præjudiciales exceptiones. T. 9. c. 129. D. E. Vide, *Exceptiones præjudiciales*.
Præjudiciales actiones quo tempore dirimendæ. T. 9. c. 129. A.
Præjudicialis actio. T. 6. c. 300. A. & T. 7. c. 230. E. & T. 9. c. 1305. D. Vide, *Actio præjudicialis*.
Præjudicialis multa cur sic appelletur. T. 7. c. 231. B.
Præjudicii nomine actio, & exceptio præjudicialis significatur. T. 3. c. 135. B.
An præjudicii, quàm præjudicialis actionis nomen latius pateat. T. 8. c. 1112. A.
In præjudicii actor sit, qui ex libertate in servitutem agit. T. 9. c. 269. E.
In præjudicii non apponitur clausula condemnationis. T. 9. c. 982. A.
A præjudicii an possit appellari. T. 10. c. 789. A. & c. 791. B. & 796. D.
Præjudicio si quis pronuntiatus sit patronus esse, licet re verâ patronus non sit, pro patrono est. T. 7. c. 111. A.
De præjudicio perraro agitur, quin de hereditate agatur. T. 7. c. 231. A.
De præjudicio. T. 7. c. 228. B. & seq.
A præjudicio non appellari, id est, ab interloquutione. T. 7. c. 231. B.
De præjudicio, id est, de actione præjudiciali, de partu seu filio agnoscendo. T. 9. c. 1306. D.
De præjudicio, quo pater filium in sua potestate esse adferit. T. 9. 1305. D. E.
De præjudicio, quo pater filium suum esse petit. T. 9. c. 1305. B. C.
Præjudiciorum species, & de præjudicio questiones. T. 8. c. 1111. A. B. C.
Præjudicium quid. T. 1. c. 787. B. & T. 2. c. 459. E.
Præjudicium quantum dillet, & ju-

dicio. T. 5. c. 456. A.
Præjudicium interduum sit publico iudicio per privatum iudicium. T. 1. c. 173. E.
Præjudicium grande: Iudicium non facere, præjudicium facere. T. 6. c. 130. A.
Præjudicium, five præjudicialis actio. T. 7. c. 230. E.
Præjudicium propositum est edicto Prætoris, quo pater cogitur filium agnoscere, qui probatur esse filius ejus. T. 9. c. 1306. E.
Præjudicium facit privatum iudicium publico. T. 9. c. 1456. A.
Præjudicium triplex est. T. 9. c. 258. E.
Præjudicium non adfert res inter alios iudicata. T. 9. c. 283. C.
Præjudicium civile. T. 9. c. 979. D.
Præjudicium adest quicquid iudex loquitur. T. 10. c. 791. C.
Prælati officium est, non ut obliget, sed ut liberet capitulum, & aliovet. T. 6. c. 1031. D.
Prælati tenetur ex contractu antecessoris sui. Ibid. C.
Prælegare quid propriè. T. 3. c. 105. D.
Prælegare est præter hereditatem dare. T. 4. c. 473. D.
Prælegare quid significet. T. 10. c. 1098. E.
Prælegari dicitur dos. T. 1. c. 806. D. & c. 1352. C.
Prælegari verbo utimur. Tom. 7. c. 1467. E. & c. 1458. A.
Prælegari de quo dicitur. T. 10. c. 1152. B.
Prælegata Falcidia subijciuntur. T. 4. c. 1365. E.
Prælegata heredi indigno an fidei tenetur præstare. T. 4. c. 418. B.
Prælegata an veniant in actionem fidei tenentis. T. 7. c. 981. C.
Prælegata quamvis legata appellari possint. Tom. 8. c. 999. E. & c. 1000. A.
Prælegata fumuntur ex eo, quod superest deducto ære alieno. T. 9. c. 295. B. sæpe plura sunt. Ibid. B.
Prælegati nomen unde. Tom. 1. c. 1351. C.
Prælegati jus, ejusque conditio quæ est. T. 4. c. 1365. D.
Prælegati natura quæ est. T. 4. c. 418. C.
Prælegati petitio non antefert emancipato repudiatione hereditatis paternæ. T. 6. c. 250. C.
Prælegationem, & relegationem sæpe dicunt auctores nostri pro re legato, & prælegato. Tom. 1. c. 1352. D.
Ea prælegatis Falcidia retinetur. T. 4. c. 1086. D.
Prælegato quæ contineantur, & quæ non contineantur. T. 7. c. 1277. A.
Prælegatum, & præcipuum. T. 1. c. 541. C.
An prælegatum penitetur, si here-

di auferatur hereditas, ut indigno, quod necesse defuncti ultus non sit. T. 4. c. 419. A.
Prælegatum integrum est solidum, intactum, illibatum, sine immixtione falcidie, quod universum dicitur. T. 4. c. 1050. C.
Prælegatum capitur partim jure legatis, partim jure hereditario. T. 6. c. 735. E.
Præmia delatorum. T. 2. c. 659. B.
Præmia empta. T. 9. c. 1120. A.
Præmia legitima. T. 9. c. 1143. B.
Præmia, quæ dantur Athletis pro victoria, an possint pignori obligari. T. 10. c. 705. B.
Præmiorum sacri certaminis spes pignori obligari non potest. T. 9. c. 1206. E. & c. 1207. A.
Præmium emancipationis quod est. T. 9. c. 931. B.
Prænomina quo anno maribus, & feminis imponebantur. T. 7. c. 1182. D.
Præpositi sacri cubiculi. T. 2. c. 897. A.
Præpositi horreorum fidei, & periculo nominatorum creantur. T. 2. c. 773. B.
Præpositi laborum. T. 2. c. 745. D.
Præpositio villici non obligat domum in solidum, sed quasiuaria, tantum præpositio. T. 4. c. 430. C.
Præpositio in actionibus exercitoria, & infistoria iussu comparatur. T. 4. c. 435. A.
Præpositorum appellatio generalis. T. 2. c. 745. D.
Præpositus est missus comitis, aut vicarius. T. 8. c. 1224. E.
Prærogativa specialem suffragii qui habent, alius præferri debent. T. 4. c. 862. E.
Præstare, deus de *marquis*, *repræsenter*. T. 9. c. 250. C. D.
Præscriptio longi temporis quibus non obijciuntur. Tom. 2. c. 477. C. D.
Præscriptio longi temporis ubi locum habet. T. 1. c. 469. E.
Præscriptio longa possessionis quibus in rebus locum habet. T. 2. c. 1041. A.
Præscriptio tricennii. T. 1. c. 548. B. & T. 3. c. 335. A.
Præscriptio quinquennii non nocet minoribus. T. 1. c. 994. E.
Præscriptio longi temporis quibus in causis cessat. T. 2. c. 477. A.
Præscriptio longi temporis excludit non tantum rem, sed etiam hypothecariam actionem. T. 2. c. 477. E. & c. 478. A.
Præscriptio longi temporis minoribus non currit. T. 1. c. 993. E.
Præscriptio quadriennii. T. 2. c. 478. C.
Præscriptio tricennii intra Gallias nekita fuit ante Valentinianum. T. 3. c. 527. D.
Præscriptio non prodest non possidenti. T. 3. c. 528. C.
Præscriptio plurimum exceptio est. T. 1.

T. 1. c. 81. E.
 Præscriptio, & usucapio. T. 1. c. 84. A.
 Præscriptio longi temporis, alienante male fidei possidore, hodie cessat. T. 1. c. 84. D.
 Præscriptio nihil aliud est, quam exceptio. T. 1. c. 521. A.
 Præscriptio, sive possessio longi temporis litis contestatione interruptitur. T. 1. c. 475. A.
 Præscriptio centum annorum. T. 1. c. 531. A.
 Præscriptio longi temporis non datur ad obtinenda loca publica. Juris gentium. T. 4. c. 1274. A. unde Servius hoc loco. Ibid. C.
 Præscriptio quinquennii ignorantium non officit. T. 4. c. 1272. B. locum in longi temporis præscriptio ne. Ibid. C.
 Præscriptio triennii etiam pignus rerum mobilium perimit. T. 4. c. 1287. D.
 Præscriptio 30. annorum an temporibus Pauli jurisconsulti jam introducta esset. T. 5. c. 455. D.
 Præscriptio unius diei. T. 6. c. 512. E.
 Præscriptio triennii introducta primam in patre capto ab hostibus, deinde parvula ad patrem absentem constitutione Justiniani. T. 6. c. 473. C.
 Præscriptio temporis non nocet ei, qui repulsa causa abfuit. T. 6. c. 50. A.
 Præscriptio 30. vel 40. annorum male fidei possidori nihil prodest. T. 6. c. 913. D.
 Præscriptio triginta annorum Epilops prodest. T. 6. c. 913. B.
 Præscriptio usurpatione interruptitur. T. 6. c. 918. C. D.
 Præscriptio locum non habet in his, quæ ratione visitationis Episcopis penduntur. Vide, Procuraciones.
 Præscriptio sex mensium non habet locum in his Ecclesiis, in quibus multiplex, varius, & incertus est numerus præbendarum. T. 6. c. 1021. D. sed locum habet tantum in Ecclesiis, in quibus certus, & definitus est præbendarum numerus. Ibid. D.
 Præscriptio centum annorum a quo introducta. T. 6. c. 917. A.
 Præscriptio litis contestatione interruptitur. T. 6. c. 803. B.
 Præscriptio fori intro litis opponenda est. T. 7. c. 152. B.
 Præscriptio, & exceptio idem est. T. 8. c. 565. A. sed proprie præscriptio est exceptio peremptoria, quæ rem, de qua agitur, perimit, quæ litem omnem extinguit. Ibid. B.
 Præscriptio non tam est litis, quam perimit litem. Ibid. B.
 Præscriptio triennii inventa ab Imperatore Theodosio. T. 9. c. 501. D.
 Præscriptio longi temporis quomodo interruptitur. T. 9. c. 1057. C.

E. & c. 1052. A.
 Præscriptio fori est exceptio dilatoria. T. 9. c. 127. D.
 Præscriptio rei judicatur. T. 9. c. 116. C.
 Præscriptio longi temporis plurimum facit pro libertate. T. 9. c. 992. C.
 Nulla præscriptio temporis ullo jure currit adversus minores, excepta præscriptione 30. vel 40. annorum. T. 9. c. 1035. D.
 Præscriptio sine titulo non currit. T. 9. c. 172. D.
 Præscriptio longi temporis pertinet ad actiones in rem, quæ sunt de proprietate rei, non ad actiones in personam, quæ sunt de debito rei. T. 9. c. 1024. B.
 Præscriptio 30. annorum perimit omnia. T. 9. c. 793. A. dicitur peremptoria. Ibid. A.
 Præscriptio longi temporis in quibus causis cessat. T. 9. c. 1023. E.
 Præscriptio longi temporis, idest, 30. annorum inter præsentem, & 20. inter absentes. T. 9. c. 1022. D. & c. 1029. B.
 Præscriptio si opponatur adversus creditorem. Tom. 9. c. 1035. E.
 Præscriptio longi temporis perimit actionem hypothecariam. T. 9. c. 1026. A. B.
 Præscriptio longi temporis non procedit sine possessione civilis. T. 9. c. 1024. E.
 Præscriptio 30. annorum vocatur a Cassiodoro patrona generis humani. T. 9. c. 548. L. & T. 9. c. 793. A. & c. 1029. C. D.
 Præscriptio 30. annorum unde proficitur. T. 9. c. 1029. B.
 Præscriptio longi temporis differt a præscriptione 30. annorum. T. 9. c. 1031. B.
 Præscriptio 30. annorum opponi potest non nisi ex singulis annis quibus singulis actio nascitur. T. 9. c. 1289. E.
 Præscriptio 30. annorum non pertinet ad actionem finium reguodorum. T. 9. c. 1031. D.
 Præscriptio 40. annorum succedit præscriptioni 30. annorum. T. 9. c. 1035. D. quibus casibus locum non habet præscriptio 30. annorum, locus est præscriptioni 40. annorum. Ibid. E.
 Præscriptio fori objicitur ante litem contestatam, sed post litem contestatam. T. 9. c. 1083. A.
 Præscriptio, & exceptio non differunt. T. 9. c. 1247. C.
 Præscriptio si opponatur adversus creditorem. Tom. 9. c. 1035. E.
 Præscriptio longi temporis interruptitur litis contestatione. T. 9. c. 1020. E.
 Præscriptio peremptoria non opponitur post sententiam. T. 10. c. 607. D.

Præscriptio triennalis interruptitur conventionem exsecutoriam, libellum admonitionis. T. 10. c. 608. B.
 Præscriptio longi temporis an currit in minores. T. 10. c. 627. B.
 Præscriptio viginti annorum luvatur in his causis, in quibus negotio sit ad fiscum. T. 10. c. 662. E.
 Præscriptio temporis quomodo interruptitur. T. 10. c. 819. A.
 Præscriptio nihil officit repulsa causa abfentibus. T. 10. c. 857. D.
 Præscriptio triginta, vel quadraginta annorum lula currit adversus minores. T. 10. c. 905. A.
 Præscriptio fori opponenda est ante litem contestatam, vel tempore litis contestandæ. T. 10. c. 914. C.
 Præscriptio 30. annorum auctor quis. T. 11. c. 264. A. & T. 6. c. 913. B. E.
 Præscriptio centum annorum diffidit, imò impossibilis probatio. T. 6. c. 917. B.
 Præscriptio nomen duobus modis accipitur. T. 6. c. 912. A.
 Præscriptio 40. annorum auctor fuit Anasilus. Tom. 9. c. 1035. E.
 Præscriptio 30. annorum auctor fuit Theodolus Magnus. T. 9. c. 1029. B.
 Præscriptio, & transactionis eandem definitionem esse. T. 9. c. 1245. A.
 De præscriptionis interruptione. T. 9. c. 1035. E. & seq.
 Præscriptio longi temporis quod obligat vitium, vel ea persona, est, vel ex re. T. 9. c. 265. E.
 Præscriptio longi temporis ubi locus non est, subjicitur præscriptio longissimi temporis. Tom. 9. c. 1029. B.
 Præscriptio inter, & translatio non differentia. Tom. 3. c. 534. E.
 Ad præscriptionem rerum ecclesiasticarum bona fides, & iustus titulus requiruntur. T. 6. c. 919. C.
 In præscriptionem 100. annorum non numerantur tempora ichismatum Ecclesiarum. T. 6. c. 918. A.
 Præscriptionem 30. annorum interpellari tantum per conventionem exsecutoriam, & libellum conventionis. T. 9. c. 1030. E.
 Præscriptionem triennalem pertinere tantum ad actiones, quæ olim erant perpetuæ, & immortales. T. 9. c. 1032. A. pertinere tantum ad eas actiones, quæ olim durabant in infinitum, vel deinceps nullæ sint actiones perpetuæ, æternæ, immortales. Ibid. B.
 Præscriptionem temporalem acquirere non potest conductor. T. 9. c. 1035. A.
 Præscriptionem 30. annorum necesse fuit intra Gallias ante Valentianum collegam Theodosii junioris. T. 9. c. 1030. D.
 Præscriptionem longi temporis cessat.

fare, si dominus agat reivindicacione adversus colonum, qui ab eo fundum conduxit. T. 9. c. 103. E.

Præscriptio temporalem opponi usurarum annuæ præstationis. T. 9. c. 217. A.

Præscriptionem longissimi temporis introduxit Theodosius. T. 9. c. 573. D.

Præscriptionem longi temporis non obijci iis, qui jussu retributione in integrum. T. 9. c. 1023. A.

Præscriptionem longi temporis cessare adversus vindicationem rerum privatarum Principis, & rerum juris temporalem. T. 9. c. 1028. C.

Præscriptionem longi temporis cessare adversus vindicationem rerum dominicarum, vel rerum, quæ pertinent ad sacra templorum. T. 9. c. 1028. C. D.

Præscriptionem fori non opponi post litem contestatam. T. 9. c. 1023. A.

Præscriptionem longi temporis non interrumpit omnis mala fides superveniens. T. 9. c. 1023. D.

Præscriptionem longi temporis non opponi agenti in personam. T. 9. c. 1023. D.

Præscriptionem prætoriam esse annalem. T. 9. c. 1031. A.

Præscriptionem 30. annorum submovebatur tam sciens, quam ignorans. T. 2. c. 1243. D.

Præscriptionem adquiretur feudum. T. 2. c. 1309. A.

Præscriptionem longi temporis dominium non acquiritur. T. 2. c. 474. E.

Præscriptio 30. annorum an possessio rei vel possessa defendatur. T. 3. c. 283. E.

Præscriptio 30. annorum an tollantur actiones personales. T. 3. c. 453. C.

Præscriptio 40. annorum finitur omnis questio. T. 9. c. 992. E. quod non obtinet in colonis adscriptis. Ibid. E.

In præscriptione temporis non computatur minor ætas. T. 9. c. 613. A.

Præscriptio 20. annorum tollitur actio in rem, non in personam. T. 9. c. 1038. A.

De præscriptione longi temporis, quæ pro libertate, & non adversus libertatem opponitur. T. 9. c. 992. B. C.

De præscriptione quadriennii. T. 9. c. 1026. C. D.

In præscriptione 40. annorum requiritur possessio continua. T. 9. c. 1039. A.

Præscriptio fori opposita, jodex statuat forum suum partibus sit competens, necne. T. 9. c. 1083. B.

De præscriptione 30. vel 40. annorum. T. 9. c. 1029. A. B. & seq.

Præscriptio quinquennii crimen, quod adultero obijcitur, tollitur. T. 9. c. 1403. A.

Præscriptio 30. vel 40. annorum non potest se tueri conductor adversus dominum agentem in rem. T. 9. c. 304. B.

De præscriptione longi temporis. T. 9. c. 1039. A. & seq.

Præscriptio longi temporis tollitur tantum actio in rem. T. 9. c. 890. C.

Præscriptiones temporales. T. 2. c. 837. E.

Præscriptiones temporum esse compositas contra desidus, & negligentes, juris sui contemptores. T. 9. c. 1034. A.

Præscriptiones temporales per se esse odiosas. Ibid. A.

Præscriptiones nocent negligentibus, non diligentibus: in dormientibus desidus, non in vigilantibus. Ibid. A.

Præscriptionum varia genera. T. 1. c. 321. A.

Præscriptionum tempora observanda quæ. T. 9. c. 1043. B. & seq.

De præscriptionibus temporalibus diversis, & de accessionibus possessionum. T. 1. c. 837. E.

In præscriptionibus tempora computari ex die, quo agi poterat. T. 9. c. 1043. B.

De præscriptiombus, & earum interruptionibus. Tom. 9. c. 1049. C. D. & seq.

De præscriptionibus, seu exceptionibus. T. 9. c. 1049. C. D. & seq.

De præscriptionibus, seu exceptionibus, quæ solent obijci accusatoribus adulterii. T. 9. c. 1242. D.

De præscriptionibus, five exceptionibus, quibus actiones civiles excludi possunt, & solent. T. 9. c. 1240. D. & seq.

In præscriptionibus temporalibus an proficiat, qui iteraverit cautionem. T. 30. c. 922. D.

Præscriptis verbis actio. Vide, Actio præscriptis verbis.

Præscriptis verbis actio semper concluditur in id, quod interest, dari, seu fieri, quod convenit. T. 4. c. 958. D.

Præscriptis verbis actio an nascatur ex articulo facio, ut des. T. 7. c. 841. D. actio cur sic vincitur. Ibid. c. 843. A. est ex articulo facio, ut facias. Ibid. c. 845. D. datur ex precario. Ibid. c. 843. D. ex quibus contractibus datur. Ibid. c. 843. A.

Præscriptis verbis actio est comparata ad exemplum civilis. T. 7. c. 843. B.

Præscriptis verbis actio ex articulo do, ut des, similis est actioni ex emptio vendito. T. 7. c. 840. D. ex articulo da, ut facias, similis actioni ex locato conducto. Ibid. D. ex articulo facio, ut facias, similis

mandati actioni. Ibid. D.

Præscriptis verbis actio ex do, ut facias, litis est, non bonæ fidei, ut ex do, ut des. T. 7. c. 841. C. non datur, nisi ex contractu. Ibid. c. 842. E. non datur ex articulo facies, ut des. Ibid. c. 830. E. oritur ex articulo do, ut des, do, ut facias, facio, ut facias sed non ex facio, ut des. Ibid. c. 841. D. similis est civili, & directæ actioni suum habenti nomen. Ibid. c. 840. D.

Præscriptis verbis actionem esse in scientem, & ignorantem. T. 7. c. 830. D. etiam appellari propriam. Ibid. c. 821. D.

Præscriptis verbis actionem ex quibus contractibus datur. T. 7. c. 842. B.

De præscriptis verbis actione, & rerum permutatione. T. 9. c. 403. E. & c. 404. A. & seq.

Præscriptis verbis actio. Tom. 9. c. 64. D. & c. 68. A. & c. 69. A. est utilis non directæ. Ibid. c. 69. A.

Præscriptum, & translatum in quo differunt. T. 9. c. 1245. A.

Præsens alienatione non mutatur. T. 2. c. 741. B. qui præsens est, & tacet, dum focus in re communis facit aliquid, invitatus sit. T. 4. c. 153. A.

Præsens res. Vide, Res præsens.

Præsens in judicio quoniam intelligitur. T. 1. c. 206. D.

Præsens actor si absens defensorem puto cognatos, & alios nullum inveniat, testatione coram testibus facta, audiendus est, si is in integram restitutionem petat. T. 3. c. 583. D. E.

Præsens quoniam habetur. T. 3. c. 98. D.

Præsens haberi debet, qui absens est fiduciarum causâ. T. 6. c. 982. D.

Præsentale magisterium quodnam appelleretur. T. 2. c. 939. B.

Præsentium militum magistris duo. Ibid. B.

Inter præsentem, & tacentem & inter prohibentem, vel absentem quæ differentia est. T. 4. c. 153. A. B.

Præsentem ambobus litem addicito. T. 4. c. 882. B.

Præsentis soli, & non absentes stipulationem recte contrahunt. T. 3. c. 869. C. D.

Præsentis dicuntur puberes, vel pupilli adjunctis tutoris præsentia, & auctoritate, & homines sanæ mentis. T. 6. c. 22. C.

Præsentis, & absentes qui dicantur. T. 9. c. 1022. D.

In re præsentis quibus casibus committi oporteat. Tom. 3. c. 90. B. C.

Præsentia judicii necessaria non est in addicendo judice. T. 4. c. 70. D.

Præsentia, & præterita omnia rerum natura sunt certa, non, etiam

etiam futura: T. 4. c. 1426. D. Præsentia, & sigillum pro confensu non habentur. T. 4. c. 1169. A.

Præsentia rei magis, quam actoris necessaria est. T. 4. c. 1391. D. E. Præsentia utriusque adversarii in iudicio opus est, non voce. T. 3. c. 126. C.

Præsentia in iudicio an possit esse pro voce. Ibid. C.

Præsentiam omnium, ad quos res pertinet, iudicatum rite exigit. T. 4. c. 882. C.

Præsentibus cæteris, aliquibus absentibus, an iudex officio suo fungi, & sententiam dicere possit. T. 4. c. 882. C.

Fuciosi sine curatoris auctoritate, an pro præsentibus habeantur. T. 6. c. 22. C.

Præsentis confensus an requiratur in procuratorio negotio. T. 3. c. 115. B.

Præsentium tantum sunt verba, nec inter absentes fieri possunt. T. 4. c. 1273. D.

Præsentia unde dicatur. T. 2. c. 555. C. Præsentis, qui opinatorem ultra annum potest, in duplum damnatur. T. 2. c. 682. A.

Præsentis de crimine, procurator de bonis cognoscit. T. 1. c. 497. B. Præsentis deportare non potest, sed deportandum adnotare. T. 2. c. 629. D. E.

Præsentis non potest esse in ea provincia, ex qua quis originem ducit. T. 1. c. 491. A. B.

Præsentis Antiochiæ, sive Syriæ primæ. T. 3. c. 207. A.

Præsentis provincie tribuere vacationem munerum non potest. T. 2. c. 706. D.

Præsentis provincie ex eadem provincia uxorem ducere non potest, sponsalia contrahere non prohibetur. T. 3. c. 102. A.

Præsentis provincie mulierem illius provincie uxorem ducere prohibetur, & cur. T. 4. c. 857. E. & c. 858. A. distinctio hic quæ. Ibid. B.

Præsentis provincie abdicando se non delinquit esse præsentis. T. 4. c. 830. B.

Præsentis provincie si, antequam cognoverit adventum successorem, manumiserit, vel tutorem dederit, quid statuendum, & quid, postquam cognoverit adventum. T. 4. c. 832. D.

Præsentis sibi aditorem optare potest, legati autem ei dantur a senatu. T. 4. c. 832. D.

Præsentis a Proconsule quid distet. T. 4. c. 831. C. & c. 832. E.

Præsentis aliquo postulante ius iniquum dicens, ut eorum teneatur. T. 7. c. 101. D. an iudicem possit dare in eum diem, quo est magistratu abiturus. Ibid. c. 156. E. cognoscens de maiore, an etiam de minore quantitate co-

gnoscere possit. Ibid. c. 67. C.

Præsentis provincie, an de commoda, vel mutuo cognoscere possit. T. 7. c. 67. B.

Præsentis provincie an libertis, & comitibus jus dicere possit. T. 7. c. 65. C.

Præsentis si sit in proxima civitate, si non longe ab sit, cum, cui competit bonorum possessio, ad eum venire debere, alioquin tempora labi. T. 8. c. 481. C.

Præsentis de quibus solus cognoscere potest. T. 8. c. 583. B.

Præsentis quando liberum arbitrium habet inspicendi cognitionis, vel iudicis dandi. T. 8. c. 584. B.

Præsentis provincie in eum, qui eiusdem provincie non est, ex interdicto non potest cognoscere. T. 9. c. 1141. E. & c. 1142. A.

Præsentis quilibet an habuerit merum imperium. T. 10. c. 608. E. & c. 605. D.

Præsentis in eum, qui non est suæ provincie, de quibus non congoscatur. T. 10. c. 620. D.

Præsentis an mutuum pecuniam possit accipere. T. 10. c. 627. D.

Præsentis an possit in metallum damnare. T. 10. c. 720. D.

Præsentis provincie eam tantum insulam assignare potest, quam sub se habet. T. 10. c. 793. B.

Præsentis in provincia fungitur vice omnium magistratuum, qui sunt in Urbe. T. 10. c. 855. C.

Præsentis provincie habet jus gladii, jus deportandi non habet, nec jus confiscandi bona reorum. T. 10. c. 1022. E.

Præsidatus honore nullus fungitur in ea provincia, unde originem sumpsit, sine peculiari coactione Principis. T. 10. c. 854. E.

Præsidis nomen generale est, & si significat etiam Proconsulem. T. 1. c. 731. D.

Præsidis nomen non est indignum senatore, quamquam nomen ipsum Præsidis sit infimi hominis gradus. T. 4. c. 831. C. D.

Præsidis partibus quando videtur fungi Procurator Cæsaris. T. 4. c. 1415. B.

Præsidis nomen indifferenter accipitur, & quomodo. T. 4. c. 831. C.

Præsidis copia. T. 8. c. 481. B.

Ad Præsidis cognitionem pertinet causa status, & ingenuitatis. T. 9. c. 194. C. non potest delegari. Ibid. C.

Præsidis nomen generale est, & quid sub illius significatione continetur. T. 10. c. 95. C.

Præsidis vice qui fungitur, ea omnia potest, quæ Præcis ipse, & quæcumque pertinent ad iurisdictionem, vel officium iudicis, seu Præsidis. T. 10. c. 866. C.

Ut Præsidi suspecto ad iungatur Episcopus in audiendis litibus. T. 2. c. 1123. B.

Præsidi dantur legati a Senatu, & a Principe. T. 4. c. 831. D. E. In præsidium invidia gravior est, cum officia pullantur. T. 2. c. 712. D.

Præsides defuncto, an heredibus ejus salarium residui temporis debeatur. T. 4. c. 973. B. an portigatur ad omnes salarios, quod de Doctoribus juris censet Accursius. Ibid. C.

A Præsides legibus actio neque datur, neque mandatur ullo modo, aut delegatur magistratui municipalibus, vel alii. T. 10. c. 95. D. E.

Præsides qui sunt, & eorum officium. T. 1. c. 731. D.

Præsides ordinarii qui proprii. T. 2. c. 671. E.

Præsides legati Cæsaris. Tom. 2. c. 1048. A.

Præsides in pægas in omnibus causis jurisdictionem habent. T. 2. c. 1047. E.

Præsides provinciarum, qui comitibus pacificantur, ut coarcentur. T. 2. c. 1154. A.

Præsides magistratu finito dies 90 in provincia commoretur, actiones provinciales excepturi. T. 1. c. 531. A. & T. 2. c. 1048. A.

Præsides ne alyæ diet in longius tempus, quam dictum 30. T. 2. c. 1056. C.

Præsides nullis sibi vicarios consiliantur. T. 2. c. 1154. A.

Præsides in quibus distant a Proconsulibus. T. 4. c. 831. E.

Præsides sunt perpetui. Ibid. E.

Præsides ex Equitibus Romanis suum mercantur, & cur. T. 4. c. 833. A.

Præsides jus solum militare, atque jus gladii habuerunt. Ibid. A.

Præsides vocantur legati Cæsaris. T. 4. c. 831. D.

Præsides a Principe mittebantur in provincias. Ibid. D.

Præsides dicuntur iudices ordinarii, milites gregarii, & manipulates. Ibid. D.

Præsides quando insignia sumunt, & imperium deponunt. Tom. 4. c. 833. D. E.

Præsides sex fasces habuerunt, vel tres Proconsulibus dubitatur, an plures haberent. T. 4. c. 832. B.

Præsides statim, atque cognoverunt venisse successores, vel provinciam exceperunt, privati sunt, ac deponunt imperium. Tom. 4. c. 833. D.

Præsides provinciarum suo iure iudicis dationem non habent. T. 3. c. 21. A.

Præsides provinciarum anno magistratus sui (sunt enim anni) alium convenire, vel ab alio conveniri in iudicio non possunt, post annum possunt. T. 6. c. 515. C. D.

Præsides quales fuerint. T. 7. c. 101. D. quo loco fuerint. Ibid. c. 81. C.

R. 1. a. Præ-

Præfides provinciarum statore, aut indicere leras miffum, vel vindexmarum, non fclitice magiftratus muicipales. T. 8. c. 487. A.

Præfides exfequantur decreta, fententia fque iudicum. T. 9. c. 594. C.

Nc Præfides provinciarum excutiant rationes operarum publicarum, quod facebant plerumque lucris ftudio, ubi non erat neceffe, ferentes ex fingulis folidis fliquam unam pro pretio cutæ, & opere. T. 9. c. 1185. B.

Præfides provinciarum, vel procuratores Cæfaris in provinciis exercere non poffe fanus tempore fui officii. T. 9. c. 206. D. cos non poffe pecuniam mutuum, neque gratuitam dare. Ibid. D.

Præfides an habeant jus deportandi. T. 10. c. 384. A.

Præfides provinciarum jus relegandi, non verò deportandi habent. T. 10. c. 793. A. an poffint de decurionibus, idelt, curiarum municipalium fenatoribus, & eorum libris fumere fupplicium. Ibid. B.

Præfides provinciarum an jus habeant dandi iudicia. Tom. 10. c. 793. D.

Præfides provinciarum fub cura, & iurifdictione Præfeftorum prætorio. T. 10. c. 843. B.

Præfides provinciarum navem habere non licet. T. 3. c. 163. B.

Præfides junguntur defensores. T. 3. c. 124. C.

Præfides Princeps dat mandata. T. 2. c. 105. D.

De Præfibus, ut depofito magiftratu 30. dies maneat in provincia, five militarem, five civilem gæffine adminiftrationem. T. 2. c. 1129. A. B.

De Præfibus Armeniæ. Tom. 2. c. 1086. C.

Præfibus juf fuit animadvertendi in facinorofos homines, & accingendi fe gladio, & juf animadvertendi in milites. T. 4. c. 833. A.

Præfibus provinciarum nominatum injungitur caufarum cognoitionis, vel mandatis, vel formis a Principe datis. Tom. 8. c. 582. E.

Præfibus cognitionem injungere legitimum ell, non ordinum. Ibid. E. nifi lege fuerit injuncta cognitio Præfibus, vel ali magiftratu, Præfes iudicem dabit, non etiam ipfe cognofcat. Ibid. c. 583. A.

Præfibus provinciarum injungitur cognitio fufpecti tutoris, vel curatoris. T. 8. c. 583. A.

Præfium interpretatur peculium. T. 7. c. 1277. C.

Præfium appellatio generalis. T. 2. c. 1045. A.

Præftandæ fion omnia, quæ in emptione venditione dicuntur. T. 7. c. 712. A. B.

Præftare, & compenfare differont. T. 3. c. 688. A.

Præftare poffeffionem ell tradere. T. 1. c. 1527. E. & c. 1528. A.

Præftare ell facere. T. 4. c. 965. C.

Præftare pro mutuum dare pofferiori ætati auctores fepiffime dixerunt. T. 5. c. 392. E.

Præftare in idiotifmo commune ell mutui, & commodati. Ibid. E.

Præftare interpretatur elle tradere. T. 7. c. 750. D.

Præftare aliud ell, aliud exhibere. T. 9. c. 837. D.

Præftare etiam fignificat dare. T. 10. c. 759. E.

Præftari quod convenit, in actionem ex empto deducitur. T. 7. c. 750. A.

Præftatio longa tetitam paffionem inducit. T. 4. c. 749. B.

Præftatio vefcigialis. Vide, Vefcigial.

Præftatio penfionis argumentum ell creditæ poffeffionis. T. 6. c. 823. C.

Præftatio propter difficultatem folidipenditur. T. 7. c. 820. B.

Præftatio diuturna, vel partis præftatio obligationem non conflituunt, vel actionem, quæ non fuit ab initio. T. 9. c. 340. E. pactum inducit tacitum. Ibid. c. 341. A.

Præftatio annua ufurarum. Vide, Usurarum præftatio.

Præftatio longi temporis præfumptionem facit in re dubia, de qua erat lit apud Imperatorem. T. 9. c. 249. E.

Præftatio longi temporis in re dubia præfumptionem inducit. T. 10. c. 441. A.

Ex præftatione tacitum pactum inducitur. T. 9. c. 340. E.

Præftationes ejus rei, quæ apud homines ell, in actionem famulæ erifcundæ veniunt. T. 7. c. 531. A.

De præftationibus earum rerum, quæ veniunt in actionem famulæ erifcundæ. Ibid. A. B. & feq.

De præftationibus pffionalibus. T. 7. c. 576. A.

Præftationis difficultas an vitiet emptionem, vel filuplicationem. T. 7. c. 820. B.

Præftationis difficultas non vitiat filuplicationem. T. 7. c. 537. E.

Præftationum sonnarum proprium verbum ell acceptate. Tom. 4. c. 1183. C.

Præftitui nunquam dicitur falarium, fed tempus tanquam præftitui dicitur. T. 4. c. 972. E.

Præfumere plus ell, quam fufpicari, & plus, quam putare. Tom. 7. c. 1245. C.

Præfumptio levis in caofa non fuficit emptionis, Tom. 1. c. 1206. A.

Præfumptio uno tantum cafo pro legatario facit. T. 3. c. 404. E.

A quo præfumptio fiat, ei non fa-

cile probare incumbit. Tom. 4. c. 441. B.

Præfumptio morum ducitur ex antecæta vita. T. 6. c. 887. A.

Præfumptio aliud ell, aliud fufpicio. T. 6. c. 857. B. C.

Præfumptio juris probationem non exigit. T. 6. c. 885. B.

Præfumptio contra quem incumbit, in eum transferitur onus probandi. T. 10. c. 509. A.

Præfumptio an poffit auferre commodum poffeffionis. T. 10. c. 616. A.

Præfumptio ubi facit ex una parte, probatio incumbit ex alia. T. 10. c. 363. C.

Præfumptionis, probationis, & fiftionis difcrimen. T. 1. c. 972. A.

Præfumptioni fapenumero opponitur probatio. T. 6. c. 885. C.

Præfumptionem fignificat verbum videri, quemadmodum particula quæ. T. 4. c. 579. B.

Præfumptiones quæ fiont. Tom. 1. c. 781. A.

Præfumptiones, & fiftiones nature convenire oportet. T. 4. c. 1273. B. & quæ non congruunt, propofus rijkuntur i fuit & de confiftionibus. Ibid. B.

Contra præfumptiones juris an probationes admittantur. T. 6. c. 885. B.

Præfumptiones ducuntur ex eo, quod plerumque fit. T. 6. c. 885. E.

Præfumptiones ducuntur ex eo, quod plerumque fit. T. 7. c. 873. B. quæ fiont, & quibus tollantur. Ibid. c. 872. A.

De præfumptionibus, & probationibus. T. 1. c. 781. A.

Præfumptionibus jullis res ambigue explicantur. T. 4. c. 987. E.

Præfumptionibus periculofe utitur, ne perperam dicam, offit ex jure ipfo ducamus. Tom. 5. c. 809. E. & c. 810. A.

Præterita, & præfentia vera, aut falfa fiont. T. 1. c. 1297. A.

Præterita, & præfentia omnia rerum natura funt certi, non enim futura. T. 4. c. 1226. D.

Præterita funt certa, futura incerta. T. 4. c. 1202. B.

Præteriti teftamento qui dicantur. T. 1. c. 1033. B. & T. 2. c. 401. D.

An præteriti temporis ante præftitam fervo liberatem, quæ tardius paffita ell, ex die aditæ hereditatis alimenta fervo manui miffio debeantur. T. 4. c. 1208. D.

Præteriti delicti affimatio an erifcat ex poffafo. T. 5. c. 388. B.

Præteriti liberi qui dicuntur. T. 9. c. 761. C.

Præteriti teftamento quinam fiont. T. 10. c. 933. B.

Præteriti quando pro exheredatione habetur, & quando non. T. 4. c. 1034. D. E. & c. 1035. A.

Præteriti poffum pro exheredatione habere.

ne habetur. T. 4. c. 1074. E.
 Præsentio etiam militis pro exheredatious habetur. T. 4. c. 355. B.
 Præsentio filii testamentum vitiat ipso jure. T. 4. c. 343. C.
 Præsentio a matre per errorem facta an pro exheredatione habeatur. T. 7. c. 210. C.
 Præsentio filii a milite per errorem facta an totum testamentum infirmet. T. 7. c. 210. B. C.
 Præsentio matris, vel avi materni pro exheredatione habetur. T. 7. c. 269. C.
 Præsentio militis an habeatur pro exheredatione. T. 7. c. 210. B.
 Præsentio suorum ipso jure nullum facit testamentum. T. 7. c. 211. D.
 In præsentis, vel præsentibus rerum naturam intuemur. Tom. 1. c. 196. E.
 Præsentis silentio a patre an querela inofficiosi detur. T. 7. c. 169. D.
 De præsentis liberis, & exheredatis, Tom. 9. c. 750. E. & c. 761. A. & seq.
 Præsentio per errorem a matre an querela inofficiosi detur. T. 7. c. 209. B.
 De præsentio, non de futuro judicium constituitur. T. 9. c. 112. B.
 Præsentio filio, jure civili nullum, est omnino testamentum. T. 9. c. 761. E.
 Præsentio filio, jure prætorio, datur bonorum possessio contra tabulas in aſſem. id est, in hereditatem totam. Ibid. E.
 Præsentis filius, & præsentis patronus in quo differunt. Tom. 4. c. 327. B.
 Præsentis filius a milite. Vide, Exheredatus.
 Præsentis a matre sciente, vel errante, indiffinitè pro exheredatione habetur. T. 7. c. 210. D. a milite errante pro exheredatione non habetur. Ibid. D.
 Præsentis a matre per errorem, querela an agere possit. Tom. 7. c. 210. D.
 Præsentis a milite per errorem, an habeat querelam inofficiosi. Ibid. B.
 Præsentis ignorantis juris non potest decle infamiam, in quam quis incidit. T. 4. c. 507. D. solutio speciei est alienationis. Ibid. E.
 Prætor est lex loquens, Lex motus Prætor. T. 2. c. 1053. E.
 Prætor est ipse iudex appellatione veteri. T. 1. c. 250. E.
 Prætor pro fidei accipitur. Tom. 1. c. 177. C.
 Prætor dat actiones tam suas, quam civiles. T. 1. c. 745. E.
 Prætor plebis non sine symbolo, & probatoria Principis constituitur. T. 2. c. 1053. A.
 Prætor plebs etiam in liberis ho-

mines jus habet gladii. Ibid. A.
 Prætor tutelaris. T. 1. c. 495. C. & c. 1053. D.
 Prætor plebis quando cœperit appellari. T. 2. c. 1052. D.
 Prætor nec heredem, vel dominum facere potest. T. 1. c. 819. B.
 Prætor, vel Præfex an teneatur actionem ex edicto, Quod quisque juri, qui juri iniquum dicit. T. 1. c. 690. A.
 Prætor urbanus quisnam propriè appellatur. T. 1. c. 904. C.
 Prætor peregrinus. Ibid. C.
 Prætor an heredem facere possit. T. 1. c. 182. E.
 Prætor fideicommissarius quisnam fuerit. T. 1. c. 140. D.
 Prætor non facit heredem, sed bonorum possessorum. T. 4. c. 914. C. D.
 Prætor utrum mandet jurisdictionem privato, an magistratu. T. 4. c. 6. D.
 Prætor suum beneficium vult nemini esse captivum. T. 4. c. 113. A. & E.
 Prætor urbanus magistratus judicem dat more majorum, sui jure, & is quoque, cui jurisdictionem suam mandavit, judicem dare potest. T. 4. c. 10. B.
 Prætor bonorum possessionem dat legum tuendarum causâ. Tom. 4. c. 1450. B.
 Prætor corrigit asperitatem juris civilis, & quod deest, implet. Ibid. C. Ovidius: *Verbaque bonorum libera Prætor habet*. Ibid. E.
 Prætor an bonorum possessorum in omni causa loco heredis habeat. T. 5. c. 163. C.
 Prætor dominum facere non potest. T. 5. c. 96. B.
 Prætor exceptiones tantum, & replicationes dat, non verò actiones. T. 5. c. 78. D.
 Prætor ex constituto nudo consensu facto, non interpositâ stipulatione, actionem dat. Tom. 5. c. 405. D.
 Prætor possessorum facere potest, non dominum, vel heredem. T. 5. c. 719. A.
 Prætor quem numerum creditorum judicando sequi solet. Tom. 5. c. 785. E.
 Prætor peregrinus, qui jus inter cives, & peregrinos dicebat, erat in urbe. T. 5. c. 158. B.
 Prætor, vel Præfex provincie duas res magistratibus municipalibus injungi, & mandat, cautionem, & possessionem. T. 5. c. 5. D.
 Prætor, sicut absentes damno affici non vult, ita lucrum facere non patitur cum alieno detrimento. T. 5. c. 168. C.
 Prætor qualem verecundiam desideret eo, qui de damno insecto sibi vult cavere. Tom. 5. c. 10. A.
 Prætor conservat legata, & fideicommissa, & libertates testamen-

to relictas, eo, qui in testamento heres scriptus est, dolo malo, in fraudem eorum, quibus legata, aut fideicommissa, aut libertates relictæ sunt, non aduente hereditatem ex testamento, ut interdictum legata, & fideicommissa, & libertates, nemine ex testamento herede existit. Tom. 6. c. 205. B.
 Prætor sententiam definitivam eodem die, quo eam dixit, mutare, vel rescindere non potest, licet iniquus sit. T. 6. c. 512. D.
 Prætor non prohibetur ea, que sententia delicti, supplere eodem, veluti quæ ad sumptus factus in lite pertinent, quæ omisit in sua sententia. Ibid. E.
 Prætor an acta post sententiam dictam mutare possit. Ibid. D.
 Prætor in Consulem imperium, vel jurisdictionem non habet. T. 7. c. 95. A.
 Prætor ab eo, qui mandatu prætoris jus dicit, non appellatur, & cur. T. 7. c. 83. A.
 Prætor advocatus adfuit ante prætorum, de ea post magistratum, seu prætorum ipse jus non dicit, sed mandabit jurisdictionem alteri, quod notandum. T. 7. c. 60. B.
 Prætor vivum jus civile est, viva lex, seu loquens. T. 7. c. 43. C.
 Prætor quod loquitur utrumque, jus civile loquitur. Ibid. C.
 Prætor est viva vox juris civilis. Tom. 7. c. 43. B. & c. 348. D. & c. 379. E.
 Prætor collega Consulis vocabatur. T. 7. c. 95. A.
 Prætor eo, cui, quando, quomodo, & in quas personas, & causas jurisdictionem suam mandare possit. T. 7. c. 96. D. E.
 Prætor in Prætorum imperium non habet, vel jurisdictionem. T. 7. c. 96. A.
 Prætor, vel Præfex quid magistratibus municipalibus mandare possit. T. 7. c. 79. D.
 Prætor urbanus an gravem coercionem habeat. T. 7. c. 63. A.
 Prætor urbanus an si pro Præfide aditus sit, ut permittat ditribui prædium provinciale, & causâ cognita permiserit, an tale decretum valeat. T. 7. c. 95. A.
 Prætor urbanus quæ habeat. T. 7. c. 57. B.
 Prætor bonorum possessorum heredis loco in omni causa habet. T. 8. c. 712. A. & c. 820. C. & c. 871. C.
 Prætor semper sequitur aequitatem; cujus sacerdos est. T. 8. c. 59. B.
 Prætor heredem non facit, ut nec dominum. T. 8. c. 820. D.
 Prætor fideicommissarius. Tom. 9. c. 862. A. B.
 Prætor neque heredem, neque dominum latit ipso jure. Tom. 9. c. 549. B.

Prætor

Prætor iudex est. Tom. 9. c. 20. B.
 Prætor suos tantum successores tuetur. T. 9. c. 145. A.
 Prætor non cognoscit de crimine capitali, nisi incidat. Tom. 9. c. 194. D.
 Prætor liberalis cor ita dictus. T. 9. c. 978. E.
 Prætor, cui daturus est honorum possessionem secundum tabulas, tria exigit. T. 9. c. 450. D.
 Prætor ut heredem in ita dominum, idem, proprietarium facere non potest. T. 10. c. 297. B.
 Prætor an faciat dominum, T. 10. c. 497. D.
 Prætor urbanus quid iuris habeat. T. 10. c. 415. D.
 Prætor an representet fideicommissum. T. 10. c. 516. E.
 Prætor cuiuslibet mandat suam jurisdictionem, nec ab eo ad Prætor rem appellatur. Tom. 10. c. 579. C.
 Prætor adiungitur interdum spectabilibus viris, sed clarissimis scriptus. T. 10. c. 851. A.
 Prætor plebis quinquam magistratus erat Constantinopoli. Tom. 10. c. 877. C.
 De Prætoræ Pîsidie. T. 2. c. 1084. C.
 De Prætoræ Thracie. Ibid. E.
 De Prætoræ Lycæonæ. Ibid. D.
 De Prætoræ Paphlagoniæ. Tom. 2. c. 1085. C.
 A Prætoræ arbitrat datæ fidei iussoribus probandis. T. 9. c. 182. C.
 Qui pro Prætoræ munere fungitur, est falsus Prætor. Tom. 10. c. 84. B.
 Prætor cogente, an iudex possit dicere sententiam die feriati. T. 10. c. 1232. C.
 Apud Prætoræ fideicommissarium an agi poterit de omnibus fideicommissis in Urbe. T. 3. c. 631. C.
 Prætoræ ius civile subsequi. T. 7. c. 43. E. & c. 148. D.
 Prætoræ esse plus est, quam iudicem datum. T. 10. c. 403. B.
 Prætoræ in ius vocare an liceat. T. 10. c. 1184. D.
 Prætoræ quocunque in numero esse dicuntur. T. 1. c. 906. B.
 Prætoræ erant initio, qui nunc consules, & illi bella administrabant. T. 2. c. 1084. E.
 Prætoræ duo in Urbe quales. T. 1. c. 730. C.
 Prætoræ quando creati ceperunt. T. 2. c. 1084. D.
 Prætoræ clarissimi videntur. T. 2. c. 885. A.
 Prætoræ ita rogantur, ut collegæ Consulium sint. Tom. 2. c. 1053. D.
 Prætoræ an olim duo essent, aut unus tantum. T. 1. c. 141. A.
 Prætoræ fideicommissarii a quo adjecti. T. 1. c. 906. C.

Prætoris introducere dicuntur actiones. T. 7. c. 601. B.
 Prætoris creandi potestas penes quos erat. T. 10. c. 853. A.
 Prætoris in Urbe cur non sunt, nisi qui in ea domicilium habent. T. 10. c. 855. A.
 Prætoris prædium ab onere metuentium excusantur, si præsentis sunt, & alii superveniant. T. 2. c. 973. C.
 Prætoris actio, sive honoraria, & actio civilis, idem, noxalis in quo differunt. T. 5. c. 234. E.
 Prætoris stipulatio. Vide, Stipulatio prætoris.
 Prætoris cognitio. T. 7. c. 239. D.
 Prætoris ruri extructa an sint urbana, vel rustica prædia. Tom. 7. c. 380. D.
 Prætoris quibus, & quot verbis continentur. T. 8. c. 1044. E.
 Prætoris domus publicæ, in quibus iudices habitant, vel ius dicunt. T. 9. c. 1182. C.
 Prætoris quantum sint. Tom. 10. c. 597. D.
 Prætoriani milites. T. 1. c. 1031. E.
 Prætoriarum cautionum alie sunt nudæ cautiones, alie satisfactiones. T. 4. c. 213. D.
 Prætoris stipulationes non unquam supervacuo dantur. T. 5. c. 653. A.
 Prætoris stipulationes quantum sint. T. 8. c. 1055. A.
 Prætoris actiones quæ sunt. T. 9. c. 237. C.
 Prætorio iure datur prætorio filio honorum possessio contra tabulas in aliam, idem, in hereditatem totam. T. 9. c. 762. E.
 De prætoris stipulationibus. T. 6. c. 179. D. & seq.
 De prætorio pignore, & ut in actionibus etiam debitorum missio prætorii pignoris procedat. T. 9. c. 1221. A.
 De prætoribus, & honore Prætorum. T. 2. c. 892. A.
 In prætoris remediis, quibus obligatio tollitur, factum verjatur, in civilibus verò ius. Tom. 4. c. 142. B.
 Prætoris minor est imperium, quam Consulatus. T. 1. c. 959. A.
 Prætoris officium tribus verbis continetur. T. 1. c. 329. A.
 Prætoris de injuriis mentio ubi est. T. 1. c. 906. E.
 Prætoris beneficium. Vide, Beneficium.
 An sine Prætoris iussu nuntiatio pigno remitti possit. T. 4. c. 22. C.
 Prætoris est humaniorem sententiam sequi, & eligere. T. 4. c. 1258. E. & 1259. A.
 Sine Prætoris decreto, aut Præsidis minor 25. annis prædia sua vendere non potest, nec donare. T. 4. c. 1405. C.
 Sine Prætoris decreto tutor illicitè vendit prædium pupillare. T. 4. c. 1032. C.

Prætoris est pignora nominum tuetur. T. 5. c. 424. B.
 Prætoris an sit popositum, ut majori contra minorem opusculetur, & consulat, vel minori resistat, tunc, & prædium polliceatur. T. 5. c. 155. C. D.
 De Prætoris intentione executione. T. 6. c. 250. A.
 Prætoris præcipua opera est in hoc, ut opusculetur juri civili, ut adjuvet, tuteat, coarctet. T. 7. c. 41. C.
 Prætoris quilibet vox edictum est. T. 7. c. 654. B.
 Prætoris officium est introducere utiles actiones. T. 7. c. 605. D. & accommodare eas ad leges in casibus similibus. Ibid. D.
 Prætoris edictum vocatur lex nostra, lex prætoris. T. 8. c. 192. A.
 Prætoris verba non componi, ut olim. T. 9. c. 1142. D.
 Prætoris tria verba notissima, *do, dico, edico*. T. 9. c. 549. B.
 Prætoris generalia edicta vocabantur olim formæ. T. 10. c. 608. B. C.
 Prætoris hominatio ad Consules pergitur. T. 10. c. 853. A.
 Prætorium jus, & civile plurimum differunt inter se. T. 4. c. 1450. A. B.
 Prætorium jus quid. Ibid. A.
 Prætorium jus honorarium dicitur. Ibid. E.
 Prætorium ius in quo differat a jure civili. Tom. 4. c. 1033. C. D.
 Prætorium jus. Vide, ius prætorium.
 Prætorium tabernaculum dictum, quo Prætores olim bella administrabant. T. 4. c. 832. A.
 Prætorium pignus a conventionali quid differat. T. 4. c. 1275. E. quando inter se convenerint. Ibid. c. 1276. B.
 Prætorium pignus quo genere constituitur. T. 7. c. 78. C. D.
 Prætorium ius adjuvat ius civile. T. 7. c. 43. B.
 Prætorium quid sit. T. 7. c. 1147. B.
 Prætorium uoris. Ibid. B.
 Prætorium jus quale. T. 8. c. 1032. C.
 Prætorium pignus quomodo constituitur. Vide, Pignus.
 Prætorium ibi est, ubi iudicis habitatio est. T. 10. c. 863. D.
 Prætorium edictum an valeat contra eum, qui morbo fontico laborat. T. 10. c. 1251. B.
 Prætorum variis numerus. T. 2. c. 77. B.
 Prætorum edicta leges annos dicuntur a Marco Tulio in Verriis. T. 6. c. 1. B.
 Prætorum decreta Senatusconsulta non infirmant. T. 9. c. 587. A.
 Prætorum, aut Præsidum vice qui funguntur, an propriam jurisdictionem

Atione habeant. T. 10. c. 850. E.
 Prætura onus fuit senatoriorum. T. 1. c. 892. B.
 Prætura tallia, pæsta a Barbaro servo fugitivo. T. 9. c. 1067. C.
 Longè diversa sunt prætura fungi, & pro præture munere fungi. T. 10. 84. B.
 Prætura delata posterioribus temporibus. T. 10. c. 851. E.
 Prætorum olim magna potestas, nunc inane nomen, & nomen potestatis sine re, & Senatorum gravis sarcina. T. 10. c. 851. C.
 Præture onus erat Senatorum. Ibid. D.
 Prævaricator quid. T. 1. c. 869. A. & T. 3. c. 251. A. & T. 8. c. 631. D.
 Prævaricator opponitur vero accusatori. T. 3. c. 250. D. & T. 8. c. 631. B.
 Prævaricator extra ordinem coercedens. T. 3. c. 251. A. & T. 8. c. 631. E.
 Prævaricator quis fit. T. 3. c. 250. D. E. & T. 8. c. 631. B. C.
 Prævaricator, & corruptor in quo conveniant. T. 3. c. 478. C.
 Prævaricatoris, accusatoris, & refugientis veritatis inquisitionem, par esse delictum. T. 3. c. 144. E.
 Præventio unus ex populis ceteri excluduntur, sicut in criminalibus causis publicorum iudiciorum præventio unus accusatoris ceteri excluduntur, sicut pluribus simul factis procuratoribus ad unam actionem in solidum, præventio unus ceteros excludit. T. 3. c. 643. A.
 Præcaria aliud, aliud libellaria, aliud fructum, aliud emphyteusis, aliud usufructus. T. 1. c. 1208. B.
 Præcaria quid. T. 1. c. 1208. A. B.
 Præcaria possessio iusta est. T. 6. c. 357. E.
 Præcarium possessionem tradere possum alii ejus rei, quam non possideo. T. 6. c. 85. E.
 Præcariz hereditates. Vide. Hereditates.
 Præcariz sunt conventiones, siue contrahuntur. T. 6. c. 3021. A. quomodo differant a præcario jure civili introducto. Ibid. B. utrumque liberalitatis species est. Ibid. C.
 Præcariz varia genera. T. 3. c. 93. C.
 Præcariz nulla civilis actio, quia civile negotium non est. Ibid. C.
 Præcariz conventio pro traditione habetur. T. 4. c. 412. A.
 Præcariz titulus nihil proficit ad usufructum, vel inchoandum, vel implendum. C. 6. c. 307. E.
 Præcariz nullum potest præstari emolumentum heredi. T. 8. c. 773. A.
 Præcariz ex penitentia repetitio est. T. 9. c. 1170. D.

In præcaris succedere filias. T. 2. c. 1269. E.
 De præcaris substitutionibus, & conditionibus in eis appolitis. T. 9. c. 725. D. & seq.
 Præcario sola possessio, aut quasi possessio datur. T. 3. c. 418. B.
 In præcario res eadem reddi debet. T. 3. c. 325. C.
 Ejusque præcario rogavit, nulla premodum est utilitas. T. 1. c. 1350. D.
 De præcario interdictum restitutorium. T. 1. c. 854. E.
 De præcario interdictum. Vide. Interdictum.
 Præcario tenetur populus, si rem habeat; si non habeat, non tenetur. T. 5. c. 416. E.
 Qui præcario debitori dat rem, quam ab eo pignoris causâ accepit, efficit, ne res usucapi possit. T. 6. c. 84. E.
 Præcasio dare ei, qui possideat, unusquisque potest rem suam, quamvis non possideat. T. 6. c. 85. D.
 Præcario rogans dolum præstat, non culpam. T. 8. c. 759. C.
 In præcario dolus tantum venit. Ibid. C.
 Ex præcario nulla nascitur civilis actio. T. 9. c. 1171. A.
 De præcario, & Salviano interdicto. T. 9. c. 1170. B. & seq.
 Præcario rogantia verba quædam sunt. T. 10. c. 234. D.
 Actio civilis de præcario unde profecta sit. T. 10. c. 348. D.
 De præcario nullam esse civilem, hoc est, nullam competere actionem, que suam, & proprium nomen habeat. T. 10. c. 349. A.
 Ex præcario datur actio præscriptis verbis, que donationi est similis. T. 10. c. 450. C.
 In præcario id est proprium, ut id revocet dominus, cum vult. T. 10. c. 600. A.
 In præcario an sit differentia inter servitutem urbanam, & rusticam. T. 10. c. 1024. A.
 Præcarium donatio potius est, quam civile negotium. T. 1. c. 481. C.
 Præcarium quid, & ejus quot genera. T. 3. c. 93. C.
 Præcarium potius donationis species est, quam contractus. T. 3. c. 93. D.
 Præcarium est de re petenda precibus concessa, restituenda ei, qui concessit. T. 2. c. 532. C. & T. 9. c. 1170. C.
 Præcarium, licet sit gratuitum, sicut donatio, & commodatum, non tamen idem est omnino, quod donatio, quia donatio non revocatur, præcarium revocatur. T. 2. c. 532. C. & T. 9. c. 1170. B. C.
 Præcarium quando cumque revocari potest, etiam importundè, & in tempestivè. T. 2. c. 532. C. & T. 9. c. 1170. C.
 Præcarium interdicto de præcario revocatur. T. 1. c. 481. C. & T.

2. c. 531. D. & T. 9. c. 1170. D.
 Præcarium cum alio, & ex utroque animo contrahitur. T. 1. c. 1404. C.
 Præcarium rei suæ non valet. T. 1. c. 1128. E.
 Præcarium detentionis. Tom. 1. c. 1134. E.
 Præcarium revocare volenti interdictum redditur, quod præcarium appellatur. T. 3. c. 53. C.
 Præcarium, & commodatum differunt. T. 2. c. 532. C. D. & T. 3. c. 532. D. & T. 4. c. 147. D. & T. 5. c. 416. C. & T. 6. c. 1021. E. & T. 9. c. 1170. C.
 Præcarium redintegratur patientia. T. 1. c. 481. D.
 Præcarium, & donatio in quo differunt. T. 4. c. 148. A.
 Præcarium revocari potest, donatio vero non potest. Ibid. A.
 Præcarium est verbum non directum. T. 4. c. 925. B.
 Præcarium quid est. T. 4. c. 147. D. quando revocari potest. Ibid. D.
 Præcarium de amico, quod Aricia tenus Cantherium mutuatus, id est, præcarium equum, quem ducere Ariciam usque, commodato accepit, Symmachus ait. T. 5. c. 392. C.
 Præcarium omne, vel fideicommissarium verbum an mandato contrahendo conveniat. Tom. 3. c. 458. B.
 Præcarium solvitur, & revocatur, quando cumque ei, qui id concessit, liberetur. T. 6. c. 1021. B. C.
 Præcarium fit commodatum, & donatio, nondum adhuc exploratum est. T. 6. c. 338. B.
 Præcarium rei suæ in pignore consistit. T. 6. c. 84. C.
 Præcarium rei suæ non est. T. 6. c. 77. B.
 Præcarium etiam morte ejus, cui concessum est, solvitur, quia personæ tantum concessum videtur. T. 5. c. 1021. C. solvitur etiam alienatione rei præcario concessæ, facta ab eo, qui id concessit. Ibid. C.
 Præcarium est gratuitum. Ibid. C.
 Præcarium quid. Tom. 7. c. 615. C.
 Præcarium aliquatenus commodato simile esse. T. 7. c. 823. D.
 Præcarium an valeat, si quis conduxerit ante, postea præcario rogaverit. T. 8. c. 270. B. C.
 Præcarium solvitur nudi voluntate dantis. T. 8. c. 759. C.
 Præcarium, & conductio in quo differunt. T. 9. c. 1055. A. B.
 Præcarium tandem aliquando revocatur, etiam si convenierit, ne revocetur ante certum tempus. T. 9. c. 244. A.
 Præcarium an sit simile commodato. T. 10. c. 348. E.
 Præcarium fuit olim simile donationi. Ibid. E.
 Præcarium est genus liberalitatis ex jure gentium. T. 10. c. 349. A.
 Pre:

Precarium aliquatenus est simile commodato, nec tamen est commodatum. T. 10. c. 450. C. D.
Precarium cur dicatur contractus. T. 10. c. 600. A.
Precarius usus in districtione non consistit, sed in usu nudo. T. 4. c. 567. E.
Precarius possessor commodatarius dicitur a Salviano Episcopo. T. 4. c. 1021. E.
Preces, & rescripta differunt. T. 2. c. 54. D.
Preces refutatorie. T. 9. c. 1216. C. D. Vide, Refutatorie preces, quando mitti debent post interpositam appellationem. Ibid. D.
Preces refutatorie ad Principem intra que tempora debeant edi, & offerri. T. 10. c. 791. D.
Preces sunt decedendo supplicium comprehensa libello Principi dato, & rescripta sunt responsa Principis ad preces. T. 10. c. 837. A.
Preces precedunt rescripta, sequuntur subscriptiones, adnotationes, vel subnotationes Principum. Ibid. E.
Preces possunt offerri Principi per quemlibet hominem. T. 10. c. 838. B.
Preces commodatum impetratur. T. 4. c. 1021. E.
Preces le *vous puis*, reputare possum ego tibi quinquaginta, quæ a te percepissem pensionis nomine. T. 5. c. 520. E. & c. 521. A.
Precum arbitri quæ dicatur. T. 10. c. 845. C.
Presbyteria, sive presbyteria: mulieres que dicantur. T. 6. c. 1043. A.
Presbyteri qui. T. 2. c. 21. C.
Presbyteri inviti nullam totalem, vel curam suscipiunt. T. 1. c. 535. E.
Presbyteri inter clericos superiore locum obtinent. T. 10. c. 819. B.
Presbyteri olim habere audientiam, id est, notionem, atque iudicium. T. 10. c. 822. C.
Presbyteri fides habenda, etiam citra questionem. T. 10. c. 820. E. & c. 821. A.
Presbyterorum institutio, & destitutio inter jura Episcopalia numerantur. T. 6. c. 919. E.
Presbyterorum, & Episcoporum creatio ad favorem populi Christiani diu pertinuit. T. 9. c. 1458. B. C.
Pretia rerum mutantur annis. T. 1. c. 1206. B. C.
Pretia fungi, id est, pretia fieri, id est, poni, constitui, vel ex affectione, & utilitate singulorum, vel communi iudicio populi, & usu recepto in foro. T. 5. c. 394. C.
Pretia pro ratione temporum mutantur. T. 9. c. 1070. E.
Pretia non ex affectu, & utilitate singulorum, sed communiter fungi, id est, non singulariter, sed communiter rerum pretia estimantur.

ri, non ex affectu, aut utilitate singulorum, sed ex communi usu, atque consensu rei pati pretia. T. 9. c. 1074. D.
Pretia sola partum servum facit. T. 1. c. 13. E.
Pretia participatio servum cum facit, qui pecuniam prætulit libertati, rei inestimabili, & sine pretio preciosa. T. 5. c. 685. B.
Pretia participatio (qua est est fordidus, aut turpis) indignum cum facit libertate, quam prodidit, qui prætulit pecuniam, indignum cum facit libertate. Ibid. B.
Pretia certus debet esse omerus. T. 7. c. 645. D.
Pretia numeratio an sufficiat ad emptæ rei dominium adquirendum. T. 7. c. 806. A. B.
Pretia ratio varia, multiplex, & mutabilis est. T. 7. c. 735. C.
Pretia iuli didimus quando frus superat. T. 9. c. 372. E.
Pretia actio quæ est. T. 9. c. 1076. B. C. eadem ac actio ex vendito est. Ibid. C.
Pretia iuli definitio quæ. T. 9. c. 375. A.
Pretia maioris, vel minoris preteritum venditio possit rescindi. T. 10. c. 1004. E.
In pretio emptionis, & venditionis an liceat emptori, & venditori se invicem circumscribere. T. 10. c. 198. A.
Io pretio fraude, & dolis versatur, non in elicienda venditione. T. 10. c. 371. A.
Pretio non soluto, an emptor possit utiliter agere ad rem tradendam. T. 10. c. 759. E.
Sine pretio nulla venditio est, nec etiam locatio. T. 10. c. 1043. B.
Pretium, & merces quid inter se differant. T. 3. c. 105. A.
Pretium in numerata pecunia consistere debet. T. 1. c. 211. D. & T. 8. c. 1057. E.
Pretium cuiuscumque rei pro tempore est. T. 1. c. 1449. C.
Pretium in emptione, & venditione, in locatione, & conductione intervenit. T. 3. c. 104. E.
Pretium artis, vel operæ est levamentum. T. 1. c. 217. D. & T. 4. c. 968. C.
Pretium mercium temporibus variatur. T. 1. c. 1287. C.
Pretium si non solverit emptor, sunt duo inemptus esto. T. 1. c. 1412. A. B.
Pretium qui habet, vindicationem non tenetur. T. 1. c. 1263. A.
Pretium est substantia emptionis. T. 4. c. 249. D.
Pretium est loco hereditatis. T. 4. c. 910. E.
Pretium in emptione quandam, & quibus calibus minus possit. T. 5. c. 504. C.
Pretium qui habet, vel aliam rem, & rem principalem habere vide-

atur. T. 5. c. 887. E.
Pretium existimatur successisse in locum rei hereditarie. Ibid. E.
Pretium præfens in estimatione an poni oporteat. T. 5. c. 538. E.
Pretium hominis mortui præfens nullum est. Ibid. E.
Pretium rei hereditarie venditæ in eius locum successisse existimatur. T. 5. c. 265. E.
Pretium iulum facilius statuitur, cerniturque in toto, quam in parte. Tom. 4. c. 485. B. nam pars æstimatio sæpe ad exiguum pretium reducitur. Ibid. B.
Pretium non exhibere iocum esse, id est, ad mercedem manum mittere, ait Tertullianus in lib. de. *pauis*. T. 6. c. 568. E.
Pretium confignatum pro soluto an habeatur. T. 6. c. 321. E.
Pretium cuiusque rei quomodo æstimandum. T. 6. c. 1043. B.
Pretium an sit in emptione. T. 7. c. 688. E.
Pretium an debeat conferri in arbutrium ementi, aut tertii alieni. T. 7. c. 689. A.
Pretium iniquum si definitur tertius, an standum sit eius definitioni. Ibid. B.
Pretium non potest conferri in arbitrium unius ex contrahentibus. T. 7. c. 705. D.
Pretium respondet rei, & fructibus rei similiter respondet usura pretii. T. 7. c. 775. D.
Pretium, vel conventio facit, vel communis hominum consensus, & trusus fori, vel affectus, & utilitates singulorum. T. 7. c. 735. B.
Pretium fungitur, quod eos fungimur, quodque lacinus, & constitutum, & ineptum est emendare illis locis *fungi*. T. 7. c. 1186. D.
Pretium succedit loco rei. T. 7. c. 1187. C. res si fuit hereditaria, pretium videtur etiam esse hereditarium. Ibid. C.
Pretium in quibus esse debeat. T. 8. c. 1067. E.
Pretium ex substantia venditionis est. T. 8. c. 671. A. & c. 758. E.
Pretium hereditatis in actionem in factum deducitur. T. 8. c. 495. C.
Pretium, & id, quod interest, an sit idem. T. 9. c. 1074. B.
Pretium aliud est, aliud nummus. T. 9. c. 1335. C.
Pretium promissive dicitur tam in emptione, quam in conductione. T. 9. c. 63. D.
Pretium hereditate venditæ succedit in locum rei, & quasi ipsum hereditarium factum est. T. 10. c. 311. C.
Pretium periculi in nautica pecunia exitum implet, seu existens: te conditio. T. 10. c. 453. B.
Pretium suscepti periculi exitum, etiam si non per pericula exitum, sed pro quælitu, Ibid. B.

Pre:

Pretium rei emptæ præstare, & rem restituere repugnat. 1. 10. c. 651. E.

Pretium, vel nummos qui debet, certum corpus non delet. T. 10. c. 730. A.

Ad pretium recipiendum competit actio ex empto. T. 10. c. 787. B.

Pretium rei recuperanda non constituitur ex pueritia emptione, sed ex præsentia æstimatione, quæ vel maior possit esse, vel minor. T. 10. c. 1003. D.

Trepass de l'hotel apud Gallos, latine Magister officiorum. T. 2. c. 898. E.

Prima possessio, idest, initium possessionis. T. 1. c. 741. C.

Primus quis vocatur. T. 6. c. 782. D.

Primates à Metropolitanis distinguuntur. Ibid. c. 783. A.

De primatu Aquitanie controversia inter Archiepiscopum Bituricensem, & Archiepiscopum Burdigalensem. T. 6. c. 808. A.

Primatus Angliæ controversia inter Archiepiscopum Cantuariensem, & Archiepiscopum Eboracensem. Tom. 6. c. 835. B. C. Cantuariensi adjudicatur. Ibid. C.

Primæ tabulæ dicuntur testamentum patris, quo sibi heredem instituit secundæ tabulæ verò testamentum filii impuberis, quo pater heredem ei substituit. Tom. 4. c. 83. D.

Primicerius domesticorum annuus erat, primicerius largitionum. T. 2. c. 914. D.

Primicerius, & Primicerii quinam sint. T. 10. c. 867. D. E.

Primicerii sacri cubiculi. Tom. 2. c. 897. B.

Primicerii officiorum, & scriniorum palatinorum tantum annui. T. 2. c. 939. A.

Primicerii, & secundicerii dignitas. T. 2. c. 900. E. & c. 901. A.

Primicerii advocatorum quinam sint. T. 10. c. 880. A.

Primicerius quis dicitur. Tom. 2. c. 712. D. & Tom. 6. c. 939. E.

Primicerius domesticorum, & protectorum. Tom. 2. c. 913. A.

Primicerius fabricensium. Tom. 2. c. 800. C. & c. 901. A.

Primicerii mensurum. Tom. 2. c. 943. C.

Primicerius ferè biennalis. Tom. 2. c. 901. A.

Primicerius notariorum est biennalis. T. 2. c. 902. C.

Primipilares quinam sint. Tom. 10. c. 704. C. & c. 742. C.

Primipilaris excusatur ab omnibus tutelis, præterquam una filiorum primipilaris post annum. Tom. 1. c. 1012. B.

Primipilarium filii sequuntur mai-

litiæ patris. T. 2. c. 982. C.

Primipilatus luit olim præfectura, quædam militum. T. 10. c. 704. C.

Primipilatus est in libris nostris annonæ militaris procuratio. Ibid. C.

Primipili militia. T. 7. c. 816. D.

Primipili munus. T. 7. c. 1245. B. & T. 9. c. 1133. B.

Primipili militaris palus. Tom. 9. c. 237. E.

Ex primipili causa tenetur filius, etiam si heres non saltem patri. T. 9. c. 248. D.

Primipili Centurio merita, & commoda totius legionis condequebatur. T. 9. c. 1131. A.

Primipili onus filium sequitur, etiam si non sit heres patris. T. 9. c. 336. D. & T. 10. c. 646. C.

Primipilo fuisse curæ palus militum res, idest, annonæ militares. T. 9. c. 240. D.

Primipilus quid sit. T. 2. c. 999. C. D. & T. 7. c. 1083. B. C. & T. 9. c. 237. E. & c. 238. A. & c. 1133. A. & T. 10. c. 631. A.

Primipilus quis dicitur. Tom. 4. c. 1126. A.

Primiferiis qui, & quæ eorum immunitas. T. 2. c. 996. A.

Primiferinius quis sit præcise. T. 2. c. 1004. D.

Primitiæ illæ in codicillis quomodo appellantur. Tom. 1. c. 1194. A.

Primordium usufructus est tempus aditæ hereditatis. T. 4. c. 634. C.

Primum, & secundum decretum an Prætor, aut Præfex provincie demandare possit magistratui municipalis. T. 1. c. 17. D.

Primus curæ quis. T. 2. c. 712. D.

Princeps legibus solutus est. T. 3. c. 449. D. & T. 7. c. 1189. C. & T. 10. c. 834. A.

Princeps non differt a privatis, quod ad jus capiendi ex testamento, vel codicillis attinet. T. 3. c. 119. B.

Princeps lamæ restituit, & cur. T. 4. c. 847. E.

Princeps non est magistratus, quia nec jurisdictionem habet, sed cognitionem extraordinariam. T. 4. c. 831. A.

Major est Princeps, ait Plinius, & celsior magistratus. Ibid. A. quod & Tacitus de Senatore intelligit. Ibid. A.

Princeps cui munus vacationem dedit, quid ei concessum, aut remissum videtur. T. 4. c. 15. A.

Pubertas pro plena pubertate accipitur, quæ finitur 18. annis, non ea, quæ finitur 12. aut 14. annis. Ibid. A.

Princeps solus minores veniam ætatis dat. T. 4. c. 1019. C. effectus venit ætatis quis est. Ibid. D. venit ætatis quid est. Ibid. c. 1020. B.

Princeps bona concedendo, veluti deportato in insulam, & civitati

postea restituito, videtur etiam ei obligationes concedere. T. 1. c. 118. C.

Princeps restituendo eum in integrum, & concedendo ei bona, quæ habuit olim, an obligationes etiam ei concedere videatur. Ibid. B.

Princeps jus habet confirmatorum privilegiorum, & officiorum. T. 8. c. 903. E.

Princeps an sit solutus legibus. T. 7. c. 31. E. & seq.

Princeps quid sit. T. 7. c. 79. A.

Princeps an ex codicillis capere possit. T. 8. c. 395. A.

Princeps non est magistratus. T. 8. c. 393. B. non habet jurisdictionem. Ibid. B. sed celsior magistratus, ac Reipublicæ caput. Ibid. B.

Princeps bonus injuriæ affici non potest. T. 9. c. 1393. D.

Princeps non appellatur, nisi summa viginti libras auri excedat. T. 10. c. 795. E.

Princeps quod iudicavit inter alias personas, non valet inter ceteras. T. 10. c. 813. A.

Princeps vicem gerit populi. Ibid. E.

Princeps an legibus teneatur. T. 10. c. 832. E.

Princeps officii unus erat, qui eo perveniebat in apparitione personarum omnibus gradibus militibus. T. 10. c. 864. D.

Princeps quibus casibus solus restituit. T. 10. c. 908. E.

Princeps an legibus sit obnoxius. T. 10. c. 1076. E.

Principale, & *caput* ubi conditum est, eum locum esse tantum religiosum. T. 1. c. 607. D.

Principale sine accessione consistere an possit. T. 1. c. 48. D. an verò accessio sine principali. Ibid. D.

Principale hominis quoddam sit. T. 1. c. 925. E.

Principales qui sint. T. 2. c. 712. C.

Principales omnibus expletis muneribus suscipiunt curas. Tom. 2. c. 719. B.

Principales Atheniensium Areopagite vocati. T. 2. c. 730. A.

In principales civium magistratuum iurisdiclio est. Tom. 2. c. 714. C.

Principali cautione redditæ, utrum etiam pignori remissum videatur. T. 1. c. 48. D.

Principali sublato, tollitur accessio, quomodo hec intelligendum. T. 9. c. 1040. B.

Principalis pecunia publicæ decodæ ut puniendus. T. 2. c. 714. C.

Principalis pro curiali quolibet. T. 2. c. 730. A.

Principalis obligationis accessio est. T. 1. c. 48. D.

Rei principialis naturam sequitur accessio. T. 6. c. 718. E.

Principalis actio quæ dicitur. T. 9. c. 313. C.

- Cum principis causa non consistit, nec ea quidem, quæ sequitur, locum habet. T. 9. c. 1236. C.
- Principatus honor pro eminentio finit militia defertur. T. 2. c. 932. B.
- Principatus quid. T. 6. c. 964. B.
- In Principem qui voces impias proferat, vel in tempora, incidit inquisitionem laesæ maiestatis. T. 9. c. 1393. C.
- In Principem translatum est omne jus populi. T. 9. c. 906. D. L.
- Qui per Principem preerat, nullus cadit. T. 10. c. 625. B.
- Principes congrui in integritate sua servari. T. 2. c. 1372. D.
- Principes agendum in rebus aequarum Proconsulibus. T. 2. c. 931. A.
- Principes optimi nullam constitutionem dabant in medium sine auctoritate, & sententia Jurisconsultorum. T. 4. c. 534. C.
- Principes hodie non sunt soluti legibus, quod est certissimum, quoniam jurant in leges patrias, in quas olim non jurabant. Tom. 7. c. 32. C.
- Principes optimi non solebant, nisi de sententia, & consilio Jurisconsultorum, decernere. Tom. 8. c. 475. D.
- Principes boni non admittant questionem laesæ maiestatis. Tom. 9. c. 1393. E.
- Principes, & Vestales virgines sepeliebantur in urbe. T. 9. c. 718. A.
- Principia sancta. T. 3. c. 454. C.
- De principibus agendum in rebus. T. 2. c. 930. D. & seq.
- De principibus consilium præstantibus. T. 9. c. 941. D.
- Principis omnia esse, ut hæc verba sunt accipienda. T. 2. c. 72. A. & T. 3. c. 450. B.
- Quæ Principis sunt, separantur ab his rebus, quæ ad magistratum pertinent. T. 4. c. 831. A.
- Principis solus est relictuere civitati, & famæ. T. 4. c. 1407. B.
- Principis placitum lex est. Tom. 4. c. 847. E.
- Principis est de iure respondere. T. 6. c. 947. B.
- Principis est sellituere famam. T. 4. c. 950. E.
- Per Principis salutem qui jurat, & qui jurat per Deum, ut eum nulla est differentia. T. 9. c. 188. A.
- Principis omnia esse imperio, singulorum dominio. T. 9. c. 1028. A.
- Principis omnia esse, quomodo hoc intelligitur. Ibid. A.
- Principis conscientiam fallere grave est. T. 9. c. 941. D.
- Principis privarum patrimonium habent vœtigalia. T. 10. c. 663. C. D.
- Principis nomine superscripto Præfidi potest scribi. T. 10. c. 700. C.
- Principis nulla est lex generalis sine se statuto. T. 10. c. 831. C.
- Principis bona aut sunt fiscalia, aut patrimonialia. T. 10. c. 848. A.
- Principum beneficia quæ. Tom. 2. c. 697. E.
- Principum imagines præferri præfidi, ac tuitionis causâ. Tom. 3. c. 352. D.
- Principum beneficia latissime sunt interpretanda. T. 4. c. 35. A. E.
- Principum rescripta omnia abolere decrevit Macrinus Imperator. T. 4. c. 27. C.
- Principum donationes differunt a privatorum donationibus. Vide, Donationes.
- Principum liberalitates infirmatione non indigent. T. 9. c. 534. B.
- Principum edicta plerumque sublequebantur Senatusconsulta, quæ idem decreverant, vel confirmabant. T. 9. c. 1174. E. & c. 1175. A.
- In Principum decretis non semper querenda una consonantia. T. 10. c. 367. B.
- Principum statuta, & imagines quomodo olim erigebantur. T. 10. c. 841. E.
- Prior posterior est potior. Tom. 4. c. 950. B.
- Qui prior tempore est, potior est iure. T. 4. c. 416. B.
- Publicum iudicium qui exerceat, multâ dictionem habet. T. 4. c. 14. A.
- Prior creditor. Vide, Creditor.
- Prior tempore. Vide, Tempus.
- Qui prior est tempore, non potior est iure. T. 5. c. 772. A.
- Prior causa in pignore quondam potior sit. Ibid. E.
- Prior tempore potior, & potentior est posteriori. T. 6. c. 713. B.
- Qui prior est tempore, potior est iure pignoris: regula hæc non in eo tantum pignore locum habet, quod ex contractu, vel ex pacto formam, & originem capit, sed etiam in iustorio pignore. T. 9. c. 1221. A. B.
- Prior duobus modis dicitur, scripturâ, & intellectu. Tom. 10. c. 1074. E.
- De Prioratu Argentali questio inter Canonicos Sancti Dionysii, & Moniales de Forcelles, hodie de Celler. T. 6. c. 863. A.
- Priorem tempore esse potioiorem, & quæ inde sint exceptiones. T. 3. c. 1490. C.
- Priorem tempore præferri posteriori. T. 9. c. 1209. D.
- Priorem creditorem in causa pignoris esse potioiorem posteriori. T. 9. c. 1042. A.
- De his, qui in priorem creditorem locum succedunt. T. 9. c. 1218. B. & seq.
- Ex præfeco ordine possidendorum bonorum debitorum multa exoleverunt. T. 5. c. 784. B.
- Præficus heratus jurisconsultus qualis. T. 1. c. 914. D.
- Præficus Iavolenus item jurisconsultus. Ibid. C.
- Privata causa legi derogare non potest. T. 4. c. 1335. D.
- Privata res. Vide, Res.
- Privata conventio cur juris publici nihil deroget. T. 5. c. 554. A.
- Privata vis quæ sit, & publica vis, non facile est definire. Tom. 9. c. 1459. A.
- Privata res est Principis propria iure suo. T. 9. c. 517. B.
- Privata delicta. Vide, Delicta.
- Privata instrumenta quæ sunt. T. 9. c. 187. D. Vide, Instrumenta.
- Privata iudicia continent utilitatem privatorum, & rem familiarem cuiusque. T. 9. c. 1455. E.
- Privata simpliciter pro balneo accipitur. T. 10. c. 860. E.
- Privata actores civiles sent, non criminales. T. 4. c. 844. B.
- Privata rationes. T. 9. c. 5. B. & seq.
- Privati hominis voluntas potentior esse nequit iure publico. T. 4. c. 371. D.
- Privati hominis voluntas non potest leges mutare. T. 4. c. 372. E.
- Privatiani quotuplices. T. 1. c. 944. C.
- Privatus actionis, actio est. Tom. 1. c. 1213. E. & T. 5. c. 181. E.
- A privatione ad habendum non est regressus, alioquin subinde renascitur litis, nec ultus esset litium finis. T. 4. c. 444. D.
- A privatione ad habendum, ut Dicitur, licet dicunt, non est regressus. T. 4. c. 914. E.
- Privatis sæpe plura dantur, quàm fisco, vel Republicæ, & cur. T. 4. c. 850. D.
- Privatis actionibus actionem stellionatus non contineri, certissimum est. T. 4. c. 844. B.
- Privatis comparantur civitates in multis. T. 9. c. 74. D.
- De privatis ædificiis. T. 9. c. 1173. D. & seq.
- De privatis carceribus inhibendis. T. 9. c. 1391. B.
- De privatis iudiciis, quæ ex maleficiis oriuntur. T. 9. c. 1457. B. & seq.
- Privatum iudicio an publico præiudicium fieri possit. T. 5. c. 575. E.
- Privato an possit dari merum imperium. T. 10. c. 594. D.
- Privatorum cautio legum auctoritate non censetur. T. 4. c. 1335. C.
- Privatorum pactis publicum jus mutari nequit. Tom. 4. c. 20. C. E.
- Privatorum cautio auctoritatem legum non habet adversus leges ipsas, & iura publica. Tom. 4. c. 1333. C.
- Privatorum ius facile mutatur privatorum conventionem. Tom. 4. c. 21. C.
- Privatorum consensus iudicem non facit. T. 6. c. 15. E.
- Privatorum conventio iuri publico non

- non derogat. T. 8. c. 683. D. & c. 774. A. & c. 838. D.
- Privatorum conventio potest abolere auxilium appellationis, quod receptum est jure publico. T. 9. c. 1118. E.
- Privatorum passionem legum auctoritate non censetur. T. 9. c. 357. C.
- Privatorum hominum non est iudicium facere, sed leges, aut magistratus. T. 9. c. 1098. E.
- Privatorum conventionem legum auctoritate non censetur, id est, non plus possit auctoritate legum. T. 9. c. 1119. A.
- Privatorum pradia quamvis hodie dantur in emphyteusim, tamen in toto jure veterales dicuntur sola pradia civitatum, quod eas soli in emphyteusim darentur. T. 10. c. 667. E.
- Privatum, aut publicum commodum defendendum, an, & quando procuratorem dare possit. T. 5. c. 119. B.
- Privatum jus quid maxime spectet. T. 8. c. 897. L. equitatem sit, & unde collectum. Ibid. c. 891. E. & c. 892. C.
- Privatum iudicium præjudicium facit publico, id est, disceptatur prius, quam publicum, si prius moveatur. T. 9. c. 1456. A.
- Privatum inter, & fideum an sit differentia. T. 10. c. 961. B.
- In privatum collata donatio an sit debitum. T. 10. c. 1230. C.
- Privatus saepe obviat iustitiae. T. 2. c. 1210. C.
- Privatus an ab eo, cum quo ei res est, jus sibi patiatur dici. T. 5. c. 34. D.
- Privatus hereditatis venditor in quid dilat a fisco, qui hereditatem vendidit. T. 6. c. 18. E. & c. 29. A.
- Privatus potest procuratorem omnium rerum suarum facere. T. 7. c. 97. A.
- Quando privatus, vel fiscus debitoris sui debetores convenire possit, vel debeat. T. 10. c. 951. A.
- Privatus si vendat, emptore agnoscere cogitur reliqua. Tom. 10. c. 740. A.
- Privigna unde ita dicta. T. 8. c. 908. D.
- Cum privigna non est coniugium, est tamen concubitus. T. 10. c. 482. B.
- Privignam uxorem ducere an liceat. T. 8. c. 904. B. C.
- Privigna nomen latissime patet, & complectitur uxoris meæ ex alio marito filiam, quæ propriè est privigna. T. 5. c. 549. D.
- Privigni an iustus nuptus inter se contrahere possint. T. 4. c. 977. D.
- Privignus, & privigna liberorum, loco habentur. Tom. 3. c. 130. D.
- Privilegia dignitatibus concessa ad successores non transeunt. T. 1. c. 749. D.
- Privilegia dignitatum publicis commodis, & statuti necessitatibus obfistere non possunt. Tom. 1. c. 673. A.
- Privilegia dignitatum ordinis servanda. T. 2. c. 903. C.
- Privilegia quæ. T. 1. c. 51. B. D.
- Privilegia personalia non alimari ex tempore. T. 3. c. 544. A.
- Privilegia fisci. T. 1. c. 641. A. B.
- Privilegia eorum, qui militiam, vel advocacionem expleverint. T. 2. c. 750. C.
- Privilegia eorum, qui præfere militibus, majora sunt, quam eorum, qui militaverint. Tom. 1. c. 1012. B.
- Privilegia militum, & veteranorum. T. 1. c. 884. A. B.
- Privilegia illustrium. T. 2. c. 891. B.
- Privilegia decurionum. Tom. 1. c. 710. B.
- Privilegia philosophorum. T. 2. c. 757. E.
- Privilegia culinariorum Principis. T. 2. c. 897. E. & c. 898. A. & seq.
- Privilegia concessa orphanotrophis, sive ascleteris, vel ecclesiis, aut parochiis, seu xenodochiis, aut monasteriis, atque cæteris domibus etiam, ac rebus juris eorum ad eorum economi viri religiosissimi prebiteri, & orphanotrophæ, vel ad eos, qui post cum ipsius loco successerint, pertinentibus. T. 3. c. 6. D. E.
- Privilegia litemmum antiqua. T. 3. c. 255. B.
- Privilegia dotium, fisci, veteranorum, militum, & ecclesiarum, sunt personalia. T. 3. c. 429. A.
- Privilegia ecclesiarum confirmata. T. 2. c. 1088. D.
- Privilegia 12. Tribus vocant, quæ de una tantum persona in omnia tempora concipiuntur. Tom. 3. c. 429. A. B.
- Privilegia injuriæ privatorum a me dari non solet, inquit Trajanus apud Plinium. T. 4. c. 1043. E.
- Privilegia vacationum, quæ veteres non habent, nisi ad eorum libertatem quoque spectent. T. 4. c. 865. A.
- Quæ privilegia habent decuriones præ cæteris. T. 4. c. 1027. E.
- Privilegia, & commoda, quibus actum ex testamento præ reliquis stricti juris iudicii utitur, favore scilicet ultimarum voluntatum. T. 5. c. 403. C.
- Privilegia creditorum privilegiatorum quænam sint, & quænam complectantur. T. 5. c. 778. A.
- Privilegia personalia utrum in heredes transeant. Ibid. D.
- Privilegia fisci quæ. T. 6. c. 28. E. & c. 29. A.
- Privilegia renovari possunt, non ut jus novum tribuatur, sed ut antiquum conservetur. Tom. 6. c. 963. B.
- Privilegia semper relictio accipiuntur, & facilius amittuntur. T. 6. c. 914. B.
- Privilegia Principum ita dantur, ut nulli sint laedi, & damno. T. 7. c. 438. A.
- Privilegia eadem tribuuntur Augusti, quæ habet Augustus. T. 7. c. 1169. C.
- Privilegia quædam causæ sunt, quædam personæ, & ideo quædam ad heredem transmittuntur, quæ causæ sunt; quæ personæ sunt, ad heredem non transeunt. Tom. 8. c. 734. B. & c. 845. D. E. & c. 884. A.
- Privilegia pecuniarum, & tormentorum qui habent. T. 8. c. 565. B.
- Privilegia incolis concessa, an censentur municipibus originariis concessa. T. 8. c. 51. B. C.
- Privilegia dotium quæ. Tom. 9. c. 480. B. & seq.
- Privilegia multa propter publicas necessitates juri publico præstantur, & proponuntur multa in titulis de jure fisci, & de privilegio fisci. T. 9. c. 1287. B.
- Privilegia studiorum concessa Friderici constitutione. T. 9. c. 250. D.
- Privilegia ecclesiastica solis Christianis Catholicis competunt. T. 10. c. 824. D.
- Duo privilegia ejusdem tituli si concurrant, quomodo terminentur. T. 10. c. 1229. A.
- Privilegiorum crimina. Tom. 6. c. 769. D.
- Privilegiarii creditores quinam dicantur. T. 5. c. 778. B. & c. 981. D.
- Privilegiarii creditores quoniam beneficii præcipue fruuntur. T. 5. c. 778. B.
- Privilegiarii creditores qui sunt. T. 1. c. 540. D. & T. 9. c. 1133. E. & c. 1134. A.
- Privilegiarius pupillus est, non tantum in actione tutelæ, vel procurationis, sed etiam in actione negotiorum gestorum. T. 5. c. 778. C.
- Privilegiarius privatus creditor privilegiorum non præferetur. T. 5. c. 981. D.
- Privilegiarius adversus privilegiarium privilegio non utitur. T. 10. c. 704. C.
- Privilegium impetratio argumentum est mali fidei. T. 6. c. 920. E.
- De privilegiis domus Augustæ, vel rei privatæ. T. 2. c. 882. B.
- De privilegiis urbis Constantinopolitane. T. 2. c. 810. E.
- De privilegiis corporatorum urbis Romæ. T. 2. c. 806. C.
- De privilegiis eorum, qui in sacro palatio militaverint. T. 2. c. 943. E.
- De privilegiis scholarum. Tom. 2. c. 945. C.
- De privilegiis confirmandis a novo Rege. T. 6. c. 963. E.
- Privilegium exactionis, quod populus

- lus habet, siue agat tutelæ; siue protutelle, quinquam utatur. T. 5. c. 980. C.
- De privilegio fisci. T. 2. c. 518. B. & seq. T. 9. c. 1131. E. & seq.
- De privilegio dotis. T. 2. c. 519. E. & T. 9. c. 1133. B. C.
- Privilegio suo uniusquisque renuntiare potest. T. 9. c. 1110. B. C. c. 1119. A.
- Qui privilegio novo utitur, non videtur in eadem causa fisci. T. 2. c. 388. D.
- Privilegium fisci est inter omnes creditores primum locum tenere. T. 1. c. 491. A. & T. 2. c. 518. C.
- Privilegium exactionis quis habere potest. T. 3. c. 543. E.
- Privilegium temporis propriè non est privilegium. T. 3. c. 540. D.
- Privilegium temporis in pretorio non observatur inter eos, qui eisdem tituli sunt. T. 3. c. 532. E.
- Privilegium habent mulieres in persequutione dotis. T. 2. c. 1137. B.
- Privilegium fori, vel excusationis a quo temporè vires suas potest exercere. T. 4. c. 1028. E.
- Privilegium quando in pena evitanda vires suas exerceat. Ibid. A.
- Privilegium ubi nullum est, ibi ius commune servatur. T. 4. c. 1056. E.
- Privilegium aliquod summæ dignitatis qui habet, aliis præferendum est. T. 4. c. 862. E.
- Privilegium cuiusque, quod creditor habuit, factâ novatione voluntaria, perit, si modo obijcendi privilegii animus habuerit, non etiam factâ novatione necessaria. T. 4. c. 995. B.
- Privilegium, quod datum est militibus, datur constitutionibus Principum. T. 4. c. 1043. E.
- Privilegium deductionis dicitur prærogativa deductionis. T. 5. c. 980. D.
- Privilegium deductionis est, quod dominus, vel pater ex contractu servi, vel filii actione de peculio conventus habet, nimirum, ut primore loco deductus ex peculio solidum id, quod filius, vel servus naturaliter debet. T. 5. c. 779. C.
- Cui privilegio deductionis nullum privilegium anteponitur neque privilegium tutelæ, neque privilegium dotis, & cur. Ibid. C. hoc privilegium est ante alia privilegia. Ibid. C.
- Privilegium deductionis est potentius privilegio tutelæ, quamvis privilegio tutelæ iuncta sit hypotheca omnium honorum tutoris, & protutoris. T. 5. c. 980. D.
- Privilegium dotis, quod mulier habet, non transit ad heredes mulieris, extraneoque successores. T. 5. c. 778. D.
- Privilegium pupillinum transit etiam ad successores pupilli. Ibid. D.
- Privilegium deductionis, quod domino competis, cetera omnia privilegia supereminere. Tom. 5. c. 980. C.
- Privilegium fisci quondam privatis creditoribus præferatur. T. 5. c. 981. D. E.
- Privilegium quidnam sit, & dicatur. T. 5. c. 779. A.
- Privilegium cui, & quando aufertur. T. 5. c. 987. C.
- Privilegium deductionis an præferatur omni alio privilegio. T. 5. c. 436. C.
- Privilegium dotis, quo uxor præfertur ceteris creditoribus, quodnam sit, & quando competat. T. 5. c. 560. B. C.
- Privilegium exactionis, quod iulla uxor habet in actione de dote, quam repetit soluto matrimonio. Ibid. B.
- Privilegium fisci non transit in successorem nominis, vel rei. T. 6. c. 692. D.
- Privilegium personale transit in heredem filium, non in extraneum. T. 9. c. 509. A.
- Privilegium causâ debiti est potentius privilegio temporis. T. 9. c. 1232. E. & c. 1213. A.
- Proavia paterna, & proavia materna ut respiciunt pronepotem. T. 1. c. 156. E.
- Proavia maternam respicit pronepotem ex nepte ex filio, vel filia nata. Ibid. D.
- Proavus, proavia, proprosepis, & proneptis in quo gradu cognationis. T. 8. c. 1036. B.
- Probabilitate, aut verisimilitudine deficiente, quæ sunt benigniora, semper, & omnino in dubiis præferenda sunt. Tom. 4. c. 989. D. quod ex historia Nicetæ patet. Ibid. D.
- Probandi onus cui incumbit, reo an actori, T. 1. c. 781. R.
- Probandi onus ei incumbit, qui dicit, se genus, vel gentem habere. T. 4. c. 80. B.
- Probandi onus petitori incumbit, hocque est commodum possessoris, ut nullas probationes præstare cogatur. T. 7. c. 163. B.
- Probandi onus incumbit petitori, non possessori, qui interdicto viceit. T. 9. c. 1137. B.
- Probandi onus actori incumbere, indebitum fuisse in conditione indebiti. T. 9. c. 121. C.
- Probandi munus est actoris, non rei in rei vindicatione. T. 9. c. 164. D.
- Probandi onus ei incumbit, qui agit vindicatione. T. 9. c. 178. B.
- Probandi necessitas quibus incumbit, & quibus non incumbit. T. 9. c. 175. A. B.
- Probandi necessitas non incumbit possessori, a quo vindicatur res. Ibid. A.
- Probandi onus transfertur in eum, contra quem præsumptio incumbit. T. 10. c. 393. E.
- Probandi onus an incumbat ei, qui agit negatoria. T. 50. c. 1195. A.
- Non probante actoris absolvitur reus. T. 9. c. 166. D.
- Non probatur eas nisi instrumentis, quæ sine instrumentis non sunt. T. 9. c. 126. D.
- Probandum instrumentis plerumque crimina, maxime falsi. Tom. 9. c. 274. A.
- Probare nomina aliud est, aliud suscipere nomina. T. 4. c. 51. C.
- Probare ei facile non incumbit, a quo præsumptio stat. Tom. 4. c. 441. B.
- Probare nomina est periculum eorum agnoscere. T. 4. c. 51. D.
- Probare debet in præjudicium maxime is, qui habet intentionem secundum id, quod intendit. T. 7. c. 871. B.
- Probare debet in actionibus præjudicialibus, secundum cujus intentionem actio data, & concepta est. Ibid. B.
- Quis probare debeat, actor, an reus. T. 9. c. 265. B. & seq.
- Probare plerique non possunt, & defici probantibus, qui non tamen crunt calumniatores. Tom. 9. c. 1477. E.
- Probatio quid. T. 1. c. 781. A. & 2. c. 224. A. & c. 1193. B. C. & T. 10. c. 965. A.
- Probatio testibus, & fide tabularum constat. T. 2. c. 225. E.
- Probatio actori incumbit, reo defensori. T. 2. c. 1193. B.
- Probatio traditæ, vel non traditæ possessionis. T. 1. c. 487. D.
- Probari operis, Marcus Tullius inquit, lutori est tuæ, qui locas. T. 5. c. 524. C.
- Probatio operis in locatione conferri debet in arbitrium boni viri, non in arbitrium cujuslibet tertii, aut ipsius locatoris. T. 9. c. 524. F.
- Probatio quanti cuiusque interfit, plerumque difficilis est. T. 5. c. 843. C.
- Probatio operis ab extraneo, facta, si ex bona fide perfecta non sit, irrita est. T. 5. c. 525. B.
- Probatio operis a domino facta, quandoque locum habet in locatione, & qua ratione. T. 5. c. 525. A.
- Probatio debet esse manifesta. T. 6. c. 739. E.
- Probatio, quæ mihi prodest in una causa, non prodest etiam mihi in alia alter, quam si eam in alia causa impleverim, iterum præstiturumque. T. 6. c. 47. C.
- Probatio contra rumorem, & famam populi admittitur. Vide, fama.
- Probatio negotiationis directæ non fit. T. 6. c. 848. B. indirectæ ramen, siue ex circumstantiis negotio probari potest. Ibid. B.
- Probatio contraria præsumptionem elidit. T. 6. c. 887. C.
- Probatio non admittitur contra judicem.

flam, & legitimam præfumptionem iur. T. 6. c. 1076. A.
 Probatio probandum elidit. T. 6. c. 846. A.
 Probatio, quæ mihi proffit in una, cau fa, non etiam prodest in alia aliter, quam si in alia eandem probationem exhibuerit. T. 6. c. 860. E.
 Probatio. Vide, Testes, testimonium, instrumentum, scriptura.
 Probatio ab eo exigitur, qui falsa instrumenta esse dicit. T. 9. c. 174. A.
 Probatio a reo negante quandoque exigitur. T. 9. c. 264. A.
 Probatio testium quando admittitur, & quando non. T. 9. c. 174. B. C. D.
 Probatio exigitur ab eo, qui allegat in causa criminalibus, se alibi iussisse. T. 9. c. 1271. C.
 Probatio probatione tollitur. T. 10. c. 636. A.
 Probatio non ducitur ex sola inductione chirographi, sed solum præfumptio. T. 10. c. 717. E.
 Probationis species una est, quæ sumitur ex conventionibus scriptis, ex testimonio, vel ex aliis scripturis, quæ proprie instrumenta vocantur. T. 1. c. 781. C.
 Probationis difficultas facit, ut cesset privatum iudicium iniuriarum, & locus sit duntaxat publico ex fecutus consulto. T. 5. c. 754. B.
 Probationis onus quo casu incumbit creditoribus. T. 9. c. 1200. B.
 Probationem operis pertinere ad locatorum, qui opus sciendum, locavit. T. 5. c. 524. C.
 Probationem notoria non requirit. T. 6. c. 876. B.
 Probationem an faciant testes duo. T. 7. c. 1415. D.
 Probationem semipernam non novervunt iuriconsulti. T. 9. c. 6139. C.
 Probatione non indiget notorium. T. 6. c. 1115. A.
 Probationes legitime, vel illegitime quanam sint. T. 2. c. 224. B. & T. 10. c. 965. A. & seq.
 Probationes finium sunt publicæ monumenta agris sculpta. T. 4. c. 896. E. hæc quidem monumenta omnia in causa finium posteriora sunt testibus. Ibid. c. 897. A.
 Probationes ante litem contestatam non recipiuntur. T. 4. c. 849. D.
 Probationes a rhetoribus, non iuriconsultis petende. T. 7. c. 867. B. in factio consulto. Ibid. B. quid sint. Ibid. A. utrinque sepe præstantur. Ibid. c. 870. A. ut utrinque præstentur necesse non est. Ibid. A.
 Probationes novæ in appellatione admittuntur, & adduntur causæ non satis instructæ. T. 9. c. 1107. E.
 Probationes debet proferre pars utraque, si de genere queratur. T. 10. c. 464. C.

Probationum duo genera. T. 1. c. 476. C. & T. 2. c. 124. B.
 Probationum inopia est aliud, & aliud defectus. T. 5. c. 633. B.
 Probationum quinque genera. T. 6. c. 890. A. B.
 Probationum genera duo præcipua esse. T. 7. c. 882. C.
 Probationum genera duo, plena, & simplici. T. 9. c. 190. D.
 Probationum tria genera. T. 9. c. 174. B.
 Probationum inopiâ iurejurando litem decidi. T. 9. c. 190. A.
 Probationum inopiâ exactio iurejurando, finitæ liti an prætextu perjurii retractari possit. T. 9. c. 126. C. D.
 Probationum genus expensaliatio. T. 9. c. 266. C.
 Probationum tria genera, testes, instrumenta, indicia. T. 10. c. 636. D.
 Probationum species præcipue duæ sunt, instrumenta, & personæ. T. 10. c. 965. B.
 De probationibus. T. 2. c. 224. A. & T. 9. c. 263. B. & seq. & T. 10. c. 964. C. & seq.
 Probationibus deficientibus, regulariter reo datur iurjurandum. T. 1. c. 1225. A.
 Probationibus deficientibus iurjurandum deferitur. T. 6. c. 1083. B.
 Probationibus quæ insint. T. 7. c. 867. E.
 De probationibus, & præfumptionibus. T. 1. c. 781. A. & T. 7. c. 867. A. & seq.
 Probatorum in Novellit quomodo appellentur. T. 2. c. 1005. C.
 Probatore nomine quid datur. T. 2. c. 940. C. D.
 Probator, vel illicitè datum an valeat. T. 7. c. 941. B. C.
 Probrum a prohibendo sic dictum, quasi prohibitum. T. 1. c. 219. D.
 Probrum iure semper accipitur pro adulterio. T. 4. c. 282. E.
 Probrum a prohibeo deductum. T. 4. c. 1484. E.
 Procacitas advocatorum in causis agendo notatur infamia. T. 10. c. 879. B.
 In prociuctu apud quemlibet prope intermortuus est memoria. T. 4. c. 312. B.
 In prociuctu testamentum. Vide, Testamentum.
 Prociuctum veteres dixerunt endoprociucta. T. 1. c. 96. D.
 Prociuctum testamentum quid. T. 8. c. 96. E.
 Proclamandi verbo quid significat. T. 9. c. 987. A.
 Proclamatio in libertatem. T. 2. c. 460. C.
 Proclamatio ad libertatem an, & quando competat servo. Tom. 5. c. 1095. A. & seq.
 Proclamatio libertatis quo ritu, & solemnitate olim peracta fuerit. Ibid. E.

Proconefus Sporadum una in Prociucto. T. 3. c. 210. B.
 Proconful quidvis iurisdictionem suam mandare potest. Tom. 1. c. 731. E.
 Proconful a Præfide quid distat. T. 4. c. 831. C.
 Proconful mandat Legato iurisdictionem suam, & a Legato tamen appellatur Proconful. T. 4. c. 7. B.
 Proconful de statu personarum cognoscere potest, non etiam Præfides, live Legatus Cæsaris. T. 5. c. 4. B.
 Proconful an suo arbitrio iurisdictionem cuicumque volet, mandare possit. T. 5. c. 20. D.
 Proconful, & Legatus Cæsaris in quo differunt. T. 5. c. 4. B.
 Proconful in itinere iterum manumittere potest. T. 5. c. 4. A. B.
 Proconful a Legato ejus appellatur. T. 7. c. 83. A.
 Proconful, vel Præfides contentiofam iurisdictionem exerceat extra suam provinciam, vel in homines alterius provincie. T. 7. c. 100. A.
 Proconful potest de statu cognoscere, Præfides non potest. Ibid. C.
 Proconful portam Romæ ingressus deponit imperium. T. 7. c. 156. E.
 Proconful mittitur in provincias, quas tribuit, seu reliquit populo, vel senatus. T. 7. c. 94. E.
 Proconful est spectabilis, Præfides ceteris rillimus tantum. T. 7. c. 100. C.
 Proconful voluntariam iurisdictionem exerceat potest, etiam extra suam provinciam. T. 7. c. 100. A.
 Proconful Africa omnium Proconfulum fuit maximus. Tom. 9. c. 1109. D.
 Proconful ius omne confert ius suos Legatos. T. 10. c. 400. B.
 Quod Proconful ex lege habet, an comprehendatur mandato iurisdictionis. Ibid. A.
 Proconful nunquam fungebatur vice Præfidis. T. 10. c. 866. C.
 Proconfulis officium, & unde dicitur. T. 1. c. 731. A. B.
 Proconfulis legatum habere propriam iurisdictionem. T. 3. c. 217. A.
 Proconfulis Legatus. Vide, Legatus Proconfulis.
 Proconfulis Legatus post mandatam sibi iurisdictionem ius dandi iudicis non habet, nisi ex lege. T. 5. c. 19. D.
 Proconfulis majus est imperium, quam Præfidis. T. 7. c. 100. C.
 Proconfulis nomine simpliciter per eminentiam intelligitur Proconful Africa, & proconfulis provincie, nomine Africa. T. 9. c. 1108. D. hic Proconful habuit sacrum auditorium, ut Præfides urbi. Ibid. D.
 Proconfulis Legati nihil proprium habent, nisi a Proconfulis eis mandata sit iurisdictione. T. 10. c. 94. C.
 Proconfulis in legato hoc speciale est.

est, ut ab ipsis ad Proconsoles perveniret. T. 10. c. 579. C.

Ut Proconsoles, & Vicarii, ita Praetoris nomen nihil vetat significare plures. T. 10. c. 851. A.

Proconsuli quod licet lege, non licet Legato sine lege. T. 4. c. 10. B.

Proconsuli hoc ius datum est, ut statim, atque urbem egressi essent, etiam si nondum perveniret in provinciam, habeat jurisdictionem voluntariam. T. 5. c. 4. A.

Proconsuli dabantur plures legati. T. 12. c. 383. E. & c. 579. D.

Proconsuli una provincia, Comitatus orientis plures mandabantur. T. 10. c. 849. E.

De Proconsule Palaestinae. T. 2. c. 1134. C. D.

De proconsule Cappadociae. T. 2. c. 1085. D.

De Proconsule Macedoniae verba Ciceronis quae. T. 4. c. 832. C.

Proconsoles. T. 2. c. 72. D.

Proconsoles omnes sunt spectabiles. T. 2. c. 686. E.

Proconsoles inter, & Praefides differentia. T. 1. c. 602. B.

Proconsoles statim, atque egressi sunt pomerium urbis, sacris, & insignibus imperii Romani utuntur, & jurisdictione voluntaria. T. 4. c. 833. B.

Proconsoles in quibus distant a Praefides. T. 4. c. 832. E.

Proconsoles mitti venantur in suas provincias. T. 4. c. 831. D.

Proconsoles, & qui sic appellantur. Ibid. D.

Proconsoles erant maiores, Praefides vero minores, id est, electi. T. 4. c. 832. E.

Proconsoles ex senatoribus sumebantur, Praefides vero ex equitibus Romanis. T. 4. c. 833. A.

Proconsoles hodie non amplius, quam sex sacris, sex licioribus utuntur. T. 4. c. 832. C. verba Iosephi hic quae. Ibid. C.

Proconsoles non habebant ius gladii, vel chlamidis, id est, stolae militaris: Praefides vero habebant ius stolae militaris, atque ius gladii. T. 4. c. 832. E. & c. 833. A.

Proconsoles erant annui magistratus; Praefides vero perpetui. T. 4. c. 832. E.

Proconsoles provincias forte obtinebant, & auctoritate Senatus. T. 5. c. 4. B.

Proconsoles, & Legati eorum quare iudices dare possint. T. 7. c. 80. E.

Proconsoles quomodo sint. T. 10. c. 849. C.

Proconsoles quam jurisdictionem, & quo iure mandant suis legatis. Ibid. C.

Proconsoles qui sunt maiores, quam Praefides, nempe spectabiles, poterunt cognoscere de causa litis. T. 10. c. 928. E.

Procedere quid nobis non licet sine

lege. T. 4. c. 1215. A.

Proculi iuriconsulti quanta fuerit auctoritas. T. 3. c. 914. C.

Proculi sententia, servo alieno bona fide possessionem comparate aliunde, quam ex re possessoris, cui dominum adquiratur, quae sit. T. 5. c. 698. B. C.

Proculiani benigniorem sententiam amplexi sunt, ut scilicet mandatario detur actio mandati contraria usque ad statutum pretium, non ultra. T. 5. c. 460. A.

Proculianorum sententia quae. T. 4. c. 631. C.

Proculianorum sententiam, permutationem emptionem non esse, usus diuturnus corroboravit, & verior est. T. 5. c. 499. C.

Proculianorum, & Cassianorum de usucapione pignoris traditi creditor, & postea a debitore subrepti, & venditi, diffidium tollitur, & explatur ratio. T. 5. c. 730. C. D. E.

Proculus Nervae successit. T. 1. c. 914. C.

Procurare aliena negotia milites non posse. T. 9. c. 235. C.

Procuratio quid modis mandari potest. T. 1. c. 362. B.

Procuratio rerum alienarum interdicta fuit ciuili. T. 9. c. 474. C. item militibus, & fabricensibus. Ibid. C.

Procuratio statio unaquaeque dicitur. T. 9. c. 332. A.

Procuratorum species conditio. T. 4. c. 861. D.

Procuratorum alienorum negotiorum suscipere nequeunt Senatores. Ibid. D.

Procuratorum speciem conclusionis esse constat. T. 10. c. 607. B.

Procuraciones quid. T. 6. c. 915. B.

Procuraciones, quae Episcopis erogantur ratione visitationis, praescribi non posse. Ibid. B.

Procurator Caesaris an de capitalibus causis cognoscere possit. T. 3. c. 548. D.

Procurator asper. T. 2. c. 449. B.

Procurator minister non est. T. 1. c. 1496. D.

Procurator a defensione dissentit. T. 1. c. 719. D.

Procurator, & cognitor differunt. T. 1. c. 361. B.

Procurator verus cavere non debet. T. 3. c. 182. E.

Procurator praesens, vel absens dari potest, & nudis verbis, id est, non certis, non solemnibus. T. 1. c. 362. B.

Procurator in rem suam fieri potest, qui pro omnibus postulat. T. 1. c. 361. E.

Procurator voluntarius quis dicitur. T. 3. c. 182. D.

Procurator voluntarius, qui se alienis negotiis offert, rem ratam dominum habiturum cavere debet. T. 1. c. 362. C. D. & c. 644. C. & T. 3. c. 182. D. & c. 279. C.

Procurator, qui agendam causam

suscipit, dominum defendat atque tribo boni viri. T. 1. c. 1362. B.

Procurator tenetur domino actione mandati, vel negotiorum gestorum ob delictum suum. T. 1. c. 1496. B.

Procurator aut ad litem, aut ad omne negotium, aut ad partem negotii, aut ad res administrandas datur. T. 3. c. 362. C.

Procurator litium aut in rem suam constituitur, aut in rem mandatoris. T. 1. c. 933. C.

Procurator actoris non solum absentem defendere, sed & rem ratam dominum habiturum satisfidere cogitur. T. 1. c. 162. D. & c. 641. C. & T. 3. c. 182. E.

Procurator actoris versus satisfidere de rato, si dubitetur de mandato. T. 3. c. 182. E.

Procurator est alienorum negotiorum administrator. T. 3. c. 268. B.

Procurator negotiorum recte pacificatur, pactumque domino prodest, & nocet per exceptionem doli, non per exceptionem pacti. T. 1. c. 933. A.

Procurator, aut cognitor, qui litem instrumenta adversus partem prodiderit, ut puniendus. Tom. 1. c. 509. E.

Procurator Caesaris in Syria fuit Pontius Pilatus. T. 5. c. 548. E.

Procurator petitoris rem ratam dominum habiturum desiderante ad id verum satisfidere cogendus est. T. 1. c. 162. D. & c. 641. C. & T. 3. c. 182. E. & c. 183. A. & T. 8. c. 710. D.

Procurator Caesaris, vel rationalis est. T. 1. c. 732. B.

Procurator catholicus quomodo appellatur. T. 2. c. 644. E.

Procurator fiscalis nequit esse quis in ea provincia, ex cui alii ortus. T. 1. c. 491. A. B.

Procurator, id est, curator. T. 1. c. 1096. E.

Procurator, & curator reipublicae idem. T. 2. c. 711. B.

Procurator quomodo constituitur. T. 1. c. 272. D.

Procurator ad administrandum an etiam pupillis fieri possit. T. 3. c. 445. D.

Procurator ad agendum, vel defendendum an etiam minor 25. annis. Ibid. D.

Procurator locuples, & idoneus cogitur satisfidere, non etiam re locuples. T. 1. c. 273. B.

Procurator Caesaris quando videaturungi partibus Praefidis. T. 4. c. 1415. B. C.

Procurator Caesaris quando jurisdictionem habet, & quando non. T. 4. c. 1414. E.

Procurator fisci, qui & rationalis dicitur, (sicut ille *hypocritae*) decedit causas ad fiscum pertinentes. T. 4. c. 834. C.

Procurator fisci, vel Caesaris, & cu-

rator

- rator reipublice quid differunt. Ibid. C.
- Procurator rei frumentariae, vel curator frumenti comendi in quo differt ab Aedile plebis. T. 4. c. 841. D.
- Procurator rei frumentariae. Vide, Curator frumenti comendi.
- Procurator falsus quis dicitur. T. 4. c. 318. E.
- Procurator, seu defensor litis alienae, & tutor in quo differunt. T. 4. c. 18. D.
- Si procurator absentis conveniatur ob proprium debitum, quaretur an actori compensare possit, quod non sibi, sed domino absentis debet. T. 4. c. 937. E.
- Procurator quicquid gerit, id omne in re domini consistit, in administratione rerum domini. T. 4. c. 917. C.
- Procurator maxime dilatat ab advocato. T. 4. c. 942. A.
- Procurator salararius quis. T. 4. c. 939. E. & T. 5. c. 459. A.
- Non omnis procurator est salararius. T. 4. c. 939. E.
- Si procurator non datur ad accusandum, multo magis non datur ad defendendum. T. 4. c. 1405. B.
- Procurator si pecuniam domini feneratori collocavit, & exegerit usuras, quas mox in usus suos converterit, an debeat usurarum usuras. T. 4. c. 51. A.
- Procurator, qui pro defensione filii fiduciarii mandatu mulieris, convenit ex stipulatu, & coactus solvere substat exceptione Senatus consulti Vellejani replicatione doli mali, an habeat actionem mandati adversus mulierem, ut consequatur quod solvit mandatu mulieris. T. 4. c. 206. E. & c. 207. A.
- Procurator agendo mandati adversus mulierem, & muliere opponente exceptionem S.C. Vellejani, an possit se tueri replicatione doli. Ibid. A.
- Procurator, cui lites agenda mandata est, non potest eam rursus alii mandare, aliumque procuratorem facere. T. 4. c. 5. D.
- Procurator in rem alienam revocari non potest in quibusdam casibus. T. 4. c. 918. C.
- Procurator munere voluntario fungitur. T. 4. c. 971. A.
- Procurator, qui actione teneri cepit tempore administrationis per causam administrationis, eadem quoque est teneatur post finitum mandatum, vel post depositum officium. T. 4. c. 1035. D.
- Procurator, qui stipulatur aliquid ex re domini, utrum sibi, an domino sit stipulatus. T. 4. c. 917. A.
- Procurator quomodo salarium petit. T. 4. c. 940. A.
- Procurator mandatu constituitur. T. 4. c. 940. A. & Tom. 5. c. 121. D.
- Procurator ejus, qui est in horis urbi proximus, procurator presentis esse videtur. T. 5. c. 96. D. E.
- Procurator re integrā revocari potest. T. 5. c. 121. D.
- Procurator qua ex causa mutari potest. T. 5. c. 106. A. B.
- Procurator litem contestatione domini litis effectus est, id est, res, siue his facta est ejus, camque jam suo quodammodo nomine exsequitur. T. 5. c. 105. D.
- Procurator ante litem contestatam procuratorem in rem eandem facere non potest. T. 5. c. 121. E.
- Procurator in privatorum causis ad lites futuras dari potest. T. 5. c. 121. C.
- Procurator in rem suam datus loco domini est per omnia. Tom. 5. c. 122. D.
- Procurator litem contestatione domini litis effectus est, & ad negotium publicum alium auctorem recte facit. T. 5. c. 121. E.
- Procurator an novare obligationem domini, & as alienum exigere possit. T. 5. c. 832. E. & c. 833. A.
- Procurator an, & quando, & quibus in negotiis alium procuratorem facere, vel constituere possit. T. 5. c. 53. A. B.
- Procurator datus ad agendum cavere debet de rato, maxime si de mandato dubitet, an daret, vel an intervenerit. T. 5. c. 122. A.
- Procurator specialiter datus ad agendum dilatat a procuratore omnium rerum, cui generaliter libera rerum administratio commissa est. T. 5. c. 827. A.
- Procurator voluntarius, id est, qui sine mandato absentis, & ignorantis negotia gerit, ex auctione rerum ejus, quam facit in rem, & utilitatem ejus, cum foret expedit res ejus quasdam distrahī potius, quam servari, quis tempore, & morā perituræ, deterioris futuræ erant, si sibi aliquid ex ea auctione emerit, id usucapere possit pro emptore. Tom. 5. c. 742. B. C.
- Procurator satisfiat alieno nomine, quia is ades alienas defendit. T. 5. c. 653. B.
- Procurator negotiorum, & procurator litium in quo differunt. T. 5. c. 157. A.
- Procurator ad lites non potest esse servus, nisi manumittatur, & decimum octavum annum attigerit. T. 5. c. 156. D.
- Procurator absentis, & presentis quomodo differunt. T. 5. c. 107. D.
- Procurator unius negotii, vel plurium, vel omnium an pacifici possit. T. 5. c. 52. C.
- Procurator ad litem non sibi, sed domino, id est, mandatori vincit, aut vincitur. T. 5. c. 478. A.
- Procurator presentis cavet iudicatum solvi tantum, vel dominus pro eo. T. 5. c. 96. E.
- Procurator ad litem aliis sit ad litem, siue rem suam, aliis sit ad litem alienam. T. 5. c. 53. A.
- Procurator ad negotia semper sit ad rem alienam. Ibid. A.
- Procurator negotiorum quocumque tempore alium procuratorem latere potest. Ibid. A.
- Procurator litis, seu actionis, cui causae actio tantum est mandata, nihil praeterea domino paciscendo neque obesse, neque prodesse potest, & cur. Tom. 5. c. 52. E.
- Procurator, siue defensor quibus ex causis compelli non possit ad iudicium accipiendum. Tom. 5. c. 104. E.
- Procurator, qui juri nostro subiectus non est, nec actionem, nec exceptionem nobis acquirere potest. T. 5. c. 51. C.
- Procurator presentis qui dicitur. T. 5. c. 96. E.
- Procurator absentis non tantum iudicatum solvi cavet, sed etiam rem ratam haberi. T. 5. c. 96. E.
- Procurator in re magni momenti alium procuratorem facere non potest. T. 5. c. 53. B.
- Procurator datus ad agendum debet satisfare de rato. Tom. 5. c. 107. B.
- Procurator, qui recte non datur ad actionem, quam suo jure, & suo nomine cum effectu habet. T. 5. c. 110. D.
- Procurator an ignorantibus nobis adquirat, & qua ex causa id periculum. T. 5. c. 497. A.
- Procurator, & defensor in quo differunt. T. 5. c. 107. C.
- Procurator datus ad vendendum, & infitor æquiparari possunt, & pares actiones producant. T. 5. c. 432. C.
- Procurator litium, vel litem quando alium procuratorem facere potest, & quando non. T. 5. c. 53. B.
- Procurator ad litem defendendam, & infitor ad vendendum dispares sunt, qui inter se conferuntur. T. 5. c. 432. C.
- Procurator in rem suam quis, & quomodo fieri possit. Tom. 5. c. 439. E.
- Procurator in litem alienam datus, cui specialiter dominus non mandavit, ut adversario iusjurandum deferret, si videretur, jurandum adversario deferens non auditur, etiam si offerat cautionem de rato. T. 6. c. 53. A.
- Procurator, qui agit alieno nomine ante litem contestatam, quomodo cavere debet de rato. T. 6. c. 471. B.
- Procurator, vel defensor, cui delictur ab adversario iusjurandum, invitatus non iurat, quia rei

- rei veritatem ignorare potest. T. 6. c. 53. B. C.
- Procurator, qui alieno nomine de navi operis punctione facta agit. T. 6. c. 292. C.
- Procurator actoris non auditur, nisi satisfacti reo, cum de mandato ejus non constet. T. 6. c. 471. A.
- Procurator, vel defensor jurare non cogitur. T. 6. c. 53. B.
- Procurator precise non cogitur litem contestari, & sufficit cautionem, siue stipulationem iudicatum solvi ob rem non deusam committi, quanti ea res est. T. 6. c. 8. E.
- Procurator, qui alterius omnia negotia administranda suscepit, procurator, qui generale mandatum habet, id prestare debet in sua persona, quod & in aliorum. T. 6. c. 87. C.
- Procurator ad impetrandum, & contradicendum quis dicitur. T. 6. c. 958. B.
- Procurator potest acquirere possessionem pro alio. Tom. 6. c. 997. B.
- Procurator meus mihi debet pecuniam ex causa mandati, convenit inter nos, ut eam retineat mutui nomine, & ea uteretur quasi mutui; an sit mutuum. Tom. 7. c. 857. A.
- Procurator aut constituitur in rem meam, aut in rem suam, aut ex causa emptiōis accipiendæ. T. 7. c. 367. E.
- Procurator Cæsaris in quibus causis iudicem det, & in quibus non. T. 7. c. 68. C.
- Procurator, qui agbat alieno nomine, ius iniquum postulavit, & tulit, queritur, uter incidat in edictum, procurator, an dominus. T. 7. c. 101. E. ius iniquum postulans, & impetrans an, quando, & quo edicto ipse solus teneatur. Ibid. c. 107. D.
- Procurator an alteri pacisci, vel stipulari, vel petere possit. T. 7. c. 844. B.
- Procurator in omnibus non est pro domino, nisi sit procurator in rem suam. Tom. 7. c. 104. A.
- Procurator datus ad hæc iudicia doli plicem cautionem præstat, de rato scilicet, & iudicatio solvendo, quoniam videtur datus ad agendum, vel defendendum. T. 7. c. 140. E.
- Procurator ex mandato domini vendidit, & cavet de re tradenda; si nuda cautio fuisse. Queritur, an domino competat actio ex vendito in emptorem; an emptori in dominum actio ex empto? T. 7. c. 777. C.
- Procurator rei alienæ, vel curator an teneatur edicto. Quod quisque iuris. T. 7. c. 111. D.
- Procurator, vel defensor in rem suam datus, si condemnatur, tenetur actione iudicati. Tom. 7. c. 1418. C.
- Procurator meo nomine mihi etiam ignorantis possessionem acquirit, & tutor, & curator. T. 8. c. 243. C.
- Procurator non est idoneus sine satisfactione. Tom. 8. c. 818. E.
- Procurator ignorantis domini deteriori conditionem facere non potest, puta, dominum non obligatum obligare non potest. T. 8. c. 394. B.
- Procurator an in ea causa, quam agit, vel egit alieno nomine, testis esse possit. Tom. 8. c. 438. D.
- Procurator an testis esse possit in causa pertinenti ad eumcumque negotia gessit. Ibid. D.
- Procurator quodcumque gerit post mortem domini, ignorans, cum mortuum esse, an ratum habeatur. T. 8. c. 298. C.
- Procurator Cæsaris fuit iudex rerum fiscalium inter fisci, & privatos. T. 9. c. 1072. B.
- Procurator Cæsaris an habeat iudicis dandi potestatem. Tom. 9. c. 1082. D.
- Procurator regulariter alium procuratorem dare non potest ante litem contestatam. T. 9. c. 930. C.
- Procurator Cæsaris iudex est inter fisci, & privatos. T. 9. c. 802. D.
- Procurator rem domini emere vetatur. T. 9. c. 376. A. & T. 10. c. 656. E.
- Procurator contrahit cum venditore, nuntius non contrahit. T. 9. c. 385. B. C.
- Procurator, & adfector in quo differunt. T. 9. c. 984. D. E.
- Procurator actoris tantum cavet de rato, id est, rem ratam dominum habiturum, non procurator rei. T. 9. c. 985. A.
- Procurator ad litem potest procuratorem facere post litem contestatam. T. 9. c. 121. C.
- Procurator, & nuntius in quo differunt. T. 9. c. 316. B. C.
- Procurator fisci, vel procurator rei privatæ, qui rationalis dicitur, & catholicus, est iudex competens in causa libertatis, & servitutis, sed non in causa ingenuitatis. T. 9. c. 992. A.
- Procurator meliorem conditionem facere potest, non deteriore. T. 9. c. 441. B.
- Procurator, vel mandatarius, qui quid solvit ex mandato, id repetit contrariis actione mandati. T. 9. c. 358. D.
- Procurator Cæsaris catholicus dicebatur, tanquam generalis. T. 9. c. 581. B. & c. 1482. E.
- Procurator, qui habet generale mandatum, potest iurjurandum deferre; exigere, solvere, pacisci, alienare, & pignori obligare, si expedit, & novare obligationem. T. 9. c. 193. B.
- Procurator omois est mandatarius. T. 9. c. 358. D.
- Procurator ad negotia potest alium procuratorem facere post litem contestatam. Tom. 9. c. 121. C.
- Procurator Cæsaris absolute catholicus dicitur. T. 9. c. 332. A. B. ejus officiales qui, Ibid. B.
- Procurator Cæsaris de causa status non cognoscit. T. 9. c. 120. B. sed si in causa bonorum, vel hereditatis mora apud procuratorem Cæsaris incidat questio status, de ea cognoscere potest. Ibid. B.
- Procurator Cæsaris quidam specialis fuit, dicebatur procurator vice cæsaris hereditatum. T. 9. c. 793. D.
- Procurator ante litem contestatam mutari potest. T. 9. c. 142. A. c. 146. E.
- Procurator post litem contestatam non potest mutari. T. 9. c. 146. C.
- Procurator post litem contestatam dari potest a tutore, quia contestatione fit litis dominus. T. 9. c. 144. D.
- Procurator debet prestare dolum, & culpam etiam levissimam. T. 9. c. 357. C.
- Procurator, & gestor in quo differunt. T. 9. c. 358. A.
- Procurator, qui habet generale mandatum, potest transigere decem dandi causâ, & solvere, & alienare, & pignere, & aliud pro alio petere, sed non donare, transigere demiouendi causâ. T. 9. c. 107. E.
- Procurator fisci est cognitor, & disceptator rationum fiscalium. T. 9. c. 1109. E. Catholicus dicitur, Transactor generalis, & huius appellationes Catholician, Ibid. E.
- Procurator constituitur cessâ actoris, ut emolumentum litis ad nos redeat, vel in rem ipsius procuratoris. T. 9. c. 1335. C.
- Procurator privatæ rationis est iudex rerum fiscalium. T. 9. c. 109. C.
- Procurator quis dicitur. Tom. 9. c. 358. E.
- Procurator summæ rei; Tom. 9. c. 377. B.
- Procurator Cæsaris; aut Questor, vel Legatus Proconsulis, an ex mandato Proconsulis possit fungere vice Proconsulis. T. 10. c. 95. A. B.
- Procurator generalis an possit transigere. T. 10. c. 392. C. an possit iurjurandum deferre, solvere, pacisci, alienare, pignori obligare, & permutare. Ibid. C.
- Procurator sæpe pro gestore accipitur. Ibid. E.

Procu-

Procurator summæ rei est procurator Cæsaris. T. 10. c. 657. B.
 Procurator Cæsaris non est competent judex inter privatos. T. 10. c. 441. C. D.
 Procurator, qui generale habet mandatum, socrare, & delegare potest. T. 10. c. 716. D.
 Procurator semper cavet de rato. T. 10. c. 1187. B.
 Procurator si promissit judicatum solvi, atque ita promissit rem esse defensam iri, an cogatur defendere dominum, aut omnimodo subire judicium. T. 10. c. 748. E.
 Procurator rem vendidit, & emptori cavet meo nomine post mandatum meum, queritur, an ego, qui mandavi, habeam actionem ex vendito, & an teneat actione ex empto. T. 10. c. 768. C.
 Procurator an possit admittere bonorum possessionem. T. 10. c. 785. C.
 Procurator datus an alium procuratorem possit constituere. T. 10. c. 797. C.
 Procurator est actor absentes nomine. T. 10. c. 882. D.
 Procurator in causam suam quandoque constituitur. T. 10. c. 884. D.
 Procurator dicitur etiam mandataris. T. 10. c. 885. A.
 Procurator propriè qui sit. Ibid. B.
 Procurator actoris non est idoneus, qui dominum non defendit. T. 10. c. 915. B.
 Procurator Cæsaris habet jurisdictionem inter fisco, & privatum, non inter privatos. T. 10. c. 918. D.
 Procurator Cæsaris in Syria Pontius Pilatus erat. T. 10. c. 921. B.
 Procurator Cæsaris non cognoscit de causa curiali, sed de criminibus, & penis. Ibid. B.
 Procurator Cæsaris jus habet exigende pœnæ, quam Præfex irrogavit, non etiam judicandæ. Ibid. C.
 Procurator an possit dari post litem contestatam. T. 10. c. 945. C.
 Procurator an possit ex eventu litis alienæ sibi cavere certam partem. T. 10. c. 989. A.
 Procurator cum emit, et si mandatum alienum exsequatur, sibi tamen emit, non mandatori. T. 10. c. 1016. B.
 Procurator quantum distet a nuntio. Ibid. C.
 Procurator propriè est omnium bonorum. T. 10. c. 1225. A.
 Procurator est ad agendum, etque incumbit etiam defensio ejus nominis, ejus agit. T. 10. c. 1226. A.
 Procuratoria exceptio. Tom. 1. c. 1364. B.
 Procuratoria exceptio. Vide, Exceptio procuratoria.
 Procuratoria exceptiones quænam sint. T. 10. c. 1390. B.
 Ut procurator nomine qui agit, viri boni arbitrio satisfacet, id dominum, qui absit, ratum ha-

biturum. T. 5. c. 107. A. B.
 Procuratoris scientiam domino non nocere. T. 1. c. 1496. C.
 Procuratoris scientia inhibet actionem redhibitoriam. Ibid. B.
 Procuratoris deposito officio, an is solvetur onere obligationis contractæ ex causa venditionis, & evictionis postea sequitur. Tom. 4. c. 870. B.
 Procuratoris, & tutoris eadem est ratio. T. 4. c. 927. A.
 Procuratoris officium quid distat ab officio advocati. T. 4. c. 940. A. D. verba Senecæ in Hercule, surgente de procuratoribus quæ. Ibid. D.
 Procuratoris officium est gratuitum, advocati verò non est gratuitum. Ibid. A.
 Procuratoris litium salarium. Vide, Salarium.
 Procuratoris habendi causâ ad lites qui manumittitur, is t8. annum attigisse debet. T. 5. c. 156. E.
 Per procuratoris collusionem, & corruptelam qui vicit, is non poterit a procuratore reperere pecuniam, quam ei dedit, ut pravaricaretur, & cur. T. 5. c. 478. B.
 Procuratoris personam gerere qui possint, vel non. T. 5. c. 115. A. B. C.
 Procuratoris falsi nec actio, nec petitio, nec persequutio ulla jussit intelligitur. T. 6. c. 471. C.
 Procuratoris agentis alieno nomine est cavere de rato, non judicatum solvi. T. 6. c. 491. D.
 Procuratoris idonei factum, sive dolum malum, puta, si mandatum non exsequatur, vel si id rogatus non proferat in judicium, domino nocere. T. 6. c. 947. A.
 Procuratoria delictum non debet in damnum ecclesiæ, vel monasterii redundare. T. 6. c. 908. D.
 Procuratoris scientiam domino nocere indistinctè. T. 7. c. 890. A. & T. 10. c. 458. D.
 Procuratoris appellatione sæpe continetur negotiorum gestor. T. 7. c. 890. A.
 Procuratoris ignorantia an scienti domino profit. Ibid. A.
 Procuratoris mutandi ratio quæ. T. 9. c. 146. C. D.
 Procuratoris Cæsaris sententiæ lata, ut boni debitoris fisci traderentur fidejussori ejus cæ lege, ut fidejussor fisco immunitatem præstaret, queritur, an valeat sententia. T. 9. c. 1068. E.
 Procuratoris appellatione sæpe continetur gestor, cujus gestus est postea comprobatus. T. 10. c. 458. D.
 Procurator rectè solvitur, ideo & rectè cum pacifici Paulus ait. T. 11. c. 933. B.
 Procuratori datur actio mandati, vel negotiorum gestorum. Tom. 1. c. 1460. C.
 Procuratori annis minori; si dominus major sit, in integrum non datur restitutio. T. 1. c. 368. E.

Procuratori non est petio salaris, si ei non sit constitutum. T. 4. c. 939. L. & c. 940. A.
 Procuratori in rem suam non datur actio mandati, ut fidejussori in rem suam. T. 4. c. 703. L.
 Siquis procuratori nomine domini, quasi debuit pecuniam domino, solvitur per errorem, quid. T. 4. c. 927. B. C.
 Procuratori vero solvens debitor liberatur. T. 4. c. 1348. L.
 Procuratori, sive negotiorum gestor comparatur actor servus, sive dissipator, quem dominus præposuit calenario, quem dominus præposuit pecoris credendis, & exigendis. T. 5. c. 136. C.
 Procuratori ad negotia gerenda procul dubio solvi putet indistinctè. T. 5. c. 53. A.
 Procuratori dato ad agendum, si vicierit, actionem judicati non dari, non posse solvi judicatum, sed domino solvi. T. 5. c. 113. D.
 Procuratori officium suum non debet esse damnosum. T. 5. c. 476. C.
 Procuratori suo si pecuniam mutuum dedi tui contemplatione, quomodo te obligatum habeam. T. 6. c. 12. A. actio mihi competit in te negotiorum gestorum, in procuratorem tuum ex stipulato. Ibid. C.
 Procuratori actum domus manj dari, non dat. T. 10. c. 93. D.
 Procuratori Cæsaris an detur jus dicendæ mulier. T. 10. c. 398. L. an publicè jurisdictionem habeat. Ibid. E.
 Procuratori Cæsaris, Præfidi, & advocato fisci abstantibus nulla est jurisdictio. T. 10. c. 908. A.
 Procuratori in rem suam ad agendum constituto, mandatis actionibus nomine domini, directam actionem dari. T. 10. c. 959. A.
 Inter procuratorem privati hominis, & curatorem Republicæ differtio. T. 3. c. 604. B.
 Per procuratorem criminales cause non aguntur. T. 2. c. 1113. A.
 Per procuratorem litigare honor est. T. 2. c. 103. D.
 Procuratorem nudis verbis constitui. T. 1. c. 872. D.
 Per procuratorem actus legitimus non peragi. T. 3. c. 435. D.
 Per procuratorem accepto non libetamur. T. 3. c. 133. E.
 Per procuratorem ad hereditas adquiri possit. T. 3. c. 20. D.
 Procuratorem litis tutor facere non potest ante litem contestatam, & cur. T. 4. c. 879. B.
 Per procuratorem acquiritur possessio, etiam nobis ignorantibus. T. 4. c. 1458. E.
 Per procuratorem obligatio, & actio non acquiritur. T. 4. c. 1459. B.
 Per procuratorem ignorans incipit possidere. Ibid. A.
 Per procuratorem non semper adquiruntur actiones. T. 4. c. 917. C.

Procuratorem ad litem solus dominus litis facere potest. Tom. 4. c. 5. D.
 Inter procuratorem, & advocatorem differentia quæ. Tom. 4. c. 940. A.
 Non omnis, qui procuratorem habet, etiam ab eo defendi potest. T. 4. c. 351. B.
 Per procuratorem non fit acceptilatio, nisi remedium novationis. T. 4. c. 746. C.
 An per procuratorem absente hereditatem adire possit. T. 4. c. 593. D.
 Per procuratorem adquisiri posse possessionem utilitatis causa receptum est, expediendum negotiorum causa. T. 5. c. 702. D.
 Per procuratorem non tantum possessionem, sed & dominium adquisiri etiam ignoranti. Ibid. D.
 Procuratorem ad administrandum minoris 25. annis fieri possit. T. 5. c. 156. B.
 Per procuratorem an quis possit agere populari actione, vel populari interdicto. Tom. 6. c. 301. D.
 Per procuratorem quæ fieri non possunt. T. 7. c. 69. D.
 Per procuratorem nobis possessio adquiritur. T. 8. c. 451. D.
 Per procuratorem obligatio nobis non adquiritur. Ibid. E.
 Per procuratorem dominium nobis non adquiritur. Ibid. E.
 Per procuratorem regulariter nemo agit causam criminalem. Tom. 9. c. 1375. B.
 Per procuratorem semper causam, statum agere potuit is, qui se dominum dicit. Tom. 9. c. 985. A.
 Per procuratorem peti posse alieno nomine bonorum possessionem, si specialiter id mandatum sit, ut peteret bonorum possessionem. T. 9. c. 338. A.
 Per procuratorem non potest adiri hereditas. Ibid. B.
 Per procuratorem defendi posse reos capitalium criminum. Tom. 9. c. 1417. D. E. & c. 1418. A.
 Per procuratorem actio ex empto nobis non adquiritur, per nuntium, aut epistolam adquiritur. T. 10. c. 659. C.
 Per procuratorem obligatio, vel dominium an adquiritur. T. 10. c. 642. B.
 Per procuratorem aliis adquiritur dominium, aliis possessio, aliis utrumque. T. 10. c. 659. C.
 In procuratorem quo casu possit agi in tantum, quantum interest. T. 10. c. 749. E.
 In procuratorem, & defensorem idem juris est. T. 1. c. 361. A.
 In procuratore privati hominis, & in procuratore reipublicæ differentia quæ. T. 4. c. 870. C. ratio differentie est evident. Ibid. C.
 In utroque procuratore, vel ex

mandatu, vel sine mandatu asperitas exigitur, & vigilantia summa. T. 6. c. 18. D. non tantum dolum præstat, & culpam latam, sed etiam levem, & levissimam, cui adversa est diligentia exactissima. Ibid. D. E.
 De procuratore, qui generale mandatum habet. T. 6. c. 375. D. sicut hoc mandatu continetur, ut nomine domini solvat creditoribus domini; ita eodem mandatu continetur, ut debitores domini exigat. Ibid. D.
 De procuratore, qui cum mandatu non haberet, pecuniam debitam exegit. Tom. 6. c. 385. E.
 Procuratore meo colludente, si quis ab eo emerit, an emptioni stare cogat. T. 7. c. 779. B.
 A procuratore sumptus, in litem factos probabili ratione, repeti actione mandati contraria, etiam si procurator non vicerit, dummodo culpa, & dolo careat. T. 9. c. 357. C.
 De procuratore, cui cessat est actio in rem alienam. T. 9. c. 1336. C.
 De procuratore, qui habet liberam administrationem omnium bonorum. T. 9. c. 322. D.
 De procuratore creditoris, qui accepit debitum, aut indebitum a debitore. Tom. 9. c. 225. E. & c. 226. A. B.
 In procuratore quænam ætas requiratur. T. 10. c. 613. E.
 De procuratore Cæsaris plura. T. 10. c. 793. E.
 Procuratore vero cæsistente, non potest dominus non observare ordinem, quem observavit procurator. T. 10. c. 1190. A. B.
 Procuratores Cæsaris mittebat non tantum in provincias, quas lentui, & populo reliquerat, sed etiam in suas. T. 3. c. 548. D.
 Procuratores Cæsaris initio nullam habuerunt jurisdictionem. Ibid. D.
 Procuratores qui. T. 2. c. 105. A.
 Procuratores, qui ex mandato constituuntur, necessarii sunt, non voluntarii. T. 2. c. 110. E. & c. 111. A.
 Procuratores prædiorum fiscalium, & æguilæ domus. T. 2. c. 880. E.
 Procuratores metallorum. T. 2. c. 790. E.
 Procuratores rei private ad solutionem canonum manu militari compelli possunt. T. 2. c. 680. A.
 Procuratores, vel ad agendum constituntur, vel ad administrandum. T. 2. c. 19. B.
 Procuratores ducentarii. T. 2. c. 678. B.
 Procuratores absentium reipublicæ causâ munerum civilium vacationem non habent. T. 2. c. 745. B.

Procuratores sunt juris nostri vicarii. T. 4. c. 5. B.
 Procuratores hujus temporis sunt rapacissimi hominum genus. T. 4. c. 940. D.
 Procuratores in litem olim infames dare non poterant, quia honor est per procuratorem posse litigare, quo infames indigni sunt. T. 5. c. 103. E. & c. 104. A.
 Procuratores ad agendum, vel desistendum mutuum, & furdum, dari non possit, sed ad administrandum tantum. T. 5. c. 115. B.
 Procuratores, qui, excepto muto, & furdo, in actionibus dari non possunt, infames litæ jure veteri, non novo. Ibid. B. C.
 Procuratores feminæ ad actiones an fieri possint. Tom. 5. c. 115. C.
 Procuratores necessarij ex mandato alieno constituuntur. T. 6. c. 8. C.
 Procuratores voluntarii ultro ad negotia aliena accedunt, & negotiorum gestores appellantur. Ibid. C.
 Duos simul procuratores omnium rerum, & negotiorum suorum gestores in solidum quis fecit eos, quod debitores habebat, an alter ab altero, quod mandatori debet, exigere possit. Tom. 6. c. 497. C.
 Procuratores quinam sint. Tom. 8. c. 1113. A.
 Procuratores causam deferentes ad fiscum an audiantur. T. 8. c. 438. C.
 Procuratores rerum suarum habet fisci in diversis provinciis. T. 9. c. 332. A.
 Procuratores Cæsaris alij speciales sunt, ut metallorum, alij provinciales. Ibid. A.
 Procuratores Cæsaris non habent jus depostandi. T. 9. c. 1481. D. E.
 Procuratores Cæsaris in provinciis exercere non possunt senus temporis sui officij. Tom. 9. c. 106. D.
 pecuniam mutuum, neque gratuitam, non possit dare. Ibid. D.
 Procuratores rerum fiscalium plerumque erant liberi Principum. T. 9. c. 1095. B.
 Procuratores an mutari possint. T. 9. c. 142. A.
 Procuratores Cæsaris jus dicende mulieribus an habeant. T. 10. c. 609. C.
 Procuratores Cæsaris vocati a Grecis catholici. T. 10. c. 645. C.
 Ut Procuratores, sic mandatos quidam salarii sunt. T. 10. c. 650. E. & c. 651. A.
 Procuratores Cæsaris an mulieribus dictionem habeant. T. 10. c. 870. A.
 Procuratores causas non agunt, sed adsumunt negotijs, & litem alieno nomine persequuntur. Tom. 10. c. 883. B.

Procura-

- Procuratores an possint defendere alium in iudicio. T. 10. c. 884. B. C.
- Procuratores, qui alieno nomine rem alienam agerent, non videntur olim permitti, nisi ex certis causis. Ibid. D.
- Procuratores, qui ex mandato dominorum constituuntur, necessarii sunt, non voluntarii. T. 10. c. 888. E.
- Procuratorum tria genera, gynecii, baphii, & rei privatae. Tom. 1. c. 799. B. & c. 793. A.
- Procuratorum duae species. T. 1. c. 933. A.
- De procuratoribus Graecae constitutiones. T. 3. c. 364. B.
- De procuratoribus, & defensoribus. T. 1. c. 739. D.
- De procuratoribus voluntariis; qui se litibus, aut negotiis alienis offerunt. T. 1. c. 740. B.
- Procuratoribus interdicitur lites redimere. T. 9. c. 335. C.
- De procuratoribus majorum, qui moram iudicis adferunt. Tom. 9. c. 148. C.
- Pro defectu an sit legitimus titulus. T. 3. c. 610. A.
- Non prodesse, & nocere diversa sunt. T. 3. c. 137. C.
- Prodesse proprie quidam sit. T. 10. c. 468. E.
- Prodiga sunt annona, quibus opponuntur corpora. T. 1. c. 652. B.
- Prodigi pupillo comparantur. T. 3. c. 286. D.
- Prodigi loco absentium habentur. T. 1. c. 97. D.
- De prodigi, vel furiosi curatore. T. 9. c. 608. D. E.
- Si prodigiosum aliquid mulier enixa sit, nihil proficit. T. 1. c. 458. A.
- Prodigo cuiuslibet interdicitur bonis. T. 1. c. 1165. E.
- Prodigo genero dos non datur. T. 8. c. 381. A.
- Prodigus acquirendi ius habet, dominiendi ius non habet. T. 1. c. 1166. A.
- Prodigus, cui bonorum suorum administratio interdicta est, testamentum facere non potest. T. 1. c. 104. C. & T. 8. c. 957. B.
- Prodigus depere videtur, quod neque tempus, neque finem expensarum noverit ullum. Tom. 1. c. 1166. B.
- Prodigus naturaliter non obligatur, quia mente carere videtur. T. 1. c. 1165. A.
- Prodigus obligatur ex delicto. Ibid. C.
- Prodigus testamentum facere, vel alienare non potest. T. 1. c. 1165. E. & c. 1166. C. D.
- Prodigus recepta vitae sanitate ad bonos mores revertis, & testamentum facere, & ad testamenti solennia adhiberi potest. T. 1. c. 417. D.
- Prodigus stipulando sibi alium obligat. T. 1. c. 1166. A.
- Prodigus, & deliberans an vendere possint. T. 9. c. 702. A. & seq.
- Prodigus non potest deferre iurandum, nec pacisci sine curatore. T. 9. c. 192. E. non potest iudicium accipere. Ibid. c. 193. A.
- Prodigus, pupillus, castrensis peculii dominus rem suam augere, non minuire possunt. T. 10. c. 329. C.
- Prodigus, pupillus, furiosus si obligati fuerint, an fideiussori teneantur. Ibid. D.
- Proditoris patris consilium quoque, & voluntatem solam licet rem non peregerit, puniri constat. T. 3. c. 447. A.
- Producere, & augere vim, & significationem verborum legis est. T. 4. c. 913. E.
- Productio testium facta ante litem contestationem potest aliquando scipi post litem contestatam. T. 6. c. 845. A. B.
- Productiones testium. Vide, Testium productiones.
- Proditores qui dicantur, & quid a leonibus discrepent. T. 1. c. 1054. B. C.
- Pro emptore quid. T. 1. c. 1139. E.
- Pro emptore possidere aliud etiam usucapere pro emptore. T. 3. c. 739. E. & c. 740. A.
- Profectitia bona quae. T. 1. c. 437. B.
- Profectitia bona inter liberos conferuntur. T. 3. c. 79. B.
- Profectitia dos, Vide, Dos.
- Inter profectitia non numerantur, quae contemplatione alterius sunt, sed inter adventitia. Tom. 10. c. 767. B.
- Proferre, & differre quid inter se differunt. T. 3. c. 177. A.
- Verbi proferre an sit alia vis, quam verbi prorogare. T. 10. c. 89. E.
- Profectio solutionis epocha. T. 4. c. 836. E.
- Profectio facta in iure. T. 9. c. 36. A.
- Profectio censualis filium non facit. T. 9. c. 270. D.
- Professiones censuales. Vide, Censuales professiones.
- Professionum tabulae, quae a Graecis vocantur *ἀρχαὶ τῶν μαρτυρίων*. T. 1. c. 128. D.
- Professores studiorum liberalium, munus civium immunitatem habent. T. 1. c. 755. A. & seq.
- Professores artium liberalium ab onere metatorum excusantur. T. 2. c. 975. A. B.
- Professores in aliena patria docentes immunitatem in patria sua non habere, nisi doctrina longe ceteris excellent. T. 6. c. 509. B.
- Professorum artium liberalium numerus. T. 1. c. 810. B.
- Professorum liberalium artium munus, ac dignitas. T. 1. c. 755. A. & seq.
- Profectore te non teneri. Tom. 3. c. 512. B.
- Proferri plus est, quam confiteri Cicerone auctore. T. 1. c. 836. D.
- Proflugi omnes in alieno latebras collocantes cum emolumentis ributaris, salva tamen moderatione, revocantur. T. 2. c. 837. E.
- In profundum, ejusque significatum. T. 8. c. 572. C.
- Profundum, idem, crumena. T. 3. c. 281. A.
- Pringere. T. 8. c. 210. A.
- Programma quid. T. 9. c. 1099. C.
- non habet vim rei iudicatae. Ibid. B. non habet auctoritatem rei iudicatae. Ibid. C.
- Progressus aetatis ab eximia aetate expellatur non debet. T. 4. c. 881. B.
- Pro herede gerere quid proprie sit. T. 1. c. 125. C. & T. 3. c. 269. B.
- Pro herede gestio magis est animi, quam facti. T. 4. c. 28. D.
- Pro herede se gerere, aut adire, aut cernere hereditatem nunquam dicuntur necessarii, sicut immiscere se nunquam dicuntur exire. T. 4. c. 191. A.
- Pro herede gestio est species adquirendae hereditatis. T. 4. c. 907. D.
- Pro herede se gerere est adquirere hereditatem; immiscere est quasi res jam suas attrahere, & attingere. T. 4. c. 191. A.
- Pro herede possidere. Vide, Heres. Vide, Possidere.
- Prohibentis causa melior, & potentior est in re pari. T. 4. c. 152. E.
- Prohibere nemini potest prospectum in montes. T. 8. c. 786. B.
- Prohibere, & nuntiare an differant. T. 8. c. 557. B.
- Prohibita alienatione videtur prohibita heredis institutio. T. 4. c. 547. A.
- Prohibetur nuptiae. Vide, Nuptiae.
- Prohibitum sit initio traditionis, denuntiatio ante traditionem. T. 4. c. 134. C.
- Prohibitio nuptiarum latius patet iure civili, quam pontificio. T. 4. c. 976. C. D.
- Prohibitio nuptiarum est extendenda potius, ac coangulanda. T. 4. c. 813. C.
- Prohibitio simplex neque legati, neque fideicommissi vim habet. T. 6. c. 743. C.
- Prohibitio testatoris, quae nullum habet causam, nudum est praecipium; & consilium sinit potius, quam praecipium. Ibid. C.
- Prohibitio nuda quae fit. Tom. 9. c. 1235. E.
- Prohibitio debitoris ne a se praelia alienentur, idem, extra suos, iurque nominis successores non praedit ius creditorum, quibus praelia obligata sunt. T. 9. c. 1235. D.
- Inter prohibitionem, & denuntiationem differentia quae. T. 4. c. 134. C.
- Contra prohibitionem alienatio fa-

Cui an valeat. T. 9. c. 231. D. E.
 Projecta quæ sint in servitute. T.
 7. c. 405. D.
 Projectio credit ædibus, de quas
 projectum est. T. 5. c. 487. A.
 Projectio in solum tuum. Tom. 8.
 c. 536. B.
 Projectio est portio superficiæ. T.
 10. c. 334. E.
 De projectionis possessione interdi-
 cto dari ad exemplum Uti pos-
 sedetis. T. 3. c. 486. B.
 Projectionis verbum latissime patet.
 T. 8. c. 536. D.
 Projectionis jus habente vicino su-
 pra vicini solum, si tamen non
 jure projectio haberi dicatur, an
 alteri adversus alterum sit utile
 interdictum. T. 10. c. 334. D.
 E.
 Projectionis possessio an soli posses-
 sionem contingat. T. 10. c. 335
 A.
 Projectionum nomen mœnia com-
 plectitur, & stillicidia, & portu-
 cus, & quæcumque extra ædes
 projiciuntur. T. 1. c. 833. E.
 Prolatum, idest, dilatum. Tom. 2.
 c. 680. C.
 De prole pñstoma locus Virgillii
 explicatur. T. 10. c. 147. D.
 Prolem legitimum non habet, an
 possit naturales ex hujusmodi con-
 suetudine, præcis Principis da-
 tis, legitimis constituere sibi sine
 matrimonio. T. 8. c. 905. C.
 Promeretur, & merer vocet Calixtus
 unde deductæ. T. 1. c. 378. B. C.
 Promercialia, idest, negotiorum. T. 5.
 c. 145. A.
 Promercialia, & usualia an sint mo-
 nitiones. T. 5. c. 688. D.
 Promeratalia portorium pendunt. T.
 8. c. 625. C.
 Promeritæ vox in libris nostris fre-
 quens est. T. 1. c. 506. A.
 Promeritæ ius. T. 9. c. 130. B.
 Promeritum, & promercialis res,
 T. 1. c. 318. D.
 Prominare quid sit propriè, & unde.
 T. 1. c. 378. B.
 Promissiva conditio quæ est. T. 6.
 c. 489. E.
 Promissive, & non promissive con-
 ditiones. T. 3. c. 390. D.
 Promissa in suo tempore sunt exspe-
 ctanda, ne dum instantius exige-
 re volumus, amissione causæ
 mulctemur. T. 4. c. 739. C.
 Promissio, iudicio silentis causâ facta,
 delicta quando dicitur. Tom. 5.
 c. 94. B.
 Promissio, cuius necessitas, & iusta
 causa est, valet. Tom. 6. c. 991.
 B.
 Promissio facta contra leges, aut
 bonos mores, & sine iusta causâ
 non valet. Ibid. B.
 Promissio dotis est contractus. T. 9.
 c. 121. E.
 Promissio dotis. Vide, Dotis pro-
 missio.
 Promissio facta alumnis certi emolu-
 menti contemplatione, mutata

voluntate, non tenetur. T. 10.
 c. 1102. B.
 Ex promissione, sicut & ex stipula-
 tione, quando obligatio nulla na-
 scitur. T. 5. c. 144. B.
 Promissor, mortuo eo, pro quo
 promiserit, aut caverit, si libe-
 ratur. T. 1. c. 373. E.
 Promissor non nuncum culpam præ-
 stat. T. 1. c. 1224. D.
 Promissor ex responsio stipulatori
 obligatur, non ex rescripto. T.
 4. c. 849. B.
 Promissor non cogitur factum pro-
 bare, quod prohibere non potue-
 rit. T. 8. c. 779. A.
 Promissor liberatur, si res promissa
 ante moram sine dolo ejus perie-
 rit. T. 8. c. 776. E.
 Promissor tunc condicit, cum fide-
 jussor ejus solvit. T. 10. c. 423.
 E.
 Promissoris nomine, & pro promi-
 ssore idem est, ut pro me, & meo
 nomine. T. 1. c. 206. E.
 Promissoris in stipulatione est elec-
 tio. T. 5. c. 108. D. E.
 Promissoris electio ita est in disjunc-
 tivis, aut generaliter conceptis
 stipulationibus, ut quod velit, al-
 terum solidum præstare de-
 beat. T. 10. c. 559. D.
 Promissori electio delata est aut ta-
 cete, aut nominatim. Tom. 4.
 c. 195. E.
 Promissum quomodo accipitur, &
 quid significet. T. 10. c. 877. B.
 Promittendi verbo aliis stipulatio
 significatur, aliis pactum. T. 1.
 c. 488. B.
 Promittendi rei an vice mutos si
 deebere possint apud creditorem.
 T. 4. c. 1311. B. C.
 De promittendi, & stipulandi duo
 bus res. T. 9. c. 1274. B. & seq.
 Promittendi verbum commune est
 stipulationum, pollicitationum,
 & pactonum. T. 9. c. 90. D.
 Promittendi verbum late patet.
 Tom. 19. c. 554. B. C. & c. 712.
 D.
 Promittendo dotem omnes obligari
 possunt, dicendo dotem non pos-
 sunt. T. 5. c. 398. E.
 Promittere aliud est, aliud consti-
 tuere. T. 4. c. 140. B.
 Promittere doti. T. 5. c. 70. D.
 Promittere pro dicere accipitur.
 Ibid. E.
 Promittere integrâ oratione est pro-
 mittere manu fidei teste. T. 9.
 c. 1262. D. E.
 Promittere minus est, quam spon-
 dere. T. 9. c. 429. D.
 Promittere, & repromittere an idem
 sint. T. 10. c. 114. D.
 Promittere ex Seneca minus est,
 quam spondere. Ibid. E. quæ-
 ratione plus sit, quæ ratione
 minus, & quæ ratione idem o-
 mino. Ibid. E.
 Promittere de se quisque debet,
 non de alio. T. 10. c. 761. B.
 Promittere quis dicatur. Tom. 10.

c. 1102. A.
 Qui promittit habere licere, non
 simplex abnuntivum promittit, id-
 est, non fieri, sed & acturum, &
 curatorem, ut per omnes habere
 liceat, atque ita factum suum
 promittit, periculo cautionis ge-
 neratim concepta sit stipulatio.
 T. 10. c. 534. A.
 Promittit non tantum, qui stipu-
 lanti promittit, sed & qui pacis-
 scitur. T. 10. c. 1102. A.
 Si promitto, est stipulatio, ex qua
 jure civili nascitur actio ex stipu-
 lato. T. 9. c. 260. A.
 Pro mortuo habetur is, cujus bona
 possidentur a creditoribus, pro-
 scribuntur, & veneunt. Tom. 5.
 c. 117. B. C.
 Promptuarium, *caput*. Tom. 3.
 c. 281. B.
 Promulgare, & componere quid
 differant. T. 1. c. 3. C.
 Promutui usura non debetur. T. 3.
 c. 214. E. & T. 9. c. 218. C.
 Ex promutuo non obligatur pupi-
 latus. T. 3. c. 214. E.
 Ex promutuo interdum non datur
 conditio. T. 9. c. 218. C.
 Promutuum quid sit. T. 3. c. 214.
 D. & T. 7. c. 1051. B. C. & T.
 10. c. 953. D.
 Promutuum non est, si alia quævis
 solvantur, quibus in creditum
 non itur. T. 3. c. 215. A.
 Promutuum est indebiti solutio. T.
 6. c. 266. E. & T. 9. c. 218. B.
 Promutuum aliud est, aliud mo-
 dum. T. 7. c. 1051. B.
 Promutuum, & antecellum. T. 9.
 c. 1076. B.
 Promutuum est quasi contractus.
 T. 9. c. 218. C. & T. 10. c. 953.
 D.
 Promutuum dare quid significat.
 T. 10. c. 1098. E.
 Proogen primæ personæ nullum
 esse vocativum. T. 6. c. 91. E.
 Pronubæ univæ olim perpetuæ
 tem matrimonii auspiciabantur. T.
 9. c. 478. E. & c. 479. A.
 Pro nummis invito creditore non
 potest fidei instrumentum, non item
 pro frumento vinum. T. 5. c. 196.
 D.
 Pronuntiare dicuntur iudices. T. 8.
 c. 526. E.
 Pronuntiare, & dicere idem est. T.
 8. c. 515. E.
 Pronuntiare, & statvere verba, quid
 bus iuriconsulti promissive utun-
 tur. T. 9. c. 66. A.
 Pronuntiare aliud est, aliud statuer-
 e. Ibid. A.
 Pronuntiatio magistri. Tom. 5. c.
 784. C.
 Pronuntiationis duo genera. T. 9.
 c. 117. A.
 Pronuntiatorum subdijunctivorum
 vis. T. 8. c. 579. C. & seq.
 Pronuntiatum, & statutum idem
 possunt. Tom. 8. c. 526. E. &
 c. 527. A.
 Procurator. T. 8. c. 210. A.

Pro operi; & ex operi, notanda
differentia inter hæc duo. T. 4.
c. 456. B.
Propellende calumnia omnis ratio
honnesta est. T. 5. c. 138. B.
Propinqui testes sunt idonei in cau-
sa matrimonii. T. 6. c. 858. C.
*Propinqui non habent jus *appropin-**
quæ, nisi ex pacto. T. 10. c. 759. A.
Propinquus senioibus moderata ca-
stigatione in iuniores permittitur.
T. 9. c. 1434. A.
Propinquitas pro affinitate accipitur.
T. 6. c. 1118. A.
De propinquo emendatione. T.
9. c. 1434. A.
Propinquus præfertur extraneo in
auctionibus, & in aliis quibusdam
contractibus. T. 10. c. 998. D.
Proportio arithmetica, & proportio
geometrica quo differunt. F.
1. c. 1054. B.
Proportio Geometrica servatur in
distributionibus, arithmetica ser-
vatur in commutationibus. T. 4.
c. 189. C.
Proportio arithmetica que est, &
que geometrica. Ibid. D.
Propositio universalis in jure nulla
est, quæ non vincit, & quan-
doque perdat officium suum. T.
9. c. 1396. A.
Propositum quid sit, & significet.
T. 7. c. 63. C.
Propositum interpretes accipiunt
pro animi destinatione, Ibid. C. D.
Propositum in L. cum in plerisq. §.
locatæ, præscriptionem significat,
*non *in dicitur*, & animi destina-*
tionem. T. 10. c. 449. A.
Pro possessione dolus est, Tom. 5.
c. 97. D.
Pro possessore qui possidet. Tom. 9.
c. 1146. C.
Proprietor quis fuerit. Tom. 7.
c. 68. D. & c. 94. E.
Proprietores olim bella administrabant,
quorum tabernaculum Præ-
torium quoque appellabatur. T. 4.
c. 831. A.
Proprietoris nomen indignum non
est consulari viro. T. 4. c. 831.
C. D.
Proprietoris nulum sit mentio in
libris nostris. T. 7. c. 68. D.
Propria causa vindicationis est do-
minium. T. 4. c. 701. E.
Propria alia sunt jure divisionis, alia
propria jure emptionis. Tom. 4.
c. 1163. A.
Proprie id tantum debetur, quod
peti potest. T. 4. c. 500. B.
Proprietarium, sive dominum Præ-
tor non facit. T. 10. c. 129. D.
Proprietarius quis dicatur. Tom. 3.
c. 269. D.
Proprietarius an teneatur servare
locationem ab usufructuario. T.
5. c. 565. A.
Proprietarius an a usufructu cau-
tionem de refectione damni infe-
cti ædium dominarum petere pos-
sit. T. 5. c. 647. B.
Proprietarius usufructuario caves de vic-

tio soli. Ibid. D.
Proprietarius si conveniat de pec-
culio servi, non deducit, quod
usufructuario debetur, neque ex
contrario usufructuario conventus
de peculio deducit, quod prop-
rietario debetur, sed quod sibi
tantum debetur. T. 6. c. 63. D.
Proprietarius nuda proprietatis do-
minus acquirere potest usufruc-
tum, qui alterius est. Tom. 6.
c. 354. A.
Proprietarius an teneatur opera usu-
fructuarii indicia præstare, eo
mortuo, & ita usufructum com-
proprietate confuso. T. 7. c. 1321.
D. E. & c. 1321. A. & c. 1360.
B. C.
Si proprietarius ego sum, re mutata,
non desino esse proprietarius. T.
7. c. 1006. D.
Proprietarius qui servitutem adqui-
rire potest, an etiam consentien-
te usufructuario imponere possit.
T. 7. c. 383. E.
Proprietatis, id est, dominium, est jus
corporale, T. 1. c. 1339. C.
Proprietatis duplex est, nuda, & plena,
quæ & solida. T. 1. c. 1205. C.
Proprietatis momento constituitur,
T. 1. c. 1337. A.
Proprietatis communium rerum o-
mnibus patet. T. 1. c. 59. B.
Proprietatis nihil habet communem
possessionem. T. 5. c. 190. C.
& T. 5. c. 307. D. & T. 8. c. 1516.
A. & c. 157. B. & c. 172. A.
Proprietatis omnia adcrevit alteri;
amissa non adcrevit. Tom. 1. c.
1337. A.
Proprietatis sine fructu quid est. T. 4.
c. 423. B.
Proprietatis nuda. Vide, Nuda prop-
rietatis.
Proprietatis verborum non semper in
jure nostro observatur. T. 5. c.
869. B.
Proprietatis est pars fundi. T. 6. c.
371. B.
Proprietatis, & usufructus in quo
differunt. T. 6. c. 422. E. & T.
7. c. 1006. D.
Proprietatis semper prævalet, & re-
trahit ad se possessionem. T. 6. c.
840. C.
Proprietatis nuda rei vindicationem
parit. T. 7. c. 225. A.
Proprietatis plena interdum legata,
intelligitur sub nomine usus, &
usufructus. T. 7. c. 1369. D. &
c. 1370. C.
Proprietatis, & possessio quid differ-
runt. T. 8. c. 256. A.
Proprietatis plena insula nomine si-
gnificatur. T. 7. c. 1570. A.
Proprietatis an ex una tantum causa
contingere possit. T. 8. c. 256. A.
Proprietatis, & dominium eo idem
sint. T. 8. c. 172. B.
Proprietatis si pure legata sit, ea ad
legatarium pervenit, quamvis
usufructarius sit heres institutus. T.
7. c. 1340. D. E. & c. 1341. A.
Proprietatis adquisita non admittit

tio adcrefendi. T. 9. c. 472. C.
Proprietatis, & dominium an diffi-
rant. T. 10. c. 297. B. Vide,
Dominium.
Proprietatis plena quænam sit. T. 10.
c. 1127. D.
Proprietatis, & momenti causa quo
ordine est agenda. T. 3. c. 50. A.
Proprietatis, & usufructus multa
differunt. T. 1. c. 1368. C.
Proprietatis pars, sicut alluvio, ad-
crevit parti, non personæ. T. 1.
c. 1336. E.
Proprietatis vindictio, Tom. 7. c.
224. D. E.
Proprietatis, & possessionis moti
quæstione, de qua prius cognos-
catur. T. 7. c. 250. A.
Proprietatis nuda dominium an ser-
vitutem acquirere, vel imponere
prædico possit. T. 7. c. 383. D.
Proprietatis plenæ duæ sunt partes,
usufructus, & proprietatis. T. 7.
c. 1345. D.
In proprietatis causa demonstrati
ones observantur. T. 7. c. 482. B.
Proprietatis unum tantum titulum
est, unam causam, unam aucto-
ritatem. T. 8. c. 256. B.
Proprietatis causa plerumque posses-
sio est. Ibid. D.
Proprietatis dominium, quod quis
non habet, interdum etiam veni-
endo, & tradendo præbet alii,
transfertque in alium. T. 8. c.
285. C.
Proprietatis vindictio. T. 9. c. 129. B.
Proprietatem fundi quis dicit, vel
fundum, vel proprietatem simpli-
citer, plenum dominium dicit,
T. 1. c. 1337. C.
Proprietatem, seu dominium ager
significat. T. 8. c. 572. D.
Proprietatem a possessione discernit
avaritia hominum stulta, T. 9.
c. 1006. C.
Proprietatem inter, & usufructum
duplex differentia respectu juri
adcrefendi. T. 1. c. 1336. D. E.
& T. 10. c. 1134. C. & 669.
De proprietate, vel quasi proprie-
tate interdici quædam. T. 4. c.
165. B.
De proprietate legata uni, alteri
usufructu sub conditione, T. 5.
c. 864. C. D.
De proprietate controversia etiam
discipatur a mensuris. T. 7.
c. 481. A.
A proprietate separatam esse posses-
sionem. T. 8. c. 172. B.
De proprietate olim agebatur apud
pedaneum judicem, de possessione
apud Prætores. T. 9. c. 1144.
A.
A propriis communia separantur. T.
4. c. 1163. A.
Proprio servu instituitur legatur sine
libertate. T. 4. c. 382. C.
Proprium ut a mutuo separatur. T.
5. c. 325. B.
Proprium homini nihil esse. Ibid. B.
Proprium, & in bonis esse dicitur,
quod peti potest. T. 5. c. 1051. A.
Pro.

- Proprium opponitur mutuo; T. 5. c. 392. B.
- Proprium testatoris quod non est, id necesse est alienum dici. T. 6. c. 185. D.
- Proprium aliquid habent legati Pro consulis mandat iurisdictione. T. 10. c. 94. D.
- Proprium alicui soli non est, quod & alteri commune est. T. 10. c. 1092. C.
- Proprium proprio non servit. T. 4. c. 146. A.
- Propter articulo significatur occasio. T. 4. c. 659. A.
- Propulare vim quid sit. Tom. 9. c. 1150. B.
- Propulsatio, sive defensio omni iure permissa est. Ibid. C.
- An pro rata ejus, quod cui restituitur, in eum transiant actiones, & obligationes activæ, & passivæ. T. 4. c. 160. C. D.
- Prorogare ad tempus refertur. T. 10. c. 397. E.
- Prorogare iurisdictionem an sit, cum ex consensu partium aditur iudex incompetens. T. 10. c. 398. B.
- Prorogatio quid sit. Tom. 7. c. 129. C.
- Prorogatio omnis promutuum est. T. 7. c. 627. E.
- Quod prorogatum est defuncto, an heredes ejus restituere cogantur. T. 4. c. 973. E.
- Prosum itur facilius, quam retrorsum. T. 10. c. 950. D.
- Proscribere verbum expendendum est. T. 5. c. 509. B.
- Proscribere olim quid erat. T. 10. c. 750. E.
- Proscripti qui dicuntur, & qui designati. T. 9. c. 1482. A.
- Proscriptio quibus solemnitatibus sit. T. 2. c. 612. D.
- Proscriptio bonorum. T. 8. c. 532. D.
- Proscriptio, & distractio bonorum debitoris, sive iudicatis, quæ sit sub halla, quam possessionem sequitur. T. 9. c. 1127. A. irrogat infamiam ei, cujus nomine fit. Ibid. A. hæc usurpato nomine ex 12. Tabulis appellatus sectio. Ibid. B.
- Proscriptio honorum quomodo sit. T. 9. c. 549. D.
- Proscriptio bonorum debitoris morti comparatur. T. 9. c. 1227. B.
- Proscriptio bonorum debitoris. Vide, Bonorum debitoris proscriptio.
- Proscriptorum bona peti non posse, ultro dari posse. T. 2. c. 656. C.
- De proscriptorum, seu damnatorum bonis. T. 9. c. 1482. A. & seq.
- Prosequutores auri publici. T. 2. c. 778. C. D.
- Prosequutores frumentorum. Ibid. D.
- Prosequutores eorum. Ibid. D.
- Pro socio actio. T. 4. c. 88. B.
- Profocus. T. 8. c. 209. E.
- De prospectu maris generalis forma. T. 2. c. 1167. C.
- Prospectui an officiant viridaria. T. 7. c. 473. D.
- Prospectus ne officiat, & luminibus ne officiat, quæ differentia sit inter ea. T. 7. c. 475. D.
- Prospectui ne officiat ad quid pertinet. Ibid. D.
- Prospectui vicini officere an quis suo jure possit. T. 7. c. 408. A.
- Prospectum si quis velit vicino eripere, quod spatium intermittendum sit. Ibid. B.
- Prospectus maris liber esse debet. T. 2. c. 1107. C. D.
- Prospectus montium quibus casibus vicino potest auferri. T. 4. c. 97. A. B.
- Prospectus est, ut terra, aut mare videatur. Ibid. C.
- Prospectus in montes prohibitio. T. 7. c. 408. B.
- Prospectus liber, & gratus quid sit. Ibid. A.
- Prospectus servitus quæ sit. Ibid. C.
- Prospectus, & lumen in quo diffundunt. T. 9. c. 1182. E.
- Prostibula, & lenocinia lege sublata. T. 2. c. 826. E.
- Prostibulæ testes esse non possunt. T. 9. c. 277. A.
- Quæ profunt communiter omnibus, præferre solentur his, quæ uni profunt, vel duobus. T. 9. c. 1093. C.
- Pro suo quæ possidere possumus. T. 5. c. 717. C.
- Profecta sunt projecta testia, quæ Græci *εσθρα*. T. 1. c. 833. E.
- Profecta quæ sunt. T. 7. c. 405. E.
- Profectores qui. T. 2. c. 972. D. E.
- Profectorum, & domesticorum Principis differentia, ac dignitas. Ibid. D. E.
- Profecta bonum quid. T. 9. c. 128. A.
- Profectare cfr. protrahere. T. 7. c. 134. B.
- Profectare litet quid. T. 9. c. 128. A.
- Profectare pro extendere, proferre. T. 10. c. 398. C.
- Profectatio presumptionem excludit. T. 6. c. 952. C.
- Profectimicos jus. T. 9. c. 364. D. & c. 427. A. qui habent, & qui non habent. Ibid. c. 364. D. E.
- Prothyrum, & diathyrum. T. 3. c. 390. C.
- Prothyrum domus, si velamen sit, an contineatur instrumento dicitur. T. 4. c. 1234. B.
- Prothyrum ædium est, quod vulgo *an contribus*. T. 8. c. 654. A.
- Prothyrum appellat vestibulum. Ibid. A.
- Protocolla ut instrumenta selinquantur. T. 2. c. 1092. D.
- Protocollum quid. Tom. 2. c. 1093. D.
- Prototonarii dignitas. T. 2. c. 900. E.
- Protostasia quid. T. 2. c. 740. E.
- Protonetæ actio est prætoria. T. 9. c. 386. C.
- Proverbium, quod de Maniis Atlicæ, multi Catones Romæ, explicatur. T. 1. c. 921. A.
- Proverbium siculum. T. 7. c. 625. E.
- Providentia in gestore, quæ illum respiciat, nulla est. T. 6. c. 15. C.
- Quæ provideri non possunt, & sunt vi quadam majore, sunt casus majores, quos nullus præstat. T. 9. c. 298. D. E.
- Provincia vocatur *δῆμος*. T. 1. c. 536. D.
- Provincia quid est. T. 7. c. 99. E.
- Provincia dicta Thema a Græcis. T. 10. c. 609. A.
- Provinciæ vestigiales. T. 3. c. 169. C.
- Provinciæ præsidiales, & proconsulares non differunt. T. 2. c. 643. D.
- Provinciæ rector. T. 2. c. 671. C.
- Provinciæ procul Italia positæ. T. 3. c. 335. E.
- Provinciæ Dacici quinquæ. T. 2. c. 674. A.
- Provinciæ omnes urbem regiam, & ejusque obsequium sequi debent. T. 1. c. 275. D.
- Provinciæ, quæ habebat Sænatus. T. 4. c. 831. E.
- Provinciæ Cæsaris, & provinciæ Sænatus differunt. Ibid. D.
- Provinciæ interdiceret. Tom. 9. c. 1059. E.
- Provinciæ quibus interdiciuntur judicæ, his & Romanæ, & eorum Italian interdicti sunt Claudius. T. 10. c. 660. E.
- Provinciæ mos sequendus est in quantitate usurarum. T. 10. c. 1265. E.
- Provinciales qui dicuntur. T. 4. c. 857. E.
- Provinciales an poterint servitutem imponere prædiis suis. T. 7. c. 583. B.
- Provinciales magistratus. Vide, Magistratus.
- Provinciales procuratores Cæsaris sunt *αδελφισται*. T. 9. c. 332. A.
- Provinciales agri usucapi non poterant. T. 9. c. 1020. C.
- Provinciales magistratus dicuntur potestates. T. 10. c. 386. E.
- Provinciales, ex quo jure essant domini. T. 10. c. 623. B.
- Provinciales magistratus ne ex rescripto quidem Principis per se, vel per aliam personam quidquam possunt acquirere, præter ea, quæ sunt victus sui quotidiana. T. 10. c. 869. C.
- Provinciales an possint nuntiare novum opus. T. 10. c. 1187. D. E.
- Provincialis prædia. T. 9. c. 1093. A. Vide, Prædia.
- Provincialis mulier quæ. T. 8. c. 617. E.
- Provinciarum tria genera. T. 2. c. 643. D.
- Provinciarum alig erant prociufilates,

lares, aliz prædiales. T. 3. c. 890. D.
 Provinciarum divisio sub Augusto Tibero facta qualis. T. 4. c. 834. A.
 Provinciarum aliz sunt Cæsatis, aliz Senatus, teste Theophilo. Tom. 4. c. 831. D.
 Provinciarum Præsides ordinarii iudices dicuntur iudices judicum in Novellis. T. 9. c. 1053. C.
 Provincias per vexillum, ægna per gladium tradi. T. 2. c. 1233. D.
 In provincias suas mittit legatos Cæsar. T. 4. c. 831. D.
 Provinciarum validiores, & ferociiores, vel agrethiores Cæsar in sua potestate retinuit, pacatiores verò reliquit Senatui. Ibid. E.
 Provincias sex diocesis Ægypti habet. T. 9. c. 400. C.
 In provincias mittuntur exteri, & incogniti provincialibus. T. 10. c. 869. D.
 In provinciis quis iudicem possit dare. T. 10. c. 861. D.
 Ex provinciis nemo generaliter de suo foro exhiberi potest ad comitatum. T. 10. c. 916. A.
 Provisionem hominis non tollere, aut elidere provisionem legis, alioquo modo possit esse verum. T. 3. c. 704. B. C.
 Provisionem hominis tollere provisionem legis. T. 9. c. 580. E.
 Provocandi verbum commune est actoris, & rei, & uterque, dum de iure suo expetit, provocat, & proclamatur ad iudicium: qui expetit, provocat. Tom. 4. c. 904. D.
 Provocandi auxilium quando quis perdit. T. 9. c. 36. A.
 Provocare ad iudicium est commune actoris, & rei. T. 8. c. 371. B.
 Provocare de penis an liceat. T. 8. c. 587. B.
 Provocare tertio ne liceat in una, eademque causa, vel post duas sententias iudicum, quas definitio præfectorum prætoriorum avertit, retractare. T. 9. c. 1126. A. B.
 Provocare quando non est necesse. T. 9. c. 1119. B. & seq.
 Provocare. Vide, Appellare.
 Provocare potest is, quem iudex mulctat. T. 10. c. 594. E.
 Provocat quicquid agit, & non tantum actor agit, sed etiam reus. T. 4. c. 904. D.
 Provocatio, & impulsio provocationis pena. T. 3. c. 630. C.
 Provocatio fit ex Prætoris edicto. T. 1. c. 50. B.
 Provocatio pronuntiationem extinguit. T. 2. c. 1221. C.
 Provocatio quid. T. 6. c. 934. E.
 Provocatio legis non est. Tom. 7. c. 135. A. & T. 10. c. 594. E.
 Provocatio mulctæ est. T. 7. c. 134. E. & c. 135. A.
 Provocatio pene non est. Tom. 7. c. 135. A. & T. 8. c. 587. A. & T. 10. c. 594. E.

Provocatione extinguitur damnatio. T. 1. c. 1327. D.
 Cum provocatione intercessio non est concludenda. T. 3. c. 630. C.
 Provocato periculum est descendere, vitamque tuti suam. T. 4. c. 836. A.
 Proxena non contrahit, nec ejus interventu præbetur actio. T. 8. c. 778. D.
 Proxene quinquam erant. Tom. 7. c. 895. D. & T. 10. c. 586. E.
 Proxena dolo non vitatur contractus. T. 8. c. 778. D.
 Proxenerica quæ sunt. T. 1. c. 888. D. & T. 3. c. 309. C.
 De proxeneticis. T. 1. c. 888. C. D. & T. 2. c. 312. B. & T. 3. c. 309. B. & T. 9. c. 418. B. & c. 437. C.
 Quid hoc nomine significatur. T. 2. c. 312. B. & T. 9. c. 437. C.
 Proxenicum quomodo vocatur. T. 9. c. 437. D. an peti possit. Ibid. E. est iuridicum accipere. Ibid. E.
 Proxima causa actionis quæ. Tom. 9. c. 165. A.
 Proximus trium scrinioium annuus est, non ut olim biennalis. T. 2. c. 918. D.
 Proximi sacrorum scrinioium honore vicarioium ornantur. Tom. 2. c. 916. C. D.
 De Proximis sacrorum scrinioium, ceterisque, qui in sacris scriniis militat. T. 2. c. 915. D. & seq.
 Proximior cognatus. T. 3. c. 282. C.
 Proximitas in quo maxime spectetur. T. 1. c. 169. E.
 Proximitatis nomine quid fiat, & quid intelligatur. T. 8. c. 1035. A. B. & seq.
 Proximus propriè ex pluribus gradibus intelligitur. T. 1. c. 152. C.
 Proximus quoniam temporis ipso intelligatur. Ibid. D.
 Proximus ut a juriconsultis accipitur. T. 3. c. 285. B.
 Quis proximus legitimus, & quis sit suus, quo tempore querendum. T. 10. c. 776. B.
 Is, qui non est proximus mortis tempore, sit proximus. Ibid. C.
 Qui est proximus mortis tempore, uti tempore delata hereditas, designat esse proximus. Ibid. C.
 Prudent homo nihil facit frustra, nec natura. T. 4. c. 162. C.
 Prudentia est eligere actionem aptam, & negotio, quo de agitur, competentem. T. 4. c. 1260. B. C.
 Prudentum auctoritatem admitti est necesse. T. 3. c. 402. C.
 Palta quomodo definiantur. T. 2. c. 1033. C.
 Palterium, quod vulgo dicitur canticum, in alterius infamiam compositum, & publicè cantatum, tam in eos, qui hoc cantaverint, quam in eos, qui composuerint, extra ordinem vindicatur. T. 1. c. 475. A.

Pleudocomitanenses legiones. T. 3. c. 16. C.
 Pilulapa quænam indumenta. T. 3. c. 175. A.
 Pistacum, cum loqui discit, verberari claviculâ ferrea. Tom. 3. c. 448. A.
 Ptochotrophi quinquam sint. Tom. 2. c. 21. D. & T. 10. c. 819. L.
 Ptochotrophia. T. 2. c. 1041. E.
 Pubes quis dicatur. T. 1. c. 319. C.
 Pubes, seu virilicæpæ a tutore adpoterat. T. 3. c. 53. B.
 Pubes ex partium consensu iudex esse potest. T. 2. c. 752. B.
 Pubes omnis doli est capax. T. 2. c. 1273. A.
 Pubes olim adrogari potius sine curatoris auctoritate, hodie non potest ex constitutione Claudii. T. 4. c. 753. C.
 Pubes, Vide, Curatores, Pupillus, Tutor, Minor.
 Pubes, scilicet, & alii, an, & quando obligari possint. T. 5. c. 832. A. B.
 Pubes a populo in quo differat in causa litigantium. T. 9. c. 1258. A. & c. 1259. A.
 Pubes sine curatore suo an ex quibuscumque contractibus indillecta obligetur civiliter. Tom. 10. c. 51. D.
 Pubes ipso iure sine tutoris auctoritate iurjurandum deferre potest, impubes non item. T. 10. c. 419. A.
 Pubes nihil alienat sine curatoris auctoritate, quando ei rerum administratione data est. T. 10. c. 615. C.
 Pubes non habens tutorem an per se obligetur. Ibid. C.
 Pubes iure quidem de se iurjurandum sine curatoris auctoritate, sed iurabitur per relictionem in integrum. T. 10. c. 625. C.
 Pubes suus, qui miscuit se, non potest abstinere sine relictione in integrum. T. 10. c. 1242. D.
 Puberem minorum 15. annis iudicem dari possit. T. 3. c. 504. A.
 In puberem incidit crimen adulterii, non etiam in impuberem. T. 4. c. 96. D.
 In pubere cum agitur de nuptiis, vel sponsalibus ex patenti tempore contrahendis, nihil potest sola patris auctoritas. Tom. 6. c. 1079. E.
 Puberes sine curatoris auctoritate obligantur. T. 1. c. 1239. B.
 Puberes obligantur sine curatoribus fuit. T. 4. c. 400. A.
 Puberes an habeant tutores. Ibid. A.
 Pubetes quæ ætate esse intelligantur. T. 8. c. 905. E.
 Puberes an sine curatoribus suis possint obligari ex stipulatu. T. 10. c. 53. A. & c. 285. D.
 Puberes sine curatoris auctoritate obligati possunt. T. 10. c. 545. C.
 Pubes

Puberi non datur bonorum possessio Carboniana. T. t. c. 453. B.
 Puberi solvi possent sine curatore. T. 9. c. 191. A.
 Pubertas plena ut aestimanda. T. 1. c. 546. A.
 Pubertas in masculo, & feminae quot annis aestimanda. Tom. 1. c. 546. A.
 Pubertas plena. T. 5. c. 156. D.
 Pubertas quo aetate incipiat. T. 8. c. 951. E.
 Pubertas hodie aestimatur ex annis, non ex habitu corporis, ut olim. T. 9. c. 705. B.
 Pubertas aestimatur a Iuliano in feminis ex annis duodecim completis, in masculis ex annis quatuordecim. T. 9. c. 693. E.
 Pubertas unde aestimatur. Tom. 10. c. 905. E.
 Pubertas duplex. T. 10. c. 1149. C.
 Pubertatis finis est annus vigesimusquintus. T. t. c. 987. B.
 Pubertati plenae datus est annus decimusoctavus. T. t. c. 415. B.
 Pubertati proximus qui videtur esse. T. 9. c. 134. A.
 Pubertati proximam quoscumque sit. T. 10. c. 353. D.
 Ut post pubertatem causae adire tutor. T. 9. c. 588. A.
 Pubertate finitur constitutio Divi Pii. T. 4. c. 754. B.
 Pubertate finitur cautio. Ibid. E.
 Pubertate pupillus liberatur tutela. T. 4. c. 309. A.
 Pubertate Carboniana bonorum possessio finitur. T. 6. c. 165. A. & c. 168. E. & c. 170. A.
 Pubertate finitur testamentum, codicilli etiam finiuntur. Tom. 6. c. 268. E.
 Pubertate finitur tutela. Tom. 9. c. 588. A.
 Publica naturali jure quaedam sunt. T. t. c. 57. C.
 Publica quomodo a communibus separantur. T. 5. c. 59. D.
 Publica non sunt in patrimonio populi. T. t. c. 61. B.
 Publica quae sint. T. t. c. 59. C.
 Publica judicia, & privata differunt. T. 3. c. 612. A.
 Publica usu sunt communia, proprietate non item. T. 1. c. 59. C.
 Publica est lex omnis. T. 4. c. 593. B.
 Publica utilitas est mater juris civilis. T. 4. c. 1450. B.
 Publica utilitas privatae utilitati est praefrenda. T. 4. c. 841. E.
 Publica judicia ex legibus veniunt, & quoniam istae sint leges. T. 4. c. 844. B.
 Publica praedia. Vide, Praedia.
 Publica quot modis dicuntur, & quae. T. 4. c. 157. E. patrimonium quotuplex est. Ibid. c. 358. B. C.
 Publica aestimatio est, cujus forma publica, sive character publicus est. T. 5. c. 498. B.

Publica utilitas privata commodit praefertur, quia publice interit, conjuncta non temere dissolvi. T. 1. c. 549. C.
 Publica delicta a privatim separanda. T. 6. c. 8. A.
 Publica judicia unde ista dicta. T. 8. c. 1151. D.
 Publica vis quae sit, & quae privata. T. 9. c. 1439. A. & seq.
 Publica coercitio motum non potest privata pactioe tolli. Tom. 9. c. 498. B.
 Publica instrumenta quae. Tom. 9. c. 287. D. E.
 Publica opera. Vide, Opera.
 Publica judicia continent vigorem publicae disciplinae. T. 9. c. 1455. D. E.
 Publica instrumenta. Vide, Instrumenta.
 Publica gesta quidquid complectantur, sive interrogationes, sive confessiones reorum, sive quae alia, nulla ratione infirmari possint, aut retractari. T. 9. c. 1091. B.
 Publica actio quae. Tom. 9. c. 8. B. C.
 Publicae annonae ratio utilitati privatae est praefrenda. Tom. 4. c. 841. E.
 Publicae utilitatis contemplatio privatorum commodis praefertur. T. 5. c. 540. C.
 Publicae utilitatis causa praefertur privatae utilitati. T. 9. c. 1093. C.
 Publicam personam privati non faciunt, & si se subiciant jurisdictioni ejus, atque adeo prorogent jurisdictionem ejus sui ipsorum. T. 9. c. 1082. E.
 Publicani fraude, avaritia, immo delicta, & audacia longe ceteros superant homines. T. 1. c. 834. E.
 Publicani maximas familias in filiis habent. T. 3. c. 169. E.
 Publicani appellabantur emptores, sive redemptores. T. 3. c. 217. E.
 Publicani a publico nomen habent. T. 2. c. 300. D.
 Publicani a tureis, ceterisque muneribus civilibus excoquantur. T. 4. c. 864. C.
 Publicani dicuntur mancipes. T. 9. c. 399. D. dicuntur etiam redemptores, seu emptores. Ibid. C.
 Publicani qui dicuntur. Tom. 9. c. 370. A. & c. 399. C. D.
 Publicani solent retineri post tempus conductionis. T. 9. c. 409. A.
 Publicani publicorum sunt conductores. T. 10. c. 37. C. D.
 Publicani sunt conductores vestigalium. T. 10. c. 445. D. dicuntur mancipi. Ibid. D.
 De publicanis. T. t. c. 834. C.
 Quibus publicanis datur vacatio, & excusatio munerum. T. 4. c. 864. D.
 De publicanis, qui eorum vestigal exegerunt. T. 9. c. 401. B. in perpetuum exitum damnaunt. Ibid. B.

Publicanorum, & emphiteuticarum discrimen. T. 3. c. 109. D.
 Publicanorum genus omnibus est invidium. T. 4. c. 463. C.
 Apud publicanos protulisse esse, quae manifestae non sunt, quae vestigal non pensantur. T. 5. c. 888. C.
 Publicanus hic sub specie vestigalium calumniam, aut vexationem, quamlibet injustam faciat, in quadruplum tenetur. T. 5. c. 140. C.
 Publicari testamenta. T. 9. c. 715. A.
 Publicarum rerum non est commercium. T. 1. c. 771. B. C.
 Publicarum auctoritatem verbum proprium est adducere. T. 5. c. 742. A.
 Publicas personas vocat eos, qui quolibet officio publico in civitate funguntur. T. 1. c. 44. E.
 Publicatio omnium bonorum in eos tantum cadit, qui sui juris sunt. T. 2. c. 618. D.
 Publicatio omnium bonorum semper continetur deportationis verbo. T. 4. c. 353. B.
 Publicatio bonorum in quos cadit. T. 9. c. 1482. C.
 Publicatio testamentorum. Tom. 9. c. 715. B.
 Post publicationem priorum testamentum alios non admitti, omittit illi clausula antiquae decretalis de testimonio unius ante publicationem priorum testamentum, sive testimoniorum alios testes admitti. Tom. 6. c. 844. E.
 Ante publicationem in integro esse productionem aliorum testimoniorum, post publicationem priorum attentionem non item. T. 6. c. 853. C. D.
 Post publicationem testimonium, vel testimoniorum, de eadem re non admittitur nova productio testimonium, de alia re admittitur. T. 6. c. 1082. E.
 Post publicationem testimonium refellere possunt. T. 6. c. 854. D.
 Publice interit non censendi rationes Principis, & rationes procuratorum Chazaris. T. 4. c. 77. C.
 Publice, solenniter, & ex communi decreto constituti procuratores plerumque de rato non cavent. T. 5. c. 122. B. C.
 Publici criminis definitio. Tom. 9. c. 1381. B.
 Publiciana exceptio jussu domini tribus casibus agenti non obstat. T. 3. c. 156. E.
 Publiciana actio quid est. Tom. 4. c. 1265. C. quis ejus auctor. Ibid. C.
 Publiciana dari solet tantum adversus extraneum possidentem, non adversus dominum. T. 4. c. 316. E. & c. 317. A. quibusnam casibus

- sibus exceptis. Ibid. t. 317. A.
- Publiciana actio. Vide, Actio.
- Publiciana actio cuiuscumque iusto possessori datur. T. 5. c. 652. D.
- Publiciana actio est tantum datur, qui usucapere potest. T. 6. c. 34. D.
- Publiciana actio ad instar proprietatis, non ad instar possessionis respicit. T. 8. c. 1506. B.
- Publiciana edita, & Carboniana, annua fuerit, non perpetua. Ibid. C.
- Publiciana actio obicit exceptionem domini, scilicet veri domini. T. 4. c. 371. D.
- Publicianam actionem non auferit mala fides post emptionem, & de traditionem, si bonae fidei emptor amiserit possessionem rei emptae ante impetram usucapionem. T. 6. c. 34. D.
- De publicis operibus. T. 9. c. 182. C. & seq.
- Publicus Gellius iuriconsultus a quoquam profecerit. T. 1. c. 912. B.
- Publico iure usufructu introducta, est ex 12. Tabulis, & bono communi, bonorum publico. T. 5. c. 445. C.
- Publico iudicio quando praedictum fiat. T. 5. c. 754. D. E.
- Publico, & privato iudicio competente quod eligendum, & utrum alterum consumat. T. 5. c. 755. A. B.
- Publico iudicio servus accusatus. T. 6. c. 8. A.
- In publico qui edificavit nemine prohibente, an cogatur destrueret. T. 10. c. 1197. A.
- Publicorum iudiciorum leges quae. T. 4. c. 844. B.
- Publicorum officiorum administratores. Vide, Administratores.
- Publicorum iudiciorum quaedam capitalia sunt, quaedam non capitalia. T. 8. c. 1131. D.
- Publicorum iudiciorum legibus penes omnes servus potest fieri reus. T. 9. c. 1163. E. & c. 1164. A.
- De publicorum operum rationibus. T. 9. c. 1185. A. B.
- Publicum officium cuiquam damno, vel compendio esse non debet. T. 1. c. 1388. B.
- Publicum ministerium. T. 3. c. 173. D.
- Publicum vectigal quibus consistat rebus. T. 2. c. 834. D.
- Publicum ius patris privatorum, mutari nequit. T. 4. c. 20. C.
- Quod esse publicum ignorare nemo videtur. T. 4. c. 903. B.
- Publicum munus. Vide, Munus.
- Publicum iudicium. Vide, Iudicium.
- Publicum ius. Vide, Ius publicum.
- Publicum officium, & publicum munus est tutela. T. 5. c. 161. A.
- Publicum ius est quod ad statum rei Romanae spectat. T. 8. c. 891. E.
- Publicum ius quot modis dicatur. T. 8. c. 892. D.
- Publius Rufus iuriconsultus a quo profectus. T. 1. c. 915. A.
- Publius Mucius iuriconsultus quatuor fuerit, & cuiusnam dignitatis. Ibid. A.
- Publius Aulus, & ejus frater quales, & quam dignitatem tenuerint. T. 2. c. 910. C.
- Publius Papirius leges regias in unum contulit. Tom. 1. c. 909. A.
- Publius Atilius quantam scientiam in profectio habuerit. Tom. 1. c. 910. C.
- Podicitiam mulieris attentans, aut obicena verba, apud scortum proferta, qua actione teneatur. T. 5. c. 755. D.
- Podicitiae attentatio perfectum facinus est. T. 2. c. 1200. A.
- Podicitiae genus est viduitas. T. 9. c. 457. E.
- Podor, & verecundia potissimum in nuptiis spectari debet. Tom. 4. c. 813. C.
- Podor, ac honestas in nuptiis semper inspicienda est non ius ipsum, quae efficit, ut quasdam extraneas mulieres ducere non possimus. T. 5. c. 547. C.
- Podor, & honestas in nuptiis semper inspicienda. T. 5. c. 549. A.
- Podori filii heredis instituti quomodo Praetor parcere dicatur. T. 5. c. 775. C.
- Podoris latus post tempus constitutionibus eluitur. T. 3. c. 178. E.
- Puella quando pubilis esse intelligatur. T. 5. c. 890. A.
- In puella agnatorum consensum exigebatur. T. 6. c. 1086. D.
- De puella, quae heres instituitur sub conditione, si certa persona nuptiis, veluti Titio. T. 9. c. 728. E. & c. 729. A. & seq.
- Puella decepta quomodo subveniendum, & quae decepta intelligatur. T. 5. c. 890. B. C.
- Puer infans, quamvis ditissimus natus, cum sit dominus omnium, quae iure ejus sunt, nihil possidet mente sopita. T. 1. c. 1317. D. & T. 8. c. 297. E.
- Puer pro pupillo habetur. Tom. 6. c. 619. C.
- Puer hoc magis noxius est, quod cum venia perniciosus est. T. 5. c. 147. C.
- Pueri, aut infantis fructus an aliquis esse possit. T. 5. c. 299. A. B. C.
- Pueri plerique, & impuberes doli potestantes sunt praecoci malitiae. T. 5. c. 147. B.
- Pueri amissi ante nonam diem nil adhibebant parentibus, quia pro nono natis habebantur, qui non dum nomen sumperant. Tom. 9. c. 1360. D.
- Necesse pueri indicia veram matrem Salomon rectissimus Rex deprebendit. T. 10. c. 945. D.
- Pueris parvulis nomen imponi solebat nono die, qui dies iudicatus vocabatur, & Naminalia. Tom. 9. c. 1360. D.
- Pueritiae partes duae. T. 1. c. 1015. D.
- Puerorum recens natorum venditio quo casu sit licita. T. 10. c. 1003. B. C.
- Puerperae quae sunt. T. 6. c. 1078. C.
- Puerum praetextatum qui corruperit, ut puniendus. T. 1. c. 474. D.
- Puerum dixerunt veteres in laemini non genere. T. 10. c. 395. A.
- Pugnae equestris, & pedestris simul lacrum. T. 3. c. 367. D.
- Pulmentarium, & cibis idem. T. 3. c. 301. B.
- Pulveratica quid. T. 3. c. 100. C.
- Puncti, an passim solatium dicantur iuriconsulti. T. 3. c. 362. C.
- Puniri etiam crimine captum, ad eum perfectum. T. 3. c. 445. D.
- De punitionum gradibus. T. 1. c. 879. C.
- Punitur severius infamia, quam homo non inscriptae frontis. T. 4. c. 848. B.
- Punitur, qui per Principem pejeravit, non qui per Deum. T. 10. c. 625. A.
- Pupillam quondam suam an tutorem uxorem ducere possit. T. 4. c. 978. D.
- In pupillam, vel in tutorem pupillam an detur actio iudicati. T. 10. c. 1241. C.
- Pupillare praedium tutor illicite vendit sine decreto Praetoris. T. 4. c. 1032. C.
- Pupillare testamentum est pars, & sequela patris testamenti. T. 4. c. 762. C.
- Pupillares tabulae temere non sunt aperienda, sed causa cognita tantum. T. 5. c. 632. D.
- Pupillares tabulae quae dicuntur. T. 9. c. 740. A.
- Pupillares substitutiones. Ibid. A.
- Pupillari substitutione facti duo testamentum videri, alterum filii, alterum patris. T. 7. c. 906. D.
- De pupillaribus usuris. T. 9. c. 599. C.
- Pupillaris substitutionis exemplum ab Accursio positum quod. T. 4. c. 885. D. E. positio Alberici, & Angeli Perusini contra Accursium quae. Ibid. E.
- Pupillaris substitutio tacita non excludit matrem a beneficio S. C. Tertulliani. T. 4. c. 1059. C.
- Pupillaris substitutio. Vide, Substitutio.
- Pupillaris substitutio fit utriusque sexus liberis cuiuscumque gradus. T. 7. c. 903. B. E.
- Pupillaris substitutio pubertate finitur. T. 7. c. 899. D. & c. 903. B.
- Pupillaris substitutio quibus casibus inter cetera maneat. T. 7. c. 902. C. D.
- Pupillaris substitutio quomodo fiat. T. 7. c. 899. C. & c. 903. A.
- Pupillaris substitutio monibus est.

- introducitur. Tom. 7. c. 899. C. & c. 903. A.
- Pupillaris substitutio an semper fiat usque ad pubertatem. T. 8. c. 140. D.
- Pupillaris pecunia. Vide, Pecunia.
- Pupillariter cui substituitur, cum oportet in potestate morientis pa tris esse. T. 7. c. 937. C.
- Pupilli ubi educari debeant. T. 2. c. 358. A. & T. 9. c. 588. C.
- Pupilli, & infantis differentia. T. 1. c. 1317. C.
- Pupilli educatio. T. 2. c. 358. A.
- Pupilli educantur puerumque apud matrem. Ibid. A. B.
- Pupilli non probè recufare possunt sumptus, quibus educi sunt liberaliter. Ibid. E.
- Pupilli apud matrem, si iterum nupserit, non educantur. Tom. 2. c. 1080. B.
- Pupilli nomine quid proprie significetur. T. 3. c. 623. E. & T. 8. c. 600. E.
- Pupilli iniuriæ, furtiq; faciendi interdu capaces sunt. T. 2. c. 472. B.
- Rem pupilli salvam fore. T. 1. c. 863. B.
- Pupilli rem legitime alienare potest tutor. T. 4. c. 879. D.
- Pupilli nomine siquis tutoris quasi debeat popillo pecuniam solvere per errorem, quid. T. 4. c. 917. B. C.
- Pupilli nomine rectè tutor agit in iudicio, rectè rem pupilli deducit in iudiciu[m] mater, quæ negotia pupilli gerit, rem pupilli in iudiciu[m] deducere non potest. T. 4. c. 879. B. C.
- Pupilli habitatio finitur pubertate. T. 4. c. 754. B.
- Pupilli quod privilegium habeant. T. 5. c. 779. A.
- Pupilli appellatio semper refertur ad tutorem. T. 5. c. 699. C.
- Pupilli quæ res ufucapi possint. T. 5. c. 735. E.
- Pupilli indefensi bona a creditoribus possida quo tempore distrahi possint. T. 5. c. 766. C.
- Pupilli res, quæ ufucapi potest, & quæ non potest. T. 6. c. 319. A. B.
- Pupilli rem non posse ufucapi, quam tutor ei subripuit, & alii vendidit. T. 6. c. 319. A.
- Pupilli sine tutoris auctoritate pro presentibus non habentur. T. 6. c. 32. C.
- Pupilli cives sunt auctor, cives imperfecti. T. 6. c. 76. B.
- Pupilli res ufucapi an possint. T. 7. c. 457. D.
- Pupilli, & furiosi comparatio in quibus causis cesset. T. 8. c. 382. B. C.
- Pupilli, et si non alios, se tamen deducere possint, & consequi præmium. T. 8. c. 435. B. C.
- Pupilli res ufucapi non potest. T. 9. c. 99.7. A.
- Pupilli res non potest ufucapi, nec loogo, aut longissimo tempore adquisit. T. 9. c. 1030. A.
- Pupilli nomen significat ætatem, & conditionem, imuberis nomen significat tantum ætatem. T. 9. c. 588. E.
- Pupilli soli, & milites, si ex eorum pecunia res empta sit a tutore, vel procuratore, utilem vindicationem habent. T. 10. c. 659. B.
- Pupilli indefensi an possint damari. T. 10. c. 1243. C.
- Pupilla cum jure veteti legitimam deferri tute iam. T. 3. c. 502. C.
- Pupillis suæ injuriæ causâ, vel suorum dantur popillaria interdicta. T. 4. c. 1480. B. C.
- Pupillis popillarem actionem non dari. T. 6. c. 76. E.
- Pupillis tutorem, vel custorem dare non est imperii, neque jurisdictionis. T. 7. c. 53. B.
- Pupillis alimenta præbenda sine mora, sine cunctatione ulla. Tom. 9. c. 589. A.
- Pupillis plus favoris tribuitur, quam filio. T. 9. c. 962. E.
- Pupillis non est dauda exsequutio notationis novi operis. T. 10. c. 1182. D.
- Pupillo nocet scientia tutoris. T. 3. c. 356. A. & T. 5. c. 173. A.
- Pupillo an restitutio in integrum necessaria sit. T. 5. c. 171. E.
- Pupillo alimenta præstanda. Tom. 2. c. 318. D. & T. 9. c. 589. A.
- Pupillo solvens legatum heres liberatur. T. 3. c. 189. D.
- Pupillo Prætor coram quibus decernit alimenta. T. 3. c. 171. D.
- Soli pupillo potest ablatio. T. 4. c. 88. D.
- Pupillo dolus tutoris neque nocet, neque prodest. T. 4. c. 580. A.
- Pupillo si litus controversia moveatur, quomodo ei subveniri debeat. T. 5. c. 621. B.
- Pupillo quæ scilicet utilior. Tom. 5. c. 772. A.
- Pupillo curatorem non dari, si tutor affuerit. T. 6. c. 203. E.
- Pupillo actio adversus tutorem ne, an adversus debitores paternos competat. T. 6. c. 553. D.
- Pupillo per tutorem an hereditas adquiri possit, aut per pupillum ipsum debeat adquiri, auctore tutore. T. 6. c. 370. A.
- Pupillo coheredi coheres substituitur, est hic substitutus repudiavit paternam hereditatem, an possit possessa ad pupillarem substitutionem pervenire. T. 7. c. 915. D.
- Pupillo comparatur testipublica. T. 7. c. 1268. D.
- Pupillo magistratus, si non idoneos fidejussores a tutoribus acceperit, anquando, & quomodo teneatur. T. 7. c. 875. C.
- Pupillo quomodo substitui possit. T. 7. c. 1039. D.
- Pupillo substitutus est frater, si frater supervixerit pupillo, ei erit heres necessarius ex substitutione.
- pupillari, & cur. T. 7. c. 1458. B. sed si simul pereant, non videtur supervacillare, nec castitile heres ex substitutione, led legitime tunc succedunt. Ibid. B.
- Pupillo substitutus an possit bona paternæ sequaræ a bonis pupilli. T. 7. c. 915. C.
- Pupillo substitutus si pupillarem hereditatem agnoscat, an obligetur paternæ hereditatis oneribus. T. 7. c. 916. B.
- Pupillo an adquiratur per tutorem, & per curatorem possessio. T. 8. c. 251. E.
- Pupillo an competat conditio de bene expensis. T. 8. c. 351. E. & c. 352. A.
- Pupillo an detur restitutio in integrum, ut pollutante fideicommissario adeat hereditatem, quam tepidavit. T. 7. c. 1000. B.
- Pupillo an simul Carbonaria bonorum possessio, & ordinaria decur, & an simul cedant. T. 8. c. 138. E.
- Pupillo non satisfaciens, si adversarius ejus caveat de bonis consecrandis, & restitucendis, omnia administrat, & exerceat actiones moræ peritutas, & tes tempore petitoris distrabit. T. 8. c. 132. A.
- Pupillo non nocet pactum tutoris. T. 9. c. 107. E.
- Pupillo, si Principem adeat, quomodo possit legatum servari. T. 10. c. 683. A.
- Pupillorum educatio sub qua conditioe matri conceditur. Tom. 3. c. 158. D.
- Pupillorum favor est magnus. T. 4. c. 1382. D.
- Pupillorum favore, & piqueque alia jure civili constituta sunt. T. 7. c. 82. C.
- Pupillorum conditio melior est, quam infantium. T. 8. c. 661. E. & c. 744. D.
- Pupillorum, & infantium melior conditio, quam suorum. T. 8. c. 661. E. & c. 662. A.
- Pupillorum favore est, ut comparata ex eorum pecunia tacite eis obligata sunt, hoc idem alii non habent. T. 9. c. 962. E.
- Pupillorum nomine an liceat tutoribus accusare. T. 10. c. 720. A. B.
- Pupillos non est necesse testitui in iudicio ex contractu avito, si pater eorum non agnovit avitam hereditatem. T. 10. c. 1028. E.
- Pupillum sine tutoris auctoritate suam conditionem non facere potest detestorem. Tom. 1. c. 943. A.
- Pupillum an tutor adrogare possit. T. 3. c. 53. A. B.
- Inter pupillum, & creditores patris, qui bona vendicunt, triplex est differentia. Tom. 4. c. 644. D.
- In pupillum nulla actio dabatur ante constitutionem Divi Phil. T. 4. c. 723.

c. 723. D. hodie constitutionem. Divi Pii in pupillum datur actio utilis. Ibid. D.
 Pupillus obtinendum an teneat obligationes ex maleficio. Tom. 8. c. 317. D.
 Pupillum educari apud matrem, si iterum non nupserit. T. 8. c. 740. D. E.
 Pupillum posse adire tutore auctore licet ea atas neque scire, neque decernere quicquam possit, non magis quam furiosus. T. 9. c. 768. B.
 Pupillum non posse deferre iuramentum sine tutoris auctoritate. T. 9. c. 191. D.
 Pupillum recte stipulari sine tutoris, vel curatoris auctoritate. T. 9. c. 1257. C.
 In pupillum locupletiore factum an detur utilis actio, atiam si sine tutoris auctoritate nummos accepit. T. 10. c. 347. D.
 Pupillum inter proximum pubertatem, & pupillum infantem, vel proximum infantem, an sit differentia. T. 10. c. 353. C.
 In pupillum absente tutore, vel in adolecentem absente curatore sententia data an valeat. T. 10. c. 920. A.
 Pupillum inter extraneum; & pupillum suum differentia. T. 10. c. 1243. C.
 Pupillus quid significat. T. 11. c. 1019. D.
 Pupillus exacti consilii non est capax. T. 1. c. 464. A.
 Pupillus non est doli capax. T. 1. c. 981. B.
 Pupillus animi iudicio caret. T. 1. c. 217. D.
 Pupillus peccare non videtur, quod sciens latere non videtur. T. 1. c. 13. C.
 Pupillus intelligitur scire, quod scit tutor. T. 3. c. 396. A.
 Pupillus per tutorem hereditatem adire non potest. T. 1. c. 1217. A.
 Pupillus cuiuscunque aetatis sit, tutore auctore, & usufructu, & possidere potest. T. 1. c. 1110. B. C.
 Pupillus sine tutoris auctoritate non obligatur civiliter. T. 1. c. 1246. A. & T. 3. c. 623. E.
 Pupillus auctore tutore obligatur, non auctore patre. T. 3. c. 395. E.
 Pupillus proximus infanti, idest, qui septennium non interdundum excoheret, tutore auctore hereditatem adire, & stipulari potest. T. 1. c. 1110. D.
 Pupillus interpellatus moram non facit, nisi interpellatus tutore auctore, vel nisi ipse tutor interpellatus. T. 1. c. 1279. C.
 Pupillus auctor laudari potest sine tutoris auctoritate, si tutor non comparat. Ibid. C.
 Pupillus non est, qui in utero est. T. 1. c. 1019. D. & T. 8. c. 600. D. E.

Pupillus omne negotium recte gerit. T. 1. c. 103. A.
 Pupillus quibus causis obligari possit sine tutoris auctoritate. T. 1. c. 1179. D.
 Pupillus naturali obligatione non tenetur, quia animi iudicio caret. T. 1. c. 217. D.
 Pupillus ex sua promissione naturaliter obligatur. T. 1. c. 1266. A.
 Pupillus manumittere non potest. T. 1. c. 306. A.
 Pupillus, & impubes an differant. T. 3. c. 649. E. & c. 650. A.
 Pupillus si obligetur, alium sibi obligare potest sine auctoritate tutoris. T. 1. c. 103. A.
 Pupillus an sit paterfamilias. T. 3. c. 623. E.
 Pupillus, accipiens mutuum pecuniam sine tutoris auctoritate, neque civiliter, neque naturaliter obligatur, videlicet si ex ea pecunia locupletior non sit factus. T. 4. c. 723. C.
 Pupillus, accipiens pecuniam sine tutoris auctoritate, non obligatur civiliter. T. 4. c. 499. E. queritur an obligetur naturaliter. Ibid. E.
 An pupillus paterno pupillo teneatur ex facto tutoris. T. 4. c. 877. E.
 An pupillus, quem volet ex tutoribus, eligere possit, cumque in solidum convenire. T. 4. c. 320. A.
 Pupillus non est legitimus administrator rerum alienarum, & cur. T. 4. c. 878. A.
 Pupillus, mutuum pecuniam accipiens sine tutore, naturaliter obligatur, si ex ea sit factus locupletior. T. 4. c. 500. A. si non locupletior factus esset, nec naturaliter obligaretur. Ibid. B.
 Pupillus ne tutore quidem auctore adrogari potest, hodie adrogari potest eo auctore ex constitutione Antonini. T. 4. c. 751. C.
 Pupillus non intelligit, quid agat; & ignorat, quod videt. Tom. 4. c. 323. E.
 Pupillus pubertate liberatur tutela. T. 4. c. 309. A.
 Pupillus sine tutoris auctoritate contrahens hodie civiliter obligatur ex constitutione D. Pii, si factus sit locupletior. Tom. 4. c. 485. B.
 Pupillus. Vide, Curator, Pules, Tutor, Minor.
 Pupillus gellio negotiorum suorum, paterfamilias cunctis, in quantum tenetur. T. 5. c. 126. D.
 Pupillus an iurare, & peccare, & fallere possit. T. 5. c. 219. A.
 Pupillus an conditionem suam meliorem facere absque tutoris auctoritate possit. Tom. 5. c. 833. B.
 Pupillus non quilibet impubes, sed impubes patre orbatus, aut familia patris. T. 5. c. 768. A.
 Pupillus commodatus, & depositus a

stione tenetur, si locupletior factus, aut doli capax fuerit tempore contractus solti. Tom. 5. c. 476. A.
 Pupillus sine tutore, sicut nec furiosus sine curatore, nihil scire intelligitur. T. 5. c. 723. D.
 Pupillus ex contractu an, quatenus, & quomodo obligari possit. T. 5. c. 831. E.
 Pupillus, rebus evictis, emptoribus tenetur evictionis nomine. T. 5. c. 581. B.
 Pupillus an dicatur moram facere. T. 5. c. 567. E.
 Pupillus pati posse non intelligitur. T. 5. c. 98. C.
 Pupillus per servum suum possessorem adquirere potest. Tom. 5. c. 699. C.
 Pupillus, qui miscuit se bonis patris, contraxit videtur cum creditoribus paternis, & quasi ex suo contractu conveniri. Tom. 5. c. 768. B. si non defendatur, bona ejus possidere possunt, non etiam distrabi ante pubertatem. Ibid. B.
 Pupillus, cujus re ipsa negotia procurata sunt, gellio tenetur actione negotiorum gellorum, si ex ea re locupletior factus fuerit. T. 6. c. 12. B.
 Pupillus, si sine tutoris auctoritate creditoris suo debitum pecuniam solverit, ex solutione ipsa statim non liberatur, & cur. Tom. 6. c. 51. B.
 Pupillus an possit obligari sine tutoris auctoritate. T. 6. c. 11. C.
 Pupillus conveniri non potest, nisi in id quod factus est locupletior. Ibid. D.
 Pupillus quis dicatur. T. 6. c. 619. C.
 Pupillus ex dolo tutoris efficaciter non tenetur. T. 7. c. 767. A.
 Pupillus indebiti conditione si agat, vincit, nisi reus probaverit, le debitum accepisse. T. 7. c. 876. E. & c. 879. A.
 Pupillus institutus, & rogatus redituere si repudiaverit, deinde creditores bona distraxerint, an possit cogi x fideicommissario, ut adeat per restitutionem in integrum, & restituat. T. 7. c. 850. A.
 Pupillus jus suum non utendo amittit. T. 7. c. 467. D.
 Pupillus, qui repudiavit, an possit restitui in integrum, ut hereditatem adeat, quam repudiavit. T. 7. c. 1500. A.
 Pupillus occasione substitutionis pupillaris an querela agere possit, si legitima ei relicta sit. Tom. 7. c. 938. B.
 Pupillus probare debet scientiam tutoris de tutela, si de periculo tutelae agatur. T. 7. c. 869. E. & c. 870. A.
 Pupillus an de muniendi potestatem habeat ex hereditate, dum de ea delibetatur. T. 7. c. 956. B.

V u a Pupil-

- Pupillus** an *reclū* gerat negotium . T. 8. c. 1037. D.
- Pupillus** cur sine tutore auctore possessionem adquirere possit . T. 8. c. 744. A.
- Pupillus** omnia negotia tutore auctore contrahere potest . Tom. 8. c. 661. B. & c. 743. E.
- Pupillus** potest tutore auctore adire, & stipulanti promittere . Tom. 8. c. 651. B. & c. 743. E.
- Pupillus** qua ratione adire non potest . T. 8. c. 697. D. & c. 797. E.
- Pupillus**, qui agit actione tutelæ, aliis præfertur . T. 8. c. 797. D.
- Pupillus** non est in patris potestate . T. 8. c. 648. B.
- Pupillus** quod significat . Ibid. B.
- Pupillus** est in tutoris potestate . Ibid. B.
- Pupillus**, & furiosus sæpe in iure comparantur . T. 8. c. 387. C.
- Pupillus** furiosus proximus est, quia ignorat omnia . T. 8. c. 354. A.
- Pupillus** meliorem suam causam sine tutore, non deterius facere potest . T. 8. c. 324. B.
- Pupillus** mutuum pecuniam accipiendo an obligetur . T. 8. c. 390. E.
- Pupillus** non recte petet bonorum possessionem sine tutoris auctoritate, nisi Prætor sciens det . T. 8. c. 11. D.
- Pupillus** non potest repudiare sine tutore . Ibid. D. E.
- Pupillus** non potest fideicommissariam hereditatem restituere, vel suscipere sine tutore . Ibid. E.
- Pupillus** proximus pubertati an sine tutoris auctoritate possessionem, vel dominium, vel obligationem adquirere possit . T. 8. c. 298. A. quæ possit tutore auctore . Ibid. c. 11. E.
- Pupillus**, cui controversia sit, si non satisfidet adversario, an solus possideat, vel exerceat actiones . Tom. 8. c. 131. E. si satisfiderit an solus possideat impubes . Ibid. D. an ex eis bonis sumere possit, quod impendat in studia, & res necessarias . Ibid. D. E. an actiones hereditarias exercere possit . Ibid. E. an ejus tutores bona administrare possint . Ibid. E. an sine tutoris auctoritate creditori solvere, vel nummos accipientis facere possit . Ibid. c. 293. B. an sine tutoris auctoritate hereditatem adquirere, vel repudiare possit . Ibid. c. 11. D. an sine tutoris auctoritate hereditatem fideicommissariam restituere, vel suscipere possit . Ibid. E. an sine tutoris auctoritate possessionem adquirere, vel amittere possit . Ibid. c. 292. C. an tutore auctore contrahere, & obligare, possit . Ibid. c. 382. C. contrahens sine tutoris auctoritate an obligetur . Ibid. c. 390. E.
- Pupillus** an debeat, quod stipulanti promissit sine tutoris auctoritate . T. 8. c. 390. E. an solutum condicere possit . Ibid. E.
- Pupillus** ad eundem hereditatem sine tutoris auctoritate nihil agit, tutore auctore eam adire potest . T. 8. c. 382. B.
- Pupillus** quamvis sine tutoris auctoritate non obligetur, possessionem tamen per eum retinemus . T. 8. c. 296. A. B.
- Pupillus** an naturali jure obligetur ex contractibus sine tutoris auctoritate, si locupletior factus non sit . T. 8. c. 391. B.
- Pupillus** sine tutoris auctoritate, non potest incipere possidere . T. 8. c. 240. C.
- Pupillus** an per servum adquirit possessionem . T. 8. c. 247. C.
- Pupillus** sine tutoris auctoritate, non potest suo corpore solo, cum nec animum possidendi habeat, acquirere possessionem . Tom. 8. c. 240. C. D.
- Pupillus** an semper sit paterfamilias . T. 8. c. 374. D. an sit sine potestate, sui juris . Ibid. D. an sine tutoris auctoritate obligetur . Ibid. D. E.
- Pupillus** non potest promittere sine tutoris auctoritate . T. 9. c. 1257. C.
- Pupillus**, vulgo *Orphelin* . Tom. 9. c. 488. E.
- Pupillus** plerumque apud matrem educatur, si modò ei non superdixerit vitricum, id est, si iterum non nupserit . Ibid. C.
- Pupillus** non potest sibi facere heredem . T. 9. c. 702. A.
- Pupillus**, & pubes in quo differunt in causa stipulationum . Tom. 9. c. 1259. A.
- Pupillus**, & minor 25. annis in quo differunt . T. 9. c. 1258. A.
- Pupillus** ex mutuo non obligatur sine tutore, ita nec ex promutuo . T. 9. c. 218. C.
- Pupillus** non obligatur sine tutore . T. 9. c. 192. B.
- Pupillus** an per acceptilationem sine tutoris auctoritate possit liberari . T. 10. c. 86. D.
- Pupillus** qua actione rem suam mobilem, quam vendidit, quæ pro tutore negotia gerebat, & usucaptam petere possit . T. 10. c. 108. C.
- Pupillus** an obligetur naturaliter sine tutoris auctoritate . Tom. 10. c. 353. C.
- Pupillus** sine tutoris auctoritate naturaliter quidem obligari non potest, quoniam omni iudicio caret . T. 10. c. 423. D.
- Pupillus** tantum hoc casu naturaliter obligatur, in quo factus est locupletior . T. 10. c. 352. D. & c. 424. A. & c. 427. D.
- Pupillus** an solutus restitui adversus additionem . T. 10. c. 491. B.
- Pupillus** non obligatur, nisi ejus iudicium suppletur præsentia tutoris . T. 10. c. 324. D.
- Pupillus** furtum facit sine tutore . T. 10. c. 532. B.
- Pupillus** tenetur ea mora iam a delinquo contracta: ea sua non, nisi tutore auctore lacia . T. 10. c. 536. E.
- Pupillus** heres nunquam moram facit sine tutore, neque in rem, neque in personam . T. 10. c. 537. A.
- Pupillus** propriè est orphanus . T. 10. c. 553. A.
- Pupillus** si sit infans, per tutorem hereditas adquiri debet . T. 10. c. 681. E.
- Pupillus** an admittatur in causæ momenti . T. 10. c. 920. C.
- Pupillus** concepta sæpe conditionalia esse intelliguntur . T. 5. c. 412. D.
- Purgare sumptus**, vel rationes . T. 3. c. 302. B. C.
- Purgatæ**, & catinellæ moræ, debitor liberatur periculo, in quod se per moram coniecerat . Tom. 3. c. 544. E.
- Purgatio moræ**. Vide, *Mora*.
- Purgationis** olim tria genera . T. 2. c. 1193. C. D.
- Purgationis** moræ quinam sint effectus . T. 10. c. 540. C.
- Purpura** conchyliorum genus . T. 2. c. 794. E.
- Purpura** serico pretiosior semper fuit . T. 2. c. 799. C. & Tom. 9. c. 369. A.
- Purpura** soli Principi dicata est . T. 9. c. 358. E.
- Purpureæ** dictus blatta, unde blattæ velles . T. 9. c. 369. A.
- Purpura** alia est blatta, alia oxyblatta colore acutior, & splendidiore . T. 10. c. 653. E. & c. 654. A.
- Purpura** hyanthina dicitur a vinis Martii . T. 9. c. 369. A. & T. 10. c. 654. A. dicitur & tyranthina a Vopisco . T. 9. c. 369. A. & T. 10. c. 654. A.
- Purpura** fuit semper auro pretiosior . T. 9. c. 369. A. & T. 10. c. 654. A.
- Purpura** an possit emi, vel vendi a privatis hominibus . T. 10. c. 1001. B.
- Purpureæ** nundine vetitæ . Tom. 2. c. 799. D.
- Purpureæ** uis interdictio, an purpureæ legmenta videantur interdicta . T. 3. c. 348. C.
- Purpureæ** commercium privatis interdixit . T. 9. c. 368. D.
- Purpureæ** velles prohibita . T. 2. c. 799. A.
- Purpurarii** Imperatori deservientes a muneribus civilibus excusantur . T. 2. c. 746. D.
- Purrrhica** quid, five Pyrrhica . T. 3. c. 367. D.
- Purrrhiciarii** quinam fuerint, & quoniam fuerit eorum supplicii genus . T. 1. c. 499. D.
- Purum** legatum . Vide, *Legatum*.
- Purus** locus . Vide, *Locus*.

Pulsus

Pulsulatum; pufulatum; vel pulsulatum argentum. Tom. 3. c. 191. C.

Putationes vitium cur fiant. T. 2. c. 854. B.

Puteal esse operculum putei. T. 3. c. 1297. C. & T. 7. c. 780. A.

Putealia figillata. T. 3. c. 1297. C.

Puteus ut a fonte difcrepet. T. 3. c. 1298. C.

Puteus jugis. Ibid. D.

Puto dicitur in re ambiguus. T. 6. c. 82. E.

Pyratum quid fit, & an vini appellacione contineatur. Tom. 7. c. 1456. D.

Pyrrhichius pes unde nomen accepit. T. 3. c. 367. D.

Pythagoras fuis pro oraculo fuit. T. 5. c. 1255. B.

Pyxis flagnica. T. 3. c. 1297. B.

Pyxides. T. 1. c. 438. D.

Q

Quadragesima vestigialis. T. 3. c. 158. C.

Quadragesima litium. T. 3. c. 158. B.

Quadragesime castum jejunium. T. 9. c. 456. B.

Quadrans heredi illibatus reservandus est. T. 1. c. 441. A.

Quadrans, qui excludit querelam inofficij testamenti, & qua lege fit. T. 3. c. 65. A.

Quadrans ab herede deductus in fiscum redigitur. T. 2. c. 659. A.

Quadrans quid. T. 7. c. 646. B.

Quadrans, & quinceus cuius rei, & quante partes. T. 8. c. 973. D.

Quadrans finis quo dictum. T. 3. c. 702. D.

Quadrantum legitimorum multa genera. T. 10. c. 934. E.

De quadriennii prescriptione, quæ fisco datur, & adversus fiscum. T. 1. c. 543. A.

De quadriennii prescriptione. T. 9. c. 1026. D. & seq.

Quadriennii prescriptio datur adversus fiscum in causa vacationum bonorum. T. 10. c. 662. D. B.

Quadriennium numeratur in causa bonorum vacationum, in aliis causis vicennium a die denuntiacionis. T. 4. c. 1374. B.

Quadrage intelligitur etiam sine curru. T. 1. c. 1372. E. & T. 4. c. 410. A.

Quadrage est nomen numeri, & ad alias res, non ad equos transferitur. T. 4. c. 410. B.

An quadrage sine rheda, & curru intelligatur. Ibid. A.

Quadrage legati, equo uno mortuo an superflues debeantur. T. 7. c. 1007. A.

Quadrage legati, si unus equus sit mortuus, reliqui debentur. T. 7. c. 1007. C. & T. 10. c. 407. B.

Quadrage tyrannorum. T. 1. c. 1373. A. B.

Quadrage legato currus non cedit, ut pars, vel accessio. T. 4. c. 410. A.

Quadrage usufructu legato, uno ex equis mortuo, an debeatur. T. 7. c. 1007. A.

Quadrage legatum quid continet. Tom. 7. c. 1177. E. & c. 1178. A.

Quadrigrariorum immunitates. T. 2. c. 768. A.

Quadrime dies. T. 6. c. 122. E.

Quadrimanus. T. 8. c. 520. C.

Quadrimestri breves. T. 2. c. 685. E.

Quadrimestria annonæ tributa quænam crant. T. 10. c. 875. A.

Quadrupes pauperiem faciens. T. 1. c. 376. E.

Quadrupes si damnum fecerit. T. 1. c. 376. E.

Quadrupes puer. Tom. 8. c. 520. C.

Quadrupedes, quæ dorso, colline domantur, sunt mancipi. T. 1. c. 327. A.

Quadruplatum nomen unde. T. 8. c. 430. C.

Quadruplex iudicium quid. T. 7. c. 1226. B.

Quadrupli pena, & quando pro quadrupli poenâ octuplum exigatur. T. 6. c. 142. C. & 149.

Quadrupli, vel in quadruplum actio. T. 8. c. 1097. B.

Quadrupli poenâ qui tenentur. T. 9. c. 1157. B. & seq.

Quadrupli poenâ, lege Furia statuta in eum, qui ex testamento legati nomine plusquam mille asses recipiet. T. 10. c. 803. E.

Quadruplicia iudicia, consilia. T. 7. c. 1226. B.

Quæ ab initio non valent, ex postfacto non convalescunt. Tom. 4. c. 95. C.

Quæ sit ante venditionem perfectam ad venditorem pertinere. T. 7. c. 775. A.

Quæ sit post venditionem perfectam ad emptorem pertinere. Ibid. A. B.

Quæ sit vulgo an succedant. T. 8. c. 1034. E. an habere possint agnatos. Ibid. c. 1035. C.

Quæ sit quibus causis de familia occisi domini haberi potest. T. 1. c. 421. A. & seq.

Quæ sit de servis haberi non potest, neque in eos poenâ consumi ulla, domino clandestinis insidiis detentis. Ibid. c. 514. D. E.

Quæ sit ex l. 1. de sepulchris violatis. Ibid. T. 3. c. 387. A.

Quæ sit, decem, aut stycho in electionem creditoris collatis, quæ obligatio obtineat. Tom. 5. c. 80. A.

Quæ sit ex lege receptissima, & frequentissima, si fundus venditus sit ea lege, ut venditori revereretur, & interim si pignori datus sit, quid juris. T. 5. c. 423. A.

Quæ sit factio implicita an ad iuris

consultos pertineat, an vero æstimationi iudicis permittatur. T. 5. c. 884. C.

Quæ sit, an in societate usura veniant. T. 5. c. 454. E.

Quæ sit, an in societate inopia unus oneret ceteros, qui sint locuvendo. T. 5. c. 494. D.

Quæ sit, an minori 15. annis circumscripto in administratione rei alienæ possit dari restitutio in integrum. T. 5. c. 355. C.

Quæ sit, an creditor, qui certum auri, vel argenti pondus credidit, cogatur aureos, vel argenteos nummos, quos debitor offert, accipere, solvitur, & accusandus disceditur. T. 5. c. 395. B.

Quæ sit, an actioni arbitrarie locus sit in iudiciis bonæ fidei. T. 5. c. 493. E. & c. 404. A.

Quæ sit, an dominus diem præstitam operi prorogare possit. T. 5. c. 524. E. & c. 525. A.

Quæ sit de familia, si dominus occisus sit, non solum quando incertus, sed etiam quando certus est percussor. T. 5. c. 635. A.

Quæ sit inter duos de nomine ob hereditatem ex testamento delatam. T. 5. c. 867. E. & c. 868. A. & seq.

Quæ sit status differatur ad tempus pubertatis. T. 5. c. 621. B.

Quæ sit, an constitutum finis die factum valeat. Tom. 5. c. 414. D.

Quæ sit leg. 17. de constituta poenâ multa, & magna, scripturæ, atque explicata dignissima. T. 5. c. 408. E.

Quæ sit, si cum magistro navi meæ a servo meo, qui tam exercet præpositus contraxerit, si liber homo is sit, qua actione cum convenire possit. T. 5. c. 429. E. & c. 430. A.

Quæ sit si lucratas, aut potestas auctorum diminuta sit, quomodo tunc solutio fiat, an debitor eodem nummos, quos mutuos accepit, aut similes illis totidem ejusdem qualitatis reddendo liberetur, explicatur. T. 5. c. 395. D.

Quæ sit, si plures creditores bona alicuius sub halla vendenda alicui procuratori commiserint, qua actione adversus eum uti possint. T. 5. c. 470. E. 471. A.

Quæ sit, si ve tractatus, quæ ex iuris difficultioribus est, explicatur. T. 5. c. 843. E.

Quæ sit, utrum pupillus locationem a tutore factam servare teneatur. T. 5. c. 565. A.

Quæ sit status. T. 6. c. 164. C. & seq.

Quæ sit incident, & quæ sit emergens an differant. Tom. 6. c. 25. B.

Quæ sit adultærii in tempore pubertatis an differatur. Tom. 6. c. 554. A.

- Quæstio facti** non de jure quærit, sed de mente, & de voluntate testatoris. T. 6. c. 750. D.
- Quæstio facti** dirimitur arbitrio judicis, juris non item. Tom. 7. c. 167. C. D.
- Quæstio minor** majorem ad se trahere non potest, at major minorem. T. 7. c. 158. B.
- Quæstio minor** cum majori commotionem habens, utra prius discipulari debeat. Ibid. B.
- Quæstio dominii** habetur, Tom. 7. c. 284. D. & seq.
- Quæstio cum de statu est**, non potest agi interdicto de libero homine exhibendo, & cur. Tom. 7. c. 228. B. C.
- Quæstio status** cur dicatur præjudicium, sive præjudicialis actio. T. 7. c. 230. E.
- Quæstio** habetur de servis, domi non suo domi occiso, sub uno testio degentibus. T. 8. c. 622. D.
- Quæstio bonorum** non exstinguitur morte rei. T. 9. c. 1392. D.
- Quæstio læsæ majestatis**, Vide, Crimen læsæ majestatis, Crimen perditionis.
- Quæstio** habetur de servo in domino non offerente quidem domino servum quæstioni. T. 9. c. 1466. E.
- Quæstio pecuniaria**, & quod latroculatator de ea regulariter cognoscere non potest, aliquando tamen de ea cognoscere potest, & quando. T. 9. c. 120. B. C.
- Quæstio status**, Vide, Status.
- Quæstio status**, Vide, Actio præjudicialis, Liberalis causa, Judicium liberale, Status defuncti, Libertas.
- Quæstio status**, & ingenuitatis ad Præfidi cognitionem pertinet. T. 9. c. 594. C. arbitri de ea cognovit in quæstione hereditatis. Ibid. C. D.
- Quæstio criminalis** ut intra certum tempus terminetur. T. 9. c. 1475. E.
- Quæstio major** quando præfertur minori. T. 9. c. 988. E.
- Quæstio status** non est, an sit uxor. T. 9. c. 168. E.
- Quæstio status triplex**, Ibid. E.
- Quæstio** quæstionem decidere nullo modo potest. T. 10. c. 369. E.
- Quæstionis definitio**. T. 1. c. 877. A.
- Quæstionis iudex** quis dicatur. T. 3. c. 455. C.
- Quæstionis habenda causa** neminem dampnandum. T. 8. c. 636. B.
- Quæstionis iudices** quinam erant. T. 10. c. 862. D. E.
- Quæstioni** an subjecti possint homines liberi. T. 9. c. 1469. E. & c. 1470. A.
- Inter quæstionem facti, & inofficiosa** quæ differentia est. T. 4. c. 117. A. B.
- Quæstionem**, an heres suus testamento præteritus bonorum possessionem contra tabulas petens, tenetur legata præstare omnibus, an verò exceptis tantum personis, pulchra distinctione adjudicat auctor. T. 5. c. 608. B.
- Quæstionem difficillimam** ex L. 18. de neg. gest. quam interpretes non explicant, sed dilaborem reddunt, explanat auctor. Tom. 5. c. 128. A.
- Quæstionem bonorum** tacite publicatorum morte petiri. T. 9. c. 1223. C.
- Quæstionem** habendam non esse ob unius testimonium. T. 9. c. 1291. A.
- Quæstionem** an oporteat confundere cum interrogatione nuda. T. 10. c. 465. C.
- In quæstione ambigua, & dubia** interpretatione Papinianus respondit pro dote, id est, pro muliere. T. 5. c. 1026. E.
- Quæstionis** ad erucendam veritatem adhibenda, sed non statim a tormentis incipiendum. T. 5. c. 494. B. C.
- Quæstiones perpetuæ** quæ sint. T. 1. c. 294. B. C.
- Quæstiones, & responsa Papiniani** in quo differunt. T. 4. c. 829. A.
- Inter quæstiones, & responsa Papiniani** causa differentia quæ, & cur. Ibid. A.
- Quæstiones lege, vel Senatusconsulto** magistratui nominatim dari mandari ab eo non possunt. T. 4. c. 11. D. B.
- Inter quæstiones, & responsa Papiniani** differentia cur observatu digna. T. 4. c. 829. A.
- Quæstiones juris ambiguae**. Vide, Ambiguae juris quæstiones.
- Quæstiones Papiniani** sunt uberes quidam tractatus juris, responsa verò ejusdem tanquam oracula admodum brevia. T. 4. c. 829. C.
- Quæstiones quibus personis** redduntur. Ibid. C.
- Quæstiones in jure** quid dicantur. T. 5. c. 1080. B.
- Quæstiones voluntatis** in contrariis, & in donationibus causis mortis sæpe occurrunt. T. 6. c. 118. D.
- Quæstiones juris, & facti** quomodo differunt. T. 6. c. 947. A.
- Quæstiones de apibus juris** quæ dicuntur. T. 7. c. 604. B.
- Quæstiones juris dicuntur** jurisconsulti. T. 7. c. 1181. C. quæstiones facti iudices soli. Ibid. C.
- Quæstiones latus** sunt veluti de proprietate. T. 7. c. 230. E.
- Quæstiones, in quibus non utimur propriis verbis**. T. 7. c. 678. B.
- Quæstiones juris** aut generaliter, aut specialiter tractantur. T. 8. c. 55. B.
- Quæstiones quæ sint, quæ ex testamento** pendant. T. 8. c. 128. B.
- Quæstiones sunt strictiores** inquisitiones criminum. T. 9. c. 1456. D. sunt per vim, & tormenta, cruciatulque corporis reorum, vel testium, & quandoque etiam accusatorum. Ibid. E.
- Quæstiones, quæ** incidunt in jure, translationes vocantur a Rhetoribus. T. 9. c. 50. E.
- Quæstiones facti** sunt judiciales. T. 10. c. 1122. E.
- Quæstionum varia genera**. Tom. 1. c. 494. C. & c. 1254. A.
- Quæstionum appellatione** quid significatur. T. 1. c. 1253. C.
- Quæstionum libros** orditur Cuius ab invocatione Dei in principio. T. 4. c. 1. A.
- In quæstionum libris** Papinianus difficles, & arduas quæstiones tractat. T. 4. c. 829. C.
- Quæstionum duo genera, facti, & juris**. T. 7. c. 167. C.
- Quæstionum duo esse genera**, quædam enim pendere ex testimonio, quædam non. T. 8. c. 128. B.
- Quæstionibus** qui subjecti possint, vel non. T. 2. c. 619. E. & c. 620. A. & seq.
- In quæstionibus** incipiendum ab eo, qui timidior, vel tædior ætatis est. T. 1. c. 494. D.
- De quæstionibus levorum**. T. 1. c. 496. B.
- A quæstionibus** incipiendum non esse, nisi concurrant multa argumenta. T. 9. c. 191. A.
- De quæstionibus**. T. 9. c. 1466. D. & seq. & T. 10. c. 730. E.
- Quæstor cultus** est iustitiae. Tom. 1. c. 4. B.
- Quæstor officium** non habet, sed ad iutores de scribis, quos voluerit. Tom. 2. c. 1069. A. & c. 1087. E.
- Quæstor, quem** in aula Cancellarium appellamus, est iustitiae cultus, legum armarium, thesaurus lazar publicæ. Tom. 2. c. 65. D. E. & c. 667. B. C.
- Quæstor, qui mendicis, otiosis, & vagos** coercet. T. 2. c. 1118. D.
- Quæstor palatii** cur sic appellatus. T. 2. c. 1087. E.
- Quæstor, vulgo** se chancelier. T. 9. c. 1199. E.
- Quæstor Palatinus, vulgo Chancelier**. Ibid. E. adiutor Quæstoris est. Ibid. E.
- Quæstor sacri palatii, se Chancelier**. T. 9. c. 1110. E.
- Quæstor candidatus Principis**. T. 9. c. 151. E.
- Quæstor** an possit fungi vice Proconsulis. T. 10. c. 95. B.
- Quæstor iudices** dabat. T. 10. c. 387. A.
- Principi** solos Quæstor erat adfessor. T. 10. c. 886. E.
- Quæstoris officium, & functio**. T. 1. c. 739. B.
- Quæstoris nomen** in Cancellarii appellationem mutatum. Tom. 2. c. 667. B. C. & c. 1087. E.
- Quæstoris adiutores**. T. 2. c. 667. E. & c. 924. E. & c. 1069. A. & c. 1087. E.

Quæstoris adjutorium eî dignitas .
T. 4. c. 361. B.
Quæstoris dignitas, auctoritas, &
commendatio . T. 10. c. 843. E.
& c. 845. A. & seq.
Quæstoris officium Cancellarii offi-
cio comparatum . T. 10. c. 845. D.
Quæstoris officium erat tempora-
rium . T. 10. c. 846. B.
Ex Quæstore plerumque fiebat quis
officiorum magister, aut etiam
unus idemque utroque fungeba-
tur honore . Ibid. C.
Quæstores non in Urbe solum, sed &
in Provinciis erant . T. 1. c. 729. C.
Quæstores unde dicti . T. 1. c. 901.
E.
Quæstores orationes Principum, epi-
stolas, & libellos in Senatu reci-
tabant . T. 1. c. 729. D.
Quæstores, qui nunc dicuntur Cancellarii, olim non erant perpetui .
T. 9. c. 1117. E. & c. 1118. A.
Quæstores honorarii quinam olim
erant . T. 10. c. 845. E.
Quæstores ex advocatorum nume-
ro plerumque sumebantur . T. 10.
c. 883. A. B.
De quæstorum honore . T. 2. c. 900.
C.
Quæstorum duplex magistratus mo-
re antiquo . T. 10. c. 854. A.
Quæstura magisterie potestatis par-
tem sibi vocationat . T. 10. c. 844.
E.
Quæstura primum gradum obtine-
bat in Senatu . T. 10. c. 845. E.
Quæstura unus erat Senatorum . T.
10. c. 851. D.
Quæstura amplissima, & inanes .
Ibid. Equivalem ad eas admitteren-
tur . Ibid. E.
Ad quæsturam venientem, necesse
erat, profiteri suas facultates, ut
pro modo earum scilicet liceret
expensas ludorum . T. 10. c. 853.
A.
Quæstum inter, & conquestum an sit
differentia . T. 5. c. 480. A.
Quæstum est id, quod venit ex ne-
gotiatione, & mercatura . T. 5.
c. 430. C.
Qualis qualis servus, qualescumque
dominium, qualescumque posses-
sor . T. 3. c. 318. A.
Qualitas, & forma non idem . T. 1.
c. 1331. C.
Qualitas optimi non recipit majus,
& minus, qualitas boni recipit .
T. 1. c. 1214. C.
Qualitas heredis mutari potest, sub-
stantia non potest . T. 1. c. 1091.
B.
Qualitas pro differentia substantiæ
sumpta . T. 1. c. 1177. D.
Qualitas est, ex qua qualis dicitur .
T. 4. c. 141. A.
Qualitas . Vide, Quantitas.
Qualitas, & quantitas rei auget, vel
minuit crimen, & poenam . T. 5.
c. 753. A.
Qualitas fluit a substantia . Tom. 5.
c. 401. C. D.
Qualitas accidentalis . T. 7. c. 646. A.

Qualitas, substantia, materia pro
eodem usurpantur . T. 7. c. 696.
D.
Qualitas certissima quæ . Tom. 7.
c. 646. A.
Qualitas substantialis . Ibid. A.
Qualitas qualitas non est . T. 9.
c. 476. A.
Qualitas edicti, vel legis, vel libri,
aut tomæ per principia ostenditur .
T. 10. c. 164. C.
Qualitas materiæ, substantiæ, &
eius nomen promiscuum . T. 3.
c. 27. D.
Qualitatis ignoratio an vitiet ad-
ditionem . T. 1. c. 1256. C.
Qualitatis actionis demonstratio est
arbitraria, non nomen actionis .
T. 5. c. 403. A.
In qualitate agri mentis venditor
an teneatur . T. 10. c. 751. D.
Quantitatem quantitatis dici non
exigit Paulus jurisconsultus . T.
5. c. 401. B.
Qualitates, & accidentia substan-
tiæ non sunt partes . T. 1. c. 941.
D.
Qualitates prædiorum . T. 6. c. 39.
D.
Qualitates interdictorum ostenden-
tur per principia edictorum, qui-
bus ea le daturum Praetor pollice-
tur . T. 9. c. 1145. B.
Qualiter se habens clausula quid
sit . T. 8. c. 552. D.
Qualis quid . T. 3. c. 113. C.
Quantum rati valet quid significet . T.
10. c. 740. C.
Quanto pro quodque . Tom. 1.
c. 1116. C.
Quandorūque verbum conditio-
nem facit . T. 6. c. 480. C.
Quantum ea res est, hæc verba refe-
runtur ad utilitatem domini, id
est, quanti domini interest, non
quanti procuratoris . T. 5. c. 653.
D.
Quantum ea res est, quid his verbis con-
tinetur . T. 5. c. 381. E.
Quantum ea res erit . T. 8. c. 613.
A.
Quantum eam rem esse paret . Ibid. A.
Quantum ea res est, varia significant .
T. 10. c. 709. B.
Quantitas pro genere . T. 1. c. 1226.
D.
Quantitas eadem facili multiplicat-
ur, idem corpus non item . T. 3.
c. 404. B.
Quantitas eadem sæpius præstari po-
test, volente testatore . Ibid.
B.
Quantitas numerorum spectatur,
non corpora, cum legata est cer-
ta pecunia . T. 4. c. 1126. C.
Quantitas, & corpus in quo dis-
cerunt . T. 4. c. 443. A.
Quantitas eadem si sæpe legatur,
quid . T. 4. c. 441. A.
Quantitas an semper inest in bonis .
T. 4. c. 1126. C.
Quantitas, quæ egreditor veritatem,
pæna est . T. 4. c. 1325. C.
Quantitas igitur inest non potest . T.

4. c. 716. B. nec incorporalia in-
terverti possunt . Ibid. B.
Quantitas non est in legato, sed ob-
ligatio . T. 4. c. 494. E.
Quantitas sola nunquam sine quali-
tate spectatur . Tom. 4. c. 1202.
A.
Quantitas, & res in quo differunt .
T. 4. c. 441. B.
Quantitas sæpius dari potest, res
eadem vero dari nequit . Ibid. A.
E.
Quantitas certo loco non continet-
tur . T. 5. c. 405. B.
Quantitas certa est, quæ quantitas
sit, ostenditur . Tom. 5. c. 401.
B.
Quantitas potius, quam ipsum cor-
pus in mutuo spectatur . Tom. 5.
c. 392. A.
Quantitas generis nomen est . T. 6.
c. 152. C.
Quantitas, non corpus, quando, &
in quibus rebus legari intelligat-
ur . Tom. 7. c. 989. E. & c. 990.
A.
Quantitas certa, semperque sui simi-
lis ubi est, nullus electionis locus
est . T. 7. c. 990. A.
Quantitas semper inalligatur inef-
fe in hereditate . Ibid. A.
Quantitas si sæpius sit legata, an
sæpius debeatur, & an multipli-
cationem recipiat . T. 7. c. 1016.
D. E.
Quantitas quando videatur lega-
ta, & quando corpus . Tom. 7.
c. 1016. D. E. & c. 1017.
A.
Quantitas continetur communi spe-
cie . T. 7. c. 639. B.
Quantitas, & estimatio diverse . T. 8.
c. 642. D.
Quantitas accipitur pro eo, quod
interest . Ibid. E.
Quantitas non potest perire . T. 9.
c. 217. B.
Quantitas quid sit . T. 10. c. 1261.
D.
Quantitatis, & corporis differentia
ad constitutionem D. Pri . T. 3.
c. 403. D. E.
Quantitatis nomine quæ continentur
tur . T. 3. c. 324. A.
Quantitatis obligatio numero divi-
ditur . T. 6. c. 152. C.
Quantitatis nomine significantur ea,
quæ pondere, numero, & mensura
constant . T. 7. c. 645. D.
Quantitatis nomine quænam intelli-
gatur . T. 7. c. 615. A.
Quantitati nullum corpus subest . T.
5. c. 401. B. & T. 9. c. 217. B.
& T. 10. c. 913. A.
Quantitati nihil tam simile, quam
quantitas par . Tom. 5. c. 395.
A.
Quantitatem parti parem, quid re-
fert, quis pacifactor, an partem .
T. 4. c. 941. B. in hoc nulla est
differentia . Ibid. B.
Quantitatem dupli non potest excede-
re id, quod interest in certis
casibus . T. 9. c. 1077. B.

In quan-

In quantitate certam iudex condemiare debet, etiam si petitio actoris sit incerta, vel si egerit de incerta quantitate. Tom. 9. c. 1072. D. E. & c. 1073. A. & seq.

In certam quantitatem lata sententia, ea mence, ut valeant usurarum, an valeat. Tom. 10. c. 1833. C.

Quantitate quæ magis valent, quam corpore, in suo genere functionem recipiunt. T. 4. c. 101. A.

In quantitate bonorum exquirenda ratio Falcidia redigitur ad tempus mortis. T. 4. c. 199. E.

Quantitate valent potius corpus, aut esse censetur. T. 5. c. 391. A.

Quantitates communis specie quodammodo continentur. Ibid. A. B.

Quantitates solo dividuntur numero. Ibid. B.

Quantitates non sunt corpora, sed potius sunt quasi corpora, aut esse censetur. T. 5. c. 391. A.

Ex quantitatibus tantum debentur usura. Vide, Usura.

A quantitatibus an debeant separari corpora. T. 10. c. 1861. D.

Quarta pars quando, & quibus debetur ex decurionum bonis. T. 2. c. 717. E.

Quarta debita portionis excludit querelam. T. 1. c. 449. C.

Quarta Trebellianica deducenda ex ceteris rebus, an ex lingulis. Tom. 1. c. 686. A.

Quarta falcidia quamvis sit. T. 1. c. 449. E. & c. 441. A.

Quarta omnis, si sit ex legatis, si sit ex fideicommissis, si sit ex donatione causâ mortis, est quarta hereditaria. T. 4. c. 909. E.

Quarta, seu legitima, quæ querelam excludit, est ex lege Glicia, & non ex constitutione Diyi Marci. T. 4. c. 345. B. C.

De quarta decimarum, & funerationum cuiusque Parochie. T. 6. c. 913. C. hoc quartæ jus sibi vindicat Episcopus. Ibid. C. quo tempore præscribitur hoc jus. Ibid. C.

Quarta Antoniana quæ sit, & quando debeatur. T. 7. c. 189. B. in heredem an transmittatur. Ibid. C.

Quarta ex L. Falcidia accipitur ex eo, quod superest. T. 7. c. 182. C.

Quarta Falcidia, vel Trebellianica quæ sit. T. 7. c. 186. A. B.

Quarta filio qua lege ex testamenti patris debetur. T. 7. c. 180. C. D.

Quarta legitima partis an accipitur ex eo, quod superest. Tom. 7.

c. 182. C.

Quarta qua lege definita sit. T. 7. c. 180. E.

Quarta quomodo, & quibus modis relinquenda sit. T. 7. c. 180. A. B.

Quarta Antoniana. T. 8. c. 93. E.

Quarta Antoniana quæ sit, & unde dicatur. T. 8. c. 93. E. quanta ca sit. Ibid. E. & c. 94. A.

Quarta naturæ nulla est. Tom. 10. c. 491. B.

Quartæ retentionem dari, non vindicationem lege Falcidia. T. 3. c. 193. D.

Dux quartæ jure canonico dantur filio, jure civili non item. T. 1. c. 685. C.

In quartæ deductione idem esse jus legatorum, & fideicommissorum. T. 3. c. 197. A.

Quartam salvam habet adoptivus exheredatus. Tom. 4. c. 754. A. B.

Inter quartam, quæ ex fideicommissis Senatukonstituto Pegasiano, seu Trebelliano, & inter quartam, quæ ex legatis lege Falcidia detrahatur, an sit aliqua differentia. Tom. 4. c. 909. B. & seq.

In quartam non imputantur, quæ heres caput conditionis explende causâ. T. 4. c. 910. C. excipiuntur quidam casus. Ibid. D.

Quartam ex lege Falcidia habens non potest queri. T. 7. c. 180. D.

Quartana febris vetus sperni potest, quæ nec impedit, quominus quis negotiis omnibus superesse possit. T. 6. c. 27. D. Vide, Morbus febricitans.

Quartana. Vide, Febris.

Quartas duas, si sit duas portiones detrahere filium heredem institutum, & rogatum restituere hereditatem, jus civile an patiatur. T. 10. c. 811. B.

Quasi filia quæ dicitur. Tom. 5. c. 548. C.

Quasi possessor pro vero possessore tuendus est in possessione. T. 5. c. 709. B.

Quasi prædium quis possidere dicatur. T. 5. c. 260. B.

Quatenus, idest, quamdiu. Tom. 3. c. 444. A.

Quatenus pro qua. Tom. 7. c. 647. C.

Quatuorviri. Tom. 2. c. 708. A. & c. 814. C.

Quatuorviri viarum Urbis. Tom. 3. c. 81. A.

Querela inofficiosa mitior facta est a Justiniano Imperatore. Tom. 4. c. 348. E. & c. 349. A.

Querela inofficiosa finitur quinquennio. T. 4. c. 898. D.

Querela inofficiosa hodie ex Novella Justiniani legata non infirmat, sed heredis institutionem tantum. T. 4. c. 1096. D.

Querela inofficiosa testamenti quibus datur, & quibus non. T. 4. c. 916. B.

Querela rectè dicitur jus antiquum; nam est ex antiquissima lege Glicia. T. 4. c. 364. L. ratio legis Glicie ferendæ, & querela quæ est. Ibid. c. 365. A. quarta, seu legitima, quæ querelam excludit, est quæ ex lege Glicia, & non ex constitutione D. Marci. Ibid. B. C.

Querela inofficiosa imitatur actionem injuriarum. T. 4. c. 368. B.

Querela inofficiosa est species actionis injuriarum, seu actio injuriæ, idest, exheredationis. T. 4. c. 114. E.

Querela inofficiosa potest facere in testatum pro parte tantum. T. 4. c. 105. D. libertates sunt indivisibiles, legata dividua. Ibid. E. libertas scindi non potest. Ibid. E.

Querela inofficiosa testamenti qui agit, & non obtinet, an perdat omne id, quod ex testamento ferre potuit jure legatum. T. 4. c. 914. C. si non obtinet, perdatne Falcidiam. Ibid. D.

Querela an principaliter pecunie persequutionem habeat. Tom. 4. c. 114. D. E.

Querela est specialis actio injuriarum. T. 4. c. 367. B.

Querela inofficiosa testamenti, quæ datur liberis exheredatis, extinguitur quinquennio. T. 4. c. 346. E.

Querela inofficiosa testamenti quibus datur, & contra quos. T. 4. c. 348. A. B. querela inofficiosa est ex jure civili. Ibid. E.

Querela inofficiosa aboletur dissimulatione. T. 4. c. 368. C.

Querela inofficiosa est iudicium contrarium. Ibid. D. E. & septemvirale dicitur iudicium. Ibid. E.

In querela inofficiosa testamenti sui novellæ constitutionis est generatice. T. 4. c. 1035. B.

In querela inofficiosa, & aliis injuriarum actionibus an sit discrimen. T. 4. c. 117. A.

Querela inofficiosa præparata a filiisfamilias exheredato testamento matris, si filiusfamilias mox decesserit, an pater possit agere querelam inofficiosa. T. 4. c. 115. C.

In querela successionis locus est. T. 4. c. 109. C. iniquissimum in jure ubique est pro satisfactione. Ibid. c. 309. A.

Querela quando, & adversus quos agatur. T. 5. c. 899. D. E.

Querela inofficiosa non pertinet ad testamenta militum. Tom. 5. c. 1047. A.

Querela inofficiosa caret emancipatus & cur. T. 5. c. 1109. A.

Querela inofficiosa testamenti jus antiquum dicitur. T. 5. c. 1046. E.

Querela inofficiosa testamenti quibus agere possint. T. 5. c. 894. D. E.

Querela inofficiosa apud in bona causa illensia

strenua militis datur; Tom. 7. c. 1047. A.

Querela inofficiosi testamenti quamdiu durat. T. 7. c. 897. E.

Querela inofficiosi testamenti solis exheredatus competit. Tom. 6. c. 298. B.

Querela inofficiosi testamenti an solum institutionem rescindat. T. 6. c. 298. B. & T. 8. c. 38. E.

Querela inofficiosi testamenti centumvirale iudicium est. Tom. 7. c. 1226. A.

Querela inofficiosi testamenti appellatur quadruplex iudicium, & cur. Ibid. B. vocatur etiam *basia iudicium*. Ibid. B.

Querela inofficiosi testamenti, & petitio hereditatis de inofficioso idem est hodie. T. 7. c. 227. D.

Querela inofficiose donationis inhibetur apud Praefectum urbi. T. 7. c. 1279. E.

Querela officii male praestitae inhibetur apud Praefectum urbi. Ibid. E.

Querela, & victoria primi an proficiat secundo fratri suo tacenti & quodammodo acquiescenti iudicio defuncti. T. 7. c. 181. D. E.

Querela inofficiosi adversus quos datur, & dari possit. Tom. 7. c. 176. C. D.

Querela inofficiosi an adversus substitutionem pupillarem moveri possit. T. 7. c. 177. C.

Querela inofficiosi an, & quando possit quinquennium datur. T. 7. c. 199. B.

Querela inofficiosi an omnia rescindantur testamentum scripta. T. 7. c. 191. D. & c. 195. E.

Querela inofficiosi an totum testamentum infirmetur. T. 7. c. 170. A.

Querela inofficiosi contra quos datur. T. 7. c. 198. B.

Querela contra testamentum agnatorum, & cognatorum ultra fratrem, & sororem non datur. T. 7. c. 178. B.

Querela inofficiosi facit, ut unus possit venire ab intestato, alter ex testamento; item ot unus, idemque veniat partim ab intestato, partim ex testamento. T. 7. c. 200. E.

Querela inofficiosi testamenti datur praeiterito testamenti matris, quia habetur pro exheredato. Tom. 7. c. 209. D.

Querela testamenti rescindendi causa an agatur, qui minus quartam accipit. T. 7. c. 207. D.

Querela inofficiosi an ad patrem transmittatur. T. 7. c. 175. A.

Querela inofficiosi datur non tantum postumum suo, sed etiam alieno. T. 7. c. 172. B.

Querela inofficiosi non datur contra testamentum, sed contra heredem. T. 7. c. 185. B.

Querela inofficiosi quibus datur, & quomodo introducitur sit. T. 7. c. 169. D. E.

Querela inofficiosi quibus datur, & quot in eis desiderentur. T. 7. c. 172. C.

Querela non datur, quando quarta relicta est. T. 7. c. 235. A.

Querela inofficiosi quibuscumque datur, quibus vero non. Tom. 8. c. 983. D. E.

Querela si velit agere emancipatus exheredatus, quid prius agendum erit. T. 8. c. 173. A. B.

Querela de testamento matris datur. T. 8. c. 165. A. B.

Querela datur contra heredem. T. 8. c. 173. B.

Querela an datur praeiteritis a matre, vel milite. T. 8. c. 58. E.

Querela an proponi possit contra testamentum militis. T. 8. c. 248. E. & c. 129. A.

Querela inofficiosi testamenti intestatum facit patremfamilias, at bonorum possessio contra tabulas intestatum non facit. Tom. 8. c. 68. D.

Querela inofficiosi testamenti actionem injuriarum imitatur. T. 9. c. 105. D.

Querela inofficiosi testamenti est petitio hereditatis. T. 9. c. 173. C.

Querela inofficiosi testamenti quodammodo injuria persequutio est, famosa exheredationis persecutio, & ultio. T. 9. c. 105. D.

Querela inofficiosi testamenti est petitio hereditatis. T. 9. c. 164. C.

Querela inofficiosi testamenti quomodo aboletur. T. 9. c. 106. D. semel abolita non potest instaurari. Ibid. D.

Querela inofficiosi testamenti tollitur quinquennio. T. 9. c. 173. C.

Querela inofficiosi testamenti finita quando instaurari potest. T. 9. c. 106. D. E.

Querela est contra heredem scriptum. T. 9. c. 774. E. cā agi non potest, antequam heres aliquis exlinatur, cum quo exheredatus congreduatur, & de hereditate litiget. Ibid. E.

Querela recalcitrantiae cognitionis apud Principem quando instaurari potest. T. 9. c. 127. D.

Querela inofficiosi in quos heredes transmittitur. T. 9. c. 774. D.

Querela est appellationis genus. T. 9. c. 1103. D. E.

Querela falsi testamenti. Tom. 9. c. 106. D. E.

Querela inofficiosi an datur in eum, qui iuste possidet. T. 10. c. 621. A.

Querela non numeratae pecuniae, vel non numeratae dotis, & quolibet praescriptionis interruptio, aut contestatio, deficiente magistratu, possunt institui apud Episcopos. T. 10. c. 822. E.

Querela inofficiosi testamenti quibus datur. T. 10. c. 933. A. B. & c. 1100. C.

Querela inofficiosi testamenti an sit separanda a petitione hereditatis. T. 10. c. 933. C.

Querela inofficiose donationis quibus datur. T. 10. c. 934. D.

Querela inofficiosi testamenti tacita dissimulatione aboletur. T. 10. c. 937. B.

Querela inofficiosi testamenti, aut exheredationis ante aditam hereditatem locus esse non potest. T. 5. c. 602. D.

Querela inofficiosi repetitio an, quando, & cui datur, & denegatur. T. 7. c. 208. C. & 69.

Querela inofficiosi quando locus sit. T. 8. c. 58. D. an eam quarta excludat. Ibid. E. quae eam excludat. Ibid. L.

Querela denunciationis praecedunt accusationes. T. 9. c. 174. L.

Querela inofficiosi testamenti qui excludit, quadrans a quantum lege sit. T. 3. c. 63. A.

Querela inofficiosi testamenti injuriarum actionem imitari. T. 3. c. 495. D.

Querela inofficiosi pater filii nomine instituire non potest, invito filio, si in aliis actibus. T. 4. c. 114. D.

Inter querelam inofficiosi testamenti, & bonorum possessionem contra tabulas quae est differentia. T. 4. c. 348. A.

Ad querelam inofficiosi an pater praeiteritis a filio emancipato admittitur post liberos. T. 4. c. 362. D.

Per querelam inofficiosi testamenti an tota hereditas auferatur. T. 4. c. 884. B.

An pater querelam, quam filius praeparavit, exsequi possit. Tom. 4. c. 175. C.

Querela inofficiosi excludi quinquennio. T. 8. c. 17. C.

An querela inofficiosi testamenti habeat filius a patre naturali datus in adoptionem extraneo, & praeiteritis testamenti patris naturalis. T. 9. c. 131. A.

Querela inter inofficiosi testamenti differentia. T. 10. c. 934. C. D.

Per querelam inofficiosi testamenti filius vincens hereditatem an debeatur praestare legata. Tom. 10. c. 1167. D.

Querela inter, & appellationem differentia. T. 10. c. 1245. A.

Querelam auctoris in quendam casum, qui cum male reprobata hederat. T. 9. c. 1114. A. B.

Qui sunt in utero matris an in numerum liberorum computentur. T. 8. c. 642. C.

Qui est in utero, an pro nato habetur. Ibid. C.

Qui est in utero, aliis non prodest, nisi natus. Ibid. D.

Qui sequi non debent, nec duci in jus possunt. T. 8. c. 529. B.

Qui se fecit testatarius utriusque qualis. T. 8. c. 534. C.

Quid interest an sit utilitas; vel damnum datum, vel lucrum mihi interceptum. T. 7. c. 451. E. & c. 453. A.

Quid, si eadem quantitas saepe legatur. T. 4. c. 441. A.

Quilibet est legitimus aestimator rei suae. T. 4. c. 586. D.

Quina, & vis huius dictionis. T. 6. c. 26. D.

Quina, aut quinque utrum legatario debeantur. T. 7. c. 1174. C.

Quina quid. Ibid. C.

Quinos quater enixa est mulier quondam. T. 6. c. 482. E. & c. 483. A.

Quinquagenaria maior sterilis plerumque est. T. 9. c. 924. D. si forte partum ediderit, is partus erit suus heres patri. Ibid. E.

Cum quinquagenaria an sit concubium, vel concubitus. T. 10. c. 482. B. C.

Quinqueviri ubi, & ad quid constituti fuerint. T. 1. c. 904. D.

Citra quaque pedes de fine controversia est. T. 7. c. 971. E.

Quinquegemini an nasci possint. T. 7. c. 1463. A.

Intra quinque pedes consiluit finium regundorum questio. Tom. 9. c. 1050. D. fines sacri erant intra quinque pedes, & intra eos fines nulla admittebatur praescriptio. Ibid. D.

Quinquennalis magistratus fuit in urbe censor. T. 4. c. 889. C.

Quinquennalis constitutio. Tom. 9. c. 329. D.

Quinquennii in iure consideratio. T. 1. c. 543. B. & seq.

Quinquennii praescriptio ignoranti non officit. T. 4. c. 1272. B.

De quinquennii pensionibus ex locato. T. 5. c. 525. E.

Quinquennii dilatio, quae debitori conceditur. T. 9. c. 1228. C. hoc quinquennium Princeps dat sub distinctione. Ibid. C. hoc quinquennium in idiotismo gallico dicitur *eing an der respit*. Ibid. C.

Quinquennii praescriptio datur in causa commissi adversus fiscum. T. 10. c. 662. D. E.

Quinquennii praescriptio in causa inofficiosi testamenti an currit contra minorem 25. annis. T. 10. c. 904. E. & c. 905. A.

Quinquennii praescriptio an habeat locum in causa status. Tom. 10. c. 929. A.

Quinquennio durat magistratus municipalis. T. 5. c. 893. A.

Quinquennio finiuntur querelae de inofficiosa donatione, & de inofficiosa dote. T. 10. c. 951. C.

In quinquennium fundi dotalis locatio. T. 5. c. 563. C.

In quinquennium tantum locare solebant privati sua praedia. T. 5. c. 528. E.

Intra quinquennium ab adita hereditate bona defuncti a bonis heredis

redis separantur a creditoribus defuncti. T. 6. c. 326. C.

In quinquennium privati solebant locare sua praedia. T. 7. c. 640. C.

In quinquennium locari solebant vectigalia privata, & publica. T. 7. c. 377. A.

In quinquennium plerumque prorogatur exaeco crediti. Tom. 10. c. 838. B.

Quintana lusio quid sit. Tom. 10. c. 948. B.

Quintilianus emendatus. Tom. 6. c. 192. B.

Quintus Tuberus Panctii auditor. T. 1. c. 911. C.

Quintus Mutius jurifconsultus qualis, & quantus fuerit. Ibid. C.

Quiritarii domini. T. 9. c. 994. E.

Quiritas a Quirino. T. 1. c. 9. C.

Quiritas quare fuerint appellati Romani, & a quo. T. 8. c. 893. B.

De Quiritium nudo iure tollendo. T. 9. c. 994. D. E.

Quis in famulo genere usurpatum a venustus latens. T. 10. c. 587. B.

Quod excurrit, quid haec verba significant. T. 5. c. 24. B.

Ejus, quod interest, sententiae. T. 3. c. 240. C. D. & seq.

Quod vi, aut clam interdictum. Vide, Interdictum Quod vi, aut clam.

Quodvultdeus Centuriensis Episcopus accusator de crimine aliquo apud concilium Africanum. T. 6. c. 766. A.

Quodvultdei nomeu in Africa frequens. T. 6. c. 765. C.

Quod vi, aut clam interdictum. T. 6. c. 426. E. hoc interdictum noxale est. Ibid. c. 427. A.

Quod ambiguum, etiam obscurum, non contra. T. 8. c. 850. A.

Quod ab initio non valuit, ex postfacto non convalescit, regula quando cessat. T. 9. c. 999. C.

Quod interest. T. 9. c. 1072. E. & c. 1073. A. & seq. Vide, Interdictum bonorum interdictum quando competit. T. 6. c. 329. E. & c. 331. B.

Quorum legatorum interdictum. T. 7. c. 351. D.

Quorum bonorum interdictum. Vide, Interdictum.

Quorum legatorum interdictum. Vide, Interdictum.

De quotidiana aqua, & alluv. Vide, Aqua.

Quotidianum an per C, an verò per Q sit scribendum. Tom. 5. c. 1080. B.

Quotidianum interdictum. Vide, Interdictum de vi quotidiana.

Quotidie scribendum, non cottidie. T. 1. c. 954. B.

Quotidie an scribendum, an cottidie, aut cotidie. T. 8. c. 1052. C.

Quotiens per eum, cujus interest conditionem non impleri, sit, quo minus impleatur, perinde ha-

beri, ac si impleta fuisset. T. 6. c. 382. A.

Quot mensibus, id est, singulis mensibus. T. 1. c. 954. B.

R

Rabularii, non ramularii. Tom. 9. c. 289. D.

Racemae quid. Tom. 8. c. 514. B.

Radices an etiam videantur legatariis. T. 7. c. 1058. B.

Radicitus, Vide, Eradicatus.

Rain quid significat. T. 2. c. 1233. D.

Raymundus Decretalium compilator, & penitentiarius Gregorii IX. T. 6. c. 1064. A.

Cap. Raymaris explicatus. Tom. 6. c. 1046. E.

Rami arborum vicinarum quomodo supputandi. Tom. 9. c. 1140. B. C.

Rentem nomen Gallicum unde deductum. T. 9. c. 1322. B. C.

Rapere vi nemini licet rem licite mobilem, vel le moventem. T. 1. c. 237. D.

Rapina non concurret cum edicto Quod metus causi. T. 1. c. 968. D.

Rapina est casus fortuitus. Tom. 5. c. 1164. D.

Rapina publicum iudicium parit. Tom. 10. c. 568. B.

Rapine, quae vulgo repetundarum appellantur, ut coercendae. T. 1. c. 874. D.

Ejus, qui rem suam rapit, poena. T. 1. c. 238. A.

Raptores, in commune redigere. T. 5. c. 613. A.

Raptor cum rapta nuptias in penam olim faciebat, quod & Pontifices reduxisse videntur. T. 2. c. 1160. E. & c. 1161. A.

Raptor quid a fure differat. T. 3. c. 139. D. & c. 140. A.

Raptor manifestus cui poena subiiciendus. T. 3. c. 446. E. & c. 447. A.

Raptor furtum faciens dicitur fur manifestus, & improbus. T. 4. c. 535. B. fur atrocior. Ibid. B. raptor quidem fur manifestus dicitur. Ibid. E.

Raptor fur est improbus. Tom. 8. c. 827. D.

Raptor bonorum manifestus tenetur facti actione in quadruplum. T. 7. c. 1157. E.

Raptor nec manifestus tenetur in quadruplum. Tom. 9. c. 1157. E. & c. 1158. A.

Raptor manifestus coercendus est. T. 9. c. 620. B.

Raptor bonorum fur est manifestus. T. 9. c. 1460. D.

Raptor bonorum, aut est manifestus, aut non manifestus. T. 9. c. 1157. D.

Raptoris bona raptae adduntur, & raptae

raptus interdictur connubio raptoris. *T. 2. c. 1160. E.*
 Raptoris nec manifesti deterior conditio statuitur, quam conditio furis nec manifesti. *T. 9. c. 1157. E.*

Pro raptore qui habetur, & raptus poena tenetur. *T. 9. c. 1432. E. & c. 1433. A.*

De raptum bonorum vi. *Tom. 9. c. 1460. A. & seq.*

Raptorum bonorum vi. Vide, Actio vi bonorum raptorum.

De rapto mulieris. *T. 2. c. 1160. E.*
 De rapto virginum, vel viduarum, vel sanctimonialium. *Tom. 9. c. 1432. B. & seq.*

Raptum, & vim saepe comitantur homicidia. *T. 9. c. 1433. D.*

Raptus crimen. *T. 2. c. 159. B. C.*

Raptus, & adulterium in quo differunt. *T. 9. c. 1262. B.*

De raptu crimine pacis licet cum accusatore. *T. 9. c. 972. B.* est perpetuum hoc crimen. *Ibid. C.*

Raptus accusatio est perpetua. *T. 9. c. 1262. B.*

Rapum quid, & unde ista dictum. *T. 3. c. 692. D.*

Quae raro eveniunt, jurisconsulti non spectant. *T. 4. c. 405. C.*

Quae raro accidunt, non computantur in negotiis agenda. *Tom. 6. c. 195. A.*

Quod raro accidit, auctores juris non spectant, sed quod plerumque fit. *T. 6. c. 397. A.*

Ratihabitio an retrahatur. *T. 2. c. 332. B. & Tom. 3. c. 497. B. C.*

Ratihabitio quid sit. *T. 2. c. 864. A.*

Ratihabitio mandato comparatur. *T. 4. c. 339. B. & T. 6. c. 372. A. & T. 7. c. 149. A. & T. 9. c. 125. D.*

Ratihabitio non consideratur in eo, qui mandavit. *T. 4. c. 1348. E.*

Ratihabitio an consensui aequiparetur. *T. 5. c. 421. E.*

Ratihabitio patris in nuptiis filiorum an consensui comparari possit. *T. 5. c. 544. C.*

Ratihabitio, vel novae voluntas nuptias conciliat. *T. 6. c. 1082. B.*

Ratihabitio retrahitur, & consensui comparatur. *T. 6. c. 1014. B.*

Ratihabitio patris quando efficax est. *T. 6. c. 15. E.*

Ratihabitio negotii ad nos non pertinens an constituat, & faciat negotium modum, quod ab initio nostrum non erat. *T. 6. c. 16. E. & c. 17. A.*

Ratihabitio patris nihil agit ad obligandum eum ultra peculii quantitatem. *T. 6. c. 17. A.*

Ratihabitio negotium, quod tuum non erat, tuum facit, & partem inter me, & te mutuam actionem negotiorum gestorum. *Ibid. C. D.*

Ratihabitio hoc efficit, ut te, quasi

pecuniae hereditariae possessor pro herede, vero heredi teneris petitione hereditatis, perinde atque si ipsemet eam pecuniam exegisset. *Ibid. D.*

Ratihabitio non semper mandato comparatur. *Ibid. D. E.*

Ratihabitio quando nihil agit, id est, neque mandati, neque negotiorum gestorum actionem parit. *Ibid. E.*

Ratihabitio duplicem vim habet. *T. 8. c. 784. E.* in maleficiis mandato comparatur. *Ibid. c. 785. C.* parit mandati actionem. *Ibid. A.*

Ratihabitio in bonorum possessione sufficit, in additione iussum requiritur. *T. 8. c. 6. E.*

Ratihabitio voluntati, sive mandato comparatur. *T. 8. c. 269. E. & c. 270. A.*

Ratihabitio parit actionem negotiorum gestorum. *Tom. 9. c. 314. B.*

Ratihabitio patris filium obligabit in solidum, detracto exceptionis auxilio. *T. 9. c. 319. A.*

Ratihabitio an retrocurat. *T. 9. c. 536. A.*

Ratihabitio an retrahatur. *T. 9. c. 683. A.*

Ratihabitio non potest expediri, nisi per partes. *T. 10. c. 529. B. C.*

Ratihabitio procuratoris an divisionem respiciat. *Tom. 10. c. 565. D.*

Ratihabitio quid confirmet. *T. 10. c. 674. E.*

Ratihabitio vis minor non est, quam mandati. *T. 4. c. 194. A.*

Ratihabitio, sive de rato dissipatio. *T. 5. c. 869. E. & c. 870. A.* Vide, Stipulatio ratihabitionis.

Ratihabitionis satisfactio an possit exigi ab eo, qui agit alieno nomine ante litem contestationem. *T. 10. c. 945. C.*

Omni ratihabitionem retrahit tam in his, quae sunt juris, quam in his, quae sunt facti. *T. 9. c. 536. A.*

Ratihabitionem Praetor comparat iussu, & mandato. *T. 9. c. 649. A.*

Per ratihabitionem videtur minor major factus renuntiare beneficio restitutionis in integrum. *T. 10. c. 908. B.*

Ex ratihabitione an nascatur actio mandati. *T. 6. c. 17. D. E.*

De ratihabitione. *T. 9. c. 536. A. B.*

Ratihabitione avo adquiri potuit hereditas per nepotes citra iussum jure praetorio. *T. 9. c. 170. A.*

Ratiocinationes pro calculis. *T. 9. c. 822. E.*

De ratiociniis operum publicorum, & de patribus civitatum. *T. 9. c. 1185. A. & seq.*

Ratiocinatores optimi erant argentarii. *T. 4. c. 108. E.*

Ratio omnium, quae a maioribus constituta sunt, tegendi non potest.

T. 3. c. 202. A.
 Ratio implicita. *Tom. 1. c. 947. B.*

Ratio, & ratio summa differunt. *T. 1. c. 1443. C.*

Ratio civilis juxta naturae, originis, & sanguinis corrumpere aequit. *T. 4. c. 851. E.*

Omnis ratio ambigua, aut obscura tendenda est, quae est, qui tenebitur, potius fraudi esse debet. *T. 4. c. 104. E.*

Ratio nuda non facit donationem. *T. 4. c. 787. A.*

Ratio est animus, & medulla legum quae aequum, & bonum tuetur. *T. 4. c. 875. C.*

Ratio naturalis in dote an spectetur potius, quam scrupulositas juris civilis. *T. 5. c. 102. C.*

Ratio nonnunquam est aperta, in qua perquirenda non est admodum laborandum, sed & saepenumero latet in obscuro. *Tom. 6. c. 179. E.*

Ratio Caesaris quid sit. *Tom. 10. c. 931. D.*

Rationale officium. *T. 2. c. 680. E.*

Apud rationalem rei privatae Caesaris disceptantur causae fiscales. *T. 10. c. 931. A.*

A rationali est procurator fisci. *T. 9. c. 1109. E.* Vide, Procurator fisci.

Rationalis summa rei, sive procuratoris. *T. 3. c. 211. D.*

Rationalis dicitur procurator fisci. *T. 4. c. 834. C.*

Rationalis quis olim fuerit. *T. 10. c. 1081. B.*

Rationem non semper esse eandem. *T. 5. c. 651. B.*

De ratione legis fallacia ineunda. *T. 6. c. 406. D.*

Rationes edere, & habere dicimus promiscue. *T. 3. c. 168. C.*

Rationes conscribere non est administrare negotia. *Ibid. B.*

Rationes reddere quid sit. *Tom. 1. c. 1514. D.*

Rationes expunctae an ob errorem calculi retractari possint. *Tom. 2. c. 643. B.*

Rationes reddende, ubi negotia gesta sunt. *T. 2. c. 160. D.*

Rationes Principis publici interesse non consensu, & rationes procuratorum Caesaris. *T. 4. c. 77. C.*

Rationes purgande a negotiorum gestore apud judicem decimo quoque die, teste Suetonio. *T. 4. c. 877. A.* item utrumque sumptuum purgantur. *Ibid. A.*

Rationes suas juris auctores adjiungere saepe solent. *T. 4. c. 502. A.*

Rationes actus sui edere est exhibere librum rationum, tutelae, redituere, & populum indemnem praestare. *T. 4. c. 923. A.*

Rationes, quandoque heredes argenti dolo & fuisse possidere dicuntur. *T. 5. c. 19. C. D.*

Rationes argentiarius an sint eo;

X x x

- rum militum. T. 5. c. 35. E. & c. 35. A.
- Rationes confecti quid. T. 6. c. 489. B. non possunt rationes confecti cum eo, qui nondum est editus. Ibid. B. C.
- Rationes subscribere, & concludere. T. 6. c. 473. A. B.
- Rationes apud quem remanere debeant, inter coheredes saepe discipantur. T. 7. c. 1032. E. C.
- Rationes authentice necessariae sunt actori ad inlruenda ea, &c. T. 7. 497. A.
- Rationes expensi, & accepti, quae sibi confecti defunctus, non veniunt in divisionem, aut litationem. T. 7. c. 496. C.
- Rationes reddere quid. T. 8. c. 554. A.
- Rat ones privatæ. T. 9. c. 5. B. & seq.
- Rationes domesticæ creditoris a fidem laicis. T. 9. c. 266. C.
- Rationes domesticas nemo cogitur contra se edere. T. 8. c. 275. B.
- Rationes domesticæ in re propria fidem non faciunt. T. 9. c. 174. E.
- Rationes privatae, & domesticas edere actor nem compelli ex iusta causa officio iudicis. Tom. 9. c. 6. B. C.
- Rationes domesticæ saepe dicuntur brevias & brevicula. T. 9. c. 267. D.
- Rationes suas reo exhibere cogitur actor. T. 9. c. 267. A.
- Rationes breviores. T. 9. c. 5. D.
- Rationes publicorum opum ne Praefides provinciarum excutiant. T. 9. c. 1185. B.
- Rationes suas argentariis cuique edere debent. T. 9. c. 1. A.
- Rationes accepti, & expensi. T. 9. c. 963. C.
- Rationes accepti. T. 9. c. 266. D.
- Rationes expensi. Ibid. D.
- Rationes editi, qui dicant, quod rationibus continetur, nec tamen exhibet. T. 9. c. 6. A.
- Rationes argentariae quodammodo publicæ. T. 9. c. 5. B.
- Rationes suas non cogitur edere contra reus actoris. Tom. 9. c. 267. A.
- Rationes privatae a patribus familias conscriptæ diligenter, faciebant plenam fidem. T. 9. c. 1072. A.
- Rationes lauri. T. 9. c. 988. D.
- Rationes non redduntur, nisi reliqua persolvantur. T. 10. c. 816. C.
- Rationes dandæ sunt, ubi negotia gesta sunt. T. 10. c. 928. B.
- Ob rationum preferendam causam ex provincia non datur dilatio rutiis, vel argentariis, nisi ex iusta causa. T. 9. c. 924. C. D.
- Rationum redditio an procuratori, tutori, curatori, item negotiorum gestoribus, testamento remitti possit. T. 7. c. 1086. C.
- Rationum editio. Tom. 9. c. 1. A. & seq.
- De rationibus argentariosum. T. a. c. 1158. A. B.
- Rationibus edendis, & reddendis quinam praeter argentarios obnoxii sint. T. 5. c. 37. E.
- Rationibus vi aliqui majores, vel forte magistratus amissis, easdem, denovo argentariis edi iubebit Praetor. T. 5. c. 36. E. & c. 37. A.
- Ex rationibus defuncti sumuntur certissima argumenta voluntatum. T. 7. c. 146. E.
- Rationibus legatis, an videantur actiones legatae. T. 7. c. 496. D.
- De rationibus expensi, & accepti, quæ sibi confecti defunctus more diligentem patrum familias. T. 7. c. 496. C.
- De rato satisfactio. Vide, Satisfactio, Cautio.
- De rato cavendum laudato venditori. T. 6. c. 9. B.
- Ratum patris quando iusto comparatur. T. 5. c. 15. E.
- Ratum est, quod maior pars iudicium judicavit. T. 10. c. 1236. A.
- Ratum an sit, quod ea tribus iudicibus unus iudicavit, aliis jurantibus sibi non liquere. Tom. 10. c. 1237. B.
- Rauca an sint herbae. T. 9. c. 410. A.
- Reales servitutes. Vide, Servitutes. Reales actiones. T. 9. c. 254. D.
- Recapitulatio auctoris utilisissima, qua argumenta multorum librorum Juliano recensentur. Tom. 6. c. 434. E. & c. 435. A.
- Recavere pro cautionem solvere. T. 2. c. 1153. D.
- Recauta quæ sint. T. 2. c. 485. D.
- Recutio est obligationis dissolutio. T. 2. c. 1153. D.
- Recantum, species apocryphae. Ibid. D.
- Recharedus Vvisigothorum Rca in Hispania. T. 6. c. 841. E. Gothos Arrianos ad fidem catholicam traiecit. Ibid. E. Concilio Toletano tertio interluit. Ibid. E.
- Receptacula vulvæ mulierum quot. T. 5. c. 483. A.
- Receptatores latronum extra ordinem enecandi. T. 1. c. 869. B. & T. 2. c. 618. E.
- Receptatores colonorum fugitivorum eos reddant, & capitacionem solvant. T. 2. c. 839. A.
- Receptatores latrocinum in quantum tenentur. T. 9. c. 1465. D.
- Recepti actio, seu receptitia. T. 1. c. 743. C. & Tom. 2. 219. E. & c. 220. A.
- Recepti unde dicantur. Tom. 10. c. 819. A.
- Receptiones in custodiam pro meritis causarum adhibentur. T. 1. c. 874. D.
- De receptis Tit. Pandectarum, idest, compromissarii. T. 9. c. 141. A.
- Receptitia eos quid denotet. T. 5. c. 555. C. D.
- Ex recepto soli argentariis obligan-
- tur, qui ad se recipiunt aliena debita. T. 9. c. 260. B.
- Receptores aggeliorum, & latro- rum, eum sibi pennis afficiendi, quibus aggeliores, vel latrones. T. 1. c. 471. A.
- Receptores abigebantur in decennium relegandi. T. 1. c. 545. B.
- Receptores, fufceptores, recuperatores. T. 10. c. 730. C.
- Receptum, idest, constitutum. T. 2. c. 220. A.
- Receptum quid. T. 1. c. 743. C. & T. 2. c. 139. B.
- Receptum. T. 9. c. 349. A. B. in actionem de recepto venit culpa levissima, non casus fortuitus. Ibid. C.
- Receptum fit nudo consensu sine stipulatione. T. 9. c. 260. B.
- Receptum, & constitutum in quo differunt. Ibid. B. C.
- Receptum argentarioium etiam, constitutum dicitur. Ibid. E.
- Receptum quomodo fiebat. Ibid. D.
- Receptum quod olim erat, hodie est constitutum, & longè alia est ratio constituti, quam erat recepti. T. 4. c. 170. E. jus mutat solet, ita ut nomina. Ibid. E.
- Receptum, & retere inter reos, ve in reis promissum dicimus. T. 9. c. 1417. A. B.
- Recepti verbum quotum modis accipitur. T. 3. c. 673. B. C.
- Receptio verbum. Vide, Verbum, Oro, vel Rogo.
- Si receptio me daturum, receptum est; ex quo iure civili datur actio, quæ dicitur receptitia. Tom. 9. c. 260. A.
- Receptorum eadem debet esse ratio. T. 10. c. 33. D.
- Reconventio quid. T. 6. c. 795. B. quibus casibus admittatur. Ibid. c. 796. A.
- Recreantur cognitiois querela. Vide, Querela.
- Recredenda pro fiducia possessio. ne. T. 6. c. 932. D.
- Reffè verbum est pro arbitrio viri boni. T. 1. c. 1362. A.
- Reffè, aut bene emere quomodo intelligitur. T. 5. c. 472. C. D.
- Reffè verbum quid significat in novi operis nominatione. Tom. 8. c. 544. A.
- Reffor provincie. T. 2. c. 77. E.
- Reffor ecclesie, qui plebanus vulgo dicitur, Clericum unum sibi adungere tenetur. T. 6. c. 968. A.
- Refforem, & ducem suum multum bruti habent, quem sequuntur. T. 7. c. 14. D.
- Reffores provinciarum, & fraude, vel ambitione creati, revoquantur in eorum. T. 2. c. 717. A.
- Reffores provinciarum prohibentur emere. T. 7. c. 720. A.
- Reffores provinciarum quinam sint. T. 10. c. 853. B.
- Reffores Provinciarum a Principe fratres appellabantur. Ibid. C.
- Reffores Provincie quos habent

- suæ jurisdictioni subiectos : Ibid.
 D.
 Rectoris Parochiani ordinatio ad iura Episcopalia pertinet . Tom. 6. c. 919. E.
 Rectorum Ecclesiarum quidam perpetui, alii temporales . Tom. 6. c. 883. C. D.
 Recuperatores quinam appellentur . T. 5. c. 210. A. B.
 Recuperatores de quibus causis cognoscebant . T. 7. c. 653. A.
 Recuperatores, seu iudices privati cognoscebant de maleficiis privatis . Ibid. A.
 Recuperatores erant iudices, qui olim a magistratibus dabantur . T. 9. c. 985. B.
 Recusari an possint magistratus . T. 9. c. 149. E.
 Recusari iudicet qui possunt . T. 9. c. 1070. D. E.
 Recusari non poterat magistratus, & cur . Ibid. E. hodie potest recusari . Ibid. E.
 Recusatio quid . T. 6. c. 932. A.
 Recusatio iudicum proponi debet ante litem contestatam . Tom. 6. c. 929. B. quæ fortè causa emergat post litem contestatam . Ibid. C.
 Recusatio, & repudiatio hereditatis quorundam sit . T. 8. c. 989. C.
 Recusatio . Vide , Reiectio .
 Recusatio pro appellatione non cedit . T. 9. c. 1126. D. longè dilatat ab appellatione . Ibid. C.
 Recusatio iurijurandi nullo modo permittitur favore fideicommissi . T. 9. c. 201. E.
 Recusatio, & appellatio in quo differunt, & in quo comparantur . T. 9. c. 147. B. C.
 Recusatio fieri non potest, nisi ante litem contestationem . T. 9. c. 1070. C. D.
 Recusatio quid sit . Ibid. D. ejus forma quæ . Ibid. D.
 Recusatio iudicis quando fit . T. 9. c. 147. C. D.
 Recusatio iurijurandi . T. 9. c. 201. A. est confessio manifesta . Ibid. C.
 Recusatio iudicis dati . T. 9. c. 1126. C.
 An recusationis causa exponi debeat . T. 6. c. 945. C.
 De recusatione iudicum . Tom. 3. c. 333. D.
 Recusatione potest eliguntur arbitri apud quos lis disceptatur . T. 9. c. 149. B.
 Recusationes comparantur dilatoriis exceptionibus . Tom. 9. c. 147. C.
 Recusationum, sive remotionum causæ . Ibid. C. D.
 De recusationibus iudicum . Ibid. A. & seq.
 Qui recusat iudicem datum, cogitur eligere arbitros, & apud eos litigare . T. 9. c. 148. E.
 Qui recusat, ei iudici libellus porrigitur . Ibid. C.
 Redactus dicitur a redigendo . T. 7. c. 1384. D.
 Redactus census colligimus . Ibid. D.
 Reddendi verbum significationem dandi habet, & contra verbum dandi etiam reddendi . Tom. 6. c. 40. A.
 Reddendi verbum etiam dandi significationem habet . T. 8. c. 555. D.
 Reddere aliud est, aliud dare . T. 6. c. 78. A. damus libenter, damus nostra, & reddimus inviti . Ibid. A.
 Reddere rationes quid . T. 8. c. 554. A.
 Reddere causas appellationis, vulgo *propter ses grijs* . T. 9. c. 801. B.
 Reddere pecuniam pœna non est, at de suo irrogare pœna est . T. 10. c. 531. C.
 Reddita, & redhibita res quando nam esse dicatur . T. 5. c. 951. A.
 Redditio cautionis pignoratitia est argumentum remissi pignoris . T. 6. c. 839. A.
 Redditus verbum antiquum . T. 9. c. 812. B.
 Redemptio navis a piratis expugnatæ quomodo, & a quibus reus debeat . T. 5. c. 536. E.
 Redemptio, vulgo *rastra* . Tom. 9. c. 1322. B. C.
 Redemptio litis sœda est, & vetita multis legibus . T. 10. c. 878. E.
 Redemptio rei, vel litis alienæ conventa inter dominum, & procuratorem turpis est . Tom. 10. c. 990. A.
 Redemptionis jus, seu retractus . T. 9. c. 447. B.
 Redemptiones actionum an valeant . T. 10. c. 885. C.
 De redemptis ab hostibus . Tom. 1. c. 883. D. & T. 9. c. 1321. A. & seq.
 Redemptor partiarus . T. 9. c. 63. C.
 Vide, Politor .
 Redemptor, & conductor ferme idem . Ibid. C.
 Redemptor operis quis sit . T. 10. c. 1035. D.
 Redemptores, qui a republica munidas vias conducebant certo pretio . T. 5. c. 874. A.
 Redemptores qui olim, & qui nunc dicuntur . T. 7. c. 825. C.
 Redemptores, sive emptores vocantur publicani, qui conducunt fiscalia . T. 7. c. 1290. E.
 Redemptores, qui suis cementis ædificant, statim cimenta faciunt eorum, in quorum solo ædificant . T. 7. c. 315. B.
 Redemptores pro conductoribus, qui opus faciendum accipiunt . Ibid. B.
 Redemptores qui dicuntur . T. 9. c. 1183. B.
 Redemptores, & quod publicani vocabantur eo nomine . T. 9. c. 639. C.
 Redemptores litium . T. 9. c. 355. D. & c. 368. B.
 Redemptores litium quinam sint . T. 10. c. 851. D.
 De redemptoribus litium . Tom. 3. c. 312. A.
 De redhibenda re vendita ob morbum, aut vitium, quod emptor ignoravit . T. 5. c. 1195. A. B.
 Redhibere est verbum commune recipientis venditoris, & reddenda emptoris . T. 4. c. 1332. E.
 Redhibere est commune verbum emptoris, & venditoris . T. 7. c. 764. C.
 Redhibitio vitiis mancipii intra sex menses fieri potest . Tom. 1. c. 394. C.
 Redhibitio tam propter vitium, quam propter morbum . Tom. 8. c. 571. B. C.
 Redhibitio quomodo fit . Tom. 9. c. 395. B.
 Redhibitio an veniat in actione ex empto . T. 10. c. 760. B.
 Redhibitio nonnumquam continetur in actione quanto minoris . T. 10. c. 764. D.
 Redhibitio, & rescissio totius venditionis quandoque veniunt in actionem venditi, & in actionem empti . T. 10. c. 1015. B.
 Redhibitio non est rei modicæ, etiam si vitiis sit . T. 10. c. 1034. E.
 Redhibitio intra quod tempus fit in emptione, & in locatione . T. 10. c. 1044. C.
 Redhibitoria actio utrùm ex causa mistoria veniat . T. 5. c. 432. A. B.
 Redhibitoria actio . T. 9. c. 395. B. & seq. Vide, Actus redhibitoria .
 Redhibitoria actio quinam sit . T. 10. c. 1030. D. qui hac actione agit, ad quid teneatur . Ibid. D. E.
 Redhibitoria actio civilis quinam sit . T. 10. c. 1031. D.
 Redhibitoria actio civilis multum differt ab addicta . Ibid. E.
 Redhibitoria actio an habeat locum in locationibus . T. 10. c. 1044. B.
 Redigere, aut conferre in commune quid propriè sit . Tom. 5. c. 613. A.
 Redimere pro remere, vel reluere pignus . T. 6. c. 494. A.
 Redimicula quinam ornamenta . T. 3. c. 272. B.
 Redintegrande possessionis beneficium unde ducitur . T. 9. c. 1153. C. D.
 Redire dicitur legitima hereditas . Vide, Legitima hereditas .
 Reditu fundo legato, an heres possit vendere fundum . Tom. 5. c. 863. E.
 In reditu non sunt partus ancillarum . T. 9. c. 513. B.
 Reditum legans an videatur legasse usufructum . T. 7. c. 1313. C.
 Reditus, vel redactus quibus de rebus

tum est, hereditatem adimi non potest. T. 6. c. 191. D. hæc regula non est regula juris, est enim falsi propofitio. Ibid. D.

Regula juris non servatur in testamento militari. Tom. 6. c. 181. E.

Regula illa, Genere per speciem derogari, non est perpetua vera. T. 6. c. 575. B.

Regula catoniana ad quæ legata pertineant, Tom. 8. c. 693. A. & c. 789. E.

Regula, Actio, quæ non incipit a defuncto, vel in defunctum, non incipit ab herede, vel in heredem. T. 8. c. 636. E.

Regula omnis lubrica. T. 8. c. 656. E. & c. 738. C.

Ex regula jus non est fumendum. T. 8. c. 657. C. & c. 738. E.

Regula incerti incerta est, infinita infinita. T. 9. c. 1074. E. & c. 1080. E.

Regula catoniana cessavit, quævis lux Julia, & Papiæ de caducis voluerunt. T. 9. c. 881. A. B.

Regula catoniana an sit juris antiqui, vel novi. T. 10. c. 496. A.

Regula derogat specialis constitutio, vel lex. T. 4. c. 1283. D.

Regula, seu definitio veterum. Prudentum bibe libris definitionum proponuntur. T. 4. c. 1423. C.

Regula etiam definitiones appellantur. T. 4. c. 4. C.

Regula juris sunt præcepta juris, & quæ summæ regulæ juris dicuntur. T. 4. c. 411. B. C.

Regula non sunt omnes leges, quæ sunt ex libris definitionum, sed notæ potiùs ad regulas, vel amplificationes, vel exceptiones. T. 4. c. 1423. A.

Regula juris constituuntur ex illis, quæ sunt plerumque. T. 4. c. 917. D. & T. 9. c. 143. C.

Regula officii. T. 8. c. 656. C. D. & c. 738. A. B.

Regula juris sunt ex crebris constitutionibus. T. 10. c. 1451. E. & c. 1452. A.

Regulam nullam esse perpetuam, sed omnem regulam perdere in plerisque causis officium suum, & vitari. T. 5. c. 27. C.

Regulæ quæ dicuntur. T. 6. c. 844. C.

Regularum juris antiqui rationes non nimium diligenter inquirendas esse. T. 3. c. 494. C.

In regularum libro emendata plerique. T. 3. c. 502. C.

Regulæ, & definitiones rerum, & nominum in promptu habere petiti est. T. 4. c. 20. C.

Regulæ juris antiqui varias Papiñianus accuratè interpretatus est in libris definitionum. Tom. 4. c. 1421. A.

De regulis quibusdam juris. T. 3. c. 494. C.

A regulis juris semper est cavendum, cum sint periculose. T. 4.

c. 671. A.

Ex regulis juris levis argumentum ducuntur. Tom. 8. c. 657. E. & c. 739. A.

Ex regulis jus constituitur non est, & cur. T. 8. c. 779. A.

Refectio, five regulatio quibus olim verbis fiebat. Tom. 9. c. 148. B. C.

Reisa, excursio militaris. Tom. 2. c. 1334. A.

Relatio judicis quid. T. 6. c. 932. B.

Relatio fit ante, vel post sententiam. T. 9. c. 1102. A. & seq.

Relatio contraria fit veritati de refutatione relationis. T. 9. c. 1102. E.

Relatio promittitur partibus, mittitur Principi. T. 9. c. 1103. A.

Relatio plena. T. 9. c. 126. C.

Relatio quid. T. 9. c. 1102. A. fit ab ipso iudice ad Principem ante sententiam. Ibid. A. ad relationem Principis refcribit. Ibid. B.

Relationis definitio. T. 1. c. 880. A. B. & T. 2. c. 508. A. B.

Relationis verbo etiam apostoli significantur. T. 1. c. 529. C.

Relationis jus quid. T. 9. c. 1102. C.

Relatione rex a miocis iudicio ad majus iudicium, five auditorium, five cognitionem Principis transfertur. Ibid. A.

Relationes fiebant ab ipso Principe. Ibid. C.

Relationum, & consultationum differentiæ. T. 10. c. 791. E.

De relationibus, & non de appellationibus tractat lex 12. de appellat. T. 4. c. 912. B.

Relationibus est locus, cum appellationes non recipiuntur. T. 10. c. 792. B.

De relationibus plura. Ibid. A. B. & seq.

Relaxatio ab observatione iudicii. T. 9. c. 138. C. D.

Religandæ dotis formula. Tom. 1. c. 806. D. E.

Religandi verbum levius est, quam deportandi. T. 1. c. 1044. C.

Religandi jus non habet Confil. T. 4. c. 14. D.

Jura religandi, deportandi, confiscandi, damnandi in metallum, continentur mero imperio, nec possunt irrogari, nisi ab eo, qui lege datum est. T. 10. c. 385. C. D.

Religare pro deportare contra juris auctores. T. 1. c. 510. A. B.

Religare est potiùs, quam dare, si uxori dotem reddi jubeo. Tom. 7. c. 1137. A.

Religare, & relegari de quo sumuntur. T. 10. c. 1161. A. & c. 1166. A.

Relegari dicitur dos. T. 1. c. 806. D.

Relegata quæ dicuntur. Tom. 7.

c. 1137. A.

De relegata dote. T. 7. c. 1167. B.

Relegatio improprie, deportatio proprie dicitur exilium. Tom. 1. c. 1044. C.

Relegatio non est deminutio, nec pona capitis. T. 1. c. 1327. B.

Relegatio ultimi supplicii appellatione non continetur. T. 3. c. 84. A.

Relegatio ex turpi causa semper inest. T. 1. c. 1327. B.

Relegatio quælibet infamat. Ibid. B.

Relegatio præter infamiam quasi irrogat exilium. Ibid. B.

Relegatio infamia solâ gravior. Ibid. B.

Relegatio cadit in servum. T. 4. c. 1481. A.

Relegatio dotis diem suum habet. T. 10. c. 90. A.

Relegatio non est capitis deminutio. T. 4. c. 769. B.

Relegatio an sit propter pecunia capitalis. T. 10. c. 571. D.

Relegationis, ac deportationis diff. crimen. T. 1. c. 1238. D.

Relegationes, & deportationes in quo differunt. T. 9. c. 538. A.

Relegati similes absentibus. T. 1. c. 1035. C.

Relegati bona ad tempus nulla ex parte publicari possunt. Tom. 4. c. 1408. E.

Relegati a deportatis in quo differunt. T. 5. c. 1161. B.

Relegati, & deportati quoad confiscationem bonorum, quæ fit differenter. T. 5. c. 468. B. C.

Relegati patres ad liberos suos in sua potestate retineantur. Tom. 8. c. 913. B. & an relegati liberi remaneant in potestate parentum. Ibid. B.

Iner relegationem perpetuam, & temporariam differentia quæ. T. 4. c. 1408. E. deportatio est perpetua. Ibid. c. 1409. A.

Relegati sunt similes damnati ad tempus in opus publicum. T. 10. c. 752. C.

Relegato ad tempus adimi bona. T. 3. c. 535. E.

Relegatorium, & deportatorium diff. crimen. T. 1. c. 878. C.

Relegatorium bona non publicis, nisi specialiter sententiâ adempta fuerint. T. 3. c. 154. B. C.

Relegatum quid. T. 2. c. 806. E.

Relegatum integrum statum retinet, dominium rerum suarum, & patriam potestatem. T. 1. c. 1139. B.

Inter relegatum, & deportatum differentia quæ. Tom. 4. c. 126. B.

Inter relegatum, & motum ad tempus differentia quæ. T. 4. c. 847. C.

Relegatus quis proprie dicitur. T. 1. c. 878. D. & T. 4. c. 125. C.

Relegatus in insulam capite non minuitur. T. 1. c. 417. B.

Rele-

- Religatus testamentum facere potest. Ibid. B. & T. 10. 1048. C.
- Religatus ad bonorum possessionem admittitur. T. 1. c. 1347. B.
- Religatus omnia bona retinet, præter ea, si qua ei adempta sint sententia iudicis. T. 4. c. 1408. D.
- Religatus libellum potest dare. Principi de portu non item. T. 1. c. 1161. C.
- Religatus an amittat familiam. T. 8. c. 16. D.
- Religatus, qui in urbe morari non potest, an prohibeatur prædia in urbe possidere. T. 10. c. 308. D.
- Religare possessiones tributis est beneficium Principis. T. 4. c. 697. E.
- Religionem suam possessionem ex Principis liberalitate nemo potest. T. 2. c. 698. A. B.
- Reliquorum collatio, ac de ejusdem jure. T. 2. c. 697. C. & seq.
- Relictum ei, qui non est in rerum natura, an pro non scripto habeatur. T. 7. c. 995. A.
- Relictum siquid sit sub conditione non facienti, an expectetur mors ejus, cui ea conditio proposita est. T. 7. c. 944. E.
- Relictum quod est, si habetur pro non scripto & onus, quod ei injunctum est, habebitur pro non scripto. T. 10. c. 686. E.
- Relictorum intestatorum petitio competit, cum judicium defuncti fuit insuperabitum, omisso testamento, ab intestato possessi hereditate. T. 10. c. 343. B. C. non competit, cum judicium defuncti, id est, testamentum non fuit insuper habitum, sed non iure factum. Ibid. C. nec verò etiam competit, cum heres scriptus hereditatem repudiavit, & alius ab intestato eam possidet. Ibid. C.
- Religio rei accedens nova non dimittit possessionem non interruptit. T. 1. c. 1185. B.
- Religio loca sacra commercio hominum eximit. T. 4. c. 255. E.
- Religio an revocari possit. Tom. 7. c. 1060. B.
- Religio loci religiosi quatenus se extendat. T. 7. c. 398. B.
- Religio quid. T. 7. c. 21. B.
- Religio erga Deum. Ibid. A.
- Religio erga Deum est ex jure gentium. T. 7. c. 12. E.
- Religio superveniens an possessionem interruptat. T. 10. c. 514. D.
- Religionis vis major, quam Edicti datur. T. 1. c. 937. A.
- Religionis iudicantis frequens mentio in jure. T. 10. c. 917. B.
- Religione non occupatur locus. T. 4. c. 165. C.
- Religionum novarum auctores capite puniendi. T. 1. c. 502. E. & 503. A.
- Religiosa loca emptorem fundi non sequuntur, si modo in ea iter publicum pertinet. T. 3. c. 684. D.
- Religiosa loca. Vide, Res religiose.
- Religiosa loca an impediunt servitutes. T. 7. c. 399. A.
- Religiosa loca, perinde ac sacra, nullius sunt. T. 10. c. 367. B.
- Religiosa res, sancta, & sacra aliterque sint. T. 8. c. 929. B.
- Religiosa res, & sacra an possint vindicari. T. 10. c. 949. D.
- Religiosum locum scientes possidere non possumus. T. 8. c. 291. D.
- Religiosus locus quomodo fit. T. 1. c. 62. A. & T. 7. c. 398. A. & T. 8. c. 293. D.
- Religiosus locus an vendi possit. T. 1. c. 61. E.
- Religiosus homo, inquit Seneca, & sanctus fideicommissa tueri solet. T. 4. c. 1302. A. an perceptione secundi fideicommissi perimatur primum ex testamento relicto. Ibid. A.
- Religiosus locus. Vide, Locus.
- Religiosus locus, licet solus specialiter vendi non possit, cum universitate tamen, cum fundo toto potest vendi. Tom. 6. c. 659. C. D.
- Religiosus locus non est in commercio hominum. Tom. 7. c. 398. A.
- Religiosus quatenus fiat locus. T. 8. c. 936. C.
- Relinquere est morientium, dare viventium magis. T. 4. c. 517. C.
- Relinquere, & dare in quo differunt. T. 9. c. 474. A. B.
- Relinquere est morientium. Ibid. A.
- Relinqui recte an possit, quod re verà debetur. Tom. 10. c. 1104. E.
- Relinquimus, quod asportare nobiscum non possumus. T. 4. c. 517. E.
- Relinquimus necessariò, damus libenter. T. 9. c. 474. A.
- Relinquo, instituo, & substituo, hæc verba neque sunt directa, neque precaria. T. 4. c. 537. B.
- Relinquo, & commendo, an hæc verba fideicommissum faciant. T. 7. c. 1209. B.
- Reliqua colonorum. T. 1. c. 17. A.
- Reliqua colonorum que sunt. T. 4. c. 1122. D. & Tom. 10. c. 1161. B.
- Reliqua, que per consequentias emptionis propria sunt, que sunt. T. 7. c. 742. C. D.
- Reliquos. T. 9. c. 377. C. & seq.
- Reliqua item ædiorum quænam sint. T. 10. c. 1161. B.
- Reliquæ partis appellatione integrum continetur. T. 7. c. 1434. A.
- Reliquationes quidam sint. T. 10. c. 1162. D.
- Reliquator prastoris opponitur. T. 1. c. 1151. C.
- Reliquarius mortui in alium locum translatio a Principe imperari debet. T. 4. c. 945. A.
- A reliquis colonorum exacta, & condita separantur. T. 4. c. 1122. E.
- An reliquorum legato continentur etiam pecunie, quas coloni sunt reliquati. T. 4. c. 1178. E.
- Reliquorum appellatione omnes continentur. T. 7. c. 1441. E.
- Reliquorum appellatione universos contineri. T. 8. c. 555. E.
- Reliquorum petitiones arregetur. T. 9. c. 425. C.
- Reliquum, quod superest de pecunia in luns legata, puta, si minor, cui legatum impenditur, quam lege, an lucro cedat heredo, an cui legatum. T. 6. c. 734. C. D.
- Reluere, repugnare, quod significat hæc verba. T. 9. c. 1437. B.
- Remancipata que. T. 8. c. 599. C.
- Remedia plura an exigant plures pænas. T. 1. c. 32. E.
- Remedia delictorum an sint pæna. Ibid. E.
- Remedia juris sunt stipulationes. T. 9. c. 1250. D.
- In remediis prastoris, quibus obligatio tollitur, factum veritatis, in civilibus verò jura. T. 4. c. 142. B.
- Remediis juris non debemus abuti ad injuriam. T. 9. c. 1154. B.
- Remiges. T. 9. c. 304. C. D.
- Remmia lex. Vide, lex Remmia.
- Remmii Palæmon. Vide, Quintus Remmii.
- Remissio quid. T. 1. c. 854. D. & T. 3. c. 8. C. & T. 9. c. 31. B.
- Remissio pignoris an sit intercessio. T. 1. c. 1301. C. & T. 4. c. 651. D. & T. 9. c. 324. E. & T. 10. c. 433. E.
- Remissio pignoris resolvit pignus jure exceptionis. T. 10. c. 1301. D.
- Remissio pensionis in colonum interdum datur propter sterilitatem anni. T. 4. c. 1006. B.
- Remissio minoris quantitatis non est remissio majoris. T. 5. c. 79. E.
- Remissio pecunie habetur creditoris consensu. Tom. 6. c. 537. E. & c. 538. A.
- Remissio non est necessaria nisi satisfactionem de opere restituendo. T. 6. c. 292. C. D.
- Remissio Prætoris sequi solet satisfactionem de opere restituendo. Ibid. C.
- Remissio sine pacto. T. 9. c. 31. B.
- Remissio est laci, repudiatio juris. Ibid. B.
- Remissio aliud, aliud repudiatio. Ibid. A. B.
- Remissio pignoris. T. 9. c. 325. C.
- Remissio hoc tantum remittit, in quo non tenet nuntiatio. T. 10. c. 256. B.
- Remissio utilis est, si usufructuarius vicino novum opus antiaverit. T. 10. c. 260. C. Juliani circa id sententia. Ibid. C.
- Remissio pignoris non est donatio, nec intercessio. T. 4. c. 651. D. & T. 10. c. 643. C.
- Remissio facta ex alia causa, non videtur facta ex alia. T. 10. c. 644. A.

Remissio quid sit, sum de nuntiatio-
ne novi operis agitur. Tom. 10.
c. 1170. D.

Remissionis vicem obtinet satisfac-
tio. T. 4. c. 93. A.

De remissionis Prætoris beneficio. T.
6. c. 192. C.

Remissionis genera duo. T. 9. c. 14.
E.

Remissionem pignoris uni debitori
factam mulieri non nocere adver-
sus alios, qui eandem rem mulieri
obligaverunt ex eadem causa. T. 9.
c. 315. C.

Remissionem pignoris factam ex
una causa non porrigi ad aliam.
Ibid. C.

Remissionem veniæ criminis, nisi fe-
mel commissa, non habet. T. 10.
c. 823. E.

Remissionem, quam locustor indulsit
conductori ob sterilitatem, unius
anni, an sequentibus annis, si
contingat ubertas, possit revoca-
ri. T. 10. c. 877. E. & c. 878. A.

Remissionem majorem summæ mino-
rum remittitur. T. 5. c. 79. D.

Pro remissione pignoris est consensu
creditoris pignoratitii. T. 6.
c. 531. B.

De remissione pignoris. T. 9. c. 325.
C. & c. 1227. A. & seq.

De remissionibus. T. 3. c. 8. C.

Remittere unicuique potest, quod
sui causâ sibi cavet. T. 4. c. 970.
A.

Non remittere, & inutiliter remitte-
re an sint paria. T. 10. c. 915.
C.

Remotionum causæ. T. 9. c. 147. C.
D. Vide, Recusationum causæ.

Qui removetur ab officio, & admini-
stratione tutelæ ob inertiam, &
simplicitatem, non sit infamis, se-
cus qui ob dolum. T. 4. c. 324.
C.

Remuneratio non est propriè libe-
ralitas. T. 8. c. 804. C.

Remuneratio non esse donatio-
nem, unde constat. Ibid. C.

Remuneratio. Vide, Lex Cincia.

Renovato matrimonio tacita dos
non renovatur. T. 4. c. 979. C.

Rente consistunt a *prix d'argent*,
quid. T. 9. c. 487. C.

Rentes *summe* quid. Ibid. C. D.

Renuntiare est testari denantare;
T. 7. c. 511. C. D.

Renuntiare liti. T. 9. c. 47. A. Vi-
de, Lis.

Renuntiare liti quando videtur
actor. Ibid. A.

Renuntiare unicuique licet juri suo.
T. 9. c. 18. A.

Renuntiare quæque potest suo juri.
T. 9. c. 175. A.

Renuntiare legitimæ hereditati non
videtur, qui hereditatem non
vindicare ex testamento. T. 9.
c. 974. A.

Renuntiare non videtur libertini-
tati, qui contendit, se esse inge-
nuum. Ibid. A.

Renuntiatio intempelliva societa-

tis ipso jure in estimationem
venit. T. 5. c. 487. B.

Renuntiatio mandati quando fieri
debet. T. 5. c. 472. B.

Renuntiatio societatis tempellive
facit quod efficiat. T. 5. c. 484.
E.

Renuntiatione tollitur actio inju-
riarum. T. 9. c. 105. D. tolli-
tur etiam querela inofficiosi tes-
tamenti. Ibid. D.

Renuntiatio ejus, quod lex mihi
dedit non tam meâ causâ, quam
alienâ frustra fit. T. 9. c. 175. B.

Reparare merces. Tom. 1. c. 1241.
C.

Reparare pro emere. T. 10. c. 548.
D.

Reparatio duplex. T. 1. c. 335. A.

Reparatio denuntiationis. Tom. 9.
c. 131. A.

Reparationis dandæ ratio. Tom. 3.
c. 331. E.

Repedia, repodia, vel repotia. T. 3.
c. 483. D.

Repellere legatum est verbum com-
mune legatariorum, & heredis. T. 6.
c. 372. D.

Repellere pro repudiare. Ibid. E.

Reperitorio heres non tenetur
creditoribus defuncti supra vires
inventarii. T. 9. c. 782. A. B.

Reperitorium omnium bonorum si
factum sit ab herede, non tenetur
heres supra vires hereditatis. T.
9. c. 61. B.

Repetere ad res consumptas, pete-
re ad exstantes refertur. Tom. 5.
c. 389. E.

Repetere propriè condicere est apud
jurisconsultos, non vindicare.
Ibid. E.

Repetere ab alio, quod mihi alius
debet, id est, *clarigare*. Tom. 9.
c. 1327. E.

Repetitio soluti ex causâ judicati
non est. T. 4. c. 1325. D.

Repetitio ejus, quod superest, quan-
do non est. T. 4. c. 877. C.

Repetitio dati quando locum ha-
bet. T. 5. c. 503. B.

Repetitio an, & quando confirmet
inutilis legatæ. T. 7. c. 1005. E.

Repetitio pro conditione indebiti
accipitur. T. 7. c. 1458. B.

Repetitio fructuum consumptione
perimitur, & adquisitio constan-
tatur. T. 10. c. 100. D.

Repetitio quo casu competat. T. 10.
c. 422. E.

Repetitio quando sumitur pro con-
ditione indebiti. T. 10. c. 600.
E.

Repetitione favere in re dubis me-
lius est, quam adventitio lucro.
T. 7. c. 1458. A.

Repetitioni hujus, quod quis alii
amissit, vel prestitit, nulla obstat
exceptio temporis, nisi quinquag-
inta annorum. T. 10. c. 949. C.

Repetitur inutiliter, quando non amiti-
tatur. T. 4. c. 431. E.

Repetundarum reus quis dicitur;
& ut punitur. T. 1. c. 874. D. E.

& T. 1. t. 608. C. D.

Repetundarum crimen vicennio tol-
litur. T. 2. c. 608. E.

Repetundarum actio morte non si-
gitur. T. 2. c. 647. D.

Repetundarum reus consulatus pe-
tere prohibetur. T. 4. c. 858.
D.

Repetundarum lex Julia. T. 9. c.
1453. A. & seq.

Repetundarum iudicium quo tem-
pore finitur. T. 9. c. 1454. A.

Repetundarum crimen est crimen
captarum pecuniarum. Ibid. C.

Repetundarum crimen excusetur
post depositum tantum admini-
strationem, excepto uno casu. T.
9. c. 1453. C. D.

Repetundarum reus Catilina. Vide;
Catilina.

Lex Julia repetundarum quinam
teneantur. T. 10. c. 728. C.

De repetundis lex Julia in provinci-
is tantum locum habuit. T. 9.
c. 1453. C.

Repignerare. Vide, Rehære.

Replicatio est telum, & adminicu-
lum actionis. T. 4. c. 1354. A.

Replicatio, & exceptio datur jure
prætorio. T. 4. c. 148. A.

Replicatio in actionibus in factum;
& Publiciana contra exceptionem
datur. T. 6. c. 47. D. E.

Replicatio quando datur contra
exceptionem rei judicatæ. Ibid. D.
E.

Replicatio; quæ prima facie iusta
est, an nocere possit. Tom. 8. c.
1127. C.

Replicationis definitio. T. 1. c. 857.
A.

Replicationem doli appositam iudi-
cium bonæ fidei facere; & com-
mentum fraudis repellere. T. 9.
c. 1243. A.

Replicatione an jus exceptionis res
solvatur. T. 1. c. 1281. B.

De replicatione doli. T. 9. c. 1246.
B.

Replicationes expositis jure præto-
rio dantur. T. 1. c. 1381. E.

Replicationes sunt subsidia actio-
num. T. 9. c. 1245. C.

De replicationum formulis. T. 3. c.
134. C. D.

Replumbata vasa. T. 3. c. 358. B. C.

Repotia est *subrepotia*, id est, repe-
ditio. T. 3. c. 483. D.

Repotia quid. Tom. 9. c. 504. E. &
c. 505. A.

Reprehensio domini solum utram
possit purgare vitium rei furtivæ.
T. 5. c. 723. D.

Reprehensio dotis species est dos
nationis. T. 2. c. 1080. B.

Reprehensio quid propriè sit. T. 1.
c. 1352. B.

Reprehensationis ius habet tantum
locum in successionebus ab inte-
stato, non in substitutionibus. T. 1.
c. 653. D. E.

Reprehensationis tres tantum casus;
T. 1. c. 434. E. & c. 435. A.

Reprehensationis commodum lega-
to

- to inest. T. h. p. 412. C.
 Repraesentationis ius. T. 9. c. 472. D.
 Repraesentationis locus non est ultra fratrum filios. T. 2. c. 334. D. & seq.
 De repraesentandi verbo, T. 3. c. 384. C.
 Repromissio sola quando sufficiat. T. 5. c. 657. C.
 Repromissio quid. T. 6. c. 9. D.
 Repromissio est cautio sine fideiussore. Ibid. D.
 Repromissio quid significat. T. 7. c. 896. C.
 Repromissio respectu novi operis quid sit. T. 10. c. 1191. A.
 Repromissio an semper sequatur remissionem eodem respectu. T. 10. c. 1192. B.
 Repromissionis verba quae sint. T. 3. c. 45. C.
 Repromissiones iudiciales an remissa intelligantur. T. 9. c. 1188. A.
 Repromittendi verbo quid comprehendatur. T. 10. c. 114. D.
 Repromittite, & iurato promittite diversa sunt. T. 1. c. 736. A. B.
 Repromittere, & satisficere quomodo differant. T. 5. c. 655. E. & 656. A.
 Repromittere secundum nostrum idioma quid sit. T. 5. c. 874. C.
 Repromissioni non nisi quae nobis delatae sunt. T. 7. c. 1442. C.
 De repudianda bonorum possessione. T. 9. c. 676. A. & seq.
 De repudiando, vel abstinentia hereditate. T. 9. c. 784. D. & seq.
 Repudiatio bonorum possessionis tempora praescripta sunt. T. 9. c. 676. A. & seq.
 Repudiandi verbum est amittendi speciet. T. 1. c. 1005. C.
 Repudiandi, & omittendi differentia. T. 1. c. 1000. E. & c. 1001. A.
 Repudiandi verbum alienum est a iuris. T. 9. c. 919. C.
 Repudiando pater se fraudat, non filium dominum repudiando, sed & servum fraudat. Tom. 10. c. 624. D.
 Repudiantur delata, non adquisita. T. 4. c. 1267. C.
 Repudiare, & pacisci differunt. T. 1. c. 936. B.
 Repudiare, & recusare diversa sunt. T. 1. c. 447. D.
 Repudiare testamentum. T. 3. c. 178. C.
 Repudiare, & adire sunt verba iuris civilis. Tom. 4. c. 459. D. & T. 6. c. 250. D.
 Repudiare, & recusare differunt. T. 8. c. 660. A.
 Repudiare bonorum possessionem non potest procurator meus sine mea voluntate. T. 8. c. 200. A.
 Repudiare non potest pater delatam bonorum possessionem per filium familias. T. 8. c. 201. B. dominus repudiare potest per servum. Ibid. B.
 Repudiare, & adire sunt antitheta, sicut miscere se, vel immiscere se, & ablinere se. T. 9. c. 919. B.
 Repudiare testamentum quid. T. 9. c. 928. A.
 Repudiare nemo potest quod adquisivit suo iure. Tom. 9. c. 785. A.
 Repudiare suam bonorum possessionem unusquisque potest, alienam non potest. Tom. 10. c. 785. B. C.
 Repudiari an possit, quod adquisitum est. T. 6. c. 213. B.
 Repudiatio hereditatis quid. T. 1. c. 802. B.
 Repudiatio hereditatis ubi, & in quo loco fieri debeat. T. 5. c. 763. A.
 Repudiatio hereditatis quando locum habeat. Ibid. B. C.
 Repudiatio domini facta post manumissionem servo non nocet. T. 6. c. 232. D.
 Repudiatio heredis ex auctoritate scripti iurum facit testamentum. T. 6. c. 176. B.
 Repudiatio hereditatis paternae non aufert emancipato praestati petitionem. T. 6. c. 250. C.
 Repudiatio quomodo sit. Tom. 7. c. 1146. D.
 Repudiatio, sive sera, sive praetura sit, non valet. T. 7. c. 1442. E.
 Repudiatio quid. T. 9. c. 31. B.
 Repudiatio fit in iure. Ibid. B.
 Repudiatio quando est nullius momenti. T. 9. c. 787. B. C.
 Repudiatio est iuris, remissio facti. T. 9. c. 31. B.
 Repudiatio aliud, aliud remissio. Ibid. A. B.
 Repudiatio bonorum possessionis fieri debet solenniter in iure. T. 9. c. 675. B.
 Repudiatio quid. T. 9. c. 784. D. in iure fieri debet. Ibid. D. apud Praetorem, vel Praesidem. Ibid. D.
 Repudiationis, & abstentionis idem est effectus. T. 6. c. 250. C.
 Inter repudiationem, & abstentionem differentia quae. T. 4. c. 583. B.
 Repudiationem perfici unus voluntate, hanc non obligare non alteri. T. 7. c. 1442. C.
 Repudiatione possessionis bonorum locum fieri successorii illatum, licet ei, qui repudiavit, temporaria petenda bonorum possessionis nondum praeterierint. T. 8. c. 202. B.
 De repudiatione hereditatis, seu possessionis bonorum delatae. T. 8. c. 199. E. & c. 200. A. & seq. & T. 9. c. 676. A.
 De repudiatione hereditatis. Vide, Hereditatis repudiatio.
 De repudiato legato. T. 7. c. 846. C.
 Quod repudiatum est semel, cum delatum esset, peti, aut vindicare non potest. T. 6. c. 213. D.
 Repudiatum ab alio iure dicimus, sed non repudiatum, & damnatum adulterii. T. 9. c. 1398. E.
 Qui repudiavit semel, rursus ad ea bona, quae repudiavit, reverti non potest. T. 9. c. 785. A.
 Repudia primus Domitianus permittit. T. 2. c. 333. A. B.
 Repudii certa causa. T. 2. c. 1070. C.
 Repudii formula. T. 2. c. 333. A. & c. 1072. C.
 Repudii, seu divortii libellus per libertum mittebatur. Tom. 3. c. 210. A.
 In repudium claves molietur adimebantur. T. 2. c. 1072. C.
 Repudio missio, an, & quando vir, & mulier possint contrahere matrimonium. T. 10. c. 671. B.
 Repudiorum nomen generale est. T. 2. c. 333. A.
 Repudium quid a divortio distat. T. 1. c. 784. E. & c. 785. A.
 Repudium primum quando factum, & quae ex lege repudia fiunt. T. 3. c. 23. B. C.
 Repudium mittitur per nuntium, aut per libellum coniugi datum, missumve ad domum ejus. T. 2. c. 1072. C.
 Repudium quibus ex causis viro in uxorem permittitur, iidem in virum uxori. Ibid. C. & seq.
 Repudium si sine causa vir, & uxor miscerint, in monasterium detrahuntur. T. 2. c. 1073. A.
 Repudium nisi meritis ex causis non mittitur. T. 2. c. 1072. D.
 Repudium. Tom. 2. c. 332. E. & c. 333. A. & c. 1072. C. & seq.
 Repudium, & divortium differunt. T. 1. c. 784. E. & c. 785. A. & T. 1. c. 1193. B. & T. 8. c. 565. A. & c. 618. B. & T. 9. c. 558. E.
 Repudium generale nomen est, & ejus species duae. T. 9. c. 556. E. idem nomen aliis generaliter, aliis specialiter accipitur. Ibid. E. adoptionis duae species. Ibid. E.
 Repudium quid. T. 9. c. 556. E. est inter maritum, & sponsam. Ibid. E. est contra virum. Ibid. E. fit per libellum missum ad domum ejus, qui repudiatur, vel per nuntium. Ibid. E. quibus verbis fiat. Ibid. c. 557. A.
 Repugnancia Libellus, de furtis, & Libellus, ut ff. ad L. Jul. peculatus. quae. Tom. 4. c. 843. C. D. quanam dilinitione hic utendum. Ibid. D.
 Reputare; compensare, & deducere, in quo differunt haec verba. T. 4. c. 736. C. hodie ex constitutione Justiniani nihil discriminis est inter deducere, & compensare. Ibid. c. 737. A.
 Reputations praescriptura. Tom. 1. c. 1007. C.
 De reputationibus, quae minori potest restituerentur in integrum, imputantur. T. 10. c. 909. B.
 De

De requirendis, vel absentibus dam-
nandis. T. 1. c. 876. D.
Requirendum reorum quod tem-
pus datur. Tom. 9. c. 1455. B.

Res civiles quæ sint. T. 1. c. 668. A.

Res omnes non alio elemento potestatem, neque crescere, neque se tueri. Tom. 1. c. 1085. E. & c. 1085. A.

Res per quas personas adquirantur. T. 1. c. 92. A. & seq.

Res sacræ nullo tempore adquiruntur. T. 1. c. 82. B.

Res incorporales in iure cedi possunt. T. 1. c. 327. E.

Res mobiles furtivo subripi, immo-
biles vi possideri possunt. T. 1. c. 186. D.

Res mobiles nonnulli præfentes man-
cipari possunt. Tom. 1. c. 327. C.

Res dominica, & res privata. T. 1. c. 873. E.

Res creditæ. T. 1. c. 381. C.

Res dubia, siue ambigua, quæ sit. T. 1. c. 810. C.

Res iudicata. Tom. 1. c. 475. E. & c. 475. A.

Res mortuæ, & res occisæ. T. 3. c. 240. A. B.

Res omnes aut mancipi sunt, aut nec mancipi. T. 1. c. 327. A.

Res omnes vel sunt in patrimonio, vel ex parte patrimonium. Tom. 1. c. 57. C.

Res sacræ, religiosæ quænam dicantur. T. 1. c. 61. E.

Res sacræ alienari, vel obligari prohibentur constitutionibus Iustiniani Imperatoris. Ibid. E.

Res iudicata aliquando ipso iure actionem perimit. T. 3. c. 845. B.

Res sacræ, religiosæ, publicæ, & quæ dominio nostro exceptæ est, an in stipulationem deduci possint. T. 1. c. 200. B.

Res extinctæ qua ratione vindican-
tur a furibus, vel aliis possessoribus. T. 1. c. 67. C.

Res sacræ divini juris. T. 1. c. 61. D.

Res furtivæ, & vi possessæ quænam maximè dicatur. T. 3. c. 697. A. B.

Res hostiles occupanti cedunt, nec sunt publicæ. T. 3. c. 95. C.

Res delictuæ. T. 1. c. 365. C.

Res, siue his, negotium, aut res, negotium, aut his. T. 1. c. 955. D.

Res munis, idest, communis. T. 3. c. 237. C. D.

Res inter alios gesta absentibus non nocet. T. 1. c. 507. D.

Res privata, & dominica idem est. T. 1. c. 873. E.

Res iudicata prætextu *absentis præ-*
sentis, idest, computationis, soltau-
rari non potest. T. 1. c. 501. C. D.

Res aliena, & res hereditaria in quo

differt. T. 4. c. 535. C.

Nulla res est, cuius possessionem quis adipiscatur, nisi concurret corpus, & animus. T. 4. c. 655. C.

Res immunis a vechigalis præstatio-
ne. T. 4. c. 1568. D.

Res, quæ invitâ uxore alienari non possunt. T. 4. c. 1572. D. E.

Omnis res tanti est, quanti a domi-
no estimatur. Tom. 4. c. 587. E.

Res ab alio apud eundem iudicem petigi potest. Tom. 4. c. 1391. C.

Res non facit heredem, sed nomen, & titulus heredem facit. Tom. 4. c. 222. D.

Res, quæ cuiusque propria est, ejus fieri amplius non potest. Tom. 4. c. 554. A.

Res libera. Vide, Libera res.

Res transactione finita nihil pertinet ad arbitrium, seu iudicem. T. 4. c. 899. D.

Res furtiva usucapi non potest, nisi redierit in potestatem domini. T. 4. c. 544. D.

Res aliena per damnationem potest legari, non per vindicationem. T. 4. c. 530. D.

Res aliena voluntate domini potest pignori obligari, & dari. T. 4. c. 569. B.

Res eadem sapius dari non potest, quantitas verò potest. Tom. 4. c. 441. B. C.

Res furtiva vendi non potest, res aliena vendi potest. T. 4. c. 246. B.

Res incorporalis non usucapitur. T. 4. c. 518. C.

Res præfens quæ dicitur. Tom. 4. c. 245. A. B. & quæ absens. Ibid. B. res præfens pro oblata habetur. Ibid. C. D. absens verò res pro non oblata. Ibid. D.

Res incorporales nec possessionem recipiunt, nec usucapionem. T. 4. c. 657. E.

Res inter alios iudicata quando aliis nocet, & quando non. T. 4. c. 569. B. C.

Res iudicata contra heredem scrip-
tum, & contra testamentum legatarii, & fideicommissarii nocet. T. 4. c. 604. B.

Res iudicata nocet ei, qui a victo causam habet. T. 4. c. 571. A.

Res litigiosa pignori potest. T. 4. c. 151. C.

Res mobilis pro diviso possideri non potest. T. 4. c. 518. C. avem dividere est perdere, ut refert Cassellius. Ibid. C.

Res data parit obligationem, red-
dita verò liberationem. Tom. 4. c. 996. B. C.

Res inter alios iudicata aliis non proficit. T. 4. c. 884. C.

Res iudicata inter debitorem, & extraneum de dominio fundi pro extraneo contra debitorem an creditoris noceat. T. 4. c. 1506. E. hoc loco duo excipiuntur ca-

sus. Ibid. c. 1307. A.

Res iudicata pro veritate habetur. T. 4. c. 845. A. & c. 1198. L.

Res mea pignori mihi esse non potest. T. 4. c. 1289. B.

Res lucrativæ. Vide, Lucrativæ.

Res duæ sibi invicem causa esse, nequeunt eodem modo. Tom. 4. c. 381. E. & c. 382. A.

Res mobiles eatenus possidentur, quatenus sub custodia nostra sunt, easque apprehendere possumus. T. 4. c. 620. E. & c. 621. A.

Res venales in foro ad *hypothecam* pertinent, cura viarum, & ope-
rum publicorum ad *servitium*. T. 4. c. 1505. D. & c. 1504. A. B.

Res quædam sunt munes, quædam immunes a vechigalis præstatione. T. 4. c. 1568. D.

Res quædam qui alteri dedit in ci-
vili, ut ad alium perleret, id non fecit, sed retinuit, queritur, utrum iste actioe lurti, vel man-
dati teneatur. T. 4. c. 842. C.

Res ab Episcopis iudicatas ad effi-
cium perducere debet *fructus*, & apponitores eorum, teste *Boz*
xomeno. T. 4. c. 838. A.

Res ambiguae præsumptionibus jus-
tis explicantur. Tom. 4. c. 987. E.

Res cognitionis, quæ Principis sunt, separantur ab his rebus, quæ sunt jurisdictionis, & juris ordinari, quæ ad magistratum pertinent. T. 4. c. 851. A.

Res a conjugum alterutro quare amoveri, non futo auferri dicatur. T. 3. c. 589. E.

Res si perierit ante moram debito-
ris, an creditoris percat. Tom. 5. c. 412. A.

Res si perierit post diem constitu-
tum, & sit mora debitoris, perit debitori. T. 5. c. 411. D.

Res singulæ hereditariæ an sine partes hereditatis. Tom. 5. c. 81. C.

Res sua quænam propriè dicatur. T. 5. c. 504. C.

Res suas nemo vendere cogitur, & alienationem earum etiam im-
punito pretio facere potest. T. 5. c. 570. D. E.

Res sub custodia nostra esse quomo-
do intelligatur. T. 5. c. 775. C.

Res una, & summa, quæ in peti-
tionem deducta est, invito actori, an dividi, & scindi possit. T. 5. c. 5. D.

Res mobiles an pro diviso possideri possint. T. 5. c. 303. A.

Res mobiles an, & quæ divisionem recipiant. Ibid. A.

Res magis in stipulatione docis, quam verba intuenti sunt. T. 5. c. 550. C.

Res iudicata utrùm, & quando de-
bitorem liberet. T. 5. c. 552. C. D.

Res mea si a me emptæ fuerit, ut aliena, an ad me, ut furtiva, rediisse, & vitium furti purga-
tum

- tum esse dici possit. T. j. c. 716. B. C.
- Res, quæ sapiens in sua initia redigi possunt, ex materie potentia victuamque vires eas effugunt. T. j. c. 416. A.
- Res, quæ mea est, amplius mea fieri non potest. T. j. c. 457. A.
- Res, quæ in potestatem servi redit, an in potestatem domini redisse videatur. T. j. c. 713. E.
- Res quæ sit in matrimonio ne sint communes, an caveri possit. T. j. c. 449. D.
- Res, quæ prædones abstulerint, ex locato conducto quis perdere cogatur. T. j. c. 519. E.
- Res, quæ tempore perituri sunt, quæ ratione cōsuleri videntur. T. j. c. 774. A. B.
- Res, quænam in bonis esse dicatur. T. j. c. 102. C.
- Res, quæ usu consumuntur, in abusu esse videntur: nam eorum usus abusus, sive consumptio est. T. j. c. 391. A.
- Res, quæ apud filiumfamilias, aut servum decepta est, quæ actione peti possit. Tom. j. c. 779. E. & c. 780. A.
- Res sacre, sanctæ, religiose imprestabilis sunt. T. j. c. 386. D.
- Res inventa utrum fiat quis, qui invenit, si non est alterius. T. j. c. 451. C.
- Res inanis esse non potest. Tom. j. c. 155. A.
- Res in eum casum incidere, a quo incipere non potest, quandoque dicatur. T. j. c. 546. D.
- Res incorporealis, quæ intelligi potest, tangi non potest, nec cerni. T. j. c. 17. B.
- Res in stipulationem deducta si perierit ante moram, num promissor liberetur. T. j. c. 594. A.
- Res immobiles an celari, aut occultari possint. T. j. c. 374. A.
- Res iudicata quare a nulla se abhorret magia, quàm a retractatione, & rescissione. T. j. c. 72. E.
- Res mobilis pupilli an ufucapi possit. T. j. c. 725. E.
- Res incorporeales an ufucapionem, an verò possessionem recipiant. T. j. c. 731. D.
- Res male iudicata utrum naturalium obligationem, aut vinculum iuris gentium solvat. Tom. j. c. 941. B. C.
- Res mobiles in dotem datas vendendas esse suadet auctor, ut facilius pretium earum soluto matrimonio restitui possit. Tom. j. c. 556. A.
- Res præfens dicitur, quæ in domo nostra est, licet non invenitur, quia inveniri potest, si diligenter perquiratur. T. j. c. 714. C.
- Res immobilis pupilli, aut res soli an ufucapi possit. T. j. c. 725. E.
- Res mutuo datæ tantum an in constitutionem venire possint. Tom. j. c. 397. A.
- Res mobiles quænam contineant. T. j. c. 714. C.
- Res potius an ufucapi possit. T. j. c. 716. A.
- Res projectæ in mare levandæ navis causâ quomodo altitentur. T. j. c. 534. B. C.
- Res pro parte an recte possit restitui. T. j. c. 843. E.
- Res pupilli quandoque melior fieri dicatur. T. j. c. 742. A.
- Res, quæ non est præfens in loco, ubi de illa agitur, in quo loco restituida sit. T. j. c. 182. E. & c. 183. A.
- Res, quæ in mutuum veniunt, sunt quæ non corpore, quod habent, censentur, & valent, sed numero, pondere, & mensurâ constant, ultra quas mutuum vagari acquirit. T. j. c. 393. C.
- Res, quæ corpore valent, an in specie eadem restitui debeant. T. j. c. 396. D. E.
- Res, quæ locatur, vulgo non estimantur. T. j. c. 450. D. E.
- Res in solutione data loco pretii an impediatur, quominus emptio venditio sit. T. j. c. 499. E.
- Res iactæ in tributione servatæ rerum rescinduntur, reparantur, & recreantur. T. j. c. 518. B.
- Res iactas in mari apprehendens, aut vi fluminis scâssas ad litus occupans lucrandi animo, an furtum committat. T. j. c. 539. B. C.
- Res, val nummi pondere, aut numero consistentes, an vicissim functionem recipiant. Tom. j. c. 401. A.
- Res an mutentur personarum mutatione. T. j. c. 954. D. E.
- Inter res, quæ corpore valent, quantitas fit dissimilitudo, & discrepantia. T. j. c. 395. A.
- Res nummi emuntur, non rebus. T. j. c. 497. E.
- Quum res rebus emuntur, permutatio potius est, quàm emptio. Ibid. E.
- Res turpis an in stricta iudicia deducatur, an veniat. T. j. c. 468. D. E.
- Res, quæ quantitate constant, numero, pondere, & mensurâ contineri dicuntur. T. j. c. 390. E. & c. 391. A. B.
- Res, quæ ex causâ emptionis venditionis bonâ fide tradita est accipienti, cur ufucapi non possit. T. j. c. 739. C.
- Res, quæ pondere, numero, mensurâ constant, usu consumi possunt. T. j. c. 391. A.
- Res, quæ nobis admetiuntur, aut appenduntur, vel adnumerantur, nobis utiles esse non possunt, nisi dominium earum in nos transferatur, & sic abusus, & consumptio earum concedatur. Tom. j. c. 395. E.
- Res, quæ sunt in abusu, utendo deprecant. T. j. c. 391. A.
- Res ad causam intellectui redire, quando dicatur. T. j. c. 808. B.
- Res aliena, nisi consentiente, aut ratum habente domino, pignori obligari a me non potest. T. j. c. 421. E.
- Res contributionem debent, in quibus & servi servati numerantur, non homines liberi. Tom. j. c. 335. D.
- Res administrari possunt ab eo, qui non loquitur, nec audit. T. j. c. 115. B.
- Res eadem, non nisi ex una causâ, nostra esse potest. T. j. c. 821. A.
- Res ex in mutuum veniunt, quæ functionem recipiunt, & nihil restat pro solutione generis earum: rerum, nos eas permutare. T. j. c. 394. A. B.
- Res eadem ex pluribus causis an nobis deberi possit. T. j. c. 821. A.
- Res corporales quæ dicuntur. T. j. c. 706. A. B.
- Res cum minoribus gestis non temerè esse rescindenda, & quare. T. j. c. 581. B. C.
- Res cui exhibeantur. T. j. c. 315. D.
- Res donata a marito uxori, ufucapionem ut producat, qualis esse debet. T. j. c. 748. D.
- Res eadem ex pluribus obligationum causis nobis deberi potest. T. j. c. 708. C. D.
- Res eadem pro solido possideri potest, si alter iussit ut dominus, alter iussit ut prædum esse possideat. T. j. c. 709. A.
- Res nauticæ apud Romanos olim in usu non fuerunt. T. j. c. 530. B. C.
- Res eadem quando pro solido a duobus possideatur. T. j. c. 708. E. & c. 709. A. B.
- Res emphyteuticæ pignori olim obligari potest etiam invito domino. T. j. c. 421. E.
- Res, ex quibus ædificia construuntur, an legari, vendi, aut ufotapi possint, dum adhuc ædificia coherant. T. j. c. 736. E.
- Res est pecunia creditæ, & constituta, de qua agitur: res est id, de quo litæ est, quod Græci *res agnata* appellant. Tom. j. c. 451. B.
- Res iudicata an, & quam obligationem pariat. T. j. c. 904. E.
- Res iacta mari domini manet, nec fit apprehendens, quia pro derelicta non habetur. Tom. j. c. 539. B.
- Res iudicata quando civilem obligationem extinguit. T. j. c. 952. A. B.
- Res furtiva nec ufucapi, nec emi potest. T. j. c. 507. A.
- Res facti infirmari iure civili non potest. T. j. c. 491. B.

- Res furtiva ut ufucapi possit, necesse est, ut ad dominum iterum redeat. T. 7. c. 725. B.
- Res naufragio amissa ab ullo, quas apprehenderit, an pro derelicto ufucapi possint, nec a fisco capi. T. 5. c. 539. C.
- Res similes quanam dicantur. T. 5. c. 595. A.
- Res voluptatis, id est, voluptas. T. 5. c. 695. A.
- Res iudicata veritati non obest. T. 6. c. 923. C.
- Res iudicata testibus probari potest. T. 6. c. 927. B.
- Res ipsa plus valet, quam cogitatio, vel opinio gessoris. Tom. 6. c. 14. B.
- Res iudicata ius facit, & pro veritate habetur. T. 6. c. 129. D.
- Res inter alios acta, vel transacta, aliis non nocet. Tom. 6. c. 47. B. C.
- Res apud sequitum deposita. T. 6. c. 460. D.
- Res sua nemini servare potest. T. 6. c. 699. B.
- Res hereditariae communes sunt, quae in iudicio capillatae hereditatis veniunt. Tom. 6. c. 523. E.
- Res empti a venditore nullo modo avelli potest. T. 8. c. 529. A.
- Res uxoris, quae pondere, numero, mensura constant, a marito alienari non possunt sine voluntate uxoris, etiam res immobiles inestimatae, quae proprias dotes nuncupant. T. 6. c. 724. B.
- Res ipsa potius spectatur, quam cogitatio gessoris. Tom. 6. c. 12. E.
- Res plures uno pretio si emptae sint, an de singulis ex empto & vendito agi possit. T. 7. c. 802. A. B.
- Res, quae mihi non est periculum, etiam quaerit esse non potest. T. 7. c. 851. A.
- Res sua pleno iure, neque res communis cuiquam servit. Tom. 7. c. 1594. A.
- Res aliena an alicui per vindicationem legari possit. T. 7. c. 1009. A.
- Res alienae hominibus quotupliciter servantur. T. 7. c. 380. B.
- Res corporales, & incorporales legari eo possunt. T. 7. c. 1027. B.
- Res eadem ex eodem testamento an saepius praestari possit. Tom. 7. c. 1375. D. E.
- Res eadem ex commodato redduntur. T. 7. c. 851. D.
- Res mobiles pro diviso ad possideri possunt. T. 7. c. 428. B.
- Res sacrae, & religiose in commercio hominum non sunt. Tom. 7. c. 691. B. nec possunt legari. Ibid. B. nec emi. Ibid. B.
- Res vendita emptori si tuerit subrepta, cui petierit, emptorine, an venditori. T. 7. c. 707. D.
- Res averfione vendita quae sit. T. 7. c. 708. E. & c. 709. A.
- Res sacrae vendi possunt causa redemptionis captivorum. Tom. 7. c. 692. D.
- Res nondum sequuta. T. 7. c. 694. A.
- Res integra. Ibid. A.
- Res aliena an vendi possit. T. 7. c. 703. E.
- Res aliena pignori dari non potest. Ibid. E.
- Res futurae emi, vendique possunt. T. 7. c. 691. E.
- Res bona fide vendita, propter minimam causam inempta fieri non debet. T. 7. c. 716. C.
- Res, quae veniunt in petitionem hereditatis, & quae non veniunt. T. 7. c. 500. B. C.
- Res omnes corporales, & incorporales alimationem recipiunt, praeter pecuniam numeratam. T. 7. c. 622. C.
- Res, quae pondere, numero, & mensura constant, propriam speciem habere non videntur. Tom. 7. c. 629. C.
- Cum res est communis, competit etiam actio communi dividendo. T. 7. c. 236. A. competit etiam vindictio. Ibid. A.
- Res, quae est apud hostes, vendi potest, & in stipulatum deduci. T. 7. c. 531. B. hae res veniunt in stipulationem familiae eriscundae. Ibid. B.
- Res in dotem datas vel allimari, vel non allimari inter conjuges & allimationem multum, magnumque discrimen dat. Tom. 7. c. 1175. C.
- Res alienae hominibus servantur per usufructum. T. 7. c. 380. B. servantur per fructum sine usu in specie. Ibid. B. item servantur per habitationem. Ibid. B. item servantur per alia quaedam iura personatum. Ibid. B.
- Res, quae veniunt in familiae eriscundae actione, & quae non veniunt. T. 7. c. 491. A. & seq.
- Res iudicata, & iurandum in quo differunt. T. 7. c. 121. A.
- Res iudicata pro veritate habetur. T. 7. c. 121. A. & T. 8. c. 155. D.
- Res communes non possunt partiiri, nisi consentiant omnes. Tom. 7. c. 589. C.
- Res non iudicatae sine litis contestatione. T. 7. c. 128. A.
- Res, quae sunt apud hostes, veniunt in actionem familiae eriscundae, & earum praestationes volunt. T. 7. c. 532. A.
- Res aliena utrum legari possit. T. 8. c. 990. A. B. an eadem duobus. Ibid. D. an res legatarum. Ibid. E.
- Res immobiles, quae in Provinciis erant, an ufucapi, & a quo possideri possunt. T. 8. c. 951. B. C.
- Res quibus modis homines sunt. T. 8. c. 929. D.
- Res mobiles si perdat, an pro derelicto habeatur. T. 8. c. 290. A.
- an ejus possessio amittatur. Ibid. A.
- Res eripiat, nobis, aut furripiatur in causa amittende possessionis, nihil refert. T. 8. c. 279. B.
- Res abstele quae dicatur. Tom. 8. c. 495. D.
- Res aut sunt mobiles, aut immobiles, aut moventes, aut immobiliales. T. 8. c. 555. C.
- Res etiam totum significat. T. 8. c. 543. D.
- Res iudicata ingenuum facit. T. 8. c. 736. A. & c. 847. C.
- Res iudicata non tollit naturalem obligationem. T. 8. c. 736. A. & c. 848. A.
- Res iudicata pro veritate accipitur. T. 8. c. 736. A. & c. 847. C. & c. 888. A.
- Res quibus modis acquiritur, his etiam modis in contrarium actis amittitur. T. 8. c. 770. C.
- Res facta an occupanti concedatur. T. 8. c. 787. E.
- Res amplius, quam semel, nostrae esse non potest. T. 8. c. 819. D.
- Res, quae tractantur de piano. T. 8. c. 235. B. C.
- Res conceditur cuicumque data est bonorum possessio. T. 8. c. 171. B.
- Si res aliena pignori data sit. T. 9. c. 1205. A. & seq.
- Res, quae sine scriptura fieri possunt, & de assensu instrumentorum. T. 9. c. 282. B. & seq.
- Res iudicata ex lallis instrumentis ex integro agi potest. Tom. 9. c. 1090. C.
- Res iudicata quibus non nocet. T. 9. c. 1098. A.
- Res immobilis, & res mobilis in quo differunt. T. 9. c. 997. B. & c. 1193. C.
- Res, & lus in quo differunt. T. 9. c. 222. B.
- Res inter alios iudicata praedictum non assert. T. 9. c. 283. C.
- Res uxoris quid. T. 9. c. 489. A.
- Res aliena. Vide, Aliena res.
- Res dominica quae est. Tom. 9. c. 617. E.
- Res iudicata contra debitorem in causa proprietatis non nocet in causa pignoris persequendi. T. 9. c. 1190. A.
- Res ad majus auditotium transferuntur, non tantum relatione, verum etiam appellatione. Tom. 9. c. 1109. B.
- Res a minore iudicio ad majus iudicium, sive auditorium, vel ad cognitionem Principis transferuntur duobus modis. T. 9. c. 1102. A.
- Res iudicata quid distat a sententia. T. 9. c. 1089. A. B.
- Res iudicata pro veritate habetur. T. 9. c. 785. B.
- Res iudicata quando pro veritate non habetur. T. 9. c. 975. B.
- Res semel iudicata instaurari non potest. T. 9. c. 1091. D.

- Res iudicata est finis iudicii. T. 9. c. 113. B. est jus. Ibid. B.
- Res iudicata quid. T. 9. c. 1089. A. B.
- Res soli, & res immobiles in quo differunt. T. 9. c. 528. A. B.
- Res immobilis. Vide, Res soli.
- Res inter alios iudicata abentibus non nocet. T. 9. c. 1098. A. & c. 1101. D.
- Res quando est integra in effusione actionis. T. 9. c. 240. E.
- Res, quæ exportari non debent. T. 9. c. 369. E.
- Res iudicata nec tollit; nec parit naturalem obligationem. T. 9. c. 220. C. civilem tantum obligationem parit. Ibid. C.
- Si res communis pignori data sit. T. 9. c. 1220. D. E.
- Res iudicata testatori non potest preteritæ computationis. Tom. 9. c. 1089. B.
- Res omnes esse vel mancipi, vel nec mancipi. T. 9. c. 1001. A.
- Res mancipi quæ sunt. Ibid. A.
- Res alienas procurare non potest curialis. T. 9. c. 414. C.
- Res mobiles, & immobiles. T. 9. c. 1029. E. & c. 1020. A. B.
- Res mobiles, vel se moventes. T. 9. c. 1029. E.
- Res iudicate an separantur a consuetudine. T. 9. c. 1326. B.
- Res, & pars inter se differunt. T. 9. c. 1484. D.
- Res minorum, & ius, quod de his alienandis constitutum est. T. 9. c. 572. B.
- Res, quæ venire non possunt, & quæ vendere, & emere vetantur. T. 9. c. 368. D. & seq.
- Res, quæ pignori obligari possunt, vel non. T. 9. c. 1206. D. & seq.
- Res pignori capite. T. 9. c. 1092. D. dantur ei, secundum quem iudicatum est. Ibid. D. & seq.
- Res peculiaris, quam servus in scientia domino vendidit, an possit ab emptore ufucapi. Tom. 10. c. 86. D.
- Res pupilli propriæ an ufucapi possit. T. 10. c. 108. D.
- Res pupilli propriæ longo, vel longissimo tempore adquisiti non potest, nec ullo casu ufucapi. Ibid. D.
- Res sine pretio pretiosæ eodem loco habentur, quo res immobiles. T. 10. c. 188. E.
- Res dotales an sint naturaliter in mulieris dominio. T. 10. c. 1298. B.
- Res aliena legatur inutiliter, cuius commercium non est. Tom. 10. c. 307. B.
- Res mobiles, & immobiles commodantur. T. 10. c. 454. B.
- Res dubia est, si ambigitur de re. T. 10. c. 472. B.
- Res invito non acquiritur. T. 10. c. 433. D.
- Res singulæ sensu percipientes, res universales cogitatione, non sensibus. T. 10. c. 540. E.
- Res ea integra non est, quæ in iudicium deducta, & contestata est, licet nondum sententia iudicis definita sit. T. 10. c. 814. A.
- Res quibus modis maneat integra. Tom. 10. c. 656. E. & c. 657. A.
- Res non est pignus. T. 10. c. 765. E.
- Res inter alios iudicata an aliis præjudicet. T. 10. c. 1257. E.
- Res inter alios iudicata quibus casibus etiam scientibus non nocet. T. 10. c. 1255. A. B.
- Rei verbum significat proprietatem rei. T. 1. c. 746. C.
- Rei vindictio est proprietatis adfertio. Ibid. C.
- Rei non esse commercium, & rei non habere commercium diversæ sunt. T. 1. c. 127. A.
- Rei capitalis damnatus quis dicatur. T. 1. c. 1326. D.
- Rei mobilis divisio non potest fieri sine ejus rei corruptione. T. 4. c. 143. E.
- Rei nomen proprietatem, & dominium significat. Tom. 4. c. 929. B.
- Rei lucrative possessores sunt legatarii, & fideicommissarii. T. 4. c. 1151. C.
- Unius rei una tantum ratio est. T. 4. c. 314. E.
- Rei, cuius initium vitiosum est, non potest etiam finis non esse vitiosus. T. 4. c. 385. C.
- Rei suæ quilibet est legitimus estimator. T. 4. c. 386. D.
- Rei futuræ cognitio non est certa, in hominum natura. T. 4. c. 1426. E.
- Rei tristitiam verbi lenitas mitigat. T. 4. c. 899. C.
- Rei dominium ufucapione motatur. T. 4. c. 637. A.
- Rei fiscalis est commercium, rei privatorum Principis non est commercium. T. 4. c. 238. D.
- Rei religiosæ nullum commercium est. T. 4. c. 192. D.
- Rei solius furtum non sit, possessionis verò fit furtum. T. 4. c. 341. B. C.
- Rei dotalis venditio. Vide, Venditio.
- Rei nomen commune est & rei, & actoris. T. 4. c. 904. D.
- Rei suæ nulla est emptio. Tom. 4. c. 929. A.
- Rei iudicate usure sunt legitime, & certæ, non arbitrarie. Tom. 4. c. 1234. E.
- Rei pluribus pignori datæ æqualis omnium causa est. T. 5. c. 427. A.
- Rei appellatione an pars etiam continetur. T. 5. c. 869. D. E.
- Rei vindictio quid sit. T. 5. c. 140. C. & T. 6. c. 817. A.
- Rei litigiosæ alienatio vitiosa est, & non valet. T. 5. c. 165. B.
- Rei suæ furtum quid committere possit. T. 5. c. 730. B.
- Rei turpis an mandatum aliquod esse possit. T. 5. c. 468. D.
- Rei vi exceptæ integra persequutio, atque perpetua est. T. 5. c. 757. B.
- Rei servandæ causæ in possessionem mitti, & bonorum fructuum causa mitti quomodo differant. T. 5. c. 622. C.
- Rei alienæ compromissor idoneus non est, nisi cum satisfactione. Tom. 5. c. 98. B.
- Rei appellatio an latior sit, quam pecunie. T. 5. c. 29. B.
- Rei appellatione quid continetur. T. 5. c. 265. B.
- Rei mobilis possessio in quo potissimum differat ab immobilis rei possessione. T. 5. c. 714. C.
- Rei iudicate veritas ubinam habetur. T. 5. c. 889. C.
- Rei furtivæ vitium quam ratione pergitur. T. 5. c. 743. D.
- Rei furtivæ furtum an committatur. T. 5. c. 251. C.
- Rei furtivæ quomodo venditor fieri possit. T. 5. c. 507. B.
- Rei furtivæ quæ dicatur esse æterna auctoritas, adeo ut nec ulcæpi, nec emi possit. T. 5. c. 507. A. B.
- Rei furtivæ vitio, quod rei semel habet, soluto, an reus semel solvatur. T. 5. c. 725. C.
- Rei appellatio quidam denotet. T. 5. c. 59. E. & c. 100. A. B.
- Rei appellatio in iure an semper proprietatem denotet. Tom. 5. c. 384. D.
- Rei apud sequestrem, litis, & controversiæ causæ deposita, ufucapio medio tempore victori processisse an intelligatur. T. 5. c. 25. D.
- Rei suæ emptio quo casu accidat. T. 5. c. 507. C.
- Rei iudicate tempus an semper spectetur circa quantitatem peculii. T. 5. c. 443. B. C.
- Rei, quæ vitio laborat, & defectuose solutio an debitorem liberet. T. 5. c. 930. D.
- Rei loco mortis lucri faciendi causæ quodammodo furtum fieri dicatur. T. 5. c. 724. C.
- Rei metus causæ occultatæ an furtum fieri possit. Tom. 5. c. 454. C.
- Rei vindictio quibus de rebus non datur, & quibus ex causis. T. 5. c. 291. A. & seq.
- Rei vindictio, quæ iure veteri emphyteuticariis, & superficialibus denegata fuit, hodie constitutionibus eis, quasi dominis utili vindicatione prædii emphyteuticarii restituta est. Tom. 5. c. 422. B.
- Rei alienæ legatum, vel fideicommissum an valeat. T. 6. c. 1043. E.
- De rei iudicate auctoritate. T. 6. c. 915. E. & c. 926. A.
- Rei non traditæ exceptio. Tom. 6. c. 368. D.
- Rei iudicæ vicem obtinet iurjurandum. T. 6. c. 76. E. & c. 77. A.

Rei suæ neque depositum; neque commodatum, neque conductum, vel precarium ex iure gentium consistit. T. 4. c. 77. B.
 Rei iudicatæ exceptio. T. 4. c. 557. B. Vide, Exceptio rei iudicatæ.
 Rei principalis naturam sequitur accessio. T. 8. c. 718. E.
 Rei communia partem vindicari posse pro indiviso, etiam si incerta sit. T. 7. c. 235. E.
 Rei iudicatæ tempus in quibus actionibus spectatur. T. 7. c. 614. E. & c. 615. A.
 Rei vindicatio in quem competit. T. 7. c. 292. B.
 Rei uxorie actio. Vide, Actio rei uxorie.
 Rei nomen non significat genus, sed speciem certam. T. 7. c. 245. D.
 Rei alienæ nullum est pignus. T. 7. c. 609. B.
 Rei vindicatio. Vide, Vindicatio.
 Rei descriptio. T. 7. c. 2. C.
 Rei verbum convenire conditionibus magis, quam pecuniæ. T. 7. c. 613. A.
 De rei vindicatione; & in quo differat a ceteris actionibus. T. 7. c. 224. D. & seq.
 Rei promittendi & stipulandi amplius fieri possunt. T. 8. c. 1051. C. D. quæ ratione concluduntur. Ibid. E.
 Rei favorabiliores potius, quam actores habentur. T. 8. c. 715. B. & c. 758. D. & c. 824. C. & c. 872. E.
 Rei suæ unusquisque arbiter est. T. 8. c. 760. B.
 Rei vindicatio præfertur actioni communi dividundo. T. 8. c. 708. D.
 Rei appellatio latior est, quam pecuniæ. T. 8. c. 485. A. & c. 715. E. & c. 826. E.
 Rei appellatione significari etiam nomina. T. 8. c. 484. D.
 Rei appellatio ad omnem contractum, & obligationem pertinet. T. 8. c. 485. B.
 Rei immobilia possessionem recuperanda gratia est interdictum Unde vi. T. 8. c. 279. C.
 Rei immobilia possessio an ignoranti intervegitur. Ibid. C.
 Rei mobilia fursum subreptæ, recipienda causâ nullum est interdictum, sed actio furti, & conductio furtiva. Ibid. C.
 Rei mobilis possessionem an amittitur, ignorantes furem eam intervertisse. Ibid. C.
 Rei venditæ commodum, & periculum. T. 9. c. 379. A. & seq.
 Rei alienæ pignus non constituit. T. 9. c. 1224. B.
 De rei iudicatæ exsequutione. T. 9. c. 1097. D. & seq.
 De rei iudicatæ usuris. T. 9. c. 1094. D. & seq.
 Rei iudicatæ exsequutio. Vide, Exsequutio.
 Rei iudicatæ exceptio non nocet

absenti. T. 9. c. 1098. A.
 Rei iudicatæ præscriptio quando non obstat. T. 9. c. 127. B.
 Rei iudicatæ exsequutionis causa pecuniæ debite sit tibus modis. T. 9. c. 1216. E.
 Rei iudicatæ exceptionem nullam esse in eum, qui non litigavit, qui non per contumaciam iudicio absuit. Tom. 9. c. 1098. A. B.
 Rei iudicatæ exsequutionem ex auctoritate ejus, qui ius habet hoc præcipiendi, capit pignus ex bonis condemnati. T. 9. c. 1222. D.
 Rei iudicatæ exceptio. T. 9. c. 66. A. B.
 Rei iudicatæ quæ opponi possunt. T. 9. c. 1089. C. D.
 In rei vindicatione qui possidet, non cogitur dicere pro qua parte ejus rea sit, nec titulum possessionis suæ. T. 9. c. 176. E.
 De rei vindicatione. T. 9. c. 271. B.
 Rei alienæ dominium non potest transferri. T. 9. c. 385. E.
 Rei vindicatio, & petitio hereditatis in quo differunt. Tom. 9. c. 577. A.
 De eo, qui rei alienæ possessionem per vim occupavit. T. 9. c. 1156. C. & seq. tenetur in duplum. Ibid. c. 1157. A.
 In rei vindicationem non tantum venire fructus, sed etiam sumptus, impensasque litis. T. 9. c. 1087. C.
 Rei incorporealis effectum esse corporalem. T. 9. c. 1021. D.
 Rei suæ conductionem non valere. T. 9. c. 413. A.
 Rei nomen pertinet ad aliena. T. 10. c. 485. E.
 Rei ejusdem nomine an duæ obligationes esse possint. T. 10. c. 531. B.
 Rei nostræ stipulatio est inutilis, & inanis est ejus conditio. T. 10. c. 532. E.
 Rei nomen est commune ejus, qui debet, & ejus, cui debetur. T. 10. c. 712. C.
 Rei vindicatio semper concurrat cum actione Quod metus causâ. T. 10. c. 892. D.
 Rei vindicationis intendendæ quodnam sit forum competens. T. 10. c. 927. C.
 Rei nostræ nulla est emptio. T. 10. c. 950. A.
 Rei vi possessæ; aut furtivæ inter scientes commercium non est. T. 10. c. 1019. A.
 Rei suæ alienatio an sit domino administranti rem alienam. T. 10. c. 1021. C. & seq.
 Rei cuiuscumque generis, cum paræ concurrunt sententiæ, sunt absolute vendi. T. 10. c. 1254. D.
 Rem restitui non satis est, aut solvi, nisi, quod interest ratione loci solvas. T. 1. c. 261. C.
 Rem iudicatam non facit sententia arbitri. T. 4. c. 881. E.

Post rem iudicatam, an apud eundem iudicem de usuris disceptari possit. T. 4. c. 45. A.
 Inter rem, & quantitatem, quæ differentia. T. 4. c. 441. B. eadem res sapius dari nequit, quantitas verò potest. Ibid. B. C.
 Rem amittere aliud est, & rem ei non esse oblatam. T. 4. c. 341. D.
 Rem litigiam alienatæ. Vide, Litigiosa res.
 Inter rem alienam, & rem heredis quæ est differentia. T. 4. c. 535. C.
 Eandem qui rem duobus pignori obligavit diversis contractibus, tenetur crimine stellionatus. T. 4. c. 178. C. ratio differentie quæ est. Ibid. C.
 Rem præstare, & repræstare, idest, solvere. T. 4. c. 235. C.
 Rem suam condicere nemo potest. T. 4. c. 295. C.
 In rem actio. Vide, Actio in rem.
 Rem alienam qui dilaberet potest. T. 4. c. 1282. E.
 Inter rem dari, & vacuum possessionem tradi differentia quæ est. T. 4. c. 668. D. E.
 Rem mobilem in dotem datam, utrum maritus obligare, aut pignerare possit. T. 5. c. 557. C.
 Rem quilibet apud se habere videtur, qui actionem de ea habet. T. 5. c. 824. B.
 Rem meam si petiero, quamvis est actio. T. 5. c. 820. C.
 Rem suam futuram utrum aliqua utiliter stipuletur. T. 5. c. 861. A. B.
 Ob rem actio quandam dari dicitur. T. 5. c. 1007. B.
 Ob rem non defensionis adversus quem committitur stipulatio. T. 5. c. 117. C.
 Rem suam nemo emere potest. T. 5. c. 504. C.
 Rem arbitratus iudicis resistens; actionem ob alienationem iudicii morandi causâ competentem, evitat. T. 5. c. 165. A. B.
 Rem primo occupanti donat, qui rem dereliquit. T. 5. c. 748. E.
 Rem mobilem, quam ita possidemus, ut ignoremus, ubi sit, non possidemus. T. 5. c. 714. B.
 Rem amittit non videtur, qui ejus pretium, vel ex permutatione ejus aliam rem in suum patrimonium convertit. T. 5. c. 887. E. & c. 888. A.
 Rem meam qui mandato meo emit, iudicio mandati mihi dare compellitur ex fide bona. Tom. 5. c. 457. A.
 Rem in domo nostra existentem, etiam dubie inventionis possidere videmus, & qua ratione. T. 5. c. 714. C.
 Rem salvam sine stipulatio. Vide, Stipulatio rem salvam fore.
 Rem possidere se negant, si convineatur falsis, rem amittit, & in actorem etiam non probantem, esse dominum rei, transferre cogitur.

cur. T. 5. c. 85. B;
Rem qui restituit agenti in rem
etiam de dolo malo repromittere
debet. T. 6. c. 9. C.
In rem actio directa. T. 6. c. 390.
A.
Rem alienam si dedi, tu verò non
dediti, an possim te cogere
actione prescripta verbis. T. 7.
c. 828. C.
Rem debens, certum corpus debet;
pecuniam debena, certum corpus
non debet. T. 7. c. 828. A. B.
Rem diltrahendam qui suscepit, an
periculum ejus rei praestet. T. 7.
c. 853. E.
Rem eandem qui bis promittit, am-
plius quam semel non tenetur. T.
7. c. 1407. B.
Rem si do, ut rem accipiam, est
permutatio, ex qua datur actio
prescriptis verbis. T. 7. c. 827.
E. & t. 828. A. & c. 836. E.
Rem tibi vendendam si dedi, ut pre-
tior uteretur, an sit mutuum. T.
7. c. 856. E. mutuum quid sit. Ibid.
c. 857. A.
Rem vendendam qui suscepit; an
teneatur de periculo ejus rei. T.
7. c. 853. D. E.
Rem vendendam si qua dedit; ut
pretio uteretur, si res percat, ejus
sit detrimentum. T. 7. c. 858. D.
Rem utendam si quis accepit, &
fortuito amiserit, an teneatur.
Ibid. D.
Rem solvere, & resolvere quid. T.
7. c. 1229. C.
Rem condicere quid sit. Tom. 7.
c. 613. A.
Rem, quam coheres suam propriam
esse contendit, non hereditariam,
non communem ex causa heredi-
taria, ut quem possidet pro tem-
pore, vel donato, non pro here-
de, an veniat in actionem familie
circumsundae. T. 7. c. 534. C. D.
Rem tuam nemo condicit in con-
ditione certi. T. 7. c. 650. E. in
conditione incerti rem suam, id est,
rei suae possessionem condicere,
quibus potest. Ibid. E.
Rem suam nemo condicit, nisi fuit;
& cur. T. 7. c. 638. C.
In rem actio. T. 7. c. 247. B. Vide,
Actio in rem.
In rem actio amphiteuticaria, sive
vedigalis. T. 7. c. 376. B.
In rem actio adversus quem datur;
T. 7. c. 247. B. & c. 255. D.
In rem qui agit, debet rem designa-
re, & specialiter eam designare,
seu destinare, utrum totum pos-
sat, an partem. T. 7. c. 244. C.
Rem filio subreptam an destinatus
possidere. T. 8. c. 279. B. C.
Rem subreptam an intelligamus de-
stinare possidere, atque eam, quae
nobis vi crepta est. Ibid. B.
Rem vindicare quid. T. 8. c. 504.
C.
Rem alienam defendenda nunquam
locuplet habetur. T. 8. c. 818. D.
Rem amittere non videntur, quibus

propria non fuit. Tom. 8. c. 702.
C. & c. 804. E. & c. 865. A.
Rem depositam recipiens, dolum
tantum praestat, non culpam. T.
8. c. 759. C.
Rem habere quia videatur. Tom. 8.
c. 666. C. & c. 750. C.
In rem succedentium diversa causa.
T. 8. c. 687. B. & c. 780. C. D.
De in rem missione tollenda. T. 9.
c. 847. A. & seq.
De in rem verso dupliciter agitur;
T. 9. c. 302. B.
De in rem verso actio. Vide, Actio
de in rem verso.
Rem judicatam contra debitorem,
qui rem suam vindicabat ab ex-
traneo possessore, non nocere credi-
tori, cui ante debitor eandem
rem pignori obligaverat. T. 9.
c. 1189. E. & c. 1190. A.
Rem a fratre meo ex pecunia, quam
ei credidi, sibi comparatam, non
propterea esse mihi tacite pigno-
ri obligatam nomine crediti. T. 9.
c. 1195. A.
Rem inter alios judicatam alii non
nocere. T. 9. c. 1283. C.
Rem pignori datam debitor credi-
tori subtrahendo furtum facit,
quam & si ipse similiter amiserit,
suo nomine persequi potest. T. 10.
c. 249. B.
Rem suam si quis ignorans condu-
xerit, an sibi praedjudicet. T. 10.
c. 405. A.
Qui rem dari stipulatur, proprieta-
tem stipulatur. T. 10. c. 532. D.
Rem an petat, qui patit id, quod
interest. T. 10. c. 749. B.
Rem, & poenam aliquem ferre ini-
quum est. T. 10. c. 770. C.
In rem alienam, vel in suam quan-
do constituitur procurator. T. 10.
c. 884. D.
In rem actio sequitur possessorem;
T. 10. c. 913. C.
Actio de in rem verso quo casu
sit in solidum adversus patrem, vel
dominum. T. 10. c. 976. D.
In actione in rem an sit jus compen-
sationis secundum jus vetus. T.
10. c. 981. E.
Rem, quae venditur; difficile est
suam esse praestare. T. 10. c. 992.
D.
Rem alienam licere vendere quo-
modo intelligendum. Tom. 10.
c. 1019. A. & seq.
Rem alienam nemo alienare potest;
T. 10. c. 1020. A. B.
Rem, cujus commercium non est;
nec possum emere, nec pignori
accipere. T. 10. c. 1023. B.
Inter rem inter alios actam, & rem
inter alios judicatam quana-
sit differentia. T. 10. c. 1252. A.
In re praesenti quibus casibus con-
venire oportet. T. 3. c. 90. C.
In re plus est, quam in opinione.
T. 4. c. 504. D.
In re aliena quomodo distinguen-
dum est inter testatorem scientem,
& testatorem ignorantem, &

4. c. 535. C.
In re sua nemo cognitor esse potest,
& sibi ipsi consilium praebere. T.
4. c. 10. D.
In re pari melior est causa posses-
sor. T. 4. c. 152. B.
Ex re domini stipulari quid est. T. 4.
c. 917. A.
Re litigiosa extincta, an lis, & con-
troversia sublata esse dicatur. T.
5. c. 186. B. & c. 187. A.
Re empti ob vitium aliquod reddi-
ta, an pignora, quae venditio per-
emerat, restitui debeant. T. 5.
c. 815. E. & c. 816. A.
Re perempti apud emptorem, an
actor rerum pretium in petiti-
onem deducere possit. T. 5. c. 271. B.
De re alteri traditi animo transfe-
rendi dominii. T. 6. c. 82. B. & seq.
Re conjuncti qui dicuntur. T. 6.
c. 442. D.
Re judicata non tollitur obligatio
naturalis. T. 6. c. 77. A.
De re judicata. T. 6. c. 323. E. &
c. 324. A. & seq. & T. 9. c. 1089.
A. & seq.
Re una; & eadem una vendita; &
tradita a domino, alteri a non
domino, quis potior sit in ea re
detinenda, vel vindicanda. T. 7.
c. 800. B.
Re una; & eadem duobus a non
domino, vel a non dominis ven-
dita, vel tradita, quis potior
sit in retinenda, vel vindicanda.
Ibid. B.
Re una duobus separatim vendita
quis potior sit in retinenda. Ibid.
C.
De re communis hereditaria tum ex
traneo. T. 7. c. 533. A.
De re pignerata defuncto, & a deo
functo. T. 7. c. 546. C. D.
De re restituenda. T. 7. c. 320. D.
& seq.
In re communi est culpa levissima;
T. 8. c. 760. E.
De re judicata nemo potest patisci;
T. 9. c. 65. E.
Re semel judicata; prior obligatio
perimitur jure exceptionis, & sit
novatio. T. 9. c. 116. B. C. & seq.
De re judicata nos transigere inuti-
liter. T. 9. c. 66. A.
De re uxoria. Tom. 9. c. 332. E. &
c. 333. A. & seq.
Re non integrè cessio nominis non
revocatur. T. 10. c. 558. A.
In re sua nemo sibi testimonium pos-
set dicere. T. 10. c. 401. B. C.
Re eadem pluries promissa, an am-
plius quam semel jure promissor
teneatur. T. 10. c. 531. B.
Re debita post moram interempta;
an debitor liberetur. T. 10. c. 532.
A.
Re una duobus separatim; & bis;
primo scilicet, & secundo vendita,
cum novum cuiquam res tradi-
ta sit, prima successit secundo,
quid fiet. T. 10. c. 758. C. D.
In re plus est, quam in persona. T.
10. c. 917. D.

Re, & verbis conjuncti. Tom. 10. c. 1133. A.

Re tantum conjuncti. Ibid. A.

De re conjunctis plura. Tom. 10. c. 1135. D. E.

Ex re iudicata inter alios an nascatur inter alium exceptio, val actio rei iudicata. T. 10. c. 1135. B.

Rerum omnium, quas natura profert, certi modi sunt, quibus aut nascuntur, aut amoriuntur. T. 1. c. 976. B.

Rerum divisio. T. 1. c. 737. B. & T. 2. c. 1231. D. E.

Rerum proprietates, & possessioni quomodo sine traditione naturali nobis acquiritur. T. 3. c. 90. C. & seq.

De rerum acquisitionibus. Tom. 1. c. 347. A.

Rerum singularum dominia quod modis oobis acquiritur. Ibid. B.

Rerum altimatarum periculum pertinet ad virum, si amisi accersatur usu uxoris. Tom. 4. c. 986. D.

Rerum per fiduciam commissum relictum periculum ex tempore mortis an pertineat ad heredem frustratorem. T. 4. c. 1204. C.

Rerum communione discernit permutatio partium. T. 4. c. 1151. E.

Rerum dominie adquiruntur traditione, & aduocacione. T. 4. c. 1428. A.

Rerum dominia transferuntur traditionibus, non oobis pactis. T. 4. c. 1272. E.

Rerum amotarum actio civilis criminali actioni nihil praejudicat. T. 4. c. 1000. B.

Rerum adiunctarum comparatio omniem dubitationem tollit. T. 4. c. 1117. E.

Rerum amotarum actio. Vide, Actio rerum amotarum.

Rerum amotarum iudicium. Vide, Iudicium rerum amotarum.

Rerum dotis altimatarum, & inaltimatarum differentia quae. T. 4. c. 984. D. E.

Rerum immobilium sequestratio non fit. T. 4. c. 716. A.

Rerum immobilium furtum hodie non fit. T. 4. c. 645. D.

Rerum religiosarum, & sacrarum commercium non est. T. 4. c. 1255. C. D.

Rerum silentium agnitionis igitur qui sunt. T. 5. a. 964. C.

Rerum in mutuum variantium acutissima distinctio. T. 3. c. 393. D. E. & seq.

Rerum, quarum petitionem non habemus, ex aquo, & bono retentionem habemus. T. 3. c. 125. B.

Rerum immobilium furtum non fit. T. 5. c. 731. B.

Rerum, quae animi carent, non solum, sed & hominum, & animarum

possessionem habere possunt. T. 5. c. 755. B.

Rerum gestarum varitas non vitatur erroribus. Tom. 6. c. 639. A.

Rerum averfione venditarum periculum pertinet ad emptorem, si non averfione ad venditorem. T. 7. c. 709. A.

Rerum notiones sunt eadem apud omnes, at eorum notae non. T. 7. c. 956. B.

Rerum vocabula sunt immutabilia. Ibid. D.

Rerum amotarum actio conditio est. T. 7. c. 639. C.

De rerum servitutibus. T. 7. c. 380. A. & seq.

Rerum appellatione continentur nomina. T. 7. c. 491. A.

Rerum corporealis divisio fit per actionem communi dividendo. T. 7. c. 577. B.

Rerum humanarum certa regulae constitui non possunt. T. 8. c. 740. E.

Rerum amotarum conditio. Vide, Conditio rerum amotarum.

Rerum amotarum actio quid. T. 9. c. 545. C.

Rerum amotarum vindictio. Ibid. E.

Rerum amotarum conditio quae. Ibid. D. E.

De rerum iudicatarum executione. T. 9. c. 1126. E. & c. 1127. A. & seq.

Rerum veritas scripturis obscurari non potest. Tom. 9. c. 291. D.

De rerum, & verborum significatione. T. 9. c. 845. B. & seq.

Rerum perpetuo iudicatarum auctoritas vim legis obtinet. T. 9. c. 1064. E.

Quod rerum natura non fert, nunquam leges fingunt. T. 9. c. 546. D.

De rerum communione alienatione. T. 9. a. 386. E.

De rerum permutatione, & praescriptis verbis actione. Tom. 9. a. 405. E. & c. 404. A. & seq.

De rerum alternatione. Tom. 9. c. 843. B. & seq.

In rerum amotarum actione agitur in furem honestiora actione, atque leviori, quam in alios fures, & cur. T. 9. c. 545. E.

Rerum, quae sunt ad aliquid, inter se pugnae sunt, nec possunt ex una causa in unum cadere subiectum. T. 10. c. 48. A.

Rerum amotarum, aut corruptarum actio est annalis. Tom. 10. c. 568. B.

Rerum amotarum actione an agant conjuges constanter matrimonio. T. 10. c. 956. D.

In rebus similibus tantum non dissimilibus mutuum consistit. T. 5. c. 395. A.

Rebus iudicatis cur fieri necesse sit. T. 5. c. 905. A.

Rabus semel iudicatus cur parendum, & exceptioni rei iudicatae standum sit. Tom. 5. c. 829. B. C.

De rebus dubiis. T. 6. c. 257. B. & c. 449. D.

Rabus duabus sub alternatione venjdis, venditor eligit, utram volet. T. 7. c. 701. D.

De rebus, quae sunt iusdem naturae, & generis, & his, quae sunt diversae generis, val confusionis, priorem speciem amittunt, & novam suscipiunt, vel priorem speciem conservant atque post confusionem. Tom. 7. c. 257. B. & seq.

De rebus, quae sunt diversae generis, quae confusionem priorem materiam seu speciem retinent. T. 7. c. 241. D.

De rebus creditis conditio. T. 7. c. 664. B. Vide, Conditio de rebus creditis.

De rebus, quae pereunt post litigationem contestatam. Tom. 7. c. 269. C. D.

De rebus creditis titulus est ganeqsalis. Tom. 7. a. 631. B. & seq. & T. 9. c. 202. D. & seq.

De rebus in familiaribus certitudinis actione agitur. Tom. 7. c. 500. B. C.

De rebus amotis. T. 9. c. 545. C. & seq.

A rebus iudicatis argumentum in pari causa non semper est idem. Tom. 7. c. 1064. E.

De rebus eorum, qui ad libertatem proclamare non prohibentur. T. 9. c. 987. A. & seq.

De rebus minorum sine decreto non alienandis, val obligandis. T. 9. c. 409. E. & c. 650. A. & seq. quando non opus est decreto. Ibid. c. 612. B.

De rebus alienis non alienandis. T. 9. c. 387. E.

De rebus immobilibus, quae matri obvenierunt. T. 9. c. 469. B. & seq. da mobilibus. Ibid. c. 470. A.

De rebus dominicis. T. 9. c. 1028. D. E.

Tituli de rebus creditis, si certum petatur, & da conditionis, an sint generales. T. 10. c. 164. B. C.

Rebus immobilibus Ecclesiae non alienandis, nec pignori annuatimantur & res mobiles, quae pretiosissime sunt. T. 10. c. 189. A.

An ea rescindantur, quae ipso iure rescinduntur. Tom. 10. c. 274. D.

Rescindendi verbum duplex. T. 2. c. 277. C. & Tom. 10. c. 1003. E.

Rescindere causam, de qua prius pronuntiatum est, necno nisi. Prius sepi potest. T. 8. c. 581. C.

Rescindi non posse sententiam. T. 9. c. 1084. D.

Rescissio alienationis in fraudem. T. 9. c. 905. A.

- creditorum facta quomodo fiat. T. 1. c. 785. B.
- Reficilio venditionis quando fit. T. 6. c. 1023. B. Vide, Venditio.
- Reficilio donationis, quæ sit super venientibus liberis. T. 9. c. 735. B.
- De reficillione venditionis. Tom. 9. c. 371. D. & 373.
- Reficilloria actio. Vide, Actio.
- Reficilloria actio quare dicatur esse contra jus civile. T. 8. c. 1105. D. unde ita dicitur. Ibid. c. 1103. C.
- Reficilloria actio, quæ & Pauliana, in quem datur. T. 10. c. 1245. D.
- Refcripta contraria juri, vel utilitati publica non valent. Tom. 2. c. 55. E.
- Refcripta sunt perpetua, nec anno finiuntur: olim annua erant, & hac in re jus Canonum requiritur. T. 2. c. 57. D.
- Refcripta non valent, nisi de veritate eorum constet. T. 2. c. 58. A.
- Refcripta, quæ vacationem munerum concedunt, late expicari non debent. T. 4. c. 55. C.
- Refcripta subreptitia non valent. T. 6. c. 830. B.
- Refcripta summi Pontificis non suspensa ob litura, quæ in narratione inventur. T. 6. c. 877. D.
- Refcripta Principum authenticè insinuari debent iudicibus. T. 7. c. 882. E. non exemplum. Ibid. E.
- Refcripta Principum plenius interpretanda. T. 8. c. 719. D.
- Refcripta Principum non intelliguntur remittere, aut abolere ordinem juris. T. 9. c. 1154. A. & c. 1154. E.
- Refcripta Principis quidnam sint. T. 10. c. 837. A.
- Refcripta obreptitia non valent. T. 10. c. 839. E.
- Refcripta, quæ jus faciunt, perpetua sunt, nec anno finiuntur. T. 10. c. 840. B.
- Refcripta quomodo iudici ostendenda. Ibid. B.
- Refcripta quo casu valeant, & quo casu non valeant sine die, & consensu. Ibid. B.
- Ex refcriptis Principum jura nascuntur, ex præceptis, & iussivis iudicium. Tom. 9. c. 1154. B.
- Refcriptis a Principe contra jus publicum non est obsequendum. T. 10. c. 1004. B.
- Refcripto a Principe per mendacium impetrato uti non licet. Tom. 1. c. 371. C.
- Ex refcripto Principis nuptiæ petita. T. 9. c. 451. A.
- A refcripto an possit appellari. T. 10. c. 792. A.
- Ex refcripto Principis non potest rescindi venditio. T. 10. c. 1004. B.
- Refcriptorum diversæ genæ. T. 10. c. 840. A.
- Refcriptum reticenti vitatur. T. 6. c. 949. C.
- Refcriptum quid sit, & in quantum dulet a subscriptione. T. 8. c. 939. A.
- Refcriptum Principis non est satis, ut sit vulgare, sed etiam oportet insinuari adversario. T. 9. c. 1155. E.
- Refcriptum Principis ad inlittendum item. T. 9. c. 131. A.
- Refcriptum obreptum Principi, & subreptitum. Tom. 9. c. 451. A. B.
- Adversus refcriptum Principis an possit provocari. T. 10. c. 792. D.
- Refcriptum fit ad relationem, consultatio ad appellationem. T. 10. c. 792. A.
- Refcriptum Principis in unius ex duobus, qui preces obtulerunt, gratiam conceptum an prolit ambobus. T. 10. c. 840. A.
- Refcriptum an morte impetratoris extinguatur. Ibid. B.
- Refcriptum jure transito post annum non prodest, nec potest alienari. Ibid. B.
- Refiduum crimen quid. Tom. 1. c. 875. B.
- Refiduum nomine etiam summa solida significatur. Ibid. C.
- Refiduum appellacione omnis pecunia continetur. T. 7. c. 1443. A.
- Resignare pro refcribere. Tom. 1. c. 690. C.
- Resignare pro quo positum juxta. Festum. T. 8. c. 955. C.
- Resinatum quid sit. T. 7. c. 1457. A. an vini appellacione continetur. Ibid. A.
- Resolvere quid sit propriè. T. 3. c. 237. B. C.
- Resolvere est rem solvere. Tom. 4. c. 235. D.
- Resolvere, & rem solvere quid. T. 7. c. 1229. C.
- Resolvere venditionem quid sit. T. 8. c. 274. C.
- Respicere aliud est, aliud inspicere. T. 4. c. 175. D.
- Respit. Vide, Quinquennium.
- Si non respondeat in iure interrogatus, vel taceat, quid. Tom. 4. c. 162. D. E.
- Qui respondet pære. T. 5. c. 407. C.
- Respondendi juri ante tempora Augusti an a Principibus daretur. T. 1. c. 915. D.
- Respondendi juri a Cesare quando nam jurisconsulti datum fuerit. T. 1. c. 12. A.
- Respondere qui dicitur, non est fidelis. T. 4. c. 170. A.
- Respondere proprium est jurisconsultum, pronuntiare iudicium. T. 5. c. 1016. D.
- Qui non respondet ei, cui obtemperare debet, contumax est. T. 4. c. 162. E.
- Non respondet, qui obscurè, & insidiosè respondet. T. 10. c. 802. C.
- Responsa prudentum. T. 1. c. 11. E.
- Responsa jurisconsultorum valere, etiam si ratio reddi non possit. T. 3. c. 1204. A.
- Responsa quibus personis redduntur, & quibus quaestiones. T. 4. c. 849. C.
- Inter responsa, & quaestiones Papiniani causa differentia quæ, & cur. Ibid. A.
- Responsa Papiniani sunt tanquam oracula admodum brevia. Ibid. C.
- Responsa Papiniani in quo differunt a quaestionibus. Ibid. A.
- Responsa an procedere soleant definitores Papiniani. T. 4. c. 1389. A. B.
- Responsa jurisconsultorum quid sint. T. 5. c. 1280. B. C.
- Responsa, & quaestiones Pauli quomodo differant. Tom. 5. c. 892. A.
- Responsa prudentum quænam ita appellata. T. 8. c. 895. E.
- Responsales Ecclesiæ quid. T. 6. c. 851. C. D.
- Responsio ad casum, cum grex ad numectum in mutuum datur. T. 5. c. 397. B.
- Responsio ad quaestionem ex L. 15 de sepulchris violatis, declaratur per L. 5. ad Leg. Jul. pænal. Tom. 5. c. 387. A.
- Responsiones fallaces poena. Tom. 8. c. 516. E.
- In responsis Papiniani non disputat, sed præcidi de jure quid sentiat. T. 4. c. 849. B.
- In responsis quali munere fungitur Papinianus. Ibid. C.
- De responsis, & interpretationibus jurisconsultorum veterum. T. 10. c. 835. C.
- Responsorum, & quaestionum Papiniani differentia quæ. T. 4. c. 849. A.
- Responsorum totus liber non agit de fideicommissis rerum singularium, de fideicommissis hereditatibus, & libertatibus. T. 4. c. 1791. B.
- In responsorum libris, dum facta recitantur, multa ponuntur frustra. T. 7. c. 550. A.
- Responsum benignius quæ præbet occasio. eam rapimus. Tom. 4. c. 980. D.
- Responsum benignius quæ præbet occasionem rapendam. Tom. 8. c. 382. B.
- Responsum Ulpiani singulare. T. 9. c. 1255. C.
- Responsalia tacitam hypothecam non habet, nisi ex privilegio. T. 2. c. 876. D. & Tom. 3. c. 41. C.
- Responsalia quælibet heres hodie institui potest, quod olim non obtinuit. T. 4. c. 1205. B.

Respublica minorum jure uti solet. T. 4. c. 1204. E.

Respublica tacitam non habet hypothecam bonorum, nisi ex privilegio. T. 6. c. 513. B.

Respublica in hypothecis privilegium non aliud habet, quàm quod dat prerogativa temporis. T. 6. c. 518. A.

Respublica cum colono nullam actionem habet. T. 6. c. 732. B.

Respublica, & fiscus in quo differunt in venditionibus, vel locationibus. T. 6. c. 515. B.

Respublica vendi non potest. T. 7. c. 691. B.

Respublica non potest emi in eum casum, quo futura sit evicta. T. 7. c. 695. B. C.

Respublica una est semper. T. 7. c. 586. C.

Respublica comparatur plurimum pupillo. T. 7. c. 1268. D.

Respublica creditrix hereditaria misa est in possessionem rerum hereditarium. T. 9. c. 3217. E.

Respublica, & fiscus in quo differunt. T. 9. c. 130. D.

Respublica comparatur homini in usufructu legato. T. 9. c. 855. C.

Respublica privilegium habet in actionibus personalibus. Tom. 9. c. 1244. D.

Respublica populi Romani domina est, cetera loco privatorum habentur. T. 12. c. 691. C. D.

Respublica praefertur chirographis creditoribus, sive sit prior, sive posterior. T. 12. c. 713. E.

Respublica, & pupillus an pro libertate restitui possint in integrum sine appellatone. T. 10. c. 798. A. B.

Respublica an procuracionem litis alienae in perniciem privatorum possit suscipere. T. 10. c. 888. C.

Respublica indefensa solet minori comparari. T. 10. c. 920. A.

Respublice nervos esse curiales. T. 12. c. 705. E.

Respublice munera quae sint. T. 1. c. 1028. A.

De republica statim aliquid nefasti curiositate dicere non oportet. T. 1. c. 503. B.

De republica jure. T. 2. c. 816. C.

In id, quod republica abest, quis republica teneatur. T. 4. c. 859. D.

Respublicam, vel fisco non tam datur, quàm privati. T. 4. c. 850. D.

Respublice curator dicitur etiam pater civitatis innumeris locis juris nostri, & Graeco nomine ἀρχηγός. T. 4. c. 834. B. C.

Respublicae causa quod quis facere coepit, an id persolvere teneatur. T. 1. c. 1592. A.

Respublicae causa abesse quinquam potissimum dicuntur. T. 5. c. 165. E.

Respublicae causa in triennium finienda est. T. 6. c. 513. C.

Respublicae adjuvantibus tria esse

genera. T. 7. c. 5. D.

Respublicae causa. Vide, Fiscus.

Si republicae causa tutor, vel curator abfuerit. Tom. 9. c. 606. D.

Respublicae causa, & privatorum in multis eadem. Vide, Causa privatorum.

Respublicae, & fisci actiones publicae sunt, & certae, & fidem faciunt. T. 9. c. 1071. E.

De republicae servis manumittendis. T. 9. c. 963. A.

Respublica, & privatorum eadem causa in multis articulis. T. 10. c. 547. B.

Respublicae causae qui abfunt, an in sua provincia se defendere cogantur. T. 10. c. 801. D.

Respublicae causam qui egit suo nomine, nec obtinuit, an sit infamis. T. 10. c. 881. C.

Respublicae causae abfentes an ut minores possint restitui. T. 10. c. 1243. E.

De relevacione futurorum. T. 2. c. 1257. A.

Rempublicam ut pupillam extra ordinem juvari, moris est. T. 2. c. 816. E.

In rempublicam collata voluntas poenitentiae non revocatur. T. 9. c. 75. A.

De iis, qui contra rempublicam audent plebem colligere. T. 9. c. 1455. C.

In rempublicam liberalitas est pollicitatio, quae obligat ex causa. T. 10. c. 1230. C.

Contra rempublicam indefensam sententia nulla est proferenda. T. 10. c. 1245. D.

A republica ad pupillum valet argumentum, & contratio. T. 4. c. 1032. C.

Respublicae per abusionem dicuntur. T. 5. c. 1267. C.

De rerum publicarum administratione. T. 2. c. 817. B.

Restipulari, indistipulari, stipulari, repromittere de nuda stipulatione dicuntur. T. 1. c. 1265. C.

Restipulari quidam sit. Tom. 10. c. 504. D.

Restipulationes. Tom. 7. c. 1205. E.

De restituenda re. T. 7. c. 322. D.

Restituendi verbum in actionibus arbitrarie quàm latè pateat. T. 5. c. 322. E.

Restituendi facultatem habentis, & rem alienam, cum facultatem habet, non restituentis dolum puniri, & plecti aequissimum est. T. 5. c. 562. E.

Restituendi verbo quid continetur. T. 8. c. 654. E.

Restituendi verbum latius patet, quàm manumittendi. Tom. 10. c. 780. D.

Inter restituere domum, & rescire differentia quae. T. 4. c. 1252. E.

Restituere civitati, & famae solius est Principis. T. 4. c. 1207. B.

An restituere tantum cogatur, quod defuncto prorogatum est. T. 4. c. 973. E.

Restituere est in integrum restituere. T. 4. c. 133. E.

Restituere quid. T. 8. c. 502. E.

Restituere est possessorem facere. T. 8. c. 502. E. & c. 614. E.

Restituere plene significationis. T. 8. c. 545. A.

Restituere plus est, quàm exhibere. T. 8. c. 503. A.

Restituere qui post mortem est rogatus, an possit vivus restituere. T. 10. c. 1119. B.

Restituere quid sit respectu nuntiationis novi operis. Tom. 10. c. 1278. B.

Pater, vel patronus restitui potest ex persona filii, vel liberi. T. 1. c. 959. A. B.

Restitui qui possunt. T. 1. c. 366. B. C.

Restitui posse in integrum minorem 25. annis adversus momenti beneficium. T. 9. c. 1225. E.

Restitui verbum antiquum ex formula cautionis. T. 9. c. 812. B.

est frequentissimum in omnibus cautionibus. Ibid. B.

Quod restituitur, nunquam est idem numero. T. 1. c. 1330. A.

Restituitur actio temporalis in debitorum veterem. T. 1. c. 1010. C.

Quando restituitur minor 20. annis, qui rem vendidit. T. 9. c. 374. C.

Restitutio in integrum quid sit, & ejusdem species. T. 1. c. 366. B.

Restitutio aut specialis, aut generalis. T. 1. c. 35. B. C.

Restitutio in integrum, & actio rescissoria quo differunt. Tom. 3. c. 185. B.

Restitutio plenior est manumissione. T. 1. c. 1227. A. & T. 8. c. 663. D. & c. 746. E.

Restitutio integri, aut in rem, aut in persona competet. Tom. 1. c. 356. D. E.

Restitutio in integrum semel decernenda. T. 1. c. 993. C.

Restitutio in integrum datur absentibus contra praesentes. Tom. 1. c. 955. E. & T. 7. c. 1052. B.

Restitutio in integrum in atrocioribus delictis minori non datur. T. 1. c. 568. D.

Restitutio non datur procuratori minori annis 12. dominus major sit, at gellori negotiorum minoris aetatis datur. T. 1. c. 358. E.

Restitutio datur ex novissimo reditu ei, qui abfuit republicae causa intra annum, vel quadriennium. T. 3. c. 550. C. D.

Restitutio omnis reciproca est. T. 2. c. 152. D.

Restitutio in integrum datur in personam, non in rem. Tom. 1. c. 991. E. & c. 992. A.

Restitutio

Z 2 2

Relititio filii prodest soli filio, non patri ex eadem causa suo nomine obligato. Tom. 2. c. 116. D.

Relititio non prodest tutori, vel curator. T. 2. c. 118. A.

Relititio fideiulorum, vel mandatoris rem non liberat. Tom. 1. c. 169. E.

Relititio rei principalis fideiulorum liberat interdum. Tom. 1. c. 170. A.

Relititio, minori circumscripto data, fideiulori prodest. Tom. 1. c. 997. C. D.

Relititio in integrum est relectio lapsi, seu capiti minoris ætate. T. 4. c. 905. E.

Relititio in integrum minori adversus tutorem non competit, si ei alia actio sit. T. 4. c. 903. E. hæc maxime utilis est minori. Ibid. c. 904. C.

Relititio tantum datur minori decepto. T. 4. c. 963. C. deceptus non videtur is, qui iure communis usus est. Ibid. C.

Relititio in integrum est reciproca. T. 4. c. 1504. E.

Relititio in integrum datur adversus eos, qui licet præsentibus sint, secum agendi tamen potestatem non fecerint, vel defensi non fuerint, aut iudicem corruerint, iudiciumque, donec rem alienam ufucapiant, protraherint. Tom. 5. c. 188. E. & c. 169. A.

Relititio operis, siue demolitio in partes scindi non potest. T. 5. c. 673. C.

Relititio rei furem penam non solvit. T. 5. c. 725. B.

Relititio in integrum datur non solum, ne de momentum quis faciat, sed etiam ne lucrum perdat. T. 5. c. 157. C.

Relititio in integrum cojunt rei sit, & ad quid fiat. T. 5. c. 170. C. D.

Relititio in integrum quid sit, & ad quid datur. Tom. 5. c. 105. B.

Relititio in integrum maioribus 25. annis datur, qui per dolum qualemcumque in captionem, aut per errorem in damnum inciderunt. T. 5. c. 165. D.

Relititio sola nullum irrogat penam. T. 5. c. 91. E. & c. 93. A.

Relititio solis non liberat penam. Ibid. A.

Relititio quomodo fiat. Tom. 5. c. 242. B.

Relititio sumptus funerarii privilegiaria est, & omne creditum antecedit. T. 5. c. 385. E.

Relititio in integrum reciproca esse debet. Tom. 5. c. 96. B. & c. 235. A.

Relititio in integrum ut competat, & per procuratorem peti possit, speciale mandat requiritur. T. 5. c. 157. C. D.

Relititio in integrum est recipro-

ca. T. 4. c. 697. D.

Relititio hereditatis fit ex causa fideicommissi, non re tantum, sed etiam verbo. T. 6. c. 28. E.

Relititio dierum feriarum quando facienda. T. 6. c. 25. A.

Relititio in integrum non tantum datur presentibus adversus absentes, sed etiam datur absentibus reipublice causæ. T. 6. c. 219. D.

Omnis relititio in integrum restituit omnia, quæ gesta sunt ex utraque parte. T. 6. c. 324. A.

Relititio in integrum quando minori non competit. T. 6. c. 220. D.

Relititio in integrum minori adversus minorem non est. Ibid. D.

Relititio in integrum, vel persequitio, quæ datur minoribus 25. annis lapsis, aut circumscriptis. Ibid. C.

Relititio non tantum est corporis, sed etiam juris. Tom. 7. c. 618. A.

Relititio quæ sit, & quomodo fiat. T. 7. c. 898. B.

Relititio in integrum quid. T. 8. c. 1045. A.

Relititio in integrum potest induci in modum exceptionis. T. 8. c. 851. E.

Relititio in integrum transfertur in heredem. T. 8. c. 850. C.

Relititio rei furtivæ non liberat actione furti. Tom. 8. c. 771. B.

Relititio non tam est corporis, quam iuris relititio. Tom. 8. c. 655. A.

Relititio datur ob metum illatum. T. 8. c. 820. C.

Relititio in integrum datur ob ætatem, datur etiam ob errorem iustum. Ibid. C.

Relititio an omnia reponat in integrum statum, & pristinum ius. T. 8. c. 17. E.

Relititio plerumque damnatum restituit tantum patriæ, & libertatis, remissa penam. T. 9. c. 1484. A.

Relititio in integrum, & appellatio in quo differunt. Tom. 9. c. 1124. E. & c. 1155. A.

Relititio in integrum promittitur edicto Prætoris, non permittitur contra sententiam. T. 9. c. 1085. E.

Relititio plenissima est, quæ reddit etiam bona. T. 9. c. 1484. B.

Relititio possessionis vi creptæ momentum dicitur. T. 9. c. 1104. D.

Relititio in integrum. Tom. 9. c. 372. D.

Relititio in integrum quod triennio coercetur. T. 9. c. 374. A. constitutionibus Gallicis decennio. Ibid. A.

Relititio possessionis vi creptæ maiorem celeritatem desiderat,

quam exsequitio triminis. T. 9. c. 1104. D.

Relititio in integrum ex illis clisulâ, siqua ultra causa sit, quo casu cessat. T. 9. c. 551. A.

Relititio in integrum contra sententiam Præfeti prætoris, & supplicatio in quo differunt. T. 9. c. 1056. E.

Relititio natalium. Vide, Natales.

Relititio in integrum ex edicto de minoribus, adversus patrem est extraordinaria. T. 10. c. 399. C.

Relititio fideicommissariæ hereditatis est quædam successio. T. 10. c. 490. D.

Relititio datur tantum adversus gesta. T. 10. c. 491. B.

Relititio in integrum quomodo datur. T. 10. c. 615. D.

Relititio, quæ minori lapsa datur, an prodest fideiulori. Ibid. D.

Relititio semel data ad ad eundem an impedit aliam rursus petere ad abolendum. T. 10. c. 617. B.

Relititio ex Senatusconsulto Trebelliani recte tantum fit specialiter procuratori. T. 10. c. 651. A. B.

Relititio plenissima datur minori; bus. T. 10. c. 656. D.

Relititio in integrum dicitur pro præli de minoribus 25. annis, & adolescentibus circumscriptis. T. 10. c. 893. E.

Relititio in integrum quibus casibus necessaria non est filio familiaris minori vigintiquinque annis; T. 10. c. 895. C. D. & c. 903. D. & seq.

Quo casu denegatur. Ibid. c. 895. E.

Relititio in integrum an cesset, si alia sit actio ordinaria, quæ possit adolescens ad ius suum pervenire. T. 10. c. 895. E.

Relititio in integrum quibus ex causis datur minori 25. annis. T. 10. c. 897. B.

Relititio in integrum datur minoribus adversus commentitias venditiones, & tutorum, seu curatorem infidiam. T. 10. c. 897. C.

Relititio est redintegratio rei amissæ vel causæ. T. 10. c. 903. E.

Relititio in integrum eadem de causa an possit bis disceptari. T. 10. c. 907. B.

Relititio in integrum in quo tempore debeat peti. T. 10. c. 908. B.

Relititio in integrum ubi, & apud quem debeat agitari. Ibid. D. E.

Relititio in integrum fit ultro citroque, & est reciproca. T. 10. c. 909. C.

Relititio in integrum in quo tempore possit militiam debet concedi militibus. T. 10. c. 910. C. D.

Relititio rei commodatæ in probabilius recusetur præterit debiti, quod debetur commodatario ab actore. T. 10. c. 971. A.

Relititio in integrum, & venditio;

nis rescissio quibus casibus non sunt reciproce respectu emptoris, & venditoris. Tom. 10. c. 1007. C.

Restitutio est rei, vel juris. T. 10. c. 1239. B.

Restitutio spes oihit suspendit. T. 1. c. 1082. E.

Restitutio in integrum beneficium recte ceditur inter vivos etiam ex tertia parte. T. 1. c. 958. A.

Restitutio auxilium non datur lucrificandi causâ cum damno alterius. T. 4. c. 342. C.

Ante restitutionis in integrum petende tempus constitutum, neque virgini, neque mulieri tutor coniungi potest. T. 4. c. 978. E.

Restitutio in integrum tempus constitutum quale. T. 4. c. 978. D. E.

Restitutio causâ obstat sola ratio præteriti temporis. Tom. 4. c. 916. A.

Restitutio causâ separata est a causâ pœnæ. Ibid. A.

Restitutio in integrum iusta causa est. T. 5. c. 165. E.

Restitutio in integrum beneficium, si cui alia qualibet actio, aliâ cedi potest. T. 5. c. 156. A.

Si quis restitutus in integrum legitime contestatus esset, desistat, ad eam non potest reverti. T. 7. c. 38. C.

Restitutio spes saepe ois fallit. T. 8. c. 27. E.

Restitutio in integrum leges. T. 8. c. 500. A. & seq.

Restitutio verbum ambiguum, & anceps est. T. 9. c. 1100. E.

Id restitutio causam venire animalia, & fetus animalium. T. 9. c. 1094. D.

Restitutio in integrum causâ an per procuratorem agi possit. T. 10. c. 909. E. an per cognatum, & affinem, etiam id ei nominatim mandatum non sit. Ibid. c. 910. A.

Restitutio in integrum beneficium propter militiam continuatur, nec perimitur tempore quâ die obitur militia. T. 10. c. 912. C.

Restitutio in integrum locus quando non sit. T. 5. c. 171. C.

Restitutio concessa venditor renouare potest. T. 9. c. 375. A. B.

Restitutio in integrum sunt prælitata certa tempora. Tom. 10. c. 1239. B.

Ad restitutionem in integrum petendam Iulianus, abrogatâ lege Constantini, quatuor annos constituit. T. 1. c. 156. A.

Restitutio petens ætatem præbet. T. 1. c. 1005. B.

Restitutio in integrum quales magistratus dare possunt. T. 1. c. 959. A.

Restitutio dat Princeps contra res bis iudicatas. Ibid. E.

Restitutio iudicii mutandi cau-

sa alienatio maioribus 25. annis applicat, & accommodat. T. 5. c. 165. C. D.

Restitutio in integrum, an absentionem hereditatis paternæ post additionem a Prætoris petuit impuberet. T. 6. c. 327. D.

Per restitutionem in integrum libertas revocari non potest, quæ semel competit. T. 6. c. 21. A.

Restitutio in integrum petens probet, se minorem suâ, necesse est. T. 7. c. 875. A.

Restitutio in integrum an heres ex persona defuncti habeat. T. 8. c. 7. A.

Restitutio in integrum qui petit, ætatem probare debet. T. 9. c. 268. A.

Si post restitutionem hereditatis heredi scripto ad reuertit portio coheredis, an opus sit fideicommissaria aliâ actione, ut eam portionem recipiat. T. 10. c. 314. B.

Qui ad restitutionem domus pecuniam credit, an habeat in ea re tacitam hypothecam. Tom. 10. c. 318. E.

Restitutio in integrum petenti probanda est lesio. T. 10. c. 893. D.

Restitutio minor invitus non utitur. T. 1. c. 1009. B.

Id restitutionem hereditatis an sit necessaria præsentis fideicommissarii. T. 4. c. 593. D.

Restitutio in integrum rescinduntur ea, quæ gesta sunt in absentia ejus, qui necessario abesse coactus fuit. T. 5. c. 165. E.

Restitutio in integrum non solum absentibus contra præsentem, sed etiam præsentibus contra absentem subvenitur. T. 5. c. 168. D. E.

Restitutio in integrum, quam quis a prætoris impetravit, potest non uti. T. 6. c. 324. A.

In restitutione dotis qui fructus veniunt, & qui non veniunt. T. 9. c. 511. B. & seq.

Restitutio eget, qui dolo lapsus est. T. 9. c. 262. D. E.

De restitutione in integrum. T. 10. c. 1237. E. & c. 1238. A. & seq.

Restitutio petita a Principe nihil novatur. T. 10. c. 1239. B.

Restitutions in integrum ob rem minimam dantur. T. 1. c. 957. E.

Restitutio causâ cognita a Prætoris dantur. Ibid. C.

Restitutions per contestationem non perpetuantur. T. 1. c. 1000. C.

De restitutionibus, seu institutionibus, & substitutionibus sub conditione factis. T. 9. c. 745. D. & seq.

Restituti quoniam dicantur. T. 10. c. 735. D.

Restitutis bonis, nominatim videtur etiam obligationes restituisse Princeps. T. 8. c. 502. A.

Restitutio actio duplex. Tom. 1. c. 1389. A.

Restitutio omnis actio rescissoria

est, & utilis. T. 1. c. 957. E.

Restitutio actio est utilis, & ex æquitate datur. T. 4. c. 903. B.

Restitutio actio. Vide, Actio.

Restitutio actio. T. 7. c. 249. D.

Restitutio actio quæ, & an utilis. T. 8. c. 1106. D. E.

Restitutio interdictum de novi operis mutatione non datur ei, qui prohibuit lapilli iactu. T. 8. c. 551. B.

Restitutio interdictum. T. 9. c. 1155. B.

Restitutio interdictum. Vide, Interdictum restitutionum.

Restitutio a Principe an recipiat cognationem. T. 10. c. 780. D.

Restitutio beneficium ætatis heredes adversus transactiones, & divisiones. T. 4. c. 899. D.

Retrahi verbum explicatum. Tom. 7. c. 1156. D.

Retentio est facti, præceptio fit beneficii actionis. Tom. 4. c. 547. C.

Retentio usufructus in donationibus habetur pro traditione. T. 4. c. 787. A. B.

Retentio facilius est, quam adquisitio. T. 4. c. 145. A.

Retentio usufructus pro traditione habetur. T. 4. c. 412. A.

Retentio dotis. Vide, Dos.

Retentio Falcidia. Vide, Falcidia.

Retentio imitatur præceptionem. T. 4. c. 590. C.

Retentio, & petitio quid differunt. T. 5. c. 262. A. B.

Retentio ubi, & quando locum habet. T. 5. c. 195. E. & c. 156. A.

Retentio fundi causâ mortis donati ob impensas necessarias, & utiles factas. T. 6. c. 119. B. C.

Retentio ex dote, quæ fit propter liberos. T. 6. c. 127. D.

Retentio omnium impensarum datur in omnibus iudiciis possessori bonæ fidei. T. 7. c. 387. A. malæ fidei possessori datur tantum retentio impensarum necessariarum, & utilium in iudiciis bonæ fidei. Ibid. A.

Retentio facilius conceditur in plebiscitis partibus juris, quam vinæ dicatio. T. 7. c. 1300. C.

Retentio propter liberos erat sextarum, vel quintarum ex dote alendorum liberorum causâ. T. 9. c. 550. D.

Retentio ex dote propter mores olim erat, videlicet divortio facti. T. 9. c. 536. D.

Retentio ex dote ob impensas factas in res dantes non modicæ. T. 9. c. 502. D.

Retentio ex dote erat olim ob res amotas. T. 9. c. 145. C.

Retentio pignoris pro usuris. T. 9. c. 358. E.

Retentio dotis propter liberos duplex olim erat. T. 9. c. 501. C.

Retentio crediti. Tom. 9. c. 256. E.

Retentio facti quæ : T. 9. c. 119. C.
 Retentio juris quæ. Ibid. C.
 Retentio nulla superest, cum venditor ultro rem tradidit, ab emptore parte dumtaxat pretii soluti. T. 10. c. 765. A. B.
 Retentio non est, nisi iuste accepti. T. 10. c. 935. E.
 Retentionis iure potest uti dominus adversus emphyteusiarium. T. 7. c. 379. D.
 Retentionis ius est commodius, quam ius vindicationis. T. 10. c. 697. B.
 Retentionis adversa est amissio. T. 5. c. 711. A.
 Retentionem quartæ dari, non vindicationem lege Falcidiæ. Tom. 3. c. 193. D.
 Cause ex quibus retentionem habemus, retentionem non habemus, T. 3. c. 315. D.
 Retentionem qui tantum habet, est petitionem non habet. T. 4. c. 990. C.
 Retentionem ubi habemus, si solvitur, & conditionem retentionis habemus. Tom. 7. c. 424. B.
 Retentionem alii habent, & possessionem, alii vindicationem. T. 7. c. 585. D.
 Retentionem Falcidiæ habet heres, non vindicationem. T. 7. c. 591. A.
 Retentione uti commodius est, quam actione. Tom. 6. c. 346. C.
 De retentione. Tom. 7. c. 374. D.
 De retentione ex dote, quæ fit propter liberos, si divorcium factum sit culpa mulieris. T. 9. c. 501. B. & seq.
 Retentiones, sive reputationes in iudicio de dote. Tom. 1. c. 785. D.
 Retentiones quas ob res, & quibus de rebus in dote fluunt. T. 5. c. 554. B.
 Retentiones dotium de rei uxoris actione sublatæ sunt iure novo ex constitutione Iustiniani, T. 6. c. 413. B.
 Retentiones, quæ sunt propter res donatas, vel propter res amotas, vel propter mores. T. 9. c. 497. B. & seq.
 Retentionum genera Iustinianus sustulit. T. 1. c. 314. B.
 Retentionum ex dote quinque genera. Tom. 9. c. 498. A. differentia quæ colligendæ sunt in his retentionibus. Ibid. c. 493. E. & c. 504. B.
 Retentionibus in dotis constitutione patris heres mariti uti potest. T. 5. c. 558. D.
 De retentionibus, quæ in iudicio rei uxoris ex dote fiebant variis ex causis: veluti ob res amotas, ob liberos, ob mores, ob impensas, ob donationes. T. 6. c. 125. C.

Retia apraria an continentur legato fundi. T. 10. c. 1164. A.
 Retentio rescriptum vitæ. T. 6. c. 949. C.
 Retentio pena quæ. T. 6. c. 99. A.
 Retentio vafræ, & callidæ pena maior est, quam mendacii. T. 6. c. 99. C.
 Retentio venditoris maior pena est, quam mendacii. T. 7. c. 764. A. c. 765. E.
 Qui retinuit modum, vel pondus rei venditæ, vel tributum, cui obnoxia res vendita est, tenetur in id omne, quod emptoris interest. T. 6. c. 99. B.
 De retinenda, & adquirenda possessione. T. 9. c. 1004. A. & seq.
 Inter retinere, & præcipere differentia quæ est. Tom. 4. c. 541. C.
 Retinere, id est, non perire non utendo. T. 4. c. 140. D.
 Retinere, præcipere, deducere, accipere, hæc quatuor verba quæ in re sunt paria. T. 7. c. 1435. D.
 Retis iactum si emero, & piscator noluerit retem iactare, an iudicio empti incertum ejus rei a iudice æstimetur. T. 7. c. 759. A. B.
 Retractare non licet sententiam semel dictam. T. 4. c. 614. B.
 Retractatio causæ aliquando permittitur Præfecto prætorio. T. 9. c. 1057. A.
 Retractatio, sive supplicatio, & appellatio in quo differunt. T. 9. c. 1056. E.
 Retractatio causæ quid sit, & quomodo fiat. T. 10. c. 1438. A.
 Retractatio causæ pendet ex indulgentia Principis. T. 10. c. 1439. B.
 Retractionis utimur remedio, cum appellandi ius non est. Tom. 2. c. 1138. E.
 Retractor suæ sententiæ nemo est idoneus. T. 9. c. 1118. A.
 Retractus agnaticus, ac de ejusdem iure consultatio. Tom. 1. c. 657. C.
 De retractu iure consultatio. T. 1. c. 546. B.
 Retractus ius non est ex Mosaicæ lege. T. 1. c. 637. C.
 Retractus ius an sit inter socios. T. 10. c. 1041. C.
 Retractatio loco appellationis est. T. 9. c. 291. A.
 Retro, id est, & converso. Tom. 1. c. 1403. C.
 An retrotrahatur aditio hereditatis. T. 7. c. 1188. E.
 Retrotrahitur aditio hereditatis, & legati acquisitio. T. 7. c. 648. E.
 An retrotrahatur confirmatio, & ratihabio. T. 9. c. 681. A.
 Reverentia debetur omnibus parentibus. T. 4. c. 1007. D.
 Reverentia uni, & æqualis omnibus parentibus servanda. T. 4. c. 1338. B.
 Reverentia, quæ parentibus debe-

tur a iure naturali debetur. T. 5. c. 89. D.
 Reverentia patrono semper habenda. T. 7. c. 147. B.
 Reverentia, quæ debetur parentibus omnibus, utque sexu finitur, neque gradu. T. 7. c. 119. A.
 Reverentia, seu dignitas oris deest finitio. T. 4. c. 880. E.
 Reverentia, quæ de iure naturali debetur certis personis, nec rursus illi quidem ignari sunt. Tom. 5. c. 12. B.
 Ad revocanda alienata in fraudem filiorum, vel parentum, iure nullæ actio competit. T. 4. c. 379. D.
 Ad revocanda a debitore alienata in fraudem creditorum competit Pauliana. Ibid. C. ratio quæ, Ibid. D.
 De revocandis his, quæ in fraudem alienata sunt. T. 9. c. 1135. A. & seq.
 De revocandis donationibus. T. 9. c. 1351. B. & seq.
 Revocandi domum qui ius habet, si vocatus non venerit, an mitti possit adversarius in bonorum possessionem. T. 10. c. 399. B.
 Revocare pro reculare. T. 6. c. 393. E.
 Revocari potest donatio causæ mortis. Vide, Donatio.
 Revocari verbum est duplex. T. 9. c. 967. B.
 Revocatio ex actione Faviana quando locum habet. T. 5. c. 645. C.
 Revocatio jurisjurandi. T. 9. c. 2003. B.
 Reus principalis prius actione personali conveniendus, quam accessione. T. 4. c. 1031. A.
 Reus, qui accusatorem corripit, pro confesso habetur. T. 3. c. 155. A.
 Reus, qui iudicem enrumpt, omittit dicitur inquisitionem causæ. T. 3. c. 144. E.
 Reus ex mora. T. 1. c. 1251. D.
 Reus, qui fugit, damnato comparatur. T. 3. c. 180. A.
 Reus convictus damnari potest, nisi ceterum crimen non constiterit. T. 1. c. 498. C.
 Reus si ante condemnationem morte tuus fuerit, bonorum sceleris questum quasitum morte non solvetur. T. 4. c. 647. D.
 Reus stipulandi, promittendi, credendi, debendi, satisfaciendi, satis accipiendi. T. 1. c. 197. D.
 Reus repetundarum in reatu deest sanctas post mortem condemnatur hereditate sibi vindicata. T. 1. c. 1082. D.
 Reus per alium defendi non potest. T. 1. c. 498. A.
 Reus post crimen contractum alioque potest. T. 3. c. 154. E.
 Reus tanti damnandus, quanti res eo anno plurimi fuit. T. 1. c. 538. B.

Reus

Reus absolutus; vel destitutus ab alio eadem crimine reus postulari potest. T. 1. c. 355. A.

Reus majestatis, quibus suppliciter accendat. T. 1. c. 514. A. B.

Reus causam capitalem per procuratorem agere non potest. T. 1. c. 518. B.

Reus quandom polluletur. T. 3. c. 607. C.

Reus perductionis si in reatu moriatur, crimen non extinguitur. T. 4. c. 1078. C.

Reus variis, & diversis excusationibus uti potest, actor non. T. 4. c. 679. A.

Reus criminis non est, nisi postulatus sit, vel deprehensus. T. 4. c. 374. A.

Ut reus idem sit, & actor ex eadem causa, natura non patitur. T. 4. c. 678. D.

Reus repetundarum consilium petere prohibebatur. T. 4. c. 838. D.

Reus. Vide, Debitor; Reus in judicio, aut is, qui eipit sibi ed instrumentum, jurare debet, sed non calumniam causam desiderare. T. 5. c. 33. D.

Reus omnia exceptione jurisjurandian ad eam reverti possit. T. 5. c. 138. E.

Reus ad omni judicio absolvi possit. T. 5. c. 440. E.

Reus, & fidejussor constituta pecunia in deteriori, duriori, vel vacillam accipi non possunt. T. 5. c. 407. C.

Reus constituta pecunia, seu debitor, an damnationem in id, quod interest, effugere possit. Tom. 1. 411. B.

Reus eut jurare, aut jurandum referre cogendus sit. T. 5. c. 424. D. E.

Reus exceptione utens quomodo agere videtur. T. 5. c. 47. B.

Reus pecunie constituta, & fidejussor in quibusdam comparatur. T. 5. c. 412. E.

Reus absolvitur eisdem non probante. T. 5. c. 228. A.

Reus quomodo se necessitate probandi exonerare possit. Tom. 5. c. 964. C.

Reus de se confessus alios deferre non potest. T. 6. c. 845. B. nisi in crimine Lusa majestatis, vel delationis fama vulgi accedat. Ibid. C. D.

Reus in exceptione agere est. T. 6. c. 843. D.

Reus purgat moram, quam in non delictis re principaliter fecit, etiam post item cum fidejussore contestatam ex ea causa. Tom. 6. c. 385. A.

Reus ex dolo alieno lucrum ferre non debet. T. 6. c. 6. D.

Reus, & fidejussor si solverint pariter, in hac causa non differunt a duobus reis promittendis. Tom. 6. c. 33. E.

Reus principalis ex pacto fidejussoris, ut ne ab eo pecunia petatur, nullo modo liberatur, nec tale pactum ei prodest. Tom. 6. c. 33. A.

Reus, & actor idem homo esse non potest in eadem causa. Tom. 6. c. 441. B.

Reus criminis capitalis postulatus medio tempore, dum est in reatu, ante sententiam, non potest novos honores appetere, vel capessere. T. 6. c. 316. C.

Reus allegans solutionem, en probare debeat. T. 7. c. 874. C.

Reus appellans in judicio appellationis priore loco agit. Tom. 7. c. 148. E.

Reus judicio publico en possit testimonium dicere. Tom. 7. c. 885. B.

Reus non tantum exceptionem, sed quolibet allegationem probare interdum debet. Tom. 7. c. 874. C.

Reus quas exceptiones probare debeat. T. 7. c. 874. C.

Reus, qui dicit, se desisse possidere sine dolo, convincendus est de dolo. T. 7. c. 859. E.

Reus quis. T. 7. c. 890. B.

Reus geoceliter accipitur. T. 8. c. 339. E.

Reus apud legatum eculari non potest. T. 8. c. 793. A.

Reus non significet fidejussorem. T. 7. c. 690. B.

An reus per alium defendi possit. T. 9. c. 1377. D.

Reus in exceptione pro actore habetur. T. 9. c. 126. A.

Reus factus quid sit. T. 9. c. 1417. C.

Reus proprii sit litis contestatione, & relatione inter reos. Tom. 9. c. 1417. C. improprie, dato libello accusatorio. Ibid. c. 1418. B.

Reus delatus dicitur, cum quo lis est contestata. Ibid. B.

Reus actori non cogitur edere rationes suas, vel brevem contra se. T. 9. c. 267. A.

Reus criminis accusatus, etsi non possit per procuratorem, vel gestorem defendi, potest tamen causas abstinere allegare per procuratorem, vel per gestorem. T. 9. c. 137. E.

Reus quando exhibendus est judicio. T. 9. c. 1384. A.

Reus instructus venire debet ad agendum. T. 9. c. 1. A.

Reus credendi, & reus debendi dicitur. T. 9. c. 1273. C.

Reus satisfaciendi, & reus satisfaciendi dicitur. Ibid. C.

Reus stipulandi, & reus promittendi dicitur. Ibid. C.

Reus stipulandi quis dicitur. Ibid. C.

Reus promittendi quis dicitur. Ibid. C.

Reus criminis publici ex aliquo de-

latus; ex alio ejusdem criminis reus delicti non potest. Tom. 9. c. 1381. B.

Si reus, vel accusator mortuus fuerit. T. 9. c. 1391. B. & c. 1392. A. & seq.

Reus post litem contestatam si absit per contumaciam, hoc est, si per triduum ter citatus non respondeat, condemnatur crimine capitali. T. 9. c. 1379. D. E.

Reus carcerem, & vincula non patitur, antequam convictus, vel confessus est. T. 9. c. 1385. D.

Reus aliquando sibi ipsi committitur propter honorem, vel propter dignitatem eius. T. 9. c. 1386. A.

Reus pluribus defensionibus utitur, etiam diversis. T. 9. c. 18. A.

Reus absens ante litem contestatam per contumaciam non damnatur, sed adiutor inter reos delatos in commentariis, seu actis judicij cum. T. 9. c. 1379. C.

Reus litem suscipit, & patitur, actor facit. T. 9. c. 133. B.

Reus judicium accipit lite, contestata apud iudicem. Ibid. B.

An reus ebrius possit damari. T. 9. c. 1377. D.

Reus quando peragitur. Tom. 9. c. 1098. E.

Reus quando incidit in contumaciam. T. 9. c. 135. C.

Reus non cogitur actori edere rationes suas, quibus scilicet actor probet, & insinuat intentionem suam. T. 9. c. 18. B.

Reus post annum, quibus delatus est, honores petere potest. Tom. 9. c. 1476. A.

Reus quando fieri dicitur. Tom. 9. c. 130. A.

Reus nonnunquam officio iudicis ex iusta causa compellitur actori edere rationes suas domesticas, & privatas. T. 9. c. 18. B.

An reus abiens causas abientis per procuratorem possit reddere. T. 10. c. 85. D.

Reus, qui corripit accusatorem, an habeatur per confessorem, etiam si a laironibus nominatus non sit. T. 10. c. 216. E.

Reus excutitur vel in iudicio, vel extra iudicium. Tom. 10. c. 347. D.

Reus en cogetur in foro instrumenta sua edere. T. 10. c. 659. E.

Reus, qui pascitur de crimine, nec non & fugiens cause inquisitionem, falsi reus est. T. 10. c. 612. D.

Reus exceptionem probat quasi intentionem. T. 10. c. 707. A.

Reus, qui patitur maximam, vel mediam capitis diminutionem, solvitur omnibus obligationibus, & tenetur sicut, ad quem res ejus pervenit. T. 10. c. 708. E.

Reus, ubi crimen contraxit, ibi debet peragi, etiam si aliter provincia. T. 10. c. 832. D.

Reus

Reus

Reus

Reus

Reus

Reus

Reus

Reus

Reus

Reus

Reus

Reus

Reus

Reus

Reus

Reus

Reus, cuius lites iterum agitur in iure, magis condemnatione, & odio quodam dignus invenitur. T. 10. c. 837. D.

Reus impune in forum incompetentis vocatur, si ablit dolus malus. T. 10. c. 925. D.

Reus in cruxis status quis sit. T. 10. c. 928. D.

Reus ubi servus non potest fieri, cessat actio noxalis. T. 10. c. 945. C.

Reus est favorabilior, quam actor. T. 10. c. 1195. A.

Rei nomen est debitoris, & creditoris communis. T. 1. c. 860. D.

Rei forum competentis sequitur actor. T. 1. c. 339. B.

Rei delati novos honores petere non possunt. T. 1. c. 762. A.

Rei delituti. T. 1. c. 365. C.

Duo rei debendi. T. 1. c. 860. D.

Duo rei ejusdem pecunie non insulteriter fidejussunt vice mutui. T. 1. c. 1132. B.

Rei requirendi. T. 1. c. 619. B.

Rei per liberum defensionem mittebant, aut recitabant. Tom. 3. c. 219. B.

In rei cadaver qui servius graviter errant. T. 1. c. 1330. E.

Rei duo debendi, vel credendi separantur a duobus reis promittendi, vel stipulandi. T. 1. c. 637. E.

Rei promittendi, & stipulandi plures fieri an possint. T. 1. c. 107. C.

Rei trepidi quinam dicantur. T. 1. c. 905. E.

Rei presentia magis, quam actoris necessaria est. Tom. 4. c. 1391. D. B.

Rei nomen commune est rei, & actoris. T. 4. c. 904. D.

Rei morte extinguuntur crimen. T. 4. c. 1391. C.

Rei forum, & domicilium actor sequi debet. T. 4. c. 914. E.

Rei morte solvitur omne iudicium criminale. T. 4. c. 1026. A.

Rei debendi sunt fidejussores. T. 4. c. 39. C.

Rei debendi sunt; qui parem obligationem in solidum susceperunt singuli. T. 4. c. 681. A.

Rei promittendi vice mutui, id est, alter pro altero vicissim, apud creditorem fidejussere possunt. T. 4. c. 1311. B. C.

Rei principales prius sunt coaveniendi, & excutiendi, quam nominatores eorum, vel fidejussores. T. 4. c. 850. D.

Ex rei promittendi mora unus non nocet alteri. T. 4. c. 684. A. Vide Mora.

Si rei principales solvendo non fuerint, excutiendi sunt dumviri. T. 4. c. 850. D.

Rei conditio est melior, petitoris deterior. T. 5. c. 119. A.

Rei an favorabiliores sint, quam actores. T. 5. c. 532. A.

Rei credendi, & debendi quibusnam actionibus utantur. T. 5. c. 64. C. D.

Rei debendi, & promittendi qua ratione constituantur. T. 5. c. 66. B. C.

Duo rei credendi qui dicuntur. T. 5. c. 64. D. duo rei debendi qui dicuntur. Ibid. D.

Rei an hodie inviti litem contestari cogantur. T. 5. c. 687. B.

Duo rei promittendi quominus constituantur, impedit diversus status, itemque longum intervallum, quod intercedit inter duorum responsa. T. 6. c. 358. E.

Rei, vel actoris verba sunt communia, agere, experiri, intendere. T. 6. c. 359. E.

Rei nomine quod fidejussor solvit, reus ipse solvere videtur fidejussoris nomine. T. 6. c. 491. C. si fidejussor liberatur pro sua parte, reus non liberatur. Ibid. C.

Duo rei debendi qui propriis dicuntur. T. 5. c. 709. E.

Duo rei credendi quomodo constituuntur testamento. T. 7. c. 1115. C.

Rei nomen commune est actoris, & ejusdem quo agitur. T. 9. c. 1174. B. C.

Rei morte crimen perimi. Tom. 9. c. 1121. C.

Rei iurjurandum. T. 9. c. 1296. C.

Rei criminis iura quod tempus debent judicari. T. 9. c. 1390. C.

Duo rei debendi quibus modis fiunt. T. 9. c. 1097. C. & non constituuntur iudicato. Ibid. B.

Rei morte extinguuntur crimen, & poena, & causa bonorum rei constitucandorum. T. 9. c. 1391. E.

Duo rei debendi qui sunt. Tom. 9. c. 107. E.

Duo rei debendi quomodo constituuntur ex mutuo. Ibid. D.

Duo rei debendi. T. 9. c. 98. E.

Duo rei debendi, qui debent Strychum singuli, aut Pumphiliu, utramque pariter solverunt per errorem, an singuli condicant partes. T. 9. c. 228. D.

Duo rei debendi quomodo constituuntur stipulatione. T. 9. c. 107. D.

Duo rei credendi ex mutuo. T. 9. c. 211. C.

Duo rei debendi per stipulationem. Ibid. C.

Rei credendi plures, & si unus ex eis aliquid remisit, aliis nocere non potest. T. 9. c. 412. E.

Rei non sunt ante litem contestatam. T. 9. c. 1379. B.

Quot rei deferri, accusare possunt a delatore. T. 9. c. 1375. E. & c. 1374. A.

Rei vocantur fugientes. T. 9. c. 134. B.

Duo rei promittendi constituebantur olim, hodie non sunt, nisi specialiter dictum sit, ut singuli tenerentur in solidum. Tom. 9. c. 1375. A.

Rei promittendi qui dicuntur. Ibid. B.

Plures rei debendi locatione constituantur, sicuti ex omni genere contractuum. T. 9. c. 412. B.

Rei favorabiliores, quam actores. T. 9. c. 1241. E. & c. 1246. A.

Non omnes rei carcere, & vinculis suorum continendi, & contringendum. T. 9. c. 1387. A.

Rei in foro publice morte plecti debent. T. 9. c. 1389. A.

Rei exhibitio, & presentia in iudicio criminali magis est necessaria, quam accusatoris. T. 9. c. 1378. D.

Rei soli. T. 9. c. 1010. C. D.

Rei sunt, qui tandem rem, vel summa non figit in solidum debent. T. 10. c. 459. E.

Rei duo stipulandi an possint constituui. T. 10. c. 555. E.

Rei hoc habent beneficium, ut pro sua tantum parte teneantur. T. 10. c. 554. D.

Rei obligatio tollit obligationem fidejussoris. T. 10. c. 556. C.

Reo principali electo, fidejussor, vel heres ejus liberatur. T. 1. c. 396. A.

Reo incumbit defensio, actori probatio. T. 1. c. 1193. B.

A reo omnis contraversa est falsitas. T. 2. c. 952. A.

Reo principali deportato, an liberetur fidejussor, pignus, correus. T. 4. c. 228. D.

Cum reo qui contestatur, dicitur accusator. T. 4. c. 75. C.

Reo exceptio competens fidejussori prodest. T. 4. c. 712. D.

Reo plus tribuitur, quam actori. T. 5. c. 236. E.

Reo omnia conservanda salutis honesta sunt. T. 6. c. 824. D.

Reo licet, quod actori. T. 8. c. 582. B. & c. 774. A.

De reo, & actore dux regula proponitur. T. 8. c. 775. C.

De reo elegium. T. 9. c. 1384. E. & c. 1385. A.

Reo dilationes quae dantur, quae recusatori. T. 9. c. 18. A.

A reo alienationes, donationes, venditiones, emancipationes liberorum an valeant. T. 9. c. 1396. C.

Si reo irrogata fuerit poena pecuniaria, cessio bonorum locum esse in causis criminalibus. T. 9. c. 1391. A.

Reo principali liberato capitis diminutione, fidejussor, aut mandator non liberatur. T. 9. c. 1278. B.

Pro reo, qui ad supplicium ducitur, spellationem potest quae interponere ejus nomine eo invito. T. 9. c. 1110. D.

De reo qui per contumaciam abest. T. 9. c. 136. C. & seq.

Reo emancipandi causa occasionem adquirendi negligere licet, et si ea re frustretur filius. Tom. 10. c. 581. C.

Cum reo quibusdam in causis jure sentit.

antiquo mitius agebatur, quam- cum fideiussore, aut mandatore. T. 10. c. 648. B.

Reo si succederet fideiussori, extinguitur obligatio fideiussoris. T. 10. c. 711. C.

Reo criminis si pars bonorum adempta sit, & appellaverit, pendente autem appellatione mortuus fuerit, an ejus heredes causas appellationis persequi cogantur. Tom. 10. c. 802. A. B.

Reo cur dentur dilationes. Tom. 10. c. 923. B.

Reo absoluto, & actore postulante, an lis retractetur ob reperta nova instrumenta, quibus actor delictus erat. Tom. 10. c. 1238. D.

Reum principalem libetat expromissor, fideiussor non. Tom. 4. c. 269. C.

Reum postulari aliud est, aliud accusari. T. 4. c. 819. C.

Inter reum, & fideiussorem differentia quæ est. T. 4. c. 721. D. E. & c. 722. A.

Reum, actione noxali conventum, an exceptio doli mali securum faciat. T. 5. c. 99. B.

Reum nocentem absolvi satis est, quia damnari innocentem. T. 7. c. 192. D.

Reum præstare dolum, & culpam post litem contestatam. Tom. 7. c. 314. E.

Reum, qui ducbatur ad supplicium, eripiebatur per vim clericis, & monachi. T. 9. c. 1110. D.

Cum reum da mnabat iudex, vellem mutabat, pretextum ponebat. T. 9. c. 1480. B.

Reum postulare quid. Tom. 9. c. 1415. E.

Reum postulare aliud est, aliud iudicium exercere. Ibid. E.

Reum semel delatum non posse absolvi, nisi lis contestetur. Tom. 9. c. 1351. C.

Reum officio iudicis ex iusta causa compelli auctori edere privatas, & domesticas rationes. T. 9. c. 6. B. C.

Reum deferre aliud est, aliud reum accusare. T. 9. c. 1352. C.

Reorum quot sunt genera. Tom. 1. c. 197. C.

Reorum plerique frontibus notari solebant. T. 3. c. 174. A.

De reorum exhibitione, & custodia. T. 1. c. 872. C.

De reorum exhibitionibus. T. 2. c. 1099. D.

Reorum iudex quis dicatur. T. 3. c. 455. C. & c. 456. A. B.

Reorum credendi unus etiam novæ veterem obligationem potest. T. 3. c. 638. D.

Reorum duorum promittendi, unus purè, alius in diem, vel sub conditione obligari an possit. T. 1. c. 198. B.

Reorum, & iudicum commune,

verbum est discipulare. Tom. 4. c. 713. E.

Reorum, vel magistratum commune est lege agere. T. 4. c. 747. B.

Reorum credendi conditio quæ est. T. 7. c. 1115. A.

Duorum reorum debendi conditio quæ. T. 9. c. 98. E.

De reorum abolitione. T. 9. c. 1387. D. E.

Reorum exhibitio prior est accusatione solenni, vel litis contestatione. T. 9. c. 1383. E.

De reorum custodia. T. 9. c. 1386. C. & seq.

Reorum requirendorum quod tempus datur. T. 9. c. 1466. B. C.

Reorum custodia ad quos pertinet. T. 9. c. 1389. D.

Reorum custodia qualis esse debet. T. 9. c. 1385. C. D.

In reorum damnatione quæ observantur. T. 9. c. 1480. C. D.

Reorum perduellionis filii quibus hereditatibus, & iuribus priventur. T. 9. c. 1395. A. B.

De reorum abolitione. Tom. 9. c. 1387. D. E.

Reorum clypei sunt exceptiones. T. 9. c. 1087. D.

Reorum distictorum nomina Augustus abolevit. Tom. 10. c. 577. B.

De reis duobus. T. 2. c. 1132. D.

De reis pecunie constitutæ. T. 2. c. 1034. E.

De reis duobus constituendis. T. 1. c. 860. D.

Ex reis debendi unus pactum accepit alteri, vel noccat. Tom. 4. c. 682. A. & seq. alter culpam utique præstabit, maxime si socii fuerint. Ibid. c. 683. C. D.

Reis capitulum criminum quodnam spatium temporis datur ad defendendam causam. Tom. 5. c. 414. E.

In reis duplex iudicium erat Athenis. T. 7. c. 1226. C.

De reis exhibendis, vel transmittendis. Tom. 9. c. 1383. E. & c. 1384. A. & seq.

De reis absentibus, qui sunt requirendi. T. 9. c. 1465. A.

De duobus reis stipulandi, & promittendi. Tom. 9. c. 1274. D. & seq.

Ex reis quis eximitur variis modis. T. 9. c. 1382. D. E.

De reis requirendis. T. 9. c. 1466. A. B.

Ab uno ex reis siquis solidum accepit, an alter proorsu liberetur. T. 10. c. 553. D.

Reis hodie datur beneficium divisionis, si omnes sunt solvendo. T. 10. c. 665. B. C.

De reis Romæ iudicium sorte reddebatur. T. 10. c. 862. D.

Inter reos delatus testis esse non potest. T. 6. c. 874. B. nec alium accusare. Ibid. B.

Inter reos absens potest recipi. T.

9. c. 1415. C. & seq.

Inter reos, vel in reis recipere, & referre promittit dicimus. T. 9. c. 1417. A. B.

De iis, qui latrones, vel alios criminibus reos occultaverint. Tom. 9. c. 1465. D.

Reos plures, quam duos, non licet habere eodem tempore ex diversis criminibus. T. 9. c. 1374. A. & c. 1393. A. sed licet eodem tempore, & eodem crimine plures simul deferre reos. Ibid. c. 1393. A.

Rex imperio omnia possidet, singuli dominio. T. 3. c. 450. B.

Rex Galliarum Regnum Neapolitanum sibi alii ratione vindicare nequit, quam iure adoptionis. T. 4. c. 619. A.

Rex Carolus dicitur pro regno Francie Pontifici censum dedisse. T. 6. c. 1081. A.

Rex Francorum in spiritualibus illum superiorem non agnoscit, quam Romanum Episcopum, in temporalibus neminem. Tom. 6. c. 1138. D.

Rex Siciliae Romani Pontificis seque datarius. T. 6. c. 894. E.

Regni omnia esse, ut intelligendum. T. 7. c. 34. B.

Regi non licet conferre jus decimarum. T. 6. c. 910. B.

Regi aliquando competit plena præbendarum collatio. T. 6. c. 1003. C.

Regi dominium suum alienare cur non liceat. T. 6. c. 902. D. E.

Rhedæ vehiculi genus. T. 9. c. 531. B.

Rhedariz mulæ unde sic dictæ. T. 10. c. 1035. A.

Rhemmia lex. Vide, Lex Rhemmia.

Rhetores ex qua materia. T. 3. c. 172. E.

Rheus flumen in Germania. T. 4. c. 841. A.

Rhetoricæ limes quis, & quibus terminibus includeretur. T. 2. c. 748. C.

Rhetores quid a Sophistis distant. T. 1. c. 1025. A.

Rhetores multas ex iure proponunt controversias, quas non explicant. T. 3. c. 575. D. E.

Rhetores decreto probati, & immunes læli, contrario decreto improbari possunt. T. 2. c. 755. C.

Rhetores a sordidis muneribus exculantur. T. 2. c. 748. B. C.

Rhetores a tutelis excusantur. Tit. c. 1024. B.

Rhodia lex cur sic appellata. T. 1. c. 765. A.

Rhodiurum civitas quænam sit. T. 10. c. 853. D.

Rhodus Cycladum insularum caput. T. 2. c. 1091. D.

Richardus notatus. T. 6. c. 70. E.

Richardus Primus Anglorum rex. T. 6. c. 789. B. C.

A a a a Richei

Richemundus Archidiaconatus summi dignitas. T. 6. c. 1011. B.
Ricina sunt vestes fimbriatae. T. 4. c. 30. B.
Ridicula quid. T. 9. c. 513. B.
Ridicula in iure sunt vitanda. T. 4. c. 1131. B.
Rigor iuris nullus est in iure praetorio, sed est omnis in civili. T. 9. c. 649. B.
Rigor dicitur a rectitudine. T. 10. c. 732. A.
Rigor iuris. Vide, **Juris rigor**.
De ripa manenda. T. 1. c. 851. D.
Ripa quid. T. 8. c. 556. D.
Ripa cedit ager continens. Tom. 3. c. 399. C.
Ripa munitur necessitas illi incumbit, qui prope ripam praedia possident. T. 5. c. 874. B.
Riparum proprietates est privatorum. T. 1. c. 59. C.
Riparum an sit usus publicus. T. 8. c. 929. A.
Riparum usus. T. 8. c. 556. B. C.
Riparum proprietates est privatorum, & eorum, qui prope ipsam aedificia habent. T. 10. c. 1879. D.
Riparia sunt regalia. T. 2. c. 1325. A.
Ripens homines quinam fuerint. T. 2. c. 673. A.
Riscus mundo adnumeratur muliebri. T. 1. c. 418. D. & T. 3. c. 193. C.
Riscus, *Kuskar* Graecis auctoribus. T. 3. c. 193. C.
Rituales libri qui. T. 8. c. 519. E.
Ritus nomen quid significat. Ibid. B.
De duobus rivalibus, qui eodem rivo certis, & statim horis separati in aquam ducere solent. T. 6. c. 468. E. & c. 467. A.
De rivis interdictum. T. 1. c. 853. C.
De rivis revivendis, aut purgandis aquae ducendae causae, quoniam actio competat. T. 5. c. 804. C. D.
Rivus est iter aquae. T. 1. c. 550. D.
Rivus, quo plures utuntur, an possit pervenire in iudicium communi dividendo. T. 7. c. 432. C. D.
Rixa frivolaria. T. 4. c. 994. B.
Rotatio precarii non interruptit usufructum in pignore, quod debitor omnino non possidebat. T. 6. c. 86. A.
Rotatio possessionis est, non proprietatis. T. 5. c. 84. C.
Rotario, & lex in quo differtur. T. 8. c. 199. C. D.
An qui rogatus est restituere quod ex hereditate superfluit, etiam fructus superfluos restituere debet. T. 4. c. 560. B.
Rogatus quis simpliciter hereditatem restituere, an possit aliquid ex hereditate alienare. Tom. 4.

c. 560. D. E.
Rogo, & mando, ex his verbis mandatum perficitur. T. 4. c. 81. A.
Rogo, volo, manda, cupio, & peto, haec verba sunt precaria, non dicecta. T. 4. c. 515. A.
Rogo verbum. Vide verbum **Oro**, vel **Rogo**.
Rogo verbum mandatum facit. T. 6. c. 403. A. & c. 455. A.
Rogo, & recipio citra stipulationem perficitur mandatum. Tom. 10. c. 988. D.
Roma est communis patria. Tom. 1. c. 1026. A. & T. 2. c. 765. B. & T. 4. c. 642. D. & T. 6. c. 5. A. & c. 793. B.
Roma continentibus aedificiis an finitur. Tom. 5. c. 15. E. & c. 56. A.
Roma pro urbe impropiè; urbis appellatio est archior, Roma latior. T. 5. c. 15. E.
Roma est communis patria, & qui Romae docet, in patria sua docere videtur. T. 6. c. 503. A.
Roma est communis patria omnium, qui sunt in orbe Romano. T. 7. c. 131. C.
Roma, & tota Italia a tributis immunis est. T. 7. c. 152. A.
Roma communis patria ex cujus constitutione. Tom. 8. c. 903. E.
Roma communis civitas. Tom. 9. c. 392. A.
Romae urbis terminus centesimo milliario finiuntur. Tom. 1. c. 728. D.
Romae antiquae regiones. Tom. 3. c. 35. D.
Romae quoniam clausula in testamentis observari solita sit. T. 5. c. 823. D.
Romae conveniri potest quilibet Christianus, si ibi reperitur. T. 6. c. 793. C.
Romae morari non potest, qui suae patriae relegatus est, & cur. T. 6. c. 509. A.
Romae erant Senatus, Consules, & Tribuni plebis. Tom. 7. c. 535. D.
Romae appellatio latior, quam urbis. T. 8. c. 479. D.
Romae morari non debet relegatus, seu patriae suae interdictus. T. 9. c. 392. A.
Romae commendatio. T. 10. c. 584. D. E.
Romana Ecclesia mater omnium Ecclesiarum. T. 6. c. 793. C.
Civitas Romana salvo obsequio, & reverentia, quae debetur patronis, datur. T. 10. c. 689. A.
Romana sedis sententia commutari potest, cum aliquid subreptum est. T. 6. c. 925. A.
Adversus Romanam Ecclesiam opus est praescriptione centum annorum. T. 6. c. 917. D.
Romandiola est exarchatus Ravennae. T. 2. c. 1886. D.
Romani cives meliore conditione

sunt; quam Latini. T. 1. c. 310. B.
Romani Pontificis est Synodus confirmare. T. 6. c. 92. C.
Romani Pontificis privilegia. T. 6. c. 771. D.
Romani Pontificis decreta vim legum obtinent. T. 6. c. 928. E.
Romani liberos suos nuptiis communicare. T. 7. c. 882. B.
Romano Pontifici ius canonizandi competit. T. 6. c. 872. C.
Romanorum civium iura hereditatum, & rutelarum propria sunt. T. 5. c. 539. C.
Romanos leges a Graecis civitatibus repetisse, non accepisse, neminem esse qui nesciat. T. 5. c. 530. B.
Romanus Pontifex aliquando de rogat Concilio Generali. T. 6. c. 987. E.
Romanus Pontifex ordinarius ordinarius dicitur. T. 6. c. 935. D.
Romanus sedit manumissus maior 30. annis. T. 7. c. 5477. A.
Romulus in caelum ereptus fingitur. T. 7. c. 1189. D. Tullius scribit, Romulum fuisse ereptum ab hominibus. Ibid. D.
Roncalia quid. T. 2. c. 1886. D.
Capitula, quae Rex Conradus de beneficiis locit in Roncalia. T. 2. c. 1292. D. E.
Roncalia Civitas sita supra Padum flumen. T. 9. c. 1028. B.
Rossensis Episcopus in Hibernia. T. 5. c. 812. E.
Rota aequile accedit emptioni domus. T. 7. c. 750. E.
De rota tormento. T. 3. c. 77. A.
Rota aequile, rota aequarum quae dicantur. T. 7. c. 710. E. & c. 711. A.
Rubellio, seu rubigo quid significat. T. 3. c. 448. E.
Rubrice unde dicitur. T. 1. c. 721. B.
Rubricae cur minio, aut croco inscribantur. T. 5. c. 791. D.
De rudibus aedibus collapsarum, & rollendis in aliam sedem interdictum. T. 9. c. 1173. D.
Ruina, incendium, naufragium. T. 1. c. 847. B. C.
Rumor, si ve fama sufficit ad impedendum matrimonium contrahendum, non autem ad dissolutionem matrimonii rite perfecti. T. 6. c. 1115. B.
Rumor armorum genus. Tom. 2. c. 1123. A.
Rupisse videtur, qui corripit. T. 6. c. 331. D.
Rupisse dicitur, qui corripit, qui obliteravit scripturam instrumenti. Ibid. D.
Rustica servitus sui naturae intermissionem habet. T. 4. c. 439. C.
Urbanica servitus continuum usum habet. Ibid. C.
Rustica praedia ut distinguenda ab urbanis praediis. T. 7. c. 380. D.
Rustica

Rutiles mancipia pars juris sunt, & fundi. T. 9. c. 1020. A.
Rutiles servitutes. Vide, Servitutes.

Rutliciani ad nullum obsequium deservunt. T. 2. c. 831. A.

Rutlici reverentia, quae iure naturali parentibus, & patronis debetur, ignari non sunt. T. 5. c. 12. B.

Rutlicis non habentibus copiam iuriconsulti, quem consulant, iura aliquando subvenire solet. T. 4. c. 503. B.

Rutlicis ius plerumque ignorare permittitur. Tom. 4. c. 1432. A.

Rutlicis, & foeminis ignorantia iuris an prosit, vel noceat. T. 7. c. 892. A.

Rutlicitas, imperitia, casus, item iustus Praetoris excusant ab actione alibi corrupti. Tom. 7. c. 62. D.

Rutlicitati raro pareitis ob ignorantiam iuris. T. 4. c. 503. E.

Rutlicitati hominis an parcendum. T. 5. c. 11. A. B.

Rutlicitati in quibus casibus venia datur. T. 6. c. 169. D.

Rutlicitatis miseratio quandoque iudicem perducit ad mediocrem poenam. T. 4. c. 503. C.

Rutlicorum iudicium, vel anile quoddam sit. T. 5. c. 885. D.

Rutlicorum praediorum iura quae nam sint. T. 8. c. 942. C.

Rutlicus si arma, vel lanceam portaverit, quibus poenis afficiendus. T. 2. c. 1328. C.

Ruta. T. 3. c. 223. E.

Ruta caesa an possit legari. T. 7. c. 1017. D. quae inter illa nomen tenet. Ibid. C.

Ruta caesa non sequi fundi emptorem. T. 7. c. 790. D. & T. 8. c. 650. E.

Ruta caesa quae sint. T. 7. c. 723. D. & c. 780. D. & T. 8. c. 650. D.

Ruta caesa an sit adium. Tom. 7. c. 733. E.

Ruta caesa non sunt fundi, nec adium. T. 7. c. 610. C. & T. 8. c. 650. D.

Rutillus Maximus quis, & qualis fuerit. T. 3. c. 43. D.

Rutis caesa quae opponantur. T. 8. c. 650. E.

In rutis caesis quae sint. Ibid. C. D.

Rutorum casorum definitio quae. T. 7. c. 610. C.

S

Sabana quid sint. T. 10. l. 860. E.

Sabana an cogantur Provinciae iudices praebere militibus inferioribus. Ibid. E.

Sabini sententia quando locus est, quando Pegasi. T. 4. c. 61. A. B.

C.

Sabiniani, & Proculiani utrique peccaverunt, quod res a rebus, species a speciebus, corpora a corporibus non distinxerunt. T. 1. c. 378. B.

Sabiniani in l. 3. mandati acutissima ex rigore juris ratione utuntur. T. 5. c. 419. E.

Sabiniani, & Calliani erant ejusdem familiae. T. 7. c. 165. B.

Sabiniani quinam ita dicti. Tom. 8. c. 938. C.

Sabiniani, & Proculiani dissenserunt in stipulatione, quae in dando consistit, & verisimile est etiam dissensisse in ea, quae in faciendo consistit. T. 10. c. 77. C. D.

Sabinianorum; & Proculianorum differentia. T. 1. c. 67. A.

Sabinianorum sententiae quae. T. 4. c. 631. C.

Sabinianorum, & Proculianorum alterationes ex L. 18. de reg. gest. auctor dirimit, & explanat. T. 5. c. 128. E. & c. 129. A. & seq.

Sabulo viae regiae aeterni solebant. T. 5. c. 678. B.

Sabbati die ludaeos non esse conveniendos. T. 1. c. 525. E.

Sabbatum Sanctum dicitur. T. 6. c. 1098. A. B.

Saccarium facere quid. T. 7. c. 710. D. saccarium. Ibid. D.

Saecularii qui dicantur, & ut coelegendi. T. 3. c. 281. C. D.

Saecularii, vel apertularii qui dicuntur. T. 9. c. 1197. E.

Sacer contractus quis appellatur. T. 4. c. 223. C.

Sacer locus esse definit victoriam, non ruinam aedificii. T. 4. c. 944. E.

Sacer locus. Vide, Locus.

Sacerdos unde nomen acceperit. T. 2. c. 21. D. & T. 10. c. 819. D.

Sacerdos quas mulieres secum habere possit. T. 3. c. 44. D. E. & c. 45. A.

Sacerdos Vestalis. T. 5. c. 215. D.

Sacerdos Episcopus vocatur. T. 6. c. 974. B.

Sacerdotes olim soli Episcopi. T. 2. c. 1053. C.

Sacerdotes, qui clandestino matrimonio interfuerint, per triennium suspenduntur ab officio, quod gerunt in Ecclesia. T. 6. c. 1089. D.

Eadem poena irrogatur sacerdoti parochiali. Ibid. D.

Sacerdotes, etiam Foeriales. Tom. 7. c. 29. D.

Sacerdoti, & hierophylaci, & libertis templi siquid relictum sit, an templo relictum esse videatur. T. 7. c. 1465. D.

Sacerdotia Provinciae. T. 4. c. 864. A. B.

A sacerdotio provinciae utrum excuset numerus quinque liberorum. Ibid. A. B.

Sacerdotio solvitur compromissum. T. 6. c. 871. D.

Sacerdotio suscepto an impleatur

cautio Mutiana de non ducenda uxore. T. 7. c. 946. E.

Sacerdotio non excusatur, qui propter lepra sibi virilitatem excoecat.

T. 9. c. 706. A.

Sacerdotium provinciae munus est patrimoniale. T. 2. c. 764. C.

Ad Sacerdotium Provinciae nominantur potiores, id est, locupletiores. T. 2. c. 716. B.

Sacerdotium qui coemptis suffragia ambiunt, in solium deponendi. T. 1. c. 514. E.

Sacerdotium quo pacto sumatur. T. 1. c. 741. A.

Sacerdotium an conjugem separet. T. 6. c. 1097. C.

Qui ad sacerdotium aspirant, oportet, ut sint omni ex parte integri. T. 9. c. 705. E.

Sacerdotium civitatis olim pertinuit ad populi laborem. T. 10. c. 817. D.

Sacerdotium portuile sunt divitiae. T. 7. c. 1086. E.

Sacerdotium nomen solet proprie tribui Episcopis, sed communicatur etiam Clericis, in d. & Christianis omnibus. T. 2. c. 21. C. & T. 10. c. 819. C.

Sacra impia, aut nocturna qui fecerint, quibus poenis subiiciendi. T. 1. c. 506. C.

Sacra mutat adrogatio. Vide, Adrogatio.

Sacra certamina. T. 9. c. 1206. E. & c. 1507. A. in annois, & penitentionibus consistant. Ibid. A.

Sacra leges dicuntur. T. 7. c. 8. B. C.

Sacra res quoniam dicantur, & an alienari, & obligari possint. T. 8. c. 959. B.

Sacra, etiam puberum, sponte facta, inviolabiliter custodienda. T. 2. c. 1335. B.

In Sacramentalium numerum computatur reus, qui iurandum praeit. T. 2. c. 1322. A.

Sacramentum non semper possidenti dandum. T. 2. c. 1285. A.

Sacri loci nulla est venditio. T. 4. c. 945. E.

Sacri fides. T. 9. c. 1050. D.

Sacriligi ut pumendi. T. 1. c. 301. A. B.

Sacriligii criminis reos esse seditionis, vel tumultus auctores. T. 9. c. 1455. C.

De sacrilegii crimine. T. 9. c. 1454. E.

Sacriligii crimina adjecta. Tom. 9. c. 1454. E. & c. 1455. A.

Sacriligium quid. T. 3. c. 373. E.

Sacriligium signum. T. 2. c. 610. D.

Sacriligium separat conjuges. T. 2. c. 1073. D.

Sacriligium ut a furto differat. T. 2. c. 610. D. & Tom. 3. c. 373. D. B.

Sacriligium gravius, quam peculatus. T. 9. c. 1454. E.

Sacriligium est furtum pecuniae sacrae. Ibid. E.

An sacrilegus sit, qui pecuniam facit

A a a a a y a t a m

- varam in ade sacra depositam
abstulerit. T. 3. c. 373. C.
- Sacilegitus est, qui de facultatibus
Ecclesie suo, vel alieno nomine
quidquam emit. T. 6. c. 1041.
C. an liceat interesse sacris, que
facit is, qui concubinam habet,
vel in alio flagitio volutatur.
Ibid. c. 975. E.
- In sacris criminis alii sunt statuti,
alii superuenerunt. T. 2. c. 919.
B.
- An sacris obligetur legatarius. T. 4.
c. 43. B.
- Sine sacris non est hereditas. Ibid.
B.
- Sacris defuncti legatarius certis ca-
sibus obligatur, sicut heres. T.
7. c. 1230. D.
- Sacris iisdem utitur uxor cum mari-
to. T. 9. c. 440. D. E.
- Sacris soluitur, qui emancipatur a
patre. T. 9. c. 1115. D. que sunt
illa sacra. Ibid. D.
- Nequid in loco sacro fiat, interdi-
ctum. T. 1. c. 849. E.
- Sacrum est patris, matriscue nome-
nis, sacra sunt omnia pariterum,
liberorumque nomina. Tom. 5.
c. 548. D.
- Sacrum nomen patris. Ibid. D.
- Sacrum, sanctum, religiosum an dis-
ferant. T. 8. c. 600. E.
- Sacrum locum scientes possidere non
possunt. T. 8. c. 193. D.
- Saga equorum inflata. T. 2. c. 991.
C.
- Sagittarum fabrica. T. 2. c. 1122.
D.
- Sagmina quid. T. 7. c. 28. D.
- Sagum quid. T. 1. c. 1284. C.
- Salapilla pro alepe. T. 9. c. 943.
B.
- Salaria que sint, & quibus, & a
quibus prabendam. T. 2. c. 733.
C. D.
- Salarii, idest, annona. T. 2. c. 1046.
C.
- Salaria omnia petuntur extra ordi-
nem. T. 7. c. 1115. B.
- Salaria de publico quibus officii
præstantur. T. 10. c. 868. D. E.
- Salariarii. T. 4. c. 973. B.
- Salariarius est procurator. Tom. 5.
c. 459. A.
- Salarii incerti constitutio nullius est
momenti. T. 4. c. 943. B.
- Salarii petito non est procuratori,
si ei non sit constitutum. Tom. 4.
c. 939. E. & c. 940. A.
- Salarii petito adfectoribus erat ex-
traordinaria aduersus flicum. T.
4. c. 972. C. D.
- Salarii causa nihil commune habet
cum causa mandati. T. 4. c. 940.
B.
- Salarii incerti persequutio non est.
T. 9. c. 355. C.
- Salarii an sit petitio. T. 10. c. 989.
E.
- Salario publico fruebantur adflec-
tores. T. 4. c. 972. C.
- Salariorum Præfex solus cognitio-
nem habet. T. 8. c. 583. A. B.
- Salarium quomodo petit procura-
tor. T. 4. c. 940. A.
- Salarium non esse mercedem, sed
honorarium, sive honorem. Ibid.
C. D.
- Salarium procuratorum. Tom. 4.
c. 939. E.
- Salarium procreatoris, qui deces-
sit. T. 4. c. 973. D.
- Salarium advocatorum. Ibid. D.
- Salarium procuratori litium quo-
modo constituitur remunerandi
laboris gratia. T. 4. c. 949. E.
- Salarium residui temporis an de-
beatur hereditibus defuncti Præ-
fex. T. 4. c. 973. B.
- Salarium non est merces, sed hono-
rarium, sive honor. T. 4. c. 940. C. D.
- Salarium nudâ pollicitatione con-
stitutum. T. 4. c. 940. B.
- Salarium nunquam præstitui dicitur,
sed tempus tantum præstitui
dicitur. T. 4. c. 972. E. verba
M. Tullii hoc loco qua. Ibid.
E.
- Salarium integrum ejus anni, quo
moriuntur, qui ad heredes suos
transmittunt. T. 4. c. 973. D.
- Salarium integrum ejus hereditibus
an debeatur, qui morte præven-
tus causam agere non potuit.
Ibid. D.
- Salarium procuratori constitui po-
test, & ohiolominus actio erit
mandati. T. 9. c. 355. B.
- Salarium recipit mandatum, non
mercedem. Ibid. B. C.
- Salarium Græci notepretantur ob-
sionum. T. 10. c. 458. A.
- Salarium ejus anni, quo moritur
salariarius, an debeatur suis he-
reditibus. T. 10. c. 1092. E.
- Salari, quos tellator habuit meriti
causa, an contineantur usu sala-
riarum. T. 7. c. 1371. E.
- Salarii nomine que significantur.
T. 2. c. 977. B.
- Salica lex unde, & quando cepit,
& quid a lege Francica differt. T.
2. c. 1286. D. E.
- De salica terra portio nulla heredi-
tatit ad mulierem perveniat. T. 3.
c. 203. E.
- Salica lex. Vide, Lex salica.
- Salices parciales, & viminalis ad
jugandas vineas. T. 6. c. 374. B.
- Salientes qui dicantur. T. 3. c. 297.
C.
- Salii cur Franci vocati. T. 2. c. 1286.
D. E.
- Salii Franci vocati. T. 9. c. 410. E.
- Salinarum publicum vestigal. T. 8.
c. 498. D.
- De salinis, & salinarum vestigali.
T. 3. c. 80. B.
- Salis commercio omnibus est inter-
dictum sine persona mancipum.
T. 10. c. 505. C.
- Salium monopolium flicus exerceat.
T. 9. c. 400. A.
- Salix munda, salix cana. T. 6. c. 574.
B.
- Salix utilis ad adminiculandas vi-
neat. T. 8. c. 513. C.
- Salutem alieni non militent. T. 2.
c. 949. A.
- Salutaris quis sit. T. 10. c. 1124.
E.
- De salubris pacis. T. 2. c. 862.
D.
- Salus rei dominice. T. 2. c. 873.
E. & c. 874. A.
- Salus est præsum, cuius fructus
maxime in peccato consistit. T. 4.
c. 894. B.
- Salus suat silve, & pactiones, in
quibus pecora hieme in hibernis,
astate in æstivis sunt. Tom. 4.
c. 627. B.
- Salus quid. T. 7. c. 815. E.
- Saluum æstivorum, & hibernorum
possessio an nudo animo retineat-
ur. T. 4. c. 1456. C. D.
- Salubritas inter jura servitutum præ-
diorum numeratur. T. 7. c. 381.
B.
- De Salviano interdicto. Vide, In-
terdictum.
- Salvianum interdictum an de iis
rebus, quas quis in usu quotidianum
habet, competat. T. 5. c. 809. B.
- Salvianum interdictum in quo dif-
ferat a Serviana actione. T. 8.
c. 1208. A. B.
- Salvianum interdictum quid. T. 9.
c. 1173. A.
- Est quoddam quasi Salvianum in-
terdictum, quod culibet compe-
tat ad persequendam possessionem
rerum sui debitoris pignori obli-
gatarum. Ibid. B.
- Salvus Julianus auditor fuit inter-
dicti Salviani. T. 6. c. 338. C.
- Salutem suam, vitamque rueri pro
voto petissim est. T. 4. c. 836.
A.
- Salutem desperati hominis expedire
honestum est. T. 4. c. 1394. C.
- Per salutem Principii jurare. T. 9.
c. 185. B. C. & c. 188. A.
- Salutis expediendæ est omnis hanc
sæ ratio. T. 3. c. 144. D. & T. 9.
c. 1261. A.
- Sam, vel Sas quomodo debeat intel-
ligi in textu legis Falcidie. T. 10.
c. 803. A.
- Samaritanæ quinam fuerint. Tom. 2.
c. 34. C. & c. 1152. B.
- Samaritanæ quinam sint. Tom. 10.
c. 849. A.
- Samaritanorum secta ex Paganismo,
& Iudaismo mixta. T. 10. c. 845.
C.
- Samaritanæ non ab similes esse Mon-
taniis. T. 2. c. 1152. B.
- De Samaritanis. Tom. 2. c. 34. A. &
c. 1152. B.
- San pro suam. T. 3. c. 85. D.
- Sancta res est (Calpurnius Flaccus
inquit) adaptione beneficium ne-
que, & juris imitatur. Tom. 4.
c. 1086. E. & c. 1087. A.
- Sancta est persona patris filio. T.
7. c. 127. B.
- Sancta rei est adoptio. T. 9. c. 1355.
C.
- Sancta persona patris. Ibid. C. D.
- Sancta sunt omnia patris, & patro-
ni,

oi. T. 9. c. 645. C. colenda religione mult. Ibid. C.
 Sanctus Genovefa Abbas iuridictioni praeft. T. 6. c. 791. D.
 Sanctus Trinitatis feftum quo tempore celebrandum. T. 6. c. 810. B.
 De Sanctimonialium raptu. T. 9. c. 1438. B.
 Sanctio quails pona. T. 7. c. 8. B. C.
 Sanctiones facrae dicuntur. Ibid. C.
 Sanctioia tres fignificationes. Ibid. C.
 Sanctorum dies natales qui dicuntur. T. 7. c. 22. A.
 Sanctum eft nomen patris, matris, filii, aut quali patris, matris, filii, & filiz, ideoque reverendum, & colendum. T. 5. c. 547. B.
 Sanctus, & religiofus homo fidei commiffa tueri folet. T. 4. c. 1302. A.
 Sanglier, aper. T. 2. c. 1195. D.
 Sanguis aliud eft, aliud contagiatus. T. 4. c. 310. D.
 Sanguis cognatio eft naturalis. Ibid. D.
 Sanguinis ius eft ius cognationis, non agnationis. T. 2. c. 658. C.
 Sanguinis iura quae. T. 8. c. 190. C.
 Sanguis redimendi omnis boveffa ratio eft. T. 9. c. 972. B.
 Sanguinis ius an iure aliquo dirigitur. T. 10. c. 780. D.
 Sanguinem fufundere quid fit. T. 9. c. 1127. B. C.
 Sanguinolenti. T. 1. c. 467. C. & T. 2. c. 570. A.
 Sanguinolenti qui dicuntur. T. 7. c. 692. A.
 Sanguinolenti filii. Vide, Filii sanguinolenti.
 Sanguinolenti infantes qui dicuntur. T. 9. c. 1324. C.
 Sanguinolenti, recens nati. Tom. 10. c. 654. E.
 Sanguinolentorum infantium expositio, educatio, emptioque. T. 9. c. 1325. A.
 De iis, qui sanguinolentos emptos, vel nutritios acceperunt. T. 9. c. 1325. B.
 Sanitatis falfa fpecies quem non decipiat. T. 5. c. 745. A.
 Sanus homo. Vide, Homo.
 Sapiens nomen unde deductum. T. 7. c. 5. A.
 Sapiens in fcripturis pro altitia, abufione verbi, non proprietate dicitur. T. 8. c. 557. C.
 Sarcophagum quid. T. 7. c. 1151. D.
 Sarcinae quae dicuntur. T. 3. c. 57. E. & c. 58. A.
 Sardienfis Synodi fanchio graviffima. T. 8. c. 980. C.
 Synodus Romana habita ex confilio Lutharii, & Ludovici Regum. Francorum fub Leone IV. Ibid. D.
 De Sarcinia obiter hic quid notandum. T. 4. c. 832. A.
 Sarpes quodque, donec dempta erunt. T. 3. c. 256. A.
 Sata folo cedunt. T. 6. c. 120. C.

Sata iure naturali fundo cedunt. T. 7. c. 852. D.
 Satellites qui. T. 6. c. 870. A.
 Non fatifdant locupletes. Tom. 9. c. 182. C.
 An fatifdandum fit emptori in actione ex vendito evictiois generalis, vel fpecialis nomine. T. 4. c. 947. E. & c. 948. A.
 Satifdare, & fatifdare differunt. T. 1. c. 225. D.
 Satifdare debet vicinus vicino ob damni impendunt metum. T. 1. c. 487. B.
 Satifdare fideiufforibus, vel fatifdare fimpliciter. T. 2. c. 141. A.
 Satifdare quid. T. 2. c. 735. D. & T. 2. c. 141. A.
 Satifdare debent tutores, & curatores, & qui alienarum rerum administrationes receperunt eodem modo, quo & procuratores. T. 1. c. 373. A.
 Satifdare non eft dare fideiufiores, fed cavere nuda cautione, fed reprimere, fatifdare. Tom. 4. c. 465. C.
 Satifdare qui dicitur. T. 5. c. 641. A.
 Satifdare fpecialiter etiam pro fideiuforem dare accipitur. Tom. 5. c. 415. C.
 Satifdare quid. T. 6. c. 1034. A.
 Satifdare quando tenetur heres creditoribus hereditarius de folvere ex alieno. T. 6. c. 321. A.
 Satifdare debere iudicatum folvi caufa cognita. T. 6. c. 45. E.
 Satifdare quifnam cogatur. T. 8. c. 1124. A. B.
 Satifdare eft fideiufiores dare. T. 8. c. 535. E.
 Satifdare qui coguntur, & qui non coguntur fatifdare, & quibus cautio totum fubicit. Tom. 8. c. 535. D. E.
 Satifdare debet de lite exercenda, qui vult accusare. T. 9. c. 1371. B.
 Satifdare eft ita cavere alicuius fideiufforibus contentus fit. T. 10. c. 529. B.
 Satifdatio iure defideratur, quotiens hereditas petitur. T. 1. c. 371. B.
 Satifdatio pro lita eliminatione an detur hodie aliqua. T. 1. c. 273. C. 5. A.
 Satifdatio iudicatum folvi. Tom. 1. c. 274. A. B.
 Satifdatio, vel cautio fecundum mancipium quoniam fit. T. 3. c. 616. B.
 Satifdatio obtinet vicem remiffionis. T. 4. c. 94. A.
 Satifdatio fideicommiſſorum. Vide, Cautio Mutiana.
 Satifdatio quid fit. T. 5. c. 862. B.
 Satifdatio de rato, & fatifdatio iudicatum folvi a quibus datur. T. 5. c. 116. D. E.
 Satifdatio legatorum praefanda folo fideicommiſſario Trebelliano, non ab herede. T. 5. c. 865. B.
 Satifdatio quotuplex fit. Tom. 5.

c. 101. B.
 Satifdatio ubi fieri debeat. Tom. 5. c. 103. D.
 Satifdatio legatorum praefandorum caufa quomodo fiat. T. 5. c. 796. A.
 Satifdatio iudicialis in actione reali, & perfonali quomodo fieri debeat. T. 5. c. 107. D. E.
 Satifdatio, aut legatorum quilibet an pro fatifdatione fufficiens accipiendi. T. 5. c. 796. E.
 Satifdatio iudicatum folvi. Tom. 4. c. 8. C. D.
 Satifdatio pro qualitate perfonarum exigitur. T. 7. c. 155. A.
 Satifdatio iudicatum folvi quando, & a quibus praefatur. Tom. 7. c. 164. B. C.
 Satifdatio quid, & diverſi ejus apud antiquos, & apud recentiores modi. T. 1. c. 217. E. & T. 8. c. 1123. A.
 Satifdatio a quo plerumque exigatur. T. 8. c. 819. A.
 Satifdatio eft, cum fideiufiores dantur, non nuda promiffio. Tom. 7. c. 1510. E.
 Satifdatio propria eft cautio praefigta datis fideiufforibus. Tom. 10. c. 591. B. C.
 Satifdatio refpectu novi operis quid fit. T. 10. c. 1192. A.
 Satifdationis nomine fatifdatio interdu fignificatur. T. 1. c. 225. D.
 Satifdationis veſtigia. T. 1. c. 273. B.
 Satifdationis legatorum formula. T. 2. c. 431. B.
 Satifdationis verbum generale eft, non minus, quam fatifdationis. T. 5. c. 415. B.
 Inter fatifdationem voluntariam, & necessariam differentia quae. T. 4. c. 718. E. & c. 719. A.
 Satifdationem qui praefare non poſſunt. T. 5. c. 201. D.
 Post fatifdationem in opere reſtituendo quando non eft neceſſaria remiffio. T. 6. c. 292. D.
 Satifdationem de opere reſtituendo ſequi folet remiffio Praetoris. Ibid. C.
 Satifdationem praefandam eſſe iudicio filii ab his, qui de ſtatu ſuo litigant. T. 9. c. 986. B.
 Satifdationem inter, & remiffionem refpectu nuntiationis novi operis differentia. T. 10. c. 1171. E. & c. 1172. A.
 Post fatifdationem non neceſſaria remiffio, fed utilis poſt remiffionem. T. 10. c. 1192. C.
 Sine fatifdatione nemo defenſor in aliena res idoneus eſſe creditur. T. 1. c. 217. E. & c. 362. A. & c. 641. C. & Tom. 3. c. 185. A. & T. 8. c. 710. D. & c. 1123. C.
 De fatifdatione iudicatum folvi. T. 3. c. 284. C.
 Pro fatifdatione inſiſtitio in iure ubique eſt. T. 4. c. 309. A.
 Sine fatifdatione non eſt adenda admi.

- administratio . T. 4. c. 38. B.
Sine satisfatione nemo aliena rei defensor idoneus est . T. 6. c. 8. C. D.
Sine satisfatione neminem esse idoneum defencorem . T. 6. c. 45. E.
De satisfatione iudicatum solvi auctori prestanda ante litem contestatam a defensore rei aliena, siue litis, quamvis locupletissimo . T. 6. c. 468. B. C.
Satisfatione supervacaneæ nemo unquam omerandus est . T. 6. c. 45. E.
Satisfatione iudicatum solvi auctori prestanda ante litem contestatam . T. 6. c. 514. C.
De satisfatione tutorum, vel curatorum . T. 8. c. 925. A.
De satisfatione in interdicto Uti possidetis . T. 9. c. 1166. E. & c. 1167. A. B.
De satisfatione legatorum, vel fidei commissorum causâ, maxime eorum, quæ sub conditione, vel in diem relictæ sunt . T. 9. c. 909. A.
De satisfatione legatorum, vel fidei commissorum servandorum, causâ . Ibid. A.
De satisfatione tutorum, vel curatorum, & de iis, qui satis non dederunt . T. 9. c. 581. D. E. & c. 582. A.
Satisfationes qui tutores, vel curatores non omerant . T. 9. c. 582. A. B.
Satisfationes secundum mancipium prædiorum . T. 3. c. 299. C.
Satisfationes moris erat interponi de rato, & iudicato solvendo, & de re defendenda . T. 2. c. 140. E. & T. 10. c. 915. A.
Satisfationes mutue interponuntur in omnibus vindicationibus . T. 8. c. 133. A. B.
Satisfationes an interponantur venditioni, & emptioni . T. 9. c. 404. A.
Satisfationes judiciales hodie sublatæ sunt . T. 9. c. 1188. A.
Satisfationes in ipsâ olim litum, exordis necessariæ quamquam sine . T. 10. c. 915. A. & de iis quid nunc juris . Ibid. A.
Satisfactum pro satisfactum . T. 1. c. 1145. B.
Satisfacere, & solvere semper sequeantur . T. 7. c. 689. C.
Satisfacere quid sit . Ibid. D.
Satisfacere est tantum facere, quantum irato satis sit ad vindictam . T. 10. c. 529. B.
Satisfactio maxima defensionis pars est . T. 5. c. 759. B.
Satisfactio est loco solutionis . T. 7. c. 689. C. D.
Satisfactio pro solutione est . T. 8. c. 609. C.
Saxoniibus ingenuitate, & alode fidei firmas roborata . Tom. 2. c. 1256. C.
Saxum vivum . T. 3. c. 298. D.
Scabini qui dicantur . T. 2. c. 712. D.
Scenici famosi sunt . T. 2. c. 825. C.
Scenici qui dicantur . T. 2. c. 825. C. D.
De Scenicis . T. 2. c. 824. D.
De scenicis mulieribus . Tom. 2. c. 1098. C.
Scævola viri etate Imperatorum D. Marci, & Commodi . Tom. 4. c. 1255. C.
Scævola responsi ratio, quod est in L. Pater. f. filiam. de leg. 3. T. 3. c. 425. C.
Scævola variasse . T. 3. c. 87. B.
Scæla, id est, maritimi trajetus . T. 2. c. 830. B. & c. 1165. A.
Scæmo pro subciliis . T. 2. c. 454. D.
Scapha non est pars navis . T. 8. c. 651. C.
Scapha quid . Ibid. C.
Scapha quid a navi distat . Ibid. D.
Scaphæ an sint instrumentum navis . T. 4. c. 1133. B.
Scaphæ sunt naves fluviatiles . T. 7. c. 235. C. D. solent alligari navi magnæ . Ibid. C. armamenta vocantur . Ibid. C.
Scapham, vulgo scribit Harmenopolis, vocari Babian, & avarasiam . T. 1. c. 386. C.
Scaptes pro scabres . T. 3. c. 303. C.
Scelera, quamvis citra exitum subfederint, puniri . T. 3. c. 446. D.
Scelera mortalitate extinguuntur . T. 4. c. 1347. B. C. morte vero sibi adiciunt nullum crimen ctinguntur . Ibid. C.
Sceleratus indemonstratus impune non interficiendus . T. 3. c. 97. B.
Sceleris effectum, vel voluntatem pari severitate puniri . Tom. 7. c. 104. E.
Sceleritas quid propriè dicatur . T. 2. c. 960. E. & c. 1082. B.
Scelus, & sceleris voluntas æquali sorte puniuntur . Tom. 9. c. 459. C.
Scheda . T. 2. c. 1092. E.
Schedam non esse protocollum, ut interpretatur Accursius . Tom. 9. c. 284. E.
Schisma quid sit . T. 10. c. 824. E.
Schisma Donatillarum in quodam schismata discissum . Tom. 10. c. 829. A.
Schismatici a privilegiis Ecclesiæ suis excluduntur . T. 10. c. 824. E.
Ex schismate plerumque nascitur hæresis . T. 10. c. 825. A.
Schola Palatinorum . T. 2. c. 264. B.
Schola Tribunorum, & Notariorum . T. 2. c. 900. E.
In schola equitum & peditum domesticorum, aut proecclorum primicerii sunt . T. 2. c. 913. B.
Schola publica Romæ Quintiliano data . T. 2. c. 909. D.
Schola militarium, vulgo le corps des officiers . T. 9. c. 1209. A.
Scholæ omnes iurisdictioni officiorum Magistris subiacent . T. 2. c. 946. C.
Scholæ agentium . T. 2. c. 907. A.
Scholæ militum quot erant in imperio Romano . T. 9. c. 414. D.
Scholæ sunt scholarium . Tom. 10. c. 667. D.
Scholam Cassianam a Proculiana in multis discississe . T. 7. c. 1365. E.
Scholares quinam sint propriè . T. 9. c. 414. E.
Scholares a Palatio separantur . T. 2. c. 945. C.
Scholares, scilicet tribuni militum, solitas consequuntur æononas, &c. T. 2. c. 965. A.
Scholares, quibus comestatus datus est, intra menses quinque civiliter conveniri nequeunt, quia sunt in numero militum . T. 1. c. 536. A. B.
Scholares causam suam agunt in suo loco, siue agant, siue conveniantur . T. 6. c. 784. A.
Scholares milites qui dicuntur . T. 9. c. 414. E.
Scholarum privilegia . T. 2. c. 945. C.
Scholarum magister quis . Tom. 9. c. 106. A.
Scholarum apud Romanos numojus . T. 10. c. 667. D.
Scholastica præmia quæ . Tom. 9. c. 1507. A. B.
Scholastici pro advocatis . Tom. 2. c. 1011. E. & c. 1118. D.
Scholastici . Vide, Studioli.
Scholastici quinam sint . Tom. 10. c. 879. D.
In scholis quod impensum est, an post mortem patris id erit onus fratribus . T. 7. c. 527. A.
Sciens, & scire debens paria sunt . T. 4. c. 949. A.
Sciens iniquus, & falsa pondera, & commodas, furti rector . T. 5. c. 151. A.
Sciens indebitum solvens, similis est ei, qui donat . T. 5. c. 456. E.
Siquis sciens severit fundum alieinum, ei sumptuum retentio est, saltem usque eo, quo dominus locupletior factus est . T. 6. c. 219. C. D.
Scire qui solvit, ei non competit re conditionem indebiti . T. 8. c. 774. A.
Sciens qui venit, hoc tenetur semper, ut de operam per omnes habere liceat . T. 10. c. 764. B.
Sciens qui solvit, quod alii amittit, an postea possit condicere quasi indebitum . T. 10. c. 948. E.
Sciens qui solvit, quod in alia amittit, an possit condicere . Ibid. E.
Scientes, & ignorantes in quo differunt . T. 9. c. 432. D.
Scienti tantum acquiritur possessio . T. 4. c. 622. D.
Scienti, & volenti acquiritur possessio .

scilicet . T. 4. c. 614. D.
 Scienti, & volenti non fit injuria,
 sed ignorantia . T. 5. c. 671. B.
 Scienti colonus possessionem aver-
 tere potest . T. 5. c. 715. A.
 Scienti factum, & ignorantia jus
 cedit tempus petende bonorum
 possessionis . T. 5. c. 618. D.
 Scienti tantum rem a sua possideri
 cur ulucapio procedat . Tom. 5.
 c. 713. A.
 Scientia non succurritur . Tom. 5.
 c. 102. B.
 Scienti dolus non infertur . T. 5.
 c. 684. D. & T. 10. c. 656. C.
 Scienti tantum creditori nocet res
 judicata inter alium, & debito-
 rem . T. 10. c. 1153. D. E.
 Scientia patris filio non nocet . T.
 3. c. 395. D. & T. 8. c. 11. E.
 Scientia tutoris pupillo nocet . T. 3.
 c. 396. A.
 Scientia, & cessatio furioso, vel in-
 stanti nocet . Ibid. A.
 Scientia, & taciturnitas consensus
 imitantur . T. 4. c. 1305. E. om-
 nes obligationes actione incerti
 conducuntur . Ibid. c. 1309. D.
 Scientia sola rei alienae, aut fidei-
 commissi non est mala fides . T.
 4. c. 1207. A.
 Scientia alterius uemini non cere de-
 bet . T. 4. c. 399. D. quia ab hac
 regula excipitur . Ibid. D.
 Scientia patris filio non nocet, sci-
 entia tutoris pupillo nocet, & ei
 dies cedunt, quibus tutor scrivit .
 T. 4. c. 398. B.
 Sic & in plerisque aliis causis scien-
 tia tutoris, vel dolus pupillo no-
 cet . Ibid. B.
 Scientia testatoris fideicommissum
 facit, opinio non . T. 4. c. 538. E.
 c. 539. A.
 Scietia domini quando initium
 possessionis vitiosum faciat . T. 5.
 c. 713. B.
 Scientia patris in adquirenda bono-
 rum possessione non nocet filio .
 T. 5. c. 431. D.
 Scientia patris filio non nocet circa
 tempora petende bonorum pos-
 sessionis . T. 5. c. 631. D.
 Scientia rei alienae actioni negotio-
 rum gestorum superueniens usucapionem interrompere non po-
 test . T. 5. c. 531. D.
 Scientia tutoris an, & quando pu-
 pillo nocet . T. 5. c. 172. A.
 Scientia domini ubique pro silen-
 tio, atque patientia domini ac-
 cipitur . T. 5. c. 41. C.
 Scientia, & patientia non obligat
 pupillum . T. 5. c. 98. C.
 Scientia juris qualis a iudicibus de-
 cit, & jurisperitis desideretur in
 iudicando . T. 5. c. 35. B.
 Scientia unus parentis non officit
 liberis, sed utriusque scientia
 tantum . T. 6. c. 1089. C.
 Scientia alterius alteri non nocet .
 T. 7. c. 888. E.
 Scientia aliud est, quae abstrahitur
 a subiecto, aliud est scientia,

quae inhaeret subiecto . T. 7. c. 4. B.
 Scientia distat ab habitu . Ibid. A.
 Scientia ex necessariis procedit . T.
 8. c. 738. B.
 Scientia juris duplex est . Tom. 8.
 c. 14. C. & c. 114. E.
 Scientia juris quae sit . T. 8. c. 14. C.
 Scientia diligentis patrisfamilias quae
 sit, vel esse debeat . T. 8. c. 14.
 C.
 Scientia jus est lati significatione,
 sed non verè, aut simpliciter . T. 8.
 c. 738. C.
 Scientia ex necessariis necessariis
 concludit . T. 8. c. 657. A.
 Scientia juris ubi exigitur, & ubi
 non exigitur . T. 8. c. 14. C.
 Non omnis scientia rei alienae est
 mala fides . T. 9. c. 107. C.
 Scientia an possessionem interromp-
 pat . T. 10. c. 512. D.
 Scientia patris an noceat filiz . T.
 10. c. 605. B.
 Scientia, & ignorantia distinctio .
 T. 5. c. 1186. A.
 Scientiam iura neque proficiuntur,
 neque praestare debent magistrat-
 us . T. 5. c. 34. E.
 Scientiam iura, & legum praestare
 debet adfessor . Ibid. E.
 Scientibus tantum tempora pe-
 tendae bonorum possessionis an-
 cedant, current, impudentur .
 T. 5. c. 618. B. C.
 Scientibus factum, & jus, an tem-
 pora petendae bonorum possessionem
 cedant . T. 5. c. 618. C.
 Scientibus quot casibus nocet, vel
 non nocet res judicata . T. 10.
 c. 1124. E. c. 1215. A.
 Scientis, & nescientis differentia
 in actione de tigno juncto . T. 7.
 c. 613. C.
 Scientium, & ignorantium differen-
 tia quae . T. 5. c. 1185. A.
 Siquis scierit, siue scire potuerit,
 paria sunt in iure . T. 4. c. 806.
 C. D. & idem est posse, & debe-
 re scire . Ibid. D.
 Sciographia quid . T. 3. c. 193. B.
 Sciphus vasculum potius, quam poculi
 genus . T. 3. c. 300. D. E.
 Scire, aut scire debere paria sunt
 in iure . T. 4. c. 657. B.
 Scire posse, & scire debere . Tom. 4.
 c. 949. A.
 Scire an intersit a quoniam tempore
 heres moram fideicommissarii
 facere incipit . T. 4. c. 1104. C.
 Scire videtur dominus non tantum
 qui iubet, sed & qui patitur ser-
 vum delinquere . T. 5. c. 41. D.
 Scire quis dicitur . T. 5. c. 41. D.
 Scire, & scire posse iure paria
 sunt . Tom. 5. c. 551. B. & T. 6.
 c. 72. B.
 Scire sumptum pro intervenire,
 interesse, videre, & pati . T. 10.
 c. 515. C.
 Scitum plebis, & scitum populi in
 quo differant . T. 8. c. 646. D.
 Scitum populi plus, quam scitum
 plebis . Ibid. D.
 Scopatui qui . T. 8. c. 630. A.

Scorta non censentur, nisi quae pro-
 fessae sint impudicitiam . Tom. 2.
 c. 1054. B.
 In scorta stuprum commissum legi-
 bus non vindicatur . Ibid. B.
 Scorta interpetantur fornicaria . T. 9.
 c. 533. C.
 Scortilix an liceat donare . Ibid. C.
 Scortia hereditatis capiendi jus
 ademptum . T. 2. c. 1054. B.
 Scortio licet donare pagania . T. 9.
 c. 531. C. non licet militibus .
 Ibid. C.
 Scortum, & concubina quid differe-
 runt . T. 1. c. 788. E. & c. 789.
 A.
 Scotra, siue scrota quae sint . T. 1.
 c. 449. D. E.
 Scribae magistratuum, vel libertino-
 rum filii magistratus, aut senato-
 res esse non poterant . Tom. 1.
 c. 896. E.
 Scribarum munera personalia; &
 municipalia sunt . T. 2. c. 770. C.
 Scribatus est munus reipublicae, non
 honor . T. 5. c. 1175. A.
 Scribatus munus quoddam sit . T. 10.
 c. 789. B. an numeretur inter ma-
 nera personalia . Ibid. B.
 De scribis, qui sint, & alia non
 nulla . T. 10. c. 895. A. B.
 Scrinia largitionum, & rerum pri-
 vatarum Principis sunt varia .
 T. 2. c. 936. A. & quot sunt no-
 mero . Ibid. C. & seq.
 Scrinia quatuor, scrinium memoriae,
 scrinium epistolarium, scrinium
 libellorum, scrinium dispositio-
 num . T. 2. c. 915. D.
 Scrinia quae . T. 9. c. 189. C.
 Scrinia quidam sint . T. 10. c. 639.
 A.
 Scrinarii qui dicuntur . T. 2. c. 1150.
 A.
 Scrinarii peculium habent castru-
 se . T. 2. c. 961. A.
 Scrinarii literarum peritissimi erant,
 elebant omnia acta, & excipie-
 bant, conserebantque scripturam
 cum scriptura . T. 9. c. 189. B.
 Scrinarii an interdicerent usus cre-
 ditae pecuniae . T. 10. c. 741. B.
 Scrinarios quoniam olim habebant .
 T. 2. c. 985. C.
 In scrinia sacra militantes generali
 nomine memoriales, vel cartophylaces
 appellantur . T. 2. c. 912. B.
 In scrinis sacra militantes quibus
 afflictiuntur honoribus . Tom. 2.
 c. 917. D.
 Scrinium aurum massae . T. 2. c. 774.
 B.
 Scrinium canonum, & scrinium ta-
 bulariorum . T. 2. 799. D.
 Scripta Papiniani quo sunt obsec-
 riora, eo mendosiora ad nos per-
 venerunt . T. 4. c. 716. C.
 Scripta quaecumque sunt in testa-
 mento, non valent, nisi quatenus
 congruit legibus, & constitutioni-
 bus . T. 4. c. 318. E.
 Scripta perperam valent . Tom. 7.
 c. 1450. A. contra leges scripta
 pro

pro non scriptis sunt. Ibid. A.
Scripta ambigua non sunt spectanda in lre. T. 9. c. 127. A.
Scripti heredes quando ad hereditatem non veniunt. T. 8. c. 171. A.
Pro non scriptis quæ dicuntur. T. 9. c. 881. D.
Quæ pro non scriptis habentur, quo iure ea censentur, & an recedant in silicium. Tom. 9. c. 883. E. & c. 884. A. & seq.
Pro non scriptis erant iure antiquo, quod in eam causam pervenerant, a qua incipere non poterant, & de lege Papiæ erant in causa caduci. T. 9. c. 885. B.
Pro non scripto quando quid habeatur. T. 9. c. 994. D. & seq.
Scripto omnia comprehendere non possunt. T. 9. c. 124. E.
Scriptor testamenti, aut codicillis alieni quando tenetur lege Cornelia. T. 6. c. 448. E.
Scriptori contra le creditur, nisi consarium probaverit. Tom. 4. c. 685. D.
Scripturam instrumentorum collationes. T. 9. c. 287. D. E. & seq.
Scriptum Sabini, vel aliterius. C. T. 1. c. 1289. C.
Scriptum quod dicto congruit. T. 7. c. 1134. E.
Scriptum quis quodnam dicatur. T. 8. c. 893. C.
Scriptum ius. T. 9. c. 124. B. Vide, Jus scriptum.
Scriptura mensæ argentariæ quid propriè. T. 1. c. 209. C.
Scriptura calumniosa vim iustæ petitionis in iudicio non obtinet. T. 1. c. 491. B.
Scriptura, idcirco, vctigal. T. 3. c. 151. A.
Ex scriptura imperfecta an debeatur legatum. T. 4. c. 1164. B.
Scriptura mensæ quæ olim, & cuius efficacia fuerit. T. 5. c. 45. B. C.
Scriptura ultima spectanda in fideicommissariis libertatibus. T. 6. c. 130. D.
Scriptura in emptione an necessaria sit. T. 7. c. 288. B. in contrariis non est necessaria. Ibid. B.
Scriptura plus valet in legatis, quam fideicommissis plus valet minus. T. 7. c. c. 306. A.
Scriptura supervacua non perimit legatum. T. 7. c. 1124. B.
Scriptura posterior in testamentis quando prior est prior. T. 7. c. 1113. C. D. quando non. Ibid. C. D.
Scriptura prior quando valet, non posterior. T. 7. c. c. 1293. C.
Scriptura an plus valet, quam testatoris voluntas. T. 7. c. 1354. C.
Scriptura in libertatibus fideicommissariis, item in institutionibus heredum novissima spectatur. T. 7. c. 987. C.
Scriptura novissima in codicillis te-

stamento confirmatis etiam spectatur. T. 7. c. 920. D.
Scriptura novissima in legatis an semper valet. T. 7. c. 987. D.
Scriptura novissima in tutelis spectatur. T. 7. c. 987. C.
De scriptura imperfecta. Tom. 7. c. 1134. B.
Scriptura captatoria in testamento militis non admittitur. Tom. 9. c. 701. E.
Omnis scriptura captatoria pro non scripta habetur. T. 9. c. 884. A.
Scriptura posterior an valet. T. 9. c. 851. D.
Scriptura, quæ perficit contractus, quomodo fieri oportet. Tom. 9. c. 284. C. D.
Scriptura quibus casibus est necessaria. T. 9. c. 97. C.
Scriptura hamata. T. 9. c. 882. A.
De scriptura privata, & publica. T. 9. c. 287. D. & seq. Vide, Instrumenta.
Sine scriptura quælibet res geri potest, nisi aliud convenerit. T. 9. c. 282. B. & seq.
Scriptura non conciliat voluntatis naturas dissidentes. T. 10. c. 539. D.
Scriptura contra scripturam quare inferatur. T. 10. c. 533. A.
Scriptura, qua probatur stipulatio, tanti momenti est, ut adversari eam non admittantur testimonio. T. 10. c. 709. A.
Scriptura nulla interveniente, an aliqua mandata Principum valeant. T. 10. c. 845. A.
Scriptura posteriore potius est prior in legatis, & fideicommissis. T. 10. c. 1074. E.
Scriptura posteriore nihil prohibet priorem corrigi. T. 10. c. 1111. A.
Scriptura captatoria non valet. T. 1. c. 218. B.
Scriptura, five tituli sunt claves legum. T. 4. c. 1122. D.
Scriptura strictæ interpretati benigna addenda est ex aliis legibus. T. 4. c. 891. B. C.
Scriptura pleraque, quæ non valent iure testamenti, fulsunt iure codicillorum, five fideicommissis. T. 7. c. 1143. D.
Scriptura magister quis dicitur. T. 9. c. 400. D.
Contra scriptura testimonium testimonium probatio non admittitur. T. 9. c. 274. C.
Scriptura nomen tribuitur rationibus publicanorum, & rationibus argentariorum. T. 9. c. 822. E.
Scripturam omnem contrariâ scriptorâ testis oportet. T. 3. c. 474. C.
Contra scripturam unicus casu testes admittuntur. T. 1. c. 1184. D.
Scripturam interdum plus valere, quam testatoris voluntatem. T. 7. c. 1114. C.
Scripturam novissimam in legatis valere. T. 7. c. 987. B.

Scripturam non exigimus in contrariis, exceptis donationibus. T. 9. c. 284. A.
Scripturam non exigimus in venditione, nisi ita convenerit. T. 9. c. 301. B.
Scripturam non exigi in emptionibus, donationibus, aris, emptionibus, & permutationibus. T. 9. c. 284. C.
Adversus scripturam testes non admittuntur. T. 10. c. 967. D. E.
Scripturarum comparatio per se solâ fidem non facit. T. 9. c. 1290. D.
Scripturarum collationes. Tom. 9. c. 287. E. Vide, Comparationes literarum.
Scripturas qui falsas esse dicis, probare debet. T. 9. c. 274. A.
Scripturis rerum veritas obscurari non potest. T. 9. c. 291. D.
Scriptus heres. Vide, Heres.
Scrobes orcinæ, scrobes Charonæ. T. 5. c. 1243. D.
Sculptores. T. 3. c. 150. C.
Sculptores quot numero. Tom. 2. c. 937. A.
De sculptorum feudis. Tom. 2. c. 1104. C. D.
Scutorum fabrica. T. 4. c. 1122. D.
De scypho colliso, vestimento scypho, vel tabula rasa in turba, quæ actio competat. Tom. 9. c. 101. D. E.
Scyphus siquis de feris utendos, ut reddatur sibi ponderis tantundem argenti quod boni, an commodatum, vel mutuum sit. Tom. 7. c. 851. D. E.
Sebaltenorum civitas Armenia. T. 7. c. 1330. A. ex ea Belial, id est, Antichristum venturum Sybilla prædixit. Ibid. A.
Secale. T. 5. c. 679. B.
Secretarii. T. 7. c. 815. D. Vide; Quæstio notarii.
Secretarii, notarii secretorum. T. 2. c. 901. B.
Secus in l. T. 8. c. 531. E.
Secus, & quædam proscriptio, distictioque bonorum debitoris secus appellatur, & cur. T. 9. c. 1127. B.
Secus quis. T. 8. c. 533. E.
Sectoris nomen, & sectionis nomen in proscriptioe bonorum. Ibid. E.
Secundæ sententiæ sunt meliores. T. 4. c. 663. E.
Secundi auctores dicuntur fidei iussores. T. 5. c. 301. E.
De secundis nuptiis. Vide, Nuptiæ.
Secundocierus, & Secundocera. T. 3. c. 914. B.
Secundo heredi consultor duobus modis quoad successionem. T. 4. c. 898. B.
Secundo decreto Prætoris possessio nem nanciscitur, non dominiū. T. 5. c. 719. A.
Secundum decretum Prætoris probat usucapionis causam. T. 5. c. 7. C.

Secus;

Securitatē, & cautionis plus est in pigore, quam in persona. Tom. 4. c. 1294. E.

sed articulus non est semper discretivus, item nec *sed* est semper conjunctivus. T. 4. c. 72. D. *Sed si*, & *sed et si* particulae sunt discretivae, vel conjunctivae. T. 4. c. 26. C.

sed, vel *sed si* particula an sit conjunctiva, vel discretiva. Ibid. C. Sede vacante nihil innovandum. T. 6. c. 1022. D.

Sedes interpretantur sedes. T. 10. c. 971. A.

Sedetis quid sint. Ibid. A. B. In seditione qui damnus dat, intra annum tenetur in duplum. T. 1. c. 470. D.

Seditione pacati paritur multitudini lege de sodalitatibus. Tom. 9. c. 1455. C.

Seditionum auctores in crucem tollendi, aut bestias obijcendi. T. 1. c. 103. D.

De seditionibus, & de iis, qui contra rempublicam audent plebem colligere. T. 9. c. 1455. C.

Sedium positio, & certa larium collocatio domicilium facit. Tom. 4. c. 854. D.

Seger si fuerit nata ex eo, quod cecidit ex sacco facchari, aut ex avibus in aere, cujus sint rudus. T. 7. c. 710. C.

Seger est superficies campi frumentarii, vincta soli. T. 7. c. 382. A.

Seger est superficies soli. Tom. 10. c. 1178. B.

Segestes per furtum casu in duplum restituantur. T. 1. c. 411. A. B.

Segestes obnoxii esse vermiculatione. T. 3. c. 448. C. D.

Segestes aliae stantes sunt, sive pendentes, aliae demissa, aliae jam trita. T. 6. c. 439. A.

Segestes pargere quid sit. T. 9. c. 63. B.

Segetur calamitates quidam notant in titulo de locato conducto. T. 3. c. 448. B. C.

Sella gestatoria. T. 5. c. 310. C.

Sella curulis. T. 5. c. 85. D.

Sella, aut equo, aut lectica vehitur valetudinis causa. T. 5. c. 310. C.

Sella, & tribunal an sint idem. T. 8. c. 435. E.

Sella, non cella. T. 3. c. 273. B.

Semel heres est in perpetuum heres. T. 4. c. 914. C.

Semellaria concilia an D. Marcus exemplo D. Augusti, & Tiberii inibat. T. 1. c. 52. B.

Semellaria libri unde dicti sunt. T. 4. c. 489. E.

Semellaria, & qui libri semellaria inscribantur, & cur. Ibid. E.

Semellaria vocatur libri constitutionum D. Marci. T. 10. c. 651. C.

Semincitula, semenzia. T. 3. c. 272. E. & c. 273. A.

Semincitula quae dicantur. Tom. 8. c. 526. B.

Seminarium dignitatum est advocatorum corpus. T. 5. c. 157. B.

Seminarium dignitatum est advocatorum ordo, qui pro aliis positi sunt. T. 5. c. 34. C.

Semini pater comparatur, mater solo. T. 6. c. 32. E.

Seminum genera. T. 3. c. 451. D.

Semiplena probatio quae. T. 9. c. 190. D.

Semis, & sextunx quae, & eujus rei partes. T. 8. c. 972. D.

Semissus quod armorum genus. T. 2. c. 1225. A.

Semissus quid. T. 4. c. 898. A.

Semita quae. T. 8. c. 598. E.

Sempronius ante an aliquis eo nomine appellatus. T. 1. c. 909. D.

Sempronius quam ab causa fuerit a Romanis vocatus appellatus. Ibid. C. D.

Senator a tutela ordine non excusatur sine venia. T. 1. c. 1036. C.

Senator prohibetur ducere libertinam. T. 5. c. 543. A.

Senator indignum non est nomen Praefidis. T. 4. c. 831. C.

A senatore adoptatus plebejus. Vide, Adoptatus.

Senatores consulere dicuntur. T. 3. c. 159. B.

Senatores descriptionibus iudicum non adstringi. T. 2. c. 888. E.

Senatores in urbe sacratissima domicilium dignitatis habere videntur. T. 2. c. 737. C.

Senatores quas in uxores ducere nequeunt. T. 1. c. 322. D. E.

Senatores omnes laticlavii. Tom. 3. c. 359. C.

Senatores olim non poterant, non impetrato libero commensu, sibi manere, quam in Urbe. T. 2. c. 890. D.

Senatores orcini. T. 1. c. 309. B.

Senatores, & decuriones differunt. T. 1. c. 1024. E.

Senatores alienorum negotiorum procuratorem suscipere nequeunt, & cur. T. 4. c. 861. D.

Senatores an fieri prohibeantur spurii, & incesti, si re, & viri honesti sunt. T. 4. c. 860. A.

Senatores an publica, vel fiscalia praedia conducere possint. T. 4. c. 861. C. D.

Senatores Populi Romani ubi cavere debeant. T. 5. c. 618. E.

Senatores orcini qui dicuntur. T. 6. c. 489. E.

Senatores unde dicantur. Tom. 8. c. 649. B.

Senatores alios esse cum dignitate, alios sine. T. 8. c. 436. B.

Senatores an ab accusationibus removeantur. Ibid. C. D.

Senatores an fisco deserre possint jus alienum, quasi ad eum pertinet. Ibid. B.

Senatores an sint magistratus. T. 8. c. 393. B. C.

Senatores, & Equites Romani prohibiti sunt operas gladiatorias edere. T. 8. c. 456. D.

Senatores quoniam auctore induci in consilium Principis. T. 10. c. 843. D.

Senatores dicuntur in legibus esse supra illustres. T. 10. c. 851. B.

Quot senatores ad Senatusconsultum faciendum desiderabantur in Urbe. T. 10. c. 852. D. E.

Senatores, qui nondum pervenerant ad aetatem, & se a curatibus abstinere exoptabant. Principis beneficio mores suos probare debebant apud Praefectum Urbi. T. 10. c. 858. B.

Senatores sunt quicumque sunt ex stirpe senatorum. T. 10. c. 907. D.

Senatores, & Clarissimi ubinam conveniendi. T. 10. c. 929. D.

Illustres senatores separantur a clarissimis; nam illustres senatores non possunt criminaliter conveniri, nisi in consilio Principis. T. 10. c. 930. A.

Senatores praetorii quoniam erant. T. 10. c. 933. B.

Qui senatoria dignitate non erant, interrogabantur a Principe. T. 6. c. 234. E. & c. 235. A.

Senatoria dignitas an sit officium Praefecti annonae. T. 10. c. 855. B.

Ad senatorium dignitatem quae personae admitti prohibentur. T. 2. c. 888. C.

Senatoribus an sine commensu res suas invivere liceat. T. 3. c. 261. C.

Senatoribus ex lege Julia repetendum navem habere non licet. T. 3. c. 165. A.

Senatoribus Romae gladium gestare quando licebat. T. 4. c. 1075. B.

Senatoribus utrum liceat in Urbe vestigia conducere ab arario. T. 4. c. 861. D. & cur. non. Ibid. D.

Senatoribus olim senus prohibitum. T. 10. c. 883. E.

Senatoriis ornamentis qui utebantur. T. 8. c. 562. A.

Senatoris filia, quae corpore quae sit, arte, vel ludicram fecit, quaeve publico iudicio damnata, & notata est, libertino nubere potest. T. 5. c. 543. A.

Senatoria filius per adoptionem non definit esse senator, ejusque filius. T. 6. c. 507. B.

Senatoris dignitas non amittitur adoptione. Ibid. B.

Senatorium jus publici iura partem esse. T. 1. c. 921. A.

Senatorium est donare. Tom. 6. c. 1035. C.

Senatorius follis, gleba senatoria. T. 2. c. 892. D. E.

Senatorium ordo primus in Urbe. T. 2. c. 948. B.

Senatorium ordo, & gradus. T. 2. c. 886. B. & c. 1105. E.

Senatorium ordines varii. Tom. 6. c. 1038. C.

Senatorium seminarium equestrem locum esse. T. 3. c. 174. E.

Senatorium jus quoniam sit. T. 2. c. 888. E.

Senatorum clarissimorum appellatione qui continentur. Tom. 8. c. 456. B.

- Senatorum divisio apud Romanos. T. 8. c. 646. D.
- De senatorum, & Clarissimorum delictis cognitio est Principis iure veteri, vel Praefecti praetorio, vel Praefecti Urbis. T. 10. c. 885. B.
- Senatores est ingens numerus. T. 10. c. 1435. E.
- Senatus motio non est capitis minutio. T. 2. c. 1039. A.
- Senatus motus an possit iudex dari, T. 10. c. 396. C. D.
- Senatus inconsulto nullam legem generalem debet proferre Princeps. T. 10. c. 832. B.
- Senatus omnium datio filifamilias perniciossima via est. T. 5. c. 439. B.
- Senatusconsulta quae sunt, & unde nata. T. 3. c. 421. A. B.
- Senatusconsulta sunt, quae solus Senatus decrevit sine lege. Tom. 1. c. 745. B.
- Senatusconsultum quid proprie sit. T. 1. c. 10. D.
- Senatusconsultum Orphitium, quoquoniam Imperatorum temporibus factum, & per quos illorum oratio recitata fuerit. T. 1. c. 107. C.
- Senatusconsultum Macedonianum, prohibuit mutari pecunias dare eis, qui in potestate parentum sunt, & huiusmodi creditoribus actio denegatur. T. 1. c. 168. D.
- Senatusconsultum Trebellianum, para est iuris civilis. T. 1. c. 144. E.
- Senatusconsultum Claudianum, quodnam, & quanta de iis scripturum interpretes. Tom. 3. c. 616. D.
- Senatusconsultum Macedonianum in poenam creditorum. Tom. 1. c. 387. D. & T. 2. c. 245. D.
- Senatusconsultum Syllanianum quo tempore factum, & unde dictum. T. 1. c. 803. A. B.
- Senatusconsultum Vellejanum in gratiam mulierum. T. 1. c. 388. A. & T. 2. c. 245. D.
- Senatusconsultum circa legem Papiam. T. 3. c. 198. C.
- Senatusconsultum Pegasus. T. 1. c. 344. D. & c. 440. C.
- Senatusconsultum Trebellianum quidnam prospectum est. T. 1. c. 446. B.
- Senatusconsultum Claudianum, quod, & quibus casibus cesset. T. 3. c. 618. D. E.
- Senatusconsultum Tertullianum cuiusnam Imperatoris temporibus factum. T. 1. c. 164. B.
- Senatusconsulto Pegasus expulso, omnis auctoritas Trebellianum praestatur. T. 1. c. 145. B.
- Senatusconsultum Trebellianum, & Pegasus quid discrepant. T. 1. c. 815. D. E.
- Senatusconsultum Tertullianum, & Orphitiam. T. 1. c. 830. B.
- Senatusconsultum Libonianum, & L. Corneliam testamentariam perinet. T. 2. c. 805. B.
- Senatusconsultum Vellejanum, & Macedonianum jus crediti infirmatur. T. 2. c. 245. D.
- Senatusconsultum Tertullianum antiquius est Orphitiano. T. 2. c. 435. B.
- Senatusconsultum Claudianum. T. 2. c. 465. D.
- Senatusconsulti Turpilliani, & legis Petroniae poena est infamia. T. 2. c. 645. C. D.
- Senatusconsulta quae. T. 2. c. 52. A.
- Senatusconsultum Rubrianum, Vitrastianum, Dufumianum, Articulationum, Juncianum. T. 2. c. 838. E.
- Senatusconsultum Juncianum unde. Ibid. E.
- Senatusconsultum Vitrastianum unde nomen accepit. Tom. 1. c. 1040. B. C.
- Senatusconsultum Pisonianum, Neronianum, Claudianum. T. 3. c. 110. E.
- Senatusconsultum Pericianum, & Claudianum. T. 1. c. 344. C.
- Senatusconsultum Calvitianum. Ibid. D.
- Senatusconsultum Apronianum temporibus D. Marci factum. T. 1. c. 335. B.
- Senatusconsultum Neronianum. T. 1. c. 339. D. & c. 421. C.
- Senatusconsultum Ninnianum. T. 1. c. 844. C.
- Senatusconsultum de maomissionibus. T. 1. c. 1523. C. D.
- Senatus duplex antiquae Romae, & Constantinopolitanae Romae. T. 2. c. 703. D. E.
- Senatus minor. Ibid. E.
- Senatus in gratiam Scipionis quadraginta milia in dotem constituit. T. 4. c. 283. D.
- Senatusconsulto Hadriano bonae fidei possessor neque lucro, neque damno afficitur. T. 4. c. 700. A.
- Senatusconsultum Syllanianum cui prospectum. T. 4. c. 10. E.
- Senatusconsultum Vellejanum est tantum de intercessionibus mulierum improbandis. T. 4. c. 139. C. D.
- Senatusconsultum Vellejanum totam obligationem improbare solet. T. 4. c. 728. D.
- Senatusconsultum Vellejanum optulatur mulieri, quae alieno nomine periclitatur, ne suam pecuniam perdat. T. 4. c. 744. E.
- Senatusconsultum Vellejanum quando cessat in muliere. T. 4. c. 935. E.
- Senatusconsultum Syllanianum loquitur tantum de domino per vim occiso, non de occiso clam, aut veneno. T. 4. c. 907. C.
- Senatusconsultum Turpillianum est factum in tergiverfiores. T. 4. c. 1398. C.
- Senatusconsultum Vellejanum quando infirmat intercessionem mulierum, & quando non. Tom. 4. c. 935. E. & c. 1312. B. C. aliud est intercedere, quod genus, aliud fidei iudicare, quod est species. Ibid. c. 1312. C.
- Senatusconsultum Vellejanum. Vide, Mulier.
- Senatusconsulto Vellejanum quando non juvat mulier. Tom. 4. c. 985. C.
- Senatusconsultum vel augebat edictum Principis, vel minuebat. T. 5. c. 447. B.
- Senatusconsultum Syllanianum quando cesset. T. 5. c. 435. E.
- Senatusconsultum Macedonianum quando locum habet. Tom. 5. c. 439. B. & seq.
- Senatusconsultum Macedonianum quando cessare dicatur. Tom. 5. c. 440. B.
- Senatusconsultum Macedonianum quod genus mutui non improbat. T. 5. c. 445. A.
- Senatusconsultum Vellejanum decepti optulatur, non decipientibus, deceptae mulieres juvantur. Senatusconsulto Vellejanum, non decipientes. T. 5. c. 449. C.
- Senatusconsultum Vellejanum si mulieres in omnibus actibus, & contradicibus tueretur, commercium tandem cum iuribus interdictum foret. T. 5. c. 449. E. & c. 450. A.
- Senatusconsultum Vellejanum quibus temporibus coepit. Tom. 5. c. 447. A. B.
- Senatusconsultum Macedonianum quando cessat in filiofamilias. T. 6. c. 72. B. & seq.
- Senatusconsultum Macedonianum in minorem cessat, si relictus a Praetore fuerit. T. 6. c. 20. D.
- Senatusconsulti Syllaniani poena. T. 6. c. 595. A. B.
- Senatusconsultum Vellejanum etiam naturalem obligationem expungit. T. 6. c. 595. A.
- Senatusconsulto Velleiano liberantur foeminae, quae se pro aliis obligaverint. Ibid. A.
- Senatusconsulto Velleiano quando locus sit, & quando non. T. 6. c. 706. D. & seq.
- Senatusconsultum Macedonianum cessat, si filiusfamilias fidei iusserit. T. 6. c. 605. A.
- Senatusconsultum Macedonianum factum est in odium creditorum, & in odium feneratorum. T. 6. c. 20. D.
- Senatusconsulti Velleiani exceptio. T. 6. c. 345. A. B.
- Senatusconsulto Planciano quando locus est. T. 6. c. 128. C.
- Senatusconsulto Robiano quando locut est. T. 6. c. 599. A.
- Senatusconsulto Velleiano intercessionem mulierum improbandum. T. 6. c. 74. C. D.
- Senatusconsultis, aut legibus comprehendere non possunt omnes articuli, omnes casus, & omnes causas.

causa, five species sigillatim. T. 6. c. 92. C. & seq.
 Senatusconsultum Macedonianum in odium creditorum introductum est. T. 7. c. 161. C.
 Senatusconsultum Trebellianum de quibus sit. T. 7. c. 980. C.
 Senatusconsultum Macedonianum quando locum non habet. T. 7. c. 671. B. C.
 Senatusconsultum Macedonianum non tollit naturalis obligatio. T. 7. c. 110. A.
 Senatusconsultum multa fuisse facta circa legem Papiam. T. 7. c. 1050. C.
 Senatus maximus, & senatus minor qui. T. 8. c. 1013. D.
 Senatusconsultum quid propriè sit. T. 8. c. 893. D.
 Senatusconsulta ut hereditatem derent legitimis heredibus. T. 8. c. 184. C. D.
 Senatusconsultum Plancianum de actione præjudiciali de partu, seu filio agnoscendo. T. 9. c. 1308. D.
 Senatusconsultum Claudianum. T. 9. c. 331. A.
 Senatusconsultum Claudianum de liberis mulieribus, quæ se servis alienis committent. T. 9. c. 1305. D.
 Ad Senatusconsultum Tertullianum. T. 9. c. 913. C. & seq.
 Senatusconsultum Turpillianum, & qui in illud incidit. T. 9. c. 1118. E.
 Senatusconsultum oratione Principis factum quid. T. 9. c. 513. A.
 Senatusconsultum Ninnianum quando locum habet. T. 9. c. 999. C. & c. 992. B. C.
 Senatusconsultum Trebellianum. T. 9. c. 865. C. & seq.
 Senatusconsultum Macedonianum. T. 9. c. 317. B. & seq.
 Senatusconsultum Orficianum, five Orfianum. T. 9. c. 915. E. & c. 916. A. & seq.
 Senatusconsultum Syllanianum. T. 9. c. 797. A. & seq.
 Senatusconsultum Libonianum de testamentis ad legem Corneliam testamentariam. T. 9. c. 1440. D. & c. 1445. C. & seq.
 Senatusconsultum Vellejanum introductum mulierum causâ. T. 9. c. 318. A.
 Senatusconsultum Vellejanum quando cessat. Tom. 9. c. 321. E. & c. 321. A. & seq.
 Senatusconsultum Atriclejanum. T. 9. c. 1142. B.
 Senatusconsulti Macedoniani exceptio septem casibus cessat. T. 9. c. 318. C. & seq.
 Senatusconsulti Claudiani sententia explicata. T. 9. c. 991. C.
 Senatusconsulti Macedoniani exceptio tam patri, quam filio, cæterique liberis datur. T. 9. c. 317. C. hoc Senatusconsulto quid cautum. Ibid. C.

Senatusconsulti Turpilliani poena, quæ irrogatur accusatori tergiversatori, qui non perfecit accusationem intra legitimum tempus. T. 9. c. 1476. E. & c. 1477. A.
 In Senatusconsulti poenam quando pater, & maritus incidunt. T. 9. c. 1497. B. & seq. & c. 1419. E.
 Senatusconsulti Liboniani sententia quæ est. T. 9. c. 1446. D.
 Senatusconsultum Vellejanum, quando cessat. T. 9. c. 321. B.
 Ad Senatusconsultum Turpillianum. T. 9. c. 1476. E.
 Senatusconsulto Macedoniano quæ causam dederunt. T. 9. c. 317. D.
 Senatusconsulto Vellejano locus est, non tantum si alii crediturus mulieri pro eo intercedenti mutuum pecuniam dederit, sed et si alii non crediturus, mulieri alii mox creditura sciens eam pecuniam dederit. T. 9. c. 321. D.
 Senatusconsulta facta circa legem Papiam Popam, vel interpretanda, vel amplianda legis gratia, aut quarundam questionum dirimendarum, quæ oriebantur ex dispositione illius legis. T. 9. c. 879. C.
 Senatusconsulta varia facta sunt, quæ legis Cornelie testamentariæ potestatem ampliaverunt. Tom. 9. c. 1440. C. D.
 Senatusconsulta plerumque subsistebantur edicta Principum. T. 9. c. 1174. E. & c. 1175. A.
 Senatus potestas translata in Principem. T. 10. c. 815. C.
 Senatus in consensu Præfecti Urbis cæteris omnibus antecellit. T. 10. c. 844. A.
 Senatusconsulta quidam sunt, & an ejusdem ponderis sint, ac constitutiones Principum. Tom. 10. c. 835. B.
 Senatusconsulta Vellejanum, & Macedonianum opponuntur præ sententiam. T. 10. c. 1227. D.
 Senatusconsulti faciendi causâ certus senatorum numerus requiritur. T. 10. c. 1236. E.
 Non tamen idem in omni negotio. Ibid. c. 1237. A.
 Seneca dictus quasi seipsum necans. T. 4. c. 15. A.
 Seneca eandem inter questiones, & responsa cum Jacobo Cujacio differentiam observat. Tom. 4. c. 829. B.
 Seneca mortis fuit arbitraria per Neronem. T. 4. c. 15. A.
 Seneca locum quemdam Cujacius emendat. T. 7. c. 1426. C.
 Senectus matrimonium non impedit, vel dirimit. T. 6. c. 1227. B.
 Senectutis verbum quod comprehenduntur ætates. T. 1. c. 1015. C. D.
 Senectutis primus annus quis. T. 6. c. 617. A.

Senes an excusentur testamentum dicere. T. 7. c. 885. D.
 Seneca apud nos, & Præfides provinciarum magistratibus comparantur. T. 5. c. 34. E. & c. 35. A. scientiam juris præstare non debent. Ibid. c. 34. E.
 Senibus reverentia debita in quo consistit. T. 1. c. 1016. D.
 Seniores, & senes quinam dicantur. T. 10. c. 1078. B. & c. 1079. A.
 Senum tellorum quinam verba complecti præstat. T. 6. c. 186. A.
 Senus cognitio non est ante senectutem. T. 4. c. 118. B.
 Senus congrui sunt adhibendi, five accommodandi legibus. T. 5. c. 861. B.
 Senus cur nobis datus sit. Tom. 7. c. 95. C.
 Sententia revocari potest a solo Principe. T. 3. c. 192. B.
 Sententia pro regula. T. 1. c. 1050. A.
 Sententia prior potior posterioræ. T. 2. c. 500. A.
 Sententia dicta in pupillum, vel adolescentem, absente tutore, vel curatore, non valet. Tom. 2. c. 148. C.
 Sententia nulla regulariter, nisi utriusque parte præsentem. T. 2. c. 487. C.
 Sententia secundum græcâ, & probata fertur. T. 2. c. 1018. A.
 Sententia per fores lata nulla est. T. 2. c. 499. C.
 Sententia judicis an in partem valere, in partem non valere possit. T. 3. c. 663. A.
 Sententia judicis qualis esse debeat. Ibid. D.
 Sententia judicis semiplena utramque valere possit. Ibid. D.
 Sententia judicis, vel arbitri jactantis nomina tellium edi adversario, quocum agitur, quive reus criminis postulat. Tom. 3. c. 650. E.
 Sententia contra civitatem indefensam non valet. T. 2. c. 876. C.
 Sententia, & decretum. T. 2. c. 490. E.
 Sententia judicis imprudenti prolata, non injuria, sed quasi injuria dicitur. T. 1. c. 146. E.
 Sententia dilata ab interlocutione. T. 2. c. 489. C.
 Sententia alibi dicta ad effectum perducit nequit, quam quo lata est, sine iussu ejus, qui sententiam retulit. T. 4. c. 925. B.
 Sententia arbitri rem judicatam non facit. T. 4. c. 881. E.
 Sententia durior quando infamiam irrogat, & quando non. T. 4. c. 1401. D. E.
 Sententia Joannis de censatione periculis quæ. T. 4. c. 877. C.
 Sententia judicis confessionem patris sequi debet. T. 4. c. 899. D.
 Sententia judicis sequi debet iustum, quod patri iudex detulit. Ibid. D.
 Sententia legis 36. de jure ficti quæ est. T. 4. c. 955. C.
 B b b b 2 Sen-

Sententia *g. Pater*; qui *dotem*. leg. 40. ff. de *Pactis*. quæ est. Tom. 4. c. 839. E.
Sententia *g. post divisionem*. leg. 40. ff. de *pactis*. quæ. Ibid. C.
Sententia plurimum utrumq; melior; T. 4. c. 836. C.
Sententia videtur esse corrupta; si legibus mitior, aut durior. T. 4. c. 839. D.
Sententia non regulariter valcat; quæ dicta est non præsentibus omnibus, quos causa contingit. T. 4. c. 882. B.
Sententia ea potior est, quæ pro reo facit, non quæ pro auctore, exceptis iudiciis liberalibus. T. 4. c. 1259. A.
A *sententia* Episcopi *q* appellatur ad *Præsidem*, et *i* *sententiam* Episcopi conscripavit, num ipse *Præfex* tam exequi possit. T. 4. c. 838. A.
Sententia arbitri an infamiam inorat. T. 5. c. 187. C. non est per omnia sententia. Ibid. C.
Sententia certa, & certa rei, vel summa esse debet. T. 5. c. 718. A.
Sententia inter *Proculianos*, & *Sabinianos* de possessione thesauri reconditi, quæ obtineat. Tom. 5. c. 707. D.
Sententia iudicis iurandum sequi debet. T. 5. c. 153. A.
Sententia, quæ pro reo lata est, in omnibus iudiciis prævalet. T. 5. c. 311. A.
Sententia quomodo ferenda. T. 5. c. 205. D.
Sententia semiplena an tenenda; T. 5. c. 179. D.
Sententia a Summo Pontifice lata vim legis obtinet. Tom. 4. c. 928. E.
Sententia per testes probari potest. T. 6. c. 927. B.
Sententia concepta contra bonos mores ipso iure nulla est. T. 6. c. 921. B. iniqua non valet. Ibid. c. 924. A.
Sententia rescindi potest ex post facto veritate comperta, & errore prioris iudicis detecto. T. 6. c. 1128. A.
Sententia contra formam compromissi lata nulla est. T. 6. c. 776. D.
Sententia in causa possessionis inter alios lata aliis nocet. T. 6. c. 927. D.ideo ab ea appellare licet. Ibid. D.
Sententia humanior io re dubia ferri debet. T. 6. c. 1121. D.
Sententia lata contra formam juris compromissi nulla est. Tom. 6. c. 964. D.
Sententia definitiva scripto ferenda. T. 6. c. 857. C. interlocutoria sine scripto. Ibid. C.
Sententia restitutori non potest sub preterito novum instrumentum, nisi ab ea appellatum sit. T. 6. c. 929. C. D.

Sententia præsumitur iusta, etiam si causæ io ea expresse non sint. T. 6. c. 927. B. C.
Sententia per errorem lata rescindi potest a Principe. T. 6. c. 923. C.
A *sententia* appellandum intra decem dies. T. 6. c. 925. D. alias rei iudicatur auctoritatem obtinet. Ibid. E.
A *sententia* arbitri appellare non licet. T. 6. c. 837. C.
A *sententia* iudicis appellanti nihil obest, si in libelli appellatoris non significaverit, a qua parte sententia appellavit, cum animus ei esset appellandi ab una parte sententia totum. T. 6. c. 836. C.
Sententia inter alios dicta non potest alios gravare, nec aliorum famam ledere. T. 6. c. 515. A.
Sententia an inhibeat cursum usurarum. T. 7. c. 114. D.
Sententia de fideicommissio a priore iudice lata, a quo exsequi debet. T. 7. c. 95. D. E.
Sententia dicta adversus heredem scriptum an nocet legatariis. T. 7. c. 204. A.
Sententia io una provincia dicta, an exsequi possit in alia. Tom. 7. c. 153. A.
Sententia quæ appellatur penna. T. 7. c. 101. A.
Sententia non est, ubi non est lis. T. 7. c. 248. A.
Sententia dicta contra pupillum indelensum, & contra rempublicam indelensam, ipso iure non valet. T. 7. c. 1268. D.
Sententia quot modis accipienda est. T. 7. c. 1023. B.
Sententia an possit pro parte rescindi, & pro parte confirmari. T. 8. c. 159. A.
Sententia, contra ius lata, nulla est ipso iure, nec opus est appellatione. T. 8. c. 156. D.
Sententia lata a Præfecto prætorio retractari poterat. T. 9. c. 1118. A.
Sententia propter turpitudinem rei ipso iure nulla est, & citra appellationem infirmatur, non. 9. c. 1084. A.
Sententia quidam dixerat a re iudicata. T. 9. c. 1089. A. B.
Sententia sub comminatione deprompta quam sit. Tom. 9. c. 1099. B.
Sententia quatuor solummodo verbis perfecta est. Tom. 9. c. 1109. A.
Sententia contraria nequis suam, vel antecessoris sententiam retrahat. T. 9. c. 1065. E.
Sententia in privatum hominem dicta sine certa quantitate non valet. T. 9. c. 1071. E. aliud est in fisco, & republica, faciunt enim fidem, & cur. Ibid. E.
Sententia, & lex in quo differunt. T. 9. c. 1084. E.
Si una sententia, duo, vel plures condemnati sunt, exsequutio fit

pro virilibus portionibus; T. 9. c. 1099. A. & seq.
Sententia dicta ab incompetenti iudice ipso iure nulla est, si dicta sit citra consensu partium, vel si dicta fit a privato homine, nec dato a magistratu, dato nimirum ex consensu partium. Tom. 9. c. 1083. C. D.
Sententia concepta directis verbis; idest, imperativis. T. 9. c. 1078. C.
Sententia Procuratoris Cæsaris lata, ut bona debitoris fisci traderentur fidei iussoribus ejus ea lege, ut fidei iussoribus communicationem præstet, queritur, an valeat sententia. T. 9. c. 1088. E.
Sententia definitiva non potest ferri nisi prope finem triseis. T. 9. c. 138. D.
Sententia ferri debet de unoquoque negotio præsentis uniusque parte, præsentibus omnibus, quos causa attingit. T. 9. c. 1057. C. & seq.
Sententia incerta quomodo concepta est. T. 9. c. 1071. B. & seq.
Sententia præterita, quod ommissa fuerat exceptio peremptoria, non potest rescindi, nisi beneficio reconstitutionis io integrum. Tom. 9. c. 1085. E.
Causa, quæ sententia ipso iure nulla est, & sine appellatione rescinditur, itaut ex integro causa agi possit, & iudicari. T. 9. c. 1057. C. & seq.
Sententia fit per libellum. Tom. 9. c. 1099. D. legitur, non dicitur; Ibid. D.
Sententia improprie dicitur articuli ius causæ. T. 9. c. 1055. C.
Sententia iudicis habet vim lippulationis, & acceptationis. Ibid. D.
Sententia quid sit. T. 9. c. 1063. B. definitio sententia explicatur. Ibid. B. & seq.
Sententia non est iudicis comminatio. T. 9. c. 1099. A.
Sententia plena. T. 9. c. 126. C.
Sententia iudicis quibus casibus ipso iure nulla est. T. 9. c. 1053. A. & seq.
Sententia post triennium pronuntiat an valeat. Tom. 9. c. 132. E.
Sententia, quæ sine scripto lata est; sententia nominari non debet, & sine appellatione rescinditur. T. 9. c. 1051. C.
Sententia ab interlocutione in quo distat. Tom. 9. c. 1053. B. & c. 1055. D.
Sententia revocari non potest. T. 9. c. 1279. E. Principi soli licet sententiam suam revocare. Ibid. E.
Sententia iudicis frustra differtur, quæ a iudice mutari, & revocari non potest. T. 9. c. 1480. A.
Sententia incerta non est sententia. T. 9. c. 1071. B. & seq.
Sententia finitur lit, si appellatione suspensa non sit, vel retractatione. T. 9. c. 290. E. & c. 291. A.

Senz

Sententia quando nulla est. Tom. 9. c. 134. C. D. & c. 138. A. B.
 Sententia omnis est decretum, sed omne decretum non est sententia. T. 9. c. 1063. B.
 Sententia quid est, & quid a re iudicata distat. T. 9. c. 1089. A. B.
 A. sententia dicta in contumacem appellari non licet. T. 9. c. 138. C.
 De sententia, quæ sine certa quantitate prolata est. T. 9. c. 1071. H. & seq.
 Non est pro sententia iudicis quilibet vox, aut voluntas. Tom. 9. c. 1099. A.
 A. sententia compromissarii appellari non potest. T. 9. c. 509. C. jure Gallico permittitur appellare. Ibid. C.
 Sententia dicta per injuriam, vel per gratiam iudicis, non per omnia jus facit. T. 10. c. 187. A.
 Sententia dicta contra heredem scriptum, & secundum heredem legitimum, quot, & quibus casibus legatarii non noceat. Ibid. B. C.
 Sententia pro admonitione. T. 10. c. 460. B.
 Sententia differtur ampliatione iudicium. T. 10. c. 708. B.
 Sententia necellaria est in committenda litatione ob eversionem. T. 10. c. 755. B.
 Sententia si non proferatur, an possit appellari. T. 10. c. 789. A.
 Sententia in absentem duabus de causis dicitur. T. 10. c. 800. B.
 A. sententia iudicis compromissarii an liceat appellare. T. 10. c. 823. D.
 Sententia definitiva, quæ non est appellatio rescissa, an possit rescritto Principis retractari. T. 10. c. 839. C.
 Sententia, quam dixit is, qui non a jure datus est iudex, an valeat. T. 10. c. 920. A.
 Sententia in Gallia debet ferri gallicis verbis, alioqui nulla est. T. 10. c. 1050. A.
 A. sententia arbitri compromissarii non appellatur jure Romano, moribus Galliarum non item. Tom. 10. c. 1218. A.
 Ex sententia dicta die feriato non est actio iudicati. T. 10. c. 1232. C.
 Sententia quibus casibus valeat, vel non valeat in absentem reipublicæ causis. T. 10. c. 1243. E. & seq.
 Sententia semper debet esse certa. T. 10. c. 1250. A.
 Sententia contra debitorem dicta, an noceat ignorantibus creditoribus. T. 10. c. 1255. C. an dicta contra heredem scriptum noceat creditoribus pignoratitio ignorantibus, & legatario etiam ignorantibus. Ibid. C.
 Sententia cum dicitur ex edicto peremptorio, appellatio locus non est. T. 10. c. 1256. A.
 Sententia pro veritate accipitur, & jus facit. T. 10. c. 1256. C. D.
 Sententia, lata contra heredem scri-

ptum, an noceat legatariis. T. 10. c. 1257. B.
 Sententiarum nomine quid intelligitur. T. 1. c. 880. B.
 Sententiarum, quam iudex appellatio nis iustam esse pronuntiavit, exequutio ad priorem iudicem redit. T. 3. c. 605. C.
 Sententiarum varia significatio. T. 2. c. 891. C.
 Sententiarum iudicium diversæ parces, vel impares. T. 3. c. 340. B.
 Sententia de eo, quod interest. T. 2. c. 493. C. & T. 3. c. 242. C. D.
 Sententia, quæ sine appellatione rescinduntur. T. 1. c. 881. B.
 Sententia severitas cum cæteris damnis transigere solet. Tom. 4. c. 848. D.
 Sententia iudicis exequutio est pars jurisdictionis. T. 4. c. 4. A.
 Sententia fuz exequutionem non habet Episcopus, sed tantum cognitionem, & audientiam, sicut iudex delegatus. T. 4. c. 858. A.
 Sententia Sabini quando locus est, & quando Pegasi. Tom. 4. c. 81. A. B.
 Sententia dictionem habens, utrum sententiarum quoque exequutionem habeat, nec ne. T. 4. c. 837. E.
 Sententia secundum sunt meliores. Vide, Secundæ sententia.
 Sententia juris omnes sunt periculosæ. T. 4. c. 871. E.
 Sententia arbitri an standum sit. T. 5. c. 191. C.
 Sententia iudicium venales esse prohibentur. T. 6. c. 570. C.
 De sententia Prætoris exequutione. T. 6. c. 250. A.
 Sententia fuz exequutionem non habet iudex datus. T. 6. c. 25. C.
 Sententia acquiescit, qui non appellat. T. 6. c. 508. B.
 Sententia quæ defuit, an Prætor supplere possit. T. 6. c. 511. E. Vide, Prætor.
 Sententia diversæ iudicium datorum a magistratu in suspensio sunt, donec diffidium dirimat magistratus. T. 6. c. 685. E.
 Sententia iudicium delegatorum non porriguntur ultra tempus magistratus. T. 6. c. 517. D. E.
 Sententia juris paulatim crescit. T. 7. c. 671. C.
 Sententia exequutionem iudex datus, qui eam dixit, non habet. T. 9. c. 1093. D.
 Sententia fuz nemo est idoneus retractator. T. 9. c. 1118. A.
 Sententia ut memoriter non pronuntietur, sed ex scripto, ex libello, & tabella, idest periculo. T. 9. c. 457. D. B.
 Sententia mutatio non est inconstancia. T. 10. c. 137. D.
 Sententia acquiescere, & a sententia appellare diversa sunt. Tom. 10. c. 800. D.
 Sententia Episcoporum a quibus exequutioni mandantur. T. 10. c. 821. B.

Sententia sunt numerandæ, non ponderandæ. T. 10. c. 1236. A.
 Sententiam nemo mutare potest in fraudem alterius. T. 4. c. 91. E.
 Sententiam semel dictam retractare non licet. T. 4. c. 614. B.
 Sententiam gravem iudex dare adversus absentes festinare non debet. T. 4. c. 876. C.
 Sententiam definitivam Prætor mutare non potest, neque acti post sententiam dictam. T. 6. c. 522. D.
 Sententiam eam accipiendam in ambiguis, quæ rei gerendæ magis convenit. T. 7. c. 1450. E.
 Sententiam per relationem ad factam, an quilibet exsequi possit. T. 7. c. 153. B. C.
 Sententiam proferentis maximè spectandam in ambiguis orationibus. T. 7. c. 1450. E.
 Sententiam de periculo recitare quid sit. T. 9. c. 1052. C.
 Sententiam ferre possunt iudices tam Latini, quam Græci lingui. T. 9. c. 1051. C.
 Sententiam rescindi non possit. T. 9. c. 1084. D. & seq. c. 1099. D. E.
 Post sententiam opponuntur Senatusconsultum Macedonianum, & Vellejanum odio senatorum, vel favore mulierum. Tom. 9. c. 1085. D.
 Sententiam ipso jure nullam esse, si ab incompetenti iudice dicta fuerit. Tom. 9. c. 1084. D. citra appellationem infirmatur. Ibid. D.
 Sententiam rescindi non possit contrariâ sententia, nisi remedium appellationis, aut restitutionis in integrum. T. 9. c. 1085. E.
 Sententiam latam a servo, quem magistratus iudicem dedit certæ rei, vel causæ, non infirmari, licet postea appareat, eum fuisse servum. T. 9. c. 1065. E.
 Sententiam certis finibus concludi quid sit. T. 9. c. 1077. B.
 Sententiam certam esse oportet, idest certam pecuniam, vel certæ rei. T. 9. c. 1072. E.
 Sententiam rescindere non possunt, qui eam dixerunt. T. 9. c. 1056. E. & c. 1057. A.
 De sententiam passis, & restitutis. T. 9. c. 1493. D. & seq.
 Sententiam quando dicimus ipso jure nullam esse. T. 9. c. 1061. C.
 Sententiam vitiat & locus, & dies illicitus. T. 9. c. 1083. C.
 Sententiam obligatam deserti iudex, sive magistratus habet deliberatione, perperam, maturoque iudicio. T. 9. c. 1061. B. C.
 Sententiam iudicis qui vendidit litigatoris convento certo pretio, quomodo puniatur. T. 9. c. 1376. C.
 Sententiam ex scripto recitatam non corrigere, nec mutare posse, etiam si male pronuntiaverit iudex.

- dex. T. 9. c. 1061. E. & c. 1061. A. & cur. Ibid. A.
- Ad rescindendam sententiam opus non esse appellatione, si sententia non fit partibus recitata. Tom. 9. c. 1119. B.
- Sententiam non esse appellandam eam, quæ paucis literis temere descriptis consistat. T. 9. c. 1099. E.
- Sententiam quomodo, & quando iudex proferre debet præsentibus partibus, vel una parte absente. T. 9. c. 1057. C. & seq.
- Sententiam sine certa quantitate prolatam ipsi jure nullam esse. T. 9. c. 1071. B. & seq. rescinditur sine appellatione. Ibid. c. 1074. B. nomen sententiae non meretur. Ibid. B. ex integro causam agi posse, alio iudice dato. Ibid. B. ex ea non nasci actionem iudicati. Ibid. B. non poterat repeti ex actis. Ibid. C.
- Sententiam suam debet iudex ex libello, & scripto publicè partibus legere, & recitare. T. 9. c. 1051. C.
- Sententiam brevitas orationis non vitiat. Tom. 9. c. 1095. E. & c. 1103. A.
- Sententiam posteriorem ejusdem iudicis, vel successoris ejus de eadem re, & inter partes eadem, quæ contraria est priori sententia, a qua appellatum non est, ipso jure nullam esse. T. 9. c. 1084. D. & seq.
- Possit sententiam minimè suspensam non potest quæ producere, potest tamen acculare falsi. Tom. 10. c. 619. C.
- Sententiam passi quomodo dicantur. T. 10. c. 733. D.
- Sententiam qui novissimus laturus est, non semper melius pronunciat. T. 10. c. 792. D.
- Sententiarum effectus. T. 1. c. 843. D.
- De sententiarum effectu, & finibus litium. T. 1. c. 475. E.
- Sententiarum ordo prædationem nullam facit. T. 10. c. 1248. B.
- Inter partes sententias clementior severiori præfertur. T. 1. c. 443. D.
- Sententias corruptas videri, si sint legibus mitiores. T. 9. c. 1479. C.
- Sententias suas ferre possunt illustres persone sine scripto. T. 9. c. 1031. E.
- Possit duas sententias iudicum, quas definitio Prætorum prætorio corroboraverit, ac licet retractare. T. 9. c. 1245. A. & seq.
- Sententias suas ea sequuntur Magistrum militum, non Prætor. T. 10. 860. B.
- Sententias inter numero pares quænam prævaleat. T. 10. c. 1234. B.
- De sententiis ex periculo recitandis. T. 9. c. 1057. B. & seq.
- A sententiis appellari potest, nisi dictæ sint a Præfecto prætorio, & Senatu, vel a Principe. Tom. 9. c. 1070. B.
- In sententiis, quæ palam contra jus constitutum pronuntiate sunt, non esse necessariam appellationem. T. 9. c. 1119. B. C.
- In sententiis hodie solet exprimi, maturo consilio rem fuisse percipiam, & cur. T. 9. c. 1057. C.
- Sententiis suis iudices olim poenam non exprimebant. T. 9. c. 1479. B. C.
- A sententiis Præfecti prætorio appellari non potest. T. 9. c. 1056. C. D.
- De sententiis, & interlocutionibus omnium iudicum. T. 9. c. 1063. A. & seq.
- De sententiis, quæ pro eo, quod interest, proferuntur. T. 9. c. 1072. D. & seq.
- De sententiis Prætorum prætorio. T. 9. c. 1056. C. & seq.
- Sententiis et dualibus diversis an modo hæc, modo illa sit vera. T. 10. c. 743. E.
- De sententiis paribus, & diversis. T. 10. c. 1234. A. & seq.
- De sententiis imparibus. Tom. 10. c. 1235. A. & seq.
- In sententiis brevis an sit vitanda. T. 10. c. 1250. D.
- Separari non debent in poena, qui in culpa junguntur. T. 4. c. 851. C.
- Separatim, vel disjunctim articulus quid significat. T. 9. c. 897. D.
- Separatio datur legatariis, & fideicommissariis. T. 1. c. 443. A.
- Separatio, & communio sunt contraria. T. 1. c. 881. B.
- Separatio bonorum datur ex decreto prætoris, postulantis creditores defuncti. T. 4. c. 643. B.
- Separatio a Prætor impetratur. T. 4. c. 86. A.
- Separatio est certorum bonorum, absentium. T. 4. c. 85. E.
- Separatio bonorum quem effectum habeat, & an ab ea recedere liceat. T. 4. c. 1097. E. & c. 1098. A.
- Separatio bonorum defuncti, & heredis. T. 6. c. 326. C.
- Separatio bonorum, quæ patrono permittitur, libertà herede instituta ex asse. Ibid. D.
- In separationis bonorum causa legatariis connumerantur creditoribus hereditariis. T. 4. c. 1145. A.
- Inter separationem, & absentionem esse distinctionem. Tom. 4. c. 85. E.
- De separationibus. T. 1. c. 847. C. D. & quid sit separatio. Ibid. D.
- De separationibus bonorum. T. 9. c. 1129. A. & seq.
- Qui sepeliverit alienum mortuum, si quid impenderit, id a quo recipere potest. T. 1. c. 381. B.
- Sepelire aliud est, aliud commendare. T. 4. c. 113. A.
- Sepelire. T. 5. c. 933. A.
- Sepeliri mortuum in urbe lege vetitum. T. 3. c. 449. E. & c. 450. A.
- Sepeliri mortui in civitate non possunt, ne Sacra civitatis fuere possint. T. 1. c. 380. D.
- Sepeliri non possunt in civitate homines mortui. T. 1. c. 380. D.
- Sepeliri quemque in urbe, lege vetitum. T. 9. c. 718. A.
- Sepulchri, & pampolæ, & dar; danarii idem. T. 3. c. 174. A.
- Septemvirale iudicium. Tom. 3. c. 82. E.
- De septemviris. Ibid. E.
- Septenarius numerus quam habeat vim. T. 1. c. 458. C. & c. 537. E.
- Septimia, vulgo *Langues* Galliarum Provincia, cur ita appellata. T. 9. c. 1082. C.
- Septimilis partus dicitur is, qui natus est lute finem, vel initium septimi mensis. T. 6. c. 599. A.
- Septimo mense natus iustus filius dicitur. Ibid. A.
- Septimum miliarium. T. 3. c. 571. A.
- Septuagenarii excusant a testificando dicendo. Tom. 9. c. 176. E.
- Sepulcra cur secundum viam publicam posita olim fuerint. T. 3. c. 614. D.
- Sepulcra civium Romanorum, & quæ in adherent, religiosa sunt. T. 5. c. 387. C.
- Sepulcra hominum religiosa nobis an sint. Ibid. B. C.
- Sepulcra an sint religiosa, vel iura eorum. T. 7. c. 398. C.
- Sepulcra, & monumenta an possint vindicari. T. 10. c. 949. A.
- Ad sepulcra, & ulteriores magna olim frequentia hominum, & cur. T. 5. c. 389. D.
- Sepulcri violati an teneatur, qui titulum erasit, vel statuam evertit. T. 3. c. 614. D.
- Sepulcri violati actio popularis. T. 1. c. 868. C.
- Sepulcri violati an agere possit heredes necessarii, si nondum se bonis immiscuerit, violato sepulcro hereditario, fracto, & dejecto. T. 4. c. 101. A. B.
- Sepulcri ius. Vide, ius sepulcri.
- Sepulcri locum si emero, & vendiderim prope eum edificaverit, an teneatur mihi ex empto. T. 7. c. 744. D. E.
- Sepulcri dominus, ut fundi, non possunt esse propter religionem, sed possunt esse quasi dominus. T. 9. c. 1137. D.
- Sepulcri violati poena quæ. T. 9. c. 1437. E. & c. 1438. A. & seq.
- Actio sepulcri violati quo casu, & quomodo datur in servum. T. 10. c. 745. C. D.
- De sepulcro, ac de itinere eoductente. T. 3. c. 384. D.
- De sepulcro edificando. Tom. 1. c. 758. C.

Pro sepulcro accipitur monumen-
tum. T. 4. c. 256. E. & c. 257.
A.
Sepulcro an servitus imponi possit.
T. 7. c. 398. B.
Sepulcro debitum iter non utendo
an amittatur. Ibid. B. C.
De sepulcro violato. Tom. 9.
c. 1437. E.
An sepulcro liceat imponere sta-
tuas, vel alia ornamenta. T. 9.
c. 1174. B.
Sepulcrorum violatores. Tom. 2.
c. 601. B. C.
Sepulcrorum religio quot, & qui-
busnam modis violetur. Tom. 3.
c. 614. B. C. & seq.
Sepulcrorum rituali. Tom. 3. c. 614.
E.
Sepulcrorum antiquæ inscriptio-
nes Romæ, & Neapoli quæ. T. 4.
D.
Sepulcrum si diversis in locis sit,
an uterque locus religiosus esse
debeat. Ibid. A.
In sepulcrum alienum sine volunta-
te ejus mortuum inferens violator
sepulcri reus sit, & pecunie
penariæ subijcitur. Tom. 5. c. 386.
D.
Sepulcrum vendi non potest. Ibid.
D.
Sepulcrum quid sit. T. 5. c. 934.
E. & T. 10. c. 756. D.
Sepulcrum. T. 6. c. 631. C.
In sepulcrum alienum illatio non
minuit rem domini, Idem, quic-
quam patrimonio domini non
abest. T. 6. c. 49. C.
Sepulcrum an accedat venditioni
lundi amplioris. Tom. 7. c. 878.
B.
Sepulcrum per se an vendi possit.
Ibid. B.
Sepulcrum lateritium. Tom. 7.
c. 593. C.
Sepulcrum non licebat Athenis o-
pere rectorio eorum habere.
T. 9. c. 1174. B. C.
Qui sepulcrum edificat juxta me-
des alienas, quod spatium debeas
relinquere. T. 10. c. 416. A.
Sepulcrum inter, & ædificium,
quantum spatii debeat interm-
itti. Tom. 10. c. 756. E. & c. 757.
A.
Sepultura iusta quæ dicatur. T. 4.
c. 213. A. B.
Una sepultura plura sepulcra ef-
ficere non potest. T. 5. c. 935.
E.
Una sepultura est, quæ ovis est.
Ibid. E.
Sepultura sacræ privatur ecommu-
nicatus. Vide, Excommunicatus.
Sepultura perpetuæ tradita corpo-
ra quomodo transferri possint.
T. 6. c. 380. C.
Sepultura quæ accidant, & quæ
circa eam observanda. Tom. 5.
c. 945. A. B.
Sepultura solennia an olim fue-
rint negata hæreticis. Tom. 10.

c. 825. C.
Sepultura curator recte constitui-
tur testamentis. T. 10. c. 1120. A.
Sequester iudex sponsonis Sculæ.
T. 2. c. 200. B. C.
Sequester propriè quis dicatur. T. 5.
c. 25. D. E.
Sequester, qui rem depositam habet.
T. 6. c. 450. D.
Sequester si rem apud se depositam
non reddat, quæ actione teneatur.
T. 7. c. 855. C.
Sequester quis sit. T. 8. c. 567. C.
Sequester quis dicatur. Tom. 8.
c. 304. A. quomodo distet a
depositario. Ibid. A. an ad eum
possessio transeat. Ibid. B.
Sequester est depositarius rei liti-
giose. T. 9. c. 217. E. teneatur
prescriptis verbis, non actione
depositi. Ibid. E.
Sequester qua ratione rem possidet.
T. 9. c. 1008. C.
Sequestratio quid. T. 1. c. 200. B.
Sequestratio rerum immobilium
unquam fit. T. 4. c. 716. A.
Sequestratio quibus rebus sit, &
quibus non. Ibid. A. B.
Sequestratio possessionis, vel fru-
ctuum quomodo scienda. T. 6.
c. 830. E. & c. 840. B.
Sequestratio rerum lite pendente,
quando fit. Tom. 9. c. 217. B.
C.
Sequestratio est lex quædam deposti-
ti. T. 9. c. 350. A.
Sequestratio in interdicto. Uti pos-
sidentis. T. 9. c. 1166. A.
Sequestratio non fit rerum immo-
bilium, nisi ratione fructuum.
T. 10. c. 628. B. C.
Sequestratio est lex depositi. T. 10.
c. 650. A.
Sequestratio pecunie an sit licita.
T. 10. c. 952. E.
Sequestratio quid sit. Tom. 10.
c. 953. A.
Sequestrationis lex est, ut victori
reddatur. T. 9. c. 217. D.
De sequestratione pecunie probi-
bita. T. 9. c. 986. A.
Sequestrales testes esse non possunt.
T. 9. c. 277. A.
Sequestri depositio coram quo fiat.
T. 8. c. 567. D. E.
Pro sequestro deponere quid. Ibid.
C.
Sequestrum quæ causentur. T. 5.
c. 25. B.
Sequi, & duci cognata sunt verba,
& quasi connexa. T. 7. c. 116.
A. in quo differunt. Ibid. A.
Sequitur ducentem, ducimus se-
quentem. Ibid. A.
Sequitur. T. 1. c. 951. E. & T. 3.
c. 3. A.
Sera patientia locatoris est. T. 5.
c. 528. A.
Serræ, vox Gallica, unde deductum.
T. 2. c. 645. B. & T. 9. c. 1483.
A.
Serica vestis pretiosa. T. 2. c. 272.
D.
Serice vestes interdixit; Tom. 2.

c. 799. A. B.
Serice purganda. T. 2. c. 797. E.
& c. 798. A.
Serici libra olim tanti fuit, quanti
libra auri. T. 9. c. 369. A.
Serici usus ad sœcristiam sit interdix-
tus. T. 10. c. 737. C.
De serico. T. 9. c. 369. A. B.
Sericum quid sit. Tom. 2. c. 795. A.
B.
Sericum a Barbaris emi non potest
fine Comitum merciorum. T.
2. c. 272. C.
Sericum auro contra vendebatur.
Ibid. D.
Sericum fuit par auro. T. 9. c. 369.
A.
Sericum quis poterat emere. T. 10.
c. 1001. C.
Sericum auro comparatum. Ibid.
C.
Sermo, qui ad præteritum, vel
præsens tempus confertur, statim
verus, aut falsus est. T. 1. c. 1084.
C.
Sermo nullus adeo generalis est, ut
quo tacite quædam non excipi-
antur ab mente loquentis. T. 4.
c. 977. A.
Sermo (ajunt Philosophi) collatus
ad præsens, vel præteritum tem-
pus, statim est verus, aut falsus.
T. 4. c. 1045. B.
Sermo ambiguus. T. 5. c. 1100. B.
Sermo ambiguus in emptione, &
venditione contra venditionem
interpretandus est, & cur. T. 5.
c. 505. B.
Sermo idem duas differentes sen-
tentias exprimit. T. 7. c. 1450.
A. & seq.
Sermo si sit ambiguus, in primis
querendum, quid senserit, qui
eo usus est. T. 7. c. 1450. E. &
c. 1451. A.
Sermo generalis an scientem in eo
relevert, in quo latet malitia quæ-
dam mala. T. 7. c. 805. C.
Sermonis brevis, Vide, Brevis.
Sero nimis solvit adjecto, quem
prævenit stipulator. T. 6. c. 375.
C.
Serpentes vocantur pestes. T. 10.
c. 1030. C.
Serpentem odorem pestilentem el-
le. T. 3. c. 473. E.
Serraculum quid. T. 1. c. 400. A.
Serraculum docere quid. Tom. 3.
c. 224. B.
Serra si conceperit, & postea ma-
nissima peperit, liberum parit.
T. 1. c. 402. D.
Serra nubere, aut servus uorem
ducere non potest. T. 5. c. 548. B.
Quanda serva potest fieri mulier.
T. 9. c. 925. A. B.
Ex serva quando ingenuus nasci
potest. T. 9. c. 917. C.
Servandum datum, & depositum
in qua differunt. T. 5. c. 25. A.
B.
Servare quid significat. Tom. 1.
c. 918. C.
De servatoribus loci. T. 3. c. 65. B.
Servis;

- Serviana actio quæ est: Tom. 7. c. 546. D.
 Serviana, aut quasi Serviana actio quænam appellata. T. 8. c. 1108. C. D.
 Serviana actio quæ, & in qua differat a Salviano interdictio. Ibid. A. B.
 Serviana actio de quibus rebus est. T. 9. c. 1173. B. C. Vide, A. Actio Serviana.
 Serviana actio quo casu solva sit creditor. T. 10. c. 1254. B.
 Servi cognomine, prænomine, & agnomine carent. T. 1. c. 1184. E.
 Servi sunt Mancipi. T. 1. c. 327. A.
 Servi dominorum delatores non audiuntur, excepto crimine majestatis. T. 1. c. 404. B.
 Servi qui domino auxilium non tulerunt, supplicio afficiuntur. T. 1. c. 421. E.
 Servi in criminalibus non audiuntur contra dominum. T. 3. c. 588. D.
 Servi malo more se emi, vel manu mitti extraneis mandant. T. 2. c. 264. E. & 265. A.
 Servi ex contractibus, in servitute habitus, post manumissionem non tenentur. T. 1. c. 391. E.
 Servi quidam erant binomines. T. 1. c. 189. D.
 Servi in quibus ususfructum habemus, an ex re nostra, vel operibus nostris adquirere nobis possint. T. 1. c. 94. B.
 Servi alieni suppressio an sit furum. T. 1. c. 875. E.
 Servi alieni an in altariis capiti torqueri possint. Tom. 3. c. 496. D.
 Servi rustici alienari prohibentur. T. 2. c. 1041. E.
 Servi rustici sine prædii vendi nequeant. T. 2. c. 837. A.
 Servi operas locare aliud est, aliud ex operis servi mercedem capere. T. 3. c. 409. C.
 Si servi plures ejusdem generis simul venierint, an una sit venditio. T. 1. c. 1371. C.
 Servi heredes institui possunt. T. 1. c. 332. E.
 Servi tributarii, vel inquilini apud dominos remanere jubentur. T. 2. c. 838. D.
 Servi atrienfes. Tom. 3. c. 289. A.
 Servi barbari qui sunt. T. 3. c. 172. A. B.
 Servi fideles impune fisco causam pecuniariam delerunt. Tom. 1. c. 494. A.
 Servi pæne. T. 1. c. 499. D.
 Servi undenam ita appellati. T. 1. c. 13. C.
 Servi aut nascuntur, aut fiunt. Ibid. D.
 Servi non onerantur ære alieno jure civili. T. 1. c. 258. E.
 Servi quæ testamenta facere possunt. T. 1. c. 1273. C.
 Servi ut testamentum manumittuntur. T. 1. c. 465. E.
 Servi sollicitator, seu corruptor. T. 2. c. 378. A. & c. 379. C.
 Servi amanuenses. Vide, Amanuenses servi.
 Servi reipublicæ. T. 2. c. 455. A.
 Servi qui sunt in fuga, cur nec vendi, nec donari possant. Tom. 3. c. 491. E.
 Servi fugitivi an dominus possessionem amittat. Tom. 1. c. 1125. D.
 Servi fugitivi non est commercium. T. 1. c. 771. B. C.
 Servi fugitivi longissimo tempore adquiritur. T. 1. c. 82. C.
 Servi quibus modis manumittuntur. T. 1. c. 462. E.
 Servi persona inspicitur in legatis. T. 4. c. 411. E.
 Servi actoris amissio plerumque est causa everisionis totius familie. T. 4. c. 1023. A.
 Servi dispensaturus officium finitur manumissione, officium verò infistoris non, & quæ ratio. T. 4. c. 934. B.
 Servi aut nascuntur, aut fiunt, sed certis modis. T. 4. c. 64. C.
 Servi, qui a testatore non jure manumissi sunt, an instructio prædiorum cedant. T. 4. c. 1181. B.
 Servi in crimine adulterii torquentur in caput domini, non in crimine incesti. C. 4. c. 1000. E.
 Servi recepticii quinam sunt. T. 4. c. 982. C.
 Servi a dominis vendi possunt cum durioribus quibuscumque conditionibus. T. 4. c. 52. D.
 Quot sunt servi, tot hostes, ut est in proverbio. T. 4. c. 20. E. & T. 5. c. 635. C.
 Servi in quo differant a liberis hominibus quoad crimen adulterii ex lege Julia. T. 4. c. 1480. D. & seq.
 An servi continentur instructio prædio legato. T. 4. c. 1114. D.
 Servi exhibendi copiam habere, idem est, quod in potestate habere. T. 5. c. 229. D.
 Servi matrem civilem, aut alios cognatos non habent. Tom. 5. c. 547. E.
 Servi in toto jure civili, & prætorio pro nullis, & mortuis habentur. Tom. 5. c. 547. D. & c. 815. Cr.
 Servi communis nomine si cum uno ex dominis agatur noxali actione furti, vel damni injuriæ, condemnatio in solidum fiet. T. 5. c. 677. D. E.
 Servi operæ sunt instructi. Tom. 5. c. 425. B.
 Servi nomine rerum amotarum actione an & quando uxor teneatur. T. 5. c. 572. A.
 Servi pignoratii pro testio apud quem sit. T. 5. c. 730. C. & seq.
 Servi quibus casibus in caput domini torqueri possunt. Tom. 5. c. 635. C.
 Servi supplicii, & pæne qui dicantur. T. 5. c. 751. D.
 Servi proprii, fructuarii, communis, alieni, liberi hominis bona fide possides, quoad acquisitionem possessionis, quæ sunt requisita. T. 5. c. 702. B.
 Servi peculium esse peculium domini, five pars sui patrimonii, bonorumque suorum. T. 6. c. 15. B.
 Servi hereditarii omnes communia habentur. T. 6. c. 679. E.
 Servi matrimonium contrahere possunt jure Pontificio. Tom. 6. c. 1206. B. C.
 Servi appellatione ancilla continetur. T. 8. c. 530. E.
 Ex servi contractus actio domino queritur, ipse vero servus agere non potest. T. 7. c. 155. D.
 Servi legati dominum, quod interrim fuit hereditatis, post aditionem ad legatarium transeunt. T. 7. c. 1162. A.
 Servi urbani ut distinguendi a rusticis servi. T. 7. c. 380. E.
 Servi sunt capiti ab hostibus. T. 7. c. 30. A.
 Servi soli flagellis, flagris caduntur. T. 7. c. 126. E.
 Servi flagrones didici, & unde. Ibid. E.
 Servi quibus casibus in judicio constitunt. T. 7. c. 155. D.
 Servi an possint libertati adoptione. T. 8. c. 910. B.
 Servi jure civili pro nullis habentur. T. 8. c. 677. C. & c. 767. D. E. & c. 814. B.
 Servi an adquirere nobis possint. T. 8. c. 958. C.
 Servi corrupti actio quæ. Tom. 8. c. 1097. A.
 Serviunde ita appellati, & quot modi fiant. T. 8. c. 895. A. B. an in eorum conditione sit aliqua discretio. Ibid. B.
 Servi non usufructui, hoc est, neque inchoare usufructum possunt, neque inceptum complere. T. 8. c. 821. A.
 Servi alieni heredes institui utrum possint. T. 8. c. 971. E. & c. 972. A. & seq.
 Servi legati, qui sunt in fuga. T. 7. c. 1036. E. & c. 1037. A. & c. 1100. D. & seq.
 Servi, & ancillæ differunt. T. 8. c. 563. C. D.
 Servi pæne aliquando fiebant lætæ trones. T. 9. c. 988. D.
 Servi alieni possessor bonæ fidei fingitur esse dominus. T. 9. c. 630. B.
 Servi torqueri possunt in causa adulterii mulieris. T. 9. c. 1399. B. & seq.
 Servi in fuga cur nec vendi, nec donari possint. Tom. 9. c. 616. A.
 Servi alieni an institui heredes possint, an non. T. 9. c. 719. E.
 Servi

Servi proprii non possunt institui heredes sine iusta libertate. T. 9. c. 750. A.
 Servi precum offerendarum Principi iocapaces. Tom. 9. c. 1163. D. item incapaces sunt libelli offerendi Principi. Ibid. D.
 Servi accusate non possunt suos dominos. T. 9. c. 1373. A. B.
 Servi quomodo liberi fiunt. T. 9. c. 945. C.
 Servi coloni. Tom. 9. c. 974. C. liberi coloni. Ibid. C.
 Servi conditionales qui dicuntur. T. 9. c. 1214. C.
 Servi cum mulier rea adulterii sit coll. divortium, manumitti non possunt intra sexaginta dies utiles. T. 9. c. 1401. C. & c. 1426. C.
 Servi notarii. T. 9. c. 1214. A. B. Servi tabellarii sunt servi civitatis. Ibid. B.
 Servi qui liberi esse nolint. T. 9. c. 948. B.
 Servi a familiaribus separantur. T. 9. c. 1374. B.
Quest servi, tot hostes, proverbium. T. 9. c. 574. D.
 Servi urbani, & servi rustici in quo differunt. T. 9. c. 573. C.
 Servi publicifuerunt Athenis periti literarum. T. 9. c. 983. C. eos mittebant in bellum cum Imperatoribus, & Quæstoribus, & cur. Ibid. C.
 Servi reipublicæ qui dicuntur. Ibid. A.
 Servi quando in dominum interrogati possunt, & quando non. T. 9. c. 1456. E. & c. 1457. A. & seq.
 Servitellamento manus mittuntur, aut iure directo, aut iure fideicommissi. T. 9. c. 944. A.
 Servi separantur a capivis, & cur. T. 9. c. 1319. D.
 Servi pro quibus esus in præmium accipiunt libertatem. T. 9. c. 971. A. & seq.
 Servi rustici, qui prædiis adherent, inter res immobiles numerantur. T. 9. c. 1020. A.
 Servi an teneantur lege Julia de vi privata. Tom. 9. c. 1448. E. & c. 1459. A.
 Servi, qui pervenire non possunt ad libertatem. T. 9. c. 969. C. & seq.
 Servi capite censiti. T. 9. c. 411. C. D.
 Servi in tribus criminibus tantum torquentur, & interrogantur in domino. T. 9. c. 1467. D.
 Servi nuda traditio dominum servi an transferat. T. 10. c. 182. B.
 Servi una est persona; ex qua induci potest ius adcrendi. T. 10. c. 405. C.
 Servi arbitrati committi non possunt, quomodo satisfactum sit. T. 10. c. 591. E.
 Servi pecuniam quando sunt de publico annonam accipiunt. T. 10.

c. 577. B.
 Servi contestatio fraudulenta an suis dominis sit damnoosa. T. 10. c. 678. C.
 Servi venales quomodo denuntiabantur. T. 10. c. 750. E.
 Servi venditor servum debet præstare noxam solum, etiamsi ignoraverit servum esse noxium. T. 10. c. 751. C.
 Servi damnati a iudice, & servi damnati a dominis differunt. T. 10. c. 788. A. B.
 Servi cum adhuc sunt in vinculis, & poenæ sui sanguantur, frustra manumittuntur. Ibid. C.
 Servi fugitivi dicuntur quasi sui ipsius iures. T. 10. c. 647. E.
 Servi an possint preces offerre Principi. T. 10. c. 920. B.
 Servi ministerium an extinguat mortem ejus, cui debetur. T. 10. c. 939. B. C.
 Servi nequitia, æquum est, ut extra corpus ipsius servi domino non noceat. T. 10. c. 946. B.
 Servi rei fieri possunt legibus publicorum iudiciorum sed & ex omnibus legibus. Ibid. C.
 Servi venditioni rectè accedit homo. T. 10. c. 1034. D.
 Servi veterani quinam sint. T. 10. c. 1124. C.
 Servius fundus si sit plurimus, & is, cui servus debetur, per partem viæ tantum iaverit, an totam viam retineat. T. 7. c. 465. D. E. si dividatur, certis regionibus, an per unam partem eundo, per alteram partem viæ retineatur. Ibid. c. 466. D.
 Servius fuodis legatus an ab herede domino fundi dominantia liber legatario præstandus sit. T. 7. c. 404. B.
 Servientis prædii domini patientia, & usua alterius pro traditione est in servitutibus. T. 7. c. 794. A.
 Servile caput nullum ius habet, adeoque nec minui potest. Tom. 5. c. 359. C.
 Servile probum pro furto. T. 10. c. 747. A.
 Serviles poenæ in iudiciis publicis sunt omnium gravissime. T. 5. c. 1200. D. eas statuliberi non patiuntur. Ibid. D.
 Serviles cognationes non noverunt leges, & edicta. T. 8. c. 215. B.
 Servilia cognatio nulla est. T. 8. c. 551. E. & T. 10. c. 993. B.
 Servilis cognationis ratio licet nulla habeatur, quod ad iuris civilis participationem, tamen rectè utimur cognatorum nominibus etiam in servis. T. 8. c. 551. E.
 An servire possit commune communis. T. 4. c. 145. B.
 Servire verbum significat usum, non dominium. Tom. 4. c. 1118. A.
 Servire aliud est, aliud servum esse. T. 4. c. 1118. A. & T. 7. c. 27. D. & c. 1359. B.

Servire non possunt aedes meæ aliis ædibus, & meis. T. 6. c. 224. B.
 Servire nemini potest res sua. T. 7. c. 426. B.
 Servire non potest mihi res mea. T. 7. c. 1370. B.
 Servire verbum an usumfructum, vel proprietatem significet. T. 7. c. 1359. B.
 Servire, & servum esse longè distant. T. 9. c. 245. E.
 Servire sois creditoribus non coguntur debitores inopes. T. 9. c. 246. E.
 Cum servis nullum est concubium. T. 1. c. 311. B.
 Servis legatis, ancillæ quoque debentur, non contra. Tom. 1. c. 451. E.
 Servis an aliqua fieri possit iniuria. T. 1. c. 245. D. E.
 Servis urbanis qui continentur. T. 1. c. 455. C.
 Servis vernis inutiliter legatur. T. 3. c. 270. D.
 Cum servis alienis esse testamenti factio ex persona dominorum. T. 4. c. 411. B. in legata servi persona inspicitur. Ibid. E.
 De servis controversia inter duos orta, quos unus eorum possidebat, alter dicebat, sibi deberi ex causa depositi. T. 4. c. 881. D.
 Servis legatis non continentur servi pignori accepti. T. 4. c. 1123. D.
 Servis testamentorum omnia iusta commoda non deneantur. T. 4. c. 1208. B.
 Servis ingenium est, ut sint furaces. T. 5. c. 33. A.
 De servis testatoris occisi uxore, ejus. T. 7. c. 513. E.
 De servis familia dicitur. Tom. 8. c. 622. A. B.
 In servis cognatorum nomina usurj pari. T. 8. c. 215. B.
 In servis possidentibus que olim fuit veterum frugalitas. T. 8. c. 522. D.
 Servis nomina imponuntur ut plurimum a dominis. T. 9. c. 1451. C. D.
 Servis, qui nomine domini possident, & expulsi sunt, postulantis datur interdictum momentarie possessionis in eum, qui expulsi. T. 9. c. 1163. C.
 Servia propriis mulieres, quæ se junxerunt. T. 9. c. 1428. A. B.
 De servis, qui furtum fecerunt. T. 9. c. 643. D. & seq.
 De servis fugitivis. T. 9. c. 615. B. & seq.
 De servis publicis urbis Romæ singitivis, vel fabricis, vel aliis publicis operibus deputatis, ut si se contubernii alienarum ancillarum immiscuerint, confestim reddantur operibus urbis Romæ cum contubernali sua, & liberis ex contubernio natis. T. 9. c. 617. C. D.
 De servis, qui questionem in dominos

- subjici possunt; vel non. T. 9. c. 145. D. & leg.
- Servus publicus utebatur singulis civis Romani. T. 9. c. 943. l.
- De servis reipublice manumittendis. Ibid. A. & seq.
- De servis fiscalibus, qui eos occurrant. T. 9. c. c. 637. D.
- De servis fisci, vel Caesaris. T. 9. c. 881. C.
- Servus datur libertas. T. 10. c. 489. E.
- Servus ingenuus est, ut fures sint. T. 10. c. 747. A.
- Servus an pateat aditus ad Principem per libellum. T. 10. c. 838. B.
- Cum servus nulla est actio. T. 10. c. 920. B.
- Servitutum urbanum. T. 3. c. 391. D.
- Servitus est jus in corpore. Tom. 1. c. 1358. B.
- Servitus jure naturali est incognita. T. 1. c. 1415. E.
- Servitus reponendum esse proferunt in L. de si quis. ff. de exil. T. 3. c. 39. A.
- Servitus jure gentium continetur. T. 1. c. 13. B.
- Servitus usufructus ufucapi non potest. T. 1. c. 1137. D.
- Servitus quando in personam dicitur. T. 1. c. 928. C.
- Servitus matrimonium solvit. T. 2. c. 2072. B.
- Servitus, id est, libertas servitutis. T. 1. c. 1137. C.
- Servitus legata, & usufructus quid distant. T. 1. c. 806. C. D.
- Servitus est qualitas fundi. Tom. 1. c. 941. D.
- Servitus qualibet rustici prædii naturæ sui intermissionem habet. T. 3. c. 403. C.
- Servitus prædii ad tempus constitui non potest. T. 3. c. 427. C.
- Servitus una, ne quis ædes suas altitudo tollat, & ne luminibus officiatur vicini. T. 3. c. 506. D.
- Servitus prædii ufucapi non potest. T. 1. c. 1137. D.
- Servitus prædiorum quot modis male fide possidetur. Tom. 1. c. 1118. B.
- Servitus per partes adquiri, vel imponi non potest. T. 1. c. 1167. E.
- Servitus ad partem fundi communis non recte constituitur. T. 3. c. 1198. E.
- Servitus, quæ appellatur fenestra. T. 3. c. 19. B.
- Servitus aquarum. T. 2. c. 829. B.
- Servitus qualibet murti non comparatur. T. 3. c. 519. D.
- Servitus aquæ biennio amittitur, biennio usurpatur. T. 1. c. 378. D.
- Servitus distat ab usufructu. T. 1. c. 836. C.
- Servitus iusta quænam sit. Tom. 2. c. 457. C.
- Servitus alia est, quam homo ho-
- mini debet; alia, quam prædium prædio debet. T. 4. c. 137. E.
- Servitus est qualitas prædii. T. 4. c. 140. C.
- Servitus non fit ad tempus, locatio verò fit ad tempus. T. 4. c. 367. A.
- Servitus pro parte tantum retineri potest. T. 4. c. 145. B.
- Servitus usufructus est dividuus, reliquæ omnes servitutes, sive hominum, sive prædiorum sunt individuas, & cur. T. 4. c. 118. A. B.
- Servitus usufructus sola est dividua. T. 4. c. 99. D. & c. 137. D.
- Servitus ad partem divisam constitui potest, quæ certa est, ad indivisam partem non. T. 4. c. 118. C. D.
- Servitus locari non potest. T. 4. c. 365. E. pignori dari potest. Ibid. c. 566. A.
- Servitus rustica sui naturæ intermissionem habet. T. 4. c. 430. C.
- Servitus urbana continuum usum habet. Ibid. C.
- Servitus quid est. T. 4. c. 140. C.
- Servitus alia est, per quam homo homini servit; alia, per quam prædium prædio; alia verò, per quam prædium homini servit. Tom. 4. c. 1095. D.
- Servitus aquæ constitui potest, aquæ nondum inventa. T. 4. c. 895. D.
- Servitus quando intermissionem habet, & quando non. T. 4. c. 430. B. C.
- Servitus qualibet potest esse jus personæ. T. 4. c. 896. A.
- Servitus non utendo non amittitur, quando per eum, cui servitus debetur, non stat, quo minus utatur. T. 4. c. 147. A.
- Servitus inutilis est, nullam habens utilitatem. T. 4. c. 895. C.
- Servitus imponi potest ædificio nondum ædificato. Ibid. D.
- Servitus aquæ lege venditionis an imponi possit fundo vendito. Ibid. C.
- Servitus est jus, jus est individuum. T. 4. c. 881. B.
- Servitus personæ etiam ei præstat, qui nullam viciniam habet possessionem. T. 4. c. 893. E.
- Servitus prædii, & servitus personalis quando valent. T. 4. c. 895. E.
- Servitus prædii tantum præstatur possessori vicini prædii. Tom. 4. c. 893. D. E.
- Servitus, quæ neque prædio, neque homini ulli usui, aut voluptati esse potest, est inutilis. Tom. 4. c. 895. C.
- Servitus prædialis, & usufructus in quo differunt. T. 4. c. 1105. A.
- Servitus. Vide, Usufructus; Servitus an pignori obligari, & quæ possit. T. 5. c. 810. A. B.
- Servitus itineris sepulcro debetur, non utendo, ut ceteræ servitutes, an amittitur. T. 5. c. 1388. A.
- Servitus prædii an dividuus sit. T. 5. c. 335. C.
- Servitus legata in quo differat ab usufructu legato. T. 5. c. 1197. B. C.
- Servitus pro parte adquiri non potest, & cur. T. 5. c. 1181. A.
- Servitus pro parte inutiliter legatur. Ibid. C.
- Servitus prædiorum an ufucapi possit. T. 5. c. 662. C.
- Servitus non potest ufucapi ex lege Scribonia. T. 6. c. 37. A.
- Servitus quando confunditur. T. 6. c. 459. D. E.
- Servitus per alium recte retinetur. T. 6. c. 457. A.
- Servitus semel confusa, & confusione extincta, an restituitur, & iterum imponatur. T. 6. c. 509. D.
- Servitus aquæ an fundum sequatur. T. 6. c. 516. B.
- Servitus est constitutio juris gentium. T. 8. c. 677. D. & c. 758. B.
- Servitus ad certam partem, aut indivisam imponi, aut remitti possit. T. 7. c. 388. D. E.
- Servitus ad diem, vel conditionem an promitti possit. T. 7. c. 185. E.
- Servitus alia est realis, alia personalis. T. 7. c. 1024. C. realis ad heredem transmittitur, personalis non item. Ibid. C.
- Servitus alia superficialis, alia fœderaria. T. 7. c. 184. E.
- Servitus alii deberi non potest, quàm proprietario. T. 7. c. 1370. B.
- Servitus an a domino pro parte fundi divisæ adquiri possit. T. 7. c. 391. D.
- Servitus an ab initio pro parte fundi individuæ legari, vel in stipulatum deduci, dari, cedi, præstari, constitui, imponi, adquiri, vel remitti, aut adimi possit. Tom. 7. c. 1390. B.
- Servitus an ædificio futuro legari possit. T. 7. c. 1395. E.
- Servitus biennio amittitur. Tom. 7. c. 723. B.
- Servitus amissa non utendo. Ibid. C.
- Servitus an confundatur partis acquisitione. T. 7. c. 426. B. an constituitur per legatum. Ibid. c. 388. C. item per fideicommissum. Ibid. C. item adjudicatione. Ibid. C.
- Servitus pertinet ad conditionem incerti. T. 7. c. 645. D.
- Servitus debetur potius prædio, quàm homini. T. 7. c. 378. C.
- Servitus est individuus. T. 7. c. 143. A.
- Servitus aquæ. T. 7. c. 390. D.
- Servitus an possit continui in adjacendo. T. 7. c. 530. D.
- Servitus est singulorum in solidum. T. 7. c. 582. E.
- Servitus personalis usufructus, & servitutes prædiorum in quo differunt.

ferunt. Tom. 7. c. 1127. B. & c. 1128. A.

Servitus an etiam futuro edificio concedi possit. T. 7. c. 422. B.

Servitus an extinguatur confusione. T. 7. c. 403. B.

Servitus an fundo municipum per servum acquiri possit. Tom. 7. c. 392. C.

Servitus an imponi possit, ut pomum decerpere liceat, ut spatium, ut cenare in alieno possimus. T. 7. c. 1387. B. C.

Servitus an ita constitui possit, ut aliquid faciat vicinus. T. 7. c. 420. B. C.

Servitus an legari, vel promitti possit servo ad fundum dominorum. T. 7. c. 439. B.

Servitus an lege, vel pacto divisionis, vel permutacionis constitui possit. T. 7. c. 440. D.

Servitus an modis iis constituatur, quibus usufructus. T. 7. c. 388. C. D.

Servitus an debeat esse dividua, vel continua. T. 7. c. 425. A. B.

Servitus an pacto traditionis, & lege constitui possit. T. 7. c. 445. A.

Servitus an per socium usurpetur, quæ debetur fundo communi. T. 7. c. 455. C.

Servitus an pro parte acquiri, constitui, imponi, retineri possit. T. 7. c. 389. D. E. & c. 391. D. & c. 426. B. & c. 445. B. C.

Servitus an restituitur, restituito edificio serviente. T. 7. c. 426. C. an sine prædio esse possit. Ibid. c. 380. C.

Servitus an usurpetur per socium. T. 7. c. 469. A.

Servitus communi fundo quando videatur impolita. T. 7. c. 434. D. E.

Servitus constituta communicato prædio an vitietur. T. 7. c. 389. E.

Servitus continuata est, licet intermissione temporis divisa sit. T. 7. c. 386. E.

Servitus cum dicitur, plerumque servitus prædii intelligitur. T. 7. c. 1387. B.

Servitus dupliciter intermissione habet. T. 7. c. 386. E. & c. 387. A.

Servitus in contractibus nominatim imponenda est. T. 7. c. 388. A.

Servitus interdum non amittitur, etiamsi nullus ex sociis ejus utatur. T. 7. c. 467. D.

Servitus longo tempore an, & quando acquiri possit. T. 7. c. 395. A. & seq.

Servitus oneris ferendi specialis est, non generalis. T. 7. c. 405. A. quomodo a ceteris differat. Ibid. B. & seq. imponitur, ut dicitur in legibus adium vendendam. Ibid. A. B.

Servitus per pupillum non uten-

tem tota retinetur. T. 7. c. 467. D.

Servitus per unum ex sociis an vindicari, acquiri, & vendi possit. T. 7. c. 455. D.

Servitus persone constitui potest, ut poma ex alieno viridario decerpere liceat. T. 7. c. 1387. C.

Servitus prædialis, alternis annis legata, an non utendo amittatur. T. 7. c. 1348. D.

Servitus prædialis si alternis annis legetur, unum est legatum. Ibid. B.

Servitus prædii, quæ si non sit utilis prædio, & inutiliter constitui-

tur. T. 7. c. 1387. D.

Servitus solius persone nulla est ex voluntate testatoris, vel contrahentium. T. 7. c. 1396. D.

Servitus prædio communi ab uno ex sociis pro parte indivisa an imponi, vel acquiri possit. T. 7. c. 389. D.

Servitus prædio futuro an acquiri, vel legari possit. T. 7. c. 986. C. D.

Servitus prædiorum dividuitatem non recipit. T. 7. c. 1388. D. E. quando non habet prædio, sed persone. Ibid. c. 426. D. quomodo constituatur. Ibid. c. 384. C. & retineatur. Ibid. c. 381. C.

Servitus servitutis esse non potest. T. 7. c. 441. A.

Servitus si debeat per fundum commune plurium, an tota retinetur, si, cui debetur, ejus utatur tantum per partem fundi, qui est communis plurium. Tom. 7. c. 465. C.

Servitus una, eademque an pluribus cedi possit simul, aut separatim, & quæ illæ sint. Tom. 7. c. 432. B. C. D.

Servitus, uni ex sociis inter vivos pure cessa, an utilis sit, & an possit ex postfacto confirmari. T. 7. c. 1392. B.

Servitus quid propriè sit. Tom. 8. c. 895. A. & c. 934. C.

Servitus non utendo amittitur. T. 8. c. 552. C.

Servitus rusticorum, & urbanorum prædiorum. T. 8. c. 508. A.

Servitus an servo legari possit ad fundum domini. T. 8. c. 789. B.

Servitus an prædio imponi possit ex tempore, vel ad tempus. T. 8. c. 376. C.

Servitus an rectè legetur servo ad prædium domini. T. 8. c. 95. E.

Servitus dividi non potest, nec pars servitutis debetur, sed æstimatio partis. T. 9. c. 255. D. E.

Servitus est qualitas prædii. Tom. 9. c. 476. A.

Servitus an pro præmio detur. T. 9. c. 988. D.

Servitus pæna per omnia morti comparatur. T. 9. c. 882. D.

Servitus servitutis unum est. Tom. 9. c. 475. A.

Servitus iusta quæ. T. 9. c. 974. E.

Servitus quælibet non semper mori comparatur. T. 9. c. 881. C.

Servitus verne iusta servitus est. T. 9. c. 974. E.

Servitus, & libertas an pro parte acquiri, & retineri possint. T. 10. c. 540. A.

Servitus non potest tradi, sed cautio est loco traditionis. Tom. 10. c. 753. B.

Servitus dicta simpliciter plerumque servitus prædii. T. 10. c. 918. D.

Servitus prædialis an possit locari, vel vendi. T. 10. c. 1044. A.

Servitus personalis definitio, item: quæ prædialis. T. 1. c. 1505. E. & c. 1506. A.

Servitutis tria genera. Tom. 2. c. 1279. A. B.

Servitus stipulatio in dando consistit. T. 1. c. 1158. D.

Servitutis est inutile pignus. T. 3. c. 427. E.

Servitutis usum conditio retardat, aut finit, modus verò non retardat. T. 4. c. 122. D.

In servitutis causam an ullus sumptus pro parte fieri possit. T. 4. c. 881. A.

Servitutis causa est individua. Ibid. A.

Servitutis prædii rustici; vel urbanis vindicatio ejus non refertur inter genera vindicationum. T. 5. c. 374. A. B.

De servitutis acquisitione, & amissione. T. 6. c. 459. D.

Servitutis libertas usucapi potest. T. 6. c. 36. E.

In servitutis usucapione titulus requiritur. T. 6. c. 39. B.

Servitutis vindicationem habet Julianus fructuario prohibito uti servitute. T. 6. c. 36. B.

Servitutis actio negatoria adversus quem, & cui detur. T. 7. c. 455. A.

Servitutis actio confessoria est in remnegatoria in id quod interest. T. 7. c. 451. E.

Servitutis actio confessoria adversus quos detur. Tom. 7. c. 451. B.

Servitutis actio confessoria ab interdicto de arboribus cædendis quid differat. Ibid. B. C.

Servitutis an impediatur constitutio, publico loco interveniente inter prædium tuum, & meum. T. 7. c. 398. D.

Servitutis cessio vice traditæ possessionis vacat est. T. 7. c. 739. A. B.

Servitutis obligatio ejus est generalis, ut neque in petitione, neque in solutione divisionem recipiat. T. 7. c. 538. D.

Servitutis vindicatio. T. 7. c. 224. D.

Servitutis rei individuae exemplum. T. 7. c. 541. A.

Servitutis vindicatio, quæ debetur C c c c 2 fundis

fundis emphyteuticariis, datur emphyteutis. T. 7. c. 480. B.
 Servitus communio nulla videtur esse. T. 7. c. 582. E.
 Servitus obligatio an sit individua. T. 7. c. 535. B.
 Servitus consule recipiendi gratia an heres utatur retentione, aut conditione confusionis. T. 7. c. 404. A.
 Servitus electio cuius sit in contrahibus. T. 7. c. 390. D.
 Servitus, & legis differentia quæ sit. T. 7. c. 397. C.
 Servitus fructus an esse possint, & quomodo in ea accipiantur. T. 7. c. 432. E.
 Servitus iure constituta vicem obtinent longi temporis usus, & vetustas. T. 7. c. 397. C.
 Servitus legatæ dies quando cedat. T. 7. c. 1392. D.
 In servitus libertate usufruendi an tempora conjungantur inter emptorem, & venditorem. T. 7. c. 427. A.
 Servitus species in fundi venditione exprimeoda est. Tom. 7. c. 747. E.
 Servitus venditor quid cavere debeat. T. 7. c. 404. E.
 Servitus usus an sit dividuus. T. 7. c. 391. A. B.
 Servitus usus an possit distinguere temporibus. Ibid. B.
 Servitus duo genera. Tom. 7. c. 1387. B.
 Servitus species una, quæ oneris ferendi causâ imponitur. Ibid. D.
 Servitus vindicatio per confessionem. T. 9. c. 129. B. ejus formula. Ibid. C.
 Servitus factum ad se trahit libertatis actus. T. 9. c. 252. A.
 Servitus vindicatus non parit actionem de evicção. T. 10. c. 534. A.
 Servitus stipulatio in qua constituit. T. 10. c. 409. C.
 Servitus suis cuique modus est. T. 5. c. 651. A.
 Servitutum dominus per se fructuario prædio imponere non potest. T. 1. c. 61. C.
 Servitutum habenti usus est nuntiandi. T. 3. c. 9. E.
 In servitute non iteratur petitio. T. 1. c. 841. C.
 Servitutum aquæ acquiri triennio. T. 1. c. 542. B.
 Per servitutum prædium prædio subicitur. T. 1. c. 750. C.
 Servitutum qui dividit, eam corrumpit. T. 4. c. 881. A.
 Qui servitutum oneris ferendi debet, is non parit tantum, sed & facere tenetur. T. 4. c. 99. B.
 Servitutum constitutorem aliud est, aliud promittere. T. 4. c. 145. B.
 In servitute si ego redigar mater mea mihi mater esse desinit, & ceteri cognati mihi cognati esse desinunt. T. 5. c. 547. D.
 Servitutum an possit superficialis imponere superficialio. Tom. 7.

c. 382. B. C.
 Servitutum an emphyteuticarius imponere, vel adquirere possit. Ibid. D.
 Servitutum servitus stipulare possumus, cedere non possumus. T. 7. c. 537. C.
 Servitutum introduxit jus gentium. T. 7. c. 18. A.
 Servitutum nemo habet sine prædio. T. 7. c. 380. C.
 Servitutum adquirere, vel imponere prædio an possit is, qui nude proprietatis est dominus. Tom. 7. c. 387. D.
 Servitutum an superficialis infusa imponere, vel adquirere possit. T. 7. c. 381. E. & c. 382. A.
 Servitutum removere per bonæ fidei, aut malæ fidei possibiles. T. 7. c. 381. C.
 Qui servitutum imponere possit, vel adquirere. Ibid. C. D.
 Servitutum si potest adquirere, qui pleno jure est dominus. Ibid. D.
 Adquisitam servitutum prædio suo remittere potest. Ibid. D.
 Servitutum an usufructuarius imponere possit. Ibid. D.
 Servitutum qui possidet, non probat, sed qui eam negat debet. T. 7. c. 871. D.
 Servitutum qui solus ex dominis vendidit, solus etiam tenetur eviccionis nomine. Tom. 7. c. 435. A.
 Servitutum qui vindicare potest, etiam vicino novum opus nuntiare potest. T. 7. c. 402. B. C.
 Servitutum non dividit temporis divisio. T. 7. c. 387. C.
 Servitutum non utendo an amittat is, qui alio tempore ea utitur, quam de quo actum est. Tom. 7. c. 458. A.
 Inter servitutum promissam, & constitutam quæ differentia. T. 7. c. 385. D. E.
 Servitutum quis possideat. Tom. 7. c. 455. D. & quis contra. Ibid. D.
 Servitutum stipulari an quis possit pro parte indivisa. T. 7. c. 391. A.
 Servitutum suo fundo stipulatus si quis est, an pluribus relictis heredibus visetur stipulatio. T. 7. c. 419. A.
 Servitutum vindicantibus quæ actiones, & quibus illæ dentur. T. 7. c. 450. C.
 Servitutum si unus ex dominis mihi cesserit, ceteris non cedentibus, an promissis, qui cessit, me prohibere celso jure uti. T. 7. c. 414. E.
 Servitutum ad fundum communem an unus ex sociis stipulari possit. T. 7. c. 438. E.
 Servitutum altius non tollendi possident an, & qua actione me disancant prohibere possit. T. 7. c. 455. D.
 Servitutum altius non tollendi alius, quam proprietarius debere non potest. T. 7. c. 439. B.
 Servitutum altius tollendi debens

an faciat; vel patiat. Tom. 7. c. 400. E. & c. 401. A.
 Servitutum an unus ex sociis acquirere, imponere, stipulari, vel promittere possit. T. 7. c. 439. A.
 Servitutum habens habet etiam interdictum de itinere, actusque privato. T. 7. c. 454. D. E.
 Servitutum oneris ferendi debens an faciat, vel patiat. Tom. 7. c. 400. E.
 Servitutum debens, nihil unquam facit. Ibid. B.
 Servitutum pluribus fundo communi constitutibus separatim, novissimus actus priores confirmat. T. 7. c. 448. C.
 Servitutum prospectus, vel luminum, vel altius non tollendi, non tantum imponi vicini, sed etiam anterioribus ædibus. T. 7. c. 418. E.
 Servitutum qui adquirere potest, non potest eam semper imponere. T. 7. c. 381. E.
 Servitutum qui imponere possit, vel adquirere. Tom. 7. c. 387. C.
 Servitutum an rectè stipuletur heredes ad fundum domini. Tom. 8. c. 96. E.
 Servitutum luminum an vicino debeat prædium, an servitutum, me luminibus officiarum, multum interet. T. 9. c. 1180. B. C.
 In servitute petitio iterari non potest post libertatem datam. T. 9. c. 985. A.
 Servitutum personalem testamentum legatam, vel codicillis relictam, ejus legati diem nunquam cedere, nisi ab adita hereditate. T. 9. c. 891. E.
 Servitutum negante, vel tacente venditore fundi, quid sequetur. T. 10. c. 751. C.
 In servitute cognationes naturæ licet contractæ observandæ, & reverendæ sunt. Tom. 5. c. 547. E.
 Servitute aquæ venditæ, id videtur quoque venditum, sine quo aquæ servitus esset inutilis. Tom. 7. c. 710. C.
 In servitute amittenda an tempora conjungantur. Tom. 7. c. 395. A.
 Servitute legatæ per fundum, cuius electio sit, legatarii, vel heredis, per quam partem fundi constitutur velit. T. 7. c. 990. E. & c. 991. A.
 De servitute oneris ferendi an agatur cum fructuario. T. 7. c. 406. C.
 Servitute suo fundo adquisitæ, an eo communicato servitus extinguitur. T. 7. c. 439. A. B.
 In servitute qui vi detinetur, perinde est, ac si esset in libertate. T. 10. c. 467. A.
 Servitutes an propriæ sint ex bonis. T. 1. c. 58. C.

Servitutes an pignerari possint . T. 3. c. 447. B.
 Servitutes prædiorum rusticorum, vel urbanorum a domino, vel ab eo, cui debentur, vendi possunt, locari tamen non possunt. Ibid. C.
 Servitutes prædiorum urbanorum, & rusticorum usucapi non possunt. T. 3. c. 117. D.
 Servitutes rusticæ quid ab urbanis distent. T. 3. c. 403. C. D.
 Servitutes rusticorum prædiorum amittuntur non utendo, urbanorum non item. T. 3. c. 378. B. & c. 118. E.
 Servitutes diuturno usu, & longâ quasi possessione acquiritur. Tom. 1. c. 117. E.
 Servitutes propriæ ex bonis non sunt. T. 3. c. 58. C.
 Servitutes prædiorum quæ sint. T. 3. c. 175. A. B.
 Servitutes omnes prædiorum perpetuas habere causâs, T. 3. c. 498. A.
 Servitutes prædiorum individuas esse. T. 3. c. 121. B.
 Servitutes qui stipulatur, incertum stipulatur de usufructu dubitatur. T. 3. c. 121. D.
 Servitutes usufructu legitime non adquiruntur, usufructione tamen Justinianæ perfruendi acquiritur. T. 3. c. 118. E.
 Servitutes cum tamen usucapi possunt. T. 3. c. 122. B.
 Servitutes usu diuturno, & longâ quasi possessione acquiritur. Tom. 3. c. 118. A.
 Servitutes ipso jure ultra, quàm opus sit ad prædia, constitui non possunt. T. 3. c. 77. B. C.
 Servitutes prædiorum quemadmodum amittuntur. T. 3. c. 75. E.
 Servitutes propriæ an sint ex bonis. T. 3. c. 58. C.
 Servitutes personarum, quæ debentur personis, cum personis extinguuntur, nec ab eis transirent in emptorem, vel heredem. T. 4. c. 893. D.
 Servitutes prædiorum, quæ in rem sunt, prædiis debentur, & prædiorum emptorem sequuntur. T. 4. c. 893. D.
 Servitutes prædiorum, legatæ in testamento matris, an omnes legatæ sint, & an id legatum in totum consistat. T. 4. c. 132. D.
 Servitutes in utendo consistunt, usufructus verò in fruendo. T. 4. c. 138. B.
 Servitutes sunt individuas. T. 4. c. 99. D. & c. 138. A. B.
 Servitutes rusticorum prædiorum, cur pignerari possint, non urbanorum. T. 4. c. 556. C. D.
 Servitutes prædiorum, & usufructus in quo differunt. Tom. 4. c. 140. C.
 Servitutes a quo tempore originem trahant. T. 5. c. 663. B. C.
 Servitutes quomodo pectantur. T. 5.

c. 306. A. B.
 Servitutes, ut jura incorporalia, possideri non possunt. Tom. 5. c. 494. E.
 Servitutes inusu amittuntur. T. 5. c. 733. C. D.
 Servitutes longo tempore, bonâ fide, non vi, non clam, non precario adquiruntur. T. 5. c. 735. E.
 Servitutes prædiorum in quo consistant, T. 5. c. 305. E.
 Servitutes prædiorum, & libertates servitutum eorum prædiorum an usucapi possint. Tom. 5. c. 734. D.
 Servitutes usu non adquiruntur, non utendo amittuntur. Tom. 5. c. 733. C. D.
 Servitutes quo tempore jure veteri, & quo jure novo, sive Justinianeo amittuntur. Ibid. D.
 Servitutes aquarum. T. 6. c. 456. C. & seq.
 Servitutes alie sunt personarum, alie rerum. T. 6. c. 35. B. C.
 Servitutes quæ propriæ appellantur. T. 7. c. 380. C.
 Servitutes ad æstimationem ex continuo usu, aut ex causa perpetua. T. 7. c. 421. B.
 Servitutes an die, & conditione finiri possint. T. 7. c. 385. A. B.
 Servitutes an, & quæ impediunt loco publico interveniente. T. 7. c. 394. B.
 Servitutes an morte, vel capitis diminutione ejus, cui debentur, amittantur. T. 7. c. 464. C.
 Servitutes an possint per plurimum prædia diversis temporibus cedi. T. 7. c. 447. C.
 Servitutes an retineantur, si quis eis non in totum, sed per parte utatur. T. 7. c. 464. B.
 Servitutes an ultra, quàm prædio sint usui, & an ob utilitatem, vel amicitiam tantum constitui possint. T. 7. c. 389. B. C.
 Servitutes alie urbanae, alie rusticæ. T. 7. c. 380. D.
 Servitutes aliquando appellantur conditiones. T. 7. c. 381. B.
 Servitutes prædiorum rusticorum, vel urbanorum veniunt in actionem familiaris erciscundæ, & communi dividundo. T. 7. c. 305. D.
 Servitutes an veniant in petitionem hereditatis. T. 7. c. 507. A.
 Servitutes qui acquirere, vel imponere possunt, vel non. T. 7. c. 381. C. D.
 Servitutes individuas cur dicantur. T. 7. c. 335. B. C.
 Servitutes sunt tantum usui, non fructui. Ibid. B.
 Servitutes, & jura prædiorum multum distant. T. 7. c. 381. B.
 Servitutes in jure cedi possunt. T. 7. c. 359. C.
 Servitutes debitas prædio hereditario non utendo amitti. Tom. 7. c. 543. A.
 Servitutes urbanae, & rusticæ ut distinguendæ sint. T. 7. c. 380. D.

Servitutes prædiorum, servus personæ, & usufructus in quo differant. T. 7. c. 127. B. & c. 118. A.
 Servitutes aut sunt personarum, aut rerum. T. 7. c. 380. A.
 Servitutes quomodo dividuntur. T. 7. c. 380. A.
 Servitutes non nisi rebus soli imponuntur, & adherent. Ibid. C.
 Servitutes rerum quomodo definiuntur. Ibid. C.
 Servitutes an usucapi possint. T. 7. c. 394. C.
 Servitutes aut personarum, aut prædiorum esse. T. 7. c. 380. A.
 Servitutes concedi precario. Tom. 7. c. 446. D.
 Servitutes diversæ an pluribus locis eundem locum cedi possint. T. 7. c. 436. B.
 Servitutes ex die, & conditione an constitui possint. T. 7. c. 385. B.
 Servitutes inter, & jura prædiorum multum interesse. Tom. 7. c. 381. B.
 Servitutes ipso jure amissas restitui posse, & plures casus eorum. T. 7. c. 447. E.
 Servitutes longo tempore acquiri etiam inter absentes. Tom. 7. c. 415. E.
 Servitutes non consistere in faciendo, sed in patiendo. T. 7. c. 401. A.
 Servitutes non utendo an amittantur. T. 7. c. 394. C.
 Servitutes per quos usurpari possint. T. 7. c. 464. D.
 Servitutes personales quæ sint. T. 7. c. 1044. C. possunt etiam esse reales. Ibid. C. quæ illæ sint. Ibid. C.
 Servitutes personarum quomodo distent a servitutibus rerum. T. 7. c. 380. B. C.
 Servitutes prædiorum an constitui possint inter prædia longè distita. T. 7. c. 313. C. D.
 Servitutes quæ imponi possint, interveniente loco publico, & quæ non. T. 7. c. 405. C.
 Servitutes quæ usufructu acquirantur. T. 7. c. 397. E.
 Servitutes quibus modis amittantur, & extinguantur. Tom. 7. c. 464. A. B.
 Servitutes quomodo, & per quos usurpentur. T. 7. c. 449. A. B.
 Servitutes quomodo retineantur. T. 7. c. 464. B.
 Servitutes quo tempore acquirantur. T. 7. c. 397. A.
 Servitutes rusticæ an impediuntur interposito fundo alieno. Tom. 7. c. 447. A. B.
 Servitutes rusticæ an imponi possint, interveniente libero prædio. T. 7. c. 413. D.
 Servitutes rusticæ, quæ personæ possint tribui. T. 7. c. 410. C. & seq.
 Servitutes rusticæ quando prædiales, & quando personales sint. T. 7. c. 430.

t. 430. C. & seq.
 Servitutes rustice quando amittantur. T. 7. c. 394. D.
 Servitutes rustice in solo, urbanas in superficie consistere. Tom. 7. c. 384. E.
 Servitutes inter rusticas, & urbanas que differentia sit. Tom. 7. c. 410. D.
 Servitutes rustice usu retineri. T. 7. c. 419. B.
 Servitutes rusticorum prædiorum non utendo non amitti, urbanorum contra. T. 7. c. 397. D. E.
 Servitutes urbanæ, & rustice quomodo amittuntur. T. 7. c. 410. D.
 Servitutes urbanæ an, & quando amittantur. T. 7. c. 394. D. E.
 Servitutes urbanæ a rusticis an loci distinguantur. T. 7. c. 380. D.
 Servitutes urbanas quandam non impediuntur interposito fundo alieno, & quæ illæ sint. Tom. 7. c. 447. B.
 Servitutes urbanæ, quæ libero interveniente prædio interruptantur, & quæ non. T. 7. c. 433. D. E.
 Servitutes urbanorum prædiorum an possessione retineantur. T. 7. c. 419. B.
 Servitutes utendo retineri. T. 7. c. 454. B.
 Servitutes prædiorum rusticorum, quænam sint. Tom. 8. c. 942. C. quænam urbanorum. Ibid. C. D.
 Servitutes an ad diem, vel sub conditione, vel ad conditionem constitui, vel adquiri possint. T. 8. c. 379. A.
 Servitutes non possidemus, sed eis utimur. T. 8. c. 573. A.
 Servitutes personales cum persona extinguuntur. T. 8. c. 694. C.
 Servitutes prædiorum an præscribi possint. T. 9. c. 1019. B.
 Servitutes non sunt in bonis nostris. T. 9. c. 1203. A. & cor. Ibid. A. non habent substantiam certam, aut corpus. Ibid. A. an pignori obligari possint. Ibid. A.
 Servitutes consistunt in usu; usus vero est individuus. T. 10. c. 408. C.
 Servitutes quomodo adquirantur. T. 10. c. 410. A.
 Servitutes qui stipulator, incertum stipulator. T. 10. c. 541. A.
 Servitutes non constant corpore, sed in iure tantum consistunt. T. 10. c. 938. D.
 Inter servitutes urbanas, & rusticas prædii an sit differentia, cum de pignoratione earum agitur. T. 10. c. 1033. C. & seq.
 Servitutum duo genera. T. 3. c. 3. E.
 Servitutum alie personarum, alie rerum. Tom. 1. c. 748. B. & T. 2. c. 173. C.
 Servitutum alie personales, alie prædiales. T. 4. c. 893. D.
 Servitutum rusticarum quæ pro-

prietates sint; & quomodo a se invicem distinguantur. Tom. 5. c. 309. D. E. & seq.
 Servitutum prædiorum rusticorum quæ natura, & conditio. T. 5. c. 734. D. & seq.
 Servitutum vindictio. T. 6. c. 334. B. C.
 Servitutum nomine aqua continentur. T. 6. c. 275. D.
 Servitutum natura ea est, ut ex possideri non possint, sed intelligitur possessionem earum habere, qui ædes possidet, quamdiu eas possidet. T. 6. c. 37. B.
 Servitutum appellatione comprehenduntur earum libertates. Ibid. B.
 De servitutum vindicatione. T. 6. c. 35. B. & seq.
 Servitutum actio confessoria quæ sit, cui detur, & unde cognoscatur. T. 7. c. 450. D.
 Servitutum actiones duplices esse. Ibid. C. D.
 Servitutum alie urbanæ, alie rusticæ. T. 7. c. 380. D.
 Servitutum an oporteat perpetuam causam esse. T. 7. c. 415. A.
 Servitutum cessiones, quæ inutiles sint. T. 7. c. 399. C. & seq.
 Servitutum divisio quæ sit. Tom. 7. c. 380. C.
 Servitutum libertas an per parietem, vel arborem usucapi possit. T. 7. c. 410. E. & c. 411. A.
 Servitutum omnium est commune, quod eas habens possit vicino novum opus construere. Tom. 7. c. 458. C.
 Servitutum petitori incumbit probatio, non defensori. T. 7. c. 487. D.
 Servitutum pluralitas an cernatur ex fundis servientibus. Tom. 7. c. 438. C.
 Servitutum primas cessiones ad novissimum tempus cessionis trahi, non contra, & huius regulæ species variez. T. 7. c. 448. C.
 Servitutum priores cessiones an, & quando posterioribus confirmantur, & quando non. T. 7. c. 448. C.
 Servitutum rusticarum varia exempla. T. 7. c. 410. C.
 In servitutum venditione cautio est traditionis loco. T. 7. c. 404. E. & c. 405. A.
 Servitutum vindictio quibus competat. T. 7. c. 432. B.
 Servitutum vindictio quibus detur. T. 7. c. 453. E.
 Servitutum urbanorum prædiorum libertas usucapitur, rusticorum contra. T. 7. c. 397. E.
 Servitutum urbanarum genera varia. T. 7. c. 407. A.
 Servitutum urbanarum libertas quando usucapi possit. Tom. 7. c. 417. A. B.
 Servitutum usus an individuus sit. T. 7. c. 1389. C.
 Servitutum usus temporis fecerit potest. T. 7. c. 385. E.

Servitutum usum esse individuum. T. 7. c. 549. B. & c. 5189. C.
 Servitutum, quæ debetur fructus emphyteuticis, vindictio. T. 7. c. 480. B.
 Servitutum divisio quæ. Tom. 7. c. 1387. B.
 Servitutum vindicationes in quibus differant a corporum vindictionibus. T. 8. c. 1103. D.
 Servitutum divisio. T. 10. c. 938. D.
 Servitutum definitio. T. 10. c. 940. B.
 De servitutibus urbanis nulla sunt propria interdicta. T. 1. c. 853. E.
 In servitutibus prædiorum adquirendis infinitum tempus delictari videtur. T. 1. c. 1118. C.
 In servitutibus patientia est pro traditione. T. 4. c. 787. B.
 De servitutibus aquæ. T. 5. c. 736. A. & seq.
 De servitutibus prædiorum. T. 6. c. 290. C. & seq.
 De servitutibus rusticorum, & urbanorum prædiorum. T. 6. c. 458. C. & seq.
 De servitutibus legatis. Tom. 7. c. 1217. B. C.
 Servitutibus modus ipso iure an adici possit. T. 7. c. 385. C. D.
 In servitutibus invitatus quando, & quot modis quis dicatur. Tom. 7. c. 409. D.
 In servitutibus omnibus, excepto usufructu, commune est, ut si debeat pluribus, singuli agant in solidum. T. 7. c. 457. E.
 Servitutibus quæ possint, aut non possint adici, & quæ illæ sint. T. 7. c. 485. A.
 De servitutibus rerum. T. 7. c. 380. C.
 De servitutibus ædificiorum. T. 9. c. 1180. A. & seq.
 De servitutibus omnibus, vel rerum, vel personarum, est duplex actio in rem coëssoria, & negatoria. T. 10. c. 940. C.
 Servus Sulpitius qualis fuerit, & quænam ab illo nominati. T. 1. c. 918. D.
 Servus peritissimus consuecendæ definitionum censetur. T. 5. c. 577. C.
 Servo legari non potest servitus ad fundum domini. Tom. 1. c. 335. D.
 Servo proprio an utiliter sine libertate legari possit. T. 1. c. 1273. B.
 Servus dominum accusanti, etiam si vera deferat, vox interdicatur. T. 2. c. 654. B.
 Servo non est committenda domini ius. T. 1. c. 497. A.
 Servo, qui ultro aliquid de domino constituit, fides non accommodatur. Ibid. A.
 De servo corrupto. T. 1. c. 756. C.
 Cum servo nullam actionem esse. T. 3. c. 316. B.
 Servo viæ unquam est sincera fides. T. 1. c. 1217. B.
 Servo proprio olim inutiliter legabatur.

- batur sine libertate. T. 4. c. 382. C.
- Cum servo testamenti factio est ex persona domini. T. 4. c. 687. D.
- Cum servo nullum iudicium constitit. T. 4. c. 883. D. item cum servo nulla libertas, nullum testamentum est. Ibid. E. & c. 883. A.
- Cum servo iudicium nullum, & nulla lis constitit. T. 4. c. 882. D.
- Servo auctorquod domino debetur, fulvitur recte. T. 5. c. 469. D.
- Servo ad libertatem proclamante, & liberale iudicium implorante, & dominus iuste eum possideat, tanquam servum. Tom. 5. c. 712. D.
- Servo corrupto pignori dato cur actio competat. Tom. 5. c. 255. B. C.
- Servo nostro non mandamus, sed precipimus, & imperamus. T. 5. c. 460. C.
- Servo pene an legatum alimentorum, vestiarii, calcearii, habitacionis debeatur. T. 5. c. 1078. C. & seq.
- Servo, qui noxam nocuit, ante mortem domini mortuo, qua actione dominus teneatur. T. 5. c. 233. E. & c. 234. A.
- Servo quibus casibus tutor detur. T. 5. c. 578. B.
- Cum servo nulla actio est. Tom. 6. c. 386. D. & T. 8. c. 709. B. & c. 876. D. & c. 869. C.
- De servo communi ab uno ex dominis herede instituto. Tom. 6. c. 195. D.
- De servo noxio; qui noxam aliquam commisit. T. 6. c. 432. E.
- De servo fugitivo, legerente pro libero, & credente mutuum pecuniam domino subreptam, aut rem aliquam vendente. T. 6. c. 376. B. & seq.
- Si servo alieno quis velit legare, duo exiguntur. T. 7. c. 1273. B.
- Servo legato velis sequitur. T. 7. c. 1178. C.
- Servo hereditario an legari possit. T. 7. c. 1187. D.
- Servo non recte legari, quamdiu serviat. T. 8. c. 789. B.
- Cum servo alieno nulla esse actionem. T. 8. c. 758. A.
- Pignori dato servo, an intelligatur pignori datum peculium. T. 7. c. 704. B. & an eo vedito, vendatur cum eo peculium. Ibid. B.
- Servo alieno non potest legari, nisi & domino ejus legari possit. T. 7. c. 1273. A.
- Servo proprio inutiliter legari sine libertate. T. 7. c. 1208. D.
- De servo vendito, vel donato ex lege, ut manumittatur. Tom. 7. c. 677. C.
- De servo legatum, qui est in fuga. T. 7. c. 1103. D.
- De servo communi, qui in fuga est. T. 7. c. 597. A.
- De servo fugitivo, qui peculiares nummos, quorum liberam ad-
- ministracionem habebat, mutuos dedit. T. 7. c. 662. A. B.
- De servo communi, qui sibi crum fregit in opere, quando est communis damnum, & quando non. T. 7. c. 599. D.
- Servo an legari possit servitus ad fundum domini. Tom. 1. c. 335. D.
- An in servo alienato datio libertatis possit consistere. T. 8. c. 974. A.
- An libertas, & hereditas servo adimi possunt. Ibid. A. B. an legatum in eo consistere possit. Ibid. B.
- Servo heredis an utiliter legetur. T. 8. c. 993. A. B. an ex diverso herede instituto. Ibid. B.
- Servo an tutor detur. T. 8. c. 915. D.
- Servo noxam faciente, dominus sciens, vel nesciens, qua actione teneatur. T. 8. c. 487. B.
- Servo alieno directam libertatem, inutiliter dari, invito domino, fideicommissaria potest dari. T. 9. c. 964. C.
- Servo non creditur sine tormentis in causis criminalibus. Tom. 9. c. 1468. D.
- Servo non potest esse actio ex empto. T. 9. c. 124. B.
- Servo pupilli non possunt tutores praestare libertatem. T. 9. c. 969. B.
- Cum servo nulla est actio civilis. T. 9. c. 1163. E.
- De servo, qui stuprum commisit cum muliere libera. T. 9. c. 1247. D.
- De servo pignori dato manumisso. T. 9. c. 951. C.
- De servo, qui redemptus est a domino a fideiussario emptore. T. 9. c. 970. B.
- A servo, quem magistratus iudicem dedit certae rei, vel cause, sententiam latam non infirmari, licet postea appareat, eum fuisse servum. T. 9. c. 1056. E.
- De servo communi manumittendo. T. 9. c. 959. C. & seq.
- De servo, qui pignori datur, vel obligatur. T. 9. c. 961. C.
- Cum servo furti actione non agit dominus, licet fortum fecerit, necatione legis Aquiliae, si damnum dederit domino. Tom. 9. c. 989. D.
- Cum servo iudicium non est. T. 9. c. 123. A.
- Servo nemo legat jure. T. 9. c. 124. B.
- Ne de servo questio habeatur in dominum, ne offerente quidem domino servum questioni. T. 9. c. 1456. B.
- De servo, qui se mandavit emi, an valeat mandatum. T. 9. c. 359. C.
- De servo communi manumisso. T. 9. c. 959. C.
- Servo inutiliter legatur, quod ei libero factio adquiri non possit. T. 10. c. 356. E.
- Servo occiso, quamvis actio detur domino, & quamvis condemnatio inde consequatur. T. 10. c. 411. B.
- Servo quae adquiruntur, regulariter ex persona servi valet. Tom. 10. c. 451. E.
- Servo vendito an liquid ex re venditoris adquirat, ad emptorem pertineat. T. 10. c. 767. A.
- Servum legato, & eidem servo fundo legato, separatim detrahatur falcidia ex servo, & postea ex legato. T. 10. c. 809. B. C.
- Servo factio, vel in servum factum, an post libertatem conveniat aliqua actio de eo, quod gessit post servitutem. T. 10. c. 960. C.
- Servo proprio inutiliter sine libertate legatur. T. 10. c. 1088. E. & c. 1091. C.
- Servorum probra, fuga, & factum. T. 12. c. 379. B.
- Servorum opera usum fructum imitantur, & ab eo distant plurimum. T. 13. c. 749. D.
- Servorum operae capitum deminutione non perire. T. 1. c. 187. B.
- Servorum corrumpebantur duae species. T. 1. c. 717. A.
- Servorum fugitivorum possessio animo retinetur. T. 1. c. 464. B.
- Servorum usus est necessarius. T. 4. c. 619. C.
- Servorum matrimonium contubernium est, non matrimonium. T. 4. c. 548. B.
- Servorum operae comparantur usui servi. T. 5. c. 592. E.
- Servorum filios non agnoscit jus civile. T. 6. c. 574. E.
- Servorum chorus. T. 7. c. 607. B.
- Servorum emendatio, seu castigatio moderata dominis permittitur, non extrema poena. T. 9. c. 1435. D. E. & c. 1434. A.
- Servorum loco sunt mercenarii liberi homines. T. 9. c. 974. B.
- De servorum expositione a dominis. T. 9. c. 1323. A. & seq.
- De servorum emendatione. Tom. 9. c. 1435. D.
- Servorum loco qui homines hodie habentur. T. 9. c. 974. B.
- Servorum conditionalium multa, & diversae genera. T. 9. c. 1214. C.
- Servorum usufructu olim fuit annuus. T. 10. c. 405. B.
- Servorum quorumvis fuga numeratur inter casus fortuitos. T. 10. c. 600. B.
- Servorum testamentum manumissorum, vel directe, vel per fideicommissum, bona an deducantur bonis hereditariis. Tom. 10. c. 810. A.
- Servos pascit alimentarium taxatio; ne. T. 12. c. 1040. E.
- Servos contractuum leges non tenent. T. 1. c. 1477. B.
- Servos a dominis occidi, Adriani decreto vetitum. Tom. 3. c. 150. A.
- Servos in caput domini non torquere.

queri, non interrogari; nisi iis tribus casibus, siue tribus criminibus. T. 5. c. 635. C.

Servus testamentum ab herede manumissus, publice interire, a qualetet in libertatem vindicari potest. T. 5. c. 376. D.

Servus suos liberare an quis moribundus per epistolam possit. T. 8. c. 901. B.

In servus supra modum, & sine causa legibus cognita, ac iustitiamque; nisi lavare non licet. T. 9. c. 1308. D.

Servus tres tantum habebant veteres Romani. T. 9. c. 835. C.

In servus fures, non in homines liberos ius gladii habuit Praefectus vigilum. T. 10. c. 857. D. E.

Servum esse, & in servitute esse diversa sunt. T. 1. c. 15. A. & T. 3. c. 243. A. & T. 8. c. 270. E. & c. 712. D. E. & c. 821. C.

Servum esse, & servire, qualem distinxit. T. 2. c. 1178. B.

Servum sula pretii partitione facit. T. 1. c. 13. E.

Servum qui expauperavit, illum postea ius suum dominum vindicare non potest. T. 3. c. 481. D.

Servum pupilli, vel furiosi an tutor, vel curator manumittere possit. T. 3. c. 416. E. & c. 417. A. B.

Servum noxae deditum invito domino manumitti. T. 3. c. 356. E.

Servum non licet conducere, vel alia scriptura. T. 2. c. 843. C.

Servum suum qui clam abduxit, an teneatur furti. T. 1. c. 1243. B.

Servum alienum quomodo quid deteriori facere possit. Tom. 3. c. 374. E.

Per servum dominum ignoranti domino acquiritur. T. 4. c. 644. D.

Per servum domini conditio deterior fieri non potest. T. 4. c. 937. A.

Servum venditi, nec traditi iis mihi furto fuisse potest est sine mea culpa, an emptori teneatur. T. 4. c. 332. A. quando venditor emptori rem praestare teneatur, non pignori furti, & quando non. Ibid. D. quae distinctio hic notanda. Ibid. D. E.

Per servum hereditarium an quis aliquid, quod est hereditatis, acquirere possit. T. 4. c. 382. A.

Servum furem consilio, & ope adiuvant, qua actione teneatur. T. 5. c. 151. E. & c. 352. A.

Servum fructuarium an possidere possint. Tom. 5. c. 698. E. & c. 699. A.

Servum, qui noxam fecit, nemine defendente, ducit ad hoc ius Praetoris, dominumque ejus nanciscitur. T. 5. c. 96. A. B.

Servum quando dominus amittere dicatur. T. 5. c. 712. C.

Servum castris peculii manifestum a filiofamilias milite, filia filias libertum fieri, non patri.

T. 6. c. 183. A.

Si servum patris manumiserit filiusfamilias permissu patris, libertas servo competit. T. 6. c. 295. B.

Quod in servum confertur mandatum, non est mandatum, sed imperium. T. 6. c. 14. E.

Ita, qui servum calstrandum dedit, dimidia parte bonorum mulctatur. T. 6. c. 123. A.

Servum posse fieri reum omnibus poene legibus modum iudiciorum. Tom. 9. c. 1165. E. & c. 1164. A.

Servum patris recte manumittit filiusfamilias iussu patris. Tom. 9. c. 977. D.

Servum liberum fieri nominatione, & censu. T. 9. c. 270. D.

Servum causas orare regulariter fas non est. T. 9. c. 1165. C.

Servum alienum quamvis bonae fidei possessor possidet, tenetur noxalibus actionibus. T. 9. c. 639. B.

Per servum communem quas obligatio nobis acquiritur. Tom. 9. c. 316. E. & c. 317. A.

Servum, qui lege venditionis exportandus est aliquam civitatem, nec in ea civitate morari possit, nec Romae. T. 9. c. 391. E. & c. 392. A.

Servum pignori datum recte manumitti, consentiente creditore. T. 9. c. 953. A.

Servum esse aliud est, aliud in servitute esse. T. 9. c. 549. D.

Servum liberum non facit sola filii subscriptio. T. 9. c. 983. C. D.

Servum exportandum provinciam aliquam, nec Romae, nec in Italia manere possit. T. 9. c. 391. E. & c. 392. A.

Servum fugitivum qui vendit, tenetur emptori actione redhibitoria, si ignorans emptor id vitium emerit. T. 10. c. 465. A.

Per servum an acquiritur ignoranti possessio. T. 10. c. 691. A.

Servum legatum, ut manumitteretur, heres nolens tradere, sed quantitate, an sit audiendus. T. 10. c. 748. E.

Servum qui vendit, quid debeat cavere. T. 10. c. 751. A.

Servum qui vendit, si non tradat; quid fiet. Ibid. A.

Servum fugitivum habere non licet, furem an habere liceat. Tom. 10. c. 755. D.

Servus natus, aut factus. Tom. 1. c. 13. D.

Qualitervis servus; quaecumque dominum, qualicumque possessor. T. 3. c. 322. E.

Servus domini praedium, invito, vel infcio domino, pignori obligare non potest. T. 2. c. 840. D.

Servus intercessor comparatur servo iudicio condemnato. Tom. 3. c. 201. C.

Servus, in adversa valitudine domo ejectus, statim fit liber. Tom. 2. c. 1162. E. & c. 1163. A.

Servus si sciens ad boverem aspira-

verit eum; gravissima afficitur poena. T. 2. c. 785. C.

Servus, qui iniuriam intulerit, ut coercendus. T. 3. c. 475. D.

Servus communis si uni ex sociis furtum fecerit, an sit socius in socium actio furti. T. 1. c. 2445. A.

Servus non potest ullum ius habere. T. 1. c. 1338. B.

Servus certus legatur, an generaliter incertus, multum interit. T. 1. c. 1443. D. E.

Servus legatus si satis intereat, legatario decedit. T. 3. c. 425. C.

Servus legatus si sit in fuga, heres in ultimam non tenetur. T. 3. c. 1341. D.

Servus dominum deferent igne consumendat. T. 2. c. 661. B.

Servus in dominum, liberum in patronum non interrogatur. T. 1. c. 375. B.

Servus receptivus. T. 1. c. 313. D.

Servus communis in alterius caput non transeunt. Tom. 3. c. 497. C.

Servus obligatur naturaliter. T. 3. c. 201. B.

Servus ad curiam aspirans gravissima poena plectitur. T. 2. c. 745. C.

Servus plerum in nullius caput transferri potest. Tom. 1. c. 497. C.

Servus extra causam penitenciam naturaliter non obligatur. T. 3. c. 201. B.

Servus a domino oblatus cubiculo Principis statim liber, & ingenuus fit. T. 2. c. 899. C.

Servus per metum mancipatus adquiret ei qui vim passus est. T. 1. c. 357. B.

Servus si alicuius negotium gerat, in dominum actio dabitur. T. 1. c. 353. E.

Servus si clericus fiat ignorante domino, intra annum dominus habet ius eum revocandi. Tom. 1. c. 540. A.

Servus an possit esse testis in testamento. T. 1. c. 97. D.

Servus an alicui obligari possit. T. 1. c. 202. D.

Servus, metallici poena liberatus, fisci servus efficitur. T. 3. c. 410. C.

Servus hereditarius an acquirat hereditatem, quod filipular ante aditam hereditatem. T. 2. c. 1198. C.

Servus an ex persona domini ius filipulari habeat. Ibid. C.

Servus alienus an recte possit dominum mortem heres instituat. T. 1. c. 110. B.

Servus alienus sine libertate heres institui non potest. Tom. 1. c. 1090. B.

Servus sine domini mandato hereditatem adire an possit. Tom. 1. c. 93. E.

Servus communis cui acquiritur. T. 1. c. 245. A.

Servus publicus parte dimidia testis meo fieri debet. *Just. Tom. 1. c. 351. B.*

Servus, pro derelicto habitus, liber non efficitur. *Tom. 1. c. 1146. C.*

Servus ordinarius quis, & qualis. *T. 1. c. 1455. A.*

Servus fit, qui se ad pretium pariticipandum venire patitur. *T. 1. c. 1081. A.*

Servus manumissionem incipit habere caput. *T. 1. c. 1553. D.*

Qui servus adhuc est, tutorem habere non potest. *Tom. 4. c. 555. D.*

Si servus extero se emi mandavit, & manumitti, & exterus eum nummis suis emerit, an eos recipiat a venditore actione de peculio. *T. 4. c. 304. C. D.*

Servus cum testamenti factionem habere dicitur, quomodo accipiendum est. *T. 4. c. 411. B. C.*

Servus quidam ita apud Plautum loquitur, *Patris inveni, atque ingratum, una liberum liber fieri possum.* *T. 4. c. 650. C.*

Servus sine libertate tutor datus indiget confirmatione. *Tom. 4. c. 1007. A. B.*

Servus servi instrumentum esse potest, & cur. *T. 4. c. 1133. B.*

Servus heres necessarius habet tantum nomen heredis, quia heres est sine re. *T. 4. c. 914. C.*

Servus iustus tutor non est. *Tom. 4. c. 1004. E.*

Servus peculiaris aliud est aliud peculium. *T. 4. c. 209. C.*

Servus nemo fit nuda voluntate, confessione, vel scriptura. *T. 4. c. 64. C.*

Servus alienus quando testamenti factionem habet. *Tom. 4. c. 411. C.*

Servus post acceptam libertatem ex causa fidelitatis confirmatus est tutor Prætoris decreto. *T. 4. c. 1004. E.*

Servus procuratorem litis habere nequit. *T. 4. c. 882. D.*

Servus servi instrumentum esse potest, secus in homine libero. *T. 4. c. 1133. B.*

Servus vindictam manumitti per alium non potest. *T. 4. c. 1455. A.*

A. nullus actus legitimus per alium expletur. *Ibid. A.*

Servus uxorem ducere non potest. *T. 5. c. 548. B.*

Servus an possit esse procurator ad lites. *T. 5. c. 156. C.*

Servus ipso jure nihil proprium habere potest. *T. 5. c. 32. B.* sed habere tamen nonnunquam videtur, veluti somno convinctus oculis domini. *Ibid. B.*

Servus in longinqua protectione moratus an possideatur. *Tom. 5. c. 714. E.*

Servus alienus, & filius familias argentariam exercere, & rationes, licet non pro se, pro alio tra-

men conficere potest. *T. 5. c. 38. E.*

Servus, qui indicavit necem domini, quod premium consequatur. *T. 5. c. 614. A. B.*

Servus, & filius familias id, quod in peculio habent, recte obligant. *T. 5. c. 399. B.*

Servus, & filius familias an in castrensis, vel aliis pecuniis relictionem in integrum habeant. *T. 5. c. 165. B. C.*

Servus meus exercent navem actiones, quas ex contractibus ibidem habitis sibi comparavit, cui acquiritur. *Tom. 5. c. 419. E. & c. 430. A.*

Servus an jurare, & super quibus rebus possit. *T. 5. c. 216. D. E.*

Servus an in ignominiam prioris domini torqueri possit. *Tom. 5. c. 893. C.*

Servus communis si furtum fecerit, uter ex dominis teneatur. *T. 5. c. 388. A. B.*

Servus communis, & servus proprius in actione de peculio paribus passibus ambulant. *Tom. 5. c. 441. B.*

Servus contubernium contrahit, non nuptias. *T. 5. c. 548. B.*

Servus dotalis cui, & quibus ex causis adquirat. *T. 5. c. 564. D.*

Servus, & serva manumissi quas operas præstare debent. *T. 5. c. 593. B. C.*

Servus etiam non manumissus potest esse negotiorum procurator. *T. 5. c. 157. C.*

Servus fructuarius an acquirere nobis possit. *T. 5. c. 698. E.*

Servus ex persona domini personatur. *T. 5. c. 1073. B.*

Servus hereditarius an hereditatem nobis acquirere possit. *Tom. 5. c. 701. B. C.*

Servus hereditarius hereditatem heredi an acquirere possit, & quæ circa servum hereditarium jura obtineant. *T. 5. c. 253. B.*

Servus hereditarius in rem recte paciscitur. *T. 5. c. 82. E.*

Servus in caput domini torqueri non solet. *T. 5. c. 615. C.*

Servus meus si tibi operas gratuitas præbeat, ego vero contraxero eum eo propter navigandi necessitatem aliquam, qua actione experiri possit. *T. 5. c. 429. B.*

Servus mortem potius optare debet, quam in facinorosis domino obtemperare. *T. 5. c. 571. E.*

Servus ordinarius, & servus vicarius inter se quomodo distinguantur. *T. 5. c. 977. E.*

Servus nullam causam agere potest. *T. 5. c. 377. E.*

Servus, qui liberum habet peculii administrationem, novare pecuniariam obligationem an possit. *T. 5. c. 216. E.* peculium donare an possit. *Ibid. c. 217. A.*

Servus, qui noxam commisit, si absens sit, & dominus facatur, eum in sua potestate esse, quid

juris. *T. 5. c. 95. B. C.*

Servus, qui dominum occidit, & venditus sit, quomodo puniatur. *T. 5. c. 636. E.*

Servus quo casu ipso jure liber fieri datur. *T. 5. c. 682. B. C.*

Servus in jus vocari non potest. *T. 5. c. 21. E.*

Servus, qui ipsius furtum faciens, quomodo puniendus. *T. 5. c. 681. E.*

Servus, qui plagium commisit, an, & intra quod tempus manumitti, & libertatem capere possit. *Ibid. D.*

Servus pæne an, & quod legarum capere possit. *Tom. 5. c. 1078. C. D.*

Servus quando sine domino esse dicitur. *T. 5. c. 683. D. E.*

Servus qui sit ex libero, alius est; idem, novus homo est, non idem, qui fuit ante. *T. 5. c. 1097. C.*

Servus, qui noxam dedit, si præsens sit, & dominus absens, quid juris. *T. 5. c. 96. A. B.*

Servus qui administrationem rei alienam suscipere voluerit, manumitti debet ante administrationem. *T. 5. c. 156. C.*

Servus venditus si post venditionem noxam fecerit, ad quem periculum spectet. *T. 5. c. 637. A.*

Servus, si dominus ex facto ejus conveniri non potest, extra ordinem officio judicis coercetur. *T. 5. c. 31. D. E.*

Servus quomodo, & per quas personas retineatur. *Tom. 5. c. 803. D.*

Servus quomodo dominum possidere non possit, si conservare dicatur. *T. 5. c. 714. D. E.*

Servus reipublicæ causam abesse possit. *T. 5. c. 815. C.*

Servus si a domino non defendatur, quæ actio competat. *T. 5. c. 32. C. D.*

Servus efficitur, qui se venire passus est, & pretium participavit. *T. 5. c. 683. C.*

Servus, & colonus suo corpore possidet non sibi, sed domino. *T. 5. c. 713. C.*

Servus si servum injuriam fecerit, quam actio, cur, & in quem competat. *T. 5. c. 756. C.*

Servus si furtum domino suo fecerit, quomodo dominus adversus eum expetatur. *Tom. 5. c. 636. A.*

Servus pro derelicto habitus. *T. 6. c. 140. D. E.* sit liber. *Ibid. E.*

Servus, qui rem aliquam sui peculii amoverit furandi animo, furtum non facit. *T. 6. c. 144. D.*

Servus vicarius dispensatoris. *T. 6. c. 58. C.*

Servus communis quod non potest acquirere uni ex dominis, id totum acquiri alteri, cui acquirere potest. *F. 6. c. 351. A. B.*

Servus iudicio publico accusatus. *T. 6. c. 8. A.*

Servus sit partim, & partim liber, D d d d natu-

- natura non patitur . T. 6. c. 470. D.
- Servus fructuarius cui acquirit, proprietario, an fructuario, T. 6. c. 240. D.
- Servus communis in solidum alienari ab uno ex dominis non potest. T. 6. c. 193. D.
- Servus de peculio suo se redimere potest. T. 6. c. 77. E.
- Servus fructuarius quando acquirit domino usufructus, & quando non. T. 6. c. 309. D. E.
- Servus fructuarius, & servus communis in quo differunt. Ibid. D. E.
- Servus de peculio suo se redimere, & libertatem adipisci potest. T. 6. c. 303. A.
- Servus domino acquirit. Tom. 6. c. 359. B.
- Servus communis stipulans nihil agit, quando iocertum est, utri dominorum adquisierit actionem. T. 6. c. 352. C.
- Servus non potest neque verum, neque fictitiam possessione subvertere dominum suum. T. 6. c. 316. D. E.
- Servus liquid fructuario debeat, fructuarius cum proprietario de peculio agere potest, liquid amplius fructuario debeat, quam quod sitin peculio ad se pertinet. T. 6. c. 63. E.
- Servus proprius domino est heres necessarius, si testamentum domini heres institutus est. T. 6. c. 193. E.
- Servus alienus fructuario ex duabus tantum causis acquirit. Tom. 6. c. 477. E. & c. 478. A.
- Servus fructuarii ex duabus tantum causis fructuario acquirit, ex re fructuarii, & ex suis operis. T. 6. c. 97. A.
- Servus hereditarius quis non esse intelligitur. T. 6. c. 311. E.
- Si servus, qui velitus erat, legatus sit an velis sequatur legatarium. T. 6. c. 261. C.
- Servus venditus ca lege, ut post certum tempus manumittatur ab emptore, si non manumittitur, ipso iure liber fit. T. 6. c. 589. A.
- Servus esse serum domini absens reipublice causi, si servus auctori bus pupilli necumiam crediderit, tutore pupilli subscribere, in tutorem recte experitur actione ex stipulatu. T. 6. c. 706. B. C. an etiam in pupillum actio creditae pecunie de in rem verso ei datur. Ibid. C.
- Servus si fugit e domo emptoris, ac postea deprehensus, & coram viis honestis interrogatus, an standum sit responso ejus. Tom. 6. c. 339. B. C.
- Servus in dominum, vel pro domino interrogari non potest. T. 6. c. 339. C. nec respondendi fides habetur. Ibid. C. in seipsum in-
- terrogari potest. Ibid. C.
- Servus venditus hac lege, si continuo triennio serviet emptori, post triennium manumittatur, an post triennium ipso iure liber fiat. T. 6. c. 589. D.
- Servus corporis certis, aut collegii si manumittatur, an patronam habeat civitatem, an universitatem. T. 7. c. 124. C. quare est ratio experiendi cum universitate. Ibid. C. 127. C.
- Servus communis universitatis non est singulorum pro parte, sed universitatis tantum. Tom. 7. c. 124. D.
- Servus hereditarius quis dicitur. T. 7. c. 1162. B.
- Servus communis, qui acquirit, omnibus focus acquirit, etiam si adquisieris ex re unius proprii. T. 7. c. 599. A.
- Servus agit de momento, quoties domino possessio crepta est. T. 7. c. 535. E.
- Si idem servus liber esse iustus, & legatus sit, non sequimur ordinem scripturarum. T. 7. c. 1113. C.
- Servus communis plurium noxam nocuit, singuli domini teneantur in solidum novam actionem. T. 7. c. 579. C.
- Servus an obligetur iure naturali. T. 8. c. 768. A.
- Servus pro nullo habetur. Tom. 8. c. 677. C. & c. 767. E.
- Servus hereditarius quis dicitur. T. 7. c. 1187. D.
- Servus quandoque est sine domino. Ibid. E.
- Servus hereditarius videtur esse sine domino, & nullus. Ibid. E. tali servo non potest legari. Ibid. E.
- Servus fugitivus quodammodo fur est. T. 7. c. 667. B.
- Servus hereditarius, qui est apud hostes, in actionem familie excusandae veniat. T. 7. c. 531. A. & seq.
- Servus non potest domini conditionem facere deteriorem. T. 7. c. 699. E.
- Servus ordinarius, & vicarius qui. T. 7. c. 704. A. B.
- Servus fugitivus cur vendi possit. T. 7. c. 707. A. B.
- Servus an possit dari tutor. T. 8. c. 916. A. B. an propius. Ibid. B.
- Servus an, & quomodo possit negotiis domini praeponi. T. 8. c. 902. A. si plures manumittat dominus, quam liceat, quid. Ibid. E.
- Servus an redimere se possit, impleta usufructu. T. 8. c. 1121. C. an dedatur pro furto. Ibid. D.
- Servus ex persona domini ius stipulandi habet. T. 8. c. 1034. C.
- Servus arbiter non est. T. 8. c. 540. A.
- Servus publicus olim testari potuit de media parte questionum. T. 7. c. 151. E.
- Servus ad praedium domini servituti
- tem recte stipulatur. Tom. 8. c. 754. A. B.
- Servus cum domino nullo modo confidere potest. T. 8. c. 767. E.
- Servus hereditarius frustra usufructum stipulatur. T. 8. c. 754. A.
- Servus quis sit. T. 8. c. 712. E. & c. 811. C.
- Servus reipublice causi abesse non potest. T. 8. c. 736. C. & c. 884. B. & c. 888. C.
- Servus publicus unicuique ex civibus stipulatur recte. T. 9. c. 953. C.
- Servus publicus populi Romani habuit ius testamenti faciendo de parte dimidia bonorum sui peculii. Ibid. D.
- Servus castratus liber fit. Tom. 9. c. 379. C.
- Servus, praeter crimen maiestatis, dominum accusare non potest. T. 9. c. 1394. D.
- Servus ex quibusdam legitimis accusationibus institui potest adversus liberum hominem. Tom. 9. c. 1154. A.
- Servus nec agere, nec conveniri potest actione civili, nisi reser, nata sit ex contractu, an ex delicto, exceptis actione momentis. Ibid. A. B.
- Servus apud fratrem pro nullo habetur. T. 9. c. 943. D.
- Servus liberum nullo modo facere potest. T. 9. c. 1067. E.
- Servus an possit deferre adversus dominum. Tom. 9. c. 1468. A. B.
- Servus dotalis an possit manumitti a marito, invitato uxore. Tom. 9. c. 962. B.
- Servus an domino teneatur post manumissionem de antea facta, deinde an teneatur extraneo. T. 9. c. 231. B. & seq.
- Servus, qui non habet liberam administrationem, iniussa domini recte rem pecuniariam non vendit. T. 9. c. 312. E.
- Servus non auditur adversus dominum, nec adversus patrem, aut tutores domini sui. T. 9. c. 1457. A.
- Servus creditoris meliorem conditionem facere potest, non deteriorem. T. 9. c. 41. A. B. & seq.
- An servus iudicio civili convenire, & conveniri possit. T. 9. c. 124. C.
- An servus sit capax obligationis naturalis. T. 9. c. 232. E.
- Servus intercessor servo iudicio condemnato comparatur. Tom. 9. c. 233. B.
- Servus intercedens pro alio non obligatur naturaliter. Tom. 9. c. 233. B.
- Servus, & filius in quo differunt. Ibid. B.
- Servus interdicta momentarie possessionis agere potest. Tom. 9. c. 1161. D.
- Servus facit conditionem domini de-

- deteriorem delinquendo. Tom. 9. c. 43. D.
- Servus quibus casibus non obligatur iis, cum quibus contrahit. T. 9. c. 45. C. D.
- Servus non potest deferre iuramentum in re domino. T. 9. c. 193. D. nec in re peculiari, nisi habeat liberam administrationem. Ibid. D.
- Servus si pecuniam commiserit ex causa compromissi, an teneatur dominus de peculio eo nomine. T. 9. c. 123. C. D.
- Servus pro domino non tenetur. T. 9. c. 249. E.
- Servus hereditarius quis dicitur. T. 9. c. 352. B.
- Si servus exportandus veniat. T. 9. c. 391. A.
- Servus obligatur extraneo ex delicto naturaliter, & civiliter. T. 9. c. 452. B.
- Servus est aliquando sine domino. T. 9. c. 637. E.
- Servus communis multum differt a proprio servo. T. 9. c. 732. E.
- Servus communis heres institui potest sine libertate. T. 9. c. 720. B.
- Servus redemptus ab hostibus non est servus redemptoris. Tom. 9. c. 1322. A.
- Servus communis manumissus ab uno ex sociis, non pervenit ad libertatem, sed manumittentis pars adscribitur non manumittenti. T. 9. c. 950. A.
- Servus publicus cuiuslibet ex civibus recte stipulatur. T. 9. c. 1380. D.
- Servus an compromittere possit. T. 9. c. 123. C. D.
- Servus potest esse servus sine domino. T. 9. c. 882. B.
- Servus vicarius. T. 9. c. 44. B.
- Servus. Vide: Mancipium.
- Servus. Vide: Optio servi.
- Servus dicens mulierem, cui legatus est cum iussione libertatis, liber efficitur. T. 10. c. 15. A.
- Servus manumissus sub conditione, si heredi decem dederit, an recte illum implet in persona heredis scripti, vel etiam ejus, cui sit controversia hereditatis. T. 10. c. 30. B. C.
- Servus non potest esse civis. T. 10. c. 123. C.
- In L. si servus, D. de leg. 1. quot casus proponantur. T. 10. c. 265. D.
- Servus manumissus ab emptore, qui dolo malo venditorem induxit, ut sibi eum servum venderet, an sit liber. T. 10. c. 281. E.
- Quod servus conservo debet, id domino debetur. T. 10. c. 283. C.
- Servus proprius domino adquirit ex omni causa. T. 10. c. 288. C.
- Servus summus, sive quantitatis capiendi incapax non est. T. 10. c. 306. D.
- Servus non potest iudex dari. T. 10. c. 395. C. D.
- Servus an obligetur naturaliter. T. 10. c. 432. B.
- Servus in dominum, aut pro domino an possit regulariter interrogari. T. 10. c. 451. D.
- Servus pigrocratus, & testamento libertate donatus, quomodo liber fiat. T. 10. c. 507. D.
- Servus pro capite honeste pacifiscitur, & expromissorem dat. T. 10. c. 545. E.
- Servus ἀνελευθερος quisnam sit. T. 10. c. 548. D.
- Servus naturi domini hostis est. T. 10. c. 576. C.
- Servus hereditarius semper dicitur, jacente hereditate, nec dum adit. T. 10. c. 650. C.
- Servus non habet cognomen. T. 10. c. 690. B.
- Servus si ex canaculo, in quo dominus habitat, alicui nocuerit, vel in causa fuerit, cur nocitum sit, an in dominum sit actio noxalis. T. 10. c. 745. B. C.
- Servus iure ipso nihil proprium habere potest, habere tamen videtur ex conniventia, & quasi immolentia domini. T. 10. c. 746. A.
- Servus an possit facere testamentum permittente domino. Ibid. A.
- Servus si album corripuit, & cum dominus vel defraudat, vel non defendat, quid sequatur. Ibid. B. C.
- Servus, qui non defenditur, ducitur. T. 10. c. 755. D.
- Servus in temporaria vincula damnatus an possit libertatem adipisci. T. 10. c. 788. A.
- Servus, in vincula perpetuis sententia iudicis ex crimine aliquo damnatus, ad libertatem vel ex testamento, vel inter vivos pervenire non potest. Ibid. A.
- Servus, de quo agitur, si pendente appellatione moriatur, quid fiet. T. 10. c. 802. C.
- Servus extraneus circumcisus a iudeis, si rem detulerit, pro pretio perducitur ad libertatem ipso iure; si non detulerit, sisco vindicatur, vel alia ratione plectitur. T. 10. c. 830. A. B.
- Servus an reus fieri possit lege Cornelia de beneficiis. T. 10. c. 945. D.
- Servus nullo iure convenitur ex suo contractu. Tom. 10. c. 960. B.
- Servus etiam ex contractu suo naturaliter obligatur, an ea naturalis obligatio pariatur actionem. T. 10. c. 980. C. D.
- Servus si extero se emi mandaverit, quid sequatur. T. 10. c. 991. B. & seq.
- Servus sit pretiosior castratione. T. 10. c. 1002. D.
- Servus si exportandus veniat, quid agendum. T. 10. c. 1047. A. B. & seq.
- Servus si vendatur ea conditione, ut non manumittatur, quid fiet. T. 10. c. 1049. B.
- Servus an poterat testari. T. 10. c. 1046. D.
- Servus nummo uno emancipare, altissime addicere. T. 1. c. 292. E. & c. 560. E. & 551. A.
- Servus pro segebro apud Suetonium. T. 3. c. 389. E.
- Servus Latinus quid sit, & quid contineat. T. 5. c. 782. E. & c. 783. A.
- Servus quid. T. 7. c. 646. B.
- Severitas sententia cum ceteris damni transigere solet. Tom. 4. c. 848. D.
- Securitate opus est in maiestate. Prætoris vindicanda. T. 5. c. 311. E. & T. 10. c. 746. D.
- Sex menses numerantur a die diei vortii, a quo locum habere incipit. T. 9. c. 1405. C.
- Sexagenario cum quinquagenaria arida utero, & sterili, olim prohibebantur nuptiæ. Tom. 9. c. 441. E.
- De sexagenariorum generandi potentia, aut impotentia. Tom. 10. c. 5. A. B.
- Sexagenarii procuratores. Tom. 2. c. 678. B. C.
- Sexta dici hora quæ olim erat. T. 6. c. 567. D. E.
- Sextas quæ, & cuius rei pars. T. 8. c. 972. D.
- Sextantarius libralis. T. 7. c. 630. B.
- Sextus filius quantum scientiam in profectio habuerit. T. 1. c. 910. C. D.
- Sextus Pompejus Gnei Pompeii patris cum tempore vixerit. T. 1. c. 911. B.
- Sextus Papirius fuit clarus temporibus Superbi filii Demarathi Corinthii. T. 1. c. 891. B.
- Sextus Papirius. Tom. 1. c. 911. D.
- Sextus decretalium, seu decretum Bonifacii cum in Gallia receptum nunquam fuerit. Tom. 5. c. 385. B.
- Sextus liber decretalium totius huiusmodi fuit receptus in Gallia. T. 9. c. 3110. C.
- Sextus masculinus est melior, mulieris est deterior. T. 4. c. 792. D.
- Sextus miseratio quandoque iudicem perducit ad medicorem parnam. T. 4. c. 503. C.
- Si pro ea. T. 3. c. 84. E.
- Cum per se eadem inchoatur, & actio similiter. Tom. 1. c. 741. C.
- Si non Græci legunt, non autem si tamen. T. 8. c. 551. B.
- Siquid utrumque sexum complectitur. T. 8. c. 478. B.
- Sibi ipsi neminem casum possessionis notare potest. T. 4. c. 124. A. & c. 653. D.
- Sibi ipsi consilium præbere nemo potest, & in re sua cognitor esse. D d d d sequitur.

- oequit. T. 4. § 10. D.
Sibi quis dicere quis dicitur. T. 5. c. 11. E.
Sibi siquis sui pecuniā emerit aliter uisum, cui acquiritur. T. 10. c. 1017. A.
Sibi siquis suo nomine, vel in suum nomen alienā pecuniā emerit, quid sequetur. Ibid. A.
Sicarii, & homicidae quibus poenis subijciuntur. T. 1. c. 504. D. E.
Sicarii qui sint. T. 1. c. 874. A.
Sicarii qui, & unde ita appellati. T. 8. c. 1132. A.
Sicarii sunt homicidae, & unde sic dicti. T. 10. c. 726. A.
De sicariis lex Cornelii. Tom. 9. c. 1434. D.
Sicilia Rex feudatarius Romani Pontificis. T. 6. c. 894. E.
Sicilius est quarta pars unciae. T. 7. c. 1328. E.
Sicilire quid. T. 8. c. 514. B.
Siculi 2. Romanis orti. Tom. 3. c. 321. A.
Siculi articulus explicatur. Tom. 8. c. 564. C.
Sidoonius Apollinaris ex Virgilio conatur probare, quod origo matris quoque in partem patris computetur. T. 4. c. 817. B.
Sifra, & dictionum compendia pro literis. T. 3. c. 58. D.
Sifones ferramentorum species. T. 2. c. 1053. C.
Sigilla impressa, tituli infigi non possunt rei ab alio posita, & quasi ad fiscum pertinent delatae, ante definitivam sententiam. T. 10. c. 864. A.
Sigillatiorum significatio multiplex. T. 3. c. 319. D. & T. 10. c. 1167. A.
Sigillum, & praesentia pro consensu non habentur. T. 4. c. 1169. A.
Sigillum Episcopi differt a sigillo Ecclesiae: illud mutat moris Episcopi, hoc non mutatur. T. 6. c. 1019. B.
Sigillum idem, quod bulla: Ibid. B.
Sigillum suum rei alienae ante sententiam imponere non licet. T. 10. c. 887. C. quia pena praestantur in id peccantes. Ibid. C.
Sigla, vel singla, quasi singula. T. 5. c. 351. A.
Signa testium requiruntur in testamentis iure praetorio, & iure consuetudinis exquiruntur subsecutione. T. 6. c. 268. A. B.
Signa testamentorum non dicuntur solennia. T. 5. c. 1267. E.
Signare pro scribere. T. 5. c. 590. C.
Signare domum debitoris sine iudice infamia est. T. 6. c. 886. C.
Signare est sigillum suum imprimere. T. 7. c. 1146. C.
Signare verbi significatum. Tom. 8. c. 521. C.
Signarii quoniam fuerint. Tom. 2. c. 767. C.
Signatio pro traditione est. T. 10. c. 766. C.
Signator, & subscriptor in quo differunt. T. 7. c. 1146. C.
Signatores, non senatores. Tom. 3. c. 156. D.
Signatores, vel testes classici qui dicantur. T. 5. c. 611. A.
Signatores tabularum testamenti si pluribus, diversisque locis habuerint, ad quem locum tabulae mittenda sunt, ut signa sua cognoscant. Tom. 5. c. 613. B.
Signatori an praedictetur signum. T. 7. c. 1067. A.
Signatoribus recte legamus in testamentis. T. 3. c. 149. B.
Signatorius annulus an ornamentum appellatione continetur. T. 8. c. 544. B.
Significatio verbum utrum duplicem sensum habeat. T. 8. c. 478. A.
De significatione rerum, & verborum. T. 9. c. 825. B. & seq.
Significationem, & vim verborum augere, & producere Jurisconsulti est. Tom. 4. c. 1170. D. E.
Significationem verborum accipere, augere, & producere secundum iudicium Jurisconsulti est. T. 4. c. 1170. E.
Signum vinum ad quid utilem. T. 3. c. 774. B.
Signum pyrum. Ibid. B.
Signinus rivus quis, & unde ita nuncupatus. Ibid. A. B.
Signum adulterium qui sculpsit, lege Cornelia tenetur. Tom. 1. c. 508. A. B.
Signum est nuda annuli impressio. T. 6. c. 268. B.
Signum praefert characterem, quo dominus uti solet obligandis rebus suis. T. 10. c. 887. D.
Silanum Senatusconsultum. Vide, Senatusconsultum Syllanum.
Silanus, vel Silvanus. T. 3. c. 399. B.
Silegata quoniam sint. Tom. 10. c. 1124. E.
Siliensis militia non venit in collationem. T. 9. c. 497. D.
Siliensii qui dicuntur. Ibid. D.
Siliensii, vulgo Hulsleri. Tom. 9. c. 1199. E. in palatio Principis inducunt silentium. Ibid. E.
Siliensarii qui dicuntur. Tom. 9. c. 605. A. B. excusantur a tutela. Ibid. B.
Siliensarii quoniam sint. Tom. 10. c. 621. D.
Siliensiariorum officium, digonitas, & immunitates. T. 2. c. 910. A.
Siliensiariorum iudices sunt officiorum magistrat. Tom. 2. c. 898. D.
Siliensiariorum militia. Vide, Militia.
Siliensarius quis dicitur, & ejus privilegia. T. 2. c. 887. C.
Silitis pena. T. 4. c. 840. D.
Silitu iudicium signum quod. T. 9. c. 1262. E.
Silentio diuturno etiam hodie competit usucapio, & silentium diuturnum quid sit. T. 1. c. 1522. C.
Silentio patris in testamento quid operetur. T. 5. c. 899. B.
Silentio quinquennii aboletur quae res infestio testamenti. T. 10. c. 917. B.
Silentium pro consensu. Tom. 2. c. 1462. E.
Silentium, quod irrogatur cum infamia, quale. T. 4. c. 840. D.
Silentium, quod irrogatur sine infamia, quibus convenit. Ibid. E. hoc declarat exemplo infestio. Ibid. E.
Silentium, quod irrogatur advocato. Ibid. D.
Silentium in iure pro mandato habetur. T. 4. c. 207. C. sic patet: pro ratificatione in iure habetur. Ibid. C.
Silentium matris est exhereditatio, non silentium patris. Tom. 4. c. 348. E.
Silentium matris, si per preteritio exhereditatio, non etiam preteritio patris habetur. T. 5. c. 899. C.
Silentium patris maior est injuria, vel impetatur, quam exhereditatio. Ibid. C.
Silentium in iudicio pro consensu est. T. 5. c. 758. C.
Silentium patris non est exhereditatio. T. 5. c. 899. B. & Tom. 6. c. 298. B.
Silentium matris est exhereditatio. T. 6. c. 298. B.
Silentium diuturnum dicitur triginta annorum. T. 9. c. 1385. D.
Silicernium quid sit. T. 3. c. 322. C. & T. 5. c. 389. D.
Silicernium parari mortui. T. 3. c. 322. C.
Siligo quid sit. T. 5. c. 479. B. & T. 6. c. 10. B.
Siligua est vigesima quarta pars asis. T. 10. c. 700. D.
Silique. T. 7. c. 862. E. & c. 853. A. & T. 9. c. 397. E.
De Siliquarum exactionibus. T. 3. c. 472. B. & seq.
Siliquatica in singulis debentur iugationes, non ex capitibus, vel rebus mobilibus. T. 2. c. 731. E. & c. 731. A.
Siliquatica pensio quid sit. T. 10. c. 1032. D.
Siliquaticum. T. 2. c. 781. C. & T. 5. c. 472. B.
Siliquaticum in nundinis exigitur ob venditionem propositam. T. 2. c. 781. C. & c. 781. A.
Silva obligata, quae praeter in pignoris causam incidat. T. 5. c. 425. C.
Silvani quoniam fuerint: Tom. 3. c. 297. C.
Silurus piscis est, valgo Esurgeus. T. 9. c. 189. E.
Similes sunt res, quae soli quantitate censentur. T. 5. c. 395. A. Simi-

Similes res quod dicuntur. Ibid. A. In similibus tantum. non dissimilibus sebus mutuum constitit. Ibid. A.
 Similitudo, & affinitas omnis est reciproca. T. 1. c. 100. C.
 Similium in iure plerumque idem effectus est. T. 4. c. 141. B.
 Simonia est non tantum accipere pecuniam, sed etiam stipulari. T. 6. c. 841. E.
 Simoniacus omni beneficio ecclesiastico privandus. Ibid. E.
 Similiarum venditionum non est redhibitio. T. 10. c. 1034. E. & c. 1035. A.
 Simpli extincti petitione, pœnz petitionem locum habet. T. 3. c. 444. D. E.
 Simpli, aut in simplici actio quæ. T. 8. c. 1095. E.
 Simpli appellatione an contineatur pœnz. T. 10. c. 131. B.
 Simpliciter quædam in usu erant, sic cernere ferro inter se dicebant. T. 9. c. 768. C.
 Simpliciter pro bona fide sumitur. T. 6. c. 11. E.
 Simplo subducto actione commendati an remaneat legis actione actio in eo, quod in repetitione 30. dierum amplius est. Tom. 10. c. 130. B.
 Simplicium quid est. T. 3. c. 444. D. & T. 4. c. 334. A. & T. 10. c. 131. B.
 Simulacra accedunt adhibitis, licet religionem in se aliquam habeant. T. 10. c. 949. E.
 De simulata emptione. T. 9. c. 192. A.
 Simulatio. T. 9. c. 195. E. Vide Veritas.
 Si ex simulatione contrahitur crimen fustionatus, cur non ex perjurio. T. 4. c. 182. A.
 Sine fraude sua licito, ne licito, capito. T. 8. c. 185. C.
 Singla pro singula. T. 9. c. 1100. A.
 Singula sunt singularia literæ. T. 3. c. 361. A.
 Singula, & notæ antiquorum Romanorum. Tom. 3. c. 361. A. & c. 362. A.
 Singula, vel singla, aut sigla quid sint. T. 5. c. 598. B.
 Singulare jus temere producendum non est ad alias species sine lege singulari. T. 4. c. 1215. C.
 Singulare jus quod est. Tom. 5. c. 697. B.
 Singularia auctor in estimatione fundi dotalis tradit. T. 5. c. 559. C.
 Singularia, contra juris rationem, introducta, ad consequentias non producenda, sed retrahere accipiendæ sunt. T. 5. c. 697. B.
 Singularia quædam circa pecuniam creditam. T. 7. c. 667. B. & seq.
 Singularem numero, & singulari appellatione quid denotetur. T. 8. c. 602. A.

Singularii qui sint. T. 3. c. 362. A.
 Singularii, & Notarii quomodo differant. T. 5. c. 598. B.
 Singularium non est eadem ratio, quæ universalitatis. T. 6. c. 788. A.
 Singuli anni ex lege Julia; & Paupia per singulos liberos remittuntur. T. 4. c. 860. C.
 Singuli mandatores in solidum tementur, non pro virilibus portionibus. T. 4. c. 957. D.
 Quod ex singulis non fit, nec fit ex coniunctis. T. 4. c. 670. A.
 Sillere, & exhibere differunt. T. 8. c. 654. C.
 Sillere quando debeat se reus die non dicti. T. 8. c. 484. A.
 Sillere significat presentiam personæ. T. 9. c. 24. B.
 Si est verbum directam. Tom. 8. c. 574. C.
 Sitona quia sis. T. 10. c. 1244. D.
 Sitona quomodo, & a quibus creantur. T. 2. c. 697. B.
 Sitonæ indennes servandi. Ibid. B.
 Sitonæ munus quod, & quale sit. T. 5. c. 178. A.
 Sitonæ non creantur, nisi adhibitis Episcopis. T. 10. c. 822. D.
 Sitonia, vel sitonium quid sit, ac de eiusdem munere. T. 2. c. 693. A.
 Sitonici, vel sitonici quid sint. T. 10. c. 735. B.
 Sitonicum munus. T. 2. c. 693. A.
 Situli. T. 1. c. 438. C.
 Smaragdi in equorum ornatu indidit. T. 2. c. 804. E.
 De sobole cum colonis partienda. T. 2. c. 1263. D.
 Sobrini qui sint. T. 1. c. 172. B. C. D.
 Sobrini quo gradu esse dicuntur. T. 8. c. 192. C.
 Sobrini qui sint, & dicantur. T. 8. c. 224. C. & seq.
 Sobrinus propior, qui Gallis sunt Remæ de Germis, an concurant cum amita magna in successione defuncti. T. 1. c. 659. B.
 Sobrino sobrina propior. Tom. 1. c. 572. B.
 Sobrinus, & sobrina qui dicuntur. T. 8. c. 192. C.
 Sobrinus quotupliciter dicitur. T. 9. c. 945. C.
 Socer si nurui dotem legaverit, vel donaverit, an legatum, & donatio valeat. T. 7. c. 1401. D. & seq.
 Socer si nurui donavit mortis suæ causâ, an donatio valeat. T. 7. c. 1402. D. E.
 Socer an nurui legare possit. T. 7. c. 1401. E.
 Socer si dotem a nuru acceptam illi legaverit, an legatum valeat. Ibid. D. & seq.
 Socer si nurui præter dotem prædia legaverit, & ab ea fideicommissum reliquerit, an, & quomodo Falcidia detrahatur. Tom. 7. c. 1405. C. D.

Socer si dotem a nuru acceptam filio marito exheredato legaverit, an illi, vel nurui adio dotis nomine competat. T. 7. c. 1403. B. C.
 Socer, & socrus. T. 8. c. 209. E. & c. 210. E. & c. 211. E.
 Socer inflas parentis est. Tom. 10. c. 1245. E.
 Societas totorum bonorum, aut utrius alicujus negotiationis est. T. 1. c. 256. C.
 Societas manet, donec socii in eadem consensu perseveraverint. T. 1. c. 257. E.
 Societas solvitur renuntiatione, morte socii, five negentii publicatione, aut cessione bonorum. Ibid. E. & c. 218. C. D. E.
 Societas tantum præstat, quantum mutua fideiussio. T. 1. c. 1302. D.
 Societas hereditaria. T. 3. c. 280. A.
 Societas hereditatis similima. T. 1. c. 754. D.
 Societas ad heredem non transit. T. 3. c. 280. B.
 Societas voluntaria quæ. Tom. 3. c. 279. D.
 Societas privata. Ibid. E.
 Societas deminutione capitis amittitur, non pactione nudâ. T. 3. c. 280. C.
 Societas ut plurimum uno mortuo manet inter ceteros. Ibid. D.
 Societas nudo consensu contrahitur. T. 2. c. 256. E. & c. 166. A.
 Societas fit sub conditione. Ibid. B.
 Societas non est capitis, aut iniqua, ubi alter corpus, alter disciplina in societatem adfert. T. 4. c. 968. C. cur iusta societas sit. Ibid. C.
 Societas omnis habet arcam, & pecuniam communem, sicut omne collegium, ac universitas. T. 4. c. 944. C.
 Societas an in heredes continuari possit, & in quos. T. 5. c. 479. A. B.
 Societas quomodo solvatur. T. 5. c. 484. D.
 Societas dissensu solvitur. Tom. 5. c. 482. D.
 Societas, quæ coita est dolo malo, & callida persuasione, ipso iure nulla est. T. 5. c. 480. D.
 Societas non lucrit tantum, sed & damni contrahitur. Tom. 5. c. 475. E.
 Societas quomodo, & quam ob causam rescindatur. T. 5. c. 484. D.
 Societas solvitur morte vel iniuria, nisi aliud convenit. Tom. 5. c. 488. E. & c. 489. A.
 Societas quomodo, sub quo tempore, & ad quod tempus coiri possit. T. 5. c. 579. A.
 Societas in adrogatorem non transit. T. 5. c. 490. B.
 Societas cum contrahitur, tam damni, quam lucris communio incipit.

tur. T. 5. c. 493. B.
 Societas non debet esse occasio
 quallus improbi. T. 5. c. 813.
 C.
 Societas omnium bonorum differt
 ab ea, quæ lucris, & quantus cau-
 sâ contracta est, & qua ratione.
 T. 5. c. 480. A. B.
 Societas quæ capitis diminutione
 solvatur. T. 5. c. 482. D.
 Societas quid sit, quidve commu-
 niter gellum, diligenter ubi ex-
 plicetur. T. 5. c. 491. A.
 Societas bonorum inter egenum,
 & divitem esse non potest. T. 5.
 c. 485. B. C.
 Societas certa, vel incerta personæ
 in electione consistit. Tom. 5.
 c. 483. D.
 Societas omnium bonorum omnes
 res, quæ coeuntium sunt, commu-
 nicari facit. T. 5. c. 479. C.
 Societas omnium bonorum quod-
 dammodo fraternitatem in se ha-
 bet. T. 5. c. 495. D. E.
 Societas si dolo malo, aut fraudan-
 di causâ contracta sit, ipso jure nul-
 lus est momenti. T. 5. c. 479. E.
 Societas contracta finitur morte u-
 nius ex sociis. T. 5. c. 134. A.
 Societas a persona in personam
 transire non potest sine cessione,
 seu transp. T. 5. c. 479. D.
 Societas est contractus. Tom. 5.
 c. 490. C.
 Societas quibus modis solvitur.
 Ibid. D.
 Societas leonina quæ dicitur. T. 5.
 c. 480. D.
 Societas non transit in adrogato-
 rem focii, & cur. T. 5. c. 490.
 B.
 Societas solvitur cessione bono-
 rum. T. 6. c. 23. A.
 Societas non est inter usufructuarium,
 & proprietarium servi. Tom. 6.
 c. 63. D.
 Societas non est, nisi probetur, eo
 animo fuisse contrahentes. T. 7.
 c. 849. D.
 Societas erit, si res vendenda cæ-
 lege detur, ut pretium communi-
 cetur. T. 7. c. 849. E.
 Societas rei flagitiosæ nulla est. T.
 7. c. 706. E.
 Societas quid. T. 7. c. 571. C. &
 T. 8. c. 510. C.
 Societas alia est voluntaria, alia
 necessaria. T. 7. c. 508. D.
 Societas re contrahenda est. T. 7.
 c. 654. D.
 Societas, quam coire possumus, quo-
 tplex. T. 8. c. 1073. A. quibus
 modis solvitur. Ibid. D. E.
 Societas an vitietur, si error inter-
 veniat. T. 8. c. 390. C.
 Societas an sub conditione possit
 contrahi. T. 8. c. 799. C.
 Societas an sit contractus. Tom. 8.
 c. 671. B.
 Societas vitæ est inter conjuges, non
 bonorum. T. 9. c. 1332. E.
 Societas, quæ confertur in incertam
 personam, nulla est. T. 9. c. 95. A.

Societas contracta videtur cum pa-
 flore, qui paucenda pecunia susce-
 pit, ut factus sint communes.
 T. 9. c. 62. C. & seq.
 Societas finitur morte. Tom. 9.
 c. 362. B.
 Societas quid. T. 9. c. 362. B. quo-
 modo contrahitur. Ibid. B.
 Societas, aut communio ejusdem vi-
 ci, aut pagi, aut civitatis me-
 xri, tuo non obligat. T. 9. c. 230.
 B.
 Societas coita dolo malo, aut frau-
 dandi causâ, an ipso jure nullius
 sit momenti. Tom. 10. c. 277.
 B.
 Societas est communio pro indivi-
 so, re, verbis, aut consensu con-
 tracta. T. 10. c. 652. A.
 Societas quid sit. T. 10. c. 993.
 E.
 Nulla societas porrigitur ultra mor-
 tem, nulla transit in heredem
 focii. T. 10. c. 994. A.
 Societas an sit communio, & comu-
 nio an sit societas. Ibid.
 A.
 Solius damni non est legitima socie-
 tas. T. 10. c. 994. C.
 Societas leonina quæ sit, & unde
 dicta. Ibid. E.
 Societas an possit fieri sub condi-
 tione. T. 10. c. 995. C.
 Societas an desideret rerum tradi-
 tionem. Ibid. C. D. an possit
 perfici inter absentes per episto-
 lam. Ibid. D.
 Societas nominum, societas bono-
 rum. T. 10. c. 999. C.
 Societas voluntaria, & hereditaria.
 T. 10. c. 440. A.
 Societatis definitio. T. 11. c. 770.
 D. & T. 11. c. 265. A.
 Societatis conventio quomodo ser-
 vanda. T. 11. c. 216. E. & c. 217. A.
 Societatis coitio in æternum nulla
 est. T. 5. c. 479. A. B.
 Societatis verbo obligatio societa-
 tis, sicut emptio pro obligatio-
 ne empti accipitur. T. 5. c. 490.
 B.
 In societatis negotio consensus fo-
 ciorum maximè requiritur. T.
 5. c. 493. C. D.
 Societatis dissolvendæ modi qui.
 T. 5. c. 493. D.
 Societatis dirimendæ modi qui sunt.
 T. 5. c. 482. D.
 Societatis actiones duas esse. T. 6.
 c. 88. C.
 De societatis omni lucro, & da-
 mno. T. 7. c. 380. B.
 Societatis consortium. T. 9. c. 362.
 B.
 Societatis finis. Tom. 9. c. 360. D.
 E.
 Societatis duo genera. T. 9. c. 362.
 B.
 Societatis contractus an conditio-
 nem recipiat. Tom. 10. c. 652.
 B.
 Societati tam pretiosa est quorun-
 dam opera, ut eos jultum sit
 conditione meliore in societatem

admitti. T. 11. c. 217. A.
 Societati quæ infans. T. 5. c. 479.
 B. C.
 Societati etiam per procuratorem
 renunciare possumus. T. 5. c. 481.
 E.
 Societatem morte solvi. T. 5. c. 280;
 B.
 Inter societatem voluntariam, &
 necessariam differentia quæ. T.
 4. c. 969. A. B.
 Societatem omnem solvit mors;
 nedum conjugalem. T. 4. c. 219.
 A.
 Societatem bonorum contrahere,
 non potest, qui nulla bona habet.
 T. 5. c. 483. C.
 Societatem perpetuam, & in æteri-
 um tueri perdifficile, & impossi-
 bile est. T. 5. c. 479. B.
 Societatem non transiit in heredem.
 T. 5. c. 490. B.
 Societatem inter absentes coiri pos-
 se. T. 7. c. 654. D.
 Societatem duplicem esse. Tom. 8.
 c. 390. C.
 Societatem creari posse, ut unus pe-
 cuniam conferat, alter non con-
 ferat, & lucrum communicetur.
 T. 9. c. 62. E.
 De societate voluntaria, & heredi-
 taria. Tom. 3. c. 279. D. & seq.
 De societate consulti. Tom. 1.
 c. 677. C.
 In societate non id, quod privatim
 interest unus ex sociis, servari so-
 let, sed quod societati expediat.
 T. 5. c. 481. E. & c. 486. B. C.
 Societate dissoluta, si in ea unus ex
 sociis maritus sit, manente ma-
 trimonio, dotem præ sociis mari-
 tis præcipere debet, & quare. T.
 5. c. 482. C. & c. 492. E.
 In societate ea pecunia tantum in-
 telligitur communis esse, quæ de-
 ducto eo, quod alicui ex sociis
 ob societatem deest, superest. T. 5.
 c. 491. E. & c. 492. A.
 In societate jus quoddam fraterni-
 tatis exuberare debet. Tom. 5.
 c. 487. A.
 Societate dissoluta, quæ actione id,
 quod quis ex sociis in rem com-
 munem impendit, repetat. T. 5.
 c. 491. A.
 In societate contrahenda nemo rei
 suæ dominium in totum amittit,
 sed pro parte tantum. T. 7. c. 850.
 A.
 Societate finita, an finiatur actio
 pro socio. T. 10. c. 442. D.
 Ex societate quantum actio oriatur.
 T. 10. c. 995. D.
 Ex societate vitæ pendet dotis cau-
 sa. T. 10. c. 1225. D.
 Societatis an legari possit. T. 8.
 c. 5. C. Id. an ea possint he-
 redes illiciti. Ibid. C. D. E.
 Socii natura, & ingenium spectatur,
 quod in herede ejus fieri nequit.
 T. 5. c. 489. B.
 Socii actione aquæ pluviæ arcendæ
 quomodo utantur. T. 5. c. 673.
 E.

Socii qui non sunt, cum conveniant de peculio servi, id tantum deducit ille, qui convensor de peculio, quod sibi debetur, non quod alteri debetur. T. 6. c. 63. C. D.

Socii mei socius an sit meus socius. T. 8. c. 684. D.

Socii culpam venire in actionem communi dividundo. T. 7. c. 599. D.

Socii alii sunt re, alii consensu. T. 7. c. 571. C.

Socii exemplo fratrum tenentur in id, quod facere possunt. T. 10. c. 440. A.

Unus ex sociis in re communi nihil facere potest invito socio. T. 4. c. 572. A.

Si socius unus, qui mutuum pecuniam accipit, an ex ea alter socius sit obligatus. T. 4. c. 943. D. E. verba Seneca hoc loco que. Ibid. c. 944. A.

De eo, quod unus ex sociis gessit in solidum, an detur actio communi dividundo, an actio negotiorum gestorum. T. 7. c. 582. A. B.

Unus ex sociis si convenierit, veniat in partem lucri, non damni, quomodo proficit hac conventio. T. 10. c. 994. E.

Socio dolo renuncianti societati que poena subeunda sit. Tom. 5. c. 484. E. & c. 485. A. B. C.

Pro socio actio in quo differat ab actione communi dividundo. T. 7. c. 571. D.

In socio est culpa levissima. Tom. 9. c. 362. A.

Pro socio actio. T. 9. c. 360. B. & seq.

Actio pro socio est generalis, que totius societatis rationes exigit. T. 10. c. 439. C.

Pro socio damnati an prohibeantur testimonium facere. T. 10. c. 606. C.

Actio pro socio cur sic dicatur. T. 10. c. 652. A.

Sociorum uno ere alieno onerati, an deductio fieri possit. Tom. 5. c. 780. C. D.

Sociorum par nuntium conditio. T. 5. c. 478. E.

Sociorum duo sunt genera. Tom. 7. c. 571. B. C.

Sociorum actiones servantur a iudice, communi dividundo. T. 7. c. 575. A. B.

Sociorum alteruter an habeat actionem, per quam intendat, jus sibi esse rescindi, aut demolendi parietem communem invito socio. T. 10. c. 409. A.

Sociorum omnium par est conditio. T. 10. c. 995. E.

Sociorum par, & equa conditio esse debet. T. 10. c. 1129. C.

Inter socios lucrum, & damnum, communicatur. T. 1. c. 393. D.

Socius provocat ad divisioem, qui renunciat societati mancipium

venalium. T. 5. c. 485. E. Socium socio teneri lege Aquilia. T. 1. c. 752. D.

Socius ut quis invitus efficiatur illius, quem non elegit, iniquum est. T. 1. c. 218. D.

Socius an etiam nomine culpa teneatur. Ibid. E. & c. 219. A.

Socius communis parietis ad edificationis impensas cogendus. T. 1. c. 487. B.

Socius communem pecuniam suo nomine collocavit, & usuras percepit, an eas communicabit. T. 4. c. 527. A.

Siquid socius edificet, an etiam est jus prohibendi per operis novationem. T. 4. c. 152. C. D.

Dum socius in re communi facit aliquid, an invitus sit is, qui praesens est, & tacet. Tom. 4. c. 153. A.

Socius, qui intempere renunciat, vit societati, tenetur sociis ad id, quod interest. T. 5. c. 486. A.

Socius omnium bonorum rem, quam sibi emit, actione pro socio communicare cogitur. T. 5. c. 492. D.

Socius invitus quis fieri non potest. T. 5. c. 489. C.

Socius totorum bonorum, citra ceterorum consensum, plus sui parte alienare non potest. T. 5. c. 455. D.

Socius tanti, quanti frater. Tom. 5. c. 496. A.

Socius duobus solummodo casibus invito socio non agit iudicio communi dividundo. T. 5. c. 910. A.

Socius an socio possit nuntiare novum opus. T. 7. c. 423. C. & c. 458. C.

Socius ex rebus communibus siquid mittat in aedes meas proprias, an cum illo agere possim, jus esse ei non immittendi. T. 7. c. 423. E.

Socius siquid mittat in aedes communes ex suis rebus, an liceat mihi communi nomine agere. T. 7. c. 424. A.

Socius si servitute utatur, an ea utendo toti fundo proficiat. T. 7. c. 457. D.

Socius socium an prohibere possit aliquid agere. T. 7. c. 423. C.

Socius cum socio an agere possit, jus sibi esse prohibendi, vel alteri jus non esse adificandi. T. 7. c. 422. D.

Socius nullus si servitute utatur, tamen eam interdum non amittit. T. 7. c. 467. D.

Socius socium an teneatur, si culpa sua licem amiserit. T. 7. c. 455. D.

Socius quis dicitur. T. 7. c. 1150. D. & T. 9. c. 358. B.

Socius an acquirere, vel imponere possit servitutem praedio communi. T. 7. c. 384. A. B.

Socius minus attestatus quid praestet. T. 8. c. 1048. B.

Socius in servanda re communi debet praestare dolum, & culpam,

& diligentiam tantam, quantum in rebus suis adhibet. Tom. 8. c. 760. C.

Socius qualem diligentiam communibus rebus adhibere debeat. T. 9. c. 361. E. & c. 362. A.

Socius pro socio an teneatur. T. 10. c. 994. B.

Socius an socii partem in fundo communi possit locare, eo infuso, vel invito. T. 10. c. 62. D. E.

Socius pro socio an possit testimonium dicere in re communi. T. 10. c. 637. A.

Socius quinam sit. T. 10. c. 692. B.

Socius litis an solus possit suo nomine item peragere. Tom. 10. c. 944. B. C. & seq. an possit communi nomine sine mandato suorum consortium. Ibid. c. 945. A. an cavere debeat de rato, si solus agat communi nomine, vel etiam cavere de iudicato solvendo. Ibid. B.

Socius an habeat jus praetationis, si socius in re communi partem suam venderit. T. 10. c. 1021. B. C.

Socius socio in re communi an possit nuntiare, vel prohibere novum opus. T. 10. c. 1175. B.

Socius ex tali clausula in solidum damnatur. T. 10. c. 1224. E.

Socrates voluit introducere communionem inter omnes cives, & consortium omnium rerum. T. 4. c. 1165. B. C.

Socrus & socrus appellatio quid complectitur. T. 8. c. 995. B.

Socrum uxorem ducere an liceat. T. 8. c. 904. C.

Sodales arvalis. T. 3. c. 289. E. De solatibus lex. Tom. 9. c. 1455. C.

Solare, & solstitialia pro eodem. Cicerone, & Livio sumitur. T. 5. c. 395. B.

Solares aures. Ibid. B.

Solarium, vel potius locarium quid sit. T. 3. c. 389. D.

Solarium est pensio. T. 5. c. 647. E.

Solarium quinam solvere, vel praestare teneatur. Tom. 7. c. 1024. E.

Solarium quid. T. 7. c. 382. B.

Solarium vestigii. Ibid. B.

Solatia publica quibus dantur. T. 2. c. 966. B.

Solatum pacti quid. T. 3. c. 351. C. D.

Solatum mortis quod. T. 9. c. 719. A.

Soldata praestatio quae, & qualis. T. 2. c. 1246. A.

Soldati quae sint, & soldarii quales apud Gallios homines. Tom. 2. c. 1179. D. E.

Solennes denunciationes, quae nunc observantur, sublatæ. Tom. 9. c. 1143. D. E.

Solennia quae proprie dicuntur. T. 3. c. 384. B.

- Solennia iudicia. T. 4. c. 1447. E.
Solennia accusationis quæ dicuntur. T. 6. c. 689. E.
Solennibus factis, id est, piaculo factis. T. 3. c. 614. A.
Solennitas major requiritur in iure civili, quam prætorio. Tom. 9. c. 358. C.
Quod solet vulgo agi, pro acto habetur. T. 4. c. 950. E.
Solita iusti sacrificio factio quid. T. 3. c. 693. D.
Solites. T. 9. c. 528. A. B.
Soli lumen lustrari extrema demerit. T. 10. c. 815. D.
Solicitor alienarum nuptiarum, item interpellator quis. Tom. 1. c. 472. D.
De solidi capacitate inter virum, & uxorem. T. 1. c. 324. A.
Solidi capacitate non omnes habent. T. 10. c. 803. C.
Solidi capacitate quinam non habent. T. 10. c. 802. E.
Solido nihil tam simile, quam solidum. T. 5. c. 395. A.
Solidorum veterum potestas. T. 2. c. 803. E.
Solidum quid propriè. T. 1. c. 79. C.
Solidum est integrum prælegatum, intactum, illibatum, sine immutatione Falcidie, quod univèrsim dicitur. T. 4. c. 1050. C.
Solidum solvite quis videatur. T. 8. c. 574. D.
In solidum variè accipitur. T. 9. c. 541. E. & c. 541. A.
Solidum solvens an competat actio in solidum adversus alterum, si socii non sint. T. 10. c. 554. D.
Solidus quis sit. T. 7. c. 852. E.
Solia sphaera an de septem mediis sit. T. 8. c. 378. C.
Solo an cedat omne, quod inædificatur. T. 1. c. 70. E.
In solo alieno ædificium extruens non habet actionem, qua sumptus, quos in rem eam fecit, petat. T. 6. c. 523. B.
In solo alieno suis sumptibus ædificans, per retentionem ædificii opposita exceptione doli mali, sumptus, quos fecit, servare potest, non per actionem. Ibid. C.
Solo mater, pater semini comparatur. T. 6. c. 32. E.
Solo cedunt fructus. Ibid. E.
Solo superficies cedit. T. 6. c. 232. D.
Solo similis est mater. T. 6. c. 220. C.
Solo quicquid continetur, est suus. T. 8. c. 572. B.
Solstitiales auri. T. 5. c. 395. E.
Solstitialis orbis pro solari. Ibid. B.
Multum inter se, res solvatur, an persona liberetur. T. 1. c. 1429. C.
Solvaturne rectè uni ea res stipulandi. T. 3. c. 639. B.
Solvendi verbum multiplex. T. 1. c. 862. B.
Solvendo qui non sit. T. 8. c. 571. D.
Solvendo esse videtur, qui dolo defuit esse solvendo. T. 10. c. 1224. B.
Solvens indebitum per errorem iuris an condicere possit. Tom. 7. c. 891. D.
Solvens quod debet, an ideo videatur remittere, quod sibi debetur. T. 7. c. 880. A.
Solvens ita, ut recipiat, an liberetur. T. 8. c. 281. D.
Solvendo fideiussore, reus non liberatur ipso iure. T. 9. c. 247. C.
Liberator tamen per exceptionem. Ibid. C.
Solvère improprie accipitur. T. 3. c. 517. A.
Solvère an possit pupillus sine tutoris auctoritate. T. 1. c. 91. A.
Solvère potest creditori extraneus pro debitorè invito. T. 4. c. 839. D. sic quoque pro debitorè solvet creditori invito. Ibid. D.
Solvère creditori est dare. solvère verò procuratori creditoris est facere. T. 4. c. 680. D.
Solvère videtur, qui mandat solvi. T. 4. c. 733. A.
Solvère in iure quomodo intelligatur. T. 5. c. 760. A.
Solvère, & tradere in quo differant. T. 5. c. 859. B.
Solvère pro alio non est intercedere. T. 5. c. 448. E.
Non solvère potius inter se, quam solutum a reo repetere. Tom. 6. c. 256. D.
Solvère alio loco non potest debitor invito stipulatore, quàm quo se soluturum cavet. T. 6. c. 462. B.
Solvère pro alio non est intercedere. T. 9. c. 321. B.
Rectè solvère non intelligitur, qui solvit alienam pecuniam. T. 10. c. 951. E.
Si quis solviter pro contutore suo, an pupillus ei debeat cedere actionem suam adversus contutorem. T. 4. c. 321. A.
Solve rem non satis est, nisi quod interest ratione loci solvas. T. 1. c. 267. C.
Solve aliud pro alio potest vultus i creditori, item & constitui. T. 4. c. 173. A.
Solve qui mandat, ipse soluisse; & qui mandat accipi, ipse accipere videtur. T. 5. c. 787. D.
Solve aliud pro alio invito creditore non potest. T. 5. c. 394. E. & c. 396. D. & c. 757. B.
Solve ubique potest volenti. T. 6. c. 452. B.
Solve non potest prodiga, & furioso sine curatore. T. 9. c. 193. E. & c. 193. A.
Solve potest puberi sine curatore. T. 9. c. 192. A.
Solve ex causa malè iudicati naturà indebitum est iure civili debitum. T. 10. c. 645. D.
Solvite non videtur, qui quod solvit, repetere; aut recuperare potest. T. 6. c. 379. B. C.
Qui solvit ignorans scienti, & si mulanti, esse procuratorem creditoris, an liberetur. T. 1. c. 1422. E.
Quod solvat alius, & alius repetat, novum non est. T. 4. c. 1074. C.
Solvit minus, qui tardius solvit. T. 5. c. 180. E.
Qui rectè solvit, liberatur. Tom. 6. c. 352. A.
Solvit iterum, qui negavit, se debere. T. 8. c. 775. D. E.
Is, qui solvit, quod non ipse, sed alius debet, an habeat conditionem. T. 9. c. 223. A.
Non solvit debitor aliud pro alio invito. T. 4. c. 1039. C. accipitur usus casus. Ibid. C.
Solum est maxima pars ædium. T. 4. c. 1201. E.
Solum non potest esse sine superficie. T. 4. c. 657. E.
Solum maxima portio domus est. T. 5. c. 425. E.
Solum pars maxima insule. T. 6. c. 211. A.
Solum matri simile non est, sed mater finalis solo est. T. 6. c. 220. C.
Solum an continueatur appellatio tutorum ætorum. T. 7. c. 714. A.
Re non soluta, persona aliquando liberatur. T. 1. c. 1429. C.
Soluta oratio modo pro conjuncta modo pro disjuncta. T. 8. c. 511. A.
Soluta pro conjuncta. T. 8. c. 508. E.
Soluti ex causa iudicati repetitio non est. T. 4. c. 1126. D.
Soluti indebitum conditione agentis, utrum se indebitum soluisse probare debeat, an verò ita, cum quo agit, se debitum accepisse. T. 7. c. 878. D.
Soluti repetitio quo casu competat heredi. Tom. 10. c. 806. E. & c. 807. A.
Solutim aperire quid propriè sit. T. 5. c. 273. A.
Solutio est naturalis datio. Tom. 1. c. 215. C.
Solutio omnis non idem reddit, sed tantundem. T. 1. c. 226. C.
Solutio aut re fit aut imagine quadam. T. 1. c. 862. D.
Solutio, & liberatio differunt. T. 2. c. 824. A.
Solutio in eastraneam personam an conferri possit. Tom. 1. c. 201. B.
Solutio an fiat per numerationem, vel novationem. Tom. 1. c. 227. D.
Solutio quomodo pupillo facienda ex constitutione Iulianiani. T. 1. c. 90. E. & c. 91. A.
Solutio tarda, & mora quomodo differunt. T. 4. c. 214. A.
Solutio tarda an sit mora. Tom. 4. c. 214. A.

Solu.

Solutio corporum prorogari non solet. T. 4. c. 672. B.
 Solutio est species alienationis. T. 4. c. 597. E.
 Solutio in cuius persona consistit. T. 4. c. 171. A. B.
 Solutio ipso iure liberat, transactio per exceptionem liberat. T. 4. c. 33. D.
 Solutio quid est. T. 4. c. 183. B.
 Solutio sine obligatione esse coequit. T. 4. c. 732. A.
 Solutio unius quando non liberat alterum. T. 4. c. 582. B. & quando liberat alterum. Ibid. C.
 Solutio errore accidere potest, receptio autem a sciente fit. T. 5. c. 405. A. B.
 Solutio indebiti, si videlicet iis rebus, quae numero, pondere, & mensura constant, fiat, quasi mutui datio est. T. 5. c. 405. A.
 Solutio difficillime questionis, & intricatae alterationis de navi facta ex alienis tabulis. Tom. 5. c. 379. C. D.
 Solutio objectionis ex Reg. 1. contra Leg. 12. ad exhibendum. Tom. 5. c. 375. E.
 Solutio pro liberatione. Tom. 5. c. 760. C.
 Solutio indebiti promutuum est. T. 6. c. 286. E.
 Solutio non est solutio, nisi alienatio. T. 6. c. 51. B.
 Solutio potest conferri in extraneam personam. T. 6. c. 148. E. obligatio non potest. Ibid. E.
 Solutio imaginaria an valeat, & alicuius momenti sit. Tom. 8. c. 383. D.
 Solutio mutui indebiti an promutuum sit. T. 9. c. 218. B.
 Solutio accipientis est acquisitionis species. T. 9. c. 226. B.
 Solutio, & liberatio in quo differunt. T. 9. c. 1285. D.
 Solutio est facti, liberatio est iuris. Ibid. D.
 Solutio unius quando liberat alios. T. 9. c. 21. D.
 Solutio debiti scripti testibus oon probatur. T. 9. c. 279. B.
 Solutio debiti scripti, si non adfuerint quinque testes rogati, non probatur nisi scripto, quo amissa, amissionis casum probari oportet. T. 9. c. 382. D. E.
 Solutio indebiti est distractus. T. 9. c. 218. D.
 Solutio est obligationis tollenda summa ratio. T. 9. c. 1284. E.
 Solutio est ipsi obligatio, & depositio debiti in pignore. T. 9. c. 302. D.
 Solutio penitentium presumptionem inducit. T. 9. c. 249. C.
 Solutio debiti reddendi ejus obligationem naturalem non potest parere. T. 10. c. 415. D.
 Solutio pecuniae, & rei dissimilis est. T. 10. c. 449. D.
 Solutio est, cum non idem redditor, sed tantundem. Tom. 10. c. 396. E.

Solutio ipso iure solvit pignus. T. 10. c. 706. B.
 Solutio usurarum, & reddituum, quam utique debitor probaturus est per antapocham, an interruptat prescriptionem triginta annorum. T. 10. c. 959. A.
 Solutio unius heredis nihil nocet ceteris. T. 10. c. 1452. A.
 Solutiois professio apocha. T. 4. c. 836. E.
 Solutiois instar est constitutum. Vide, Constitutum.
 Solutiois verbum eandem vim, quam liberationis, habet. T. 5. c. 760. B.
 Solutiois vicem quae sustineant. T. 5. c. 475. A. B.
 Solutiois, & possessionis tempus, oon stipulationis, & contractus inspicitur. T. 5. c. 739. A.
 Solutiois vice est constitutum. T. 5. c. 407. B.
 Solutiois gratia adiectus apponitur posteriori, non priori loco. T. 6. c. 352. A.
 In solutionis locum iusjurandum succedit. T. 6. c. 76. E.
 Solutiois verbum quid significet. T. 8. c. 528. B. C.
 Solutiois speciem habet confusio. T. 9. c. 256. A.
 Solutiois loco credit iusjurandum. T. 9. c. 1280. C.
 Solutiois vice est iusjurandum. T. 9. c. 192. C.
 Solutiois verbum quo casu aequale pateat, ac liberationis verbum. T. 10. c. 716. E. & c. 717. A.
 Solutioi confessio similis est. T. 4. c. 506. A. B.
 Solutioi si certus dies praescriptus sit, an mora fiat, non interpellante creditore. T. 8. c. 350. B.
 Ut solutioni pareant debitores, eis denuntiandum est. T. 9. c. 1193. D. E.
 Ad solutionem iudicati quod tempus datum. T. 9. c. 1092. A. B.
 Solutionem probari quinque testibus. T. 9. c. 215. A.
 Solutionem qui allegat, eam probare debet. T. 9. c. 264. A.
 Solutionem inter, & acceptilationem differentia. T. 10. c. 563. D.
 Adversus solutionem a debitore, vel a se factam, an restitutor minor. T. 10. c. 899. B. C.
 Adversus solutionem curatorum factam an restitutor minor. Ibid. E.
 Solutionem an quis differre possit ex iusta causa. T. 10. c. 1253. B.
 Ex solutione liberatio contingit. T. 10. c. 862. B.
 A solutione ad cautionem non semper est argumentatio tuta. T. 10. c. 1087. E.
 Solutioe una aliquando duae, vel plures tolluntur obligationum causa diversae. T. 5. c. 1223. E.
 Solutioe ejus, quod debetur, oon obligatio tollitur. T. 4. c. 128. B.

Ome, quod pro solutione credit, tollit civilem obligationem ipso iure, non iusjurandum. T. 4. c. 730. A.
 Pro solutione depositio est. Tom. 4. c. 901. E.
 Solutioe ejus, quod debetur, tollitur omnis obligatio. T. 4. c. 728. C.
 A solutione ad constitutum arguitur. T. 4. c. 173. A.
 Solutioe unius rei debitor liberatur. T. 5. c. 80. A.
 Solutioe pecuniae mihi debite non videor factus inceptor. T. 5. c. 446. A.
 Pro solutione est cessio actionis. T. 6. c. 469. D.
 Pro solutione est compensatio, & delegatio. T. 6. c. 452. A. B.
 In solutione sit divisio pro portionibus hereditatis. T. 7. c. 539. A.
 Solutioe pecuniae legata heredem liberari, non tantum si legatario solvitur, vel alii voluntate legatarii, sed & si alii solvitur voluntate, & iussu testatoris. Tom. 7. c. 1331. D.
 Pro solutione est fructuum perceptio, si adequat summam sortis. T. 9. c. 1193. C.
 Ex solutione sequitur liberatio. T. 9. c. 1285. C.
 Solutioe iure civili liberamur. T. 9. c. 50. A.
 Solutioe ab alio facta pro nobis ipsis nos liberari posse. Tom. 9. c. 37. A.
 Solutioe tollitur naturalis obligatio. T. 9. c. 61. A.
 Pro solutione an cedat confusio, quae fit in personam. Ibid. B.
 Solutioe tollitur obligatio. T. 10. c. 524. A. B.
 Solutioe, vel apocha cuiuscumque generis tollitur obligatio. T. 10. c. 563. B.
 Solutioes anniversariae. T. 1. c. 847. E.
 Solutioes quomodo olim fiebant apud argentarios. T. 10. c. 873. C.
 De solutionibus, & liberationibus. T. 9. c. 1284. D.
 Solutio matrimonio non statim reddenda est dos, quae pondere, numero, mensura continetur. T. 4. c. 277. B.
 Solutum non debitum an repeti possit ex iis causis, quibus inficiantur ius crescit. T. 10. c. 213. C.
 Solutum a mandatore, aut fideiussore, debitor principalis refundere debet. T. 4. c. 102. A. B.
 Solutum indebitum per ignorantiam iuris an possit repeti conditione indebiti. T. 4. c. 905. C.
 Solutum errore repetitur. Tom. 4. c. 1452. B.
 Solutum per errorem procuratori nomine domini, quasi debitum domino, quid. T. 4. c. 927. B. C.
 Solutum per errorem a debeatore an

- id condicere possit. T. 4. c. 1324. C.
- In solutum datio pro venditione est. T. 5. c. 427. C.
- Solutum ex causa indebiti quando non repetitur. T. 6. c. 26. B. C.
- Solutum petitis causis, etiam si non debeat, repeti non potest. T. 6. c. 55. B.
- Solutum ex causa; quae ex infirmitate erit in duplum, non condicetur. T. 9. c. 422. C.
- Solutum ex causa transactionis condici non potest. Ibid. C.
- Solutum ex transactionis causis condici non potest, quamvis dabitur causa nulla praesentit. Tom. 9. c. 328. C.
- Solutum ex causa iudicati condici non potest, licet iura dabitur non fuerit. T. 9. c. 220. C.
- In solutum datio venditionem imitatur. T. 9. c. 1059. C.
- Solutum petitori hereditatis rapuitur possessor hereditatis. T. 9. c. 167. C.
- Solutum conditionis certi repetitur, cautum, siue promissum conditionis incerti. T. 10. c. 805. C.
- Solutum indebitum differt ab eo, quod est solutum ex causa transactionis. T. 10. c. 470. C. D.
- Somno, vel morbo comitiali detentus, & infans an possessionem apprehendere possit. T. 5. c. 895. A.
- Somnolentia. T. 2. c. 1032. A.
- Sonticus morbus litigatoris diem iudicii differt, etiam invito iudice. T. 3. c. 342. C.
- Sonticus quis dicitur. T. 8. c. 570. B.
- Sonticus nocturnus dicitur. Tom. 8. c. 569. D.
- Sonticus morbus quidnam sit. T. 10. c. 1257. C.
- Sontium pergandorum varia antiquorum genera. T. 2. c. 1193. C. & seq.
- S. Sophia, templum Constantino politanum quo constructum. T. 2. c. 1034. B.
- Sophismata, seu cavillationes naturae quae est. T. 6. c. 370. A.
- Sophistae Rhetoribus discrepant. T. 2. c. 1035. A.
- Sophistae a titulis excusantur. T. 2. c. 1034. B.
- Sophistiarum munus, ad dignitatem. T. 2. c. 929. B.
- Sora civitas ubi sita. T. 6. c. 1055. D.
- Sordida munera non tribuuntur decurionibus. T. 4. c. 855. C.
- Sordium aiectione longo tempore an, & quae servitus constituitur. T. 7. c. 444. E.
- Sorites argumentandi modus pseudomonus. T. 2. c. 2355. B.
- Sorites persiculi interrogationibus, & responsionibus. T. 6. c. 370. C.
- Soritis definitio. T. 8. c. 622. D. & c. 610. C.
- Soror exheredata an conferat fratri emancipato instituto dotem, si quaralam inofficiosi obtinuerit. T. 8. c. 105. E. & c. 105. A.
- Sororem ducere est lege impossibile, & turpe. T. 1. c. 1186. B.
- Sororas germanae sunt consanguineae. T. 8. c. 184. A. B.
- Sors quid sit, & conlors quid. T. 3. c. 120. E. & c. 121. A. B.
- Sors finis litis est, & controversiarum potentiorum parimit. T. 9. c. 852. C.
- Sors quid sit propria. T. 10. c. 118. E. & c. 116. D.
- Sors adhibetur ordinandi tantum iudicii causa, ut sciatur, quis sit actor, quis sit reus. T. 10. c. 422. D.
- Sors adhibetur ordinandae tantum litis causa, ut sciatur, quo ordinanda sit. T. 10. c. 424. C.
- Sortiri inter coheredes licet. T. 9. c. 852. A.
- Sortis, & usurarum ratio divarfa. T. 3. c. 131. D.
- Sortit incrementum est usura. T. 4. c. 1182. C.
- Sortis petitione cessante, cassat quoque usurarum petitio. T. 4. c. 982. A.
- Sortis petitio non solet modum, aut finem accipere ex pretio pignoris. T. 3. c. 440. B.
- Sortis creditur periculum ad quem pertineat. T. 7. c. 250. D.
- Sortis repetitionis potius favetur, quam ultrae petitioni. Tom. 8. c. 682. C.
- Sortis obligatio quando crescit. Videlicet, Obligatio sortis.
- Sortis solutio cui data est, usuras non praestat. T. 10. c. 418. B.
- Sorte soluta, tam perire, quam usurarum ratio permittit. Tom. 1. c. 1286. E.
- Sorte alibi soluta, non superesse poena petitionum. T. 7. c. 1285. C.
- Sortem non amittunt creditores ob usuras illicitas. T. 9. c. 211. A.
- Par sortem iudices delegabantur. T. 10. c. 578. A.
- A fortibus ultrae separande. T. 4. c. 1228. C.
- Ses nomen Gallicum unda deductum fuerit. T. 9. c. 2371. B.
- Sessus alapa. T. 9. c. 943. A.
- Spado, & caltratus differt. T. 2. c. 1058. C.
- Spado an matrimonium contrahere possit. T. 6. c. 1128. B.
- Spado non est io marce. Tom. 9. c. 370. E.
- Spadonis generalis nomen. Tom. 1. c. 1036. B. & c. 1058. A.
- Spadones, & caltrati an adoptari possint. T. 2. c. 30. E.
- Spadonas a Spada dici, vico Persico, in quo primum homines caltrati exierunt. T. 3. c. 502. C.
- Spadones a tutelis non excusantur. T. 2. c. 1048. B.
- Spadones an possint adoptari. T. 8. c. 910. A.
- Spadones qui, & quando facere testamentum possint. T. 8. c. 584. C.
- Spadones apud Bituriges vulgo nuncupantur *Mentius de Berry*. Ibid. C.
- De spadonibus quidam. Tom. 3. c. 502. B. C.
- Spadonibus nunquam adaptata fuit testamenti factio. T. 9. c. 705. C.
- De spadonibus lex. T. 9. c. 370. C. D.
- Spadonibus favent iura magis, quam caltratis. T. 12. c. 592. B.
- Spadonum quatuor genera. T. 1. c. 1057. E.
- Spadonum nomen est generale. T. 8. c. 584. C. continet Ilibias, & Tblaias. Ibid. C.
- Spacia quae observanda in finibus. T. 7. c. 485. E.
- Spatrii in aliano agro ut liceat, an servitus constitui possit. Tom. 7. c. 389. C.
- Spatrium quod intersmitti debet in arboribus. T. 9. c. 1147. E.
- Speciale iudicium sociatus quodnam sit. T. 5. c. 483. A.
- Speciale mandatum quibus casibus procuratori necessarium sit. T. 5. c. 487. E. & c. 488. A.
- Speciale suffragi prerogativa habentes, alius praefari debent. T. 4. c. 862. E.
- Spaciales actiones quae sint, & cui dentur, & applicantur. T. 5. c. 399. E. & c. 400. A.
- Spaciales conditiones. T. 5. c. 399. B.
- Spaciales Procuratores Caesaris. T. 9. c. 332. A.
- Spaciales iudices qui, & quibus causis sit, & litibus dabantur. Tom. 9. c. 149. E.
- Spaciales generalibus semper infunt. T. 8. c. 724. A. & c. 835. E. & c. 876. D.
- Ex speciali lagata, qui rem petit, prior est in iure, quam qui ex generali legato petit. T. 4. c. 803. A.
- Specialis substitutio generali derogat, & quando. T. 4. c. 1057. B.
- Specialis constitutio, vel lex regulis derogat. T. 4. c. 1283. D.
- Specialis certi condicio pro actione, quae ex mutuo nascitur, quae ex actio mutui dicitur, accipitur. T. 5. c. 399. D.
- Specialis actio in rem: Vide, Actio in rem specialis.
- Species communis genere continetur. T. 2. c. 2199. A.
- Species non dividitur numero, nisi nominativum adiciatur numerus. Ibid. B.
- Species singularis propriam speciem habet. Ibid. B.
- Species, & pars in quo differunt. T. 4. c. 448. E. & c. 449. A.
- Species generi derogat. T. 4. c. 803. A.
- Species a quo abest, non continetur ab eodem genus. T. 4. c. 781. C.

- vuntur . T. 6. c. 1034. E.
- Sponsalia cum infante contracta, pro infectis habentur . Tom. 6. c. 1079. C.
- Sponsalia contrahi non possunt cum impubere, quæ infantiam non excedit . T. 6. c. 1036. D.
- Sponsalia transeunt in matrimonium sequitur commixtione . T. 6. c. 1047. B. C. & c. 1073. A.
- Sponsalia de presenti pro sponsalibus de futuro accipiuntur, cum ætas minor nuptiis impedimento est . T. 6. c. 1085. E.
- Sponsalia collata in futurum tempus dissolvuntur per sponsalia collata in præsens tempus . T. 6. c. 1067. A.
- Sponsalia, sicut nuptiæ, consensu contrahentium fiunt, & ideo sicut nuptiis, ita sponsalibus sihamfamilias consentire oportet . T. 6. c. 101. C. & seq.
- Sponsalia a patre, nuptialiter factas non valere, dissentiente filiamaliast . Ibid. C.
- Sponsalia facta, filio non consentiente, nihil valent . T. 4. c. 613. C.
- Sponsalia an mutant forum . T. 7. c. 70. C.
- Sponsalia inter absentes an fieri possint . T. 7. c. 896. D.
- Sponsalia per alium constitui possent . Ibid. D.
- Sponsalia quæ sint, & quomodo fiant . Ibid. C.
- Sponsalia si inhibeantur, an donata quasi indignis auferantur . T. 7. c. 1480. D.
- Sponsalia sunt hodie sine stipulatione nudo consensu . Tom. 7. c. 896. D.
- Sponsalia olim non fieri poterant inter absentes . T. 7. c. 896. D. constituntur per interpositas personas . Ibid. D.
- Sponsalia bina constituisse videtur, qui passus est filium ea sibi constitutur . T. 7. c. 897. C.
- Sponsalia bina nomine filii constitutur habens, infamia notatur . Ibid. C.
- Sponsalia bina eodem tempore constituta qui habent, notantur infamia . Ibid. C.
- Sponsalia per alium constitui . Ibid. A. ergo & inter absentes . Ibid. A.
- Sponsalia sunt per stipulationem, sine fideiussione . T. 7. c. 896. C. etiam cum fideiussore . Ibid. C.
- Sponsalia in quibusdam darent, in quibus vetò non . T. 8. c. 906. B. C.
- Sponsalia dissolvi possunt auctoritate patris . T. 9. c. 444. A.
- Poll sponsalia tempus definitum, intra quod nuptiæ debent contrahi . T. 9. c. 433. E. & c. 434. A.
- Sponsalia turpia . T. 9. c. 444. D.
- Sponsalia esse munera sponsalitia . T. 9. c. 437. C.
- Sponsalia contractus est, qui præcedit tantum nuptias . Tom. 9. c. 429. A. B.
- Sponsalia quomodo olim fiebant . Ibid. E.
- Sponsalia, & nuptiæ in quo differunt . T. 9. c. 432. D.
- Sponsalia . Vide, Munera sponsalitia .
- Sponsalia quomodo contrahuntur . T. 9. c. 429. B.
- Sponsalia sunt spes nuptiarum . T. 9. c. 432. D.
- Sponsalia fuere permissa . Tom. 9. c. 450. E.
- Sponsalia munera . T. 9. c. 435. D. E.
- Sponsalia confirmari datâ arrâ, & osculo . Ibid. D.
- Sponsalia hodie sunt sine stipulatione . T. 10. c. 471. A. B.
- Sponsalia olim per stipulationem, contrahentibus, & nunc possunt contrahi . T. 10. c. 533. D.
- Sponsalium arræ quarum rerum sunt . T. 3. c. 308. B. C.
- Sponsalium nomen commune . T. 2. c. 315. E.
- Sponsalium de presenti quæ sunt verba solennia . T. 6. c. 1076. C.
- Ad sponsalium fidem faciendam, sufficiunt tres testes . Tom. 6. c. 1056. C.
- Sponsalium immaturitatem coercuit Augustus . T. 9. c. 452. A.
- In sponsalibus ex utraque parte deponi annuli solebant . Tom. 5. c. 559. E.
- Sponsalibus de futuro conjugio potest adscribi conditio . Tom. 6. c. 1094. D.
- Sponsalibus contractis rectè hodie, subiicitur poena pecuniaria . T. 4. c. 590. D.
- Sponsalibus improbatas, an donata, legata, & dotes quasi indignis auferantur . T. 7. c. 1480. D. E.
- In sponsalibus donatio facta valet . Ibid. D.
- In sponsalibus nulla est definita ætas . T. 9. c. 433. A.
- In sponsalibus arræ quæ dantur . T. 9. c. 485. A.
- De sponsalibus . T. 9. c. 428. B. & seq.
- Sponsalibus an possit subijci stipulatio penalis . T. 10. c. 711. D. E.
- Sponsalia munera . T. 2. c. 314. A.
- Sponsalitia . Vide, Munera sponsalitia .
- De sponsalitiis arris . T. 9. c. 428. B. & seq. & c. 438. A. & seq.
- Sponsi nullus luctus est . T. 5. c. 692. B.
- Sponsi solenni pompa in Ecclesiam ducuntur benedictionis accipienda causâ . T. 6. c. 1074. D.
- Sponsi movendi non cogendi . T. 6. c. 1055. C.
- Sponsi nomen unde veniat . T. 10. c. 471. A.
- Sponsio quid sit, & quomodo appelletur alio vocabulo . Tom. 5. c. 30. B.
- Sponsio non revocatur mudâ voluntate alterutrius . Tom. 6. c. 1095. B.
- Sponsiones verbum . T. 8. c. 485. D.
- Sponsor ab Accursio malè definitus . T. 2. c. 1037. C.
- Sponsor quis . T. 8. c. 485. E.
- Sponsoris, & sponsi promissus nomina . T. 1. c. 782. D.
- De sponsore, & fideiussore . T. 1. c. 380. A.
- Sponsores Accursii pro responsores dixit, quos Græci *ἀντισημειοι* appellant, quæ plerumque in leviori causam accipiuntur . T. 5. c. 407. E.
- Inter sponsos donatio an valeat . T. 5. c. 559. D.
- Sponsos Germanos olim obtulisse dotem uxoris, non uxores maritis . T. 9. c. 416. B.
- Sponsus in sponsalibus dat arram, non sponsa . T. 3. c. 104. E.
- Sponsus an de adulterio sponsæ iure mariti agere possit . Tom. 3. c. 148. B. & seq.
- Sponsus matri virginis sponsæ, ea ignorante, res, quæ ei donabat pro munere sponsalitis, tñdidit matri puellæ, quæritur quam actione filia cum matre agit, ut munera sponsalitia sibi reddat . T. 4. c. 922. B. C.
- Sponsus sponsæ anulum moneri mittebat, fed alienus, non suus . T. 5. c. 560. A.
- Sponsus, & sponsa cur ita dicantur . T. 7. c. 896. C. D.
- Sportula summa quamvis fuerit appellata . T. 2. c. 144. E. & c. 145. A.
- Sportulæ quando erogari solent . T. 4. c. 861. A.
- Sportulæ nuptiales . Vide, Nuptialia munera . T. 5. c. 582. D.
- Sportulæ an possint legari ex reductu ædificiorum in alimenta . T. 7. c. 1016. E.
- Sportulæ quæ vocentur . Ibid. E.
- Sportulæ dicuntur consuetudines . T. 10. c. 895. B.
- Sportularum nominis origo . T. 2. c. 144. E.
- Sportularum modus . T. 2. c. 929. C. & c. 941. E.
- Sportularum nomen quale sit . T. 8. c. 1115. B. ex eundem definitiones . Ibid. C.
- Sportularum nominis origo, & earum variz significationes . T. 10. c. 917. C.
- De sportulis iudicariis cum agitur, iudex dicit in re sua . Tom. 9. c. 1083. B.
- Titulus de sportulis, & sumptibus in diversis iudiciis factis, ut distet a titulo de fructibus, & armorum expensis . T. 10. c. 918. A. B.
- Sum de sportulis iudicariis agitur, idem est hodie & iudex & adversarius . T. 10. c. 919. E.
- Sporus qui sint, & unde dicantur . T. 3. c. 118. C.
- Sporuli nullum patrem habere intelliguntur.

liguntur . T. 2. c. 1066. A. B.
 Spuri bonorum parentis incapaces
 sunt, ac ne alimentis quidem
 digni . T. 3. c. 118. C. D.
 Spuri, & iocelli si re, & vitâ ho-
 celi sunt, an Senatores tunc li-
 si prohibeantur . T. 4. c. 850. A.
 Spuri filii qui sint, aut intelligan-
 tur . T. 5. c. 87. C.
 Spuri ad sacros ordines promoveri
 non possunt . T. 6. c. 1139. C.
 Spuri vulgo concepti dicuntur, &
 volgiuagâ venere concepti, Tom.
 7. c. 119. D. non possunt matrem
 in jus vocare sine venia Prætoris.
 Ibid. D. de patre non loquatur,
 & cur . Ibid. D. E.
 Spuri qui sint . T. 7. c. 149t. D.
 Spuri an possint capere ex testa-
 mento, vel eb intellectu . Ibid. E.
 an eis alimenta debeantur . Ibid.
 E.
 Spuri præteriti a matre, an etiam
 de inofficio agere possint . T. 7.
 c. 121. B.
 Spuri qui dicuntur . T. 8. c. 191.
 A.
 Spuri an habeant bonorum posses-
 sionem contra tabulas . Tom. 8.
 c. 191. C.
 Spuri non possunt matrem in jus
 vocare sine venia Prætoris . Ibid.
 D. patrem possunt . Ibid. D.
 Spuri non succedunt patri, & cur.
 Ibid. C.
 Spuri an matri succedant . Ibid. B.
 Spuri liberi a naturalibus multum
 distant . T. 9. c. 553. A.
 Spuri filii qui dicuntur . Tom. 9.
 c. 9tt. A. B. volgiuagâ venere
 concepti dicuntur . Ibid. A.
 Spuri qui dicuntur, nihil capiunt
 ex bonis patris . Tom. 9. c. 553.
 B.
 Spuri an habeant jus cognationis .
 T. 10. c. 780. A.
 Spuri matri illustri non succedunt.
 Ibid. A.
 Spuriis qui annumerentur . Tom. 5.
 c. 87. D.
 Spuriis datur querela de testamento
 matris . T. 8. c. 191. C.
 Spuriis non succedit pater, & cur.
 Ibid. C.
 De spuris, & vulgo quæstis . T.
 10. c. 779. E.
 Spuriorum definitio . T. 3. c. 118. C.
 Spuriorum, & nothorum discre-
 tia . T. 6. c. 1051. B.
 Spuriorum, & naturalium filio-
 rum differentia . T. 2. c. 1065.
 E.
 Spuriorum specialia iura . Tom. 10.
 c. 780. A.
 Spuriis alete pater non cogitur,
 mater autem cogitur . T. 8. c. 191.
 C.
 Spuriis ut exheredatus habet que-
 relam . T. 2. c. 1065. A.
 Spuriis decurio potest esse . Tom. 6.
 c. 1089. C.
 Stebulari ex recepto custodiæ plus
 tenetur, quàm depositarii . T. 1.
 c. 744. B. C.

Stebuli exercitor an de demno, aut
 furto, quod in stabulo factum sit,
 teneatur . T. 8. c. 333. B. C.
 Stagni definitio . T. 3. c. 298. B.
 Stagnum qui emerit, an pisces etiam
 emisse videatur . T. 8. c. 266. D.
 E.
 Stallum, seu stalla quid sit . Tom. 6.
 c. 994. E.
 Stamen, & subtemen an appellatio-
 ne lane continetur . Tom. 3.
 c. 299. E.
 Statanus Deut pueritiam præfæ . T.
 3. c. 319. E.
 Statio . T. 8. c. 534. A.
 Statio, & portus . Ibid. A.
 Statio fiscalis quid . T. 9. c. 336.
 A.
 Stationarii qui sint . T. 6. c. 999. A.
 Stationarii milites, & eorum othi-
 cium . Tom. 9. c. 399. D. E. &
 c. 1377. C.
 Stationarii sunt apparitores, seu mi-
 lites, quorum introitu ventu publi-
 cani exigunt vectigalia . T. 10.
 c. 663. A.
 Stationes quæ sint . T. 3. c. 7. B.
 Stationes fisci . T. 3. c. 55. A.
 Stationes diversæ, in quibus officia
 fiscalia consistunt . T. 9. c. 331.
 E. & c. 332. A.
 Statinae Deu sacrum . T. 3. c. 319.
 E.
 Stativa quomodo interpretatur Eu-
 stathius . T. 2. c. 994. E.
 Stativas habere quid sit . Tom. 10.
 c. 746. B.
 Statua sepulcro adfixe utrùm sit
 pars sepulcri . Tom. 3. c. 614.
 E.
 Statue epposita, non effixa, nec ad-
 plumbata sepulcro, an censæ-
 re esse sepulcri . T. 10. c. 335.
 B.
 Statue affixe an sint pars domus .
 T. 4. c. 1133. C.
 Statue domui affixe an domus in-
 strumento contineantur . Ibid. C.
 Statue affixe non sunt ædium . T.
 8. c. 653. D.
 Statue instantes dicuntur ab Hore-
 tio, & cur . T. 9. c. 773. B.
 Statum Principum perinde ac Ec-
 clesiæ confugis suam securitatem
 præbent . T. 10. c. 842. A.
 Statuas evertere quid sit . Tom. 3.
 c. 614. D. E.
 Statuas, & imagines erigendi licen-
 tia numeratur inter beneficia.
 Principum, quæ dantur scrip-
 tis . Tom. 10. c. 847. E. cuius
 sumptibus debeant erigi . Ibid. E.
 Statuere, & pronuntiare verba, quib-
 us Jurisconsulti promissæ utun-
 tur . T. 9. c. 46. A. tamen aliud
 statuere, aliud pronuntiare . Ibid.
 A.
 Statuliber, & statulibertas . T. 1.
 c. 839. C. & T. 3. c. 229. D.
 E.
 Statuliber, non ut servus, sed ut
 liber ponitur . T. 3. c. et. E.
 Statuliber est servus manumissus
 sub conditione in testamento . T.

4. c. 755. E.
 Statuliber non est libertus manu-
 millibris . T. 4. c. 52. E.
 Statuliber in quo differat a legatario .
 T. 4. c. 608. A.
 Statuliber post mortem testatoris
 si moriatur, pendente conditione
 libertatis, utrùm pereat heredi,
 an non . T. 4. c. 756. A.
 Quod statuliber de peculio dar heredi,
 imputatur in Falcidiam . T. 4.
 c. 909. A.
 Statuliber quis dicatur . Tom. 5.
 c. 902. B. & T. 6. c. 114. B. &
 T. 7. c. 1060. B. & T. 9. c. 946.
 B.
 Statuliber quis sit . T. 7. c. 1432.
 E. an sit in bonis heredis, & ser-
 vus heredis . Ibid. E.
 Statuliber servus est, qui spectat li-
 bertatem . T. 9. c. 43. C.
 Statuliber an noxæ cõdatur . Ibid.
 B. C.
 Statuliberi a dominis vendi possunt
 sine durioribus conditionibus . T.
 4. c. 52. D. servi verò cum durio-
 ribus quibuscumque conditionibus
 . Ibid. D.
 Statuliberi sunt, quibus libertas
 relinquitur verbis directis, non
 præcariis . T. 4. c. 91. E.
 Statuliberi quando non computan-
 tur in servis, & adepti libertatem
 videntur . T. 4. c. 52. C.
 Statuliberi non sunt e servis sepa-
 randi . T. 9. c. 254. C.
 Statuliberi comparantur liberis, ut
 mitti puniantur . Ibid. C.
 Statuliberi quomodo & in publi-
 cis, & in privatis iudiciis sunt
 puniendi . T. 10. c. 86. C. D.
 Statuliberi in contradicibus compa-
 rantur servis, in delictis liberis .
 T. 10. c. 633. E.
 Cum statulibero nulla actio . T. 9.
 c. 554. C. nec cum servo . Ibid. C.
 Statuliberorum iura . Vide, Jura
 statuliberorum .
 Statuliberorum nomen cui tribui-
 tur . T. 9. c. 945. B.
 Statuliberum an heres legare pos-
 sit . T. 7. c. 1060. B.
 Statuliberas aliud est, aliud datio
 statulibertas . T. 3. c. 229. D. E.
 Statuliberas tunc perimit legatum,
 cum vires accipit . T. 6. c. 114. D.
 Statuliberas . T. 7. c. 1060. B.
 Statuliberas quæ est . T. 9. c. 946. B.
 Statulibertas datio . T. 6. c. 254.
 C.
 De statu defensorum poll quin-
 quennium an tractetur in deter-
 iorem conditionem . Tom. 1.
 c. 841. E.
 De statu capitis certi hominis . T. 6.
 c. 300. A.
 De statu cum quæstio est, non po-
 test agi interdictio de libero ho-
 mine exhibendo, & cur . T. 7.
 c. 228. B. C.
 De statu quæstio in qua impedit . T.
 9. c. 988. E. & c. 989. A.
 De statu diviso triplex . T. 9. c. 658.
 E.

De statu defunctorum nequid post quinquennium quazatur. T. 9. c. 990. B. E.
 De statu Præditi cognitio non est, nisi datum sit ei specialiter ius prætorium, vel præconfulare. T. 9. c. 673. D.
 De statu lis potest iterari. Tom. 9. c. 1049. B.
 Si de statu hominis controversatur, non oportet præjudicium fieri quæstioni hereditatis. Tom. 9. c. 1169. B. C.
 De statu defuncti post quinquennium a die mortis queri non potest. T. 9. c. 990. E.
 De statu suo litigare non per se, sed per adfectorem. Tom. 9. c. 983. E.
 De statu an possit cognoscere Præf. Provincie. T. 10. c. 921. B. C.
 Si de statu sit quæstio inter fiscum, & privatos, cuius iudicii sit cognitio. Ibid. C.
 De statu actiones præjudiciales sunt. T. 10. c. 928. De causa ubi agatur. Ibid. D.
 Statum qui suum ignorare, aut de eo dubitare dicuntur. T. 1. c. 1044. B.
 Statum hominis adoptio mutat. T. 4. c. 809. D. & hæc genus non mutat, gentem mutat. Ibid. E. quod est discrimen inter genus, & gentem. Ibid. E.
 Statum pro statu in Pandectis Florentinis. T. 9. c. 1388. D.
 Status causæ quæ sint. T. 2. c. 161. B.
 Status causæ maxime exigit iudices. Ibid. C.
 Status capitis, status servitutis. T. 1. c. 726. B.
 Status mutatio est capitis mutatio. T. 1. c. 957. A. B.
 Status varietas, seu mutatio causæ periculi non mutat. Tom. 4. c. 934. A.
 Status capitis, qui & status dignitatis, an diversus, & cur. Tom. 4. c. 847. D.
 Status controversia sicuti moveatur, liberale iudicium statim explicandum, nec tempus pubertatis expectandum est. Tom. 5. c. 652. A.
 Status quæstio differtur ad tempus pubertatis. T. 5. c. 621. B.
 Status quæstio, & controversia capitis, & familia, & de bonis maternis, & fraternis, sicuti moveatur, quo iuris auxilio utatur. Ibid. B.
 Status quæstio. T. 6. c. 164. C. & seq.
 Status quæstio cur dicatur præjudicium, live præjudicialis actio. T. 7. c. 330. E.
 Status causa præjudicialis est. T. 7. c. 101. B.
 Status quæstio quid sit. Tom. 8. c. 121. E.
 Status controversia impuberi testat-

mento præterito non fit nisi post acceptam bonorum possessionem. T. 9. c. 649. E. & c. 700. A. & seq.
 Status quæstio omnis perimitur præscriptione 40. annorum. T. 9. c. 1036. D.
 Status quæstio triplex. Tom. 9. c. 168. E. triplex præjudicium. Ibid. E.
 Status quæstio. T. 9. c. 120. A. de causa status cognoscere non potest Procurator Cæsaris. Ibid. B. sed si iudicat in causa bonorum, apud eum mota, de ea cognoscere potest. Ibid. B.
 Status causa. T. 9. c. 194. C. Vide, Causa status.
 Status omnis quæstio est præjudicialis. T. 10. c. 690. B. triplex est. Ibid. B.
 Causa status personæ litigantis prædis dirimitur, quæ causa hereditatis. T. 10. c. 911. B.
 Status hominis quid sit. Tom. 10. c. 928. D.
 Status capitis quid sit. Ibid. D.
 Statuti quinam olim erant, & dicebantur. Tom. 10. c. 880. A. B.
 Statutorum privilegia. Ibid. B.
 Statutus inter, & supernumerarios differentia. Ibid. A.
 Stellio quid sit, & unde dictus. T. 1. c. 870. B. & Tom. 3. c. 287. E.
 Stellionatus est *stellio*. T. 2. c. 615. C.
 In Stellionatu non perjurio, sed Stellionatus pena statuitur. T. 10. c. 570. C. D.
 Stellionatus quæ pena statuitur. T. 3. c. 39. A.
 Stellionatus quid sit, & ejus criminis actio. T. 1. c. 870. B. C. & Tom. 2. c. 614. E. & c. 615. A.
 Stellionatus crimen subsidium est. T. 1. c. 509. C.
 Stellionatus cum alio crimine legitimo non concurrat. T. 2. c. 614. E. & c. 615. A.
 Stellionatus exceptio adversus deceptores minus honesta. Tom. 3. c. 327. E.
 Stellionatus crimen quandomodo cessat. T. 2. c. 615. C.
 Stellionatus crimen an sit famosum. T. 2. c. 615. A. & T. 1. c. 282. A. B.
 Stellionatus est proprium vitium Ægyptiorum, stellioque frequens est in Ægypto animal, unde *stellio* est imponere, & stellionem agere. T. 4. c. 187. D.
 Stellionatus criminis distinctio Joannis Glossatoris rectissima, & quæ. T. 4. c. 845. A.
 Stellionatus crimen proprio nomine caret. T. 4. c. 178. C.
 De stellionatus crimine interpretatio Joannis veteris Glossatoris qualis, quæ & meliorum interpretum. T. 4. c. 844. E.
 Stellionatus actio num ex legibus

veniat, & an sit iudicium ordinarium. T. 4. c. 844. A.
 Stellionatus criminis descriptio qualis. Ibid. D. E. hoc crimen interdum famulum. Ibid. D.
 Stellionatus crimen est extraordinarium. Ibid. C.
 Stellionatus crimen quid. Tom. 4. c. 171. C.
 Stellionatus crimen si ex simulatione contrahitur, cur non ex perjurio. T. 4. c. 182. A.
 Stellionatus iudicium an publicis iudiciis adscribi possit. T. 4. c. 844. B.
 Stellionatus crimine tenetur, qui eandem rem duorum pignori obligavit diversis contractibus. T. 4. c. 178. B. C.
 Stellionatus pena non est legitima, nec crimen ordinarium. Tom. 4. c. 844. A.
 Stellionatus crimen quando est famosum, & quando non. Ibid. E. & c. 845. A.
 Stellionatus actio est criminalis. Ibid. c. 844. B.
 Stellionatus actio neque publicis iudiciis, neque privatis actionibus continetur. T. 4. c. 844. A.
 Stellionatus actio privatis actionibus non continetur, & quænam illæ actiones privatæ. Ibid. A. & seq.
 Stellionatus crimen, & stellio quid. T. 5. c. 421. C.
 Stellionatus crimen non cadit in *ignoscantem*. Ibid. C.
 Stellionatus crimen. T. 7. c. 653. B. Rhetores illud appellant in scriptum maleficium. Ibid. B.
 Stellionatus nomen unde translatum fuerit. T. 9. c. 1462. A.
 Stellionatus est omne crimen, seu maleficium inscriptum. Tom. 9. c. 116. D.
 Stellionatus crimine eum tenet, qui rem eandem duobus in solidum separatim obligat pignori. T. 9. c. 580. E.
 Stellionatus nomine quid significatur. T. 9. c. 1451. B.
 De stellionatus crimine. Ibid. B. & seq.
 Stellionatus. T. 10. c. 729. E.
 Stellionatus crimine tutor quo casu conatur. T. 10. c. 1032. B.
 Stellionum munera sunt munera in bamo. T. 5. c. 1055. E.
 Stemmata quid. T. 8. c. 218. C. quomodo dividuntur. Ibid. C.
 Stemmata propria quid sint. T. 10. c. 501. B.
 Stemmata cognationis. T. 8. c. 218. C.
 Stenoparchi qui sint, & quod eorum munus. T. 1. c. 1052. E.
 D. Stephanus Martyrum primicerius. T. 1. c. 900. E.
 Stercoratio pars cultus est. T. 4. c. 895. A.
 Stercoratio arbuli utilis impensa. T. 2. c. 549. C.
 Sterilis fundus sape fit nostri industrii

fructu fertilis . T. 4. c. 895. D. E.
Sterilis plerumque est major quin-
quagenaria . T. 9. c. 924. D.
Sterilitas anni remissionem pen-
sionis anni potulat . T. 6. c. 476.
E.
Sterilitas, aut partis fundi amissio
an relevet emphyteuticarum
canonis solutionem . T. 10. c. 587.
A. B.
O5 Sterilitatem anni remissio pen-
sionis colorum interdum datur . T.
4. c. 1006. B.
Sterquilinum fundi venditi, vel le-
gati an ad emptorem, vel lega-
tarium pertineat . T. 7. c. 781. D.
Stichus est nomen servi, quo signi-
ficatur compunctus notis stig-
maticis . T. 7. c. 1170. A.
Stigmata fugitivis scribuntur . T. 3.
c. 174. A.
Stigmata labricensium brachii in-
fligenda . T. 2. c. 820. D.
Stigmatibus servus quis appellatur .
T. 8. c. 897. C. D.
Stigma unde dicitur . T. 4. c. 1381.
A.
Stillicidia uti nunc sunt, ut ita sint,
an sit ambiguum . T. 7. c. 417. A.
Stillicidia avertendi, & recipiendi
idem jus est . T. 7. c. 458. E.
Stillicidia avertendi servitus que
sit . Ibid. E.
Stillicidium immittendi, vel deducen-
di servitus an mutatione adifi-
cii servientis extingatur . T. 7.
c. 419. D.
Stillicidium non avertendi servitus
que sit . T. 7. c. 407. E.
Stillicidium recipiendi servitus an
remissa videatur, si tibi concessi
vis altius tollendi . T. 7. c. 411. C.
Stillicidii servitus a quo lenius,
aut gravius fieri possit . Tom. 7.
c. 430. D. E. & c. 411. A.
Stillicidii servitus an reituitur, si
aedes dominantes coeruant, & po-
tius extingantur . Tom. 7. c. 419.
D. E.
Stillicidium quid . T. 7. c. 405. E.
quid differat a flumine . Ibid. E. &
c. 406. A.
Stillicidium in publicum mittere an
liceat . T. 7. c. 419. C.
Stillicidium qui recipit, an possit
edificare in eo loco, quo stillicid-
ium cadit . T. 7. c. 410. C.
Stillicidium quid sit . T. 7. c. 414.
C.
Stillicidium unde ita dictum . T. 8.
c. 943. D.
Stipa quid . T. 3. c. 178. E.
Stipendia sunt tributa capitis . T. 2.
c. 670. C.
Stipendia publicanis locari non so-
lent . T. 3. c. 159. B.
Stipendia militum . T. 9. c. 803. B.
Vide, Miles, Pignori non capiunt
ex causa judiciali . Ibid. B.
Stipendiaria pradia que . Tom. 7.
c. 374. B.
Stipendiarii agri non locantur pos-
sessoribus . T. 7. c. 378. D.
Stipendii, ac tributii differentia hodie

nulla est . T. 3. c. 168. B.
Stipendium quid sit . T. 7. c. 151.
D.
Stipendium unde appellatum . T. 8.
c. 507. C.
Stipes, ~~arva~~ ^{arva} patibulum . Tom. 2.
c. 552. D.
Stipula illecebra, vulgo glanage . T. 8.
c. 514. A.
Stipula illecebra quid . Ibid. A.
Stipula illecebra ad fructuarium per-
tinet . Ibid. B.
Stipulamur alteri inutiliter . T. 7.
c. 948. B. & T. 9. c. 206. A.
Stipulandi verbum commune est in-
terrogantis, & respondentis . T. 8.
c. 321. C. D.
Stipulandi verbum activum, & pas-
sivum habet significationem . T. 8.
c. 378. A.
De stipulandi, & promittendi duo-
bus reis . T. 9. c. 1274. B. & seq.
Stipulans pro muliere cum marito,
an ex stipulatu jure agere cum
marito possit . Tom. 6. c. 545. D.
E.
Stipulans presente muliere parat
mulieri utilem ex stipulatu actio-
nem . T. 6. c. 546. D.
Stipulans autem patrem, pecuniam dari
filiofamilias, vel filiafamilias, sibi
acquirere obligationem, quam-
vis non sibi, sed filio stipulatus
sit, & ex ea stipulatione agere
possit . T. 9. c. 1253. A.
Stipulanti si donator promiserit, te-
netur . T. 1. c. 488. C.
Stipulanti si promiserit decem, quæ
in arca habeo, si quinque tantum,
vel nihil in ea habeam, an teneat
nihilominus ea præstare . Tom. 7.
c. 795. B.
Stipulanti filiofamilias si quis pro-
miserit, solvere debet patri . T. 8.
c. 668. A.
Stipulanti si quis promiserit donan-
di causam, an veniant fructus . T.
10. c. 1230. C.
Stipulari, stipulari, restipulari idem
est, promittere item, & repromitte-
re . T. 1. c. 919. A.
Stipulari ex re domini quid est . T.
4. c. 917. A.
Stipulari alteri utiliter nemo potest,
quomodo hoc intelligitur . T. 4.
c. 1337. C. & Tom. 9. c. 1273.
A.
Stipulari in jure saepe accipitur in-
patiendi significatione . Tom. 3.
c. 404. D.
Stipulari est promittere ex verbis
jurisconsultorum . T. 6. c. 92. B.
Stipulari prisca lingua est firmare .
T. 6. c. 590. E.
Stipulari an quis possit post mor-
tem suam . T. 8. c. 92. B.
Stipulari alteri nemo potest . T. 8.
c. 805. E.
Stipulari recte pupillum, & mino-
rem 25. annis sine tutoris, vel
curatoris auctoritate . Tom. 9.
c. 1257. C.
Stipulari alteri non possum . T. 9.
c. 1254. C.

Stipulari pro interrogari . Tom. 9.
c. 1257. D.
Stipulari sumptum pro promittere .
T. 10. c. 403. C.
Stipulatio quo casu in heredem
transmittitur . Tom. 8. c. 658.
A. B.
Stipulatio unde dicta . T. 1. c. 483.
D. E. & c. 1157. B.
Stipulatio quid, & ut sit . Tom. 1.
c. 1151. A. & T. 2. c. 551. C. D.
E. & c. 553. A.
Stipulatio sola fit inter presentes,
& non fit a muto, aut surdo . T. 1.
c. 204. B.
Stipulatio fit utroque loquente . T.
1. c. 1153. D.
Stipulatio per alium non contrahi-
tur . T. 3. c. 479. D. E.
Stipulatio non fit inter absentes .
T. 1. c. 484. A. & c. 1151. E.
& c. 1153. A.
Stipulatio verbis fit solemnibus, ci-
vilibus, ac directis . T. 1. c. 1151.
D.
Stipulatio est contractus . Tom. 1.
c. 1154. B.
Stipulatio cuius sit juris . Tom. 3.
c. 422. E.
Stipulatio est obligatio, acceptila-
tio est absolutio . Tom. 1. c. 938.
E.
Stipulatio obligationem parit, accep-
tilatio liberationem . Tom. 1. c.
1153. E.
Stipulatio duplex, vulgaris, & spe-
cialis . T. 1. c. 1153. C.
Stipulatio certa, aut incerta . T. 1.
c. 1210. B. & c. 1212. E.
Stipulatio quare distat a contractu
bonæ fidei . T. 3. c. 277. E.
Stipulatio rei meæ non valet, quam-
vis postea mea esse desierit . T. 1.
c. 940. D.
Stipulatio est inutilis, si quis rem
facram, vel publicam stipuletur .
T. 1. c. 228. C.
Stipulatio inutilis non habet pa-
ctum . T. 1. c. 1153. E.
Stipulatio ut fit inutilis . Tom. 1.
c. 102. D.
Stipulatio pactorum cur non sit una .
T. 1. c. 1183. B.
Stipulatio quanti ea res est, non in-
telligitur committi, nisi ex ea
lis censurata fuerit . T. 1. c. 1221.
D.
Stipulatio fructuaria . T. 1. c. 1334.
A.
Stipulatio impersonaliter concepta
an valeat . T. 1. c. 1165. A.
Stipulatio legatorum est una . T. 1.
c. 1183. B.
Stipulatio, & legatum sunt ~~paria~~
^{paria} . T. 1. c. 1175. D.
Stipulatio fidei prætoris, vel
communiis . T. 1. c. 815. A.
Stipulatio altera quæ sit . Tom. 1.
c. 940. A.
Stipulatio causæ mortis sit, ut pro-
millis morte cunctis . T. 1. c.
1276. A.
Stipulatio alterna . T. 1. c. 940.
A.

Sti:

- Stipulatio fervorum : T. 1. c. 861. A.
- Stipulatio aquiliana. T. 1. c. 86a. E. & c. 950. B.
- Stipulatio in heredes transit. T. 1. c. 1157. E.
- Stipulatio fructuaria. T. 1. c. 1334. A.
- Stipulatio tritici sine certa quantitate non valet. T. 1. c. 1216. D.
- Stipulatio duplex non committitur, nisi res iudicio sit evicta. T. 1. c. 1175. E.
- Stipulatio de rato quomodo committitur. T. 1. c. 1365. A. B.
- Stipulatio conditionalis ad heredem transmittitur. T. 1. c. 1295. A.
- Stipulatio conditionalis itam coedit. T. 1. c. 1203. E.
- Stipulatio sub conditione confecta, quæ pendet ex incerta personæ factio, valet. T. 1. c. 1231. A.
- Stipulatio stipulatione ipso iure tollitur. T. 1. c. 352. C.
- Stipulatio rei alienæ sub conditione, ejus dominio postea quæsitæ, non extinguitur. T. 1. c. 1172. C.
- Stipulatio penalit quæ sit. Tom. 5. c. 156. E.
- Stipulatio penalit non astringit omnes contractus. T. 1. c. 1176. B.
- Stipulatio an inutilis sit, cum ad interrogata non respondetur. T. 1. c. 202. A.
- Stipulatio an sit etiam inutilis, cum ab eo stipulamur, qui est nostro juri subiectus, vel contra. Ibid. D.
- Stipulatio penalit ut concipienda. T. 1. c. 1210. E.
- Stipulatio penalit præcedentem non novat obligationem. T. 1. c. 1215. C.
- Stipulatio penalit statim post diem ipso iure committitur. Tom. 1. c. 1221. C. D.
- Omnis stipulatio penalit conditionalit est. T. 1. c. 1191. E.
- Stipulatio damni infecti. Tom. 1. c. 1520. E.
- Stipulatio damni infecti, & de novi operis assumptione. Tom. 1. c. 1162. D. E.
- Stipulatio annua, vel in annis singulis quomodo differat a legato annuo. T. 1. c. 1295. A. B.
- Stipulatio tributaria est honoraria. T. 1. c. 315. B.
- Stipulatio sine consensu nulla. T. 1. c. 918. E.
- Stipulatio dicitur pandecte. T. 1. c. 859. D.
- Stipulatio ejus rei, cujus commercium non est, inutilit est. T. 1. c. 1185. A.
- Stipulatio omnibus pactis subiecti debet, ut ex stipulatu actio nasci possit. T. 1. c. 401. C.
- Stipulatio stipulatione tollitur. T. 1. c. 350. C.
- Stipulatio unde. T. 2. & 552. C. D.
- Stipulatio male fidei est stipulatio. T. 5. c. 201. A.
- Stipulatio videtur extincta, quæ in eum casum est deducta, a quo incipere non potuit. T. 1. c. 1157. A.
- Stipulatio contrahitur verbis, non literis, & inter presentes. T. 4. c. 829. B.
- Stipulatio dotis, & usurarum extinguitur post renovatum matrimonium. T. 4. c. 982. A.
- Stipulatio suæ sine propria appellatione an numeretur inter stipulationes utiles. T. 4. c. 984. B.
- Stipulatio in id tempus confertur, quo periculum creditoris esse desistit. T. 4. c. 954. E.
- Stipulatio penalit perimitur novatione voluntaria, non etiam necessaria. T. 4. c. 955. B. C.
- Stipulatio a cæteris contractibus quid differat. T. 4. c. 260. A.
- Stipulatio de rato ubi ommissa est, conditio indebiti competit ubi verò stipulatio est interposita, conditio cessat. T. 4. c. 1350. A.
- Omnis stipulatio in facto consistens est incerti. T. 4. c. 680. D.
- An stipulatio pælati priorem stipulationem novet. Tom. 4. c. 63. C.
- Stipulatio de rato commissæ in tantum competit, in quantum stipulatoris interest. T. 4. c. 1327. B.
- Stipulatio conditionalis non transit ad filium. T. 4. c. 964. A.
- Stipulatio consensum habet, & ex consensu interponitur. Tom. 4. c. 1453. C.
- Stipulatio contra bonos mores concepta non valet. T. 4. c. 706. A. secus in bonæ fidei judiciis. Ibid. A.
- Stipulatio est conclusio contractus. T. 4. c. 180. D.
- Stipulatio est pandecta omnium contractuum. T. 4. c. 389. A.
- Stipulatio est vinculum, formula, conventionum, & omnium contractuum conclusio. T. 4. c. 665. D.
- Stipulatio generis non nisi numero dividitur, non corpore, seu specie, & intellectu subtrahitur. T. 4. c. 330. D.
- Stipulatio inventa est obligationum formandarum causâ. T. 4. c. 666. D.
- Stipulatio non fit, nisi verbis inter presentes. T. 4. c. 57. D.
- Stipulatio in partem de damno infecto cavere quid sit, & quomodo fiat stipulatio illa. T. 5. c. 7. D. & seq.
- Stipulatio emptionis est sequela emptionis venditionis. Tom. 5. c. 432. B.
- Stipulatio an sit certa, vel incerta. T. 5. c. 27. E.
- Stipulatio alieni facti an valet. T. 5. c. 835. B.
- Stipulatio an præcedat pactum, vel sequatur, nihil interest. Tom. 5. c. 454. E.
- Stipulatio an extinguatur, si actor pro reo heres existerit. Tom. 5. c. 85. C.
- Stipulatio certa quantitatem continet certam. T. 5. c. 27. E.
- Stipulatio, & obligatio contractuum omnibus ad mensam argentarii sunt obligationes juris civilis. T. 5. c. 68. A. & seq. Vide, Argentarii.
- Stipulatio fructuaria non tantum locum habet in usufructu, sed etiam in reductu aliquo legato. T. 5. c. 863. D.
- Stipulatio evicti hereditate stipulationi Falcidia proxima, & alimisi est. T. 5. c. 866. E. & c. 867. A.
- Stipulatio iudicatum solvi dicitur de æte, sive pro lite interponitur. T. 5. c. 871. A. in tantum committitur, quantum iudex pronuntiaverit, non etiam quantum liti accesserit per contumaciam rei. Ibid. c. 870. E. & c. 871. A.
- Stipulatio fundi generaliter promissæ nulla est. T. 6. c. 365. B.
- Stipulatio mutua, quæ inter emptorem, & venditorem plerumque interponitur, hereditate venditæ. T. 6. c. 94. A.
- Stipulatio inutilis nec tacti pacti, & constituti jure valet. T. 6. c. 96. A.
- Stipulatio facta alteri non valet. T. 6. c. 221. E.
- Stipulatio quæ sit contra bonos mores inutilis est. T. 6. c. 491. A.
- Stipulatio, quæ non habet pactum, nulla est. T. 6. c. 95. A.
- Stipulatio nulla est, si servus quasi litigator stipuletur, vel promittat iudicio sibi, & qui accessere fideiussoret, non teneatur. T. 6. c. 380. D.
- Stipulatio inter volentes contrahitur. T. 6. c. 340. E.
- Stipulatio iudicatum solvi. Tom. 6. c. 325. C.
- Stipulatio dominum rem ratam habebiturum, quam procurator interponit, vel in personam incipitur, vel in rem : & utrum sit in personam, vel in rem, unde æstimator. T. 6. c. 387. A.
- Stipulatio in compromissis sibi sibi accipitur. T. 6. c. 22. E.
- Stipulatio interposita sine iustitia, idonea, & honesta causa jure civili parit actionem. T. 6. c. 345. D.
- Stipulatio non potest fieri per epistolam. T. 6. c. c. 709. D.
- Stipulatio potest præcedere mutuum. T. 6. c. 534. A.
- Stipulatio illa, & desinere per singulas personas, &c. ad quid referatur. T. 6. c. 532. A.
- Stipulatio damni infecti prætoriarum stipulatio est. T. 6. c. 431. C.
- Stipulatio a priore emptore interposita non transit in posteriorem emptorem. T. 6. c. 516. B.
- Stipulatio conclusio est conventionum, sive pactuum præcedentium. T. 6. c. 590. E. est confirmatio factorum præcedentium, eorum, vinculum, catena. Ibid. E.
- Stipulatio inter absentes an contrahi possit. T. 6. c. 545. A.
- Stipulatio non potest fieri per epistolam.

floriam; & fideiussor nemo constituitur nisi per stipulationem. T. 6. c. 709. D.

Stipulatio contrahi potest sub conditione. T. 7. c. 647. D.

Stipulatio duplex adhibit, in venditione hominis. T. 7. c. 565. C. D.

Stipulatio quarum rerum non valet. T. 7. c. 645. C. & seq.

Stipulatio ut concepta est, ita & actio concipi debet. T. 7. c. 734. E.

Stipulatio an inutilis sit, si quis stipuletur Romam, hodie Lutetiam dari. T. 7. c. 984. B.

Stipulatio an utilis sit, si quis rem promittat, cuius commercium non habet. T. 7. c. 1026. A.

Stipulatio pecuniae creditae ad diem non soluta in duplum quomodo intelligatur. T. 7. c. 778. A.

Stipulatio quando committitur. T. 7. c. 164. C.

Stipulatio si concepta sit rem tradi, an actio concipi, & condemnatio loqui possit. T. 7. c. 734. E.

Stipulatio servitutis an transeat in heredem. T. 7. c. 392. A.

Stipulatio conditionalis an transferatur ad heredem. T. 7. c. 439. C.

Stipulatio cur, & quando interponitur, vel subiciatur. Tom. 8. c. 321. E. & c. 322. A.

Stipulatio duplex an committi possit ex causa emptionis. Tom. 7. c. 778. E. & c. 779. A.

Stipulatio ejus rei an utilis sit, cuius commercium stipulator non habet. T. 7. c. 1025. E.

Stipulatio fundi sine nomine an utilis sit. T. 7. c. 989. D.

Stipulatio fundum dari, ad fructuum praestationem postea perceptorum continet. T. 7. c. 768. C. & seq.

Stipulatio habere res debere quid continet. T. 7. c. 757. D.

Stipulatio incerta an utilis sit. T. 7. c. 989. D.

Stipulatio in duplum an committi possit. T. 7. c. 778. A. & seq.

Stipulatio ne pereat, id maxime sequendum ut ambiguis, quod actum est. T. 7. c. 1470. A.

Stipulatio mortis causae quomodo fiat. T. 8. c. 955. B.

Stipulatio quot, & quibus rationibus fiat. T. 8. c. 1049. C. an lo ea inferi stipulationes debeant. Ibid. D.

Stipulatio si alio loco sine die non valet. T. 8. c. 484. B.

Stipulatio adhibit qua ratione videtur inutilis. T. 8. c. 767. C.

Stipulatio conditionalis ad tempus contractus retrahitur. Tom. 8. c. 754. B.

Stipulatio quomodo heredi proficiat. T. 8. c. 755. E.

Stipulatio a pupillo interposita an utilis sit. T. 8. c. 324. A.

Stipulatio conditionalis patri adquiratur. T. 8. c. 753. C.

Stipulatio an utilis sit, quae sit sub conditione impossibili. Tom. 8. c. 359. D.

Stipulatio penalis an committatur statim, atque dies exit, quo solvi debuit, si non interpellatus, vel conventus sit debitor. T. 8. c. 350. B.

Stipulatio sola efficax est, quae causam aliquam habet, ut quae subicitur pactis. Tom. 8. c. 321. E.

Stipulatio sub hac conditione, si volam, an utilis sit. T. 8. c. 336. B. an heredem promissoris teneat. Ibid. A. B.

Stipulatio an utilis sit, si stipulator, domum ullam nobis dari. T. 8. c. 323. B.

Stipulatio concipitur communiter verbo stipulandi. Tom. 8. c. 321. C. D.

Stipulatio conditionalis an ad heredem transferatur. T. 8. c. 96. E.

Stipulatio conditionalis an conferatur, si conditio post mortem patris existerit. T. 8. c. 97. A.

Stipulatio conditionalis quando vires accipiat. T. 8. c. 373. A. an ad heredem stipulatoris transferatur, eo mortuo pendente conditione. Ibid. B.

Stipulatio ex utriusque partis consensu perficitur. T. 8. c. 390. B. non ex consensu solo, sed ex consensu, & verbis. Ibid. B.

Stipulatio inanis est, ex qua nemini obligatio quaeritur. T. 8. c. 340. A.

Stipulatio interposita a furioso an utilis sit. T. 8. c. 323. B.

Stipulatio interposita ab infante an utilis sit. T. 8. c. 324. A.

Stipulatio dotis quomodo concipiebatur. T. 9. c. 495. E.

Stipulatio penalis. Tom. 9. c. 20. E.

Stipulatio de re danda; aut facienda. T. 9. c. 91. D.

Stipulatio duplex quae. Ibid. D. in quo differat a simplici. Ibid. D.

Stipulatio sortis alia, usurarum alia. T. 9. c. 113. C.

Stipulatio, quae non potest tamen iure stipulationis, potest iure pacti. T. 9. c. 77. B. C.

Si stipulatio solennis non subiciatur, est pactum nudum. Ibid. D.

Stipulatio tacita de dote. Tom. 9. c. 325. B.

Stipulatio vitiosa. T. 9. c. 38. A.

Stipulatio male fidei est stipulatio, nec nisi exceptione excluditur. T. 9. c. 243. C.

Stipulatio conditionalis initium capit a defuncto. T. 9. c. 248. A.

Stipulatio penalis, quae pacto servando subicitur, oec valet pacto non valente. T. 9. c. 65. D.

Stipulatio tacita pro dotibus. T. 9. c. 489. E. & c. 490. A.

Stipulatio conditionalis si existit, an retrahatur conditio legati. T.

9. c. 894. C.

Stipulatio penalis. T. 9. c. 91. E.

Stipulatio tacita de dote non est data extraneo. T. 9. c. 530. B.

Stipulatio, quae subicitur pacto, novat obligationem. T. 9. c. 109. B.

Stipulatio omnibus pactis subijci debet, ut ellipulatio actio nasci possit. T. 9. c. 70. C.

Stipulatio vulgaris, quae inest doti, & ejus formula. T. 9. c. 495. E.

Stipulatio quando contrahitur, & quomodo olim contrahabatur. T. 9. c. 1251. D. E.

Hac stipulatio, illum hominem non moritaram, aut non moritaram hominem dari, non valet, & cur. T. 9. c. 1260. D.

Stipulatio hominis mortui valet, & in altumatione consistit. Ibid. E.

Stipulatio, de qua agitur in titulo de conditionibus, si B. Codicis, quae est. T. 9. c. 1287. D. & seq.

Stipulatio, de qua agitur in titulo de acceptationibus, si B. Codicis, quae est. T. 9. c. 1287. A.

Ad stipulatio resolvitur post diem oblati pecuniae. T. 9. c. 1266. C.

Stipulatio penalis severior, & strictior est, quam stipulatio quantae rei est. T. 9. c. 1260. B. C.

Stipulatio conditionalis. Tom. 9. c. 1263. E.

Stipulatio committitur, cum ex ea agi possit. T. 9. c. 1255. E. conditionalis, cum conditio existit. Ibid. E. concepta ad diem, cum dies venerit. Ibid. E.

Stipulatio, & de verbis, quibus concipitur illa. T. 9. c. 1264. D.

Stipulatio usurarum. Vide, Usurarum stipulatio.

Stipulatio de evizione quae est. T. 9. c. 1287. D. & seq. interponitur in duplam, & in simplicem. Ibid. c. 1289. C. & seq.

Stipulatio iudicio sihi adjecta certa pona, vel non adjecta. Tom. 9. c. 20. E.

Stipulatio facta inter absentes nulli est momenti. T. 9. c. 1252. C.

Stipulatio ex utriusque consensu consistit. T. 9. c. 1282. C.

Quo casu stipulatio aonua, quae donationis causae interposita est, indigeat, vel non indigeat iustitiae. T. 10. c. 111. B.

Stipulatio obligatio est, & acceptatio est liberatio. T. 10. c. 390. C.

Stipulatio de faciendo, facta sub conditione impossibili, est inutilis. T. 10. c. 483. C.

Stipulatio in annos singulos una est. T. 10. c. 495. E.

Stipulatio damni infecti vice actionis alteri vicini praestatur. T. 10. c. 503. D.

Stipulatio an valeat, si defunctus post mortem suum se daturum promiserit. T. 10. c. 515. E.

Stipulatio exigit rem, vel causam. T. 10. c. 521. C. D.

Stipulatio contrahitur ex interrogazione dantis, vel ex responsione accipientis. *Ibid.* D.

Stipulatio cur fiat quacumque lingua. T. 10. c. 516. A.

Stipulatio servitutum dando consistit. *Ibid.* B.

Stipulatio concepta impersonaliter an valeat. T. 10. c. 529. A.

Stipulatio, vel legatum sic factum, cum voluero, vel nisi voluero, an valeat. T. 10. c. 531. A.

Stipulatio conferri potest in arbitrium promissoris quasi boni viri. *Ibid.* A.

Stipulatio, quae ipso iure non valet, nulla est. T. 10. c. 532. C. quae vero exceptione eliditur, quasi nulla est. *Ibid.* C.

Stipulatio malae fidei est stipulatio. T. 10. c. 533. E.

Omnis stipulatio poenalis est conditionalis. T. 10. c. 535. A.

Stipulatio, seu obligatio ex die quidem differri potest, non autem finire. T. 10. c. 538. A.

Stipulatio, facta ex conditionibus disjunctivis, si ex una committatur, an possit committi ex alia. T. 10. c. 539. B. C.

Stipulatio paupercula olim non valebat. *Ibid.* C.

Stipulatio semper incerta est sermone collato in futurum, licet fructus percepti ceteri sint. T. 10. c. 541. B.

Stipulatio una plerumque semel tantum committitur, interdum saepius. T. 10. c. 551. A.

Stipulatio, quae habet quod interelli, & poenam admittit. T. 10. c. 551. B.

Stipulatio invocata est ceterarum obligationum firmandarum causa. T. 10. c. 554. C.

Stipulatio seipsam quasi novat. *Ibid.* E.

Stipulatio iudicatum solvi, & stipulatio rem ratam haberi. *Tom.* 10. c. 564. A.

Stipulatio exigitur in auro, argento, nummis. T. 10. c. 646. D.

Stipulatio poenae an tollat stipulationem fortis, & commissi. T. 10. c. 668. E.

Stipulatio an contrahatur scriptura. T. 10. c. 712. A.

Stipulatio in se capit omnes obligationes. *Ibid.* D.

Stipulatio duplex intervenit in emptione servi. T. 10. c. 755. C.

Stipulatio inutilis est, si quis promittat alium daturum, vel facturum. T. 10. c. 753. B.

Stipulatio fore, ut per alium habeat licet, quo casu possit valere. *Ibid.* B. C.

Stipulatio poenalis an novet priorem obligationem. T. 10. c. 759. C.

Stipulatio iure non admittitur, constitutionibus admittitur. T. 10. c. 1087. D.

Stipulatio de novi operis nuntiatione quomodo interponatur. T. 10. c. 1198. A. B.

Stipulatio de evictione committitur, cum emptor victus est ex contumacia. T. 10. c. 1354. C.

Stipulationis partes quae sunt. T. 3. c. 266. D.

Stipulationis, & legati differentia. T. 1. c. 1183. A.

Stipulationis, & contractus differentia. T. 1. c. 922. D.

Stipulationis, & pacti discrimen. T. 1. c. 939. A. & c. 1165. A. B.

Stipulationis ambiguus sermo non accipitur continendo contra stipulatorem. T. 1. c. 863. B.

Stipulationis nuda definitio. T. 1. c. 1151. A.

Stipulationis conditio retrahitur. T. 1. c. 1490. B.

Stipulationis ambiguitas contra stipulationem est. T. 1. c. 1191. E.

Stipulationis legatorum formula. T. 1. c. 815. A. B.

Stipulationis damni infecti formula. T. 1. c. 833. C.

Stipulationis de rato formula. T. 1. c. 863. E.

Stipulationis emptor, & venditor hereditatis formula. T. 3. c. 45. B.

Citra stipulationis vinculum ulum non petuntur. T. 4. c. 966. C. D.

Stipulationis conditionalis dies statim cedit, atque concepta stipulatio est, & quomodo hoc intelligitur. T. 6. c. 365. A.

Stipulationis de rato formula. T. 6. c. 387. C.

Stipulationis perficienda pars est consensus. T. 8. c. 390. B.

Stipulationis cum legatur differentia quae. T. 8. c. 668. A. B. & c. 753. A. & seq.

Stipulationis formulae sublatæ. T. 9. c. 1138. E.

Stipulationis, & consilii differentia quae. T. 9. c. 261. E.

Stipulationis Aequiliana verbo saepe intelligitur acceptatio. T. 10. c. 562. E.

Stipulationis de rato, & stipulationis de novi operis nuntiatione, idem est finis. T. 10. c. 1189. D.

Stipulationis tacite tempus inest. T. 1. c. 1252. A.

Stipulationi inferitur arbitrium boni viri. T. 4. c. 983. C.

Stipulationi inest pacta in continentia facta. T. 4. c. 992. E. & c. 993. A.

Stipulationi inest pactum in continenti factum. T. 4. c. 273. C.

Si stipulationi iudicio fidei dies non opponatur, an valeat stipulatio. T. 4. c. 56. B.

Stipulationem collationis ipso iure inest exceptio doli mali. *Tom.* 6. c. 346. B.

Stipulationi non plus debet inesse, quam verbis comprehensum sit. T. 7. c. 738. B.

Stipulationi priori an sit subiecta

posterior poenae causæ. *Tom.* 7. c. 796. E.

Stipulationi si inferatur modus illud, an illud, utrumque esse in obligatione, alterum dumtaxat in solutione. T. 8. c. 578. E.

Stipulationis dies cum non est adiectus, quo die stipulator agit. T. 9. c. 20. D.

Stipulationi inutili an inest pactum. T. 10. c. 525. C.

Stipulationem qui contrahere non possunt. T. 1. c. 1152. C.

Stipulationem contrahere non potest, qui non intelligit, quid loquatur. *Ibid.* D.

Stipulationem legatorum non praestari possit item de legato constitutum. T. 3. c. 430. A.

Stipulationem difficultas non facit inutilem. T. 1. c. 1252. B.

Stipulationem non vitiat in materia diffusus. T. 1. c. 1218. A.

Stipulationem non vitiat error in nomine proprio servi. T. 1. c. 1184. E.

Stipulationem non vitiat error in materia, vel in forma. *Tom.* 1. c. 1177. C.

Stipulationem an impossibilis conditio vitiet. T. 1. c. 1166. D.

In stipulationem utrum generi, an speciei deducatur, multum interest. T. 1. c. 1198. C. D.

Inter stipulationem, & legatum, quae differentia. T. 4. c. 412. D. E.

In stipulationem nullus contractus cadit. T. 4. c. 632. D.

In stipulationem non deducitur res ignota, cum stipulationi inferitur arbitrium boni viri. *Tom.* 4. c. 983. C.

Stipulationem non contrahunt sui iusti. T. 5. c. 869. C.

Stipulationem soli praesentes recte contrahunt. *Ibid.* C. D.

Stipulationem praecedere debet semper causa aliqua. T. 6. c. 357. B.

Stipulationem non corruptum error in nomine. T. 7. c. 244. E.

Stipulationem cum corruptum praestationis difficultas. T. 7. c. 558. B.

Stipulationem per stipulationem, quasi novari, & quomodo. T. 7. c. 796. D.

Stipulationem an vitiet conditio, si voluero. T. 8. c. 336. B. C.

Stipulationem nullam esse, si non habeat consensum utriusque partis. T. 8. c. 390. B.

Stipulationem tacitam inductam esse mulieribus dotium servandam causam, probatur. *Tom.* 9. c. 491. D.

Per stipulationem fit delegatio. T. 9. c. 57. A. Vide. Delegatio.

In stipulationem deducit operis certae rei, & quomodo ex die interpositae stipulationis cedant. T. 10. c. 77. D. E.

Stipulationem poenalem inter, & quatenus res est, differentia. T. 10. c. 388. C.

Stipulatio

Stipulatio

Stipulatio

Stipulatio

Stipulatio

Stipulatio

Stipulatio

Stipulatio

Stipulatio

Stipulatio

Stipulatio

Stipulatio

Stipulationem ad vitiet error in materia. T. 10. c. 53. E.

In stipulationem non veniunt, nisi ea, quae comprehensa sunt. T. 10. c. 752. B.

De stipulatione si quatur, an sit inutilis, respondendum, valeat ut pactum, vel ut consilium. T. 3. c. 306. E.

Ex stipulatione poenali actio. T. 4. c. 652. D.

A stipulatione ad legatum argumentum in iure frequens est. T. 4. c. 460. D.

An ex ea stipulatione agi possit, id quod dies omittit, de an hic error stipulationem vitiet. T. 4. c. 56. B.

In stipulatione, quae novat causam emancipii, non plus debet esse, quam in iudicio empti minus potest esse. T. 4. c. 648. D.

In stipulatione spectatur tempus contractus, in legatus vero tempus, quo dies cedit. T. 4. c. 413. C.

Quod ex stipulatione debetur, deest debetur. T. 4. c. 1139. A.

De stipulatione praetoria, quam heres institutus sub conditione, qui interim pendente conditione agnovit bonorum possessionem secundum tabulas, sollicitus praestat de hereditate non diminuenda. T. 3. c. 862. E. & c. 863. A.

De stipulatione contracta sub conditione. T. 3. c. 860. D.

De stipulatione fideicommissi, quam heredi praestat legatarius. Tom. 3. c. 867. E.

In stipulatione rem salvam fore pars rei continetur. T. 3. c. 869. B.

De stipulatione ratihabitionis, sive de rato, id est ratam rem dominum habiturum. Ibid. E.

De stipulatione fructuaria. T. 3. c. 863. B.

De stipulatione legatorum, vel fideicommissorum, quae praetoria est. T. 3. c. 865. A.

De stipulatione iudicatum solvi. T. 3. c. 870. E.

Ex stipulatione duplex actio. T. 6. c. 305. D.

Non stipulatione, vel conventionem, sed officio mereri oportet alienas hereditates. T. 6. c. 491. A.

De stipulatione operarum. Tom. 6. c. 348. D.

Stipulatione postiore plus continetur, quam priore. Tom. 6. c. 371. B.

De stipulatione duplice, quam de venditore empti evictionis nomine stipulari solet. T. 6. c. 394. A.

De stipulatione damni infecti, quae est praetoria stipulatio. Ibid. A.

De stipulatione praetoria, quae iudicio litendi causa interponitur. T. 6. c. 380. D.

De stipulatione duplice evictionis nomine ab emptore interposita. T. 6. c. 384. E. haec stipulatio est praetoria. Ibid. E.

In stipulatione dotis non est necessaria adiectio, si nuptiae sequantur, quia tacite inest. Tom. 6. c. 104. D.

Ex stipulatione surdos, & motus obligari non possunt. Tom. 6. c. 889. A.

De stipulatione vitiatia. Tom. 7. c. 536. E. & c. 537. A.

De stipulatione, quae committitur in solidum. T. 7. c. 533. D.

De stipulatione concepta sub conditione. T. 7. c. 452. B.

Ex stipulatione si certum promissum sit, certi conditio competit. T. 7. c. 647. B.

Stipulatione collata in diem, diem expectari oportet. T. 7. c. 1380. B.

Stipulatione poenali, contractui subiecta est, non novatur praecedens ex contractu obligatio. T. 7. c. 796. C.

Stipulatione ita concepta, si fundum non dederis, causam dari, an utrumque sit in obligatione. T. 8. c. 378. D. E.

Ex stipulatione metu extorta nascitur actio, sed ea repellitur exceptione metus. T. 9. c. 1261. C.

De stipulatione ita concepta, cum morieris, dari, vel cum moriar, dari, valebat. Tom. 9. c. 1163. B.

De stipulatione committenda. T. 9. c. 1255. E.

Ex stipulatione obligamur uno verbo, & quo. T. 9. c. 1252. A.

Ex stipulatione sequitur verborum obligatio. T. 9. c. 1285. C. D.

De stipulatione poenali committenda. T. 9. c. 1264. C.

De stipulatione contrahenda, & committenda. T. 9. c. 1250. C. & seq.

De stipulatione contrahenda. Ibid. C. & seq.

De stipulatione concepta hoc modo, post mortem meam, vel tuam, dari; vel pridie, quam moriar, dari; vel pridie, quam morieris, dari, non valebat. T. 9. c. 1263. B.

Ex stipulatione die concepta, etiam si statim nascatur obligatio, an consequenter nascatur etiam statim actio. T. 10. c. 69. D.

Ante diem an, & quomodo committatur stipulatio. Ibid. c. 70. B.

In stipulatione nullum temporis laxamentum iure ipso datur. T. 10. c. 447. C.

Stipulatione utili aliquando inotit corroboratur. T. 10. c. 125. E.

Ex stipulatione nascitur verborum obligatio. T. 10. c. 673. D.

Stipulationes quorundam inventae, & introductae. T. 11. c. 483. D. & c. 1155. A. & Tom. 3. c. 178. E.

Stipulationes iudiciales, praetoriae, cautionales, conventionales, communes. T. 3. c. 1163. B. & seq.

Stipulationes conventionales. T. 1. c. 1197. B.

Stipulationes adititiae. T. 3. c. 220. E.

Stipulationes contra bonos mores non valent. Tom. 1. c. 360. D. E.

Stipulationes cur inventae. Tom. 2. c. 552. E.

Stipulationes contra leges, aut contra bonos mores non valent. T. 1. c. 360. D. E.

Stipulationes statim valent ex persona domini, vel possessoris. T. 3. c. 489. A.

Stipulationes quaedam naturae turpes, quaedam civiliter turpes. Tom. 1. c. 1180. D. E. & c. 1181. A.

Stipulationes strictae, & contractus bonae fidei quare discrepant. T. 3. c. 178. A.

Stipulationes praetoriae. T. 1. c. 199. E. & c. 863. A.

Stipulationes quae differunt a legatis. T. 1. c. 133. E.

Stipulationes, multum interest, utrum ex conventionem reorum veniant, an ex iurisdictione Praetoris. T. 1. c. 1197. D. E.

Stipulationes tribuuntur. Tom. 1. c. 1164. B.

Stipulationes omnes sunt cautionales. T. 1. c. 1163. D.

Stipulationes communes quae. T. 1. c. 1164. A.

Stipulationes conventionales. Ibid. B.

Stipulationes iudiciales. Tom. 1. c. 1163. B.

Stipulationes, & legata in quo differunt. T. 4. c. 482. D. & c. 586. B. & T. 5. c. 614. D. E.

Stipulationes conditionales transmittuntur in heredes, & cur. T. 5. c. 923. C.

Stipulationes pendere ex negotio contracto. T. 6. c. 345. E.

Stipulationes duae sunt, una pura, altera conditionalis. T. 6. c. 345. B. C.

Stipulationes perambulantes omnes contractus, omnia negotia. T. 6. c. 395. E.

Stipulationes, & legata mutuum differunt. T. 6. c. 365. A.

Stipulationes fieri ob ipsam verborum obligationem, ut negotia, quae contrahuntur, aut quae sunt conventiones ordae, firmentur, & consilientur, adhibito vinculo stipulationis. Tom. 6. c. 345. E.

Stipulationes dotis commodissimum est ita componere, ut quocumque specialiter comprehendi possint, continentur; doli autem clausula ad ea pertinet, quae in praesentia occurrere non possunt, & ad incertos casus pertinent. T. 6. c. 111. E.

Stipulationes, in quibus species comprehenduntur, & stipulationes, in quibus genera comprehenduntur.

Filiatur,

- tur, in quo differunt. Tom. 6. c. 151. C.
- Stipulationes emptæ, & venditæ hæc redditatis. T. 7. c. 1105. A.
- Stipulationes *Richius* interpretantur, quàm ultimæ voluntates. T. 7. c. 1153. A.
- Stipulationes mutue, & respilationes. T. 6. c. 1105. E.
- Stipulationes partis, & pro parte. Ibid. C. D.
- Stipulationes tot esse, quot sunt res, quæ stipulatione ominatim ex primuntur. T. 7. c. 1094. A.
- Stipulationes quæ dicantur inutiliter. T. 8. c. 325. E. & c. 324. A.
- Stipulationes quæ inflat ætionum habeantur. T. 8. c. 370. D.
- Stipulationes partis, & pro parte inter heredes, & legatariorum paritium. T. 8. c. 602. C.
- Stipulationes, quæ in herede transmittuntur, non semper patri, vel domino adquiruntur. T. 8. c. 668. A.
- Inter stipulationes, & legata differunt. T. 8. c. 632. E. & c. 633. A. & c. 667. E.
- Stipulationes, & legata recte consequuntur post mortem promissoris. T. 8. c. 656. E. & c. 637. A.
- Stipulationes int esse, quot res. T. 9. c. 90. E.
- Stipulationes conditionales, & legata conditionalia in quo differunt. T. 9. c. 894. C.
- Stipulationes sunt juriscomedia. T. 9. c. 1250. D.
- Stipulationes quæ consistunt in dando. T. 9. c. 1266. E. de iis, quæ in faciendo consistunt. Ibid. E. vetus differentia inter eas stipulationes, quæ in dando, & eas, quæ in faciendo consistunt. Ibid. c. 1267. A.
- Stipulationes strictæ cur sic appellantur, & unde hæc appellatio. T. 9. c. 1251. D.
- Stipulationes quæ ex præsentis vires accipiunt, & earum petitio tantum suspenditur. T. 9. c. 1263. E.
- Stipulationes cur sic appellantur. T. 9. c. 1250. E.
- Stipulationes per se solæ non consistunt, sed aliarum obligationum sollicita, & accessiones sunt. T. 9. c. 1251. A.
- Stipulationes mixtæ, quæ partim in dando, partim in faciendo consistunt. T. 9. c. 1246. E.
- Stipulationes sunt vincula obligationum civilium. T. 9. c. 1250. D.
- Stipulationes tacitæ. T. 9. c. 1489. E. & c. 490. A. pariunt aliquando actiones ex stipulatu. Ibid. A.
- Stipulationes quando, & undenam vires accipiunt. T. 10. c. 356. C.
- Stipulationes medietate recte dicuntur honorarie, ut & tribuntur. T. 10. c. 428. D.
- Stipulationes pætorie vel rei restrictionem continent, vel reiectam quantitatem. T. 10. c. 541. E.
- Stipulationes summarum separandæ sunt a stipulationibus corporum, vel iurum. T. 10. c. 546. A. B.
- Inutiles stipulationes quænam sint. T. 10. c. 711. C.
- Stipulationes, quæ in dando, & quæ in faciendo consistunt, an sint pæces. Ibid. B.
- Stipulationes inter, & legata quid intersit. T. 11. c. 1081. D.
- Stipulationes post mortem promissoris, vel stipulatoris factæ, nullæ sunt. T. 10. c. 1119. D.
- Stipulationum divisio. Tom. 1. c. 199. D. earum specierum explicatio. Ibid. c. 1151. A.
- Stipulationum symbola. Tom. 1. c. 1151. A.
- Stipulationum verba contrahentes loqui, atque exaudire debent. T. 1. c. 1151. C.
- Stipulationum formulæ. Tom. 1. c. 1151. A. & seq.
- Stipulationum, & legatorum comparatio est frequentissima. T. 4. c. 61. B.
- Stipulationum causa, & ius. T. 6. c. 368. C. & seq.
- Stipulationum nomina omnes contractus intelligimus. T. 7. c. 387. D.
- Stipulationum divisio. T. 8. c. 1054. E.
- Stipulationum quarundam propria. T. 10. c. 503. E. & c. 504. A.
- In stipulationibus tempus contractus spectatur. Tom. 1. c. 195. E. & c. 196. A.
- Stipulationibus clausula doli subijci solet. T. 1. c. 1198. B.
- In stipulationibus traditionis tantummodo tempus exigitur. T. 1. c. 1121. D.
- Ex stipulationibus natura turpibus non datur actio. T. 1. c. 1180. D. E.
- In stipulationibus cur cautio Montianæ non sit locus. T. 3. c. 415. B. & c. 416. A.
- In stipulationibus congruere debet interrogatio responsio. Tom. 1. c. 1154. A.
- In stipulationibus tempus contractus spectatur. T. 4. c. 686. B.
- In stipulationibus multa abundant. T. 4. c. 669. E.
- De stipulationibus prætoris, quæ satisfactionem exigunt. Tom. 5. c. 862. A.
- De stipulationibus prætoris. Ibid. E.
- De stipulationibus. T. 6. c. 347. D. & seq.
- In stipulationibus accipitur quod longius est in gratiam promissoris. T. 6. c. 333. D.
- In stipulationibus cuius sit electio. T. 7. c. 390. C. D.
- Cum stipulationibus legata comparata. T. 7. c. 1098. E.
- In stipulationibus quod tempus spectandum. Tom. 8. c. 667. C. D.
- De stipulationibus, quæ pro utilibus semper habentur, vel quæ inutiliter olim fuerunt, nunc sunt utiles, vel quæ cæsi sunt inutiliter, non tamen inutiliter faciunt obligationem. Tom. 9. c. 1250. C. & seq.
- De stipulationibus inutilibus. T. 9. c. 1272. B.
- De stipulationibus, quæ sunt inter sponsum, & sponsam. T. 9. c. 438. A. & seq.
- De stipulationibus novandi causâ interpositis ad tollendas priores obligationes. T. 9. c. 1282. B.
- De stipulationibus inutilibus, quæ obligationem non pariunt, vel quæ infirmantur per exceptionem doli, aut metus. Tom. 9. c. 1272. B. C.
- De stipulationibus, quas Jurisconsulti introduxerunt. T. 9. c. 1250. E.
- In stipulationibus spectatur tempus, quo contrahitur, in legatis tempus, quo dies eorum cedit. T. 10. c. 356. D.
- In stipulationibus alternativis aliquid est promissoris. Tom. 10. c. 350. C.
- Stipulationibus, vel pæcis an possint obdari successiones. Tom. 10. c. 359. B.
- Stipulator accipiendo sortem, penam amittere videtur. Tom. 1. c. 1284. C.
- Stipulator conditionalis est creditor. T. 1. c. 1204. A.
- Stipulator viam si decederit pluribus heredibus relictis, singuli viam vindicabunt in solidum actione confessoria, & cur. T. 7. c. 356. D. E.
- Stipulator conditionalis, & legata rursus conditionalis in quo differunt. T. 7. c. 652. C.
- Stipulator conditionalis an mittatur in possessionem bonorum debitoris latientis, vel ebsentis, crediti servandi causâ. T. 8. c. 372. E. & c. 373. A.
- Stipulator si pendente conditione moriatur, an heredi suo stipulationis proficiat. T. 8. c. 373. C.
- Stipulator sub conditione est creditor conditionalis. T. 8. c. 632. E.
- Stipulator conditionalis. Tom. 9. c. 35. B.
- Contra stipulatorem interpretatio faciendâ non est. T. 4. c. 104. B.
- Stipulatori obligatur promissor ex responsio, & non ex rescipio. T. 4. c. 829. B.
- Ex stipulatu actio datur heredi filij pætoris. T. 7. c. 1216. E.
- Ex stipulatu actio da dupla dnmis non datur et avicti. T. 4. c. 917. B.
- Ex stipulatu actio pæne nomine. T. 4. c. 495. B.
- Ex stipulatu actio. T. 7. c. 527. E. & T. 9. c. 334. B. C.
- Ex stipulatu an agere possint tempor, antequam ipsi aliquid abst. T. 7. c. 741. D.

Ex

Ex stipulatu tenetur, qui fidejubeat. T. 9. c. 314. B.

Ex stipulatu actio. Vide, Actio ex stipulatu.

Ad ex stipulatu possunt puberes sine curatoribus suis obligari. T. 10. c. 86. D.

Qui genus stipulatur, incertum stipulatur. T. 1. c. 1213. D.

Stipulator rem suam nemo recit. T. 2. c. 1202. E.

Qui stipulator rem tradi, nudum factum stipulatur; qui verò stipulator vacuum possessionem tradi, stipulator rei causam. T. 4. c. 669. B. C.

Stipulator inutiliter alteri liber homo. T. 4. c. 977. E.

Stipulator nemo recte utiliter, rem suam pure sibi dari, & cur. T. 5. c. 867. A.

Qui stipulator preide, quam moriatur, videtur stipulari post mortem suam. T. 10. c. 710. C.

Qui stipulator ante Kalendas, habet actionem postide Kalendas; post Kalendas, non nisi altero post die. T. 10. c. 330. C.

Stipulator pro stipulatione. T. 1. c. 194. A.

Stipulatus actio strictior, quam ulla alia actio stricta. Tom. 7. c. 1367. A.

Stipulatus siquis sit & sibi, & alteri fundum tradi, an alterius mentio circumscribitur. Tom. 7. c. 444. B.

Stipulatus triticum sine quantitate an utilis stipulatio sit. Tom. 7. c. 989. D.

Stipulum veteres firmum dixerunt. T. 1. c. 194. A. & T. 2. c. 552. C. & T. 3. c. 278. E. & T. 9. c. 88. D. & c. 1250. E.

Stips una agnationem, gentem pluribus conficiunt. T. 4. c. 81. D.

Stoici cur Dialectici dicuntur. T. 1. c. 1355. B.

Stoici cur circifundi vocati. T. 3. c. 256. A.

Stoici propemodum inepti in ducendis nominum originibus. Tom. 3. c. 324. D.

Stoici exquisierunt studiosius origines nominum. T. 7. c. 2. B.

Stoici licentiores, & inepti in deducendis nominum originibus. T. 7. c. 625. D.

Ex Stoicis quid Jurisconsulti sumptur. T. 7. c. 607. C.

Stola trabea. T. 2. c. 893. E.

Stola proconsularis. T. 1. c. 1134. E.

Stole militaris ius, atque gladii Praefides habuerunt. T. 4. c. 833. A.

Stolones. T. 7. c. 1018. A.

Strapula virilis nemine vestimentorum continetur. T. 1. c. 437. E.

Stamenta an ad ædium emporum, vel legatariorum pertineant. T. 7. c. 787. D.

Strangulationes oegoniorum quæ

fiunt. T. 10. c. 897. A.

Strata, pure Gallice. T. 1. c. 883. B.

Strati appellatione quæ contineantur. T. 1. c. 518. B.

Stratores qui dicuntur, & unde. T. 9. c. 1388. D. *Stratores* etiam dicuntur pro *stratores*. Ibid. D.

Stratura est ædium. T. 8. c. 652. E.

Strapion nomine qui significatur. T. 1. c. 1024. A.

Vocabulo *Strapion* quid proprie significetur. T. 10. c. 197. C.

Stratorum, seu flatorum dignitas, & munus. T. 2. c. 940. C.

Stricta ratio est, ut in re pari sit potior causa prohibentis. T. 4. c. 166. C.

Stricta judicia, & judicia bonæ fidei in quo differunt. T. 4. c. 212. C.

Stricta judicia quæ dicuntur. T. 8. c. 1115. D.

Strictæ actiones quæ dicuntur. Vide Actiones iuridicæ.

Strictum jus humanitati opponitur. T. 4. c. 1078. A.

Strictum iudicium non recipit præstationem, quæ contra bonos mores desideratur. T. 4. c. 706. A.

Striga quodnam animalis genus. T. 2. c. 1199. E. & c. 1200. A.

Studiorum liberalium protellorum numerus, ac dignitas. T. 2. c. 809. E. & c. 909. B. C.

Studiorum causa iustissima est absentis causa. T. 6. c. 583. B.

Quod studiorum causa aoleceoti minillatur, an computetur in portionem hereditatis sit. T. 7. c. 327. A.

Studiorum causa si filiusfamilias absens mutuum pecuniam accepit, cessat Senatusconsultum Maccedonianum. T. 7. c. 471. B.

Studioli habent conservatorem. T. 9. c. 250. D.

Studioli juris ne illicitos ludos exercent. Ibid. E.

Studioli privilegia Friderici constitutione concessa. T. 9. c. 250. C.

Stulta avaritia, inquit Seneca, mortalium discernit proprietatem, & possessionem. T. 4. c. 656. D.

Stultis subveniri non solet. T. 10. c. 192. A.

Stultitia heredis ceteris legatariis nocere non debet. T. 6. c. 736. E.

Stultitiae proprium est filiorum vitia cernere, oblivisci suorum. T. 9. c. 812. C.

Stuprator occiditur impune. T. 1. c. 505. C.

Stuprator affinitatem contrahit cum cognatis stupratis mulieris. T. 6. c. 877. D.

In stupri, vel incestus casus servi in dominorum caput non transferuntur. T. 10. c. 731. A.

Ex stupro quasi affinitas contrahitur. T. 6. c. 1112. B.

De stupro commissio in virginem, aut viduam, aut sanctimonialem. T. 9. c. 1432. B. & seq.

De stupro lex Julia. T. 9. c. 1397. A. & seq.

De stupro, quod tutor infert pupillæ suæ. T. 9. c. 1427. A. hoc stuprum vindicatur so solo tutoris. Ibid. D. E.

De stupro, quod mulier libera committit cum servo proprio. Ibid. D.

De stupro contracto sine vi. T. 9. c. 1428. D.

Stupro cognita an sit digna capere ex testamento. T. 10. c. 482. B.

Stuprum in tutorem turpius est. T. 2. c. 592. C.

Stuprum committitur proprie in virginem, aut viduam; adulterium in nuptam. T. 4. c. 1484. B.

Quidam stuprum dici putant a *stupo*, id est, minor. Ibid. E. ut monstrum a *moone*, & probum a prohibeo. Ibid. E.

Stuprum non committitur cum concubina. T. 4. c. 1186. B.

Stuprum, & incestum. T. 4. c. 814. D. E.

Stuprum testibus probari potest. T. 6. c. 818. D.

Stuprum iuris ignorantia an excusetur. T. 7. c. 893. C. D.

Stuprum, & divorcium in quo differunt. T. 8. c. 163. A.

Stuprum in meretrice non vindicatur. T. 9. c. 1424. A.

Stuprum, & adulterium in quo differunt. T. 9. c. 1397. A. B.

Stuprum vindicatur in domus capone. T. 9. c. 1423. E.

Stuprum quando committitur. T. 9. c. 1424. A.

Stuprum vi commissum vindicatur lege Julia de vi publica. Tom. 9. c. 1431. B.

Stuprum quod vi contrahitur, pertinet ad legem Juliam de vi. T. 9. c. 1428. E.

Stuprum quando committitur cum concubina. T. 9. c. 1420. A.

Stuprum non committitur per concubinarum. T. 9. c. 917. B.

Sturnus inter segetum calamitates numerari. T. 3. c. 448. B.

In sua re nemo cognator esse potest, & sibi ipsi consilium præbere. T. 4. c. 10. D.

Per suam personam quod quis non habet, habet propter alterius personam. T. 4. c. 184. A.

Suam rem nemo condicere potest. T. 4. c. 295. C.

Suarii quoniam sunt, & dicantur. T. 2. c. 807. C.

Suariorum privilegia. Ibid. D. E.

Suas commoditates nemo agere debet alieno detrimento. Tom. 4. c. 723. D.

Subadjuv. T. 2. c. 928. A. B.

Subasari. T. 9. c. 437. C. *stylus* iudicium quis. Ibid. c. 92. B.

Subconnexa, & connexa in quo differunt. T. 8. c. 180. A. B.

Subcontinuativa, & continuativa in quo differunt. Ibid. A. B.

Subj

- Subdiligere quid sit. T. 7. c. 85. A. B.
- Subdiaconi. T. 2. c. 1033. C.
- Subdiaconi eodem voto, quo & Diaconi se obligant. T. 6. c. 1099. A. B.
- Subdiaconus quomodo a Diacono differat. T. 6. c. 1098. E.
- Subdiunctio est iunctio conjunctio. T. 9. c. 733. E.
- Subdiunctiva; & disiunctiva in quo differunt. T. 8. c. 180. B.
- Subdiunctiva orationis duo genera. Ibid. A.
- Subditi qui. T. 1. c. 653. D.
- Subditio subdito tolli praedicatum est necesse. T. 1. c. 1319. C.
- Subire, & adire hereditatem. T. 3. c. 178. A. B.
- De sublocandis arboribus. Tom. 9. c. 1139. E. & c. 1140. A.
- Sublocantur arbores propter umbram, non succeduntur. Tom. 7. c. 475. D.
- Sublocare quid sit. T. 9. c. 1140. Subnotaciones fisci privatae fidei non faciunt. T. 9. c. 1072. A.
- Subreptitia litterae quae. Tom. 6. c. 781. A.
- Subripere est loco movere. T. 1. c. 1113. A.
- Subrogare quid. T. 8. c. 564. A.
- Subscribendarius quia dicitur. T. 2. c. 687. B.
- Subscribere propriè quid est. T. 4. c. 1169. A. hæc constat duobus, aut tribus verbis. Ibid. D.
- Subscribere plus est quam obligare. T. 6. c. 168. A.
- Subscribere plus est, quam signare. T. 7. c. 1146. B. C.
- Subscribere plus est, quam subscribere. T. 7. c. 1067. B. subscriptio præjudicat. Ibid. D.
- Subscribere est nomen suum appingere. T. 7. c. 1146. C.
- Subscribere chirographo. Tom. 9. c. 114. B.
- Subscriptio quid sit. T. 1. c. 871. B.
- Subscriptio pro consensu habetur, & plus est scribere, quam signare. T. 4. c. 1169. A.
- Subscriptio est relatio brevis rei gestæ. T. 6. c. 168. B.
- Subscriptio plus est, quam signum, vel sigillum. Ibid. B.
- Subscriptio nuda pro consensu habetur. Ibid. A.
- Subscriptio an præjudicet. Tom. 7. c. 1067. B.
- Subscriptio quomodo fiebat. T. 7. c. 1146. C.
- Subscriptio quomodo fiat, & in quantum distet a scripto. T. 8. c. 968. A.
- Subscriptio, quæ non parit obligationem. T. 9. c. 114. B.
- Subscriptio non est stipulatio. Ibid. B.
- Subscriptio in crimen non semper exitur ab actore. T. 9. c. 1159. C.
- Subscriptio testatoria necessaria in testamento. T. 9. c. 709. C.
- Subscriptio iullo comparatur. T. 9. c. 114. B. & Tom. 10. c. 617. D.
- Subscriptio libelli litigatoris non est sententia. T. 9. c. 1099. D.
- Subscriptio subscriptori præjudicat, non obligatio. Tom. 10. c. 437. C.
- Subscriptio ad libellum tutor non excusatur. T. 8. c. 794. A.
- Subscriptionem emendare licet accusatorio intra tempora legitima. T. 9. c. 14. D.
- Subscriptor, & subsignator in quo differunt. T. 7. c. 1146. C.
- Subsidiaria actio quænam sit, & quomodo a Theophilo vocetur. T. 8. c. 925. D.
- Subsignandi verbum quale. Tom. 8. c. 511. C.
- Subsignatum, & subscriptum pro eodem sumuntur. T. 10. c. 589. D.
- Substantia est res quæ per se existit. T. 1. c. 1177. C.
- In substantia si erratur, nulla est emptio. T. 3. c. 28. A.
- Substantia, materia, qualitas pro eodem usurpantur. T. 7. c. 696. D.
- Substantia obligationis quæ est, & in quo consistit. T. 7. c. 676. A.
- Substantia, materia, & qualitas nominibus utimur promiscue. T. 3. c. 17. D.
- Substantia nomine quid significatur. T. 1. c. 1131. D.
- Substantiam significantia nomina non possunt mutari pro arbitrio cuiusque. T. 9. c. 966. B. C.
- De substituendis heredibus necessariis. T. 9. c. 713. C. & seq.
- Substituendo alteri alterum, quomodo consulendum impuberi. T. 7. c. 921. B.
- Si substituitur pater filio heredi instituto, nec filium adire jubeat, sed ipsamet ex substitutione adeat, an legata a filio relicta præstabit. T. 4. c. 408. C.
- Substituere filio impuberi quomodo potest. T. 1. c. 337. D. E.
- Substituere licet filia exhereditariis. Ibid. E.
- Substituere potest pater etiam exhereditariis. Tom. 6. c. 168. E. & c. 269. A.
- Substituere in secundum casum quid sit. T. 7. c. 1059. E.
- Substituere possimus liberia exhereditariis in secundum casum. T. 7. c. 900. C.
- Substituere non potest pater in secundum casum, nisi filii heredem instituerit. T. 7. c. 902. B.
- Substituere pater liberis non potest, nisi filii heredem instituerit. T. 7. c. 902. B.
- Substituere quibus possimus in primum casum, & quibus in secundum. T. 7. c. 913. C.
- Substituere impuberibus extraneis in secundum casum non possumus. Ibid. C. D. extraneis præcario possumus. Ibid. D.
- Substitutus potest hereditas; legata; ius, fideicommissaria, & donata; iuri causâ mortis. T. 2. c. 1034. D.
- Substitutus in unius locum an plures possit. T. 1. c. 112. C.
- Substitutus an possit legatarius, & dos avario causa mortis. Tom. 7. c. 1057. A.
- Substitutus an possit legatarius, ut hæc reddat. T. 7. c. 1059. D.
- Substitutus an possit exhereditariis. T. 7. c. 1068. A.
- Substitutus an quis sibi utiliter possit. T. 7. c. 918. C.
- Substitutus directus an possit ex codicillis testamento confirmatis. T. 7. c. 933. D.
- Substitutus frustra liberis nostris puberibus. T. 3. c. 351. A.
- Non substituitur hereditas nostris in certum casum, & quis ille sit. T. 9. c. 895. E.
- Substitutio vulgariter miles præfatus minor communi verbo, nos in eis em substituit. T. 9. c. 739. B.
- Qui substituitur, non mutat voluntatem collatam in priorem, qui verò transiit, eam mutat. T. 4. c. 1189. C.
- Substitutus postestatem pater filio impuberi heredi instituto. Tom. 6. c. 194. A.
- Substitutus iustititer paganus post pubertatem. T. 9. c. 732. A.
- Substitutus vel singulis liberis, vel eis, qui eorum novissimus impuberi monetur. T. 1. c. 115. C.
- Substitutus impuberi aut nominatim, aut generaliter. Ibid. D.
- Substitutus rectè quid sibi ipsi, si duo sint heredes gradus, quorum uno qui instituitur ex parte, adjecto coherede ex alia parte. T. 6. c. 102. C.
- Qui substituitur pupillo, substituitur vel nominatim, vel generaliter. T. 7. c. 908. D.
- Substitutio est verbum commune. T. 1. c. 697. C.
- Substitutio, institutio, & relinquo, hæc verba sunt neque directa, neque præcatoria. T. 4. c. 337. B.
- Substitutio calumniosa quid. Tom. 7. c. 1105. E.
- Substitutus mutuo omnes omnibus interdum non intelligitur, licet tellator dicat. T. 7. c. 923. D.
- Substitutus hereditas, & institutio diversæ causæ. T. 8. c. 1055. A.
- Substitutus duplici jure nitebatur contra fiscum. T. 9. c. 897. A.
- Substitutus, & legitimus heredi non eadem est causa. T. 10. c. 267. B.
- Substitutio aut purè sit, aut sub conditione. T. 1. c. 419. B.
- Substitutio vulgaris, puberi vel impuberi extraneo facta, instituitur aditione. T. 1. c. 995. D.
- Substitutio vulgaris, & substitutio pupillaris. Tom. 1. c. 112. B. & seq. & c. 1166. A. & seq.
- Substitutio hereditis sit secundo gradu, & sequentibus. T. 1. c. 419. A.

Substitutio pupillaris an lege Julia confirmetur . Tom. 3. c. 436. C.

Substitutio in familiam morientis facta usque ad quatuor graduum valet . T. 2. c. 1164. E.

Substitutio, quæ plura tempora, pluresque continet ætates, comprehendit orationis . Tom. 3. c. 407. D.

Substitutio precaria . T. 1. c. 665. E. & T. 1. c. 1089. E.

Substitutio æstimatur plerumque ex ratione successione . T. 1. c. 338. D. E.

Substitutio pupillaris an lege Cornelia confirmetur . T. 3. c. 436. C. & T. 7. c. 987. E.

Substitutio quando non habet locum . T. 1. c. 305. D.

Substitutio vulgaris . Tom. 1. c. 112. B.

Substitutio pupillaris . T. 1. c. 113. C.

Substitutio quænam dicatur facta ad exemplum substitutionis pupillaris . T. 2. c. 114. A.

Substitutio pupillaris quando finitur . T. 4. c. 1194. E.

Substitutio in secundum casum nihil aliud est, quam testamentum . T. 4. c. 886. B.

Substitutio vulgaris quæ est . T. 4. c. 914. B.

Substitutio vulgaris tacita, quæ inest expressæ pupillari, excludit matrem a beneficio Senatûsconsulti Tertulliani . T. 4. c. 1059. C. pupillaris tacita non, Ibid. C.

Substitutio pupillaris an etiam consistat, si institutio nullo consistit . T. 4. c. 1015. B.

Substitutio an etiam fiat rectè in legatis . T. 4. c. 454. E.

Substitutio pupilli finitur pubertate . T. 4. c. 754. B.

Substitutio quid est . T. 4. c. 406. E. & c. 407. A.

Substitutio pupillaris quomodo concepta a Marco Tullio . Tom. 4. c. 1070. E.

Substitutio specialis derogat generali . T. 4. c. 811. C. & c. 1067. E.

Substitutio pupillaris tacita non excludit matrem a beneficio Senatûsconsulti Tertulliani . T. 4. c. 1059. C.

Substitutio mutua . Tom. 6. c. 193. E.

Substitutio pupillaris etiam exheredato fieri potest . Tom. 6. c. 175. E.

Substitutio, quæ nondum competit, extra bona nostra est . Tom. 6. c. 569. E.

Substitutio, cujus conditio nondum existit, non transferretur in heredem . Ibid. D.

Substitutio pupillaris a patre fieri potest filio, quem in potestate habet, non filio, quem in potestate non habet . T. 6. c. 568. C.

Substitutio pupillaris pars est prin-

cipalis testamenti . T. 6. c. 621. B.

Substitutio, quæ fit exheredato, non est substitutio ratione successione . T. 7. c. 907. C.

Substitutio codicillis facta an accipi possit pro fideicommissio . T. 7. c. 914. E.

Substitutio directæ pueri in secundum casum facta an tanquam precaria conservande voluntatis causâ valet . Tom. 7. c. 913. D. E.

Substitutio directæ in secundum casum non fit extraneo . Ibid. C. D.

Substitutio duplex quæ fit . Tom. 7. c. 908. A.

Substitutio, exheredato facta, odiosa est . T. 7. c. 907. E.

Substitutio, facta a pagano post pubertatem, inanis est . T. 7. c. 914. D.

Substitutio, facta filio post pubertatem a milite, an quali precaria valet, restituaturque hereditas cum fructibus in hereditate inventa . Ibid. D.

Substitutio inutilis redditur, substitutio petente contra tabulas . T. 7. c. 912. A.

Substitutio pupillaris an possit fieri liberis præteritis . Tom. 7. c. 902. A.

Substitutio mutua, & reciproca, quæ fit . T. 7. c. 911. A.

Substitutio non tantum ad pubertatem, sed etiam ad brevius tempus fieri potest . Tom. 7. c. 903. C.

Substitutio precaria, facta in iohannem, quovis valet . T. 7. c. 913. D.

Substitutio pupillaris corrumpitur, extraneo instituto repudiante . T. 7. c. 915. E.

Substitutio pupillaris cui possit fieri . T. 7. c. 934. A.

Substitutio pupillaris, destituito paterno testamento, an evanescat . T. 7. c. 902. B. C.

Substitutio pupillaris evanescit, si filius vivo patre moriatur, aut ex ejus exierit potestate . T. 7. c. 927. C.

Substitutio pupillaris fit, vel nominatim, vel generaliter, & quomodo ita fiat . T. 7. c. 908. D.

Substitutio pupillaris nudo heredis nomine substituitur . T. 7. c. 915. E.

Substitutio pupillaris, pater ab hostibus capto, & ita filio sui juris factio, an evanescat . T. 7. c. 927. D.

Substitutio pupillaris quando, & quatenus valet . Tom. 7. c. 177. E.

Substitutio, quæ fit a patre filio furioso, fit ad exemplum pupillaris . T. 7. c. 938. A. B. quando finitur . Ibid. B.

Substitutio pupillaris, quæ fit ultimo morienti, quando, & cur fiat . T. 7. c. 937. A.

Substitutio pupillaris quæ fit . T. 7.

c. 177. C.

Substitutio pupillaris quomodo fiat . T. 7. c. 899. C.

Substitutio pupillaris quot casus contineat . T. 7. c. 1005. C.

Substitutio pupillaris, supremo moriente filio facta, etiam vulgaris dicitur . T. 7. c. 932. B.

Substitutio pupillaris ut valet, an satis sit, si unus ex heredibus adierit hereditatem paternam . T. 7. c. 904. C.

Substitutio quæ fit, & quomodo fiat . T. 7. c. 898. B.

Substitutio quæ fit pupillo, & quæ fit luvio, quomodo, & quot modis differant . Tom. 7. c. 938. B. C.

Substitutio reciproca si impuberibus fiat personis, non continet pupillarem . T. 7. c. 911. E.

Substitutio reciproca facta a pagano duplex est, si facta fit paribus personis . T. 7. c. 912. C.

Substitutio simplex, & duplex quomodo fiant . Tom. 7. c. 899. D. E.

Substitutio sui ipsius an utilis sit . T. 7. c. 919. B.

Substitutio vulgaris introducta est legibus, pupillaris moribus . T. 7. c. 899. B. C. & c. 903. A.

Substitutio pupillaris quomodo rescindatur . Tom. 7. c. 902. B. C.

Substitutio vulgaris finitur additione . T. 7. c. 899. C. D.

Substitutio vulgaris variè fieri potest . T. 7. c. 933. E.

Substitutio vulgaris, & reciproca, quæ fit nullo casu expressio, nulli non potest fieri . Tom. 7. c. 911. E.

Substitutio vulgaris est ex 12. Tabulis . T. 7. c. 1057. A.

Substitutio pupillaris an fieri possit liberis præteritis . Tom. 7. c. 902. A.

Substitutio pupillaris est pars paterni testamenti . Ibid. B.

Substitutio quando pro duplici habetur . T. 7. c. 911. A.

Substitutio, quæ fit exheredato, odiosa est . T. 7. c. 907. E. idemque in ea servatur rigor juris . Ibid. E.

Substitutio vulgaris ut differat a substitutione pupillari . Tom. 7. c. 899. B. C.

Substitutio quæ fit impuberi, duplex est . T. 7. c. 908. A.

Substitutio precaria cui, & quomodo fiat . T. 7. c. 913. D.

Substitutio vulgaris in quo consistat . T. 8. c. 976. B. C.

Quotplex fit substitutio, & quot sint illius gradus . T. 8. c. 975. E. c. 976. A. B.

Substitutio aut directæ est, aut obliqua . T. 8. c. 976. B. directæ aut vulgaris est, aut pupillaris . Ibid. B. vulgaris est 12. Tabulis, pupillaris moribus introducta . Ibid. B.

- Substitutio pupillaris.** T. 8. c. 801. B.
Substitutio vulgaris cur dicitur. Ibid. B.
Substitutio ad heredem an transmittatur. T. 7. c. 909. A.
Substitutio vulgaris ridicula est in persona exheredati. T. 9. c. 741. B.
Substitutio directa, quæ sit filio impuberi heredi instituto, est duplex, vulgaris, & pupillaris. T. 9. c. 737. C.
Substitutio pupillaris finitur emancipatione. T. 9. c. 749. D.
Substitutio alia est pura, alia conditionalis. T. 9. c. 745. E.
Substitutio conditionalis quæ. T. 9. c. 716. B.
Substitutio omnis videtur esse conditionalis, & cur. T. 9. c. 725. D. vulgaris quæ dicitur. Ibid. D. item pupillaris quæ dicitur. Ibid. D.
Substitutio pupillaris excludit legitimum heredem pupilli. T. 9. c. 746. C.
Substitutio vulgaris est testamentum merum. Ibid. C.
Substitutio pupillaris est testamentum filii mei. Ibid. C.
Substitutio vulgaris quæ est. T. 7. c. 739. D.
Substitutio vulgaris sit in fideicommissis, & donationibus causis mortis. Ibid. D.
Substitutio tacita pupillaris. T. 9. c. 738. A. B.
Substitutio pupillaris directa, & precaria, siue fideicommissaria in quo differunt. T. 9. c. 750. D. E.
Substitutio vulgaris an finitur additione. T. 10. c. 787. A. B.
Substitutio vulgaris, & pupillaris. T. 10. c. 1089. E.
Substitutio quid sit. T. 10. c. 1165. C.
Substitutio expirat post adiam hæreditatem. T. 10. c. 1147. E.
Substitutio vulgaris an extinguatur post additionem hereditatis. T. 10. c. 1242. B. C.
Substitutionis heredis definitio, ac distinctio. T. 1. c. 799. D. E.
Substitutionis ordo, qui non servatur in substitutione vulgari, spectatur in substitutione pupillari. T. 4. c. 1063. A.
Substitutionis breuiloque nomen unde sumptum. Tom. 6. c. 193. E.
Substitutionis conditio pendente, pendebat legatum. T. 6. c. 200. A.
Substitutionis commodum heres fideicommissarius restituere debet. T. 6. c. 280. E.
Substitutionis fideicommissaria coniectura. T. 7. c. 1193. D. J.
Substitutionis pupillaris origo. T. 7. c. 903. A.
Substitutionis directæ, & precariæ differentia quæ. T. 7. c. 1279. A.
Substitutionis casus quot sint. T. 7. c. 1011. E. & c. 1013. A.
Substitutionis heredum, & legatariorum quæ differentia. T. 7. c. 1059. C. D.
Substitutionis heredum casus quot sunt. Ibid. D.
Substitutionis pupillaris, ut vulgaris, plures gradus facere possumus. T. 7. c. 898. D.
Substitutionis vulgaris, & pupillaris differentia quot, & quæ sint. T. 7. c. 899. B.
Substitutionis vulgaris spes transmittatur ad heredes. Tom. 7. c. 923. D.
Substitutionis jus, & adcrendi jus in quo differunt. T. 9. c. 748. E. & c. 749. A.
De substitutionis iure. T. 9. c. 655. A.
Substitutionis jus, & jus adcrendi in quo differunt. Ibid. A.
Substitutionis vulgaris hæc verba, *si heres non eris*, quomodo accipienda. T. 9. c. 746. B.
Substitutioni ademptio non inest. T. 4. c. 1189. C.
Substitutioni vulgari, impuberi factæ, tacite inest pupillarem, & contra. T. 7. c. 908. A.
Substitutioni vulgari pupillaris, & pupillari vulgaris quando iustit. T. 7. c. 910. D. & seq.
Substitutionem, verbis directis a milite factam post pubertatem, ad fideicommissum trahi. Tom. 3. c. 350. E.
Substitutionem vulgarem excludit adquisitio, pupillarem non item. T. 1. c. 1267. C.
Substitutionem pupillarem, non autem vulgarem rescindit bonorum possessio contra tabulas. T. 1. c. 1315. D.
Substitutionem pro hereditate accipi. T. 3. c. 178. C.
Substitutionem vulgarem extinguit additio. T. 4. c. 198. B.
Substitutionem pupillarem secundum tabulas confirmat testamentum pupillare. Tom. 6. c. 177. C.
Substitutionem, factam puberibus, tantum vulgarem esse substitutionem, non pupillarem. Tom. 7. c. 911. A.
Substitutionem omnem fieri purè, aut sub conditione. T. 7. c. 908. E.
Substitutionem pupillarem, generaliter factam, esse conditionalem. Ibid. B.
Substitutionem inter directam, vel vulgarem, & fideicommissariam magna differentia. T. 10. c. 1094. D.
Substitutionem vulgarem an extinguat mixtio pupilli sui. T. 10. c. 1242. D.
In substitutione pupillari successione ordo spectandus. T. 1. c. 111. D.
De substitutione precariæ constitutionis. T. 1. c. 660. D. & c. 668. C.
In substitutione pupillari sunt quasi duo testamenti, aut certum unum duorum causarum. T. 1. c. 114. C. D.
Substitutione vulgari testator sibi heredem facit, pupillari vero substitutione non sibi, sed pupillo. T. 4. c. 1070. D. E.
In substitutione pupillari tacite inest vulgaris. T. 8. c. 408. B.
Substitutione facta ultimo morienti, an fiat, ut jus legitimarum hereditatum inter fratres conseruetur. T. 7. c. 925. C.
Substitutione generaliter facta, qui vocentur. T. 7. c. 908. E. & c. 909. A.
Substitutio pupillari extraneo facta, si in hereditatem repudiaverit, an, & quando illa rursus convalescat. T. 7. c. 906. C. D.
Substitutione vulgari succedunt testatori, pupillari pupillo. T. 7. c. 910. D.
Substitutio pupillari facta, duo videtur testamenti, patris, & filii. T. 7. c. 906. D. E.
De substitutione facta pupillo exheredato. T. 7. c. 905. D. E.
De substitutione, quæ sit pagano. T. 7. c. 912. C. & c. 914. E.
De substitutione a male facta. T. 7. c. 912. C.
De substitutione pupillari. Tom. 7. c. 1193. A.
In substitutione quamvis distinguenda. T. 8. c. 978. C. D. quando iuvant. Ibid. c. 978. A.
De substitutione vulgari, si plures sint heredes instituti, & invicem substituti vulgariter, portiones eorum, qui non adierunt, adiunguntur adcreviscent, atiam invitis. T. 9. c. 748. E.
In substitutione vulgari, quæ sit filio impuberi a patre herede instituto, tacite inest substitutio pupillaris, & vicissim in hac illa. T. 9. c. 737. C.
De substitutione directa. Ibid. B. & seq.
De substitutione pupillari facta a militi filio impuberi, quem in potestate habuit mortis tempore. T. 9. c. 749. C.
In substitutione pupillari exigitur, ut is, cui facta est, in potestate morientis fuerit. T. 9. c. 749. C. D.
De substitutione vulgari, ut si sint tres heredes scripti ex disparibus partibus, & invicem substituti sint, nec in substitutione facta sit ultimum partium mentio. T. 9. c. 747. D. & seq.
De substitutione vulgari, & pupillari, si testator duos filios impuberes, quos in potestate habet, heredes instituit, & invicem substituit generaliter. T. 9. c. 743. B. & seq.
Substitutiones omnes in casum, & sub conditione fieri videntur. T. 1. c. 800. E.
Substitutiones directæ. T. 2. c. 398. B.
Substitutiones precariæ restitutiones dicuntur.

dicuntur; quia Graeci *ἐνταρ-
αση* etiam substitutiones pre-
carias vocant. Ibid. B.
Substitutiones quis adcrendi con-
servat. T. 6. c. 188. E.
Substitutiones pueribus factae sunt
vulgares substitutiones. Tom. 9.
c. 747. E.
Substitutiones introductas esse, ne
hereditates caderent in filium. T.
9. c. 749. B.
Substitutiones precarias pueribus
fieri possunt, & extraneo. T. 9.
c. 748. B.
Substitutiones precarie post aditam
hereditatem valent. Ibid. A.
Substitutiones simplices quae dicun-
tur, & eae. T. 9. c. 741. B.
Substitutiones pupillares. Tom. 9.
c. 740. A.
Substitutionum duo casus, primus, &
secundus. Tom. 1. c. 799. E. &
c. 800. A. & Tom. 2. c. 399.
C.
Substitutionem quot sint species. T.
7. c. 899. A.
Substitutionum duos solum esse ca-
sus, & qui illi sint. T. 7. c. 910.
D. & c. 938. A.
Substitutionum varia genera esse,
si personas species. T. 7. c. 911.
A.
De substitutionum conditionibus.
T. 9. c. 745. D. & seq.
De substitutionibus consultationes.
T. 1. c. 696. C. & seq.
De substitutionibus fideicommissa-
ris consultationes. T. 1. c. 679.
E.
De substitutionibus aëthereis, qui
melius scriperunt. T. 6. c. 158.
E.
De substitutionibus, & substitutioni-
bus sub conditione factis. T. 9.
c. 745. D. & seq.
De substitutionibus impuberum.
T. 9. c. 739. C. & seq.
De substitutionibus precariis, & con-
ditionibus in eis appoiitis. T. 9.
c. 745. D. & seq.
In substitutionibus faustissime casus
expresius dicitur ad tacitum, &
ubique est servanda semper de-
functi voluntas. T. 9. c. 737. B.
& seq.
A substitutis an repetita videantur
legata relicta ab institutis. T. 7.
c. 1472. D.
Substituto non videtur data condi-
tio, quae datur instituto. Tom. 1.
c. 1367. A.
Substituto deficiente, vocatur co-
heredes. T. 2. c. 1022. C.
A substituto legata relicta quomodo,
& quando solvantur. T. 6.
c. 81. D. E.
De substituto, & quae sunt in causa
ad eum cum testatore. T. 9.
c. 885. A. & seq.
Substituto, vel coheredi, qui iudicio
non adit, an necesse res iudi-
cata inter creditorem heredita-
rium, & filium heredem debito-
ris. T. 10. c. 1252. C.

Substitutum sequitur onus. T. 1.
c. 1097. B.
Substitutus quis dicatur. Tom. 1.
c. 339. A. & c. 1266. C.
Substitutus coheredis, & substituy-
tus exheredatus in quo differunt.
T. 4. c. 85. D. ratio conciliationis
qua. Ibid. D. an substitutus filio
impuberi heredi institutus, qui ab-
stinuit se bonis paternis, adit
hereditate pupillari teneatur ere-
ditoribus paternis. Tom. 6. c. 178.
E. & seq.
Ut substitutus qui non potest in totum
venire, saltem in partem ve-
nit, ut coheres substitutus. T. 6.
c. 198. B.
Substitutus directio in secundum casum
quam bona capiat. Tom. 7.
c. 913. G.
Substitutus precario in secundum
casum quae bona capiat. Ibid. D.
Substitutus an praefatur coheredi,
vel conjunctio in vacante parte.
T. 7. c. 929. A.
Substitutus an sustineat onus aeris
alieni, instituto hereditatem re-
pellente. T. 7. c. 1013. E.
Substitutus adrogato quae bona ca-
piat. T. 7. c. 917. A. & seq.
Substitutus an praefatur coheredi in
petenda bonorum possessione se-
cundum tabulas. Tom. 8. c. 141.
E.
Substitutus duobus an omnia lega-
ta ab utroque relicta praestare de-
beat, & quae sit ratio legis Val-
eicidii. T. 7. c. 933. A.
Substitutus, & institutus in una
hereditate an quis dici possit.
T. 7. c. 905. E.
Substitutus exheredatus si agnoscat
pupillarem hereditatem, an obli-
getur paternis oneribus. Tom. 7.
c. 916. A. B.
Substitutus filio supremo morienti,
quando, & quae bona capiat. T. 7.
c. 934. E. & seq.
Substitutus instituto coheredi quomodo
legata praestare debeat. T.
7. c. 936. E. C.
Substitutus interdum potius videtur
institutus, quam substitutus. T. 7.
c. 935. D.
Substitutus pupillaris non tantum
bona a patre accepta, sed & po-
tius adquisita capiat. T. 7. c. 917.
A.
Substitutus pupillo an possit sepa-
rare bona paterna a pupilli bonis.
T. 7. c. 915. C.
Substitutus pupillo an sit heres
testatoris, vel pupilli. Tom. 7.
c. 939. D.
Substitutus nunquam dici potest, cui
primo defertur hereditas. T. 7.
c. 898. D.
Substitutus quando utatur iure ad-
crendi cum institutis. T. 7.
c. 931. C. D.
Substitutus substituto videtur sub-
stitutus instituto. T. 7. c. 926.
B.
Substitutus secundo an debeat leg-

gatum reliquum a secundo. T. 7.
c. 1272. D.
Substitutus coheres coheredi. T. 7.
c. 1225. D.
Substitutus aliquando excludit in-
stitutum. Tom. 9. c. 791. B.
C.
Substitutus an teneatur actione iur-
dicatum ad eum hereditas per-
venit per repudiationem instituti.
T. 10. c. 787. B. C.
Substitutus an praefatur conjun-
cto, vel heredi. T. 10. c. 1252.
C.
Substitutiones quae sint. Tom. 7.
c. 390. E.
Subterfugere, & profugere longe
differunt. T. 3. c. 202. A. B.
Subterfugere apud Apulejum quid
significet. T. 10. c. 323. A.
Subtilitas verborum amittens in
contractibus. Vide, Voluntas
contrahentium.
Subvades quinam fuerint appella-
ti. T. 1. c. 795. C.
Subvades qui dicuntur. T. 4. c. 38.
A.
Mulieri subvenitur, ne damnum
patiat rei suae, non etiam ut
lucrum faciat. Tom. 4. c. 506.
B.
Suburbia, & pomerium in quo dif-
ferunt. T. 4. c. 359. E.
Succedentes ab intestato an omnia
conferant. T. 8. c. 90. E.
Succedere quis sibi ipsi potest ab in-
testato. T. 6. c. 202. A. B.
Succedere sibi ipsi an quis possit.
T. 10. c. 775. B.
Qui succedit in ius alicuius, igno-
rantiam habet iustam causam, nec
statim scire potest conditiones, &
ius rerum hereditarium. T. 4.
c. 948. E. ignorantiam hic eum
excusat. Ibid. E.
Successo legitima proximiori defer-
tur. T. 1. c. 450. D.
Successo vivo testatore sit. T. 1.
c. 1080. B.
Successo agnatorum. T. 1. c. 158.
D. & c. 169. A. cognatorum. Ibid.
c. 169. A. libertorum. Ibid. c. 178.
A.
Successo intestatorum. Tom. 1.
c. 454. E.
Successo leudi fraterni. Tom. 1.
c. 1249. E.
Successo non est in finis, & legiti-
mis. T. 1. c. 347. B.
Successo naturalium filiorum. T.
2. c. 1065. A.
Successo veteranorum, & militum.
T. 1. c. 828. C.
Succeso est hodie agnatis in legiti-
mis hereditatibus. Tom. 1. c. 163.
A.
Successo, quae per bonorum vendi-
tionem fiebat. Tom. 1. c. 190.
C.
Successo libertinorum pars est iur-
is patronatus omnium maxima,
& operae quoque libertorum omne
ciales. T. 6. c. 148. C.
Successo ingenuorum, & libertinorum
C g g g rum

- rum in quo differat. Tom. 7. c. 1130. B.
- Sucessio legitima quot cognatorum gradus complectatur. Tom. 8. c. 1015. D. E.
- Sucessio inter personas ejusdem gradus non est, sed jus adcrendi. T. 8. c. 1099. A.
- Sucessio intestati quomodo, & in quibus datur. T. 8. c. 162. B.
- Sucessio intestatorum primum liberis datur, deinde legitimis. T. 8. c. 183. D.
- Sucessio in suis quæ. T. 8. c. 196. D.
- Ut successio ex titulo de successorio edicto procedat, definitur Prætor certa tempora psecudæ bonorum possessionis. Ibid. c. 203. A. & seq.
- Sucessio an sit in suis heredibus, & legitimis. Tom. 8. c. 177. E. & c. 178. A. & seq.
- Sucessio inter liberos, & inter cognatos datur idcirco successio. T. 9. c. 657. A. & seq.
- Sucessio omnis quali contractus est. T. 9. c. 615. C.
- Sucessio alia est libertinorum, alia ingenuorum. Ibid. C.
- Sucessio duplex. T. 10. c. 783. D.
- Sucessio juris generalis est. T. 10. c. 921. E.
- Sucessiois feudi natura quæ sit. T. 2. c. 1298. C.
- Sucessiois ubi est emolumentum, an & ibi tutela, onus esse debeat. T. 1. c. 40. D.
- Sucessio legitimæ jus ab intestato exstat, testamento subsidente. T. 4. c. 403. B.
- Sucessiois ordo cum censat, ordinem scripturæ negligimus. T. 7. c. 907. E.
- Sucessiois ordo cum nullus est, ordo scripturæ servandus. Ibid. E.
- Sucessiois prima pars, primusque gradus ab intestato est liberorum. T. 8. c. 162. B. C.
- Sucessiois ab intestato prima pars est de bonorum possessione liberis danda ex utraque parte. Tom. 8. c. 164. E.
- De successiois repudiatione. T. 8. c. 199. E.
- Sucessiois spes an pacto remitti possit. T. 9. c. 29. D.
- Sucessiois jus adveniens hereditarias complectitur. T. 9. c. 255. C.
- Sucessiois variæ generæ. Tom. 9. c. 257. A. & seq.
- Sucessiois non est locus in hereditate legitima. T. 1. c. 456. D.
- Si non est successioi locus in legitima hereditate, quomodo successioi locus esse possit. T. 4. c. 112. A.
- Sucessioi locus est in querela. T. 4. c. 109. C.
- Sucessioi in querela inofficiosa quando locus sit. T. 7. c. 197. D. E.
- Sucessioi Unde liberi quando locus est. T. 8. c. 174. C.
- Sucessioem liberi qui sperat, & ejusdem impuberis tutelam gerit. T. 4. c. 319. C.
- Sucessioem agnoscere quid est. T. 4. c. 347. C.
- De successione ab intestato. T. 1. c. 654. B. & Tom. 9. c. 710. B. & seq.
- De successione feudi materis non conjugalit. T. 2. c. 1212. E.
- In successione jus patriæ spectatur. T. 1. c. 673. D.
- De successione domini in loco ejus, qui fratrem, vel filium habet. T. 2. c. 1212. C.
- De successione nepotis ex filia in feudum. T. 2. c. 1300. B.
- De successione filiorum fratris. T. 2. c. 1149. B.
- In successione libertorum aditum novum cessat. T. 4. c. 184. E.
- In successione quæ exiguitur. T. 7. c. 369. A.
- Sucessione ab intestato an excludatur defectu conditione, si qui institutus sit sub conditione emancipationis. T. 8. c. 181. E.
- Sucessione Unde cognati, qui excluduntur, & qui admittuntur ad successione. T. 8. c. 189. E. & c. 190. A. & seq.
- De successione matrum. Ibid. B.
- De successione intestati. Tom. 8. c. 161. C. & seq.
- De successione ingenuorum, & libertinorum. T. 8. c. 162. E.
- De successione in honorariis successibus. T. 8. c. 197. D.
- De successione in legitimis. Ibid. D.
- De successione primorum, & posterorum graduum. T. 8. c. 198. E.
- In successione intestati Prætor primo liberis dat bonorum possessionem. T. 8. c. 162. B.
- In successione patris an nothi detur bonorum possessio Unde legitimi. T. 8. c. 165. B.
- De successione matris. T. 9. c. 913. C.
- De successione, qua gradus cognitionis succedit gradui ipso jure. T. 9. c. 667. A. & seq.
- De successione, quæ datur edicto successorio. Ibid. A. & seq.
- In successione filii qui succedit, pater, an fratres. Tom. 9. c. 919. E.
- De successione aviarum. Tom. 9. c. 913. B.
- De successione ingenuorum. T. 9. c. 648. A.
- A successione ejus, cui aditum, an repellatur advocatus. T. 10. c. 499. E.
- Sucessiones libertorum. Tom. 1. c. 347. E.
- Ad successiones patris quos natura vocat. T. 9. c. 1147. B.
- Sucessiones intestatorum per quos gradus datur. T. 9. c. 925. A.
- De successione constitutione in lucra nuptialia. Tom. 2. c. 1110. B.
- Sucessionum gradus quot olim erant. T. 8. c. 162. D.
- Sucessionum gradus ab intestato quot, & qui sint. T. 8. c. 121. D. E.
- Sucessionum gradus in cognitione. T. 9. c. 227. A. & seq.
- De successioibus novella constitutio. T. 2. c. 1109. B.
- In successioibus pæne consonantia jura ingenuitatis, & libertinitatis. T. 1. c. 179. D.
- In successioibus fisco qui proficiantur. T. 8. c. 230. A. & seq.
- Sucessor juris quis dicatur. T. 3. c. 137. C.
- Succesor tam in vita, quam in virtute defuncti succedit. T. 1. c. 1124. B.
- Succesor honorarius. T. 1. c. 802. E.
- Succesor juris alius est, alius succesor rei. T. 4. c. 1460. E.
- Succesor rei legatarius est, heres vero succesor juris. Tom. 4. c. 915. C.
- Succesor juris est succesor vitiorum defuncti, non succesor rei. T. 4. c. 1460. E.
- Succesor tunc ex negotio gesto ab antecessore suo pro utilitate, vel necessitate Ecclesiæ. Tom. 6. c. 791. D.
- Succesor juris, & succesor rei in quo differant. T. 9. c. 1022. A.
- Successor singularis, & heredis differentia. T. 6. c. 827. E.
- Successor bonæ fidei defuncti occidet mala fide. Tom. 1. c. 1124. A. B.
- Successor non præjudicat taciturnitas, vel conniventia antecessoris. T. 4. c. 913. A.
- Succesorem juris universi, aut adoptorem & commoda sequuntur, & incommoda ejus, quem adoptavit. T. 6. c. 511. E.
- De successore ab intestato consultatio. T. 1. c. 654. B.
- Succesores honorarii, & successores prætorii. T. 2. c. 1023. A.
- Succesores clericorum factis delinctorum non obligantur. Tom. 2. c. 1223. C.
- Ad successores nostros non transeunt ea, quæ facti sunt, sed ex tantum, quæ sunt juris. T. 6. c. 259. B.
- Succesores honorarii qui. Tom. 7. c. 490. A. B.
- Succesores prætorii qui. Ibid. A.
- Succesores juris universi qui sint. T. 8. c. 387. E.
- Succesores rei qui dicantur. Ibid. E.
- Successorum generæ quot, & quæ sint. T. 8. c. 387. E.
- De successioibus in Africa. T. 2. c. 1088. C.
- De successorio edicto. T. 8. c. 196. C. & seq.
- Successorium edictum. T. 1. c. 349. E. & T. 2. c. 390. B.
- Successorium edictum dicitur & successoria pars, & successorium caput. T. 8. c. 196. D.

Successorium edictum an porrigatur in legitimis heredibus. Tom. 9. c. 669. A.
 Successorium edictum. T. 9. c. 667. A. & seq.
 Successorium pactum; Tom. 9. c. 109. E.
 Successorium edictum cur sit, & quotupliciter dicatur. Tom. 10. c. 783. E.
 Suetonius locus emendatus. Tom. 9. c. 873. C.
 Suetonius in Augusto Cesare, qui auctor fuit legis Juliae de divortio, divortium modum imposuit. T. 4. c. 1479. A.
 Suetonius emendatus; Tom. 6. c. 186. B.
 Suffragationem suam posse recte vendere eos, qui valent gratia apud Principem. T. 9. c. 116. B.
 Suffragatori siquid promissum sit, potest peti conditione si certum petatur. T. 9. c. 115. D.
 Suffragatori facta sponsio ex scripto, quod pro stipulatione habeatur. T. 9. c. 116. B.
 Suffragatori quod promissum est, an possit peti. T. 10. c. 628. A.
 Suffragia emendata. T. 3. c. 20. A.
 Suffragia manu porrecta fieri solebant. T. 1. c. 1152. B.
 Suffragii speciem praerogativam habentes aliis praestari debent. T. 4. c. 862. E.
 Suffragii nomine prohibitum est, quod a magistratibus datur, vel suffragatoribus, vel etiam nequid publicis rationibus inferatur. T. 9. c. 116. B.
 De suffragiis corrumperendis. T. 9. c. 1451. E. & c. 1452. A.
 Actione de suffragio quis teneatur. T. 10. c. 958. C.
 Suffragium quid sit. T. 1. c. 1046. A. & T. 10. c. 628. A.
 Suffragium multa habet significata, & quae sint. T. 9. c. 115. C. D.
 Suffragere sanguinem quid. Vide, Sanguinem suffragere.
 Supgrunda quae sint, & unde dicantur. T. 1. c. 833. D. E.
 Supgrunda, five supgrunda, quae & grunda vocant. T. 7. c. 405. E.
 Supgrunda dicuntur parvula sepulcra. T. 1. c. 833. E.
 Sui heredes qui dicantur. Tom. 1. c. 122. D. & c. 333. C.
 Sui heredes definitio. T. 1. c. 1066. E.
 Sui, & legitimi heredes. Tom. 1. c. 829. E.
 Sui iuris qui sint. Tom. 1. c. 310. E.
 Sui iuris sit quis aut emancipatione, aut patris morte. Tom. 1. c. 1030. B.
 Sui heredes aut sunt naturales, aut non naturales. T. 4. c. 779. D. non naturales iure veteri qui sunt. Ibid. D. qui naturales, sui heredes dicuntur. Ibid. E.

Sui heredes qui sunt. T. 4. c. 780. B. C. & Tom. 10. c. 773. E.
 Sui heredes quomodo ethicantur. T. 8. c. 1012. A.
 Sui heredes quinam dicantur. T. 8. c. 178. C. & c. 985. D. & c. 1031. C.
 Sui qui dicantur. T. 8. c. 564. E.
 Qui sui esse desiderant patri emancipatione, nec consanguinei, nec agnati esse vel patri, vel fratribus, vel ceteris, & cur. T. 8. c. 189. A. B.
 Sui sunt agnati. T. 8. c. 179. D.
 Sui defuncti, si abstineant se bonis paternis. T. 9. c. 919. B. & dicuntur repudiare hereditatem. Ibid. B.
 Sui possunt hereditatem adire, possunt etiam non adire. Ibid. B. C.
 Sui qui non sunt, nec agnati sunt. T. 10. c. 775. B.
 Sui liberi non deliberant, sed existunt heredes statim, etiam invitati, & ignorantes. T. 10. c. 784. D.
 In suis successio quae. T. 8. c. 196. C. D.
 A suis alienum est verbum repudiandi. T. 9. c. 919. C.
 Suis heredibus existentibus nihil pro herede posse ulscapi, quid sit. T. 9. c. 1000. B.
 De suis heredibus. T. 9. c. 760. E. & c. 761. A. & seq.
 De suis, & legitimis liberis, & ex filia nepotibus ab intestato venientibus. Tom. 9. c. 910. B. & seq.
 Suis heredibus existentibus, nemo ulscapere potest pro herede. T. 10. c. 690. D.
 Suis liberis non tantum datur honorum possessio unde liberi, sed etiam unde legitimi. T. 10. c. 775. B. & c. 778. C.
 Suis in heredibus cur necessaria non sit aditio, vel honorum possessio. T. 10. c. 733. E.
 In suis, & in legitimis heredibus an sit successio. Tom. 10. c. 782. C.
 Suius est species agnationis. T. 4. c. 355. E. & c. 781. C. & T. 8. c. 179. D. & T. 2. c. 910. E. species agnationis quae sunt. T. 4. c. 781. C.
 Suiusatem emancipatio soluit. T. 8. c. 197. A.
 Sume Jurisconsultum est verbum. T. 1. c. 1216. C.
 Verbi sumere varia significata. T. 10. c. 543. C.
 Summa modica quanti est intelligenda. T. 2. c. 980. B.
 Summa pignoris quae dicitur. T. 4. c. 212. E. & c. 133. A.
 Summa dignitas solvit praelectionem operatum. Tom. 6. c. 403. C.
 Summa quae certa dicitur, quae incerta. T. 7. c. 645. E.
 Summa res est incorporalis. Tom.

to. c. 760. A.
 Summa ruralis liber est peroneccus larius. T. 9. c. 420. B.
 Summari qui sint. T. 2. c. 1086. A. & c. 1108. C.
 Summarum appellatio quae continentur. T. 7. c. 288. C.
 Summates Alexandrini quinque. T. 2. c. 712. D.
 Summates Pontifici est duos Episcopos uirire. T. 6. c. 1011. E.
 Summi Pontificis est restituere legem. T. 6. c. 930. E.
 Summi Pontificis est decreta Concilii Provincialia remittere, vel relaxare. T. 6. c. 1000. C. D.
 Summi Pontificis est iurjurandum interpretari. T. 6. c. 902. C.
 Summi Pontificis est adfocis confirmare, quae alias non valent. T. 6. c. 1003. A.
 Summo eo, cujus nomen quis induit, an sublimitas veniat. T. 4. c. 470. A. B.
 Summum jus non semper iustitia est. T. 4. c. 92. D.
 Summus Pontifex potest dispensare de nuptiis prohibitis. Tom. 6. c. 1112. C. & c. 1124. C.
 Summus Pontifex de pluralitate beneficiorum dispensare potest. T. 6. c. 988. D.
 Summus Pontifex a nemine iudicatur. T. 6. c. 774. A.
 Summus Pontifex Ecclesiae Princeps dicitur. T. 6. c. 930. E.
 Summus Pontifex habet in sua iurisdictione bona clericorum, Romanorum, proficentium appellations exequenda causa. T. 6. c. 961. B.
 De sumptibus necessariis, & utilibus. T. 1. c. 151. B. & seq.
 Cuius sumptibus res exhibenda est. T. 7. c. 619. B.
 De sumptibus in rem communem. T. 7. c. 575. D.
 De sumptibus debet iudex pronuntiare aliquid, vel debet ab eorum praestatione victum absolvere, ut invicem partes compen sent expensas litis, vel conditio res debet etiam victum in expensis, & absolvere ab expensis ex iusta causa. T. 2. c. 1088. A.
 Sumptibus iustus deductus fructus intelligi. T. 2. c. 1086. A.
 Sumptum facere pietatis nomine est lucrum. T. 2. c. 1034. C.
 Sumptus muneris iniuncti ad omnes pertinet collegas. T. 2. c. 823. B.
 Sumptus funeris. T. 3. c. 311. A.
 Sumptus purgare. T. 3. c. 302. C.
 An ullus sumptus pro parte in causam servituti fieri possit. T. 4. c. 881. A. opinio Cassii quae; & ejus refutatio. Ibid. A.
 Sumptus in litem facere necessarios, ac probabiles nunc aliquis a me repetere possit pro parte iudicio negotiorum gestorum. Tom. 4. c. 880. D.
 Sumptus, in re vendita ante traditionem factos, an emptor vendi

tori restituere debeat. Tom. 7. c. 770. A.

Sumptus necessarii, vel utiles, vel voluptuarii. T. 7. c. 296. E. hos reputat possessor bonæ fidei ante litis contestationem. Ibid. c. 295. D.

Sumptus iusti fueris qui assumentur. T. 7. c. 1192. D.

Sumptus liti. T. 9. c. 1087. C.

Sumptus itinerarii. Ibid. D.

Sumptus iustos, quos fecit possessor hereditatis de suo propter onera hereditaria, compensat. Tom. 9. c. 165. B. & seq.

Sumptus in litem factos a procuratore repeti actione mandati contrariè, etiam si procurator non vicerit. T. 9. c. 357. C.

Sumptus iusti qui dicuntur. T. 9. c. 184. B.

Sumptus minuunt sanctus. Ibid. B.

Sumptus liti. Vide, L. expensæ, impensæ.

Sumptus, & viaticæ, præstat, qui scilicet producit. T. 9. c. 276. A.

Sumptus liti quidam litigantes non solvunt quodam privilegio. T. 9. c. 1088. D.

Sumptus, quos post perfectam emptionem ante traditionem venditor fecit in re vendita, veniunt in actione venditi. T. 10. c. 1015. B.

Sumptuum usuræ quomodo purgatur. T. 4. c. 877. A.

Sumptuum, & dupli ratio an servetur in cruciatione empti hominis. T. 7. c. 809. C.

In sumptuum ponenda ratio nihil esse differentiam inter bonæ, & malæ fidei possibiles. T. 7. c. 300. D.

Sumptuum condemnatio an fiat ante victoriam. T. 10. c. 1219. D.

Sumptuum æstimatum an possit fieri post sententiam ab eodem iudice. T. 10. c. 1240. A.

De suo quæque largiri oportet, non de alieno. Tom. 4. c. 1247. E.

De suo præterito testamento patris. T. 8. c. 175. D. & seq.

Suorum nomen unde. T. 1. c. 123. A.

Suorum nomen est legitimum. T. 8. c. 364. E.

Suorum nomen est civile nomen. T. 8. c. 190. B.

Suorum heredum appellatio unde nigrinum Iunii. Tom. 8. c. 177. E.

Suorum nomine qui continentur. T. 10. c. 1217. B.

Supplex quis sit. T. 1. c. 411. A.

Supplex instrumento fundi legato non continetur. Ibid. A. & c. 807. D.

Supplex non domus, sed domini instrumentum est. T. 4. c. 1133. E.

Supplex quid sit, & quæ contineat. T. 7. c. 966. D.

Supplex legata an dividi possit.

T. 7. c. 1092. B.

Supplex in urbe, an urbana legatur, multum refert. T. 2. c. 403. A. B.

Suppellectili legata quæ continentur. T. 1. c. 434. E. & c. 435. A.

Suppellectili legata non spectatur materia, sed saltem species. T. 4. c. 1183. C.

Suppellectili legata, an vasa argentea quoque debeantur. Tom. 4. c. 183. L.

Suppellectili legata cum domo, quæ supplex debetur. T. 4. c. 1135. C.

Suppellectili legata, vel instructio prædio generaliter, si species quædam ejusdem enumerantur, an generi per speciem deiciatur. T. 4. c. 1182. E. & c. 1183. A.

Suppellectili legata an videatur testator vellem legasse. T. 7. c. 967. B.

Suppellectili legata, an debeatur argentum eorum. Ibid. A.

In suppellectili sunt hodie candelabra argentea. T. 7. c. 966. E.

Suppellectili appellatio quid continetur. T. 6. c. 669. E.

Superbi nomen utrique Tarquinio tribuisse videntur auctores. T. 1. c. 892. B.

Superbie qualitate non caret pura, nitidaque mens. T. 10. c. 820. A. B.

Superbus, & contumax in quo differunt. T. 4. c. 162. E.

Superbus pro superstiti in versis litteris scribitur in Pandectis. T. 7. c. 381. A.

Superbus quis sit. T. 8. c. 834. B.

Verbum superesse an conveniat advocatis. T. 10. c. 884. E.

Quod superest, ejus repetitio non est. T. 4. c. 877. C.

Supererogatio provincialibus induplum tenentur. T. 2. c. 684. D.

Superficia actio. T. 7. c. 376. B.

C. de quibus rebus est. Ibid. C.

Superficia prædia veniunt in actionem familiaris crescendæ. T. 7. c. 500. E. veniunt etiam in actionem communi dividendo. Ibid. E.

Superficia venditio. Tom. 7. c. 344. B. & c. 347. B. & seq.

Superficia prædia. T. 9. c. 1019. B. Vide, Prædia.

Superficia quamquam sint. T. 10. c. 590. C. D.

Superficia definitio quæ. Tom. 7. c. 344. B.

Superficia si sint plures ejusdem rei, quæ actio dabitur ut eos. T. 7. c. 377. D.

De superficia jure. T. 6. c. 233. D.

Superficio datur vindictio utilis adversus soli domonium. T. 8. c. 838. B.

Superficia jura. Tom. 6. c. 233. D. & T. 9. c. 416. D. & T. 10. c. 518. B.

Superficia jura vendi, donari,

& legari potest ab emphiteuticario, vel superficiario. Tom. 7. c. 377. E.

Superficia prædium potest pigmori dari a superficiario. T. 8. c. 614. C.

Superficia inter, & emphiteuticarium differentia. Tom. 10. c. 518. B. C.

Superficia est quasi inquilinus. T. 1. c. 832. D.

Superficia jura servitutem imponere potest. T. 2. c. 1243. E. & c. 1244. A.

Superficia fundi, & servitutis fundo debet vindictioem habere. T. 2. c. 1243. E.

Superficia jura pignori pro domino habetur. T. 6. c. 111. B.

Superficia ad servitutem imponere, vel acquirere possit superficio. T. 7. c. 382. B. C.

Superficia est tanquam inquilinus. Ibid. C.

Superficia superficia an servitutem imponere possit. Tom. 7. c. 381. E. & c. 382. A.

Superficia quis dicitur. Tom. 7. c. 344. B. C. & c. 382. A. B.

Superficia jura, & emphiteuticaria in quo differunt. T. 7. c. 500. E. & c. 501. A.

Superficia, & emphiteuticaria in quo conveniunt, & in quo differunt. T. 7. c. 345. A. B.

Superficia est loco domus. T. 8. c. 330. B.

Superficia non est domus, sed quasi inquilinus. T. 9. c. 329. B.

Superficia an possit mutare novum opus. T. 10. c. 1182. A.

Superficia soli sequitur jus. T. 1. c. 1330. B.

Superficia domus pars minima, si cum solo conferatur. T. 4. c. 245. B.

Superficia non potest esse sine loco & solo; solum vero sine superficia esse potest. T. 4. c. 457. E.

Superficia solo cedit. T. 6. c. 219. B. & c. 233. D. sequitur jura soli, causam, conditionem soli. Ibid. c. 233. D.

Superficia sequitur jus soli. T. 6. c. 336. E. & c. 337. A.

Superficia credit folio, regula juris. T. 7. c. 382. B.

Superficia agrorum quæ sit. T. 7. c. 455. B.

Superficia inedificata est communis, cum solum est commune. T. 7. c. 380. D.

Superficia quid. T. 7. c. 382. A.

Superficia credit folio. T. 8. c. 238. B.

Superficia per se a domino non possidentur, sed cum universitate adiunguntur. T. 10. c. 334. E.

Superficia ejus factus est solum. T. 10. c. 42. B.

De superficia, & projectionis possessione interdictum dari ad exemplum Uti possidetis. T. 3. c. 486. B.

Superficia appellatio latior, quam edificia. T. 4. c. 245. B.

Superficii nomine quæ comprehenduntur. T. 1. c. 1130. A.

Superficiem, idest, domum, & folium unam esse rem. T. 1. c. 1149. A.

De superficie interdictum an possit trahi ad projectionem. Tom. 10. c. 335. D.

De superficie possessione interdictum dari ad exemplum Uti possidetis. T. 3. c. 486. B. C.

De superficie interdictum. Ibid. B.

De superficie, vel superficie casus notandus. T. 9. c. 328. B.

Superficium quid sit. T. 1. c. 1130. A. & T. 7. c. 382. A.

Superficium non est res soli, proinde superficium dotale alienari posse, uxore volente, non etiam adde. T. 3. c. 486. B. C.

Superficium hodie vendi potest, uxore volente. T. 3. c. 441. C.

Superficium aliud est, aliud edificium. T. 7. c. 382. A.

Superficium dicitur, ut edificium. Ibid. A.

Superficius est res immobilis, non res soli. T. 9. c. 328. B.

Superflua non nocent. T. 1. c. 1379. E.

Superflua facta prodest juri nostro, nocere non possunt. T. 1. c. 417. C. & T. 8. c. 316. A.

Superflua appellatio. Vide, Appellatio.

Cui superfluum hereditatis restituitur ex causa fideicommissi, an sit Trebellianus fideicommissarius. T. 4. c. 360. C.

Superfluum cui restituitur, an sit fideicommissarius Trebellianus. T. 10. c. 494. B.

Superhabere verbum. T. 9. c. 832. A. Vide, Insuperhabere.

Superindictio, & superindictum. T. 8. c. 677. D. E.

Supernumerarii. Tom. 2. c. 809. B.

Supernumerarii sunt sub jurisdictione Praefecti Urbis, aut Praefecti. T. 2. c. 997. E.

Supernumerariorum gradus, ac dignitas. T. 2. c. 941. B.

Superspondium quid vocant veteres. T. 2. c. 775. C. D.

Superstitiosa appellatio. Vide, Appellatio.

Supervacua quoquam nocent. T. 4. c. 493. A.

Supervacua scriptura. Vide, Scriptura supervacua.

Supervacua appellatio. Vide, Appellatio.

Supervacua adiones. Vide, Actiones supervacuae.

Supervivere quid sit. T. 1. c. 86. D.

Supervivere quid sonet. Tom. 8. c. 955. B.

Supplements partium. T. 9. c. 1107. C.

Supplicando quod prodest, & nemini nocet, facile impetratur. T. 10. c. 837. D.

Supplicare an liceat Principi contra tentum Praefecti praetorio. Ibid. C.

Supplicare an liceat, ne debitor utatur praescriptioe dilatoria, sive temporali. Ibid. E.

Supplicatio, & restitutio in integrum adversus sententiam Praefecti praetorio in quo differunt. Tom. 9. c. 1056. B. & c. 1057. A.

Supplicia summa, minima, & mediocria quæ. T. 1. c. 459. B.

Supplicia extrema in eos sunt conlumenda, qui extrema scelera commiserunt. T. 10. c. 887. A.

De supplicio crucis, & turca. T. 3. c. 417. A.

Suppliciorum genera varia. Ibid. A. B. C.

Supplicium de indemnitate sumere nemini licet. Tom. 3. c. 97. A. B.

Supplicium ultimum, aut novissimum, quid sit. T. 3. c. 84. A. B.

Supplicium totæ a Francisco Galorum Rege in grassatores constitutum. T. 3. c. 77. B.

Supplicium crucis a Constantino sublatum, & ejus loco furca introducta. T. 1. c. 499. C.

Qui ad supplicium ducitur, per vim ne a clericis, vel monachis eripatur, lex constituit. Tom. 9. c. 1110. D.

Qui ad supplicium ducitur, potest quis ejus nomine appellationem interponere, eo invito. Ibid. D.

Ad supplicium quomodo ducantur damnati extremo supplicio. T. 9. c. 1389. A.

Supplicium esse penam peccati. T. 9. c. 1478. E.

Supplicium crucis, quod Romanis erat solenne, & legitimum, Constantinus solum a iudiciis, & foro. T. 10. c. 827. D.

De suppositi partis accusatione. T. 9. c. 1441. D. & seq.

Suppositi partis mortui res, non perimi questionem hereditatis. T. 9. c. 1123. D.

Suprema tabula quæ. T. 8. c. 555. A.

Supremus, vel ultimus non semper dicitur comparatione primi. T. 1. c. 1313. C.

Supremus de quibus dicatur. T. 8. c. 602. A. B.

Supremus quis. T. 8. c. 555. A.

Supremi res ab uno ex transigentibus aliud est, aliud latere sine transigentis fraude. T. 10. c. 612. E. & c. 613. A.

Surdi loco absentium habentur. T. 1. c. 97. D.

Surditas morbi nomine significatur. T. 9. c. 607. E.

Surdo testamenti factio non est. T. 4. c. 1091. C.

Surdum facere testamentum non posse. T. 8. c. 596. A. Iulianus non jure potest. Ibid. A.

Surdus, & mutus re, literis, & consensu obligari possunt, verbis non item. T. 1. c. 1152. C.

Surdus, & mutus ut servos manumittere possunt. T. 1. c. 453. A.

Surdus an leudum retinere possit. T. 2. c. 1290. A.

Surdus per se stipulationem contrahere non potest, per proprium servum potest. T. 1. c. 1153. A.

Surdus in testamento testis esse non potest. T. 1. c. 330. C.

Surdus hereditatem adire nequit, & cur. T. 4. c. 396. B. C.

Surdus, & mutus pro absentibus, & ignorantibus habentur. Tom. 4. c. 1146. B.

Surdus, & mutus an honorum possessionem petere possint, & an eis dies petendi possessionis cedant. T. 4. c. 396. B.

Surdus, & mutus ut matrimonium contrahere possint, ita procuratores dari, & qua ratione hoc illi concedatur. T. 1. c. 115. A.

Surdus, & mutus tutor esse, aut dari non possunt. Ibid. B.

Surdus matrimonium contrahere potest. T. 6. c. 1071. E.

Surdus an possit testamentum facere. T. 7. c. 938. A. B. & T. 8. c. 967. B. & c. 968. C. & T. 10. c. 782. B.

Surdus quare non possit stipulari, nec promittere. Tom. 8. c. 1057. C.

Surdus an obligationem contrahere possit. T. 8. c. 324. B.

Surdus an intervenire possit in contractibus perficiendis, qui nudo consensu perficiuntur. Tom. 8. c. 383. B. an in contractibus, qui verbis perficiuntur, intervenire possit. Ibid. C.

Suicepti qui sunt. Tom. 2. c. 850. B.

Suicepti quinam sint. T. 10. c. 744. A. a vassalla separatur. Ibid. A.

Suiceptor aurarius quis sit, & ut creetur. T. 2. c. 680. C.

Suiceptor, vel tabellarius, qui aliquod fraudis admittit, an deo ad illud officium revocari possit. T. 10. c. 728. A. B.

Suiceptores qui sint, & eorum privilegium. T. 1. c. 772. B. C.

Suiceptores odo curia quo periculo creat. T. 2. c. 775. A. eorum officium. Ibid. D.

Suiceptores duo in singulis provinciis constituendi. Tom. 2. c. 776. C.

Suiceptores rerum privatarum Caesaris quomodo creantur. Tom. 2. c. 646. D. E.

Suiceptores tributorum ex quibus personis creantur. T. 2. c. 709. E.

Suiceptores canonicum creantur fide, & periculo nominatorum. T. 2. c. 773. B.

Suiceptores vini, idest, caupones. T. 2. c. 807. C.

Suiceptores largitionalium rationes arce attingere non debent. T. 2.

- T. 2. c. 690. B.
De fufceptoribus, & eorum matrimonis. Tom. 6. c. 1108. B. & f. q.
Sufceptor qui dicitur, a vafillo dicitur velus est. T. 9. c. 420. B.
Sufcipere nomina debitorum, & agnoscere quid fit, & quomodo differant. T. 5. c. 1096. D.
Sufcipere verbum commune est advocatorum, & procuratorum, cum quadam tamen differentia. Tom. 10. c. 884. E. & c. 885. A.
Sufpectas sententias infirmæ confirmationes faciunt. T. 6. c. 390. E.
Sufpecti vel fufpicionis actio famosa est. T. 1. c. 56. D.
Sufpecti pofultatio. Tom. 1. c. 792. E.
Sufpecti crimen unde defcendat. T. 8. c. 947. C.
Sufpecti cognitionem lege dari. T. 8. c. 665. B.
Sufpecti actio locum habet durante tutela, non finita tutela. T. 9. c. 584. B.
Sufpectos tutores removendi ius cui datum. T. 8. c. 947. C.
Sufpectos pofulare quoniam poffint. Ibid. C.
Sufpectum tutorem cur foli mores faciunt, fufpectum heredem foli facultates. T. 9. c. 539. E.
Sufpectus quoniam dicitur. Tom. 1. c. 424. B. & T. 8. c. 928. A.
Sufpecta cognitione maleficiam fit fero repræfentanda libertas ex causa fideicommissi. T. 4. c. 1249. A.
Sufpenfionis eadem vis, quæ excommunicationis. T. 6. c. 910. A.
Sufpicari, & præfumere funt diverfa. T. 7. c. 1425. C.
Sufpicium abique acculatione, & damnatione an fufficiat. Tom. 6. c. 599. E.
Sufpicio divitiarum malè partarum quæ. T. 9. c. 593. B.
Sufpiciones nascuntur ex argumentis. T. 10. c. 946. D.
Sufpicio fraudis in votorum celebratione an in egressu contrahendis interveniat. Tom. 4. c. 816. C.
Sufpicio fraudis num ceflet in nepote fufcepto in adoptiva familia ex adoptivo filio. Ibid. B. quæ huiusmodi folutio. Ibid. B. C. fecus conftitutio D. P. Ibid. C.
Sua res. Vide. Res.
Sua res condicere conditione furtiva contra regulas juris. T. 10. c. 956. B.
Sua rei empti an valeat. Tom. 7. c. 699. C. D.
Suum rem in conditione certi nemo condicit. T. 7. c. 450. E. in conditione incerti condicit. Ibid. E.
Inter suum heredem, & emancipatum circa causam transmissionis differentia quæ. Tom. 4. c. 403. A.
Inter suum, & emancipatum filium differentia quæ. T. 4. c. 66. B.
Suum petentibus juris ignorantia an noccat. T. 4. c. 504. D.
Suum cuique avelli non potest. T. 5. c. 456. E.
Quod suum non est, nemo in alium transferre potest. T. 6. c. 4. B.
Suum heredem facit adoptio. T. 9. c. 910. C.
Suum heredem exiftere aliud est, aliud exflare. T. 9. c. 1000. B.
Suum in heredem, qui se abstinuit bonis, five se abstinuerit suo iure, vel beneficio ætatis reftitutus, creditoribus hereditariis non dari actionem, neque in fideiufiores ab eo datos. T. 9. c. 787. D.
Suum non est nepos, si filius præcedat, sed est agnatus. Tom. 4. c. 781. C.
Suum non est frater, & est tamen agnatus. Ibid. C.
Suum ignorans bonorum poffeffionem acquirit. T. 4. c. 403. E.
Suum heres iure legitimo hereditatem evincit. Tom. 4. c. 506. C.
Suum, & filium emancipatus in quo differunt. Tom. 4. c. 469. C. & Tom. 9. c. 660. E. & c. 698. D.
Suum heres an ex testamento fit. T. 4. c. 83. C.
Suum heres invitus fit heres. T. 4. c. 690. B.
Sui heres. Vide. Heres.
Suum heres quando, & ubi cum emancipatis concurrere dicatur in bonorum poffeffione petenda. T. 5. c. 603. C. D. & seq.
Suum cum emancipato in bonorum poffeffione concurrens, an, & quando legata præstet. Tom. 5. c. 608. C. & seq.
Suum heres filius ipfo iure est, etiam citra aditionem. Tom. 5. c. 602. D.
Suum heres, & extraneus in quo differunt. T. 6. c. 281. A.
Suum heres patris heres statim existit. T. 6. c. 164. A.
Suum heres proprio est filius, vel nepos, vel quis alius ex linea liberorum, qui in familia delincentis parentis proximum gradum tenet eo tempore, quo is moritur, vel quo hereditas ejus ei defertur. T. 6. c. 294. B.
Suum heres regulariter non potest reverfi ad hereditatem, quam repudiavit, nisi fit res integra, & intra triennium. T. 9. c. 787. B.
Suum heres an pro iure credite poffit ufucapere. T. 10. c. 650. E.
Suum heres qui esse non potest, non potest esse agnatus. T. 10. c. 774. B.
Sycomoræ Nili dicuntur filii. T. 10. c. 569. E.
Syllabarum vocibus Jurifconfultorum vocat Tullius. T. 10. c. 915. E.
Syllabis figura frequens est in av-
- eribus. T. 9. c. 482. C.
Syllogismi nihil valent in novis constitutionibus. T. 9. c. 763. E.
Syllogismus mentiens. T. 8. c. 609. D.
Io sylva data in dotem hæc diffinitio notatur, an fit caduca, an incorporea. T. 4. c. 292. E. & c. 293. A.
K sylva si factum sit, non vale, ao alius fundus ejus intelligatur. T. 5. c. 820. A.
Sylva si pignori obligata fit, materiam ejus sylvæ omnis, arbores omnes sunt in pignoris causa, & navis, vel arca ex ea materia, arboribusque collecta, non sunt in pignoris causa, & cur. T. 5. c. 425. C.
Sylva caduca immatura, & sylva incorporea. T. 8. c. 512. C. & seq.
Sylvæ vendita, an lere emptorem sequatur. T. 8. c. 252. D.
Sylva caduca. Tom. 8. c. 512. B. C. an fructus ejus eadem cadere possit. Ibid. D.
Sylva caduca immatura causa est io fructu. Ibid. E.
Sylva pofitio non est periculosa. T. 5. c. 268. E.
Sylva caduca olim quomodo cadebat, & quomodo hodie. T. 4. c. 292. C.
Sylvam de herbis etiam dici. Ibid. E.
Sylvam pro viridario accipi. Ibid. E.
Symbola testamentorum, manumissionum, & stipulationum. T. 1. c. 1151. A. B.
Symbola mercedis. T. 9. c. 1024. A.
Symbola solemnia an sint in stipulationibus. T. 10. c. 585. A.
Symbolum mancipationum, accipitationum, & manumissionum quod est. T. 4. c. 747. D. E.
Symmachi opinio de equo mutato. T. 5. c. 192. C.
Synagoga iudeorum ao sint licite. T. 10. c. 831. A.
Synallagma alia sunt *synallagma*; alia *synallagma*. T. 1. c. 1151. A.
Synchysis, publica comparatio specierum. T. 3. c. 21. B.
Syndici quoniam sint. T. 2. c. 181. E. & T. 10. c. 944. B.
Syndici, & actores quam actionem conveniri possint. T. 5. c. 120. A.
Syndicus agere potest pro populo. T. 1. c. 271. C.
Syndicus quilibet in locis in peripetuum designatur. T. 5. c. 121. D.
Syndicus quando, & a quibus eligendus, & ad quid. T. 6. c. 279. B.
Syndicus non potest jurjurandum deferre. T. 9. c. 193. A.
Syngrapha probatur creditum. T. 9. c. 214. E.
Syngrapha eodem facit. T. 9. c. 256. D.
In syngrapha sufficiunt tres testes. T. 9.

T. 9. c. 275. D.
An ex syngrapha conditio nascatur. T. 9. c. 214. D.
Syngrapha. Vide, Conditio ex syngrapha.
Syngrapham, quæ majorem quantitatem continet, iudex non recipiet, nisi subscripterint tres testes. T. 9. c. 214. D.
Synodaticum quid. T. 6. c. 1001. B.
Synodi Provinciales indigent confirmatione Romani Pontificis. T. 6. c. 922. C.
Synodici quinam appellentur. T. 2. c. 1038. B. C.
Synodus potest ex iusta causa Episcopum removere Episcopatu. T. 6. c. 922. A.
Synodus Episcopalis quid. Vide, Concilium.
De Synodo ad titulum Codicis, ut nemini liceat in coemptione specterem se excusare, & de munere Sionici. T. 5. c. 21. B.
Synopsi quid sit. T. 5. c. 193. A.
Synopsi duorum constitutum.
Graecum, quæ in tit. Codicis de testibus deserviantur. T. 5. c. 2402. B.
Synopsi est forma extruendi operis. T. 10. c. 597. B.
Synopsis quid sit. T. 7. c. 1428. F.
Synveteranus quæ vox. Tom. 10. c. 1030. B.
Syrtis vexillosum, & labarorum. T. 3. c. 311. E.
Syria duplex. T. 3. c. 291. D.
Syria Palaestina dicitur Salutaris. T. 10. c. 608. D.
Syria Phœnicis provincia duas habet metropoles, Tyrum, & Berytum. Tom. 2. c. 851. B.
Syrtarchæ quinam præses sint. T. 2. c. 1114. E. & c. 1115. A.
Syrtarcha quænam provincia. T. 1. c. 1027. B.

T

Tabellæ occultat sæpe vitiolum, & calumniosam accusationem. T. 6. c. 1141. B.
Tabellarii officium erat olim servile. T. 8. c. 843. A.
Tabellæ diptyche. Tom. 3. c. 105. C.
Tabellio, & tabularius in quo differunt. T. 2. c. 1093. C. & T. 10. c. 704. B.
Tabellio suo officio lunctus presumitur. T. 6. c. 917. E.
Tabellio potest munere missio decurio fieri, seu conscribi in curiam, & minorem Senatui iuxta civitatis. T. 9. c. 1474. L.
Tabellionis officium indignum decurione. T. 2. c. 706. E.
Tabellionis iurati testimonium sufficit. T. 2. c. 1097. A.
Tabellionis solius in instrumentis fides non sufficit. T. 2. c. 1114. E.

Tabellione mortuo, literarum tabellionis comparatio fit. Tom. 2. c. 1097. B.
Tabelliones quomodo, & ex quibus personis creabantur. Tom. 2. c. 707. A. B.
Tabelliones solent prius scribere contractus in scheda. Tom. 2. c. 1115. A.
Tabelliones sunt publici contractuum scriptores. T. 2. c. 706. L. & c. 1092. D.
Tabelliones ad decurionatum vocari possunt. T. 2. c. 706. E.
De tabellionibus, qui publica instrumenta recipiunt. Tom. 9. c. 187. E.
Tabellionum pena, qui non per se instrumenta formant. Tom. 2. c. 1093. F.
Tabellionum lationes. T. 3. c. 55. A.
Tabernæ negotiatorii legati, aut venditi, ad merces legato, aut venditione continentur. T. 4. c. 1159. A.
Tabernæ, & pergula conjunguntur. T. 5. c. 431. B.
Tabernæ unde dicta. Ibid. B. C.
Tabernæ quid. T. 5. c. 431. B. & T. 8. c. 615. D.
Tabernæ Argentaria. T. 7. c. 1252. E.
Tabernæ fabri ferrarii. Tom. 7. c. 1284. B.
Tabernæ in foro posita. Tom. 7. c. 1252. E.
Tabernæ in foro Romano lationes appellatæ. T. 3. c. 54. D.
Tabernæ nomine non locus significatur, sed merc, quæ in eo sita est. T. 4. c. 1159. B.
Tabernæ appellatione merces veniunt. T. 5. c. 648. D.
Tabernæ appellatione quid significatur. T. 5. c. 431. B. & T. 8. c. 615. E.
Tabernæ definitio. T. 5. c. 431. B.
Tabernæ instrumentum non continentur miliores. T. 8. c. 615. E.
Tabernacula quid. Ibid. E.
Tabernaculum Proprietorum, quia olim hi bella administrabant, Proprietorum quoque appellabatur. T. 4. c. 852. A.
Tabernæ argentarias qui vendit, fulmine, an ius in solo vendidisse intelligitur. T. 7. c. 704. C.
Tabernæ duas conjunctas habens, unam inferiorem, alteram superiore, si utraque diversis legaverit, an ab illa inferiori tabernæ servitus ferendi imposita videatur. T. 7. c. 1387. D. E.
Tabernæ argentariis venditis, non solum publicum, sed ius tantum in illo venditum videtur. T. 7. c. 715. C.
Tabernæ est alia ludere. Tom. 2. c. 1147. B.
Tabula arca, in qua continebatur forma agnoscendi quatuor. T.

7. c. 481. B.
Tabula apud antiquos ut obsignabatur. T. 1. c. 309. C. L.
Tabula priores iure factæ an fieri possint irritæ, si sequentes iure ordinatæ, & pœctia fuerint. T. 2. c. 118. A.
Tabula non legitime factæ, in quibus Princeps heres instituitur, an sint præbende. Ibid. B.
Tabula non sunt pars navis, sicut nec remi, transira, antennæ. T. 4. c. 618. D. E.
Tabulae solæ nuptiales matrimonii non iaciunt. T. 4. c. 1335. L.
Tabulae primæ dicuntur testamentum patris, quo sibi heredes instituit, secundæ tabulae vero testamentum filii impuberis, quo patris heredes ei substituit. T. 4. c. 83. D.
Tabulae testamentariae aut sunt principales, aut secundæ. T. 5. c. 642. D.
Tabulae testamenti quot signis firmari debent. Ibid. D.
Tabulae testamenti quando aperiendæ, & quibus præstantibus. Ibid. B. C.
Tabulae pupillares. Ibid. D.
Tabulae testamenti 7, testamenti signis confirmata esse debent, ut bonorum possessio ex eis competere possit. T. 5. c. 609. A. B.
Ubi tabulae non valent, iustitia contra eas petitur bonorum possessio. T. 6. c. 107. D.
Tabulae exhibendæ sunt ab ædibus, si apud eum depositæ sint. T. 7. c. 495. B.
Tabulae pictæ an ædium emptorem sequantur. T. 7. c. 781. E.
Tabulae testamenti. T. 7. c. 495. B. Vide, Testamenti tabulae.
Tabulae quomodo configuntur. T. 8. c. 978. B.
Tabulae religatæ catenis non sunt ædium. T. 8. c. 653. D. E.
Tabulae testamenti sunt irritæ, & quomodo. T. 8. c. 538. D.
Si tabulae testamenti nullæ exhibentur, unde libere. T. 8. c. 161. A. & 669.
Tabulae pupillares quæ dicuntur. T. 9. c. 740. A.
Tabulae testamenti aut aperiuntur, & publicantur, & insinuantur apud ædium vivo testatore, in urbe apud magistrum ædium, qui habet ius ædiorum publicum, consuetudinem, & in Provincia, apud Præfides, ut si illæ tabulae testamenti major accedat hæres, aut aperiuntur post mortem testatoris, ut innotescant hereditibus, & legatis, & fideicommissariis, & servis manumissis, & fisco, cui vicesima hereditatis uebatur, vel aliis, quorum interelli inspicere, & describere tabulas testamenti, aut partem earum. T. 9. c. 788. D.
Tabula ætatis librorum vel a patre, vel

- vel a matre factæ fidem faciunt. T. 10. c. 906. D.
- Tabularii qui sunt. T. 2. c. 707. C. & T. 10. c. 704. B.
- Tabularii duo in singulis provinciis constituendi. Tom. 2. c. 776. B. C.
- Tabularii, villici, & negotiorum procuratores differentia. Tom. 2. c. 643. A.
- Tabularii rationes supputant. T. 2. c. 776. D.
- Tabularii conditionales sunt. T. 2. c. 770. C. & c. 776. E.
- Tabularii chartas publicas administrare dicuntur. Tom. 2. c. 776. D.
- Tabularii civitatum, qui rationes tributorum tractant, si inique cuiusquam immunitatis professionem admittant, vivi exsuntur. T. 2. c. 691. B.
- Tabularii ad aliam aspirare dignitatem non possunt. T. 2. c. 446. A.
- Tabularii quinam olim. Tom. 2. c. 771. D. & Tom. 8. c. 911. A.
- Tabularii erant servi conditionales. T. 9. c. 1214. C.
- Tabularii servi civitatis sunt. Ibid. B.
- Tabularium civitatis quod. T. 9. c. 963. A. B.
- Tabularius quis sit. T. 10. c. 728. E.
- Tabularum appellatione quæ continentur. Tom. 2. c. 453. E. & c. 454. D.
- Tabularum secundarum appellationem non convenit, nisi pupillari substitutioni. T. 9. c. 719. E. vulgaris substitutio locum primum, & principalium tabularum obtinet, quibus testator potissimum sibi heredem facit, non alii. Ibid. E.
- Tabulas qui subripuerit, qua actione tenetur. T. 1. c. 451. D.
- Tabulas testamenti qui supprimit, quibus subiacet poenis. T. 1. c. 453. D.
- Tabulas primis qui oppugnavit, nihil ex secundis consequi debet. T. 4. c. 886. A.
- Tabulas testamenti qui exhibere recusant, qua actione tenentur. T. 5. c. 798. A.
- Tabulas conficere non solum filios familias. T. 6. c. 71. B.
- Tabulas testamenti incidere, cancellare, & resignare quid sit. T. 8. c. 170. C. D.
- De tabulis exhibendis interdictum. T. 1. c. 454. A. & T. 3. c. 475. D. & T. 6. c. 331. B. & Tom. 8. c. 338. A.
- De tabulis exhibendis interdictum annuum esse. Tom. 3. c. 475. C.
- Tabulis primis qui tenuitavit, an is ex secundis hereditatem obtinere possit. T. 4. c. 84. C.
- In tabulis patris, & filii una Falcidia servatur. T. 4. c. 760. E. vis, & potestas huius regulæ quæ est. Ibid. E.
- De tabulis exhibendis. T. 9. c. 1167. C. D. Vide, Interdictum.
- Interdictum de tabulis exhibendis aut sit annuum, vel perpetuum. T. 10. c. 232. B.
- In tabulis plerique nomina sua inscribi nolunt. T. 10. c. 674. D.
- Si taceat in iure interrogatus, vel non respondeat, quid. Tom. 4. c. 162. D.
- Tacens an negasse videatur. T. 5. c. 209. A.
- Tacens est contumax, & habetur pro negante, & tenetur in solidum. T. 8. c. 834. C.
- Qui tacet, consentire videtur. T. 3. c. 484. D.
- Qui tacet, an consentire videatur. T. 4. c. 153. C. & T. 8. c. 834. D. & T. 9. c. 441. A.
- Qui tacet pro subiecta materia, aliis consentire, aliis dissentire dicitur. T. 4. c. 153. C.
- Qui tacet, pro negante habetur, & pro mendace. T. 8. c. 316. E.
- Qui tacet, non habetur pro confesso. Ibid. E.
- Tacita fideicommissa sine fraude esse possunt. T. 2. c. 459. C.
- Tacita cum dictimus, fraudes dicimus. Ibid. C. tacita pactio. Ibid. C.
- Tacita conditio non efficit legatum conditionale. T. 4. c. 500. E.
- Tacita exhereditatio est conditionis adjectio. T. 4. c. 381. D.
- Tacita voluntas conditionem facit, sicut expressa. T. 4. c. 390. A.
- Tacita fides est tacita conventio. T. 4. c. 851. B.
- Tacita hypotheca an etiam detur ei, cujus pecunia domus, quæ vitium faciat, telesta est. T. 4. c. 1262. D. E.
- Tacita conventio non minus valet, quam expressa. Tom. 5. c. 65. E.
- Tacita pensatio quæ est. Tom. 7. c. 1204. D.
- Tacita fideicommissa quæ. Tom. 8. c. 641. C.
- Tacita, aut nuda voluntate testamentum non infirmatur. T. 8. c. 981. B.
- Tacita emancipatio. Vide, Emancipatio.
- Tacite pecunia sine fraude credi potest. T. 2. c. 659. C.
- Quæ tacite insunt, non faciunt legata conditionalia. T. 4. c. 500. E.
- Tacite acta in iure sapissime valent, quæ expressa non valent. T. 5. c. 483. E.
- Tacite multa sunt utiliter, quæ nominatim facta non valent. T. 6. c. 25. C.
- Tacite quæ insunt, si exprimantur, conditionem non faciunt. T. 7. c. 551. A.
- Tacite, aliquid intelligatur, an exprimitur; multum intertest. T. 9. c. 1123. C.
- Tacite minor est vis, quam expressæ. T. 3. c. 508. D.
- Tacite, & expressæ an vis eadem sit. T. 7. c. 634. D.
- Tacite pacti cæmplem. Tom. 9. c. 36. B. C. & c. 340. D.
- Ex tacito mandato actio mandati competit. T. 5. c. 134. E.
- Tacitum cessat capitulo. Tom. 4. c. 1005. A.
- Tacitum fideicommissum probare natura est difficile. T. 4. c. 1377. D.
- Tacitum fideicommissum quid est. T. 4. c. 392. B. C.
- Tacitum jus quid sit. T. 7. c. 1204. D.
- Tacitum pactum. Vide, Pactum tacitum.
- Taciturnitas patris quo casu pro consensu non habetur. Tom. 5. c. 384. A.
- Taciturnitas uxoris jessum imitator. T. 2. c. 1308. C. D.
- Taciturnitas patris non obligat patrem in solidum. T. 1. c. 1385. A.
- Taciturnitas in quibus non habetur pro consensu. T. 3. c. 484. D.
- Taciturnitas præsentis est medium inter consensum, & dissentium. T. 4. c. 153. C.
- Taciturnitas negationem imitatur, non confessionem. T. 4. c. 162. D.
- Taciturnitas patris pro voluntate habetur. T. 4. c. 236. B. & quando non. Ibid. c. 237. C.
- Taciturnitas, & scientia consensus imitatur. T. 4. c. 1306. E.
- Taciturnitas diuturna mariti est pactio tacita. T. 4. c. 980. D. E.
- Taciturnitas aliquando consensum imitatur, aliquando dissentium. T. 4. c. 285. B.
- Taciturnitas pro confessione non habetur, neque pro negatione. T. 5. c. 758. C.
- Taciturnitas patris in sponsalibus contrahendis consensum imitatur. T. 5. c. 541. B.
- Taciturnitas consensum imitatur, & consensum mandatum. Tom. 5. c. 134. E.
- Taciturnitas patris in numeris creditis filiofamilias consensum imitatur. T. 5. c. 440. B.
- Taciturnitas quæ in causa pro consensu habetur. T. 4. c. 104. C.
- Taciturnitas pro confessione an habenda. T. 5. c. 758. C.
- Taciturnitas pro consensu habetur. T. 6. c. 1014. B. & T. 7. c. 410. B. & c. 857. B. & T. 9. c. 443. A.
- Taciturnitas est consensus. Tom. 6. c. 886. E. & T. 9. c. 443. A.
- Taciturnitas, vel conventia precedendi non nocet succedendi. T. 6. c. 913. A.
- Taciturnitas consensum imitatur. T. 6. c. 139. A. & c. 720. D. & T. 8.

T. 8. c. 722. E. & c. 834. D. & T. 9. c. 307. C.
 Taciturnitas filie confensum imitatur. T. 7. c. 1151. A.
 Taciturnitas in servitutibus pro diffusu accipitur. T. 7. c. 410. C.
 Taciturnitas voluntatem imitatur. T. 7. c. 643. B.
 Taciturnitas, & patientia confensum imitatur. T. 8. c. 159. E.
 Taciturnitas patris confensum imitatur. T. 9. c. 413. A.
 Taciturnitas patrem in solidum puto non obligat. T. 9. c. 307. D. & T. 10. c. 641. B.
 Taciturnitas patrem reipublice in solidum obligat. T. 9. c. 307. D. & T. 10. c. 641. B. C.
 Taciturnitas pro consensu est. T. 10. c. 471. C.
 Pro taciturnitate habetur consensus. T. 6. c. 613. E.
 Taciturnitatem accipi pro voluntate, atque consensu. T. 3. c. 1383. E.
 Tacitus, illiteratusque consensus populi legem obliuiscit. T. 4. c. 45. E.
 Plus quam tacitus consensus est natus. T. 7. c. 654. E.
 Tagax quis dicatur. T. 3. c. 140. A.
 Talis, capitalis illatio. Tom. 2. c. 814. C.
 Talia lex unde nomen accepit. T. 8. c. 894. C.
 Subjecta talia sunt, qualia praeferuntur praedicata. T. 4. c. 1180. B.
 Talio. T. 1. c. 144. C. D.
 Talio est poena calumniae. Tom. 8. c. 651. E.
 Talus quid. T. 8. c. 571. B.
 Talus ubi in homine, & animalibus sit. T. 8. c. 551. B. comparatur natura talum ad firmitatem. Ibid.
 Tamen cellarium dicitur. T. 2. c. 876. A.
 Tamen est pro Quamvis. Tom. 7. c. 7. D.
 Tamiaca praedia quoniam erant. T. 10. c. 931. D.
 Tancredus vetus decretalium interpret. T. 6. c. 1086. C.
 Tante nomen Gallicum unde deducitur. T. 9. c. 926. C.
 Tanti est omnis res, quanti a domino adimatur. T. 4. c. 187. E.
 Tapeta quare iniicienda. Tom. 3. c. 173. A.
 Non omnis tarda solutio est mora, & mora est tarditas, quam interpellatio creant. T. 4. c. 114. A.
 Tarditas in solutione an sit mora. Ibid. A.
 Taxar officium iudicis id, quod inter est, in calibus incertis. Tom. 9. c. 1078. A.
 Taxatio ejus, quod inter est, quae. T. 9. c. 1073. E. & c. 1073. A. & seq.
 Taxationis verbum Jurisconsultorum proprium. T. 3. c. 33. C.
 Tectorem eum esse, qui tectorum

cisterne inducit. T. 3. c. 160. C.
 Tectum est pars alimentorum. T. 5. c. 640. A.
 Tegulae aedificii nondum impositae in rutis, & calis habentur. T. 7. c. 715. E.
 Tegulae aedificii tegendi gratia allatae, nondum impositae, aedificii non sunt. T. 7. c. 782. C.
 Tela dicimus omnia, quae hominis saluti nocere possunt. Tom. 1. c. 471. A.
 Tela sunt actiones, exceptiones sunt clypei reorum. Tom. 9. c. 1083. D.
 Telamones. T. 5. c. 312. E.
 Telonei qui dicuntur. T. 9. c. 399. C.
 Telonea sunt regalibus. T. 2. c. 1325. B. E.
 Telorum significatio. T. 8. c. 513. D. & c. 643. B. C.
 Telum unde dictum fuerit. Tom. 1. c. 392. A.
 Telum a Gajo quomodo interpretatur. T. 1. c. 392. A. & Tom. 8. c. 644. A. & c. 1131. E.
 Temonarii aurum tyronicum exigebant. T. 2. c. 887. D.
 Temperamentum quid. T. 7. c. 1. A.
 Tempa qui arma obsederunt, vel occupaverunt, lege Julia de vi teneantur. T. 1. c. 512. B. C.
 Tempa unius personae vicem sufficiunt. T. 7. c. 586. C. habuerunt etiam praedia vectigalia. Ibid. C.
 Templari unde dicti. T. 6. c. 777. A.
 Templarium osio quando abrogatus. Ibid. A.
 Templo an legatum videatur, quod Ecclesiasticis legatur. Tom. 7. c. 1462. D.
 Templo, collegio, vel cultibus alii corpori licito an legari possit. Ibid. C. D.
 De templorum aedificioribus. T. 2. c. 1109. D. E.
 Templorum praediorum locatio. T. 2. c. 878. C.
 Templorum fundi. Tom. 9. c. 1057. A.
 Templum muliebri Fortunae aedificatum, ac dedicatum. Tom. 3. c. 348. E.
 Tempora quae sunt praestituta in acquirenda hereditate. Tom. 4. c. 503. B.
 Tempora luctus quae sunt, & ubi enumerantur. T. 5. c. 101. A.
 Tempora petendae, vel admittendae bonorum possessionis scientibus dumtaxat cedunt, & imputantur non ignorantibus. T. 5. c. 628. B.
 Tempora, quae in emptione, & venditione conjugenda, qualia sunt. T. 5. c. 739. A.
 Tempora petendae possessionis quae. T. 8. c. 105. A.
 Tempora praerogationis quando incipiunt. T. 9. c. 1043. B. C.
 Tempora cedunt ignorantibus. T. 9. c. 650. E.
 Tempora quae observantur ad solu-

tionem iudicati. T. 9. c. 1092. A. C.
 Tempora praestituta in libris de criminibus tam civilibus, quam criminalibus. T. 9. c. 127. E. & c. 128. A. & seq.
 Tempora legitima instituenda accusationis adversus adulterum, quae sunt. T. 9. c. 14. D.
 Intra quae tempora appellatio est interponenda. T. 9. c. 1110. B.
 Intra quae tempora appellatio interposita in iudicio introducenda est, & definienda. T. 9. c. 1112. B. & seq.
 Tempora conjunguntur intra heredem, & defunctum, venditorem, & emptorem. T. 10. c. 521. A.
 Tempora ad deliberandum his tantum praesentibus possunt, qui delibere possunt. T. 10. c. 784. D.
 Tempora fatalia quot sunt. T. 10. c. 789. D.
 Tempora an venient hereditas mortuo appellatore. T. 10. c. 802. B. C.
 Tempora praestituta restitutionibus tam maioribus, quam minoribus, qui restitui possunt, nec non de hereditibus eorum. T. 10. c. 911. C. & seq.
 Temporalis exceptiones quoniam sine. T. 8. c. 1126. E.
 Temporalis exceptio. Vide, Exceptio temporalis.
 Temporalis dies quis. Tom. 9. c. 1115. C.
 Temporalis permutatio ius provinciae non innovat. T. 3. c. 690. D. & T. 8. c. 714. A. & c. 811. A. & c. 872. C. Vide, Permutatio temporaria.
 Temporalis indictionis. Tom. 3. c. 691. A. & T. 7. c. 1151. D.
 Temporalis causa. Vide, Causae.
 Temporalis actiones lites contestatione perpetuantur. T. 1. c. 552. B.
 Temporalis conductores. Vide, Conductores.
 Tempore priore esse potiorum, & quoniam ab ista regula excipiuntur. T. 1. c. 1490. C.
 De tempore faciendi iudicati. T. 3. c. 85. A.
 De tempore infinito. T. 1. c. 552. A.
 De tempore accusationum finientium. T. 3. c. 5. B. C.
 Tempore qui prior est, prior erit iure hypothecae, vel iure pignoris. T. 4. c. 179. A.
 Tempore prius est potior iure. Ibid. A. & c. 645. B.
 An tempore tollatur obligatio. T. 4. c. 141. E. & c. 142. A.
 De tempore, five die, qui inferitur obligationi. T. 5. c. 847. D.
 Tempore legitimo liberatur debitor, non ipso iure. T. 5. c. 848. D.
 Quae tempore deteriora futura sunt, an herede deliberante ex hereditate deminui possint. T. 7. c. 955. D. E.

- De tempore admittendæ bonorum possessionis. T. 8. c. 202. E. & c. 203. A. & seq.
- Tempore an finitur obligatio. T. 10. c. 324. B.
- De tempore præstituto ad executionem iudicati. T. 10. c. 1237. C. D.
- De temporibus, & reputationibus appellationum, seu consultationum. T. 9. c. 1112. A. B. & seq.
- Temporibus opponuntur interruptiones. T. 10. c. 331. A.
- Temporis utilitas summam augere, vel diminuire potest. Tom. 1. c. 1279. E.
- Temporis præteriti sola ratio obstat causæ restitutionis. Tom. 4. c. 916. A.
- Temporis adjectio actum legitimum, siue legis actionem viciat, & corruptum in totum. Tom. 5. c. 1084. E.
- Temporis impensæ nulla est maior. T. 6. c. 955. D.
- Temporis legi exceptio an valeat ad obtinenda loca iure gentium publica. T. 7. c. 437. C.
- Temporis longi, & diuturni definitio in iure est perpetua. T. 9. c. 613. B.
- Temporis, vel loci quo casu æstimationis fiat respectu temporis, & venditoris. T. 10. c. 755. B. C. & seq.
- Temporis privilegium an viget in prætorio pignore, quod fit missio in possessionem. Tom. 10. c. 457. A.
- Temporis futuri ususfructus, legis Cincie modum excedentes, an creditor remittere possit. Tom. 10. c. 1230. D.
- Temporis termini, ac diversæ præscriptiones. T. 1. c. 321. A.
- Temporis compunctio in iure quomodo fit. T. 1. c. 1120. C.
- Temporis commemoratio plurimæ legata facit. Tom. 4. c. 431. B.
- Tempus respondet loco. Tom. 3. c. 410. A.
- Tempus biluere. Tom. 2. c. 1165. E.
- Tempus medium inter testamentum, & conditionem nihil nocet. T. 1. c. 1092. B.
- Tempus longum, & tempus longissimum. T. 1. c. 81. B.
- Tempus perpetuum variè accipi. T. 1. c. 551. A.
- Tempus legitimum, & conventionale differunt. T. 1. c. 525. B. & T. 10. c. 321. B. C.
- Tempus longum ut computatur. T. 1. c. 477. B.
- Tempus iudicii accepti, an delicti spectari debeat. Tom. 3. c. 275. E.
- Tempus continuum ignorantiam tantum cedit. T. 4. c. 1333. A.
- Tempus utile est, quo experiundi potestatem habet is, cui actio competit. Ibid. A.
- Tempus contractus in stipulatione spectatur, in legatis vero tempus, quo dies cedit. Tom. 4. c. 413. C.
- Tempus moriendi semper in iure deputatur vitæ. T. 4. c. 345. B.
- Tempus per se solum non restituit sanæ. T. 4. c. 847. E.
- Tempus tantum præstitui dicitur, salarium vero nunquam præstitui dicitur. T. 4. c. 972. E.
- Tempus certum, certulive dies cum obligationi additur, nisi eo tempore, vel die præterito agi non potest. T. 4. c. 1461. A. B. uti quis in diem certum stipulatus est, statim quidem cedit dies, sed nondum venit. Ibid. B.
- Tempus in peculio spectandum, quod est. Vide. Peculium.
- Tempus mortis haberi debet pro testamento tempore. Tom. 4. c. 385. D.
- Tempus medium quodnam est. T. 4. c. 895. D.
- Tempus conceptionis, & agnoscendæ bonorum possessionis quot dierum est. T. 5. c. 761. D.
- Tempus conceptionis ancillæ furtive an spectetur in usufructibus. T. 5. c. 717. B. C. D. Vide. Ancilla.
- Tempus sepulture factæ retrahitur, & singuli negotium heredis fuisse gestum, cum aliis defuncti negotium geri non possit. T. 5. c. 384. C. D.
- Tempus præscriptum delegatis iudicibus numeratur a die, quo mandatum acceperint, & cur. T. 6. c. 937. D. E.
- Tempus conferendi computatur a die, quo primum siverit, ut licet potuerit beneficium vacans, is, ad quem collatio pertinet. T. 6. c. 1008. E.
- Tempus legitimum parienti quod est. T. 6. c. 621. B.
- Tempus contractus spectatur in contractibus. T. 6. c. 503. C. Vide. Contractus.
- Tempus modicum quod tempus interpretatur. Tom. 7. c. 146. E.
- Tempus ad deliberandum a quo dicitur. T. 7. c. 254. B.
- Tempus ad deliberandum quis dare soleat. Ibid. C.
- Tempus iudicis, & confessio ad solvendum datum, an s iudice coarctari, an prolongari possit. T. 7. c. 146. B.
- Tempus legitimum civilibus, & criminalibus causis finiendis quod. T. 7. c. 130. E.
- Tempus longum quodnam dicitur. T. 7. c. 397. A. & T. 8. c. 949. E.
- Tempus legitimum, quod iudicio faciendi dierum 30 datur, modicum tempus dicitur. T. 9. c. 1092. A.
- Tempus est quædam pars æternitatis cum aliquo anni, mensuræ, diurni, nocturnive spatii certa significatione. T. 9. c. 811. B.
- Tempus modicum quod dicitur. T. 9. c. 1092. A.
- Tempus legitimum, quod condemnationis præstatum pecuniæ in condemnationem deducere conficienda gratia, fuit ex 12. Tabulis unius mensis, postea fuit duorum mensium. T. 9. c. 1094. D. E.
- Ut intra tempus certum criminalis questio terminetur. T. 9. c. 1473. E.
- Ad tempus legatum relinquere olim non poterit. T. 9. c. 821. B.
- Tempus omne præteritum oportet, antequam debeat, quod ad diem promissum est. T. 9. c. 1265. D.
- Cum tempus præterit, intra quod domus edificari potuit, tunc incipit actio de domo edificanda. T. 10. c. 77. E. & c. 78. A.
- Tempus, quo ob revocatam domum agi non potest, an sit utile. T. 10. c. 402. B.
- Tempus rei iudicandæ est tempus, quo res iudicatur. T. 10. c. 753. D.
- Tenere, & habere quomodo differunt. T. 5. c. 699. A.
- Tenere est verbum proprium naturalis possessionis. T. 8. c. 146. E. & c. 312. B. & T. 9. c. 1008. D.
- Tenere est proprium naturalis possessionis habere, & possidere civilis. T. 10. c. 334. C. alia distinctio eorundem verborum. Ibid. C.
- Tentantis matrimonium interdictum pœna. T. 9. c. 450. B. & seq.
- Tentandæ aliquod scelus crimen est. Ibid. E.
- Ter exire quæ. T. 8. c. 388. D.
- Ter reum citare est, quod vulgo dicitur per tres breves dies. T. 9. c. 1379. E.
- Tergiversatio nomine calumnie continetur. T. 3. c. 590. A.
- Tergiversator, ut calumniator puniri potest. T. 3. c. 607. B.
- Tergiversator in quam pœnam incidat. T. 6. c. 516. C.
- Tergiversator quis dicitur. Tom. 9. c. 47. C.
- Tergiversator quis sit, & quomodo plectatur. T. 10. c. 1245. B.
- Tergiversatores sunt, qui omnino desistant ab actione. T. 10. c. 359. E.
- De tergiversatoribus, sicut veluti tergiversatoribus. T. 9. c. 1477. A.
- Tergiversatoris pœna habet tantum locum in publicis iudiciis. T. 9. c. 1478. C.
- Terminalia quando erant. Tom. 8. c. 558. D.
- Terminare dicuntur proprie mentes. T. 7. c. 481. E.
- Termini depositi qui sunt. Tom. 4. c. 213. D. depositum quid est. Ibid. D.
- Termini Urbis quo spatio clauduntur. T. 5. c. 12. A.
- Termini mutantur arbitrio domorum. T. 6. c. 519. D.

Termini agrorum . T. 7. c. 34. D.
Termini alii antiqui , alii novi . T.
7. c. 482. C.
Termini universales in jure nulli
sunt . T. 9. c. 476. D.
Terminorum effiores quibus sub-
iacet supplicis . T. 1. c. 503. E.
De terminorum agrorum positio-
ne . T. 3. c. 235. E.
Terminorum positio , & fundorum
finitio in arbitrio dominorum
est . T. 6. c. 519. E.
Terminorum positio vetus est . Ibid.
C.
Terminorum declaratio quid . T. 7.
c. 481. E.
Terminorum positio est vetustissi-
ma , & junctentium . Tom. 7.
c. 482. A.
Terminorum varia genera . T. 10.
c. 466. A.
Terminos qui movent , aut diji-
cunt , extra ordinem puniuntur .
T. 1. c. 378. A.
Terminus Urbis qui dicitur . T. 7.
c. 94. B.
Tina, quana, vel dena quid . Tom. 7.
c. 1173. C.
Terra viva . T. 3. c. 298. D.
Terra limitotrophica . T. 2. c. 861. B.
Terra novalis, & terrae integritas de-
stinatio . T. 6. c. 514. E. & c. 515. A.
Territoria pro agnis privati . T. 10.
c. 709. C.
Territorii etymon . T. 2. c. 718. A.
Territorii appellatio ad quos pro-
prie pertinet . T. 5. c. 3. A. B.
Territoriorum omnes censentur , quo-
ties defectorum levamen expo-
scitur . T. 1. c. 834. D.
Territorium , & glebam pro eodem
accipit . T. 2. c. 860. D.
Territorium quid . T. 5. c. 3. A.
Territorium dicitur universitas
agrorum unius populi, quod vul-
go districtum appellatur , & cur.
T. 7. c. 70. D. E. & c. 481. C.
Territorium quid sit, & ad quos ma-
gistratus relatur . T. 7. c. 99. D. E.
Tertium decretum, quod est majoris
mumentum , quoniam eo usucapio-
nis occasio praebetur , Praetor sine
jurisdictione reservat . T. 5. c. 17. E.
Tertullianum de natuconsultum . T.
9. c. 91. C. & seq.
Tertullianum Senatusconsultum,
quo tempore latum , & de quo .
T. 8. c. 1034. C.
Tertullianus Iuriconsultus quo tem-
pore vixit . T. 3. c. 168. A.
Tessera, quae vocatur a Graecis appella-
tur, & versura , & usquequersura .
T. 2. c. 814. B.
Tessera frumentaria legatum in
quo consistit . T. 7. c. 1126. A.
Tessera frumentaria venales fue-
runt . Ibid. B.
Tesserae . T. 3. c. 160. C. D.
Tesseraeque , & alieorum dis-
crepentia . T. 3. c. 239. B.
Tessa quid . T. 7. c. 612. A.
Tessabiles , & inessabiles quis dicitur .
T. 1. 7. c. 883. A.

Testamenta vim suam ex heredum
institutione non accipiunt . T. 1.
c. 133. D.
Testamenta olim latine fiebant . T.
1. c. 417. E.
Testamenta apud quos publicentur,
& recitantur . T. 1. c. 451. B. C.
Testamenta qui facere possunt , &
quemadmodum testamentaria fiant .
T. 1. c. 797. A. & c. 1039. C. D.
& seq.
Testamenta in municipiis, colonis,
oppidis, vico, castillo, praefectura,
& conciliabulo facta ut recitari, &
obsignari debeant . T. 1. c. 451. E.
Testamenta servi coconventu facere
possunt . T. 1. c. 1273. C.
Testamenta non scripta non novit
Praetor . T. 1. c. 100. B.
Testamenta quibus modis iofirman-
tur . T. 1. c. 1116. A. & seq. & T. 8.
c. 978. D. & seq.
Testamenta heredes per libertum
recitabant . T. 3. c. 210. A.
Testamenta militum quemadmodum
que facta valeant . T. 1. c. 3579.
E.
Testamenta liberorum , sive paren-
tum, & patronorum quam civeria .
T. 3. c. 312. D.
Testamenta qua actione rescindan-
tur . T. 1. c. 118. D.
Testamenta quemadmodum rum-
puntur . T. 1. c. 337. B.
Testamenta quemadmodum ape-
riantur, suspiciantur, & describan-
tur . T. 1. c. 450. E. & c. 802.
B. & T. 2. c. 406. B. C. & T. 9.
c. 788. D. & seq.
Duo testamentum unius hominis non
sunt . T. 4. c. 753. E.
Plura testamentum quis facere non
potest , plures vero codicillos
facere potest . T. 4. c. 1100. E.
Testamenta quomodo , quando , &
ubi aperiuntur . T. 5. c. 632. B.
C.
Ad testamentum militum querela
inofficiosi pertinet . T. 5. c. 1047. A.
Testamenta non sunt omnes ultimae
voluntates . T. 6. c. 1043. D.
Testamenta, & codicilli militum non
sequeuntur regulam juris commu-
nis . T. 6. c. 182. A.
Testamenta duo sunt paternum , &
pupillare . T. 6. c. 621. C.
Propter testamentum duo genera
controversiarum oriuntur . T. 7.
c. 39. B.
Testamento ante Theodosium graeci
vel qua alia lingua , quam latina
conscripserunt non valebant . Tom. 7.
c. 1424. C. D.
Testamenta captivitate an irrita
fiant . T. 7. c. 927. C.
Testamenta oaudi voluntate an
convalescant . T. 7. c. 964. B.
Testamenta solis legibus confirma-
ri . T. 7. c. 938. E.
Testamenta quo casu desinunt , de-
ferta , & irrita dicantur . T. 8.
c. 980. E. & c. 981. A.
Testamenta militum, quoquo modo
facta, rata sunt . T. 8. c. 149. A.

Testamenta militis an impugnari
possint . Ibid. A.
Testamenta facere non possunt mu-
ti, surdi, ita nati, ita facti, nisi
per scripturam . T. 9. c. 709. B.
De testamentaria manumissione . T.
9. c. 944. A. & seq.
De testamentaria tutela . T. 9. c. 554.
A. & seq.
Testamentario heredi quo casu pra-
estetur legitimus . T. 10. c. 771.
C.
Testamentarius, qui sibi sua manu he-
reditatem, aut legatum, aut fidei-
commissum voluntate testatoris
adhibuit , lege Cornelia de falsis
tenetur . T. 1. c. 1289. B.
Testamentarius tutor tutela se ab-
dicare potest, coedere in iure non
potest . T. 4. c. 831. B.
Testamentarius quod alieno testa-
mento adscriptus , pro scripto an
habendum . T. 5. c. 1090. D. E.
Testamentarius dicitur scriptor a-
lienae testamenti , qui & economo
dicitur in glossis antiquorum . T.
9. c. 705. E. & c. 707. A.
Testamentarius , id est, scriptor tes-
tamenti . T. 9. c. 795. A.
Testamenti notarius illoca . Tom. 3.
c. 324. E.
Testamenti definitio . T. 1. c. 797.
C. & T. 7. c. 489. B.
Testamenti vocis etymon . Tom. 1.
c. 96. A.
Testamenti factio an sit cum servis
hereditatis . T. 1. c. 110. B.
Testamenti inofficiosi actio, & ori-
go ejus actionis . Tom. 3. c. 39.
C. D.
Testamenti faciendi ius habet ser-
vus publicus, Praetorive . T. 1.
c. 351. B.
Testamenti firmior, quod donatio-
nis causa . T. 1. c. 1342. B.
Testamenti factio est iuris civilis,
nec potuit olim fieri testamen-
tum, nisi latinis verbis, hodie
quacunque lingua ex consuetu-
dine Theodosii . T. 1. c. 1155.
B. C.
Testamenti factio est iuris publici,
non privati arbitrii . Tom. 1.
c. 1043. A.
Testamenti factionem certis causis
impubes cives Romanos olim
habuissent . T. 3. c. 507. A.
Testamenti factio libera . Tom. 3.
c. 212. C. D. E.
Testamenti factio procul dobio est
cum latino . T. 1. c. 355. B.
Eidum, & omnia causa testamenti ad
quos pertinet . T. 3. c. 515. B.
C.
Testamenti tabulas qui supprimit,
tenetur lege Cornelia . Tom. 1.
c. 979. B. C.
Testamenti inofficiosi querela etiam
adversus Principem locum habet .
T. 1. c. 448. E.
Testamenti inofficiosi querela , &
petitio hereditatis differunt . T. 1.
c. 449. A.
De testamenti inofficiosi querela

consultatio. T. 1. c. 655. C. D.
 Testamenti signa turbare, & refignari testamentum diffundit. T. 1. c. 1091. D.
 Testamenti tabulae statim aperienda. T. 1. c. 452. B.
 Testamenti tabulas supprimere quid. T. 1. c. 453. B. C. C.
 Testamenti factio qua tempore fit, & ut intelligitur. T. 1. c. 415. A.
 Testamenti scriptor quilibet est idoneus. T. 1. c. 1191. C.
 Post testamenti consummationem, siquid testator corrigere velit, omnia ex integro rescindenda sunt. T. 1. c. 1094. B.
 Testamenti signator servus non est idoneus. T. 1. c. 1090. D.
 Testamenti testis an heres possit esse. T. 1. c. 1047. D. an legatus testes esse possit. Ibid. B. C. an iurisperiti, qui testamenta dicant. Ibid. D.
 Si testamenti tabulae exstabant. T. 1. c. 819. C.
 Testamenti inofficiosi definitio. T. 1. c. 745. B. & T. 7. c. 168. C. & T. 10. c. 934. A.
 Testamenti inofficiosi querela quantum a bonorum possessione contra tabulas distat. T. 1. c. 1315. C. D.
 Testamenti inofficiosi querela est contra heredem. T. 1. c. 1255. D.
 Testamenti inofficiosi querelam imitari injuriarum actionem. T. 3. c. 495. D.
 Testamenti inofficiosi querela exigitur quinquennio. Tom. 1. c. 543. B.
 Testamenti inofficiosi querelam esse ex lege Glia. T. 3. c. 400. B.
 Testamenti tam non valere partem, in qua filius praeteritus est. T. 1. c. 1304. E.
 Si testamenti tabulae nulla exstarent, unde liberi, unde legitimi, & unde cognati. T. 1. c. 816. C. D.
 Pro testamenti tempore tempus mortis haberi debet. T. 4. c. 385. D.
 Testamenti factio qua est. Tom. 4. c. 371. B. haec est publici juris, non privati. Ibid. D.
 Pro testamenti parte habentur codicilli. Tom. 4. c. 1071. L. & c. 1073. A.
 Testamenti sequela sunt codicilli, & ex eis vires accipiunt, nec econtra. T. 5. c. 381. E.
 Testamenti factio furdo non est. T. 4. c. 1093. C.
 Testamenti factionem liberam non habet libertus. T. 4. c. 371. E.
 Testamenti factio est ex persona dominorum cum servis alienis. T. 4. c. 411. C. D. & c. 687. D.
 An testamenti factionem habeat caecus. T. 4. c. 396. C.
 Testamenti factio libera est unitusque libero homini, & civique Romano. T. 4. c. 1165. E.
 Testamenti factionem an habeat servus. Vide, Servus.
 Testamenti factionem qua personae habent, licet testamentum facere

non possint. T. 4. c. 370. D. E.
 Testamenti factio dupliciter accipitur, & quomodo. Ibid. D.
 Testamenti factio non privati, sed publici juris est. T. 4. c. 371. B.
 Testamenti militaris privilegium, quod est. T. 4. c. 181. E.
 Testamenti, aut endicilli alieni scriptor tenetur lege Cornelia, si sui manu hereditatem, aut legatum sibi adscripsit. T. 6. c. 448. E.
 Testamenti pars intelliguntur codicilli. T. 6. c. 611. A. substitutio pupillaris est etiam pars testamenti. Ibid. B.
 Testamenti inofficiosi querela nascitur ab adita hereditate. Tom. 7. c. 185. B.
 Testamenti inofficiosi querela an omnia rescindat, quae in testamento scripta sunt. T. 7. c. 195. E.
 Testamenti factio in domino legatarii exigitur. T. 7. c. 985. B.
 Testamenti factionem an quis habuerit, non spectamus in causa intestati. T. 7. c. 918. B. item in causa substitutionis. Ibid. B.
 Testamenti inofficiosi actio quando finitur. T. 7. c. 190. E. & T. 8. c. 354. A.
 Testamenti inofficiosi querelam quarta debita pars excludat. T. 7. c. 180. A.
 Testamenti inofficiosi querela an, quando, & quibus detur. T. 7. c. 168. C. & c. 177. D.
 Testamenti inofficiosi querelam qua excludant. Tom. 7. c. 184. E. & c. 185. A.
 Testamenti inofficiosi actionem inter, & actionem falsi, vel injusti testamenti qua differentia sit. T. 7. c. 193. A.
 Testamenti partem aliquam siquis falsam dixerit, an repellatur a legato ei relicto. T. 7. c. 1481. D.
 Testamenti paterni pars, & querela est testamentum pupillare. T. 7. c. 177. E.
 Testamenti scriptor, si sibi aliquid adscripsit, quomodo tenetur. T. 7. c. 891. B.
 Testamenti scriptura novissima an semper spectetur. T. 7. c. 910. C. & c. 894.
 Testamenti scripturam sequitur, si non constet de mente. T. 7. c. 907. E.
 Testamenti tabulae apud eum, pendente lite, deponantur. Tom. 7. c. 883. C.
 Testamenti inhumani querela amicos si vincat, an filii vel alii vincat. T. 7. c. 168. E.
 Testamenti tabulae sunt communes inter coheredes. T. 7. c. 495. E.
 Testamenti tabulas incidere, cancellare, & resignare quid sit. T. 8. c. 170. C. D.
 Testamenti jus novum est, intestati vetus. T. 8. c. 705. D. & c. 809. C.
 Testamenti testes quot sint. Tom. 8. c. 516. A.

Testamenti jus novum deseruit priusquam vetus. T. 8. c. 809. C.
 In testamenti inofficiosi querela quae sententia valet. T. 8. c. 749. B.
 Testamenti prohibiti, aut extortiti crimen. T. 9. c. 796. C. D.
 Si testamenti causa omnia sit. T. 9. c. 831. A. & seq.
 An testamenti factionem habeat is, qui quicquid habet, id habet commune cum fratre, vel sorore, vel extraneo. T. 9. c. 703. E.
 Testamenti factionem an habeat filiusfamilias. T. 9. c. 704. A.
 Testamenti factio ipsammodo nunquam adempta fuit. T. 9. c. 705. C.
 Testamenti partes principales non aperiuntur, nisi causa cognita a Praetore, propter quam quis eas aperiri velit. T. 9. c. 790. D. ex-cipienda est semper ea pars testamenti, quae pertinet adignominiam aliquis, velori pars exbetulationis filii. Ibid. D.
 Testamenti factionem dare non est privati hominis, sed legis, aut Principis. T. 9. c. 703. D.
 Testamenti factionem non habent peregrini, & advena. Tom. 9. c. 719. C.
 De testamenti apertura, & recitatione. T. 9. c. 788. D. & seq.
 De his, qui testamenti factioe jus habent. T. 9. c. 1484. E. & c. 1485. A.
 Testamenti causa potius cessat, quam omittatur testamentum. T. 10. c. 774. E.
 Testamenti inofficiosi querela est quinquennialis. T. 10. c. 816. C.
 De testamentis inter liberos laicos novella constitutio. T. 2. c. 1136. C.
 Testamentis leges modum imponunt. T. 3. c. 183. C.
 I. testamenti qua kulantur. T. 1. c. 1189. C.
 De testamentis consultationes tres. T. 1. c. 671. A. & c. 676. C. & c. 686. B.
 Quid si testamenti duntaxat eadem res mihi legatur. T. 4. c. 441. D.
 In testamentis nullatenus quinquaginta telles requiruntur. Tom. 4. c. 384. D.
 Quae testamenti sine die, vel conditione adscribuntur, ex die adiectae laticidat praestantur. T. 4. c. 1493. C. D.
 In testamentis, vel conventionibus quae abundant, nihil nocere, in hoc prolece magis. T. 4. c. 669. J.
 In testamentis militum cum locum habet regula, quae veteri partim hereditatem adiit, partim repudiari. T. 5. c. 1048. A.
 In testamentis quot, & qui adhibendi sunt telles jure canonico. T. 6. c. 1044. B.
 In testamentis requiruntur signa, tellum jure pratorio, jure consuetudinis exiguntur etiam sobrii pignora. T. 6. c. 168. A. B.
 In te-

In testamentis domesticis testes ii tantum dicuntur, qui sint in potestate testatoris, vel qui testamentum habent in potestate. T. 6. c. 818. A.

In testamentis signa septem testium, quæ requiruntur, esse ex iure prætorio, non ex iure civili. T. 6. c. 163. A.

In testamentis plerumque voluntates interpretandæ sunt. T. 6. c. 326. E.

Testamentis duorum si eadem res legatur eidem, an semel tantum debeat. T. 7. c. 1063. C.

Testamentis duorum si eadem res mihi legatur, & ex uno æstimationem consequutus fuero, ex altero rem petere possum, non autem contra. Ibid. C.

In testamentis hæc semper sunt distinguenda, institutiones, legatæ, fideicommissa, tutela, libertates, assignationes libertorum, inunctiones, præcepta, consilia, commendationes, confirmationes eorum, quæ egræssu inter vivos. T. 7. c. 1210. B.

Ex testamentis qui incapaces sint capendi legata. T. 7. c. 1179. D.

Ex testamentis incapax esse, qui certæ rei commercium non habet. Ibid. A.

In testamentis duo sunt scriptorum genera. T. 7. c. 115. A.

In testamentis maxime spectandæ mens testatoria. T. 7. c. 81. C.

Testamentis quamvis testes adhiberi possint. T. 8. c. 984. B.

In testamentis idem est expressisse, & intellexisse. T. 9. 741. C.

In testamentis solent homines plerumque abusive loqui. Tom. 9. c. 441. C.

In testamentis septem testes exiguntur. T. 9. c. 376. D.

De testamentis aperiendis, & publicandis, & solennitatibus, & regulis iuris, quæ in eis observantur, ut rata sint. T. 9. c. 706. D. & seq.

De testamentis paganorum. T. 9. c. 699. E. & c. 770. A. & seq.

De testamentis, & quemadmodum testamentaria ordinentur. Tom. 9. c. 706. D. & seq.

De testamentis falsis lex Cornelia. T. 9. c. 1439. E. & seq.

Io testamentis si adjecta sit impossibilis conditio, mendum censetur. T. 10. c. 553. B.

In testamentis conficiendis personarum conditiones requiruntur. T. 10. c. 1047. C.

In testamentis militum jus gentium tantum observatur. T. 10. c. 1057. A.

De testamento inter liberos consultatio. T. 1. c. 649. C.

Eorum, quæ in testamento scribuntur, quædam pro non scripta sunt, quædam in causa caduci, quædam caduca. Tom. 1. c. 323. E.

In testamento quæ scribuntur. T. 1. c. 812. E.

Ex testamento imperfecto nil debetur. T. 1. c. 1052. C.

De testamento holographo consultatio. T. 1. c. 704. A.

Testamento curatorem non dati. T. 3. c. 170. B.

In testamento adoptio an iure fiat. Ibid. D.

De testamento conscripto notis, & explicata novella Justiniani Imperatoris. T. 3. c. 58. C. D.

De testamento in ius, rupto, irritato facto. T. 1. c. 798. C.

De testamento militis. T. 1. c. 801. C. D. & T. 2. c. 393. A. & T. 9. c. 698. E. & c. 659. A. & seq.

De his, quæ in testamento delentur, inducuntur, vel inscribuntur. T. 1. c. 799. A.

De testamento cæci consultatio. T. 1. c. 692. A.

De testamento inter necino. Tom. 3. c. 2. A.

De testamento in ius soli solet queri, an valeat ut codicillus. T. 1. c. 307. A.

In testamento militis falcidia locum non habet. T. 1. c. 1104. C.

De testamento militari consultatio. T. 1. c. 691. E.

Testamento subsistente, jus legitimæ successione ab intestato cessat. T. 4. c. 403. B.

In testamento in procinctu adhibeantur tres testes, ut testet Plutarchus. T. 4. c. 384. D.

In testamento militis viri hereditatis finiuntur alibi, in pagani vero dodeca ante. T. 4. c. 765. E. & c. 706. A.

In testamento non quæcumque scripta sunt, valent, nisi quatenus congruit legibus, & constitutionibus. T. 4. c. 312. E.

In testamento pagani solennitas exigitur. T. 4. c. 373. D.

Testamento matris si legatæ sint servitutes prædiorum, an id legatum in totum consistat. T. 4. c. 1101. D.

Quod in testamento est, non est ita potens, quàm quod in arbitrio legi est. T. 4. c. 1246. E.

In testamento militari cessat lex Falcidia. T. 4. c. 765. E.

Testamento curatorem pure non dat centurio filio impuberi, vel pueri, sicut nec paganus. Tom. 4. c. 1043. D.

Ex testamento liber. Vide, Liber.

Testamento datur hereditas verbis civilibus. T. 4. c. 439. C. codicillis verò non item. Ibid. C.

De testamento falso agere potest, qui agnovit legatum, de inofficio non potest. T. 4. c. 117. C. D.

Testamento per querelam inofficiosi testis, an omnia, quæ in eo continebantur, corrumpant. Tom. 3. c. 898. A. B.

Testamento patri filium emancipatus præteritus, si bonorum possessio

nem contra tabulas petierit, an a præstatione legatorum liberetur. T. 3. c. 608. E. quod, si ius fuerit præteritus. Ibid. c. 609. A.

Non tantum quod testamentum, vel codicillis moriens datus, servare iussit, sed & quod nudis verbis reliquit, ad eandem perducendum, & præstandum. Tom. 6. c. 1043. C.

Quæ in testamento scriptæ sunt, corrumpunt omnia, hereditate non adita. T. 6. c. 157. A.

Testamento rupto agnatione positum impungitur etiam, & corrumpunt cætera omnia, quæ in testamento scripta sunt. T. 6. c. 298. A.

Testamento iure liberis impuberibus non patet tutorum dari, quia patris soli, qui impuberes habet in potestate, hoc ius licet. T. 1. c. 725. D.

Testamento relicto per bonorum possessionem contra tabulas, quam agnovit, acceptum filius in ancipiti præteritus, non tantum institutio heredis, sed etiam legata, & si fideicommissa intacta sunt. T. 6. c. 156. C.

In testamento ordinando cuius civitatis mores sint sequendi. T. 7. c. 459. C.

In testamento ordinando cuius patris ius, aut morem sequimur. Ibid. L.

Testamento an duo rei credendi constitui possint. T. 7. c. 975. D.

Testamento an quis cavere possit, ne recepta iuris sententia, & de hoc antiquitus constituta locum habeat. T. 7. c. 1043. C.

Testamento an testator censere possit, ne leges in suo testamento locum habeant. T. 7. c. 1301. A.

Testamento inofficioso præteritus, omnia relictum, etiam quæ ab intestato relicta sunt. Tom. 7. c. 196. A.

Testamento paterno factio irrita, an etiam pupillare irritum fiat. T. 7. c. 927. B. C.

Testamento libertas si sub conditione relicta sit, & legatur pure, quid iuris sit. T. 7. c. 1033. D.

Testamento patrum in totum per querelam relicto, an maneat pupillaris substitutio. Tom. 7. c. 179. B.

Testamento per bonorum possessionem contra tabulas relicto, an maneat legata in eo relicta. T. 7. c. 922. B.

De testamento quasi inofficioso, vel ingratum, vel inhumano, vel impubli an aliquis queri possit. T. 7. c. 168. E.

Testamento quod remitti potest, potest & pactum. T. 7. c. 1043. B.

Ex testamento quod in solvum capere non potest. T. 7. c. 880. D.

Testamento unus si legatur pars rei, & alterius testamentum pars

ejus

- eiusdem rei, an ex utroque sit actio. T. 7. c. 1061. C.
- De testamento cancellato, vel aliqua parte vitium. T. 8. c. 171. A.
- Testamentum non fit adoptio. T. 8. c. 799. A.
- Testamento tutorem nemo datur potest, nisi liberis, qui sui sunt, & postumis suis. T. 8. c. 795. D.
- Testamento relicto per bonorum possessionem contra tabulas, an debeantur, & valeant ea, quæ in eo scripta sunt. T. 8. c. 38. A. B.
- Testamento relicto per querelam inofficiosam, an cetera valent, quæ in eo scripta sunt. Ibid. B.
- De testamento facto ab eo, qui testamento patre per indulgentiam Principis in patriam potestatem rediit. T. 9. c. 148. D.
- De iis, qui in testamento sibi adscribunt. T. 9. c. 144. C. & seq.
- De testamento, quod sit in Consistorio apud consilium Principis, oblati precibus sedente Principe cum notulis, & proceribus, ut id testamentum omnimodo valeat. Tom. 9. c. 713. E. in eo non sunt necessarii testes, vel signatores. Ibid. E. hoc testamentum est iuris civilis, non prætorii. Ibid. c. 714. A.
- In testamento cum dies, & consul adiecti non sunt, nihil nocet, quominus valeat testamentum. T. 9. c. 770. E. & c. 791. A.
- An is, qui ex testamento egit de hereditate, contra testamentum pronuntium sit, possit transferre ad ius codicillorum, siue fideicommissarie hereditatis perfectionem. T. 9. c. 807. D.
- De testamento, quod sit sine scripto per nuncupationem. T. 9. c. 771. B. ejus solemnitates. Ibid. B. hoc genus testamenti, quod sit sine scriptura per nuncupationem, novit ius civile, non ius prætorium. Ibid. C.
- In testamento laudanda parcitas. T. 9. c. 807. B.
- De testamento facto ab eo, qui morbo contagioso laborat. T. 9. c. 708. C. D.
- De his, quæ in testamento, vel codicillis relinquantur penæ nomine. T. 9. c. 835. A.
- In testamento siquis sibi adscribat per ignorantiam, non ideo mihi tenetur. T. 10. c. 382. A.
- Actio testamenti ei datur, cuius contemplatione legatus. Tom. 10. c. 573. A.
- Testamentum repudiatio an repudiatur legitima. T. 10. c. 775. C.
- Ex testamento siquis reliquum esset Ecclesiis, debet esse actio popularis. T. 10. c. 821. C.
- Testamento relicto, an vindicetur hereditas ab intestato. Tom. 10. c. 935. D.
- Testamentorum genera quænam sint. T. 1. c. 96. B. C. & T. 8. c. 961. D.
- In testamentorum solemnitatibus ius patris spectamus. Tom. 1. c. 674. B.
- Testamentorum tria genera. T. 1. c. 330. A.
- Testamentorum symbola. Tom. 1. c. 1152. A.
- Testamentorum faciendorum forma ex edicto Prætoris. Tom. 1. c. 95. E.
- Testamentorum insinuationes. T. 1. c. 1054. E.
- Testamentorum exsequutores. T. 1. c. 1272. B.
- Testamentorum quatuor vitia. T. 1. c. 1079. A.
- Testamentorum vitia, aut menda non vitiant testatoris voluntatem. T. 4. c. 688. E.
- Testamentorum exsequutores, & dispensatores esse possunt clerici. T. 4. c. 1124. D. E.
- Testamentorum favore actio ex testamento hoc cum actionibus bonæ fidei commune habet, ut usurarum in ea veniant ex mora, usurarum legatorum, & fideicommissorum. T. 5. c. 403. C.
- In testamentorum causis totum voluntas testatoris facit. Tom. 6. c. 273. E.
- De testamentorum insinuatione. T. 9. c. 788. D.
- De testamentorum variis generibus. T. 9. c. 706. D. & seq.
- Testamentorum controversiæ transigi, & dirimi non possunt sine iudice. T. 9. c. 187. C.
- Testamentorum publicatio. T. 9. c. 714. D. & seq.
- Testamentum holographum. T. 1. c. 1048. A.
- Testamentum spadones faciunt anno decimo octavo. T. 1. c. 415. B.
- Testamentum impuberes facere non possunt. Tom. 1. c. 104. A. & c. 1041. E.
- Testamentum iniustum, nullum, ruptum, & irritum quid sit. T. 1. c. 798. C. D. & c. 1079. A. B.
- Testamentum conjuges uno codice signato septem testibus faciunt. T. 1. c. 1051. E.
- Testamentum inutile est, in quo nemo heres instituitur. Tom. 1. c. 141. B.
- Testamentum facere non omnibus licet. T. 1. c. 102. E.
- Testamentum pupillare parit, & sequela est paterni testamenti. T. 1. c. 115. E. C.
- Testamentum an pluribus codicibus fieri possit. T. 1. c. 100. A.
- Testamentum sine scriptis quomodo fiat. Ibid. B.
- Testamentum militis an valeat ex ejus voluntate. Ibid. D.
- Testamentum facere an possint mutus, & furdus miles. Tom. 1. c. 101. C. D.
- Testamentum consignare proprio lino, propriæque cetrâ quando debet. T. 1. c. 114. E.
- Testamentum imperfectum nullum est. T. 1. c. 118. A.
- Testamentum lætæmæ post duodecim annos aetate facere possunt. T. 1. c. 331. B.
- Testamentum non infirmatur de cæno. T. 1. c. 545. B.
- Testamentum aetate iuris gentium, an iuris civilis. T. 1. c. 1041. A.
- Testamentum pro hereditate accipi potest. T. 3. c. 178. C.
- Testamentum imperfectum est, quod non est obligatum septem testibus signis. T. 1. c. 1290. A.
- Testamentum quomodo oñcupatur. T. 1. c. 330. D.
- Testamentum facere non possunt mutus, & furdus. T. 1. c. 330. E. & c. 1043. B.
- Testamentum inofficiosum, vel in eo emancipatus prætoris est, propriæ testamento est. T. 1. c. 1079. D.
- Testamentum filiusfamilias facere non potest, nisi sit miles. T. 1. c. 330. D. E.
- Inter testamentum, & codicillos differentia. T. 1. c. 1035. D. & T. 1. c. 410. C.
- Testamentum iure factum infirmatur duobus modis. T. 1. c. 337. B.
- Qui ab hostibus captus est testamentum facere non potest, quasi se servus. T. 1. c. 417. A.
- Testamentum facient relegatus, & ad tempus in opus publicum damnatus. Ibid. B.
- Testamentum, nisi post mortem, non valet. T. 1. c. 1040. D.
- Testamentum mysticum aliud aliud per nuncupationem, & alia testamentorum genera. T. 1. c. 396. E.
- Testamentum cognoscimus ex hereditate institutione, vel substitutione. T. 2. c. 397. B.
- Testamentum quondam rumpitur. T. 1. c. 116. B.
- Testamentum per 25, & libram. T. 1. c. 96. C.
- Testamentum quoddam non iure factum dicitur, quoddam iure factum rumpitur, vel irritum fit. T. 1. c. 117. B.
- Testamentum obfides facere non possunt. T. 1. c. 1044. E.
- Testamentum facere non potest ægrotus, qui in mentis suæ potestate non est. T. 1. c. 417. D.
- Testamentum suæ civitatis legibus quique facit. T. 1. c. 1041. B.
- Testamentum apud hostes factum, non valet. T. 1. c. 417. A.
- Testamentum diversis manu testis scribitur. T. 1. c. 1289. E.
- Testamentum scriptum mysticum est, quod oñcupatur, non item. T. 1. c. 1049. C.
- Testamentum aut per scripturam fit, aut per nuncupationem. Ibid. B.
- Testamentum saltem qui scripserit, retractaverit, subsecraverit, signaverit, suppresserit, amoverit, reliquerit, deleverit, quibus penam prestandam. T. 1. c. 455. A. c. 508. A. B.

Testamentum tribus perficitur verbis, quæ si oblit, non testamentum, sed codicillus est. T. 1. c. 1257. D.

Testamentum vivi qui aperuerit, recitaverit, resignaverit, pœnâ legi Cornelii tenetur. T. 1. c. 509. D.

Testamentum intermedium quid sit, ac de ejusdem actione. T. 3. c. 2. A. B.

Testamentum adire. T. 3. c. 178. A. C.

Testamentum agnatione postumorum præteritorum omnimodo tumpitur. T. 1. c. 1056. E.

Testamentum, in quo filius familiaris præteritus est, jure civili ab initio nullum est. T. 1. c. 2058. E.

Testamentum in Germania nullum, nec Athenis ante Solonem. T. 1. c. 1041. B.

Testamentum quando inofficiosum dici potest, ac de inofficiis querela. T. 1. c. 448. B.

Testamentum inofficiosum dici non potest, nisi heres scriptus adierit. T. 1. c. 1255. D.

Testamentum militis scriptum non valet, pugni non valet. T. 2. c. 1135. C. D. & T. 3. c. 58. D.

Testamentum militare non rite factum dicitur. T. 1. c. 100. E.

Testamentum militis nudâ sit voluntate, pugni non item. T. 1. c. 801. D.

Testamentum jure militari quomodo valere desinit. T. 1. c. 1316. C.

Testamentum jultum non est, nisi fiat septem testibus civibus Romanis puberibus presentibus. T. 1. c. 97. D.

Testamentum imperfectum inter liberos non finitiliter. Tom. 1. c. 651.

Testamentum nato postumo præterito rumpti. T. 1. c. 1053. E.

Testamentum sine heredi institutione nullum. Tom. 1. c. 799. B.

Testamentum minutione capitis, etiam minima, irritum fit. T. 2. c. 1039. A.

Testamentum olim infirmabatur decennio. T. 1. c. 545. B.

Testamentum non fit irritum monachismo. T. 2. c. 1039. A.

Testamentum nudâ voluntate infirmari non potest. T. 3. c. 385. B.

Testamentum quot modis rumpitur. T. 1. c. 1079. B.

Testamentum rumpti agnatio postulati. T. 1. c. 1307. D.

Testamentum rumpti, in quo postumum præteritus est. T. 1. c. 1304. E.

Testamentum prius posteriore rumpitur. T. 1. c. 1317. E.

Testamentum rumptur, posteaquam factum est, agnatione sui heredit, vel alio testamento. T. 1. c. 1290. A.

Testamentum publicè recitari debet. T. 1. c. 423. C.

Testamentum totum esse falsum.

si dicat is, cui legatum relinquitur, & non obtineat, vel etiam si obtineat, a legato repellitur. T. 4. c. 117. B.

Testamentum ab initio jultum, tumpitur postea mutatione, vel agnatione sui heredis. Tom. 4. c. 1439. A.

Testamentum jure codicillorum tueri non potest. T. 4. c. 1067. E. nisi exprimitur. Ibid. E. Accursius unum casum excipit. Ibid. c. 1065. A.

Testamentum, in quo solennia jura desunt, non jure factum, atque adeo inutile est. Tom. 4. c. 1438. D. codicilli nullam ordinis solennitatem desiderant. Ibid. D.

Testamentum non facti sola voluntas, nisi militis. T. 4. c. 515. B.

Testamentum vitiat ipso jure præterito filii. T. 4. c. 343. C.

Testamentum irritum per omnia constituitur, hereditate non aditâ ab herede, qui in eo scriptus est. T. 4. c. 1439. D.

Testamentum rumptur agnatione postulati præteriti. T. 4. c. 402. C.

Testamentum est causa, ex qua codicilli valent; & codicilli non possunt esse causa, ex qua valet testamentum. T. 4. c. 381. E.

Testamentum posterius imperfectum quando rumpti prius testamentum perfectum. T. 4. c. 375. B. C.

Testamentum facere de bonis alienis non licet. T. 4. c. 377. D.

Testamentum corruptum infamitellum. T. 4. c. 1473. C.

Testamentum prius jure perfectum posteriore imperfecto non rumpitur. T. 4. c. 375. C. duo sunt casus, quibus posterius testamentum imperfectum rumpti prius, quod erat jure perfectum. Ibid. C.

Testamentum imperfectum dicitur, quod non subscriptum, neque a testibus signatum est. Tom. 4. c. 1073. C.

Testamentum bellicum (scu testamentum militis) verè est, quod non stramento scriptum, sed sanguine, non in charta, sed in mucrone. T. 4. c. 501. B.

Testamentum ejus nullum est, cujus nulla bona sunt. T. 4. c. 353. B.

Testamentum an adoptione rumptur, quasi agnatione sui heredis, si quis institutus sit, & postea adoptatus. T. 4. c. 325. A.

Testamentum manifesti generitoris an ipso jure nullum sit, si exactum sœus non reddiderit, & an convalescat, si post factum testamentum reddiderit. Tom. 4. c. 1035. D.

Testamentum nullum est, quod ob signavit is, qui postea servus apertuit. T. 4. c. 883. A.

Testamentum desitutum pro non facto habetur; & desituitur, si heres non adeat. T. 4. c. 306. E.

An testamentum corroboraret nudum nomen heredis. Tom. 4. c. 84. B.

Testamentum pupillare est pars, & sequela patris testamenti. T. 4. c. 752. C.

Testamentum militis perfectum esse quolibet voluntas. T. 4. c. 375. D.

Testamentum quid sit. T. 4. c. 515. A.

Testamentum pagani pertinet ad juri civile, militis vero testamentum est juri gentium. Tom. 4. c. 375. D.

Testamentum confirmatur morte sola, item electio heredis. T. 4. c. 517. A.

Testamentum militis factum in militia valet quoque eodem jure militari intra annum, si modò miles dimissus sit propter honestam causam. T. 4. c. 375. B.

Prius testamentum posterius rumptur. Ibid. C. & quando non. Ibid. C.

Testamentum militis imperfectum perfecti potestate obtinet, quia sola voluntate perficitur. T. 4. c. 510. D.

Testamentum imperfectum dicitur duobus modis, & quomodo. T. 4. c. 510. D. B. & c. 511. A. causa testati trahit ad se causam in testati. Ibid. c. 511. D.

Testamentum militis irritum non fit capitis mentione. Tom. 4. c. 511. B.

Testamentum militis nudâ voluntate perficitur. T. 4. c. 510. D.

Testamentum non infirmatur nudâ voluntate, electio verò heredis infirmatur nudâ voluntate. T. 4. c. 519. B.

Testamentum non signatum, vel a testibus non subscriptum, pro imperfecto habetur. T. 4. c. 370. A.

Testamentum rumptur agnatione, vel quasi agnatione. T. 4. c. 325. A. B.

Testamentum pupillare nudum nomen heredis conservat. Tom. 5. c. 1068. E.

Testamentum, quod testatio mensis sit, dictum est. Tom. 5. c. 357. D.

Ad testamentum militum non pertinere juri adscribere. Tom. 5. c. 1047. C.

Testamentum unde initium capiat. T. 5. c. 752. A. B.

Testamentum si delictum fuerit, quæ actio competat. T. 5. c. 798. E. c. 799. A.

Testamentum quibus verbis sit. T. 4. c. 1045. A.

Testamentum conferri posse in alienam voluntatem. Ibid. A.

Testamentum debet fieri ante ingressum monasterii. T. 6. c. 1041. E.

Testamentum irritum facit tepiditatio heredis scripti ex assente. T. 5. c. 175. B.

Testamentum pupillare est sequela patris testamenti. Ibid. B. quædam it.

- do irritum sit: *Ibid.* 13.
 Testamentum rumpi postumum prae-
 teriti agnatione. *Tom. 6. c. 190. D.*
 Testamentum rescinditur per bono-
 rum possessionem contra tabulas. *T. 6. c. 194. A. B.*
 Qui testamentum patris oppugnat,
 nihil ee eo testamento consequi
 potest. *T. 6. c. 178. C.*
 Qui testamentum impugnatur, in quo
 legatum ei relinquitur, indignus
 est legato. *T. 6. c. 1016. E.*
 Ut testamentum constiterit, vel inli-
 tuetur, vel echedandus est fili-
 us. *T. 6. c. 153. D.*
 Testamentum finitur pubertate,
 etiam codicillis finitur. *Tom. 6. c. 268. E.*
 Testamentum facere non potest lo-
 rarius. *T. 6. c. 360. D.*
 Testamentum pupillare sui heredis
 confirmat tuclas, & libertates,
 & omnia, quae testamento patris
 scripta sunt. *T. 6. c. 177. C.*
 Testamentum non confirmari per
 codicillos. *T. 6. c. 203. B. C.*
 Testamentum rumpitur agnatione
 sui heredis testamento praeteriti,
 non etiam codicillis. *T. 6. c. 265. C.*
 Testamentum impugnatur, qui falsum
 dicit, aut inofficium, non qui
 dicit minus solenne. *T. 6. c. 736. C.*
 Testamentum militis nonis scriptum
 valet, si modo probetur dictasse
 eum notario suo, quod dixit
 testamenti toudendi gratia. *T. 6. c. 361. B.*
 Testamentum patetum plerumque
 praecedit pupillare. *T. 6. c. 611. C.*
 Testamentum fit irritum damnatio-
 ne, si vivus testator damnetur
 capite, & minatur. *T. 7. c. 1234. D.*
 Testamentum inofficium quid. *T. 7. c. 168. C.*
 Testamentum quando rumpitur, &
 quando non rumpitur. *Tom. 7. c. 904. E.*
 Testamentum duplices quando dicitur.
T. 7. c. 906. D.
 Testamentum paternum si destituitur
 non adit hereditate, pupillare
 evanescit. *T. 7. c. 902. C.*
 Testamentum unde deductum. *T. 7. c. 3. B. C. & c. 1561. A. & T. 8. c. 525. A.*
 Testamentum improbum quid. *T. 7. c. 168. C.*
 Testamentum est voluntatis nostrae
 testatio. *T. 7. c. 1089. A.*
 Testamentum definitur iusta volun-
 tas ad differentiam codicillorum,
 quibus voluntas non est iusta. *T. 7. c. 489. B.*
 Testamentum superius quod dica-
 tur. *T. 7. c. 939. B.*
 Testamentum falsum, vel iniustum
 dicturus, quid peragere debeat.
T. 7. c. 175. A.
 Testamentum inhumatum quid. *T. 7. c. 168. D.*
 Testamentum inofficium quid
 xerit nomine defuncti, cui heres
 existit, non prohibetur suo nomi-
 ne legatum petere. *Tom. 7. c. 1485. E.*
 Testamentum per querelam an pro
 parte rescindatur. *T. 7. c. 199. A.*
 Testamentum prius an posteriore
 iure perfectum rumpatur. *Tom. 7. c. 921. C. & T. 8. c. 47. C.*
 Testamentum qui accusavit, nec
 obtinuit, an repellatur a legato
 ei relicto, cui ipse heres existit.
T. 7. c. 1485. E.
 Testamentum si minor accusaverit,
 nec obtinuerit, an repellatur a
 legato. *T. 7. c. 1486. C.*
 Testamentum tacitum, aut nudum
 voluntate non infirmatur. *T. 8. c. 98. B.*
 Testamentum unde ita vocatur. *T. 8. c. 961. D.*
 Testamentum facere quibus non est
 permillum. *T. 8. c. 966. D.*
 Testamentum non semper mutus,
 & surdus facere possunt. *Tom. 8. c. 967. B.*
 Testamentum qui incidit ei heredi-
 tas auferitur. *T. 8. c. 170. E.*
 Testamentum qui facere non pos-
 sunt. *T. 8. c. 186. E.*
 Testamentum eessere non sufficit, ni-
 si perseveret voluntas. *Tom. 8. c. 170. E.*
 Testamentum, in quo filius suus est
 praeteritus, iniustum, & ipso iure
 nullum esse. *T. 8. c. 172. D.*
 Testamentum, in quo praeteritus est
 filius emancipatus, iustum est, sed
 rescindi potest, & quomodo. *Ibid. D.*
 Testamentum unum eodem tempo-
 re duobus tabulis, duobus eodem
 testator configuravit, & in uno
 legavit Titio 100. in altero so-
 tantum, quid Titio debeatur. *T. 7. c. 1300. B.*
 Testamentum in opisthographo scrip-
 tum. *T. 8. c. 134. E.*
 Testamentum rumpit postumus praeteritus
 iure civili. *Tom. 8. c. 36. C.*
 Testamentum an ex causa exheredat-
 ionis, vel praeteritionis irritum
 sit. *T. 8. c. 58. E.*
 Testamentum, vel pars eius si inter-
 erit ante mortem testatoris,
 vel si aliquod deletum sit, an
 valeant ee, quae in eo scriptae
 sunt. *T. 8. c. 20. C. D.*
 Testamentum captivitate fit irri-
 tum. *T. 8. c. 484. C.*
 Testamentum falsum quid. *T. 8. c. 639. A.*
 Testamentum est verbum simplex,
 non duplex. *T. 8. c. 525. A. B.*
 Testamentum si aliquis sanus fecit,
 decessit furiosus, mutus, surdus,
 aut prodigus, an dabitur ex eo
 testamento bonorum possessio se-
 cundum tabulas. *T. 8. c. 135. E.*
 Testamentum non fit irritum su-
 perveniente furore. *Ibid. E.*
- Testamentum non fit nudum volun-
 tate, nec collitur nudum volunta-
 te, idest, hereditas non edimitur
 quidam voluntate, nec datur,
 nec restituitur. *T. 8. c. 137. C. D.*
 Testamentum decennio infirmatur;
 si concurrat manifesta voluntas
 testatoris. *T. 8. c. 48. A.*
 Testamentum falsum esse, qui cer-
 tus est, an is possit petere bono-
 rum possessionem ex intestato. *T. 8. c. 17. B.* si non petierit intra
 tempora, an excludatur tempore
 re. *Ibid. C.*
 Testamentum factum inter liberos
 valet, etiam si sit imperfectum. *T. 8. c. 47. E.* an rumpatur alio
 modo imperfecto. *Ibid. E.*
 Testamentum iure militari factum,
 an sit imperfectum. *T. 8. c. 47. D.*
 an rumpatur. *Ibid. D.*
 Testamentum si in pluribus exem-
 plaribus scriptum sit, an necesse
 sit, omnes codices existere. *T. 8. c. 135. B.* quod si separatim signa-
 ti sint, & diversi heredes in eis
 scripti, tunc sequemur posterioris
 testamentum. *Ibid. C.* si non appa-
 reat, quod sit supremum, utrum
 admittatur. *Ibid. C.*
 Testamentum holographum quod
 dicitur. *T. 9. c. 709. D.*
 Testamentum quomodo, & a qui-
 bus impugnetur. *Tom. 9. c. 639. B.*
 Testamentum facere voluisse non
 intelligitur, qui coactus voluit.
T. 9. c. 795. D.
 Testamentum iure perfectum non
 rescinditur. *T. 9. c. 1486. A.*
 Qui testamentum facere possunt,
 vel non. *T. 9. c. 703. D. & seq.*
 Testamentum non potest quis facere
 de aliene re, vel pecunia. *T. 9. c. 703. D.*
 Testamentum eegit liberam volun-
 tatem, & liberum stilum. *T. 9. c. 795. E.*
 Ut testamentum perfectum sit, quae
 desiderantur. *T. 9. c. 706. D. & seq.*
 Testamentum non viuit brevitas.
T. 9. c. 1100. A.
 Testamentum facere potest per
 nuncupationem, qui caecus est,
 quod non potest facere per scrip-
 tum. *T. 9. c. 706. B.*
 Testamentum rumpitur successione
 nepotis. *T. 9. c. 33. B.*
 Testamentum viuitur praeteritione
 filii. *Ibid. C.*
 Testamentum hodie graeco, vel alio
 sermone conscribi, vel nuncupa-
 ri potest. *T. 9. c. 881. C. D.*
 Testamentum pagani in procinctu
 factum quid. *T. 9. c. 701. D.*
 Testamentum imperfectum est, quod
 neque subscriptum, neque signetum
 est & testibus. *T. 9. c. 710. A. D.*
 Testamentum repodiare, idest, re-
 pudiare hereditatem testamentum
 delatum. *T. 9. c. 918. A.*
 Prius testamentum non rumpitur
 postea.

posteriore; nisi posterius sit utile, & jure perfectum. Tom. 9. c. 490. D.

Testamentum quando rumpitur. T. 9. c. 744. D. E.

Testamentum quoquo modo factum a militis sine juriconsulto valet. T. 9. c. 699. C.

Testamentum omne olim antiqua batur tempore decennii, & debet irritum, nisi revocaretur post decennium. T. 9. c. 713. D.

Testamentum non scriptum jux prætorium non novit, jus civile testamentum non scriptum novit. T. 9. c. 638. D.

Falsum testamentum illud est, quod testamentum non est. Tom. 10. c. 84. A.

Testamentum rumpitur agnatione postumi præteriti. T. 10. c. 145. E.

Testamentum delictum ab herede non tam sit irritum juris ratione, quam ob desertionem, & cessationem heredis. T. 10. c. 125. C.

Testamentum, quo non honorantur amici, dicitur inhumanum. T. 10. c. 473. B.

Testamentum qui dicit falsum, an impugnet judicium defuncti. T. 10. c. 479. C.

Testamentum qui injustum dicunt, an repellantur a legatis. Ibid. E.

Testamentum qui impugnavit, & petit bonorum possessionem contra tabulas, an repellatur a legato. T. 10. c. 480. D.

Testamentum falsum, & inofficiosum qui dicit, an repellatur a donatione causâ mortis. T. 10. c. 497. D.

Testamentum si vitio aliquo laboret, interruptitur heredum institutio. T. 10. c. 680. D.

Testamentum nuncupativum nullum est, si testator omnes heredes non nuncupavit. Ibid. E.

Testamentum statim post mortem testatoris debet apertum. T. 10. c. 696. A.

Testamentum qui facere non possunt, cur mortis causâ donare possint. T. 10. c. 1047. A.

Testamentum non fit quibuscumque verbis. T. 10. c. 1059. D.

Testamentum imperfectum quodnam sit. T. 10. c. 1076. D.

Testamentum an faciat impubes. T. 10. c. 1249. C.

Testamentum si corruat summo jure, corruat & legata. Tom. 10. c. 1155. E.

Testamentum inofficiosum si sit ruptum, an omnia in eo contenta simul corruant. T. 10. c. 1257. C.

Testandi potestatem si lex non dederit, nec privatus dabit. T. 4. c. 372. B.

Testandi facultas libera an restringi possit. T. 7. c. 1078. E.

Testandi libertas cuilibet civi Romano concessa amittitur capitis deminatione, non pactione pu-

dâ. T. 9. c. 94. A.

Testandi libertatem lex tollere potest. T. 9. c. 688. D.

Testandi libertatem non posse auferri privati conventionem. Ibid. D.

Testantis voluntatem scripti heredes qui non habent, omnino repelluntur. T. 8. c. 171. A.

Testantium voluntas suprema debet esse. T. 6. c. 282. E.

Testantium voluntas ambulatoria est usque ad supremum vite exitum. T. 9. c. 94. C.

Testari si quis aliquem prohibuerit, vel coegerit. T. 1. c. 803. C. & T. 2. c. 408. B. C. & c. 794. E.

An testari possit de castrensium peculio ex privilegio militis concessum, atque cingi quis iudici est, focus verò ante militiam. T. 4. c. 1076. B. C.

Testari potuit olim servus publicus de modis parte quaestorum. T. 7. c. 155. B.

Testari an possint jure militari, qui ex numero transferuntur in alios numeros. T. 8. c. 149. E.

Testari an possit captus ab hostibus, vel latronibus. Tom. 10. c. 1036. D.

Testati causa trahit ad se causam intestati, & e contra. T. 4. c. 369. D. & c. 511. D. & c. 1053. A.

Testatio sola privata tabellionis fidem non facit. T. 1. c. 696. A.

Tellatio, quæ in jure faciendâ est, quid sit, & significet. Tom. 5. c. 655. B. C.

Testatio, quæ in nuntiatione novi operis requiritur, plenam fidem facit. Ibid. D.

Testatio ex scripto facta, & adhibitis signatoribus, plurimum valet ad fidem faciendam iudici, dolumque comprobandum. Tom. 5. c. 295. A.

Testatio facta in urbe. T. 9. c. 427. C. fit scripto. Ibid. D.

Testatio sola per se fidem non facit, debet fieri publice. T. 9. c. 278. A. cum obsignatione tellium. Ibid. A.

Testatio quid sit. T. 10. c. 1210. E. & c. 1191. D.

10 testationibus adminicula sola non sufficiunt. Tom. 9. c. 278. B.

Testator utrum rem legatam venderit, an donaverit, multum interest, & quæ distinctio notanda. T. 4. c. 520. B. C.

Testator sub pluralivo numero, si sine herede, etiam singularem, comprehendit. T. 4. c. 1189. E.

Testator alicui rem legavit, eandem & heres eidem legavit, an bis debeatur. T. 4. c. 441. E.

Testator jubet heredem monumentum facere, an heres hoc mandato obligetur. T. 4. c. 119. E. & c. 120. A. & seq.

Testator heredem rogat per fidei commissum, ut libertis suis ducenta denarij ad extruendum monu-

mentum, quaeritur, an quod amplius expenderit, ab herede recuperare possint actione negotiorum gestorum, veluti hereditarium negotio gesto. T. 4. c. 877. B. ratio hæc est communis. Ibid. B. C.

Tellator sibi heredem facit vulgaris substitutione, pupillari verò non sibi, sed pupillo. T. 4. c. 1079. D. E. Marcus Tullius quomodo substitutionem pupillarem conceperit. Ibid. A. de inveni. Ibid. E.

Tellator, & heres idem homo esse intelligitur. T. 6. c. 141. C.

Tellator an facere possit, ne leges in suo testamento locum habeant. T. 7. c. 1045. A. an fundum communem legare possit. Ibid. c. 365. D. an possit cavere, ne lex Falcidia locum habeat in suo testamento. Ibid. c. 1045. A.

Tellator an possit prohibere Falcidiam. T. 7. c. 948. B.

Tellator an testamento, vel codicillis bonorum suorum alienationem prohibere possit. Tom. 7. 1081. A. B.

Tellator dum vult vestem legare, si suppellectilem dicit, an noceat legato. T. 7. c. 966. A. B.

Tellator pro parte intestatus an fieri possit pro parte testatus major. T. 7. c. 198. D.

Tellator, qui legat uxori vinum, oleum, frumentum, acetum, mellis, silfamentum, non adjectis quantitate, an omne, quantum reliquerit, legasse videatur. Tom. 7. c. 1447. A. an legatum utile sit. Ibid. A.

Tellator pluribus scriptis heredibus uni ex iis prælegat rationes hereditarias, an videatur legare eas, quæ rationibus continentur. T. 7. c. 1032. B.

Tellator an possit pro parte tellari, & pro parte non tellari. Tom. 7. c. 1179. B.

Tellator si alicui legat aureos denos si osepis sui negotijs interveniat, an nepote opera ejus non amplius uti volente, an nihilominus fideicommissum debeatur. T. 7. c. 1314. D.

Tellator si pro argento vestem dicit, aut aurum pro orichalco, an noceat legato. T. 7. c. 966. A. B.

Tellator si cepit facere secundum testamentum, nec perficit, an primum ratum sit, & an sifcus vocetur. T. 7. c. 1249. D.

Tellator si legatarius capitis accusaverit, an videatur legatum ademptum. T. 7. c. 1488. D. & c. 1249. A.

Tellator si ex heredibus scriptis unum rogaverit, ut ex cæteris uni, cui vellet, partem suam restitueret post mortem suam, ille si decesserit, nullo est, an omnis pars competat petito fideicommissi. T. 7. c. 1465. B.

Tellator quas partes faciat, viriles, an hereditarias. Ibid. B. C.

Tellator si quendam ex heredibus iussit solvere et alium, non creditores, sed coheredes adversus eos actionem habent. T. 7. c. 1050. E. & c. 1051. A.

Tellator si veterit fundum hereditarium alienari, an obligationem pariat heredibus. Tom. 7. c. 1305. B. C.

Tellator si legaverit fundum, & quæ in eo sint mancipia mortis tempore, an ancilla, quæ eo tempore in fuga est, & partus ejus legatario debeantur. T. 7. c. 1054. D.

Tellator si rem pignoratam legaverit, herene, an legatarius eam lucere debet. T. 7. c. 147. A.

Tellator si leget nomen debitoris sui, an legatum valeat. T. 7. c. 1053. C.

Tellator si uni rem legaverit post eandem alteri leget animo transferendi legati, tunc non concurrunt. T. 7. c. 1054. E.

Tellator suppellectilem legans, dum vult vellem legare, nihil agit. T. 7. c. 957. C. D.

Tellator an possit plures heredum gradus facere. T. 8. c. 141. A.

Tellator potest mutare voluntatem, & quomodo. T. 8. c. 170. C. D.

Tellator si aliam Ecclesiam pro alia herodem scripserit, veritas contra scriptum obtinere debet. T. 10. c. 604. A.

Tellator si deleverit omnem scripturam testamenti, an infirmetur testamentum. T. 10. c. 771. E.

Si partem tantum testamenti, vel nomen unius heredis, aut omnium heredum nomen deleverit, quid sequatur. T. 10. c. 771. E. & c. 772. A.

Tellator si coepit facere secundum testamentum, nec perfecit, an prius infirmetur. T. 10. c. 772. A.

Si verò secundum testamentum perfecit, & indignum scripserit, quid sequatur. Ibid. A.

Tellatoris error cor legato officit. T. 4. c. 315. D.

Tellatoris voluntas. Vide, Testamentum.

Tellatoris error quando facit jus. T. 4. c. 1250. D.

Tellatoris voluntas non derogationis finem facit. T. 4. c. 877. C.

Tellatoris voluntatem quando non vitant mendum, & vitia. T. 4. c. 1071. A.

Tellatoris scientia fideicommissum facit, opinio non. T. 4. c. 538. L. & c. 539. A.

Tellatoris voluntas potius spectatur, quam verba. T. 4. c. 1188. D.

Tellatoris voluntas intra annum debet exequi, & impleri. T. 6. c. 1043. C.

Tellatoris prohibitio, quæ nullam habet causam, nudum est præceptum, & consilium potius, quam præceptum. T. 6. c. 743. C.

Tellatoris proprium quod non est, id necesse est alienum dici. T. 6. c. 385. D.

Tellatoris factum pro facto heredis est. T. 6. c. 141. B.

Tellatoris voluntas, & mens, vel præsumptio jure recepta, vel æquitas, & subtilitas iudicis omnem ambiguitatem solvit. T. 6. c. 503. B.

Tellatoris alumnæ utrū prædii legati dimidia, an virilis portio debeatur. T. 6. c. 737. B.

Tellatoris scriptura an possit juris civilis regulis derogare, vel elidere, ut debeatur ad tempus, vel conditionem. T. 7. c. 1046. A. I.

Tellatoris præscriptum non mutat jus publicum. T. 7. c. 523. E.

Tellatoris error in nomine, & corpore rei legatæ an nocet legato. T. 7. c. 968. A.

Tellatoris voluntas an potius sit substatute juris, vel scripturæ curia, & indubitata. T. 7. c. 1354. D.

Tellatoris voluntas potius an sit scripta, & in ordo scripturæ impediat voluntatem. T. 7. c. 998. E.

Tellatoris voluntas ubi manifesta est, an exigitur solennitas verborum. T. 7. c. 1355. C.

Tellatoris voluntatis ratio an habeatur ubi manifesta est scriptura. T. 7. c. 1355. A.

Tellatoris voluntas jus publicum mutare non potest. T. 8. c. 763. D.

Tellatoris indignatio. T. 9. c. 106. C.

Contra tellatoris voluntatem non facit, qui non expectat conditione fideicommissi remittit fratris fideicommissum. T. 9. c. 321. A.

Tellatoris possessio non tantum heredi accedit, sed etiam heredi heredis, & deinceps in infinitum. T. 9. c. 714. D.

Tellatoris voluntas inepta quæ dicitur. T. 9. c. 807. A. huic non est parendum. Ibid. A.

Tellatoris voluntate potest remitti casu legatorum, vel fideicommissorum. T. 10. c. 1028. E.

Tellatoris voluntas plenius est interpretanda. T. 10. c. 1167. C.

Tellatoris heres est, qui est heres heredis. T. 10. c. 1168. B.

Tellatoris jurata bonorum descriptio creditoribus non nocet, hereditibus nocet, debitoribus prodest. T. 10. c. 615. E.

Tellatori nisi lex specialis hoc permiserit, non potest ipse cavere, ne in suo testamento leges, constitutiones, lenatus consilia, edita locum habeant. T. 9. c. 910. A.

Tellatorem si legatarius testamentum mutare prohibuerit, an legatum ei relictum fiat caducum. T. 5. c. 631. E.

Tellatorem aliud voluisse, si appareat, an recedatur a significato,

ne verborum. T. 7. c. 1355. E.

Tellatorem juri publico non posse derogare ullo modo. Tom. 7. c. 1258. C.

De eo, qui testatorem prohibuit mutare testamentum, quod esset scriptus heres in priore testamento. T. 9. c. 795. A.

Quomodo debeat intelligi, testatorem protulisse dies legatorum. T. 10. c. 90. B.

Tellatore ignorante in re aliena. T. 4. c. 335. C.

Tellatore invito, lalcidig locus non est. T. 4. c. 267. C.

A testatore non jure manumissi servi an instructio prædiorum cœdat. T. 4. c. 1181. B.

A testatore facta locutione, an legatarius cum servare teneatur. T. 5. c. 565. A.

Tellatores, qui sanæ mentis sunt, exemplo nature, quæ nihil frustra facit, nihil etiam frustra loquuntur. T. 10. c. 367. C.

Tellatores sani, & sobrii nihil faciunt frustra. T. 10. c. 1097. E.

Tellatorum abominabiles irrequientes sunt. T. 6. c. 739. A.

Tellatus ex parte, & ex parte intestatus decedere nemo potest, nisi miles. T. 1. c. 110. D. E.

In teste vitæ qualitas, ac dignitas spectanda. T. 10. c. 495. A.

Ob unum testem non moveri iudicem ad delendum jurisjurandum. T. 9. c. 191. B.

Testes omnes an possint uno anno lo legare testamentum. Tom. 1. c. 97. C. & T. 8. c. 962. B.

Testes plures ex una domo adhiberi an possint alieno negotio. T. 1. c. 98. C.

Testes qui in testamento adhiberi possunt, & non adhiberi. T. 1. c. 97. D.

Testes plures, quibus septem, ad testamentum adhiberi non nocent. T. 1. c. 417. C.

Testes tres quando in testamento sufficiunt. T. 5. c. 386. B.

Testes inviti in causis criminalibus testimonium dicebant. Tom. 2. c. 1126. D.

Testes, cum de fide tabularum nihil dicitur, adversus scripturam interrogari non possunt. Tom. 1. c. 495. C. D. & T. 3. c. 386. A. & c. 474. B.

Testes unico casu contra scripturam admittuntur. T. 1. c. 5184. D.

Qui testes esse non possunt. T. 1. c. 331. C.

Testes in quibus instrumentis non sunt necessarii. T. 3. c. 387. A.

Testes gratis suspecti, & maxime domestici, itemque humiles, & abjectæ conditionis non interrogantur. T. 3. c. 495. A.

Testes falsi quibus subjacent poenæ. T. 1. c. 495. E. & T. 3. c. 386. C. D.

Testes decuriones. T. 3. c. 386. D.

Testes

Testes quondam in iudicium venire compelluntur, & quondam compelli non possunt. Tom. 2. c. 1126. C.

Testes quique requiruntur in codicillis. T. 4. c. 384. D.

Testes tres adhibebantur in testamento in prociū. Ibid. D.

Testes non adhibebant veteres in chirographis. T. 5. c. 419. B.

Testes domesticī aliter in libris accipiuntur, & aliter in testamentis. T. 6. c. 818. A.

Testes irrogati an fidem faciant. T. 6. c. 1052. A.

Testes domesticī, & familiares idem sunt. T. 6. c. 857. E.

Testes oportet liquidi, distincti, perspicui, non confusi, non obscuro, non indistincte testari, alioqui non audiuntur. T. 6. c. 1125. A.

Testes ante litem contestatam recipi non debent. T. 6. c. 797. A. nisi periculum sit, esse ob servatorem, vel valendum inter omnes lites contestandas & vita discessuros, vel reipublica causa peregrē profecturos, & diutius moraturos. Ibid. C.

Testes intra annum sunt reo denuntiandi ab actore, ut reo sit copia eos excipiendi. Ibid. D.

Testes classici qui dicuntur. T. 6. c. 610. A. & c. 858. A. & T. 9. c. 707. D.

Testes quot, & qui adhibendi in testamentis. T. 6. c. 1043. B.

Testes testibus reseli possunt semel, & iterum, non tertium. Tom. 6. c. 872. B.

Testes propinqui admittuntur in causa matrimonii. T. 6. c. 868. C. & c. 1142. C.

Testes synodales qui. T. 6. c. 876. D.

Testes domesticī qui dicuntur. T. 6. c. 857. E. & c. 1142. C.

Testes, & instrumenta, quae sunt muta testimonia, quomodo differunt. T. 6. c. 881. C.

Testes rejiciuntur in omnibus causis civilibus, & criminalibus. T. 6. c. 873. C.

Testes singulares reprobandur. T. 6. c. 846. C. D. puniuntur, qui variē testimonia dicere, non excusantur. Ibid. C.

Testes de quibus circumstantiis interrogandi. T. 6. c. 864. A.

Testes duo, an faciant plenam, unius semiplenam probationem. T. 7. c. 1435. D.

Testes alios esse, quibus interdicatur, ne testimonium dicant, alios, qui excusantur. Tom. 7. c. 884. B.

Testes an videantur esse idonei, & omni exceptione maiores illi, qui in dignitate sunt positi. Tom. 7. c. 1470. D.

Testes esse, vel testimonium dicere qui excusantur. Tom. 7. c. 885. D. E.

Testes quidam rogantur, ut rel. gerende intersint, quidam non rogantur. T. 7. c. 883. D. E.

Testes novi in appellatione ad

mittuntur, in causa non satis instructa. T. 9. c. 1197. E.

An testes produci possint ante litem contestatam. T. 9. c. 281. A. rursi constat hac testimonia non recipi. Ibid. A. dicuntur ea testimonia liti. Ibid. A.

Testes decem exiguntur in res singulas ex constitutione regia. T. 9. c. 275. C. D.

Testes, qui legibus excusantur, ut affines, & cognati, inviti testimonium non dicunt. Ibid. E.

Testes in iuratos non interrogari. T. 9. c. 278. B.

Testes Episcopi interrogantur adhibitis sacris evangelis, & sacris scripturis. Ibid. B.

Testes genus probationum sunt. T. 9. c. 274. B.

Testes septem exiguntur in testamentis. T. 9. c. 278. D. in divortis totidem exiguntur. Ibid. D.

Testes rogandi sunt, ut fignent testamentum. T. 9. c. 707. B.

Testes qui produci, sumptus, & viatica praestat. Tom. 9. c. 276. A.

Testes iure civili semel producti, & interrogati, iterum non interrogantur. T. 9. c. 281. D.

Testes non conveniunt in unum propter metum contagionis, sed alii post alios veniunt, & signatur testamentum. T. 9. c. 710. C.

Testes domesticī in re propria fidem non faciunt. T. 9. c. 274. E.

Testes pecuniae corrupti. Tom. 9. c. 1400. E.

Testes esse prohibentur domesticī, & advocati, & exequutores in lite, quam tractant. T. 9. c. 276. E. & c. 277. A.

Testes quando admittuntur, & quando non. T. 9. c. 274. B.

Testes inviti evocantur in pecuniis causis. T. 9. c. 280. B. ante Iustinianum non evocabantur, nisi in causis criminalibus. Ibid. B.

Testes non rogati. T. 9. c. 279. D.

Testes rogati, & iurati. Ibid. c. 280. A.

Testes sunt, qui nec prohibentur testimonium dicere, nec excusantur, sed excipiuntur, & reselluntur. T. 9. c. 277. D.

Testes idonei, & omni exceptione maiores, *sunt reproche*. Tom. 9. c. 1172. D.

Testes excipere, *reprocher les infirmes*. Ibid. D.

Testes domesticī qui dicuntur. T. 9. c. 274. E.

Testes domesticī. Vide, Domesticī testes.

Testes non producantur ante litem, nec instrumentum. T. 9. c. 282. B.

Testes falsi. T. 9. c. 1100. C.

Testes. Vide, Testimonium. Vide, Probatio, Instrumentum.

Testes honestiores plerumque admittuntur ex facultatibus. T. 10. c. 467. E.

Testes ambigui quare admittantur,

T. 10. c. 553. A.

Testes quo causa admittuntur, & non admittuntur. T. 10. c. 636. D.

Testes quot sint adhibendi, si vel desint, vel suppetant instrumenta. T. 10. c. 637. B.

Testes regulariter, & acta omnia fieri debent utrique parte praesente. Ibid. E.

Testes ignari latini sermonis an possint esse testes in testamento. T. 10. c. 1059. D.

Testi unico creditur certis quibusdam casibus. T. 10. c. 636. E.

De testibus cogendis. T. 2. c. 1126. D.

Testibus legataris ultimar in testamento. T. 3. c. 249. B.

Testibus se magis credere, quam testimonio dicitur Hadrianus. T. 2. c. 782. D. E.

Testibus ignobilibus non creditur sine tormentis. T. 2. c. 1135. B.

Testibus sunt, an contrarii scripturae scripturam omnem reseli oporteat, & chirographum apocrypha. T. 3. c. 474. C.

Testibus potiora esse monumenta publica in causa finium. Tom. 4. c. 897. A.

Testibus longē petitis viuales pensae sunt rependenda. Tom. 6. c. 970. D.

Testibus iuratis, & non rogatis quando utimur. T. 7. c. 885. E.

Testibus pluribus singularibus in eo, de quo testimonium prohibetur, an fides habeatur. Tom. 7. c. 1424. E.

Testibus quid viatici loco detur. T. 7. c. 884. A.

De testibus. T. 9. c. 274. B. & seq.

De testibus per quos producenda, & audiendis ex sententia, & interrogatione iudicis. T. 9. c. 283. A.

Testibus honestioribus potius crej datur. T. 9. c. 278. B.

Testibus potiora esse monumenta publica, & censui. T. 9. c. 97. E.

Testibus quinque solutio probatur. T. 9. c. 285. A.

Testibus potius credimus, quam testimonio defunctorum. T. 9. c. 274. D.

Testibus oportet; non testimonio credere. T. 10. c. 968. A.

Testimonia nos per absentes, nec per tabellam dantur. T. 1. c. 781. E.

Adversus testimonia interrogantur testes ipsi, quorum sunt testimonio. T. 3. c. 474. B.

Testimonia quandoque praeponderanda, non numeranda. T. 6. c. 861. C.

Testimonia sunt dicta testium reata in literas. T. 9. c. 1100. C.

Testimonia liti. T. 9. c. 281. A. & c. 282. E.

Testimonia judicialia. T. 9. c. 281. A.

Testimonia in scriptum redacta nullius momenti sunt, nisi suffragetur vox testium ipsorum,

- quorum sunt testimonia : T. 10. c. 958. A.
- Testimonia si sint paria, quid sequendum. T. 10. c. 1236. B.
- Testimoniales, seu epistolae. T. 2. c. 1045. A.
- Testimoniales litterae quae dimissis dabantur. T. 9. c. 182. B.
- Testimoniales litterae quoniam sint. T. 10. c. 735. A.
- De testimoniis denunciatione, & denunciationibus, quae ad domum fiunt. T. 3. c. 175. A.
- Testimoniis iudicialibus, vel testamentariis dictionem non habent datam iudicio publico. Tom. 4. A. B.
- Testimoniis perhibendi ius impubes nulla in causa habent. T. 4. c. 1476. A.
- Testimoniis usus necessarius est. T. 10. c. 430. D.
- Ex testimoniis falsis suspenditur executio rei iudicatae. T. 9. c. 1100. C.
- A testimonio non repellitur damnatus depositi, quavis infamis fiat. T. 4. c. 848. A.
- Testimonio unus an stetut. T. 7. c. 1245. B.
- Testimonio unus credendum non esse. T. 9. c. 190. B.
- A testimonio quoniam rejiciendi. T. 10. c. 958. B.
- Testimoniorum, & testimonii differentia. T. 6. c. 881. C.
- Ad testimonium qui, & quales admittendi, & qui non. Tom. 1. c. 495. A. B. C.
- Ob testimonium dicendum, vel non dicendum qui pecuniam accepit, vel dedit, lege Cornelia puniendi. Tom. 1. c. 508. E. & c. 509. A.
- Testimonium iudiciale iudiciorum, & haereticorum contra Orthodoxos non recipitur. Tom. 2. c. 1094. B.
- Testimonium contra dominum vasalium in causa civili, vel criminali dicere non potest. Tom. 2. c. 1285. C.
- Testimonium domesticum reprobatum. T. 1. c. 98. D.
- Testimonium de auditione apud antiquos fuisse acceptum. T. 3. c. 75. D.
- Testimonium impubes dicere non potest. T. 1. c. 546. A.
- Testimonium rei vera necessitudo personarum plerumque corrumpit. T. 1. c. 495. C. & T. 4. c. 1478. E.
- Testimonium iuristi tabellionis sufficit. T. 2. c. 1092. A.
- Testimonium qui non dicit in vitis. T. 4. c. 1477. C. D. & seq.
- Ad testimonium an admitti possint accusatores damnati in iudicio aliquo publico. Tom. 4. c. 1473. B.
- Testimonium de auditione in actione de aqua pluvia arcenda recipitur. T. 5. c. 653. E.
- Testimonium de auditione favore optiarum recipitur. T. 6. c. 1145. D.
- Testimonium ferre nemo cogitur jure Pontificio. T. 5. c. 875. B. nisi uno casu. Ibid. B.
- Testimonium religiosorum admittitur in causa capitali inopia probationum. T. 6. c. 865. E.
- Testimonium de auditione adminiculum est probationis. Tom. 6. c. 858. E.
- Testimonium unum an probationem faciat. T. 6. c. 857. A. & praesumptionem. Ibid. A.
- Testimonium dicere in ea causa an quis possit, in qua advocatus adfuit. T. 7. c. 630. B.
- Testimonium qui in reum dixerunt, an possint pro eo in ea causa testimonium dicere. T. 7. c. 884. C.
- Testimonium. Vide, Testes. Vide, Probatio, Instrumentum.
- Testimonium pro nobis, & adversum nos dicere, non potest cogi advocatus, qui nobis adfuit. T. 9. c. 276. E.
- Testimonium amplius dicere non licet damnatis publico iudicio. T. 9. c. 183. C.
- Testimonium domesticum reprobatum. T. 9. c. 475. B.
- Testimonium dicere qui cogi possunt, & qui cogi non possunt. Ibid. D.
- Testimonium ipso jure non est interdictum ei, qui in iudicio publico calumniis damnatus est. T. 10. c. 406. C.
- Testimonium quisque dicit in re aliena, non in propria. Tom. 10. c. 919. E.
- Testimonium invitis legibus annuntietur. T. 10. c. 957. B.
- Numerus quoque testimonii legitimus in fideicommissis. T. 1. c. 145. A.
- Testium nomina an edantur in crimine haereticos reo petenti. T. 3. c. 651. B.
- Testium nomina utrum edantur, Episcopo reo criminis postulato. Ibid. B.
- Testium duorum vel subscriptio, aut praesentia exigitur in instrumento. T. 2. c. 1097. B.
- Testium productio non fiat *mutatis*. T. 2. c. 1126. E.
- De testimonio fidei. T. 1. c. 781. D.
- Testium duo sunt genera, testes, & superflites. T. 2. c. 1884. D.
- Testium infamia corrumpit testimonium. T. 4. c. 1472. C.
- Testium, & acculatorum eadem conditio. T. 6. c. 1142. B.
- Testium productio fieri debet parte praesente, vel saltem vocata. T. 6. c. 850. B. C.
- Testium duo genera. T. 6. c. 874. D. & T. 7. c. 883. D. & T. 8. c. 115. E.
- Testium signa jure pratorio in testamentis requiruntur. Tom. 6. c. 168. A.
- Testium productorum dicta in una causa an mihi prodesse possint in alia causa. T. 8. c. 47. C.
- Testium productiones saepe fiunt iterum, atque iterum. Tom. 9. c. 275. B.
- Testium numerum si lex exprimit, nil agitur, nisi tot adhibeantur. T. 9. c. 278. D.
- Testium, & instrumentorum vim esse eandem in litibus. Tom. 9. c. 181. E.
- Testium alii interdicuntur, alii excusantur, alii resutantur, & reselluntur; sicuti tutores alii sunt, qui prohibentur esse, ut minores, & milites, alii, qui excusantur, ut septuagenarii, alii dicuntur suspecti, & removeantur. T. 9. c. 276. E.
- Testium omerus nisi lege exprimitur, etiam dum sufficiunt, at si lex numerum praescribat, nisi tot adhibeantur, nihil agitur. T. 10. c. 467. C.
- Testium multitudinem iudex inter dum non ponderat, sed pondus. T. 10. c. 1236. B.
- Testis quis produci non potest. T. 3. c. 40. D.
- Testis an esse possit femina, vel non. T. 1. c. 331. C.
- Testis recusat, qui crimen summum damnatus. T. 3. c. 474. A.
- Testis non potest esse mulier in testamento, an possit esse in iudicio. T. 4. c. 11. D.
- Testis in reos relatus, licet nondum confessus, convictus, damnatus, non est audiendus. T. 6. c. 874. A.
- Testis sine iurjurando non est idoneus. Tom. 6. c. 859. B. vulgo Sacramentalis vocati. Ibid. E.
- Testis de crimine aliquo confessus, & convictus olim, egerat potest. T. 6. c. 853. D. E.
- Testis unicus non sufficit torquendo reo. T. 9. c. 1391. B.
- Testis unus quando sufficit ad fidem faciendam. Tom. 9. c. 278. E.
- Unus testis nullus testis. Tom. 9. c. 190. E.
- Testis probatus reprobari nequit, testis refutatus non potest sine pudore probari. T. 10. c. 657. C.
- Testis unicus an valeat ad constituendam fidem. T. 10. c. 967. A.
- Testis an possit esse impubes. T. 10. c. 1249. C.
- Testis quid. T. 7. c. 418. E.
- Testudo est species camerae. Ibid. E.
- Tectoris officium fiat. T. 3. c. 129. B.
- Tertius deputati servi occultator ut mulcandus. Tom. 2. c. 794. A.
- Thalesque graecorum doctissimus, & *ὁ πρῶτος φιλόσοφος*. T. 3. c. 183. B.
- Theca frumenti an debeatur, legato frumento. T. 7. c. 1178. A.
- Themis est remanere eum, qui

nos munere aliquo affectis. T. 6. c. 348. E. & c. 349. A.
 Themis accipitur pro iure, five ratione naturali ab Homero. T. 6. c. 349. A.
 Themitio philosopho laus reddita Constantii imperatori oratione. T. 3. c. 456. B.
 Theodorus notarius. T. 9. c. 1092. E.
 Theodosiana lex in quibus maxime valet. T. 8. c. 1000. E.
 Theodosii codicis auctor fuit Theodosius junior. Tom. 9. c. 1050. D.
 Theodosius Magnus auctor præscriptionis 30. annorum. Tom. 6. c. 913. B. & T. 9. c. 1029. B. D.
 Theologia quid docet. T. 1. c. 361. C.
 Theologi, ignoratio viciatior, non male, minus tamen latius dicunt. T. 5. c. 630. B.
 Theophilus notatus. T. 9. c. 733. B.
 Theriaca medicamentum. Tom. 4. c. 133. E.
 Theriaca an cedat fundo instructo, ibid. E.
 Theriacæ sunt balneæ publicæ. T. 9. c. 1183. E.
 Theriacæ severi quæ. T. 9. c. 1184. B.
 Thermarum reparationi tertia pars redditus civitatis cuiusque deputatur. T. 9. c. 1183. D. E.
 Thefaurensis, seu Comes thesaurorum. T. 2. c. 935. B. C.
 Thefauri definitio. T. 2. c. 670. B. & T. 9. c. 707. D.
 Thefauri dimidium in loco Cæsaris, aut religioso loco inventi, esse si sci. T. 2. c. 1326. B.
 Thefauri duo sunt generæ. T. 5. c. 454. C.
 Thefauri longa vetustas perimit dotum ejus. T. 5. c. 455. A.
 Thefauri possessio qualis sit, & quæ requiratur. T. 5. c. 707. A. B.
 Thefauri in fundo defuncti possessio an adquiratur, si non antecedit naturalis apprehensio. Tom. 8. c. 355. D.
 Thefauri inventi an sit permissa, vel veritas deuntatio. T. 10. c. 863. D. E.
 De thefauris. T. 2. c. 669. D.
 De thesauro. T. 7. c. 339. A.
 Thefaurus, ac thesaurus latine dicitur. T. 3. c. 281. C.
 Thefaurus famæ publicæ est Quæstor justitiæ. T. 2. c. 667. B.
 Thefaurus inventus cuiusnam esse debeat. T. 1. c. 73. A.
 Thefaurus quis dicitur. Tom. 4. c. 680. A. definitio Cassiodori quæ. Ibid. A. Greci quomodo definiunt thesaurum. Ibid. A.
 Thefaurus quid sit. T. 5. c. 454. C. & c. 455. A. & Tom. 7. c. 339. C. & c. 359. C.
 Thefaurus quid sit. T. 6. c. 598. C. D.
 Thefaurus meus est in tuo fundo: ego volo illum possidere, & tollere, tu non permittis, an tenearis

furti nomine. Tom. 7. c. 680. C.
 Thefaurus defunctus a defuncto venit in actionem familiæ crescendæ. T. 7. c. 329. C.
 Thefaurus est fortunæ donum. T. 7. c. 339. B.
 Thefaurus inventus in alieno fundo quomodo dividitur. Tom. 7. c. 339. A. si in proprio fundo, vel communi inventus fuerit, quid erit, ibid. A.
 Thefaurus in alieno loco inventus quomodo ab Adriano partitus. T. 8. c. 933. B.
 Thefaurus inventus cujus sit. T. 10. c. 863. E.
 Thefaurus facit quis sit. Tom. 10. c. 663. D.
 Thefalonicæ Ecclesiæ privilegia specialia. T. 10. c. 817. C.
 Thesis qua ratione libera facta. T. 1. c. 1146. D.
 Thlasmus qui. T. 8. c. 584. D.
 Thibiz qui. Ibid. D.
 Thoracomachi. T. 3. c. 121. C.
 Thymelici qui sint. T. 2. c. 825. C.
 Thynnasia piscatio. T. 5. c. 805. E. & c. 807. A.
 Thynni. & Tunni quinam dicuntur. T. 5. c. 807. A.
 Tiberius Coruncanus ius civile publice professus. T. 1. c. 908. E.
 Tiberius Coruncanus primus profecti cepit. T. 1. c. 910. A.
 Tigna, quæ non coalescunt propriæ ædibus, non confunduntur, non sunt propria ædibus. Tom. 7. c. 374. C.
 Tigna propriæ sunt in contiguationibus. T. 7. c. 611. E.
 Tigna nnde dicta. T. 7. c. 612. A.
 Tigna quæ sint. T. 8. c. 536. E.
 Tignatili. T. 2. c. 767. C. & c. 768. E.
 Tignarii fabri qui dicuntur. T. 8. c. 537. D.
 Tignariorum fabrorum collegia. T. 6. c. 744. C. D. eis recte legatur. Ibid. D.
 Tigni appellatione quid significatur. T. 1. c. 68. D. & Tom. 8. c. 536. E. & c. 932. A.
 Tigni furtivi juncto ædibus actio. T. 1. c. 845. D.
 Tigni nomine etiam lapides, & omnis materia, ex qua ædificia sunt, continentur. T. 5. c. 387. D.
 Tigni immittendi servitus quomodo vindicetur. T. 7. c. 460. B. quis sit ejus possessor, & quis videatur contra illam possidere. Ibid. B. C.
 De tigni immittendi jure * quæ actiones competant. T. 7. c. 457. A.
 Tigni vitiosus venditor, si vitio illius ædes corruerint, an æstimationem ædium præstare cogatur. T. 7. c. 760. B.
 Tigni significationem quidam jurisconsulti auxerunt usque adeo, ut porreuerint eam ad regulam, & arenam, & lapidum, & testam,

vulgo cements. T. 7. c. 611. E. & c. 612. A.
 De tigno juncto ædibus, aut vineæ. T. 7. c. 611. D. E. & c. 612. A. & seq.
 De tigno juncto ædio in nescientem est mixta. Tom. 7. c. 613. D.
 De tigno juncto ædio est tantum de tigno furtivo. Ibid. C.
 Tignorum appellatione quæ continentur. T. 8. c. 536. E.
 Tignum alienum ædibus nostris junctum eximere an cogamur. T. 1. c. 68. C.
 Tignum vitiosum qui vendiderit, an teneatur emptori in id, quod interit. T. 7. c. 1450. D.
 Tignum si sit furtivum, non erit prætoris ædio in factum. Tom. 7. c. 613. D.
 Tignum quid. T. 7. c. 612. A.
 Tignum domibus injunctum solvere non licet. T. 7. c. 715. D. E. *Tignus, & ensegetur, instrumentum auctoritatis, & originis.* T. 6. c. 720. B.
 Timere, & timere debere paria sunt. T. 6. c. 318. C.
 Timor magistratus. T. 5. c. 141. E.
 Timor servitus iustus timor a Paulo jurisconsulto nominatur. T. 5. c. 142. A. B.
 Timoris vani æstimation nulla. T. 1. c. 1477. E.
 Timoris vani iusta excusatio non est. T. 8. c. 713. E. & c. 844. A. & c. 884. B.
 Titulus nomen quid significet. T. 1. c. 1103. B.
 Titulus est nomen liberi hominis. T. 7. c. 1170. A.
 Lex Titia, si qui in lege, de leg. a. explicata. T. 10. c. 201. E. item & si Patet ejusdem legis. Ibid. c. 206. C.
 Titio, aut Mavio fundum lego, cui legatum debeat. T. 8. c. 510. D.
 Titioones. T. 8. c. 505. D.
 Tituli partes dicuntur. Tom. 1. c. 721. B.
 Tituli generales in Pandectis nulli sunt. T. 3. c. 186. D.
 Tituli largitiones. T. 2. c. 690. B.
 Tituli monumentorum. Tom. 3. c. 614. E.
 Tituli sepulchrorum. Ibid. E.
 Tituli diversi significantiam diversi si juris præbent. T. 4. c. 83. C.
 Tituli sunt claves legum, five scripturæ, teste D. Hieronymo. T. 4. c. 1122. D.
 Tituli lucrativi qui sunt. Tom. 6. c. 219. C.
 Tituli omnes secundæ partis Digestorum de iudiciis vocantur, etiam si non sint de iudiciis, & cur. T. 7. c. 128. C.
 Tituli de confessis, de interrogationibus in iure faciendis, & responsionibus in iure palam faciendis, quid differant. Tom. 8. c. 516. C.
 Tituli de detestandis sacris. T. 8. c. 520.

c. 520. E. & c. 521. A.
 Tituli de iniuriis. T. 8. c. 523. E.
 Tituli de re iudicata, & de confes-
 sis. T. 8. c. 525. C.
 Tituli potentium a reis, val liti-
 gatoribus usurpati, quomodo sint.
 T. 10. c. 885. E.
 Tituli pradiis, prostibulis puella-
 rum, & sepulchris affixi. T. 10.
 c. 886. B.
 Tituli omnes juris sunt confecti ex
 verbis legum, vel edictorum. T.
 10. c. 951. E.
 Titulo usurarum legitima tantum
 recte petitur. T. 4. c. 953. D.
 Pro titulo est usus longævus. T. 6.
 c. 39. B.
 Titulo pro derelicto eam solam
 rem usucapi posse, quam bonæ
 fidei possessor revera pro dereli-
 cto habuit. T. 6. c. 496. D.
 Iusto titulo quis dicitur possidere.
 T. 9. c. 174. D. E.
 Sine titulo an liceat in litibus no-
 men potentioris ementiri, & præ-
 tendere. T. 10. c. 886. C.
 Titulorum impositio interdicitur
 Ecclesiæ. T. 2. c. 958. A.
 Titulos potentiorum, vel Principis
 non licet prædiis imponere. T. 2.
 c. 107. E. & c. 108. A. & seq.
 Titulos prædiis alienis imponere
 solius est fisci. Tom. 2. c. 657.
 E.
 Titulos duos libri secundi decreta-
 lium interpretari promittit au-
 ctor. T. 8. c. 315. E.
 Titulos possessionis plures esse pos-
 se. T. 2. c. 164. E.
 Titulos de donationibus, & fidei-
 jussoribus esse factorum hominum.
 T. 9. c. 173. D.
 Titulos Principis qui suis prædiis,
 vel alienis contra jus apponit,
 quomodo pleciatur. T. 10. c. 886.
 E.
 Titulum possessionis nemo sibi ipsi
 mutare potest. T. 4. c. 124. A.
 argumentum ab extraneo ad fi-
 lium. Ibid. B. ratum non habere
 est facere. Ibid. D.
 Titulum, & causam possessionis
 an aliis nobis mutare, aut me-
 liorem facere possit. Tom. 5.
 c. 716. E.
 Titulum possessionis an quis mu-
 tare possit. Ibid. D.
 Post titulum & factis, in quo pro-
 ponitur actio generalis furti, da-
 tur actio de tigno juncto, in quo
 proponitur actio de tigno sor-
 tvo. T. 7. c. 573. B.
 Titulum possessionis sine dicere co-
 gitur reus, unde eam rem habeat.
 T. 9. c. 176. C. in vindicationi-
 bus non cogitur. Ibid. D. nec in
 rei vindicatione. Ibid. E.
 Titulum sine possessionis an posses-
 sor cogatur proferre in rei vin-
 dicatione. T. 9. c. 264. D.
 Titulum duplicari non posse. T. 9.
 c. 164. D. E.
 Titulus est possessionis causa. T. 2.
 c. 82. B. & T. 5. c. 708. A.

Titulus præfert nomen domini. T.
 2. c. 110. B. & T. 10. c. 887.
 D.
 Titulus omnis de regulis juris est
 de jure ordinario, & summo,
 non de extraordinario, aut mitio-
 ri. T. 4. c. 725. E.
 Titulus de in jure vocando quid
 comprehendat. T. 5. c. 87. A.
 Titulus in ff. De servituti cognitione
 delendus est. T. 5. c. 547. D.
 Titulus pro possidere semper est
 iustus. T. 5. c. 718. B.
 Titulus aliquis a prædione, vel
 a possessore mala fidei semper
 fingi solet. T. 5. c. 707. C.
 Titulus pro suo generaliter, & spe-
 cialiter accipitur. T. 5. c. 717.
 B.
 Titulus pro suo generaliter omni-
 bus ceteris titulis specialibus co-
 hæret. Ibid. B.
 Titulus requiritur in usucapione
 servitutis, sed non in usu longi,
 & diuturni temporis, quia vetus-
 tas pro titulo est. T. 6. c. 39.
 B.
 Iustus titulus quis dicitur. Tom. 6.
 c. 314. E.
 Titulus pro soluto, titulus pro ces-
 so sunt iusti tituli. Ibid. E. &
 c. 315. A.
 Titulus Clericorum quid. Tom. 6.
 c. 956. A.
 Titulus, & commenda verbis sunt
 diversare certe sunt eadem. T. 6.
 c. 1000. A.
 Titulus de servitutibus in Codice
 ita conceptus est: De servitutibus,
 & aqua: & ibi aqua servitutem
 aquæ significat. Tom. 7. c. 380.
 D.
 Titulus De his, quæ pro non scri-
 ptis habentur, in quo diffinitur a
 titulo de his, quibus in indigni
 legata auferuntur. T. 7. c. 1026.
 E.
 Titulus Quis ordo in bonorum pos-
 sessionibus servetur, quid distat
 a titulo De successorio edicto. T.
 8. c. 832. C. D.
 Titulus De verborum significatione
 unde sit incipit. T. 8. c. 477.
 E. unde particula rerum interpre-
 rit. Ibid. c. 478. A.
 Titulus lucrativus, & non lucrati-
 vus in quo differant. Tom. 9.
 c. 1135. E.
 Titulus possessionis an duplicari
 possit. T. 9. c. 164. E.
 Titulus Ne quis eum, qui in jure vo-
 catur, quomodo differat a titulo
 De re per quem factum erat. T. 9.
 c. 87. B.
 Titulus, qui fuit cruci Domini su-
 perpositus, erat in scriptio cause
 illate pœne. T. 9. c. 165. A.
 Titulus iustus. Vide, Iustus titu-
 lus.
 Titus Cælius jurisconsultus qualis.
 T. 1. c. 912. A.
 Titus Imperator fustulit questio-
 nem lexi majestatis ob convicia.
 T. 9. c. 1393. D.

Tō maximè respondet rō magis. T.
 4. c. 894. B. C.
 Toga jus peregrini non habent. T.
 1. c. 7044. E.
 Toga usus juris publici est. T. 10.
 c. 981. D.
 Toga jus peregrini non habent,
 licet focci sint, & amici Populi
 Romani. Ibid. D.
 Togam prætextatam, & bullam au-
 ctam olim deponabant adolescen-
 tes, & sumebant virilem togam,
 & in forum deducebantur. T. 5.
 c. 156. D.
 Togatus, idest, patronus causa-
 rum, sive advocatus, ut Græci
 interpretantur. Tom. 2. c. 974.
 C.
 Tollere ædificium quid sit, & qui-
 bus in locis concedatur. Tom. 5.
 c. 298. A.
 Tollere est juris, elidere facti. T.
 5. c. 74. D.
 Tollere est plus, quam elidere.
 Ibid. D.
 Tomcatum quid sit. T. 10. c. 1117.
 A.
 Tomiqualitas per principia offen-
 ditur. T. 10. c. 164. C.
 Tomus in singulis municipiis
 abentium vicem substituit. T.
 2. c. 7047. E.
 Tomus loci iudices, servato-
 res. T. 3. c. 67. A. B.
 De tonsura clericorum. Vide, Co-
 rona.
 Topiaris quid sit, & ad quid ha-
 beat. T. 10. c. 1124. E.
 Toralia. T. 3. c. 273. A.
 Torcularia rebus immobilibus ad-
 numerantur. T. 2. c. 1832. A.
 Torcularia ædificii emptorem an
 sequantur. T. 7. c. 788. A.
 Tormenta apud tyrannos pro pœna
 etiam adhibentur. T. 3. c. 418.
 A.
 Tormenta in re pecuniaria non
 adhibentur. T. 1. c. 495. E.
 Tormentis apud Præsidem subiectis,
 & de nulla culpa confessis, ad
 iustam libertatem perducere possit.
 T. 1. c. 463. B.
 Tormentis qui non possunt appli-
 cari. T. 8. c. 165. B.
 Tormentis an subijci possint liberi
 homines. T. 9. c. 1459. E. &
 seq.
 Torrens quid. T. 8. c. 599. D.
 Torrens, & flumen differunt. Ibid.
 D.
 Totæ actio ad exhibendum ex arbit-
 rio iudicis pendet, & arbitraria
 est. T. 5. c. 380. E.
 A totæ ad partem argumentum non
 valet, & alia est ratio totius
 fundi, alia civitatis partis. Tom. 4.
 c. 128. E.
 In toto est pars, non in parte to-
 tum. T. 5. c. 98. B. & Tom. 8.
 c. 710. B.
 Qui de toto agit, agit etiam de
 parte. T. 10. c. 977. A.
 In toto inest pars. Ibid. A.
 Qui totum dicit, etiam vinculum
 patitur.

- naturale comprehendit. Tom. 4. c. 728. C.
- Jotum statim non improbat, qui partem improbat. T. 4. c. 1086. A.
- Totum, & genus in quo differunt. T. 4. c. 448. E.
- Totum, & omne in quo differunt. T. 4. c. 227. E. & c. 228. A.
- Totum, vel omne non semper comprehendit omne, maxime in jure nostro. T. 7. c. 83. C.
- Totum quomodo in partibus ineffe dicatur. T. 8. c. 813. B.
- Totum sine partibus non est. T. 8. c. 710. B.
- Trabes solae est Consulum. T. 2. c. 895. E.
- Trabes hymetie. T. 8. c. 537. A.
- Trabes quid. Ibid. A.
- Trabium appellatione quae continentur. Ibid. A.
- Trasfere accipitur pro disputare in jure. T. 4. c. 829. A. unde tractatores vocantur doctores, qui disputationes influnt, agitant, &que publice. Ibid. A.
- Trasfatoris quae quæstione differt. T. 1. c. 125. E. & c. 1254. A.
- Trasfator, & chartularii an idem. T. 2. c. 689. E.
- Trasfatoris quæ sint. T. 2. c. 994. B. & T. 10. c. 742. B.
- Trasferendo nemo plus juris in alium transferre potest, quam ipse habet. T. 10. c. 1018. E.
- Trasferre, & assignare idem. T. 3. c. 335. A.
- Trasferre, &olvere in quo differunt. T. 5. c. 859. B.
- Trasferre videtur venditor venditiam, si patitur emptorem uam legere. T. 6. c. 368. E.
- Trasferre. T. 9. c. 474. A.
- Trasfata, vel data certi condicuntur. T. 10. c. 736. A.
- Trasfatio quid. T. 3. c. 310. D. & c. 311. B.
- Trasfatio, & mancipatio quid inter se differunt. T. 1. c. 374. E.
- Trasfatio facti potius, quam juris est. T. 1. c. 487. E.
- Trasfatio quando non intervenit, ufucapio non procedit. Tom. 4. c. 632. B.
- Trasfatio est suprema perfectio, & contractus consummatio. Tom. 5. c. 649. A.
- Trasfatio heredis quando iustum, errorem inducat. Tom. 5. c. 749. D.
- Trasfatio nuda abque causa aliqua contractus dominium non transfert. T. 5. c. 454. B.
- Trasfatio est causa possessionis proxima. T. 5. c. 708. A.
- Trasfatio facta admittitur. T. 5. c. 479. D.
- Trasfatio nuda an dominium transferat. T. 6. c. 82. D.
- Trasfatio nulla intervenit in re inuenta, non accepta, veluti in re iactata ex navi ab alio reperta. T. 6. c. 496. E.
- Trasfatio non domini non facit me dominum. T. 6. c. 378. B.
- Trasfatio non est actus legitimus. T. 6. c. 312. B. si effectus legitimus, non acciperet conditionem. Ibid. B.
- Trasfatio aliud est, aliud emancipatio rei alienae. Tom. 7. c. 365. D.
- Trasfatio est genus alienationis. T. 7. c. 353. C.
- Trasfatio facta. Tom. 7. c. 353. C.
- Trasfatio juris naturalis, ufucapio juris civilis est. T. 9. c. 101. B.
- Trasfatio facit res dotales. Tom. 9. c. 479. B.
- Trasfatio facta an sufficiat ad perficiendam donationem, ut ad quemlibet alium contractum. T. 9. c. 172. D.
- Trasfatio veluti contractus est. T. 9. c. 525. E.
- Trasfatio quid. T. 9. c. 101. E.
- Trasfatio clavium ædium venditorum quid est. T. 9. c. 101. C.
- Trasfatio mutua, & tacita. Tom. 9. c. 360. B. C.
- Trasfatio nuda dominium non transfert. T. 10. c. 282. B.
- Trasfatio, vel ufucapio sunt duo summa genera adquirendi domini proprietatis. T. 10. c. 297. C.
- Trasfatio est causa adquirendi domini dotis. T. 10. c. 298. A.
- Trasfatio tabularum an dominium transferat. T. 10. c. 718. E.
- Trasfatio non transfert dominium, nisi sit numeratum sit. Tom. 10. c. 759. E.
- Trasfatio dominium facit, non inchoatio nominis solae. T. 10. c. 1014. E.
- Trasfatio nuda, id est, quæ vacat titulo, & causâ, dominium non transfert. T. 10. c. 1017. E.
- Trasfatio quando sit nuda. Ibid. E.
- Trasfatio est datio possessionis. T. 10. c. 1020. A.
- Omnis trasfatio ex causa non nuda, facta contractus est. T. 10. c. 1024. C.
- Trasfationis definitio. T. 3. c. 310. D.
- Trasfationis padio, & lege an servitus constitui possit. T. 7. c. 445. A.
- Trasfationis varias esse causas iustas. T. 7. c. 353. C. & seq.
- Trasfationis nomine subintelligitur semper omnis species alienationis præter ufucapionem. T. 7. c. 352. E.
- Trasfationis nomen quid complectatur. T. 8. c. 107. D.
- Trasfatione res acquiritur. T. 1. c. 73. B. & T. 8. c. 933. C.
- Trasfatione in rebus, five corporibus opus non est. T. 5. c. 479. D. E.
- Trasfatione, non nudo consensu dominium transfertur. Tom. 7. c. 806. A.
- Trasfatione, non venditione domi-
- nium transfertur in emptorem. T. 7. c. 767. E.
- Trasfatione consummatur donatio. T. 9. c. 1334. E.
- Trasfatione instrumenti auctoritas acquiritur possessio. Tom. 9. c. 1014. A.
- Trasfatione fit dotalis servus, dotale prædium, dotalis pecunia. T. 9. c. 479. B.
- Ante trasfationem rei vendita venit ea utilis, quæ conjuncta est rei post trasfationem ea, quæ separata est a re. Tom. 10. c. 767. B.
- Post trasfationem qualemcumque an debeatur usus pretii. T. 10. c. 767. E.
- Trasfationes ab herede factas ad id tempus redigi, quæ hereditas adita fuerit, cum repudiatum sit legatum, aut adquisitum. T. 7. c. 648. C. D.
- Trasfationibus, & ufucapionibus dominium rerum, non nudis pactis transferuntur. T. 1. c. 1107. C. & T. 9. c. 101. A. B.
- Trasfationibus, & ufucapionibus quomodo dominium rerum transferuntur. T. 5. c. 287. D.
- De trasfationibus ædium. Tom. 4. c. 458. E.
- Trasfationibus, & ufucapionibus, & aliis legitimis modis dominium acquiritur, non nudis pactis. T. 9. c. 84. E. & c. 85. A.
- Trasfationis verbum antiquum. T. 9. c. 812. B.
- Trasjanus grandavi ætate, adscito adimperum Adriano cive, & prope quoque, albine divisa sunt nomina Cæsarum, & Augusti, indutæque in rebus, ut duo, vel plures summae potentæ diffinitæ cognomen, ac possente disjungi sint. T. 9. c. 1470. L. & c. 1471. A.
- Trasjanus quare dictus herba parie; taria. T. 10. c. 1099. D.
- Trasjectiones literarum frequentissimæ in Pandectis Iulianis. T. 9. c. 892. E.
- Trasjectionis pecunia. T. 1. c. 392. B.
- Trasjectionis, seu nautica pecunia, quanam fit. T. 1. c. 1407. A. & T. 10. c. 325. C.
- Trasfatio quid. T. 2. c. 97. D. E.
- Trasfatio non fit, nisi de re non dum finita. T. 1. c. 951. A.
- Trasfatio alimentorum fit auctore Prætor in Urbe, vel Præfide in provinciis. T. 1. c. 953. C.
- Trasfatio, ac donatio pactorum, causæ sunt, non pacta. Tom. 1. c. 947. D.
- Trasfatio specialis, vel generalis in ea re, vel causa, de qua cogitatum non est, non valet. T. 1. c. 954. D.
- Trasfatio a patre de re filii emancipati facta, filio non nocet. Ibid. E.
- Trasfatio pes exceptionem liberat, sola.

- solutio ipso jure. Tom. 4. c. 23. D.
- Transactio cum creditore de remittenda pecunia parit. Tom. 4. c. 837. B.
- Transactio post rem judicatam facta utrum valeat, si appellatum sit. Ibid. B.
- Transactio nulla, nisi de lite. T. 8. c. 641. E.
- Transactio de furto, & injuriis est permessa. T. 9. c. 197. B.
- Transactio species est pactio genus. T. 9. c. 215. E.
- Transactio est remissio litis presentis, vel impenditis. Ibid. C.
- Transactio fit in re dubia. Tom. 9. c. 227. B.
- Transactio nulla est, si nihil retinetur, vel datur, vel promittitur. T. 9. c. 677. B.
- Transactio est species pacti, quæ inter duos, pluresve de re dubia, & lite incerta, neque finita componitur. T. 9. c. 26. C.
- Transactio an comprehendatur generali mandato. T. 9. c. 193. B.
- Transactio est nullius momenti, & caut. T. 9. c. 787. C.
- Transactio gratuita nulla est, quæ fit nullo dato, vel retento, vel promisso. Ibid. C.
- Transactio nudæ voluntate perficitur. T. 9. c. 25. C.
- Transactio non est modus faciendi ingenuum, sicut nec faciendi servum, aut libertinum. T. 9. c. 975. D.
- Transactio appellatur divisio, quia omnis divisio fit transactionis genere. T. 9. c. 1101. D.
- Transactio quid sit. T. 30. c. 877. C.
- C. transactio ex quibus fiat. Ibid. D.
- Transactio semper separatur a donatione. Ibid. E.
- Transactio refertur ad litem, vel ad negotium aliquod ambiguum. T. 10. c. 878. B.
- Transactio rescinditur, si erratum sit in computatione, nisi etiam de errore calculi nominatim transactum sit. Ibid. C.
- Transactionis pacto exactio iudicari non tollitur. T. 1. c. 642. D.
- Transactionis genere plerumque fit divisio patrimonii. T. 4. c. 899. D.
- Transactionis præsumptio obstat conditioni. T. 9. c. 227. B.
- Ex transactionis causâ solum condici non potest. T. 9. c. 222. B.
- Transactionis causâ ex pacto datur exceptio, non actio. T. 9. c. 105. C.
- Ex transactionis causâ solum condici non potest, quævis debiti causa nulla præcelleret. Tom. 9. c. 328. C.
- Transactionis fidem qui non præstat, eam exigere non potest. T. 9. c. 105. C.
- Transactionis definitio. T. 9. c. 24. D.
- Transactioni inest pactio quasi ge-
- nus, & nomen ei dat, definitionemque. T. 3. c. 286. A.
- Transactioni inest pactio quasi genus. T. 9. c. 24. D.
- Transactioni qui non parit, uti et non potest. T. 9. c. 105. C.
- Transactionem non posse rescindi prætextu novorum instrumentorum, si bona fide facta fuerit. T. 9. c. 1090. E. & c. 1091. A.
- Adversus transactionem an minor possit restituere. T. 10. c. 898. L.
- Transactione non tollitur actio, nisi si aequiliana subjiciatur stipulatio, & acceptatio. T. 1. c. 935. B. C.
- De transactione rescindenda consultatio. T. 1. c. 694. A.
- Transactio rei finita, nihil pertinet ad arbitrum, sive iudicem. T. 4. c. 899. D.
- Transactione tollitur furti actio. T. 6. c. 145. A.
- Transactiones adversus qui restituntur. T. 4. c. 899. D.
- Transactiones bonæ fide lætæ de controversiis pendensibus ex testamento prolato, quod tum non fuerat inspectum, non rescindi. T. 9. c. 187. B.
- Transactiones non sunt contractus. T. 9. c. 284. C.
- In transactionibus res non solet ad vivum rescari, ut in iudiciis. T. 9. c. 159. B.
- De transactionibus. T. 9. c. 24. A. & seq.
- Transactum pro transactione. T. 1. c. 394. A. & T. 2. c. 98. A.
- Transactum quod semel est, corrumpitur aut commutari non potest, superveniente delicto. T. 5. c. 803. E.
- Transigisse videtur de suo jure, qui rem permiserit religioni advena-rii. T. 10. c. 419. A.
- Transcundi jus est jus personæ, non prædii. T. 6. c. 699. C.
- Transferendi domini iusta causa præcellit traditionem, an sequuta sit, nihil refert. T. 5. c. 454. D.
- Transferendi domini animo res ætati tradita. T. 6. c. 82. B.
- Transferre in aliud nomen, & in aliud statum, novare est. T. 1. c. 1183. E.
- Transferre possessiones in aliud jus est beneficium Principis. T. 2. c. 697. E.
- Transferre nemo plus juris in alium potest, quam quis habeat. T. 4. c. 7. D.
- An transferri possit res litigiosa in alium. T. 9. c. 1249. D. E. Vide, Res litigiosa.
- Qui trans fert, mutat voluntatem, collatam in priorem. T. 4. c. 1189. C.
- Quod non transferitur in causam novationis, jure pristino peti potest. T. 4. c. 670. E. quod in stipulationem non transferitur, iudicio empti peti potest. Ibid. c. 671. A.
- Transformare quid. T. 9. c. 59. E.
- Transluga quid ab hoste differat. T. 3. c. 452. D.
- Transluga, delictor, & emansor
- quid inter se differunt. Tom. 3. c. 157. A.
- Transluga propalam oppugnat patriam. Ibid. C.
- Transluga homo liber postliminium non habet. T. 3. c. 313. D.
- Transluga definitio. T. 2. c. 94. D.
- Translugas vivos caurendos esse. T. 3. c. 452. D.
- De translugis. T. 3. c. 94. D.
- Transigere an de crimine capitali cogatur. T. 1. c. 952. A. & T. 9. c. 144. D.
- Transigere de adulterio non licet. T. 1. c. 952. A.
- An transigere licet de legato, testamento non inspecto. Tom. 9. c. 187. B.
- Pro transigere Græci accipiunt eedecre. T. 9. c. 24. C.
- Transigere diminuendi causâ qui non possit. T. 9. c. 107. D.
- Transigere non inuitur de re iudicata. T. 9. c. 66. A.
- Transigere decidendi causâ potest procurator, qui habet generale mandatum. T. 9. c. 107. E.
- Transigere licet de crimine capitali. T. 9. c. 1262. A.
- Transigere non licet de adulterio. T. 9. c. 1413. D.
- An transigere possit procurator, qui habet mandatum generale. T. 9. c. 193. B.
- Transigere non potest is, cui man data est actio, vel defensio. T. 9. c. 107. E.
- Transigere non potest tutor demumnuendi causâ. T. 9. c. 193. C.
- Transigere de præteritis alimentis potest, de futuris non, nisi ex decreto Prætoris in Urbe, vel Præsidis in provincia. T. 1. c. 951. C.
- An transigi possit de controversiis, quæ ex testamento pendunt, nisi inspecto testamento. T. 9. c. 187. B.
- Transigimus res non tantum de lite jam coacta, sed etiam de ea, quam speramus, & veremur. T. 5. c. 867. D. E.
- Transitur. T. 6. c. 699. C.
- Translatio Rhetoribus quid. T. 3. c. 534. E.
- Translatio plus est, quam ademjptio. T. 1. c. 810. B.
- Translatio iudicii datur extraneo heredi. T. 2. c. 607. A. E.
- Translatio reliquiarum mortui in alium locum a Principe impetrari debet. T. 4. c. 245. A.
- Translatio iudicii, vel iudicati actio quando competit. T. 3. c. 687. D.
- Translatio corporum defunctorum. T. 8. c. 519. D.
- Translatio quarundam rerum prohibita est. T. 9. c. 369. E.
- Translationis, & præscriptionis eandem definitionem esse. T. 9. c. 1245. A.
- Translationes apud Rhetores sunt quæ;

questiones; quæ incident. T. 9. c. 50. E.
De translatorum collatione. T. 2. c. 597. B. C.
Quæ transmissio jure cessat, remedio decreti inducitur. Tom. 4. c. 403. D.
Transmissio hereditatis non aditæ jure singulari. Tom. 9. c. 773. A.
Transmissio jus, quod proprium erat suorum, communicatum est extraneis hereditibus. T. 9. c. 773. D.
Transmissio locus ubi est, jus ad crescendo cessat. Tom. 4. c. 532. C.
De transmissio hereditatis non aditæ. T. 9. c. 889. A. & seq.
De transmissis, vel exhibendis reis. T. 9. c. 1383. D. E. & seq.
Non transmitti hereditatem non aditam, nec deliberationem de ea adenda, vel non adenda. T. 9. c. 772. B.
Transfectio equitum solebat fieri iudibus Julis. T. 3. c. 611. B.
In transverso limite sunt multi limites linearum. T. 8. c. 218. C.
Transversus gradus incipit a secundo. T. 10. c. 501. C.
Trapezitæ officio quid incumbit. T. 4. c. 923. A. B.
Tributus jurisconsultus qualis fuerit. T. 1. c. 912. C.
In trebellianam ea computantur, quæ quomodo sumuntur ex bonis relictioni subjectis. T. 10. c. 489. E.
Trebellianica detrahitur ex fideicommissis universalibus. Tom. 7. c. 1010. D. quæ in eam impotentur. Ibid. D.
Trebellianicus fideicommissarius. T. 7. c. 214. E.
Trebelliani exceptio. T. 6. c. 285. A.
Trebelliani fideicommissarii qui dicuntur. T. 7. c. 490. A. B.
Ex Trebelliano Senatusconsulto hereditas relictita. T. 6. c. 284. E. & c. 285. A.
Trebelliano cum sit locus, an sit etiam Falcidia. T. 10. c. 490. C.
Trebellianum fideicommissarium paritium esse. T. 7. c. 1105. B.
Trebellianum, id est, le tour du bassin. T. 9. c. 985. D.
Trebellianum Senatusconsultum. T. 9. c. 865. C. & seq.
Trebellianus fideicommissarius an sit, cui superfluum hereditatis restituitur ex causa fideicommissi. T. 4. c. 160. C.
Trebellianus fideicommissarius. Vide, fideicommissarius Trebellianus.
Trebellianus fideicommissarius heredem imitatur. T. 7. c. 1105. C.
Tremisses a quo formati fuerint. T. 2. c. 967. B.
Tres tutelæ, & quando ab ad-

ministratore excusent. Tom. 5. c. 1035. B. & seq.
Tres breves dies. T. 9. c. 1379. E.
Tressis, & tremissis. T. 3. c. 188. A.
Tria decreta damni infecti quæ sint. T. 5. c. 17. C.
Tria opposita ex Tit. de aqua pluvia arrenda concubis, & retractu auctor. T. 5. c. 666. A.
Tria, & tria in quon differunt. T. 6. c. 26. D. E.
Tribonian error. T. 4. c. 213. B.
Tribonianus observationem temporum locum curque liberam concessit, insimiam delinquentibus remisit. T. 5. c. 503. C.
Tribonianus rem ad usum fori, qui ætate Iulianiani obtinebat, accommodavit. T. 5. c. 963. A.
Tribonianus mulieribus tempus ludus non negavit, aut imminuit, sed decem mensium ludum illis confirmavit. T. 5. c. 103. D.
Tribonianus notatus. T. 9. c. 187. C.
Tribonianus Jurisconsultus maximus fuit, hæc laus ei eripi non potest, idque offendunt omnes leges, quæ ab eo editæ sunt sub nomine Iulianiani: nam plenissima sunt eruditionis, & prudentiæ legitimæ. T. 9. c. 484. E.
Tribonianus multa de suo sub alio nomine in Digestis addidit. T. 10. c. 1075. C.
Tribum emere quid olim erat apud Romanos. T. 10. c. 1099. A.
Tribunal, & sella an sint idem. T. 8. c. 235. E.
Pro tribunali, & per libellum ex pedire quid sit. T. 8. c. 695. C. & c. 793. D.
Tribunalia centumvirosum. T. 7. c. 1226. B.
Tribuni, & milites a signis, & stationibus soliti non discendant. T. 2. c. 954. E.
Tribuni militum laticlavii. Tom. 3. c. 359. C.
Tribuni vigilibus præpositi. T. 2. c. 1052. E.
Tribuni militum quinam, & quales. T. 1. c. 901. B.
Tribuni plebis manu injecti cives eximebant ab injuria Consulium. T. 4. c. 1270. E.
Tribuni plebis creabantur auxilii ferendi causâ. Ibid. E.
Tribuni notarii quinam sint. T. 10. c. 857. B.
Tribuni, & comites rei militaris quinam erant. T. 10. c. 863. C.
Tribunis plebis non licebat ab Urbe pernoctare, nisi latinarum feriarum causâ. T. 3. c. 692. E.
Tribunitia stipulatio. T. 8. c. 1056. A.
Tribuno plebis non liceat extra Urbem annoctare. T. 10. c. 187. C.
Tribunorum scholarum dignitas. T. 2. c. 906. D. E. & c. 907. A.
Tribunus militum posse judicandi officio longi inter militares viros. T. 9. c. 150. C.
Tribunus adjunctis primæ, vel se-

cundæ. T. 2. c. 755. B.
Tribunus plebis quis esse non possit. T. 1. c. 896. D. E.
Tribunus militum quis dicitur. T. 4. c. 182. C. idem dicitur tribunus legionis. Ibid. C.
Tribunus plebis unum diem abnoctare non potest. T. 8. c. 481. E. non potest unum diem urbe abesse. Ibid. E.
Tribunus impubes an faciat testamentum. T. 10. c. 1249. E.
Tribur villa prope Muguntiam. T. 6. c. 810. D.
De tribus urbanis jure. Tom. 3. c. 174. D.
Tribus ex uno lacte, triumve nomine actio injuriarum an competat. T. 5. c. 756. D.
Tributa duplicia sunt, & quibus in rebus consistunt. T. 2. c. 670. C.
Tributa publicanis locari non solent. T. 3. c. 169. B.
Tributa publicionibus, non perfonis indicuntur. T. 1. c. 946. D.
Tributa quænam appellentur. T. 2. c. 620. C.
Tributa temporaria ad usufructum pertinent. T. 7. c. 1363. D.
Tributa a Populo Romano quomodo accipiuntur. T. 7. c. 378. E.
Tributa præterita venditores agnoscere debent, sicut & heredes. T. 8. c. 748. D.
Tributa. Vide, Vectigalia.
Tributa ob non soluta fundus mittonis sibi non committitur. T. 10. c. 739. E.
Tributaria, & stipendiaria prædia vocantur, quæ in provinciis sunt. T. 1. c. 73. C. & T. 8. c. 933. C.
Tributarii adscripticii. Tom. 2. c. 834. C.
Tributarii prædii venditor, qui nihil ea de re emptori dixit, an, & quomodo emptori teneatur ex empto. T. 7. c. 785. A.
Tributarii agri Principi, stipendiarii populo pendunt. T. 8. c. 507. A.
Tributi, & stipendii differentia hodie nulla est. T. 3. c. 168. B.
Tributi exigendi munus patrimoniale est. T. 4. c. 854. B.
Tributi exigendi munus non habet inter fœdida munera. T. 4. c. 855. B. C.
Tributi, & stipendii differentia. T. 8. c. 507. A.
Tributi pensatio non est idoneum argumentum tradita possessionis rei venditæ. T. 9. c. 382. C.
Tributus quando filius prædii relegat. T. 9. c. 417. C.
De tributis solvendis pactio a mutiere, quæ dedit fundum estimatum in dotem, sicut non præsumat. T. 9. c. 83. B.
Tributoria actio. Vide, Actio tributoria.
Tributoria actio quæ. T. 8. c. 119. A. quando expedit ea agere. Ibid. D.

- Tributorum publicorum susceptorum ex decurionibus creatur. T. 2. c. 709. E.
- Tributorum non solutorum causâ pignora capiuntur, & distrahuntur. T. 1. c. 685. A.
- De tributorum publicorum exactione. T. 2. c. 1149. C.
- De tributorum reliquorum iudicantia. T. 2. c. 1161. D.
- Tributorum Armeniacorum præstitio duobus pensionibus dividitur. T. 2. c. 675. E. & c. 675. A.
- De tributorum exactionibus. T. 2. c. 678. A.
- Tributorum collatio alia est in capite, alia in censu. T. 1. c. 888. E. & T. 7. 1113. A.
- De tributorum præstatione. T. 9. c. 377. C.
- Ob tributorum cessationem pignora capiuntur, deinde distrahuntur post duos menses a die capionis. T. 9. c. 375. E.
- Tributum quid a vestigali distet. T. 3. c. 159. A.
- Tributum aliud fons, aliud capitis. T. 1. c. 888. E.
- Tributum omne sequitur quemcumque possiditorem agrorum. T. 4. c. 945. E.
- Tributum quid sit. T. 7. c. 151. D. & c. 765. C.
- Tributum Principi, stipendium populo inferitur. T. 8. c. 307. A.
- Tributum fiscus exigit vel a conductore, vel a domino pro conductu regionis, vel ab emphyteuticario. T. 9. c. 421. D.
- Tricaria præscriptio. T. 1. c. 649. A.
- Triduum pro novem illis diebus accipitur, in quibus ter citandus est absens reus. T. 9. c. 1380. A.
- Triennii vacatio datur ab honoribus ad alios honores. Tom. 1. c. 542. E.
- Triennii præscriptio etiam pignorum mobilium perimit. T. 4. c. 1287. D.
- De triennio. T. 1. c. 542. B.
- Triennium, vel biennium in dirimendis litibus a quo tempore numeratur. T. 9. c. 139. D.
- Triennium iure civili, & pontificum ad terminandam instantiam. T. 9. c. 135. A. B.
- Triens quæ, & cuius rei pars. T. 8. c. 972. D.
- Trigener. T. 8. c. 210. A.
- Trigones parallele. T. 2. c. 798. A.
- Trima dies quid. T. 9. c. 507. E. & c. 502. B.
- Trimarchia quid proprie sit. T. 2. c. 1181. E.
- Princeps unde dictus. T. 8. c. 224. B.
- Summæ Trinitatis, & fidei Catholice mysteria trinitatem 1. lib. 1. edebat coronant. T. 10. c. 813. A.
- Tridium, & trinundinum differunt. T. 3. c. 575. D.
- Trinundinum quid. T. 9. c. 1383. A.
- Trinurus. T. 8. c. 210. A.
- Triperita, Sexti filii liber, qui se infribitur. T. 1. c. 910. D.
- Tripli, aut in triplici actio quæ. T. 8. c. 1097. A.
- Tripli poena qui tenetur. Tom. 9. c. 1157. B.
- Triplicatio, & replicatio quid deest notent. T. 1. c. 281. C. D.
- Triplum an sit verè poena in actione vel honorum raparum. T. 10. c. 135. D.
- Trifacer, trifidus. T. 8. c. 299. E.
- Trilitis & luctuosa hereditas cur ille appellata. T. 8. c. 189. C.
- Tristitia mitigatur lenitate verborum. T. 1. c. 145. E.
- Tristitiam rei mitigat verbi lenitas. T. 4. c. 899. C.
- Tritavus unde dictus. T. 8. c. 224. B.
- Tritæ leges differunt a demollis, & defectis. T. 6. c. 239. A.
- De triticaria conditione. Tom. 1. c. 792. A.
- Triticaria conditio arbitraria est. T. 7. c. 622. C. cuius rei datur. Ibid. C. in eam actionem quæ res veniunt. Ibid. C.
- Triticaria conditio. Vide, Conditio triticaria.
- De triticaria conditione. Tom. 7. c. 681. C.
- In triticaria conditione quæ res petantur. Ibid. C.
- Triticaria actio est arbitraria. T. 7. c. 650. D.
- Triticaria conditio pecunia numerata non petitur, sed aliud quilibet. T. 9. c. 201. D.
- Triticaria conditio unde dicta. T. 10. c. 425. E. & c. 751. D.
- Conditio triticariæ pecunia numerata non petitur. T. 10. c. 425. E.
- In triticaria conditionem non venire res omnes. T. 7. c. 650. D.
- Triticum quid sit. Tom. 1. c. 807. D.
- Triticum. T. 5. c. 679. B.
- Trium, aut quatuor liberorum ius a tutela excusat. T. 5. c. 1044. D.
- Triumviri capitales, & triumviri monetales. T. 1. c. 904. D.
- Triumviri monetales prærant æri, auro, argento stando, feriando. T. 9. c. 1450. E.
- Trulla dicitur esse ius supellectilium. T. 3. c. 500. D.
- Trulleum, ac trullam differre. Ibid. D.
- Triphonius jurisconsultus quo tempore vixit. T. 3. c. 167. C.
- Tuendæ libertati nulla præscriptio temporis obstat potest. Tom. 5. c. 14. C. D.
- Tueri verbum passivè acceptum. T. 2. c. 1085. C.
- Tugurium Gallis vocatur su baros, unde dicunt: *it nysa mizou, ny baron*. T. 7. c. 411. D.
- Tugurium est casa paltoralis. T. 8. c. 613. E.
- Tugurium est ædificium rusticum. T. 8. c. 614. A.
- Tuitionis formula. T. 2. c. 890. E.
- Tullius personam, ex quarum rostris sinit aqua, *Silvanus*, & *Silanus* interpretatur est. T. 3. c. 399. E.
- Turba Bellonæ cothesta. Tom. 3. c. 189. D.
- De his, quæ per turbam sunt. T. 1. c. 470. D.
- Per turbam inquire de usu longævo. T. 9. c. 1156. D.
- Turker quid. T. 8. c. 645. B.
- Rem turpem in iudicia non deducitur venire. T. 5. c. 458. D. E.
- Turpem causam contineri pactum non valet. T. 5. c. 77. C.
- De ob turpem causam conditione. T. 9. c. 228. E. & seq.
- Turpem ob causam data in condicantur. T. 10. c. 955. D.
- Turpes, & famosas actiones quæ sunt. T. 6. c. 89. D.
- Turpes actiones. Vide, Actiones.
- Turpia legata pro non scriptis esse. T. 7. c. 1203. C.
- Turpillianum Senatusconsultum. T. 2. 9. c. 1476. E.
- Turpillianum Senatusconsultum fuit tantum de poena tergiversatorum. T. 10. c. 1038. A. B.
- Turpis iudicio. Vide, Pactio.
- Turpitudinem cautionis qui allegat, ei onus probandi incumbit. T. 9. c. 235. B.
- Ubi par turpium, & delictum, versatur, melior est conditio rei, deterior petitor. T. 5. c. 139. A.
- Turpido pro fordibus. Tom. 10. c. 383. B. & c. 400. C.
- Turricula quoddam ludi genus. T. 1. c. 957. B.
- Turmodist Archiepiscopus totius Britannicæ Metropolitani. T. 6. c. 785. C.
- Tutela cessitia. T. 2. c. 318. A.
- Tutela contrahibus adnumeratur. T. 2. c. 342. D.
- Tutela legitima a testamentaria differt. T. 2. c. 344. C.
- Tutela est munus publicum, & civile. T. 1. c. 51. E.
- Tutela non est republicæ munus. T. 1. c. 1028. A.
- De tutela legitima agnatorum. T. 1. c. 37. C.
- Tutela legitima in jure cedi potest, quod sit res incorporalis. T. 1. c. 327. D.
- De tutela testamentaria. Tom. 2. c. 789. E. & T. 2. c. 342. D.
- Tutela fideiuciaris. T. 1. c. 41. C. D.
- Tutela legitima tam masculorum, quam foeminarum proximis agnatis deferunt cuiuscumque sint ætatis. T. 3. c. 502. C.
- Tutela, & manumissio quid inter se differant. T. 5. c. 177. C.
- Tutela a ceteris numeribus civilibus distat. T. 1. c. 1022. E.
- Tutela testamentaria quæ sit. T. 1. c. 789. E.
- Tutela privigni in vitrico permittitur.

tatur. T. 3. c. 158. D.
 Tutela quando adfectatur. Tom. 1. c. 53. A.
 Iudex non excusari a tutela non judiciorum. T. 1. c. 1018. D.
 Tutela patronorum minimi capitis minutione non perit. Tom. 1. c. 320. C.
 Tutela levissima, ac tenuissima pro nulla computatur. T. 1. c. 1021. B.
 Tutela munus virile est. Tom. 2. c. 349. C.
 Tutela honoraria. T. 1. c. 790. D.
 Tutela legitima alia est principalis, alia cessitia. T. 2. c. 345. A.
 Tutela legitima alia ex lege directè descendit, alia per consequentiam hereditatum. T. 2. c. 344. D.
 Tutela cessitia cessat. T. 2. c. 345. B.
 Tutela qua etate liberantur masculi, vel femine. T. 1. c. 46. C.
 Tutela pro curatione, & tutor pro curatore accipitur. T. 1. c. 1034. C.
 Tutela captivitate tutoris finiri solet. T. 3. c. 182. C.
 Debitor, aut creditor tutela, vel curatione hodie excusatur. T. 1. c. 1113. C.
 Tutela finitur pubertate. Tom. 2. c. 367. E.
 Tutela propriè quid sit apud Romanos. T. 1. c. 35. A. B. & T. 8. c. 915. B.
 Tutela femina citius; quam mas liberatur, curatione non item. T. 1. c. 47. D.
 Tutela dividenda. T. 2. c. 360. B.
 De tutela femininarum. T. 3. c. 172. C.
 De tutela matrum. T. 2. c. 1118. E.
 Tutela quibus modis finitur. T. 1. c. 46. B. C. & T. 8. c. 922. C.
 De tutela patronorum legitima. T. 1. c. 40. C.
 De tutela parentum legitima. T. 1. c. 41. A.
 A tutela, vel cura qui se voluit excusare, non appellatur, sed intra quinquaginta dies se ipso excusant. T. 1. c. 54. D.
 Tutela mulieris, qua sui juris est, an finitur conventionem in matrimonium, adoptionem, & servitutem. T. 3. c. 648. B.
 Tutela, vel cura publicum munus. T. 1. c. 51. D.
 Tutela dicitur esse vis, & potestas in pupillum. T. 4. c. 544. C. 2.
 Tutela eo pervenit, quod hereditas. T. 4. c. 541. D.
 Tutela finitur captivitate tutoris. T. 4. c. 707. A.
 Tutela qua est. T. 4. c. 306. B.
 Tutela, & argentaria comparantur. T. 4. c. 922. E. & C. 923. A.
 Tutela patronorum jure quatuor liberorum liberantur femine libertæ ex lege Papia, quæ hoc jus non habebant, erant sub tu-

toribus. T. 4. c. 309. A.
 Tutela finitur pubertate. Ibid. A.
 Tutela est manus civile, inungitur invitis. T. 4. c. 868. C.
 Tutela est individua. Ibid. B.
 Tutela est virile officium. Tom. 4. c. 1000. C. D.
 Tutela decreto, & concessu Principis est quoque officium multebere. Ibid. D.
 Tutela morte finitur, & an ea tutoris heredem sequatur. T. 4. c. 878. C.
 Tutela cessitia finitur morte cedentis. T. 4. c. 1149. B.
 In tutela perpetua erant olim sexminæ. T. 4. c. 309. A.
 Tutela finitur, agi potest tutela iudicio. T. 4. c. 1026. B.
 Tutela se abdicare est dicere, nolle se amplius tutorem esse. T. 4. c. 830. A. B.
 Tutela impuberis patrifamilias, aut matrifamilias adoptione, & conventionem in manum, & servitutem, atque etiam captivitate finitur. T. 5. c. 178. A.
 Tutela contractibus adnumeratur, id est, quasi contractibus. T. 5. c. 134. A.
 Tutela quid sit, quomodo finitur, & in quem cadat. T. 5. c. 155. C.
 Tutela pauperis pupilli an imputetur in numerum trium tutelarum, quæ ab administratione excusare solent. T. 5. c. 1037. B.
 Una tutela est, quæ unius pupilli est. T. 5. c. 925. E.
 In tutela perpetua omnes erant mulieres. T. 6. c. 321. A.
 In tutela perpetua delierunt esse mulieres ex lege Claudia. T. 6. c. 595. A.
 Tutela quibus defertur. Tom. 8. c. 215. C. D.
 Tutela quibus verbis delata esse videatur. Ibid. C.
 Tutela quod reddit, eò & hereditas pervenit. Tom. 8. c. 215. D. & c. 696. A. B. & c. 795. A. B. & c. 853. A.
 Tutela testamentaria mandatur jure patris potestatis. T. 8. c. 795. E.
 De tutela testamentaria. Tom. 9. c. 554. A. & seq.
 Tutela legitima non datur, sed lege defertur ipso jure, & deficientibus tutoribus testamentariis. T. 9. c. 557. B.
 Tutela, & hereditas comparantur simul. T. 9. c. 554. D.
 Tutela, & libertas in quo differunt. T. 9. c. 554. D.
 Tutela finitur pubertate. Tom. 9. c. 588. A.
 Tutela contractibus adnumeratur. T. 9. c. 554. B.
 Tutela, quæ venit ex leg. 12. tab. defertur consanguineis, vel aliis agnatis proximis, deficientibus fratribus legitimis, vel gentilibus. T. 9. c. 558. A.

De tutela legitima. T. 9. c. 559. B. & seq.
 Tutela fideiuciaria quæ dicebatur. T. 9. c. 558. B.
 Si tutela divisa sit a testatore, vel iudice, unusquisque pro sua administratione tenetur, nisi forte, cum oporteat contutorem removere ut suspensum, omnino non removit, aut tardius removit. T. 9. c. 593. E. & c. 594. A.
 Tutela legitima multiplex. T. 9. c. 557. E.
 Tutela legitima cedit potestati famij ux. T. 9. c. 558. C.
 Tutela dativa alia est testamentaria; alia Attiliana. Tom. 9. c. 554. C.
 A tutela removeri eum, qui datus est tutor filio impuberi contra matris ultimam voluntatem. T. 9. c. 587. D.
 Tutela relinquenda est directis verbis. T. 9. c. 556. E.
 Tutela non defertur per fideicommissum. Ibid. E.
 Tutela finitur variis modis. T. 9. c. 597. B.
 Tutela legitima alia est principalis; alia cessitia. T. 9. c. 558. C.
 Tutela finitur adoptione pupilli. T. 9. c. 503. D. finitur etiam impuberis pubertate. Ibid. D. E.
 Tutela defertur quasi munus civile, & publicum. T. 9. c. 592. A.
 Tutela alia legitima, alia dativa. T. 9. c. 554. C.
 Tutela quid. T. 9. c. 169. E. & c. 559. A. & c. 1484. E.
 Tutela. Vide, Administratio.
 Tutela, vel cura administratio, & ejus partes quæ. T. 9. c. 569. B.
 prima pars administrationis est inventarii confectio bonorum pupilli, & instrumentorum secundum partem administrationis est depositio pecunie inventæ in bonis pupilli, vel adulti, aut receptæ ex venditione fructuum, vel rerum mobilium; summa, & precipua pars administrationis est defensio pupillorum, adolescentium, furiorum, cæterarumque personarum, quibus curatores dari solent. Ibid. D. E.
 A tutela excusatur conductor prædiorum fisci, vel Cæsaris. T. 9. c. 580. B.
 A tutela qui excusatur. Tom. 9. c. 564. E. & c. 505. A. & seq.
 De tutela dividenda, & pro qua parte quisque tutorum conveniatur. T. 9. c. 593. C. & seq.
 A tutela excusatur conductor vectigalium fisci. Tom. 9. c. 580. A.
 Tutela fingsi, & pro tutore munere fungi, longè diversa sunt. T. 10. c. 84. B.
 Tutela virile munus est. Tom. 10. c. 502. E.
 A tutela non tantum filii, sed & nepotes exculant. T. 10. c. 593. C.

- In tutela usufructus veniunt ipso jure. T. 10. c. 579. A.
- A** tutela excusatur, qui administrat res fidei. T. 10. c. 1028. E.
- T**utela definitio, ac divisio. T. 1. c. 789. B.
- T**utela legitimæ leg. 12. tab. agnatis delata sunt. Tom. 3. c. 316. B.
- T**utela, & cura differentia. T. 1. c. 51. B.
- T**utela actio quid ab actione negotiorum gestorum differat. T. 3. c. 492. D. & c. 495. B.
- T**utela tres excusant a quarta. T. 1. c. 536. E.
- D**e tutela contraria, & utili actione. T. 1. c. 794. D.
- T**utela actio famosa. T. 1. c. 56. D.
- T**utela judicium contrarium. T. 1. c. 355. C.
- T**utela testamentaria semper legitima credit. T. 1. c. 790. B.
- T**utela excusatio quid. Tom. 1. c. 368. E.
- T**utela verbis tantum directis deferuntur. T. 3. c. 513. B.
- T**utela arbitrium. T. 2. c. 219. B.
- E**x tutela causa qui tenentur. T. 1. c. 793. B.
- T**utela a testatore proficiuntur. T. 1. c. 3017. E.
- T**utela rationibus ne matres obnoxie sint. T. 1. c. 1163. C.
- T**utela officio quando mulier fungi potest. T. 2. c. 349. B. C. & T. 9. c. 563. B.
- T**utela sollicitudo a muneribus civilibus non excusat. T. 1. c. 745. E.
- T**utela divisio non fit ipso jure, sed a magistratu, & cur. Tom. 4. c. 79. B.
- T**utela officio finito, tutor nullam actionem pupilli nomine inferre potest sine mandato. T. 4. c. 1019. B.
- T**utela actio quid. Tom. 4. c. 111. D.
- T**utela actio non datur ante finitam tutelam. T. 4. c. 644. D.
- T**utela actio ob quam datur. T. 4. c. 878. C.
- T**utela actio non dicitur esse ex contractu, sed quasi ex contractu. T. 4. c. 926. D.
- A** tutela admostratione qui remouetur ob inertiam, & simplicitatem, non fit infamis, secus qui ob dolum. T. 4. c. 324. C.
- T**utela judicium non est differendum in tutorem. T. 4. c. 924. A. B.
- T**utela agere quid est. T. 4. c. 311. D.
- T**utela divisio non est juris, sed jurisdictionis. T. 4. c. 79. B.
- T**utela a tutoribus institutis non transferuntur in heredes. T. 5. c. 1056. C.
- T**utela actio. Vide, Actio tutela. Tutela deferuntur in locum mortui, aut fidei tutoris, aut furiosi, aut excusati, aut remoti. T. 5. c. 160. E.
- T**utela ex quo die incipiunt, & valent. T. 7. c. 1135. A.
- T**utela non repetuntur. Tom. 8. c. 550. D.
- T**utela finis vel ex tutore pendet, vel ex pupillo. T. 8. c. 922. E. & c. 923. A.
- T**utela an valeant, testamento rescisso per querelam. T. 8. c. 58. B. & seq.
- T**utela actio est generalis. Tom. 9. c. 117. C. Generale judicium est. Ibid. D.
- T**utela arbitrium est judicium, five arbitrium bonæ fidei. Tom. 9. c. 590. B. huic judicio locus non est, nisi finita tutela. Ibid. B.
- T**utela datio omnino est legis, non jurisdictionis, aut imperii. T. 9. c. 555. C.
- T**utela arbitrium. T. 9. c. 590. B. & seq.
- D**e tutela contrario judicio. T. 9. c. 601. A. B.
- T**utela officium est individuum. T. 9. c. 265. D.
- T**utela actionis divisio non fit ipso jure, sed opposita exceptione. T. 9. c. 265. E.
- T**utela divisio non est juris. T. 9. c. 50. C.
- D**e tutela contrario judicio, quod tutori in pupillum datur, finita tutela. T. 9. c. 603. B.
- T**utela actionem dari heredi, & in heredem. T. 9. c. 598. C.
- T**utela, vel curationis munus non differt a ceteris muneribus civilibus jure veteri. T. 9. c. 605. E.
- A**ctio tutela est bonæ fidei. T. 10. c. 708. A. B.
- I**n actione tutela an sit opus opponi exceptionem doli. Ibid. B.
- V**enire in suam tutelam quid. T. 1. c. 173. E.
- A**d tutelam, vel eam non vocantur cognati. T. 4. c. 346. B.
- O**b tutelam gellam a filiofamilias an pater teneatur de peculio, & de re rem verso. T. 4. c. 235. D.
- T**utelam liberti impuberis gerit, qui ejusdem successorem sperat. T. 4. c. 319. C.
- I**ter tutelam divisam, & tutelam, indivisam differentia. Tom. 4. c. 12. D. & seq.
- C**onstitutio D. Marci tutelam separat a ceteris muneribus civilibus. T. 4. c. 1015. A.
- T**utelam an quis administrare possit alio loci, quam quo domicilium habet. T. 7. c. 144. D.
- T**utelam qui non gessit, arbitrio tutoris etiam tenet. T. 9. c. 598. E.
- T**utelam non finit postulatio suspensæ, sed damnatio. T. 9. c. 584. B.
- T**utelam attingere dupliciter accipi. T. 9. c. 393. A.
- I**n suam tutelam venire est abire, alieni tutelam. T. 10. c. 1522. C.
- T**utelarum tria onera in una domo sufficere. T. 1. c. 1023. B.
- T**utelarum in onere, & proximo gradu deficiente, sequens succedit. T. 1. c. 163. A.
- T**utelarum tria onera an a quarta præstant excusationem. Tom. 4. c. 1030. A.
- D**e tutelarum numero eodem die, eodemque momento delata. T. 5. c. 427. A.
- T**utelarum, & hereditatum jura propria sunt civium Romanorum. T. 6. c. 549. C.
- A**d tutelarum excusationem patri non profuit conceptus, nec dum nati. T. 6. c. 429. A.
- Q**ui trium tutelarum onera sustinet, a quarta excusatur. T. 9. c. 608. C.
- T**utela an amittat capitis diminutio. T. 1. c. 320. C.
- T**utela confirmat testamentum pupillare. T. 6. c. 177. C.
- A** tutela quis excusatur personæ. T. 1. c. 1024. B.
- A** tutela non excusatur conductor vectigalium civitatis. Tom. 4. c. 865. A.
- A** tutela excusatur conductores vectigalium fidei. T. 4. c. 864. C.
- D**e tutela duabus uni, eisdemque delatis uno die. T. 5. c. 427. A.
- D**e tutela. T. 6. c. 131. D. & seq.
- D**e tutela datis iocertis personis. T. 9. c. 863. D.
- A** tutela legitimis ad hereditates legitimis an bonum fidei argumentum. T. 10. c. 783. D.
- T**utor personæ, non causæ, vel rei dator. T. 3. c. 37. A.
- T**utor suspectus, remotus ob dolum, infamis est, non ob culpam. T. 1. c. 56. C.
- T**utor, vel curator pauper an ob id removendus esse videatur. T. 1. c. 58. B.
- T**utor Attilianus. T. 1. c. 42. E. & seq.
- T**utor incertus an dari possit. T. 1. c. 134. B.
- T**utor an dari possit tutorem habenti. T. 1. c. 48. E.
- T**utor pro curatore, & tutela pro curatione. T. 1. c. 1034. C.
- T**utor testamentum datus si capite diminutus est, non amittit tutelam. T. 1. c. 318. D.
- T**utor recte datur, qui detinetur a latronibus, quia civis manet. T. 3. c. 188. C.
- T**utor ventri dari non potest. T. 3. c. 170. B.
- T**utor absens recte petitur, sed non absens trans mare. T. 1. c. 1034. D.
- T**utor a nominatione appellare potest. T. 1. c. 1035. B.
- S**i tutor creatos appellat. Tom. 1. c. 882. B.
- T**utor confirmandus. T. 2. c. 343. B. C.
- T**utor confirmatus datus est, non testis.

testamentarius : T. 3. c. 171. A.
Tutor exequitur ea, quæ sunt con-
siliis animi, & iuris Curator,
quæ iusti. T. 1. c. 137. D.
Tutor non excusatur a tutela sine
decreti venia. T. 1. c. 103. C.
Tutor ex auctorione pupilli emer-
gere potest. T. 2. c. 853. A.
Dies, quibus tutor sciverit, pupillo
cedere constat. T. 3. c. 395.
C.
Quod scit tutor, pupillus intelligi-
tur scire. T. 3. c. 395. A.
Tutor an pupillum adrogare possit.
T. 3. c. 53. A. B.
Tutor pupillum suum intra annum
25. uxorem ducere non potest,
nec ejus filius. T. 2. c. 547. D.
Tutor si plus petierit, causâ cadit.
T. 3. c. 183. E.
Tutor singulis annis duos habeat
menses immunes a præstandis usuri-
bus pupillaribus. T. 1. c. 531. D.
Tutor fiduciarius. T. 1. c. 317. E.
Tutor prætorianus. T. 1. c. 319. B.
Tutor cessicus quis. T. 1. c. 318. A.
Tutor neque ex 12. tabulis postulat-
ur, neque remouetur quasi sus-
pectus propter pauperatatem so-
lam. T. 3. c. 519. E.
Tutor, qui nihil gessit, etiam arbi-
trio tutelæ tenetur. T. 2. c. 353.
E.
Fœmina tutor, aut curator dari
non potest. T. 2. c. 349. C.
Tutor damni periculum agnoscit.
T. 2. c. 351. E.
An tutor servum pupilli manumit-
tere possit. T. 3. c. 416. E.
Tutor facilius debet. T. 2. c. 354.
B. C.
Tutor primo anno intra sex menses
pecunias collocare debet. T. 3.
c. 122. A.
Tutor olim fœminis etiam puberili-
bus dabatur. T. 3. c. 172. C.
Tutor in usuras quando convenitur,
de quando non. T. 1. c. 392. D.
E.
Tutor ab administratione susceptus
intra sex menses pecunias pupilla-
res occupat. T. 1. c. 536. C.
Tutor legitimus tutelæ leg. timi co-
dere potest, abdicare non potest.
T. 4. c. 831. B.
Tutor non datur ventri, sed cura-
tor, & cur. T. 4. c. 545. A.
Tutor an proximus a creatione ap-
pellare possit, antequam se ex-
cusaverit. T. 4. c. 104. E. Ac-
curusius vult, a sola creatione non
appellari contra manifestam
scientiam. Ibid. E.
An tutor conveniri possit ex causa
alterius provincie. T. 4. c. 79.
E.
Tutor dativus unde dicitur. T. 4.
c. 304. D.
Tutor honorarius quis est. Tom. 4.
c. 1001. B.
Tutor suspensus quis dicitur. T. 4.
c. 138. B.
Tutor esse non definit datus in exi-
lium temporale. T. 4. c. 1019. B.

Tutor liberare potest debitorem
pupilli. T. 4. c. 879. D.
Tutor testamentarius tutelæ se ab-
dicare potest, cedere in jure non
potest. T. 4. c. 831. B.
Tutor iustus non est servus. T. 4.
c. 1004. E.
Tutor legitimus liberti impuberis
est patronus. T. 4. c. 307. A.
Tutor, officio tutelæ finito, nul-
lam actionem pupilli nomine in-
ferre potest sine mandato. T. 4.
c. 1019. B.
Tutor novus nomina suscipere a
priori tutore cogitur, sed non
cogitur probare. T. 4. c. 51. C.
Tutor quomodo tenetur pupillo,
& quomodo creditoribus. T. 4.
c. 643. D.
Tutor non jure datus indiget con-
firmatione. T. 4. c. 1004. E. idem
est in servo sine libertate tutore
dato. Ibid. c. 1005. A.
Tutor si pro contutore solverit, an
pupillus ei debeat cedere actionem
suam adversus contutorem.
T. 4. c. 311. A.
Tutor datus quando; & quomo-
do confirmatur. T. 4. c. 302. E.
& c. 303. A. & seq.
Tutor, vel curator quando conve-
niri potest post depositum offi-
cium. T. 4. c. 1015. E. & c. 1014.
A. & seq.
Tutor tempore tutelæ condemnatur
an teneatur actione iudicatis no-
mine pupilli. T. 4. c. 1005. A.
quæ distinctio in tutore hic no-
tanda. Ibid. A. hæc distinctio
quoque in curatore servatur.
Ibid. C.
Tutor jure datur testamento ab eo,
qui pupillum habet in potestate,
non item curator. T. 4. c. 303.
A.
Tutor est loco domini, hoc est, lo-
co pupilli habetur. T. 4. c. 544.
C.
Tutor pupilli auctori, sive Syndico
reipublicæ comparatur, sic respu-
blica pupillo. Tom. 4. c. 399.
D.
Tutor testamento datus ad ordi-
nandam litem inofficiosi testa-
menti a Prætoris confirmatur. T.
4. c. 1003. B.
Tutor ibi conveniri oportet iudicio
tutelæ, ubi tutelam gessit. T. 4.
c. 921. D.
Tutor dativus confirmatur, non
testamentarius, nec enim testa-
mento jure datus est. Tom. 4.
c. 1109. D.
Tutor est vel testamentarius, vel le-
gitimus, vel dativus. Tom. 4.
c. 1007. A.
Tutor illicitè vendit prædium pu-
pillare sine decreto Prætoris, vel
Prædis. T. 4. c. 1032. B. C.
Tutor neque virginis, neque mu-
lieri ante constitutum tempus pe-
tenda restitutionis in integrum
conjugi potest. T. 4. c. 978. E.
quodnam est illis tempus consti-

tutum. Ibid. D. tutor non debet
fieri auctor in rem suam. Ibid.
c. 985. A.
Tutor non convenitur pro contuto-
re, eo inexcusato, qui rem pu-
pilli gessit, & perdidit, & quan-
do conveniendus. Tom. 4. c. 868.
B.
Tutor procuratorem litis facere
non potest ante litem contestat-
am, & cur. T. 4. c. 879. B.
Tutor quando directâ tenetur, &
quando utili actione. T. 4. c. 1013.
D. & seq.
Tutor rem pupilli alienare potest;
& quando. T. 4. c. 879. D. secus
negotiorum gestor. Ibid. D.
Tutor cur ex auctorione rem pupilli
emere possit, ratio redditur. T. 3.
c. 741. E. & c. 742. A.
Tutor an dorem, quam sorori ute-
rinæ pupilli ex bonis ejus dedit,
pupillo in administratione repa-
rare possit. T. 5. c. 585. A. B.
Tutor an rem pupilli emiam usa-
capere possit. T. 5. c. 741. E.
Tutor eis, qui se per statum tueri
nequeunt, non solum, sed & cura-
tor datur. T. 5. c. 578. B.
Tutor incertus dari nequit. T. 5.
c. 579. B.
Tutor non tantum rebus, sed etiam
moribus pupilli præficitur. T. 5.
c. 581. D.
Tutor honorarius an res pupilli
alienare possit. T. 5. c. 127. E.
Tutor prætorianus domus sustinet. T.
5. c. 725. D.
Tutor ad utilitatem pupilli per sit-
tationem novare veterem con-
ditionem potest, & rem in iudi-
cium deducere. Tom. 5. c. 53. D.
Tutor pupillum tuum, non spoliare
debet. Ibid. E.
Tutor pecuniam pupilli fœneori col-
locandam sibi mutuum proscribere
potest. T. 5. c. 509. A.
Tutor si in vitium aliquod tutelæ
adversum incidit, mortuo testa-
tore, alius in ejus locum a magi-
stratu dandus est. T. 5. c. 579. E.
Tutor matri, aut sorori pupilli
mittere non tenetur munera nu-
ptialia, aut nuptiales fortulas.
T. 5. c. 581. D.
Tutor omnia palmam facere debet, si
in rebus pupilli emptioem ipse
celebrare desideret. T. 5. c. 509.
A. B.
Tutor palmam probat id, quod in re-
bus pupilli agitur. T. 5. c. 579.
B.
Tutor si falsus auctor fuit gerendi
aliquid, an datur ei actiones in
pupillum. T. 5. c. 171. B.
Tutor tutelam recusans a legato,
quod pater pupilli testamentum ei
reliquerat, repellitur. Tom. 6.
c. 556. B. C.
Tutor testamentum matris, vel avi
materni non datur. T. 6. c. 557.
D.
Tutor si pecuniam pupillarem fœ-
neori occupaverit, etiam si ei fe-
cerit

- erit suo nomine; non videtur
eam in usus suos convertit. T.
6. c. 552. E.
- Tutor finit tutelam, tutelam iudicio
conventus, tutelam administratio-
rationes reddere debet. Tom. 6.
c. 553. C.
- Tutor falsus quis dicatur. Tom. 6.
c. 560. D.
- Tutor testamentum matris liberis da-
tus, nec confirmatus decreto Prae-
toris, vel Praefidis: indiget enim
confirmacione. T. 6. c. 715. B.
- Tutor datus a patre in testamento,
etiam non iusto, a magistratu con-
firmari legitur secundum defuncti
patris voluntatem. T. 6. c. 715. B.
- Tutor dari potest non tantum a
magistratibus municipalibus, sive
duumviris, sed etiam decreto de-
curionum. T. 6. c. 559. B.
- Tutor datur invito, & ignoranti,
curator non item, nisi ad litem.
T. 6. c. 559. B.
- Tutor, vel datur testamentum patris,
vel avi paterni liberi, qui sunt
in ejus potestate, non liberi e-
manicipatis. T. 6. c. 557. D.
- Tutor an in locum pupillorum,
quasi novata obligacione succe-
dere possit. T. 4. c. 609. C.
- Tutor pupillorum, creditori de-
constituta pecunia tenetur in-
forem, non in usuras, quamvis
de usuris etiam caverit, quia usura
non debebatur. T. 5. c. 610. A.
- Tutor a Praetore datus an tutor
maneat. T. 6. c. 728. A.
- Tutor rem pupilli sui emere non
potest. T. 6. c. 91. A. D.
- Tutor, quod adversus alium praes-
tate pupillo suo debeat, ad adversus
se quoque debet prestare. T. 6.
c. 87. C.
- Tutor ex causa doli mali proprii
tenetur etiam post depositum ius-
cium. T. 7. c. 765. D.
- Tutor ex qua die periculum tutelae
subeat. T. 7. c. 869. E.
- Si tutor in causa pupilli iniquum
ius postulaverit, & obtinuerit, quo
edicto tenetur. T. 7. c. 101. A.
- Tutor, qui sibi relictam legatorem
accepit, an possit pupilli nomine
agere de inofficioso. T. 7. c. 104. B.
- Tutor, qui se excusat, an repellatur
a legato sibi relicto. T. 7. c. 1076.
E.
- Tutor si iuxta suas pupilli aditus
vicinas altius extollit, an, cui, &
qua actione teneatur. Tom. 7.
c. 453. D.
- Tutor excusans se ab administratio-
ne pro parte, an repellatur a le-
gato sibi relicto in solidum. T. 7.
c. 1077. A.
- Tutor si ex necessitate officii sui,
pupilli nomine legatum petiit, &
accepit, an possit postea suo no-
mine testamentum dicere inoffi-
cium. T. 7. c. 195. C.
- Tutor praedium, quod pluribus ve-
tigalia debebat, dolo malo pro-
scripsit uni tantum debere, & ven-
- didit, quis teneatur praestare dolum
pupillis, an rure, vel quatenus
eorum quisque. T. 7. c. 766. B. C.
- Tutor pupilli loco habetur. T. 7.
c. 1217. D.
- Tutor an rem pupilli emere possit.
T. 7. c. 705. E.
- Tutor tutelam detrectans, an re-
pellatur a legato sibi relicto. T. 7.
c. 1077. A.
- Tutor, vel curator, qui testamentum
accusavit pupilli nomine, an re-
pellatur a legato sibi relicto. T. 7.
c. 1486. C.
- Tutor a patre filiofamilias jure da-
tur, curator a patre filiofamilias
jure non datur testamentum. T. 7.
c. 1218. B.
- Tutor incertus dari non potest. T. 7.
c. 1170. C.
- Tutor datus videtur datus omni-
bus filiis. Ibid. B.
- Tutor si eam, cujus tutelam gessit,
uxorem duxerit, aufertur quasi
indigno, quod ei mulier testa-
mento reliquerit. T. 7. c. 1480. C.
D.
- Tutor qui capessit ab hostibus,
an desinat esse tutor. T. 8. c. 913.
C.
- Tutor an postumum in testamento de-
tur. T. 8. c. 117. D.
- Tutor an possit abstinere pupillum
hereditate paterna. T. 8. c. 11. D.
- Tutor an possit infanti bonorum
possessionem petere. Ibid. E.
- Tutor pupilli est loco domini. T. 8.
c. 117. C.
- Tutor an possit intelligi sine perso-
na. Ibid. C.
- Tutor an possit repudiare bonorum
possessionem pupillo delatam. T.
8. c. 11. C. D.
- Tutor an possit fideicommissariam
hereditatem pupilli nomine sus-
cipere. Ibid. C.
- Tutor an possit hereditatem pupillo
delatam repudiare. Ibid. D.
- Tutor an possit hereditatem pupil-
lo adquirere. Ibid. C.
- Tutor an pupillo petere possit bo-
norum possessionem. T. 8. c. 14. E.
- Tutor an repellatur a legato, si
recusat tutelam, & excusatione
utatur. T. 8. c. 151. C. D.
- Tutor, cui legatum relictum est, ita
ut alii praestaret, an repellatur a
legato, quamvis recuset tutelam.
Ibid. E.
- Tutor si acceperit legitimum an possit
postea agere de inofficioso. T. 7.
c. 1483. A.
- Tutor si pupillo bonorum possessionem
damnosam petierit, vel pupil-
lo ad eam petendam auctor
fuerit, tutelam iudicio tenetur.
T. 8. c. 14. E.
- Tutor si legatum agnovit, an possit
se deinde excusare a tutela. T. 8.
c. 151. D.
- Tutor, & curator differunt. T. 8.
c. 562. D.
- Tutor datus a patre, & datus a ma-
tre differunt. Ibid. E.
- Tutor falsus quis. T. 8. c. 638. E.
& c. 639. A.
- Tutor intra quinquaginta dies se
excusare debet, alioquin non re-
cipitur. T. 8. c. 794. A.
- Tutor si in re sua est negligens, an
excusetur. T. 8. c. 780. C.
- Tutor per libellum se excusare non
potest. T. 8. c. 794. A.
- Tutor praestat culpam, dolum, &
diligentiam, quantum in rebus
fuit. T. 8. c. 780. C.
- Tutor an deserre possit aliquid ad
fiscum. T. 8. c. 438. C.
- Tutor, pendente administratione,
tutelam, an possit rem suam alie-
nare. T. 9. c. 387. E.
- Si tutor, vel curator reipublicae
causa abseuerit. T. 9. c. 605. D.
- Tutor antequam reddiderit ratio-
nem tutelae suae, & praeterierint
tempora restitutionis in integrum
pupillum suum ducere non potest.
T. 9. c. 448. A.
- Tutor, qui sibi comparavit ex pe-
cunia pupilli, pupillo tacito ju-
re obligata esse unam cum cae-
teris bonis omnibus, quae tutor
habuit initio tutelae suscepit. T.
9. c. 952. D.
- Si tutor, vel curator falsis allega-
tionibus excusatus sit. Tom. 9.
c. 605. B. C.
- Tutor non datur filiofamilias. T. 9.
c. 1484. E.
- Tutor datur personae, curator res
bus, bonis, patrimonio. Tom. 9.
c. 565. B.
- Tutor, & curator in quo differunt.
T. 9. c. 566. A.
- Tutor in quibus casibus datur tu-
torem habenti. T. 9. c. 565. E.
- Tutor potest pro herede gerere non
minus pupilli. T. 9. c. 879. C.
- Tutor, vel curator ad litem datur
ante litem contestationem. T. 9.
c. 981. E.
- Si tutor datus sit contra matris
voluntatem. T. 9. c. 587. D.
- Tutor potest exigere debitum pupil-
lo. T. 9. c. 107. C. potest solvere,
quod debet pupillus. Ibid. C.
- Tutor potest novare, jussurandum de-
fessit omnibus probationibus aliis
deficientibus. Ibid. C. potest rem
pupilli obligare. Ibid. C. potest
pignori dare, & alienare, si exi-
gant bona pupilli. Ibid. C. po-
test etiam pacisci, & transigere
decidendi causa. Ibid. C.
- An tutor possit emere rem pupilli.
T. 9. c. 555. C.
- Tutor non tenebatur ex nudo feri-
mento, si forte laudans pupillum,
locupletiores esse dixerit, quam
sit. T. 9. c. 593. B.
- Tutor, vel curator non debet ve-
tigalia conducere. Tom. 9. c. 579.
A.
- Tutor rem pupillarem emere veta-
tur. T. 9. c. 576. A.
- Ut tutor causae adit post pubertate
rem. T. 9. c. 588. A.
- Tutor, vel curator praestat dolum,
cui.

culpam latam, & levem, & quam in rebus suis diligentiam. T. 9. c. 392. B.
 Tutor, & de auctore ab eo dando. T. 9. c. 604. A.
 Si tutor non gesserit. T. 9. c. 598. E.
 Tutor an possit efficere, ut pupillus non adquirat actionem, sed non ut adquirat amittat. Tom. 9. c. 107. C. D.
 Tutor ex sua administratione teneatur quasi ex contractu. Tom. 9. c. 554. B.
 Siquis eam, cujus tutor fuerit, contempnit. T. 9. c. 1247. A.
 Tutor. Vide, Tutela.
 Falsus tutor ille est, qui tutor non est. T. 10. c. 84. A.
 Tutor nec mandari, etiam mandatus Praefidis usquam dari dicitur. T. 10. c. 93. E.
 Tutor quo casu excusatur a pœna Turpiliani. T. 10. c. 576. A.
 Tutor rem pupilli emere vetatur. T. 10. c. 656. E.
 Tutor est locus domini. Tom. 10. c. 731. B.
 Tutor si rem pupilli vendiderit dolo malo, circumscripto tempore, quid sequetur. Tom. 10. c. 751. B.
 Tutor ob dolum in re pupillari ab eo vendita, qua actione convenitur. Ibid. B.
 Tutor si debet usuram pupillares pupillo, isque agat tardius actione tutelæ, an debeat praestare longiores usuras. T. 10. c. 754. D.
 Tutor an possit repudiare bonorum possessionem delatam pupillo. T. 10. c. 785. D.
 Tutor retineus quis dicatur. T. 10. c. 805. B.
 Tutor filius datus, non censetur datus nepotibus. T. 10. c. 1174. C.
 Tutor vitio suo facit litem suam. T. 10. c. 1245. D.
 Tutor, & curator si nuntient, an caveant de rato. T. 10. c. 1287. A. B. in actione tutelæ semper leviantur usure. Ibid. c. 1270. C.
 Tutor quomodo possit eam ab usuris pupillaribus. T. 10. c. 1271. C. D.
 Tutoris falsi doli punitur. Tom. 3. c. 647. D.
 Tutoris, & curatoris differentia. T. 3. c. 490. A.
 Tutoris datio plusquam decretum est, vel fententia. T. 1. c. 1018. A.
 Tutoris datio per procuratorem fieri non potest. T. 3. c. 435. D.
 Tutoris datio conditionalis nullius est momenti. T. 1. c. 1018. A.
 Tutoris scientia nocet pupillo. T. 3. c. 396. A.
 Tutoris auctoritas in pupillari negotio quo tempore interponenda sit. T. 3. c. 381. E.
 Tutoris nominati excusationis cau-

sa intra quatuor menses excutienda, & delinenda. T. 1. c. 534. D. E.
 Tutoris, & curatoris datio juris est, non patris potestatis, vel iurisdictionis. T. 3. c. 570. B.
 Tutoris auctoritas quid. Tom. 1. c. 791. B.
 Tutoris officium quodnam sit. T. 1. c. 351. B.
 Ex facto tutoris pupillus utiliter convenitur. T. 2. c. 354. D.
 Tutoris captivitate solet tutela finiri. T. 3. c. 188. C.
 Tutoris loco qua pro parte quisque fiduciariorum condemnatur, & au unus io solidum damnari possit. T. 4. c. 906. A.
 Post tutoris dationem dignitas neminem exulat. T. 4. c. 1049. D.
 Tutoris obligatio, qui tutelam gessit, quomodo dividitur per tempora. T. 4. c. 315. B.
 Tutoris datio est legis, vel ejus, cui eam lex dedit. T. 4. c. 109. C.
 Tutoris auctoritate iudicium intantis suppletur. T. 4. c. 833. A.
 Tutoris dationem lex 52. Tab. patri tantum permittit filium habenti in potestate. T. 4. c. 1035. C.
 In tutoris datione iudicium patris confirmatur sine inquisitione, iudicium matris non nisi ex inquisitione. T. 4. c. 544. B.
 Ex facto tutoris an pupillus paterno pupillo teneatur. T. 4. c. 877. E.
 Tutoris datio mandari non potest. T. 4. c. 9. E.
 Tutoris datio non est iurisdictionis, sed juris. Tom. 4. c. 304. E. & c. 305. A.
 Tutoris doli pupillo neque nocet, neque prodest. T. 4. c. 580. A.
 Tutoris ejus, qui tutelam gessit, facultates prius excutiendæ sunt, quam honorarii tutoris. Tom. 4. c. 300. D.
 Tutoris dandi an jus habeat magistratus municipalis. T. 4. c. 304. E.
 Tutoris officium aliud est, aliud vero matris. T. 4. c. 879. B. C.
 Tutoris, & procuratoris eadem est ratio. T. 4. c. 927. A.
 Officio tutoris quid incumbit. T. 4. c. 923. A.
 Tutoris datio legis est, non iurisdictionis. T. 4. c. 9. E.
 Tutoris datio num sit nullius imperii. T. 4. c. 9. D.
 Tutoris datio pars est patris potestatis, sicut pupillaris substitutionis. T. 4. c. 543. E.
 Tutoris fides, & diligentia ab ipso testatore approbari debet. T. 4. c. 3007. C.
 Tutoris dilatio non datur ob causam deferendam rationem, nisi ex iusta causa. T. 4. c. 924. C. D.
 Tutoris pactum pupillo prodest, & nocere potest. Tom. 5. c. 53. C.
 Tutoris, vel curatoris major pote-

tas est, quam procuratoris. T. 6. c. 570. A.
 Tutoris culpa & tutori, & pupillo nocet, cujus vicem tutor sustinet. T. 6. c. 674. B.
 In tutoris absentis locum alium dari tutorem, vel curatorem oportet. T. 6. c. 559. B. C. alicubi curatorem in ejus locum dari constituitur. Ibid. D.
 Tutoris appellatio & plures tutores contineri. Tom. 7. c. 1170. B.
 Tutoris datio an sit legis, vel iurisdictionis, & imperii. T. 7. c. 71. D.
 Tutoris dationem, quam etiam ex lege quidam magistratus habent, non possunt alteri mandare. T. 7. c. 82. B.
 Tutoris dationem qui habent, & qui non habent. T. 7. c. 53. C. & c. 71. A. B.
 Tutoris datio non continetur imperio, vel iurisdictione. Tom. 7. c. 54. E.
 Tutoris auctoritas quandoniam pupillis necessaria. T. 8. c. 98. A.
 Tutoris honorarii auctoritas in aduenda hereditate sufficit. T. 8. c. 743. D.
 Tutoris heredes an conveniri possint, si sit in agenda tutela dolo male quid fecerit. T. 8. c. 883. D. E.
 Ob tutoris absentiam datur actor idoneus qui pupillum defendat, & teneatur. T. 9. c. 604. B.
 Tutoris auctoritas quando necessaria est, & quando non est necessaria. T. 9. c. 1257. C. D. & seq.
 Tutoris fraudus, aut ogleipocia vitio vertitur, non paupertas. Tom. 9. c. 584. A.
 Ex tutoris, vel curatoris facto quædam minores agere, vel conveniri possunt. T. 9. c. 575. B.
 Tutoris auctoritas minoribus necessaria est, non tantum in civilibus, sed etiam in criminalibus causis. T. 9. c. 605. C.
 Tutoris auctoritas omnimodo est necessaria ad optinas cotrahandas. T. 9. c. 441. D.
 Tutoris nominatio, & electio quomodo fit. T. 9. c. 564. C. D.
 Tutoris pactum an nocet pupillo. T. 9. c. 107. B.
 Tutoris datio est actus legitimus, & fit ex inquisitione, & decreto Prætoris, aut Præsidis. Tom. 9. c. 566. D.
 Tutoris, vel curatoris consilium, differt ab eorumdem auctoritate. T. 10. c. 52. C.
 An sine tutoris auctoritate pupillus possit liberari per acceptilationem. T. 10. c. 86. D.
 An tutoris datio adnotanda sit illis, quæ sunt imperii. T. 10. c. 94. A.
 Tutoris datio unde competat legato Proconsulis. Ibid. D. E.
 Tutoris dationem qui habeat. T. 10.

10. c. 384. E.
 Tutoris datio an sit jurisdictionis. T. 10. c. 861. E.
 In tutoris bona an exerceatur actio iudicialis. T. 10. c. 1241. D.
 Tutori, vel curatori non licet sponsalia, aut nuptias cum ea contrahere, cujus tutelam, aut curam gessit, geritve. T. 1. c. 311. B. C.
 De constitutione regia, quæ quicquam testamentum dari vetat tutori, vel curatori consultatio. T. 1. c. 690. B.
 Tutori, solidum solventis ex culpa communi admittit in administratione tutelæ, an actio adversus contutorem utilis sit pro parte pecuniæ solutæ. T. 4. c. 845. C.
 Quid, si quis tutori nomine pupilli quasi debitam pecuniam pupillo solvit per contutorem, Tom. 4. c. 927. B. C.
 Tutori, qui solidum solvit, datur actio utilis adversus contutorem, etiam sine cessione. T. 4. c. 39. C.
 Tutori legitimus quando locus sit, T. 5. c. 179. E.
 Tutori invito in causa pupilli non deferatur jururandum, & cur. T. 6. c. 53. C.
 Tutori danda est contraria actio tutelæ. T. 6. c. 114. C.
 Si tutor pro pupillo, vel pupillo pro tutore mater indemnitate promittit. T. 9. c. 586. E.
 Tutori, vel curatori, qui solvit ex decreto, omnino securus est. T. 10. c. 616. B.
 Tutori, vel curatori an pro sit restitutio minoris. T. 10. c. 895. C.
 Tutorem habenti tutor non datur. T. 1. c. 48. D. E. & T. 1. c. 349. E.
 Inter tutorem, & contutorem differentia. T. 1. c. 349. E.
 Tutorem habenti quibus causis curator datur. T. 1. c. 48. E.
 Tutorem pupilli solent petere parentum amici, ac tutorem suspectum facere. T. 3. c. 171. D.
 Per tutorem an hereditas adquisita possit. T. 3. c. 10. D.
 Tutorem habenti tutorem non dari, simul tamen plures tutores dari posse. T. 1. c. 1035. A. B.
 Tutorem impuberi qui intra annum non petunt, ejus successorem legitimam amittunt, si impuber decederit. Tom. 1. c. 540. A.
 Tutorem habenti vix tutor datur, & quomodo procedit. T. 4. c. 1016. C.
 Tutorem potest dare legatus Proconsul, non ex mandato, sed specialiter ex oratione D. Marci. T. 4. c. 9. E.
 Tutorem jure non dat mater, & cur. T. 4. c. 310. B.
 Tutorem filio impuberi mater non potest dare testamentum, & cur. T. 4. c. 341. E.
 Inter tutorem, & curatorem differ-

men quod est. T. 4. c. 308. E.
 Tutorem magistratus dare non potest, nisi lege nominatio concedenda. T. 4. c. 9. E.
 Ad tutorem pupilli ab auctoritate valet argumentum, Tom. 4. c. 197. C.
 Inter tutorem, qui datur a patre pupillo emancipato, & inter tutorem, qui a matre, vel ceteris extantibus datur, quid interit. T. 4. c. 303. C.
 Inter tutorem, & procuratorem, seu defensionem litis alienæ differentia quæ. T. 4. c. 18. E.
 Inter tutorem, & negotiorum gestorem differentia quæ. Tom. 4. c. 879. D.
 An ad tutorem periculum pertineat ejus pecuniæ, quæ est trajecta in provinciam, postea rebus Italicis constitutum. T. 4. c. 1017. A.
 Per tutorem pupillo hereditas adquisita non potest, sed adquisita per pupillum ipsum auctore tutore. T. 6. c. 170. A.
 Tutorem habenti non datur tutor. T. 6. c. 560. C.
 Tutorem pupilli, non quemlibet tutorem, domini loco haberi. T. 6. c. 145. A.
 In tutorem falsum datur actio in factum. T. 6. c. 114. B.
 Tutorem legitimum habenti si tutor datus est, non est tibi necessaria executio. T. 6. c. 728. A.
 Tutorem confirmare est eum dare. T. 7. c. 60. D.
 Tutorem qua ratione Prætor det. T. 7. c. 54. E.
 Tutorem testamentum recte dari. T. 7. c. 1379. B.
 Tutorem, vel curatorem pupillis dare qui possint. Tom. 7. c. 53. B.
 Tutorem datum testamentum, cui legatum etiam relictum est, legatum amittere, si se excusaverit a tutela, vel si remotos fuerit ut suspectus. T. 7. c. 1231. B.
 Tutorem pupilli loco haberi. T. 7. c. 127. D.
 Tutorem filio mater dare jure non potest. T. 7. c. 127. B.
 Tutorem filiis suis mater testamentum dare non potest, nisi eos heredes instituerit. T. 7. c. 127. B.
 Tutorem datum filiis, & filiabus datum videri. T. 7. c. 173. B.
 Tutorem nemo potest dare cuiquam, nisi ei, quem in suis hereditibus, cum moritur, habuit, habinurusve esset, si vixisset. T. 8. c. 695. A. & c. 795. A. & c. 863. A.
 Tutorem habenti an tutor dari possit. T. 8. c. 922. A.
 Tutorem nemo testamentum dare potest, nisi liberis, qui sui sunt, & postumis suis. T. 8. c. 696. D. & c. 795. D.
 Tutorem, vel curatorem habenti in quibus causis tutor, vel curator detur. T. 9. c. 565. E. & sicq.

Inter tutorem, & curatorem esse differentiam. T. 9. c. 565. A.
 Tutorem sola lex facit, vel senatus, vel Princeps. T. 9. c. 557. C.
 Tutorem instituitur dicimus. T. 9. c. 555. C.
 Tutorem dari nominatim oportet. T. 9. c. 554. D.
 Tutorem confirmare est tutorem facere. T. 9. c. 555. B.
 Tutorem Prætor dare non possit, nisi hoc jussit lex Atilia. Ibid. C.
 Tutorem, vel curatorem non tantum teneri ex administratione, sed etiam eum, qui quasi tutor, vel curator aliquid administravit, cum non esset tutor, vel esse non possit. T. 9. c. 586. B. C.
 Tutorem habenti tutorem dari non possit. T. 9. c. 556. E.
 Tutorem non tantum teneri actione tutelæ, sed & fideiussorem actione ex stipulatu. T. 9. c. 500. C. D.
 Tutorem nominat magistratus municipalis, dat Prætor. Tom. 9. c. 614. B.
 Tutorem incertum dari non oportet. T. 9. c. 554. D.
 Tutorem habenti an tutor dari possit. T. 10. c. 801. A.
 Tutorem dare an possit legatus Proconsul. T. 10. c. 851. E.
 Tutorem necessitas officii, & pietas excusat. T. 10. c. 881. C.
 Tutorem auctore obligatur pupillus, non auctore patre. T. 3. c. 395. E.
 A tutore non tantum fides, sed etiam exigitur diligentia. T. 1. c. 58. B.
 Cum tutorem an sit sit contestanda, qui in jus vocatus est. T. 4. c. 74. A.
 A tutore ad id interdum necessarium constituitur, & quando. T. 4. c. 879. A.
 Tutorem incerto per testatorem dato, cuius sit electio. T. 7. c. 992. B.
 Tutorem auctorem an possit infans adquirere possessionem. T. 8. c. 744. A.
 Tutorem auctorem pupillus omnia negotia contrahere potest. T. 8. c. 651. B. & c. 745. E.
 De tutore, qui stuprum inter pupillæ suæ, & quam penam incurrit tutor. T. 9. c. 127. A.
 De tutore non jure dato testamentum. T. 9. c. 555. E.
 De tutore a matre dato. Tom. 9. c. 556. A.
 De tutore, qui cum satisfacere deberet, non satisfecit. T. 9. c. 582. D. E.
 De tutore, qui removeretur tanquam suspectus. T. 9. c. 583. B.
 De tutore, vel curatore, qui satis non dedit. T. 9. c. 581. D.
 De tutore, ad quem non omnium rerum pupillatium administratio per-

pertinet; sed unius rei tantum, unius liti defensio. T. 9. c. 184. C.

De tutore, vel curatore in litem dando. Ibid. B. C.

In tutore tria exigi. T. 9. c. 152. E.

De eo, qui pro tutore negotium gerit. T. 9. c. 186. B.

Cognitio de suspecto tutore Proconsuli lege specialiter data est. T. 10. c. 400. B.

Tutore dativo non satisfaciendo, an res contra eum iudicata pupillo praediceat. T. 10. c. 904. D.

A tutore legatarii an fidei commissum possit relinqui. T. 10. c. 905. D.

Tutores quinam sint, & unde. T. 1. c. 35. C.

Tutores quinam testamento dantur possint. T. 1. c. 35. A.

Tutores post pubertatem rationes reddunt. T. 1. c. 45. A.

Tutores quinam fieri possint suspecti. T. 1. c. 55. D.

Tutores, qui tutelae iudicio tenentur, an quasi ex contractu obligentur. T. 1. c. 252. C. D.

Tutores, & curatores an satisfacienda debeant. T. 1. c. 50. A.

Tutores, & curatores variis ex causis excusantur. T. 1. c. 51. C.

Tutores fiduciarii quinam dicti sint. T. 1. c. 42. B.

Tutores legitimi quinam esse dicantur. T. 1. c. 37. C.

Tutores constituuntur tam masculis, quam feminis. T. 1. c. 37. D.

Tutores quibus ex causis se excusare possint. T. 1. c. 101. C.

Tutores testamenti qui dari possint. T. 1. c. 36. A. & c. 318. C.

Tutores impuberibus alii sua sponte, alii necessario petunt. T. 1. c. 791. B.

Tutores sibi ipsi puberes petunt. Ibid. B. C.

Tutores idonei, vel curatores dativi, vel legissimi hi tantum sunt, qui sunt maiores viginti quinque annis. T. 2. c. 345. C.

Qui dare, vel dari tutores, vel curatores possint. T. 2. c. 347. D. E.

Cum inter tutores non est divisio administrationis, ratum haberi debet, quod per unum gestum est. T. 2. c. 352. E.

Tutores, vel curatores vestigali fisci non conducant, antequam paria cum suis minoribus locerint. T. 2. c. 353. B. C.

Tutores qui petant, & ubi petantur. T. 1. c. 791. A. B.

Tutores honorarii sunt subsidiarii. T. 1. c. 1043. D.

Tutores honorarii periculo tenentur. T. 1. c. 791. E.

Tutores quibus ex causis nomine pupilli agere, vel conveniri possunt. T. 1. c. 795. C.

Tutores pupillorum & negotia gerunt, & auctoritatem interponunt. T. 1. c. 319. B.

Tutores absentes ex causa remouentur, vel alius eis adiungitur. T. 3. c. 171. C.

Tutores instituantur verbis directis. T. 1. c. 1037. A.

Tutores testamentarii confirmatione non egent. T. 1. c. 503. C.

Tutela non ab herede, sed a testatore proutius proficiuntur. T. 3. c. 308. A.

Tutores pupillorum sine decreto alienare non possunt. Tom. 1. c. 795. B. C.

Tutores a duumviris dantur. T. 4. c. 138. A.

Tutores legitimi qui sunt, & qui testamentarii. T. 4. c. 308. B.

Tutores amicissimos, & fidelissimos liberis suis parentes eligere debent. T. 4. c. 3007. C.

Tutores pupillorum clerici esse nequeunt. T. 4. c. 1124. D. E.

Tutores heredum defuncti ibi conveniri possunt, ubi defunctus contraxit. T. 4. c. 935. A.

Tutores, curatores, procuratores, & qui negotia aliena gerunt, res illas, quibus praesunt, emere non possunt. T. 5. c. 505. B. & c. 509. B.

Tutores cum plures sint, qui tutelam gesserunt, & unus aliquid male administraverit, an ab illis adversus eum agere possint nomine pupilli, actione scilicet tutelae. T. 5. c. 580. D.

Tutores in iudicio tutelae utrumque semel, an uncias tantum usuras in pupilli rationibus inferre debeant. T. 6. c. 716. B.

Tutores, vel curatores, si secuti voluntatem testatoris in testamento scriptam, praedium rusticum vendiderint sine decreto, nihil videtur facile contra Senatuseonsultum Severi, & Antonini. T. 6. c. 558. D. E.

Tutores a debitoribus pupilli pecuniam exigere, delictum vero eis remittere non possunt. T. 6. c. 555. C.

Tutores testamenti matris liberis impuberibus iure non dantur. T. 6. c. 725. D.

Tutores testamentarii, quos pater institutus esse iussit, quando teneant rationes reddere. T. 6. c. 535. D.

Tutores, qui dolo malo in administratione se gesserunt. Ibid. D.

Tutores an possint dare pater filius exheredat. T. 7. c. 1305. A.

Tutores Romae dati videntur, qui dantur in continentibus. Tom. 8. c. 479. D.

Tutores plures si iudicium acceperint, & postea unus ex eis reipublice causa exierit absente, an ob absentiam eius interrumpatur iudicium. T. 7. c. 149. B.

Tutores, & advocati fisci sunt defensores, & patroni necessarii. T. 7. c. 1486. E.

Tutores quinam, & unde ita ap-

pellati. T. 8. c. 955. B. quinam testamentum dari possint. Ibid. c. 955. A.

Tutores, vel curatores quando esse desinant. T. 9. c. 903. D.

Tutores legitimi, vel dati sine inquisitione non sunt iulli administratores sine satisfactione rem pupilli, vel adolescentis salvam. T. 9. c. 581. E. & c. 582. A.

Tutores qui petant. T. 9. c. 560. B. & seq.

Tutores non posse praestare libertatem servo sui pupilli. Tom. 9. c. 969. B.

Tutores legitimi non possunt se excusare. T. 9. c. 605. A.

Tutores liberis suis mater petere debet. T. 9. c. 560. C.

Tutores, vel curatores an possint pupilli nomine subscribere in curamen fisci. T. 9. c. 1365. D.

Tutores, vel curatores qui dari possunt, & qui dari non possunt. T. 9. c. 563. A. B. & seq.

Tutores iure non dantur his, qui sunt in potestate. Tom. 9. c. 169. E.

Qui tutores fieri non possunt, & qui possunt tutores fieri. Tom. 9. c. 605. A. B. C.

Tutores, vel curatores ubi petantur. T. 9. c. 561. D.

Tutores incipere debent administrationem a confessione inventarii, sive repertorii. T. 9. c. 569. E.

Tutores non ab herede, sed a testatore proutius proficiuntur. T. 9. c. 754. A.

Tutores non debent fieri publicani, & eus. T. 9. c. 579. A. B.

Tutores domare, & perdere rem pupillorum non possunt. Tom. 9. c. 107. B.

Tutores quando conveniri possunt pro administratione tutelae. T. 9. c. 590. B.

Si tutores plures sunt, omnes in omni re debent auctoritatem accommodare, praeter eos, qui testamentum dati sunt. Tom. 9. c. 603. A.

Tutores, vel curatores minorum, aut furiosorum, deficientis magistratu, apud Episcopos errari possunt. T. 10. c. 822. D. E.

Tutorum differentia. T. 1. c. 317. D.

De tutorum excusationibus. T. 1. c. 406. D.

Tutorum auctoritas in quibus rebus necessaria. T. 1. c. 792. B.

De tutorum, & curatorum periculo. T. 1. c. 351. D. E. & T. 9. c. 575. C.

De tutorum administratione, & periculo. T. 1. c. 791. C. D.

Tutorum contractus quando, & quibus casibus non valeant. T. 1. c. 381. C.

Tutorum excusationes quot. T. 8. c. 926. A.

De tutorum potestate in alienandis rebus minorum, Tom. 9. c. 572. A. & seq.

De tutorum, & curatorum excusationibus, & de temporibus eorum, T. 9. c. 604. C. D. & seq.

De tutorum, vel curatorum fidei-jussoribus, Tom. 9. c. 600. C. D.

Quisque tutorum pro qua parte tutelae conveniatur, T. 9. c. 593. C. & seq.

De tutorum, vel curatorum hereditibus, T. 9. c. 598. C.

De tutorum, vel curatorum administratione, & pecunia pupillari sacrandi, & deponenda. T. 9. c. 569. A. & seq.

De tutoribus novella constitutio, T. 2. c. 1113. C.

A tutoribus in administratione tutelae quomodo mater distat, T. 4. c. 879. B.

Sine tutoribus impuberes non habent aditum in ius. T. 4. c. 555. D.

De tutoribus suspectis removendis cognitio, quae lege 12. Tabularum nominatim Praetori, & Proconsuli tribuitur, non competit eorum Legato Proconsuli ex mandato jurisdictionis, nisi ei datum esset constitutio Antonini, & Severi. T. 4. c. 10. B.

Tutoribus legitimit, id est, agnatis mater praefertur, T. 4. c. 1000. E.

Ex tutoribus an pupillus quemque velit, eligere possit, cumque in solidum convenire. T. 4. c. 320. A.

De tutoribus dativis, vel honorariis, & testamentariis, & eorum officio, T. 6. c. 131. D. E.

Tutoribus infirmis dantur adiutores. T. 6. c. 1004. E.

Tutoribus an pater testamento remittere possit, ne tutelae finit rationem reddant, T. 7. c. 1043. B.

In tutoribus legitimis perfecta aetas requiritur, T. 8. c. 795. D.

De tutoribus, & curatoribus suspectis, T. 8. c. 927. B. C. & T. 9. c. 182. D. E.

De tutoribus, vel curatoribus illustrum, vel clarissimarum personarum, T. 9. c. 351. E.

De tutoribus datis, aut nominatis a magistratibus municipalibus, qui ab his substitutionem non exe-runt, T. 9. c. 614.

Tutoribus legitimis mater praefertur, T. 9. c. 561. C.

De tutoribus qui dantur a Praetore Urbis ex lege Attilia, vel ex Senatusconsultis, vel moribus, vel a Praefidis provinciarum, T. 9. c. 187. B.

Ex tutoribus, vel curatoribus pluribus si omnes, vel unus agere pro minore, vel conveniri possit. T. 9. c. 577. B. & seq.

Tympanum exhaustum expeditissime

magnam aquae vim. T. 3. c. 77. B.

De tyrannide Basilici notari quidam loci, & quorundam aliorum, T. 3. c. 70. B.

Tyronum in scholis infimus est gradus. T. 2. c. 979. A.

De tytonibus, T. 2. c. 978. D.

V

V Pro B promissum scriptum in Pandectis, & contra, T. 7. c. 381. A.

Vacantes, & honorarii, Tom. 2. c. 904. B.

Vacantia bona. Vide, Bona.

Vacantia mortuorum bona quando ad fiscum transferuntur, Tom. 2. c. 618. B.

Vacantia bona quae sunt, Tom. 4. c. 1248. B. & T. 9. c. 906. D.

Vacantia bona hodie fisco, sive Principi aequi deferuntur, ut parenti omnium. T. 9. c. 906. D. Ad vacantia bona venit fiscus, vel populus. T. 9. c. 877. E.

Vacantia bona populo deferbantur, hodie Principi, T. 9. c. 906. E.

Vacantia bona fisco ipso jure petit, quae repudiat, si non sunt solvendo. T. 10. c. 1243. A.

In vacantium bonorum causa quadriennium numeratur, in aliis causis vicennium a die auctationis. T. 4. c. 1374. B.

Vacantium beneficiorum diversa genera, T. 6. c. 1011. C.

Vacatio, & excusatio munerum distinet, T. 6. c. 885. E.

Vacatio honoribus fundit quanto tempore datur, T. 2. c. 738. D. E.

Vacatio, & excusatio munerum quibus publicanis datur, & cur, T. 4. c. 864. D.

Vacatio tantum datur publicanis, qui suo nomine vestigalia exco-nt, T. 4. c. 867. D.

Cui vacatio munerum civilium specialiter concessa est, non excusatur a solennibus muneribus, indictionibus, functionibus, & cur, T. 4. c. 865. D.

Vacatio munerum a Principe concessa, munerum extraordinaria continet, non ordinaria, non solennia, non canonica. Tom. 4. c. 55. C. D.

Vacatio bicenni conceditur vicario invito, ex decreto curiae dato, & cur, T. 4. c. 865. D.

Quae vacatio temporis ab honore ad eundem, vel alium honorem requiritur, T. 4. c. 865. D.

Vacatio munerum. Vide, Rescripta.

Vacatio munerum quae tempora requirat, T. 5. c. 892. C.

Vacatio beneficii quomodo fiat, T. 6. c. 1006. C.

Vacatio beneficii a quo tempore incipiat, T. 6. c. 999. C.

Vacatio annua, qui datur absen-

tibus reipublicae causis, postquam reverii sunt, pertinet ad novas tutelae, T. 4. c. 1042. C.

De his, qui a Principe vacationem acceperunt, T. 2. c. 744. B.

Vacationum tempora, T. 2. c. 738. A.

Vacuus, & caduca possessio. Tom. 2. c. 659. A.

Vacuus possessio quam dicatur, T. 10. c. 752. C.

Vadimonii defectio quid sit, T. 2. c. 1111. E. & T. 9. c. 135. A.

Vadimonii defectio poena. Tom. 3. c. 261. B.

Vadimonii defectio aliud est, aliud defectio litis contestatae, Tom. 9. c. 135. A. B.

Vadimonii defectionem eremodici-cium esse, multi dicunt, Tom. 9. c. 135. A.

Vadimonium quid sit proprium, T. 1. c. 995. B.

Vadimonium, & eremodicium dif-ferunt, Ibid. B.

Vadimonium promittere est cavere iudicio fisci, & deferere promissionem iudicio fisci causis, T. 4. c. 57. A.

Vadimonium deferere, T. 4. c. 57. A. & T. 5. c. 94. B.

Vadimonium, & eremodicium, & lis contestata a multis confunduntur, T. 9. c. 135. A.

Vadimonium aliud est, aliud litem contestatam, Ibid. A.

Vadium quid, T. 9. c. 1187. A.

Vagulatione quid sit, & unde dicatur, T. 3. c. 175. C.

Vagus, & errans sine domicilio ubique gentium pro praesente habetur, T. 9. c. 1023. A.

Valens Imp. Monachus Aegypti pertinaciter infensus fuit, T. 2. c. 730. C.

Valetudinarii, id est, qui perpetui, & pertinaci valetudine adficiuntur, T. 1. c. 1053. B.

Valetudinarii an excusentur testis monium dicere, T. 7. c. 885. D.

Valetudinis causae equo, sellae, aut le-ctica vehuntur, T. 5. c. 370. C.

Valetudo adversa potest esse sine sensu doloris, T. 4. c. 374. B.

Valetudo, adversa temperata, vel vis major, insolita vis aquarum a periculo debitorem liberant, T. 5. c. 411. E.

Valvasinus non censetur iure feudii proprii habere feudum, Tom. 2. c. 1197. E.

Valvasores majores qui, Tom. 2. c. 1214. E. & T. 8. c. 645. E.

Valvasores regni, T. 2. c. 1183. B.

Valvasores qualiter feudo priventur, T. 2. c. 1214. D. E.

Valvasores dividuntur in capitaneos, & valvasores Regia, T. 8. c. 645. E.

De valvasorum succellione feudii, T. 2. c. 1211. E.

Veni timoris nulla est estimatio, nullaque habenda a iudice ratio in taxatione ejus, quod interit, T. 9. c. 1078. D.

Variatio; & penitentia an admittitur, posito verbo extensio volens. T. 4. c. 196. A.

Variatio an in iure locum habeat. T. 5. c. 208. E.

Variatio in bonis non est, cum de rei suae periculo agitur: omnis enim est bonae ratio sui consequendi. T. 6. c. 708. B.

Qui variavit femel, iterum variare non potest. T. 4. c. 959. E.

Variat. T. 8. c. 631. C.

Varietas, sive mutatio status causam periculi non mutat. T. 4. c. 934. A.

Varietas praeflationum, quae in emptione venditione est, in permutatione non existit. Tom. 5. c. 501. B.

Vas minus pondere, & mensura venditor si praeflet, quam dixit, an teneatur ex empto. T. 7. c. 745. A.

Vas, & praes in quo differunt. T. 9. c. 1277. B.

Vasa aurea, & argentea ecclesiastica in captivorum redemptionem alienari posse. Tom. 2. c. 1044. C. D.

Vasa plumbi colligata. T. 3. c. 358. B.

Vasa murria, & crystallina, perinde ac vitrea, fragilia. T. 3. c. 275. E.

Vasa delicta. T. 3. c. 165. B. C.

Vasa Ecclesiae pignori, vel hypothecae specialiter obligari non possunt. T. 2. c. 1044. C.

Vasa aurea legata an dividi possint. T. 7. c. 1094. B.

Vasa an sint accessiones vini. T. 7. c. 1248. A.

Vasa vendita, vel locata integra praestari oportet. T. 7. c. 745. C.

Vasa vinaria in solo delicta aedificii emptorem an sequantur. Tom. 7. c. 781. A.

Vasa sunt usus, non fructui. T. 7. c. 335. A.

Vasa vitiosa si sciens ignoranti commodaverit, an teneat commodati. T. 7. c. 745. C.

Vasa emptorem sequantur quo iure. T. 8. c. 628. B.

Vasa vinaria quae. T. 8. c. 627. C.

Vasa vitia inquilinorum vocantur frivola. T. 9. c. 409. A.

Le vase se peut lever de son lieu jusque a mettre la main au bassin. T. 2. c. 1253. D.

Vasalli quid a clientibus differant. T. 2. c. 1179. B.

Vasalli, & **Vasalli**. T. 2. c. 1178. C.

Si **vasalli** sint plures, an plures fidelitates, vel servitii debeantur. T. 2. c. 1305. D.

Vasalli qui olim erant. Tom. 3. c. 203. B. & T. 9. c. 419. D. & T. 10. c. 745. D.

Vasalli ingrati quique probati rebus. T. 2. c. 1320. E.

Vasalli sumptibus domini servitii praestare. T. 2. c. 1316. B. C.

Ex **vasalli** delicto feudum ad dominum redire. T. 2. c. 1313. B. C.

Vasalli delinquentis feudum nonnunquam ad agnatos pertinere. T. 2. c. 1283. B.

Vasalli alienatae Ecclesiae curtem sequuntur. T. 2. c. 1336. D.

Vasalli infideli pueruntur, non sola cogitatio, solusque conatus. T. 2. c. 1200. C. & c. 1300. A.

De **vasalli** auxilio. T. 2. c. 1281. E.

Vasalli ratio prius, quam domini, discutienda. T. 2. c. 1306. B.

Vasalli suscepti. T. 9. c. 420. C.

Vasalli alii ligi, alii non ligi, sive pluri. Ibid. B.

Vasalli liberi. Ibid. A.

Vasallo possidente, & allegante investituram, domino allegante pignus, domino iacumbit probatio. T. 2. c. 1221. E.

De **vasallo** imperfecto. Tom. 2. c. 1290. A.

Vasallo agente, nec probante, domino deservit iurandum. T. 2. c. 1287. B.

De **vasallo**, qui unum ex dominis refutavit, Henrici consuetudine. T. 2. c. 1329. C.

De **vasallo**, qui fratrem suum, vel domini sui occidit. T. 2. c. 1290. B.

Vasallorum varia genera. Tom. 3. c. 203. D.

De **vasallorum** nominibus. T. 2. c. 1245. D.

Vasallorum conditio qualis. T. 2. c. 1179. B.

Vasallorum alienatione generali non contineri. T. 2. c. 1275. C. D.

Inter **vasallum**, & dominum feudi contentio. T. 2. c. 1254. D.

Vasallum, qui fidelitatem non facit, excusari errore iullo. Tom. 2. c. 1311. A.

Si inter **vasallum**, & dominum de beneficio contentio sit. Tom. 2. c. 1287. A.

Vasallum agere, & conveniri de feudo posse. T. 2. c. 1277. A. & c. 1294. D.

Vasallum servitium offerre non tenci. Tom. 2. c. 1275. A. & c. 1290. D.

Inter **vasallum**, & dominum feudi controversia. T. 2. c. 1291. E.

Si **vasallum** in culpam incidisse dominus dicat, vel contra. T. 2. c. 1259. D.

Vasallum ex cogitatione sola non puniri. T. 2. c. 1300. A.

Vasallum reperire feudum, quod ignorans alienavit. T. 2. c. 1276. B. C.

Vasallum pro domino belligerari. T. 2. c. 1278. A.

Vasallum feudum amittere, si eligatur Imperator. T. 2. c. 1314. B.

Vasallum non cogi pro uno feudo duas fidelitates facere. Tom. 2. c. 1314. D.

Vasallum feudum posse in alium archiepi lege transferre. Tom. 2. c. 1316. D.

Inter **vasallum**, & dominum quomodo dividendi sunt fructus, feudum commissio, & aperto. Tom. 4.

c. 294. D.

Vasallus quis, & unde dicatur. T. 2. c. 1178. C. & c. 1179. A.

Vasallus imperfectus quis dicatur, & an feudum retinere possit. T. 2. c. 1290. A.

Vasallus homologus, & **vasallus** non homologus quid differant. T. 2. c. 1240. C.

Vasallus ligus quis dicatur. T. 2. c. 1311. D.

Vasallus qualiter domino iuret. T. 2. c. 1238. C. D.

Vasallus domino fidem suam alligat. Ibid. D.

Vasallus contra fratrem, & filium suum domino opem ferre debet, non contra seipsum, non contra patrem, aut Regem. Tom. 2. c. 1282. A.

Vasallus si iniusto bello non adjuvat domino, feudum non amittit. T. 2. c. 1278. C.

Vasallus, qui miles est, non potest alii, quam militi proprium feudum dare. T. 2. c. 1275. E.

Vasallus feudum alienare non potest. T. 2. c. 1180. D.

Vasallus ot feudo renuntiare potest. T. 2. c. 1251. E.

Vasallus feudum potest alii sine fraude in feudum dare sine domini voluntate. T. 2. c. 1202. A.

Vasallus dominum accusare, vel testimonium contra eum reddere non potest in civili causa, aut criminali. T. 2. c. 1285. C.

Vasallus **vasalli** regii est **vasallus** regius. T. 2. c. 1215. E.

Vasallus, qui se non exhibet domino, an feudum amittat. Tom. 2. c. 1271. A. B.

Vasallus quibus causis amittit feudum. T. 2. c. 1296. A.

Vasallus, qui intra annum, & diem fidelitatem non facit, feudum amittit. T. 2. c. 1311. B.

Vasallus vendito feudo, invito, aut ignorante domino, & sic commissio feudo, an, & quomodo penam commissi liberetur. T. 5. c. 725. C.

Vasallus, sive beneficiarius meliorem conditionem domini facere potest, non deterorem. Tom. 9. c. 41. B.

Vasallus quis proprie dicitur. T. 9. c. 419. E.

Vase **flagneo**, **pyxide** **flagneo**. T. 3. c. 297. B.

Vasis argenteis legatis, quae ceduntur. T. 1. c. 419. E.

Vasis relicti per fideicommissum, an usure eorum debeantur quasi fructus ex mora. T. 7. c. 335. B.

Vasis mensura si sit minor, si pondus levius, quam dicit venditor, tenetur emptori quanto minoris. T. 7. c. 760. C.

Vasis sui pondus, vel mensuram, vel vitium nemo praesumit ignorare. T. 7. c. 745. C.

Vasis venditor, nesciens illud pertusum esse, an teneatur emptori in id, quod interest. Ibid. B.

Valis venditor si illud non inter-
gram præstiterit, tenetur emptori
in id quod intercessit. Ibid. B.
Valis venditor, si vas minus capax,
vel minoris ponderis reperitur,
tenetur ex empto. T. 10. c. 777. A.
si et cassum, fractum, vel contami-
natum fuerit, quod sequetur. Ibid.
A.
Vasorum vinariorum appellatione
torcularia proprie conueniunt, qui-
bus vinum exprimitur; & dolia,
& feriat, & amphoras, quando
vinum habent. T. 6. c. 474. B.
Vasorum venditor semper videtur
dicere, ea esse integra. Tom. 10.
c. 755. C.
Vaccinatores quibus supplicii affi-
ciendi. T. 1. c. 502. D.
Vaticinatio quæ de salute Principis,
vel de summa republica
consultat, ut puniendus. Tom. 1.
c. 303. A.
Ubi contractus quis, ibi conuenitur,
nec revocare somnum potest. T. 4.
c. 71. E.
Ubi defunctus contraxit, aut heres
ejus, aut nomine heredis tutus,
vel curatores conveniri possunt.
T. 4. c. 925. A.
Ubi heres ex testamento existat, ibi
legitimatus removetur. T. 4. c. 935.
A.
Ubi nullum est privilegium, ibi jus
commune servatur. T. 4. c. 1046.
E.
Ubi stipulatio de rato omissa est,
id est, si non conuenierit, conditio
indebiti competiti sicut vice mutua
est, ubi alia stipulatio est inter-
posita, conditio cessat. Tom. 4.
c. 1350. A.
Ubi quicquid specialis causæ cognitio
est, Prætor desideratur. Tom. 5.
c. 37. C.
Ubi tutela agi non potest, suspecti
agere possunt, & sic contra. Tom. 5.
c. 580. E.
Ubi datur exceptio pacti, ibi etiam
datur exceptio doli semper, sed
non contra. T. 5. c. 52. A.
Ubi pars turpitudinis, & delictum ver-
satur, ibi melior est conditio rei de-
terioris petitoris. T. 5. c. 539. A.
Ubi locorum cautio de conferendo
fieri debeat. T. 5. c. 618. D.
Ubique pro nihiloque. Tom. 7.
c. 381. A.
Ubi licet Episcopus Augustinus de
calibatu cleri librum scriptis. T. 6.
c. 1099. B.
Vecticularius quis, & ut placendum.
T. 1. c. 860. D. & T. 3. c. 445. E.
Vecticularius manifestus punitur,
etiam si rem non peregerit. T. 9.
c. 450. D.
Vectigal publicum. T. 1. c. 834. D.
Vectigal pro umbra, & pro aere.
T. 3. c. 257. D.
Vectigal quod a tributo diffidat.
T. 3. c. 168. B.
Vectigal publicum quibus rebus
constat. T. 1. c. 834. D.
Vectigal esse dicitur, quod ab tribu-

to, & stipendium, & extraordinaria
populo debetur. T. 3. c. 169. C.
Vectigal anarium. T. 3. c. 191. A.
Vectigal, id est, portorium, scriptura,
decuma. T. 3. c. 152. A.
Vectigal venalium rerum octavam
esse. T. 3. c. 158. A. B.
Vectigal, siue portorium quæ rei
non debent. T. 5. c. 688. C.
Quæ vectigal non pensitant, & quæ
munificia non sunt, apud publica
non proligenda esse. Ibid. C.
Vectigal quinta, aut vectigina man-
cipiorum venalium lustræ remis-
sum a Nerone emptoribus, vendi-
tore iusto id dependere. Tom. 5.
c. 1018. E.
Vectigal necessarium quid sit. T. 5.
c. 513. C.
Vectigal solarium. T. 7. c. 382. B.
Vectigal alabarchie quid. Tom. 9.
c. 400. D.
Vectigal, & emphyteusis an differ-
rant. T. 9. c. 415. B.
Vectigal præstatur pro servis, usus
sui causâ ductus. T. 9. c. 398. C.
Vectigal vectigina. T. 9. c. 953. E.
Vide, Vectigina vectigal.
Vectigal quibus pro rebus præste-
tur. T. 10. c. 1051. E.
Vectigal alabarchie quid sit, & quæ
sic dictum. T. 10. c. 663. B.
Vectigal jure civili non accipitur
ex omni mercium genere. T. 10.
c. 1055. D. non est onus merca-
torum, sed mercium. Ibid. D.
Vectigal instituitur aliud est, aliud
exigere. T. 10. c. 1037. E.
Vectigale quomodo differat ab em-
phyteuticario. T. 10. c. 678. B.
Vectigales agri sunt civitatum agri.
T. 3. c. 169. C.
Vectigales agri locantur possessoribus.
T. 7. c. 379. A.
Vectigales agri, siue emphyteuticarii,
qui sunt reipublice, quid di-
stant ab agris stipendiariis, &
tributariis. T. 7. c. 378. D.
Vectigales fundi semper in Pandectis,
id est, emphyteuticarii. Tom. 7.
c. 480. B.
Vectigales fundi alii suscipiuntur
jure privato, alii jure emphyteu-
ticario, alii jure perpetuo. T. 10.
c. 667. E.
Vectigalia quæ. T. 2. c. 299. C.
Vectigalia civitatibus adempti Tibe-
rius. T. 4. c. 1039. A.
Vectigalia, quæ res dicuntur, pro-
prie sunt portoria, quæ in itinere
prællari solent. T. 3. c. 169. A.
Vectigalia prædiorum emphyteu-
ticorum onera prædiorum esse vi-
dentur. Ibid. B.
Vectigalia decumatum, & scripturæ,
onera fructuum, siue prædiorum
sunt. Ibid. B.
Vectigalia prædia, id est, emphyteu-
tica, alia sunt, alia stipendiaria,
alia tributaria. Ibid. B.
Vectigalia latissime etiam pro tribu-
tis, & stipendiis accipiuntur, &
vectigales provincie, agrive pro
stipendiariis, vel tributariis non

in nostris quidem, sed in aliis auz
æoribus. Ibid. B. C.
Vectigalia non omnia sunt fisci. T.
2. c. 1039. A.
Vectigalia civitatibus restituit Ju-
lianus. Ibid. A.
Vectigalia fisci tutor conducere non
potest. Ibid. B.
Vectigalia civitatum conducere tu-
tor potest. Ibid. B.
Vectigalia in Alexandria alia *εὐ-
νοῦρα*, alia *νιρὰνυρα*. Tom. 1.
c. 816. B.
Vectigalia nova Gne præcepto Prin-
cipis non instituantur. Tom. 2.
c. 301. E.
Vectigalia esse reipublice nervi.
T. 3. c. 152. A.
Vectigalia prædia usucapi non pos-
sum. T. 1. c. 1118. A.
An vectigalia suæ civitatis exercere
prohibetur decurio. T. 4. c. 861.
C.
Vectigalia publica filiisfamilias non
locantur. T. 6. c. 72. B.
Vectigalia publica conducere non
potest filiusfamilias. T. 6. c. 510.
E.
Vectigalia prædia veniunt in actione
familie erciscunde. Tom. 7.
c. 303. E. veniunt etiam in actione
communi dividendo. Ibid. E.
Vectigalia pro emphyteuticaria
prædia, & tributaria, & stipen-
diaria. T. 7. c. 374. B.
Vectigalia privata, & publica locari
solebant in lustrum, id est,
quinquennium. T. 7. c. 377. A.
Vectigalia publica locant Censores.
Ibid. B.
Vectigalia non male legata appellan-
tur. T. 7. c. 1159. C.
Vectigalia prædia templa habuerunt.
T. 7. c. 586. C.
Vectigalia prædia olim privatos non
habuisse. Ibid. C.
Vectigalia locabat curatur reipubli-
cæ. T. 7. c. 135. D.
Vectigalia. Vide, Tributa.
Vectigalia nova solus Princeps im-
ponere potest. T. 9. c. 401. A.
Vectigalia quædam quibusdam ci-
vitatibus, & earum curis ad onera
sustinenda, & munera obunda
erant concessa. T. 9. c. 399. A.
Vectigalia nova institui non possunt.
T. 9. c. 400. E. de vi publica
tenentur, qui nova vectigalia
exigunt. Ibid. E.
Vectigalia conducere non debet tu-
tor, vel curator. T. 9. c. 379. A.
Vectigalia nova decreto decurio-
num exigi non possunt. Tom. 9.
c. 401. A.
Vectigalia nova qui instituit, tenetur
lege Julia de ambitu; qui ea
exigit, tenetur lege Julia de vi.
T. 10. c. 571. C.
Vectigalia proprie quid sint. T. 10.
c. 662. D. sunt duplicis generis.
Straboni. Ibid. D.
Vectigalia locabantur olim a Censo-
ribus. T. 10. c. 663. D.
Vectigalia nova instituntur teneba-
tur

tur lege Julia de ambici. Ibid. E.
 Vētigalia quidam sint. Tom. 10. c. 1035. B.
 Vētigalia nova quæ sint. Tom. 10. c. 1037. D.
 Vētigalia nova non possunt institui sine præcepto Principis. T. 10. c. 1037. D.
 Vētigalarii qui sint. T. 3. c. 169. C.
 De vētigali fundi consultatio. T. 1. c. 459. D. E.
 De vētigali centesima, ducentesima, quadagesima, quinquagesima. T. 3. c. 158. A. B.
 De vētigali salinarum. Tom. 3. c. 80. B.
 De vētigali agro inter emphyteuticarios dationem communi dividendo. T. 7. c. 386. A.
 Vētigali qui præstati, magister scripturæ vocatur, seu alabarches, & cur. T. 9. c. 400. D.
 De vētigalibus. T. 2. c. 854. C. & T. 3. c. 168. E. & c. 169. A.
 De vētigalibus mercium, quæ importantur, & exportantur, & commissis. Tom. 9. c. 398. B. C. & seq.
 In vētigalibus an pœna transeat in heredes. T. 10. c. 1036. C.
 Vētigalis vocabuli varia, & multiplex significatio. Tom. 3. c. 169. C.
 Vētigalis fundus. Vide, Fundus vētigalis.
 Si vētigalis ager, id est, emphyteuticarius petatur. T. 1. c. 747. C. & T. 3. c. 376. A. & seq.
 De vētigalis fraudati crimine quid statuit Papinianus. T. 4. c. 1308. A.
 A vētigalis præstatione aliz res sunt munes, aliz immunes. Ibid.
 Vētigalis ager qui dicatur, & quid juris in pensione pro eo solvenda hodie observetur. T. 5. c. 305. E. & c. 306. A.
 Vētigalis fundus, sive ager, & fundus emphyteuticarius idem est. T. 6. c. 454. D.
 Vētigalis genus est Angarium. T. 8. c. 625. C.
 Vētigalis ager an dividatur. Tom. 7. c. 386. A.
 Vētigalis ager nihil aliud est in jure, quam emphyteuticarius. T. 9. c. 376. B.
 Vētigalis vindictio prætoris. T. 7. c. 344. B.
 Vētigalis ager, & emphyteuticarius ager idem est. T. 9. c. 415. B.
 Vētigalis, seu tributis pensatio non est idoneum argumentum traditionis possessionis rei vendite. T. 9. c. 382. C.
 Vētigalis ager idem est, quod emphyteuticarius. T. 10. c. 667. E.
 Vētigalis mercium, & census prædiorum eadem est ratio. Tom. 10. c. 1037. D.
 Vētigalis, & census fraudati pœna quo tempore, & quomodo finis

tur. T. 10. c. 1036. D.
 Vētigalium fisci conductor a tutelâ, & muneribus excusatur. T. 1. c. 1039. A. & T. 4. c. 865. A.
 Vētigalium civitatis conductor a tutelâ, & muneribus non excusatur. T. 1. c. 1039. B. & Tom. 4. c. 865. A.
 De vētigalium fisci conductoribus. T. 1. c. 761. A.
 Vētigalium pars minima est portorium. T. 5. c. 152. B.
 Vētigalium publicorum, tributorum fiscalium, sive indictionum onera ad fructus tantum pertinere. T. 7. c. 1353. C.
 Vētigalium publicorum conductores an excusentur testimonium dicere. T. 7. c. 885. D.
 Vētigalium civitatum redemptores. T. 8. c. 498. A.
 Vētigalium duo genera. Tom. 9. c. 398. B.
 Vētigalium conductores appellantur publicani, & telonei a publico. T. 9. c. 399. B. C.
 Vētigalium locationes olim fiebant in quinquennium. Ibid. B. hodie in triennium. Ibid. B. post triennium fit licitatio. Ibid. B.
 Vētigalium locationes quomodo fiebant. Ibid. A. B.
 Vētigalium ratio dicitur scriptura. T. 9. c. 400. D.
 A vectore positæ merces alienas in horreo conducto, locatorem horrei nec possidere civiliter, neque naturaliter. T. 7. c. 609. A.
 Vectores, qui nullas facinas in navem importarunt, qua ætione magistro navis teneantur. Tom. 5. c. 531. C. D.
 Vectores. T. 9. c. 304. E.
 Vectori merces, quas constituit vehendas, pro vectura tacite obligatis esse jure pignoris, & a vectore possideri naturaliter. T. 7. c. 608. E. cum teorei ad exhibendum. Ibid. E.
 Vectura, & usus differunt. T. 8. c. 576. E.
 Vehicula quibus personis in urbe permittuntur. T. 2. c. 810. D.
 Vela foribus ædium præstendi solebant. T. 2. c. 109. A.
 Vela non sunt ædium. T. 8. c. 552. E.
 Vela Principis quid sint. Tom. 10. c. 887. B.
 Veli vox græca est. T. 2. c. 109. A.
 Velo levato, id est, apertâ fore. Ibid. A.
 Velum est pars navis. T. 8. c. 652. B.
 Non velle, & nolle diversa sunt. T. 3. c. 137. C.
 Non velle est ejus, qui potest velle. T. 3. c. 445. A.
 An velle videatur, qui cogitur. T. 3. c. 484. B.
 Vella non creditur, qui patris, vel domini obsequitur impetio. T. 3. c. 445. B.
 Velle cuius sit. T. 8. 742. E.
 Velle videtur, qui scit, & petitur. T. 10. c. 654. E.

Vellejani exceptioni remanere potest mulier. T. 9. c. 321. E.
 Vellejano senatusconsulto infirmantur omnes intercessiones mulierum. T. 10. c. 980. D.
 Vellejanum knausconsultum. T. 1. c. 388. A.
 Vellejanum senatusconsultum. Vide, Senatusconsultum Vellejanum.
 Vellejanum finatusconsultum quando cessat. T. 9. c. 323. C. D.
 Vellejanum, & Macedonianum in quo conveniunt, & in quo non conveniunt. T. 9. c. 321. D.
 Vellejanum inter, & Macedonianum senatusconsultum differendū. T. 10. c. 1132. C.
 Venales, seu venalities sunt servitij separantur a merce. T. 10. c. 662. D.
 Venales dicuntur venalities, sed venalities nomen est ambiguum. T. 10. c. 1055. A.
 Venalia portorium pendunt. T. 8. c. 625. B. C.
 Venalia an continerentur legato. T. 10. c. 1129. A.
 Venalities qui dicuntur. Tom. 7. c. 1137. C.
 Venalities, & mercatores differunt. T. 7. c. 1137. C.
 Venalities venditor mancipiorum. T. 7. c. 764. A.
 Venalities mangones proprie dicuntur, non mercatores. Tom. 9. c. 398. A.
 Venalium signum corona capiti imposita. T. 2. c. 650. D.
 Venalium rerum vētigal quodnam sit. T. 3. c. 693. D.
 Vendi, aut accipendi gratiæ qui in fundum ingreditur alienum, domino prohiberi potest, ne ingreditur. T. 1. c. 91. B.
 Venari in aliqua sylva jure Romano licet. T. 3. c. 89. D. E.
 De venatione ferarum. T. 2. c. 833. A.
 Venationes, quæ vocantur moneta, Saturno attributæ sunt. Tom. 6. c. 618. B.
 Venationis munera esse. Tom. 7. c. 1132. E.
 Venationis instrumenta. Tom. 1. c. 431. B.
 Venationis redditus ad fructuarium pertinet. T. 1. c. 427. B.
 Venationis instrumenta an debeantur, legato fundo instructo cum omni instrumento, si questus fundi ex maxima parte consistat in venatione. T. 4. c. 894. A.
 Venatores, qui feris provincias præstant, an a muneribus civilibus excusentur. T. 2. c. 745. C.
 Venatoribus immunitas nullo jure concessa probari potest. Ibid. B.
 Vendat quis sciens, vel ignorans, multum interest. T. 10. c. 764. B.
 Multum interest, Aristuliberum dixerit in vendendo, an in tradendo. T. 1. c. 1376. E.
 De vendendis rebus auctoritate judicis. T. 1. c. 846. E. & c. 847. A.
 De

De vendendis rebus civitatis : T. 2. c. 817. D.
 Vendendum prædiorum lex. T. 3. c. 384. D.
 Vendens ancillam licitem ad quid tenetur. T. 5. c. 115. D.
 Vendens duobus separatim diversis temporibus rem eandem, an utrique tenetur ex empto. T. 7. c. 738. D.
 Vendens in fraudem creditorum scienti an recte vendat, & emptio hæc valeat. T. 7. c. 702. E.
 Vendens ancillam hæc lege, ut si prolicita esset, libera fieret; si permissit proliciti, an libera fiat. T. 7. c. 717. B. C.
 Vendere iure creditoris quid sit. T. 3. c. 7. B.
 Vendere *κατάχρησιν*, id est, ea lege, ut servus exportetur. Tom. 2. c. 397. A.
 Vendere aliud est, aliud alienare. T. 2. c. 286. D. & T. 10. c. 1018. D.
 Vendere quid sit. T. 2. c. 286. D. & T. 10. c. 1018. D.
 Vendere averione. T. 3. c. 304. B.
 Vendere non inius domini est, sed etiam possessoris. T. 4. c. 1283. A.
 Si vendere non potest minor 25. annis prædia sua sine decreto Prætoris, aut Præsidis, multo magis nec donare. T. 4. c. 1407. C.
 Vendere aliud est, aliud vendenti consentire. T. 4. c. 952. C. & T. 8. c. 670. B. & c. 727. E. & c. 757. C. & c. 840. A. & c. 879. D. E.
 Vendere, & in solum dare non sunt omnino paria, quamvis aliis dicatur, in solum datio vice venditionis esse. T. 6. c. 650. D.
 Vendere prohibetur is, cui tempus datum est ad deliberandum de hereditate. T. 7. c. 702. D.
 Vendere patri filius licet propter famis necessitatem. T. 9. c. 1409. E. hæc venditio rescindi potest a quolibet. Ibid. c. 1350. A.
 Vendere averione quid. T. 9. c. 304. C. Vide, Averione vendere.
 Vendere potest quilibet partem suam, antequam acceptum sit iudicium communem dividendo, vel familie creiscunda inter socios. T. 9. c. 387. C.
 Vendere licet rei alienas. Tom. 10. c. 1019. A.
 Vendere an liceat, quod licet emere. T. 10. c. 1007. D.
 Vendi potest res aliena. Tom. 2. c. 286. D.
 Vendi potest res, que est apud hostes. T. 7. c. 531. B.
 Vendi non potest res aliena furtiva. T. 7. c. 703. E.
 Vendi poterant militiæ, dignitates non item. T. 7. c. 1125. B.
 Vendi non potest fundus sine censu, vel reliquis. T. 9. c. 377. D.
 Rectè vendi sine decreto res minorum, que tractu temporis deterior fieri possunt, veluti iumenta, aut pecora supervacua. Tom. 9. c. 612. D.

Utrum vendiderit testator rem legatam, an donaverit, multum interest, & que distinctio notanda. T. 4. c. 320. B.
 Siquis vendiderit duobus eandem rem in solidum diversis contractibus, tenetur crimine falsi. T. 4. c. 178. C.
 Si vendiderit pignus antiquior creditor. T. 9. c. 1220. A.
 Vendidisti rem meam sine mandato meo, valet venditio, si ratum habueris. T. 9. c. 226. D.
 Qui vendidit duobus in solidum rem eandem diversis contractibus, falsi crimine tenetur. T. 3. c. 374. D.
 Qui vendit hominem, cavere debet, eum furtis, noxiæque esse solutum. T. 10. c. 760. E.
 De his, que administrantibus, vel officium publicum gerentibus vendita sunt. T. 3. c. 464. C. D.
 Vendit tabernæ negotiatori, an legato mercet, aut venditione contineatur. T. 4. c. 1159. A.
 Vendit hereditate, que venditor præstare tenetur. Tom. 5. c. 519. B.
 Vendita res, iussu emptoris in domo ejus deposita, an ei adquisita videatur. T. 8. c. 283. B.
 De venditæ rei commodato, & periculo. T. 1. c. 772. D.
 Venditæ rei periculum, vel commodum. Tom. 1. c. 772. D. & T. 2. c. 283. A. B. & T. 9. c. 379. A. & seq.
 De venditæ rei damno actiones que sint, & cui competant. Tom. 7. c. 769. C.
 Venditæ rei locationi emptor stare non cogitur. Ibid. D.
 Venditæ rei periculum ex die promissionis item commodum ad quem pertinere debeat. T. 7. c. 775. D. E.
 Venditæ actio cui datur. T. 7. c. 733. D.
 Venditæ, & empti actiones. T. 9. c. 387. B. & seq.
 Actio venditi quanto minoris vendidisset, vel quanto plus valuisset hereditas, quo casu competat. T. 10. c. 271. B.
 Actione venditi nonnumquam agitur ad distrahendam, & rescindendam venditionem. Tom. 10. c. 1013. D.
 Actioni venditi quædam insunt nonnumquam, que non insunt venditioni. Ibid. D.
 Actione venditi agere, ut res fiat inempta, & in vendita, absurdum est. T. 10. c. 1014. A.
 In actionem empti venditi quid veniat. T. 10. c. 1014. D.
 Venditio, & emptio ex permutatione originem cepit. T. 1. c. 328. D.
 Venditio emptio, & locatio conductio inter se familiaritatem habent. T. 3. c. 358. E.
 Venditio simplex, & venditio dotis causâ tribus modis differunt.

T. 5. c. 485. A. & seq.
 Venditio, & traditio facti est potius, quam animi. T. 1. c. 1377. B.
 Venditio sit vel per traditionem, vel per mancipationem. Tom. 1. c. 777. C.
 Venditio sine certo pretio nulla est. T. 1. c. 1145. A.
 Venditio regulariter nudo perficitur consensu, nisi conveniat, ut scriptura fiat. T. 2. c. 1200. E.
 Venditio nec fit onus venditori, nec emptori lucrum. T. 1. c. 1444. B.
 Venditio, que fit nummo uno, sine pretio sit, & imaginaria venditio est. T. 1. c. 1145. A.
 Venditio hereditatis, vel actionis. T. 2. c. 270. D. E.
 Venditio imaginaria inter conjuges contemplatione donationis non valet. T. 1. c. 402. A.
 Venditio quomodo rescinditur. T. 1. c. 772. C.
 Venditio rei alienæ illicita venditio est. T. 2. c. 286. D.
 Venditio rei suæ etiam admittit franti rem alienam, videlicet cum sua causa. T. 2. c. 288. A.
 Venditio utrum sit una, an plures, si plures servi ejusdem generis simul venerint. Tom. 1. c. 1377. C. & seq.
 Venditio fiscalium rerum cum præiatis communione. T. 2. c. 657. B.
 Venditio prædiorum: cutialium ut valere possit. T. 2. c. 726. A.
 Venditio fundorum rei private Principis a fisco nullo iure revocari potest. T. 2. c. 874. D.
 Venditio donationis causâ bonorum omnium non valet. T. 1. c. 644. D.
 Venditio servi fugitivi, & in fuga constituti. T. 3. c. 612. D.
 Venditio, que scriptura constituitur, quomodo persequatur. T. 1. c. 210. E.
 Venditio perficitur solo consensu etiam sine pretii numeratione, sine traditione rei, sine stipulatione, si scriptura. T. 4. c. 337. D.
 Venditio rei dotalis, aut furtivæ, que ab initio fuit inutilis, domini ejus rei adquisito venditori, convalescit, & confirmatur, non quidem directè, sed remediis Prætoris, remedio exceptionis doli mali. T. 4. c. 96. C.
 Venditio, & emptio sine pretio non constitit. T. 4. c. 42. E.
 Venditio bonorum olim defuncti infamiam irrogabat. T. 4. c. 915. A.
 Venditio fideiussori fieri de iure iuris necessitate, quod aliter a fideiussore suum creditor consequi non possit. T. 4. c. 933. B.
 Venditio loci sacri nulla est. T. 4. c. 945. E.
 Venditio quomodo rescindatur. T. 1. c. 481. A.
 Venditio bonorum debitoris aliena honesta est, alia infamiam inurit. Tom. 5.

Tom. 5. c. 774. B.
 Venditio bonorum debitoris auctoritate iudicis ubi facienda . T. 5. c. 750. C.
 Venditio quoniam rerum secte fieri possit, & contra. T. 5. c. 506. A.
 Venditio rei alienae an valeat. T. 5. c. 519. E. & c. 947. B.
 Venditio rerum ecclesiasticarum ab Episcopo facta sine consensu Capituli non valet. T. 6. c. 1014. B.
 Venditio praediorum Ecclesiasticorum fieri non potest sine consensu Capituli. T. 6. c. 923. E.
 Venditio dimidio minoris facta rescinditur, nisi emptor paratus sit supplere, quod iusto pretio deest. T. 6. c. 1023. E.
 Venditio in totum an rescindi possit. T. 6. c. 697. B.
 Venditio non est pactum, sed contractus. T. 6. c. 611. B.
 Venditio conditionalis imperfecta venditio est. T. 6. c. 172. B.
 Venditio pure facta perfecta est, & valet statim. Ibid. B.
 Venditio, & traditio rei sine iure est i venditio rei alienae facti est, non iure. T. 6. c. 139. A. B.
 Venditio nuda sine traditione dominium non mutat. T. 6. c. 201. D.
 Venditio fiscalis omnis intelligitur facta sub conditione, nisi alius intra duos menses meliorem conditionem attulerit. T. 6. c. 513. B.
 Venditio. Vide, Emptio.
 Venditio sola dominum non transfert, sicut nec promissio sola, quae sit stipulanti. T. 7. c. 750. E.
 Venditio quando non retractatus praeiuratur fidei commissi. Tom. 7. c. 1295. C.
 Venditio imaginaria; & nuda pro non facta est. T. 7. c. 715. E.
 Venditio sit omnium rerum, quas quis habere, possidere, persequi potest. T. 7. c. 691. C.
 Venditio imaginaria quomodo accipiendi. T. 7. c. 688. D.
 Venditio duobus modis intelligitur tenere, & perfecta esse. Tom. 7. c. 692. E.
 Venditio rei factae consistit propter accessionem. T. 7. c. 693. B.
 Venditio ut valeat, non est necesse, sem venditorem emptoris fieri. T. 7. c. 691. D.
 Venditio sola alienatio non est. T. 8. c. 542. B.
 Venditio nudo consensu perficitur. Ibid. B.
 Venditio vini est, quod est in cella vinaria facta apud cellam, maxime traditis clavibus cellae vinae. T. 8. c. 452. D.
 Venditio an possit conferri in arbitrium venditoris. T. 8. c. 665. D. & c. 749. A.
 Venditio imaginaria non est pretio accedente. Tom. 8. c. 657. A. & c. 751. D. E. & c. 812. D.

Venditio imaginaria dupliciter. T. 8. c. 667. A. & c. 751. D.
 Venditio imaginaria quid. Tom. 8. c. 752. A.
 Venditio an valeat, si contraheutes consentiunt in corpore, & dissentiunt in nomine, vel contra. T. 8. c. 299. A. B.
 Venditio, & donatio in quo differunt. T. 8. c. 542. B.
 Venditio rei alienae valet. Tom. 8. c. 614. C.
 Venditio quid. T. 9. c. 371. D. causa, ex quibus venditio rescinditur, vel non. Ibid. D. & seq.
 Venditio an imperfecta sit, vel quasi imperfecta, multum interest. T. 9. c. 380. D.
 Venditio, quae sequitur cessionem bonorum debitoris, non est ignominiosa, & cus. T. 9. c. 1127. E. & c. 1129. C.
 Si venditio propter publicas pensiones fuerit celebrata. Tom. 9. c. 376. D.
 Utrum venditio sit perfecta, aut quasi perfecta, multum interest. T. 9. c. 380. E.
 Venditio pignorum a creditore aut iure fit, aut non iure fit. Tom. 9. c. 1214. A.
 Venditio pignoris. Vide, Distractio.
 Venditio fiscalis non rescinditur rescripto Principis, vi, & auctoritate rescripti, nec beneficio aetatis. T. 9. c. 376. E.
 Venditio bonorum ob cessionem tributorum, quae sit ab exactoribus. T. 9. c. 177. A. B.
 Venditio sola dominium non mutat. T. 9. c. 382. C.
 Venditio mutuo consensu, se inter se rescinditur; at re non inter se, non rescinditur. T. 9. c. 175. C.
 Venditio conditionalis ab initio fuit perfecta. T. 9. c. 297. E.
 Venditio solo consensu perficitur. Ibid. E.
 Ut venditio pignoris a creditore facta valeat, multa desiderantur. T. 9. c. 1212. A.
 Venditio, & donatio iure veteri in quo distabant. T. 9. c. 104. B. C.
 Venditio non rescinditur praeter minoris pretii. T. 9. c. 373. C. nisi si res dimidio minoris venierit. Ibid. C.
 Venditio, & emptio speciei est. T. 9. c. 1207. A.
 Venditio perficitur solo consensu statim sine traditione, si pura sit venditio, quoniam si sit conditionalis, perficitur cum impleta fuerit conditio. T. 9. c. 379. A. B.
 Venditio rescindi potest, si minor captus fuerit supra dimidium iusti pretii. T. 9. c. 613. D.
 Venditio perficitur solo consensu, si fiat sine scriptis. T. 9. c. 379. B.
 Venditio simplex, & venditio dotis constitutae causae in quo differunt. T. 9. c. 540. A. B.
 Venditio, cui dolus, vel metus deduxit causam, ipso iure nulla est.

T. 9. c. 372. A.
 Venditio, cui dolus emptoris causam dedit, an rescindatur. Tom. 10. c. 174. D.
 Venditio servi nulla est, cum venditor in ea ab emptore circumscriptus est. T. 10. c. 282. A.
 Venditio non transfert dominium; sed traditio. T. 10. c. 439. A.
 Ut venditio, sic locatio sine nummis non consistit. T. 10. c. 451. B.
 Venditio sola non transfert de dominio actiones. T. 10. c. 613. E.
 Venditio rerum duo significat. T. 10. c. 656. A.
 Venditio facta a minore, & confirmata iurejurando, an possit rescindi. T. 10. c. 897. E.
 Venditio, & emptio quomodo contrahantur. Tom. 10. c. 996. B. & seq.
 Venditio si facta fuerit propter cessionem solutionis publicorum tributorum, quid sequatur. T. 10. c. 1008. D. E.
 Venditio quando intelligitur esse perfecta. T. 10. c. 101. D.
 Venditio si est conditionalis, non intelligitur esse perfecta, antequam existerit conditio. Ibid. E.
 Venditio, quam placuit redigi in scriptum, non est perfecta ante completam scripturam. Tom. 10. c. 1011. E. & c. 1012. A.
 Venditio rei alienae quibus casibus valeat, & non valeat. Tom. 10. c. 1019. A. & seq.
 Venditio, quae sequitur cessionem, an inroget infamiam. Tom. 10. c. 1245. C.
 Venditio non est sine pretio. T. 10. c. 756. B.
 Venditionis, & emptionis verbo promissae veteres usos fuisse. T. 3. c. 127. D. & Tom. 7. c. 315. B.
 Venditionis vinculum est arra. T. 3. c. 308. D.
 Venditionis resolventae causae probabiles, vel improbabiles. T. 2. c. 177. A.
 Venditionis confirmator. Tom. 2. c. 1037. D.
 Ad venditionis tempus estimatio non reducit, sed sumitur ex tempore evictionis. T. 4. c. 156. D.
 Venditionis rescissio ubi, & quando locum habeat, vel non. Tom. 5. c. 411. E.
 Venditionis, & emptionis causa. T. 7. c. 355. A. & c. 359. A.
 Venditionis origo. Tom. 7. c. 685. E.
 Venditionis genere dominium mutatur, sequitur traditione, accedente pretio. T. 8. c. 756. C.
 Venditionis pretium in plenum arbitrium non conferri. Tom. 8. c. 749. B.
 Venditionis lex. Vide, Lex venditionis.
 Venditionis vetus exemplum. T. 9. c. 419. A.

Venditionis natura quæ. Tom. 9. c. 356. C.
 Venditionis, & emptionis natura est, ut vicissim satisfactioes nulla interponantur. T. 9. c. 40. A.
 Venditionis, & locationis causa separata est, nec ratio, quæ valet in venditione, etiam in locatione, valere continuè debet. Tom. 10. c. 47. E.
 Venditionis inofficiose querela ad detur. T. 10. c. 935. C.
 Venditionis commissa pena. T. 10. c. 1035. A.
 Venditionis rescissio non fit ob rem modicam. T. 10. c. 1035. A.
 Venditionis rescindendæ quæ sint causæ probabiles, vel improbables. T. 10. c. 1003. E. & c. 1004. A. & seq.
 Venditionis lex, ut servus exportetur, cui detur. T. 10. c. 1037. E.
 Venditioni minoris prædij causa tantum loca religiosa accedunt. T. 10. c. 949. E.
 Quæ res venditionem recipit, etiam recipere pignorationem. T. 1. c. 188. A.
 Ad venditionem rescindendam agitur ex vendito, vel ex empto. T. 3. c. 679. A.
 Venditionem resolvit fidei, & emptori pretium restituit. Tom. 2. c. 643. E.
 Venditionem spe accipi pro locatione. T. 3. c. 237. E.
 Per venditionem non transfertur in emptorem locus sacer, aut religiosus. T. 4. c. 255. D.
 Post venditionem perfectam commodum omne, & incommodum ad emptorem spectat. T. 7. c. 771. A.
 In venditionem æquum est venire et, quibus non præstitis nimium falleretur emptor. T. 7. c. 722. C.
 Venditionem rescilvere quid sit. T. 8. c. 274. C.
 Venditionem imitatur in solutum datio. T. 9. c. 1069. C.
 Venditionem pignoris impedire non potest debitor. T. 9. c. 1235. C.
 Ad venditionem nemo accedit invitus. T. 9. c. 243. D.
 An post perfectam venditionem o mne commodum, & incommodum rei perineat ad emptorem. T. 10. c. 47. E.
 Venditionem perficit solus consensus. T. 10. c. 996. D.
 De venditione rei cum fiscalium cum privatis communium. T. 2. c. 653. B.
 Venditione factâ viliori pretio, non rescinditur venditio, nisi venditor fraudatus fuerit supra dimidiam iusti pretii. T. 3. c. 485. B.
 Venditione pignoris perimitur pignoris causa jure creditoris factâ. T. 4. c. 900. B.
 In venditione rei quis emptori ob eversionem teneatur, tutor, qui vendidit, an adolescens, cuius nomine venditio facta est. Tum. 4. c. 971. A.
 Pro venditione est datio in solutum. T. 5. c. 427. C.
 In venditione adfines adscribi solent plerumque, nisi fines fundi aliter demonstrati sunt. Tom. 6. c. 519. D.
 Pro venditione æstimatio habetur. T. 6. c. 336. A.
 An venditione interposita ius pignoris extinguitur. T. 6. c. 652. B.
 De venditione fundi a venditore alii ante venditionem pignorerati, ita facta, & inita ab emptore, ut esset in sub fundo emptus tot nummis, si cum venditor liberaret, dummodo ante calendas quintiles cum liberaret. Tom. 6. c. 493. E.
 In venditione fundi oportet fines demonstrari. T. 7. c. 710. D.
 Venditione factâ hac lege, ut degustetur, quod est venditum, emptio nulla est, priusquam degustatum fuerit. T. 7. c. 795. B.
 Venditione factâ hac lege, ut admittatur, emptio rescissa est etiam ante mensuram. Ibid. B. C.
 In venditione aliud est pretium, aliud merx. T. 8. c. 547. D.
 In venditione contrahenda ambigua lex contra venditorem est interpretanda. T. 8. c. 811. E.
 De venditione, & emptione contrahenda. T. 9. c. 363. B. & seq.
 De venditione rescindenda. Tom. 9. c. 371. D. & seq.
 De venditione, quæ fit sub hasta. T. 9. c. 1129. C.
 In venditione tria exiguntur, res, pretium, consensus. T. 9. c. 363. B. scripturam non exigimus, nisi etiam ita convenerit. Ibid. B.
 In venditione hominis solet emptor sibi cavere de dupla. T. 9. c. 1202. D.
 In venditione pignoris quæ observanda sunt. T. 9. c. 1193. D. E.
 Lex 1. C. de rescind. vend. 20 pertinet ad res mobiles. T. 10. c. 188. D.
 Venditione extinctâ, an finiatur actio ex vendito. T. 10. c. 442. D.
 In venditione omnium rerum adjicitur habere rectè licere. T. 10. c. 730. E. c. 761. A.
 In venditione quoad utilitatem rei recuperandam ab emptore diligendum est, si non tradidit venditor, vel si sciens, & eam malè fide tradidit. T. 10. c. 765. C.
 In venditione, quæ dicuntur, præstantur, nisi dicantur commedandi gratiâ. T. 10. c. 765. E.
 In venditione quævis rescindi possunt, & debeant. T. 10. c. 1004. B.
 Venditiones appellantur locationes censorum. T. 7. c. 1291. A.
 Venditiones, & emptiones species sunt commercii. T. 7. c. 35. A.
 Venditiones imaginarias plerumque fieri in fraudem legis donationis

causi. T. 8. c. 751. E.
 Venditiones, quæ sunt actione publica. T. 9. c. 150. C. D.
 Venditiones factæ a reo an valeant. T. 9. c. 1396. C.
 Venditiones plerumque rerum expediebat gratia nummo uno sunt. T. 10. c. 599. C.
 In venditionibus, & locationibus in quo differunt fidei, & respiciunt. T. 6. c. 513. B.
 Venditionibus mancipiorum quæ pactum adiunguntur. T. 9. c. 391. A. & seq.
 Venditionibus quæ pactiones adjiciuntur inter emptorem, & venditorem. T. 9. c. 388. C. & seq.
 Ex vendito, id est, ex empto. T. 3. c. 100. B.
 Ex vendito actio eo nomine non competit. T. 3. c. 983. B.
 Ex vendito, & empto. T. 1. c. 933. E.
 Si vendito pignore agatur. Tom. 9. c. 1234. A. & seq.
 Actio ex vendito agitur in pretium. T. 10. c. 756. B.
 Ex vendito actio interdictum rescissoria est, ut & ex empto. T. 10. c. 658. C.
 Actio ex vendito quid peti possit. T. 10. c. 767. D.
 In actione ex vendito quid veniat. T. 10. c. 768. B.
 Venditor an obligetur eversionis nomine, res empti mancipiatione. T. 3. c. 616. A.
 Venditor non dat arram, nec pretium, sed emptor dat. Tom. 3. c. 104. E.
 Non est satis, si venditor emptori præstat habere licere. Tom. 3. c. 1444. A.
 Venditor emptori tenetur, ut caveat de eversione re promissione nudâ. T. 1. c. 1473. E.
 Venditor hereditatis jus habet antiquum, & cur. Tom. 1. c. 934. A.
 Venditor hereditate venditâ, de eversione non tenetur. T. 1. c. 772. B.
 Venditor, si rei venditæ dominus non sit, qualiter tenetur. Tom. 1. c. 393. E.
 Venditor omnino cogi potest, ut rem tradat, aut mancipet. T. 1. c. 374. D.
 Venditor actione ex empto tenetur, ut præstat habere licere. Tom. 1. c. 1187. A.
 Venditor non dicit legem venditioni, sed emptor. T. 4. c. 107. A.
 Venditor, & emptor uterque punitur, quia communis est fraus. T. 4. c. 851. C.
 Venditor non præstat periculum alluvionis, sed periculum rei veo; dicit. T. 4. c. 160. A.
 Venditor tenetur, quia vitia rei venditæ nota habere potuit. T. 4. c. 948. E. ut Marcus Tullius scribit, unus, quia scire debuit, alter quia scire potuit utrumque idem.

potest. *Ibid.* c. 949. A.
 Venditor emptori quando de evi-
 ctione non tenetur. T. 7. c. 1297. C.
 Venditor an praeiudicare debeat ma-
 gnam, & luculentam hereditatem
 esse. T. 7. c. 511. A.
 Venditor sciens si cupressetas men-
 sas venderit pro citreis, em-
 ptori ignorantis quanti tenetur.
 T. 7. c. 516. B.
 Venditor hereditatis quid emptori
 tradere debet. T. 7. c. 510. E.
 Venditor hereditatis evictionem
 singularum rerum non praestat.
 T. 7. c. 577. A. B.
 Venditor quam custodiam, & diligen-
 tiam praestare debet. T. 7. c. 583. C.
 Venditor aliquando legem dicit.
 T. 7. c. 580. D.
 Venditor nominis, idest, crediti.
 T. 7. c. 997. C.
 Venditor apertae legem contra qui
 dicere, & confiteri debet. T. 7.
 c. 505. C.
 Venditor nominis debitum quid
 praestare tenetur. T. 7. c. 510. B.
 Venditor quam actionem credere te-
 neatur, & quando. T. 7. c. 651. A.
 Venditor, si res vendita reddi debet
 ab emptore, non aliter recipit
 eam, quam si eam emptori redi-
 beat omni pignore liberatam. T. 7.
 c. 442. E. & c. 443. A.
 Venditor hereditatis in singulis re-
 bus hereditariis evictionem non
 praestat, nisi in illis, quae dixerit
 nominatim ex hereditate esse. T.
 7. c. 519. B.
 Venditor an teneatur de evictio-
 ne. T. 6. c. 1026. B. & T. 7. c. 156. D.
 Venditor non tantum pretium, quod
 servus venit, sed etiam aestima-
 tionem rerum a servo amittarum
 emptori reddere cogitur. T. 6.
 c. 538. E.
 Venditor sequitur forum emptoris.
 T. 6. c. 517. C.
 Venditor pecuniam ex stipulato, ul-
 tras verò ex empto exigere potest.
 T. 6. c. 540. E.
 Venditor, qui pretium petit, nihil
 agit, nisi offerat mercem, si ve-
 rem venditam. T. 6. c. 358. E.
 Venditor tradere videtur vinde-
 miam, si patitur, emptorem
 vnam legere. *Ibid.* E.
 Venditor hominis emptori praestare
 debet, quanti eius interest, homi-
 nem venditoris fuisse. T. 6. c. 99. C.
 Venditor praestare compellitur ad
 rem tradendam, quia venit, nec
 liberatur offrendo emptori, quan-
 ti interest emptoris rem tradi. T.
 6. c. 8. D.
 Venditor quando emptori adesse
 debet. T. 6. c. 9. C.
 Venditor in causa sua testis esse
 non potest. T. 7. c. 482. D.
 Venditor an cogatur rem facere ac-
 cipientis, sicut emptor nummos.
 T. 7. c. 751. A. & c. 837. B. an
 cogatur transferre dominium.
Ibid. c. 404. D.
 Venditor tradendo rem venditam, si

rei dominus est, dominium ejus
 transferre in emptorem. T. 7. c. 750.
 D.
 Venditor an rem venditam pigno-
 ris nomine retinere possit, si em-
 ptor pretium totum non offerat.
 T. 7. c. 1412. B. C.
 Venditor ignorans an scienti, vel
 ignoranti emptori teneatur. T. 7.
 c. 741. B.
 Venditor actione ex empto an supra
 dictum evictionis nomine pericli-
 tetur. T. 7. c. 755. E.
 Venditor in servanda re vendita cu-
 stodiam, & diligentiam praestare
 debet. T. 7. c. 805. A.
 Venditor omnia specialiter enume-
 rare, nec quicquam emptorem ce-
 lare debet. T. 7. c. 805. B. C. & 814.
 Venditor si tradere possit rem ven-
 ditam, num res ab eo vindicari
 possit. T. 7. c. 722. E.
 Venditor rem emptori tradere an,
 & quando cogatur. T. 7. c. 734.
 A. rem non tradenda tenetur ex
 empto. *Ibid.* A.
 Venditor servi sui, vel alieni pra-
 stare debet, eum fugitivum non
 esse, item furtis, noxiisque solum
 esse, item sanum esse. T. 7. c. 753.
 A. B.
 Venditor sciens, & ignorans an am-
 bo, & quomodo iudicio empti
 venditi teneatur, & condemnatur.
 T. 7. c. 760. A.
 Venditor sciens, & ignorans, mino-
 rem modum agri esse, quàm di-
 xit, tenetur ex empto. Tom. 7.
 c. 743. B.
 Venditor si duobus eandem rem
 venderit, & ante traditionem
 unus ex emptoribus alteri em-
 ptori heres existerit, quid fiet. T.
 7. c. 748. D.
 Venditor si erraverit in dicendo
 partis agri modo, an pro qualita-
 te, & bonitate loci aestimatio fiat.
 T. 7. c. 743. C.
 Venditor si in qualitate fundi non
 in modo mentitus sit, emptori
 quomodo teneatur. T. 7. c. 787. D.
 Venditor si maiorem agri modum
 dixerit, & agro per alluvionem
 aliquid adcreverit, commodum
 alluvionis, ad quem pervineat. T.
 7. c. 770. D. E.
 Venditor, si modus agri, quem di-
 xit, non praestetur, tenetur actione
 ex empto in id, quod inter-
 est. T. 7. c. 736. C.
 Venditor si se praestaturum aliquid
 pollicitus sit, nec praestiterit,
 emptori tenetur ex empto. Tom. 7.
 c. 746. E.
 Venditor agri si sciens, si ve igno-
 rans dixerit, minorem esse capi-
 tationem agri, idest, tributum
 soli, quod sibi debetur, tenetur
 ex empto, quanto minoris. T. 7.
 c. 743. D. E.
 Venditor vini si in mora fuerit, quo-
 minus vinum traderetur, an, &
 quomodo condemnatur in id,
 quod interest. T. 7. c. 759. C.

Venditor iumentorum an caveat
 emptori ea sana praestari. T. 7.
 c. 751. B.
 Venditor loci sepulchro adificando,
 si propius eum locum adificave-
 rit, an teneatur ex empto. T. 7.
 c. 744. D. E.
 Venditor non cavens de quibus
 oportet emptori, tenetur in du-
 plum. T. 7. c. 753. D.
 Venditor non tradens rem, tenetur
 quanti emptoris interest. T. 7.
 c. 755. C.
 Venditor praedii, si sciens non dicat
 de tributo, tenetur ex empto. T.
 7. c. 785. A.
 Venditor debet emptori praestare
 quicquid interim, idest, poli veni-
 tionem, & ante traditionem
 quaesierit ex operis servorum ven-
 ditorum, vel servi venditi. T. 7.
 c. 770. A.
 Venditor poli moram emptoris in
 accipienda re vendita, dolum in ea
 re servanda praestare tantum de-
 bet, non etiam culpam. T. 7.
 c. 804. C.
 Venditor qualem diligentiam adhi-
 bere debeat poli venditionem
 in servanda re vendita. Tom. 7.
 c. 799. B. & c. 819. B.
 Venditor non potest uti privilegio
 sui fori, sed emptoris forum se-
 qui debet. T. 7. c. 156. D.
 Venditor quando sciens celare videat
 servitusque ignorant. emptori.
 T. 7. c. 735. E. & c. 736. A.
 Venditor, qui non cavet, servum
 furtis, noxiisque solum esse, an
 teneatur in duplum. T. 7. c. 753. C.
 Venditor quicquid accessurum di-
 xerit fundo, id integrum tradere
 tenetur. T. 7. c. 794. D.
 Venditor, qui sciens dolo malo em-
 ptorem decepti, condemnatur
 emptori omnia detrimenta, quae
 ei ex emptione traxerit, praestare.
 T. 7. c. 750. A.
 Venditor, qui sciens in mensura agri
 emptorem fecerit, an teneatur
 ex empto in id, quod interest.
 T. 7. c. 736. C.
 Venditor rei alienae ignorantis em-
 ptori ex vendito tenetur in id,
 quod interest. T. 7. c. 1025. B.
 Venditor rei vitiosae an teneatur
 emptori in id, quod interest. T. 7.
 c. 1450. D.
 Venditor si pretario rogaverit em-
 ptorem, ut in possessione sit, an
 hoc genere emptorem possessionem
 faciat. T. 8. c. 284. B.
 Venditor, qui rem venditam necdum
 traditam conduxit ab emptore,
 eam emptori tradidisse videtur
 conductionis genere. *Ibid.* A. B.
 Venditor quibus casibus emptori
 non tenetur de evictione. T. 9.
 c. 1297. A. & 164.
 Venditor emptori ob evictionem ul-
 tra duplum non tenetur ad one
 ex empto. T. 9. c. 1077. C. D.
 Venditor laudatus, denuntiatus, ap-
 pellatus, conventus ad eam rem
 M m m m desin.

defendamam non potest uti præscriptione sui fori secundum regulam, ut actor sequatur forum rei. T. 9. c. 1298. D.
 Venditor restitutioni concessa restituere potest. T. 9. c. 375. B.
 Venditor hereditatis. T. 9. c. 36. C. & seq.
 Venditor illaudatus, idest non denuntiatus, non tenetur de evictione. T. 9. c. 1296. A. B.
 Venditor, qui de evictione tenetur, non potest emptori facere contrarium. T. 9. c. 1299. E. & c. 1304. E.
 Venditor illaudatus, qui n' d' par est appellat a gaudio, vel heres ejus de evictione non tenetur. T. 9. c. 585. C.
 Venditor laudatus, five auctor non potest deligere auctoritatem, idest, non potest non suscipere defensionem causæ. T. 9. c. 1296. B.
 Venditor, & donator in quo differunt. T. 9. c. 1335. E.
 Venditor emptori obligatur. T. 9. c. 1289. E.
 Venditor denuntiatus in actione de evictione siti subsistere, five adfiliere debet. T. 9. c. 1291. D.
 Venditor hereditatis. Vide, Hereditatis venditor.
 Venditor tradit, non dat. T. 10. c. 411. E. & c. 412. A.
 Venditor quando exerceat legem commissariam per reivindicacionem, & quando per actionem ex vendito. T. 10. c. 1015. A. B.
 Venditor, qui pretium habet, rem habere videtur. T. 10. c. 311. C.
 Venditor exculatur, si potestatis terrore vendiderit. T. 10. c. 441. E.
 Venditor evictionis periculum non sustinet, si emptor victus sit peremptum. T. 10. c. 459. D.
 Venditor si plures heredes reliquerit, uno eorum deficiente auctoritatem, omnes defugisse videntur, & omnes tenentur. T. 10. c. 528. A.
 Venditor an ob vitium, quod post vendicionem res contraxit, tenetur. T. 10. c. 639. A. B.
 Venditor petito pretio non agere commissoria. T. 10. c. 669. A.
 Venditor si rei tradenda facultatem habeat, nec tradat, an omnimodo cogatur tradere, nec liberetur præstando id, quod inter est. T. 10. c. 748. C.
 Venditor non cogitur dare, sed tradere possessionem vacuum. T. 10. c. 749. A. & c. 752. C.
 Venditor si rem non tradat vacuum, emptor agere, non tantum ut pretium restituatur, sed etiam si quid sua inter sit. T. 10. c. 749. C.
 Venditor semper præstat, dolum, malum a se abesse, etiam si id dictum non sit. T. 10. c. 750. C.

Venditor nonnunquam agit actione ex empto, ut res restituatur. T. 10. c. 750. C.
 Venditor, qui omnia non præstitit, perinde est atque si nihil præstitisset. T. 10. c. 751. E.
 Venditor debet præstare, ut emptor obtineat in lite proprietatis, nec non & possessionis. T. 10. c. 761. E. & c. 752. A.
 Venditor non debet præstare proprietatem, & ideo ante litem, & evicionem proprietatis non tenetur. T. 10. c. 752. A.
 Venditor servi mentitus de artificio, vel de peculo servi, in quid tenetur. T. 10. c. 765. A.
 Venditor si deceptus sit ab emptore, ut minimè venderet, in quid tenetur emptor. Ibid. B.
 Venditor non tenetur ex empto, nisi emptor omne pretium offerat. T. 10. c. 766. A.
 Venditor non agit utiliter actione ex vendito, nisi offerat rem. Ibid. B.
 Venditor si post traditionem non patitur emptorem rem tollere, quid sequatur. Ibid. C.
 Venditor sub pena contrahens an possit conveniri actione duplici, ex vendito scilicet, & ex stipulatione. T. 10. c. 759. B.
 Venditor quo casu rem, & pretium retineat. T. 10. c. 891. D.
 Venditor an semper sequatur forum emptoris. T. 10. c. 937. D.
 Venditor an post perfectam emptorem possit retinere rem venditam quasi jure pignoris. T. 10. c. 971. D. E.
 Venditor non tenetur rem facere emptoris, & satis illi se obliget ad evicionem, & purget de dolo malo. T. 10. c. 992. D.
 Venditor illaudatus non præstat periculum evicionis. Tom. 10. c. toto. A.
 Venditor duobus tantum casibus præstat dolum tantum ante traditionem, quod ad custodiam rei attinet. T. 10. c. 1011. C.
 Venditor emptori qua actione tenetur. T. 10. c. tota. C.
 Venditor an, & quomodo possit cogi a iudice rem venditam tradere emptori. Tom. 10. c. tota. B. C.
 Venditor si servi morbum, aut vitium sciens vendiderit, ad quid tenetur. T. 10. c. 1031. B.
 Venditor, vel emptor sciens sepe separatur ab ignorante in tractatu de venditione, & emptione. Ibid. B.
 Venditoris, & emptoris tres differentie. T. 1. c. 1458. A.
 Venditoris dolum non purgatur. T. 7. c. 770. E.
 Venditoris heredes an, & quando ex contractu ejus in penam conveniri possint. Tom. 7. c. 811. D.
 Venditoris ignorantia, & bonæ fi-

dei condemnatio levior est, quam scientia, & reticentia. T. 7. c. 760. B.
 Venditoris mora auget empti obligationem. T. 7. c. 759. C. ejus negligentia si res deterior facta fuerit, dampnum ad quem pertinet. Ibid. c. 819. B.
 Venditoris patientia an pro traditione habeatur. T. 7. c. 794. A. & c. 806. B.
 Venditoris beneficium emptori prodest. T. 8. c. 687. E. & c. 781. B.
 Venditoris offensio vice est inductionis, & traditionis. Tom. 8. c. 1285. C.
 Venditoris scientia, & patientia imitantur consensum. Tom. 9. c. 1012. A.
 Venditoris dolos. T. 9. c. 380. E.
 Venditori, qui minoris vendidit, subvenitur. T. 3. c. 448. B.
 An venditori, ubi emptor facit contra legem vendicionis, sit penæ persequutionis stipulationem deducere. Tom. 4. c. 662. D. an ei sit actio ex stipulatione penali est, cax. Ibid. D.
 Venditoris competit actio ex vendito empto. T. 4. c. 967. A.
 Venditoris licet, quod minus est, pluri vendere, si potest, & emptori, quod pluri est, minoris emere. T. 4. c. 963. B. C.
 Venditoris nocet oratio ambigua, passio ambigua in emptione venditione. T. 5. c. 505. C.
 Venditoris laudato cavendum est de rato. T. 6. c. 9. B.
 Venditori ex vendito residui pretii nomine est integra actio. Tom. 6. c. 142. C.
 Venditoris æquus est subveniri, quam emptori. Tom. 10. c. 192. A.
 Venditori circumscripto non satis est restitui superfluum dimidii, quodve amplius in dimidio est, sed superfluum iusti pretii, vel quod deest iusto pretio. Ibid. C.
 Venditori in servum venditus quibus casibus liceat manum injicere. T. 10. c. 1037. D. E.
 Venditori ante traditionem cavetur damni isoceli. T. 10. c. 1180. C.
 Contra venditorem an fiat interpretatio, ut pro rata tantum illius anni lerat ex pensionibus pignorum. T. 4. c. 105. E.
 Inter venditorem, & emptorem differentia quæ est. T. 4. c. 659. B. ratio hujus differentie ab Accursio tradita quæ. Ibid. B.
 Inter venditorem ignorantem, & scientem differentia quæ. T. 4. c. 948. D. & T. 5. c. 155. E.
 Venditorem in re tradenda debere præstare emptori, ut in lite de possessione potior sit. T. 6. c. 98. C. D.
 Venditorem hereditatis cavere emptori stipulanti solere in hunc mo-

modum, quanta pecunia ex ea hereditate ad se pervenit, tantam praestari. T. 6. c. 66. B.
 Venditorem emptori quando dotum malum praestare oportet. Tom. 7. c. 76. B.
 Venditorem ex reticentia etiam tenetur emptori ex empto. Tom. 7. c. 80. C.
 Venditorem, si modus agi, quem dixit, non invenitur, teneri pro numero, quem dixit. Tom. 7. c. 742. E. & c. 742. A.
 Venditorem non teneri ultra duplum in id, quod interest. T. 9. c. 1077. C.
 Venditorem hereditatis, qui res hereditarias non tradidit, teneri emptori actione ex empto in id, quod interest, si postea rem aliquam ex hereditate alii vendiderit, & tradiderit, rupta fide prioris venditionis. T. 9. c. 367. E. & c. 368. A.
 Ad venditorem pertinet periculum ante completionem instrumenti, post ad emptorem. T. 10. c. 658. A.
 In venditore servi, cujus nomine agi potest noxali actione adversus dominum, duplo emptori stipulanti promissio propter evictionem, quando agatur ex hac stipulatione. Tom. 10. c. 754. E. & c. 755. A.
 Venditorem inter, & emptorem fraudatum in rescindendo contractu, an sit par ratio. T. 10. c. 1005. E.
 A venditore factam locationem an emptor servare teneatur. Tom. 5. c. 565. A.
 Venditor superioris empti emptor in re empti persequenda. T. 10. c. 1254. A.
 Venefici capite damnantur. T. 1. c. 292. B.
 Venena, & mala medicamenta, ut differant. T. 7. c. 494. D.
 Venena tam bona, quam mala imputantur naturam. T. 8. c. 645. D.
 Venerarius quia poena plectitur. T. 9. c. 1437. B. C.
 Inter veneni causam, & causam per vim illatam necis distinctio quae est. T. 4. c. 908. A.
 Veneni mali non contrahitur emptio. T. 7. c. 706. E.
 Veneni, & glandis significatio. T. 8. c. 645. A.
 Veneno quis necatus sit, an vi, clam, vel palam, quid interest. T. 4. c. 907. B.
 Venenum malorum non est commercium. T. 1. c. 777. B.
 Venenum est verbum medium. T. 7. c. 706. D. continet tam id, quod ad sanandum paratum est, quam ad occidendum. Ibid. D.
 Venenum quid significet. Ibid. D.
 Venerabilia loca quoniam sint. T. 8. c. 1114. D.
 Venia dignus est, qui salitur. T. 4. c. 162. C.
 Venia aetatis quid est. T. 4. c. 1029. D.

B. ejus effectus quis. Ibid. c. 1029. D.
 Venia adulterii fit tribus modis. T. 4. c. 1392. D.
 Venia, quae postulat a Praetore, quae est. T. 7. c. 118. E.
 Venia petitio est conservatio reverentiae. T. 10. c. 875. D.
 Venia aetatis quae fit vis. T. 10. c. 907. E. & c. 908. A.
 Venire ad aliquem beneficio alieno quid denotet. T. 5. c. 180. A.
 Venire, & cedere diem in quo discurrant. T. 7. c. 652. A.
 Venire averfione quid. T. 9. c. 379. C.
 Venire quae res non possunt, & quae vendere, vel emere vetantur. T. 2. c. 278. B. C. & T. 9. c. 308. D. & seq. & T. 10. c. 1001. A.
 Venire sub halla, vulgo *au plus offensé*. T. 9. c. 549. D.
 Venter lequentibus moram facit. T. 1. c. 1019. B.
 Venter mulieris per quinque inspicitur obliques. T. 1. c. 403. E.
 Venter in possessionem mittitur, etiam si solus sit. Tom. 5. c. 620. C.
 Venter an, & qui in possessionem mittitur. T. 8. c. 113. D. E. an faciat muram sequentibus, & agnatis, vel liberis. Ibid. C.
 Venditor an mittatur in possessionem, si mulier aliunde se possit sustentare. T. 8. c. 119. D.
 Ventes an exheredari possint. T. 8. c. 114. A. B. an ei exheredato deus contra tabulas. Ibid. A. B.
 Venter ex filia an mittatur in possessionem. Ibid. B.
 Venter qui sit, & dicatur. Tom. 8. c. 113. B. an ei deferatur bonorum possessio. Ibid. B. an ei deferatur hereditas. Ibid. B. an ei conferatur. Ibid. B.
 Vento vivere non praesumitur pupillus, quamdiu fuit in tutoris potestate. T. 9. c. 589. D.
 Ventrale pro quo accipitur. T. 3. c. 287. A.
 Ventrale quid. T. 8. c. 572. C.
 Ventralia quidam sint. Tom. 10. c. 1166. D.
 De ventre inspicendo, & custodiendo partu. T. 1. c. 787. D.
 Si ventris pleno pater intestatus decessit, quid iuris. T. 4. c. 404. B.
 Ventrem non habere aures, proverbium. T. 9. c. 589. A.
 Ventri tutor dari non potest. T. 3. c. 170. B.
 Ventri cur datur curator, non tutor ex edicto Praetoris. Tom. 4. c. 303. B. & c. 545. A.
 Ventri an curator dari debeat. T. 8. c. 113. E. an curator bonis datur. Ibid. E.
 Ventri an deferatur bonorum possessio. T. 8. c. 64. E. an detur Carbonianis bonorum possessio. Ibid. c. 116. D.

Ventri curator datur, item bonis. T. 8. c. 113. B. cujus ille curam habeat. Ibid. B. quod ejus officium sit. Ibid. B.
 Ventri in possessionem missus an conferatur. T. 8. c. 100. B.
 Ventris nomine mater an, & quando mittatur in possessionem. T. 7. c. 173. C.
 Ventris curator an rerum plenam administrationem habeat. T. 8. c. 117. B. C. cur non dicatur tutor. Ibid. C.
 Ventris missio an numeretur inter possessiones bonorum decretales. T. 8. c. 113. C.
 Ventris nomine missio in possessionem vice contra tabulas ut fiat, quae necessaria sint. T. 8. c. 113. E.
 Ventris nomine missio in possessionem ut fiat, quae requirantur. T. 8. c. 115. D. & quando finiat. Ibid. c. 118. E.
 Ventris nomine si mulier in possessionem missa sit, an sumptus mali fide facti rependantur. T. 8. c. 119. A.
 Ventris nomine si sit mulier in possessionem missa, adulterii accusacionem differendam, ne praesudicium fiat nato. T. 8. c. 120. B.
 Ventris pater si caput sit ab hostibus, an venter mittatur in possessionem. T. 8. c. 115. C.
 Venundari quid proprie sit. T. 8. c. 895. D.
 Venus tellurem calcans. T. 3. c. 176. E.
 Vera sunt generaliter plerisque, quae sumpta specialiter falsa sunt, & contra. T. 4. c. 449. E.
 Verba imperativa sunt verba dicta. T. 1. c. 341. C.
 Verba sunt praesentium, non absentium. T. 1. c. 859. D.
 Verba precaria directa. T. 1. c. 443. D.
 Verba canina. T. 4. c. 114. A.
 Verba fideicommissorum propria, quae sunt. T. 4. c. 535. C. *deprecor, cupio, desidero*, opto sunt etiam verba fideicommissum facientia. Ibid. C. verba operativa sunt precaria. Ibid. C.
 Verba posse, & debere promiscue in jure usurpantur. T. 4. c. 72. D.
 Verba directa, & imperativa quae sunt. T. 4. c. 515. A. differunt a horum verborum hodie est sublatum a Justiniano Imperatore. Ibid. A. B.
 Verba non sunt cutanda, teste Tullio, cum quis facta vident. T. 4. c. 1350. B.
 Verba *relinquo, infirmo, sustinuo* neque sunt directa, neque precata. T. 4. c. 515. B.
 Verba *volens, rogans, cupio, peto* sunt precaria, non directa. Ibid. c. 515. A.
 Verba S. C. Orfitiani, & Tertulliani sunt extensiva. T. 4. c. 1093. D. verba edicti successorum non. Ibid. c. 1094. A.

Verba M. Tullii de imperio Cili-
cie scribentis quæ. T. 4. c. 833.
C.

Verba tantum præsentium sunt, nec
inter abscites fieri possunt. T. 4.
c. 1273. D.

Verba Ciceronis de Proconsule
Macedoniz quæ. T. 4. c. 832. C.

Verba ita ut, quæ Cuiacio (ut ipse
factur) saepe usui fuerunt in mul-
tis casibus, modum, non conditionem
faciunt. T. 4. c. 1245. C.

Verba non tam spectantur, quàm
voluntas testatoris. T. 4. c. 1188.
D.

Verba editi latè patent. Tom. 5.
c. 414. D.

Verba L. Græci, g. illi, ambigua
sunt, quæ explicantur. Tom. 5.
c. 408. B.

Verba ubi conjuncta non sunt, sus-
cipiuntur alterum factum esse. T. 4.
c. 98. D.

Verba g. Læti autem. l. 35. pro fo-
cisa ita obscura, ut omnes
inceptus discurrant eorum
quævis viderint, videre tamen
dissimilaverint. T. 5. c. 485. C. D.

Verba requirunt ad facilitatem
probationem contracti matrimo-
nii. T. 6. c. 1072. D.

Verba servantur huiusmodi consiliis,
non verbis consilia. T. 6. c. 245. C.

Verba intelligenda secundum com-
mune usum loquendi. Tom. 6.
c. 1050. D.

Verba fideicommissaria. T. 6. c. 265.
D.

Verba ita for quid denotent. T.
6. c. 676. B.

Verba directa in institutione, &
substitutione quæ sint. Tom. 7.
c. 898. B.

Verba precaria quæ sint. Ibid. C.

Verba si manifesta sunt, voluntas
obscura, in queramus voluntatem.
T. 7. c. 1355. A.

Verba directa a precariis, & a iur-
jurandi impositione distinguit Iu-
stinianus. T. 7. c. 1257. B.

Verba civilia quæ dicuntur. T. 7.
c. 913. B.

Verba directa sunt civilia. Tom. 7.
c. 913. C. & T. 9. c. 811. C.

Verba dare quid significant. Tom. 7.
c. 701. D. E.

Verba directa quæ sunt. T. 7. c. 898.
B.

Verba precaria nusquam dicuntur
obliqua. Ibid. B.

Verba extensiva quæ dicuntur. T. 8.
c. 186. C.

Verba significationes conficiunt. T. 8.
c. 478. A. B.

Verba, quæ invicem significant. T. 8.
c. 617. B. C.

Verba latina directa dicuntur civilia
verba. T. 9. c. 712. D. latine
verba sunt directa, non græca.
Ibid. D. olim inutiliter institue-
batur heres verbis græcis, inutiliter
tutor dabatur, inutiliter dæ-
batur libertas, & legatum, &c.
Ibid. D.

Verba sunt tantum præsentium, non
abscitum. T. 9. c. 1252. C.

Verba directa civilia dicuntur. T. 9.
c. 811. C.

Verba directa olim erant latina, &
certa, solenniaque, hodie etiam
græco sermone legari potest. Ibid.
C.

Verba promissa quæ sunt. T. 9.
c. 1252. D.

Verba perperam scripta vitium ha-
bent, incertum intellectum non
habent. T. 10. c. 472. C.

Verba actorum in iudex possit e-
mendare possit sententiam. T. 10.
c. 1250. B.

Verberis quænam sit vox. Tom. 3.
c. 311. D.

Verberis quænam sit, T. 10. c. 725.
A.

Verberis vix unquam est sinceræ
fides. T. 1. c. 247. B.

Verbi lenitas trillitiam rei mitigat.
T. 4. c. 899. C.

In verbi unus usu promissum, cum
una est oratio, uniusque contextus,
an possit esse caliditas. Tom. 10.
c. 341. A.

Verbis contrahitur stipulatio, non
litteris, & inter presentes. T. 4.
c. 829. B.

Verbis potior est mens contrahen-
tium. T. 4. c. 913. B.

An ea verba illis, non debita te fidei-
commissum bonus reddiderunt,
fideicommissum induci possit. T.
4. c. 338. C.

Verbis etiam creditum sit interpo-
sita stipulatione. T. 5. c. 398. D.

Verbis directis quod in testamento
relinquitur, legis modo dicitur
relinqui. T. 7. c. 911. B. C. his ad-
versis sunt, quæ precaria dicun-
tur. Ibid. C.

Verbis exprimi aliud, aliud tacite
contineri. T. 7. c. 958. E.

De verbis, quibus concipitur stipu-
latio. T. 9. c. 1262. D.

Verbis conjunctis inter an sit ius
adcrendum. T. 8. c. 996. C.

Verbis obligatio quæ ratione con-
trahatur. T. 8. c. 1039. A.

Verbis præscriptis actio an sit ge-
neralis, vel specialis. T. 10. c. 149.
D. dat tantum ex contradicibus,
qui nomine vacanti, & sunt his, qui
nomen habent, ad similes, sive
proximi. Ibid. D.

Actio præscriptis verbis suppetit,
deficiente civili actione. T. 10.
150. B. est actio in factum civilis.
Ibid. B.

Subsidiaria illi est actio in factum
prætoris, itemque & actio de
dolo, quæ suppetit, licet non de-
ficiat prætoris. Ibid. B.

Actio præscriptis verbis de precario
an sit bonæ fidei. T. 10. c. 348.
E.

Actio præscriptis verbis an detur
actum ex contradicibus incertis.
T. 10. c. 412. D.

Actio præscriptis verbis cur dicatur
propria. T. 10. c. 429. A.

Actio præscriptis verbis cur ita di-
catur. T. 10. c. 452. C.

Actio præscriptis verbis, quæ est
utilis, non datur, nisi ex contra-
dictis, qui sunt nominatis simi-
les. T. 10. c. 451. E.

Actio præscriptis verbis an detur ex
negotio facio, ut des. Ibid. D.

Actio præscriptis verbis nunquam
concurrit cum actione legitima.
T. 10. c. 1025. A.

Actio præscriptis verbis, quæ datur
ex permutatione. T. 10. c. 1030.
C. quære dicatur incerta. Ibid. D.

De verbo dubia oratio est, si ambi-
gitur de significatione verbi. T.
10. c. 472. B.

Verborum significatio. T. 1. c. 889. A.

Verborum significationem accipere,
augere, & producere secundum
iudicium jurisconsulti est. T. 4.
c. 1170. E.

Verborum significationem augere
jurisconsulti est pro loco, & tem-
pore. T. 4. c. 532. A.

Verborum vim, & significationem
legis est augere, & producere. T.
4. c. 913. E.

Verborum obligatio juris civilis
est. T. 3. c. 135. E.

Verborum obligatio per procura-
torem non adquiritur. Ibid. E.

Verborum solennium est obligatio.
Ibid. E.

Verborum obligatio inter absentes
institui. T. 1. c. 209. E.

Verborum proprietates non semper
in iure observantur. T. 5. c. 869. B.

Verborum significationes passim
augent jurisprudentes in legibus,
senatusconsultis, responsis, edi-
ctis. T. 6. c. 440. A.

Verborum obscuritas cui oneretur.
T. 7. c. 701. A. B.

Verborum intelligentia in pupillo
exigitur, non etiam peritia rerum,
quantis de commodis ejus agitur.
T. 8. c. 314. B.

Verborum obligatio an constituatur,
si animus non fuerit ejus
constituendus. Tom. 8. c. 327. B.

Quibus modis contrahatur. Ibid.
c. 321. C. D.

Verborum obligatio tollitur accep-
tatione. T. 9. c. 79. C.

Verborum origines Stoicorum, &
quorundam Stoicorum. T. 9. c. 26.
A.

De verborum, & rerum signifi-
catione. T. 9. c. 825. B. & seq.

Verborum obligatio sequitur ex
stipulatione. T. 9. c. 1285. C. D.

Verborum obligatio tribus tantum
modis constituitur. T. 10. c. 524.
E.

Verborum obligatio non solum in-
terrogatione, sed & dictione datus,
& iurejurando liberi contrahi-
tur. T. 10. c. 563. C.

Verborum obligatio est verborum
solennium obligatio. Tom. 10.
c. 717. E.

Verborum conjunctio per se nullius
mo-

momenti est; nisi ex voluntate defuncti pro duplici conjunctione habeatur. T. 10. c. 153. E.

Verbum dandi modo factum significat tradendæ possessionis, modo effectum proprietatis. Tom. 4. c. 567. Quod si stipulatur rem tradidisse, possessionem significat, non proprietatem. Ibid. E. c. 658. A.

Verbum *ferre* omnem omnino faciendi causam complectitur dandi, solvendi. T. 4. c. 650. E.

Verbum *quasi*, aut *videri* præsumptionem significat. T. 4. c. 579. B.

Verbum consiliarium quidem non obligat, fideicommissarium verbum obligat, & necessitatem imponit. T. 4. c. 1867. D.

Verbum *curare* non facit fideicommissum, non fidem implorat, sed quandoque diligentiam aliquam tantum denotat. T. 4. c. 5235. A.

Verbum *ora*, vel *rogo* mandatum perficit, verbis *rogo*, & *recipio* perficitur mandatum. Tom. 4. c. 956. E.

Verbum *servire* usum significat, non dominium. T. 4. c. 1188. A. aliud est *servire*, aliud in servitute esse. Ibid. A.

Verbum *radicare* in iure accipitur pro *disputari*. T. 4. c. 829. A.

Verbum generis legatum contrahit. T. 4. c. 409. B.

Verbum *oportet* significat obligationem. T. 5. c. 416. D.

Verbum *oportet* tam præsentis, quam futurum tempus significat. T. 5. c. 46. D.

Verbum *operari* per se non facit orationem. T. 5. c. 381. D.

Verbum *sententia* bifariam accipitur. T. 7. c. 1023. B.

Verbum *promittere* latissime patet. T. 5. c. 841. C.

Vercellarium civitas imperialis. T. 6. c. 786. A.

Verè Philosophantes pecuniam contemunt. T. 4. c. 865. E.

Verecundia, & pudor potissimum in nuptiis spectari debet. Tom. 4. c. 813. C.

Verecundia est metus quidam infamiae. T. 4. c. 528. B. metus pallorem inducit, verecundia verò ruborem. Ibid. B.

Verecundia materna. T. 4. c. 1338. A. B.

Verecundia paterna. Ibid. B.

Verecundia est superciliositas, & supervacuum appellationem recipere. T. 9. c. 5121. B.

Vredii agitentur flagellis, virgis, non fustibus. T. 2. c. 988. B.

Vredii a paraverdis distant. T. 2. c. 987. D.

Vredii plus iusto non onerandi. T. 2. c. 995. A.

Vrediorum origo prima. Tom. 2. c. 987. E.

Vrediorum commercium interdicitur. T. 2. c. 990. E.

Vrediorum singulis annis pars quarta reparatur. T. 2. c. 989. E.

Verina uxor magni Leonis quam religioa fuerit. T. 2. c. 1034. B.

Verisimile non est, patrem duplici præstatione dotis filium, eundemque heredem onerare voluisse. T. 6. c. 674. C.

Verisimilitudine, aut probabilitate deficiente, quæ sunt benigniores semper & omnino dubiis præferenda sunt. T. 4. c. 989. D.

Quod verisimilius est, in obiculis inspicendum est. T. 5. c. 137. A.

Veritas, idest, ius naturale. Tom. 1. c. 1067. E.

Veritas, sive res, & æstimatio adeo sunt adverte, ut positio unius exclusio sit alterius. T. 6. c. 314. B.

Veritas, & æstimatio multum differunt. Ibid. B.

Veritas potest spectari, quam opinio. T. 6. c. 14. C.

Veritas ubi potior spectatur, in illis agitur de errore facti. T. 7. c. 894. D.

Veritas rerum scripturis obscurari non potest. T. 9. c. 191. D.

Veritas plus valet, quam simulatio. Ibid. D.

Veritas rerum per scripturas obscurari nequit. T. 50. c. 659. C.

Veritas rei gelte plus valet, quam instrumenta confecta, & simulata. T. 10. c. 959. B.

Ventatis oratio est simplex. T. 5. c. 56. C.

Veritatis, & amicitiæ omnia latissime patent. Tom. 5. c. 504. B.

Veritatem rerum gestarum erroribus non vitari. T. 6. c. 639. A.

Veritatem non viriat, aut mutat error gloriæ, veritatem ipsius gelius scilicet. Ibid. A.

Veritate potentior est fictio legum. T. 4. c. 785. B.

Pro veritate an res judicata habeatur. T. 6. c. 923. C.

Veritate postea comperta, sententia rescindi potest a Principe. T. 6. c. 1528. A.

Quod in veritate est, plus valet, quam quod est in existimatione. Cuius. T. 6. c. 314. B.

Verna, idest, *enervatus*. Tom. 3. c. 279. D. E.

Verna servitus. T. 9. c. 974. E.

Vernæ qui dicuntur. T. 7. c. 1222. E.

Vernaculi qui dicuntur. T. 7. c. 1223. A.

Vernarum caula est lucrativa. T. 7. c. 1222. E.

Verrare, gallica vox unde. T. 2. c. 799. B.

Quod verum est in corpus patri-monii, absumptum non videtur. T. 4. c. 588. D.

Quod verum est in corpus patri-monii, non est diminutum. T. 4. c. 1541. B.

Verum in rem patris. T. 9. c. 309. A.

Verum pars est peculii. T. 2. c. 240. A.

Verura quid. T. 1. c. 1109. B. C.

Verura dicitur dos in Gallia provincia Delphinatus. T. 4. c. 187. D.

Verura est mutatio pecunie sub usuris, quæ usura aliis debet diffolvebantur. T. 4. c. 45. C. lex Gabinia non patitur usuras commutari. Ibid. C.

De verura, non de usura lex Gabinia lata fuit. Ibid. C.

Verutam facere quid sit. Tom. 39. c. 1266. D. E.

Verus Virgili de funeris impensis qui. T. 4. c. 975. C.

Vertigo, sive circumductio. Tom. 9. c. 942. D.

Vervatum quid. T. 8. c. 515. A.

Verum pro bono, & æquo. T. 6. c. 19. A.

Verum quod est generaliter, an sit etiam verum specialiter. T. 50. c. 135. C. D.

Vetus, & Antoninus *Diri Fratris* sepe in iure dicuntur. Tom. 10. c. 689. D.

Vescendi causa si non ludatur, alea est legibus verita. T. 50. c. 948.

Vespasianus vacuas areas occupare, & ædificare, si domini cellarent, cuicumque permittit. T. 8. c. 690. B.

Vespertilio, vel vispilio quis sit, & quid significet. T. 50. c. 560. D. E. & c. 569. E.

Vespilionem quomodo Accursius interpretetur. T. 7. c. 1035. D.

Vespilio, *spulcrum violator*, olim *spero* dictus. T. 1. c. 948. A.

Vestales in patria potestate esse debent. T. 5. c. 317. A. B.

Vestales, & Principes spectabantur in Urbe. T. 9. c. 758. A.

Vestitis sacerdos. T. 5. c. 215. D.

Vestitis virgo olim testamentarium heredem habere potuit. Tom. 9. c. 918. E.

Vestitium necrosis servabat sepe ductus ad supplicium. Tom. 50. c. 823. D.

De veste, quam fecit bonæ fidei emptor ex lana furiva, an sit furiva, & an ab alio usurari possit. T. 5. c. 730. A. B.

Velle meâ legatæ, quæ vestes legatæ intelligantur. T. 7. c. 1508. A.

Velle legatæ an supellex debeatur. T. 7. c. 957. B.

Vestem suam legatæ omnem vestem, quam habet, legasse videtur. T. 7. c. 1382. B.

Vestis ornamentum numero non habentur. T. 1. c. 435. E.

Vestis purpureæ, & sericeæ interdicitur. T. 2. c. 799. A.

Vestis Ecclesiæ pignori obligari non possunt. T. 2. c. 1044. C.

Vestis litatoris. T. 5. c. 435. D.

Vestis funebres, & atræ in lectu. T. 4. c. 30. E.

Vestis muliebres non continentur appellatione ornamentorum. T. 6. c. 601. A.

Vestis tragicæ quæ. T. 8. c. 584. A.

- Vestes purpuree perexte. T. 9. c. 369. A.
 Velles lugubres quæ. T. 9. c. 435.
 Equando eas deponere licet. Ibid.
 D. E. & c. 436. A.
 Vestes purpuree, *bolivæ*, & holo
 ferice interdcebantur viris, &
 feminis. T. 9. c. 369. A. B.
 Vestes blattæ. Ibid. A.
 Velles holoserice quænam sint.
 T. 10. c. 737. B.
 Velliaria legata non videntur, eiba
 ris legatis. T. 7. c. 560. D.
 Velliaria, & ornamenta imperialia
 adnumerantur in thesauris, five
 opibus imperii. T. 10. c. 847. E.
 Velliarii Imperatori deservientes
 a numeris civilibus excusantur.
 T. 2. c. 746. D.
 Velliarii quid. T. 2. c. 703. B. C.
 Vellibulum quid. T. 3. c. 190. C.
 Vellibulum pars ædium. T. 8. c. 654.
 B.
 Vellibus albis induebantur defun
 cti. T. 7. c. 1593. D.
 Vellibus interpolatis venditis pro
 novis, an teneatur venditor em
 ptori. T. 7. c. 713. B. C.
 Velliepe pupillus a tutore adroga
 ri poterat. T. 3. c. 53. B.
 Vellimenta non sunt farcinæ. T. 3.
 c. 58. A.
 Inter vellimenta clavus alius est
 angustus, alius latus. T. 3. c. 359. C.
 Vellimenta virilia, & muliebria. T.
 1. c. 437. E. & c. 438. A.
 Vellimenta quomodo lavanda. T. 3.
 c. 301. D.
 Vellimenta interpolata sunt vesti
 menta iustarata. Tom. 7. c. 713.
 B.
 Vellimenta a numeris debeant
 inter eas res, quæ usu consumun
 tur. T. 3. c. 1157. C.
 Vellimenta pro vindicationem le
 gata an heres exhibere teneat
 ur, quæ ignorans consumpsit io
 funus. T. 7. c. 1192. D.
 Vellimenta polienda, larcinande si
 cderim, an sit locatio, vel man
 datum. T. 7. c. 839. C.
 Vellimenta mea sullo suâ culpâ
 amisit, quid lequetur. T. 9. c. 220.
 D.
 Vellimentis legatis alii, alii vesti
 mentis muliebribus, exceptis
 muliebribus, cætera omnia ad
 legatarios pertinere. Tom. 7.
 c. 1446. D.
 Vellimentorum, & anulorum causâ
 an collatio fiat. T. 5. c. 536. C.
 Vellis, & vellimentum. Tom. 1.
 c. 809. D.
 Vellis appellatione quæ continen
 tur. T. 1. c. 437. D.
 Vellis, & ornamentum quæ discre
 pant. T. 1. c. 418. D. E.
 Vellis legata ad dividi possit. T. 7.
 c. 1092. B.
 Vellis an sit in supellectili. T. 7.
 c. 966. D.
 Vellis appellatione quid continen
 tur. T. 8. c. 522. D. E. & c. 582.
 C.
 Velliti contractus. T. 9. c. 71. C.
 nudi contractus. Ibid. C.
 Vellitum pactum nullum est. T. 9.
 c. 69. D.
 Vellitum susceptores. T. 3. c. 31. E.
 Vellitum militarium canon. Tom. 1.
 c. 971. C.
 Vellitum ad luxuriam comparata
 rum varia genera. T. 3. c. 172. E.
 Vellitum synthetis quid sit. Tom. 7.
 c. 1428. E.
 Vellitum conservandarum militibus
 cura penes quos esse debeat. T.
 10. c. 736. C. D.
Vellare pro *transire*. T. 4. c. 865.
 C.
 Vellare ejus est, cuius est jubere. T.
 7. c. 138. E.
 Veterani qui proprii sint. Tom. 1.
 c. 884. C.
 Veterani, qui se ad latrocinia con
 ferunt, sua amittunt privilegia.
 T. 2. c. 981. E.
 Veterani mutuo forum. T. 2. c. 982.
 A.
 Veterani a tutela excusantur. T. 2.
 c. 369. E. & c. 370. A.
 Veterani milites a quibusdam mu
 neribus vacationem habebant. T. 3.
 c. 702. C. D.
 Veterani milites quinam fuerint. T.
 8. c. 966. A. B.
 Veterani qui dicuntur. T. 9. c. 607.
 C.
 Veterani viginti annorum dimitte
 bantur. T. 10. c. 695. E.
 Veteranorum privilegia, & qui ve
 terani dicantur. T. 1. c. 884. B.
 C. & T. 2. c. 369. E. & c. 370. A.
 De veteranorum, & militum suc
 cessione. T. 1. c. 828. B. C.
 Veteranorum militum immunitates,
 & eorum dignitas. T. 2. c. 982. D.
 & seq.
 De veteranorum excusatione a tu
 tela. T. 9. c. 607. A.
 Veteranus miles completi militiæ
 rursus fiat tiro. T. 2. c. 978. D.
 Veterator quis. T. 9. c. 223. D.
 Veteres quidam significent. T. 1.
 c. 99. B.
 Veteres omnium rerum rationes
 conficiant in dies singulos, &
 negligens censetur pater fami
 lias, qui tabulas non conficeret.
 T. 7. c. 1401. D.
 Veteres conductores præferuntur
 novis. Vide, Conductores vete
 res.
 Veterinarii a quibus vacationem
 habent. T. 2. c. 1054. A.
 Vetullas quid potest. T. 1. c. 118.
 D.
 Vetullas ex quo tempore numete
 tor. T. 5. c. 661. E.
 Vetullas pro iure, pro titulo, pro
 causâ possessionis iusta est. Ibid.
 E.
 Vetullas semper pro lege habetur.
 T. 5. c. 658. E.
 Vetullas pro titulo est. T. 6. c. 39.
 B.
 Vetullas vim legis obtinet. Tom. 7.
 c. 397. C. & T. 10. c. 738. A.
 Vetulatem accipi pro spatio quæ
 draginta annorum. T. 9. c. 1037.
 D.
 aliquando pro vicennio. Ibid. E.
 Vexari quid sit. Tom. 9. c. 1093.
 A.
 Vexillarii equites qui dicuntur. T. 9.
 c. 937. A.
 Vexillatio est equitum, legio pedu
 tum. T. 1. c. 1082. B. & Tom. 4.
 c. 374. C.
 Vexillatio est equitum. T. 9. c. 937.
 A.
 Vexillationes comitatenses. T. 2.
 c. 956. A.
 Vexillum crucis, quod labarum voca
 tur, ex auro, & lapidibus pre
 ciosis transformatum. T. 2. c. 915.
 A. B.
 De vi, & potestate inveteratæ con
 luetudinis. T. 6. c. 413. A.
 De vi, & vi armata interdictum. T.
 6. c. 332. A.
 Vi, aut metu coactus. T. 6. c. 20. B.
 Via privata, & publica. T. 1. c. 240.
 A.
 De via publica interdicta quædam.
 T. 1. c. 240. B.
 Via vicinalis lignaria. T. 1. c. 240.
 C. A.
 Via aliena ad fundum domini cur
 non rectè legatur servo. Tom. 4.
 c. 472. D.
 Via an in partes scindi possit. T. 5.
 c. 825. E.
 Via, quæ creditores perveniunt ad
 bona debitorum, quæ sit. Tom. 5.
 c. 772. A. & seq.
 Via, vel itinere, vel actu, aut ad
 quoddam legatum, per quam par
 tem fundi legatum factum intelli
 gatur. T. 5. c. 618. A.
 De via, quæ fundo debetur. Tom. 6.
 c. 469. E. & c. 470. A.
 Via an cedi possit, si unus domini
 prædium intercurat flumen. T.
 7. c. 442. A. B.
 Via an divisionem recipiat. T. 7.
 c. 1389. B. singulis hereditibus an
 cedi possit. via. Ibid. A. an per
 partes scindi possit. Ibid. c. 1391.
 A.
 Via an duobus, vel pluribus, pro
 indiviso communem fundum ha
 bentibus, legari possit. Tom. 7.
 c. 1388. E. & c. 1389. A. an sin
 gulis viz petito in solidum com
 petat. Ibid. c. 1389. A.
 Via an possit adquiri, vel præstari
 non habenti fundum. T. 7. c. 1392.
 B. an pro parte legari, aut com
 titui possit. Ibid. c. 1388. E.
 Via per fundum legata per quam
 partem fundi constitui debeat. T.
 7. c. 436. A.
 Via significatur ætus, & iter. T. 7.
 c. 394. A.
 Via si uni ex sociis legata sit purè,
 alteri sub conditione, an dies le
 gati cedat utiliter. T. 7. c. 392. C.
 Via an uni ex sociis communem
 fundum habentibus legari possit.
 T. 7. c. 1388. E. & c. 1389. A.
 Via, & pæus an sint iura personæ
 vel

vel prædii. T. 7. c. 430. C.
 Via, quæ per plures fundos uni debet, an perdetur, si quis non ærit, nisi per unum fundum. T. 7. c. 438. C. D.
 Via habet duas semitas. T. 7. c. 456. A.
 Via gratia fructuarii concessa, an sit ius personale, vel servitus. T. 7. c. 1034. B.
 Via legata alternis annis an non utendo amittatur. T. 7. c. 1348. D.
 Via per longitudinem, & latitudinem quomodo sectur. Tom. 7. c. 455. E. & c. 466. A.
 Via publica quæ sit. T. 7. c. 441. D. in ea nihil novi facere licet. Ibid. c. 398. E.
 Via, quæ per plures fundos uni debet, an una sit servitus. T. 7. c. 418. C.
 Via cedi pro parte non potest. T. 7. c. 556. E.
 Via quid, & unde deducatur. T. 7. c. 394. A.
 Via quid sit. Tom. 7. c. 391. E. ejus genera quæ sint. c. 441. C. D.
 Via simpliciter legata, cujus electio sit, an legatarii, & an is quicumque velit per villam, & vineas ire agere possit. T. 7. c. 991. B.
 Via si legata sit a pluribus heredibus per damnationem, aut fidei commissum, an singuli heredes legatario teneantur in solidum. T. 7. c. 1391. B.
 Via quæ. T. 8. c. 598. E. & c. 940. C.
 Via publica regalis. T. 2. c. 1345. A.
 Via publicæ aut publicæ munitionum per curatores viarum, vel per viocurios, vel per redemptores, vel extra ordinem per possideores prædiorum. T. 5. c. 874. A.
 Via servitus quæ debetur in alieno fundo. T. 6. c. 335. B.
 Via legatæ dies quando cedere videtur. T. 7. c. 1392. E.
 Via servitutum an impediatur, & interruptat flumen publicum. T. 7. c. 441. E. & c. 442. A.
 Via servitutum an is amittatur, qui alio genere vehiculi utitur, quam eo, de quo actum est. T. 7. c. 468. C.
 Via usus, & cuiuscumque servitus prædiorum individuis est. T. 7. c. 1389. E.
 Si via stipulator decesserit, pluribus heredibus relicta, singuli viam vindicabunt in solidum actione confessoria, & cur. T. 7. c. 536. D. E.
 Via latitudo quæ, & an legitima sit, vel arbitraria. T. 7. c. 434. A.
 Via legatæ, vel cæus latitudo quæ constitui debeat. T. 7. c. 435. D. E. & c. 435. A.
 Via servitus dividi non potest. T. 7. c. 1388. D. E.
 Via stipulatione an transeat in emptorem fundi. T. 7. c. 391. D. E.
 Via servitutum an necesse habeat

probare, qui probavit, se diebus 300 eo itinere, & usque usum. T. 7. c. 804. C.
 Via aut sunt privata, quæ & agrariz dicuntur; aut publicæ, quæ & prætoriz, & consulares, & basilicæ, & militares. T. 7. c. 476. D.
 Via publicæ, & angustioris idem sunt. T. 9. c. 1182. E.
 Via jus est individuum, quod non potest adquiri pro parte. T. 10. c. 809. D.
 Viam publicam qui exaraverit, ad ejus munitionem solus compellitur. T. 1. c. 376. D.
 Viam qui biennio usus non esset, amissile videtur. T. 1. c. 378. B.
 Viam publicam qui exaravit, & aratro proficiscitur ad munitionem, & refectionem compellitur solus. T. 5. c. 874. A.
 Viam publicam deteriorem fieri non oportet. T. 5. c. 672. E.
 Viam dici quasi veham. Tom. 7. c. 594. A.
 Viam ad suodum communem an unusquisque stipulari possit. T. 7. c. 1389. A.
 Viam fundi dominus si stipulatus sit, & duobus relicta heredibus vita decesserit, an via singulis heredibus in solidum debeat. Tom. 7. c. 1389. A. & c. 1391. A. B.
 Viam habens an edificanti in via possit nuntiare novum opus. T. 7. c. 402. C.
 Viam ad fundum fructuarium per fundum legatum an, & quomodo heres fructuario prestat debeat. T. 7. c. 1351. B. C.
 Viam habens si cæ utatur pro parte, an eam amittat. T. 7. c. 464. B.
 Viam heredes singuli vindicare possunt in solidum, sed eis cedi non potest in solidum. Tom. 7. c. 1389. B.
 Viam, quæ præstatur fructuario, personæ servitutem esse, sicut usufructus, qui ei legatus est. T. 7. c. 1351. C.
 Viam in solidum an unus ex sociis vindicare, & omnibus vincere possit. T. 7. c. 455. C.
 Viam stipulanti si quis promiserit, & partem fundi pro indiviso venderit, an stipulatio corruptatur. T. 7. c. 1390. E.
 Viam uno ex sociis, vel heredibus in solidum vindicante, aut ex stipulante petente, quomodo ea præstetur. T. 7. c. 1389. B. & c. 1390. D. E. & c. 1391. A. per quam partem via constituenda sit, quæ indistincte promissa est. Ibid. c. 390. A. cui electio datur. Ibid. D.
 Viarum publicarum munio ab omnibus exigitur. T. 1. c. 376. D.
 Viarum publicarum curatores. T. 1. c. 478. E.
 Viarum, ac regionum curatores olim merum imperium habuerunt. T. 8. c. 792. D.
 Viarum verendarum cura ædili incumbit. T. 9. c. 1182. D.

Qui vias publicas munitioni, sine damno vicinorum id facere debent. T. 5. c. 874. B.
 Vias curabat curator reipublicæ. T. 7. c. 135. D.
 Viatica, & impensæ prædictæ, qui testes producit. T. 9. c. 176. A.
 Viatica sunt stinctorum sumptus. T. 9. c. 1087. D.
 Viaticulum, quod ministratur adolescenti illudiorum causâ, non computatur in portionem hereditariam filii. T. 7. c. 527. A.
 Viaticum dicitur etiam legatum, & cur. T. 6. c. 641. C.
 Viaticum quid. T. 6. c. 619. C.
 Viaticum unde dicatur. T. 7. c. 671. C. D.
 Viaticum quid diversimodè significet. T. 10. c. 401. D.
 Viatoria lateralia quid sint, & cur ita dicantur. T. 7. c. 971. C. D.
 Viatoria quidam sint. Tom. 10. c. 1165. D.
 Viator qui propriè dicatur. T. 3. c. 395. E.
 Viator separatur ab eo, qui *vapula*, id est, qui navigio prætervehitur, & ab eo qui transvehitur, scilicet equo. Ibid. E.
 Vicarius, qui habet fundum venalem, an debeat convicari, præferre extraneo emptori. T. 9. c. 364. D.
 Vicarius olim plerisque locis tenebatur pro convicario. T. 9. c. 450. A.
 Vicarius pro convicatio an convenerit. T. 10. c. 950. B.
 Vicaria possessio quæ sit. Tom. 7. c. 78. D.
 Vicarii peculium esse in ordinarii peculio, non contra. T. 1. c. 808. C. & c. 1456. E.
 Vicarii magistri militum, & vicarii præfecti prætorio, quis in locum substituitur. T. 2. c. 5085. A.
 Vicarii quinam propriè dicti. T. 3. c. 67. B.
 Vicarii officium. T. 2. c. 74. D.
 Vicario invito ex decreto curiæ dato vacatio biennii conceditur, & cur. T. 4. c. 867. D.
 Vicarius quis dicatur apud Romanos. T. 1. c. 1456. B.
 Vicarius omnis est peculiaris. T. 1. c. 808. C. & c. 1456. A.
 Vicarius Macedonice, Africæ, & c. T. 2. c. 74. E.
 Vicarius vicarii an esse possit. T. 5. c. 978. B.
 Vicarius servus qui dicatur. Tom. 5. c. 977. E.
 Vicarius an peculium habere possit. T. 5. c. 978. B.
 Vicarius differat a iudice dato. T. 6. c. 809. C. Dan jurisdictionem habet. Ibid. D.
 Vicarius quis dicatur. T. 7. c. 381. A.
 Vicarius olim pro convicario tenebatur. T. 10. c. 533. B.
 Vicarius quisnam sit, & quot olim fuerint. T. 10. c. 850. C. D.
 Vicarj

- Vicarius servus ordinario servo est
accessio. T. 10. c. 1262. C.
- Vicecomites, id est, concubina. T. 1.
c. 788. E. & T. 2. c. 1065. E.
- Vicedominus potest esse economus.
T. 2. c. 1203. D.
- Vicedominus quis. T. 6. c. 776. C.
- Vicennium, ac de ejusdem jure. T.
1. c. 545. D.
- De vicesima hereditatum. Tom. 3.
c. 124. A. & c. 235. A.
- De vicesima hereditatum extraneis
relictarum. T. 5. c. 632. C.
- Vicesima hereditatum, quæ sisco de-
bebat, ad quid reperta. Tom. 9.
c. 875. A.
- Vicesima legatorum ab extraneis
relictorum debebat sisco. T. 9.
c. 794. B.
- Vicissime vestigal, quod inferebatur
agrarum pro servo manumisso,
olim fuit unus aureus tantum. T.
9. c. 953. E.
- Vicissimæ hereditatis præstationi
erant tantum obnoxii extranei
heredes, non sui heredes. Tom. 7.
c. 793. E.
- Vicissimæ hereditatum procurator
Caristis quidam fuit specialis.
Ibid. D.
- Vici constant ex villis diversorum
hominum, quod plerumque sint
castello domini insignes, dicuntur
quoque castella. T. 4. c. 1175. C. ap-
pellatio pagorum latius patet. Ib.
- De Helvetia in quatuor pagos di-
viditur apud Caesarem. Ibid. D.
- Vici societates, aut communio. Vide,
Societas, aut Communio.
- Vicini causa plerumque parietibus
communibus distinguitur. Tom. 7.
c. 475. A.
- Vicini quæ propriæ dicuntur. T. 7.
c. 475. D.
- Vicini sæpe interest aut nullum, aut
non probatum vicinum habere.
T. 10. c. 860. D.
- Vicina pluribus viciorum ædium
existentibus, ex quibus partibus
quisque in possessionem mittatur.
T. 5. c. 7. D. & seq.
- De vicinis, qui confines agros ha-
bent. T. 7. c. 475. C. & seq.
- Vicinitatis ratio habetur in æli-
mando eo, quod interest. T. 10.
c. 1026. D.
- Vicino qua ratione jus aliquod con-
stitui possit. T. 8. c. 942. E.
- Vicino proximo, & superiori an pos-
sit succedere. T. 10. c. 1191. C.
- Viciorum ædes plerumque communi-
bus parietibus distinguuntur.
T. 7. c. 591. D.
- Viciorum sæpe interest ædes resti-
tuit. T. 10. c. 699. A.
- Inter vicinos, id est, affines est actio
finium regendorum. T. 7. c. 469.
C. D.
- Vicinus vicino cavet propter munus
ruine. T. 1. c. 487. B.
- Vicinus quando dicatur invitus. T.
7. c. 409. D. si opus in suo faciat,
ex quo aqua pluvia mihi nocet,
an, quando, & quæ actio mihi
detur. Ibid. c. 881. D.
- Vicinus, qui ædificium vetus reficit,
an servat præliatam formam possit
auferre vicino prospectum, & lu-
men. T. 10. c. 409. A.
- Vicinus an impune possit inferre
damnum fructuario. T. 10. c. 1180.
D.
- Vicomagistri ex plebe creabantur.
T. 2. c. 1033. B.
- Vicomagistri a quo primùm instituti.
Ibid. B.
- Victio nihil aliud, quàm convici-
um. T. 10. c. 90. C.
- Victor, & victrix non a vincendo,
sed a victo dicitur. T. 3. c. 1260.
D.
- Victor an possit appellare, si sit
omnis ratio sumptuum. Tom. 10.
c. 1239. E.
- Victoria patris filio exheredato
prodest, & quomodo. T. 4. c. 884.
C.
- Victoria locus definit esse sacer, non
ruinæ ædificii, sitque profanus
victoria. T. 4. c. 944. E.
- Victoria, & captivitas an locum
sacrum profanent. Tom. 5. c. 925.
D.
- Victoria heredia levisimi an nocet
statutæ libertati. T. 10. c. 510. B.
- Victoriam sibi parare debet unus-
quisque, qui agit ex suo jure. T. 9.
c. 175. C.
- Victoris bellæ aliam conditionem,
aliam heredis esse ait Quintilianus.
T. 5. c. 39. B.
- Victum victori condemnari in ex-
pensas, regula juris. T. 9. c. 135.
A. & c. 139. A.
- Victus victori quare omnes sumptus
litis refundere cogatur. Tom. 5.
c. 1082. A.
- Victus victori plerumque solet con-
demnari impendiorum nomine.
T. 5. c. 465. E.
- Victus victori in expensas litis est
dammandus. T. 6. c. 556. D.
- Victus victori dammandus sum-
ptuum nomine. T. 10. c. 1139.
D.
- Vicus, & pagus in quo differunt. T.
9. c. 736. D.
- Videre, & audire multum discrepant.
T. 2. c. 1133. D.
- Videre, & pati ad quid utilis. T. 10.
c. 1254. A. B.
- Videri verbum quid jurisconsultis
significat. T. 3. c. 76. A. B.
- Videri verbum junctum cum parti-
culis quæ, & aut præsumptionem
significat. T. 4. c. 579. B.
- Videri ponitur pro deberi. Tom. 4.
c. 1115. C.
- Verbo videri utebantur veteres in
ferendis sententiis. T. 10. c. 511.
C.
- Vidus vox ambigua. T. 1. c. 693.
E.
- Vidus domicilium retinet, quod ha-
bit maritus. T. 2. c. 737. D.
- Vidus quæ dicitur. T. 8. c. 613. A.
- Vidus quævis forum, & domici-
lium mariti defuncti retinet. T.
7. c. 70. C. & c. 164. D. E.
- Vidus quales olim inter Christianos.
T. 2. c. 1034. A.
- Vidua, quæ intra annum luctus ad
secundam nuptias transit, jure ci-
vili irrogatur infamia, quæ jure
pontificis tollitur. T. 6. c. 1251.
B.
- Vidua, & pupilli an suarum litium
gratiâ suam provinciam exire co-
gantur. T. 10. c. 863. B.
- De viduarum raptu. T. 9. c. 1431.
B.
- Viduas coluit Ecclesia nascens. T. 2.
c. 1030. E.
- An viduis, vel virginibus, vel utrif-
que remittatur lege Julia condi-
tio, si non nuptierint. T. 10. c. 10.
C. D.
- Viduas genus pudicitie. Tom. 2.
c. 413. C. & Tom. 9. c. 417.
E.
- Viduas injungitur conditione et,
si iterum non nuptierint. Tom. 7.
945. B. an ea conditio remitti
possit. Ibid. B.
- Viduas species pudicitie. Tom. 9.
c. 834. B. reipublicæ est inutilis.
Ibid. B.
- Viduas in iuncta conjugii a marito.
T. 10. c. 14. D.
- Viduas verita injungi a patrono.
Ibid. D.
- De viduatæ iudicia. T. 9. c. 834.
B. & seq.
- Viduatæ penam antiqui consili
invenit leges. T. 2. c. 1030.
E.
- Viduatæ conditio remittenda,
tanquam inutilis reipublicæ. T. 2.
c. 415. C.
- Viduatæ conditio quare lege Julia
remittatur. T. 10. c. 1157.
D.
- Vidua quid olim dictus fuerit. T. 3.
c. 160. D.
- Vigilantibus jus civile scriptum est.
T. 4. c. 1297. E. & T. 9. c. 354.
B. & T. 10. c. 988. C.
- Vigilantibus, non autem dormien-
tibus jura subvenire, quomodo
intelligendum sit. T. 5. c. 981.
C.
- Vigilare licet ad consequendum
suum. T. 10. c. 988. C.
- Vigiles qui, & quàm spectabiles.
T. 2. c. 80. C.
- Vigiles incendiiorum. T. 1. c. 1031.
A.
- Vigiles Urbis an testentur jure mi-
litari. T. 8. c. 149. D.
- Vigiles etiam si in Urbe præsentia
sint, vice absentium habentur. T.
9. c. 1164. C.
- Vigiles quinam sint, eorum munus,
& privilegia. Tom. 10. c. 857.
C.
- Vigilibus præpositi tribunos Augu-
stus, & super omnes præfectus vi-
gilum. T. 2. c. 1051. E.
- Vigilibus momenti tempora dilata-
ta est. T. 9. c. 1164. C.
- Vigilum cohortes Romæ primam
insistunt. T. 2. c. 1051. D.

A. vigilum Praefecto puniendi, aut torquendi remittitur ad Praefectum urbicum res est gravior. T. 10. c. 665. C.
 Viglas, idest, vigilias. T. 3. c. 361. A.
 Vigor publicae disciplinae vindictam admittit sceleris desiderat. T. 5. c. 755. A.
 Vi eximens alicquem iudicio, aut ad locum non idoneum, & inhonestum vocans, quae poena plectatur. T. 5. c. 89. E.
 Villa est pars fundi. T. 1. c. 435. D. & T. 4. c. 899. A. & T. 6. c. 210. E.
 Villa fundum sequitur tacite. Ibid. A.
 Villa quid significet. T. 7. c. 1057. D. ea legata, an videatur legatus fundus. Ibid. D. an sit accessio fundi. Ibid. D. conllat solo, & superficie. Ibid. D.
 Villae leparatur a civitatibus, & oppidis. T. 2. c. 672. D.
 Villae computantur in modum agri. T. 6. c. 210. E.
 Nequit villam domiliri possit commercii causa, prohibetur. Tom. 9. c. 1174. D. C.
 Villici definitio. T. 3. c. 292. D.
 Villici, tabularii, & negotiorum procuratores different. Tom. 2. c. 643. A.
 Villicorum iura sunt regalia. T. 2. c. 1345. E. & c. 1325. A.
 Villicus quid a dispensatore differt. T. 2. c. 1190. A.
 Villenus propter fructus pertipiens, non propter quatum praeporatur villae. T. 5. c. 430. A.
 Villicus quis dicatur, & cui operi praeporatur. Ibid. A.
 Villicus est fukeptor fructuum. Ibid. A.
 Vim manu, & viribus defendere licet; ulcisci non licet, nisi legitimis actionibus. T. 3. c. 125. D.
 Ob vim, metumque illatum iudicio publico criminaliter ex lege Julia de adulteris agi potest. Tom. 5. c. 142. A.
 Vim facere non videtur, qui iure suo utitur, & ordinarii actione experitur. T. 5. c. 800. D.
 Vim facere qui dicatur. Ibid. D.
 Vim, metumque passus qua actione utatur. T. 5. c. 131. D.
 Vim vi repellere licet. T. 6. c. 844. A.
 Vinetum nomen gallicum unde deductum. T. 2. c. 712. D.
 Vinales sileses quae dicantur. T. 6. c. 174. B.
 Vinaria vasa, idest, cupae, & dolia in cellam desolita an continentur legato fundi. T. 6. c. 744. D.
 Vinarium horreum. Vide, Horreum vinarium.
 Vincentem te si vinco, multo magis te vinco. T. 10. c. 521. C.
 Vincere plus est, quam evincere. T. 4. c. 31. A.

Si vinco vincentem te, multo magis vinco te. T. 5. c. 956. E.
 Vincit poenae causa, & manusmissi sunt dediti. T. 10. c. 198. A. B.
 Vincit servi apud dominos opus faciebant. T. 10. c. 734. D.
 Vincula publica an irrogant infamiam. T. 3. c. 428. B.
 Vincula pro vincula. T. 9. c. 2100. A.
 Vincula carceris, & carcer differunt. T. 9. c. 1391. D.
 Vincula corpori injecta auctoritate publica per se ultra non irrogant infamiam. T. 9. c. 1387. A.
 Vincula scriptura esse inventa, ad singularem poenam nefarii sceleris. T. 9. c. 1386. E.
 Vincula differunt a carcere. T. 10. c. 734. D.
 De vinculis publicis, & carceris. T. 9. c. 1386. C. & seq.
 Vinculum patris potestatis unam personam constituit inter patrem, & filiumfamilias. T. 4. c. 1159. C.
 Vinculum naturae pacto solvitur. T. 4. c. 729. E.
 Vinculum potestatis unam personam facit inter parentes, & liberos. T. 4. c. 994. D. E.
 Vinculum potestatis unius vocis, & unius personae intellectum inducit. T. 9. c. 1253. B.
 Vincemiam cogere quid sit. T. 7. c. 347. A.
 Vincemiam pendente qui emit, si unam legere prohibetur a venditore, adversus cum petentem, pretium exceptione uti potest. T. 7. c. 793. C.
 Vincemiarum feriae solennes. T. 5. c. 12. D.
 Vindex quinquam proprie dicatur. T. 3. c. 132. C.
 Vindex quis dicatur. T. 7. c. 225. B.
 Vindex assiduus quis dicatur. T. 8. c. 524. A.
 Vindex Vitelliorum servus libertate, & civitate donatus, & cur. T. 9. c. 942. A.
 Vinciantur non tantum res singulae, sed & grex quilibet legatus. T. 7. c. 131. C.
 Vincicare quid sit. T. 7. c. 225. A.
 Vincicare rem qui cepit, an interdictioni Ut possidetis agere possit. T. 7. c. 272. B. C. an decurrere possit ad interdictionem Ut possidetis. Ibid. C. an pendente iudicio in rem agere possit Ut possidetis. Ibid. D.
 Vincicari potest jus universale, aut jus universum successionis. T. 6. c. 434. A.
 Vincicari posse rei communis partem pro indiviso, etiam si incerta sit. T. 7. c. 235. E.
 An vincicari possint liberi homines. T. 7. c. 228. B.
 Vincicari an possit incerta pars. T. 8. c. 154. E.
 Vindicatio rei quid. T. 1. c. 744. C.

Vindicatio rei civilis proprietario competit. T. 1. c. 747. A.
 Vindicatio pro vindicta. Tom. 3. c. 100. E.
 Vindicatio triplex. T. 3. c. 132. B.
 Vindicatio directa potior est, quam praetoria. T. 4. c. 271. D.
 Vindicatio extero non datur, sed conditio ob causam causam non sequitur. T. 4. c. 257. D.
 Vindicatio alienatione finitur. T. 5. c. 657. D.
 Vindicatio est dominii actio. T. 5. c. 904. D.
 Vindicatio Falcidiae ubi locum habet, ubi interdictionem quod legatorum est supervacuum. Tom. 5. c. 794. D. E.
 Vindicatio in re praesenti olim facta fuit, nunc mos ille mutatus est. T. 5. c. 375. E.
 Vindicatio olim in re praesenti, si aut & nuntiatio novi operis facta est. Ibid. E.
 Vindicatio usufructus quomodo fiat. T. 5. c. 174. A.
 Vindicatio pignoris quomodo fiat. Ibid. A.
 Vindicatio usufructus non est conditio indebiti. T. 5. c. 904. D. E. & retro, ubi est conditio indebiti, non est vindicatio. Ibid. D.
 Vindicatio, & conditio quomodo differant. T. 5. c. 904. D. E.
 Vindicatio servitutis praedii rustici, vel urbani, quare non numeratur inter genera vindicationum. T. 5. c. 374. A. B.
 Vindicatio proprietatis quomodo instituitur. Ibid. A.
 Vindicatio possessionis quo interdictione fiat. Ibid. A.
 Vindicatio usufructus. Tom. 6. c. 35. B. C.
 Vindicatio hereditatis. T. 6. c. 434. A.
 Vindicatio gregis, & peculii. T. 6. c. 435. E.
 Vindicatio directa, & utilis. T. 5. c. 334. B.
 Vindicatio servitutis. Ibid. C.
 Vindicatio liberi hominis quid sit. T. 7. c. 228. B.
 Vindicatio quid. T. 7. c. 225. A.
 Vindicatio est ex tabularum legibus. T. 7. c. 401. B.
 Vindicatio servitutis per actionem confessionis agitur. T. 7. c. 224. D.
 Vindicatio possessionis quid. Ibid. D.
 Vindicatio finium quae. Ibid. D.
 Vindicatio homini, seu proprietatis quae. Ibid. D.
 Vindicatio est, ad finem diruto casa aliquo. T. 7. c. 615. A.
 Vindicatio praetoria triplex est, siue pericaria, vestigialis, & Publiciana. T. 7. c. 344. B.
 Vindicatio rei in quem competit. T. 7. c. 292. B.
 Vindicatio incerte partis est, si iudicia causa interveniat. Tom. 7. c. 136. A.

Vindicatio de quibus rebus esse possit, & de quibus vindicatio esse non possit. Tom. 7. c. 332. C.

Rei vindicatio, & publiciana actio in quo differunt. T. 7. c. 347. B.

Vindicatio masculina. T. 7. c. 337. A. B.

Vindicatio duplex est, civilis, & pratoria, seu, quod idem est, directa, & utilis. T. 7. c. 343. B.

Vindicatio cui competat. Tom. 7. c. 315. B.

Vindicatio cui competit, & adversus quos. T. 7. c. 295. A.

Vindicatio. Vide, Rei vindicatio.

Vindicatio ad quid, & cui competit. T. 8. c. 937. B.

Vindicatio rerum corporaliū quid a vindicatione rerum incorporealiū differt. T. 8. c. 1104. C.

Vindicatio pratoria publiciana. T. 8. c. 505. B.

Rei vindicatio specialis an differat a petitione hereditatis. Tom. 9. c. 157. A. B.

Vindicatio duplex, alia specialis, alia rerum universalium. T. 9. c. 150. D. E.

Vindicatio datur domino, vel quasi domino. T. 9. c. 1196. B.

Vindicatio rerum amotarum. T. 9. c. 545. E.

Vindicatio pignoris in quem extenditur usque ad 49. annos. T. 9. c. 1301. B. C.

Vindicatio specialis quando tollitur, & quando non. T. 9. c. 1173. B.

Vindicatio usufructus quibus verbis significatur. T. 9. c. 203. B.

Vindicatio possessionis nulla prodita est iure civili. T. 9. c. 1166. B.

Vindicatio ei soli competit, qui dominus est. T. 10. c. 308. B.

Vindicatio utilis an competat non domino. Ibid. B.

Vindicatio sumpta pro hereditatis petitione per fideicommissum non petitur, sed extraordinaria persequutione. T. 10. c. 314. C.

Vindicatio non acquiritur ignoranti legatario. T. 10. c. 408. E.

Vindicatio triplex. T. 10. c. 671. C.

Vindicatio an personam obliget. T. 10. c. 707. A.

Vindicatio an utiliter opponatur exceptioni doli. T. 10. c. 708. A. B.

Vindicatio rerum singularium est in rem, non in personam. T. 10. c. 941. C.

Vindicatio est actio certi. T. 10. c. 947. D.

Vindicatio nihil aliud est, quam assertio domini. T. 10. c. 979. A.

Vindicatio est effectus; finis, & exsequutio domini sui. Ibid. D.

Vindicatio quomodo olim fiebat, & quam sit actio. T. 10. c. 1183. B.

Vindicatio an transmittatur in heredem. T. 10. c. 1193. B.

Io vindicationis formula dux sunt causae. T. 3. c. 250. B.

Vindicatio formula. Tom. 2. c. 172. A. & seq.

Vindicatio propria causa est dominium, publicianae bonae fidei possessio. T. 4. c. 701. E.

Vindicatio legis legatum proprie dari dicitur ab ipso testatore. T. 7. c. 1233. E.

Vindicatio legis legatum explicatur. T. 7. c. 1095. E. & c. 1096. A.

Vindicatio fundi se offerens possessoris nomine, damatur ex proprio dolo, quia decepti acrimonia. T. 5. c. 154. B.

Vindicatio dari ei, cui servus, aut filiusfamilias, qui habebat liberam peculii administrationem, rem peculiarem vendidit, & tradidit. T. 7. c. 318. C.

Vindicatio alii habent, alii non habent, sed possessionem, & retentionem. T. 7. c. 585. D.

Vindicatio rei qui habent, habent directum actionem communem dividendo. Ibid. D. E.

De iis, qui vindicationem habent, & de his, qui non habent vindicationem. Ibid. D. E. & seq.

Per vindicationem legatum cur sic appellatur. T. 7. c. 285. B.

Vindicatio rei utilem habet is, qui rem alienam immobilem longo tempore possedit bona fide, & iusto titulo contra dominum rem vindicantem, & creditorem hypothecarium. Tom. 9. c. 1045. C.

Vindicatio rei domino dari cum effectu adversus eum, qui ex nulla iusta causa possidet fundum alienum. T. 9. c. 1015. D.

Vindicatio non tenetur, qui habet pretium. T. 1. c. 1263. A.

De vindicatione servitutis. T. 6. c. 35. B. & seq. & T. 7. c. 479. D. & seq.

Vindicatio absolvi eum, qui probaverit, se desisse possidere sine dolo. T. 7. c. 869. E.

Vindicatio qui agit, agit quasi in possessorem. T. 7. c. 290. E.

De vindicatione incertae partis ex iusta causa. T. 7. c. 589. E.

De vindicatione gregis. T. 7. c. 231. C. & seq.

De vindicatione rei, siue proprietatis, & servitutis. T. 7. c. 585. D.

De vindicatione partis. T. 7. c. 231. C.

De rei vindicatione editum fuit de tota re, quae vindicatur. T. 7. c. 341. C.

De rei vindicatione. T. 7. c. 224. D. & seq. in quo differat a ceteris vindicationibus. Ibid. c. 225. D.

In rei vindicatione probandi munus est actoris, non rei. Tom. 9. c. 284. D.

Vindicatio rei tenetur non so-

lūm; qui dolo possidet, sed etiam qui possidere desit. T. 9. c. 339. C.

Vindicatio possessionis. Tom. 1. c. 746. D.

Vindicatioes, & actio publiciana in quo differunt. T. 7. c. 348. E.

Vindicatioes quo maxime alio verbo significentur. T. 8. c. 1100. E.

In vindicationibus singularibus res tantum veniunt, non actiones. T. 1. c. c. 1263. D.

In vindicationibus compensationi locus non est. T. 4. c. 735. C. D. & T. 6. c. 67. B.

In vindicationibus neminem cogi dicere titulum possessionis suae. T. 9. c. 175. D.

Vindicatioes genera plura sunt. T. 5. c. 379. A.

Vindicatioes varia genera. T. 7. c. 284. D.

Vindicatioes species. T. 8. c. 1114. D.

Vindicatioes appellatio unde proficitur. T. 4. c. 353. C.

Vindicatioes genera quatuor, nec plura, & quae. Tom. 9. c. 129. B.

Vindicatioes divisio. Tom. 10. c. 933. A.

Vindicatioes item res praesens. T. 4. c. 334. C.

Vindicatio res cum fructibus exstantibus tam a bonae fidei possessore, quam a male fidei possessore. T. 9. c. 219. D.

Qui vindicatur est, quid debet prius requirere, & explorare. T. 7. c. 314. D.

Vindicatioes maxime desiderat sibi exhiberi rem, quam vindicaturus est. T. 10. c. 947. A.

Vindices. T. 3. c. 67. A.

Vindicatio iure, atque in loco praesenti fiebat. T. 2. c. 172. C.

Vindicatio, id est, possessio. Ibid. B.

Vindicatio nomen unde deductum. T. 2. c. 445. A. & T. 9. c. 948. A. B.

Vindicatio ex lege 12. tabularum secundum libertatem dabatur. T. 2. c. 172. C. & T. 3. c. 584. D.

Vindicatio an dentur secundum libertatem. T. 1. c. 903. B.

Vindicatio libertatis causa quando datur. T. 5. c. 686. D.

Vindicatio datur in liberali causa. T. 9. c. 980. B.

Vindicatio datur a iudice in iudiciis in rem interitum dum de proprietate disceptatur. T. 10. c. 937. D.

Vindicatio unde sic dicitur. Ibid. E.

Vindicatio nomen unde venerit. T. 1. c. 903. B. C.

Vindicatio secundum libertatem prius dedit Brutus. Ibid. B.

Vindicatio dato, gallice *la juyssance, la recense*. Tom. 10. c. 937. E.

Vindicatio quid. T. 1. c. 837. E. & T. 9. c. 942. B.

Vindicatio est contra bonos mores, ius est

- est bonis moribus tuendi se, non uti scendi. T. 4. c. 705. D.
- De vindicta. T. 9. c. 938. D. & seq.
- Vindicta, & infamia sunt in conditione rerum amotarum & in conditione furtiva. T. 10. c. 956. D.
- Vindicta nomen unde deductum. T. 4. c. 444. E. & c. 445. A. & T. 9. c. 934. A. B.
- Vindicta iudicium expectans criminis, per alios intendi non potest. T. 4. c. 1591. D.
- Vinea primum putanda, vel farpenda est, deinde pedanda. T. 6. c. 472. D.
- Vinea reditus an, & cur amplior, & utilior hominibus sit, quibus prati. T. 5. c. 974. A.
- Vinearum appellatione quid significetur. T. 7. c. 435. B.
- Vinearum possessio an sit utilis, quim pratorum. T. 10. c. 752. A.
- Vinearum nomen quid intelligatur. T. 10. c. 1178. C.
- Vineis quæ res iunguntur. T. 7. c. 611. E.
- Vineis imposita si sit servitus, an imposita videatur vineis, & vitibus, an solo. T. 7. c. 435. C.
- Vina dolaria. T. 3. c. 52. A.
- An vina legata videantur, legati domo instructi. Tom. 4. c. 1135. A.
- Vina priora sæpe effusa fuisse defuitorum, ut dulcia adhuc recentia recipiantur, Plinius scribit. T. 7. c. 1455. B.
- Vinariis vasis quæ adiuverentur. T. 7. c. 1448. E.
- Vini petiti iuramento facienda officio iudicis. T. 7. c. 681. C.
- Vini accessiones quæ. T. 7. c. 1448. A.
- Vini accessio an sit mensura. T. 7. c. 1448. A. ejus appellatio generalis est. Ibid. c. 1455. D.
- Vini appellatione an contineatur desrutum, acinaticum, pulsum. T. 7. c. 1457. A. B.
- Vini appellatione an contineantur liquores, qui condituræ loco sunt, ut acetum. T. 7. c. 1456. E. & c. 1457. A. an contineantur, quæ in vini vicem bibuntur a lendi causâ. Ibid. 1456. E. an mulsam, conditum, & mulam, & cervisia, cydonium, pyratum, quæ contineantur. Ibid. E.
- Vini appellatione an alie potiones contineantur, & quæ illæ sint. T. 7. c. 1455. D. & seq.
- Vini certâ mensura in annos singulos legati ex certo fundo, si nihil, vel minus natum sit, an legatario nihilominus vinum debeatur. T. 7. c. 1454. A.
- Vini electione datâ, si legatarius elegerit acetum, an electio consumatur. T. 7. c. 1459. B.
- Vini certâ mensurâ legati, quod in illa vinea natum erit, si minus natum sit, an debeatur amplius, quim natum sit. T. 7. c. 1454. A.
- Vini peculiaris legato continebitur, quod servi nomine vini habuerunt. T. 7. c. 1458. A.
- Vini legato an acetum quoque contineatur, quod paterfamilias vini numero habuit. T. 7. c. 1445. C.
- Vini assignatio, & clavium datio pro traditione fuit, si modò sint post degustationem. T. 10. c. 445. C.
- Venditio ad mensuram facta ante admensoem perfecta non est. Ibid. E.
- Vini venditor si est in mora tradendi vini, quid fiet. T. 10. c. 755. B.
- Vino legato, amphoræ, & cadi debentur. T. 3. c. 51. D.
- Vini legato an mulsam contineatur. T. 7. c. 1455. E.
- Vino legato cum vasis, an etiam illud debeatur, quod est in doliis. T. 7. c. 1449. C.
- Vino legato non adjectâ quantitate, an omne vinum legatario præstetur. T. 7. c. 1447. A. & c. 1452. D. E.
- Vino legato per averfionem, an omne vinum, quod testator habuit legatario debeatur. Tom. 7. c. 1452. D. E.
- Vino legato, si in eo accipiendo moram fecerit legatarius, an ei integrâ sit actio ex testamento legati nomine in heredem. Tom. 7. c. 1453. D.
- Vino legato, si non adjectum sit cum vasis, an vasa quoque legata videantur. T. 7. c. 1447. E.
- Vino legato, debentur vasa. T. 7. c. 1178. B.
- Vino vendito, sequuntur vasa. Ibid. B.
- Vino, vel oleo generaliter legato, nullâ adjectâ mensurâ, vel pondere, an legatum valeat. T. 7. c. 989. E.
- Vino vendito, an vasa quasi accessiones emptorem sequantur. T. 7. c. 1448. B.
- Vino vendito, emptore cessante, & frustrante, an idem vinum venditor alii vendere possit. T. 7. c. 1454. B.
- Vino vendito, si emptor post diem vino admetiendo finitum cessaverit, an venditor vino effuso doliâ evacuare possit. T. 7. c. 1453. E. & c. 1454. A. & seq.
- Vino vendito, vel legato, si legatarius, vel emptor moram fecerit, an venditor, vel heres vinum præstare cogatur, antequam consequuti fuerint, quanti alia doliâ conduxerint. T. 7. c. 1454. A. B.
- Vino vendito, vel legato, an doliâ contineantur. T. 7. c. 1448. E.
- Vino vendito, etiam vasa vinaria vendita videntur. T. 8. c. 665. A.
- Vino legato quid contineatur. T. 10. c. 1127. A.
- Vinum novum a novembri mense datur militibus. Tom. 2. c. 953. E.
- Vinum honorarium est, quod honoris causâ offertur. T. 4. c. 1001. C.
- Vinum quod, & quando homini venenum esse possit. T. 5. c. 954. A.
- Vinum defunditur ex doliis, cum vina deplentur, vel decapulantur, id est, cum evacuantur intotum. T. 6. c. 474. D.
- Vinum vetus recentare quid sit. Ibid. D.
- Vinum peculiarare quod. Tom. 7. c. 1458. A.
- Vinum salernum, & surrentinum non erat usui ante vigesimum, vel trigessimum annum. T. 7. c. 635. E.
- Vinum de doliis, id est, vinum novum. T. 7. c. 634. B.
- Vinum doliare, id est, vinum novum. Ibid. B.
- Vinum amphorarium, id est, vinum vetus. Ibid. B.
- Vinum diffusum, id est, vinum vetus. Ibid. B.
- Vinum aminum quod sit. T. 7. c. 1459. B.
- Vinum an pereat emptori, si post moram ejus perierit factio venditoris. T. 7. c. 1448. D.
- Vinum an sit in pœnu. Tom. 7. c. 1446. D.
- Vinum an venditor cussidere possit, si diem ad metiendum præstitit emptori, nec intra diem admetendum sit. T. 7. c. 1448. C.
- Vinum de euppa quod sit. T. 7. c. 1451. A.
- Vinum diffusum quod sit. Ibid. A.
- Vinum doliare quod sit. T. 7. c. 1450. E. & c. 1451. A.
- Vinum græcum quod sit. Tom. 7. c. 1459. C.
- Vinum legatum si totum coacuerit vivo testatore post factum testamentum, an legatum extinguatur. T. 7. c. 1457. D.
- Vinum legatum, si vasa legata non sint, an cum vasis debeatur. T. 7. c. 1447. E.
- Vinum mutuo datum, ubi peti, & dari debeat. Tom. 7. c. 1298. A.
- Vinum, oleum, & ceteri fructus an sint villæ, vel fundi. T. 7. c. 981. A.
- Vinum qui legat, an omne vinum, quod habet, legatili videatur. T. 7. c. 1452. E.
- Vinum qui legat, cum non habet, an de metro vino sensisse videatur. T. 7. c. 1445. D. E.
- Vinum quid propriè sit. Tom. 7. c. 1455. D.
- Vinum vetus si legatum sit, quomodo

- modo id æstimetur : Tom. 7. c. 1458. C.
- Vinum doliare debetur sine doliis, foris, cupis. T. 2. c. 628. B.
- Vinum exportari non debet. T. 9. c. 359. E.
- Vinum qui debet, aut oleum, quantum vinum est damnatur æstimatio iudeis. T. 10. c. 539. A.
- Vinum qui simpliciter dicit, rem incertam dicit. T. 10. c. 541. A.
- Vinum si sit degullatum, etiam non traditis clavibus, vini periculum pertinet ad emptorem. T. 10. c. 617. E.
- Vinum generat oblivionem. T. 10. c. 905. B.
- Vinum si veniat ad mensuram, faciendi est mensura, antequam periculum ad emptorem pertineat. T. 10. c. 1012. B.
- Vinum duobus paucipue modis corruptum, & mutatur. T. 10. c. 1009. D.
- Vincuri qui, Tom. 1. c. 479. A. & T. 5. c. 874. A.
- Violare consuetudines sacras est sacrilegium. T. 9. c. 1455. A.
- Violata nomen non pro vi accipi, sed pro stupro sine vi illato. T. 3. c. 148. E.
- Violator occiditur impune. Tom. 1. c. 305. C.
- Violatores sepulchrorum. Tom. 9. c. 1437. E.
- Violentus possessor est omnis invasor. T. 9. 1154. D.
- Vir bonus quis dicatur. Tom. 3. c. 26. C.
- Vir adulter repudio ab uxore separari potest. T. 2. c. 1073. C.
- Vir adulterii accusari non solet. T. 4. c. 282. D.
- Vir bodie jure codicis accusari adulterii non potest, mulier potest. T. 4. c. 791. C.
- Vir genere nobilitas feminam. T. 5. c. 543. B.
- Vir bonus, Viri, Bonus vir.
- Vir bonus est verus æstimator, & arbiter æquitatis. T. 5. c. 988. D.
- Vir omni culpa, & dolo cætera, mulier actione de dote non tenetur. T. 6. c. 545. E.
- Vir bonus quis. T. 7. c. 9. D. bonus civis quis. Ibid. D.
- Vir doctissimus notatus. Tom. 7. c. 1148. A.
- Vir. Vide, Maritus.
- Vir, & uxor quando sibi invicem succedunt. T. 9. c. 674. C. & seq.
- Vir si uxori post divortium dotem promittat, mulier est creditrix, licet dos non interveniat. T. 10. c. 416. E.
- Virgo, etiam si comburendi causa habeatur, non continentur lignorum appellatione. Tom. 4. c. 591. E.
- Virgarum, fustium, & flagellorum jus habuit Praefectus vigiliæ.
- Tom. 10. c. 857. D. E.
- A Virgilio, aut Homero incipiunt grammatici. T. 1. c. 1035. B.
- Virginitas an ex aspectu rei judicari possit. Tom. 6. c. 1129. B.
- Virginis causam dedit successioni. T. 1. c. 902. D.
- Virginus cur filiam suam interfecit. Ibid. D.
- De virginum rapto. T. 9. c. 1432. B. & seq.
- Virgo, siue solibus ceduntur liberi homines, non flagellis, flagris, loris. T. 7. c. 126. E.
- Virgo filiafamilias. T. 3. c. 176. D.
- Virgo pro impubere. T. 3. c. 148. E.
- Virgo non tantum est integritatis nomen, sed & tenetæ ætatis. T. 4. c. 1434. D.
- Virgo pro muliere. T. 7. c. 697. E.
- Virgo interdum pro muliere usurpatur. Ibid. E.
- Ultra vires peculii dominus non tenetur. T. 6. c. 98. B.
- Viri sexagenarii idonei ad generandum. T. 1. c. 325. B.
- Viri illustres, & qui super nos sunt, per procuratores possunt adionem injuriarum criminaliter vel petique, vel suscipere. Tom. 1. c. 245. E.
- Jo viri manum convenire quid sit. T. 5. c. 397. B.
- Viri sunt cives simpliciter, & absolute. T. 6. c. 76. B.
- Viri iterantes nuptias, exsistentibus liberis ex priore matrimonio. T. 9. c. 459. E.
- Viri. Vide, Homines.
- Viri, illustres inviti testimonium non dicunt. T. 9. c. 395. E.
- Viri boni saepe dicti sunt patroni, ac illi, quantum sumptu vivimus, creditores, generatores. T. 10. c. 582. D.
- Viria vestigia castuum occupavit, apud Tertullianum. T. 3. c. 272. C.
- Viridaria, vel viridaria. Tom. 1. c. 314. D.
- Viridaria an habere liceat, si adificia debeant servitutem altius non tollendi. T. 7. c. 400. C.
- Viridaria ponere non est altius tollere ædes. Ibid. C. D. & c. 413. D.
- Viridaria quid sint, & an impediant prospectum. T. 7. c. 400. C. D.
- Virile officium est tutela. T. 4. c. 1090. D. decreto, & consensu Principis est quoque officium mulieris. Ibid. D.
- Viriles obligationes quæ vocantur. T. 4. c. 269. C. D.
- Viriles partes quæ dicantur. T. 5. c. 841. A.
- Viriles portiones facit enumeratio personarum. T. 9. c. 1097. E.
- Virilis nomine rata significatur. T. 9. c. 896. B. & c. 905. A.
- Viriola, victoriola, victoria. T. 3. c. 28. A.
- Viro credendum est concubitus alleganti. T. 6. c. 1080. C.
- Viros summates, & matronas per nuntium, aut epilolam adiri solere, Epistulus dicere solitus est. T. 5. c. 408. C.
- Virtus animi est propria, quia semperna, cætera mutata. Tom. 5. c. 392. B.
- Virtus est constans, & perpetua. T. 7. c. 51. A.
- Virtus moralis unde venit. T. 7. c. 50. C.
- Virtus auctoris sequitur heredem. T. 9. c. 1000. B. bona fides defuncti proficit heredi ad usufructum. Ibid. B.
- Virtutem solam beatum facere. T. 9. c. 13. D.
- Virtutes aut sunt animi, aut corporis. T. 7. c. 50. B.
- Virtutes animi quæ sint. Ibid. B. C.
- Virtutes voluntariæ quæ. Ibid. C.
- Virtutis nobilitas, non generis claritas Deo pratum munusculum facit. T. 4. c. 1003. E. & c. 1004. A.
- Vit quid sit, & per vim quæ taceat. T. 1. c. 959. D.
- Vit est necessitas voluntati contraria. Ibid. D. & c. 1485. C.
- Vit publica, & vit privata quid dicantur. T. 1. c. 875. C. & T. 2. c. 195. C.
- Vit omnis armata est publica, non contra. T. 1. c. 885. C.
- Vit possessionem admittit. Tom. 1. c. 1401. C.
- Actionibus, iuro, & jurisdictioni nihil est tam contrarium, quam vit. T. 1. c. 966. E.
- Vit bonorum raptorum. Tom. 1. c. 867. A.
- Vit armata est, quæ fit ferro, & viribus. T. 4. c. 652. B.
- Vit simplex quæ est. Ibid. B.
- Vit pro majore vi, & atrociori, & fava. T. 5. c. 141. D.
- Vit civilis non est vit. T. 5. c. 800. E.
- Vit, & metus qui in iure intelligatur. T. 5. c. 141. D.
- Vit, & potestas quæque inofficiosa testamenti quæ sit. T. 5. c. 897. A.
- Vit civilis quæ sit, & dicatur. T. 5. c. 800. E.
- Vit major morbus fonticus, adversa tempestas, vit fluminis: hi tres casus majores, quibus obviamus iri non potest, excusant a morem, & iudicem. T. 5. c. 411. E. & c. 412. A.
- Vit alia armata, alia inermis. T. 7. c. 22. D.
- Vit, & injuria propulsanda. Ibid. C.
- Vit quædam Romæ erat civilis, quotidiana, & festuaria. T. 8. c. 551. A. B.
- Vit publica est, quæ contraria est rei, juri publico. T. 9. c. 1430. A.
- Vit privata est, quæ est contraria rei.

rei, jure privato. Ibid. A. B.
 Vis quotidiana. Vide, Interdictum de vi quotidiana.
 Vis publica, & vis privata quæ est. T. 9. c. 1439. A.
 Vis major nun venit in commodato, nec in pignore. T. 9. c. 1197. D. E.
 Vis divina. T. 9. c. 298. E. Vide, Casus majores.
 De eo, cui vis facta est, si vim rerum direptarum probare non potest, quid agendum erit. T. 9. c. 1150. C.
 Vis dans causam contractui bonæ fidei vitiat ipso jure contractum. T. 9. c. 371. E.
 Vis divina pertinet ad emphiteuticarium. T. 9. c. 417. C.
 Vis, & metus dans causam contractui bonæ fidei, cum vitiat ipso jure. T. 10. c. 655. B.
 Vis major pertinet ad emphiteuticarium, secus est in locatore. T. 10. c. 668. C.
 Vis omnis non improbat. T. 10. c. 1030. A.
 Vis quotidiana quænam sit apud Ciceronem. Tom. 10. c. 1175. C.
 De vi armata, ac de vi quotidiana, interdictum duplex. T. 1. c. 965. B.
 De vi, & de vi armata interdictum. T. 1. c. 285. B.
 De vi interdictum duplex. Tom. 3. c. 140. C.
 Vi quomodo quis deieciatur. T. 1. c. 479. C.
 Quod vi, aut clam. T. 1. c. 834. B.
 De vi ulciscenda, ac defendenda. T. 3. c. 126. C.
 Vi gella esse debent irrita. Tom. 1. c. 630. C.
 Vi actoris nullius esse momenti. T. 2. c. 1335. B.
 Vi bonorum raptorum tenetur is, cuius dolo rapuit alter, non furti. T. 4. c. 337. A.
 Vi quod fit, dolo malo fieri intelligitur. T. 5. c. 79. B.
 Vi rapere, vi facere quis videtur. T. 8. c. 521. E. c. 522. A.
 Vi, aut clam facere quis dicatur. T. 7. c. 455. E.
 De vi criminali mota questione, & de possessione, aut proprietate civilis, ultra prior expeditenda. T. 7. c. 150. B. C.
 De vi quot modis queratur: & si civiliter, an de possessione relinquenda queratur. Ibid. B.
 Vi rapta res an verbo perisse continetur. T. 8. c. 488. E.
 Qui vi alienam possessionem pervasit, extra ordinem punitur ex constitutionibus Principum. T. 9. c. 1151. A. & seq.
 Qui vi possessionem deiecit, quomodo punitur. Ibid. A.
 Pro vi habentur blanditiæ, & illecebre, pitiæ, tectoria lingua, & hamati sermones in crimine raptus. T. 9. c. 1433. C.

De vi bonorum raptorum. Tom. 9. c. 1460. C. & seq.
 De vi actio. Vide, Actio.
 De vi bonorum raptorum actio. T. 9. c. 1157. B. Vide, Actio de vi bonorum raptorum.
 De vi quotidiana interdictum, & cui datur. T. 9. c. 1149. A.
 De vi armata interdictum cui datur. Ibid. A.
 De vi exceptio in quo distat ab interdicto unde vi. T. 9. c. 1245. C.
 De vi armata interdictum adversus quem datur. T. 9. c. 1149. A.
 Interdictum unde vi an pertineat ad res mobiles. Tom. 10. c. 188. E.
 Competit cujusque rei possessori, qui vi dejectus fuerit. Ibid. E.
 Interdictum quod vi, aut clam facilius datur ei, qui fundum conduxit, quam ei, qui precario habet. T. 10. c. 234. E. huic datur res utenda tantum, illi etiam fructus. Ibid. E.
 Vi bonorum raptorum damnati an prohibeantur testimonium ferre. T. 10. c. 606. C.
 Vi, metusve causâ quæ sunt gella, negotia Prætor rekindit. T. 10. c. 890. B.
 De vi pactum an valeat. Tom. 10. c. 1179. E.
 Vim facit, qui aliquem domi inclusit, vel ferro vincit. T. 1. c. 367. D.
 Contra vim vi experiri juris est naturalis, gentium, & civilis. T. 1. c. 955. B.
 Vim vi propulsare omni jure comparatum. T. 3. c. 126. C.
 Vim vi repellere licet. Tom. 4. c. 654. B. & Tom. 7. c. 22. D.
 Vim qui faciat. T. 8. c. 796. E.
 Vim vi depellere esse naum ex jure gentium. T. 7. c. 25. B.
 Vim pro pellere permittitur. T. 9. c. 1150. B.
 Is, qui per vim possessionem invaluat ejecto possessore, civiliter tenetur in duplum. T. 9. c. 1157. A.
 Vim majorem non pertinere ad inquilinum. T. 9. c. 410. C.
 Si per vim, vel alio modo absentis perturbata sit possessio. Vide, Interdictum.
 Vim majorem locator agnoscit. T. 9. c. 410. A.
 Vim inferre ex intervallo ad recuperandam possessionem, non est propulsare vim, sed ulcisci. T. 9. c. 1150. B. C.
 Vim, & raptum saepe comitantur homicidia. T. 9. c. 1455. D.
 Adversus vim majorem in alluvione nulla est ratio munendi se. T. 9. c. 1055. B.
 Vim propulsare quid sit. Tom. 9. c. 1150. B. C.
 Vim majorem, & divinam, live-

iram divinam locator horrocorum non præstat. T. 9. c. 406. C.
 Vim vi defendere omnes leges, omnia jura concedunt. T. 10. c. 417. A.
 Vim convocatis hominibus qui fecit, tenetur lege Julia de vi privata. T. 10. c. 575. C.
 Vim, aut metum passio competit electio, ut agat actione quod metus causâ, quæ est restitutoria, vel rei vindicatione, ita tamen ut altera electio, altera consumatur. T. 10. c. 890. D.
 Per vim siquis dejectus sit possessionem prædij, quænam erit actio. T. 10. c. 926. D.
 Viskata, & hamata munera. Tom. 1. c. 1103. E.
 Viskata indultio. Tom. 5. c. 1055. E.
 Viskatum munus spe eliciendi aliquid. T. 9. c. 234. A.
 Viscella lex. T. 9. c. 1439. B. Vide, Lea Viscella.
 Viscitationis jura præscribi non possunt. T. 6. c. 915. B.
 Jus visitationis amitti non potest. T. 6. c. 916. B.
 Viskatores dicuntur *supra*. T. 2. c. 21. A. B.
 Viskatores quænam dicantur. T. 10. c. 810. D. E.
 Viskatoribus prælati debentur annonæ. T. 6. c. 778. B.
 Viskelo quænam sit proprietas. T. 10. c. 459. C.
 Viskelones qui olim fuerint. T. 1. c. 948. A.
 Vita utenda data est. T. 3. c. 325. C.
 Vita quo vivimus, nobis non accidit, sed est de substantia nostrâ. T. 10. c. 275. B.
 Vita in actu primo est substantia, per reductionem, non accidens. Ibid. B.
 Vita cognatorum ultra septimum gradum consilire non potest. T. 10. c. 500. E.
 Vitæ usum, tanquam pecuniæ, natura homini dedit, nulla præstitit. T. 3. c. 325. C.
 Adversus vitæ periculum, quod intentat Princeps, vel magistratus, nemini licet se defendere, & cur. T. 7. c. 22. D.
 Vitæ adimenda potestas, juris gladii præcipua pars est. T. 10. c. 383. E.
 Vita suam, & salutem tueri provocato permittitur. T. 4. c. 835. A.
 Vitanda sunt in jure ridicula. T. 4. c. 1131. B.
 Vitellius Cæsar legatus Pilatum omni potestate exutum Romanum mittit. T. 10. c. 95. C.
 Vites qui cadunt, concutuntur ut latrones. T. 3. c. 225. D.
 Vitia defuncti non excludit heres ignoratione sui. T. 4. c. 1459. D. E.
 Vitia testamentorum non viciant testa-

- testatoris voluntatem. T. 4. c. 688. E.
- Vitia stipulationum vitiaque obligacionem. T. 4. c. 589. A.
- Vitia, & mendum quando voluntatem testatoris non vitiant. T. 4. c. 1072. A.
- Vitia esse temporaria. T. 7. c. 511. A.
- Vitia possessionum tria, & quae sunt. T. 9. c. 1150. A.
- Vitia aliorum cernere, oblivisci suorum futilitatem proprium est. T. 9. c. 852. C.
- Vitia a maioribus contracta perdurare, & successorem auctoris sui culpam comitari, successorem scilicet universi iuris. T. 9. c. 1000. A. B.
- Vitia in servo futura non praestat venditor. T. 10. c. 1031. A.
- Vitio rei subdito, non statim vitium furis, aut personae tollitur. T. 5. c. 725. B.
- Cum vitio qui possidet, non utique semper vim iure propulsat. T. 10. c. 697. B.
- Vitiosa possessio male fidei est, & sic inutilis usufructui ejus. Tom. 5. c. 739. E.
- Vitiosa possessio quae dicitur. T. 5. c. 743. B. C.
- Vitiosa servi possessio domino non est. Ibid. B.
- Vitiosam rem qui vendit, & tradit, vitio comperit, quanti agitur. T. 10. c. 765. C.
- Quoties vitiosum cautum est, non casum videtur. T. 4. c. 97. E.
- Vitiosae possessiones quae sunt, & quando accidunt. T. 5. c. 804. A.
- Vitiosum ubique est, quod nimium est. T. 5. c. 861. A.
- Vitium prius fuit observatio, nunc mos est. T. 2. c. 1251. C.
- Vitium aut reale, aut personale. T. 1. c. 1129. B.
- Vitium fugae num antiquius sit venditione, cum dubitatur, responsio servi tormentis elicitio crescendum est. T. 4. c. 975. A.
- Vitium possessionis, a defuncto contrahendum, heredem sequitur. T. 4. c. 1159. D.
- Vitium possessionis, quam servus nactus est, quomodo purgetur. T. 5. c. 743. C.
- Vitium temporis an hereditatem vitiet, & libertatem. T. 5. c. 1093. D.
- Vitium rei possessae quomodo purgetur. T. 5. c. 732. E.
- Vitriarii quoniam appellati fuerint. T. 2. c. 757. C.
- Vitriarii prae privilegia. T. 2. c. 768. C.
- Vitricus quia causi habetur loco parentis. T. 3. c. 230. E.
- Vitulosus carnisbus vefci lege prohibuitur. T. 3. c. 101. C.
- Vitulosum ne carnisbus vesceretur, vetitum a Valentiano. T. 10. c. 701. D.
- Vitularii quoniam fuerint nuncupati. T. 5. c. 311. E.
- Vivaria. T. 5. c. 715. E.
- Vivarium qui emerit, an etiam, seras emille intelligatur. Tom. 8. c. 162. D.
- Viventis beneficium alii conferri non potest. Tom. 6. c. 1007. A.
- Viventium interest non precipitari, dum iuste deliberant, sed morientium interest habere successores legitimos. T. 10. c. 784. C.
- Vixisse vento non praesumitur, proverbium. T. 9. c. 589. D.
- Vivi cedunt viam, morientes re; linquunt. T. 5. c. 613. B.
- Ulciscendi jus naturale non est. T. 1. c. 965. B.
- Ulpiani ab Africano dissentio. T. 3. c. 199. A.
- Ulpianus juris conditor appellatus. T. 1. c. 1071. B.
- Ulpianus jurisconsultus Syrticus nuncupatus. T. 6. c. 799. C.
- Ulpianus jurisconsultus fuit praefectus aenonae sub Alexandro. T. 9. c. 1215. C. fuit praefectus praetorio. Ibid. D. fuit magister scribitur. Ibid. D. occisus fuit a praetorianis militibus seditione motis. Ibid. D.
- Ulpianus a Paulo facile, & libenter diffidet. T. 10. c. 77. D.
- Ulpianus fuit sub Alexandro Praefectus Praetorio, & aenonae. T. 10. c. 665. D. & c. 709. D.
- Ultima cognitio. T. 9. c. 126. E.
- Vide, Cognitio.
- Ultima iudicia morientium certiora sunt. T. 9. c. 85. C.
- Ultima voluntatis laetius interpretantur, quam stipulationes. T. 7. c. 1165. A.
- Ultima voluntatis scriptura libera, & stylus liber hominibus esse debet. T. 9. c. 719. A.
- Ultimarum voluntatum favore usurae in actione ex testamento, ex mora currunt instar iudiciorum bonae fidei. T. 5. c. 403. C. D.
- Ultimorum iudiciorum tria genera, testamentum, codicilli, & ultimum iudicium. T. 9. c. 705. B.
- Ultimum iudicium an sit supplementum codicillorum. Tom. 9. c. 705. B. C.
- Ultio omni iure prohibita. T. 9. c. 1150. C.
- Ultio est honor debitus soli Deo. Ibid. C.
- Utro, idem, prior. T. 3. c. 57. E.
- Ulysses non vi, sed dolo Polyphemum exciecit. T. 1. c. 1356. E.
- Umbri, & Umbrici. T. 9. c. 1308. E.
- Una, & aequalis reverentia omnibus parentibus servanda est. Tom. 4. c. 1338. B.
- Una, eademque est causa contrariorum, sed contraria tamen. T. 5. c. 837. B.
- Una conditione deficiente, omnes videntur defuisse. T. 8. c. 110. D.
- Uncia quid, & quo alio nomine appellata. T. 8. c. 972. E.
- Unciae aliter, seu singulae. T. 3. c. 391. D.
- Unde liberi si tabulae testamenti nulle exhibebant. T. 8. c. 161. A. & seq.
- Unde articulos qualis. T. 8. c. 534. E.
- Unde legitimus. T. 8. c. 183. D.
- Unde vir, & uxor. T. 9. c. 674. C.
- Unde liberi qui ad successione parentum ab intestato vocantur. T. 9. c. 662. E.
- Unde vi interdictum. Vide, Interdictum unde vi.
- Unde liberi. T. 9. c. 662. E.
- Unde legitimi, & unde cognati. T. 9. c. 666. A.
- Unguentum siquis ex pluribus odoribus fecerit, unguenti dominus est, qui fecerit, non cuius odores fuerunt. T. 3. c. 304. C.
- Unica interpellatio parit moram. T. 5. c. 506. E.
- Uniusque licet renuntiare iuri suo. T. 9. c. 38. A.
- Unicus casus, quo in actionibus bonae fidei possessor, non restituitur rem ob dolum, & contumaciam, ponitur quanti actor in litem iuravit. T. 5. c. 381. A. B.
- Uniones, idem, grandes margaritae, qui & peruli dicuntur. T. 2. c. 469. E.
- Unitas non admittit divisionem. T. 10. c. 537. D.
- Pro universali indefinita habetur. T. 6. c. 480. B.
- Universi in civitate, aut municipio consentire facile non possunt, in adquirenda scilicet possessione. T. 5. c. 703. D. E.
- Universi agere non possunt, vel actiones excipere. T. 6. c. 479. C.
- Universitas, municipium, seu civitas an heres institui possit. T. 5. c. 705. E.
- Universitas fundi, an singulari parte ejus possideantur. T. 5. c. 741. B.
- Universitas Bononiensis. Vide, Bononiensis universitas.
- De universitate actiones multae sunt. T. 7. c. 227. D.
- Universitatis ius an legari possit. T. 8. c. 5. D. E. an ex possint heredes institui. Ibid. E.
- Universorum non idem animus. T. 7. c. 614. D.
- Universum ius cum dicitur quid intelligatur. T. 8. c. 503. D.
- Unius rei una tantum ratio est. T. 4. c. 314. E.
- Unius rei duo, pluresque possessores, vel domini in solidum esse non possunt. T. 5. c. 697. C.
- Unius facti duo penae nunquam prodixit sunt. T. 5. c. 43. D. E.
- Unius heredis, cessatio in ceteris nocet. T. 5. c. 859. D.
- Unius sententia ex pluribus arbitris nullius est. T. 5. c. 191. A.
- Unum genus est possidendi, species infinitae. T. 5. c. 717. D.
- Unum legatum an rescindi possit, & alterum retineri. T. 5. c. 1248. B.
- Unum legatum pro parte scindi non potest, nec divisionem admittit. T. 7.

- T. 7. c. 1091. B. non licet partem agnoscere, partem repudiare. Iud. E.
- Uoum non potest dici numerus. T. 9. c. 1395. C.
- Unus tutor convenitur in solidum, & sustinet oon omnium tutorem, quod ceteri solvendo non sunt. T. 4. c. 33. B.
- Unus ex coereis credendi solidum accepto ferre, non verò & novare potest. T. 5. c. 69. C.
- Unusquisque sui facti penam meretur, publicè interit delicta non esse impunita. Tom. 5. c. 911. C.
- Unus dies omnibus prescriptionibus temporalibus, & mensibus sigillis superaddi solet. Tom. 5. c. 618. A.
- Unus ex creditoribus an curator bonis debitoris dari possit. T. 5. c. 764. D.
- Unus, idemque homo potest duplicis juris peculium habere. T. 5. c. 435. C.
- Unusquisque potest contemnere ea, quæ pro se introducta sunt. T. 3. c. 324. A.
- Uxor in libris iurifconsultorum significat idem, quod magister. T. 8. c. 534. D.
- Si unus ex pluribus heredibus creditoris, vel debitoris partem suam debiti solverit, vel accepit. T. 9. c. 1257. C.
- Si unus ex pluribus appellaverit. T. 9. c. 124. D.
- Qui vocabatur in ius; sequebatur vocantem. Tom. 9. c. 10. B. C.
- Vocabula non tam sunt, quam ne golia. T. 4. c. 174. C.
- Vocabula rerum immutabilia sunt, hominum mutabilia. T. 7. c. 966. B.
- Vocabula juris auctoribus plerumque significant ius, non corpus. T. 8. c. 504. A.
- Vocabula nature sunt filius, mater, & cognatus. T. 5. c. 160. E.
- Vocabulum citra pro intra, & rursus intra pro citra sæpius apud Cornelium Tacitum legitur. T. 4. c. 1182. D. E.
- Vocabulum tantummodo præstat, quantum proprium nomen. T. 7. c. 647. C.
- In ius, vocandi multiplices, & varii modi. T. 5. c. 87. A.
- Vocandi aliquem in ius variæ, & multiplices sunt causæ. Tom. 7. c. 115. C.
- Vocantur Præfides legati Cæsaris, legati Imperatoris, legati Augusti. T. 4. c. 811. D.
- Vocare in ius quid sit. T. 7. c. 115. B. C. Vide, in ius vocare.
- Vocare in ius, & iudicium quid. T. 9. c. 10. B.
- Vocare in ius. Vide, in ius vocare.
- Vocari in ius hodie, non abripi in usu est. T. 5. c. 9. E.
- Vocati est non contemnere auctoritatem magistratus. T. 9. c. 1083. B.
- Vocati ad forum iure incompetens invocant competens. T. 10. c. 399. D. Vide, Forum.
- Vocatio in ius agendi initium est. T. 1. c. 735. A.
- Vocatio in ius, & libelli oblatio quomodo differant. T. 5. c. 881. D.
- An vocatio in ius, editio, an verò vocatione prior fuerit editio. T. 10. c. 874. C.
- Vocatio in ius quomodo olim fiebat. T. 10. c. 875. C. D.
- Vocatione solâ in ius actio temporaria non perpetuatur. T. 6. c. 6. A. B.
- Post vocationem in ius appellationis remedium an impediatur. T. 6. c. 936. C.
- Vocationi in ius commissæ hodie editio adiçionis. T. 9. c. 10. C.
- Vocationis in ius mos antiquus quis fuit. T. 5. c. 9. A.
- Vocatus in crimine prius honores retinet, novos ante finitam licem adipisci nequit. T. 4. c. 858. D.
- Vocatus in ius consilium ducitur in ius, aut in diem certum promittit iudicio fidei. T. 9. c. 21. B.
- Vocatus in ius non aliter dimittitur, sed trahitur invitus, nisi vel caverit iudicio fidei, vel de re transferit. T. 9. c. 14. B.
- Voconia lex quamam fuerit. T. 8. c. 1004. D.
- Voconia lex. Vide, Lex Voconia.
- Voconia lex quo tempore lata. T. 10. c. 486. B.
- Non volens quis sit. T. 10. c. 409. A.
- Volenti, & scienti possessio acquiritur. T. 4. c. 624. D.
- Volenti facit res pro re solvi potest, ita & aliud pro alio constituit. T. 5. c. 396. E. & c. 397. A.
- Volerones unde dicti. T. 6. c. 1033. A.
- Volo, rogo, mando, cupio, & peto, hæc verba sunt precaria, non directa. T. 4. c. 515. A.
- Volo est precariam verbum. T. 7. c. 1096. A.
- Volubilia que dicuntur. Tom. 7. c. 1376. E.
- Volventia que dicuntur. Tom. 7. c. 1375. E. & T. 8. c. 161. D.
- Cum volueris, & cum morieris, eadem est vis horum verborum. T. 7. c. 1201. C.
- Cum voluerit, hæc verba sunt extensiva. T. 7. c. 1201. B. & sequ.
- Voluerit non est extensivum, volam est extensivum, & admittit mutationem voluntatis. T. 10. c. 531. B. & c. 546. C.
- Voluisse videtur, qui videt, & tacet. T. 5. c. 440. B.
- Voluisse non intelligitur, qui simulavit. T. 9. c. 796. A.
- Qui semel voluit, nullam potest videri accipere injuriam. Tom. 5. c. 671. B.
- Volumen nomen generale. T. 10. c. 1122. E.
- Voluntaria iurisdicção inter quos est. T. 4. c. 835. B. a Proconfulibus exercetur. Ibid. B.
- Voluntaria societas. T. 9. c. 360. B. & sequ.
- Voluntarii, & necessarii procuratores quinam dicantur. T. 2. c. 110. E.
- Voluntarii heredes. T. 7. c. 1440. A. Vide, Heredes.
- Voluntarii testes qui. T. 8. c. 1216. B.
- Voluntarii contractus ex postfacto sunt necessarii. T. 9. c. 245. D. Vide, Contractus.
- Voluntarium iusjurandum. Tom. 9. c. 185. A. Vide, Iusjurandum voluntarium.
- Voluntarium a Græcis accipitur pro eo quod dicitur in iure. T. 10. c. 418. E.
- Voluntarius procurator quit dicitur. T. 3. c. 279. C.
- Voluntarius procurator, qui se alienis negotiis offert, rem ratam dominum habiturum cavere an debeat. T. 3. c. 181. D. & c. 279. C.
- Voluntarius procurator. Vide, Procurator voluntarius.
- Voluntas duobus modis dicitur prior, & posterior. T. 3. c. 393. E.
- Voluntas nuda que sit. T. 1. c. 670. E.
- Voluntas expressa, integra, & libera exigitur in manumissionibus. T. 3. c. 484. D.
- Voluntas ex scientia presumitur. T. 3. c. 394. E.
- Voluntas in maleficio spectator, non exustus. T. 1. c. 505. B.
- Voluntas coacta pro voluntate non habetur. T. 3. c. 484. D.
- Voluntas conditionem facit, non sermo. T. 3. c. 410. D.
- Voluntas mulieris diuini fundi alienationem confirmat. T. 1. c. 1500. D.
- Voluntas defuncti legitima est facti vocabilis. T. 1. c. 699. D.
- Voluntas testatoris non vitiat testamentorum vitia, aut mençdis. T. 4. c. 688. E.
- Voluntas heredis est ambulatoria, usque ad supremum vitæ exitum, sicut dicitur de voluntate testatoris. T. 4. c. 517. A.
- Voluntas privati hominis potentior esse nequit iure publico. Tom. 4. c. 371. D.
- Voluntas defuncti in conditionibus scripto potior est. T. 4. c. 1189. A.
- Voluntas perpetua eligendi est heredi, quamdiu vivit. T. 4. c. 517. C.
- Voluntas sola non tacitamentum, nisi militis voluntas. T. 4. c. 515. B.
- Voluntas nuda, & tacita fideicommissum facit. T. 4. c. 536. E.
- Voluntas testatoris lege potior est, quæ aliis Falcidiam minueret non potest. T. 4. c. 361. E.
- Voluntas testatoris potius spectatur, quam verba. T. 4. c. 1188. D.
- Voluntas testatoris num erogationis finem facit. T. 4. c. 877. C.
- Voluntas patris quamam sit in bonorum divisione. T. 4. c. 897. E.
- Omnis

Omnis voluntas defuncti rata constituitur, cum semel adita est hereditas. T. 4. c. 602. D.
 Voluntas suprema potior est. T. 5. c. 1051. A.
 Voluntas, & propositum delinquentis distinguunt maleficia. T. 5. c. 385. B.
 Voluntas, & consensus patris pro indeiussione filialis est. T. 5. c. 11. A.
 Voluntas coacta voluntas est. T. 5. c. 145. B.
 Voluntas pro ratihabitione accipitur. T. 5. c. 139. C.
 Voluntas, fides, scientia, & mens in emptionibus a servo factis cur spectanda. T. 5. c. 741. E.
 Voluntas legitime contrahentium, solummodo potior est, quam nimis juris subtilitas. T. 5. c. 479. C.
 Voluntas defuncti intra annum debet exequi. T. 6. c. 1031. B. C.
 Voluntas testatoris ambulatoria, est usque ad mortem. T. 6. c. 119. A.
 Voluntas testatoris inepta servanda non est circa ejus sepulchram. T. 6. c. 665. D.
 Voluntas testatoris in vocibus ambigua. T. 6. c. 503. B.
 Voluntas ultima, ultima scriptura, spectatur in legatis, & fideicommissis libertatibus. T. 6. c. 130. D.
 Voluntas testatoris in causis testamentorum totum facit. Tom. 6. c. 173. E.
 Voluntas nostra a nobis originem capit. T. 7. c. 10. B.
 Voluntas testatoris an potior sit scriptura certâ, & indubitata. T. 7. c. 1354. C. D.
 Voluntas testamentum ambulatoria, usque ad supremum vitæ exitum. T. 9. c. 94. C.
 Voluntas coacta non est voluntas. T. 9. c. 795. D.
 Voluntas ultra mortem est solatium mortis. T. 9. c. 719. A.
 Voluntas sceleris, & scelus aequali sorte puniuntur. T. 9. c. 450. C.
 Voluntas collata in reipublicam penitentia non revocatur. T. 9. c. 75. A.
 Voluntas a passione quomodo separanda. T. 9. c. 30. B.
 Voluntas, si fides heredis in perpetuum non obliuiscens, quæ sit. T. 9. c. 36. A.
 Voluntas sceleris punitur in crimine majestatis. T. 9. c. 1396. E.
 Voluntas expressa facit cessare tacitam. T. 9. c. 885. B.
 Voluntas verbum passionem subindicat. T. 1. c. 910. B.
 Voluntas solus nulla est poena. T. 1. c. 472. D.
 Voluntas questio plerumque declaratur ex scripto. T. 4. c. 515. C.
 Voluntas est mandatum suscipere, consumere, seu explere necessitate.

tis. T. 4. c. 11. A.
 Voluntas est suscipere mandatum, necessitatis consummare. T. 5. c. 418. B. & T. 9. c. 243. D.
 Voluntas quæstiones occurrunt sæpe. T. 6. c. 118. D.
 Voluntas & juris causam non mutat ordo scripturæ. Tom. 6. c. 179. A. B.
 Voluntas, & officii est commodare, necessitatis re commodata uti finire. T. 9. c. 243. D.
 Voluntas est adire arbitrum, necessitatis parere arbitrio. Ibid. D.
 Voluntas nimirum specialis conventio adsignificatur. T. 10. c. 456. C.
 Voluntas est contrahere, necessitatis adimplere contractum. T. 10. c. 955. A.
 Voluntas illegitime defuncti heres impune non parit. T. 2. c. 1013. B.
 Voluntas ineptæ testatoris non est parendum. T. 9. c. 807. A.
 Voluntatem etiam puniri. Tom. 3. c. 445. D.
 Voluntatem defuncti impleri heredis interell. T. 4. c. 659. D.
 Voluntatem defuncti regere conditiones. T. 7. c. 955. A. in fideicommissis voluntatem spectari, non verba. Ibid. c. 1101. A.
 Voluntatem non minus puniri, quam effectum in atrocioribus delictis, quæ tam naturali, quam civili jure improbantur. Tom. 9. c. 610. B.
 Contra voluntatem testatoris non facit, qui non expectatâ conditione fideicommissi remittit tracti fideicommissum. Tom. 9. c. 31. A.
 Voluntatem integram, & plenam, & liberam non habet, qui coactus vult. T. 9. c. 755. E.
 Voluntate nudâ non infirmatur testamentum. T. 4. c. 519. B. electio verò heredis infirmatur nudâ voluntate. Ibid. B.
 Ex voluntate defuncti omnis perplexitas dirimenda. T. 8. c. 610. B.
 Voluntate nudâ testamentum justum, & solenne non infirmatur. T. 10. c. 771. E.
 Voluntas etiam, & conatus coercentur. T. 1. c. 471. D.
 Voluntas sunt faciliores in rebus suis legandis, quam alienis comparandis, onerandisque heredibus ad emptionem rei. T. 4. c. 535. D.
 Voluntas testamentum latius accipiuntur. T. 4. c. 689. A.
 Voluntas contrahentium in conventionibus debent potius spectari, quam verba. T. 4. c. 912. E.
 Voluntas testamentum plenius interpretandæ sunt in testamentis. T. 6. c. 226. B. & c. 576. E.
 Voluntas testamentum plenius interpretantur. T. 6. c. 744. A.

Voluntas defunctorum non ut actus viventium suspendi possit. T. 7. c. 449. E. & c. 1392. B. C.
 Voluntas defunctorum plenius interpretandæ. T. 7. c. 1365. E. & c. 1366. A.
 Voluntas novissime in contrariis bus certiores. T. 9. c. 85. C.
 Ex voluptate omnia utilissima, vel ex utilitate, vel ex necessitate, vel ex amicitia. T. 4. c. 895. C.
 Res voluptatis, idest, voluptas. T. 5. c. 695. A.
 Voluptuaria impense. T. 9. c. 503. D.
 Vota Deo sunt. T. 6. c. 1100. C.
 Vota urgere quid sit. T. 6. c. 413. B.
 Vota dicuntur pollicitationes, seu pollicitationes. Tom. 10. c. 386. C.
 De voto tractatur sub titulo de pollicitationibus. T. 9. c. 75. A.
 Votorum oblatio pro salute Principis anno ineunte. Tom. 2. c. 983. B.
 Vocum commune filium ad patris hereditatem vocat, patrem verò ad filii bona tantum miserationis, vel laticii ratio. T. 4. c. 363. C.
 Votum incertæ pecunie non valet. T. 4. c. 943. B.
 Votum matrimonii prius, & antiquius voto clericali. T. 6. c. 1097. C.
 Votum redimitur erogationibus. T. 6. c. 881. A.
 Votum metu extortum perseverantia diuturni temporis confirmatur. T. 6. c. 1101. C.
 Votum simplex quomodo differat a voto solenni. T. 6. c. 1100. C. D. impedit matrimonium contrahendum, non tamen dirimit contractum. Ibid. c. 1101. A.
 Votum est species pollicitationis, T. 9. c. 75. A.
 Voventes qui sint. T. 6. c. 109. C. D.
 Vovere, aut donare de alieno licet voluntate domini. T. 4. c. 371. D.
 Vox servi tanquam vox domini est. T. 6. c. 537. B.
 Vox patris vox est filialis, & contra vox filii vox patris. T. 6. c. 352. C.
 Vox viva est Prætoris edictum. T. 7. c. 654. B.
 Vox patris tanquam vox filii. T. 9. c. 977. D. & c. 1253. B.
 Vox alba quæ. T. 9. c. 2. A.
 Vocis amissionis morbi nomine significatur. T. 9. c. 607. E.
 Voces plerique juris, quæ quod sint male ab interpretibus acceptæ, accipiuntur & male in foro. T. 9. c. 284. E.
 Urbana prædia est omnia ædificia, sive ruri, sive in urbe ædificata sint. T. 7. c. 477. C.
 Urbana prædia ut distinguenda, a rusticis prædiis. T. 7. c. 380. D.
 Urbani magistratus qui sint. T. 10. c. 386. E.
 Urba-

Urbanus magistratus iudices dant suo iure, & more majorum. T. 10. c. 387. A.

Urbanus magistratus ex pragmatico Principi an possint emere res mobiles, vel immobiles. Tom. 10. c. 869. B.

Urbanus capitaneum prestare non debent. T. 2. c. 851. B.

Urbanus, & urbanici milites. T. 2. c. 996. C. D.

Urbanus magistratus. Vide, Magistratus.

Urbanici in pistorum corporis damandi. T. 2. c. 714. A.

Urbanici literarii peritissimi erant, edebant omnia acta, & exercebant, conferbantque scripturam cum scriptura. Tom. 9. c. 289. B.

Urbaniana, qui concusit pistorum, corpori pistorum additur. T. 2. c. 995. E.

Urbanus sermo distinguitur ab opido. T. 2. c. 649. D.

Urbanus magistratus. Vide, Magistratus.

Urbanus, aut Provincialis magistratus etiam in liberum hominem habuit auctoritatem, & coercionem. T. 10. c. 872. D.

In urbe regia nemo in carcerem conjiciatur sine iussu majorum iudicum. T. 1. c. 528. B.

In urbe supellex quæ est, & supellex urbana differunt. T. 8. c. 603. A. B.

In urbe iudicem dare est jurisdictionis. T. 10. c. 852. D.

In urbe seræ ferre cives, aut incolæ capessunt magistratum. T. 10. c. 879. D.

Urbes a capitione immunes. T. 2. c. 682. C.

Urbes deformari quod Senatusconsultum veret. T. 8. c. 395. D.

Urbes non deformari, & domos splendidas non destrui reipublice interest. Ibid. D.

Urbes, in quibus jus civile docebatur. T. 9. c. 250. E.

Urbs aspectus ne ruinis deformeatur, cautum est ex edicto Vespasiani, ne iuncta edibus legari possint. T. 4. c. 1330. E. & c. 1331. A.

Urbi definitioni jungitur dici definitio. T. 8. c. 481. E.

Urbs est, quæ muris continetur, & statuit. T. 5. c. 15. E.

Urbs pro metropoli. T. 8. c. 481. B.

Urbs pro Roma. Ibid. B.

Uredo, & rubigo quid dissideant. T. 3. c. 448. B.

Urgentia negotia hereditaria quæ sunt. T. 4. c. 907. D.

Urinare, idest, mergere. Tom. 5. c. 535. A.

Urinatores qui sine, & dicantur. Ibid. A. columbi, & columbarii dicuntur, & spongatores. Ibid. A.

Uque articulus an includat, vel excludat. T. 9. c. 875. E. est ambiguus. Ibid. c. 875. B. C.

Usualia munifica. T. 5. c. 688. D.

Usualia sunt in penu. T. 7. c. 1157. D.

Usualia non pendunt portorium. T. 8. c. 625. B. C.

Usualium professio capigitur. Ibid. C.

Usuarium quid. T. 3. c. 391. A. B.

Usuarium usum alii donare, aut gratis concedere scilicet sine se non potest. T. 4. c. 501. D.

Usuarium, & usufructuarium in quo differunt. T. 6. c. 238. A. B.

Usuarium locare alii, aut vendere, aut pignori, aut precario concedere, aut directo donare non potest. T. 6. c. 238. B.

Usuarium an usum alteri possit locare, commodare. T. 8. c. 946. D. E.

Usucapere quid. T. 1. c. 84. C.

Usucapere, & usurpare contrariè relata sunt. T. 1. c. 1109. B.

Usucapere captivi an possint. T. 3. c. 646. D. E.

Usucapere an possit usufructuarius. T. 1. c. 94. C.

Usucapere, & usu diuturno, seu longo tempore acquirere, quid distat. T. 1. c. 1118. A.

Usucapere pro herede, pro donato, pro derelicto, & pro suo. T. 1. c. 844. B. & seq.

Usucapere non potest, qui emit domino. T. 1. c. 1121. E.

Usucapere possunt infantes, & furiosi. T. 1. c. 1125. A.

Usucapere, qui pro suo possidet. T. 1. c. 1123. A.

Usucapere pro emptore. T. 1. c. 844. B.

Usucapere non potest filiusfamilias, nisi caltrentia, & quasi caltrentia. T. 1. c. 1120. B.

Pupillus, & infans tutore auctore usucapere, & possidere possunt. Ibid. C.

Usucapere qui possint, quæ res usucapi possint, & de actionibus inde competentibus. T. 5. c. 722. B. & seq.

Usucapere an captivi possint. T. 3. c. 170. D.

Usucapere non potest, qui scientiam alienam possessionem apprehendit. T. 6. c. 34. C. D.

Usucapere secundum servum non potest, quia male fidei possessor est. T. 6. c. 318. C.

Usucapere aliud est, aliud usurpare. T. 7. c. 391. D.

Usucapi rei furtivæ, vel vi possessæ an possint. T. 1. c. 82. C.

Usucapi non possunt rei furtivæ, vel vi possessæ, nisi vitio purgato. T. 1. c. 84. B.

Usucapi an possint rei pupilli. T. 3. c. 698. A.

Usucapi an possint rei fidei. Tom. 1. c. 84. C.

Usucapi an possint partus ancillæ furtivæ. T. 1. c. 1114. A.

Usucapi sepulcrum, nec forum sepulcri potest. T. 1. c. 1121. C.

Usucapi an res aliena possit donata mortis causa. Tom. 3. c. 520. C.

Quæ res usucapi possunt, & quæ non. T. 1. c. 1113. B. & seq.

Usucapi ea non possunt, quæ non utendo amittuntur. T. 1. c. 378. B.

Usucapi aquam biennio. Tom. 1. c. 1119. A.

Usucapi non potest jus incorporale. T. 1. c. 1137. D.

Usucapi non possunt agrorum fines. T. 3. c. 253. B.

Usucapi non possunt ea, quæ amittuntur non utendo. T. 1. c. 1137. D.

Usucapi non possunt res fidei. T. 1. c. 1127. C. & T. 9. c. 1020. E.

Usucapi res pupilli immobiles non possunt, mobiles vero possunt. T. 6. c. 319. B.

Usucapi non potest servitus ex lege Scribonia. T. 6. c. 37. A.

Usucapi rem pupilli non possunt, quam tutor ei subripuit, & alii vendidit. T. 6. c. 319. A.

Usucapi an possint rei vi, aut clam possidere. T. 8. c. 267. D.

Usucapi non potest res pupilli, nec longo tempore acquiri. Tom. 9. c. 1030. A.

Usucapi non potest rei pupilli. T. 9. c. 997. A.

Nihil usucapi posse pro herede, suis hereditibus existentibus, quid sit. Ibid. B.

An possit usucapi rei furtivæ, emptore ignorante conditionem venditoris. T. 10. c. 86. E. & c. 87. A.

Non omnia, qui usucapi, possident. T. 1. c. 1139. B.

Non usucapi male fidei possessor. T. 4. c. 631. B.

Usucapi pro herede, qui heres non est, si bona fide, & iusto titulo hereditatem possidet. T. 6. c. 21. C.

Usucapi nemo rem suam. Tom. 9. c. 995. B.

Usucapius res mobilis anno ubique, immobilis biennio in italico solo. T. 1. c. 81. D.

Usucapius ex constitutione Justiniani res mobilis triennio, immobilis inter presentes decennio, & inter absentes 20. annis. Tom. 9. c. 101. D. E.

Usucapi cur, & quo iure introduci. Ita. T. 1. c. 1108. E.

Usucapio dicitur suffragium temporis. T. 2. c. 466. E.

Usucapio quid. T. 1. c. 843. E. & T. 2. c. 466. E. & T. 4. c. 344. B. C. & c. 633. E. & Tom. 9. c. 101. D. & c. 995. C.

Usucapi, & usurpatio differunt. T. 1. c. 843. E. & c. 844. A.

Usucapio iure civili introduci. T. 1. c. 1109. E.

Usucapio est finis sollicitudinis, & periculum litium. T. 1. c. 1110. B.

O o o o Usucapio

Ufucapio juris est, poffeffio longi temporis est facti. T. 1. c. 1141. B.
 Ufucapio non nisi naturaliter interruptitur. T. 1. c. 1142. E.
 Ufucapio poffeffionis continuacionem exigit. T. 1. c. 1401. E.
 Ufucapio ejus rei nulla est, cujus nomine furti agi potest. Tom. 1. c. 1135. B.
 Ufucapio sine titulo non procedit. T. 1. c. 1405. B.
 Ufucapio bonam fidem exigit, poffeffum non item. Tom. 1. c. 1139. B.
 Ufucapio bonae fidei poffeffori in rebus mobilibus quare non facilius competat. T. 1. c. 83. A.
 Ufucapio an procedat sine poffeffione civili. T. 1. c. 94. D.
 Ufucapio an causa falsa procedat. T. 1. c. 1405. B.
 Ufucapio rerum immobilium decennio hodie inter praesentes, vicennio inter absentes completur. T. 1. c. 1521. D.
 Ufucapio rerum mobilium triennio perficitur. T. 1. c. 141. B.
 Ufucapio fundi dotalis inhibetur. T. 1. c. 1135. B.
 Ufucapio etiam hodie completur diurno silentio. T. 1. c. 1522. C.
 Ufucapio poffeffionem exigit. T. 1. c. 1118. A.
 Ufucapio a defuncto capta heredi ignoranti proderit. T. 1. c. 1063. D.
 Ufucapio efficere non potest, ut ne folio cedat superficies. Tom. 1. c. 1130. A.
 Ufucapio causa m. non perimit pignoris. T. 1. c. 1521. E.
 Ufucapio in ancillae partu necessaria. T. 1. c. 1117. B.
 Ufucapio pro emptore an procedat, etiam nulla sit emptio, & nulla traditio. T. 3. c. 707. D.
 Ufucapio an plenum jus tribuat. T. 1. c. 845. E.
 Ufucapio si jam ante capta fuerit, an interruptatur captivitate. T. 3. c. 645. E.
 Ufucapio non procedit ignoranti juri. T. 4. c. 304. B.
 Ufucapio non procedit ex ignorantia juri. T. 4. c. 303. D.
 Ufucapio si non restituitur fidei-
 one postliminii, an restituitur
 beneficium edicti. T. 4. c. 68. B.
 Ufucapio est lucrum cum damno
 alterius. T. 4. c. 342. B.
 An ufucapio restituitur jure post-
 liminii, capto reverio ab hostibus,
 ut singatur medio tempore posside-
 re. T. 4. c. 68. B.
 Ufucapio sine poffeffione contin-
 gere non potest. Ibid. B.
 Ufucapio est lucrum, quod lege 12.
 Tab. propter commune bonum
 novem et damno alterius, vel
 lucrum conjungum cum detri-
 mento alterius. T. 4. c. 342. B.
 Ufucapio rei dominium mutat, pi-
 gnos, vel usufructus non mutat

rei dominium. T. 4. c. 568. D.
 & c. 637. B.
 Ufucapio est lucrosa ei, qui ufucapit, & damno ei, cujus rei ufucapitur. T. 4. c. 68. A. & T. 5. c. 167. D.
 Ufucapio est species lucr. Tom. 4. c. 304. E.
 Ufucapio non procedit, quando traditio non intervenit. T. 4. c. 632. B.
 Ufucapio si jure postliminii non restituitur, an beneficio edicti in integrum restituitur. Tom. 4. c. 69. D.
 Ufucapio sine poffeffione non procedit. T. 4. c. 342. C.
 Ufucapio sine usu rei non constituit. T. 4. c. 69. A.
 Ufucapio continuam poffeffionem requirit. T. 5. c. 734. E.
 Ufucapio iusta quae sit, quando aile incipit, & qui ab injuria differat. Tom. 5. c. 745. E. & c. 745. A.
 Ufucapio continuationem temporis desiderat. T. 5. c. 719. D.
 Ufucapio quando rite capta esse dicatur. T. 5. c. 728. B.
 Ufucapio pro emptore an, & quando ex lege commissoria locum habet. T. 5. c. 740. D. E.
 Ufucapio non jura tantum est, sed etiam facti. T. 5. c. 735. D.
 Ufucapio praestat libertatem servitutem, quae non omnimodo po-
 teant non utendo, id est, servitu-
 tum urbanarum, non etiam rusti-
 carum. T. 5. c. 736. C.
 Ufucapio pro donato quando pro-
 cedat. T. 5. c. 748. A. B.
 Ufucapio servi quomodo procedat. T. 5. c. 743. A. B.
 Ufucapio scienti tantum competit, etiam si ignorans poffeffionem adeptus sit. T. 5. c. 695. E.
 Ufucapio quid requirat. Tom. 5. c. 745. D. E.
 Ufucapio conjuncta est semper cum damno alterius. Tom. 5. c. 646. C.
 Ufucapio quando ignoranti proce-
 dat. T. 5. c. 695. B. C.
 Ufucapio quae poffeffionem civilem requirat. T. 5. c. 718. E.
 Ufucapio bonae fidei poffefforis jus est, non malae fidei. T. 5. c. 740. A.
 Ufucapio recte inchoata an super-
 veniente mala fide interrupti
 possit. T. 5. c. 803. U.
 Ufucapio plenum jus tribuere dicitur. T. 5. c. 729. A.
 Ufucapio, quae rite inchoata est,
 an pignoratione interruptatur.
 T. 5. c. 700. D.
 Ufucapio cur introducta. Tom. 5. c. 167. D.
 Ufucapio jure publico, & bono
 communi, bono publico introdu-
 cta est. T. 5. c. 846. C.
 Ufucapio suo Marte impleri quan-
 do dicatur. T. 5. c. 169. D.
 Ufucapio non procedit sine poffeffi-

sione civili. T. 6. c. 86. A.
 Ufucapio non intelligitur interrupti-
 pi pignoris datione. T. 6. c. 84.
 C.
 Ufucapio est factum, ufucapionis
 causa est lucrativa. T. 6. c. 313.
 C.
 Ufucapio, quae rescindi potest. T. 6. c. 219. C.
 Ufucapio est titulus lucrativus,
 Ibid. C.
 Ufucapio in re pignori data quando
 procedit, & quando interrupti-
 tur. T. 6. c. 312. B. & seq.
 Ufucapio ante iustitiam quomo-
 do cedebat. T. 6. c. 6. B.
 Ufucapio legitima ex duodecim
 tabulis quomodo differt a longi
 temporis, vel longevi poffeffione.
 Ibid. B. C.
 Ufucapio rei furtivae non est. T. 6. c. 322. A.
 Ufucapio rei pignori datae quando
 interrupti videtur. T. 6. c. 84.
 E. & c. 85. A.
 Ufucapio rerum mobilium jure an-
 tiquo erat annua. T. 7. c. 375.
 D.
 Ufucapio an semper videatur esse
 conjuncta cum damno domini,
 Tom. 8. c. 307. D. an sine ullius
 damno procedat. Ibid. D.
 Ufucapio capta a defuncto an com-
 pletur jactare hereditate. T. 8. c. 287. D. continuatur in here-
 dem ejus. Ibid. c. 294. D. an
 completur ante aditam heredita-
 tem. Ibid. D. an interruptatur
 morte nostrae. Ibid. c. 305. C. D.
 Ufucapio in factio erranti an pro-
 cedat. T. 7. c. 888. C. in jura
 erranti an procedat. Ibid. C.
 Ufucapio interpellatur mutatione
 domini. T. 7. c. 395. A.
 Ufucapio litis contestatione an in-
 terrumpitur. T. 7. c. 460. C.
 Ufucapio pignoris capta a debitore
 an interruptatur, si pignus de-
 bitor a creditore coaduxerit fru-
 endum certa mercede. Tom. 8. c. 301. D.
 Ufucapio recte capta an pignoris
 datione interruptatur, vel inter-
 pellatur. Ibid. A.
 Ufucapio rei mobilis an interrupti-
 patur, si defuncti esse sub custodia
 nostra. T. 8. c. 262. A.
 Ufucapio sine poffeffione non con-
 tingit. T. 7. c. 395. B.
 Ufucapio ubi valet. T. 8. c. 644.
 C.
 Ufucapio non a patre relinquatur,
 sed a legibus. T. 8. c. 688. A.
 Ufucapio an procedat adversus a-
 ctionem hypothecariam, vel ad-
 versus vindicationem usufru-
 ctus. T. 8. c. 307. E.
 Ufucapio cui procedat, & cui non.
 T. 8. c. 948. A. & sequibus modis
 accidere possit. Ibid. A. & seq.
 Ufucapio unde ita dicta. T. 8. c. 949.
 C. & usufructus. Ibid. D. quan-
 ti temporis sit ufucapio. Ibid.
 E.

Ufucapio

Ufucapio non competit ignorantia.

T. 9. c. 1010. A. nisi uno casu.

Ibid. A.

Ufucapio dicitur suffragium temporis. T. 9. c. 995. E.

Ufucapio continetur alienationis verbo. T. 9. c. 1011. E.

Ufucapio sine possessione non consistit. T. 9. c. 1041. B.

Ufucapio non interruptitur liti contestatione. T. 9. c. 1009. B. & c. 1011. B. & c. 1040. D. & c. 1041. D.

Ufucapio est juris civilis. Tom. 9. c. 101. B.

Ufucapio a lege proficitur, non ab homine. Ibid. C.

Ufucapio, & longi temporis prescriptio in quo differunt. Tom. 9. c. 1019. B. C. & c. 1040. D.

Ufucapio pignoris conventionem non extinguit. Tom. 9. c. 1191. A.

Ufucapio bonam fidem exigit. T. 9. c. 1011. C.

Ufucapio securitatem praestat possessori. T. 9. c. 1194. A.

Ufucapio secundum jus antiquum. T. 9. c. 144. D.

Ufucapio legitima rerum immobilium ante Justinianum fuit biennalis. T. 9. c. 1046. A.

Ufucapio, & possessio in quo differunt. Tom. 9. c. 1009. A. B. & c. 1011. B.

Ufucapio fundi non a patre relinquitur, sed a legibus. T. 9. c. 996. E.

Ufucapio quid distet a traditione. T. 9. c. 101. D.

An valeat ufucapio rei mobilis ad pupillum pertinentis. Tom. 10. c. 108. C.

Ufucapio an necessaria sit; ut dominium adquiratur. T. 10. c. 503. E.

Ufucapio ancilla saltem est unus annus. T. 10. c. 514. B.

Ufucapio interruptitur liti contestatione, aut libelli obligatione. T. 10. c. 591. A.

Ufucapio an interruptatur ex posteriore aliena rei scientia. T. 10. c. 693. E.

Ufucapio pignoris quoniam tempore tollatur. Tom. 10. c. 701. A.

Ufucapio quomodo rescinditur. T. 10. c. 901. E.

Ufucapio bonae fidei emptori plenius ius tribuit. Tom. 10. c. 1019. B.

Ufucapio est dominium manet, tamen mutat causam, quae rei, si ve dominio haeret. T. 10. c. 1159. E.

Ufucapionis ratio alia est, alio possessio. T. 1. c. 1399. C.

De ufucapionis singulari iure. T. 1. c. 1145. A.

Ufucapionis continuatio non impeditur scientia heredis. T. 4. c. 1459. D.

Ufucapionis primordium est tempus

aditahereditatis. Tom. 4. c. 634. C.

Ufucapionis urbanorum, & rusticorum praediorum servitutum quae differentia. T. 5. c. 734. D. & seq.

Ufucapionis possessio semper animi retineri potest. T. 9. c. 700. A.

Ufucapionis causa actione ad exhibendum praestat. T. 7. c. 618. A.

Ufucapionis causa quae. T. 9. c. 996. E.

Ufucapioni contraria est usurpatio. T. 1. c. 844. A.

Ufucapioni quod obstat vitium, vel ex persona est, vel ex re. Tom. 3. c. 463. E.

Ufucapioni non officit falsa causa. T. 4. c. 451. E.

Ufucapioni non obstat error facti. T. 4. c. 636. C.

Ufucapioni ubi loca non est in re in corporali, succedit praescriptio longi temporis. Tom. 9. c. 1019. B.

Ufucapionem impedit error juris, error facti ufucapionem parit. T. 1. c. 1138. D.

Ufucapionem non parit error falsae causae. T. 1. c. 1139. B.

Ufucapionem rescindit actio rescisoria annua. T. 1. c. 1387. E.

Ufucapionem impedit error juris. T. 4. c. 636. C.

Ufucapionem non parit falsae causae error, nisi errorem traditio sequuta sit. T. 4. c. 634. B.

Ufucapionem impedit sola juris ignorantia. T. 4. c. 649. D.

Ufucapionem praestare libertatem servitutem, quae non omnino pereunt non utendo. T. 5. c. 736. C.

Ufucapionem rite conceptam an mala fides superveniens interruptat. T. 5. c. 748. A.

Ufucapionem nondum impletam a defuncto, impleri suspente vieti, ante aditam hereditatem, vel ante apprehensam possessionem ab herede. T. 4. c. 317. B. C.

Ad ufucapionem nihil proficit praecarii titulus. T. 6. c. 307. E.

Ufucapionem a debitoris conceptam non interruptit creditoris possessio. T. 6. c. 308. A.

Ufucapionem non esse ab arte, sed a legibus. T. 6. c. 118. C.

Ufucapionem continet diminutionis, & alienationis verbum. T. 6. c. 341. B. C.

Ufucapionem non interruptit mala fides post emptionem, & traditionem. T. 6. c. 34. D.

Ufucapionem tibi furtiva prohibita est. T. 6. c. 144. B.

Adversus ufucapionem nulla sunt remedia majori 25. annis. T. 9. c. 1194. A.

Adversus ufucapionem an possit minor restitui. T. 10. c. 901. D.

In ufucapione non conjunguntur tempora inter emptorem, & venditorem. T. 1. c. 1133. E.

In ufucapione an tempora contingantur. T. 1. c. 84. E.

Ufucapione rei dominum mutatur. T. 4. c. 637. B. pignus, vel usufructus non mutatur, nec perimitur ufucapione. Ibid. B.

Ufucapione non potest queri ius pignoris, nec ius usufructus, nec ius servitutis, nec ius hereditatis, & cur. T. 4. c. 637. E.

In ufucapione bona fides possessoris exigitur. T. 4. c. 531. B.

In ufucapione ignorantia juris non prodest. T. 4. c. 504. D.

Ufucapione an servitus constitui possit. T. 3. c. 735. C.

In ufucapione non tantum bona, sed possessores exigitur, sed & iustus titulus. T. 6. c. 314. E.

Ufucapione acquiritur dominium tam rerum mancipi, quam nec mancipi. T. 7. c. 186. D.

Ufucapione dominum mutatur, pignus non mutatur. T. 7. c. 584. B.

Ufucapione non tollitur actio hypothecaria. T. 9. c. 144. D.

De ufucapione, quae in possessione consistit. T. 9. c. 995. B. & seq.

De ufucapione pro donato. Tom. 9. c. 998. B.

De ufucapione pro dote. Tom. 9. c. 999. D.

De ufucapione pro herede. Ibid. E.

De ufucapione transformanda, & de sublati differentia rerum mancipi, & nec mancipi. T. 9. c. 1001. A.

Ufucapione pignus non perimitur. T. 9. c. 1134. D.

De ufucapione pro emptore, vel pro transactione. T. 9. c. 995. B.

Ufucapione tollitur actio in rem specialis. T. 9. c. 175. A.

Ufucapione dominium acquiritur non liberato pignori. Tom. 10. c. 248. E.

In ufucapione non conjungebantur tempora inter emptorem, & venditorem. T. 10. c. 590. E.

In ufucapionibus ut computantur tempora. T. 1. c. 1140. C.

In ufucapionibus ab initio bona fides exigitur. T. 1. c. 1141. D.

De ufucapionibus communia. T. 9. c. 1000. D.

Ufucapionibus, & traditionibus dominia rerum, non nudis pactis transferri. T. 9. c. 101. A. & seq.

Non ufucapitur jura, ut hereditas, & quia jura sunt individua. T. 6. c. 48. C.

Usufructuarius proprietario cavere debet, usum se in eis rebus boni viri arbitrat. T. 6. c. 1035. E.

Usufructuarius an aedificium in quo aedificium perire possit. Tom. 7. c. 391. Can aliquid novi facere possit. Ibid. A. B. an opus facere possit fruendi causa. Ibid. A. an servitutum imponere possit. Ibid. c. 381. D. an usufructum legare possit. Ibid. c. 1008. C.

Usufructuarius an invito proprietario.

Q o o o 2 150

- rio ad ea alius tollere possit, vel proprietarius invito usufructuario, T. 7. c. 1370. B.
- Usufructuarius an possit imponere servitutem, T. 7. c. 381. D.
- Usura quid, T. 1. c. 780. B. & c. 1408. E.
- Usura propriè propter lucrum infligitur, T. 1. c. 1283. E.
- Usura ubi acquiritur fortem, quod postea usura pernumeratur, de sorte deducitur, T. 2. c. 250. D.
- Usura duplex, T. 1. c. 1224. A. & T. 10. c. 543. D.
- Pecunia nautica centesima usurae terrena, T. 2. c. 1135. A.
- Usura maritima a terrena separatur, T. 2. c. 255. D.
- Usura legitima quæ sit, & quæ non sit, T. 1. c. 392. A.
- Usura famola, T. 3. c. 239. A.
- Usura, quæ bonæ fidei iudiciis accedit ex mora, & pœna potius est, quam usura, Tom. 1. c. 1283. E.
- Usura rei iudicatur ut recipienda, T. 3. c. 85. B.
- Usura nautica est infinita, Tom. 2. c. 392. C.
- Reditus pecunie est usura, Tom. 1. c. 1485. E.
- Usura, & pœna differunt, Tom. 1. c. 1408. E.
- Usura centesima fuit olim legitima usura in omnibus causis, Tom. 4. c. 953. D.
- Usura nominis non debetur, nisi ex cautione, T. 4. c. 438. B.
- Usura non est secundum naturam, reserente Aristotele, T. 4. c. 126. B.
- Usura vicem fructuum obtinet, T. 4. c. 331. C. quid distat bonorum possessio contra tabulas, quæ datur patrono præterito, a bonorum possessione, quæ datur filio præterito, Ibid. c. 357. E. & c. 358. A. ratio differentia quæ est, Ibid. A.
- Usura alia infligitur propter lucrum, alia propter moram, T. 4. c. 38. B.
- Usura an ex pecunia domini perveniat, T. 4. c. 978. B.
- Usura est fructus pretii pecunie, T. 4. c. 888. D.
- Usura est fructus pecunie, Ibid. D.
- Usura est incrementum fortis, T. 4. c. 1282. D.
- Usura est quasi fructus, & reditus pecunie, T. 4. c. 1227. C. usura sunt incrementum pecunie, Ibid. C.
- Usura, teste Aristotele, est contra naturam, provenit tamen ex iure obligationis, & quasi fructus pecunie est, Tom. 4. c. 978. B. C.
- De usura lex Gabinia non fuit lata, sed de versura, T. 4. c. 45. C.
- Usura ex obligatione an sit, T. 6. c. 727. C.
- Usura pecunie aliud est, aliud compendium, sive incrementum negotiationis, Ibid. C.
- Usura, & compendium an differant, Ibid. C.
- Usura quid, Tom. 7. c. 426. D. & T. 9. c. 512. E. & c. 513. A. & T. 10. c. 983. D.
- Usura centesima quæ sit, & quomodo definitur, Tom. 7. c. 862. E.
- Usura legitima quæ sit, Ibid. D.
- Usura nautica quæ sit, Ibid. D.
- Usura pecunie nautica an supra duplum exigi possit, T. 7. c. 864. D.
- Usura mutua titiæ pecunie an sit in fructu, T. 8. c. 576. B.
- Usura pecunie non est, quod utendo consumitur, Tom. 7. c. 616. D.
- Usura legitima, & illegitima, quæ, T. 9. c. 344. C. & seq.
- Usura bei, tienti, quadrans, semis, deunx, &c. Tom. 9. c. 344. C. & seq.
- Usura centesima in actione iudicati venit, T. 9. c. 337. B. C.
- Usura sive sit senus, sive non, quæcumque ex causa infligitur, non potest excedere dupli quantitatem, T. 9. c. 1077. A.
- Usura centesima post quatuor menses a condemnatione incipit currere, T. 9. c. 342. A.
- Usura centesima quæ est, Tom. 9. c. 1095. A. & Tom. 10. c. 449. E.
- Usura centesima in pecunia quæ, T. 9. c. 338. C. in frumento usura centesima quæ, Ibid. C.
- Usura olim rei iudicatur in causa, si fuit centesima tantum, T. 9. c. 1095. B.
- Usura, & antichresis in quo differunt, T. 9. c. 343. B.
- Usura in mutuo an ex pacto veniat, T. 9. c. 210. A.
- Usura chirographaria quæ, Tom. 9. c. 338. E.
- Usura centesima pecunie fuit olim legitima usura finis, T. 9. c. 344. D. fructuum quæ, Ibid. D. & c. 347. B.
- Usura nautica, & ejus modus quæ, T. 9. c. 344. D.
- Usura nautica quæ modum habet, T. 9. c. 348. A.
- Usura, quæ propter moram infligitur, non est senus, sed pro eo, quod interest, Tom. 9. c. 1076. C. D.
- Usura legitima ante Iulianum, erat centesima, T. 9. c. 210. D.
- Usura. Vide, Pœna.
- Usura pœna non exigitur, multat exigitur, T. 9. c. 347. A.
- Usura legitima quamvis sit, T. 10. c. 461. E. & c. 758. E.
- Usura an sit pœna, T. 10. c. 463. C.
- Usura fructuum fuit olim quatercentesima, T. 10. c. 648. E.
- Usura nautica etiam supra duplum exigi potuit, Ibid. E. hodie quid sit, Ibid. c. 649. E.
- Usura ubi æquavit fortem, quod postea consumatur, imputatur in fortem, Tom. 10. c. 983. E.
- Usura est accessio, & veluti usufructus pecunie, T. 10. c. 1097. B.
- Usura est reditus pecunie, T. 10. c. 1161. D.
- Usura secunda legibus est vetita, T. 10. c. 1260. C.
- Usura quomodo, & quare curat, Ibid. L.
- Usura variæ rationis, Tom. 2. c. 1043. D. L.
- Usura modus est duplex, Tom. 2. c. 1277. C.
- Usura centesima definitio, Tom. 2. c. 2087. A.
- Usura, & pœna differentia, T. 1. c. 1408. L.
- Usura centesima, vel semis in arbitrium iusticie veniunt, T. 2. c. 384. B.
- Usura pupillares, Ibid. C.
- Usura: leventis pecunie ex pacto non debetur, T. 1. c. 392. A.
- Usura, & fructus differunt, Tom. 3. c. 512. C.
- Usura soluta per partes supra duplum non debetur, T. 2. c. 1159. L. & c. 1163. E.
- Usura centesima ratio, Tom. 3. c. 83. C.
- Usura maritima, T. 1. c. 780. C.
- Usura in strictis iudiciis sine stipulatione non veniunt, Tom. 1. c. 1285. D.
- Usura chirographaria quæ sit, T. 3. c. 131. E.
- Usura non debentur, T. 3. c. 214. E. nec promittunt, Ibid. E.
- Usura in contractibus strictis non debentur ultra stipulationem, T. 3. c. 238. C.
- Usura solennes civitatum semissæ, Iul. T. 2. c. 1043. B.
- Usura ex morâ in stipulationibus strictis non veniunt, T. 1. c. 1389. D.
- Usura communis exigi non debent supra duplum, Tom. 3. c. 137. A. B.
- Usura ex mora in bonæ fidei iudiciis improprie debentur, quia usque peti possunt, sequuntur in obligatione, T. 1. c. 1286. D.
- Usura trices, T. 2. c. 1032. C.
- Usura, quæ centesimam excedunt, ut repeti possunt, Tom. 1. c. 392. A.
- Usura legatorum, & fideicommissorum ex mora debentur, T. 1. c. 442. B.
- Usura communes supra duplum non debentur, Tom. 3. c. 137. A. B.
- Usura depositæ rei postulantur, T. 1. c. 389. B.
- Usura ante moram non veniunt in bonæ fidei iudiciis, fructus veniunt, T. 4. c. 274. B.
- Usura, vel fructus regulariter non veniunt in fideicommissarium, hœre.

hereditatis restitutionem . T. 4. c. 374. B. C.
 An usurae possint venire ante mortem ex tarta solutione . Tom. 4. c. 874. A. B.
 Usurae sumptuum quomodo purgantur . T. 4. c. 877. A.
 Usurae quando veniunt , & quando non veniunt . T. 4. c. 373. C.
 Usurae ista debentur , quae intra modum legis frequentantur , non quae supra legem modum sunt . T. 4. c. 43. E.
 Usurae tribus casibus a fructibus separantur . T. 4. c. 373. D.
 Usurae veniunt ex mora in bonae fidei iudiciis , fructus vero etiam ante mortem . T. 4. c. 471. E.
 Usurae debentur ex mora in deposito . T. 4. c. 939. C. D.
 Usurae a tempore novationis currere desinunt . T. 4. c. 671. E.
 Usurae debentur citra mortem in actione tutelae , secus in actione pro socio . T. 4. c. 49. D.
 Usurae debentur ex legibus propriis debentur officio iudicis non item . T. 4. c. 45. A.
 Usurae in fideicommissis ex mora debentur . T. 4. c. 353. B.
 Usurae percipiuntur tantum ex quantitatibus , non ex corporibus . T. 4. c. 706. A.
 An usurae apud alium iudicem peti possint post rem iudicatam , vel apud eundem iudicem . Tm. 4. c. 45. A. ab alio iudice . Ibid. A.
 Usurae fructuum a possessoribus venditorum an debeantur , & io petitionem hereditatis veniant . T. 4. c. 133. B.
 Usurae non debentur in mutuo post mortem . T. 4. c. 939. C.
 Usurae quid dilant a fructu . T. 4. c. 132. B. C.
 Usurae , quae debentur , & quas debet iudex constituisse . Tom. 4. c. 45. A. B.
 Usurae depositae pecuniae non debentur . T. 4. c. 902. A.
 Usurae pretii an io futuro alicui debeantur , sicut io tempus praeteritum , & an venditori debeantur . T. 4. c. 954. E.
 Usurae cuiusdam pecuniae in cautio nem S. an deducenda sint . T. 4. c. 1117. B.
 Usurae ex mora debentur officio iudicis in bonae fidei contractibus . T. 4. c. 44. B.
 Usurae , & fructus an licitam faciant donationem . T. 4. c. 1139. D.
 Usurae non petuntur citra stipulationis vinculum . Tom. 4. c. 966. B.
 Usurae non veniunt in strictam actionem , & quando . T. 4. c. 889. A.
 Usurae non currunt post obligationis novationem . T. 4. c. 955. A.
 Usurae pecuniae depositae etiam ex pacto non debentur . T. 4. c. 966. C.
 Usurae quando currere incipiunt , &

quando desinunt , & quae . T. 4. c. 1300. A. & 109.
 Usurae rei iudicate sunt legitimae , & certae , non arbitrariae . Tom. 4. c. 1214. E.
 Usurae vicem fructuum obtinent potestate iuris , non naturae . T. 4. c. 1217. B.
 Usurae a fortibus num. fiat separanda . T. 4. c. 1218. C.
 Usurae ex causa mandati petuntur . T. 4. c. 964. B.
 Usurae fructuum perceptorum post licentem contestatam utrum praesententur , & an hoc io utroque possessorie , tam bonae , quam malae fidei locum habeat . T. 4. c. 888. B.
 Usurae non constituunt lite contestata , sed potero currunt semper . Ibid. A.
 Usurae in bonae fidei iudiciis ex mora veniunt , veniunt autem officio iudicis . T. 4. c. 173. C.
 Usurae legatorum , vel fideicommissorum debentur ex mora . T. 4. c. 44. B.
 Usurae non debentur , nisi ex quantitatibus , id est , ex iis , quae numero , mensura , aut pondere constant , non ex iis , quae certa specie , certoque corpore continentur . T. 4. c. 365. C.
 Usurae obtinent vicem fructuum , nec ab his separari debent . T. 4. c. 671. E.
 Usurae , quae veniunt ex mora , non ex abusu pecuniae alienae , debentur . T. 4. c. 45. B.
 Usurae sunt vice fructuum . Tom. 4. c. 126. A.
 Usurae , & vecturae vice fructuum sunt , aut sane fructus civiles , qui ex obligatione civili percipiuntur ; usurae ex stipulatione , vecturae ex locazione , & conductione . Ibid. B.
 Usurae usurarum non debentur , & io stipulationem deducuntur iuvtiliter , sed fortis tantum . T. 4. c. 46. C. fraudes huius regulae sunt . Ibid. D.
 Usurae trajectitiae hic excipiuntur . T. 4. c. 46. A. quae lex usuriae utriusque modum imposuit . Ibid. B.
 Usurae an veniant in actionem pro socio . T. 5. c. 494. B.
 Usurae in bonae fidei iudiciis veniunt ex pacto oculo , & officio arbitri ex mora . T. 5. c. 124. A.
 Usurae in stipulationem non veniunt ex pacto , non veniunt ex mora officio iudicis in iudiciis stricti iuris , sed ex stipulatione tantum usurarum nominatim facta . Ibid. A.
 Usurae in contractibus creditae pecuniae , & earum rerum , quae mensura constant , debentur . Tom. 5. c. 45. E. & c. 46. A.
 Usurae creditae pecuniae an debeantur sine stipulatione . T. 5. c. 45. D.
 Usurae vel insolgentur propter lucrum creditoris , vel propter mo-

ram debitoris . T. 5. c. 927. E.
 Usurae cuius pecunia non currunt . D. 5. c. 891. A. B.
 Usurae quando debeantur , & quam ob causam , cuive contrahentium infligantur . T. 5. c. 927. E.
 Usurae , *fit pour cent sur les que* , civiles erant . T. 6. c. 635. A.
 Usurae usurarum an in stipulationem deduci , sed exigi possint . T. 6. c. 640. B.
 Usurae iudicis quoniam proprie dicuntur . Ibid. B.
 Usurae debentur officio iudicis ratione fructuum perceptorum , etiam si nulla mora intercesserit . T. 6. c. 311. E.
 Usurae quandomam debeantur , & ex quibus contractibus . Tom. 6. c. 540. D.
 Usurae an computari debeant ad minimisationem finiti , quae quidem in tutelae iudicio computantur . T. 6. c. 551. D. E.
 Usurae an debeantur ex mora . T. 6. c. 707. E. an usitate , & civiles . Ibid. E.
 Usurae usurarum debentur non possunt , sed promitti uberius tantum scimus ipsius fortis , non usurarum minorum . T. 6. c. 551. C.
 Usurae an debeantur . Sicut ex suis contractibus , quali ex tacta stipulatione , etiam in stipulatu deducit non sint . T. 6. c. 621. C.
 Usurae ex mora possunt accedere officio iudicis in actione bonae fidei . T. 6. c. 3. E.
 Usurae belles quoniam sint . Tom. 6. c. 527. D.
 Usurae belles quoniam peti possunt . Ibid. D.
 Usurae an peti possint actione depositi ex epistola pecuniae depositae . T. 6. c. 707. D.
 Usurae fructuum , qui post licentem contestatam officio iudicis retinendi sunt , an sint praestanda . T. 6. c. 593. D.
 Usurae belles , quoniam *huit pour cent* . T. 6. c. 517. D.
 Usurae centesima quoniam sint . Ibid. D.
 Usurae veniunt ex mora officio iudicis sine stipulatione . Tom. 7. c. 335. D.
 Usurae novae quae dicuntur . T. 7. c. 335. E. & c. 337. A.
 Usurae creditarum pecuniarum quando ex pacto deducantur . T. 8. c. 371. E.
 Usurae pretii non debentur venditori , nisi ex die traditionis . T. 7. c. 773. E.
 Usurae creditae pecuniae non debentur citra stipulationem . Tom. 7. c. 862. B. C.
 Usurae , quae legitimum modum excedunt , non possunt servari per retentionem pignorum . Tom. 7. c. 864. B.
 Usurae ex pacto debentur non possunt peti , possunt tamen per retentionem pignoris servari . T. 7. c. 854. A. B. Ulu.

- secundæ pronunciationis debeantur. T. 10. c. 2258. A.
- Ufuræ an debeantur, quæ in condemnationem non sunt deductæ: T. 10. c. 1158. A.
- Ufuræ vocatæ mercedes quinquæ. T. 10. c. 1261. E.
- Quales ufuræ debeantur ex mora in bonæ fidei iudiciis. Tom. 10. c. 1265. C.
- Ufuræ pupillaræ semper currunt usque ad diem restitutæ tutelæ. T. 10. c. 1271. B.
- Ufuræ inibebantur per depositionem. Ibid. D.
- Ufuram esse contra naturam secundum Aristotelem. T. 4. c. 918. B.
- Ufuram vite dedit natura, tanquam pecuniæ nullâ præstitutâ die. T. 7. c. 626. B. C.
- Ufuram inierit, & scenus differentia. T. 10. c. 1265. E.
- Ufurarii accipiuntur pro fructuariis. T. 3. c. 305. A.
- Ufurarum petitio per obligationis novationem extinguatur. T. 3. c. 512. D.
- Ufurarum pupillarium cursum duobus modis impeditur. T. 10. c. 364. C.
- Ufurarum, & fortis ratio diversa. T. 3. c. 131. D.
- Ufurarum modum servat tacita antichresis, expressa non item. T. 3. c. 205. C.
- Ufurarum ratio sorte solutâ petimur. T. 1. c. 1286. B.
- Ufurarum cursum nunquam impedit obligatio. T. 1. c. 1240. B.
- Ufurarum, quæ ab agricolis exiguntur, satis declaratur. T. 3. c. 82. E.
- Ufurarum titulo legitima tantum rectè petitur. T. 4. c. 953. D.
- Ufurarum, & dotis stipulatio extinguitur post renovatum matrimonium. T. 4. c. 982. A.
- Ufurarum legitimarum quis sit modus. T. 4. c. 46. A. modus ufurarum duplex est. Ibid. A.
- Ufurarum petitio cessat, fortis petitione cessante. T. 4. c. 982. A.
- Ufurarum odio nihil in iure civili constitutum est. T. 5. c. 933. D.
- Ufurarum petitio illicita. Tom. 6. c. 791. E.
- Ufurarum crimen horreodum. T. 6. c. 892. A.
- Ufurarum causa, sicut & causa pignoris, est indivisa. T. 6. c. 648. E. & c. 649. A.
- Ufurarum causam esse indivisam, ut & pignoris. T. 6. c. 330. C.
- Ufurarum in stipulationem non deducturam an petitio sit. T. 7. c. 813. E.
- Ufurarum modus constitutionis definitus duplex est. T. 7. c. 678. A. B.
- In ufuram exactione qui præstatur. T. 8. c. 707. C. & c. 813. D.
- Ufurarum stipulatio vel in diem, mora concipitur, vel pure. T. 9. c. 337. C.
- Ufurarum actionem singulis annis nasci. T. 9. c. 1043. D.
- Ufurarum annuorum præstationem tolli præscriptione 30. annorum, & cum principalis actio tollatur, ufurarum obligatio est sequela. fortis. T. 9. c. 1286. D.
- Ufurarum obligatio est sequela fortis. Ibid. D.
- Ufurarum cum fructibus compensatio. T. 9. c. 340. C.
- Ufurarum additamenta. T. 9. c. 338. A.
- Ufurarum modus quis servandus. Ibid. A.
- Ufurarum ufuræ non debentur, etiam si fiat anatocismus. T. 9. c. 1095. D.
- Ufurarum stipulatio alia, fortis alia. T. 9. c. 113. C.
- Ufurarum obligatio liberat a periculo, si res oblata casu postea pereat. T. 9. c. 339. D.
- Ufurarum minorum obligatio a maioribus liberat. Ibid. E.
- Ufurarum ufuras a D. Ambrosio, & D. Basilio quomodo vocantur. T. 9. c. 347. D.
- Ufurarum legitimum modum qui excedit, an sortem amittat. T. 9. c. 111. A.
- Ufurarum questionem non finiti, subtili actione personali, vel hypothecariâ, præscriptione 30. vel 40. annorum. T. 9. c. 1043. E. & c. 1044. A.
- Ufurarum modus alius olim, alius hodie. T. 9. c. 344. D. & seq.
- Ufurarum modus a Iulianiano præscriptus. T. 9. c. 345. E.
- Ufurarum obligationem non novari, si de sorte tantum iudicatum sit, non de ufuris. T. 9. c. 1096. A.
- Ufurarum vice an fructus pignoris possint capi. T. 9. c. 196. C.
- Ufurarum nomine an pignus detineri possit, quamvis id non fuerit in ufuras nominatim obligatum. T. 10. c. 114. C. D.
- Ufurarum odio an iure civili aliquid sit constitutum. Tom. 10. c. 119. C.
- Ufurarum an certa sit ratio. T. 10. c. 153. D. cur non petantur actione titiariâ. Ibid. D.
- Ufurarum petitio quo casu tollatur præscriptione triginta annorum. T. 10. c. 648. D.
- Ufurarum vulgaris modus olim centesima fuit. Ibid. D.
- Ufurarum cursus ob pretium non solutum, post rem veoditam, & traditam quomodo inhiibetur. T. 10. c. 768. A.
- Ufurarum modus triplex. T. 10. c. 984. D.
- Ufurarum ufuræ non debentur. T. 10. c. 985. B. & c. 1097. C. & 1105. E.
- Ufurarum exactio sit per actionem ex vendito. T. 10. c. 1015. B.
- Ufurarum, quæ debentur ex contractu, non est certa definitio. T. 10. c. 1151. A.
- Ufurarum quo sit modus legitimus. T. 10. c. 1265. B.
- Ufuræ stipulari solebant in calendis singulis, tamen solebant differre ultra calendas diem solutionis in idus. T. 1. c. 1234. D.
- Ufuræ inter, & fructus differentia. T. 3. c. 512. C.
- Ufuræ post motum controversiam restituit malæ fidei possessor. T. 3. c. 513. A.
- Ufuræ distet obligatio, quæ ex mora currunt, non ex stipulatione. T. 1. c. 1244. A.
- Ufuræ tracentibus graviore ab agricolis stipulari non licet creditori. T. 1. c. 1086. E.
- Ufuræ non venire ex mora in strictis iudiciis. T. 1. c. 1280. B.
- Ufuræ quando negotiorum gestor præstare cogitur. T. 1. c. 353. B.
- Quoad ufuras attinet legata, & si de commissa bonæ fidei contrahibus comparantur. T. 4. c. 44. B. C.
- Ufuræ præstare cogitur aliena negotia gerens, & culpa pecuniarum. T. 4. c. 876. E.
- In ufuras ufurarium, quæ priori creditori solvit, an teneatur pignus. T. 4. c. 970. C.
- Ufuræ an heres præstare debeat, quoad integram sortem exsolvat. T. 4. c. 748. C.
- Inter ufuras, & fructus differentia, in quibus iudicis locum habet. T. 4. c. 132. D.
- In ufuras quando convenitur constitutor, qui pro tutore convenitur, & quando non. T. 4. c. 320. E.
- Ufuræ petere ab eo ante imperis moram, qui beneficium in lucra pienda, & cultu ditionis pecuniæ dedit, contra bonam fidem, & depositi naturam est. T. 6. c. 547. D.
- Ufuræ infinitæ creditor nauticæ pecuniæ percipere possit, ut quoties, aut quinque concelmas. T. 7. c. 862. C.
- Ufuræ pecuniæ creditæ semper legi fuisse definitas. T. 7. c. 863. A.
- Ufuræ pretii quando amptor præstare debeat. T. 7. c. 775. C.
- Ufuræ ex mutuo non debent sine stipulatione. T. 7. c. 335. D.
- Ufuræ pecuniæ mutuatæ ex pacto non debent non est singulare in mutuo, sed commune omnium contractuum stricti iudicii. T. 7. c. 673. A.
- Ufuræ venire ex mora pretii in actione ex vendito. T. 9. c. 1076. C.
- Ufuræ nec civiliter, nec naturaliter debitas, & solutas in sortem nondum solutam imputari, & adeo non repeti. T. 9. c. 314. A.
- Ob ufuras illicitas sortem non amittit creditor. T. 9. c. 211. B.
- Ufuræ pecuniæ pupillaribus, quantum in usus suos convertit, & ufuras legitimas, in asbitium tutelæ.

- telæ venire. T. 9. c. 399. C.
- Usuras indubitæ pecunie solutæ non posse repeti. Tom. 9. c. 222. D.
- Usuras supra centesimam solutas sortì impari. T. 9. c. 210. D.
- Usuras legatorum deberi ex die interpellationis, & denuntiationis ante item cunctatam, & cut. T. 9. c. 157. A.
- Usuras iudicati fuisse olim centesimæ binas, hodie esse singulas centesimas. T. 9. c. 1071. C.
- Usuras ab agricola stipulari licet. T. 9. c. 343. B.
- Usuras pretii, siue pecuniæ redactæ ex venditione rerum hereditariarum bonæ fidei possessor restitueret non damnatur. Tom. 9. c. 152. D.
- Usuras non deberi supra duplum. T. 9. c. 1281. D.
- Usuras usurarum exigi non posse. T. 9. c. 345. E.
- Usuras stipulari in calendis utilis erat. T. 9. c. 347. E.
- Usuras omnino sustulit Basilii Imperator. T. 9. c. 345. E.
- Usuras mediæ temporis an possit quis stipulari. T. 10. c. 418. B.
- Usuras non stipularum supra duplum. T. 10. c. 761. C.
- In usuras tenetur, qui condemnatus iudicio bonæ fidei sententiam protulit, si iudex animadvertit frustratorem esse appellacionem. T. 10. c. 805. C.
- In usuras usurarum si quis damnatur, quando sit appellandum. T. 10. c. 1233. E.
- Male fidei possessor non tenetur de usuris, sed de fructibus percipendis. T. 3. c. 512. C. D.
- De usuris dotis consultatio. T. 1. c. 664. A.
- De usuris civitatum. T. 2. c. 1255. E.
- In usuris confectio regionis, aut provincie plurimum valet. T. 4. c. 45. D.
- Usuris novis fructus dumtaxat compensati. T. 4. c. 892. C.
- De usuris in quantum tenentur bonæ fidei, & male fidei possesores. T. 7. c. 332. B. & seq.
- Usuris modum præscriptum non tantum pertinere ad reos principales, sed etiam ad mandatores, & fidei iutores eorum. T. 9. c. 344. C.
- Usuris quis modus datus est. T. 9. c. 343. A. & seq.
- De usuris, quæ ex mora, vel ex litis contestatione veniunt in actionem negotiorum gestorum. T. 9. c. 344. A.
- De usuris. T. 9. c. 337. B. & seq.
- De usuris, & fructibus legatorum, seu fideicommissorum. Tom. 9. c. 840. B. & seq.
- De usuris pupillaribus. Tom. 9. c. 599. C.
- De utritis usurarum. T. 9. c. 345. E.
- De usuris, quæ ex mora veniunt in actione ex vendito officio iudicis. T. 9. c. 339. C.
- Cum usuris pretii quando fructus compensantur. T. 9. c. 374. B.
- Usurpare oratoribus, & jurisconsultis diversè famitur. Tom. 1. c. 1199. C.
- Usurpare nihil aliud est, quam usum retinere servitutem. T. 7. c. 444. B.
- Usurpari an uxor possit. Tom. 5. c. 719. D.
- Usurpatio est usufructus interruptio. T. 1. c. 1109. A.
- Usurpatio quid sit, & quid ab usufructu differat. T. 5. c. 719. C.
- Usurpatio interrumpit præscriptiorem. T. 6. c. 918. C. D.
- Usurpatio usufructui, vel amissioni est contraria. Tom. 7. c. 464. B.
- Usurpatio rei incorporalis est indivisa. T. 8. c. 254. A.
- Usurpatio an usufructui interruptatur. T. 5. c. 745. D.
- In usu an minus juris sit, quam in usufructu. T. 1. c. 79. E. & T. 8. c. 945. B.
- In usu nihil est corporis, quod capi possit. T. 4. c. 1330. A.
- In usu constitunt servitutem. T. 10. c. 408. C. & c. 540. A.
- Usu domus marito concessa, uxor cum eo habitare potest. T. 10. c. 546. B.
- Usum qui habet, an possit ad alium jus suum transferre. T. 1. c. 80. C. & T. 8. c. 945. B.
- Usum habens ad alium jus habere intelligatur. T. 1. c. 80. C. & T. 8. c. 945. B.
- Usum, aus mares non vincunt Romanæ leges. T. 2. c. 1230. B.
- Usum commodatæ rei intemptivè auferre, non officium tantum impedit, sed & suscepta obligatio inter dandum, accipiendumque. T. 5. c. 418. A.
- Usum, & usufructum quid sit. T. 1. c. 1109. C.
- Usum, & usufructum ut ab habitatione discrepat. T. 1. c. 81. A. B.
- Usum iisdem modis constituitur, vel finitur, quibus usufructus. T. 1. c. 79. E. & T. 8. c. 945. A. B.
- Usum pars usufructus est. Tom. 1. c. 942. B.
- Usum est personæ jus merum. T. 1. c. 1338. B.
- Usum magis est juris, quam facti. Ibid. C.
- Usum pro possessione. T. 1. c. 843. C.
- Usum, quæ servitus est personalis, non prædialis, non potest pro parte constitui. Tom. 1. c. 1251. B.
- Usum est individuus; usufructus dividuus. T. 1. c. 1338. C.
- Usum dividi non potest, fructus potest. T. 1. c. 1251. C.
- Usum ab usufructu vendi, locari, vel pignori non potest, & cur.
- T. 5. c. 447. C.
- Usum longævi non vilis est auctoritas. T. 2. c. 1229. C.
- Usum quibus modis perit. Tom. 1. c. 1330. C.
- Usum quod est. T. 4. c. 437. A. & c. 501. C.
- Quod usus, idest, usufructus non auferitur domino inquam est auferre. T. 4. c. 70. B.
- Usum juris est potius, quam facti. T. 4. c. 502. A.
- Usum nomen est juris, habitatio facti nomen est. Ibid. B.
- Usum servorum est necessarius. T. 4. c. 629. C.
- Usum, & usufructus, & opera in quo differunt. Tom. 4. & 455. B. & seq.
- Usum non potest alii locari, habitatio potest. T. 4. c. 502. A.
- Usum, & habitatio in quo differunt. Ibid. A.
- Usum interpretum opinionem admittit. T. 4. c. 837. D.
- Usum amittitur non utendo, habitatio non amittitur non utendo, quamdiu domus manet. Tom. 4. c. 502. B.
- Usum ædium legatus filiofamilias adiungitur patri; pater ædium utitur cum familia sua, an etiam filius, cui usus ædium legatus est, potest habitare cum suis. Tom. 4. c. 223. A.
- Usum capitis demissionem amittitur, habitatio non. T. 4. c. 502. A.
- Usum præcarius in distractione non consistit, sed in usu nudo. T. 4. c. 567. E.
- Usum pro usufructu. T. 4. c. 1238. D.
- Usum pecuniæ depositæ non est, sed custodia tantum. T. 4. c. 121. E.
- Usum pro titulo, & auctoritate est; T. 5. c. 662. C.
- Usum est interpret legum. Tom. 5. c. 879. D.
- Usum, & possessio quomodo differant. T. 5. c. 692. D.
- Usum ejusdem rei apud plures an esse possit. Ibid. D.
- Usum ab usufructu in quo differat. T. 5. c. 14. D.
- Usum quæ servitus personalis est; quæ cum persona extinguitur, nec transmittitur in heredem. T. 5. c. 671. C.
- Usum corporum non est consumptio eorumdem. T. 5. c. 391. A.
- Usum individuus est. T. 5. c. 14. D. & c. 592. E.
- Usum longævi pro titulo est. T. 6. c. 39. B.
- Usum promiscuus, & mutuum, qui promeritum sepe dicitur, & commercium. T. 7. c. 34. E.
- Usum dividi non potest. T. 7. c. 505. B.
- Usum an veniat in actionem familie hereditariæ, & communi dividuæ. Ibid. C.

- Ufus non potest scindi. T. 7. c. 545. A.
- Ufus venire, aut locari non potest. T. 7. c. 506. B.
- Ufus, & usufructus sunt jura hominum. T. 7. c. 385. B.
- Ufus, & abusus distinctio. Tom. 8. c. 619. D.
- Ufus, & usufructus ad diem, & conditionem an constitui possint. T. 7. c. 385. B.
- Ufus, & usufructus capitis deminutione an amittantur. Tom. 7. c. 454. C. & c. 833. E.
- Ufus est individuus, usufructus est dividualis. T. 7. c. 1335. E.
- Ufus, & usufructus servitutes hominum, sive personarum. T. 7. c. 1337. B.
- Ufus quid sit. T. 7. c. 380. B. & T. 8. c. 336. D.
- Ufus a possessione, & ab usu, qui possessio dicitur, quid distet. T. 8. c. 833. B.
- Ufus rerum duplex. T. 8. c. 635. B.
- Ufus sui causam paratum quid sit. T. 8. c. 645. D.
- Ufus longevus. T. 9. c. 1345. E.
- Ufus omnis rei duplex est, proprius, & improprius. T. 9. c. 1386. E.
- Ufus individuus est, sic & operarius. T. 10. c. 407. D.
- Ufus, & usufructus cum plane in jure constant, nequeut commo- dari. T. 10. c. 454. C.
- Ufus an pro parte possit dividi. T. 10. c. 532. A.
- Ufus, & de eo plura. T. 10. c. 1261. A. & seq.
- Usufructuario quae actiones competant. T. 5. c. 638. A.
- Usufructuario quando usufructus persequitio denegatur. Tom. 5. c. 632. C.
- Ab usufructuario factam loca- tionem an proprietarius servare teneatur. T. 5. c. 565. A.
- Cum usufructuario proprietarius qua actione agere possit. T. 5. c. 637. D. E.
- Usufructuario datur vindictio usufructus non tantum adversus dominum fundi usufructuarii, sed etiam adversus quemlibet posses- sorem, si prohibeatur uti frui. T. 6. c. 36. A.
- Usufructuario de utendo usufructu facilius debet. T. 1. c. 372. D.
- Usufructuarii servum torquere, vel flagelli cadere, vel deterio- rem facere non potest. Tom. 1. c. 427. C.
- Usufructuarius novum rivum pa- rietibus imponere non potest. T. 3. c. 21. D. & Tom. 6. c. 605. B.
- Usufructuarii servum vi torquere, aut flagelli cadere non potest. T. 5. c. 637. E.
- Usufructuarii damni infecti quo- modo caveat. T. 5. c. 641. B.
- Usufructuarii proprietario stipu- lanti promissa datus fidejussori- bus. T. 5. c. 637. D.
- Usufructuarius, & usufructus in qui differunt. T. 6. c. 238. B.
- Usufructuarius an relinquere possit municipibus, vel civitati. T. 7. c. 1201. A.
- Usufructus quid sit. T. 2. c. 1245. A.
- Usufructus est jus incorporeale, quod de re corporali praedicatur. T. 1. c. 1329. C.
- Usufructus, & proprietatis multae differentiae. Ibid. C. & quantum ad jus adfrendendi duae differen- tiae. Ibid. c. 1336. D.
- Usufructus duplex. T. 1. c. 1205. C. & c. 1332. C.
- Usufructus est jus personale. T. 1. c. 1226. B.
- Usufructus cum sit jus personale, adfrendit personam, non partem. T. 1. c. 1336. E.
- Usufructus magis est facti, quam juris. T. 1. c. 1338. B.
- Usufructus pars, quae non adfrendit alteri, ad proprietatem recurrit. T. 1. c. 1336. D.
- Usufructus natura sui intermissio- nem non habet. T. 3. c. 403. B. C.
- Usufructus aliud est, aliud feudum, aliud emphyteusis, aliud libella- ria, aliud precaria. T. 2. c. 1202. B.
- Usufructus in fructu consistit. T. 1. c. 1222. E.
- Usufructus proprius est in re aliena, non in re sua, & non domini, sed servitutis pars. Tom. 1. c. 1332. C.
- Usufructus solet etiam in perso- nam tantum constitui. Tom. 2. c. 1181. E.
- Usufructus in feudo mulieri con- stitui non potest. T. 2. c. 1245. A.
- Usufructus quotidie constituitur, & legatur. T. 1. c. 1337. A.
- Usufructus formalis quid ab usu- fructu causali differat. Tom. 1. c. 1332. D.
- Usufructus fundi non est pars. T. 1. c. 941. D.
- Usufructus vendi, locari, & pigno- rari potest a domino in corpore, quod ejus est proprium, imo & ab usufructuario. T. 3. c. 427. C.
- Usufructus bonorum a priori non jure acceptus propter posteriorem non amittitur. Tom. 2. c. 1079. C.
- Usufructus bonorum uxori legatus non amittitur propter secundas nuptias, nisi ad caveat testator. T. 2. c. 1059. D.
- Usufructus quibus modis perit. T. 1. c. 1390. C.
- Usufructus proprius an sit carum rerum, quarum substantia uten- do perit. T. 1. c. 78. A.
- Usufructus a proprietate separa- tio quot modis accidit. Ibid. B.
- Usufructus quot modis extinguatur, & ad proprietatem revertitur. Ibid. C.
- Usufructus in quibus rebus consti- tuitur, vel non. Ibid. C.
- Usufructus tam naturalibus patri- bus, quam adoptivis per filios, quae extrinsecus filius obvenit, domi- nio eis integro servato. Tom. 1. c. 187. A.
- Usufructus pro parte domini ac- cipitur plerumque. T. 1. c. 1332. C. D.
- Usufructus plenum, merumque jus o majno alteri vendi non potest. T. 2. c. 1202. D.
- Usufructus retentio pro traditione habetur. T. 3. c. 552. C.
- Usufructus momentarius non est usufructus. T. 1. c. 533. C.
- Usufructus, & proprietates in censu- ne legati longe differunt. T. 1. c. 749. A.
- Usufructus ab operis servorum dis- stat. Ibid. D.
- Usufructus uter legatus, post testa- mentum factum adfrendit in ea- positio exultis, testatore vivo, de- betur. T. 1. c. 1329. E. & c. 1330. A.
- Usufructus aedum legatus, aedibus deultis, ac potest testatore vivo retentus, non debetur. Ibid. A.
- Usufructus omniis, vel omnia- proprietates adfrendit alteri. T. 1. c. 1337. A.
- Usufructus rei cuiusque legari po- test. T. 1. c. 425. B. C.
- Usufructus, id est, libertas usufruc- tus. T. 1. c. 1137. C.
- Usufructus libertas non usufructu- tur. Ibid. D.
- Usufructus proprietario in jure cedi potest. T. 1. c. 428. B.
- Usufructus aut morte, aut tempore finitur. Ibid. E.
- Usufructus, vel usus quibus modis amittitur. T. 1. c. 749. B.
- Usufructus quinquae modis amitti potest. T. 1. c. 428. B.
- Usufructus reipublicae relictus cent annis finitur. T. 1. c. 551. B.
- Usufructus in jure cedi potest, quod sit rei incorporalis. T. 1. c. 327. D.
- Usufructus amittitur non utendo. T. 1. c. 428. C. & c. 1137. D.
- Usufructus minima capitis minu- tione non amittitur ex constitu- tione Iustiniani. T. 1. c. 428. C.
- Usufructus emancipatione non fi- nitur. T. 1. c. 317. C.
- Usufructus his verbis finitur, Salva rerum substantia. T. 1. c. 1329. C.
- Usufructus gregis, & navis quem- ad modum extinguatur. Tom. 1. c. 1330. C. D.
- Usufructus cessante finitur. T. 1. c. 329. B.
- Usufructus amittis ad proprietatem recurrit. T. 1. c. 428. B.
- Usufructus quarum rerum legari potest. T. 1. c. 340. E.

U^sufructus servitus est dividua.

T. 4. c. 99. D. & c. 138. A.

U^sufructus, & possessio differunt.

T. 4. c. 109. A.

U^sufructus si legatus sit singulari an-

nis, diminutione capitis amittit-

ur, sed si alternis annis, non. T.

4. c. 431. A.

U^sufructus legatus alternis annis

an non possit non utendo amitti.

T. 4. c. 330. B. quando servitus

intermissionem habet, & quando

non. Ibid. B. C.

U^sufructus non constitit sine per-

sona. T. 4. c. 413. B.

U^sufructus per legem Falcidiam

minuitur. T. 4. c. 138. E.

U^sufructus potest esse duorum in

solidum, non dominium, nec pos-

sessio. T. 4. c. 691. A.

U^sufructus sui natura intermissio-

nem non habet. T. 4. c. 450. C.

Proprietario licet in pradio, cuius

usufructus est alienus, habere

cuiusdem pradii invito fructus

rio. Ibid. D.

U^sufructus qualicumque capitis

manuione amittit an reperi pos-

sit. T. 4. c. 451. D. hodie ex om-

litione Iuliani usufructus

non amittitur maxima capitis

manuione. Ibid. D. E.

U^sufructus, vel usus legatus cedit

ex die adita hereditas, opere

servi ex die petitionis. Tom. 4.

c. 455. D.

U^sufructus vestimentorum non

legatur, sicut pecunia. T. 4. c. 565.

D. pecunia abuti licet, vesti-

mentis non. Ibid. D.

U^sufructus retentis in donationi-

bis habetur, pro traditione. T.

4. c. 412. A. & c. 787. A. B.

U^sufructus amittitur rationis quan-

tum sunt, & quæ. T. 4. c. 452.

C.

U^sufructus in fruendo constitit, cæ-

teræ servitutes in utendo. T. 4.

c. 138. B.

U^sufructus num in agro sterili re-

ctæ constitui possit. T. 4. c. 895.

D.

U^sufructus perimitur mutatione

rei, non domini, & similiter pi-

gius. T. 4. c. 1287. B.

U^sufructus pignori obligari potest

tam a domino proprietatis, quam

ab usufructuario. T. 4. c. 1339.

D.

U^sufructus est ius alienis rebus

utendi. Ibid. E.

U^sufructus est ius utendi fruendi,

quod homini competit in re alic-

qua, quamvis in homo, & quæ res

salva permant. Tom. 4. c. 137.

D.

U^sufructus est pars fundi. Tom. 4.

c. 498. D.

U^sufructus est servitus hominis. T.

4. c. 137. E.

U^sufructus exspirat cum anima, &

cum rei substantia. T. 4. c. 138.

A.

U^sufructus extinguitur certis mo-

dis, & quibusnam. Tom. 4.

c. 423. B.

U^sufructus non mutat rei domi-

nium. T. 4. c. 637. B.

U^sufructus, vel pignus non mu-

tatur, nec perimitur usucapione.

T. 4. c. 637. B.

U^sufructus si ex fundo comuni

duorum debeatur, & unus tan-

tum ex eis convenerit, an in so-

lidum condemnabitur. Tom. 4.

c. 139. C.

U^sufructus est qualitas. Tom. 4.

c. 141. A.

U^sufructus fundi si lagetur, aut

fundus, an possit eligere usum

fructum. T. 4. c. 499. A.

U^sufructus qualis amittitur capi-

tis minutione. Tom. 4. c. 453.

E.

U^sufructus, usus, & opera in quo

differunt. T. 4. c. 455. B.

U^sufructus in multis casibus parti

fundi, aut domini non est. T. 5.

c. 12. D.

U^sufructus ab operis servi multum

difert. T. 5. c. 24. B.

U^sufructus non alii pars propieta-

tis, sed servitutis. T. 5. c. 317.

C. D.

U^sufructus ubi pars domini sit. T.

5. c. 683. B.

U^sufructus finitur morte fructu-

rii, non morte temporis. T. 5.

c. 514. E.

U^sufructus amittitur rei mutatio-

ne, rei peremptione, Tom. 5.

c. 647. A.

U^sufructus qua actione vindicetur.

T. 5. c. 374. A.

U^sufructus in multis casibus parti

domini est. T. 5. c. 12. A. B.

U^sufructus ius personale est. Ibid.

D.

U^sufructus iure nullum ius fragi

lies. T. 5. c. 426. B.

U^sufructus locacionem, vel fundi

dotalis has servare non tenetur,

& qua ratione. Tom. 5. c. 564.

C. D.

U^sufructus in multis casibus pro

parte domini est, servitus nullo

casu. T. 5. c. 13. E.

U^sufructus qui propriè dicatur,

& quomodo distinguatur. Tom. 5.

c. 957. A. B.

U^sufructus duplex est, casualis, &

formalis. Ibid. B.

U^sufructus ad proprietatem pro-

perat. T. 5. c. 416. B.

U^sufructus cum persona, cui co-

hæret, extinguitur. T. 5. c. 14.

C.

U^sufructus presens, idest, purè,

vel ex die dari potest, vel ad

diam. T. 5. c. 23. E.

U^sufructus non utendo intra cer-

tum tempus amittitur. T. 5. c. 168.

B.

U^sufructus est servitus hominis,

idest, quæ debetur homini

quibuscumque rebus. T. 5. c. 317.

C. D.

U^sufructus si legatus sit, & dolo ma-

lo ab herede res; in qua usufruc-

tus erat, destructa, aut tradita

quidem, sed usufructus ejus inter-

ventus, quæ actiones competant

usufructuario. Tom. 5. c. 139. E.

& c. 150. A. B.

U^sufructus verbo quid significa-

tur. T. 5. c. 863. E.

U^sufructus, & redditus in quo diffe-

runt. Ibid. E.

U^sufructus finitus ad quem reddit.

T. 5. c. 864. B.

Si usufructus uni, alteri proprietas

sit legata ajsdem rei sub condi-

tione, interim, & de cautione,

prestanda. Ibid. C.

U^sufructus ad heredem redire, &

consolidari potest. Ibid. E.

U^sufructus servi communis si lega-

tus sit, quæ cautio competat. T. 5.

c. 592. A.

U^sufructus venditus quando, &

quomodo finitur. Tom. 5. c. 514.

D. E.

U^sufructus pars accrescit persone

conjugi, etiam non habenti

partem suam. T. 6. c. 142. A.

Utrum usufructus bonorum universi-

orum legetur, an singularium,

rarum, multum interest. Tom. 6.

c. 237. D.

U^sufructus extinguitur morte

fideicommissarii, & capitis deminutione. T. 6. c. 35. D.

U^sufructus amittitur inusu fidei-

commissarii, idest, fideicommissa-

rio non utente usufructu per mo-

dum, & tempus. Ibid. D.

U^sufructus est pars fundi. Tom. 6.

c. 371. B.

U^sufructus legatum morte legata-

rii finitur. T. 6. c. 456. A.

U^sufructus est ius personale, quod

personam sequitur. T. 6. c. 441.

E. proprietas est ius reale, quod

rem. Ibid. E.

U^sufructus est ius personale, & line

persona esse non potest. Tom. 6.

c. 248. C.

U^sufructus amittitur non utendo.

T. 6. c. 35. E.

U^sufructus ius personale est, quod

personæ cohæret, & cum persona

interit. T. 6. c. 242. A.

U^sufructus vindicatio. Vide, Vin-

dicatio usufructus.

U^sufructus legatus an videatur,

annuo legato ex fructu pradii.

T. 6. c. 574. C.

U^sufructus reliquus reipublicæ, vel

templo finitur spatio centum

annorum, quæ vita est longavi ho-

minis. T. 7. c. 1308. B.

U^sufructus cum morietur an meli-

orali quatur. T. 7. c. 944. D.

U^sufructus alicujus rei legatus ita,

ut post legatarii mortem reitru-

atur alii, quàm heredi instituto,

an ejus rei plena proprietas

legata videatur. T. 7. c. 1369. E.

& c. 1370. A.

U^sufructus alternis annis relictus,

an non utendo amittitur. T. 7.

c. 1348. C. an ad tempus certum

legari

legari possit. Ibid. c. 1342. A.
 Usufructus an divisionem recipere possit. T. 7. c. 1345. B.
 Usufructus an finitur tempore. T. 7. c. 1346. B.
 Usufructus an in tempus mortis legari possit. T. 7. c. 944. D. & c. 1348. D.
 Usufructus fisco relictus an tempore finitur. Tom. 7. c. 1349. A.
 Usufructus fundi communis, pro indiviso mulieri legatus, an coarctari possit ad partem dimidiam pro diviso. T. 7. c. 1367. B. C.
 Usufructus fundi cui legatus est, an ibi habitare prohiberi possit. T. 7. c. 1353. A.
 Usufructus fundi si legetur in annos singulos, an plura sint legata. T. 7. c. 1298. B.
 Usufructus fundi si mihi legatus sit in annos singulos, & heres me initio anni impedierit fundum colere, an mihi totius anni nomine in id, quod interest, teneatur. T. 7. c. 1298. C.
 Usufructus legatus dies quando cedat. T. 7. c. 1308. A. & c. 1309. D.
 Usufructus legato, & relictus legato quæ communia sint. T. 7. c. 1385. B. utrumque finiri morte legatarii. Ibid. B.
 Usufructus legatum ad quem pertinet, si usufructuarius vivo testatore decesserit. T. 7. c. 1308. C.
 Usufructus an possit, repetat postquam finitus est legatus deminutione restitueretur. T. 7. c. 1307. B.
 Usufructus legatus in singulos annos an pro rata ejus anni, quo usufructuarius decessit, ad heredem pertinet. T. 7. c. 1347. C.
 Usufructus an legari possit eorum rerum, quæ usu consumuntur. T. 7. c. 1336. B.
 Usufructus relictus reipublicæ, vel templo quando finitur. T. 7. c. 1308. B.
 Usufructus nominum an legari possit. T. 7. c. 1337. C.
 Usufructus nominum si legatus sit, an remedium cautionis utile fiat legatum. Ibid. C.
 Usufructus si alicui legatus sit, & it decesserit vivo testatore, ad quem usufructus pertineat. T. 7. c. 935. E. & c. 936. A.
 Usufructus si legetur alternis annis, plura esse legata. T. 7. c. 1348. A.
 Usufructus si legetur alternis annis, vel mensibus, vel diebus, vel quoad vivet legatarius, an repeti possit post capitis deminutionem. T. 7. c. 1357. E.
 Usufructus si legetur illi cum illo, perinde est, ac si isa illi, & illi legatus sit. T. 7. c. 1385. C. D.
 Usufructus si legetur in singulos annos, an relegari, siue renovari in annos singulos videatur. T. 7. c. 1357. E.
 Usufructus si legetur libertis, & ei,

qui novissimus decedit, proprietatem an videatur legari incerto. T. 7. c. 1077. A. B.
 Usufructus si remanet apud heredem, an cum onere fideicommissi remaneat. Tom. 7. c. 1321. C. D.
 Usufructus sub conditione non faciendi aliquid an utiliter relinqui possit. T. 7. c. 944. D. E.
 Usufructus, pluribus temporibus divisus, an unus sit. T. 7. c. 1387. A.
 Usufructus, vel usus viæ, itineris, vel actus, vel aqueductus an legari possit. T. 7. c. 1337. B.
 Usufructus vindicatio usufructuario datur. T. 7. c. 451. E.
 Usufructus an jure fideicommissi, & quomodo constituitur. T. 7. c. 388. A.
 Usufructus an perimatur, perempto prædio vel incendio, vel terræ motu, vel terræ fragore. Tom. 7. c. 1336. D.
 Usufructus an relegari, & repeti possit in annos singulos. Tom. 7. c. 1357. E.
 Usufructus an recte legetur, & constituitur ad certum tempus. T. 7. c. 1379. E. & c. 1380. A. so sit dividuus. Ibid. c. 1335. E. an sub conditione non faciendi legari possit. Ibid. c. 1341. E.
 Usufructus si civitati, vel civibus, municipio, vel municipibus, vel reipublicæ legetur, an amittatur non utendo per modum, & tempus constitutum. T. 7. c. 1344. C. quando finitur. Ibid. C.
 Usufructus an videatur legatus, si testator dixerit se velle, ut quis fructus fundi reditu. Tom. 7. c. 1385. C.
 Usufructus cui legatus est omnium bonorum, an etiam senatus creditoribus hereditariis respondere. T. 7. c. 1383. A.
 Usufructus dividi in partes, & pro parte divisa, vel indivisa legari, vel constitui potest. T. 7. c. 1388. E.
 Usufructus dominium, quod quis non habet, interdum in alium, transferre potest. Tom. 8. c. 185. D.
 Usufructus eorum rerum, quæ usu consumuntur, quomodo constitui potest. T. 7. c. 1336. E.
 Usufructus ejusdem fundi si duobus separatim relictus sit per damnationem, an singulis debeat in solidum, uni usufructus, alteri ultimatio. T. 7. c. 1349. B. cui electio servetur, & an inter eos sit jus aderecendi. Ibid. B.
 Usufructus ejusdem fundi si duobus separatim relictus sit per vindicationem, an concursu partes habeant, & an inter eos sit jus aderecendi. Ibid. A.
 Usufructus est veluti pars fundi. T. 7. c. 403. D. E.
 Usufructus filiofamilias legatus

quando in persona patris finitur. T. 7. c. 1354. B.
 Usufructus non tantum præfatus, sed etiam ex tempore certo constitui potest. T. 7. c. 1360. B.
 Usufructus omnium bonorum cui legatus est, an onus æris alieni agnoscere debeat. T. 7. c. 1383. B.
 Usufructus partis bonorum an legari possit. T. 7. c. 847. E.
 Usufructus pecuniarum cui legatus est quomodo cavere debet. Tom. 7. c. 1758. D.
 Usufructus pecuniarum, & nominum, an legari possit. Ibid. D.
 Usufructus quale jus sit. Tom. 7. c. 1006. D.
 Usufructus quæ rerum consilii tui possit. T. 7. c. 1335. C.
 Usufructus quibus modis amittatur. Ibid. D.
 Usufructus, qui nunquam a proprietate recedit, an penes proprietarium remaneat cum onere fideicommissi. Tom. 7. c. 1332. C.
 Usufructus, qui proprietatem committatur quomodo a Doctoribus vocetur. T. 7. c. 1345. E.
 Usufructus quod sit dividuus, servitus individua, quæ ratio sit. T. 7. c. 1389. C.
 Usufructus quomodo amittatur. T. 7. c. 1339. A. in cuius actu consistat. Ibid. A.
 Usufructus quibus modis constituitur. T. 7. c. 1387. D.
 Usufructus satione an pater fideicommissi obligari possit. T. 7. c. 981. A.
 Usufructus reipublicæ, vel templo legatus, an sit perpetuus. T. 7. c. 1335. A. quando finitur. Ibid. B.
 Usufructus servo legatus quando in persona domini finitur. T. 7. c. 1364. B.
 Usufructus si cui legatus sit, & rogatus eum alii restituere, an legatarii, vel fideicommissarii capitis deminutio spectetur, os cæ contingente usufructus ad proprietatem recurrat. Ibid. A.
 Usufructus, vel servitus alienatio non minuit dominium. Tom. 8. c. 505. A.
 Usufructus sine persona constitui nequit. T. 8. c. 754. A.
 Usufructus pars pleni domini est. T. 8. c. 105. C.
 Usufructus an veniat in iudicium familiaris eteicundæ. T. 7. c. 503. C.
 Usufructus constituitur traditione, præstatione, cessione, vel etiam ipso jure ex tempore additionis, si relictus sit usufructus per vindicationem. T. 7. c. 307. D.
 Usufructus si legetur, tacito, da, nec vivat legatarius, legari intelligitur. T. 7. c. 614. D.
 Usufructus consolidatio quando fit. T. 7. c. 935. E.
 P p p p 2 Ufus.

Ususfructus rectè constituitur ad tempus . T. 7. c. 555. B.
 Ususfructus servitus personalis, & servitus prædiorum an differant. T. 7. c. 112. A.
 Ususfructus, & proprietatis differentie in questione de iure accrescendi quæ. T. 7. c. 511. E. & c. 512. A.
 Sub ususfructus nomine an plena proprietatis legata intelligatur. T. 7. c. 1369. D.
 Ususfructus an abrumptur, si alius possideat. T. 8. c. 314. D.
 Ususfructus retentio quando sit species traditionis. T. 8. c. 284. B.
 Ususfructus servi quando finitur. T. 8. c. 94. D.
 Ususfructus quatenus juxta sit. T. 8. c. 94. A. a quo separationem recipiat, quot, & quibus modis. Ibid. An quibus rebus constituitur. Ibid. B. an cum finitus fuerit, revertatur. Ibid. D. an ex rebus alienis percipitur. Ibid. E. an possit manere post mortem fructuarii. Ibid. c. 945. B.
 Ususfructus nunquam recedit in solum, nec caduci, nec veluti caduci jure. T. 9. c. 885. C.
 Ususfructus omnium bonorum an jure relinquatur uxori. Tom. 9. c. 479. C.
 Ususfructus est servitus. Tom. 9. c. 475. A.
 Ususfructus legatus Titio, & heredi ejus, pertinet tantum ad heredem proximum, non ad sequentes deinceps. T. 9. c. 815. A.
 Ususfructus nullus est perpetuus. Ibid. A.
 Ususfructus pecunie vix receptus. T. 9. c. 4. A.
 Ususfructus dominium. T. 9. c. 265. D.
 Ususfructus legatus in annos decem quando debetur. T. 9. c. 908. B.
 Ususfructus servi in quo consistit. T. 9. c. 1192. B. C.
 Ususfructus legatus reipublice non potest esse perpetuus, aut certe non est ususfructus, sed proprietatis plena. T. 9. c. 815. C.
 Ususfructus confunditur si proprietati accedat. T. 9. c. 60. C.
 Ususfructus partis nullus obtinet. T. 9. c. 822. C.
 Ususfructus vindictio quibus verbis significatur. Tom. 9. c. 203. B.
 Ususfructus quomodo repeti debeat, & an post capitis deminutionem debeatur. T. 10. c. 23. C.
 Ususfructus legatus in annos singulos, repetitus, ac proinde capitis deminutione amittitur, mox restitutus videtur. T. 10. c. 183. E.
 Ususfructus utilitas non debet porrigi ultra mortem fructuarii. T. 10. c. 184. A.
 Ususfructus pecunie an sit separan-

des ab usufructu aliarum rerum. T. 10. c. 407. C.
 Ususfructus relictus reipublice quot annis finitur. Tom. 10. c. 489. B.
 Ususfructus solet cum persona extingui. T. 10. c. 534. C.
 Ususfructus an verè sit pars fundi. T. 10. c. 538. D.
 Ususfructus, qui rei coheret, est pars plenæ proprietatis. Ibid. D.
 Ususfructus facti locatione a domino, an morte ususfructus extinguitur. T. 10. c. 622. E.
 Ususfructus censetur esse jus dividuum. T. 10. c. 808. E.
 Ususfructus quot, & quibus modis amittatur. T. 10. c. 938. E.
 Ususfructus, habitatio, & ministerium quomodo differant inter se. Ibid. D. E.
 Ususfructus non est eorum rerum, quæ vendendo percunt. Tom. 10. c. 939. C.
 Ususfructus quando finitur. Ibid. D.
 Ususfructus, quem in re aliena habemus an possit vendi, & pignori, invito proprietario. Tom. 10. c. 1022. C.
 Ususfructus cessio mortis causâ donatio est. T. 10. c. 1094. B.
 Ususfructus præstandi mora non perperat actionem. Tom. 10. c. 1079. C. D.
 Ususfructus est jus personale, & in alium transferri non potest. T. 10. c. 1091. C.
 Ususfructus qui stipulatur, incertum stipulatur. Tom. 10. c. 1215. D.
 Ususfructum imitantur operæ servorum. T. 10. c. 749. D.
 Ususfructum legatum alternis annis non usando amitti non possit. T. 10. c. 403. A.
 Inter ususfructum, & servitutum prædialium differentia quæ. T. 4. c. 1105. A.
 Ususfructum perimit adquisitio domini. Ibid. A.
 Inter ususfructum, & servitutum prædiorum differentia quæ est. T. 4. c. 140. A. ratio hujus differentie quæ est. Ibid. C.
 Ususfructum nullo modo possidere, sed quasi possidere possumus. T. 5. c. 699. A.
 Ususfructum per omnia non imitatur redditus. T. 5. c. 863. D.
 Ususfructum, qui est alterius, adquirere potest proprietarius nudius proprietatis domini. Tom. 6. c. 351. A.
 Ususfructum apud heredem manere, si cum cedi legatario jus non ferat. T. 7. c. 1363. B.
 Ususfructum cui testator legaverat, ut partem ejus alii cedret, an partem sumptuam, quoniam fecerit, per retentionem fideicommissi fidei servare possit. T. 7. c. 1372. E.
 Ususfructum nunquam caducum fieri ulla ex causa. T. 7. c. 1363. B.
 Ususfructum si quis legaverit bonorum suorum, quæ appellatione bonorum veniant. T. 7. c. 1382. D. E.
 Ususfructum adquiri interdum etiam non habenti suam partem, sed amittenti. Tom. 7. c. 1123. D.
 Ususfructum legatum reipublicæ finiri centum annis. T. 9. c. 815. C.
 Per ususfructum, & habitationem prædiis, vel mancipia, vel alie res servantur personis, non rebus. T. 10. c. 938. D.
 De usufructu, & quemadmodum quæ utatur fructus. T. 10. c. 748. C. A.
 De usufructu aderecendo. Tom. 10. c. 748. C. D.
 De usufructu eorum rerum, quæ usu consumuntur, vel minuuntur. T. 10. c. 749. B.
 De usufructu, & habitationis. T. 10. c. 173. C. & T. 10. c. 938. C.
 Ususfructu duobus legato, uno mortuo, alteri totus debetur. Tom. 10. c. 427. E. & c. 428. A.
 Ususfructu gregis legato, gregem integro manente, factus ad usufructuarium pertinet. T. 10. c. 427. A.
 Ususfructu fundi relicto, vel concessio, venationis quidem, & aucupati redditus ad fructuarium pertinet. Ibid. B. C.
 Ususfructu arce legato, in eodivitiis constitui non possunt. T. 10. c. 427. B.
 Ususfructu ancille legato, partus ejus ad fructuarium non pertinet. Ibid. A.
 De usufructu dæ proponuntur actiones. T. 10. c. 749. C.
 De usufructu donationum propter nuptias. T. 2. c. 1029. A. B.
 Ususfructu præstito, nec amittitur, proprietatis nuda, vel eo amittitur, proprietatis plena peti potest. Tom. 10. c. 1203. A.
 In usufructu est commodum fructuum, & quo vis ejus propria maxime demonstratur. Tom. 4. c. 138. A.
 In usufructu acceptatio an valeat. T. 4. c. 426. B.
 Ususfructu fundi legato heres non potest vendere fundum. Tom. 5. c. 863. E.
 De usufructu servi, qui in fuga est. T. 6. c. 238. C. D.
 De usufructu legato. T. 6. c. 235. B. & seq.
 In usufructu singularis, sive præcipua quæ sunt. T. 6. c. 242. A.
 Ususfructu alicui legato sub spe obtinenda proprietatis, an proprietatis ei legata videatur. T. 7. c. 1369. C.

Usufructus bonorum uxori legato, donec dos ei solveretur, an usufructus ulla ex parte perimatur. T. 7. c. 1355. C.

Usufructus duobus conjunctim legato, tertio fundo legato, quomodo fundus inter illos communetur. Tom. 7. c. 1352. C. D. quomodo inter eos sit jus edicendi. Ibid. D.

Usufructus ejusdem fundi duobus separatim per damnationem legato, an heres liberetur, si patitur ambos communiter uti frui, & an singulari ideo teneatur ectione ex testamento. Tom. 7. c. 1349. E.

Usufructus filii montecapi bonorum legato, quoad convalesceret, vel resipisceret, illo in furorē morbo, in cujus persone usufructus finitur. Tom. 7. c. 1373. D. E.

Usufructus finito, & re ad proprietarium reversa, consolidatio appellatur. T. 7. c. 1318. E.

Usufructus fondi colono legato, quae ei legetur, & relicta esse videantur. T. 7. c. 1365. E.

Usufructus insulae legatur ea altius non tollitur, an insulae plenae proprietatis legata esse videatur. T. 7. c. 1370. A. B.

Usufructus morte uxoris finito, cui datum erat pretium ferendi causae, quaeritur, qua actione ea pecunia repetatur. Tom. 7. c. 848. A.

Usufructus tertiae partis bonorum coheredi legato, an heres possit deducere in ea praestenda, tributa, & ex alienum. T. 7. c. 1376. A.

Usufructus villae legato, an etiam legatus videatur usufructus agrorum vel fundi. T. 7. c. 1380. A.

Usufructus uxori legato omnium rerum, quae in domibus sint, en continerantur, quae promeriti ceusae testator habuerit. T. 7. c. 1375. D. E.

Utram modum aliqua adjici possit in usufructu. Tom. 8. c. 945. C. quod, & quibus modis amittatur. Ibid. E.

Ut dictio modum significet. T. 7. c. 717. B.

Non utendo servitus non emittitur, quando per eum, cui servitus debetur, non fiat, quominus utatur. T. 4. c. 147. A.

Non utendo amittitur usufructus. T. 6. c. 35. E.

Uterini non dicuntur consanguinei, quia sunt cognati, non agnati. T. 2. c. 1121. D. & T. 3. c. 149. B.

Uterini fratres dicuntur cognati, non agnati. T. 9. c. 915. E.

Uterini fratres en sunt consanguinei. T. 2. c. 775. D.

Qui in utero est, ferè in toto jure civili pro nato habetur. Tom. 5. c. 619. B. sunt casus, quibus pro nato non habetur. Ibid. B.

In utero qui est, an animal sit. T. 8. c. 600. E. & Tom. 10. c. 779. C.

In utero qui est, non est pupillus. T. 8. c. 600. D. E.

Utero caso qui extractus est matris, est etiam cognatus. Ibid. D.

Utique contractus tam emptionis, quam locationis quid proprium, & peculiare habeat. T. 5. c. 512. E.

Uti non est damnum dare. Tom. 1. c. 271. D.

Uti possidetis interdictum. Tom. 1. c. 283. A.

Uti possidetis, & Utrubi interdicta duplicia. T. 3. c. 95. A.

Uti fundus spinus, maximaeque formula venditionis. T. 7. c. 718. D.

Uti lingua neupassu in Legi. 12. tabularum, quid sit. T. 7. c. 1360. C.

Uti quid. T. 7. c. 616. D.

Uti possidetis interdictum. Vide, Interdictum.

De interdicto Uti possidetis. T. 10. c. 698. C.

Utile quando per inutile viciatur, & quando non. Tom. 4. c. 1299. A. & seq.

Utile iudicium nemo invitus patitur. T. 5. c. 669. A.

Utile pactum. Vide, Pactum.

Utiles impensae repetuntur actione mandati, vel negotiorum gestorum ex constitutione Iulianeni de rei uxori actione, & hae una cum fructibus compensantur. T. 4. c. 998. D.

Utiles, & continui dies quando cedunt, & quando non. Tom. 4. c. 1042. A.

Utiles actiones ed quid dentur, & e quo. T. 5. c. 140. C. & seq.

Utiles ectiones cur ecommoedari dicantur. T. 5. c. 1032. A.

Utiles menses qui dicuntur. T. 9. c. 1405. B.

Utiles impensae. Tom. 9. c. 502. D.

Utiles actiones sunt omnes extra ordinariae. T. 10. c. 417. D.

Utiles actiones denunt ex contrahibus, qui carent nomine legitimo. Tom. 10. c. 451. D. similes sunt contrahibus nomen habentibus. Ibid. D.

Utiles actiones ex omni ceusae filii familias exerceri possunt. T. 10. c. 563. B.

Ex utili quandoque confirmatur inutile. T. 10. c. 673. B.

Utilior est retentio pecuniae debitoris, quam pignus praetorium. Tom. 5. c. 825. C.

Utilis annus. Vide, Annus utilis.

Utilis actio in factum praetorie est omnium ectionum extremum subsidium. T. 4. c. 992. C. datur uxori. Ibid. B. C.

Omnis actio utilis est decretalis, & contra. T. 5. c. 39. E.

Utilis stipulatio quare per inuti-

lem non viciatur. T. 5. c. 971. A.

Utilis actio in tractatu de pignoriibus passim accipitur pro hypothecae. T. 5. c. 424. C.

Utilis actio. Vide, Actio directae.

Utilis actio extraordinaria est. T. 7. c. 671. D.

Utilis servitus. T. 8. c. 614. A.

Utilis in rem actio quoties, & quando datur. Tom. 8. c. 1105. A. B.

Omnis actio utilis est in factum. T. 30. c. 525. B.

Actio utilis multis casibus per licentiam personam edicatur. T. 30. c. 535. D.

Utilitas aequitatis parens. Tom. 1. c. 957. A.

Utilitas temporis ut aestimanda. T. 1. c. 1280. B.

Utilites publice est meter juris civilis. T. 4. c. 1450. B.

Utilites publica praefertenda est utilitati privatae. T. 4. c. 841. E.

Utiliores mater aequi, & boni esse dicuntur. T. 5. c. 475. E.

Utilites, & id, quod interest, semper idem in jure. T. 5. c. 150. D.

Utilitas quaedam nostra versatur in eo die, quo nobis solvi cavemus. T. 5. c. 411. D.

Utilitas publice non patitur; ut mulier indotata maneat. Tom. 5. c. 555. E.

Utilites publica juris communis finis est. T. 5. c. 78. E.

Utilitas pro eo, quod interest. T. 7. c. 618. E.

Utilitas perperit jus civile. Tom. 7. c. 5. D.

Utilitas semper est id, quod interest. T. 9. c. 2075. C.

Utilitas oppositur stricto juri. T. 10. c. 409. B.

Utilitas, quae perperit ectionem directam, eadem exigit, ut detur actio utilis in casu simili. T. 10. c. 453. A.

Utilites, rectio, aequitas in jure idem sunt. T. 10. c. 717. C.

Utilitas ejus, quod interest, petitur nominatim, & tacite. Tom. 10. c. 750. B.

Quamvis utilitas in estimationem veniat. T. 10. c. 755. C.

Utilites tantum ea aestimatur, quae proxime est, & conjuncta rei. T. 10. c. 561. A. B.

Utilitas non egreditur duplum. Ibid. C.

Utilitatis publicae contemplatio privatorum commodis praefertur. T. 1. c. 197. A. B.

Utilitatis nominis quid significat. T. 5. c. 621. A. B.

Utilitatis ratio ubi nulla subest, ibi nullo juri remedium opus est. T. 4. c. 360. A. B.

Utilitatis intuitu edictum moderatur. T. 5. c. 104. D.

Utilitatis nomine in libris nostris significatur id, quod interest.

T. 8.

- T. 8. c. 1117. D.
 Utilitatis publicae causa praefertur
 privatae utilitati. T. 9. c. 1093.
 C.
 Utilitatis in possessione amittenda
 ubi ratio habeatur. T. 5. c. 753.
 A.
 Utilitatis ratio ad ea extenditur ei-
 ga emptorem bonae fidei, quae ei
 summo jure denegantur. T. 10.
 c. 240. D.
 Utilitatis par ratio paria jura defi-
 derat. Ibid. D.
 Utilitati publicae conditio repu-
 gnans remittitur lege Julia. T. 4.
 c. 1446. C.
 Utilitati contrarium est damnum.
 T. 10. c. 749. D.
 Utilitatem fideiussoris spectari, si
 moram fecerit creditor. Tom. 1.
 c. 1281. D.
 Utilitatem nullam habens servi-
 tus inutilis est. T. 4. c. 895. C.
 Utilitatem inter, & jus strictum
 quae sit differentia. Tom. 10.
 c. 240. E.
 Ex utilitate astringimus omnia, vel
 ex necessitate, vel ex voluptate, vel
 amonitate. T. 4. c. 893. C.
 Utres non sunt vasa vinaria. T. 3.
 c. 51. A.
 Utrubi. T. 1. c. 856. A.
 Utrubi est interdictum retinende
 possessionis rerum mobilium. T.
 9. c. 1165. B.
 Utrumque dictio quomodo intelli-
 genda, ejusque explicatio. T. 4.
 c. 497. E. & c. 498. A.
 Uva legitur ad bibendum, eligitur
 ad edendum. T. 6. c. 368. C.
 Vallis principatus destinatus filio
 nato majori Regis Angliae. T. 6.
 c. 948. E.
 Valli ab Anglis superati. Ibid.
 E.
 Vassal nomen quid significat. T. 2.
 c. 1178. C. Vide, Vassalli.
 De vulgari, & pupillari substitu-
 tione. T. 7. c. 898. A. & seq.
 Vulgaris modus proferendae dici le-
 gatorum, vulgaris clausula. T.
 1. c. 1358. A.
 Vulgaris substitutio tacita, quae ex-
 pressa pupillari inest, matrem
 excludit. Tom. 4. c. 1059. C.
 Pupillaris tacita non. Ibid. C.
 Vulgaris substitutio. Vide, Substi-
 tutio vulgaris.
 Vulgaris substitutio quibus fieri
 possit. T. 7. c. 899. C.
 Vulgaris exceptio est exceptio rei
 judicatae. T. 9. c. 116. C.
 Vulgaris substitutio quae dicitur.
 T. 9. c. 739. D.
 Vulgo quaesitus ad bona matris ad-
 mittitur. T. 5. c. 626. D. ad bo-
 na patris non admittitur. Ibid.
 D.
 Vulgo quaesiti, vulgo concepti qui
 dicuntur. Tom. 9. c. 551. D. &
 c. 911. A.
 Vulnere inferre est ad manus veni-
 re. T. 9. c. 1138. C.
 Vulneratus mortuusque si ex vulnere
 moriatur, eo tempore intelligi-
 tur occisus, quo vulneratus est.
 T. 5. c. 651. D.
 Vulvae mulierum quot receptacula,
 habent. T. 6. c. 483. A.
 Uxor dignitatis est nomen. Tom. 2.
 c. 1069. E.
 Uxor ut a concubina secerit.
 Ibid. E.
 Uxor aut est in usu, aut in manci-
 pio. T. 1. c. 1109. B.
 Uxor impubes esse non potest, spon-
 sa esse potest, si modo infans
 non sit. T. 3. c. 128. C.
 Uxor, quae absque probabili causa
 discedit a marito, ut multanda.
 T. 2. c. 1072. D.
 Uxor propter dotem habet tacitam
 hypothecam. T. 1. c. 1301. A.
 Uxor maritum heredem facere non
 potest. T. 1. c. 1264. D. E.
 Uxor est in manu, quae convenit in
 manum. T. 1. c. 316. C.
 Uxor exemplo continentiae viri do-
 cenda, ut se casto gerat. Tom. 2.
 c. 1073. D.
 Uxor, quae convenit in manum mari-
 ti, capite minuitur. Tom. 1.
 c. 320. E.
 Uxor Consulis ipsi jure consularis
 est. T. 2. c. 1135. D.
 Uxor maritum lugere debet 12.
 mensibus sub infamiae poena. T. 3.
 c. 613. D.
 Uxor iniusta de adulterio accusa-
 tur jure mariti, non uxor, quae fuit
 meretrix. T. 3. c. 128.
 Uxor non propter libidinem, sed
 propter filiorum procreationem
 accipitur. T. 2. c. 181. D. &
 T. 8. c. 365. D.
 Uxor adultera in monasterium tru-
 denda. T. 2. c. 1073. B.
 Uxor quamdiu delinquit mari-
 tum lugere debet. T. 2. c. 1075.
 D.
 Uxor domina est rerum dotialium
 naturaliter, maritus civiliter. T.
 4. c. 1332. C.
 Uxor fratris dicitur fratria. T. 4.
 c. 976. A.
 Uxor luget maritum, non sponsa
 sponsum. T. 5. c. 92. B.
 Uxor privilegium in exactione do-
 tis habet. T. 5. c. 560. B.
 Uxor, quae ante tempus luctus fini-
 tum alii supersit absque per-
 missu Praetoris, quae poena ple-
 ctatur. T. 5. c. 103. B. C.
 Uxor rem a viro sibi donatam an
 possidere queat. Tom. 5. c. 694.
 B.
 Uxor alii nubere non potest, ante-
 quam de morte viri certum nun-
 tium acceperit. Tom. 6. c. 414.
 C. D.
 Uxor est creditrix ex causa dotis, si
 marito publico judicio damnato
 pars bonorum ejus confiscata sit.
 T. 6. c. 123. B.
 Uxor vocatur domina mariti. T. 6.
 c. 735. A.
 Uxor est nomen dignitatis, matris-
 familias nomen; concubinae & dig-
 nitas, & matrisfamilias no-
 men non habet. T. 6. c. 599. B.
 Uxor siquid solvere post mortem
 mariti, siquid onus hereditarium
 ipsa dissolverit ex fructibus a se
 perceptis, an id ad filios pertineat,
 ita ut quod ipsa solvit, coheredibus
 reddere filii teneantur. Tom. 6.
 c. 735. B.
 Uxor divertens est marito restituenda.
 T. 6. c. 822. B. Capituli tunc
 accusata a marito est sequestro
 deponenda. Ibid. C.
 Uxor non sit deductione in domum
 eaque iustam statem non habet.
 T. 6. c. 826. A.
 Uxor maritum adulterii accusare
 potest. T. 6. c. 798. D. quae ac-
 cusatio non dissolvit matrimo-
 nium, sed facit, ut manente ma-
 trimonio mulier dotem repetere
 possit. Ibid. D. hanc accusatio ei-
 vilis est, non criminalis. Ibid.
 D.
 Uxor immatura dicitur, quae mi-
 nor est septem annorum. Tom. 6.
 c. 1056. D. cum quo matrimo-
 nium contrahere non potest. Ibid.
 D.
 Uxor absens an accipi possit. T. 7.
 c. 897. E.
 Uxor, cui a marito obligationes
 usufructu legatae sunt, an de for-
 te restituenda, ita etiam de usibus
 cavere debeat. Tom. 7. c. 1358.
 D. E.
 Uxor per legem Papiam heres insti-
 tuti non potest, si cum tamens
 potest. T. 7. c. 1071. A.
 Uxor non potest heres institui tes-
 tamento viri ex lege Julia, &
 Papia. T. 7. c. 1070. D.
 Uxor quamdiu domicilium post
 mortem mariti retinet. Tom. 7.
 c. 98. A.
 Uxor quando mutat domicilium.
 & ubi cogatur facere munera.
 T. 7. c. 70. C.
 Uxor sequitur domicilium mariti
 T. 7. c. 164. D.
 Uxor in possessione rei dotalis an
 utatur actione temporis, quo
 maritus possedit. Tom. 8. c. 276.
 B. C.
 Uxor quod viro, aut vir uxori do-
 navit, pro possessore possidet.
 T. 8. c. 279. E.
 Uxor io quo differat a concubina.
 T. 8. c. 903. B. & T. 9. c. 551.
 E.
 Uxor elugere debet virum. Tom. 9.
 c. 452. A.
 Uxor. Vide mulier.
 Uxor heres instituta ex testis parte
 quid. T. 9. c. 495. A. B.
 Uxor iisdem factis utitur cum ma-
 rito. T. 9. c. 440. E. eodem fo-
 ro, & domicilio utitur, iisdem
 que honoribus. Ibid. E.
 Uxor, & vir quando sibi invicem
 succedunt. T. 9. c. 671. C.
 An uxor adversus maritum cogi
 possit dicere testimonium, vel
 contra. T. 9. c. 276. D. Luce-
 tiz

tie pronuntiatum, cogi possit.

Ibid. D.

Uxor, quæ quid amovet, dicitur amovibile, non subripibile. T. 9. c. 238. D.

Uxor maritalibus debitis, nisi per vincula successione, non tenetur. T. 9. c. 250. B.

Uxor præsquam petatur, sperat a dicitur. T. 10. c. 470. E.

Uxor vel dicta, vel pacta, vel ipsa. Ibid. E.

Uxor iusta est incapax ex lege Julia, uxor iniusta est indiga. T. 10. c. 481. E.

Uxor si dolo mariti interierit, quid fecit de dote. Tom. 10. c. 483. A.

Uxor an a marito fideicommissum relinquere possit ratione dote advenire. T. 10. c. 1093. E.

Ubi uxor agit actione rerum amotarum, an maritus in quantum facere potest damnetur. T. 10. c. 1225. B. C.

Uxor an possit conveniri ex promissione dotis, vel ex alio contractu, nisi in quantum facere potest. Ibid. C.

Uxor est sociæ vitæ divinx, & humanæ. Ibid. D.

Uxorati in ceterum admitti non possunt. T. 6. c. 978. A.

De uxore adultera remittenda, & reducenda. T. 3. c. 127. D. E.

Uxor invitæ quæ res alienari non possunt. T. 6. c. 1372. D.

Uxor trinoctium usufructu, & usufructu a viro cæpta intertemporatur. T. 5. c. 719. D.

Ab uxore sententiam mariti non decipi æquum est. T. 10. c. 1110. C.

Uxorem maritus intra 60 dies adulterii accusare potest. T. 1. c. 531. A.

Uxorem viâ absens ducere potest, femina absens onere non potest. T. 1. c. 397. D.

Uxorem in adulterio deprehensam qui non dimisit, reus leocinii pœnâ subiacet. T. 1. c. 405. E.

Uxorem in adulterio invenitum ut maritus occidere potest. Ibid. D.

Uxorem, quam maritus damnavit adulterii iudicio publico, si domum reduxerit, tenetur pœnâ legis Julix de pudicitia. Tom. 4. c. 977. B.

Uxorem adulterii accusare potest maritus jure mariti intra dies utiles ex die divortii sine periculo calumnie. T. 6. c. 49. D.

Uxorem pregnantem si quis reliquit, non videtur sine libris decessisse. Tom. 8. c. 732. D. & c. 844. C. & 884. C. D.

Uxorem non teneri ex contractu mariti, etiam pro eo subsolvere. T. 9. c. 248. B. si pro alio, tenetur, sed habet exceptionem Velleiani. Ibid. C. non tenetur etiam ex delicto mariti. Ibid. C.

Uxorem non habentem concubinatam licitus est. T. 9. c. 978. D. habenti illicitus. Ibid. D.

Uxorem iustam imitatur concubina. T. 9. c. 1420. A. & c. 1421. C.

Uxorem ab alio repudiatam jure ducimus, sed non repudiatam, & damnatam adulterii. Tom. 9. c. 1398. E.

Uxorem criminis manifestam, vel deprehensam qui detinet, vel qui mulierem damnatam adulterii ducit, vel reducit, tenetur pœnâ lenocinii, eadem scilicet, quæ tenetur adulteri. Tom. 9. c. 1418. C.

Uxorem facit consensus nudus. T. 9. c. 447. C.

Uxores a viris, non viros ab hominibus æquum est defendi. T. 1. c. 243. C.

Uxores duas eodem tempore habere non licet. T. 1. c. 26. A.

Uxores pro viris non pugnare, sed viros pro liberis, & pro uxoribus. T. 5. c. 756. E.

Uxores inlebant vocare maritos dominos, & dominulos per diminutionem, ut contra mariti solebant uxores suas dominas vocare. T. 6. c. 735. A.

Uxores duas simul habere non licet. T. 6. c. 1091. B.

De eo, qui duas uxores habet. T. 9. c. 1419. E. ex edicto Prætoris infamis est. Ibid. E.

Uxores duas simul habere Valentinianus Imperator lege latâ concessit. T. 10. c. 724. A.

Uxores indotatæ an succedant maritis, castantibus liberis. Tom. 10. c. 782. B.

Uxores militum viros sequuntur an restituantur. T. 10. c. 910. B.

Uxores scortorum sunt clarissimæ. T. 10. c. 929. D.

Uxoriarum res quid. Tom. 9. c. 489. A.

Uxoriarum rei actio. Vide, Actio rei uxoriarum.

Uxoriarum rei actio quantum differat ab actione ex stipulatu. Tom. 8. c. 1116. B.

Uxoriarum rei quis agat, & quomodo. Ibid. D. actionem rei uxoriarum quis sustulerit. Ibid. D.

Uxoriarum rei nomen potius, quam rei maritalis doti veteres tribuebant. T. 9. c. 479. E. & c. 480. A.

De rei uxoriarum actione in ex stipulatu actionem transfusa, & de natura doctibus præstita. Tom. 9. c. 482. B. & seq.

Actione rei uxoriarum quid petebat mulier. T. 10. c. 674. A.

Uxori donari inter vivos jure civili non potest; assignari tamen ei, quæ ejus usus necessaria sunt, possunt. T. 1. c. 1274. A.

Uxori si fiat injuria, marito injuriarum datur actio. Tom. 1. c. 472. B.

Uxori mentecapæ maritus cura? tor non datur. T. 4. c. 1031. B.

Uxori juranti se integram creditur. T. 6. c. 843. E.

Uxori dote legata an minus possit ob impensas in re dotali factas. T. 7. c. 1414. B.

Uxori dote legata, an impense nobiles in res dotalis facie remittantur. T. 7. c. 1413. E.

Uxori illicitæ legatum usufructum per fideicommissum si heredes cesserint, an, & quando postea ab ea fructus percipere repetere possint. T. 7. c. 1363. A.

Uxori non videtur dari quod necesse sit matri reddi. T. 7. c. 1426. B.

Uxori si legata sit usufructus omnium bonorum, tricenitem, vel semissem dari liberis pleno jure. T. 7. c. 1384. D.

Uxori si maritus patrimonii sui redditus legaverit, an sit fideicommissum, & an morte uxoris finitur. T. 7. c. 1357. C.

Uxori si quis dorem simpliciter legasset, quam nullam accepit, an legatum valeat. T. 7. c. 1053. E.

Uxori si quis legaverit, quod ejus causi paratum est, quid per hoc intelligatur. T. 7. c. 976. A.

Uxori si quis vestem illius causi paratam leget, & nulla sit ejus causi parata, an legatum valeat. T. 7. c. 1054. B.

Uxori usufructu villæ legato ad quinquennium, ut eo præterito libertis restituantur, an eis intra quinquennium mortui situm libertis fundum restitui oporteat. T. 7. c. 1379. E. & c. 1380. A.

Uxori usufructus legatus an debeat, si matrimonium illicitum fuerit. T. 7. c. 1479. E.

Uxori si testator usufructum bonorum suorum legaverit, & etiam debeatur usufructus nominum. T. 7. c. 1358. D. quomodo cavere debeat. Ibid. E.

Uxori nullam debet viâ religionem luctus. T. 9. c. 452. A.

Uxori an jure relinquatur usufructus omnium bonorum. Tom. 9. c. 475. C.

Uxori non datur utilis vindictio, nisi in subsidium, siquidem res pecuniâ dotali empta sit. Tom. 10. c. 659. B.

Uxori legari solet vulgaris modo. T. 10. c. 1096. E.

Uxori, matri, liberis, &c. quod donatur inter vivos, quomodo doneatur jure civili. T. 10. c. 1120. E.

Uxori videtur parata, quæ ab initio alii paratur, si ei tradatur. T. 10. c. 1121. A.

Uxoris honor plenior, quam concubinx, utrumque tamen ei honoris nomen. Tom. 1. c. 789. A.

Uxoris loco quæ habentur mulieres. T. 2. c. 1051. D.

Uxoris alius nuptias appetere turpe. T. 1. c. 1060. C.

Uxoris res, quæ pondere, numero, mensurâ constant, a marito alienari an possint sine voluntate uxoris. T. 6. c. 724. B.

Uxoris bonis non in dotem data, an obligentur ob munus a marito gestum. T. 10. c. 702. C.

Uxoris animum quæ non retinet, iura uxoris retinere non potest. T. 10. c. 782. A. B.

Uxoris causâ videntur emptæ, quæ ab uxore ipsâ emptæ sunt. T. 10. c. 1121. D.

Uxoris prioris causâ quæ quis paravit, ea non sunt parata posterioris causâ. T. 20. c. 5122. A. B.

Uxorum alienarum sollicitatores, & eorum punitio, etiam si effectû potiri non potuerunt. Tom. 9. c. 450. C.

X

X Enium; munus, ac donum dixerunt. T. 3. c. 150. C.

Xenodochi quinam sint. Tom. 2. c. 21. D. & T. 10. c. 819. E.

Xenodochi hospitalis. Tom. 10. c. 819. E.

Xenodochii ordinatio ad Episcopum pertinet. T. 6. c. 951. C. D.

Xenodochorum Privilegia. T. 10. c. 821. A.

Y

Y Πύλας. T. 2. c. 1244. E. Vide, Hypobolum.

Z

Z Abulus, & Diabolus idem valent. T. 1. c. 433. C. D.

Zaconus, & Diaconus idem valent. Ibid. D.

Zerynæ. T. 8. c. 535. C.

Zacynthus, & Diacynthus idem valent. T. 1. c. 433. D.

Zancæ, vel Tzanzæ. T. 3. c. 625. D.

Zenas, & Zenodorus idem sunt. T. 7. c. 5324. B.

Zeno Eleates pseudomeno syllogisimo tollebat motum. Tum. 1. c. 1357. A.

Zenonis constitutio ubi exposta. T. 8. c. 1118. A.

Zeta, & dicta idem valent. Tom. 1. c. 433. D.

Zonaras monachus. T. 3. c. 70. D.

Zoticus apud Constantinopolim primus Orphanotrophus. Tom. 3. c. 6. E.

Zython an vini appellatione continetur. T. 7. c. 1456. E.

Zythum quibus ex rebus conficitur. T. 3. c. 714. B.

Zythum vini appellatione non contineri. Ibid. A. B.

F I N I S.

N E A P O L I

Typis, ac Sumptibus Januarii Mutio Heredis Michaelis Aloysii.

SUPERIORUM LICENTIA,
ET PRIVILEGIO PER DECENNIIUM.

M. DCC. XXVII.

